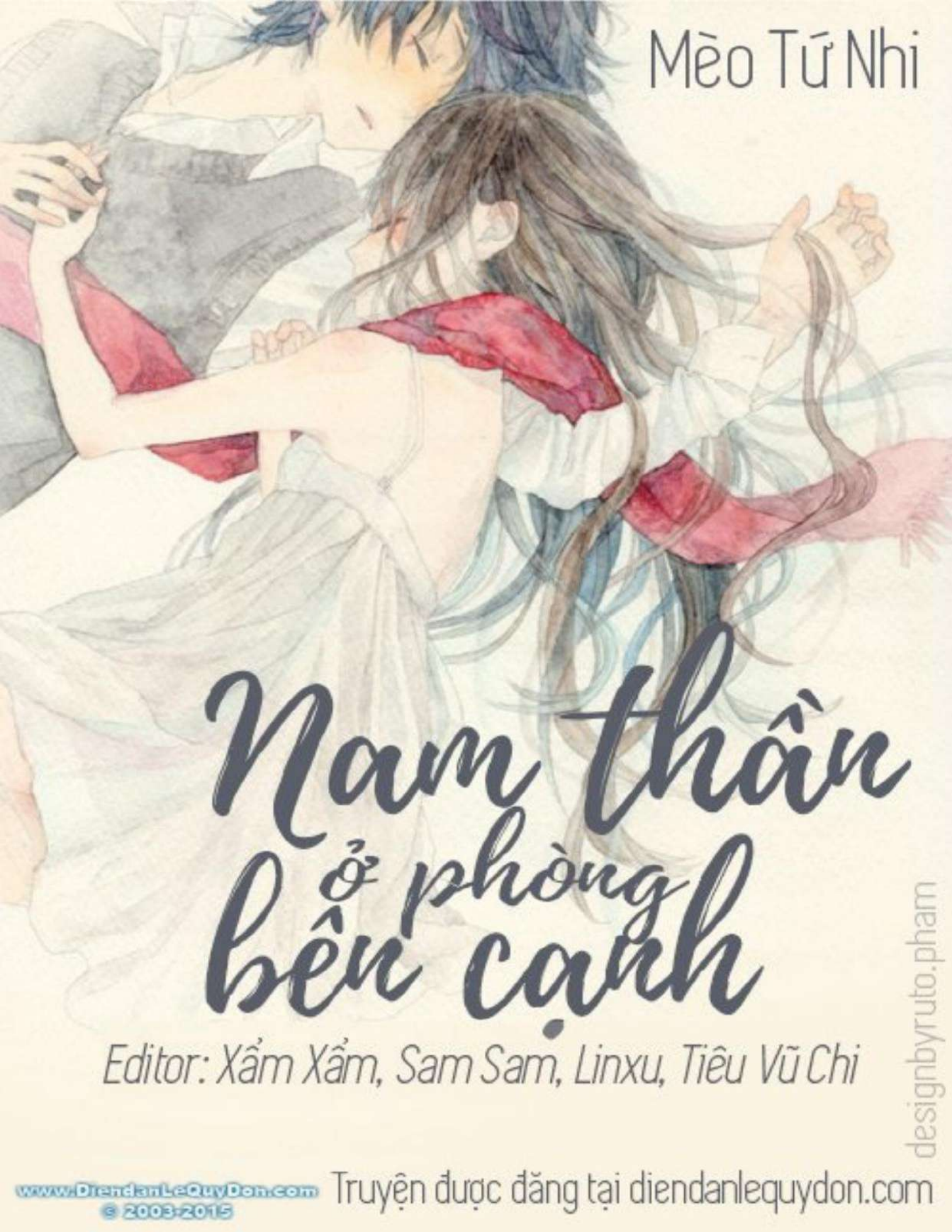

A watercolor illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The man, with short blue hair, is wearing a white shirt and a grey vest, holding the woman. The woman, with long brown hair, is wearing a white dress with a red collar and red gloves. They are both looking at each other with soft expressions. The background is a light, textured wash of colors.

Mèo Tứ Nhi

Nam thần ở phòng bên cạnh

Editor: Xẩm Xẩm, Sam Sam, Linxu, Tiêu Vũ Chi

designbyruto.pham

Mục lục

[Chương 1: Kết Thù Lớn](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15: Quá Mức Gian Trá.](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Đối Thủ Nhân Từ.](#)

[Chương 18: Thực Lực Cách Biệt](#)

[Chương 19: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc.](#)

[Chương 20: Thay Đổi Hình Tượng Gặp Ông Nội](#)

[Chương 21: Sự Thật Xấu Hổ.](#)

[Chương 22: Đêm Kinh Hoàng.](#)

[Chương 23: Nghiệt Duyên Lúc Nào Cũng Gặp.](#)

[Chương 24: Ghi Nhớ Ở Đáy Lòng](#)

[Chương 25: Coi Chừng Chết Của Ông.](#)

[Chương 26: Niềm Vui Bất Ngờ.](#)

[Chương 27: Anh Đừng Tới Đây.](#)

[Chương 28: Như Hoa Rất Thông Minh](#)

[Chương 29: Tại Sao Ghen?](#)

[Chương 30: Không Muốn Nhìn Thấy Anh](#)

[Chương 31: Anh Chính Là Thần Tượng?](#)

[Chương 32: Nam Thần Đã Chết](#)

[Chương 33: Hòa Bình Ngán Ngủ](#)

[Chương 34: Tôi Là Anh Họ Của Cậu Ấy?](#)

[Chương 35: Hai Ngày Vất Vả](#)

[Chương 36: Tiễn Tân Lão Gia \(P1\)](#)

[Chương 36\(P2\)](#)

[Chương 36 \(P3\)](#)

[Chương 37: Đối Với Cô Tôi Là Gì? \(P1\)](#)

[Chương 37: Đối Với Cô Tôi Là Gì? \(P2\)](#)

[Chương 37: Đối Với Cô, Tôi Là Gì? \(P3\)](#)

[Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng.](#)

[Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng. \(P2\)](#)

[Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng. \(P3\)](#)

[Chương 39: Đối Phó Đại Boss. \(P1\)](#)

[Chương 46: Đối Phó Đại Boss \(P2\)](#)

[Chương 47: Đối Phó Đại Boss \(P3\)](#)

[Chương 40: Tổng Giám Đốc Bá Đạo \(P1\)](#)

[Chương 40 \(P2\)](#)

[Chương 40 \(P3\)](#)

[Chương 41: Cách Làm Cũ Rích \(P1\)](#)

[Chương 41: Cách Làm Cũ Rích \(P2\)](#)

[Chương 41: Cách Làm Cũ Rích \(P3\)](#)

[Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều \(1\)](#)

[Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều \(P2\)](#)

[Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều \(P3\)](#)

[Chương 43: Tra Khảo Bạn Thân \(P1\)](#)

[Chương 43: \(P2\)](#)

[Chương 43 \(P3\)](#)

[Chương 44: Anh Và Tôi Đối Giường Ngủ \(P1\)](#)

[Chương 44: \(P2\)](#)

[Chương 44: \(P3\)](#)

[Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. \(P1\)](#)

[Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. \(P2\)](#)

[Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. \(P3\)](#)

[Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Quá Hoàn Mỹ \(P1\)](#)

[Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Hoàn Mỹ \(P2\)](#)

[Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Hoàn Mỹ \(P3\)](#)

[Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được.](#)

[Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được. \(P2\)](#)

[Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được. \(P3\)](#)

[Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức](#)

[Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức \(P2\)](#)

[Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức \(P3\)](#)

[Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? \(P1\)](#)

[Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? \(P2\)](#)

[Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? \(P3\)](#)

[Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người](#)

[Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người \(P2\)](#)

[Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người \(P3\)](#)

[Chương 51: Thực Nam Tối Hộ Giá \(1\)](#)

[Chương 51: Thực Nam Hộ Giá \(2\)](#)

[Chương 51 \(P3\)](#)

[Chương 52: Hiếu Lầm Xảy Ra \(P1\)](#)

[Chương 52: Hiếu Lầm Xảy Ra \(P2\)](#)

[Chương 52: Hiếu Lầm Xảy Ra \(P3\)](#)

[Chương 53: Sao Hóa Đụng Địa Cầu. \(P1\)](#)

[Chương 53: Sao Hóa Đụng Địa Cầu \(P2\)](#)

[Chương 53: Sao Hóa Đụng Địa Cầu \(P3\)](#)

[Chương 54: Tự Nhiên Ân Căn \(1\)](#)

[Chương 54: Tự Dưng Ân Căn \(2\)](#)

[Chương 54: Tự Dưng Ân Căn \(3\)](#)

[Chương 55: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(1\)](#)

[Chương 55: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(2\)](#)

[Chương 56: Người Đa Nhân Cách \(P1\)](#)

[Chương 56: Người Đa Nhân Cách \(P2\)](#)

[Chương 57: Bạn Gái Chính Thức \(1\)](#)

[Chương 57: Bạn Gái Chính Thức \(2\)](#)

[Chương 58: Không Có Đầu Óc Sao? \(1\)](#)

[Chương 58: Không Có Đầu Óc Sao? \(2\)](#)

[Chương 59: Chị Em Đồng Kỳ Lạ Như Nhau \(P1\)](#)

[Chương 59: Chị Em Đồng Kỳ Lạ Như Nhau \(P2\)](#)

[Chương 60: Hoan Nghênh Lần Sau Lại Tới \(1\)](#)

[Chương 60: Hoan Nghênh Lại Đến \(2\)](#)

[Chương 61: Ngọt Ngào Ngán Ngủ. \(P1\)](#)

[Chương 61: Ngọt Ngào Ngán Ngủ. \(P2\)](#)

[Chương 62: Mùa Thu Hoài Niệm Mùa Xuân Tương Tư \(P1\)](#)

[Chương 63: Hai Chúng Ta Là Gì? \(P1\)](#)

[Chương 63: Hai Chúng Ta Có Là Gì? \(P2\)](#)

[Chương 64: Âm Mưu Chơi Đùa Gì Vậy? \(1\)](#)

[Chương 64: Âm Mưu Chơi Đùa Gì Vậy? \(2\)](#)

[Chương 65: Nhìn Trộm Sự Thay Đổi \(P1\)](#)

[Chương 65.2](#)

[Chương 66: Đột Nhiên Trở Thành Gián Điệp \(P1\)](#)

[Chương 66.2](#)

[Chương 67: Tiệc Nhân Già Môm Cãi Lão](#)

[Chương 67: Tiệc Nhân Già Môm Cãi Lão \(P2\)](#)

[Chương 68: Boss, Ngài Thật Là Đẹp Trai. \(P1\)](#)

[Chương 68: Boss, Ngài Thật Là Đẹp Trai.](#)

[Chương 69: Máy Nghe Lén Vi Diệu \(P1\)](#)

[Chương 69: Máy Nghe Lén Vi Diệu \(P2\)](#)

[Chương 70: Nhớ Rõ Tới Cứu Tôi \(1\)](#)

[Chương 70: Nhớ Rõ Tới Cứu Tôi \(2\)](#)

[Chương 71: Hoàn Toàn Làm Anh Tức Giận. \(P1\)](#)

[Chương 71: Hoàn Toàn Làm Anh Tức Giận.](#)

[Chương 126+72: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(P1\)](#)

[Chương 127: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(P2\)](#)

[Chương 73: Không Thể Nói Hết Đau Đớn \(1\)](#)

[Chương 129: Không Thể Nói Hết Đau Đớn\(2\)](#)

[Chương 74: Đủ Loại Người Không Bình Thường\(1\)](#)

[Chương 131: Đủ Loại Người Không Bình Thường\(2\)](#)

[Chương 75: Không Có Quan Hệ](#)

[Chương 133: Không Có Quan Hệ \(P2\)](#)

[Chương 76: Một Âm Mưu Lớn \(P1\)](#)

[Chương 135: Một Âm Mưu Lớn \(P2\)](#)

[Chương 77: Thật Trùng Hợp Lại Gặp Nhau\(1\)](#)

[Chương 137: Thật Trùng Hợp Lại Gặp Nhau\(2\)](#)

[Chương 78: Mơ Chính Là Thực Tế \(P1\)](#)

[Chương 139: Mơ Chính Là Thực Tế \(P2\)](#)

[Chương 79: Thân Như Chị Em Tốt \(P1\)](#)

[Chương 141: Thân Như Chị Em Tốt \(P2\)](#)

[Chương 80: Rốt Cuộc Muốn Như Thế Nào?\(1\)](#)

[Chương 143: Rốt Cuộc Muốn Như Thế Nào?\(2\)](#)

[Chương 81: Hao Môn Tâm Trí Vì Tương Tư \(1\)](#)

[Chương 145: Hao Môn Tâm Trí Vì Tương Tư\(2\)](#)

[Chương 82: Đùng Nghĩ Cùng Một Chỗ](#)

[Chương 147: Đùng Nghĩ Cùng Một Chỗ \(P2\)](#)

[Chương 83: Tại Sao Lại Đến Đây](#)

[Chương 149: Tại Sao Lại Đến Đây \(Tt\)](#)

[Chương 84: Rốt Cuộc Nên Làm Sao Bây Giờ?! \(P1\)](#)

[Chương 151: Rốt Cuộc Nên Làm Sao Bây Giờ?! \(P2\)](#)

[Chương 85: Bị Anh Ta Bất Cốc\(1\)](#)

[Chương 153: Bị Anh Ta Bất Cốc \(2\)](#)

[Chương 86: Gia Đình Ấu Dương](#)

[Chương 155: Gia Đình Ấu Dương \(P2\)](#)

[Chương 87: Chính Là Thử Anh](#)

[Chương 157: Chính Là Thử Anh \(2\)](#)

[Chương 88: Thật Sự Anh Rất Biến Thái! \(P1\)](#)

[Chương 159: Thật Sự Anh Rất Biến Thái! \(P2\)](#)

[Chương 160: Giết Người Phụ Nữ Này \(P1\)](#)

[Chương 161: Giết Người Phụ Nữ Này \(P2\)](#)

[Chương 90: Bồng Dưng Phá Sản \(P1\)](#)

[Chương 163: Bồng Dưng Phá Sản \(P2\)](#)

[Chương 91: Sẽ Chăm Sóc Tôi Sao? \(P1\)](#)

[Chương 165: Sẽ Chăm Sóc Tôi Sao? \(P2\)](#)

[Chương 92: Đến Nhà Cô Ở Đi! \(P1\)](#)

[Chương 167: Đến Nhà Cô Ở Đi! \(P2\)](#)

[Chương 93: Boss Nghèo Túng](#)

[Chương 169: Boss Nghèo Túng \(T1\)](#)

[Chương 94: Cuộc Sống Ở Chung Yên Ổn \(P1\)](#)

[Chương 171: Cuộc Sống Ở Chung Yên Ổn \(2\)](#)

[Chương 95: Dày Đặc Ý Xấu](#)

[Chương 95.2](#)

[Chương 174: Vách Tường Cổ Ý](#)

[Chương 97: Kế Trong Kế Yêu Nhau](#)

[Chương 98: Bảo Bối Em Phải Ngoan](#)

[Chương 99: Tuyệt Đối Không Tự Ngược!](#)

[Chương 178+100: Lại Nói Hôn Em](#)

[Chương 179+101: Cùng Đi Đăng Kí Kết Hôn.](#)

[Chương 102: Tôi Phải Đi Nơi Này Rồi](#)

[Chương 181+103: Tôi Đáng Thương Hơn So Với Anh.](#)

[Chương 182+104: Bóp Chết Trong Nôi](#)

[Chương 183+105: Lại Còn Nói Dối](#)

[Chương 184+106: Sinh Vật Đặc Biệt](#)

[Chương 185+107: Nhất Định Như Vậy.](#)

[Chương 186+108: Tham Lam Sự Ấm Ấp Này.](#)

[Chương 187+109: Thuận Mà Còn Chưa Phải Thuận](#)

[Chương 188+110: Anh Là Anh Trai Của Em](#)

[Chương 189+111: Lượng Tín Tức Quá Lớn](#)

[Chương 190+112: Lần Đầu Độ Sức](#)

[Chương 112\(Tt\)](#)

[Chương 192+113: Quan Hệ Quá Loạn](#)

[Chương 113 \(Tt\)](#)

[Chương 114: Khó Xứ Cả Đôi Đường*](#)

[Chương 195+115: Ai Có Bản Lĩnh Hơn](#)

[Chương 196+116: Dạy Tôi Làm Thế Nào Để Làm Được](#)

[Chương 197+117: Lần Thứ Hai Giao Chiến](#)

[Chương 198: Hai Người Cãi Nhau, Rạn Nứt Rồi](#)

[Chương 199: Ai Là Chủ Mưu \(P1\)](#)

[Chương 200: Ai Là Chủ Mưu \(P2\)](#)

[Chương 201+120.1: Anh Đã Chết \(1\)](#)

[Chương 202+120.2: Anh Đã Chết \(2\)](#)

[Chương 203: Tôi Đến Nhà Anh Trai Ở.](#)

[Chương 204: Tại Sao Anh Lại Xé?](#)

[Chương 205: Mũi Nhọn Đấu Với Dao Sắc](#)

[Chương 206: Người Quan Trọng Nhất](#)

[Chương 207: Cuộc Chiến Thứ Ba Toàn Thắng](#)

[Chương 208: Lợi Dụng Cơ Hội Đây](#)

[Chương 209: Tâm Cơ Ai Sâu Hơn](#)

[Chương 210: Anh Là Thụ M](#)

[Chương 211: Đè Em Thành Nghiện](#)

[Chương 212: Em Đè Lại](#)

[Chương 213: Không Làm Sẽ Không Chết](#)

[Chương 214: Không Làm Sẽ Không Chết \(2\)](#)

[Chương 215: Cô Ấy Sẽ Không Đến Nữa \(1\)](#)

[Chương 132.2](#)

[Chương 217: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Vậy](#)

[Chương 218: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Vậy \(2\)](#)

[Chương 219: Chân Tướng Quá Tàn Khốc](#)

[Chương 220: Đường Theo Đuối Vợ Dài Đàng Đẵng](#)

[Chương 221: Lừa Gạt Không Nổi Nữa](#)

[Chương 222: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Chân Thành](#)

[Chương 137.2](#)

[Chương 224: Cơ Hội Để Chuyển Thành Hòa Thuận](#)

[Chương 138.2](#)

[Chương 226: Hàng Xóm Mới](#)

[Chương 139.2](#)

[Chương 228: Anh Cũng Yêu Em](#)

[Chương 229: Không Còn Là Anh Trai Của Em](#)

[Chương 230: Thật Sự Chạy Trốn](#)

[Chương 231: Tự Minh Cho Em Uống](#)

[Chương 232: Anh Có Lỗi Gì](#)

[Chương 233: Anh Có Lỗi Gì \(2\)](#)

[Chương 234: Sống Tối Đa Hai Năm](#)

[Chương 235: Sống Tối Đa Hai Năm \(2\)](#)

[Chương 236: Tôi Không Muốn Gặp Lại Anh Nữa](#)

[Chương 237: Tôi Không Muốn Gặp Lại Anh Nữa \(2\)](#)

[Chương 238: Anh Sẽ Không Buông Tay](#)

[Chương 239: Có Thể Tốt Hơn Không](#)

[Chương 240: Xà Tinh Bệnh Nhập Vào Thân](#)

[Chương 241: Các Kiểu Phân Tích Bàn Luận](#)

[Chương 242: Các Kiểu Phân Tích Bàn Luận \(2\)](#)

[Chương 243: Lời Nói Dối Bị Vạch Trần](#)

[Chương 151.2](#)

[Chương 245: Mây Không Được Mang Cô Ấy Đi](#)

[Chương 152.2](#)

[Chương 247: Dời Đến Sát Vách Nhà Cô](#)

[Chương 248: Không Tháo Đồng Hồ Xuống Được](#)

[Chương 249: Anh Ấy Có Yêu Em Không](#)

[Chương 250: Bộ Trang Phục Hầu Gái Mê Người](#)

[Chương 251: Vội Vả Quá, Chết Không Ai Đền Mạng](#)

[Chương 252: Coi Như Là Sinh Non](#)

[Chương 253: Mấy Tháng Sau Kết Hôn](#)

[Chương 254: Hai Người Đùa Gì Đầu](#)

[Chương 255: Không Cần Thận Tạo Ra](#)

[Chương 256: Không Quấy Rầy Hai Người.](#)

[Chương 162.2](#)

[Chương 258: Không Quấy Rầy Hai Người \(3\)](#)

[Chương 259: Không Thể Chờ Đợi Được](#)

[Chương 164.2](#)

[Chương 261: Lại Ở Chung](#)

[Chương 262: Sẽ Không Bỏ Qua Em](#)

[Chương 263: Trộm Quần Áo Đi](#)

[Chương 264: Không Đến Anh Ấy Sẽ Chết](#)

[Chương 168.2](#)

[Chương 266: Dù Như Thế Nào Cũng Đều Phải Chết](#)

[Chương 169.2](#)

[Chương 268: Mất Nhìn Thấy Cô Chết](#)

[Chương 170.2](#)

[Chương 270: Chết Không Buông Tay](#)

[Chương 271: Chính Là Chọc Em Chơi](#)

[Chương 272: Nên Cho Đáp Án](#)

[Chương 273: Kết Hôn Ngày Tốt Lành](#)

[Chương 174.2](#)

[Chương 275: Mỗi Ngày Đối Một Gian Phòng](#)

[Chương 276: Mỗi Ngày Đối Một Gian Phòng \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 277: Bảng Trêu Chọc Trong Đêm Tân Hôn](#)

[Chương 278: Bảng Trêu Chọc Trong Đêm Tân Hôn \(2\)](#)

[Chương 279: Lại Khó Nhục Kế](#)

[Chương 280: Lo Lắng Tiệc Trong Nhà](#)

[Chương 281: Năng Lượng Tình Yêu Có Bao Nhiêu Yêu](#)

[Chương 282: Như Một Trò Đùa](#)

[Chương 283: Như Một Trò Đùa \(2\)](#)

[Chương 284: Ai Là Người Đứng Phía Sau Chuyện Đó?](#)

[Chương 285: Cho Anh Một Sự Kinh Ngạc](#)

[Chương 182.2](#)

[Chương 287: Không Khéo Không Thành Sách](#)

[Chương 288: Đeo Tạp Dề Màu Hồng](#)

[Chương 289: Tô Bạo Lực Cúi Người](#)

[Chương 290: Tai Họa Do Trời](#)

[Chương 291: Sao Có Người Vừa Khéo Như Vây](#)

[Chương 187.2](#)

[Chương 293: Có Phải Là Âm Mưu](#)

[Chương 294: Đột Ngột Gặp Bất Trắc](#)

[Chương 295: Sao Lại Trùng Hợp Như Thế](#)

[Chương 296: Trong Chỗ Tối Có Người](#)

[Chương 297: Tất Cả Đều Là Giả Dối](#)

[Chương 298: Tất Cả Đều Là Giả Dối \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 299: Lại Uống Rượu Say](#)

[Chương 193.2](#)

[Chương 301: Bị Giày Vò Đến Thê Thảm](#)

[Chương 302: Bị Giày Vò Đến Thê Thảm \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 303: Em Trai Hẹn Không Hẹn](#)

[Chương 304: Chị, Em Thích Chị](#)

[Chương 305: Bạch Tiêu Gặp Chuyện Không May](#)

[Chương 306: Kỳ Vọng Không Phải Là Em](#)

[Chương 198.2](#)

[Chương 308: Chúng Ta Đi Nghỉ Tuần Trăng Mật](#)

[Chương 199.2](#)

[Chương 310: Sẽ Phải Làm Mèo Con](#)

[Chương 200.2](#)

[Chương 312: Tăn Mặc Là Yêu Nghiệt](#)

[Chương 313: Thật Sự Còn Tốt Chứ](#)

[Chương 314: Tổ Hợp Hai Người Hút Mát](#)

[Chương 315: Chào Buổi Sáng, Tình Yêu Của Anh!](#)

[Chương 316: Chào Buổi Sáng, Tình Yêu Của Anh! \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 317: Ngọt Ngào Chết Không Đền Mạng](#)

[Chương 318: Ngọt Ngào Chết Không Đền Mạng \(2\)](#)

[Chương 319: Em Gái Tân Mặc](#)

[Chương 320: Em Gái Tân Mặc \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 321: Lần Đầu Tách Ra Ngủ](#)

[Chương 322: Mẫu Thuần Lại Tăng Cấp](#)

[Chương 323: Hai Người Làm Gì Vậy](#)

[Chương 324: Xóa Tồn Nhân Của Song Song](#)

[Chương 325: Xóa Tồn Nhân Của Song Song \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 326: Cậu Yêu Thích Tôi Sao?](#)

[Chương 327: Cậu Yêu Thích Tôi Sao? \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 328: Khích Bức Ly Gián](#)

[Chương 329: Ngài Có Thể Không Hăm Hại Không](#)

[Chương 330: Mẫu Thuần Bộc Phát](#)

[Chương 331: Vẫn Dây Dưa](#)

[Chương 332: Vẫn Dây Dưa \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 333: Thuận Lợi Bước Vào Nhà](#)

[Chương 334: Sự Kiêu Ngạo Của Yêu Nghiệt Họ Tân](#)

[Chương 335: Đưa Hình Cho Em Xem](#)

[Chương 336: Lúc Tiến Hành Xem Mát](#)

[Chương 337: Về Nhà Thu Thập Em](#)

[Chương 338: Đụng Phái Một Chuyện Kỳ Lạ](#)

[Chương 339: Đụng Phái Một Chuyện Kỳ Lạ \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 340: Đói Bụng Ăn Cái Gì](#)

[Chương 341: Đói Bụng Ăn Cái Gì \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 342: Đây Chính Là Quá Độ](#)

[Chương 343: Đây Chính Là Quá Độ \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 344: Vô Tình Gặp Gỡ Nam Xem Mát](#)

[Chương 345: Chính Là Số Mệnh Vật Hi Sinh](#)

[Chương 346: Ở Lại Làm Thêm Giờ](#)

[Chương 347: Để Ý Tới Mức Không Nói Ra Được \(1\)](#)

[Chương 348: Để Ý Tới Mức Không Nói Ra Được \(2\)](#)

[Chương 349: Gặp Chuyện Không May Làm Sao Bây Giờ](#)

[Chương 350: Gặp Chuyện Không May Làm Sao Bây Giờ? \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 351: Hận Nhất Là Bị Lừa Gạt](#)

[Chương 352: Hận Nhất Là Bị Lừa Gạt \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 353: Khổ Nhục Kế Thất Bại](#)

[Chương 354: Hai Người Bọn Họ Là Một Đôi](#)

[Chương 355: Ở Lại Chỗ Này](#)

[Chương 356: Cô Tô Na Nằm Viện](#)

[Chương 357: Cây Kim So Với Cọng Râu \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 235.2](#)

[Chương 359: Hồ Ly So Ra Còn Kém Hơn](#)

[Chương 236.2](#)

[Chương 361: Đụng Vào Trên Họng Súng](#)

[Chương 362: Ngã Gãy Hai Chân](#)

[Chương 363: Muốn Nhìn Hai Đứa Kết Hôn](#)

[Chương 364: Anh Biến Thái Như Thế Nào](#)

[Chương 365: Anh Biến Thái Như Thế Nào \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 366: Một Khắc Duy Mỹ Nhất](#)

[Chương 367: Một Khắc Duy Mỹ Nhất \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 368: Một Đêm Ngọt Ngào Nhất](#)

[Chương 369: Cảm Giác Xấu](#)

[Chương 370: Thóa Mẫn Nguyên Vọng Của Em](#)

[Chương 371: Thật Sự Muốn Làm Hôn Lễ](#)

[Chương 372: Không Biết Xấu Hổ](#)

[Chương 373: Được Nước Đại Phát](#)

[Chương 374: Được Nước Đại Phát \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 375: Cuốn Sách Yêu Nghiệt Từ Trận](#)

[Chương 376: Cuốn Sách Yêu Nghiệt Từ Trận \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 377: So Đầu Làm Yêu](#)

[Chương 378: Đồ Ngốc May Mãn](#)

[Chương 379: Nhân Vật Phụ Quan Trọng](#)

[Chương 380: Bữa Cơm Trưa Đầy Khó Xử](#)

[Chương 252.2](#)

[Chương 382: Ông Xã Pk Anh Trai](#)

[Chương 383: Ông Xã Pk Anh Trai 2](#)

[Chương 384: Mèo Không Để Ý Tới Bánh Bao](#)

[Chương 385: Em Muốn Thành Công Sao](#)

[Chương 386: Ngụy Cơ Đã Phù Xướng](#)

[Chương 387: Bán Tháo Bị Xé Nát](#)

[Chương 388: Rốt Cuộc Người Nào Làm](#)

[Chương 389: Nghi Ngờ Tô Song Song](#)

[Chương 390: Sự Nghi Ngờ Của Tần Mặc](#)

[Chương 391: Chiến Tranh Lạnh Không Xong Rồi](#)

[Chương 392: Vạch Trần Bí Mật Nhỏ](#)

[Chương 393: Trối Trễ Về Rồi Nói](#)

[Chương 394: Tần Mặc Là Người Thân Của Cháu](#)

[Chương 395: Tô Song Song Là Em Họ Của Cháu](#)

[Chương 396: Tần Mặc Nói Đóa](#)

[Chương 397: Kết Hôn Tao Liên Chết](#)

[Chương 398: Hai Phe Ôn Ào](#)

[Chương 399: Buối Tối Làm Gì](#)

[Chương 400: Ai Mới Là Nội Gian](#)

[Chương 401: Chết Sống Không Đồng Ý](#)

[Chương 402: Chúng Con Sẽ Hạnh Phúc](#)

[Chương 403: Tô Thiên Hạ Vô Địch](#)

[Chương 404: Bị Cô Đẩy Xướng](#)

[Chương 405: Hôn Lễ Hủy Bỏ](#)

[Chương 406: Phát Hiện Không Tâm Thường](#)

[Chương 407: Truyền Sự Ấm Áp Trong Lòng Cho Nhau](#)

[Chương 408: Em Muốn Giết Ông Ta](#)

[Chương 409: Nháy Mắt Đã Điên Rồi](#)

[Chương 410: Rơi Vào Trong Sương Mù](#)

[Chương 411: Chiến Hâm Tìm Đến Bối Mốc](#)

[Chương 412: Bạch Tiêu Hóng Mất](#)

[Chương 413: Không Khí Quý Dị](#)

[Chương 414: Đi Trục Sở Bí Mật](#)

[Chương 415: Bạch Tiêu Phán Bội](#)

[Chương 416: Hai Bên Giảng Co](#)

[Chương 417: Trêu Chọc Chiến Tranh](#)

[Chương 418: Tiền Gửi Ngân Hàng Sau Thuế](#)

[Chương 419: Nồi Lẩu Hồng Môn Yến \(*\)](#)

[Chương 420: Kéo Vào Danh Sách Đen](#)

[Chương 421: Cháo Dinh Dưỡng Chết Người](#)

[Chương 422: Cúng Bái Ông Nội](#)

[Chương 423: Món Nợ Máu Của Ba Mẹ](#)

[Chương 424: Chiến Gia Đến Đòi Người](#)

[Chương 425: Làm Sao Có Thể Yêu Nhau Được Nữa](#)

[Chương 426: Thật Sự Muốn Rời Xa Anh](#)

[Chương 427: Quay Lại Nhà Cũ Của Chiến Gia](#)

[Chương 428: Rời Khỏi Căn Nhà Đây](#)

[Chương 429: Làm Sao Cô Ấy Có Thể Chết Được](#)

[Chương 430: Mang Tro Cốt Trở Về](#)

[Chương 431: Vô Cùng Phức Tạp](#)

[Chương 432: Ấu Dương Nham Hiếm](#)

[Chương 433: Hoàn Toàn Buông Tha](#)

[Chương 434+304: Bị Cướp Công Khai](#)

[Chương 435+305: Vẫn Không Bỏ Xuống Được](#)

[Chương 436: Suýt Chết](#)

[Chương 437: Hoàn Toàn Hết Hy Vọng](#)

[Chương 438: Không Gặp Mặt Nhau](#)

[Chương 439: Muốn Ly Hôn Với Hân](#)

[Chương 440: Hay Là Muốn Lợi Dụng](#)

[Chương 441: Làm Bạn Gái Của Anh](#)

[Chương 442: Cuối Cùng Lại Gặp Mặt](#)

[Chương 443: Nụ Hôn Khó Hiểu](#)

[Chương 444: Em Không Thể Mang Nó Đi](#)

[Chương 445: Em Đừng Nghĩ Tới Chuyện Ly Hôn](#)

[Chương 446: Cô Ấy Là Vợ Tôi](#)

[Chương 447: Rốt Cuộc Muốn Thế Nào](#)

[Chương 448: Bị Một Cái Tát](#)

[Chương 449: Ai Có Thể Lừa Được Ai](#)

[Chương 450: Đưa Cô Về Chiến Gia](#)

[Chương 451: Đứa Trẻ Phải Mang Họ Chiến](#)

[Chương 452: Là Người Phụ Nữ Của Tôi](#)

[Chương 453: Rối Loạn Hết Cả Lên](#)

[Chương 454: Có Nợ Thì Có Trả](#)

[Chương 455: Ở Bên Tôi Ba Tháng](#)

[Chương 456: Lúc Tình Lại](#)

[Chương 457: Sinh Con Ngoài Giã Thủ](#)

[Chương 458: Dân Vật Lăn Nhau](#)

[Chương 459: Nói Dối Chuyên Nghiệp](#)

[Chương 460: Từ Nay Sẽ Là Người Đứng](#)

[Chương 461: Em Đồng Ý Gả Cho Anh](#)

[Chương 462: Giải Trừ Toàn Bộ Hiếu Lâm](#)

[Chương 463: Lại Chạy Đánh Gậy Chân](#)

[Chương 464: Trờ Ngại Lại Tới](#)

[Chương 465: Con Nhỏ Bị Bắt Cóc](#)

[Chương 466: Chọn Một Trong Hai](#)

[Chương 467: Bây Giờ Mới Giống Như Một Gia Đình](#)

[Chương 468: Âu Dương Minh Xuất Hiện](#)

[Chương 469: Đối Với Hân Đó Là Một Sự Giải Thoát](#)

[Chương 470: Hôn Lễ Hoàn Mỹ](#)

[Chương 471: Sóng Gió Sau Khi Kết Hôn](#)

[Chương 472: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(1\)](#)

[Chương 473: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(2\)](#)

[Chương 474: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(3\)](#)

[Chương 475: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(4\)](#)

[Chương 476: Minh Viễn Và Tô Mộ \(1\)](#)

[Chương 477: Minh Viễn Và Tô Mộ \(2\)](#)

[Chương 478: Minh Viễn Cùng Tô Mộ \(3\)](#)

[Chương 479: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp \(1\)](#)

[Chương 480: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp \(2\)](#)

[Chương 481: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp \(3\)](#)

[Chương 482: Kiên Cường Cũng Là Một Nét Đẹp \(4\)](#)

[Chương 483: Kiên Cường Cũng Là Một Nét Đẹp \(5\)](#)

[Chương 484: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(1\)](#)

[Chương 485: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(2\)](#)

[Chương 486: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(3\)](#)

[Chương 487: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(4\)](#)

[Chương 488: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(5\)](#)

[Chương 489: Lãng Quên Nơi Phương Xa](#)

[Chương 490: Đây Chính Là Hạnh Phúc](#)

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kết Thù Lớn

Thời điểm Tô Song Song bị cảnh sát mang đi, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là, nếu như lúc mở cửa ra không ngẩng đầu lên thì tốt rồi, chỉ tiếc rằng bây giờ mới nhớ tới đã quá muộn. Trên đời này không bán loại thuốc hối hận.

Tô Song Song quay đầu lại cố gắng trừng mắt một cách hung tợn nhất liếc nhìn người đang đứng trước cửa phòng bên cạnh, nét mặt tên đầu sỏ của mọi chuyện vừa xảy ra không có lấy một chút biểu cảm. Cô chỉ có thể oán giận rống lên một câu: "Tốt nhất anh đừng chuyển nhà đi. Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!"

Trong lòng cô vô cùng bi phẫn nghĩ: "Anh ta tuy rằng bề ngoài có phần đẹp trai, nhưng trong tiết trời cuối thu rồi còn khóa thân, chỉ quấn mỗi một chiếc khăn tắm, còn không biết xấu hổ cố tình để lộ ra cơ bụng tám múi, vừa thấy đã biết không phải là người tốt đẹp gì."

Người con trai đứng ở cửa nghe tiếng động liền nhìn thoáng qua Tô Song Song, trong mắt mang theo vẻ lạnh nhạt, tỏ vẻ như nhìn một kẻ ngốc, hơi nghi hoặc nói: "Là cô tự tiện xông vào nhà tôi, tại sao tôi phải chuyển nhà?"

Tô Song Song nhất thời cảm thấy máu như nghẹn ở lồng ngực, thật khó khăn mới không nôn ra, cô thật muốn lớn tiếng kêu một câu: "Oan uổng!"

Chuyện này mà lại nói tiếp, Tô Song Song đúng thật là kìm nén đến phát khóc, hai mươi năm qua cô đều sống cuộc sống an phận, không ngờ lại tự dưng dính phải tên mặt lạnh bên trong nguy hiểm ngầm này.

Nửa tiếng trước, cô vốn dĩ theo thói quen cứ thế cầm cúi đi về phía cửa phòng mình, đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa mũi, liền hắt xì một cái, khước mắt vô tình liếc đến cửa phòng kế bên đang để mở, nhìn thấy chìa khóa vẫn còn cắm bên ngoài.

Tô Song Song nhẹ nhàng vuốt vuốt cái mũi của mình, nhìn nhìn bốn phía, tính toán trực tiếp mở cửa đi vào nhà, ngay lúc cái chìa khóa cắm vào cửa, cô đột nhiên phản ứng, cô có hàng xóm!

Trong lòng nảy ra chủ ý liền lập tức bật người đứng lên: cách vách đưa đến một hàng xóm mới, cô nên qua chào hỏi để hai bên cảm nhận được không khí ấm áp như ở nhà, không thể để người với người bị ngăn cách quanh năm bởi một bức tường không có sinh khí.

Tô Song Song vừa nghĩ đến nửa năm nay phòng cách vách đều không có người, biết đâu người vừa chuyển đến là một em gái đáng yêu, liền hưng phấn đẩy cửa đi vào, quên cả gõ cửa.

Cô mới đi vào, chợt nghe thấy bên trong có tiếng đẩy cửa, liền biết là có người đi ra, trong lòng vui vẻ, nhiệt tình lên tiếng chào hỏi trước: "Người mới đến, xin AAAAAAA!"

Mới nói một nửa, còn chưa kịp biểu lộ sự nhiệt tình trong lời nói, cảnh tượng trước mắt quá mức kích thích khiến cô thét ra một tiếng chói tai, theo bản năng giơ hai tay lên che mắt mình. Ngay sau đó, năm ngón tay lại tách ra, hé lộ dần cảnh xuân phơi phới, nhin không được muốn nhìn một chút.

Cảnh tượng này quả thực rất rất kích thích, một anh chàng đẹp trai từ trong phòng tắm đi ra, cả người chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông, cơ bụng tám múi rắn chắc cứ thế lộ ra.

Người con trai đi từ trong phòng tắm ra thấy Tô Song Song đứng ở cửa, môi mỏng khẽ nhếch lên, lông mày anh tuấn khẽ động, đôi mắt đào hoa cũng lộ ra một chút phiền toái.

Vuốt mớ tóc dài tán loạn trước trán, toàn thân bày ra một bộ dáng đầy mỉa hoặc, anh vươn tay về phía sau chỉnh lại những lọn tóc còn ướt, mấy giọt nước chậm rãi trượt xuống phía dưới.

Tô Song Song chỉ cảm thấy cả người nóng bừng lên, cô đưa một bàn tay dờn xuống dưới, vừa sờ lại rũ mắt xuống nhìn, một tiếng thét chói tai vang vọng khắp nhà trọ, cô thể mà lại háo sắc đi chảy máu mũi. Thật là tà ác quá đi!

Sau đó, cô liền thấy anh chàng đẹp trai kia dùng cặp mắt đào hoa liếc nhìn mình một cái, một bàn tay không nhanh không chậm chính xác cầm lấy điện thoại riêng, một bàn tay khác thông thả bấm từng chữ số: 110.

Ngay sau đó, Tô Song Song ngồi an vị tại sở cảnh sát chờ thẩm vấn.

Cô đem hết lời lẽ giải thích rằng mình bị oan, đợi đến khi xem lại băng ghi hình từ camera của khu nhà trọ, sự trong sạch của cô mới được chứng minh. Lúc cô về đến nhà đã là mười hai giờ hơn.

Tô Song Song đứng ở hành lang, nhìn phòng bên cạnh đang đóng chặt cửa, vừa hít vào một hơi thật sâu, ngay sau đó vọt tới trước cửa, dùng phương thức trực tiếp nhất cả hai tay hai chân đập cửa....

Qua vài phút, cửa phòng bên cạnh mới mở ra, Tô Song Song bất ngờ không kịp đề phòng, một cánh tay vung ra, trực tiếp đánh vào bên má trái người đàn ông.

Không khí xung quanh đột nhiên im lặng, người đàn ông vừa đi ra không nghĩ tới sẽ bị tập kích như thế này, vẫn duy trì tư thế vừa bị đánh, nửa ngày trôi qua không có phản ứng. Tô Song Song cảm thấy chính mình đều run lên, sợ đến ngất người, tay vẫn để ở giữa không trung chưa kịp thu hồi lại.

"Tôi Tôi Cái kia" Tô Song Song lúc đầu còn nổi giận dưng dưng, thế nhưng bây giờ nhìn nghiêng nửa bên mặt của người đàn ông yêu

nghiệt trước mắt, cô như bong bóng bị xì hơi, vô cùng lo lắng mãi không nói nên lời.

"Nếu cô là vì thu hút sự chú ý của tôi, tốt lắm, cô thành công rồi!" Người đàn ông đối diện đột nhiên quay sang, trong mắt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

Anh dùng một bàn tay lau vết máu ở miệng, đồng thời tay kia một phen giữ chặt cánh tay Tô Song Song mạnh mẽ kéo cô vào trong lồng ngực của mình.

Anh không nghĩ tới mình chính là thiếu gia của tập đoàn Tần thị, đã trốn tới nơi địa phương nhỏ bé này còn có phụ nữ bám theo đến tận cửa, thật sự là phiền!

Tô Song Song bị đụng vào ngực anh trong nháy mắt, cảm giác chẳng khác nào đập vào tảng đá bình thường, đau đến nhú máu, theo bản năng ngẩng lên nhìn anh. Ở khoảng cách gần thế này, cô nhìn rõ được khuôn mặt anh tuy đầy tức giận nhưng vẫn rất hấp dẫn, nghĩ rằng không biết có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Anh cúi đầu trừng mắt nhìn người phụ nữ trong ngực mình, đôi mắt mang theo giận dữ chuyển thành không kiên nhẫn, hơi dùng sức siết chặt cánh tay Tô Song Song, lạnh lùng nhìn cô: "Cần bao nhiêu tiền thì cô có thể biến mất khỏi tầm mắt tôi?"

Vấn đề này nghiêm nhiên đã động chạm đến lòng tự trọng của Tô Song Song, cho dù nào có chậm phản ứng thế nào cũng không thể không hiểu.

Cô dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra, có lẽ do khí lực quá lớn, cả hai người đều bị đẩy lui về phía sau vài bước.

"Anh! Anh! Anh đúng là bệnh thần kinh!" Cả cuộc đời cô chính là lần đầu tiên gặp phải một người không biết phân rõ phải trái như thế, tức giận

nửa ngày mới mắng ra một câu.

Anh mới đầu có chút giật mình, nhưng ngay lập tức khôi phục lại bộ dáng thường ngày, anh đi từng bước về phía trước, dọa Tô Song Song sợ hãi cứ thế lui dần về phía sau, để phòng nhìn anh.

Anh lười biếng dựa người vào khung cửa, cũng không hề có động tác nào khác, không chút để ý giương mắt nhìn cô, mười phần đều không kiên nhẫn mở miệng: "Nói lại, vậy cô muốn điều gì?"

!!!!!!! Anh đúng là làm cô không thể chịu đựng thêm được nữa, đối mặt với người đàn ông mặt dày không biết xấu hổ thế này, Tô Song Song không thể nhịn được.

Cô nhanh chóng chạy về phía phòng mình, dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa đi vào, ngay sau đó bưng một chậu nước lạnh xông ra ngoài, một lời cũng không nói, trực tiếp hất lên người anh.

Tiết trời cuối thu, cho dù là đang ở trong nhà, nhưng một chậu nước lạnh này dội xuống cũng làm cho Tần Mặc cảm thấy cái lạnh thấu tâm gan. Tô Song Song một tay cầm cái chậu không, một tay xoa xoa thắt lưng, nhìn về mặt kính ngạ của anh, quần áo ướt sũng dán chặt vào người, trong lòng càng sáng khoái.

Cô nhếch miệng cười, đuôi mắt cong cong như vầng trăng non, thoát nhìn cả người đều toát lên dáng vẻ khiến cho người khác yêu thích, nhưng trong lời nói lại có chút khiêu khích: "Tự kỷ là bệnh nặng, phải chữa trị ngay lập tức. Hôm nay bản tiểu thư sẽ chữa trị miễn phí cho anh!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mắt anh khẽ nheo lại, phiền toái vẫn che giấu ở đáy mắt này giờ vì bị dội nước lạnh mà không ngần ngại để lộ ra, trong lòng anh lại nổi lên chút nghi hoặc, người phụ nữ này như thế nào đều quần quýt lấy hăn mà gây sự.

Anh cảm thấy cô nhất định là người của mấy đối thủ trong kinh doanh phái đến để tra tấn anh, hơn nữa cô hiện tại đã đạt được mục đích, thành công chọc giận anh.

Tô Song Song đầy kiêu ngạo đi qua, liếc liếc mắt chiêm ngưỡng người đàn ông trước mặt, anh mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, dính sát vào cơ thể cường tráng. Anh vừa mới lúc trước còn giống như tiểu bạch thỏ dễ bị người khác khi dễ thì bây giờ lại biến thành một người đàn ông cao lớn, rắn rỏi, nhìn là biết chỉ một cái phất tay cũng làm cô phải đau đớn.

Song Song theo bản năng liền nuốt nước miếng một cái, người đàn ông như vậy càng thêm gợi cảm trước mắt phụ nữ, cô phải cảnh giác không được để thân thể hấp dẫn kia mê hoặc mình được.

Ngay khi ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt anh, cô liền bắt gặp vẻ rét lạnh không kiên nhẫn của anh, anh thậm chí đang rất tức giận. Cô thực sự là không có chút tiền đồ nào mới thế đã hoảng sợ đến run người.

Tô Song Song ngay lập tức bật người lại đem chậu nước ôm vào trong ngực, bày ra một bộ dáng anh dám lại đây, tôi liền cùng anh liều mạng.

"Này ... Đây đều là do anh gieo gió gặt bão!" Tô Song Song hét lên, sau đó như thỏ con nhanh chân chạy như điên về phòng, mạnh mẽ đóng cửa lại.

Cô gắt gao dựa người vào cửa, trong ngực vẫn còn ôm chậu nước, nghĩ đến ánh mắt của người kia thật sự rất dọa người giống như muốn đem mình ăn tươi nuốt sống.

Vừa mới thở phào tưởng rằng mình vừa tránh được một kiếp nạn, lại không nghĩ đến người đàn ông kia chỉ có vẻ ngoài đẹp trai mà thôi, lòng dạ đúng là vô cùng hẹp hòi. Đến gần rạng sáng, cô lại một lần nữa bị mang đến cục cảnh sát, trải qua đêm đầu tiên ngủ tại phòng giam của cục cảnh sát trong suốt hai mươi năm qua.

Tô Song Song ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay đưa qua đưa lại vẽ vòng tròn, đôi mắt đỏ hồng nhịn không được cục tức này: "Tên cầm thú này! Thù này nhất định phải báo!"

"Tô Song Song, em... Chị thật sự không biết nên nói gì với em nữa! Bình thường em thông minh lắm mà?" Chiến Hâm cũng chính là chị họ của Tô Song Song, vẻ mặt đầy giận dữ vừa đi vừa quở trách cô.

Nhìn trang phục của Chiến Hâm có thể nhìn ra cô là đại diện của mẫu phụ nữ xinh đẹp, thành công. Bộ váy công sở bó sát làm tôn lên dáng người thon thả đầy quyến rũ, tóc ngắn mềm mại cộng thêm một cặp kính gọng vàng hoàn mỹ.

Chiến Hâm vốn là quản lý của Tập đoàn truyền thông Âu Dương. Từ khi mẹ của Tô Song Song qua đời hai năm trước, Chiến Hâm luôn hết lòng chăm sóc cô.

Tô Song Song vẫn vẽ những nếp nhăn trên áo, gãi gãi đầu, gương mặt đôi mắt thật cẩn thận nhìn người chị hơn mình đến mười tuổi, nghĩ lại cả đêm qua đi gây họa, càng nghĩ càng thấy chột dạ.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Nói!" Chiến Hâm thấy Song Song không lên tiếng, đột nhiên dừng bước, mạnh mẽ quay đầu lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đầy vẻ tức giận nhìn cô.

"Này ... Thật ra chính là em vô tình đang gõ cửa phòng bên cạnh, không ngờ anh ta đột nhiên mở cửa nên lỡ tay cho anh ta một cái tát. Chuyện tất cả đều là hiểu lầm thôi!" Song Song trong lòng tính toán sẽ cùng tên cầm thú kia giải quyết riêng, tất nhiên sẽ không nói ra sự thật.

"Thật sao?" Chiến Hâm hơi hơi nheo mắt, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu nội tâm cô: "Nếu em nói dối, chị sẽ cho em biết tay!" Lời vừa nói ra dày đặc hàm ý cảnh cáo.

Tô Song Song dè dặt nuốt nước miếng một cái, cẩn thận áp chế lại sự bất an trong lòng, giơ tay lên thề đầy vẻ chính nghĩa: "Thật mà chị! Còn thật hơn cả việc em không phải là đàn ông mà là phụ nữ!"

Chiến Hâm bị hành động của cô chọc cười, thở dài một cái, dịu dàng vươn tay chỉnh lại đầu tóc rối bời của Song Song lại không nhịn được lo lắng dặn dò: "Nếu như có người làm khó em, nhất định phải nói cho chị biết, chị sẽ không để ai bắt nạt em!"

Song Song rất cảm kích người chị này, vậy mà ngay sau đó bàn tay của Chiến Hâm lại vò mạnh tóc cô, mọi xúc động trong nháy mắt đều tan biến, đầu óc ngay lập tức choáng váng khiến cho cô khóc không ra nước mắt.

Chiến Hâm liếc mắt một cái cúi đầu nhìn Song Song, đẩy lại gọng kính, giọng đầy uy hiếp nói: "Nhớ kỹ đây! Có chuyện gì đừng có gạt tôi!"

"Là! Là! Em nhớ kỹ rồi!" Song Song yếu đuối vuốt lại đầu tóc của mình, cúi đầu đầy vẻ ngoan ngoãn, trong lòng lại đang tính toán tìm cách nào thần không biết quỷ không hay trả thù tên cầm thú kia.

Chiến Hâm thấy Song Song nghe lời thì trong lòng liền yên tâm, cúi đầu nhìn đồng hồ xác định đã đến thời gian đi dự cuộc họp, vội dặn dò cô một câu: " lát nữa chị còn có một cuộc họp, em trở về tắm rửa một cái đi, nếu thực sự có người bắt nạt em, phải nói cho chị biết đấy!"

Chiến Hâm đợi Song Song gật đầu đáp ứng mới yên tâm xoay người, giẫm trên đôi giày cao gót mười phân Michael, tự tin sải bước lên xe, nhanh chóng rời đi.

Song Song vừa thấy Chiến Hâm đi rồi, vội vàng đi về nhà, đến khi đứng trước cửa phòng lại trở nên lưỡng lự. Tên cầm thú ở bên cạnh không biết nói lý này, hơi một tý là báo cảnh sát. Cô ngồi chồm hồm trên mặt đất, gãi gãi đầu, đang muốn đứng dậy thì đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Cô vừa muốn chạy trốn liền thấy bóng ma u ám kia xuất hiện trước mặt mình.

Mấy phút trước, Song Song còn đang hứng trí bừa bừa tính toán trả thù anh, trong nháy mắt, nhiệt huyết kia như bị ném vào nước lạnh, lại còn là nước sắp đóng băng được rồi, cô liền cúi đầu giả chết.

"Chặn đường". Thanh âm khàn khàn trầm thấp vừa vang lên này, Tô Song Song vô cùng quen thuộc, cô nhắm mắt, rụt cổ lại, tiếp tục giả chết.

Tần Mặc cúi đầu nhìn người phụ nữ đang ngồi trước cửa phòng mình, lông mày nhăn lại thành một đường, anh nhắc chân đẩy nàng qua một bên.

Tô Song Song nhất thời bất động, tuy rằng hiện tại bộ dáng của nàng rất thê thảm nhưng anh ta cũng không thể miệt thị cô như thế. Cư nhiên trên người cô không có tổn thất gì nhưng cũng không thể để anh dùng chân đẩy người cô như thế.

"Đứng lại"

Tô Song Song khẽ quát một tiếng, người kia nghe thấy liền quay đầu, mang ánh nhìn đầy bất mãn đổ về phía cô. Cô đứng bật dậy, hành động này quá đột ngột làm cô bị mất thăng bằng liền đổ người về phía trước, đầu đập vào cằm của anh một cách vang dội.

"A" Anh kêu lên đầy đau đớn, nhanh chóng lùi lại vài bước, tay xoa xoa cái cằm bị đập suýt nữa thì hỏng. Anh chớp mắt, chân mày nhăn lại thành

một đường, vừa cúi đầu xuống trừng mắt nhìn Tô Song Song đang xoa xoa cái đầu của mình, nghiêng răng nói: "Ngốc, rốt cuộc thì cô muốn làm gì đây?"

Tô Song Song cảm giác đại não như bị chấn động, nhẩn nại kìm nén tức giận, ngẩng đầu đối diện với anh, vừa gầm nhẹ một tiếng: "Ngốc cái đầu nhà anh, bản tiểu thư đi không đổi tên, ngồi không đổi họ! Tô Song Song, anh mà còn gọi loạn, tôi cắn chết anh, cầm thú!"

Tô Song Song nói nhanh quá nên không rõ, anh lại vừa bị va đập nên có chút choáng váng, thế nào nghe từ cuối cô nói "cầm thú" lại thành "Tần Mặc", vẻ mặt trở nên sắc bén trong nháy mắt.

Anh buông bàn tay đang xoa xoa cằm, lạnh lùng liếc nhìn cô, trong mắt mang theo đầy đủ tức giận, cô thế mà lại biết tên của anh, còn nói dối là không có mục đích gì để tiếp cận anh?

Anh cất giọng lạnh lùng: " Cô rõ ràng biết tên của tôi còn dám nói là tiếp cận tôi mà không có mục đích gì sao?"

Tô Song Song nghe vậy trong nháy mắt liền ngẩn người, ngẫm lại lời mình vừa nói, cô khi nào thì nhắc đến tên của anh chứ? ...

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cô rất nhanh liền hiểu ra vấn đề, Tô Song Song trợn trừng hai mắt, bất chấp cơn đau đầu đang hành hạ, giơ ngón tay chỉ về phía anh, ra sức nhin cười dò xét hỏi: "Chẳng lẽ anh thực sự tên là cầm thú?"

"?????????" Hiện tại anh mới nhận ra vừa rồi là cô mắng anh là cầm thú, cô hoàn toàn không biết tên anh, khuôn mặt lại càng nhăn nhó.

Tô Song Song nhìn dáng vẻ chết đứng không nói được lời nào của Tần Mặc, càng không nhin được buồn cười, "phi" một tiếng liền ôm bụng cười dữ dội, vừa cười vừa nói: "Tên anh thật là cầm thú sao?"

Tần Mặc giơ tay khẽ vuốt trán, từ khi sinh ra đến giờ, trừ người anh họ và bạn bè của anh bên ngoài, chưa có người nào dám châm biếm và cười nhạo anh như cô gái trước mắt này. Tần Mặc thực sự không có cách nào phản ứng lại.

Hiện tại, ngay ở lúc này, anh lại bị một người phụ nữ bề ngoài đầy vẻ lôi thôi, thoát nhìn chắc chỉ số thông minh cũng có vấn đề châm biếm, cười nhạo một cách vui vẻ như vậy, thật là tức muốn chết!

"Tô Song Song?" Tần Mặc đột nhiên phát hiện ra điều gì, vẻ mặt dần thư thái trở lại, sau đó cúi đầu nhìn cô gái đang chật vật vì buồn cười: "Tên này rất thích hợp với cô."

Tô Song Song hoàn toàn không nghĩ tới tên cầm thú này vừa bị cô chế nhạo xong lại quay ra khen tên của cô, ngay lập tức dừng cười, vẻ mặt khó

hiếu nhìn anh, nghĩ thầm không biết có phải anh bị kích thích quá hay không, liệu cô có nên tốt bụng gọi 120 cho hẳn?

Người đàn ông lên tiếng giải thích: "Hai cái nhị, rất phù hợp với hành vi và tính cách trong con người cô, trước sau đều là nhị." (nhị = ngực)

Nghe thế, cô liền hít một hơi thật sâu, chớp chớp cặp mắt to, giận dữ nhìn lại anh, Tô Song Song ra sức đè nén tâm tình kích động, ưỡn ngực, thẳng lưng, khẽ nhếch môi đầy trào phúng: "Tôi cho dù là nhị cũng tốt hơn là cầm thú!"

Tần Mặc ngay lập tức nhú mày, đau đớn ở cằm đã giảm đi nhiều, môi mỏng hé mở: "Tôi tên là Tần Mặc, không phải là cầm thú. Tôi tự hỏi cô ngoài hành vi ngớ ngẩn của mình, phải chăng chỉ số thông minh của cô cũng có vấn đề?"

Tô Song Song quả thật rất ngưỡng mộ tên cầm thú trước mắt này, hiếm khi cô mới gặp được một người quá mức kiêu ngạo như thế, vội vàng chống hai tay lên eo, thẳng lưng ngẩng mặt đối diện anh. Chỉ tiếc là dù cô ngẩng thế nào, cũng không thay đổi được sự chênh lệch chiều cao của hai người. Cô vỗ vỗ bụi trên người, trừng mắt nhìn anh, bất đắc dĩ muốn giải thích một chút về chuyện hôm trước:

"Hôm qua là do tôi nhìn thấy chìa khóa anh cắm ngoài cửa nên mới tốt bụng đi vào đưa lại chìa khóa cho anh, nhưng anh lại lấy oán báo ân, đưa tôi vào đồn cảnh sát. Mau xin lỗi tôi đi, tôi sẽ tha thứ cho anh!"

Tần Mặc nhìn cô, lạnh nhạt mở miệng: "Nếu như là một người hoàn toàn bình thường, nhất định khi trả lại chìa khóa sẽ gõ cửa thông báo trước, đằng này cô lại cứ thế xông vào. Hành động chả giống ai này của cô chứng tỏ cô chính là người dị thường. Hay nói cách khác, cô chính là ăn trộm. Chỉ căn cứ vào hai điểm này thôi, tôi đã có đầy đủ lý do để báo cảnh sát, cho nên vì sao tôi phải xin lỗi cô?"

"!" Đúng là mỗi câu đều làm cô tức chết, Tô Song Song cứng miệng, căn căn môi, trong đầu phân tích lại lời nói của anh, cảm thấy lời nói của anh chỗ nào cũng đều có lý, cô thật không có cách nào phản bác, cô đúng là sơ suất đã không gõ cửa trước khi vào. Thế nhưng tên cầm thú này, chỉ vì sai sót còn con như thế, lại không mảy may suy nghĩ gì, lập tức đưa mình cho cảnh sát, cô thật không cam lòng, dù anh không biết thương hoa tiếc ngọc, ít nhất cũng nên nhắc nhở cô trước chứ.

Tô Song Song cảm thấy cô và người đàn ông này cho dù nói tiếp cũng không có hiệu quả, không cần ở đây lãng phí thời gian với anh, liền trực tiếp xoay người đi về phòng.

Vừa đóng cửa lại, cô lại day dứt không yên: chẳng lẽ cứ thế bỏ qua cho anh, cô sẽ tức đến chết mất.

Chỉ là ngày hôm qua phải ngồi cả đêm trong sở cảnh sát, giờ cô đã mệt mỏi rồi. Cô dụi dụi mắt, mặc dù không muốn quên, nhưng cuộc sống đâu thể dừng lại, cô nên nghỉ ngơi thật tốt để còn đối phó với anh.

Tô Song Song vẫn luôn tìm cơ hội để báo thù nhưng vẫn chưa có, không nghĩ tới chiều tối ngày hôm đó, trời thương người tốt liền cho cô một cơ hội hiếm có để trả thù.

Lúc chiều tỉnh dậy, cô liền ra ngoài mua đồ ăn, an ủi tinh thần suy sụp đáng thương của mình. Thật không ngờ mới ra khỏi thang máy, cô liền trông thấy anh một thân tây trang bánh bao, dáng vẻ hết sức nghiêm túc, hình như đang có ý định đi đâu đó.

Tô Song Song không ngừng chớp mắt, đây đúng là cơ hội tuyệt vời để cô trả mỗi thâm thù với anh, không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức bám theo anh.

Cô phải bắt taxi đi theo anh, thật là đau lòng, cô không nghĩ tới anh lại lại đi đến nơi xa như thế, tiền ăn cả tuần của cô đều dùng để trả tiền taxi rồi.

chỉ vừa phân tâm than thở một chút, vừa tỉnh lại thì liền không thấy anh đâu, Tô Song Song vội vàng quay đầu tìm kiếm xung quanh, vừa quay đầu lại liền trông thấy anh, nhẹ nhõm thở dài một hơi, len lén đi theo.

Tần Mặc đứng bên cánh cửa xoay của một nhà hàng xa hoa, đột nhiên quay đầu lại làm Song Song giật mình, liền trốn sau cột điện cách đó không xa, đang nơm nớp lo sợ thì có người vỗ mạnh lên vai cô.

Tô Song Song sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, nhanh nhẹn lấy tay che miệng mới không kịp phát ra tiếng thét. Ngay lúc cô ổn định lại tinh thần quay đầu lại thì trông thấy một bác gái bên cạnh quầy báo, nghi hoặc nhìn cô: "Cháu gái, cháu đang lén lút làm gì thế?"

" Cháu ...Cháu... Bác gái, bán cháu 3 tờ báo ạ!" Cô nhanh trí rút ra mấy đồng tiền lẻ đưa cho bác gái, bác gái vừa thấy thế, ngay lập tức vui vẻ lấy báo đưa cho cô: "Bác vừa nhìn liền biết ngay cháu là người tốt mà. Cháu là cảnh sát sao, đang phá án bắt kẻ xấu đúng không? Yên tâm, bác sẽ không nói với ai đâu!"

Tô Song Song vội vàng vuốt cằm, lấy ngón tay đưa lên miệng làm bộ dạng không được lên tiếng, sau đó đè thấp âm thanh nói: " Đúng vậy, bác gái, cháu đang muốn bắt kẻ xấu, bác thấy người đàn ông kia không, hẳn là kẻ lừa đảo chuyên đi làm hại con gái nhà lành đấy!"

Bác gái vừa nghe lại nhìn theo hướng cô chỉ, tấm tắc lắc đầu: "Mấy kẻ lừa đảo bây giờ đều đẹp mã như thế sao, cháu nhìn kìa, không phải là hẳn lại đang lừa một cô gái tốt nữa chứ?"

Tô Song Song nghe thấy, liền quay đầu lại nhìn, hai mắt sáng lên, nhất thời không kìm chế nổi buồn cười.

Thì ra Tần Mặc đúng là đi hẹn hò, ngay lập tức một kế hoạch nảy ra trong đầu cô, anh không để cô sống tốt, anh cũng đừng nghĩ cô sẽ để anh được thoải mái ...

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tần Mặc sóng vai cùng mỹ nữ đi vào một nhà hàng vô cùng xa hoa. Mỹ nữ kia thân hình bốc lửa đầy quyến rũ, to chỗ cần to, bé chỗ cần bé, dù cho Song Song chỉ thấy được bóng lưng cũng đầy cảm giác ngưỡng mộ. Cô chạy về phía nhà hàng với tinh thần chính nghĩa cao ngất, chỉ tiếc vừa mới tới cửa đã bị bảo vệ cản lại. Tô Song Song ngơ ngác không hiểu, vội ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt to dò hỏi.

Bảo vệ duy trì vẻ mặt lạnh lùng, một tay cản Tô Song Song, ánh mắt quét lên người cô từ trên xuống dưới sau đó lại đưa mắt nhìn về phía bảng hiệu lấp lánh chói mắt của nhà hàng. Tô Song Song theo tầm mắt nhìn đến thì thấy có mấy chữ tiếng Anh, cô nhú mày suy nghĩ cuối cùng tìm được đáp án: Quần áo không phù hợp, miễn vào.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn lại bản thân mình, mở miệng hỏi lại bảo vệ: Quần áo của tôi đều sạch sẽ mà!". Bảo vệ vừa nghe lời này hình như không còn kiên nhẫn giải thích, dùng giọng nói tiêu chuẩn đọc lại bảng hiệu một lần, sau lại dùng Hán ngữ nghiêm túc nói: "Không phải quần áo không sạch sẽ mà là không phù hợp."

Tô Song Song nhất thời cảm giác mặt mình nóng lên, ngay lập tức bày ra một dáng vẻ ủy khuất, đáng thương nhìn người bảo vệ: "Anh đang đi dạo phố, đột nhiên nhìn thấy bạn gái đi vào nhà hàng cùng với một người đàn ông khác, anh còn có thể trở về nhà thay quần áo sao?"

Tô Song Song vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ về hướng Tần Mặc, bảo vệ nhìn theo cũng chỉ thấy bóng lưng của anh, lại nhìn thấy người phụ nữ bên

cạnh đang dán chặt vào người anh, nở nụ cười đầy mỉa mai hoặc, ai nhìn vào mà không thấy gian tình chứ. Bảo vệ trong lòng khinh bỉ đôi nam nữ này, Tô Song Song chỉ vừa thấy nét thay đổi trên mặt bảo vệ thì ngay lập tức trưng ra vẻ mặt muốn khóc, khuôn mặt thanh tú đầy vẻ ủy khuất, đôi mắt to nhuộm đầy hơi nước. Bảo vệ nhìn thấy một màn này cảm thấy như mình đang làm chuyện ác, giật giật khóe miệng, nhưng ngay giây phút anh lúng túng không biết nên an ủi cô thế nào thì Song Song đã nhanh nhẹn lách người đi vào.

Bảo vệ sợ đến trường lớn hai mắt, vội vội vàng vàng chạy theo, không ngờ cô đã chạy được đến chỗ Tần Mặc ôm lấy cánh tay anh, khóe mắt rưng rưng: "Tần Mặc, không ngờ anh lại là kẻ vô tình bội nghĩa?"

"?" Tần Mặc nghe được thanh âm lập tức cúi đầu nhìn cánh tay đang bị cô ôm chặt, khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nhìn cô, Tô Song Song bị ánh mắt đầy vẻ không kiên nhẫn của anh nhìn thì có chút chột dạ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, khẽ hít một ngụm khí: "có can đảm tất sẽ thành công", tinh thần lại hăng hái tràn đầy khí thế như trước.

Cô nuốt nước miếng, nhìn thẳng về phía người phụ nữ nóng bỏng vẫn còn chưa hết kinh ngạc kia, giây phút này Song Song thực sự kinh ngạc không kém gì cô ta. Cô gái này nhìn đằng trước thật sự rất xinh đẹp, bộ ngực cao vút ẩn sau lớp váy kia vừa gợi cảm lại đầy vẻ kiều mỹ, mỹ nhân vóc dáng cao gầy lại đi thêm đôi giày cao gót, so với Song Song cao hơn hẳn một cái đầu. Song Song đột nhiên liếc nhìn Tần Mặc, người đàn ông này tính cách cao ngạo bại hoại vậy mà lại hẹn hò với mỹ nữ này, người phụ nữ trước mặt cô phải chịu ủy khuất rồi. Song Song cảm thấy mình nên làm người tốt cứu giúp cô gái xinh đẹp này, áy náy ban đầu hoàn toàn bị vứt bỏ, cô buông cánh tay Tần Mặc, chuyển qua gắt gao ôm lấy lưng hắn, ngay lập tức liền khóc nức nở: "Anh đã thề cả đời đều ở bên em, tại sao bây giờ lại bội tình bạc nghĩa đi theo cô gái này, anh đã quên mất trong bụng em còn đang mang thai con của anh sao!"

Tần Mặc vừa nghe thấy, khóe miệng liền co quắp một chút, cúi đầu nhìn Song Song đang ôm lấy anh khóc, nước mũi đều nhỏ vào áo anh, lông may không chịu được nhú lại càng sâu. Anh chỉ muốn đẩy cô ra ngay lập tức nhưng Song Song lại sớm nhìn ra được ý định của anh, càng ôm chặt lấy thắt lưng anh không rời.

Tô Song Song cứ như vậy bát nháo một trận, mọi người đang dùng cơm trong đại sảnh đều hướng tầm mắt về phía bọn họ, Tần Mặc vội vàng xoay người mấy vòng, Song Song cũng xoay theo anh, trước sau như cũ, bám chặt anh không rời, cứ thế hăng say khóc, tựa như Tần Mặc chính là Trần Thế Mỹ* hiện tại.

*Trần Thế Mỹ: ở đây ý nói Song Song coi Tần Mặc như kẻ bội tình phản bội vợ con để đi theo vinh hoa phú quý.

Mỹ nữ bên cạnh nhìn Tô Song Song, lại vô thức lấy tay xoắn xoắn lọn tóc dài của mình, nhìn bóng lưng của Tần Mặc, rớt cuộc cũng mở miệng, thanh âm mềm mại, âm cuối cùng phát ra như khiến người nghe thêm phần tê dại: "Tần thiếu, đây là ... của anh"

Lời chỉ nói được một nửa, trong mắt cô ta lại nổi lên một tầng nghi hoặc, ánh mắt bất bình lại đầy ghét bỏ quét một vòng qua người Tô Song Song rồi mới miễn cưỡng nhả ra vài chữ còn lại, vẫn cố tình dè dặt một chút: "Bạn gái?"

Thật ra từ lúc cô ta mở miệng, Tô Song Song một bên vừa khóc lóc, một bên vừa nhìn về phía ả, nhất thời cảm thấy không vui khi bắt gặp vẻ ghét bỏ trong mắt cô ta. Chẳng hiểu sao trong thâm tâm cô nổi lên cảm giác cô ta cùng tên cầm thú này thật sự là một đôi trời sinh, lời nói đều độc ác, tự tin một cách thái quá đến mức đáng ghét, đúng là không biết xấu hổ!

Tô Song Song mạnh mẽ hít vào một hơi, sau đó hừ một tiếng, hất cằm kiêu ngạo quát: "Cái gì mà là bạn gái! Tôi là vị hôn thê của anh ấy! Vị hôn

thê, hiểu không? Trong bụng tôi còn mang thai con của anh ấy!"

Tô Song Song vừa nói vừa ưỡn cao bụng, hai tay vẫn như cũ ôm chặt lấy thắt lưng Tần Mặc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bị Song Song ôm chặt lấy, thân thể Tần Mặc khẽ run lên, anh cúi đầu nhìn cô đang khóc lóc thảm thương đến nỗi toàn thân cũng trở nên run rẩy, đôi mắt nôn nóng ban đầu đột nhiên lóe sáng.

Những lời Tô Song Song vừa nói thành công khiến mỹ nữ đứng đối diện không thể nhịn thêm được nữa, cánh tay giơ lên đỡ lấy trán, đồng thời lùi về phía sau vài bước, ánh mắt đầy ủy khuất dâng lên một tầng hơi nước: "Tần thiếu, những lời cô ta nói là thật sao?"

Tô Song Song quyết tâm quấy rối đến cùng, cô gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của Tần Mặc, chỉ sợ anh mở miệng phản bác, ngay lập tức đoạt lấy lời nói: "Thật! So với việc tôi không phải là nam mà là nữ còn thật hơn!"

Tô Song Song vừa khóc lóc vừa tìm cách đối phó, cố tình nói ra những từ ngữ cực kỳ ám muội. Mỹ nữ kia dường như không nghe rõ, sắc mặt tự nhiên lộ ra vài phần kinh ngạc, đưa ngón tay mảnh khảnh chỉ vào Tô Song Song, cau mày nói: " Cô là ... đàn ông?"

Ngay giây tiếp theo, cô ta ngẩng mặt nhìn Tần Mặc, khuôn mặt đầy vẻ không cam lòng: "Tần thiếu, chẳng lẽ tin đồn anh không thích phụ nữ là thật sao?"

Tần Mặc thật là đau đầu với hai người phụ nữ trước mắt, suy nghĩ một chút, dĩ nhiên không hề chối bỏ mà lại ung dung gật đầu. Tô Song Song mở lớn hai mắt, vô cùng kinh hãi với tin tức này, suýt chút nữa thì buông lỏng cánh tay đang ôm lấy anh.

Mỹ nữ nhìn Tần Mặc gật đầu thì thực sự không chịu được nữa, lùi lại phía sau mấy bước liền, cả người dựa vào chiếc bàn bên cạnh mới có thể đứng vững.

Cô ta đưa ánh mắt u ám đã khó khăn lắm mới cầm cự được nước mắt nói: "Tần thiếu, em có chỗ nào chưa tốt. Anh cứ nói đi, em sẽ cố gắng sửa lại."

Nghe xong lời này, Tô Song Song cũng muốn động viên cô ta một chút, nhưng Tần Mặc lại cau mày, hoàn toàn không quan tâm đến cô ta. Anh thực sự cảm thấy nơi này thật là ảm ỉ, mấy người đang ngồi dùng cơm ở xung quanh đều kích động đến mức đứng cả lên, còn có tiếng ai đó đè thấp giọng đầy nghi hoặc: "Tần Thiếu?"

Tần Mặc lập tức bắt lấy cánh tay của Tô Song Song đang bám lấy người mình, dùng sức một cái, đem cô kéo xuống, Tô Song Song thật ra đã sớm cảm thấy mục tiêu của mình đạt được rồi, lại vì khóc lâu mà giờ đầu choáng mắt hoa, hai chân như nhũn ra, trong thâm tâm âm thầm tính toán tìm cơ hội thích hợp rút lui, như vậy có thể chứng kiến Tần Mặc gặp họa rồi.

Tần Mặc vừa tránh khỏi người cô, Song Song ngay lập tức định giả bộ bước lùi vài bước rồi sau đó làm bộ đáng thương nhanh chóng rút đi. Thế nhưng Tần Mặc không để cho cô có một cơ hội nhỏ nhoi nào, liền bắt được cánh tay cô, trực tiếp kéo ra ngoài.

Tô Song Song nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh ta sao lại để mặc cô gái kia mà kéo nàng bỏ đi làm gì, trong lòng bất chợt lo sợ anh vì thẹn quá hóa giận nên muốn trả thù cô, nhớ lại mấy lần trước đại chiến với Tần Mặc, lại nghĩ đến tính cách cầm thú của anh, hẳn là rất có thể sẽ như vậy mà.

Cô càng nghĩ càng thấy lo lắng, không nhin được ra sức giãy giụa, chỉ tiếc không lại được với sức lực của Tần Mặc, vẫn là bộ dáng lười biếng như thế, anh thản nhiên giữ lấy cánh tay cô, không cần dùng quá nhiều sức lực đã khiến cô không thể thoát ra.

"Tần thiếu, anh không thể như vậy ..." Mỹ nữ kia dường như vô cùng bất đắc dĩ, thấy Tần Mặc kéo Tô Song Song ra ngoài, cũng trực tiếp đi theo. Cô ta do dự một chút mới kéo nhẹ cánh tay anh, Tần Mặc dừng bước, quay đầu lại liếc mắt nhìn chỗ cánh tay vừa bị kéo, trong mắt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

Cô gái kia đối diện với ánh mắt của Tần Mặc ngay lập tức co người lại, giây tiếp theo không biết nghĩ đến điều gì, vẻ mặt ủ rũ khuất nhìn anh, nước mắt cứ thế giàn giụa chảy ra.

Tô Song Song trong lòng hoàn toàn bội phục cô ta, cảm xúc của cô ta thay đổi còn nhanh hơn chong chóng, chỉ là Song Song cảm thấy cô ta có chút quen mắt nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra đã thấy ở đâu.

"Cô thấy rồi đấy, cô ấy là ..." Tần Mặc dừng một chút, dường như đang suy nghĩ để tìm từ diễn đạt cho đúng. Tô Song Song nhìn bộ dáng của mỹ nữ kia, biết mình đùa hơi quá, muốn giải thích một chút thì đúng lúc này, Tần Mặc lại mở miệng: "Vị hôn thê ... của tôi. Nên cô hiểu rồi đấy."

Mỹ nữ nghe Tần Mặc nói vậy, nước mắt quả thực không kìm được nữa, nhìn về phía Tô Song Song rất không cam lòng. Tần Mặc thế mà lại giống như tên đầu gỗ, trên mặt chẳng có cảm xúc gì, nếu không quen biết anh, Tô Song Song còn tưởng cơ mặt của anh bị tê liệt rồi. Không nấn ná quá lâu, Tần Mặc trực tiếp quay đầu kéo Tô Song Song rời đi, chỉ để lại một câu: "Đừng để ông tôi biết tôi ở đây."

Nói xong, bất chấp mỹ nữ kia khóc thương tâm thế nào, anh cứ thế bước đi chỉ để lại bóng lưng lạnh lùng. Tô Song Song không đành lòng, đột

nhiên thay đổi suy nghĩ, tên cầm thú này lúc đầu chắc chắn là muốn tìm cơ đá cô gái kia, cô vốn muốn chạy đến quấy rối, thế nào lại thành giúp anh ta. Tô Song Song đúng là không thể chấp nhận được sự thật này.

Cô vừa muốn giãy giụa, Tần Mặc liền trừng ra mặt lạnh liếc nhìn cô một cái, đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Nếu như cô lại muốn đến đồn cảnh sát uống trà, cứ việc quay đầu lại."

Tô Song Song rất muốn hét lớn lên: "Đến cái đầu nhà anh!", nhưng kịch liệt đấu tranh một hồi, rất không có tiền đề lại cúi đầu, ngoan ngoãn để mặc anh kéo ra ngoài. Đáng buồn nhất là lúc đi qua cửa, bảo vệ còn giơ ngón tay cái về phía cô, vẻ mặt đầy thán phục, tâm trạng cô như bị phản gập đôi.

Cô ban đầu là muốn quấy rối, ai có thể nói cho cô biết là chuyện gì đang xảy ra không, tại sao kết quả lại thành cô đã giúp tên cầm thú này chứ?

Tô Song Song không phản kháng, bị Tần Mặc đẩy vào xe, nghĩ nên giãy dụa một chút để ngồi ghế sau, còn chưa kịp làm gì, đã bị Tần Mặc nhìn thấu, ánh mắt uy hiếp liếc qua, lạnh lùng tỏ ý cảnh cáo.

Tô Song Song nhất thời hoảng sợ, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ, còn biết tự giác cài dây an toàn lại. Tần Mặc ngồi vào ghế lái rồi khởi động xe rời đi, Tô Song Song bất an nhìn thoáng qua Tần Mặc này giờ luôn im lặng trầm tĩnh, sắc mặt không có biểu hiện gì, trong lòng càng thêm lo lắng.

"Cái kia ... Nếu tôi nói vừa rồi mình nhận lầm người, anh có tin không? Tôi cũng có một người bạn tên là Tần Mặc, nhìn qua khá giống anh ..." Tô Song Song cảm thấy mình nói dối chẳng chuyên nghiệp chút nào nhưng trong lòng vẫn ôm một chút hi vọng, biết đâu anh ta lại tin lời cô nói.

"Ha" Không nghĩ tới Tần Mặc thật sự lên tiếng, Tô Song Song ngay lập tức trung ra vẻ mặt vui sướng quay đầu nhìn anh, trong mắt lộ ra xúc động khó kìm nén.

"Cô mang thai con của tôi?" Tần Mặc nói tiếp, thiếu chút nữa làm cô nghẹn chết, Tô Song Song cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, tận lực lắc đầu:

"Sao có thể ... Là tôi nhất thời nói nhầm"

Từ khi chạm trán đến giờ, tính cả lần này anh và cô mới giao chiến được ba lần, tay còn chưa được nắm qua, làm sao có con được chứ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Cô là vị hôn thê của tôi?" Tần Mặc lạnh lùng mở miệng, Tô Song Song cảm thấy anh lúc này tựa như sự yên tĩnh trước cơn bão, nghĩ một hồi lại dùng sức lắc đầu.

"Thật ra tôi thấy đề nghị này cũng không tồi."

Tần Mặc không chút để ý đến Tô Song Song nói, cô lại tưởng như mình nghe không rõ, mở to đôi mắt nhìn anh. Cô sao lại cảm thấy cuộc nói chuyện này như là anh nói gà, cô nói vịt, tại sao càng nghe càng không hiểu.

"Gì cơ?" Tô Song Song kích động lên tiếng, mắt vẫn cố mở thật to, dường như hiện tại đây chính là phương thức duy nhất để cô bộc lộ sự khiếp sợ trong lòng ra bên ngoài.

Cô gãi gãi lỗ tai của mình, vừa rồi nhất định là cô đã nghe lầm rồi, nhưng ngay lúc này Tần Mặc đột nhiên dừng xe ở bên đường, quay đầu sang nhìn cô, trong mắt đượm vẻ lạnh lùng, giọng nói không có nửa điểm vui đùa.

"Cô đã muốn làm vị hôn thê của tôi, tôi cũng có thể đồng ý."

"..." Tô Song Song cảm giác bản thân mình có điểm gì đó bất thường rồi, cô liền đưa tay lên sờ trán mình, không có sao mà, xem ra không phải do cô bị ốm đến mức xuất hiện ảo giác. Ngay sau đó, cô chuyển hướng chụp mạnh tay lên trán của Tần Mặc, dù chưa cảm nhận được rõ ràng đã bị anh gạt tay ra, nhưng cũng rất bình thường mà.

"Không có nóng? Vậy tại sao anh lại mê sảng gì thế?"

Tô Song Song nhìn bộ dáng nghiêm túc của Tần Mặc, cho rằng tên cầm thú này nhất định là đã bị cô kích thích quá độ rồi, chắc chắn tinh thần đang xảy ra vấn đề, trong mắt nhanh chóng hiện vẻ thương cảm.

Cô suy nghĩ một chút, lựa lời an ủi anh: " Anh đừng tự gây áp lực cho mình quá, yên tâm đi, tôi từ trước đến giờ vẫn luôn tốt bụng sẽ tha thứ cho hành vi tối qua của anh. Sau này tôi cũng sẽ không tìm đến anh để gây phiền toái nữa, nếu anh muốn, tôi còn có thể đi tìm bạn gái anh để giải thích hộ anh."

Tô Song Song nói xong cũng tự thấy bản thân mình thật sự quá cao thượng. Trong mắt Tần Mặc dần hiện ra chút không kiên nhẫn, anh từ trước đến giờ chưa bao giờ muốn nói nhiều, liền đi thẳng vào vấn đề: "Ông tôi bị bệnh, muốn tôi kết hôn, cô đã phá hỏng hôn sự của tôi, hẳn cũng nên bồi thường lại chứ!"

"!" Tô Song Song ngàn lần, vạn lần đều không nghĩ tới Tần Mặc lại vô sỉ như vậy. Rõ ràng là cô tốt bụng giúp anh ta thoát khỏi người phụ nữ kia, thế nào lại thành cô là người phá hỏng hôn sự của anh ta?

Đây là cái loại logic gì thế?

"Tôi khinh! Anh còn có thể vô sỉ hơn nữa được không?"

Tô Song Song tự ý thức được bản thân vẫn còn đang đi nhờ xe của người ta, hết sức đè nén tâm trạng của mình lại, lời nói đã rất cố gắng uyển chuyển hơn một chút. Thế nhưng tên cầm thú này quả thực đã khiến cô đạt đến mức giới hạn rồi, Tần Mặc này thực sự quá bất thường. Nếu không tại sao anh ta luôn để người khác gọi mình là Tần thiếu, không phải Tần thiếu nghe rất giống cầm thú sao, con người này để chỉ số thông minh đi đâu hết rồi.

Tần Mặc khẽ nhíu mày, giống như không hiểu Tô Song Song đang nói gì, vừa mở miệng đã lộ ra đầy sự kích động:

“Tôi thỏa mãn nguyện vọng của cô, cô giúp tôi ứng phó ông nội, đối với cô hay tôi đều có lợi . . .”

“Tôi khi nào thì nói trở thành vị hôn thê của anh là nguyện vọng của tôi ?”

Tô Song Song kịp thời cắt đứt lời anh, mở to mắt, càng ngày càng không hiểu cách suy nghĩ của Tần Mặc.

“Vậy tại sao trước mặt Thẩm Nhu cô nói muốn?”

Tần Mặc tựa hồ có chút không hiểu Tô Song Song, vừa mới nãy rõ ràng chính người con gái này còn ôm lấy anh khóc đến thảm thương, một bộ dáng không phải là anh thì sẽ không lấy chồng nữa.

Anh cau mày lại: “Như vậy có thể đảm bảo lợi ích của tôi và cô.”

“ . . . ”

Tô Song Song bây giờ nhìn Tần Mặc tựa như nhìn một tên quái dị, cô rất cuộc cũng rõ ràng tại sao mình lại nghe không hiểu lời Tần Mặc.

Bởi vì cô và anh chính là “ông nói gà, bà nói vịt”. Tần Mặc này chắc chắn là tên tự kỷ quá mức, cô khẽ giựt giựt khóe miệng, vì để chứng minh suy đoán của chính mình, hỏi một câu: “Tiểu cầm thú, anh có bạn gái bao giờ chưa?”

Tần Mặc lại tiếp tục cau mày, lạnh lùng liếc nhìn Tô Song Song: “Tôi nói một lần cuối cùng, tên tôi là Tần Mặc.”

Tô Song Song ngay lập tức cảm giác được trong lời nói của anh mang theo sự nguy hiểm rõ ràng, nhất thời nhận ra mình vì chút đặc ý mà quên

mất tình hình hiện tại, vội vàng điều chỉnh tư thế ngồi nghiêm chỉnh, gật gật đầu:

“Đúng! Đúng! Tần Mặc tiên sinh! Tôi cần nói rõ, tôi không muốn làm vị hôn thê của anh!”

Tần Mặc rút cuộc quay đầu sang nhìn thẳng vào Tô Song Song, môi mỏng khẽ mím lại. Anh nhìn cô giống như nhìn một món đồ cổ đang trong lúc thê thảm nhất, anh muốn dự định đem nó mang về cùng thực hiện lợi ích to lớn. Kết quả, món đồ cổ này mở miệng, nó tình nguyện bị hủy diệt cũng không cùng anh về nhà.

Đừng hỏi Tô Song Song làm thế nào có thể từ đôi mắt lạnh nhạt của anh đưa ra được nhiều thông tin như thế, cô chính là cảm giác được như vậy. Tô Song Song không khỏi cường điệu thêm một lần: “Chính xác là như vậy! So với tôi không phải nam mà là nữ còn thật hơn!”

Nói xong lại sợ Tần Mặc không tin, tưởng rằng cô nói dối, còn giơ tay lên thề thốt.

Lúc này Tần Mặc không còn nhìn cô nữa, chỉ lạnh lùng ra lệnh: “Xuống xe.”

“?” Tô Song Song đối với tâm tình của Tần Mặc lúc này có chút điểm ăn không tiêu, ngây ngấn cả người. Thanh âm của anh lại lần nữa chậm rãi vang lên:

“Cô đã không phải vị hôn thê của tôi, vậy cô cùng tôi không có bất cứ quan hệ nào. Xuống xe.”

Nói rõ ra chính là xe anh không chở người lạ! Tô Song Song bị bộ dáng cao ngạo của Tần Mặc làm cho sửng sốt, cực kỳ phẫn nộ, cô cũng là người có khí chất đó!

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Tần Mặc một cái, than thở một câu: “Đáng đời anh không thể có được bạn gái! Anh như vậy cả đời cũng đừng nghĩ tìm được bạn gái!”

Tô Song Song xuống xe, còn không quên dùng lực sập mạnh cửa xe, đứng bên đường, nhìn chiếc xe màu đen sang trọng trước mặt mình chạy đi.

Chiếc xe rất nhanh biến mất trong tầm mắt của cô, tâm tình ngay lập tức trở nên khó chịu, liền cúi đầu lục lọi túi áo, dự định gọi xe về nhà.

Nhưng khi cô thấy trong ví tiền chỉ có vài đồng tiền xu thì mới nhớ tới việc mình vừa mới đem tất cả tiền để thuê xe đuổi theo Tần Mặc, ngay cả một đồng lẻ còn lại cũng bị ép mua báo.

Đừng nói gọi taxi , cho dù là xe bus cô cũng không trả nổi!

Tô Song Song ngẩng đầu nhìn bốn phía, nhất thời khóc không ra nước mắt. Nơi này cách nhà rất xa, đi bộ cũng phải mất hai tiếng.

Cô không cam lòng giật giật túi áo nhưng căn bản là không có ra thêm đồng nào. Tô Song Song mờ mịt đứng tại chỗ, bi phẫn nghĩ: Cái này đúng là tự gây họa thì không thể sống!

Tô Song Song vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ đợi một chút, hi vọng Tần Mặc có thể còn chút phong độ đàn ông, như trong phim thần tượng sẽ nhanh chóng quay xe về, sau đó ngay lúc nàng vừa ngẩng đầu, ra hiệu bảo mình lên xe.

Nhưng là cô đứng mười phút, đừng nói nhìn thấy Tần Mặc, mà ngay cả một chiếc xe màu đen cũng không có.

Tô Song Song hung hăng đi bộ, cắn cắn môi, trong lòng tràn đầy phẫn nộ : tiểu cầm thú, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh! Thù này vô cùng lớn, quyết không đội trời chung!

Tuy nhiên sau khi phát tiết hết nỗi lòng, Tô Song Song vẫn ủ rũ cúi đầu, miệt mài đi bộ về nhà mình, trong thâm tâm sớm đã thầm khóc đến mức nước mắt chảy thành sông.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lúc Tô Song Song thực sự đã mệt mỏi rồi, cuối cùng cũng kéo lê được thân thể tàn tạ về tới nhà mình, cô thực sự rất kích động chỉ thiếu chút nữa là nước mắt đầy mặt.

Trong thâm tâm cô bây giờ chất đầy u oán, mắt nhìn chăm chăm nóng về cánh cửa sổ ở phía trên. Đúng, chính là cái cửa sổ phòng của Tần Mặc, bên trong dĩ nhiên đèn đuốc sáng trưng.

Tô Song Song đúng là uất ức đến nỗi khóc không ra nước mắt, cúi đầu nhìn đồng hồ một chút. Bảy giờ đúng, cô đã đi bộ suốt hai giờ dư tám phút.

Đối với trạch nữ vạn năm như cô mà nói, chỉ tính riêng lần đi bộ này liền bằng tất cả thời gian cô đi bộ trong một năm. Trong nháy mắt, oán thù của Tô Song Song lan tỏa khắp người!

Cô kéo lê hai chân mỏi nhừ bước vào thang máy, suýt chút nữa là té liệt chỉ trực ngã xuống bất cứ lúc nào, cũng may cuối cùng cũng với được hai tay chống lên cửa thang máy.

Chỉ là mới đứng vững vàng được vài giây, thang máy đã tới nơi, cửa đột nhiên mở ra, cô liền không đứng vững, cứ thế lao ra ngoài, thân thể lại được tiếp xúc gần gũi với mặt đất. Một khắc này, Tô Song Song ở trong lòng ngàn lần, vạn lần nguyện rửa: Tên cầm thú! Anh ta không chết cô quyết không dừng tay!

Tô Song Song vừa nhìn thấy cửa phòng Tần Mặc, chỉ hận ngay lập tức nhắc chân chạy qua tính sổ, phát tiết hết cơn giận trong lòng này giờ.

Nhưng tại giây phút cuối cùng, chân cô trong nháy mắt lại dừng lại ở giữa không trung.

Bởi vì cô nghĩ tới, Tần Mặc có một sở thích đáng ghét, chính là báo cảnh sát, anh chính là yêu cảnh sát đến phát điên rồi!

Cô ủ rũ thu chân lại, phần hận quơ quơ nắm tay nhỏ bé, sau đó cúi đầu mở cửa phòng mình. Vừa thấy được chiếc giường thân yêu của mình, Tô Song Song tựa như muốn khóc òa lên .

Cô vội vàng lao qua, mặc kệ mồ hôi đầm đìa trên người, trực tiếp nhào người tới chiếc giường mềm mại, chỉ là còn chưa được nghỉ ngơi giây phút nào đã nghe thấy tiếng điện thoại đặt ở đầu giường vang lên.

Cô vừa nghe thấy tiếng chuông được cài đặc biệt này, trong lòng liền run lên, theo bản năng nhìn lướt qua đồng hồ treo trên tường, bảy giờ mười lăm phút!

Cô cả kinh bật dậy, vội vàng cầm lấy chiếc điện thoại, ngay lập tức ấn nút trả lời. Đầu dây bên kia không cho cô kịp giải thích một câu nào, đã bắt đầu tuôn ra xối xả.

Thanh âm cực lớn khiến thân thể Tô Song Song khẽ run lên, nhưng vẫn không dám đem điện thoại cầm quá xa.

“Tô Song Song! Bản thảo tuần này của cô đâu? Có muốn làm nữa hay không? Có muốn trở nên nổi tiếng không? Muốn thành đại thần hay không?”

Tô Song Song rụt cổ lại, làm một bộ dáng nhu thuận , chờ người bên kia rống xong, cô mới dè dặt trả lời một câu: “Vâng. . .”

Đầu dây bên kia tựa hồ cảm giác Tô Song Song biểu hiện ra rất biết điều, ho nhẹ một tiếng, kiềm chế hung dữ: “Hôm nay bản thảo tới đâu rồi?”

Tô Song Song vừa nghe liền giật mình, đang suy nghĩ tìm từ: “Ô Mộng đại nhân. . .”

Người ở đầu bên kia vừa nghe giọng điệu của Tô Song Song , thanh âm chột đời cao lên tám độ, bắt đầu một tràng quở trách.

“Ô Tô Song Song, cô có biết cô bây giờ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm không hả? Cô hiểu cái gì gọi là bồi dưỡng trọng điểm không? Người sáng lập trang web chúng ta, vị thần của chúng ta, muốn xem tác phẩm của cô, cô biết chưa?”

Tô Mộng nói đến người này, dừng một chút, ngay sau đó đau lòng nhức ọc tiếp tục quở trách: “Cô tại sao vẫn cứ lười như vậy? Rốt cuộc cô có muốn thành đại thần hay không ? Muốn được gả cho trai đẹp nhà giàu hay không?”

“Ô Mộng đại nhân, em lập tức làm! Cho dù sắp chết cũng làm! Em cam đoan trước mười hai giờ sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Tô Song Song quỳ ở trên giường, vẻ mặt ẩm ướt khóc không ra nước mắt.

“Được, tôi chờ thành ý của cô.”

Tô Mộng hừ lạnh một tiếng, rầm một tiếng cúp điện thoại. Tô Song Song nhìn màn hình tĩnh lặng của điện thoại, cảm ra xa khỏi cái lỗ tai như sắp bị điếc của mình, vừa muốn ngửa đầu về phía sau nằm xuống giường, chuông điện thoại lại lần nữa vang lên.

Cô vừa nghe tiếng chuông như quái vật gào khóc, sợ đến té ngã, lại chật vật đứng lên. Cô vừa mới nghe máy, đầu bên kia lại bắt đầu rít gào:

“Cô có phải hay không vừa nằm xuống? Mau ngồi dậy! Nếu không tôi đến nhà cô tự mình đốc thúc!”

Tô Song Song căn cứ môi, vô cùng thành khẩn nói: “Không có, em vừa mới mở máy tính mà!”

“aaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng la hét khủng bố sau đó lại mạnh mẽ rầm một tiếng liền ngắt điện thoại.

Tô Song Song cố tình chà xát mặt mình thật mạnh, vượt vượt cái bụng đang sôi lên, cố sức đứng dậy, trong thâm tâm lại có chút mừng thầm, may là tuần này cô chăm chỉ, đã gần hoàn thành bản thảo từ sớm, bây giờ chỉ cần làm nốt phần hậu kỳ cuối cùng là ok .

Trong lúc đó ở cách vách, Tần Mặc ngồi trên ghế sa lon đang xem báo cáo mới nhất của công ty, cúi đầu trầm tư, đột nhiên điện thoại vang lên, anh nhìn lướt qua màn hình di động, mới tiếp điện thoại.

“Tiểu Tần Thiếu!”

Một tiếng gọi này, Tần Mặc trực tiếp đem điện thoại cắt đứt .

Không tới một phút sau điện thoại lại vang lên, anh liếc mắt một cái rồi mới tiếp điện thoại. Bây giờ đầu bên kia của điện thoại đã tỏ ra đứng đắn, nghiêm chỉnh không ít, thể hiện rõ thái độ làm việc nghiêm túc.

“Tần tổng, có một đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, hy vọng ngài chỉ đạo thêm, tư liệu tôi đã gửi đến hòm thư của ngài!”

“Được.”

Tần Mặc chỉ đáp trả một chữ, vừa muốn cắt đứt điện thoại, đầu bên kia đột nhiên truyền đến tiếng ầm ĩ: “Tiểu Tần thiếu, ông nội thật sự bị bệnh, cậu không trở về xem thế nào sao?”

Tần lão gia tử chính là giả bệnh để buộc Tần Mặc mang cháu dâu trở về ra mắt ông. Anh vừa nghĩ tới trở về sẽ bị ông la mắng từ sáng đến tối, đã cảm thấy khó chịu, nếu không cũng sẽ không trốn tới phòng trọ nhỏ bé này.

Tần Mặc do dự một chút, sau đó mở miệng:

“Cho dù tôi có trở về cũng không giúp ích được gì cho bệnh của ông ấy.” Anh dừng một chút, lại bổ sung: “Sau này đừng gọi là Tiểu Tần Thiếu.”

Bạch Tiêu ở đầu dây bên kia ngay lập tức tỏ ra sửng sốt. Từ trước tới nay anh đã gọi như vậy, Tần Mặc cũng chẳng có phản ứng gì, hôm nay là làm sao vậy, khẳng định có nguyên nhân gì đó, anh nghi hoặc hỏi: “Tại sao vậy?”

Tần Mặc lại trầm mặc, hiện tại vừa nghe đến ba chữ kia, cảm giác như bị gọi là tiểu cầm thú, thật sự không thoải mái, anh liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

“Ai ai ai, đừng ngắt điện thoại! Tiểu Tần Tần.”

Bạch Tiêu ngay lập tức thức thời đổi giọng, chỉ là tên này đồng thời làm cho Tần Mặc nhú mày, nhưng cũng không có phí lời sửa lại cho đúng.

“Thẩm Nhu kia lớn lên xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, thân thể cùng cậu cũng rất xứng đôi, ông nội cũng thích cô ta. Nếu có thể cậu hãy cùng cô ta xác lập quan hệ trước, qua ải này của ông nội, sau này nếu thấy vẫn không thích thì chia tay?”

Bạch Tiêu đứng nói chuyện đến đau thắt lưng, đưa ra đạo lý vô cùng rõ ràng. Tần Mặc thế nhưng vẫn trầm mặc như trước, biện pháp này anh cũng từng nghĩ tới, chỉ tiếc đã bị Tô Song Song làm hỏng.

“Cô ta không được.”

Chỉ bốn chữ đơn giản đã đem Bạch Tiêu bỏ vào trong sương mù. Bạch Tiêu thấy Tần Mặc không nói lời nào, đột nhiên trêu chọc nói: “Tiểu Tần Tần, cậu thích cách gọi này sao?”

Còn muốn hỏi tiếp, đầu bên kia đã cắt đứt điện thoại. Bên này Bạch Tiêu nghe âm thanh tút tút từ điện thoại, trong nháy mắt liền cảm thấy đau đầu.

Bạch Tiêu vừa là anh họ đồng thời là bạn của Tần Mặc, ông nội mỗi lần gây gổ với Tần Mặc, đều là do anh kiên nhẫn mỗi ngày xoa dịu tên kia. Nếu anh không bị ép tới phát điên, nhất định sẽ không thèm đi khuyên như cái tên mặt lạnh như Diêm vương kia, đúng là tự mình làm bản thân mất mặt.

Bạch Tiêu suy nghĩ một chút, từ này tới giờ cũng hỏi không ra điều gì, liền đem điện thoại ném ở một bên, tâm trạng vô cùng kích động vò đầu.

Tần Mặc bên này vừa đặt báo cáo xuống, mở hộp thư ra, khi nhìn thấy tên tác giả kèm theo ảnh chụp phía trên, anh ngay lập tức nhú mày.

Tác giả: Tô Song Song

Giới tính: Nữ

Sở thích: Nam

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tần Mặc hơi nhú mào, nhưng kéo xuống xem nội dung phía dưới, một vẻ nghiêm túc nhìn thông tin của Tô Song Song, tác giả hàng đầu chuyên viết truyện tranh về đề tài tình yêu huyền huyền.

Tô Song Song hoàn tất hậu kỳ của hai mươi trang truyện, lại gửi cho biên tập xét duyệt xong, liền nhẹ nhàng thở ra, sau đó bắt đầu vào xem bình luận của người đọc truyện như thường lệ

Cô vừa mở trang web ra, liền thấy có rất nhiều người lên bình luận, vội vã nhìn lướt qua, mắt mở to lên, tâm trạng ngay lập tức trở nên tốt hơn, cô thích nhất chính là xem những bình luận tán dương truyện của mình.

Kéo đến một dòng bình luận, đột nhiên phấn khởi trên mặt trong nháy mắt tụt dốc. Tô Song Song không ngại người khác góp ý, cô thậm chí còn vui vẻ tiếp nhận và cảm ơn.

Nhưng cái bình luận với ngôn ngữ sắc bén và từ ngữ đầy vẻ bắt bẻ này, rõ ràng là muốn gây rối, phá hoại những nét đẹp trong truyện tranh của cô!

Cô nhanh chóng nhìn lướt qua nickname của người kia, là Mặc Tần. Đôi mắt như nửa vầng trăng bất giác mở to đầy kinh hãi: chẳng lẽ là cái tên cầm thú âm hồn bất tán kia ???!

Nhưng là suy nghĩ lại, không có khả năng mà, kiến thức của tên cầm thú kia nếu rộng lớn như vậy, cô thật đúng là gặp quỷ. Tô Song Song liền khôi phục tinh thần hiếu học khiêm tốn, nghiêm túc đọc cái bình luận này.

Câu trước quả thật rất đúng trọng tâm chỉ ra cho cô ít tật xấu, nhưng là câu nói sau cùng, làm cho Tô Song Song cảm giác mình bị người quen công kích !

Phía trên viết: Mặc dù là truyện tranh, nhưng nhân vật mang tình cảm quá cũ rích, quá mức sơ sài. Nhất là hành động của đôi nam nữ chính có vẻ rất thô cứng và gượng gạo. Tác giả chắc là chưa bao giờ yêu, chưa bao giờ có bạn trai.

Là câu khẳng định! Không phải câu nghi vấn! Mặc dù người này nói rất đúng sự thật, nhưng cũng không thể tỏ ý công kích người ta rõ ràng như vậy!

Tô Song Song nhìn lướt qua những bình luận phía dưới, trong nháy mắt liền hiểu rõ ràng ý đồ của người đó. Những bình luận bên dưới không phải bình luận góp ý, mà là tất cả đều hòa theo tên kia quan tâm Tô Song Song có phải thật sự chưa từng có bạn trai hay không?

Tô Song Song nheo mắt lại. Hôm nay bị tên cầm thú kia lấn qua lấn lại, gặp xui xẻo cả một ngày, mỗi hận của cô còn chưa trả, đã vậy còn bị cái tên ngụy cầm thú này tiếp tục gây trọng thương, nếu cô vẫn chịu đựng, thì thật sự là kìm nén đến phát điên mất.

Tô Song Song trực tiếp lên mạng tạo tài khoản, bắt đầu công kích oanh tạc tên Mặc Tần này. Nhìn những độc giả trung thành của mình phụ họa theo, tâm tình của cô tốt lên trông thấy.

Cô đứng dậy vừa muốn đi pha cốc yến mạch uống, chúc mừng thắng lợi vẻ vang của mình, bỗng phụt một cái, cả phòng trong nháy mắt rơi vào tăm tối.

Tô Song Song sợ đến trừng lớn hai mắt, vội vội vàng vàng quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài cũng đen nhánh một mảnh, xem ra đúng là cả khu nhà trọ của cô đều mất điện .

Cô thở gấp hai cái, sau đó không kịp nghĩ ngợi gì cả, rất nhanh chạy ra ngoài cửa phòng. Đẩy mạnh cửa đi ra, nhìn cả một hành lang dài tĩnh lặng, cô chậm rãi thở ra một hơi, một mạch chạy đến nơi có ánh sáng từ bên ngoài hắt vào.

Cô rất sợ bóng tối!

Từ ngày trong bóng đêm tối như mực nhìn thấy cha mẹ chết không nhắm mắt nằm trong vũng máu, cô đã có ác cảm với bóng tối! Cho nên lúc đi ngủ cô cũng để đèn sáng đầu giường.

Tô Song Song tựa vào bức tường, nhìn bốn phía đều tối như mực, thân thể không kìm được run rẩy.

Ngay lúc cô cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên cửa phòng bên cạnh mở ra , ngay sau đó ánh sáng đập vào cô đến chói mắt.

Tô Song Song giống như thiêu thân, không cần suy nghĩ đứng bật dậy, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét vọt tới. Ngay lúc cô cách nguồn sáng càng ngày càng gần, đột nhiên cổ tay bị người ta thô lỗ kéo lại.

Không còn ánh sáng, Tô Song Song phản ứng chậm hơn hẳn, cô nhẹ quay đầu lại liền nhìn thấy một cái bóng ma.

Trong tiềm thức cô liền muốn hét lên, bóng ma nhanh chóng nhìn thấu ý đồ của Tô Song Song, vươn tay bịt miệng cô lại.

Thanh âm trầm ồm đầy vẻ không kiên nhẫn từ đỉnh đầu Tô Song Song truyền đến:

“Cô muốn làm gì thế?”

Tô Song Song vừa nghe thấy thanh âm của Tần Mặc, đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Tại lúc này đừng nói là Tần Mặc là người mà cô ghét

nhất, cho dù là một con cóc xấu xí cũng có làm cho cô cảm giác được thế giới xung quanh rất bình yên.

Tần Mặc thấy Tô Song Song nhận ra mình, buông bàn tay che miệng cô ra, ghét bỏ chùi tay lên áo cô sau đó liền buông lỏng cổ tay cô ra.

Tô Song Song lấy lại tự do, liền vội vàng chạy đến bên cạnh chiếc đèn bàn tích điện của anh, giờ khắc này cô trở nên vô cùng ngoan ngoãn lặng lẽ ngồi dưới nguồn sáng.

Tần Mặc nhìn lướt qua bên ngoài, thấy hành lang rất im lặng, đoán rằng mạch điện khu nhà trọ xảy ra vấn đề, liền tựa vào cửa, nhìn Tô Song Song ngồi xồm bên cạnh đèn bàn, hỏi một câu: “Cô sợ tối?”

Tô Song Song sợ Tần Mặc đuổi cô đi, vội vàng dùng sức gật đầu, sau đó ngẩng đầu bày ra một vẻ vô cùng đáng thương nhìn anh, như một chú mèo nhỏ đáng yêu.

Tần Mặc bày ra bộ dáng thản nhiên, làm như mọi chuyện đều không liên quan đến mình, Tô Song Song ngay lập tức đoán ra anh muốn nói gì, nhất định là anh chẳng quan tâm đến chuyện của cô.

Cô bày ra một bộ dáng chết không biết xấu hổ, mở to mắt nói: “Muốn tôi ra ngoài, có hai lựa chọn. Một là đem đèn bàn cho tôi mượn, hai là tôi sẽ ở ngoài gõ cửa cả đêm!”

Tần Mặc thoáng suy tư một chút, sau đó xoay tay đóng cửa lại, đi vào nhà rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cái bàn, tiếp tục cúi đầu nhìn vào văn kiện, giống như trong phòng hoàn toàn không có Tô Song Song.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không đuổi cô đi nữa, trong lòng âm thầm cảm kích, liền nhu thuận dựa vào cái bàn ngồi xồm xuống.

“Cô cuối cùng cũng có điểm giống với phụ nữ bình thường.”

Tần Mặc đang đóng dấu lên văn kiện, chậm rãi nói ra những lời này, thanh âm trầm thấp, trong buổi đêm yên tĩnh hết sức dễ nghe.

Nghe lời nói của Tần Mặc chẳng có vẻ gì là ca ngợi, Tô Song Song lại cảm giác là lạ, nhưng sau đó cứ thế bỏ qua, cô chẳng muốn phải suy nghĩ nhiều.

Cô mới vừa muốn hòa hoãn một chút quan hệ của hai người, muốn nói lời cảm ơn, nhưng lại nghe thấy thanh âm của Tần Mặc tựa như đàn vi-ô-lông-xen từ đỉnh đầu mình vang lên: “Tuy nhiên hiện tại thấy cô thật quá thê thảm.”

Âm thanh rất êm tai, nội dung lại rất đáng ghét!

“...”

Tô Song Song đột nhiên phát hiện thì ra cô cũng có giác quan thứ sáu, giác quan này dùng để phát hiện ác ý của Tần Mặc đối với cô hết sức công dụng.

Cô phải tuân thủ nguyên tắc dưới mái hiên nhà người ta phải nhịn, trầm mặc không lên tiếng ôm đầu gối, chờ có điện lại.

“Điện thoại di động không phải có chức năng đèn pin sao?”

Tần Mặc đang trầm mặc đột nhiên mở miệng, mang theo một chút giọng điệu nghi hoặc, tựa như muốn lý giải hành vi ngu xuẩn này của Tô Song Song.

Tô Song Song vừa nghe thấy, ngạc nhiên mở to hai mắt, lúc này mới nhớ tới, điện thoại di động trên giường mình đã nạp đầy pin! Trong nháy mắt cảm thấy mình như không bằng heo.

Tuy nhiên cho dù chết cô cũng không có ý định thú nhận sai lầm ngu ngốc như thế với Tần Mặc, nếu không, dựa theo tính cách tự cao tự đại của anh ta, lại cho rằng cô muốn tìm cớ chơi xấu nên mới chạy vào trong phòng anh

“Cái kia. . . Đúng lúc, điện thoại di động của tôi hết pin .”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tần Mặc đang đánh bàn phím thì ngừng một chút, Tô Song Song co rút thân thể của mình, tự động bỏ qua ánh mắt nghi ngờ của Tần Mặc ở bên cạnh.

Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song đang ngồi xổm bên cạnh mình, mở miệng như đang kể lại một sự thật hiển nhiên:

“Cô như vậy thật giống một con mèo .”

“...”

Tô Song Song trong nháy mắt như có một vạn con ngựa thi nhau chạy qua, đem lòng cô chà đạp thành từng mảnh vỡ vụn.

Cô âm thầm than thở : Anh cho rằng cô đây nguyên ý ngồi xổm xuống cạnh anh à? Chẳng qua cô đang sợ đến mức chân mềm nhũn, không đứng dậy nổi, mới tựa người vào cái bàn, để cho anh chiếm tiện nghi, tha hồ thưởng thức chuyện cười?

Đột nhiên một đôi tay to đuôi ra, dọa cho Tô Song Song giật mình. Bàn tay thon dài bắt được cánh tay nhỏ nhắn của Tô Song Song, ngay sau đó cô được Tần Mặc bế lên từ dưới mặt đất một cách dễ dàng.

Tô Song Song có nửa điểm không kịp phản ứng, nhìn chăm chăm bàn tay của anh với những khớp xương rõ ràng, xung quanh là một tầng ánh sáng ấm áp nhu hòa bao lấy Tần Mặc .

Tuy nhiên nội tâm cô thì không ngừng rít gào la hét: tuyệt đối không phải là anh nhìn thấy nàng ngồi xõm trên mặt đất quá mệt mỏi nên lòng tốt mới nổi dậy, tuyệt đối không phải.

Tô Song Song bị Tần Mặc ném thẳng lên giường thì sợ đến mức lập tức lui lại co rúm ở cuối giường, trợn đôi mắt to, đầy vẻ cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

Tần Mặc từ trên cao quét ánh mắt lên người Tô Song Song, lưng đưa về phía ngọn đèn bàn, trên mặt toàn là vạch đen, làm cho người ta thấy không rõ vẻ mặt của anh.

Tô Song Song nhất thời càng thêm sợ hãi, đã không còn vẻ ngoan ngoãn lúc ban đầu, vừa mở miệng liền run rẩy: “Anh ... anh muốn làm gì?”

“Có mùi mồ hôi, làm phiền tôi làm việc.”

Tần Mặc nói xong, ưu nhã xoay người, trở lại ngồi trên ghế, đưa lưng về phía cô, hoàn toàn ngay cả liếc cũng không thèm liếc thêm một cái.

Tô Song Song xấu hổ giật giật khóe miệng, đối với suy nghĩ liêu lĩnh của mình, tự cảm thấy có chút xấu hổ. Tuy nhiên cho dù mất mặt cô cũng không muốn xin lỗi anh.

Tô Song Song đứng dậy, tự mình ngửi ngửi, trên người quả thật đang bốc mùi. Cô đi bộ suốt hơn hai giờ, nước trong cơ thể đều bốc hơi lên để giải nhiệt hết, đương nhiên sẽ có mồ hôi một chút.

Vừa nghĩ tới kẻ chủ mưu hại cô ra nông nổi này chính là Tần Mặc, sự áy náy vừa nảy nháy mắt tan biến hết.

Sau khi trở về, còn chưa được nghỉ ngơi một giây phút nào, cô đã bị biên tập thúc giục, ngay cả cơm còn chưa có hạt nào vào bụng thì làm sao có thời gian đi tắm rửa chứ, bụng cô còn đang réo lên liên hồi đây. Tô Song

Song vô cùng xấu hổ có rút khóe miệng, nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế ngồi cho nghiêm chỉnh, đoán rằng Tần Mặc sẽ quay đầu lại cho cô một cái nhìn khinh bỉ mất.

Thế nhưng Tần Mặc vẫn ngồi im như trước, tay anh hơi động đẩy rồi nắm một túi đồ về phía cô, Tô Song Song còn sợ đến mức giật mình tránh sang một bên làm chiếc túi rơi xuống giường. Tô Song Song cẩn thận vươn tay xem xét, ngay lập tức sáng mắt lên, bên trong có một chiếc bánh ngọt.

Cô hướng ánh mắt về bóng lưng trầm mặc kia của anh với vẻ cảm kích, Tần Mặc cũng không đáng ghét nhiều lắm, có thể bình thường hơi kiêu ngạo một chút nhưng thật ra vẫn là người tốt.

"Tốt nhất cô đừng phát ra tiếng động không thì đi ra ngoài đi."

Âm thanh lạnh lùng của Tần Mặc vang lên thành công dập tắt hoàn toàn ấn tượng vừa mới khởi sắc về con người anh của Tô Song Song, chẳng còn lại chút gì.

Tô Song Song bĩu môi, cố nhìn xuống tâm tình, tự nhủ đang ở trong nhà anh, ăn đồ ăn của anh thì phải biết điều một chút, cô cẩn thận xé lớp giấy phủ bên ngoài, cắn một miếng, khó ăn muốn chết.

Đây mà là đồ ăn cho người ăn sao, chẳng có mùi vị gì hết, mới đầu còn nghĩ là Tần Mặc chuẩn bị bánh ngọt chứ, ai ngờ chỉ là chút lương khô, thế nhưng Tô Song Song đói đến mức bụng dán vào lưng, mấy miếng đã ăn hết sạch, còn thèm thường vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Cô đang định hỏi Tần Mặc còn nữa không thì đột nhiên cả phòng bật sáng, Tô Song Song không kịp thích ứng với ánh sáng, nhắm nghiền mắt lại.

"Cô có thể về phòng mình được rồi."

Tô Song Song còn chưa định thần lại đã nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Tần Mặc, sau đó là tiếng mở cửa. Cô vuốt vuốt tròng mắt đau nhức, mở mắt ra liền nhìn thấy Tần Mặc đứng ở cửa, làm bộ dáng tiễn khách.

Tô Song Song nhú mào, hừ lạnh một tiếng, nghĩ cô muốn ở lại chỗ này lắm sao, theo bản năng liền đứng bật dậy, tầm mắt lại vô tình quét một lượt xung quanh phòng, hơi ngẩn ra một chút.

Lần trước Tô Song Song đi vào, tất cả sự chú ý đều đặt lên người Tần Mặc nên không để ý tới căn phòng của anh, phòng không có gì cả trừ một cái giường, một cái tủ quần áo, một cái bàn và chiếc ghế đi kèm đều là màu đen.

Cô tò mò nhìn thoáng qua phòng bếp, trừ một cái bình đun nước và vài chiếc cốc uống nước, thì cái gì cũng không có, và tất nhiên cũng đều là một màu đen.

Cô hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Tần Mặc, chỉ thấy trong mắt anh đầy vẻ không kiên nhẫn, ngay lập tức bị phản nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình, cô đang bị chủ nhà đuổi đi mà.

Tô Song Song tỏ vẻ kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, hơi ngửa đầu ra sau, cô còn đang thấy khinh thường chỗ này đây, sau đó ưỡn ngực đi ra ngoài.

Cô vừa mới ra khỏi cửa, phía sau liền đóng cửa “rầm” một tiếng, Tần Mặc quả thật vô cùng nóng ruột muốn đuổi cô ra ngoài.

Tô Song Song sau khi về phòng, đóng cửa xong còn quơ quơ nắm đấm đầy bất mãn về phía cái cửa, cô cũng biết tức giận nhé! Cho dù anh ta có cao ngạo thế nào chẳng nữa, tốt xấu gì cũng phải biết thương hoa tiếc ngọc một chút chứ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song đi ra ngoài mua đồ ăn sáng. Vừa mở cửa cô liền nhìn thấy một cái túi nilon đen thật to đặt trước cửa phòng Tần

Mặc, nhìn bên trong có tấm vải màu đen.

Nếu như Tô Song Song nhớ không lầm, đây chính là khăn trải giường của

Tần Mặc. Tô Song Song ngay lập tức cảm thấy uất ức đến tận cổ mà không có chỗ để phát ra ngoài. Cái đầu nhà anh! Không phải ngày hôm qua cô chỉ ngồi lên giường anh một chút thôi sao? Mặc dù trên người cô có ít mùi mồ hôi, nhưng chỉ cần mang đi giặt sạch thì được rồi, có cần phải vứt luôn đi như vậy không?

Tô Song Song đã sống hai mươi năm qua, lần đầu tiên có cảm giác bị người khác ghét bỏ như vậy, trong lòng không nhịn được dâng lên chút ủy khuất. Mặc dù nhìn cô bề ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng nội tâm vẫn rất mềm yếu.

Cô đá cái túi màu đen một cái, vừa nghĩ tới gương mặt u ám như chiếc quan tài của Tần Mặc, cảm thấy con người này chẳng những kì quái, khả năng chọc giận người khác cũng rất cao cường.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, ngồi xổm xuống, xốc cái túi đen lên, liền nhìn thấy chìa khóa cửa rơi xuống dưới. Khóe miệng cô giãn ra một nụ cười âm hiểm, sau đó tiện tay ném lại chiếc chìa khóa vào trong cái túi kia.

Cô cũng không phải muốn chinh Tần Mặc nhiều lắm, chỉ là bản thân cảm thấy cần phải cho anh một bài học nho nhỏ. Khi cô lao công nhặt được chiếc chìa khóa trong túi, nhất định sẽ giao cho bảo vệ.

Cho nên Tần Mặc cùng lắm chỉ hơi khốn đốn một chút, coi như anh ta tự chuốc lấy vì thái độ tự đại ngạo mạn của mình đi. Tô Song Song càng nghĩ càng thấy vui vẻ, ăn bánh bao cũng không nhịn được vô cùng thích thú lại cười nhiều hơn, tiện ăn luôn hai phần.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hôm nay là ngày thứ Hai, đối với người khác thì đúng là ngày khởi đầu một tuần bận rộn , còn với Tô Song Song, cô vừa mới giao xong bản thảo, thứ hai là một ngày thật hiếm hoi cô được hưởng cuộc sống an nhàn.

Chỉ tiếc trời không thương người tốt. Cô ăn xong bữa sáng, liền trở về chọn lựa váy áo một chút, đang muốn đi ra ngoài tản bộ, mua sắm cho hết lương của tuần này, trời bỗng nhiên thay đổi rồi mưa to một trận.

Tô Song Song ngay lập tức xóa tan ý định trong đầu. Cô trở về phòng, thay một bộ đồ ở nhà dễ chịu, suy nghĩ một chút, đem thảm trải sàn sát ra cửa, sau đó tựa vào cửa đọc truyện tranh.

Tại sao cô lại tựa vào cửa à? Tô Song Song ngay lập tức hất mặt lên trời đắc ý : bởi vì cô muốn nghe được âm thanh khi Tần Mặc trở về. Sau đó nhìn qua mắt mèo chiêm ngưỡng bộ dáng kinh ngạc của anh, sau đó coi như trùng hợp đi ra ngoài, vô tình gặp được, chế nhạo anh một tiếng “đồ đàn”.

Vừa nghĩ tới đó, Tô Song Song không thể kiềm chế được kích động! Cô liền hừ lạnh một tiếng: Anh dám xem thường ghét bỏ cô! Thù này nếu không báo, Tô Song Song cảm thấy mình thật hổ thẹn với lương tâm!

Tô Song Song không tập trung đọc truyện tranh nữa, bên ngoài mây đen chằng chịt, sắc trời lại âm u ảm đạm, bầu không khí như thế này thật khiến cô phiền lòng.

Tô Song Song bật tất cả đèn trong phòng mình lên, ánh sáng đột nhiên ập đến khiến cô chói mắt, nhưng vẫn không làm cô suy giảm phiền muộn trong lòng.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn khiến Tô Song Song ngay lập tức phấn chấn hẳn lên, vội vàng đứng dậy, bởi vì bối rối mà vấp chân vào ghế, đau đến mức vội co một chân lên xoa xoa.

Cô cắn môi, đem tiếng hô đau nhức nghẹn trở về, vội vàng áp mặt lên cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài. Tần Mặc đứng trước cửa vài giây, sau đó lại quay người đi vào thang máy. Tô Song Song cong môi cười, làm tay thành hình chữ V, xem ra Tần Mặc phải đi tìm bảo vệ để mượn chìa khóa rồi.

Cô nhẹ nhàng dựa lưng vào cửa im lặng chờ Tần Mặc trở về, dự định sẽ đi qua chầm chọc khiêu khích anh một phen. Nhưng đợi tới lúc khóe miệng tươi cười cũng trở nên cứng nhắc vẫn không thấy bóng dáng Tần Mặc đâu.

Cô vừa xoa bóp cơ mặt tê rần vì cười quá lâu, vừa nhìn đồng hồ trên tay, trong lòng nổi lên nghi hoặc. Tên kia rốt cuộc đến nơi nào lấy chìa khóa, chắc không phải đi sao hỏa luôn chứ? Cũng đã đi nửa giờ vẫn chưa trở lại?

Tô Song Song bắt đầu cảm thấy bất an, đang lo lắng thì ngoài cửa truyền đến tiếng vang. Cô không hề nghĩ ngợi liền mở cửa, sau đó ra vẻ trùng hợp nhìn qua phòng cách vách.

Vừa nhìn tới, Tô Song Song liền sửng sốt. Quần áo trên người trên người Tần Mặc đã hoàn toàn ướt đầm, tóc cũng ướt nhẹp, những giọt nước nhỏ vẫn còn đang thi nhau lăn từ trên trán anh xuống phía dưới.

Tần Mặc trước giờ luôn cao ngạo sạch sẽ giờ phút này lại trở nên chật vật không chịu nổi. Nghe được tiếng động, Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song liếc mắt một cái, trong đôi mắt sắc bén đầy vẻ không kiên nhẫn, việc

anh chặt vật như thế mà bị Tô Song Song nhìn thấy khiến anh cảm thấy vô cùng bất mãn.

Tô Song Song vừa thấy trong mắt Tần Mặc ánh lên vẻ không kiên nhẫn, liền vui vẻ trở lại. Cô cong khóe miệng, dựa theo khẩu khí cao ngạo của anh làm một câu đầy trào phúng: “Cảnh tượng này thật sự là làm ô nhiễm đôi mắt của mình mà.”

Tô Song Song vừa nói vừa vươn tay che hai mắt của mình lại, cô chẳng muốn nhìn thấy bộ dáng của anh chút nào nhé, thế nhưng khóe miệng lại không khống chế được giương lên hết cỡ.

Tần Mặc căn bản không quan tâm Tô Song Song đang hả hê thế nào, trực tiếp lấy ra chìa khóa vừa đánh được từ chỗ bảo vệ, mở cửa phòng đi vào.

Tô Song Song chê cười anh đủ rồi, thấy người bị làm thú vui tiêu khiển cho mình cũng vào nhà, cô cũng định trở về tiếp tục đọc truyện tranh. Chỉ là trong phút chốc quay đầu lại đã khiến cô hối hận vô cùng!

Cô tại sao muốn rước nợ vào thân mà lại nhìn vào cửa phòng bên cạnh, vừa nhìn lại trông thấy chìa khóa phòng anh cắm trên cửa!

Tô Song Song do dự một lúc, cảm giác nhất định là tên cầm thú kia lại bày trò dụ cô mắc bẫy, dù cô cầm lấy chìa khóa của anh rồi cho cô vào đồn cảnh sát uống trà!

Cô chỉ do dự một chút thôi, liền xoay người đi về phòng một cách quyết đoán, chỉ là tay mới vừa chạm tới nắm cửa, bên phòng cách vách đột nhiên truyền đến tiếng “Bịch!”.

Tô Song Song vênh tai lên nghe ngóng, nhưng sau đó bên trong lại trở nên im ắng. Cô căn cứ môi, tay do dự đặt trên cửa.

Dáng vẻ của Tần Mặc vừa rồi hình như không tốt lắm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng vừa nghĩ tới tai họa lần trước, cô thật đúng là "một lần bị răn can, mười năm sợ dây thừng" .

“Àiii!”

Tô Song Song nặng nề thở dài một tiếng, buông cánh tay khỏi nắm cửa, sau đó hướng tới phòng bên cạnh. Cô tự an ủi mình, cùng lắm thì thêm một ngày tới đồn cảnh sát tham quan, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Nhưng là nếu vì cô thờ ơ không quan tâm mà Tần Mặc thật sự xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ áy náy đến chết! Dù sao chìa khóa phòng anh cũng là do cô ném đi.

Tô Song Song đứng ở ngoài phòng Tần Mặc, nhìn cửa phòng đóng kín, cô ưỡn cao ngực, lần này cô sẽ không quên gõ cửa.

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng đập cửa vang lên, trong phòng vẫn một mảnh an tĩnh. Tô Song Song nhú mào, suy nghĩ một chút , sợ Tần Mặc bày trò trêu đùa mình, lại gõ cửa tiếp.

Bên trong truyền đến thanh âm gì đó rất nhỏ, nhưng vẫn không ai mở miệng. Tô Song Song hít vào một hơi: “Tôi đi vào đó nhé?”

Trong phòng vẫn không có phản ứng. Tô Song Song đẩy cửa ra, bên trong phòng là phong cách cô đã thấy lần trước, một bên là phòng bếp, một bên là toilet, đối diện chính là phòng ngủ kiêm phòng khách, vừa xem liền thấy rõ.

Nhưng Tô Song Song không hề nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Tần Mặc. Cô cảm thấy Tần Mặc có thể ở toilet, vừa muốn quay đầu, đột nhiên khóe mắt quét tới cái ghế bị ngã trong phòng.

Tô Song Song vội vàng quay đầu lại, thì nhìn thấy Tần Mặc nằm dài trên mặt đất, một nửa cái ghế bị ngã đè lên người anh, mắt anh nhắm chặt lại, hô hấp dồn dập một cách bất thường.

“Này?”

Tô Song Song liền đi qua chỗ anh, vừa định đưa tay ra dìu anh, nhưng lại sợ anh ngã nên bị đau ở chỗ nào, không dám lộn xộn: “Anh không có việc chứ?”

Tần Mặc cảm giác đầu mình đau ê ẩm như muốn nổ tung, choáng váng đến hoa cả mắt, lại nghe thấy có người ở bên tai nói cái gì, anh liền thấy phiền muộn, theo bản năng mở miệng:

“Tránh ra.”

“...”

Tô Song Song trong nháy mắt giận tái mặt. Cô nhìn Tần Mặc hai tay tái mét nhưng mặt lại đỏ ửng bất thường. Trong lòng cô thầm nghĩ, vô tình nhìn thấy bộ dáng khó coi của anh, thôi thì đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, bỏ qua câu nói kiêu ngạo này vậy.

Cô vươn tay nâng cái ghế đè ở trên người anh dậy, sau đó xoa nhẹ nơi vừa bị ghế đè, thấy anh không có lộ ra vẻ mặt gì là đau đớn khó nhịn, thì nhẹ nhàng thở ra, xem ra không có thương tổn đến khớp xương.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, đặt tay lên trán anh, vừa chạm tới, liền sợ đến mức cô vội vàng thu tay lại, trán anh thật quá nóng!

Cô lập tức đứng lên, giọng sốt sắng: “Tần Mặc, tôi đưa anh đi bệnh viện!”

Tần Mặc vừa nghe thấy hai chữ bệnh viện, ngay lập tức nhú mày.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Tránh ra!”

Tần Mặc kích động mở mắt ra, sự choáng váng khiến anh không nhìn rõ người bên cạnh, tự nhiên cảm thấy hốt hoảng và không kiên nhẫn.

Tô Song Song nhìn bộ dạng của anh không tự chủ được nuốt nước bọt một cái, theo bản năng thu tay lại. Về mặt anh bây giờ đúng là dọa người, ánh mắt đầy lạnh nhạt, trán nhăn nhó lại vùng với đôi lông mày đang nhíu chặt đúng là dọa người.

Nhưng ngay sau đó, Tô Song Song nhất thời cảm thấy thật uất ức, cô đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc đang nằm trên mặt đất. Thân thể anh ngày càng nóng lên, sắc mặt nhợt nhạt, cô liền cong lên một nụ cười tà.

Song Song vừa định vươn chân đá anh, suy nghĩ một chút lại bỏ xuống, sau đó cời dép lê ra, dè dặt thăm dò đá nhẹ anh một cái, thấy anh không có phản ứng gì, Tô Song Song ban đầu còn thấy không yên tâm, trong nháy mắt liền hùng hực khí thế.

Cô cười khan một tiếng, lại ngồi xổm xuống, trên mặt mang theo vẻ tươi cười có chút gian trá, vươn tay chọc chọc vào gương mặt lạnh như băng của Tần Mặc:

“Anh kiêu ngạo cái gì? Bây giờ không phải tôi muốn làm gì anh đều được sao?”

“Cô...”

Tần Mặc hiện tại đang mất hết sức lực, đầu lại vô cùng choáng váng , căn bản không thể nghe rõ người trên đỉnh đầu nói cái gì, chỉ cảm thật sự rất ồn ào, nhưng anh cũng chẳng còn sức lực để đuổi đi.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc bày ra vẻ mặt kích động muốn giết người nhưng lại không thể động đậy, trong nháy mắt vui vẻ đứng lên.

Cô nhớ tới một câu nói kinh điển, liền cúi xuống nhìn gương mặt anh tuấn của Tần Mặc, cười một cách vui vẻ:

“Dù anh có gọi gậy cổ cũng sẽ không có người tới cứu anh!”

“Nói nhiều!”

Tần Mặc quát nhẹ một tiếng, kích động đưa tay ra đem ngọn nguồn của sự ồn ào kia ôm vào trong lòng mình, sau đó lấy một tay vuốt đỉnh đầu Tô Song Song còn đang ngu ngơ, trong miệng than thở nói : “Như Hoa, đừng nghịch ngợm nữa.”

“!”

Tô Song Song cảm thấy trời đất như quay cuồng, mặt cô áp vào lồng ngực ấm nóng của Tần Mặc, còn có thể nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ truyền vào tai, kích thích đại não của cô. Thậm chí ngay cả cái tên “Như Hoa” cũng bị cô tự động bỏ qua, trong đầu cô hiện tại cơ hồ tất cả đều là tiếng tim đập của Tần Mặc .

Bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song đặt trên ngực Tần Mặc có ý ngăn cách rõ ràng hai cơ thể nhưng bộ đồ ngủ của cô vẫn bị nước mưa trên người anh làm ướt.

Cảm giác lạnh lẽo trong nháy mắt làm Tô Song Song chợt thấy rùng mình, cô giãy giụa muốn thoát ra, thế nhưng sức lực của Tần Mặc dù đang mệt vẫn mạnh mẽ hơn cô rất nhiều.

Bàn tay lạnh như băng của anh vẫn đặt trên đỉnh đầu cô, thỉnh thoảng lại vuốt ve như vuốt con mèo nhỏ khiến Tô Song Song càng thêm tức giận.

Cô nghiến răng gầm lên một tiếng: “Tần Mặc! Đại cầm thú!”

Tiếng của cô thiếu chút xuyên thủng màng nhĩ của Tần Mặc, làm anh tỉnh táo không ít. Anh mở hai mắt vẫn còn đang mơ màng, cúi đầu nhìn, liền thấy đũa nhỏ ở trong lòng ngực của anh lại chính là Tô Song Song, thoáng chốc nhú mào, nhanh tay đẩy cô ra, động tác đầy ghét bỏ.

Bị đẩy ra không lưu tình chút nào, Tô Song Song không kịp phản ứng lại liền trực tiếp lăn hai vòng trên mặt đất, bị đụng mạnh vào một bên giường mới ngừng lại được.

Tô Song Song vô cùng nổi giận! Chẳng lẽ Tần Mặc đúng là khắc tinh của cô sao? Cô cứ gặp anh là y như rằng sẽ không có chuyện tốt đây.

Cô lắc lắc đầu, chống tay đứng dậy. Nhưng vừa cúi đầu đã nhìn thấy ướt đầm một mảnh áo trước ngực, áo ngủ bằng bông màu trắng của cô lúc này dính đầy nước, gắt gao dính chặt vào người, thật sự không thoải mái.

Tô Song Song cắn chặt răng, cũng may áo cô mặc có hình mèo lớn, nếu không hôm nay thật sự mất mặt! Áo của cô màu trắng nên khi bị ướt còn để lộ nguyên cả nội y bên trong, có cho tiền cô cũng không dám mang bộ dạng này đi ra ngoài.

Cô vô thức nhú mào, sau đó đứng dậy muốn rời đi. Nhưng chưa tới nửa bước, đã nghe thấy tiếng Tần Mặc hít thở dồn dập. Cô lại cắn môi, nhắm lại hai mắt, hít vào một hơi thật sâu rồi xoay người trở lại.

Tần Mặc bây giờ đã tỉnh táo hơn rất nhiều, chỉ là chân tay vẫn còn run lẩy bẩy như mất hết sức lực, anh lại nghĩ đã như vậy thì nằm trên luôn mặt đất nghỉ ngơi chốc lát.

Nhưng vẫn chưa kịp nhắm mắt lại đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đang cau mày trừng mắt liếc anh.

Tần Mặc không mở miệng, Tô Song Song tự ý xông vào nhà anh, lại còn nhìn thấy bộ dạng chật vật lúc này của anh khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Anh có thể tự đứng lên được không?”

Tô Song Song duỗi bàn tay nhỏ bé ra trước mặt Tần Mặc, ý tứ của cô rất rõ ràng, nếu anh cố gắng được thì hãy tự đứng lên, nếu không thể, anh có thể cầm tay cô, cô rất độ lượng bỏ qua hiềm khích lúc trước mà kéo anh đứng lên.

Mảnh băng trong mắt Tần Mặc tan vỡ một ít, anh chậm rãi dời tầm mắt xuống bàn tay nhỏ của Tô Song Song để trước mặt mình.

Tần Mặc hô hấp nặng nề, sau đó duỗi bàn tay của mình cầm lấy tay Tô Song Song.

Lúc anh cầm lấy tay cô, Tô Song Song nhú chặt lông mày đến mức như sắp chạm vào nhau. Tần Mặc đưa ra nhiều sức lực đến nỗi suýt nữa đem tay cô bóp nát, cô chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Cô làm người tốt thật sự là phải kìm nén đến phát tức, vậy mà tên tiểu cầm thú này chỉ biết trợn tròn mắt nhìn cô, anh lại dùng nhiều sức như vậy để nắm tay cô.

Tô Song Song cố gắng chịu đựng cảm giác kìm nén đến phát tức, tức nước thì vỡ bờ. Cô đứng dậy, sau đó ra vẻ không cần thận đá vài cái vào Tần Mặc để phát tiết.

Tần Mặc kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay đang nắm tay Tô Song Song lại tăng thêm sức lực, khiến Tô Song Song đau đến mức hận không thể trực

tiếp một cước dẫm một phát trên bụng của anh!

Tần Mặc dựa vào sức của Tô Song Song mà ngồi dậy, trong nháy mắt cảm thấy đầu vầng mắt hoa, anh hít vào một hơi thật dài, sau đó một tay chống xuống mặt đất, lấy đà đứng lên.

Tô Song Song mặc dù trong lòng đầy oán hận, nhưng vẫn quyết làm người tốt đến cùng, vội vàng đi qua đỡ lấy cánh tay Tần Mặc, cố gắng dìu anh lên trên giường.

Mới đi được vài bước, Tô Song Song không cẩn thận bước hụt chân, hai người liền bị mất trọng tâm rồi ngã về phía trên giường.

Một khắc ngã xuống này, Tô Song Song có thể cảm nhận được Tần Mặc nhanh chóng đưa tay lên bảo vệ đầu cô, hai người liền ngã xuống trên giường cứng nhắc.

Tô Song Song chỉ cảm thấy Tần Mặc trên người cô như đám rong biển, mãnh liệt trợn to hai mắt, thở ra một hơi thật dài, sau đó lại thành ho khan kịch liệt.

Tần Mặc vẫn cau mày, mặt của anh vừa đúng chôn ở hõm cổ Tô Song Song, bởi vì thân thể nóng ấm mà hô hấp cũng hết sức chậm rãi, nặng nề.

Hơi thở nóng bỏng rơi xuống trên cổ Tô Song Song, khiến cô vừa nóng vừa ngứa. Tô Song Song muốn cười nhưng phát ra chỉ có tiếng ho khan, Tần Mặc đè lên người cô, thiếu chút nữa làm cho cô bị nghẹn chết.

Tần Mặc cũng đang mơ màng, anh cảm giác trước ngực mình đang có một mảnh mềm mại đè lên, hơn nữa còn đang giãy dụa dưới thân anh, thân thể ấm nóng khiến anh càng mãi cảm hơn với sự mềm mại ấy.

Trong nháy mắt, hô hấp của anh trở nên dồn dập, anh vội vàng nhắm mắt lại, che giấu đi ngọn lửa nóng bỏng kia.

“Anh có thể dịch ra được không?”

Tô Song Song nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, trừng mắt nhìn chăm chăm Tần Mặc.

Tần Mặc nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó hai tay chống xuống giường, xoay người ngã sang một bên

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Áp lực đè nặng lên người Tô Song Song ngay lập tức biến mất, cô liền vội vàng thở hỗn hển, hô hấp gấp gáp càng khiến quần áo dính chặt vào người, duỗi tay kéo kéo áo khỏi dính vào người một cách vô cùng tự nhiên, còn vẩy vẩy lên xuống, cứ như làm vậy áo sẽ khô luôn vậy.

Đột nhiên cảm giác thấy không đúng, cô quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Tần Mặc giờ phút này đang nghiêng đầu nhìn cô, thu hết động tác thô lỗ vừa rồi của cô vào mắt.

Tô Song Song cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, sau đó đem tay đang để trước ngực dời lên trên đầu, ra vẻ ngại ngùng vuốt vuốt mái tóc bừa bộn trên cái trán .

“Cái kia... Tôi thấy người anh rất nóng, hay là để tôi đưa anh đi bệnh viện thì tốt hơn.”

Tô Song Song vừa nói vừa chống tay xuống giường ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc đang nằm ở trên giường.

Bây giờ đã là buổi tối, bên ngoài vẫn đang mưa to, ánh sáng trong phòng lại mờ nhạt, Tô Song Song không nhìn rõ nét mặt của Tần Mặc, cô vội vàng nhảy xuống đi mở đèn.

Sau đó, cô lại vội vàng quay đầu lại, muốn xem tình trạng của Tần Mặc một chút. Nhưng hai tròng mắt vừa mới quét đến Tần Mặc trên giường, trong nháy mắt cảm giác được một cỗ dòng nước ấm dâng lên mũi, cô vội vàng ngửa đầu, đem dòng này nghẹn trở về.

Không phải Tô Song Song năng lực quá kém, mà là tiểu cầm thú trên giường thật sự là quá yêu nghiệt.

Trên người Tần Mặc mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng cùng với quần âu cắt may tinh tế càng tôn lên dáng người anh, bây giờ bởi vì hứng nước mưa mà dính sát vào từng khối cơ bắp trên người, quả thật là đúng với câu nói, mặc quần áo thì thấy phẳng lì, cởi quần áo mới biết là 6 múi.

Hơn nữa quần áo trắng trên người anh càng nổi bật trên màu đen của ga giường tạo thành một hình ảnh tương phản, có chút mê người.

Tô Song Song ngay lập tức nhớ tới ngày trước nhìn thấy bộ dáng Tần Mặc sau khi tắm lộ ra tám khối cơ bụng tiêu chuẩn, cứ như một nam nhân ngư làm cho người ta mê muội.

“Không cần.”

Tần Mặc vừa nghe đến bệnh viện, liền bất mãn nhú mày, bởi vì sốt cao mà thanh âm trở nên khàn khàn, vừa nghe liền biết tình trạng của anh không tốt lắm.

Tô Song Song thở ra một hơi dài, đè xuống kích động, nghĩ thầm tiểu cầm thú thật đúng là nhiều chuyện, lớn như vậy mà vẫn sợ đi bệnh viện.

“Cô có thể đi ra ngoài.”

Tần Mặc khàn khàn nói xong thì vươn tay che lại mắt, lần này anh cảm thấy đầu mình vô cùng choáng váng, ý thức được trạng thái của chính mình không tốt lắm, một tay mò lấy điện thoại di động trong túi áo, dự định gọi tới bác sĩ của mình.

Nhưng vừa mới lấy điện thoại ra, anh lại kích động đem nó ném qua một bên. Nếu như gọi cho bác sĩ riêng, như vậy ông nội cũng sẽ biết anh ở đâu

ngay lập tức, với tình trạng anh lúc này, chỉ sợ sẽ bị bắt về ngay lập tức, thật sự rất phiền .

“Anh chẳng lẽ thiếu nợ ai đó nên sợ bị người ta bắt mang đi?”

Tô Song Song vẫn đứng ở cửa nhìn một loạt động tác của Tần Mặc, anh như vậy thật giống như đang che dấu điều gì.

Tâm trạng của Tần Mặc lúc này vô cùng hỗn loạn, trên người cảm giác như đang bị đốt cháy, nhưng sau một khắc lại giống như nằm trong hầm băng. Anh khẽ run rẩy toàn thân, ngay cả lời cũng chẳng muốn nói.

Tô Song Song là điển hình cho mẫu người khẩu xà tâm phật, bên ngoài mặc dù không lời nào nói ra là không chua ngoa nhưng thâm tâm thực chất lại rất mềm yếu. Cô căn bản không muốn xen vào chuyện của tên kiêu ngạo kia, nhưng nhìn anh nằm trên giường khổ sở, đến thở cũng nặng nề khó khăn, cuối cùng lại không đành lòng.

Cuối cùng cô nặng nề thở ra một hơi dài, chỉ có thể không cam lòng quay trở lại, trực tiếp duỗi tay ra nắm lấy áo Tần Mặc, bắt đầu cởi xuống từng nút.

Tần Mặc cảm thấy có người đụng chạm vào mình, hơi hơi hé mắt, ánh đèn chói mắt làm cho anh tỉnh táo một ít, liền mở to hai mắt, thấy Tô Song Song đang đỏ mặt cởi áo của anh!

“Cô đang làm gì?”

Tần Mặc gầm nhẹ một tiếng nhưng bây giờ cả người đều chẳng có chút sức lực nào, căn bản không đủ để dọa Tô Song Song vốn đã quá quen với sự cứng rắn của anh.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc lúc này tựa như con thỏ trắng không có chút đe dọa nào, cong môi cười, tâm trạng trong nháy mắt vui vẻ hơn

nhieu. Nếu không phải bộ dáng anh lúc này thật sự là quá đáng thương, cô khẳng định sẽ làm khó anh một chút.

Tô Song Song gạt tay anh ra, đem áo ngoài cởi xong, lại bắt đầu dời lên nửa tay áo còn trên người Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc mới kịp phản ứng, dù cả người đang phát sốt chẳng có chút sức lực nào, cũng không phải không có biện pháp với Tô Song Song. Anh mạnh mẽ ngồi dậy muốn phản kháng.

Thế nhưng anh ngồi dậy lại giúp Tô Song Song dễ dàng kéo áo anh xuống.

Tần Mặc vừa ngồi dậy, Tô Song Song trực tiếp nắm lấy nửa vạt áo còn lại, hướng lên trên lôi kéo, đem nửa tay áo trên người Tần Mặc kéo xuống.

Tần Mặc bất ngờ không kịp phản ứng, kinh ngạc một lúc, đến khi áo trên người bị cởi hết, anh vẫn ngây người ra, đây là làm sao vậy!

Tần Mặc ngồi trên giường, hơi ngẩng đầu, nhìn Tô Song Song hai tay cầm lấy áo anh với vẻ mặt đắc ý, đôi mắt vốn lạnh như băng giờ phút này le lói một chút ngu ngơ.

Tô Song Song sau một hồi lăn qua lăn lại cả người cũng toát mồ hôi. Rốt cuộc cũng thành công lột sạch nửa người trên Tần Mặc, cô liền thở phào một cái, hoàn toàn không nghĩ tới hành động vừa rồi của cô có bao nhiêu thỏa mãn.

Đến khi cô nhảy xuống giường, cúi người muốn cởi nốt quần anh thì mới cảm giác được có điều gì không thích hợp, cô ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm tới hai mắt Tần Mặc.

Nhìn thấy kinh ngạc trong mắt của anh cùng với bộ dáng bị hành động của cô dọa sợ tới ngây người thì cái tay đặt bên hông Tần Mặc của Tô Song

Song lúc này mới run lên, trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất.

Bởi vì không dám nhìn vào mắt Tần Mặc, Tô Song Song hạ tầm mắt xuống, nhưng vừa mới nhìn xuống, tầm mắt liền dán lên tám khối cơ bụng rắn chắc của Tần Mặc, làm cô nhất thời cảm thấy máu trong mũi vừa mới nghẹn trở về lại bắt đầu cuồn cuộn dâng lên.

“Cái kia... Quần áo trên người anh bị ướt, nếu không cởi ... cởi ra, thì bệnh sẽ càng thêm nghiêm trọng ...”

Tô Song Song chột dạ lắp bắp .

Nói xong cô nhất thời cảm thấy mình thật uất ức, rõ ràng cô là đang làm chuyện tốt, như thế nào lại khiến cô cảm thấy như đang làm chuyện gì hèn hạ vậy!

Tần Mặc nhắm mắt lại hít sâu, anh vươn tay vuốt mấy sợi tóc ẩm ướt tán loạn trên trán, cúi đầu thờ dốc nhìn Tô Song Song ngồi cạnh hai chân mình, nhất thời không biết nói gì.

Anh tựa hồ như bị đánh bại, cũng không còn muốn cô đuổi đi, mà là vươn tay chỉ vào tủ quần áo như cái quan tài:

“Bên trong có quần áo khô.”

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc mở miệng đánh vỡ không khí xấu hổ, vội vàng đứng dậy, bởi vì kích động mà bước đi không vững, trực tiếp ngã về phía trước.

Tư thế này thật giống như hổ đói vồ mồi, Tô Song Song đem Tần Mặc ở dưới thân, cảm nhận được thân thể nóng bỏng của anh, cô thật hận không có cái lỗ nào cho cô chui vào.

Cô cẩn thận mở mắt, sau đó nhìn Tần Mặc xấu hổ tươi cười, vội vàng chống tay đứng lên, vẫn không quên đem một bên chăn mền kéo qua đắp lên người Tần Mặc.

“Anh! Tự anh cởi quần của mình đi!”

Tô Song Song không lịch sự rống lên một tiếng, xong hết mới cảm thấy lời này rất không ổn, cô vội vàng xoay người, tự cho phép mình bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của Tần Mặc, đi đến tủ quần áo cầm lấy một bộ quần áo sạch sẽ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tô Song Song mở tủ quần áo, thấy bên trong chỉ có đồ hai màu đen trắng thì không kìm được giật giật khóe miệng, suy nghĩ một lát liền lấy một bộ áo ngủ ở phía trên ra.

Đang muốn xoay người quay lại thì cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nội y bên trong của Tần Mặc có phải đổi luôn không?

Suy nghĩ một lúc, Tô Song Song cảm thấy đầu óc mình thật đen tối, vội vàng lắc lắc đầu, nhưng nội tâm lại càng giãy dụa mãnh liệt.

Cô đã muốn giúp thì phải giúp đến cùng chứ? Tô Song Song ở trước ngăn tủ đấu tranh trong chốc lát, sau đó ngồi xổm xuống mở ngăn kéo phía dưới ra, nhìn những chiếc quần nhỏ được xếp chỉnh tề thành từng hàng ở bên trong, cô có chút bối rối.

Cô nên dùng tay trái cầm hay là dùng tay phải cầm đây, nếu không dùng tay mà dùng cái gì móc nó vào rồi đưa cho Tần Mặc, anh sẽ không tức giận với cô chứ?

Này...làm thế nào mới tốt đây!

Cuối cùng Tô Song Song cắn răng một cái, trực tiếp dùng tay dứt khoát lấy ra một cái, sau đó nhanh chóng đứng lên, chạy đến bên cạnh Tần Mặc, đem tất cả ném lên người anh, sau đó quay đầu.

“Anh mau thay đồ đi!”

Tô Song Song đưa lưng về phía Tần Mặc, luống cuống mở miệng, cô thật là bị cái trò đùa dai này làm cho quá thất bại. Tần Mặc phát sốt khiến cô cắn rứt lương tâm, điểm chết người chính là còn phải ở chỗ này làm người hầu hạ anh!

Phía sau truyền đến âm thanh thay quần áo, Tô Song Song nhàm chán loay hoay đầu ngón tay của mình, có chút ngẩn người, đừng nhìn cô giờ phút này bề ngoài thì an tĩnh nhưng nội tâm thật ra đã rất tò mò!

Ai có thể nói cho cô biết, rõ ràng là cô nghĩ muốn chinh anh, tại sao lần nào cũng đến phút cuối cùng người thiệt hại đều là cô!

“Cô có thể đi được rồi.”

Giọng nói của anh khàn khàn, Tô Song Song nghe được liền quay đầu lại nhìn anh, bữu môi xem thường.

Cái gì gọi là phùng má giả làm người mập, đó chính là nói Tần Mặc hiện tại, bản thân mình còn lo không nổi, vẫn còn ở chỗ này giả bộ đuổi cô đi.

Tần Mặc đã thay xong áo ngủ, tựa vào đầu giường, dáng vẻ suy nghĩ, gương mặt vừa mới trắng bệch giờ phút này đã hiện ra mảnh đỏ ửng không khỏe mạnh, mái tóc ướt sũng, có vài sợi tán loạn trên trán, khiến người ta không nhìn rõ mặt anh .

Bộ dáng bệnh tật dễ dàng để người ta làm khó như thế này thật sự khiến cho Tô Song Song nhìn thành cảnh đẹp ý vui.

Tô Song Song thật ra đã nghĩ không cần phải quan tâm tới Tần Mặc, nhưng lại sợ rằng nếu cô cứ đi như vậy, nhờ đâu anh bị thiêu cháy cả đêm, đến ngày thứ hai cũng bị đốt thành kẻ ngu.

Mặc dù bọn họ không ưa đối phương, nhưng cũng không đến mức nhẫn tâm thấy anh bị tàn phá nửa đời còn lại.

Tô Song Song đúng là suy nghĩ nhiều, Tần Mặc đang muốn gọi cho bác sĩ riêng mau chóng đến xem bệnh tình của anh.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không mặc kệ anh ở lại một mình đâu!”

Tô Song Song vừa nghĩ tới chính mình lấy ân báo oán, liền thấy bản thân vô cùng cao thượng.

“Anh cũng không cần phải ngượng ngùng đâu.”

Trong lòng cô lại âm thầm bổ sung một câu, ân oán của chúng ta, chờ anh khỏi bệnh rồi lại chậm rãi tính tiếp! Quân tử không thể giậu đổ bìm leo, nếu không thẳng thật không thuyết phục chút nào!

Tô Song Song bị Tần Mặc nhìn như xuyên thấu cả người, cảm giác như mình đang không mặc quần áo vậy.

Không mặc quần áo!

Tô Song Song đột nhiên nhớ tới, áo ngủ của mình bị ướt này giờ, đang dán ở trên người, chẳng khác gì không mặc quần áo cả.

"A!"

Cô bất giác hét lên một tiếng, sau đó lấy tay che ngực mình lại, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa.

Tần Mặc nghe thấy âm thanh đóng cửa, dùng sức nắm chặt điện thoại, sau đó tựa người vào đầu giường, trong đầu xuất hiện một tia trào phúng, lầm bầm lầu bầu một câu:

"Sẽ không để anh một mình... !"

Ngay sau đó, anh cầm lấy di động, định gọi cho Bạch Tiêu.

"Rầm!"

Cửa phòng đột nhiên bị văng ra, sau đó truyền đến âm thanh của Tô Song Song:

"Tôi nghĩ anh nên uống tạm vài viên thuốc hạ sốt nhé!"

Tần Mặc nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn về phía cửa thì thấy Tô Song Song đã thay sang bộ đồ khác, đang ôm một đồng thuốc với bình giữ nhiệt ở trong lòng, lầm lì đi vào phòng.

Bây giờ cô đang nghiêm túc nhìn chăm chăm vào đồng thuốc trên tay, vành mắt cong cong hình bán nguyệt cho dù không cười cũng mang theo dáng vẻ nhu hòa, tóc dài rơi xuống vai, che khuất một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến cô giờ đây trông an tĩnh đến lạ.

"Anh không đi bệnh viện thật à?"

Tô Song Song không nghe thấy anh đáp lời, bất giác ngẩng đầu, hai mắt to tròn nhìn anh, cô vừa động, sự an tĩnh kia liền biến mất không dấu vết.

Tuy nhiên, Tần Mặc cảm thấy dáng vẻ hoạt bát như thế hợp với cô hơn, anh vươn tay theo thói quen gạt một ít tóc đang lộn xộn trước trán.

"Hỏi anh đấy!"

Tô Song Song bĩu môi, thấy Tần Mặc chỉ tỏ vẻ khó chịu này giờ cũng không thèm để ý đến anh nữa.

Cô một mực nhẫn nại, ném đồng thuốc trên tay lên chiếc bàn bên cạnh. Sau đó cúi thấp đầu lấy ra vài viên thuốc, rồi đi đến cạnh giường, đưa cho Tần Mặc đồng thuốc và bình giữ nhiệt.

Tần Mặc nhìn cái bình giữ nhiệt khắp nơi đều có hình mèo Hello Kitty, sau đó liếc mắt nhìn chiếc ly thủy tinh trên đầu giường.

Tô Song Song lập tức hiểu ý, đặt thuốc vào lòng bàn tay anh rồi vội vàng đem nước rót vào trong ly đưa cho anh.

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, thấy cô chớp chớp mắt có vài nét đáng thương nhìn anh, cuối cùng vẫn là đem mấy viên thuốc kia bỏ vào miệng, sau đó uống một hớp nước nuốt xuống.

Tô Song Song trong nháy mắt thở phào một cái:

"Anh sợ đi bệnh viện, tôi còn tưởng anh cũng sợ uống thuốc chứ? Tốt lắm!"

"..."

Tần Mặc trầm lặng không lên tiếng, một tay vuốt vuốt trán, cảm giác chéch choáng bắt đầu lan ra, đợi một lúc, thấy Tô Song Song vẫn còn đứng ở đó, chưa đi liền quay đầu nhìn nàng, trong mắt có vài phần nghi hoặc.

Tô Song Song nháy mắt mấy cái, bộ dáng rất tự nhiên: "Tôi phải trông chừng anh chứ, nhờ đâu buổi tối anh lại lên cơn sốt đến ngắt đi, tôi còn đem anh đi bệnh ..."

Lời cuối của cô còn chưa nói hết liền vội vàng che miệng lại: "còn cho anh thêm mấy viên thuốc!"

"Tại sao?"

Tần Mặc rót cuộc mở miệng, có lẽ do uống nước ấm nên có chút dễ chịu, âm thanh vẫn hơi khàn khàn nhưng không khó nghe chút nào, còn trầm ấm hết sức dễ nghe.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tại sao!

Tô Song Song cắn môi, hạ mi mắt xuống, trong thâm tâm nghĩ đến: cô vốn dĩ muốn trực tiếp gọi 120, sau đó buông tay mặc kệ anh.

Nhưng là cô đột nhiên nhớ tới việc mình ném chìa khóa phòng Tần Mặc biết đâu lại bị camera giám sát hành lang ghi lại, nếu Tần Mặc không muốn đi bệnh viện, nhờ đâu có chuyện không hay xảy ra, cô nhất định sẽ bị liên lụy.

Tuy nhiên Tô Song Song không có ý định thành thật với Tần Mặc, cô suy nghĩ một chút, ngửa đầu nhìn Tần Mặc cười nhẹ nhàng, mặt không đỏ nói:

“Tôi lấy ơn báo oán thôi!”

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, trầm lặng không lên tiếng, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng viết rõ ràng ba chữ: tôi không tin!

Tô Song Song cũng mặc kệ anh có tin hay không, dù sao cô tin là được, trực tiếp mang ghế tới ngồi sang một bên, nhìn chăm chăm Tần Mặc.

Tần Mặc bị Tô Song Song nhìn chăm chú có chút không thoải mái, anh nhú mày, lại uống một hợp nước, vừa muốn mở miệng nói, Tô Song Song lại đột nhiên nhớ tới cái gì, lao ra khỏi phòng.

Tần Mặc quay đầu nhìn thoáng qua cửa, thần sắc trong mắt không rõ ràng, lập tức xốc chân lên, nằm xuống, không biết có phải là do tác dụng của thuốc hay không mà đầu của anh càng ngày càng đau đớn.

Chỉ là Tần Mặc còn chưa ngủ, âm thanh mở cửa đột nhiên truyền đến. Tần Mặc mở choàng mắt, giọng điệu vô cùng khó chịu, nhưng trong mắt lại mang theo một chút tình cảm ôn hòa ấm áp:

“Cô lại tới làm cái gì?”

“Làm gì? Tôi đương nhiên tới cứu mạng cậu rồi!”

Thanh âm dễ nghe mang theo ý cười của đàn ông truyền đến từ ngoài cửa. Tần Mặc vừa nghe, lập tức liền cau mày.

“Tiểu Tần Tần, tôi nói mới mấy tháng không gặp, tính tình như thế nào vẫn “tốt” như vậy...”

Bạch Tiêu mặc dù muốn nhân cơ hội này làm khó dễ anh, nhưng khi nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Tần Mặc, câu kế tiếp liền nghẹn trở về, trên mặt vẫn mang theo ý cười cũng gắt gao cau mày lại.

“Nhanh, cô tới xem một chút!”

Anh quay đầu nói một câu, sau đó nghiêng người tránh ra, ngay lập tức từ phía sau anh đi ra một đại mỹ nữ.

Đại mỹ nữ vùng lộn tóc dài gọn sóng ra phía sau, vươn tay đẩy nhẹ cặp kính tình xảo, trên mặt không chút biểu cảm.

Cô liếc mắt một cái nhìn Tần Mặc đang nằm trên giường, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Tiêu, tựa như không có việc gì mở miệng:

“Làm việc ngoài giờ, thù lao gấp đôi.”

“Được! Được! Được! Đừng nói gấp đôi, gấp bốn lần cũng được, cô nhanh xem qua một chút.”

Bạch Tiêu từ lúc có trí nhớ tới nay vẫn chưa bao giờ thấy Tần Mặc bệnh nặng như thế, nội tâm sớm đã luống cuống.

“Như vậy gấp bốn.”

Đại mỹ nữ tóc gợn sóng nói xong, mang theo hòm thuốc đi qua. Tần Mặc nhìn thấy cô thì chống người dậy, sau đó khẽ gật đầu, xem như chào hỏi qua .

Đại mỹ nữ nhìn lướt qua mấy cái hộp thuốc xanh xanh đỏ đỏ trên bàn, lại nhìn lướt qua Tần Mặc xem như đáp lễ, nhưng bất quá ánh mắt cô lại giống như đang nhìn vật thí nghiệm, không có bất cứ kì phập phồng gợn sóng nào, hoàn toàn không nhìn tới gương mặt đẹp trai xuất thần của Tần Mặc.

Cô một bên đo nhiệt độ cơ thể Tần Mặc, một bên giải quyết việc công hỏi:

“Đã uống thuốc gì?”

“Không biết.”

“!”

Bạch Tiêu đứng ở một bên không nghe nổi nữa, trừng to hai mắt nói:

“Tần Mặc, ta cũng không có tổng người đi bệnh viện, người cũng đừng dùng cách thức chống cự như vậy!”

“...”

Tần Mặc nhìn lướt qua Bạch Tiêu đang bùng nổ, rồi mặc kệ anh, anh thật sự không biết đã bị cho uống thuốc gì.

Đại mỹ nữ tóc gọn sóng cũng không giận, đứng dậy đi tới cái bàn bên cạnh, nhìn một chút mấy hộp thuốc, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc, hơi có vẻ đồng ý nói:

“Thuốc hạ sốt, thuốc giảm nhiệt, thuốc cảm mạo, ba viên này đều phù hợp.”

Cô dừng một chút lại nói tiếp:

“Chờ một chút để theo dõi nhiệt độ cơ thể, nếu như ba giờ sau nhiệt độ cơ thể vẫn không giảm xuống, tôi nhất định phải tiêm thuốc cho anh.”

“Tiểu cảm thú, tôi cho anh...”

Tô Song Song một cước đá văng cửa, trong tay bưng một cái bát còn đang bốc khói nóng nghi ngút, cô nhe răng nhếch miệng, căn bản không thấy tình huống trong phòng.

Cô chạy rất nhanh vào, thẳng tiến tới trước mặt bàn, đem cái bát nóng hổi đặt lên trên. Lúc này cô mới cảm giác có chút không thích hợp, trong phòng như thế nào đột nhiên lại có thêm người ?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, ngay lập tức nhìn thấy một đại mỹ nữ tóc gọn sóng, mở to hai mắt nhìn, nhất thời không kịp phản ứng, liền có chút ngượng ngùng, cắn môi, đưa mắt nhìn Tần Mặc ở trên giường vẫn giữ im lặng. Chẳng lẽ đây là bạn gái thực sự của anh?

Tô Song Song tâm tư rất nhanh chuyển sang giật mình, cô vẫn muốn hay không quấy rối, bất quá vấn đề rối rắm này chỉ ở trong đầu Tô Song Song 0.1 giây, sau đó ngay lập tức có đáp án!

Hận thù có thể chậm rãi báo. Nhưng là hôm nay, giờ phút này, nếu cô lại dọa cho đại mỹ nữ này chạy mất, mặc dù chiến thắng nhất thời, nhưng

trách nhiệm kế tiếp phải chăm sóc tiểu cầm thú sẽ rơi xuống trên người của cô, mất nhiều hơn được.

Tô Song Song ngay lập tức nháy mắt mấy cái, sau đó ngoan ngoãn đứng ở một bên, nhìn đại mỹ nữ, cung kính nói:

“Mỹ nữ xin chào, tôi là người giúp việc của Tần thiếu gia, cô không nên hiểu lầm!”

“Phụt!”

Bạch Tiêu còn đứng ở cửa, vẫn chưa lọt vào tầm mắt Tô Song Song, không nhìn được cười một chút, nhìn lướt qua Tô Song Song mặc áo ngủ hoạt hình, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Tần Mặc vẫn nằm ở trên giường mặt không chút thay đổi.

Anh không nhìn được trêu chọc nói:

“Tôi nói này Tiểu Tần Tần, lần này cậu ra ngoài, khẩu vị thật đúng là càng ngày càng nặng, dĩ nhiên lại thích người giúp việc?”

“Cô giúp việc, xin chào, tôi tên là Đông Phương Nhã, tôi nghĩ cô mới là người hiểu lầm, tôi là bác sĩ tư của người đang đứng ở cửa cười vô cùng thấp kém kia, lần này chỉ là đến để xem bệnh cho Tần thiếu.”

Đông Phương Nhã vươn tay, Tô Song Song vừa nghe, hoàn toàn mộng mị, ngây ngốc vươn tay cùng Đông Phương Nhã bắt tay, sau đó ngây ngốc nhìn Bạch Tiêu đứng ở cửa, vẻ mặt càng choáng váng.

Cô vừa mới là làm cái gì! Nói cái gì vậy!

Bạch Tiêu cười hai tiếng, vuốt vuốt khóe mắt cười ra nước mắt có chút chua xót, đi tới trước mặt Tô Song Song, cũng vươn tay:

“Tôi là Bạch Tiêu, anh họ của Tần Mặc.”

“Ách... Chào anh!”

Tô Song Song hết sức ngượng ngùng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thoáng qua cái người gọi là anh họ này.

Tuy anh họ của Tần Mặc lớn lên so với Tần Mặc kém hơn một chút, nhưng ngũ quan lại tuấn tú, hai mắt cũng thật to, khóe mắt luôn mang theo ý cười, vừa nhìn liền biết là người có tính tình dễ chịu, Tô Song Song đối với anh ấn tượng đầu tiên không tồi.

“Không có việc gì, anh có thể đi rồi.”

Tần Mặc thấy Tô Song Song nhìn chăm chăm Bạch Tiêu đến gần người, lạnh lùng mở miệng.

Bạch Tiêu ngay lập tức buông tay Tô Song Song, lười biếng hướng mắt nhìn Tần Mặc ở phía sau đang dựa vào tường, liếc mắt một cái, trong mắt mang theo ý cười cùng chế nhạo, nhưng lại không có mở miệng cười nhạo Tần Mặc, sợ tên kia giận dữ lên lại giết chết anh.

“A! A!”

Tô Song Song đang xấu hổ không biết hướng chỗ nào trốn đi, vừa nghe Tần Mặc nói, lần đầu tiên cảm giác thật hạnh phúc khi bị anh đuổi đi.

Chỉ là mới bước ra một chân, Bạch Tiêu tươi cười chặn lại đường đi của cô, Tô Song Song khó hiểu ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu trong mắt mang theo ý cười, cười nói:

“Cô giúp việc, anh ta nói tôi, không phải cô!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quá Mức Gian Trá.

“Gì cơ?”. Tô Song Song nhìn Bạch Tiêu, chớp chớp ánh mắt, không phải cô có ý thất lễ, thực sự là cô nghe không hiểu những lời anh nói.

Chẳng lẽ, chỉ số thông minh của cả nhà Tần Mặc đều có vấn đề? Não của anh họ anh có phải bị đóng kín hay không? Dù cô là người ngoài nhưng Tần Mặc chẳng nói gì cô, ngược lại lại xua đuổi anh họ của mình, thật nực cười!

Cô quay đầu lại chớp chớp ánh mắt nhìn về phía anh, gương mặt bỗng nhiên co quắp khi nhìn thấy vẻ mặt chẳng có biểu tình gì của Tần Mặc, trong mắt cô mang theo ý dò hỏi, chỉ tiếc Tần Mặc chưa hề liếc nhìn cô một cái.

Tên Tần Mặc này tính tình kiêu ngạo lại hẹp hòi khiến cho Tô Song Song càng thêm kiên quyết Bạch Tiêu chắc chắn đã hiểu sai ý của anh rồi, nhất định là Tần Mặc muốn đuổi cô đi.

Thật ra Tô Song Song rất mệt mỏi, cô không nhìn Bạch Tiêu, dự định đi tới bên cạnh anh ta để rời đi, đang muốn lướt qua anh ta đi ra ngoài nhưng chính Bạch Tiêu cũng theo cô đi qua, như cũ vẫn cản trở đường đi của cô.

Tô Song Song tựa như không kiên nhẫn được nữa, cô đã bị tên tiểu cầm thú này tra tấn cộng thêm sai khiến một ngày thật sự rất vất vả, giờ lại tới người thân của tên tiểu cầm thú, chẳng lẽ không thể để cô về nhà xem phim hoạt hình, ngủ một chút hay sao?

Tô Song Song ngẩng đầu lên, bất mãn nhìn Bạch Tiêu, cảm thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của anh ta có phần chói mắt, Tô Song Song không thể khá hơn được lại cúi đầu xuống, vừa mới nổi nóng mà bây giờ khí thế nháy mắt liền biến mất không thấy.

Không thể đưa tay đánh khuôn mặt đang tươi cười của người khác được! Cô như thế nào lại không biết xấu hổ đi nổi giận với nụ cười thoát nhìn vô cùng tốt đẹp kia.

“Này, cô giúp việc, tôi nói, Tần Mặc đuổi tôi đi đây.” Bạch Tiêu lặp lại một câu rồi lại quay đầu nhìn Tần Mặc vẫn giữ im lặng liền bỏ thêm một câu: “Cậu mà không mở miệng, người giúp việc của cậu có thể bỏ đi, tôi cũng mặc kệ đấy.”

“Ừ.” Khuôn mặt Tần Mặc không chút thay đổi, trong mũi hừ ra một tiếng, cũng không biết trả lời chính xác câu nào.

Bạch Tiêu vừa thấy bộ dạng Tần Mặc như vậy không nhịn được liền nở nụ cười, nhưng anh ta rõ ràng là đang cười nhạo, lại cười vô cùng thoải mái làm cho người ta chán ghét không muốn đứng dậy.

“Được được được.” Bạch Tiêu dạn dò Tần Mặc một câu, sau đó nhìn thoáng qua Đông Phương Nhã đang dán miếng cao giữ nhiệt cho Tần Mặc, liếc mắt một cái:

“Như thế nào đây? Muốn ở lại sao?”

Đông Phương Nhã bỏ nhiệt kế trong tay xuống, sau đó xoa nhẹ kính mắt của mình, cứng nhắc nói: “Không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là không quen với khí hậu cộng thêm gặp mưa bị cảm lạnh, mới dẫn đến phát sốt, hiện tại đã giảm xuống một ít.”

“Vậy là không có việc gì đúng không? Tôi đi đây haha...!” Tô Song Song vừa nghe Bạch Tiêu phải rời đi, liền lập tức ý thức được có gì đó

không thích hợp, liền vội vàng xen vào ý định chuồn trước thì tốt hơn.

“Đợi một chút.” Chính là Đông Phương Nhã lại rất máy móc mở miệng gọi Tô Song Song đang muốn hướng ra cửa quay trở lại.

Tô Song Song cực kỳ không muốn dừng lại, nhưng vẫn lễ phép dừng lại bước chân, quay đầu khó hiểu nhìn Đông Phương Nhã, không biết vì sao cô tựa hồ như thấy Đông Phương Nhã hạ xuống cặp kính mắt nhưng trong ánh mắt lạnh như băng lại hiện lên một sự ác liệt.

“Người giúp việc, cô phải ở lại trông coi, tình trạng của Tần thiếu gia thực tế không phải vô cùng ổn định, nếu như nửa đêm lại sốt cao, cô phải dùng rượu để hạ sốt cho anh ta, còn nếu đặc biệt nghiêm trọng hãy gọi điện cho tôi.”

“...” Tô Song Song nghe xong khoe miệng kịch liệt run rẩy, cô cẩn thận từng li từng tí nói: “Nếu như tôi nói tôi chỉ là người đi ngang qua gặp phải, các người có tin không?”

Đông Phương Nhã căn bản không trả lời cô, tầm mắt chuyển tới bát cháo nóng trên bàn, rõ ràng nói dối, người qua đường gặp còn có thể nấu cháo cho Tần Mặc như vậy, cô ta lừa gạt ma quỷ ư!

“Cháo này nấu lại cho như một tí nữa thì sẽ rất tốt cho người bệnh.” Đông Phương Nhã nói xong, liền ngẩng đầu, trực tiếp mang giày cao gót đi ra ngoài, lúc đi đến bên cạnh Bạch Tiêu dừng lại một chút, quay đầu liếc anh ta một cái: “Đừng quên bốn lần.”

Bạch Tiêu lập tức cười gật gật đầu, không biết vì điều gì khiến Tô Song Song cảm thấy hai người bọn họ nhìn như hiền lành thân thiện, nhưng cảm giác họ luôn cấu kết với nhau làm việc xấu.

“Được rồi được rồi! Tôi cũng phải đi rồi, đêm hôm khuya khoắt, tôi cũng không nghĩ muốn ở chỗ này cùng cô.” Bạch Tiêu nói xong không để cho

Tô Song Song phản bác, trực tiếp theo Đông Phương Nhã đi ra ngoài.

“Này! Tôi nói...” Tô Song Song liền đuổi theo ra ngoài, nhưng chính là khi vừa tới cửa, Bạch Tiêu cùng Đông Phương Nhã đã đi vào thang máy, căn bản không kịp ngăn cản rồi.

Bạch Tiêu trông thấy Tô Song Song đuổi theo ra, liền lộ ra một dáng tươi cười như ánh mặt trời, phất phất tay mở miệng, Tô Song Song thực sự hận không thể một tát đánh chết anh ta, nội tâm kêu gào: Quả thật bọn họ cùng tiểu cầm thú đều là cá mè một lứa! Đều là mặt người dạ thú!

“Người giúp việc, cô nhất định phải cố gắng chăm sóc tốt cho Tiểu Tần Tần nhà chúng tôi đấy!”

Tô Song Song đứng tại cửa ra vào tuyệt vọng nhìn cửa thang máy dần đóng lại, thực do dự muốn đi vào trong hay không, ngay tại lúc cô đấu tranh vật lộn hận không thể đem mình xé thành hai mảnh, trong phòng lại truyền đến tiếng ho khan bị kiềm nén của Tần Mặc.

Tô Song Song thở dài thật mạnh, cam chịu số phận đi tới phòng của Tần Mặc, cô bên ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng nước mắt lại cố chấp chảy dài, cô quả thật không phải người gieo chuyện xấu, chỉ là lòng quá yếu mềm!

Tần Mặc hướng lưng về phía cửa phòng, lưng hơi khom xuống, dường như hơi lạnh nên đôi chút run rẩy lên, Tô Song Song đứng ở bên giường, suy nghĩ một chút rồi lại đi ra ngoài.

Đến lúc trở lại, cô ôm tấm chăn màu trắng nồn in hình Hello Kitty trong ngực mình, trực tiếp một cái choàng lên người Tần Mặc.

Tần Mặc cảm giác được trên người khác thường, mệt mỏi mở mắt ra, đập vào mắt là một đồng màu trắng nồn hình vẽ đầu con mèo trong phim hoạt hình khiến đầu óc anh thiếu chút nữa choáng váng.

Anh vừa định đem đồ vật như đồ chơi này từ trên người giật xuống, Tô Song Song tựa nhìn ra ý đồ của anh, trực tiếp đè tấm chắn lên trên, quay đầu theo dõi anh, hàng lông mày nhỏ chăm chú nhíu lại.

Tô Song Song cảm thấy cô cần phải nói rõ một lần lập trường của mình, giảm bớt sự hiểu lầm của Tần Mặc, cho rằng cô có ý đồ không tốt.

Cô hắng giọng một cái, tự cho là rất có khí thế nói: “Tôi nói cho anh biết, Tần Mặc, đừng cho là tôi hôm nay lấy ân báo oán chăm sóc anh thì thù hận của hai ta đã hoàn toàn xong.”

“Anh mơ đi! Điều ấy hoàn toàn không có khả năng!” Tô Song Song mới mở miệng, hơi có vẻ kích động, nhìn nước miếng của mình tung tóe trên mặt Tần Mặc, nhìn đầu lông mày anh nhăn lại, vẻ mặt vô cùng chán ghét. Khí thế của cô giống như quả bóng bị đâm thủng, nhanh chóng nhả nhện đi xuống.

Tô Song Song bĩu môi, mặc dù có chút chột dạ, vẫn kiên trì như cũ bày ra lập trường của mình: “Tôi là quân tử, cho nên hôm nay sẽ không giậu đổ bìm leo, nhưng chờ đến khi anh khỏe hơn, anh chờ đó, tôi sẽ không để yên.”

Tô Song Song sau khi nói xong liền như cũ gắt gao đè nặng Tần Mặc, sợ hấn nổi giận. Nhưng chờ đợi trong chốc lát lại không thấy Tần Mặc có bất kỳ hành động gì.

“Hả...”

Ngay tại thời điểm Tô Song Song ngu ngơ nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, Tần Mặc đột nhiên trong mũi hừ ra một tiếng, Tô Song Song sợ tới mức ngay lập tức nhảy dựng lên, lui về sau vài bước, làm ra tư thế phòng bị.

Thế nhưng sau khi Tần Mặc “Hả” xong, liền yên lặng nằm ở trên giường, giống như đã ngủ rồi, còn không thèm đưa tay chùi nước miếng Tô Song Song vừa mới phun trên mặt anh.

Tô Song Song nháy nháy mắt, thu hồi cánh tay phòng bị, nhìn người đang nằm trên giường, Tần Mặc ngủ một cách yên ổn, đôi mắt to tròn nhìn trừng trừng, đột nhiên cô cảm thấy giờ khắc này thực sự quá mức kỳ lạ rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chẳng qua là... Tô Song Song đứng lâu, chân cũng có chút nhức mỗi êm. Tần Mặc ngoại trừ việc hướng về phía trong giường trở mình, thì không còn động tác khác, xem bộ dáng như là ngủ thiếp đi.

Tô Song Song nhìn bóng lưng Tần Mặc, thấy hơi thở hơi phập phồng lúc đầu của anh đã từ từ vững vàng trở lại, đoán chừng thuốc uống có hiệu quả, cô thở phào một cái, hoạt động cánh tay một chút, suy nghĩ một chút liền chạy về phòng của mình.

Một đêm này, Tô Song Song hết về phòng mình lại chạy sang phòng Tần Mặc, không phải là cô chăm chỉ, mà là bởi vì cô chăm sóc Tần Mặc cả một đêm nên bây giờ thật sự là rất đói, mà trong phòng Tần Mặc cái gì cũng không có.

Cô lại nhớ tới lời dặn dò của Đông Phương Nhã, chỉ sợ Tần Mặc nửa đêm sốt cao không hạ, đành phải duy trì ở trong phòng Tần Mặc, cuối cùng không có cách nào khác, chỉ có thể đem chén bát đồ ăn từ phòng mình tới đây.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi mặt trời mọc lên, một luồng ánh sáng chiếu vào, Tần Mặc hơi cau mày, sau đó chợt mở hai mắt ra .

Anh hơi bất mãn nhìn lướt qua rèm cửa sổ chỉ kéo một nửa, lúc ngủ anh không thích có bất kỳ ánh sáng nào, ngay sau đó chợt nhớ tới cái gì, nhanh chóng quay đầu. Tầm mắt dừng lại tại đỉnh đầu nằm ở mép giường, mí mắt phiền não ngược lại nhanh chóng giãn ra.

Tô Song Song chăm sóc Tần Mặc một đêm, đến hơn ba giờ khi xác định Tần Mặc đã giảm nhiệt độ, cô mới thả lỏng người, thật sự là quá mệt mỏi, liền bất tri bất giác dựa luôn vào giường ngủ thiếp đi .

Ánh mặt trời ấm áp dần chiếu rọi khắp phòng, chiếu lên trên người Tô Song Song một tầng ánh sáng nhu hòa, khiến cho đáng vẻ an tĩnh của cô dịu dàng đến lạ thường.

Cô nghiêng mặt, tựa hồ nằm mơ thấy chuyện gì không tốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hàng lông mày nhíu lại, bàn tay nhỏ bé còn đặt ở bên khoe miệng, tưởng ngủ thật sự là không ưu nhã.

Tần Mặc đột nhiên giật giật lỗ mũi, phát hiện trong không khí tràn ngập hương vị đậm đà của cháo, hẩn lại cúi đầu liếc nhìn Tô Song Song khéo léo nằm ở bên người hẩn, đôi mắt đào hoa lạnh như băng tựa hồ lóe lên một tia ôn nhu.

Hẩn lặng yên không tiếng động từ bên kia xuống giường, sau đó suy nghĩ một chút, lại đi tới bên cạnh Tô Song Song, cúi người, đưa vòng tay cứng rắn ôm lấy cô.

Tô Song Song bị ôm lấy đột nhiên mở hai mắt ra, đôi mắt cong cong hình bán nguyệt tròn tròn, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Mặc .

Trong lúc Tần Mặc chống lại ánh mắt Tô Song Song, cánh tay ôm cô liền trở nên cứng ngắc, thiếu chút nữa bị cô dọa sợ mà ném ra ngoài.

Chẳng qua sau một khắc, Tô Song Song lại nhắm mắt lại, nghiêng đầu chui vào trong ngực Tần Mặc, trong miệng còn lẩm bẩm :

“ Mẹ ơi..... con lại mơ thấy tiểu cầm thú ôm con, thật sự là quá dọa người a”

“.....”

Tần Mặc nhất thời cảm thấy không nói nên lời, cố gắng nhin xuống xúc động muốn ném Tô Song Song xuống, cúi người đem cô đặt lên giường .

Tần Mặc cảm thấy Tô Song Song rất nhẹ, thân thể ôn nhu mềm mại vùi ở trong ngực anh, thỉnh thoảng lại dụi loạn khiến cái đầu rối xù, tựa như một loại động vật vật nhỏ đáng yêu, khiến cho Tần Mặc lúc buông cô ra động tác hơi luyến tiếc dừng lại một chút.

Thế nhưng lúc Tần Mặc nhìn đến chần gối béo mập lộn xộn trên giường hẳn thì liền thu tay về đứng lên, quay đầu nhìn một lượt nhà của mình.

Trong phút chốc, trên gương mặt vốn dĩ bị “tê liệt” của Tần Mặc bỗng toát ra loại một biểu lộ tràn đầy bất mãn khó có thể dùng lời diễn tả.

Phòng anh vốn dĩ rất đơn giản ngăn nắp, bây giờ đã hỗn loạn không chịu được, phòng bếp chất đầy chén đĩa màu hồng, trên đất chất đồng y phục anh thay ra, ngay cả cái bàn duy nhất cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị Tô Song Song chất đầy một đồng đồ ăn vặt của con gái.

Tần Mặc quay đầu lại liếc nhìn Tô Song Song đang ngủ say ở trên giường, nhất thời dâng lên một cổ cảm giác không khỏi ngưỡng mộ với cô. Thật là khó cho cô, có thể trong thời gian ngắn như vậy thay đổi toàn bộ diện mạo ban đầu của phòng anh!

Tô Song Song ngủ được một lúc, ở trên giường tùy ý lăn lộn, ý thức được ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người, mơ hồ muốn tỉnh lại. Nhưng ở một giây kế tiếp, cô chợt mở hai mắt ra, nhanh chóng nhìn xung quanh, sau đó xuất hiện một loại cảm giác như bị hỏa thiêu, liền nhảy dựng xuống giường .

Trong nháy mắt nhảy xuống giường, cô nhanh chóng quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy trên giường không có Tần Mặc, cô mới vỗ vỗ lồng ngực của mình, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy Tô Song Song còn tưởng rằng mình nửa đêm ngủ thiếp đi, mộng du leo lên giường Tần Mặc.

Cái này... nếu lúc sáng sớm Tần Mặc phát hiện cô và anh ngủ cùng nhau, còn là cô chủ động bò lên giường anh, vậy nhất định rất khó giải thích!

Tô Song Song tự trấn an lòng mình đang nhảy loạn, lúc này mới phát hiện không nhìn thấy Tần Mặc đâu.

Cô quay đầu theo bản năng nhìn về phía vệ sinh, mới vừa quay đầu đã nhìn thấy Tần Mặc ngồi ở trong phòng bếp, đang cúi đầu tao nhã thưởng thức món cháo trong nồi.

Bộ dáng hết sức bình tĩnh kia giống như mới vừa không có nhìn thấy nàng gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Tô Song Song cào loạn mái tóc, sau đó giống như còn buồn ngủ, ho nhẹ một tiếng, thấy Tần Mặc nhìn sang, lúc này mới căng thẳng mở miệng :

“ Anh khỏe rồi ? ”

“Ừ.”

Anh vẫn kiệm lời như cũ, Tô Song Song nhìn gương mặt như bị tê liệt của Tần Mặc, đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất, mặc dù hai người bọn họ còn mỗi thù chưa tính sổ, nhưng dù gì cô cũng lấy ơn báo oán chăm sóc anh cả một đêm, anh không thể nói một tiếng cảm ơn sao?

“ Cái đó anh không có chuyện gì là tốt rồi, tôi đi về. ”

Tô Song Song xoay người ôm lấy cái chăn của mình, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy trong lòng có điểm hoảng loạn, buồn buồn hướng cửa đi ra.

Lúc bước tới bên người Tần Mặc, anh đột nhiên mở miệng:

“ Cô cảm thấy tôi sẽ cảm ơn cô sao ? ”

“ ? ”

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc sẽ nói ra lời như thế, dừng bước lại, trừng to mắt nhìn chăm chăm anh, một bộ dạng như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Trong lòng cô cũng đang âm thầm gào thét: Chẳng lẽ Tần Mặc thật chính là cầm thú lấy oán báo ân!!

“ Sáng nay tôi có nhìn qua camera giám sát. ”

Tần Mặc chậm rãi khạc ra mấy chữ như vậy, Tô Song Song vốn đang tức giận trong nháy mắt chuyển sang bộ dáng nịnh hót, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta kinh ngạc.

Cô cười khan hai tiếng, vội vàng kéo ra một nụ cười hiền lành, chớp chớp đôi mắt, thoát nhìn hết sức vô tội, vừa mở miệng hết sức ngoan ngoãn:

“ Vậy anh nhìn thấy cái gì ? ”

Tần Mặc không nhanh không chậm cúi đầu nuốt một hớp cháo, lúc này mới ngẩng đầu lên, lạnh nhạt liếc Tô Song Song một cái. Nhất thời trong lòng Tô Song Song liền khô cứng, vang lên một hồi chuông báo động: biểu cảm của tiểu cầm thú rất không thiện chí, sợ rằng sắp có tai họa rồi.

“ Nhìn thấy có người đem chìa khóa của tôi ném đi. ”

Tần Mặc nói giống như đang kể lại một chuyện bình thường, không nhanh không chậm, cũng không có tâm tình gì đặc biệt .

“ ! ”

Nhưng Tô Song Song lại nhất thời khóc không ra nước mắt, trong lòng gào thét: Tiểu cầm thú này tại sao có thể thông minh như vậy, vừa tỉnh lại đã đi xem camera giám sát!!!

“ Ha Ha! Ha Ha!” Tô Song Song cười khan hai tiếng, “ hôm nay trời thật đẹp, tôi đi phơi chăn đây”

Nói xong cô liền ôm cả ổ chăn chạy ra ngoài, ngay cả đồ của mình để quên trong phòng Tần Mặc cũng không quan tâm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đối Thủ Nhân Từ.

Tô Song Song rời khỏi nhà Tần Mặc chạy trốn về nhà mình, mới ý thức tới chính mình đã để chén bát muống, cộng thêm chiếc gối in hình Hello Kitty số lượng có hạn mà cô thích nhất nữa đều để lại ở nhà Tần Mặc rồi.

Cô đứng ngay cửa ra vào, nước mắt chảy dài nhìn qua cửa, đấu tranh trong chốc lát rồi quyết định không muốn vướng vào tên tiểu cầm thú kia nữa. Quay đầu thoáng cái đã bỏ nhào vào giường của mình, nhớ lại đồ đạc của mình đã mất.

“Tiếp hay là không tiếp ta đều phải tiếp” Một tiếng gào khóc thảm thiết trong điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Song Song sợ đến mức như phản xạ có điều kiện bật dậy ngồi nghiêm chỉnh, sau đó hít một hơi thật sâu bắt đầu lăn qua lăn lại tìm điện thoại.

Lúc cô vừa nghe điện thoại, còn chưa kịp đem điện thoại để xa mình một chút thì người bên kia đã bắt đầu hét lên: “Tô Song Song, cô chán sống rồi phải không? Đêm qua cô chết ở đâu vậy? Cô bày ra chuyện này! Cô bày ra việc hệ trọng này cô có biết hay không?”

“Cái gì?” Tô Song Song vừa nghe cô bày ra việc lớn, sợ tới mức mặc kệ Tô Mộ gầm thét, vội vàng hỏi qua điện thoại một câu.

Tô Mộ vừa mới gào thét xong, cảm xúc dồn nén cả đêm có chút bình thường trở lại, cô tuy rằng vẫn căng thẳng như trước nhưng giọng điệu thấp xuống không ít “Cô đã làm nên trò gì vậy? Tôi... Tôi thực sự tức giận đến mức không biết phải nói gì cho đúng!”

“Là như thế nào?” Tô Song Song vừa sốt ruột vừa kích động liên liêu lĩnh nói, lúc này thực sự rất muốn nghe điện thoại, gấp đến độ truy hỏi. Nhưng Tô Mộ lại không nói đến việc chính.

“Cô rõ ràng có can đảm đi công kích tên tuổi của Mặc Tần! Cô có biết Mặc Tần là ai không? Là ai? Là ai biết không?” Ba lần hỏi liên tục, tiếng sau lại to hơn tiếng trước, rõ ràng Tô Mộ vừa mới dồn nén phần nộ nhưng bây giờ lại nhớ tới sự tình liên bị kích động phát ra.

“Cái đó...Ai?” Tô Song Song không ngu ngốc, có thể làm cho Tô Mộ kích động như vậy, chỉ sợ là đại thần nào đó, cô lập tức cảm giác nội tạng của mình không chừng đều lên đến cổ họng rồi.

“Là Mặc đại thần! Là Mặc đấy! Đó chính là biệt hiệu của anh ấy! Đó là người đứng đầu trang web của chúng ta! Là Boss lớn nhất công ty chúng ta! Là Boss lớn nhất cô hiểu không? Hiểu không? Hiểu không?”

Lại là ba lần hỏi liên tục, nhưng tại thời điểm Tô Song Song nghe đến từ Mặc, cả người trực tiếp liên ngã xuống giường, lúc này cô thực sự muốn khóc, đó là thần tượng của cô! Cô đã làm cái gì? Lại có thể xúc phạm anh!

“Rõ rồi...” Tô Song Song mất hết can đảm, quả thực muốn sống không thể vướng vào tình ái, cô ngơ ngác nói ra hai chữ rồi tuyệt vọng nhắm mắt lại, lúc này thần tượng nhất định chán ghét cô!

“Lo giải thích đi!”

“Tôi biết rồi!” Tô Song Song bị giọng điệu của Tô Mộ làm cho giật mình, sau đó ỉu xiu hỏi: “Tô Tô, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Tô Mộ gào thét đã xong, rõ ràng cổ họng cô đã thanh lại: “Cũng may cô không ngốc lắm, dùng biệt danh của cô đi xúc phạm thần tượng, cô hãy suy nghĩ làm cho cửa hé mở để lách vào, dùng tên chính của mình đi, tôi thực sự mặc kệ cô đấy!”

Tô Song Song giống như được sống lại, cả người mạnh mẽ ngồi xuống, sau đó chớp chớp mắt, mong đợi hỏi: “Có biện pháp gì xoay chuyển được tình thế không?”

“Cô hãy dùng tên thật của cô đi phản bác lại biệt hiệu của cô, cố hết sức biểu hiện cô là một người khiêm tốn hết lòng ham học hỏi, có phẩm chất tốt bụng, mặc dù cô không có những phẩm chất này, nhưng dù là giả vờ thì cô cũng phải làm bộ dạng hiền thực đạo đức! Sau đó trước mặt Boss phải một lần biểu hiện thật tốt! Cô hiểu không?”

“Như vậy có hiệu quả không? Liệu thần tượng của tôi sẽ chán ghét tôi không?”

Trái tim bằng sắt của Tô Song Song lập tức biến thành thủy tinh, hơn nữa lại bị sự thật đả kích làm cho vỡ vụn ra.

Tô Mộ như nhau không quan tâm đến giọng điệu, còn mang theo một chút trêu chọc: “Thần tượng của cô à! Tôi nói cho cô biết Song Song, Boss này rất thần bí, đừng nói đến tướng mạo, mà họ tên cũng không rõ, nói không chừng là một ông già bảy tám mươi tuổi rồi đấy, đừng có ngày nào đó cô nhìn thấy người thật của ông ta, sẽ bị hù dọa, thần tượng coi như xong đi!”

Tô Song Song ngược lại chẳng hề để ý, cô gãi gãi đầu: “Cái tôi thích chính là tác phẩm của anh ấy, còn anh ấy bao nhiêu tuổi đáng vẻ như thế nào không là vấn đề, cái này cô thực sự rất nông cạn!” Tô Song Song phản kháng thành công liền mỉm cười.

Tô Mộ hắng giọng một cái, nói sang chuyện khác, có chút cảm hận khi rèn sắt không thành thép liền phàn nàn: “Cô như thế nào ngay cả biệt hiệu của đại thần cũng không biết... Thực sự là...Nhân tiện cũng nói cô một câu, nhìn việc tốt mà cô làm đi!”

Tô Song Song nghe xong điều này, tinh thần chiến đấu lập tức giảm xuống còn số không, cô ỉu xìu ngồi trên giường, bộ dạng khóc không ra nước mắt: “Tôi sao có thể biết rõ biệt hiệu của Mặc đại thần! Tô Tô, cô thực sự không tốt, như thế nào không nói cho tôi biết sớm chứ?”

“Tôi đêm qua mới biết được, làm sao nói cho cô biết sớm.” Tô Mộ mặt không đỏ lên tim không đập mạnh nói một câu.

Tô Song Song lập tức trừng lớn hai mắt, việc này chủ biên cũng biết, cô làm sao có thể không biết rõ, đang muốn hỏi lại thì Tô Mộ dường như ý thức được mình nói sai liền “Ai da” một câu, nói là mình có chuyện quan trọng liền trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Song Song gãi gãi chiếc đầu rối bời của mình, hung dữ trừng mắt liếc điện thoại. Nhưng trong thâm tâm nghĩ lại, Mặc đại thần đại giá quang lâm, xem truyện tranh của cô rồi, trong lòng liền tràn đầy kích động, trong mắt liền tỏa ra trái tim.

“Thần tượng! Thần tượng! Mặc đại thần!” Tô Song Song ôm điện thoại lăn mình trên giường, đắc ý lăn lộn có thể vui vẻ rồi.

“Mặc? Đó là thần tượng của cô?” Giọng nam trầm thấp vang lên, Tô Song Song dừng lại động tác, trong nháy mắt có phần ngơ ngác, trong phòng cô sao có thể có đàn ông.

Cô lập tức ngồi mạnh xuống, một phát bắt được đèn bàn ở đầu giường, chỉ vào cửa ra vào. Vừa muốn nhảy xuống giường đã nhìn thấy Tần Mặc đứng ở cửa, vẻ mặt co quắp như cũ nhìn cô.

Tô Song Song lập tức nhẹ nhàng thở ra, đem đèn bàn thả trên tủ đầu giường rồi nhảy xuống giường, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Tần Mặc.

Cô cảm thấy chính mình đã chăm sóc cho Tần Mặc một buổi tối, anh ta dù không cảm ơn cũng phải mang lòng cảm kích, cho nên nói chuyện khí

thể nhất thời trở nên thật kiêu ngạo: “Anh tới làm gì?”

Tần Mặc yên tĩnh đứng tại cửa ra vào, cúi đầu nhìn thoáng qua cái túi to dưới chân mình, Tô Song Song theo tầm mắt của anh nhìn thoáng qua, vừa thấy trong chiếc túi trong suốt là nôi chén muống của mình , nhất thời chạy tới, liền đem chúng đổ ra.

Cô đang cảm thấy hài lòng thì nhận ra mặt trên chiếc gối bị dính cháo, cô lập tức nổi giận, cô ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, vẻ mặt hận không thể tiêu diệt bộ dáng của anh ta ngay tại chỗ, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu cầm thú, anh không nên quá đáng.”

Tần Mặc như cũ mặt không chút thay đổi, anh cúi đầu nhìn cô với bộ mặt đau khổ đang ngồi xổm trên mặt đất, mới mở miệng lần nữa làm dấy lên cuộc đấu tranh giai cấp.

“Là cô nói mối thù của chúng ta vẫn chưa xong, vậy cô là kẻ thù của tôi, đối xử với đồ vật của kẻ thù như vậy, đã rất nhân từ rồi.”

“...” Tô Song Song nhắm mắt lại, hít thở một hơi thật sâu, đè nén sự kích động muốn nhào tới cào hấn, không phải là vì cô trở nên yên tĩnh, mà vì cô biết rõ, thực lực của cô quá mức cách xa, cô đánh không lại, chỉ có thể nhẫn nhịn nằm gai nếm mật!

“Vậy anh có thể đi rồi!” Tô Song Song trong đầu buồn bực, nôi chén chậu muống mới được lấy về liền bị cô ném trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy oán hận.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thực Lực Cách Biệt

Tần Mặc không đi, đứng ở ngoài cửa đưa mắt quét qua căn phòng nhỏ của Tô Song Song một cái. Căn phòng tràn ngập khá ngăn nắp, màu sắc chủ đạo là màu hồng.

Chẳng qua khi tầm mắt quét tới một bộ manhua hết sức quen thuộc trên bàn sách kia thì dừng lại. Những quyển manhua đó tất cả đều là của tác giả Mặc, mỗi một quyển đều được cẩn thận giữ gìn bảo quản, có thể thấy được Tô Song Song rất yêu thích chúng.

“ Cô thích manhua của Mặc ? ” Tần Mặc được lúc hỏi một cái vấn đề tới hai lần.

Tô Song Song vốn là không muốn để ý tới Tần Mặc, nhưng vừa nghe lời anh nói có liên quan đến nam thần của mình, cô liền không khống chế được ngược đầu, mặt tràn đầy kích động nói:

“ Mặc đại thần là nam thần của tôi! Thế nào, anh cũng biết sao ? ”

“ Ừ. ”

Tần Mặc khẽ ừ một tiếng, trong mắt lóe lên một tia tình cảm khó hiểu nhìn Tô Song Song, Tô Song Song cũng không để ý, vừa dọn dẹp vừa khen Mặc đại thần tuyệt vời như thế nào.

“ Vậy anh cũng nhìn cách vẽ manhua của anh ấy đi, thực tiên truyện cũng vẽ thật sinh động, rất khí phách và tinh xảo, anh ấy đúng là nam thần của tôi!”

Tô Song Song nói xong rất mong đợi nhìn Tần Mặc hy vọng anh cũng tán dương nam thần của mình.

Đáng tiếc Tần Mặc như cũ vẫn biểu lộ vẻ mặt tê liệt, lạnh lùng nói: "Chẳng qua là một ít hình vẽ không có tình cảm thôi, cũng đáng giá để cô thích như vậy ..."

“ Anh! Tần Mặc, tiểu cầm thú kia! Không cho anh nói xấu thần tượng của tôi !” Tô Song Song lập tức xù lông lên.

Cô quyết tâm theo nghiệp manhua cũng là bởi vì đọc được truyện của Mặc đại thần, đó cũng chính là chỗ dựa tinh thần cho cô, làm sao có thể cho phép người khác nói xấu.

“ Bởi vì anh ta là boss của các cô ? ” Tần Mặc đột nhiên cảm thấy có chút phiền não, thanh âm so với vừa rồi càng lạnh hơn một phần .

Tô Song Song vừa nghe lời này, nhất thời nhú mày, bất quá tâm tình không còn kích động như lúc này. Cô nhận ra Tần Mặc đã hiểu lầm cô là người thích nịnh bợ boss.

Cô cũng không quan tâm Tần Mặc cảm nhận thế nào về mình, nhưng chuyện này liên quan đến nam thần trong lòng nàng thì không thể để yên như vậy được.

Cô nghiêm túc nhìn Tần Mặc, gằn ra từng chữ :

“ Tôi thích là manhua của anh ấy, là nét vẽ có hồn đó, cùng với việc anh ấy có phải là Boss của tôi hay không, là nam hay nữ, có tiền hay không không có bất cứ quan hệ gì . ”

Thời điểm nghe xong những lời này, đôi mắt vốn lạnh như băng của Tần Mặc lộ ra một chút vui vẻ quỷ dị khiến Tô Song Song bị dọa sợ lui về sau một bước, trong lòng cảm thấy Tần Mặc như vừa bị trúng tà.

“ Cái đó Tần Tần Mặc, anh nếu không còn chuyện gì khác nữa, thù oán của chúng ta để hai ngày nữa tính nhé, mấy ngày này tôi khá bận rộn ! ”

Tô Song Song chỉ sợ Tần Mặc đột nhiên trở mặt, cô liền cười cười đi tới muốn đóng cửa lại.

Hiện tại cả hai người bọn họ đều đứng ngay cửa. Tần Mặc đứng chặn ở cửa, Tô Song Song thì muốn đóng cửa , đáng lý Tần Mặc phải lui về phía sau, nhưng lại không có ý tứ muốn di chuyển , hai người cứ như vậy giằng co ở cửa .

Tô Song Song hiện giờ luôn tâm niệm nghĩ tới Mặc đại thần, hết sức gấp gáp muốn mở máy vi tính. Cho nên sau một khắc cùng Tần Mặc giằng co, thấp thỏm sợ hãi trong lòng cô trong nháy mắt bị phiền não thay thế.

Cô cau mày ngược đầu nhìn Tần Mặc, không nhịn được hỏi một câu :

“ Anh rốt cuộc muốn làm gì ? ”

“ Người giúp việc, vị hôn thê, chọn một trong hai!”

Tần Mặc cũng cúi đầu nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song, thái độ hết sức chân thành, nhưng lời này nghe vào trong tai Tô Song Song, thế nào cô lại chỉ cảm thấy quỷ dị.

“ Gì cơ ? ”

Tô Song Song dùng sức trừng mắt, còn đưa tay móc móc lỗ tai của mình. Cô có nghe rõ, chẳng qua là tại sao những chữ này tách ra cô đều hiểu, nhưng hợp ở cùng một chỗ, cô lại không hiểu được ý tứ.

“ Bảo vệ vừa mới đem video giám sát hành lang ngày hôm qua giao cho tôi, hiện tại nên báo cảnh sát hay không báo cảnh sát, tôi vẫn đang cân nhắc

quyết định . ”

Tần Mặc nói xong thì liền nhìn Tô Song Song, lời lẽ ngoài mặt đơn giản rõ ràng, nhưng thực chất bên trong chính là sắc mùi uy hiếp nồng nặc!

Tô Song Song nghe hiểu những lời này, vẻ mặt vốn là không nhịn được nhất thời biến đổi thành dáng vẻ nịnh hót, cô kéo ra vẻ tươi cười, đứng lùi sang một bên:

“ Tần tiên sinh đứng ở ngoài cửa cũng rất mệt mỏi đi, có muốn hay không đi vào uống ly trà ? ”

Tần Mặc lắc đầu một cái, không có ý định bước lên phía trước, cứ như vậy nhìn Tô Song Song. Tô Song Song bị nhìn cuối cùng cũng không cười được nữa.

“ Cái đó người giúp việc và vị hôn thê khác nhau thế nào ? ”

Tô Song Song thỏa hiệp , dù là so ý chí nội tâm hay sức mạnh với tiểu cầm thú, cô vẫn không chiếm ưu thế.

Hôm nay lại bị người ta nắm được điểm yếu, cô bây giờ cũng không thể rời khỏi máy vi tính, chỉ có thể mặc cho tiểu cầm thú bóc lột mình.

“ Là người giúp việc , mỗi ngày giúp tôi quét dọn phòng, nấu cơm, cho đến khi tôi rời khỏi nơi này. Còn vị hôn thê thì theo tôi đi gặp ông nội, cho đến khi ông ấy đi nước ngoài . ”

Tô Song Song cân nhắc một lúc, chớp chớp con mắt, mặt nhăn nhó hỏi :

“ Anh chừng nào thì đi ? Ông nội nhà anh lúc nào đi nước ngoài ? ”

“ Tôi chừng nào đi vẫn còn chưa biết, ông nội thì nửa tháng sau đi nước ngoài . ”

“ Tôi giả làm vị hôn thê của anh!”

Hai lựa chọn đều có hại nên chọn cái nhẹ hơn, Tô Song Song lại không ngốc. Nếu làm nô dịch cho tiểu cầm thú mà thời gian còn chưa xác định cụ thể, đoán cũng biết không có lợi cho cô.

Anh ta ở chỗ này cả đời, chẳng lẽ cô là người giúp việc của anh cả đời, nếu vậy cô thà tình nguyện đi tới đồn cảnh sát uống trà mấy ngày còn hơn!

Thực ra đi dụ dỗ ông nội vui vẻ, thoát nhìn không khó, cũng coi như làm một việc thiện thôi, có điều đối tượng vị hôn phu là Tần Mặc khiến trong lòng cô ít nhiều gì cũng có nhiều chán ghét .

Nhưng là ai bảo cô lần này chiến đấu suy tính không đủ tỉ mỉ, bị người ta nắm đằng chuôi, chỉ có thể nhận xui xẻo mà im lặng chịu thiệt thòi.

“ Ừ ! Trưa mai cùng tôi đi gặp ông nội . ”

Tần Mặc nói xong xoay người rời đi, hết sức tiêu sái, người ngoài nhìn vào cũng không thấy nửa phần uy hiếp.

Tô Song Song nhìn bóng lưng Tần Mặc, tức giận giơ giơ quả đấm nhỏ của mình để phát tiết, nào ngờ Tần Mặc đột nhiên xoay đầu lại, quả đấm của Tô Song Song cứ như vậy lúng túng dừng giữa không trung, thu hồi lại cũng không phải, tiếp tục huơ cũng không đúng.

Hai người nhìn nhau một hồi, Tô Song Song cười khẽ một tiếng, ra vẻ làm động tác vươn vai, sau đó buông lỏng nói :

“ Vận động một chút ấy mà, Tần tiên sinh ngài còn có chuyện gì mà sao ? ”

“ Cơm cô nấu tạm được, buổi tối tôi tới đây ăn . ”

“ ! ”

Tô Song Song không hiểu, không phải cô chỉ giả làm vị hôn thê thôi sao? Tại sao cô còn phải chuẩn bị cơm tối cho anh? Đây là cái lí lẽ gì?

“ Vị hôn thê vì vị hôn phu làm cơm tối, tôi cảm thấy không có gì không ổn . ”

Tần Mặc lúc nói lời này biểu lộ thật sự là quá nghiêm túc, đứng đắn đến mức khiến Tô Song Song thiếu chút nữa cũng cảm thấy đó là lẽ hiển nhiên.

Nhưng đợi đến lúc Tần Mặc xoay người, nàng mới lấy lại tinh thần, tức giận gào thét:

“ Ổn cái gì mà ổn! Chẳng qua chỉ giả bộ làm vị hôn thê của anh, cũng không phải là thật, anh”

“ Camera giám sát. ”

Tần Mặc đơn giản khắc ra ba chữ lại khiến cho Tô Song Song nhất thời ngậm miệng. Cô cắn cắn môi, hai tròng mắt cơ hồ muốn phun ra lửa .

Nếu không phải là cô sợ bị nhốt trong cục cảnh sát mấy ngày sẽ không thể vẽ bản thảo, không thể cùng đại thần của nàng trao đổi, cô tình nguyện đi vào đó uống trà mấy ngày cũng không ở chỗ này để bị anh làm cho uất ức.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc.

Tô Song Song sau khi đuổi Tần Mặc đi, vội vàng chạy đi bật máy tính lên, sau đó vội mang tin nhắn Mặc Tần để lại, lúc này cô như thế nào lại cảm thấy những chữ ấy như châu như ngọc, lời văn rất hay!

Mà ngay cả câu hỏi có phải cô chưa có bạn trai hay không đều khiến cô vô cùng vừa ý, trong đầu rất không trong sáng, suy nghĩ ngọt ngào lại tăng thêm, xem ra đại thần rất quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của cô, thật là hạnh phúc!

Tô Song Song theo như Tô Mộ nói thì đây chính là phương pháp xử lý tốt nhất, lúc đầu đi phản bác lại chính biệt hiệu của mình, sau đó lại đi nịnh nọt Mặc Tần.

Ở trong lời nói lại bày ra ý ngưỡng mộ không ngừng, khiến các độc giả đang theo dõi truyện của cô cũng không biết nên làm gì cho tốt.

Dù như vậy, Tô Song Song có vẻ không ý thức được việc lấy lòng của cô dường như có chút vượt quá tầm kiểm soát rồi.

Tô Song Song sau khi làm xong toàn bộ, liền vội vàng tải lại trang web, hy vọng trước tiên có thể nhìn thấy lời nhắn của Mặc đại thần để lại cho cô.

Đột nhiên cô trông thấy có rất nhiều tin nhắn, lại là của Mặc Tần, cô lập tức kích động đến nỗi nước mắt trào ra, nấp sấp như lúc trước xem tin nhắn, Mặc đại thần nói: Có phải chỉ số thông minh của cô có chút vấn đề?

Tô Song Song lập tức như mở cờ trong bụng, Mặc đại thần chẳng những quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của cô có vui vẻ hay không, lúc này ngay cả việc cô đứng là do quá mệt nhọc làm cho chỉ số thông minh giảm xuống cũng quan tâm đến, thật sự rất thích cô rồi.

Thế cho nên Tô Song Song quá mức kích động, nhịn không được liền gọi điện thoại cho Tô Mộ, mong đợi cùng cô nói về chuyện này.

Tô Mộ dừng lại khoảng một giây, sau đó lần đầu tiên giọng nói vừa không gào khóc la to, mà còn lộ ra một vẻ lo lắng mơ hồ bên cạnh sự đồng tình đối với suy nghĩ của Tô Song Song, nói ra những lời vô cùng thấm thía: “Song Song à! Tôi đồng ý với cô.”

“Cái gì?” Tô Song Song chớp chớp mắt, cô lại không hiểu Tô Mộ nói gì.

“Nếu không thì như thế này, chuyện này cô đừng nên liên quan nữa, nếu không Boss lại bị dọa chạy mất, việc này...”

Tô Mộ còn chưa nói xong, Tô Song Song vừa nghe thấy cô không thể nói chuyện cùng nam thần của mình thì tinh thần đang dâng cao liền hạ xuống, nhất thời nổi giận, trước sau đều mặc kệ, trực tiếp cắt ngang lời của cô: “Chuyện này sao có thể được? Tôi thật vất vả... Rất vất vả...”

Tô Song Song nói xong, một câu còn chưa nói trọn vẹn, vừa nghĩ tới bị tước đoạt quyền lợi cùng với người bạn tri kỉ của mình, liền thấy oan ức tới mức muốn khóc rồi.

Tô Mộ vừa nghe Tô Song Song bên này bắt đầu thút tha thút thít trả lời, lập tức luống cuống, cô ho nhẹ một tiếng để che đi sự khó xử, suy nghĩ rồi đột nhiên nghĩ đến một biện pháp.

“Thế này! Thế này! Tôi sẽ cố hết sức giúp cô, hãy vẽ truyện của cô cho đẹp vào, tôi cho cô tranh thủ thể hiện, cho cô nhìn thấy Boss, lại để cho anh ấy trực tiếp chỉ bảo cô.”

“Thật...Thật sao?” Tô Song Song nghe xong, ngạc nhiên vui mừng đến nỗi nói lắp, Boss của cô, thần tượng của cô, có thể nói là xuất quỷ nhập thần, đến nay ngoại trừ những vị lãnh đạo cấp cao, ở bên ngoài chưa ai từng gặp qua anh ấy, mà ngay cả họ tên đều không được lộ ra ngoài, Tô Mộ lại có thể làm cho cô nhìn thấy anh ấy?

“Coi như cô thật rất may mắn, không biết như thế nào ngày hôm qua đột nhiên cấp trên lại truyền xuống một tin tốt, nói là trang web từ hôm nay trở đi, cứ nửa năm sẽ chọn ra một tác giả có tiềm lực nhất đích thân đào tạo!”

“Song Song à! Cô hãy cố gắng lên, hiện tại các biên tập đều coi trọng cô nhất đấy! Tôi vốn muốn xác định lại thời điểm sẽ nói cho cô biết, sợ cô không vui, chỉ là bây giờ...”

“Oa! Tốt quá! Tốt quá! Thật tốt quá, Tô Tô, tôi nhất định sẽ cố gắng, không nói nữa, tôi đi chỉnh sửa bản thảo đây, cảm ơn cô Tô Mộ, cách cách!”

Tô Song Song nói xong liền dập điện thoại một tiếng Cách, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên Tô Song Song dám cắt đứt điện thoại của Tô Mộ, đầu dây bên kia Tô Mộ cũng sửng sốt một giây.

Tô Mộ chẳng những không tức giận, trái lại còn thở dài, lập tức bắt đầu dĩ lắc đầu, chuẩn bị vì Tô Song Song mà vật lộn.

Chỉ là Tô Mộ luôn có một cảm giác kỳ lạ, không hiểu tại sao cô cảm thấy như phúc lợi này vì Tô Song Song mà vội vàng đặt ra vậy! Chẳng lẽ Tô Song Song thật sự có phúc như vậy, cô tức giận đứng lên, Boss liền sửa lại phúc lợi?

Tô Mộ không khỏi xúc động: Thật đúng là người ngốc có phúc của người ngốc!

Tô Song Song bởi vì một lòng nhiệt tình đặt ở việc biên soạn manhwa, căn bản quên mất buổi tối còn có lời hứa cùng Tiểu cầm thú.

Cho đến khi chuông cửa vang lên, Tô Song Song mới cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô gãi gãi chiếc đầu rối bởi chưa kịp gội của mình, đi tới cửa.

Vừa muốn mở cửa, đột nhiên cảnh giác trời dậy, cô ghé vào mắt mèo nhìn thoáng qua, vừa thấy Tần Mặc, cô sửng sờ, toàn bộ ký ức bị cô quên lãng đồng loạt xuất hiện.

Đương nhiên ký ức rõ ràng nhất chính là: Tiểu Cầm Thú nằm trong tay nhược điểm của cô, Tiểu Cầm Thú hôm nay muốn tới để ăn kén!

Tô Song Song quyết định giả bộ như cô không có ở nhà, cô cẩn thận từng li từng tí tựa ở cửa ra vào, chờ Tần Mặc bỏ đi.

Thế nhưng căn bản là ngoài cửa không truyền ra tiếng bước chân, ngược lại truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Mặc: “Tôi đếm từ ba sau đó không ngại đi tới cục cảnh sát.”

Giọng nói kia thật giống như tầm mắt của anh ta nhìn thấu qua cửa, thấy cô như bình thường.

Tô Song Song sửng sờ, nuốt nước bọt một cái, do dự.

“Ba.”

“Hai.”

“Két.” Cửa được mở ra, Tô Song Song vẻ mặt nịnh nọt đáng vẻ tươi cười, hơi có vẻ oán trách nói: “Tần tiên sinh, tôi vừa mới đi vệ sinh một lát, anh làm sao lại gấp gáp như vậy?”

Tô Song Song không trông thấy bộ dạng của chính cô ngay lúc này, diễn xuất như vậy thật sự chẳng khác nào một tú bà.

Tần Mặc chỉ liếc cô một cái, rồi đem tầm mắt chuyển sang một bên, thật ra anh sợ mình quanh năm mặt nhăn nhó, giờ nhìn mặt Tô Song Song trước mắt lại làm hồng dáng vẻ lâu nay, nên mới lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Cơm tối đâu?” Tần Mặc giống như người lãnh đạo đến kiểm tra, nhìn lướt qua phòng bếp trống không chỉ mở một nửa, thu ánh mắt về, đôi mắt đào hoa hiện ra một chút nghi vấn.

Tô Song Song lập tức cười không nổi, cô cắn môi, ngửa đầu nhìn Tần Mặc, muốn dùng dáng vẻ đáng thương tấn công lại để Tần Mặc hành hạ cô ít đi một chút. Nhưng ánh mắt của Tần Mặc quả thực quá khuấy động trái tim nhỏ bé của cô, cô sửng sốt không dám nói ra sự thật.

“Hôm nay tôi nhìn lịch, thấy trên đó viết hôm nay phải ăn mì sợi, cho nên tôi sợ mì nở ra, đói bụng mong chờ Tần tiên sinh anh tới làm tiếp đây!”

Tô Song Song càng nói càng có lý, đột nhiên cảm giác mình cũng rất nhanh trí, vốn là đang ỉu xìu nhưng lập tức nét mặt trở nên rạng rỡ sáng rọi.

Tần Mặc lông mày nhíu chặt lại, tựa hồ đối với lời nói dối của Tô Song Song rõ ràng rất không hài lòng. Anh đột nhiên vươn tay, nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, Tô Song Song sợ tới mức rụt cổ lại.

Thế nhưng Tần Mặc lại không làm gì cả, chỉ hơi dùng sức, làm cho môi dưới của cô tách ra khỏi hàm răng, sau đó liền thu tay lại, lạnh lùng nói: “Bộ dạng cắn môi của cô quá khó coi, ảnh hưởng đến hứng thú ăn uống của tôi.”

“...” Tô Song Song hít một hơi thật sâu, đè xuống lửa giận đang hừng hực trong lòng, cô tiếp tục cắn môi mình, Tiểu cầm thú anh còn biết ngại cơ à?

[Cảnh nhỏ miễn phí] Bờ môi

Một ngày nào đó, Boss cùng Tiểu Bạch si mê không biết xấu hổ quay cuồng hỗn loạn trên giường. Tiểu Bạch thở đang hôn bỗng dừng xúc động, cắn bờ môi của mình.

Tại thời điểm ý loạn tình mê, Boss đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé, có chút dùng sức, kéo môi dưới đang bị cô giằng vò ra.

Tô Song Song có phần híp mắt lại, cặp mắt bán nguyệt ánh lên một tia lửa giận: “Bộ dạng cắn môi của em khó coi thì anh đừng nhìn!”

Làm bộ muốn đứng dậy, lại bị Boss một phen kéo lại, ôm vào lòng, ngón tay thon dài trắng nõn chậm rãi xoa nhẹ môi dưới nơi bị cô cắn rách, hơi thở ấm áp bên tai cô lượn lờ si mê.

“Tất cả những gì của em đều là của anh, anh không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương em, kể cả chính em!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thay Đổi Hình Tượng Gặp Ông Nội

Tần Mặc nói xong nhìn lướt qua Tô Song Song, tự mình đi vào, bộ dáng tùy ý kia giống như đang đi vào nhà anh vậy.

Trong phòng Tô Song Song chỉ có một chiếc ghế nhìn qua có vẻ thoải mái nhất, chính là chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc của cô. Tần Mặc trực tiếp ngồi lên, lại liếc mắt nhìn vào nội dung trên máy vi tính.

Tô Song Song mới vừa bị Tần Mặc giáo huấn nên rất không vui, không muốn để ý tới hắn. Nhưng ngặt nỗi lúc này ánh mắt Tần Mặc như có như không mang theo uy hiếp thỉnh thoảng lại rơi vào trên người cô.

Cuối cùng, năng lực chịu đựng của Tô Song Song quá yếu kém nên đành giơ tay đầu hàng, yên lặng xoay người đi vào phòng bếp làm cơm tối .

“ Tôi thích ăn sợi mì được cán phẳng mềm mại. ”

“ ! ”

Tô Song Song hung tợn trợn mắt nhìn mì sợi trên tay mình một cái, giống như nó chính là tiểu cầm thú, dùng sức nhéo một cái, sau đó hung tợn đem nó bỏ lại trong ngăn kéo, lại cúi người lấy dụng cụ cán sợi mì .

Tô Song Song bình thường đều hiếu động náo loạn ồn ào giống như một đứa trẻ, nhưng thời điểm cô nấu cơm lại hết sức yên tĩnh chuyên chú.

Tạp dề màu hồng khoác lên người, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắn bóp sợi mì qua lại, một loại biểu lộ cố chấp kiên trì lại trở thành một dáng vẻ đáng

yêu, ngây ngô.

Trong khi Tô Song Song đang cố gắng phấn đấu hoàn thành món mỳ sợi, Tần Mặc nhìn qua manhua Tô Song Song soạn thảo, thỉnh thoảng dùng mực đỏ ghi chú gì đó.

Tô Song Song nấu cơm coi như khá khéo tay, chỉ chốc lát sau trong không gian nho nhỏ liền tràn ngập hương thơm.

“Được rồi! anh Tần, có thể dùng bữa!”

Tô Song Song cất giọng nói mang theo tia u oán, ánh mắt nhìn Tần Mặc cũng hận không thể đem anh ra cắt thành mấy đoạn.

Tần Mặc tự động bỏ qua ánh mắt không quá dịu dàng của Tô Song Song mà đứng dậy, rất tự giác ngồi vào cái ghế nhỏ duy nhất ở phòng bếp.

Tô Song Song bưng bát mì lên, hai mắt chớp chớp nhìn Tần Mặc cái gì cũng không làm còn mang theo bộ mặt hiển nhiên ngồi trên ghế chờ đợi, không thể không ở trong lòng bội phục độ dày của mặt anh lại tăng cấp thêm một tầng.

Cô cũng lười cùng anh tranh cãi, nghiêng đầu xoay người lại, đem chiếc ghế cạnh bàn làm việc của cô đẩy tới, sau đó hưng tận mức một muỗng lớn nước dùng đổ lên vắt mì, thô lỗ trộn trộn. Cũng không thèm để ý Tần Mặc mà hưng tận ăn một miếng to, ngay sau đó xoay người một cái bỏ chạy đến phòng vệ sinh, đem tất cả sợi mì trong miệng đều phun ra.

Nước dùng bỏ quá tay rồi, mận chết cô.

Tô Song Song cảm thấy rất ủy khuất đến nỗi nước mắt như muốn chảy xuống, sau đó yên lặng xoay người trở lại.

Đang lúc cô có ý định đem bỏ tô mỳ thì đột nhiên phát hiện, bát nước dùng vốn là nguyên vẹn giờ lại thiếu mất một nửa, cô nháy nháy mắt, có chút khó tin nhìn bát của Tần Mặc.

Tần Mặc không ngẩng đầu, bộ dáng không có vấn đề tiếp tục ăn mì, trên mặt như cũ là dáng vẻ vạn năm tê liệt, bất quá tư thế ăn cơm của anh rất ưu nhã, nhìn qua giống như rất chú tâm thưởng thức bữa ăn vậy.

“ Khi ăn bị nhìn khiến tôi rất không thoải mái. ”

Tần Mặc không ngẩng đầu cũng biết Tô Song Song muốn hỏi cái gì liền lạnh lùng mở miệng, sau đó lại một ngụm tiếp tục ăn mì .

Tô Song Song liếc nhìn bát nước dùng bên cạnh, vừa muốn ói lại phải kìm chế lại, đem tất cả nín trở về, yên lặng an tĩnh ngồi xuống ăn mì.

“ Sáng sớm ngày mai ăn xong điểm tâm, cô và tôi cùng đi. ”

Tần Mặc suy nghĩ một chút, sợ Tô Song Song không hiểu, lại bổ sung một câu:

“ Đường về nhà có chút xa. ”

Tô Song Song đang ăn mì thì chợt khựng lại. Cái gì? Ý của Tần Mặc là điểm tâm ngày mai cũng muốn tới ăn cùng cô sao?

Cô không dám chất vấn, chỉ có thể chớp chớp mắt biểu lộ vẻ nghi hoặc. Tần Mặc lại ăn tiếp một ngụm, lúc này mới để ý tới Tô Song Song, vừa mở miệng liền đem Tô Song Song đang ảo tưởng đả kích đến thiếu chút nữa tâm hồn cũng vỡ nát.

“ Sáng mai tôi muốn ăn cháo. ”

Tô Song Song ngoài mặt thì gật đầu, trong lòng lại đang gặm thét: Cái đầu anh! Cái đầu anh! Ai thèm quản anh muốn ăn cháo hay không chứ!

Nhưng vì mấy ngày nữa phải hoàn thành bản thảo để nhận được công nhận của các biên tập, đổi lấy cơ hội gặp mặt nam thần, cô cắn răng nhẫn nhịn.

Buổi tối hôm đó, Tô Song Song sau khi tiễn Tần Mặc, vừa nhìn thấy bản thảo của mình liền hét lên một tiếng. Đang lúc muốn xông qua tìm Tần Mặc chất vấn thì chợt khựng lại, ngay sau đó lại thêm một tiếng thét chói tai!

Sau đó cô liền nhảy lên ghế, chăm chú nhìn những nơi dùng mực đỏ sửa lại, càng xem ánh mắt càng sáng, hưng phấn đến mức cả đêm đều không ngủ .

Sáng sớm ngày thứ hai, cô mở cửa cho Tần Mặc, trên mặt đều là nụ cười niềm nở, hiếu khách tiếp đãi, dù sao cũng nhờ anh mà cô đã hoàn thành tốt bản thảo tối qua.

Tô Song Song tận tâm tận lực chuẩn bị bữa ăn sáng cho Tần Mặc, nhưng một câu cảm ơn kia, cho đến khi ăn xong điểm tâm cũng không nói với anh

Vì không thể làm cho Tần lão gia hù dọa, Tô Song Song bị buộc thay hình đổi tượng một phen. Cô như thế nhưng lại là lần đầu chính thức chọn lựa quần áo kĩ càng, đi thử từng bộ. Vì vậy thời điểm từ phòng vệ sinh đi ra liền cảm thấy không được tự nhiên, lúc thì kì quái chỗ này, lúc lại kì quái chỗ kia.

Tần Mặc lúc này đang nghiên cứu chiếc giường nhỏ của Tô Song Song, nghe được động tĩnh thì quay đầu lại nhìn sang, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng thoáng qua một tia sáng.

Một bộ váy nhỏ màu trắng tinh tế làm nổi bật vóc người nhỏ nhắn đáng yêu của Tô Song Song. Mái tóc dài được uốn gợn sóng khiến cô toát ra nhiều một phần thành thực nhưng lại không mất đi dáng vẻ ngây thơ khả ái.

“ Như vậy được không ? ”

Tô Song Song không thích ứng được nhìn Tần Mặc, theo bản năng muốn cắn môi , lại thấy Tần Mặc vươn tay ra khiến cô bị dọa sợ, vội vàng thu hồi hàm răng lại.

“ Đi thôi . ”

Tần Mặc không có bất kỳ đánh giá nào, một đường hướng đến thang máy đi tới. Tô Song Song nhìn bóng lưng Tần Mặc bĩu môi, vội vàng đi theo vào .

Dọc đường đi hai người đều im lặng không nói cả, chẳng qua thời điểm khi tiến vào khu nhà họ Tần, Tô Song Song ngạc nhiên đến mức trợn mắt. Cái khu nhà này gần như nằm trên đỉnh núi, lại còn chiếm hơn phân nửa, chẳng lẽ Tần lão gia tử là một thổ phi ?

Xe một đường đi vào trong khuôn viên Tần trạch, vườn hoa hồ nước cái gì cần có đều có. Tô Song Song cảm giác mình có chút nhỏ bé, càng nhìn càng thấy mất tự nhiên.

Vừa xuống xe , Tô Song Song nhìn tòa nhà hoành tráng đồ sộ trước mặt không khỏi có chút khiếp đảm mà đứng im tại chỗ.

Đột nhiên một đôi bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Xúc cảm lạnh như băng khiến Tô Song Song lấy lại tinh thần, cô ngửa đầu nhìn một bên gương mặt anh tuấn Tần Mặc, không biết vì sao lại cảm thấy an tâm hơn.

“ Ai nha , vợ của cháu trai ta tới rồi! Mau mau mau, để cho ông nội xem một chút!”

Tô Song Song mới vừa buông lỏng tinh thần, đột nhiên nhìn thấy một ông lão tinh thần sáng khoái từ trong nhà đi ra.

Ông nội cùng Tần Mặc dáng dấp có nhiều phần giống nhau, nhưng ông nội luôn cười tươi, thoát nhìn cũng rất hòa ái.

Khăn trương trong lòng Tô Song Song cũng thoáng chốc giảm xuống một phần, cô vội vàng kéo ra nụ cười, biểu lộ một bộ dáng khéo léo, thân thiết.

Ông nội của Tần Mặc vừa thấy Tô Song Song, liền cười híp mắt ra đón, từ đầu tới cuối cũng lười nhìn Tần Mặc một cái.

“Dáng dấp của cháu dâu ta thật là đẹp mắt, cùng tiểu tử tiểu Mặc này ở chung một chỗ, thật là thiệt thòi cho một tiểu cô nương đáng yêu như cháu!”

Tần lão gia hết sức không khách khí trực tiếp đả kích Tần Mặc.

Tô Song Song nghe xong liền vui vẻ, chẳng qua là còn chưa thả lỏng xong liền bị lời nói kế tiếp của Tần lão gia làm cho ngây ngẩn cả người.

Chỉ nghe Tần lão gia tử vui sướng nói:

“Cháu dâu, tối nay ở lại đây, ta cố ý đem phòng ngủ tốt nhất trong Tần trạch để cho lão Vương dọn dẹp xong, tối nay hai người cùng nhau ngủ! Sớm một chút để cho ông nội ôm được chặt nhé!

[Cảnh nhỏ miễn phí] : Phúc lợi

Boss ngồi ở trước bàn làm việc, nhìn bản soạn thảo của Tô Song Song, trong đôi mắt lạnh như băng lóe lên một tia vui vẻ hiếm thấy. Không phải vì Tô Song Song vẽ tốt mà là anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện thú vị.

Không biết Tô Song Song khi biết mình chính là Mặc nam thần của cô lúc đó sẽ có biểu tình gì đây.

Nghĩ tới đây, Boss cầm điện thoại lên lạnh lùng nói :

“ Truyền xuống một tin mới, cứ nửa năm chọn ra một vị tác giả có tiềm năng nhất, tôi muốn đích thân bồi dưỡng . ”

“ Cái gì ? ”

Thân là Phó tổng của tập đoàn Tần thị, Bạch Tiêu vừa nghe đến liền sửng sốt. Tần Mặc cho tới bây giờ có khi nào quan tâm tới những chuyện vặt vãnh như thế này đâu. Hôm nay là trúng gió nơi nào, hay thật ra bị nóng sốt đến ngốc luôn rồi ?

“ Vì vì sao ? ”

“ Vì muốn nâng cao chỉ số thông minh của bọn họ. ”

Tần Mặc lạnh lùng nói, trong mắt lại lộ ra một tia vui vẻ: “ Cứ quyết định như vậy đi. ”

Nói xong liền cúp điện thoại, để lại Bạch Tiêu vẫn mang biểu tình kì quái khó hiểu.

Phúc lợi mới cứ như vậy được đề ra, Boss kiên nhẫn chờ đợi cô gái ngốc rơi vào trong hố, nghĩ tới đây thật có chút kích động!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sự Thật Xấu Hổ.

“Ông nội ông nội...” chắc chắn là Tô Song Song đang nằm mơ, theo phản ứng liền nói lắp.

Nội tâm của cô lại gào thét: Đây là tình huống kì lạ gì vậy? Cô không phải là vị hôn thê của anh ta mà? Tần lão gia ở tuổi này như vậy chẳng phải rất bảo thủ sao? Như thế nào lại vội vã sắp xếp cho họ ngủ chung? Ông nội à, ý nghĩ trong sáng của ông đâu rồi?

“A a a...” Tần lão gia tưởng rằng Tô Song Song đang vui mừng, vừa đi vừa hát khê, còn làm ra một tư thế chiến thắng nữa.

Tô Song Song nhìn Tần lão gia trong nháy mắt biến thành bộ dáng ngốc nghếch liên hoang mang lo sợ quay đầu nhìn Tần Mặc đang cùng cô sánh vai đứng chung một chỗ, đôi mắt bán nguyệt hiện ra vẻ nghi ngờ cùng bất an.

Tần Mặc vẫn như cũ, bộ dạng không sợ bất cứ điều gì, anh ngẩng đầu nhìn lướt qua Tần lão gia đang đứng sau lưng Vương quản gia, Vương quản gia như hiểu ý liền tiến lên một bước, xoay người như nghi thức chuẩn mực.

“Thưa lão gia, thiếu gia cùng thiếu phu nhân đi đường đã rất mệt mỏi, hay là trước tiên để họ đi vào nghỉ ngơi một chút, còn công việc để lát nữa hãy nói, có được không?”

Vương quản gia năm nay 65 tuổi nhưng thoát nhìn cũng chỉ tầm 50, theo Tần lão gia hơn nửa đời người nên mới dám nói như vậy, Tần lão gia có lẽ

giữ cho ông ấy chút mặt mũi, nghĩ có chút không cam lòng nhưng cũng nhẹ gật đầu.

“Cháu dâu, mau vào nhà cùng ông, thích cái gì thì cứ lấy hết đi! Nếu cái gì cũng thích thì chuyển đến đây ở cũng được!”

Từ lúc Tần Mặc lớn lên, Tần lão gia luôn luôn mong ngóng có cháu dâu, lúc này ông đã được nhìn thấy tận mắt, đương nhiên rất phấn chấn. Hơn nữa ông đã lớn tuổi, hai năm trước lại phải chịu đựng một cú sốc lớn, bởi vậy đầu óc khi thì bình thường khi lại mơ hồ, tính cách càng lúc càng giống trẻ con.

Tô Song Song nhìn Tần lão gia đang niềm nở quá mức, thật sự có chút bất lực, cô mỉm cười ngọt ngào, một mình ở chỗ này nên cô nghĩ phải chiến đấu hăng hái mới được. Tần Mặc nhìn cách cô đùa giỡn thật sự rất khó chịu, lúc Tô Song Song vội vàng kéo tay Tần Mặc thì bị chính anh lôi đi.

Nhưng Tô Song Song có ý định từ chối sự giúp đỡ của Tần Mặc, định sẽ một mình đối phó với Tần lão gia, Tần Mặc đột nhiên quay đầu lại hơi cúi xuống, đôi môi mỏng kề sát bên tai Tô Song Song.

Anh có vẻ hơi trầm xuống, giọng nói ở bên tai Tô Song Song lại vô cùng ngọt ngào: “Ông nội lớn tuổi rồi, tính tình càng ngày càng giống trẻ con, cô đừng để tâm làm gì.”

Nói xong Tần Mặc thẳng người lên, kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song lên phía trước, cô ngay lúc này chỉ cảm thấy bên tai thổi tới một luồng gió ấm áp, tê dại khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ lên, toàn thân lại sớn gai ốc.

Cô nhìn không được vừa mừng vừa lo, suy nghĩ: Chẳng lẽ câu nói vừa rồi của Tần Mặc là muốn an ủi cô?

Còn chưa kịp phản ứng đã bị lực ở tay Tần Mặc kéo lên phía trước, Tô Song Song ngẩng đầu nhìn tấm lưng cường tráng, cô trông thấy nửa mặt của anh vẫn thản nhiên, lập tức cảm giác có lẽ mình suy nghĩ quá nhiều, khê cựa mình, cố giấu đi bản thân đang sờn gai ốc.

Cô bước vào nhà của Tần gia, nhin không được liền hít nhẹ một hơi, không phải là cô không quen với những nơi to lớn, nhưng thật sự là nhà của Tần gia quá nguy nga tráng lệ rồi!

Đây là phòng được trang trí theo kiểu cổ xưa, cho dù Tô Song Song có không hiểu một tí gì về cổ vật thì cũng nhìn ra được hơn nửa số đồ vật trong phòng này đều là đồ cổ.

Cô chớp chớp mắt, cố gắng nhìn qua một lần thật tỉ mỉ nhà của Tần lão gia, sau đó giật giật tay của Tần Mặc đang kéo cô.

Tần Mặc cảm giác được đằng sau cô đang mờ ám điều gì đó nên dừng bước, hơi nghiêng người về sau, đôi mắt đào hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra sự nghi ngờ.

Tô Song Song cẩn thận quan sát từng li từng tí, sau đó kiễng mũi chân lên, cố hết sức mà vẫn không thể với tới tai của Tần Mặc, cô tức giận, trực tiếp thò tay giữ chặt vạt áo trước ngực của anh.

Tần Mặc không kịp chuẩn bị đối với động tác này của Tô Song Song nên cơ thể bị cô kéo nghiêng một tí.

Tô Song Song khi ngang với tai Tần Mặc lúc này mới hài lòng, ra vẻ thần bí hỏi một câu: “Tần Mặc, có phải đời trước của anh là thổ phỉ hay không? Chính phủ có biết nhà anh có nhiều cổ vật như vậy hay không? Biết hay không...?”

Tô Song Song làm nhảm xong liền nghĩ đến phỏng đoán đó mà sơ hãi, nét mặt Tần Mặc lập tức trở nên vô cùng bất lực.

Cô không hề hay biết mình vừa bị đẩy ngã nhào vào lồng ngực Tần Mặc, va chạm khiến đầu óc choáng váng đến hoa mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Tần lão gia ở sau lưng vừa cười vừa nói: “Các cháu muốn hôn thì cứ hôn đi, không cần để ý tới ông đâu, ông cười mở mắt. Haha!”

“...” Tô Song Song đâm phải lồng ngực nhìn thì gầy gò nhưng quả thực rất săn chắc của Tần Mặc lập tức chóng mặt, căn bản đều quên việc phải giữ khoảng cách.

Tần Mặc sợ cô vừa bị ngã đứng không vững, liền vội vàng vươn tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của cô. Chỉ là Tô Song Song lại cao hơn một chút so với ý nghĩ của anh.

Tay anh vốn muốn đặt bên hông của Tô Song Song, không nghĩ qua thoáng cái lại đặt ngay trên mông của cô.

“!” Tô Song Song cảm thấy mông mình đột nhiên bị đánh bất ngờ, sợ tới mức trợn lớn hai mắt, vội vàng quay đầu nhìn lại phía sau, liền thấy kẻ đánh mình lại là Tần Mặc, lúc này trên mông cô còn có bàn tay của anh khiến cô vô cùng sợ hãi.

“Anh! Anh! Anh!” Tô Song Song bị dọa sợ đến nỗi nói lắp.

Tần lão gia ở đằng sau cô thấy tình cảnh này, cười đến nỗi không khép được miệng, giống như ông lập tức có thể ôm cháu trai vậy.

Mà vẻ mặt vô cùng nghiêm túc trước sau như một của quản gia Vương lúc này lại hơi nhú mào, bộ dạng cẩn thận liếc nhìn nói ra: “Lão gia, ông như vậy sẽ dọa chết thiếu phu nhân đấy!”

Tô Song Song giận dữ liếc nhìn Vương quản gia, trong lòng thầm nói: Ông ta rõ ràng đứng sát bên người Tần lão gia, chỉ cần vươn nhẹ tay là có thể giữ chặt Tần lão gia rồi, nhất định là ông ta cố ý!

Cô lập tức hiểu ra: Thì ra ở bên trong nhà này bụng dạ đen tối như nhau, ngay cả lão quản gia kia.

Lúc này Tần Mặc lại lạnh nhạt rút tay mình về, sau đó lại chuyển thành nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, nhìn giống như bình thường, không có gì xảy ra. Không lạnh không nhạt nói một câu cũng không tính là giải thích: "Vì cô cao hơn tôi nghĩ."

Tô Song Song nghe xong càng tức giận, cho anh ta chiếm tiện nghi của cô, còn dám trách cô quá cao? Nhưng hiện tại Tần lão gia đang ở trước mặt nên cô không thể nổi giận, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Cháu dâu ngoan, đi nào, đừng buồn, để ông dẫn cháu đi ăn, ông cố ý dặn dò nhà bếp chuẩn bị cho cháu đấy!”

Tần lão gia nói xong liền đi đến bên cạnh Tô Song Song, cười hiền lành.

Tô Song Song trong lòng luôn yếu mềm trước tình thân của gia đình nên lập tức bị Tần lão gia làm cho cảm động. Từ lúc cha mẹ cô bị tai nạn hai năm trước, cũng chẳng còn ai thân thuộc lo lắng bữa ăn cho cô.

Tô Song Song hai mắt đỏ lên, dùng sức gật nhẹ đầu, nụ cười trên mặt cô càng thêm chân thật.

Tần Mặc cảm giác Tô Song Song có gì đó bất thường, hơi nghiêng đầu nhìn cô, thấy đáy mắt cô ửng hồng, lại chẳng nói tiếng nào, bàn tay đang nắm tay cô bỗng nhiên siết chặt lại.

Sau khi dùng bữa trưa một cách vui vẻ, Tần Mặc cùng Tô Song Song ý định ăn xong sẽ rời khỏi. Nào ngờ hai người họ còn chưa đi được một bước thì Tần lão gia đã ôm lấy tim mình dáng vẻ chật vật như sắp chết, nằm trên ghế salon nhất định không cho họ đi.

Tần Mặc đứng bên cạnh ghế salon, cúi đầu nhìn Tần lão gia nằm trên đó đang giả vờ bệnh, lạnh nhạt mở miệng: “Ông nội à, Bạch Tiêu nói ông có bệnh về thận, chứ không phải tim.”

Bởi vì Tần Mặc trừ lúc ăn cơm ra, từ đầu đến cuối đều không buông bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, có thể nói cô và anh như hình với bóng đứng cạnh nhau, cho nên lúc này Tô Song Song chỉ có thể xấu hổ đứng bên ghế nhìn Tần lão gia.

“...” Tần lão gia lúc này mới nhận ra mình che nhầm chỗ, cau mày ngồi xuống, sau đó lại “Ai da” một tiếng, ôm lưng mình, xuýt xoa.

“Xùy...” Tô Song Song nhin không được, che miệng cười rộ lên, đang cười thì phát hiện cả ba người kia đều đang nhìn mình chăm chăm.

Tần Mặc vẻ mặt co quắp như cũ, chỉ có điều trong cặp mắt đào hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại mang theo cảm giác ngây ngốc si mê.

Vương quản gia nói trước: “Thiếu phu nhân, lão gia ở chỗ này chỉ một mình thật sự rất cô đơn, nếu cô cùng thiếu gia có thời gian, hay là ở lại chăm sóc ông ấy, chỉ mấy ngày nữa là lão gia sẽ một mình ra nước ngoài, không biết khi nào có thể gặp lại mọi người, nghĩ đến điều ấy, tôi thật không đành lòng...”

“...” Tô Song Song lập tức im lặng, Vương quản gia nói chuyện này ra quả thật cô không có cách nào từ chối, cô vô thức quay đầu về phía Tần Mặc, hỏi thăm ý của anh ta.

Tần Mặc không có phản ứng gì, chỉ nhìn Tần lão gia, Tần lão gia lúc này cũng thu hồi bộ dạng trẻ con lại, trong giây lát trở nên tỉnh táo lại, hơi cúi đầu như không muốn thừa nhận, thì thào một câu: “Ông nội chỉ sợ không thấy được các cháu nữa, lần này ra nước ngoài, cũng không biết có thể gặp lại hay không...”

Chỉ một câu đó đã khiến Tô Song Song nháy mắt chịu không được đứng lên nhưng lại bị Tần Mặc nắm tay kéo lại, cô muốn kêu tên của anh, nhưng sợ lạnh nhạt như vậy lại khiến Tần lão gia nghi ngờ, cuối cùng điều hòa cơ thể một chút, thở nhẹ nói: “A Mặc, hay là chúng ta chăm sóc ông nội được không?”

Một từ A Mặc vừa phát ra liền khiến Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, cặp mắt đào hoa lạnh lùng đối với chuyện nào cũng thờ ơ bây giờ lập tức trợn lên nhìn cô.

Xem ra biểu tình này đối với Tô Song Song, chính là bị cách xưng hô của cô làm cho buồn nôn, trong nội tâm cô có chút không thoải mái liền bĩu môi, cô cũng là bất đắc dĩ mới gọi như vậy, anh ta lại còn bày ra ánh mắt như thế nữa.

Tần Mặc lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, quay đầu hướng về phía vẻ mặt cô đơn của Tần lão gia gật nhẹ đầu: “Cháu sẽ nghỉ lại một đêm, mai còn phải đi công tác.”

“Được!Được! Được!” Tần lão gia thật sự rất vui mừng, nghĩ lại ông từng oai phong hơn nửa cuộc đời, không nghĩ tới về già trí nhớ lại tụt giảm, dần dần lộ ra dấu hiệu ngốc nghếch của người già.

Thời điểm ông minh mẫn không nhiều lắm, ngay cả thân thể hiện tại cũng có vấn đề, chỉ sợ sống không được lâu nữa, giờ muốn bù lại những năm tháng lỗi lầm nên vô cùng quý trọng giây phút được ở cùng Tần Mặc.

Chỉ tiếc Tần Mặc như cũ không lúc nào quên chuyện lúc nhỏ nên đối với ông vẫn còn xa cách, hôm nay cho dù ông có bệnh nặng thì cũng lạnh nhạt như trước.

Buổi chiều, thật hiếm khi Tần Mặc có kiên nhẫn dẫn theo Tô Song Song đi dạo bên trong nhà khiến cho cô lần nữa hoài nghi, Tần lão gia có phải làm chức vụ to lớn, là cường hào ác bá của một phương nên mới chiếm

được diện tích rộng như thế này, nếu không thì tòa nhà này cũng thật quá mức dọa người rồi.

Đi dạo đến tối, cùng nhau vui vẻ ăn cơm, rồi đến giờ đi ngủ, cô cùng Tần Mặc bị Tần lão gia cùng Vương quản gia đe dọa lừa gạt đến trước cửa phòng, Tô Song Song giờ mới nhớ tới lời nói của Tần lão gia lúc vừa tới cửa.

Cô chớp chớp mắt, trong lòng không hiểu rõ nhìn Tần Mặc, chẳng lẽ đêm nay bọn họ phải ngủ cùng một chỗ thật ư?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đêm Kinh Hoàng.

Tần lão gia vào lúc này lại bắt đầu có chút rơi vào mơ hồ, vẻ mặt đầy ý cười mong đợi nhìn Tần Mặc và Tô Song Song.

Tô Song Song không có biện pháp nào cự tuyệt đành nhìn Tần lão gia bằng ánh mắt tràn đầy tội nghiệp nhưng cũng không ăn thua, chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng đặt trên người Tần Mặc .

Vương quản gia đúng lúc này lên tiếng, vừa mở miệng liền đánh vào chiêu bài tình thân:

“ Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu phu nhân, căn phòng này lão gia đã bỏ cả một đêm bố trí tỉ mỉ, hai người có thể vào xem một chút, nếu như không thích, tôi sẽ chuẩn bị phòng khác, hai người thấy thế nào ? ”

Tần lão gia vừa nghe xong lời của Vương quản gia, trơ mắt nhìn hai người đứng ở cửa không có ý định đi vào bên trong, dùng sức gật đầu một cái .

Tô Song Song nhất thời lại mềm lòng, cô mỉm cười đẩy cửa ra, sau đó lôi kéo Tần Mặc vừa đi vừa nói :

“ Nếu không bận gì thì vào xem một chút đi, đỡ cho ông nội phải khó chịu . ”

Tần Mặc không lên tiếng, chẳng qua khi quay đầu lại liếc mắt nhìn Vương quản gia, anh luôn cảm thấy chuyện này thật có gì đó mờ ám.

Quả thật Tần Mặc cảm giác không sai. Hai người bọn họ mới đi vào, liền nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên sau lưng, khi quay đầu lại, cửa đã bị khép chặt.

Tô Song Song tuy là kiểu người phản ứng chậm, nhưng cũng cảm thấy có cái gì không đúng, cô bèn xoay người lại dùng sức đem tay kéo cửa.

Cánh cửa đã bị khóa trái!

“ Làm..... làm sao bây giờ ? ”

Tô Song Song theo bản năng quay đầu lại nhìn Tần Mặc, Tần Mặc cảm thấy rất phiền não đối với việc Tần lão gia cùng Vương quản gia làm ra loại chuyện ngây thơ này.

Anh đưa một tay ra phía sau vuốt tóc, cũng không trả lời Tô Song Song, mà quay đầu quét một vòng bốn phía, trong đôi mắt ngày càng lạnh như băng.

Tô Song Song đã quen với sự trầm mặc của Tần Mặc nên không có lên tiếng mà chỉ đi theo học tập anh nhìn quanh bốn phía. Không nhìn thì thôi, nhưng vừa nhìn tới cô liền kinh ngạc trừng to hai mắt.

Phòng này quả thật là được Tần lão gia tỉ mỉ chuẩn bị! Trong phòng không có gì cả ngoài một cái giường thoạt nhìn rất mềm mại.

Tô Song Song hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiện nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống, cô cúi đầu nhìn mặt sàn bằng đá lạnh như băng dưới chân. Rất rõ ràng, hai người tối hôm nay nếu không muốn chết rét thì phải ngủ cùng một cái giường!

“ Ông nội ! Ông nội ! ”

Tô Song Song buông tay khỏi Tần Mặc, chưa từ bỏ ý định đi đập thật mạnh lên cánh cửa, kết quả ngoài cửa không có một chút phản ứng .

Tần Mặc ngược lại rất điềm tĩnh , nhìn Tô Song Song sử dụng cả hai tay hai chân đập cửa, không lạnh không nóng nói một câu :

“ Tòa nhà cổ này, cái gì cũng đều được phục chế, hiệu quả cách âm vô cùng tốt, bởi vì ông nội sợ nhất là tiếng ồn. ”

“.....”

Tô Song Song mặc dù một mực coi thường Tần Mặc, nhưng cô biết Tần Mặc cho tới bây giờ đều không có nói nhảm. Cô có chút không cam lòng đập thêm một cái, sau đó đưa lưng tựa vào trên cửa.

Cô dùng sức trừng hai mắt nhìn Tần Mặc làm ra một bộ dáng đứng tại chỗ như không có gì rồi liếc về phía giường:

“ Vậy tối nay làm sao bây giờ ? ”

Tần Mặc còn chưa mở miệng đáp thì đột nhiên tất cả đèn trong phòng chột tắt, chỉ duy nhất giữ lại tia sáng yếu ớt của cây đèn nhỏ ở mép giường.

Tô Song Song tựa vào trên cửa, một khắc kia khi bị bóng tối xung quanh vây lấy, cô chột lùi về phía sau, hô hấp trong nháy mắt dồn dập. Cô nuốt nước miếng một cái, sau đó dù muốn hay không vẫn phải hướng chỗ ánh sáng duy nhất kia chạy tới.

Nhưng là cô còn chưa tới kịp, ánh sáng cuối cùng kia đột nhiên lóe lên một cái rồi cũng tắt ngúm.

“ A ! ”

Tô Song Song theo bản năng hét lên một tiếng, tầm mắt hoàn toàn lâm vào bóng tối, hai chân nàng trong nháy mắt liền trở nên mềm nhũn, sau khi

thét một tiếng chói tai, cô cảm giác thanh âm của mình cũng bị tắc nghẹn lại ở trong cổ họng .

Cái loại cảm giác lạnh như băng khắc vào cốt tủy đó thoáng chốc như cỏ dại bắt đầu lan tràn toàn thân cô. Trong không khí lại thổi tới cái loại mùi tinh ngọt kia, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức gắt gao đánh vào trên cửa, ngay cả hô hấp cũng trở nên đứt quãng.

Đang ở lúc Tô Song Song lâm vào tuyệt vọng, đột nhiên một đôi bàn tay băng lạnh bắt lấy cánh tay của nàng .

Tô Song Song sửng sốt, cô muốn hét lên một tiếng, nhưng lại cảm giác có một lực tác động từ sâu bên trong, đem cô vững vàng bao bọc lại, kéo cô từ trong hoảng sợ tuyệt vọng ra mà cô sau này vĩnh viễn không cách nào quên được. Cô kìm nén đến mức trong mắt đã dần xuất hiện một mảnh ướm át, thân thể cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy.

“ Đừng sợ, tôi ở đây. ”

Năm chữ đơn giản nhưng lại như một ánh sáng yếu ớt phá vỡ bóng tối. Hai mắt cô dần sáng lên khi nghe thấy tiếng nói vang lên ở bên tai.

Tô Song Song phảng phất từ trong bóng tối lạnh lẽo quay trở lại thực tế, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy gương mặt lạnh như băng Tần Mặc, chưa bao giờ có cảm giác thuận mắt như vậy.

“ Tần Mặc”

Tô Song Song rốt cục có thể phát ra âm thanh, thanh âm run rẩy nức nở, khàn khàn tới đáng thương. Sau đó một khắc, cô chột bố nhào về phía trước, cánh tay run rẩy gắt gao ôm lấy Tần Mặc, tựa như ôm lấy ván gỗ duy nhất trôi nổi trong dòng nước xiết.

Tần Mặc bị dáng vẻ của Tô Song Song dọa sợ hết hồn. Anh biết cô sợ tối nhưng sợ thành như thế này quả thực có chút nghiêm trọng.

“ Điện thoại di động chống đỡ không được bao lâu, đoán chừng ông nôn sẽ nhốt chúng ta ở đây một đêm, cô ngồi lên giường trước đi, tôi đi kéo rèm cửa sổ ra”

Tần Mặc vừa định đi về hướng chiếc giường thì lại phát hiện Tô Song Song đang ôm hẳn, cũng không hề có ý buông ra, liền cúi đầu nhìn cô.

Tô Song Song ngẩng mặt, dùng sức kéo ra một nụ cười, gương mặt vô tội , mở miệng cũng có chút ngượng ngùng :

“ Cái đó chân tôi mềm nhũn”

Tô Song Song chỉ sợ Tần Mặc đem cô đẩy ra, nói xong liền cúi đầu gắt gao ôm lấy anh, không nghĩ tới Tần Mặc không những không đẩy cô ra, mà còn đem điện thoại di động nhét vào trong tay Tô Song Song.

Tô Song Song vừa thấy được ánh sáng ở trên tay mình nhất thời cảm thấy không cần ôm Tần Mặc nữa, theo bản năng liền buông tay ra. Tay cô vừa buông lỏng, Tần Mặc liền lùi xuống một bước rồi ngay sau đó vươn cánh tay dài trực tiếp ôm ngang người cô lên ép vào trong ngực anh, bế theo kiểu công chúa.

Tô Song Song đột nhiên bị ôm lấy, khi hai chân rời khỏi mặt đất liền phản ứng không kịp, cứ thế nhìn chăm chăm ánh sáng của điện thoại di động trong tay phát ra.

“ Ôm chắc cổ tôi, nếu bị té xuống, tôi cũng mặc kệ. ”

Tần Mặc nói xong nhắc chân muốn đi, Tô Song Song lập tức cảm thấy trọng tâm không vững, vội vàng một tay nắm chặt điện thoại di động, một tay ôm chặt cổ Tần Mặc.

Thân thể hai người dán chặt lại chung một chỗ đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương. Tô Song Song nghe được nhịp tim trầm ổn của Tần Mặc, bên tai bất giác lại vang lên câu nói vừa nãy ‘Đừng sợ, tôi ở đây’.

Cô nhất thời cảm thấy đầu mình loạn thành một đống, hô hấp cũng có chút rối loạn. Chẳng qua là cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Tần Mặc đã đi tới trước giường, không có chút do dự thu lại tay, Tô Song Song liền trực tiếp lăn lộn rơi trên giường.

Thời điểm Tô Song Song nằm thẳng đơ ở trên giường, bàn tay vẫn nắm thật chặt ánh sáng phát ra trên tay, gương mặt cũng hiện lên sự tức giận, hành động lỗ mãng của anh đã khiến cô quên đi nỗi sợ của mình.

Hiện tại trong phòng chỉ có cô và tiểu cầm thú, Tô Song Song mặc dù tức muốn chết, lại chỉ dám giận mà không dám nói, chỉ có thể ở trong lòng mắng tiểu cầm thú một cái, sau đó yên lặng tự mình bò dậy.

Chỉ cần có ánh sáng, Tô Song Song sẽ không sợ nữa. Cô ngồi xếp chân ở trên giường, đem điện thoại di động để ở chính giữa, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Rèm cửa sổ bị kéo ra nhuong trong phòng vẫn tối đen như mực.

Tô Song Song đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng. Sớm không tới, trễ không đến! Cứ nhiên lại là hôm nay, cứ nhiên lại là ngày âm! Vạn dặm đều là mây đen, đừng nói ánh trăng, ngay cả nửa điểm ánh sao cũng không có !

“ Tách tách ! ”

Căn phòng bị đột, cả đêm lại mưa, mà điện thoại của Tần Mặc lúc này cũng báo pin yếu. Tô Song Song lại luống cuống, ngửa đầu nhìn, chậm rãi hướng mép giường đi tới chỗ Tần Mặc .

“ Tần Mặc ! Anh nhanh đi nói cho ông nội biết, tôi không thể ở chỗ này nữa, quá tối, không được! Cứu cứu tôi”

Tô Song Song thật sự rất sợ, nỗi sợ hãi một mực đè nén trong lòng tựa hồ như đang muốn phá kén chui ra, vừa mở miệng cũng không biết mình nói cái gì .

Tần Mặc đột nhiên dựa vào Tô Song Song ngồi xuống, một tay nắm bả vai Tô Song Song, sau đó tay khác lấy điện thoại di động tay cô đi.

Tô Song Song trong nháy mắt có chút do dự, nhưng vẫn buông lỏng tay. Khi Tần Mặc tắt đèn pin, thời điểm lại gần cô muốn nói chuyện, anh rõ ràng cảm giác được thân thể Tô Song Song bắt đầu không khống chế được mà run rẩy .

Tần Mặc trực tiếp bấm số điện thoại của Tần gia, nhưng Tần lão gia bên ngoài không thèm nhận. Tần Mặc nghe thanh âm đô đô trong điện thoại, dứt khoát cắt đứt, lại bấm số của Vương quản gia, nhưng lúc này đột nhiên vang lên một tiếng, điện thoại di động của hắn đã tự động tắt nguồn. Cả phòng trong nháy mắt một chút ánh sáng đều không có .

Tần Mặc còn chưa kịp xem Tô Song Song đã cảm giác Tô Song Song trong ngực mình đột nhiên bất động, ngay cả tiếng thở hỗn hỗn lúc này cũng trở nên đứt quãng.

“ Tô Song Song ? ”

Tần Mặc thử dò xét kêu lên một tiếng, nhưng người trong ngực anh một chút phản ứng cũng không có .

Tần Mặc nhất thời cảm thấy có chút gì đó không đúng. Anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, khoảng cách hai người lúc này gần vô cùng, gần đến mức Tần Mặc có thể mượn ánh sáng yếu ớt bên ngoài để thấy rõ dáng vẻ Tô Song Song.

Hai mắt của cô lúc này âm đạm không ánh sáng, cùng bóng tối chung quanh hòa làm một thể, dáng vẻ tựa như rơi vào chỗ kinh khủng nào đó mà cô chôn sâu trong trí nhớ .

“ Tô Song Song ! ”

Tần Mặc gầm nhẹ một tiếng, ngay sau đó đặt tay lên mặt của nàng thì phát hiện chỗ đó đã ướt nhẹp một mảnh .

Tô Song Song nghe thanh âm tựa hồ lấy lại tinh thần, hoảng hốt nhìn bóng đen trước mặt, vừa khôi phục ý thức thân thể lại bắt đầu run rẩy .

Cô gắt gao nắm chặt vạt áo Tần Mặc, sau đó lại vùi đầu vào trong ngực Tần Mặc, ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, tựa như làm vậy mới có thể đè nén xuống hương vị tanh ngọt ở nơi sâu thẳm trong trí nhớ kia.

Tần Mặc thấy Tô Song Song lấy lại tinh thần liền thở phào nhẹ nhõm, đem cô ôm vào trong ngực, cầm để ở đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng nói :

“ Đừng sợ”

Thanh âm của anh chưa từng êm ái như vậy, mà ngay cả chính anh cũng không phát giác trong lời nói còn lộ ra một chút cứng chiều.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào, Tần Mặc mở hai mắt ra, thời điểm nhìn Tô Song Song vùi ở trong ngực anh ngủ với dáng vẻ hết sức yên ổn, trong đôi mắt vốn dĩ lạnh lùng chợt ánh lên tia ấm áp.

Tô Song Song đối với ánh sáng hiện lên trong bóng tối hết sức nhạy cảm. Cô cho dù ở trong giấc mộng cũng cảm nhận được bốn phía sáng lên, theo bản năng mở hai mắt ra đã nhìn thấy lồng ngực vạm vỡ trước mắt.

Cô khẽ lắc đầu, trí nhớ tối qua trong nháy mắt ủa về. Chuyện Tần Mặc ôn nhu, và cả bóng đêm kinh khủng, nghĩ đến đó cô liền bị dọa sợ đến mức

vội vàng đứng dậy lui về phía sau mấy bước.

Bởi vì lùi quá nhanh, Tô Song Song trực tiếp từ trên giường rớt xuống. Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song vừa tỉnh lại đã không ngần ngại mau chóng rời khỏi ngực của hắn, một tia ấm áp trong mắt kia thoáng chốc tan thành mây khói.

Tô Song Song từ dưới đất bò dậy, trong đầu một mực nhớ lại sự hoảng sợ khi rơi vào bóng tối hôm qua, liền mạnh mẽ hít một ngụm khí, không cần suy nghĩ nói :

“ Tần Mặc! Bây giờ, đúng, chính là bây giờ anh phải cùng ông nội anh nói cho rõ ràng. Coi như anh có đem tôi đưa đến đồn cảnh sát, thì danh phận vị hôn thê này tôi cũng không đóng giả nữa! ”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nghiệt Duyên Lúc Nào Cũng Gặp.

“Cái gì?” Tần Mặc nghe Tô Song Song nói liền ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tô Song Song lập tức có chút chột dạ, cô đứng dựa bên giường, khép miệng lại.

Nếu như có thể Tô Song Song cũng không muốn cãi nhau với Tần Mặc, rồi bị đưa tới cục cảnh sát. Nhưng mà... theo như cách sắp xếp của Tần lão gia, chẳng lẽ cô phải cùng Tần Mặc sinh con ra, mới có thể kết thúc việc này? Đây chẳng phải là gặp họa hay sao?

Thêm nữa, Tô Song Song nghĩ tới tình trạng khủng khiếp của đêm hôm qua, ánh sáng trong mắt lại nhạt dần, cô siết tay chặt lại thành nắm đấm, sau đó mạnh mẽ hiên ngang đứng lên.

Cô rốt cuộc cũng có thể từ trên cao cúi xuống nhìn Tần Mặc rồi, Tô Song Song hơi ngửa đầu, vẻ mặt buông thả.

“Đúng! Quyết định như vậy đi! Hoặc là anh nói, hoặc là tôi nói! Hai chọn một!”

Tô Song Song nói xong, liền cảm thấy thực sự hãnh diện, vốn dĩ lúc trước Tần Mặc luôn luôn uy hiếp cô, cảm giác bây giờ thật thoải mái!

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, trông thấy sự đen tối trong mắt cô lóe lên rồi biến mất nên chỉ im lặng cúi đầu. Anh chậm rãi chuyển động, bỗng nhiên đau đớn truyền đến cánh tay, có lẽ đêm qua bị Tô Song Song đè lên làm cho máu không lưu thông được.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không nói gì nên có chút không hiểu, cô cúi đầu nhìn thấy anh vẫn im lặng cử động cánh tay, thỉnh thoảng lông mày hơi nhíu lại.

Cô đột nhiên nhớ đến tối hôm qua đã ghì chặt lấy Tần Mặc, gối lên tay của anh cả đêm, trong lòng vốn đang kiên định lập tức có chút do dự.

Cô như vậy có lẽ quá bạc tình bạc nghĩa, còn cố ý gây sự, chiếm được tiện nghi của anh ta cả đêm, hiện tại nói trở mặt liền trở mặt, chẳng phải là trái với đạo làm người hay sao?

“Nếu không...Nếu không, tôi cũng không phải là người trốn tránh trách nhiệm...”

“Răng rắc!” Tô Song Song còn chưa nói xong, cửa từ bên ngoài mở ra, Tần lão gia đúng lúc đứng ở cửa ra vào nghe những lời này, ông hớn hờ nói với Tô Song Song:

“Cháu dâu à! Các cháu đều là người một nhà, còn nói cái gì trách nhiệm hay không trách nhiệm?”

“...” Tô Song Song im lặng, cô muốn nói rõ với Tần lão gia, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt tủm tỉm cười, đầu đầu cũng hiện ra sự mong chờ, vốn vừa nãy lòng quyết tâm phản kháng của cô đã bị tan đi một nửa, bây giờ xem ra đã hoàn toàn thành mây khói rồi.

“Ông nội, đến lúc chúng con phải đi rồi.” Tần Mặc cố gắng giữ vững, nhanh nhẹn bước xuống giường, nói xong lời này, quay đầu lại nhìn Tô Song Song đang ngơ ngác như cũ, ánh mắt anh như mũi tên, thoáng cái bắn về phía cô.

Tô Song Song vẫn còn đấu tranh không biết rốt cuộc nên hay không nên thỏa hiệp, bỗng nhiên nghe thấy Tần Mặc nói những lời này nhất thời

không kịp phản ứng, đến khi Tần Mặc bước ra ngoài cô mới hiểu ra nhảy dựng lên, vội vàng đuổi theo Tần Mặc.

Tần lão gia nghe hai người họ phải đi, đầu cúi xuống, bộ dáng hết sức đáng thương. Tô Song Song lúc đi ngang qua ông đột nhiên không đành lòng.

Cô dừng chân nhìn Tần lão gia, có chút không ngại ngần gọi Tần Mặc lại: “A Mặc, hay là chúng ta cùng ông nội ăn cơm rồi hãy đi.”

Tần Mặc nghe cô nói vậy liền mạnh mẽ quay lại nhìn, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, vừa mở miệng giọng điệu đã không tốt: “Tô Song Song, em phải đi đấy. Hay bây giờ một là em ở lại, hai là đi về, chọn đi.”

Tô Song Song lập tức thấy được đây chính là báo ứng, vừa rồi chính cô không cẩn thận, lại nói quá lên, không để đường lui cho mình, chộc giận tiểu cảm thú, anh ta bây giờ rõ ràng mất hết nhân tính mà cô lại không có lập trường để phản bác lại.

Tô Song Song liền an ủi Tần lão gia: “Ông nội à, cháu cùng A Mặc còn phải đi công tác, chờ bọn cháu thu xếp xong công việc sẽ đến thăm ông được không, còn nếu nhớ chúng cháu thì cứ gọi điện thoại. Haha!”

Tần lão gia đương nhiên quen với sự lạnh nhạt của Tần Mặc, căn bản đều không để ý đến anh, chỉ là mong đợi được nhìn thấy Tô Song Song, trong mắt ông chứa đầy ý không nỡ, nhìn Tô Song Song trong nội tâm đang cực kỳ khó chịu.

Nhưng ở phía bên này Tần Mặc đã đi ra ngoài, Tô Song Song chỉ có thể nhìn Tần lão gia cười cười, vội vã đuổi kịp bước chân của Tần Mặc.

Lúc trong xe, cô cũng không để ý đến anh, đối với cô, sau ngày hôm nay, hai người bọn họ sẽ đường ai nấy đi, thù mới hận cũ sẽ nói sau, ít nhất hiện

giờ cô không phải chịu đựng cảnh làm nô lệ cho anh ta, nghĩ đến đây tâm tình trở nên vô cùng tốt đẹp.

Cô lấy hai tay xoa xoa mặt của mình, vô cùng tập trung, Tần Mặc không muốn để ý đến hành động của Tô Song Song nhưng nhìn cô cứ xoa đi xoa lại nhịn không được liền hỏi: “Cô bị ngứa à?”

Tô Song Song liếc Tần Mặc, đặc ý hừ nhẹ một tiếng: “Lúc này không rửa mặt, bây giờ tôi xoa mặt không được à? Đâu như anh, không rửa mặt mà lại đi ra bên ngoài, phải gọi là hôi không biết xấu hổ!”

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, ánh mắt liếc qua liền mang một chút ngạc nhiên, anh thu hồi ánh mắt, không lên tiếng vội.

Tô Song Song tưởng rằng Tần Mặc bị cô nói đến nổi á khẩu không nói được gì nên liền đặc ý, chỉ là khoe miệng tươi cười còn chưa kịp kéo ra, Tần Mặc liền vô tình đã kích khiến cô quay trở về.

“Tôi đã rửa mặt trước khi cô tỉnh dậy.”

Tô Song Song tay đặt ở trên mặt liền cứng lại, lúc này cô mới cảm nhận được động tác của mình vừa rồi đối với Tần Mặc đáng buồn cười đến mức nào, cô tức giận thu tay lại, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Thật ra vốn là cô muốn ngay thẳng gầm nhẹ một tiếng: “Anh dừng xe ở đây! Tôi không ngồi xe của anh nữa!” Nhưng lần trước trải qua việc phải lặn lội đường xa thật sự quá cực khổ, cô chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy lời nói cười nhạo của Tần Mặc, kìm nén lại để được đi nhờ xe.

Khi đến dưới chung cư, Tần Mặc vừa dừng xe Tô Song Song liền mở cửa bước xuống, sau đó hướng về phía Tần Mặc đang ngồi trong xe mạnh mẽ tuyên bố: “Tạm biệt! Mong không gặp lại!”

Nói xong, cô tự nhận mình là anh tuấn liền đóng mạnh cửa xe Tần Mặc, “Cạch” một tiếng rõ ràng, khu chung cư yên tĩnh nên dễ dàng khiến mọi người chú ý.

Tần Mặc từ đầu đến cuối không nói một câu, chỉ là ánh mắt dừng lại trên người Tô Song Song, trông thấy cô đặc ý ngẩng đầu, bộ dạng chiến thắng, khoe miệng anh có chút dân ra, lộ ra ý cười, xung quanh tỏa ra sự quý dị kỳ lạ.

Anh rất mong đến cuối tuần được nhìn thấy biểu hiện của Tô Song Song khi biết anh chính là Mặc.

Tô Song Song sau khi xuống xe, hai tay bỏ vào túi, nghĩ tới bộ dạng kinh ngạc của Tần Mặc lập tức cảm thấy thế giới thật đẹp đẽ, bắt đầu ngân nga một bài hát.

Mới đi đến cửa ra vào của tòa nhà, Tô Song Song chớp chớp mắt, nhìn thấy Tiểu Lý cầm theo chiếc hộp đựng thú cưng của cô đang đứng dưới lầu chờ đợi, cô lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt mừng rỡ vội vàng chạy đến.

“Tiểu Lý, Tứ Gia của tôi rốt cuộc bị làm sao vậy?” Tô Song Song bỏ nhào về trước, vội nhận chiếc hộp đựng thú cưng của mình, bộ dáng vô cùng nhẹ nhàng đem ra chú mèo Xiêm La có tên Tứ Gia ôm vào lòng.

Tứ Gia hết sức nhõng nhẽo liếc cô, rõ ràng chẳng muốn phản ứng lại, bị ôm ra, bộ dạng vẫn nhõng nhẽo khó gần như cũ, lười biếng trườn vào ngực cô.

Tiểu Lý bày ra bộ mặt em bé, hoàn toàn vui mừng cười túm túm nhìn Tô Song Song, cầm trên tay một đồng giấy tờ giao cho cô nói: “Tứ Gia không bị sao cả, chỉ là mang thai con nhỏ, bởi vì là lần đầu có thai cho nên chúng tôi phải quan sát kỹ hai ngày nay mới cho người đưa đến.”

Tô Song Song vừa nghe Tứ Gia mang thai liền ngậy ra, những câu kể tiếp đều không nghe, cảm thấy đầu mình bây giờ hoàn toàn lơ lửng. Tứ Gia mang thai, Tứ Gia mang thai mèo nhỏ, cô mừng rỡ.

“Song Song? Song Song?” Tiểu Lý cười ha hả nhìn Tô Song Song, vươn tay quơ quơ trước mặt cô “Tứ Gia được cô cho ăn tốt quá, chỉ sợ lúc sinh con sẽ khó khăn, còn mười ngày nữa sẽ sinh, cô nhất định phải đem nó đi kiểm tra thường xuyên đấy!”

“A! A! Được!” Tô Song Song hoàn toàn kinh ngạc, cũng không biết Tiểu Lý nói gì, cho rằng là lời chúc mừng vội vàng gật nhẹ đầu.

“Bệnh viện đang thiếu người, tôi đi về trước, có rảnh thì tìm tôi nói chuyện, cũng đừng quên mang theo Tứ Gia nhé, nó thật sự rất đáng yêu!” Tiểu Lý nói xong cười tùm tùm xoay người đi, lúc Tô Song Song kịp phản ứng định nói thời điểm gặp nhau thì đã không thấy Tiểu Lý đâu nữa.

Vừa quay đầu thì thấy sau cô vài bước, Tần Mặc mới đỗ xe quay lại, sắc mặt cô liền khó coi.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới, vừa nãy khí phách cao vút nói sẽ không bao giờ gặp lại, lúc này chỉ mới qua có vài phút đã gặp nhau ngay tại đây, tình cảnh này thật giống như cô cố ý đợi anh ta, thật sự là quá.... bức mình rồi!

Tô Song Song trong lòng hoàn toàn phản uất, Tần Mặc tới bên người cô nhìn không chớp mắt rồi đi.

Trông anh như không có hành động gì đối với cô, nhưng khi đến bên cạnh cô, lại nhẹ nhàng nói một câu: “Không ...bao giờ gặp lại.”

Giọng điệu của anh khi nói những lời này cực kỳ bình thản, nhưng lọt vào tai của Tô Song Song, quả thật như lời lẽ châm biếm, anh như vậy lại ngang nhiên chà đạp lúc cô chỉ còn lại một ít tự ái.

Cô ôm Tứ Gia hừ lạnh một tiếng, từ từ đi đến trước mặt Tần Mặc rồi tiến vào thang máy, trực tiếp nhấn nút đóng cửa.

Nhưng ngay tại lúc cửa thang máy chuẩn bị khép lại, Tần Mặc đột nhiên vươn tay ngăn lại rồi bước vào, thản nhiên nhấn nút đóng.

Tô Song Song hít vào một hơi sâu, cúi đầu giả bộ đùa giỡn với Tứ Gia không ngó ngang tới Tần Mặc. Nhưng không biết có phải vì Tứ Gia đang mang thai nên vô cùng nhõng nhẽo, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Trái lại nó lại ăn cây táo rào cây sung hướng về phía Tần Mặc gọi meo meo giống như nảy sinh tình cảm với anh. Tô Song Song lúc này mới nhớ ra Tứ Gia có một tật xấu khiến cô phải đau đầu, đó chính là: Nó rất thích trai đẹp.

Cô nhìn bộ dạng nịnh nọt của Tứ Gia đối với Tần Mặc, trong nội tâm gào thét: Đúng là đồ phản bội, ăn cây táo rào cây sung, trọng nam khinh nữ.

Thang máy mở ra, Tô Song Song ôm Tứ Gia ra ngoài, Tần Mặc không nhanh không chậm đi sau cô, Tô Song Song cảm thấy trước giờ hành lang bình thường đều rất ngắn, vậy mà hôm nay tự nhiên lại dài vô cùng.

Cô cố dồn nén lại, ra vẻ nhẹ nhõm , nhưng không ngờ Tần Mặc không hiểu chuyện lại nói chuyện làm nhảm, không kìm chế nói một câu: “Con mèo của cô đáng yêu hơn cô đấy!”

“Đương nhiên rồi... Anh quá đáng*!” Tô Song Song vốn tưởng Tần Mặc khen ngợi thú cưng của cô, vẻ mặt đắc ý. Nhưng cuối cùng hiểu ra thì bao kìm nén này giờ liền bùng nổ.

Tô Song Song mạnh mẽ dừng bước chân, hung dữ trừng mắt liếc nhìn Tần Mặc, nhấn mạnh từng chữ: “Tốt nhất anh đừng trêu chọc tôi nữa! Nếu không sẽ phải hối hận!”

Tần Mặc lúc này lại quay đầu nghiêm túc nhìn Tô Song Song, ánh mắt đào hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng quét lên người cô, Tô Song Song nhìn anh, không thể hiểu trong ánh mắt quý dị kia ẩn chứa điều gì.

Cảm giác này đúng là quá mức quý dị, lại khiến Tô Song Song luôn chậm chạp, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, giống như cô toàn bộ đều nằm trong tầm khống chế của Tần Mặc, nhìn Tô Song Song kém cỏi bỏ trốn lúc chiến đấu.

*: dịch ra có ý nghĩa nặng lời giống như: Cha anh, Mẹ anh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ghi Nhớ Ở Đáy Lòng

“Nhìn cái gì!”

Tô Song Song cố gắng duy trì khí thế, trực tiếp xoay người đi vào, đóng cửa lại, tốt nhất là không nên gặp lại Tần Mặc nữa, Tô Song Song ôm Tứ gia thích thú quay một vòng.

Nhưng Tứ gia ở trong ngực nàng rõ ràng có vẻ không vui. Đôi mắt màu lam long lanh như ngọc gắt gao nhìn chăm chăm ngoài cửa, vì không nhìn thấy trai đẹp nên u oán, buồn chán, làm cho Tô Song Song cũng cảm thấy bàn thân hơi tàn nhẫn.

Mấy ngày nay Tô Song Song lười biếng ở lì trong phòng, cả ngày ngồi chỉnh sửa bản thảo, mỗi ngày rà soát không biết bao nhiêu bình luận, nhưng vẫn không thấy bình luận của Mặc đại thần.

Tô Song Song càng xem càng cảm thấy thất vọng, không nhận được muốn gọi một cú điện thoại cho Tô Mộ. Tuy nhiên mới cầm điện thoại lên còn chưa kịp nói gì, đầu kia đã vang lên tiếng gào thét của Tô Mộ, tiếng gào này không phải bởi vì tức giận, mà là bởi vì hưng phấn.

“ Song Song , cô đúng là tích đức mấy đời rồi! Bản thảo của cô đã được Boss đích thân chấp nhận, Boss nói rằng cuối tuần này muốn gặp cô! Gặp trực tiếp đó! ”

“ Gì cơ ? Thật chứ? ”

Tô Song Song thật sự rất kích động, thiếu chút nữa không thở nổi.

“ Song Song! Sự nghiệp sau này của cô và tôi đều phụ thuộc vào cơ hội lần này, cô cuối tuần phải cố ăn diện cho ra người mà tới công ty đấy! Trước cứ như vậy, tôi còn việc bận! Tạm biệt! ”

Tô mộ trên tay còn một đồng hồ sơ, nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại

Tô Song Song nắm điện thoại trong tay, cứ thế nhìn thẳng phía trước, sau một lúc, cô mới chột thét một tiếng chói tai, hưng phấn ở trong phòng hô tới hô lui, khiến cho Tứ gia bị dọa sợ, gương cặp mắt tròn trịa nhìn chăm chăm, gương mặt đầy phòng bị .

Tô Song Song sau khi đã la hét mệt mỏi, liền xoay người một cái, ngã xuống chiếc giường nhỏ mềm mại của mình, nhưng vẫn không nén được hưng phấn trong lòng, bèn ôm chăn lăn qua lăn lại .

Tô Song Song không nhận được nghĩ đến : quả thật cuộc đời của cô khi cách xa tiểu cảm thú, hết thảy đều trở nên thuận lợi, mấy ngày nay cô cũng phải làm sâu làm tổ trong phòng, tranh thủ không đụng phải anh .

Chỉ chớp mắt , danh từ “cuối tuần” đã biến thành hôm nay. Tô Song Song sáng sớm đã thức dậy, hưng phấn ở trong phòng vòng vo tới lui mấy vòng mới bình tĩnh lại.

Cô lấy ra bộ váy một thân màu trắng thoát nhìn hết sức thực nữ mà cô cố ý đi mua, diện vào ôm trọn dáng người hợp cùng giày cao gót , khiến cho vóc dáng vốn cũng không tồi của Tô Song Song càng thêm kiều diễm.

Cô vội vàng trang điểm đơn giản, vốn là một gương mặt ngây thơ trong nháy mắt trở nên thanh thuần, lộ ra một tia quyến rũ, đầy khí chất.

Tô Song Song liếc mắt nhìn đồng hồ, hiện tại là tám giờ, thời gian gấp mặt là mười giờ, Tô Mộ cố ý nhắc cô nên đến sớm một chút để tạo ấn tượng tốt ban đầu.

Cô hít một hơi thật sâu, dùng hai tay nhỏ bé vỗ vỗ mặt mình, cố gắng khiến thân thể bởi vì kích động mà khẽ run bình tĩnh lại, sau đó giờ giờ nắm đấm nhỏ, tự cổ vũ mình phải cố gắng lên.

Vừa nghĩ tới lập tức là có thể thấy đại thần mình thăm tôn sùng năm năm, cô liền không khống chế được lộ ra một tia hưng phấn vui vẻ, nụ cười kéo dài tới cả khóe mắt, thậm chí hơi thở cũng lộ ra nhẹ nhàng ngọt ngào.

“ Cố gắng lên, Tô Song Song! Ngàn vạn đừng làm hỏng”

Tô Song Song đang vì mình cổ vũ thì đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa .

Tô Song Song xoay người đi tới dự định mở cửa, bởi vì tâm tình tốt nên vừa mở cửa ra còn chưa nhìn rõ người nào liền lộ ra gương mặt rục rờ vui vẻ, thanh âm cũng phá lệ vui mừng :

“ Xin chào tại sao là anh ?”

Khi Tô Song Song thấy rõ người trước mặt, nụ cười trên mặt lập tức liền cứng ngắc, thái độ xoay chuyển nhanh chóng, giọng nói nhất thời trở nên bất mãn, lộ ra một chút đề phòng.

Tần Mặc thật sự để lại bóng ma trong lòng Tô Song Song quá lớn, khiến cô thấy mỗi lần gặp anh liền nghĩ rằng sẽ có điềm xấu.

Tô Song Song vừa nghĩ tới hôm nay mình sẽ gặp nam thần, lúc này lại đụng phải Tần Mặc thật sự là quá không may mắn, chỉ sợ xảy ra một chút ngoài ý muốn, cho nên căn bản không muốn nghe Tần Mặc tại sao tới, theo bản năng liền định đóng cửa.

Tần Mặc nhìn ra ý định của Tô Song Song, trực tiếp vươn tay ra chặn cửa, kéo một cái, cửa bị mở ra, Tô Song Song cũng lão đảo ngã về phía trước, trực tiếp nhào vào trong ngực Tần Mặc.

Tô Song Song lập tức giống như bị điện giật, từ trong ngực Tần Mặc nhảy ra, còn đề phòng lui về phía sau hai bước, trợn mắt liếc tay Tần Mặc đặt trên nắm cửa, tự cảm thấy bằng thực lực của mình thì không thể nào thoát khỏi anh.

Tô Song Song chỉ có thể cố làm ra vẻ bình tĩnh đứng ở cửa, học dáng vẻ Tần Mặc, lạnh lùng nói :

“ Chuyện gì ? ”

Tần Mặc hơi nhíu mày, phiền não đưa tay về phía sau vuốt một vài sợi tóc tán loạn, lời ít ý nhiều nói :

“ Theo tôi đi gặp ông nội. ”

“ Gì ? ”

Tô Song Song thật sự bị Tần Mặc làm cho kinh sợ. Cô đã từng gặp qua kẻ không biết xấu hổ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua kẻ không biết xấu hổ lại dùng kiểu khí thế hợp lý hợp người như thế, cho nên trong lúc nhất thời cũng quên mất phản bác.

Tần Mặc thật đúng là xem cô là người hầu sao? Nhưng cho dù là người hầu cũng không có vô lý như vậy đi?

“ Đi ! ”

Tần Mặc tựa hồ có chút gấp gáp, kéo tay Tô Song Song đi về phía trước.

Tô Song Song nhất thời nổi giận, tên Tần Mặc này, anh nghĩ anh là ai! Muốn thế nào thì được thế đó, cũng không hỏi cô, người trong cuộc này, có

nguyện ý hay không, thật sự là quá đáng !

“ Tần Mặc ! ”

Tô Song Song hất tay Tần Mặc ra, ngược đầu nhìn, mặt đầy vẻ tức giận, lại nghĩ tới những chuyện trước kia, trong lòng càng thêm không thoải mái .

Cô vẫn nhớ mối thù trước kia, trốn tránh anh, thế nào anh vẫn không tha cho cô?

“ Tần Mặc, tôi không đi ! ”

Tần Mặc quay đầu lại, nhìn Tô Song Song, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng thoáng qua một tia khó hiểu, nhưng cũng không lo lắng, anh lại lạnh lùng khắc ra một chữ :

“ Đi. ”

Loại thái độ ra lệnh này của hắn coi như hoàn toàn chọc giận Tô Song Song. Nội tâm cô vốn dĩ chất chứa uất ức với Tần Mặc đã lâu, trong nháy mắt liền bộc phát!

Cô mặc dù là trái hồng mềm, là kẻ yếu điển hình hay bị bắt nạt, nhưng trái hồng này còn chưa để mặc người thích đập là đập đâu !

“ Tần Mặc, anh đừng có quá đáng! Tôi lại không nợ anh cái gì! Coi như tôi đã từng đem chìa khóa nhà anh vứt đi, nhưng tôi cũng giúp anh giải quyết phiền phức, anh có thể hay không đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa! ”

“ Tôi không hầu hạ anh nữa! Anh nếu còn muốn đem tôi đưa vào đồn cảnh sát, vậy qua hôm nay anh đưa đi! Đưa đi ! Tôi không muốn gặp lại anh! Vĩnh viễn cũng không! ”

Tô Song Song rống xong, trong lòng cũng thoải mái hơn. Chẳng qua Tần Mặc đối diện vẫn một mực trầm mặc, khiến cô cảm thấy có chút gì đó không đúng, bị nói như thế cũng nhin, không giống tính tình tiểu cầm thú!

Tần Mặc đứng phía trước, tựa hồ có một loại vô lực lùi về phía sau tựa vào tường, phiến não từ trong túi quần móc ra một hộp thuốc lá, đốt một điếu, hít một hơi sâu, khói thuốc bay lượn lơ, khiến khuôn mặt của hắn có chút hư ảo .

Tô Song Song lúc này mới chú ý tới, hôm nay bộ dạng Tần Mặc tựa hồ so với thường ngày xốc xếch hơn, vốn là một đầu tóc đen chỉnh tề, bây giờ tán loạn ở trên trán, lại còn rũ xuống che đi một nửa ánh mắt càng khiến hắn lộ vẻ tịch mịch.

Tần Mặc không có phản bác, cũng không có phản ứng gì quá kích động. Khí thế của Tô Song Song cũng giảm xuống, cô chính là như vậy, thích mềm không thích cứng.

Người khác mềm mỏng, cô đã cảm thấy là mình làm sai rồi. Cô yên lặng liếc mắt nhìn Tần Mặc, cũng không hề lên tiếng nữa, vào phòng cầm túi của mình lên, đóng cửa hướng thang máy đi tới.

Thời điểm đi ngang qua bên người Tần Mặc, anh đột nhiên mở miệng, thanh âm lộ ra một phần khàn khàn :

“ Ông nội bệnh tình nguy kịch, muốn gặp cô. ”

“ ! ”

Trái tim Tô Song Song chợt dừng lại một cái. Cô dừng bước lại, quay đầu nhìn Tần Mặc, nhưng lúc này Tần Mặc đã xoay người đi vào thang máy, chẳng qua chỉ là nói cho cô biết một câu chuyện bình thường, căn bản không có ý làm phiền cô.

Tô Song Song đứng tại chỗ, nhất thời luống cuống! Suy nghĩ thoáng chốc hỗn loạn, còn chưa hiểu rõ, hai chân đã không tự chủ đi nhanh về phía trước hai bước, theo Tần Mặc vào thang máy .

Không khí trong thang máy trầm mặc đè nén, Tô Song Song trong lòng lại như đánh trống, hỗn loạn cực kỳ, con người qua lại liên tục.

Nội tâm của cô đang kịch liệt giãy giụa, rốt cuộc là đi gặp Mặc đại thần, hay là đi gặp ông nội ? Vẫn là vấn đề trong hai chọn một, nhưng lần này vô luận chọn cái nào đối với Tô Song Song mà nói cũng quá tàn khốc.

Mặc đại thần là động lực cố vũ suốt năm năm của cô, tác phẩm của anh đã giúp cô vượt qua thời khắc gian nan nhất, nguyện vọng lớn nhất đời này của cô chính là được gặp đại thần trong mộng một lần.

Vốn là tâm nguyện tưởng chừng cả đời cũng không thể thực hiện, hôm nay cơ hội liền đặt ở trước mắt, cô nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, Tô Song Song có thể khẳng định, đời này cô cũng sẽ không có cơ hội thấy anh, hơn nữa Tô Mộ cũng sẽ bị cô liên lụy.

Nhưng Tô Song Song vừa nghĩ tới ông nội cười híp mắt, mặt tràn đầy mong đợi, quan tâm cô từ đáy lòng, mắt của cô liền đỏ. Ông nội tốt như vậy hiện tại bệnh tình nguy kịch, muốn gặp cô một lần, cô làm sao có thể không đi.

“ Đỉnh ! ”

Tiếng thang máy đến nơi vang lên, Tô Song Song chột ngắc đầu lên nhìn Tần Mặc không để ý đến cô mà đi ra ngoài, cô cũng hốt hoảng đi theo ra ngoài.

Đến cửa chung cư, Tô Song Song nhìn Tần Mặc đi tới bãi đậu xe, trong lòng kịch liệt giãy giụa. Lúc Tần Mặc sắp biến mất ở khúc quẹo, Tô Song

Song đột nhiên hét to một tiếng : “ Tần Mặc ! ” bởi vì quá khẩn trương, hốt hoảng mà thanh âm cũng khàn đi vài phần.

Tần Mặc nghe tiếng dừng lại, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Tô Song Song, đôi mắt lạnh như băng hơi sững sờ. Ngay sau đó trong đầu thoáng qua một tia sáng, mới vừa rồi tâm tình quá loạn, căn bản không có chú ý tới Tô Song Song thật ra vẫn một mực đi theo anh này giờ.

Tần Mặc cũng không có lên tiếng, yên lặng nhìn Tô Song Song, chờ quyết định của cô.

Tô Song Song hai tay nhíu chặt váy đến mức xương ngón tay trắng bệch, trong lòng giãy giụa đạt tới cực hạn, cô bây giờ hận không thể đem mình chém thành hai khúc.

Cuối cùng cô dùng sức cắn môi mình, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tần Mặc, đỏ mắt nói :

“ Tần Mặc, tôi và anh đi gặp ông nội! ”

Dứt lời , nước mắt cô không khống chế được chảy xuống , lướt qua gò má lạnh như băng, trực tiếp rơi xuống trên đất, tạo ra một bọt nước nho nhỏ.

Tô Song Song vội vàng cúi đầu, cố kìm nén nước mắt. Nếu lựa chọn lại, cô cũng không hối hận. Cô quả quyết lấy điện thoại di động ra, gửi cho Tô Mộ một tin nhắn.

Lúc nhận tin, hai bàn tay nhỏ bé của cô run rẩy, nhìn thông báo tin nhắn đã gửi, chớp mũi Tô Song Song đỏ lên. Cô dùng sức hít sâu một hơi kìm nén nước mắt muốn chực trào.

Ngay sau đó cô cắn răng, chạy nhanh hai bước đuổi theo Tần Mặc.

Tần Mặc cứ như vậy nhìn Tô Song Song chạy tới hướng mình. Thời khắc coi mới rơi lệ kia khắc thật sâu ở trong mắt Tần Mặc. Mặc dù không hiểu Tô Song Song đang giãy giụa cái gì, nhưng anh có thể nhìn ra, nhất định đó là chuyện vô cùng quan trọng với cô.

Hôm nay, giờ phút này, Tô Song Song ra quyết định này .

Anh, Tần Mặc, ghi nhớ ở đáy lòng, vĩnh viễn không quên

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Coi Chờng Chắt Của Ông.

Ở trong xe, hai người đều im lặng, Tần Mặc dường như nhớ lại quá khứ nên người lạnh như băng, gương mặt co quắp lại. Tô Song Song lúc này tâm lý đã ổn định, chỉ là thỉnh thoảng lưu luyến liếc mắt nhìn chiếc túi để một bên, trong đó điện thoại của cô đã được tắt đi.

Đến trước cổng bệnh viện, xe dừng lại, Tô Song Song vội vàng bước xuống, Tần Mặc cũng xuống theo hướng khác, cô vừa đi vừa vội vàng hỏi anh: “Tần Mặc, anh có biết ông ở lầu mấy không?”

Tô Song Song nhìn thấy cổng bệnh viện trước mặt nhưng sau lưng không có tiếng trả lời, cô vội vàng dừng bước chân, nghi hoặc quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Mặc đứng cách cô không xa cau mày nhìn chăm chăm về phía trước.

Tô Song Song chớp chớp đôi mắt đỏ au của mình, đột nhiên nghĩ tới, Tiểu cầm thú này không sợ trời không sợ đất nhưng lại sợ vào bệnh viện, nhìn anh ta như vậy, dường như là cực kỳ sợ hãi.

Tô Song Song bĩu môi, quay trở lại đứng trước mặt Tần Mặc, ngẩng đầu lên vô cùng khí phách: “Anh có vào hay không?”

Tần Mặc càng nhíu mày lại, không lên tiếng bước lên một bước rồi hít vào thật sâu, sau đó lại dừng chân.

Tô Song Song trong lòng lo lắng đến tình hình của Tần lão gia, trông thấy Tần Mặc lẳng nhẳng như vậy liền có chút nổi giận, bây giờ là lúc nào

rồi mà còn sợ hãi. Một người đàn ông to lớn như vậy mà sợ đến bệnh viện, thật là mất mặt!

Nghĩ như vậy, cô liền vươn tay lại kéo bàn tay lạnh như băng của anh dẫn lên phía trước, vừa đi vừa hào hùng nói: “Có tôi ở đây, anh sợ cái gì chứ! Trong bệnh viện mà có quái vật, tôi sẽ giết chúng cho anh!”

Tô Song Song sợ Tần Mặc căng thẳng nên mới cố ý nói hài hước như vậy, không ngờ người phía sau lại không có chút động tĩnh gì, cô liền bĩu môi im lặng.

Chính là Tần Mặc bây giờ không nhìn lên cô ở phía trước, mà lại cúi đầu xem bọn họ đang tay nắm tay, đây chính là lần đầu tiên Tô Song Song chủ động nắm tay anh. Bởi vì cô sợ không kéo nổi anh nên cùng anh đan xen mười ngón tay lại.

Nhiệt độ ấm áp của cơ thể cô chậm rãi truyền đến đầu ngón tay anh, Tần Mặc cảm giác trái tim đóng băng của mình như dần dần tan ra, anh ngây người, đến lúc anh kịp phản ứng thì hai người đã vào đến bệnh viện.

Tô Song Song vừa tiến vào liền quay đầu nhìn Tần Mặc, thấy anh đứng sững sờ, bộ dáng như sợ đến choáng váng nên cô buông anh ra, nghĩ cách hỏi thăm Tần lão gia đang ở nơi nào.

Cô vội vàng kéo một y tá, khua tay múa chân để hỏi chỗ của Tần lão gia.

Tần Mặc nhìn người đằng trước đang nói chuyện, Tô Song Song lúc này gần như đến độ giương nanh múa vuốt khiến anh trở nên đau đầu. Nhưng đột nhiên anh cảm thấy, bệnh viện trong trí nhớ đáng sợ của anh cũng không đến nỗi kinh hoàng như vậy.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người rốt cuộc cũng đã tới rồi!” Vương quản gia đang đứng ngoài hành lang, vừa thấy hai người liền vội vàng tới đón.

Tô Song Song thấy quản gia tới kéo Tần Mặc, bây giờ cô mới phát hiện ra, Vương quản gia trong nháy mắt dường như già đi rất nhiều tuổi, lo lắng hỏi: “Thế nào... Ông nội như thế nào rồi?”

Giọng nói trở nên lắp bắp, tất cả căng thẳng không che dấu được đều lộ ra, nhưng giờ phút này chẳng có ai có thời gian chê cười cô cả.

Vương quản gia trong mắt hiện lên một vùng tối tăm, nhìn Tô Song Song cùng Tần Mặc rồi mới mở miệng, mắt ửng hồng: “Tình hình không tốt lắm, vẫn còn đang phẫu thuật, Biểu thiếu gia đang trông ở ngoài cửa phòng giải phẫu.”

Tô Song Song cảm giác tay mình bị nắm chặt rồi kéo đi, cô hiểu rằng Tần Mặc dù trong lòng bướng bỉnh không muốn thân thiết với Tần lão gia, nhưng sâu trong tim thật sự yêu quý ông ấy, nếu không sẽ không oán trách ông nhiều như vậy.

Cô dùng sức siết nhẹ bàn tay của anh, kìm nén nội tâm đang bối rối, bây giờ tinh thần cô không thể hỗn loạn được! Tinh táo hỏi quản gia: “Ông nội đang ở phòng nào? Dẫn chúng tôi đến đó!”

Nói xong Tô Song Song kéo Tần Mặc đi theo sau Vương quản gia, về mặt kiên định gặt gao căn môi của mình.

Cô tỏ ra vô cùng tinh táo nhưng thật ra nội tâm đang bất ổn. Cô hiểu rõ mình không thể để lộ vẻ bối rối của mình ra, vì như thế Tần Mặc sẽ càng bất lực.

Tại cửa ra vào phòng phẫu thuật, Bạch Tiêu dựa trên tường cúi thấp đầu, nghe động tĩnh nên ngẩng lên, thấy Tần Mặc và Tô Song Song liền gật đầu, sau đó lại cúi xuống.

Hôm nay Tô Song Song xem nữa không nhận ra Bạch Tiêu, Bạch Tiêu trong trí nhớ của cô là người có nụ cười tủm tỉm đẹp như ánh nắng mặt trời,

thật khác với bây giờ.

Trong giây phút anh ta ngẩng đầu lên, mặt mũi đầy vẻ trầm lặng, đầu tóc rối bời, bên khóe miệng và cằm còn lộ ra râu xanh mới mọc, trông vô cùng thảm hại.

Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Mặc đang đứng bên cạnh mình, gương mặt anh vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong đôi mắt đào hoa trong trẻo ấy lại hơi trợn to, chớp mắt nhìn vào tấm bảng gắn dòng chữ màu đỏ lòe loẹt ở phía trên cánh cửa: “Đang phẫu thuật”.

Cô vô thức nắm tay anh thật chặt, tay anh lúc này lạnh như băng, cô dường như không thể nào truyền đủ hơi ấm cho bàn tay ấy.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, ngoài ba người bọn họ còn có một người bảo vệ mặc đồ đen, không khí thật sự nặng nề, Tô Song Song hít một hơi thật sâu, cảm thấy áp lực này khiến cô không thở nổi.

“Việc này... Haha, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!” Tô Song Song thật sự không muốn thấy bộ dáng này của bọn họ, liền cười gượng một tiếng an ủi.

Nhưng cười xong mới thấy làm vậy trông như tình cảm của cô dường như quá ít, thời điểm hiện tại có chút không hợp, cô thở dài gục đầu xuống không nói gì nữa.

Nhưng không ngờ Bạch Tiêu đang dựa trên tường bỗng nhiên đứng thẳng người như vừa được sống lại, lắc lắc đầu của mình, nhướn mày lên, nở nụ cười như ánh mặt trời.

“Tần Mặc, cậu coi chừng ở đây được chứ, tôi thức cả đêm rồi, giờ đi rửa mặt cho tỉnh táo đã. Chú Vương, chú đi chuẩn bị một ít đồ ăn nhé, tôi đói lắm rồi! Mọi người đừng có ủ rũ nữa, ông nội không sao đâu!”

Nói xong, Bạch Tiêu lấy lại tinh thần, lúc đi đến bên cạnh Tần Mặc còn vươn tay vỗ vỗ vào vai anh nói: “Không có chuyện gì đâu, ông còn nói muốn ôm chặt nữa mà, với tính khí bướng bỉnh như vậy, nếu không ôm được chặt thì không cam lòng ra đi đâu!”

“Hừ” Tần Mặc vẻ mặt cứng ngắt nhưng dường như đã bình thường trở lại chút ít, hừ một tiếng, sau đó kéo tay Tô Song Song ngồi một bên ghế.

Thời gian trôi qua chậm chạp, Tô Song Song nhìn đồng hồ, quả thật chỉ mới nửa tiếng thôi. Nhưng cô cảm giác mỗi giây đều bị kéo dài ra, giày vò tinh thần của những người đang chờ ở nơi này.

Đột nhiên chiếc bảng trên cửa tắt đèn, Tô Song Song mạnh mẽ đứng lên, Tần Mặc lại nhanh hơn cô một bước, liền kéo cô hướng về phía cửa phòng phẫu thuật.

Bác sĩ trưởng khoa đã phẫu thuật liên tục mười giờ liền, lúc này mắt ông đầy tơ máu, nhìn thấy Tần Mặc liền gạt đầu, cung kính nói: “Tần thiếu gia, lão gia hiện tại đã qua cơn nguy hiểm, nhưng phải quan sát một thời gian ngắn nữa, nếu sáng mai tỉnh lại thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu...”

Câu kế tiếp, vị Bác sĩ lại không nói gì, nhưng mọi người đều hiểu, Tần lão gia tuổi cao như vậy, nếu không tỉnh lại, có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

“Được rồi, cảm ơn ông.” Giọng nói Tần Mặc rất rõ ràng, nhưng Tô Song Song biết trong lòng của anh nhất định không bình tĩnh, bởi vì ở giữa nơi bàn tay hai người đang nắm, mồ hôi đã lấp đầy.

“Không sao rồi! Chúng ta đi vào xem ông nội, chắc lát nữa sẽ tỉnh thôi!” Tô Song Song ra vẻ nhẹ nhõm nói, sau đó kéo cơ thể cứng ngắt của Tần Mặc rời đi.

Người thăm đứng ở bên ngoài nên Tô Song Song cùng Tần Mặc im lặng đứng bên cửa sổ nhìn Tần lão gia nằm trên giường bệnh vẫn chưa cử động. Đến giờ họ vẫn không để ý, tay của họ từ đầu đến cuối đều không buông ra.

“Ông nội à, nếu ông không tỉnh lại, cháu sẽ đem tất cả đám cá quý của ông nướng ăn đấy!” Ở phía bên kia, Bạch Tiêu cầm ống nói lái nhải nói vọng vào bên trong. Hy vọng sẽ khiến Tần lão gia tỉnh lại.

Nhưng Tần lão gia dường như ngủ đến chết, Bạch Tiêu nói được nửa tiếng rồi mà vẫn không phản ứng, cuối cùng, Bạch Tiêu đành phải chịu thua, đem ống nói đưa cho Tần Mặc, nhìn anh: “Nói câu gì đi.”

Tần Mặc nhìn ống nói trong tay mình, trầm mặc một tí, sau đó mở miệng, giọng nói như trước trong trẻo lạnh lùng: “Cháu có chết cũng sẽ không tha thứ cho ông!”

“!” Tô Song Song bị dọa đến nổi tròng lớn hai mắt, Bạch Tiêu thì như một thói quen, dựa vào tường liếc nhìn Tần lão gia, thấy ông vẫn không phản ứng, nhắm chặt mắt lại che đi những tơ máu trong đó.

Tô Song Song thấy Tần Mặc còn định nói gì đó, sợ anh ta lại nói điều đại nghịch bất đạo, liền nhanh chóng đoạt lấy ống nói: “A... Ông nội, cháu là Song Song đây!”

Tô Song Song mở miệng, nhìn thấy Tần lão gia bên trong vẫn không nhúc nhích. Nhớ lại tuy chỉ gặp qua một lần, nhưng Tần lão gia lại thường xuyên gọi điện thoại cho cô.

Dần dần cô trời lạnh nhớ mặc thêm quần áo, ngày mai trời mưa nhớ mang dù, đừng vì sợ mập mà nhịn ăn, nhớ lại từng câu từng câu, lời nói tràn ngập sự quan tâm quanh quẩn trong lòng cô. Tô Song Song càng nhớ, nội tâm càng khó chịu, tròng mắt đỏ lên.

Cô hít hít mũi rồi hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên nhớ tới lời nói lúc nãy của Bạch Tiêu.

Cô nhìn người trên giường bệnh vẫn không nhúc nhích, như bất chấp tất cả mở miệng nói: “Ông nội, cháu có thai rồi, ông mà không tỉnh dậy, cháu sẽ khiến chặt ông không còn nữa!”

“Hả...” Bạch Tiêu mạnh mẽ chống người đứng thẳng lên, hít vào một hơi, nhìn Tần Mặc rồi nhìn Tô Song Song từ trên xuống dưới, dừng lại trên bụng nhỏ của cô.

Tần Mặc cũng vì lời nói này của Tô Song Song mà kinh ngạc, chỉ là anh không biết nói gì cho đúng nên quay đầu nhìn chăm chăm vào cô.

Tô Song Song nói xong có chút hối hận, nhìn Tần lão gia vẫn nằm yên trên giường thì càng hối hận, cô làm bộ tươi cười, vừa định quay đầu giải thích thì đột nhiên phát hiện Tần lão gia nằm trên giường bàn tay bỗng giật giật.

Cô kinh hãi trừng lớn hai mắt, ngay sau đó tại chiếc loa nhỏ đặt gần cửa sổ truyền đến âm thanh khàn khàn: “Cháu dám?”

Tô Song Song hai hàng nước mắt lập tức chảy dài, đưa tay lên che miệng, trước kia lúc nào cũng giả vờ kiên cường mạnh mẽ, rốt cuộc lúc này đều sụp đổ.

“Bác sĩ! Mau đến đây!” Bạch Tiêu nghe được giọng nói của Tần lão gia liền sững sốt một chút, nhanh chóng xoay người đi gọi bác sĩ.

Tần Mặc vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ, chỉ là rút lại những ngón tay đang đan xen với Tô Song Song, bàn tay to lớn lạnh lẽo di chuyển bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô, khóe miệng không thể kiềm chế lộ ra tia cười yếu ớt.

Tần Mặc bước nhẹ về hướng cô, làm cho cô im lặng tựa đầu vào vai mình.

Trên mặt kính chiếu lấy cảnh tượng hai hình bóng một cao một thấp, vừa khóc vừa cười, nhưng lại đặc biệt hài hòa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Niềm Vui Bất Ngờ.

Một nhóm bác sĩ vội vàng đi vào, Tô Song Song nhìn Tần lão gia tử không còn vấn đề gì đáng ngại liền thở phào nhẹ nhõm. Tâm tình vừa thả lỏng mới phát hiện mình đang tựa đầu lên vai Tần Mặc.

Tô Song Song vội vàng lùi về phía sau, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thật ra rất lúng túng nên chỉ biết cào loạn mái tóc. Tuy nhiên cũng chính vì buông lỏng tâm tình, cô mới phát hiện vừa rồi căng thẳng quá mức nên bây giờ toàn thân đều đau ê ẩm.

Tô Song Song liếc Tần Mặc một cái, tự tìm chỗ ngồi ngồi xuống. Ngồi được chốc lát, cô nhìn cái túi của mình trên ghế, sau đó lấy điện thoại di động ra, trầm mặc không nói.

Tần Mặc xuyên qua tấm kính thủy tinh trong suốt nhìn thấy động tác kia của Tô Song Song, nhàn nhạt hỏi một câu :

“ Chuyện kia bây giờ đi còn kịp không ? ”

Tô Song Song nghe thấy thanh âm, liền ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tần Mặc, đưa ngón tay chỉ chỉ cái mũi của mình:

“ Anh hỏi tôi ? ”

Tần Mặc khó được một lần quan tâm người khác, nhưng lại bị phản ứng chậm chạp của Tô Song Song đả kích, có chút không kiên nhẫn quay đầu lại nhìn cô, gật đầu một cái.

Tô Song Song thở dài , khuôn mặt nhỏ nhắn suýt nữa nhăn thành bánh bao. Cô ưỡ ỏi tắt điện thoại di động, cố gắng tỏ ra lạc quan nhưng trên khuôn mặt vẫn không giấu nổi vẻ chán nản, chậm chạp nói :

“ Không còn kịp nữa rồi đoán chừng Mặc đại thần sớm đã đi. ”

Tần Mặc vừa nghe nói đến Mặc đại thần, lúc này mới nghĩ ra, thì ra hôm nay là ngày hẹn gặp Tô Song Song ở công ty, bởi vì sáng sớm nhận được thông báo ông nội bệnh tình nguy kịch, anh liền quên mất chuyện này.

Tần Mặc chỉ hơi trầm ngâm, trực tiếp xoay người hướng phía cầu thang bộ đi tới. Tô Song Song nghe thấy tiếng bước chân, sửng sốt ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Tần Mặc.

Ngay sau đó trên mặt cô lộ ra vẻ ấm ức, gặm thét trong lòng: tên tiểu cầm thú này, dù sao cô cũng vì chuyện của anh mà bỏ lỡ cuộc gặp mặt với đại thần, anh coi như không giúp được gì, nhưng cũng nên an ủi coi một câu chứ.

Một lát sau Tần Mặc trở lại, tựa vào trên tường bên ngoài phòng bệnh nhìn Tô Song Song. Tô Song Song bị anh nhìn có chút sợ hãi, liền cau mày ra vẻ hỏi một câu :

“ Nhìn cái gì ? ”

“ Trốn tránh không phải là biện pháp. ”

Tần Mặc vừa mở miệng, điện thoại di động trên tay Tô Song Song liền run lên. Chuyện hôm nay thật ra thì người mà cô có lỗi nhất chính là Tô Mộ, nhưng là nàng thật sự còn chưa biết phải nên giải thích thế nào.

Tô Song Song suy nghĩ một hồi, nhắm mắt lại trực tiếp nhấn nút mở nguồn,sau đó âm báo tin nhắn bỏ lỡ điện thoại vang lên liên tục, cho đến

lúc hai tay của Tô Song Song bắt đầu tê dại thì tiếng chuông báo mới dừng lại.

Cô chột dạ cúi đầu nhìn, nhưng vừa nhìn tới đã bị dọa thiếu chút tim cũng rớt ra ngoài. Cô hít sâu vài hơi định thần, mấy chục cuộc gọi nhờ, tất cả đều là của Tô Mộ .

Tô Song Song nhất thời nuốt nước miếng một cái, tinh thần quyết tử nhấn phím gọi lại, mới vang lên một tiếng, bên kia mà liền thông máy, ngay sau đó truyền tới tiếng gầm gừ kinh thiên động địa của Tô Mộ.

“ Cô còn biết gọi điện cho tôi sao! Tôi còn tưởng rằng cô chết rồi cơ đấy! Em gái cô, em gái cô! Đi xem bệnh tình nguy kịch của lão gia kia cũng không cần phải tắt máy chứ ?! ”

Thanh âm rống giận của Tô Mộ đột nhiên nhỏ đi, mang theo một chút run rẩy :

“ Cô từ này tới giờ cũng không chịu gửi cho lão nương một tin nhắn, lão nương còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì, thiếu chút nữa báo cảnh sát! Là báo cảnh sát, cô có biết hay không ! ”

Tô Song Song vừa nghe lời của Tô Mộ, mũi đỏ lên, cho là Tô Mộ sẽ hung hăng mắng cô một trận, oán tin nhắn vô trách nhiệm của cô, lại không nghĩ rằng Tô Mộ lo lắng an ủi như vậy.

“ Tô Tô”

Tô Song Song vừa mở miệng, thanh âm liền trở nên nghẹn ngào, thút thít .

Tô Mộ ở bên đầu kia vừa nghe Tô Song Song muốn khóc, liền nóng vội, lập tức biến đổi giọng thành trêu đùa, nói :

“ Thế nào ? Xảy ra chuyện gì ? Có cần tên tôi không ? Tôi cái gì không giúp được nhưng có thể cho cô mượn tên lấy danh nghĩa biểu tỷ nha !”

“.....”

Tính tình hào sảng của Tô Mộ nhất thời đem sự thẹn thùng thiếu nữ của Tô Song Song dả kích tan nát, cố nén lại xúc động, nói :

“ Cũng đã báo rồi, nhưng không có tác dụng, tôi nói tới tên cô, ngược lại còn phản tác dụng.

“ Cái.....”

Tô Mộ mới vừa hô lên một chữ liền phát hiện Tô Song Song đang đùa mình, liền nhanh chóng im lặng. Tuy mới vừa đùa giỡn nhưng nàng rất cục vắn không nén được mà lại lo lắng. Cô biết Tô Song Song năm sáu năm, nhưng đây là lần đầu thấy Tô Song Song tắt máy, ban đầu có tức giận nhưng sau đó cứ như vậy lo lắng cho tới trưa.

“ Lão gia kia không có chuyện gì chứ ? ”

Tô Mộ không muốn để cho Tô Song Song quá đau lòng , làm bộ như vô tình hỏi một câu.

“ Bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, thật xin lỗi Tô Tô , tôi lại tạo thêm phiền toái cho cô rồi. ”

Tô Song Song áy náy muốn chết, vừa nghĩ tới tên đầu sỏ của chuyện này, liền ngẩng đầu hung tợn trừng mắt nhìn Tần Mặc một cái, lúc này mới cảm thấy sáng khoái hơn.

Tần Mặc nhàn nhạt nhìn Tô Song Song, sau đó lại nhìn cả nhóm bác sĩ bận rộn trong phòng bệnh và Tần lão gia đang giãy giụa, thật đúng là náo nhiệt.

“ Thôi đi, cũng không có chuyện gì lớn. ”

Tô Mộ thở phào một hơi, vừa nghĩ tới cuộc điện thoại vừa rồi của cấp trên, ý nghĩ muốn trêu chọc Tô Song Song liền nổi lên, cô làm bộ như nghiêm túc nói:

“ Song Song a! Hiện tại không được gặp Mặc đại thần, cô dự tính thế nào ? ”

Tô Mộ không đề cập tới còn không sao, vừa nhắc tới, Tô Song Song đã cảm thấy ủy khuất, phút chốc hai mắt liền đỏ lên, nước mắt chực trào. Tần Mặc đứng ở đối diện thấy cô như vậy liền lập tức nhíu mày.

“ Cuộc đời này không có phúc gặp nhau”

Tô Song Song thương tâm tới mức cả tâm hồn văn nghệ bất chợt dâng lên, lầm bầm một câu rồi làm ra bộ dáng sắp khóc.

Tô Mộ vừa nghe Tô Song Song muốn “tức cảnh làm thơ”, bị dọa sợ đến mức không dám thở mạnh, vội vàng đem tin tức tốt vừa lấy được nói ra.

“ Song Song đừng khóc, mới vừa rồi cấp trên điện thoại tới, bảo hôm nay Boss có chuyện không tới được, nói muốn thứ sáu gặp lại, cô đúng là gặp vận may mà. ”

“ Gì ? ”

Tô Song Song mau chóng thu lại nước mắt sắp rơi xuống, mãnh liệt hít sâu một hơi thiếu chút nữa nghẹn chết. Tần Mặc thấy Tô Song Song như vậy, theo bản năng chống lên thân thể, đi về trước hai bước.

“ Thật ? ”

Tô Mộ không nhịn được cười lên, học giọng điệu Tô Song Song trêu chọc:

“ Thật, so với việc cô không phải là nam mà là nữ còn thật hơn. ”

Cô dĩ nhiên biết Mặc đại thần đối với Tô Song Song quan trọng bao nhiêu, lúc biết tin này, cô cũng thiếu chút nữa mà khóc lên.

“ Được rồi! Tự mình cao hứng đi, Tôi còn đang bận, lần sau còn dám làm càn không thông báo như vậy, tôi liền xử đẹp cô! Bái bai! ” nói xong Tô Mộ liền cúp điện thoại .

Tô Song Song ngây ngốc lảng lảng nhìn điện thoại di động, qua một khắc sau, chợt ngẩng đầu lên, cả đôi mắt lấp lánh ánh sáng rạng rỡ, khiến Tần Mặc lúc vừa nhìn thấy liền cau mày theo bản năng lui về sau một bước.

Nào ngờ Tô Song Song đột nhiên nhào tới, bắt lấy hai tay của Tần Mặc, kéo lên kéo xuống:

“ Hôm nay thật là một ngày tốt đẹp! Ông nội không có chuyện gì, đại thần cũng không có đi mất! Không có đi mất! ”

Tần Mặc thấy Tô Song Song cười vui vẻ như vậy, lại nhìn chỗ tay hai người nắm chặt, tâm tình trở nên tốt hẳn, liền cùng cô ngây ngốc quay một vòng.

Bạch Tiêu tuy một thân lớn lên nhìn có vẻ như một thân sĩ nho nhã, nhưng thật ra tính tình lại cực kỳ yêu nghiệt, nói chuyện cho tới bây giờ đều là rất tùy ý, vừa mở miệng giọng điệu liền tràn đầy ý tứ trêu chọc, chế nhạo:

“ Uy! Đây là kiểu khiêu vũ mới sao ? ”

Tô Song Song lúc này mới ý thức được mình còn đang ở bệnh viện, vội vàng buông tay Tần Mặc, ngượng ngùng kéo váy.

Bạch Tiêu nhìn Tần Mặc như cũ vẻ mặt tê liệt, trong mắt mang theo nồng đậm chế nhạo, vừa định mở miệng đã bị Tần Mặc ngẩng đầu lạnh lùng nhìn một cái, khiến anh bị dọa sợ đến mức lập tức nuốt chữ về, ngượng ngùng quay sang nhạo báng Tô Song Song :

“ Cô giúp việc, có chuyện gì vui vẻ như vậy ? ”

“ Bạch tiên sinh, tôi tên là Tô Song Song, không phải là cái gì cô giúp việc. ”

Tô Song Song cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Tiêu nở nụ cười giống như kẻ gian xảo, theo bản năng lui một bước về sau lưng Tần Mặc.

Động tác này rõ ràng thành công lấy lòng Tần Mặc, khiến Tần Mặc một mực duy trì bình tĩnh trong nháy mắt khẽ động.

“ Đúng là một chuyện đáng cao hứng, trước đây không thể thấy được đại thần thực sự, tôi bây giờ lại có thể gặp mặt được nha, chính là tác giả "Thục tiên truyện". ”

Chuyện này khiến Tô Song Song vui vẻ, vang vọng mãi vẫn chưa có hoàn toàn tiêu hóa hết, cho nên dù đối với Bạch Tiêu không quá quen thuộc cũng vẫn vui mừng chia sẻ với anh niềm vui này của nàng.

Bạch Tiêu vừa nghe xong, lập tức trợn to cặp mắt nhìn Tần Mặc, lại nhìn một chút Tô Song Song núp ở phía sau tên kia, ngay sau đó nhin không được bật cười.

Tần Mặc lập tức ném tới một ánh mắt cảnh cáo, Bạch Tiêu lặng lẽ không tiếng động ném lại một ánh mắt “tôi hiểu mà”, chẳng qua là vui vẻ trong khóe mắt không sao giảm xuống được.

“ A ! A ! Chính là là Mặc đại thần ! ”

Bạch Tiêu quái đản nói một câu, mắt nhìn Tần Mặc mặt tối dần mà mỉm cười gian xảo.

“ Anh biết anh ấy ? ”

Tô Song Song vừa nhắc tới chuyện của Mặc đại thần liền kích động, bước mấy bước về phía trước, thể hiện một bộ dáng vẻ rất rất tò mò, căn bản quên mất mới vừa rồi cô vẫn còn hết sức phòng bị Bạch Tiêu.

“ Biết, dĩ nhiên biết , cô thấy anh ta nhất định sẽ rất kinh ngạc. ”

Bạch Tiêu còn muốn nói thêm, chợt nhìn thấy mặt Tần Mặc đen lại, liền vội vàng ôm bụng chạy trốn. Anh sợ mình nếu không nhịn được nói ra cái gì không nên nói, đoán chừng Tần Mặc sẽ giết hẳn.

“ Ai cơ? ”

Tô Song Song còn muốn hỏi vài câu, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Bạch Tiêu đã biến mất không thấy. Cô bĩu môi, nhìn Tần Mặc với ánh mắt “ một nhà các người ai cũng kỳ quái ”.

Tần lão gia vừa thoát khỏi nguy hiểm liền la hét muốn gặp Tô Song Song, Tô Song Song nhất thời chợt dạ, kéo lấy cánh tay Tần Mặc, hốt hoảng :

“ Tần Mặc, nếu ông nội hỏi cháu thì phải làm sao bây giờ ? ”

Tần Mặc lôi kéo Tô Song Song đi vào, trong nháy mắt mở cửa, lạnh lùng nói :

“ Trước tiên cứ gạt ông đã . ”

“ Cháu dâu! ”

Tần lão gia vừa thấy được Tô Song Song, hai mắt liền sáng, trên mặt mang theo âm áp vui vẻ. Tô Song Song vội vàng ngồi vào vị trí bên cạnh giường bệnh, Tần lão gia tử liền kéo tay của Tô Song Song.

“ Ông nội, ông làm cháu sợ muốn chết. ”

Tô Song Song vừa mở miệng, cả hai mắt liền đỏ, hít hít cái mũi. Tần lão gia tử lập tức nở nụ cười:

“ Chỉ là sơ ý một chút từ trên cầu thang té xuống. Aizz ! Thân thể này, thật không như trước kia. ”

Một cú ngã này của Tần lão gia, ngược lại có vẻ giúp ông trở nên thanh tĩnh rất nhiều, thời điểm hồ đồ cũng ít đi. Ông lúc này có thể nhìn Tô Song Song cười híp mắt, thấy thể nào cũng thoải mái hơn lúc ông bất tỉnh.

Tô Song Song thấy khóe miệng Tần lão gia tử khô nứt, vội vàng cầm lấy ấm nước nóng bên cạnh để lấy nước cho ông. Tần lão gia tử lập tức lạnh mặt, đảo quanh ánh mắt nhìn về phía Tần Mặc đứng ở một bên đang làm một bộ dáng như không có chuyện gì. Ông liền không cho Tần Mặc mặt mũi nào, liên tục trách mắng:

“ Người đưa cháu bất hiếu này, người không tha thứ cho ta, ta cũng đành chịu. Nhưng người làm sao có thể đối với vợ mình cũng gay gắt cay nghiệt như vậy? Việc nặng nhọc như vậy, có thể để cho một phụ nữ có thai làm sao? ”

“ ? ”

Tô Song Song nháy nháy mắt, trong lúc nhất thời không hiểu được, mãi đến khi Bạch Tiêu đứng ở một bên đem chén nước trong tay Tô Song Song đưa cho Tần Mặc thì lúc này Tô Song Song mới rốt cục hiểu rõ.

Thì ra là đây chính là công việc nặng nhọc

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Anh Đừng Tới Đây.

Gương mặt Tần Mặc lập tức trở nên lạnh lùng, nhìn ly nước trong tay muốn để xuống rồi quay người đi. Nhưng Bạch Tiêu ở bên cạnh lại che tai anh lại, nhỏ giọng nói: “Ông nội mới tỉnh dậy, không thể chịu được kích động, cậu nhin một tí đi.”

Sắc mặt Tần Mặc càng khó coi hơn, nhưng anh không bỏ ly nước xuống, ngược lại cau mày đi đến bên giường, dùng tấm bông giúp môi Tần lão gia đỡ khô.

Sắc mặt anh cực kỳ khó nhìn nhưng động tác trên tay lại nhẹ nhàng, nhìn môi Tần lão gia đã bình thường, liền quay người đứng bên cạnh ông, bộ dạng như ai đó mắc nợ anh cái gì vậy.

Tô Song Song im lặng ngồi bên cạnh nhìn, cầm lên một quả táo, đôi mắt chợt sáng lên, đột nhiên nghĩ tới gọt táo có được xem là việc nặng không?

Cô nhìn quả táo trong tay mình, dò xét nói: “A Mặc, em muốn ăn táo.”

Tần Mặc không có động tĩnh gì, chỉ là đưa mắt nhìn cô, Tô Song Song lập tức cảm thấy độ ấm chung quanh mình hình như hạ thấp xuống, vội vàng từ bỏ ý định trêu chọc Tần Mặc, yên lặng cầm lấy cây dao, dự định sẽ tự mình gọt táo.

Tần lão gia vừa thấy Tô Song Song cầm lấy dao, lập tức không vui liền cau mày, cuống họng khàn khàn la lên: “Vợ cháu đang có thai mà cháu để

nó cầm dao à? Tần Mặc, cháu như vậy xứng làm đàn ông hay sao? Thật không bằng cầm thú mà!”

Tô Song Song nghe xong, cố nhịn cười, đem tiếng cười đè xuống dưới khiến mặt nhỏ đỏ bừng.

Tần Mặc hít một hơi thật sâu rồi đến bên người cô ngồi xuống, bắt đầu khó chịu gọt táo.

Đương nhiên sắc mặt anh nhìn rất khó coi, nhưng ngón tay thon dài trông như ảo thuật gia, một hơi gọt hết quả táo, Tô Song Song nhìn đến độ trợn mắt há mồm.

Quả táo được đặt trên mặt bàn, cô đưa tay kéo một cái, vỏ táo xoay tròn bị kéo lên, độ dày đều đều, hơn nữa từ đầu đến cuối không bị đứt đoạn.

Tô Song Song thấy Tần Mặc nghe lời như vậy, bộ dạng tiểu nhân đắc ý, khoe miệng có chút kéo ra, quay đầu cau mày nhìn anh, bộ dạng tràn ngập ý xấu.

Tần Mặc bị cô nhìn như vậy lập tức toàn thân đều không thoải mái, lông mày nhíu lại càng sâu.

“A Mặc, em muốn ăn quýt, nhưng móng tay lại gãy hết rồi!” Tô Song Song nhõng nhẽo nói rồi nhìn anh cười tủm tỉm, một tay lại đặt lên chiếc bụng nhỏ của mình, bộ dạng đắc chí!

Tần Mặc lần này đã có kinh nghiệm, không để cho Tần lão gia nổi giận, lặng lẽ cầm một trái quýt, bắt đầu lột.

Lột xong vỏ quýt, Tô Song Song miệng thành chữ O nhìn anh, cô cảm thấy anh nhất định có hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế rồi, da quýt bị lột trở thành năm cánh hoa đều nhau, nhìn kỹ có thể nói là cả một nghệ thuật.

Cô vừa mới mở miệng hỏi Bạch Tiêu có ăn hay không thì Tần Mặc đã nhanh chóng giữ chặt tay cô, căn bản không cho cô có cơ hội nói chuyện.

“Em muốn đi vệ sinh à?” Tần Mặc nói xong liền bế Tô Song Song lên theo kiểu công chúa.

Cô bị hành động của anh làm sợ hãi quên cả phản ứng chỉ biết trừng to mắt, mãi đến khi bị ôm tới cửa cô tới cửa mới sững sờ hỏi: “Tần Mặc, anh làm gì vậy?”

Anh thản nhiên nói: “Em không phải muốn đi vệ sinh sao? Anh sợ em tự đi sẽ mệt.”

“!” Tô Song Song trừng mắt liếc Tần Mặc, giãy dụa muốn đi xuống nhưng bị anh gắt gao ôm lấy, căn bản không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Đến khi hai người ra khỏi phòng bệnh của Tần lão gia, Tô Song Song mới nhéo Tần Mặc một cái, mắt mở to trừng trừng nhìn Tần Mặc, bất mãn lầm bầm nói: “Anh như thế nào lại nhỏ mọn như vậy chứ, tôi không phải chỉ nhờ anh gọt quả táo, lột vỏ quýt thôi hay sao...”

Cô còn chưa nói xong, Tần Mặc liền một cước kéo cô ra vào phòng bệnh cao cấp bên cạnh, trong phòng có một bệnh nhân đang truyền nước biển, bên cạnh còn có một người nhà. Vừa thấy Tần Mặc hung dữ ôm người kéo vào phòng sợ tới mức sững sờ.

Tần Mặc liếc anh ta một cái, bệnh nhân cùng người nhà lập tức sợ đến mức rút lại, sau đó Tần Mặc như mất hết tính người phun ra hai chữ lạnh thấu xương, có thể thấy được tâm trạng hoàn toàn không tốt: “Ra ngoài!”

Người nhà kia còn muốn phản bác lại vài câu, nhưng bệnh nhân trên giường hình như nhận ra Tần Mặc, vội vàng lôi kéo người kia, nói nhỏ: “Là Tần thiếu gia!”

Người nhà lập tức kinh hoàng, vội vàng cầm bình nước đang truyền cùng bệnh nhân sợ hãi rời đi.

Tô Song Song chớp chớp mắt, nhất thời cảm thấy không khí xung quanh ngọt ngào, vừa muốn trách mắng hành vi cầm thú của Tần Mặc thì anh liền tiến lên phía trước, trực tiếp ném cô tới một bên của giường bệnh không có bệnh nhân.

Tô Song Song bị Tần Mặc ném làm cho chóng mặt, giãy dụa đứng lên, liền thấy Tần Mặc khóa cửa lại rồi quay về đi tới hướng cô.

Anh dùng ngón tay thon dài đặt lên chiếc cổ cao của mình, nhẹ nhàng mở ra cúc áo kim cương trên cùng, sau đó lần xuống dưới muốn tiếp tục cởi.

Tô Song Song liền choáng váng, theo bản năng liền lùi về phía sau, run rẩy mở miệng nói: “Tần Mặc! Anh... Anh muốn làm gì?”

Anh nghe thấy lời nói của cô, liền dừng động tác, lạnh lùng liếc cô một cái, điệu bộ tự nhiên như giúp cô thực hiện nguyện ý: “Giúp cô có thai.”

“!” Tô Song Song nhất thời cảm thấy đầu cô giống như có hàng trăm ngàn cây xe Mercedes-Benz đi qua, đem cô giẫm đạp thành trăm mảnh nhỏ.

“Việc đó... Tôi không phải có ý này, tôi chỉ nói đùa thôi mà!” Tô Song Song cảm thấy đầu óc của Tần Mặc kia người bình thường không thể nào hiểu được, vội vàng xoay người ngồi xổm lên giường, vẽ mặt cảnh giác nhìn anh.

Lúc này Tần Mặc đã muốn cởi bỏ chiếc nút thứ ba, lộ ra cơ ngực rắn chắc, cúi đầu nhìn về phía cô.

Nhìn người trên giường đang lui về sau, Tô Song Song giống như một chú mèo nhỏ tức giận trông thật đáng yêu, trong ánh mắt đào hoa nhưng lạnh lùng của anh chợt lóe lên một chút cười nhạt, nhưng nhanh chóng biến mất, ngay cả Tô Song Song cũng không nhận ra được.

Anh đi nhanh đến bên giường, mặt không chút thay đổi, dường như không cần nghe, không cần hiểu bất cứ cái gì, nhìn bộ dáng sợ hãi của cô.

Tần Mặc ngồi trên giường, bàn tay to lớn đỡ Tô Song Song đứng lên, hai người trong nháy mắt gương mặt hoàn toàn gần nhau, hơi thở của anh thoảng qua mặt cô, cảm giác nhột nhột khiến cô sởn cả gai ốc.

Tần Mặc nhìn chăm chăm vào đôi mắt bán nguyệt phía đối diện, trong mắt anh không có chút tình cảm nào, giống như đang giải quyết việc chung bình thường, nói: “Cô như vậy đã muốn làm phụ nữ có thai, tôi sẽ thỏa mãn, khiến cô được nhìn thấy sự đền đáp của ông nội.”

Anh tưởng anh là ai?

Tô Song Song trong lòng gào thét, nhưng trên mặt không dám lộ ra một chút bất kính nào, ai biết với đầu óc không bình thường của tên này có khi lại làm ra hành vi không bằng cảm thú ấy.

Cô gượng gạo cười haha, bàn tay nhỏ bé nắm lấy đôi tay của Tần Mặc đang kéo mình, bộ dáng nịnh nọt run rẩy nói: “Tần tiên sinh, Tần đại gia, là tôi sai rồi! Từ nay về sau tôi sẽ không dám sai khiến anh nữa!”

Tần Mặc cảm thấy trò đùa của mình đã đủ, mi hơi nhú lại nhìn thoáng qua vẻ mặt nịnh nọt của Tô Song Song, tay nới lỏng ra, vừa nói vừa cài lại những hạt nút bị mở lúc nãy, nói: “Biết sai rồi chứ?”

“Ừ! Tất cả đều là tôi không tốt, không nên cáo mượn oai hùm mà sai khiến anh!” Tô Song Song vội vàng gật đầu, anh hùng không chấp cái bất lợi trước mắt.

Cô bây giờ nếu như ngang bướng mà đắc tội với Tiểu cầm thú ở nơi này chẳng khác gì tìm đường chết, người khác cũng không biết bọn cô ở chỗ này, cô vì muốn giữ thể diện của mình nên liền nhẫn nhịn.

Tần Mặc đùa giỡn xong, đôi chân dài tựa vào giường nhìn lướt qua Tô Song Song, cô vội vàng định đi qua, nhưng bị chặn bởi chân anh liền cười ngọt ngào nịnh nọt.

“Tần tiên sinh, chúng ta có phải nên đi xem ông nội thế nào, có lẽ ta đi vệ sinh hơi lâu rồi!” Tô Song Song thử hỏi một câu, Tần Mặc chỉ liếc cô một cái rồi nhẹ gật đầu.

Cô như gặp phải đặc xá, vội vàng chạy đến chiếc cửa rườm rà mở ra, vừa muốn quay đầu trách mắng hành vi cầm thú vừa rồi của Tần Mặc thì đã thấy anh ở sau lưng mình.

Tô Song Song sợ tới mức hít vào một hơi thật sâu, gương mặt vốn đang căm hận ngay lập tức chuyển sang nịnh nọt, cô cẩn thận bước ra bên ngoài một bước như sợ Tần Mặc sẽ kéo cô quay lại.

Lúc xác định mình đã đứng ở vị trí an toàn, dáng vẻ kêu căng lập tức xuất hiện, cô một tay chống nạnh, một tay chỉ vào anh, trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu cầm thú, bộ dạng này của anh chắc chắn cả đời cũng không tìm được vợ!”

Tần Mặc đứng ở cửa phòng, nhìn cô đắc chí giống như được sống lại, tự nhiên tâm tình trở nên tốt hơn, khóe miệng nhin không được khê nâng nhẹ lên.

Vốn là ý cười thiện chí, nhưng trong mắt Tô Song Song đây là nụ cười của ma quỷ, cô sợ tới mức cả người run lên, nuốt nước bọt, theo bản năng nhìn Tần lão gia trong phòng bệnh tìm kiếm sự giúp đỡ.

Nhưng quay lại liền thấy Bạch Tiêu đứng ở cửa nhìn cô như đang xem một cuộc vui, nhất thời cảm thấy vẻ mặt đê tiện hiện giờ của anh ta làm nhật đi gương mặt anh tuần như ánh mặt trời trước đây.

Tô Song Song lập tức kết luận: hai anh em nhà này chắc chắn không phải là người tốt. Suy nghĩ một tí rồi lại kết luận sẽ không chấp làm gì, cô nhìn Bạch Tiêu nói: “Biểu ca, nhờ anh nói với ông nội một tiếng, công ty tôi có việc nên tôi phải về trước, ngày mai sẽ đến thăm.”

Nói xong, cô không thèm nhìn Tần Mặc lấy một cái liền đi ra hướng cửa ý đồ bỏ trốn, nhưng mới đi được vài bước đã bị bàn tay to lớn của anh nắm lấy bả vai.

Gương mặt cô lập tức trở nên phòng bị, nhìn thấy xung quanh toàn là bác sĩ cùng y tá, nhất thời không sợ hãi, giọng điệu cũng cứng rắn hơn: “Chuyện gì?”

“Tôi đưa cô đi.” Tần Mặc nói xong liền buông lỏng vai Tô Song Song, ngược lại nắm chặt tay cô kéo ra ngoài.

Khả năng biến đổi sắc mặt của tên Tiêu cầm thú này quá xuất sắc, Tô Song Song không kịp phản ứng, chờ đến khi lấy lại được tinh thần thì đã ngồi trên xe, dây an toàn đã được cài kỹ lưỡng.

Cô vẫn giữ vẻ mặt đê phòng như trước, cầm điện thoại thật chặt trong tay, có thể dùng báo cảnh sát, hoặc nếu việc báo nguy không thành công thì cũng có thể dùng để đánh lại anh ta.

Tần Mặc sau khi nhìn lướt qua con người đang đề phòng bên cạnh, thân nhiên nói: “Tôi đùa cô đấy!”

“!” Những lời này đối với Tô Song Song mà nói, so với chuyện cùng Tần Mặc sinh em bé còn đáng sợ hơn.

Tần Mặc! Tiêu cầm thú! Cư nhiên lại có thể nói giỡn? Bộ dạng vui đùa như vậy... thật không phù hợp với vẻ lạnh lùng kia.

Cô lập tức đưa tay sờ lên trán mình, không nóng, rồi lại vươn tay sờ lên trán anh, cũng không nóng!

Cô không khỏi nghĩ đến: hai người bọn họ không ai bị sốt, rốt cuộc là ai bị ảo giác?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Như Hoa Rất Thông Minh

“ Nếu cô không tin, tôi có thể biến nó thành sự thật . ”

Lúc chờ đèn đỏ giao thông, Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song, không ngần ngại nói với cô một câu.

Một câu này làm Tô Song Song bị dọa sợ đến mức vội vàng lùi sang bên cạnh, cười khan một tiếng, nặng nề lắc đầu:

“ Không cần, vừa rồi tôi chẳng qua muốn xem mình có phải bị phát sốt không thôi, nhất định không có ý gì khác. Mạo phạm cái trán cao quý của ngài, cầu xin ngài tha thứ! ”

“ Được ! ”

Tần Mặc ý vị phát ra một âm thanh khiến Tô Song Song lại bị dọa sợ đến thiếu chút nữa mà nhảy dựng lên.

Đang lúc cô suy nghĩ muốn nhảy khỏi xe, Tần Mặc đột nhiên khôi phục dáng vẻ bình thường yên lặng lái xe, giống như người không bằng cảm thú vừa nãy và anh không có quan hệ vậy.

Tuy nhiên, chỉ đến lúc tới cửa đi vào khu nhà, an toàn xuống xe, trở lại trong phòng, rồi nhìn thấy chiếc giường của mình và Tứ gia không thềm để ý cô, cô mới yên tâm, cảm thấy lúc này mới thực sự bình an.

Tô Song Song kéo thân thể mệt mỏi trực tiếp ngã xuống cái giường phía sau, định ngủ một giấc thật dài để bù đắp cho cả ngày phải chịu đầy biến

cổ, hay phải nói đúng hơn là kích thích.

Trong lúc đó ở bệnh viện, Bạch Tiêu vào phòng bệnh, nhìn tới táo và quýt được lột vỏ một cách nghệ thuật trên bàn, liền “chặc” một tiếng cảm thán, sau đó cầm trái quýt lên.

Bạch Tiêu trong lòng cảm khái nói: Trái quýt này qua bàn tay tên kia nhìn thật ngon. Trong trí nhớ của anh từ xưa tới nay, vẫn còn chưa nhìn thấy Tần Mặc lột vỏ quýt cho ai khác.

Anh ăn một miếng thì đột nhiên nhớ tới Tần lão gia cũng chưa từng ăn quýt mà Tần Mặc bóc, liền cúi người lấy một múi đưa tới khóe miệng ông nội.

Anh cười híp mắt, mặt cung kính nói:

“ Ông nội, Tần Mặc lột quýt, ông có muốn nếm thử một chút không ? ”

Tần lão gia vốn đang xem ti vi, vừa nghe lời này mắt liền sáng lên, hé miệng ý bảo Bạch Tiêu dứt vào.

Bạch Tiêu nhưng lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sau đó đem trái quýt đã đưa đến khóe miệng Tần lão gia quay trở lại, nhét vào trong miệng của mình.

Tần lão gia tử nhất thời nổi giận, trừng hai mắt nhìn Bạch Tiêu. Bạch Tiêu vội vàng vừa ăn vừa giải thích :

“ Nhắc mới nhớ, ông nội bây giờ chỉ có thể ăn thức ăn dạng lỏng, chắc chắc, thật là đáng tiếc. ”

Nhìn dáng vẻ hả hê của Bạch Tiêu thiếu chút nữa lại khiến Tần lão gia nổi bão. Thấy vậy, Bạch Tiêu vội vàng cười dụ dỗ ông vài câu, bảo đảm sau

này tuyệt đối không ăn trộm cá trong hồ của ông nữa. Tần lão gia lúc này mới hòa hoãn. Thế nhưng ông vẫn bất mãn nói :

“ Đám con cháu các người từng đứa một chỉ biết làm ta tức chết, ta không muốn chặt là con trai, ta muốn chặt là nữ! ”

Bạch Tiêu vừa nghe xong liền không nhịn được cười tới nỗi đứng dậy, mắt thấy ông nội lại sắp tức giận, vội vàng nói một câu :

“ Được! Được! Cháu sẽ đến thảo luận với Tần Mặc về việc sinh chặt nữ cho ông bế! ”

“ ? ”

Tần lão gia vừa nghe cảm thấy có cái gì không đúng, nghi hoặc nhìn Bạch Tiêu chờ anh giải thích.

Bạch Tiêu nhất thời ý thức được mình nói sai, cười khan hai tiếng, làm bộ như nói đùa:

“ Tần Mặc nếu không nghe theo, vậy cháu sẽ đi gắp cái bụng của Song Song thương lượng, để cho cô ấy biến đứa trẻ trong bụng thành chặt nữ cho ông. ”

“ Người ? ” Tần lão gia tử vừa nghe Bạch Tiêu là nói đùa thì hừ lạnh một tiếng, lầm bầm : “ Người cùng Tần Mặc tốt nhất cách Song Song xa một chút, đừng đem chặt nữ của ta dạy hư . ”

“ Vâng, vâng ! ”

Bạch Tiêu vừa nghĩ tới Tần Mặc cùng Tô Song Song ở chung một chỗ liền không nhịn được nở nụ cười. Thực ra anh lại rất mong đợi điều này xảy ra.

Buổi tối hôm đó, Tần Mặc mới vừa dùng cơm tối ở nhà Tô Song Song xong, về nhà liền nhận được điện thoại của Bạch Tiêu. Mới vừa thông máy thì bên kia liền truyền tới thanh âm nóng vội của ai kia:

“ Tần Mặc, chú chừng nào thì tới đem Như Hoa đi ? ”

Tần Mặc còn chưa kịp trả lời, bên kia liền liên tục oán trách giống như nã pháo liên thanh:

“ Chú phải mau mau tới rước Như Hoa của chú đi, nó thật sự là quá dính người. ”

Nói đến đây, Bạch Tiêu liền phiền não vò đầu kể lể việc suýt nữa bị Như Hoa kéo rơi luôn cả khăn tắm, anh rốt cục nhịn không nổi nữa.

“ Chú cũng không thể để cho anh mỗi lần đem bạn gái vui vẻ về nhà liền bị tiếng chó sủa dọa chạy mất chứ! Việc này rất ảnh hưởng đến sức khỏe thân thể của anh, nó đã dọa chạy mười mấy bạn gái của anh! Quan hệ của chú và ông nội cũng đã hòa hoãn, thế nào còn không trở về”

Bên này Bạch Tiêu còn chưa oán trách xong, Tần Mặc liền trực tiếp cúp điện thoại ngồi xuống ghế xử lý công văn trên tay, giống như vốn dĩ không có gì phát sinh.

Qua một khắc, điện thoại lại vang lên. Bạch Tiêu lúc này đã bình tĩnh hơn một chút, bất đắc dĩ nói:

“ Nói đi! Chó đem tới đâu? Nếu không lên tiếng anh sẽ đưa nó trở về nhà cũ. ”

“ Đem tới nhà trọ. ”

Tần Mặc chỉ nói bốn chữ , sau đó nhân lúc Bạch Tiêu chưa bắt đầu “tám chuyện” liền cúp máy.

Ngày thứ hai Tô Song Song bị thanh âm Tứ gia nạo cửa đánh thức, cô xoa xoa hai mắt của mình. Vừa nhìn đồng hồ chợt ngồi bật dậy, cách thời điểm Tần Mặc tới đây dùng cơm còn một tiếng!

Tô Song Song lập tức như phản xạ có điều kiện nhảy xuống giường, vội vàng rửa mặt, sau đó suy nghĩ một chút ôm Tứ gia lên, tính toán lúc mua bữa ăn sáng thuận tiện mang nó đi dạo một vòng.

Cô cũng muốn phản kháng hành động bất lương của Tần Mặc, nhưng sức của anh và cô chênh lệch quá lớn. Cô rất sợ Tần Mặc nếu không được ăn điểm tâm sẽ làm ra hành động không bằng cầm thú gì đó, nên đành ủy khuất cầu toàn, tạm thời chịu để anh chèn ép.

Mới đi ra khỏi cửa, Tô Song Song đã nhìn thấy một con vật khổng lồ mình đầy lông lá trắng như tuyết hướng cô chạy tới. Tô Song Song sửng sốt, nhưng khi thấy rõ cái đồng nhung mềm ấy là một con chó Tát Ma, thì liền nhoẻn miệng cười một tiếng, đem Tứ gia đặt ở đầu vai chờ nó chạy đến.

Lúc con Tát Ma chạy tới đến trước mặt Tô Song Song liền rất khéo léo ngồi chồm hồm xuống, bày ra bộ dáng nhu thuận. Tô Song Song lập tức vui vẻ, cũng ngồi xuống đưa tay ra sờ đầu nó.

Chú chó này rất mềm mại cũng rất nghe lời nha. Tô Song Song cười đến híp cả mắt, tay lại đưa xuống phía dưới sờ sờ, nó vẫn như cũ không có xù lông, nhất thời tâm trạng cô như muốn nở hoa.

“ Đỉnh ! ” tiếng cửa thang máy mở ra. Tô Song Song theo bản năng ngẩng đầu thì nhìn thấy Tần Mặc một thân quần áo thể thao từ bên trong đi ra.

Bởi vì gặp được chú chó rất đáng yêu, tâm tình cũng đặc biệt tốt, cho nên khi nhìn thấy Tần Mặc, chẳng những không có xoay người lập tức chạy đi,

ngược lại cảm thấy hôm nay anh ta rất đẹp trai, không khỏi phá lệ ngẩng đầu hướng về phía anh cười ngọt ngào chào hỏi:

“ Sớm vậy! ”

Tần Mặc đối với việc Tô Song Song đột nhiên nhiệt tình niềm nở cảm thấy có chút không được tự nhiên, hơi cau mày nhìn cô một cái, theo bản năng cảm thấy nàng chắc không phải bị sốt đến hỏng người đi.

Như Hoa vừa nhìn thấy Tần Mặc liền lập tức đứng lên chạy quanh Tần Mặc mấy vòng, bộ dạng lấy lòng muốn anh chơi đùa cùng nó. Tần Mặc sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng anh lại nửa ngồi xuống đưa tay lên xoa đỉnh đầu của nó.

Trước mặt là mỹ nam và chó đẹp, đây thật sự là một cảnh sắc động lòng người. Tuy nhiên Tô Song Song vẫn không nhin được quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cô rất muốn xác nhận xem mặt trời hôm nay có phải mọc từ phía tây hay không, nếu không tiểu cầm thú tại sao có thể có bày ra bộ mặt tràn đầy ấm áp như thế ?

“Chó này của anh ? ”

Tô Song Song tiến tới, không kiềm chế đưa tay ra lại sờ sờ .

“ Ừ. ”

Câu trả lời ngắn gọn mang đậm phong cách Tần thiếu, lời ít ý nhiều, tuyệt không nói dư một chữ.

Nhưng Tô Song Song vẫn nghi ngờ nhìn chăm chăm Tần Mặc, bộ dáng kia giống như thừa biết anh đang nói láo, mặt lạnh hỏi :

“ Nếu là chó của anh , tại sao nó từ cầu thang đi lên, còn anh từ thang máy đi ra? ”

Tần Mặc nghe Tô Song Song hỏi thì ngẩng đầu lên nhìn cô, lần này anh rốt cục quyết định làm sáng tỏ ý nghĩ của Tô Song Song, liền nhìn cô như nhìn một kẻ ngu ngốc:

“ Chính nó có thể tìm tới tận nhà, tại sao tôi phải theo nó đi cầu thang ? ”

Tô Song Song trong lòng hừ lạnh một tiếng , vừa hâm mộ lẫn ghen tị. Không phải chỉ là chó nhà anh ta chỉ thông minh một chút, nhận biết được đường đi thôi sao! Kiêu ngạo cái gì chứ!

Chẳng qua nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Như Hoa, trong lòng không nhận được khen ngợi đây thật đúng là một con chó thông minh, nó là lần đầu tiên tới đây mà lại có thể nhận biết được đường đi, thật là hâm mộ.

“Cô không cần hâm mộ, sủng vật tùy thuộc và sự thông minh của chủ nhân, đây không phải là việc cô có thể thay đổi. ”

Tô Song Song ban đầu nghe không hiểu, sau đó mới phản ứng được. Đây chính là anh đang chê bai trí thông minh của cô thấp.

Tô Song Song bĩu môi, đối với việc Tần Mặc không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng tất sẽ để cho cô thương gân động cốt, trong lòng khó chịu đã luyện thành thói quen.

Bây giờ toàn bộ sự chú ý của cô đều bị Như Hoa hấp dẫn, căn bản không có hơi sức và thời gian so đo cùng anh, nhưng vẫn không nhận được hỏi một câu :

“ Nó tên gì ? ”

“ Như Hoa . ”

“Hả?”

Tô Song Song sợ hết hồn, chột ngắc đầu nhìn Tần Mặc, một bộ dạng kinh ngạc như đây là chuyện không thể nào! Đây không phải là thật!

Tần Mặc vào lúc này ngay cả trả lời cũng lười, chỉ gật đầu một cái, sau đó đưa tay ra, móng vuốt Như Hoa liền lập tức đặt trên tay của Tần Mặc. Tần Mặc cũng theo đó vuốt ve, tạo nên một khung cảnh người và chó cực kì đầm ấm hòa thuận.

Tô Song Song lập tức cảm thấy cảm thú quả thật là cảm thú, ngay cả đặt tên cho chó cũng không bình thường. Nhưng rồi cô chợt nhớ đến, thì ra ngày Tần Mặc bị sốt, lúc anh ôm cô là nhằm cô với chó!

Làm hại cô sau đó còn vắt hết óc suy nghĩ, phải là cái dạng nữ nhân như thế nào mới có thể khiến anh gọi lúc đang ốm như vậy, cô ta cũng thật sự là có khẩu vị nặng. Có điều cái tên này cho một con chó dùng, cũng thật kỳ quái.

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy hiện tại lấp đầy bụng mới là quan trọng nhất, thuận miệng hỏi một câu:

“Tôi đi mua bánh bao, anh có ăn không?”

“Ăn, cho nó một phần.” Tần Mặc đứng dậy, phúi phúi tay.

“Nó có thể ăn bánh bao?”

Tô Song Song kinh ngạc nhìn Tần Mặc, sau đó cúi đầu nhìn con chó đang vui vẻ vây quanh Tần Mặc – Như Hoa.

Chẳng lẽ chủ nhân thiên tài, nên chó cũng sẽ không tầm thường? Thích ăn bánh bao thịt? Cô nghe nói giống chó Tát Ma này không thể ăn lung tung nha!

Tần Mặc vừa mở miệng liền lạnh nhạt khạc ra hai chữ khiến mắt của Tô Song Song thiếu chút nữa vì trùng to mà rớt ra:

“ Không biết . ”

“ ! ”

Tô Song Song nhất thời cảm thấy không nói nổi, sáng sớm đã phải cùng tiểu cầm thú đấu trí, cô đưa tay chỉ Như Hoa:

“ Nó rốt cuộc có phải chó của anh hay không ?! ”

“ Như Hoa ! ”

Tần Mặc khẽ gọi một tiếng, con chó Tát Ma kia lập tức vểnh tai, đứng ở trước mặt Tần Mặc, bày ra dáng vẻ thông minh lanh lợi, dùng hành động chứng minh ai là chủ nhân của nó.

“ Được! Được! Được! Bánh bao chó ! tôi đi mua bánh bao . ”

Tô Song Song bất đắc dĩ thỏa hiệp, đem Tứ gia từ đầu vai ôm xuống, không muốn cùng Tần Mặc dây dưa thêm.

“ Chờ đã, cô mang nó đi dạo một vòng. ” Sau đó Tần Mặc từ trong túi quần lấy ra một cái chìa khóa , thả vào trong tay của Tô Song Song, “ Sau này cô chăm sóc nó, một ngày hai lần. ”

“ Vì sao? Dựa vào gì chứ ? ”

Tô Song Song nhất thời xù lông! Cô mỗi ngày phải phục vụ tiểu cầm thú ba bữa ăn, chẳng lẽ bây giờ còn phải phục vụ cả sinh hoạt con chó của hẳn?

Mặc dù cô rất thích Như Hoa nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, cô không thể một mực bị tiểu cầm thú lấn áp!

“ Không làm ! ”

Tô Song Song không chờ Tần Mặc mở miệng, liền trực tiếp cự tuyệt, ngôn từ chính đáng, không cho phản bác.

“ Sinh con hay nuôi chó, hai chọn một ! ”

Tần Mặc khoanh hai tay lại, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, gương mặt tuần tú lập tức gần sát mặt của Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tại Sao Ghen?

Hai người hơi thở dây đưa cùng một chỗ, Tô Song Song không khống chế được mặt đỏ lên, không suy nghĩ liền nói: “Để tôi dắt nó đi dạo.”

“Tốt, tôi giao cho cô.” Tần Mặc đứng thẳng người, không chút ngượng ngùng giao cho Tô Song Song dây xích chó.

Cô nhìn chiếc vòng của chó trong tay mình, biết vậy cô chẳng làm rồi, giờ mà phản bác lại thì sợ anh ta sẽ không khách khí mà cư xử thô bạo, cô chỉ có thể hít hơi thật sâu, trong lòng thầm nói: Mình là quân tử, không cần chấp tiểu cầm thú.

Quả thật trong lòng cô đã sớm vui vẻ đến độ nở hoa rồi, con chó này cô không cần nuôi mà hằng ngày có thể mang nó đi dạo, quả thật là một chuyện tốt.

“Ông nội thứ Bảy đi nước ngoài, mong cô mấy ngày này có thể tới thăm.” Tần Mặc nói xong quay người muốn rời đi, Tô Song Song bỗng nhiên nắm chặt tay anh, nghiêm túc nói: “Thứ Sáu tôi không thể đi được!”

Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, sau đó tầm mắt chuyển xuống cánh tay của cô đang lôi kéo mình, Tô Song Song vội vàng buông tay ra, nhưng trên mặt nét nghiêm túc không hề dao động.

“Tôi biết rồi.” Câu nói của Tần Mặc mơ hồ như ở trong sương mù, nói xong anh quay đầu đi về hướng nhà mình.

Tô Song Song đối với tính cách khó gần, thất thường như thời tiết của anh, chỉ có thể dừng lại ở mức không biết phải nói gì.

Cô bấu môi, bề ngoài lộ ra vẻ bất mãn. Nhân lúc thang máy đi xuống liền kéo Như Hoa đi, nhưng phải mất một sức lực rất lớn, Như Hoa bình thường rất khôn ngoan nghe lời, bây giờ gặp thang máy đi xuống lại kì lạ như vậy.

Tô Song Song tính quay đầu hỏi Tần Mặc lúc này còn chưa bước vào nhà, thì bên này anh đã mở cửa nhìn lại nói với cô: “Như Hoa sợ phải đi thang máy.” Lời vừa nói xong liền đóng cửa lại, để Tô Song Song một mình tức giận vò đầu bứt tai.

Cô biết ngay là Tần Mặc sẽ không tốt như vậy, biết cô thích chó nên bắt cô cô cùng nuôi, chuyện này chắc chắn đã được tính toán cho cô đây mà.

Như Hoa tuy rằng cực kỳ thông minh, nhưng nếu cô đi xuống thang máy một mình thì thật đáng lo! Lỡ như thang máy dừng lại một tí, nó chạy mất dấu thì làm thế nào?

Tô Song Song nhìn cầu thang cách đó không xa, quyết định đưa Như Hoa đi cầu thang bộ.

Hai ngày nay Tô Song Song đều buồn chán ở nhà chỉnh sửa bản thảo, đem Như Hoa đi dạo một vòng, lúc trở về không hiểu sao tâm tình lại tốt hơn. Chỉ có điều nhìn Tần Mặc ở trước mặt ăn cơm trưa vô cùng bình thản, cô liền dùng sức cắn một miếng bánh bao.

Cô che tay trước mặt, nhưng ngay bản thân lại chẳng muốn ăn nữa, đứng lên bắt đầu tưởng tượng, cao hứng nghĩ đến lúc mình và thần tượng gặp nhau, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Cô theo bản năng nói: “Tần Mặc, chờ tôi gặp thần tượng của tôi xong, tôi sẽ mời anh một bữa thật ngon, trước giờ tôi đều muốn đọc sách dạy làm bánh bao thịt của Thành Đông Quách.”

Tần Mặc tay cầm đũa dừng một chút nhưng không nói tiếng nào, Tô Song Song cảm thấy vừa rồi mình nói như đàn gảy tai trâu, hừ một tiếng định không nói gì nữa. Nhưng bỗng như nhớ ra điều gì đó nên nói tiếp.

“Chiều nay tôi sẽ đi tới quán Café Miêu Phát Điệp để lấy cảm hứng, vẽ tranh xong sẽ ăn tạm cái gì đó, nên cơm chiều nay anh tự lo nhé.”

Tô Song Song cảm thấy rốt cuộc cô cũng có thể thoát khỏi thân phận giúp việc trong chốc lát, bánh bao trong miệng bây giờ so với lúc nãy thật sự ngon hơn nhiều.

Tần Mặc vẫn giữ im lặng như trước, tao nhã ăn cơm, ăn xong trực tiếp đứng dậy, không trả lời câu nói của cô. Sau đó mở cửa đi ra, đi ra ngoài lại khép cửa, động tác mạch lạc lưu loát, không có nửa phần kéo dài.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc – người biến cô thành căn tin, liên bữu môi, nhưng hình như đã thành thói quen nên cô cũng lười tức giận với anh. Cơm nước xong xuôi, cô liền chạy đến khu bên cạnh, chọn quán Café tao nhã nhất mang tên Miêu Phát Điệp để tìm cảm hứng.

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, Tô Song Song lựa vị trí gần cửa sổ, gọi một ly Cappuccino. Cô ôm bàn vẽ, cúi đầu nghiêm túc vẽ những đường cong bên ngoài.

Ánh nắng ấm áp chiếu qua gương thủy tinh rọi vào người cô, làm cho lông tơ trên gương mặt đều hiện ra một chút ánh sáng màu vàng, cả người trở nên rực rỡ.

Cô cúi nhẹ đầu, lộ ra chiếc cổ trắng ngần, vẻ mặt còn hiện ra vẻ chăm chú, bàn tay nhỏ bé trắng nõn cầm chiếc bút vẽ trên giấy, cô lúc này mang vẻ yên bình, lại cực kỳ đáng yêu khéo léo.

“Tô Song Song?” Bên đối diện bỗng truyền đến một câu hỏi không xác định được của ai, Tô Song Song lặng đi một chút rồi buông bút ngẩng đầu

lên, giây phút tiếp theo liền lập tức kinh hoàng đứng lên vô cùng bối rối, ngay cả bàn vẽ bị rơi trên mặt đất cũng không kịp nhặt lên.

Tô Song Song trừng lớn hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt, có chút không tin vươn tay dụi dụi mắt của mình, thế nhưng người đàn ông trước mặt lại không biến mất, lúc này cô mới lắp bắp mở miệng: “Phó... Phó tổng?”

Đối diện với người đàn ông có thân hình to lớn, làn da trắng như lúa mạch, anh ta là mang nửa dòng máu của Âu Mỹ, cơ thể như ánh mặt trời mang theo vẻ chững chạc trưởng thành, đôi mắt thâm thúy có ý cười nhìn Tô Song Song kinh ngạc.

Anh gật gật đầu, sau đó cúi người đem bàn vẽ Tô Song Song làm rơi trên mặt đất cầm lên để trên bàn, khoe miệng mang theo tia cười ấm áp hỏi: “Xin hỏi tôi có thể ngồi ở đây không?”

Tô Song Song vẫn duy trì bộ dáng ngơ ngác như cũ, lúc lấy lại tinh thần mới dùng sức gật đầu, bộ dáng vừa mừng vừa lo nói: “Phó tổng giám đốc! Anh ngồi đi! Ngồi đi!”

“Bây giờ đã hết giờ làm việc, cô không cần khách khí như vậy, cứ gọi tôi là Âu Dương Minh!” Anh nói xong liền ngồi đối diện cô, ánh mắt có như không lướt qua bàn vẽ nguệch ngoạc của cô.

“A! Ngài Âu Dương, có thể gọi tôi là Tô Song Song!” Tô Song Song cẩn thận ngồi đối diện Âu Dương Minh, hai tay đặt trên gối, bộ dáng lo lắng.

“Tôi biết cô mà, trang web của chúng ta gần đây rất chú ý đến cô, nên tôi thấy ảnh của cô, hôm nay mạo muội quấy rầy cô, xin thứ lỗi.” Âu Dương Minh khoe miệng mỉm cười, nói xong gật đầu tạ lỗi.

Tô Song Song bị những lời của anh làm cảm động, vui mừng đến độ suýt nữa rơi nước mắt. Cô gần đây bị Tầm Mặc áp bức, Bạch Tiêu lúc nào cũng

nhìn cô một cách kỳ lạ, khiến cho cô quên mất những người đứng đắn trông như thế nào.

“Không sao! Không sao!” Tô Song Song vội vàng lắc mạnh đầu, không nghĩ đến cô không thể điều chỉnh được độ mạnh yếu, đầu trực tiếp đập vào cạnh bàn khiến cô choáng váng đến hoa mắt.

Cô đưa tay ôm cái trán sưng đỏ của mình, đau đến nước mắt ứa ra, miệng mở to, chẳng quan tâm đến người ngồi đối diện.

“Cô... không sao chứ?” Âu Dương Minh đột nhiên vươn tay xoa xoa cái trán sưng đỏ của cô, Tô Song Song sợ tới mức mở to hai mắt nhìn anh, vừa mở miệng đã nói lắp: “Không... Không sao cả.”

Ngay sau đó, Âu Dương Minh thu tay mình lại, đột nhiên một cái vỗ tay vang lên giữa không trung, thành thực vững vàng như tiếng đàn violon-xen vang lên trong quán café im lặng. “Phục vụ! Phiên anh lấy giùm tôi một túi chườm nước đá lại đây!”

Tô Song Song vỗ vỗ túi chườm, vừa mừng vừa lo nhìn vẻ mặt dịu dàng mang ý cười của Âu Dương Minh, vẫn cứ nói lắp: “Cảm... Cảm ơn anh!”

“Đừng khách khí, quả thật hôm nay gặp nhau như thế này có lẽ cũng là duyên phận, tôi đang muốn tìm một ngày nào đó cùng cô bàn về bộ truyện tranh mới ra chuẩn bị xuất bản, không nghĩ tới đến nơi này không hẹn mà gặp.”

“!” Tô Song Song vừa nghe, suýt nữa phun ngụm café vừa mới uống, vội vàng đem túi chườm đang đặt trên đầu đặt xuống, ánh mắt sáng lên, khẽ hỏi: “Ngài Âu Dương, thật chứ?”

Âu Dương Minh nhìn vẻ kích động của cô, đột nhiên cảm thấy thú vị, vừa lúc này còn im lặng vẻ thực nữ, bây giờ mặt mày lại sáng sủa hỗn loạn

như vậy, nhưng thật ra rất đáng yêu. Anh cười gật gật đầu, trịnh trọng nói ra hai chữ: “Là thật.”

Tô Song Song lập tức hít vào một hơi thật sâu, lưng suýt nữa đơ ra, cô nuốt nước bọt, vừa muốn mở miệng thì đột nhiên di động vang lên.

Cô lấy điện thoại ra liền thấy hiện lên chữ “Tiểu cầm thú”, theo bản năng liền bấm hủy, nhưng điện thoại lại cố chấp vang lên lần nữa.

Cô nhú mào, định tắt lần nữa, đột nhiên lại sợ lờ Tần lão gia bên kia xảy ra chuyện gì. Cô nhìn Âu Dương Minh cười hồi lỗi, một tay chống lên bàn, cúi người xuống nghe điện thoại.

Café Miêu Phác Điệp ở đối diện ngã tư, Tần Mặc đứng ở chính giữa, nhìn Tô Song Song đang ngồi gần cửa sổ, tư thế lén lút nghe điện thoại của cô lọt vào đôi mắt đào hoa nhưng lạnh lùng của anh, nháy mắt làm cho anh tức giận nhướng mày.

Điện thoại vừa kết nối, Tô Song Song liền hạ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ông nội xảy ra chuyện gì à?”

Tần Mặc vừa nghe cô nói, đôi lông mày càng nhíu lại sâu hơn, có khi còn có thể kẹp chết một con ruồi, anh lạnh lùng hỏi: “Ngoài chuyện của ông nội thì tôi không thể tìm cô à?”

Tô Song Song vừa nghe Tần lão gia không xảy ra vấn đề gì liền nhẹ nhàng thở ra, tức là bên Tần Mặc cũng chẳng có việc quan trọng gì.

Bị giọng điệu có vẻ bá đạo của Tần Mặc khiến cô có chút mất hứng, cô nhíu mày, tức giận nói: “Đương nhiên rồi, nếu không tôi và anh còn có thể có chuyện gì? Tôi cúp máy đây!”

Cô còn chưa nói xong, Tần Mặc liền ngắt lời cô, giọng điệu mang chút mệnh lệnh nói: “Như Hoa muốn đi ra ngoài.”

“?” Tô Song Song nhất thời cảm thấy giống như Tần Mặc cố tình gây sự, cắn răng nói: “Tôi không rảnh, tôi cúp...”

“Mười phút sau cô không quay lại, tôi sẽ đem con mèo của cô ném xuống.” Giọng điệu lạnh lùng của anh khiến hô hấp của cô như bị dồn nén lại.

Cô sợ tới mức trừng lớn hai mắt, hô hấp trở nên dồn dập vì tức giận, nếu không phải ngại vì đây là nơi công cộng, cô sẽ rống lên giống như sư tử Hà Đông để trút hết phần uất trong lòng.

“Tần Mặc, anh dám!” Tô Song Song rất tức giận, không khống chế được gầm nhẹ một tiếng, Âu Dương Minh ngồi đối diện vừa nghe hai chữ “Tần Mặc”, tay bưng ly cà phê bỗng khựng lại, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, tầm mắt lại đặt lên người Tô Song Song.

Tần Mặc bên này lại không lên tiếng, nhìn một cô gái ôm con mèo đi ngang qua, anh đột nhiên ngăn cô gái lại, tay kia làm dấu cho cô gái kia đừng lên tiếng.

Cô gái nhất thời bị bộ dạng hấp dẫn của Tần Mặc cuốn hút, đỏ mặt gật gật đầu, Tần Mặc đem điện thoại đặt ở bên cạnh con mèo cô gái đang ôm, tay kia hết sức nhẫn tâm dùng sức nhéo.

Tiếng mèo kêu thê thảm vọng tới, Tô Song Song sợ tới mức suýt nữa ngã xuống ghế, cô tức giận không kìm chế được, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tần Mặc, nếu anh dám, tôi...”

“Mười phút.” Tần Mặc bên kia nói xong liền cúp máy, hướng về phía người con gái đang sợ hãi bên cạnh gật gật, xem như cảm ơn, sau đó vỗ vỗ tay, cầm lấy một chiếc ghế có ý ra ngoài.

Anh còn chưa có ý định đi bộ trở về thì thấy Tô Song Song vừa mới ở quán café, chạy tới như người điên, hướng về phía nhà trọ bọn họ.

Tần Mặc nhìn lướt qua người đàn ông ngồi ở quán café, gặp ánh mắt của anh ta vẫn còn đuổi theo bóng dáng của Tô Song Song, trong mắt hiện lên một chút lạnh lùng, ngay sau đó quay đầu trở lại, vội vàng bước nhanh cho kịp cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Không Muốn Nhìn Thấy Anh

Trong quán cà phê, Âu Dương Minh cũng đứng lên theo, chỉ tiếc anh còn chưa hỏi Tô Song Song có chuyện gì thì cô đã chạy ra bên ngoài.

Cửa thủy tinh va đập phát ra tiếng kêu thanh thúy, thông báo rằng người kia đã đi xa.

Anh xoay người nhìn theo dáng chạy vội vàng của Tô Song Song, đến khi bóng dáng ấy khuất tầm mắt mới quay lại, ánh mắt dừng lại ở bản vẽ cô để quên trên bàn.

Âu Dương Minh thu hồi ý cười ấm áp trên mặt, lông mày khẽ buông, cúi người cầm lấy bản vẽ của cô, bộ dáng như có điều suy nghĩ, ngay lập tức lại câu lên một nụ cười, thần sắc trong mắt không hề rõ ràng.

Tô Song Song không dám dừng lại dù chỉ một giây mà cứ thế cắm đầu cắm cổ chạy về nhà, sau khi nghe thấy tiếng mèo kêu thê thảm trong điện thoại, cô đã cảm thấy đầu óc như chết lặng.

Cô cảm thấy giờ phút này hai chân đều đang run rẩy, nếu cô dừng lại, nhất định sẽ té ngã trên đất, cho nên cứ thế chạy như điên về nhà.

Rõ ràng khoảng cách bình thường rất ngắn, nhưng vào giờ khắc này, Tô Song Song lại cảm thấy đường về nhà vô cùng dài và xa lạ.

Đến lúc chạy về khu nhà, lại thấy một đồng người đang vây quanh dưới nhà, nhất thời liền dừng bước, hô hấp trong nháy mắt như tạm dừng, ngay sau đó lại trở nên dồn dập.

Mỗi một lần nhịp đập của tim vang lên, kiểu như toàn bộ mạch máu trong cơ thể đều theo đó mà nhảy lên kịch liệt.

Tô Song Song nhất thời cảm thấy cổ họng khô khốc, đành há miệng thở dốc, cũng muốn dò hỏi xem có chuyện gì xảy ra nhưng lại phát hiện bản thân mình một chữ cũng không thốt lên được.

Trong đám người kia không biết có ai đó thấp giọng nguyên rủa một tiếng: “Là ai vậy? Người nào thiếu đạo đức, lại ném thứ này xuống đây!”

Một câu nói làm cho Tô Song Song cảm thấy hai chân mềm nhũn, lão đảo không đứng vững, liền vội vàng vịn tay vào thùng rác gần đó mới có thể trụ lại được.

Cô cảm thấy ừ tai một trận, đầu ong ong đau đớn, thoáng chốc nhuộm lên một tầng nước trong hốc mắt.

Tứ gia! Người thân duy nhất còn lại trên cõi đời của cô! Là thứ duy nhất ba mẹ để lại cho cô! Nếu nó đã chết ... chết ...

Tô Song Song càng không dám nghĩ tiếp, cô trở nên mê muội trong nháy mắt, sau đó điên cuồng lao vào trong đám người.

Bốn phía xung quanh đều truyền đến tiếng chửi rủa, tất cả cô đều không nghe thấy, đẩy hết đám người đó ra, chỉ thấy một mảnh đen thui nằm trơ trọi, Tô Song Song nhất thời cảm thấy vô cùng bi thương thống khổ.

Bị cô đụng vào ngã trái ngã phải khiến đám người kia còn chưa kịp phản ứng, lại nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, đều không thể tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra.

Tự nhiên có một bác gái đầy tinh thần tươi cười bước ra, ngón tay giơ lên, trừng mắt nhìn Tô Song Song hỏi: “Cô gái, cô vừa ném chậu hoa à?”

Tô Song Song bị quát như vậy, liền lấy lại tinh thần, nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, vươn tay vuốt lấy khuôn mặt cứng ngắc của mình, sau đó quay đầu lại nhìn về mặt giận dữ của đám người kia, cười mỉa mai một chút.

“Không phải của cháu, cháu chưa bao giờ trồng hoa, vừa rồi cháu tưởng là con mèo của cháu rơi xuống, hiểu lầm, đều là hiểu lầm thôi ạ!”

Tô Song Song nói xong liền phúi phúi vài chỗ bẩn trên quần áo của mình, sau đó lùi lại phía sau, lúc ánh mắt của mọi người vẫn đang nghi ngờ, vội vàng xoay bước chân, hướng về phía nhà mình chạy đi.

Rốt cuộc chạy đến nhà mình, Tô Song Song mới tựa vào cửa thở phào một cái, chân cô thế nào vẫn đang còn run rẩy.

Vừa mới một khắc kia, làm cô nghĩ đến Tứ gia đã chết, cô cảm thấy bản thân thật vất vả để có thể sống tiếp, như thế cũng muốn chết theo.

“Cô đang làm gì thế?” Cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ xa xa truyền đến, Tô Song Song trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, liền quay đầu ngơ ngác nhìn về Tần Mặc vừa mới trở về.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tô Song Song trừng lớn hai mắt, dồn dập hỏi Tần Mặc, đáng nhẽ lúc này anh nên ở nhà của cô mới phải, cầm lấy mèo của cô mà ngược đãi nó, không phải sao?

Tần Mặc vừa muốn giơ tay lên, Tô Song Song liền quay lại, nhanh chóng mở cửa ra, tròn mắt như rót ra, tay cô đều đang run rẩy.

Thấy Tứ gia lười biếng nằm ở trong chiếc ô của nó, còn đang vươn chân ôm lấy cuộn len, Tô Song Song trong nháy mắt như bị mất hết sức lực, liền tựa người vào khung cửa.

Tứ gia nghe thấy động tĩnh, lúc nó dùng đôi mắt nhỏ nhắn mười phần khinh thường quét về phía Tô Song Song, nước mắt của cô vẫn nghẹn ở trong mắt này giờ rồi cuộc không nhìn được nữa liền chảy xuống.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song thấy cô khóc, lông mày liền nhíu lại, tay đang giơ giữa không trung liền hạ xuống.

“Khóc cái gì?” Âm thanh của Tần Mặc rất lạnh lùng, bình thường Tô Song Song còn có thể tự mình đa tình nghĩ rằng anh đang quan tâm cô. Nhưng ở tại giờ khắc này, lời nói lạnh như băng của anh ở trong đầu cô như biến thành một câu hỏi chất vấn.

Tô Song Song mạnh mẽ quay đầu nhìn Tần Mặc, hai mắt luôn mang theo ý cười giờ phút này lại tràn đầy phần hận, tính tình của cô tuy rằng luôn hòa hảo, nhưng cũng không phải luôn để người khác bắt nạt.

Lần đầu tiên thấy Tô Song Song nhìn mình với vẻ căm tức như thế, trong lòng Tần Mặc liền có chút phiền não, theo bản năng liền mím chặt môi lại.

Bộ dáng này, trong mắt Tô Song Song, chính là vẻ không kiên nhẫn, hơn nữa, lời nói quan tâm kia của anh lại vừa bị cô xuyên tạc thành chất vấn, hai điều này thành công làm cô phát hỏa.

Bình thường Tần Mặc đều ức hiếp cô, Tô Song Song cũng coi như mình đang làm việc thiện, nhưng là hôm nay, anh lại thân nhiên lấy người thân của mình ra để đùa giỡn.

Hiện tại, vui vẻ đều đã hết, anh vẫn còn bày ra dáng vẻ không kiên nhẫn, chẳng nhẽ anh không thấy cô đang rất khó chịu sao?

Tô Song Song muốn bùng nổ, trước mặt Tần Mặc từ xưa đến nay đều chưa từng phát hỏa, chính là bây giờ như muốn đốt cháy cả thế giới.

“Tần Mặc, tôi sẽ tính toán với anh!” Tô Song Song trực tiếp rống giận một câu, ngay sau đó lời hết ân oán mấy ngày nay ra trút hết tất cả thành hàng loạt pháo liên thanh mà bắn vào Tần Mặc.

“Anh bình thường luôn ức hiếp tôi, trước mặt ông nội tôi đều nhịn, chỉ cần đừng quá đáng! Anh có biết Tứ gia rất quan trọng đối với tôi không, sao anh có thể lấy nó ra đùa giỡn với tôi, sao anh có thể?”

Tô Song Song nói xong, nước mắt lại càng tuôn ra, vừa mới nghĩ đến nếu như Tứ gia chết, cảm giác vô cùng tuyệt vọng ấy cứ lượn lờ trong lòng cô, chỉ cần nghĩ đến một chút, liền khiến cô không khống chế được mà rơi nước mắt.

Tần Mặc không nói gì, đi lên vài bước đến bên cạnh Tô Song Song nhưng cô lại mạnh mẽ lui về phía sau, về mặt đề phòng nhìn anh.

Cảm giác được sự phòng bị của cô, Tần Mặc rất khó chịu, mặt mày thêm nhăn nhó, vừa định mở miệng nói gì đó, câu tiếp theo của Tô Song Song liền đánh gãy lời anh:

“Tần Mặc, gặp anh thật chẳng có chuyện gì tốt cả, anh chính là khắc tinh của tôi mà!” Tô Song Song vừa nói vừa đưa tay vào trong túi áo sờ soạng, đến khi sờ được chiếc chìa khóa Tần Mặc từng đưa cho cô, liền ném về phía Tần Mặc.

“Tôi về sau không bao giờ ... muốn có quan hệ gì với anh nữa! Tần Mặc, tôi và anh về sau gặp mặt coi như chưa từng biết nhau!”

Tô Song Song cảm thấy vô cùng khó thở, câu cuối cùng như là hét lên, sau đó, cô dường như nhớ tới gì đó, lại tiến lên vài bước, đưa tay vào trong túi quần Tần Mặc sờ soạng, rồi lấy ra chìa khóa nhà mình, liền gắt gao nắm chặt trong tay.

Sắc mặt Tần Mặc nhất thời khó coi đến cực điểm, anh thông thả quay đầu nhìn thoáng qua chìa khóa bị cô ném trên mặt đất, sau đó cúi người nhặt nó lên.

Tô Song Song nói xong, cảm thấy vô cùng thiếu dưỡng khí, liền đưa tay vỗ vỗ ngực, hai mắt mơ hồ bị nước làm nhòe đi, khiến cô không thấy rõ được vẻ cô đơn chợt lóe lên trên mặt anh.

“Cho là không biết nhau?” Tần Mặc nhặt chiếc chìa khóa lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy nước mắt, lạnh lùng hỏi một câu.

“Đúng!” Tô Song Song tuy rằng không quên chuyện của Tần lão gia nhưng cô thật sự bị Tần Mặc chọc tức rồi, liền cắn răng buông một câu.

Cuối cùng cô lại nghĩ đợi đến lúc nào đó vụng trộm đi xem tình hình của ông nội là được mà, nghĩ như thế, cô lại càng khẳng định hơn.

“Tô Song Song, cô đừng hối hận.” Tần Mặc rũ xuống vẻ mặt gắt gao nhìn chăm chăm Tô Song Song, vừa mở miệng ra là đem theo giọng điệu lạnh nhạt, băng hàn cũng tản ra trong mắt.

Chẳng qua nó xuất hiện nhanh chóng làm cho Tô Song Song không nhìn rõ, chỉ làm cô hết hồn một chút, thật giống như cô sẽ bị xui xẻo ngay lập tức vậy.

Tô Song Song cắn môi, cảm thấy được mình làm nô dịch quá lâu cho anh nên mới xuất hiện ảo giác, cô hung tợn trừng mắt nhìn anh, sau đó trực tiếp xoay người, dùng hành động chứng minh rằng cô không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa vang lên giữa hành lang yên tĩnh trống trải, Tần Mặc phiến muộn vươn tay lên vò tóc.

Sau đó anh cúi đầu nhìn thoáng qua đồ vẫn còn ở trên tay mình, trên đó còn khắc bốn chữ “Hàng tặng không bán” đầy vẻ châm chọc.

Tần Mặc phiền não trực tiếp ném nó vào thùng rác, đi nhanh vài bước, mở cửa nhà mình đi vào, trong nháy mắt lại phát ra tiếng đóng cửa “rầm” một tiếng, so với tiếng đóng cửa vừa rồi của Tô Song Song lại càng thêm dữ dội, có thể thấy được anh có bao nhiêu bức tức.

Tô Song Song lúc này đang tựa người trên cánh cửa, phát hỏa xong, nhìn Tứ gia yên tĩnh nằm đó, lại nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Tần Mặc, trong lòng có chút không nở, cảm thấy mình dường như đã làm chuyện bé xé ra to.

Mặc dù tiểu cầm thú bình thường rất bất lương, nhưng ở trong căn phòng tối ngày đó đã giúp cô, câu nói “Đừng sợ, tôi ở đây” vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Cô cắn môi, vẻ mặt vô cùng rối rắm, do dự có nên mở cửa hay không, đúng lúc này lại truyền đến tiếng đóng cửa vang vọng từ phòng anh, tâm tình lại bùng phát.

Cô hung tợn đá vào chiếc bàn bên cạnh một phát, nhất thời đau đến nỗi ngồi xuống ôm ngón chân mà gào khóc, cô hít hít cái mũi, áy náy trong lòng tan thành mây khói lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song theo phản xạ bình thường liền tỉnh dậy rất sớm, sau đó rời giường đi rửa mặt, theo bản năng sẽ đến phòng của Tần Mặc dắt Như Hoa đi dạo rồi đi mua bữa sáng.

Cửa mở trong nháy mắt, Tô Song Song lại nhớ tới ngày hôm qua vừa cãi nhau với tiểu cầm thú, cô cúi đầu nhìn ngón chân vẫn còn đau nhức, rồi lại trừng mắt nhìn cánh cửa phòng Tần Mặc đang đóng chặt hừ lạnh một tiếng, xoay người, dùng lực đóng mạnh cửa lại.

Cô mới không có hơi sức mà để ý đến Tần Mặc vong ơn phụ nghĩa không bằng cầm thú ấy, cô còn phải chuẩn bị đề thứ sáu này đi gặp nam thần bàn luận về bản thảo.

Tô Song Song vừa nghĩ tới sẽ được nhìn thấy nam thần của mình, khó chịu trong nháy mắt liền bị cô đè xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Anh Chính Là Thần Tượng?

Sáng sớm thứ Sáu, Tô Song Song còn đang say giấc mộng đẹp thì bị một trận gõ cửa liên tục làm thức giấc. Cô mắt nhắm mắt mở ôm chăn đi đến rồi tựa mạnh vào thành cửa, khó chịu hỏi: “Ai vậy?”

“Cô nghĩ ai? Nếu không mở cửa, bà đây ăn tươi nuốt sống người!” Ngoài cửa truyền vào giọng nói hùng dũng hiên ngang, sau đó người đó dùng lực mạnh mẽ đá vào cửa, Tô Song Song cảm thấy sự rung chuyển của cánh cửa phía sau lưng mình, thân thể cũng trở nên lắc lư theo.

Cô khép hờ mắt suy nghĩ, giọng nói này hết sức thân thuộc, nhưng hiện tại đầu cô thật sự hỗn loạn nên chẳng nhớ ra ai cả, nhưng cô chắc chắn mình biết người này.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song mở cửa, còn chưa kịp kéo về sau thì cửa đã bị túm lấy rồi mạnh mẽ mở ra, hướng về phía Tô Song Song phía trước ập tới.

Tô Mộ vừa thấy liền giữ chặt cô, nhìn thấy đôi mắt tèm nhem ngái ngủ, sư tử Hà Đông lập tức gầm lên: “Đầu óc cô để làm gì vậy? Hôm nay! Một ngày quan trọng như vậy mà cô còn thản nhiên ngủ như vậy à? Nói! Cô muốn chết phải không?”

Cuối cùng Tô Song Song cũng có thể tỉnh táo trở lại, cô chớp chớp mắt, nhìn Tô Mộ như sư tử Hà Đông la hét trước mặt mình, sau đó nhìn đồng hồ báo thức trên tường, 7 giờ.

Tô Song Song còn đang suy nghĩ, mới chỉ 7 giờ thôi. cô có thể ngủ thêm một tí nữa, ngay sau đó đôi mắt nửa tỉnh nửa mê lập tức trợn to, cô hít một hơi sâu rồi hét lên một tiếng thảm thiết: “A!” Sau đó chạy tán loạn trong phòng.

Tô Mộ xoa xoa lỗ tai vừa bị tra tấn, bước về phía trước giữ chặt Tô Song Song đang chạy loạn trong phòng, giọng nói quyết đoán ra lệnh: “Cô! Ngay bây giờ đi đánh răng rửa mặt đi, còn tôi đi tìm quần áo.”

Tô Song Song ngẩn ra một chút sau đó dùng lực gật gật đầu. Hai người phân công làm việc, cuối cùng đúng 7 giờ 25 phút, Tô Song Song thay đồ xong bước ra ngoài.

Cô đứng trước gương nhìn chiếc váy màu trắng mặc trên người, có chút không yên tâm quay đầu nhìn về phía Tô Mộ đang hài lòng, xoa xoa bụng nhỏ.

Do dự một lúc, cô mới ngẩng thơ hỏi: “Tô Tô à! Tôi có lẽ nên ăn chút gì đúng không?”

“?” Tô Mộ nghe được lời nói giống như đầm rồng hang hổ*, vẻ mặt cô giống như người ngoài hành tinh nhìn chăm chăm Tô Song Song.

Cô mở miệng nói: “Boss đại nhân không phải chính là tinh thần ăn uống của cô hay sao? Được nhìn thấy anh ta, cô còn suy nghĩ đến việc đó, rốt cuộc đầu với bụng cô được làm từ gì vậy?”

“...” Tô Song Song nhất thời không biết nói gì, liền bĩu môi, “Nhưng tôi đói bụng.”

“Ăn cái gì mà ăn! Tôi đây cũng vì muốn tốt cho cô, lỡ như bộ dạng của Boss thật sự rất kinh khủng, cô ăn no rồi lại phải cho ra, thật sự là rất lãng phí, lúc ấy cũng đừng nghĩ tới việc bàn bạc công việc!”

Tô Song Song vừa nghe, trong lòng liền run lên, định nói ra câu nói kinh điển của mình, cô chú trọng không phải là vị thần tượng này, mà là tác phẩm của anh ta, nhưng đáng tiếc Tô Mộ không cho cô cơ hội để mở miệng.

“Được rồi, được rồi! Cô đi nhanh lên, giờ chỉ còn hơn 1 tiếng thôi, cô không thể trong chốc lát mà đến đó được, chẳng lẽ cô muốn Boss chờ đợi? Nếu như bị kẹt xe thì chỉ có đường chết!”

Tô Mộ một tay phụ giúp Tô Song Song, tay kia đuổi ra đem một hộp đồ ăn sáng đặt ở trên bàn đưa cho cô, cảnh cáo nói: “Coi chừng ăn luôn cả son đây!”

Tô Song Song vô cùng xúc động, đầu cúi xuống, hai mắt rưng rưng. Hôm qua chính sửa bản thảo, làm việc cả đêm, cơm tối cũng không kịp ăn, bụng đã sớm đói rồi.

Cô là một cây ăn hàng, một ngày không thể ăn ít hơn ba bữa, nên hôm nay sợ trước mặt thần tượng mà bụng lại kêu thì thật sự xấu mặt, lúc đó tốt nhất đem cô ném tới biển Thái Bình Dương đi.

Vốn là Tô Song Song không cảm thấy lo lắng, cho đến khi xe của Tô Mộ đứng trước tập đoàn Tần Thị, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc to lớn trước mặt, cô hít một hơi sâu, tay chân lạnh như băng, cơ thể bắt đầu run lên.

Tô Mộ dừng xe lại, vừa quay đầu đã thấy bộ dáng như con gấu của Tô Song Song, nhất thời khí huyết không lưu thông nổi, cô mở cửa xe một cước đá Tô Song Song xuống.

Tô Song Song lão đảo, suýt nữa là ngã xuống đường, cô quay đầu nhìn Tô Mộ phần uất, cơ thể từ khẩn trương chuyển thành tức giận nên cơ thể càng run rẩy hơn.

“Lo lắng làm gì! Không phải chỉ là gặp Boss thôi sao? Anh ta không ăn thịt cô đâu!” Tô Mộ nói xong liền rút điện thoại ra. “Tôi hỏi lần nữa, cô có thể lên đó hay không?”

*đầm rỗng hang hỏ: đưa mình vào thế bí, thế khó xử.

Tô Song Song kéo kéo váy của mình, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ, cô nuốt nước bọt nói: “Tô Tô, cô để điện thoại ngược rồi.”

“!” Tô Mộ nhìn lại, quả nhiên điện thoại trong tay cô bị ngược thật, cô vội vàng sửa lại, cứng rắn nói: “Nhìn không kỹ.”

Tô Song Song lúc này không biết nên cười hay nên khóc, nếu Tô Mộ bây giờ mà lo lắng, cô sẽ càng hoang mang hơn nữa.

Tô Mộ nói chuyện điện thoại xong, liền kéo cô đi tới cửa của công ty, lòng hăng hái cao vút, làm ra vẻ thoải mái nói: “Sợ cái gì chứ! Trời mà sập xuống, tôi cũng sẽ nâng cô lên!”

Nhưng sau khi nghĩ lại, cô hạ giọng: “Dù sao cô cũng đừng có ngốc nghếch mà chịu đựng, có chuyện gì thì cứ gọi, tôi sẽ đến hỗ trợ cô.”

Tô Song Song cảm kích nhìn Tô Mộ, trong lòng càng không yên. nhin không được liền nuốt nước bọt, không biết có phải lúc này ăn chưa no hay không mà lúc này chân cô bắt đầu run run.

Mẹ đẻ của trang web chính là tập đoàn Tần thị, trụ sở là một tòa cao ốc nằm ở vị trí không thu hút lắm. Tô Song Song bình thường tới chỗ này đều đi cửa khác.

Nhưng hôm nay lại đi gặp Boss của tập đoàn Tần thị, Tô Song Song bị Tô Mộ kéo vào cửa chính, trên đường đi, cô mới thấy được sự huy hoàng của tập đoàn này.

Nhất là khi cô đứng ngoài thang máy dành cho Boss, nhìn vào chiếc cửa thang máy được khắc hoa nạm vàng, cô có hơi ngẩn ra.

Giờ phút này, Tô Song Song mới bắt đầu hiểu rằng, thần tượng của cô không đơn giản chỉ là những bức tranh trong cuốn truyện tranh, mà là Boss của một công ty lớn như vậy, lòng hăng hái chỉ vừa mới xuất hiện, hình như bây giờ có chút chạy ngược trở về rồi.

“Đừng sợ, không phải cô hay nói cô ngưỡng mộ chính là tác phẩm của anh ta hay sao? Có quan hệ gì với người đàn ông đó đâu cơ chứ!”

Tô Mộ vỗ vỗ vai cô. cửa thang máy mở ra, cô bày ra một chút tươi cười, có điểm lo lắng nói: “Cô phải tự đi thôi, Boss không gọi tôi, tôi không thể đi cùng cô được.”

“Gì chứ?” Tô Song Song còn chưa hiểu ra, Tô Mộ đã nhẹ nhàng đẩy cô vào, cô lui về phía sau từng bước đến khi vào bên trong thì cửa thang máy cũng đóng lại, đưa cô đến tầng cao nhất.

Cửa thang máy lại mở trong nháy mắt, hai chân Tô Song Song như nhũn ra dựa vào cửa, bởi vì chân cô hiện giờ rất yếu nên nhất thời không ra được.

Một nam thư kí còn trẻ tuổi đứng trước cửa thang máy, thấy dáng vẻ của cô như vậy cũng không lộ ra chút ngạc nhiên gì, ngược lại còn tươi cười, ra vẻ thân thiện khiến sự lo lắng của cô bỗng giảm bớt chút ít.

“Tốt quá, Tô Song Song tiểu thư, tổng giám đốc đang chờ cô ở văn phòng.” Nam thư kí nói xong liền né sang một bên, tay đưa ra bộ dạng mời cô đi.

“A! Đang ở trong... chờ tôi?” Tô Song Song vừa nghe thần tượng đang đợi mình, liền bất chấp lo lắng, đi ra khỏi thang máy, kéo kéo chiếc váy, hít vào một hơi sâu.

“Đúng vậy, mời cô đi theo tôi.” Nam thư kí nói xong rồi dẫn đường cho cô đến văn phòng của Tổng giám đốc.

Tầng cao nhất hoàn toàn im lặng, hành lang dài hai bên là vài văn phòng to lớn làm bằng kính nửa trong suốt. Tô Song Song âm thầm đánh giá, những người ngồi bên trong làm việc chắc chắn đều mang bộ mặt của Bạch Cốt Tinh.

Cô đang đoán thần tượng của mình như thế nào thì người nam thư kí bỗng dừng bước, quay đầu nhìn Tô Song Song mỉm cười nói: “Đã đến.”

Nói xong anh ta gõ cửa, chỉ gõ một cái nhẹ bên trong đã truyền ra một giọng nam trầm thấp: “Vào đi.” Giọng nói lạnh như băng không có cảm tình, Tô Song Song nghe được càng thêm lo lắng.

Cô cảm giác được có gì đó không như ý, nhưng không nghĩ ra được, cô hướng về người nam thư kí lễ phép cười, sau đó hít một hơi thật sâu, nuốt nước bọt, tạm thời khống chế hai chân đang run của mình.

Vừa nghĩ đến sẽ được gặp thần tượng mà cô ngày đêm trông chờ, trong lòng Tô Song Song lập tức kích động: “Vào thôi vào thôi!” Cô nhanh chóng đứng thẳng dậy, trái tim như muốn nhảy đến cổ khi cánh cửa dần dần mở ra.

Cửa mở ra trong nháy mắt, cô ngừng thở, đưa ra điệu bộ tươi cười, nhưng bởi vì lo lắng nên cơ mặt trở nên cứng ngắc, thật sự so với khóc thì còn khó coi hơn nhiều.

Cô nâng tầm mắt lên, chỉ thấy trong văn phòng to lớn tối đen như mực có một chiếc bàn làm việc, sau chiếc bàn đó là chiếc ghế da đang xoay lưng về phía cô.

Tô Song Song liền cảm thấy căn phòng này rất quen thuộc, bố cục nơi đây hình như cô đã thấy qua ở đâu rồi.

Đáng tiếc đầu cô hiện giờ đang rất hỗn loạn, có thể khống chế sự lo lắng trong lòng đã tiêu tốn một lượng tinh thần rất lớn, nên căn bản không có tinh thần để lo việc khác.

Cô đi lên phía trước hai bước, cửa phía sau đột nhiên đóng lại, cô vội quay đầu nhìn thì sau lưng lại phát ra động tĩnh rất nhỏ.

Tô Song Song vội vàng quay lại, ánh mắt chớp như không chớp nhìn chiếc ghế đang đưa lưng về phía mình, ở phía tay vịn của ghế bỗng lộ ra một bàn tay thon dài đang cầm tài liệu, xem ra thần tượng đưa lưng về phía cô rồi.

Cô cẩn thận thở ra một hơi, cố sức giữ ý cười trên gương mặt cứng nhắc của mình, bắt đầu chào hỏi: “Tổng giám đốc, chào ông! Tôi là Tô... Tô Song Song!”

Vì căng thẳng nên lộ ra sự xoắn xuýt của mình, cô hận ngay bây giờ không có hốc tường nào cho cô chui vào, nhưng lời nói đã vụt ra khỏi miệng rồi, cô chỉ có thể kiên trì, làm ra vẻ như bình tĩnh đứng ở vị trí.

“Ừ.” Câu nói đơn giản phát ra, lộ ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau đó tấm lưng vốn đang đưa về phía cô chậm rãi quay lại.

Tô Song Song tim lại chạy tới cổ, cô sắp được nhìn thấy thần tượng rồi, vui đến nỗi nước mắt rơi xuống.

Bàn tay đang cầm bản thảo bỗng run run, bởi vì quá lo lắng nên cô phải dùng sức mạnh mới nắm chặt được, nếp uốn của tập bản thảo dày cộm bỗng bật ra, phát ra động tĩnh rất nhỏ, nhưng trong văn phòng trống trải lạnh lẽo này, tựa hồ rất chói tai.

Giây phút chiếc ghế dựa xoay lại trước mắt, lọt vào mắt Tô Song Song đầu tiên là đôi mắt đào hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đó không hề có một tia cảm xúc hiện ra.

Sau đó là chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khêu gợi, tất cả điều ấy, gương mặt ấy dù cô có chết đứng thì cũng không bao giờ quên được!

Ngay lúc này, Tô Song Song cảm thấy toàn bộ ý nghĩ về tướng mạo của thần tượng nháy mắt hoàn toàn chết rồi.

Khóe miệng đang bày ra một nụ cười liên cứng ngắt, thân hình trước mắt khiến cơ thể cô như bất động, giống như ngay cả hô hấp cũng đã dừng, nhịp tim lúc này còn đập loạn tới tám mươi nhịp “Thịch thịch!” bây giờ liên ngừng một chút, suýt nữa là bay ra ngoài.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nam Thần Đã Chết

“Ô Song Song?” Tần Mặc là người mở miệng trước, giọng điệu nhẹ nhàng như không có gì xảy ra, mang theo một chút nghi hoặc, quả là thái độ đối với người xa lạ. Nói xong, anh hơi ngẩng đầu lên một chút, ánh mắt lạnh như băng chống lại tầm mắt Tô Song Song đang nhìn mình.

Tô Song Song vừa mới dừng lại được một chút, trái tim lại mạnh mẽ nhảy dựng lên, cô hơi há miệng thở dốc, phát ra âm thanh khàn khàn, nhưng không có nói thành lời, hai chân mềm nhũn lui từng bước về phía sau, vẻ mặt như gặp phải quỷ, mạnh mẽ hít vào một hơi: “Tần ...Tần Mặc?”

Tần Mặc gật đầu rất nhẹ một cái, sau đó cầm lấy hồ sơ của Tô Song Song để trên bàn, không thèm để ý đến cô mà cúi đầu lật xem.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Tô Song Song nhất thời cảm thấy như có khủng bố lẫn chiếm Trái đất vậy, cô rất muốn bay ra ngoài không gian vũ trụ để lẫn trốn.

Cô thấy Tần Mặc tự nhiên lại xuất hiện ở đây, có chút sợ hãi mà lui về phía sau từng bước, sợ anh đột nhiên biến thành cầm thú, đem cô ăn thịt.

“Tôi chính là người sáng lập Tần thị.” Lời nói đơn giản, lời ít ý nhiều, vô cùng đáng tin.

Hai đồng tử trong mắt Tô Song Song bây giờ co rút lại kịch liệt, ngay sau đó như được gắn tên lửa, rất nhanh lao về phía trước vài bước, vọt tới phía trước chiếc bàn, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tần Mặc.

“Tần Mặc, rốt cuộc anh đang đùa giỡn gì thế, anh sao có thể là Mặc?”
Lời nói của cô vô cùng kiên định, cũng là thể hiện sự chân thật đáng tin.

Tần Mặc buông xuống văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, cảm giác bức bách từ đôi mắt anh mang lại cho người đối diện càng ngày càng nặng nề: “Không tin, có thể đi ra.”

Hai người bốn mắt trừng nhau, cũng là sát khí bắn ra khắp nơi, Tô Song Song vì nam thần của cô mà đến, đối với thái độ như vậy của Tần Mặc, xem ra anh vẫn còn để tâm chuyện lần trước cô muốn hai người gặp nhau thì hoàn toàn coi như chưa biết nhau.

Cô bữu môi, đột nhiên trở nên nhanh nhẹn, sau đó chuyển tầm mắt cẩn thận quét một vòng xung quanh văn phòng, lại phát hiện có một chiếc giá sách rất lớn có thể giấu được người bên trong, cô vội vàng đi qua, mở ra kiểm tra một chút.

Tần Mặc nhìn một loạt những động tác của Tô Song Song, đôi mắt lạnh lùng lại thoáng lên một tia nghi hoặc, phản ứng của cô hiện giờ so với sự dự đoán trước của anh có vẻ không giống nhau. Thời điểm Tô Song Song quay đầu lại, anh liền nhanh chóng khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

“Tần Mặc! Anh nói đi, anh đã đem Mặc đại thần giấu vào nơi nào rồi? Anh sao có thể là Mặc đại thần chứ!” Tô Song Song nói xong lại đi vài bước đến đứng đối diện với Tần Mặc, hai mắt cùng anh giằng co, trong mắt còn mang theo nghi ngờ sâu sắc.

Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy lời mình nói rất có đạo lý, căn căn môi, nhìn chăm chăm Tần Mặc, giống như đang nhìn bộ dáng của một tên tiểu nhân đê tiện.

Tần Mặc ngàn lần, vạn lần chưa bao giờ nghĩ tới tình huống này, anh thực sự không biết nên nói gì, lông mày nhất thời nhăn lại thật sâu, rõ ràng Tô Song Song hoàn toàn không tin lời anh nói.

Ngay sau đó, Tần Mặc cầm lấy một tờ giấy trắng, ngón tay thon dài bắt được chiếc bút máy, chẳng thèm để ý đến Tô Song Song, bắt đầu phác những nét vẽ đầu tiên lên giấy.

Tô Song Song hiện giờ đang đắm chìm trong tưởng tượng của chính mình, cô vô cùng hoảng sợ nhìn Tần Mặc, cảm thấy loại chuyện giết người cướp của, qua sông đoạn cầu này tiểu cầm thú hoàn toàn có thể làm được.

Cuối cùng, vẻ mặt cô lại càng kỳ quái hơn, run rẩy hỏi: “Tần Mặc, anh không phải đã giết Mặc đại thần chứ?”

Tần Mặc vừa nghe được lời nói của Tô Song Song, tay cầm bút máy đột nhiên dừng một chút lực, “Cạch”, ngòi bút gãy nát, tiếng động thanh thúy vang lên thành công gây được sự chú ý với Tô Song Song.

Cô mới từ trong tưởng tượng của mình mà lấy lại tinh thần phán đoán, cúi đầu nhìn bức tranh Tần Mặc vừa vẽ, ngay sau đó lại chìm vào suy nghĩ rồi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ngón tay run rẩy chỉ vào bức họa kia.

Đây chính là bản gốc vẽ phác họa nhân vật, quần áo trang sức hoàn toàn giống với phong cách của Thục Tiên truyện, mà khuôn mặt kia, lại rất giống cô.

“Anh ...Anh ...Anh ... thật sự là Mặc đại thần?” Tô Song Song lúc này cà lăm, mắt tròn tròn, tay còn lại của cô nhanh chóng nắm bàn tay đang run rẩy kia.

Vẻ mặt chính nghĩa lúc đầu giờ nhả lại như bánh bao, cô ngửa đầu lên gầm nhẹ một tiếng trong đầu: “Ông trời ơi, ông lại đùa giỡn với tôi! Đây tuyệt đối không phải sự thật!”

Lúc này, Tần Mặc mới buông chiếc bút trong tay xuống, cầm lấy một chiếc bút khác, hạ xuống trang giấy, nét chữ như rồng bay phượng múa viết xuống hai từ “Song Song”.

Nếu vừa rồi cô còn có thể hoài nghi khi nhìn bức vẽ kia là do anh vẽ trước đó, nhưng bây giờ khi nhìn thấy nét chữ rồng bay phượng múa kia, cô không muốn tin cũng phải tin.

--- -----

Giây tiếp theo, Tô Song Song lại cảm thấy vô cùng tức giận, anh rõ ràng chính là Mặc đại thần! Vậy mà anh còn gạt cô, thản nhiên nhìn bộ dáng sùng bái ngây ngốc của cô, chẳng lẽ trong lòng anh thích như vậy sao?

“Tần Mặc! Anh tại sao có thể gạt tôi!” Tô Song Song khó thở, cô nói rất nhanh, căn bản là không sợ gì cả.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, ngón tay thon dài lật mở văn kiện, vừa nói vừa nhẹ nhàng ký tên lên đó, dáng vẻ vô cùng thản nhiên: “Cô cũng đâu có hỏi tôi?”

Tô Song Song nhìn ngón tay anh, nhịp tim lại càng đập loạn, trong lòng như nổi lên từng cơn bão, Tần Mặc này mười phần thì cả mười phần đều không tốt.

Cô cẩn thận ngẫm lại, Mặc Tần, cái tên của đại thần đã rõ ràng như thế nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, hơn nữa cũng chưa hỏi qua, đúng là theo như tính tình lạnh nhạt của Tần Mặc sao có thể chủ động nói cho cô biết anh chính là Mặc đại thần.

Nhưng Tô Song Song vẫn cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp, cô cảm thấy cho dù Tần Mặc nói cái gì, cô cũng thấy có lý.

“Tần Mặc, anh hơi quá đáng rồi! Anh cái đồ cầm ...!” Tô Song Song đang chuẩn bị phát tiết nỗi lòng phẫn uất ra ngoài nhưng còn chưa nói xong, Tần Mặc liền giờ lên văn kiện vừa mới phê duyệt, nâng mắt lên nhìn Tô Song Song:

“Thục Tiên truyện quyết định tăng thêm một nhân vật mới, Song Song.”

Tô Song nhất thời cảm thấy trong lòng như nở hoa, cô hít thở mạnh mẽ hai cái, sau đó mới tìm được hô hấp của mình, nuốt nước miếng, không xác định hỏi lại: “Thật sao?”

Tần Mặc không nói gì, chỉ gật gật đầu, Tô Song Song vô cùng hưng phấn, Thục Tiên truyện lại có một nhân vật lấy hình mẫu của cô, đúng là so với được nhìn thấy Mặc đại thần còn làm cô vui vẻ hơn rất nhiều.

Mặc đại thần! Tô Song Song nhất thời nhú mày, hơi hơi híp mắt nhìn Tần Mặc, một bộ dáng dừng nghĩ kế gian của anh đã thành công.

“Tần Mặc, anh đừng nghĩ chuyện này coi như xong, anh rất đê tiện, thần nhiên gạt tôi, lại còn ...”

“Người này là nhân vật của chính phái hay phản diện, tôi vẫn chưa nghĩ đến.” Tần Mặc đưa ra lời nói dễ nghe như tiếng đàn gảy vào tai cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chà xát lên hai má của nhân vật trên bức vẽ, như có chút gì vô ý không cần thận.

Tô Song Song bật hẳn người lên, nội tâm của cô đang kịch liệt giãy dụa, cuối cùng khóc không ra nước mắt, lập tức hướng phía sau gáy Tần Mặc giờ giờ nằm dấm.

Sau đó, cô ân cần nhéo nhéo bả vai Tần Mặc, lại nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay anh, cười vô cùng nịnh nọt: “Mặc đại thần, anh hãy cho cô ấy là người của Tiên giới, nhất định là người tốt đó!”

Thật là đáng ngưỡng mộ, đây đúng là khát vọng cao cả!

--- -----

Tần Mặc có chút không kịp phản ứng với thái độ xoay chuyển một cách nhanh chóng của Tô Song Song, liền quay đầu nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt cô, khuôn mặt nịnh nọt nhưng cũng không làm người ta chán ghét, ngược lại có vẻ ngốc nghếch đáng yêu.

Mặt của hai người bây giờ rất gần nhau, tâm tình Tần Mặc rất tốt, theo bản năng hơi gợi gợi khóe miệng. Giờ phút này, anh có vẻ ấm áp như ánh nắng chiều, không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, còn mang theo chút tươi cười đầy sủng nịnh.

Tô Song Song nháy mắt liền trở nên ngây ngốc, tay đặt trên vai anh cũng hơi dừng lại một chút không biết vì sao, trái tim liền nhảy dựng lên.

Ánh mắt ấm áp của Tần Mặc nhìn thấy sự giật mình của cô, anh quay đầu lại, dưới tay anh vẫn là hai chữ “Song Song” kia, khóe miệng giương lên nụ cười.

“Sau này gặp cũng coi như chưa từng biết nhau.” Tần Mặc chậm rãi phun ra vài chữ, từng chữ giống như nện ở trong lòng cô.

Cô nhớ tới lúc ấy, anh cảnh báo cô đừng hối hận, cùng với anh mắt quái dị nhìn mình lúc đó, giờ khắc này mọi thứ đều sáng tỏ, cô thật sự là hối tiếc không kịp.

Tô Song Song cảm thấy hận chính mình, căng thẳng cắn chặt răng, cô rất rối rắm, không muốn chịu thua anh.

Tuy rằng hai người bọn họ lúc đó cũng không có mối thù sâu nặng gì nhưng nếu bây giờ cô nhận thua, về sau khẳng định sẽ luôn bị anh làm khó dễ.

“Tôi hiện giờ còn thiếu một trợ lý giúp tôi hoàn thành những phần cuối cùng của Thực Tiên truyện.” Tần Mặc nhìn Tô Song Song đang giãy dụa, lại thản nhiên ném ra một câu trọng điểm.

Ngọt ngào kia trực tiếp len lỏi vào trong lòng cô, loại tình cảm vui sướng không nói thành lời này khiến cô rất mãn nguyện, cô không ngốc, cô có thể nghe được ý tứ trong lời nói của anh.

Tuy rằng cô và Tần Mặc tiếp xúc vẫn chưa lâu nhưng cũng có thể nhìn ra được, anh chưa bao giờ làm chuyện vô dụng này, không nói lời vô nghĩa, ngày hôm nay gặp mặt, cơ hội này cho cô, khẳng định anh đã quyết định từ rất lâu.

Tô Song Song ngay lập tức cảm thấy Tần Mặc cũng không có gì không tốt, cùng lắm chỉ là đôi khi cảm thú một chút.

Chính vì tính tình hai người đều quật cường nên mới dẫn đến tình trạng không thể cứu vãn lúc đó. Cô và Tần Mặc cũng chẳng hận thù gì to tát, cô lúc đó còn hối hận vì đã phát hỏa với anh, Tần Mặc đã như thế, cô nếu còn rụt rè thì thật không hay.

Cơ hội này rất tốt, xem ra nếu cô không tích cực nhận lấy, cuộc sống sau này sẽ chẳng vui vẻ gì, nghĩ như thế, Tô Song Song lại tiếp tục xoa bóp bả vai Tần Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn như bừng sức sống.

“Mặc đại thần, Tần tiên sinh, Tần lão gia, về sau tôi sẽ phụ trách một ngày ba bữa nấu cơm cho anh, hàng ngày đều dắt Như Hoa đi dạo, nhất định sẽ rất chăm chỉ và cẩn thận. Anh nói xem, chức vị này, có vẻ khá thích hợp với tôi?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hòa Bình Ngắn Ngủ

Bàn tay Tô Song Song đang xoa bóp đều trở nên bủn rủn, Tần Mặc vẫn không hé răng nói lời nào, cô trong lòng có chút nổi giận, cô đã phải chịu đựng thế này, tên tiểu cầm thú này còn có vẻ mặt như vậy?

Thật sự là khinh người quá đáng! Cô tuy là đem cái tôi của mình vứt đi, nhưng dù sao cũng chỉ là tạm thời thôi! Tô Song Song vừa muốn thu hồi tay, chợt nghe từ trong mũi Tần Mặc phát ra một từ: “Ừ.”

Vốn là cô chuẩn bị từ bỏ, bỗng nhiên nghe anh trả lời liền kích động, tay dùng chút lực, mạnh mẽ nhéo Tần Mặc một cái.

Tuy rằng không đau, nhưng Tần Mặc vẫn khẽ nhíu mày, hôm nay hàng loạt phản ứng nhanh nhẹn của Tô Song Song mặc dù anh cảm thấy rất đáng yêu, nhưng có chút gì đó khiến anh không thích ứng được.

Tô Song Song lập tức tiến đến từng bước, mong chờ nhìn bàn tay của anh đang đặt trên bàn thảo, cười vui vẻ, ánh mắt cũng lóe sáng lên, cả người đều phát ra một phần sáng chói, hoàn toàn hấp dẫn người khác.

Lúc này Tần Mặc hơi ngửa đầu nhìn cô, thấy ý cười trên môi cô, anh liền trở về bộ dáng như lúc trước, trong lòng đang buồn bực bây giờ giảm không ít.

Tô Song Song đang cười vui vẻ, bỗng ở đâu phát ra câu nói: “Lảm nhảm nói nhiều!” như tiếng sấm sét chấn động bầu trời, ở trong văn phòng vắng vẻ trở nên thật chói tai, gương mặt tràn đầy ý cười của cô bỗng chốc trở nên cứng ngắc.

Cô chột dạ vươn tay ôm bụng của mình, trong lòng ảo não, xem ra tên tiểu cầm thú này đang cười nhạo cô rồi.

Tần Mặc như cũ vẫn không lên tiếng, mà ngay cả nhìn cũng chưa hề liếc cô lấy một cái, anh đứng lên, một thân Âu phục màu đen vừa vặn, thời điểm anh mím môi càng lộ ra vẻ lạnh lùng hà khắc, cái đứng lên mạnh mẽ trong chớp mắt này khiến cảm giác ngọt ngào bỗng nhiên kéo tới.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc như vậy liền giả vờ cẩn thận, không thể chậm chạp được, Tần Mặc là tổng giám đốc! Đại tổng giám đốc! Là nhân vật cấp cao trực tiếp lãnh đạo cô!

Tuy rằng cô rất muốn kính cẩn lễ phép với anh, nhưng từ trước đến nay người ở phía trước kia luôn cùng cô đấu trí cũng như đấu lực, luôn cãi nhau âm ỉ, cô không có cách nào cùng anh nghiêm túc ở cùng một nơi như thế này.

Nhưng thời điểm này, Tô Song Song có chút do dự, tuy rằng Tần Mặc là Boss, nhưng thân phận đó đối với cô... thật sự không có chút ảnh hưởng nào cả.

Ngặt nỗi giờ phút này lại đối diện với anh nói chuyện, cô cảm thấy có chút không được tự nhiên, dù sao thân phận bọn họ cách xa như vậy, cô bình thường nhanh nhẹn là vậy, nhưng cũng biết phải có chừng mực.

Tần Mặc đối nhân xử thế ;uôn luôn bá đạo, anh luôn dùng cách ngắn gọn nhất để xử lý những người đắc tội với mình, cũng có thể nói anh ta không hề hiểu cách đối xử với người khác.

Chính thân phận của anh đã tạo ra anh, không cần biết ai đúng ai sai, cố ý lấy lòng, cho nên nhiều năm qua đã hình thành nên một con người cương quyết, tính tình bá đạo như vậy.

Tần Mặc đứng dậy nhìn Tô Song Song, tâm tư của cô căn bản đều đang đặt ở bên ngoài, nên đương nhiên không thể lừa dối được đôi mắt lợi hại của anh.

Anh nhìn ra trong lòng cô đang có tính toán.

“Ăn cơm, cô mời.” Tần Mặc nói xong, tay gõ lên bản thảo trên bàn, giọng điệu lộ ra một chút uy hiếp, nhưng dường như Tô Song Song đã quen với giọng điệu này của tiểu cầm thú rồi.

Cô vừa thấy Tần Mặc không lấy thân phận ra để áp đặt mình, liền cảm thấy thanh thản, cười gật gật đầu.

Trước giờ Tần Mặc đều thích cây ô liu, có qua có lại, cô không ngại báo đáp anh một viên ô liu!

Đương nhiên cô không quên được tên tiểu cầm thú kia kiêu ngạo, tính tình ác độc, nhưng bây giờ cô phải cố gắng hết sức bày ra dáng vẻ thấp kém, trước mặt anh ta lại ân cần làm ra tư thế xin mời.

Trong lòng cô thầm nói: Chỉ cần nhẫn nhịn cho gió êm sóng lặng, để anh ta kiêu ngạo một lát đi! Nhịn để lát nữa khỏi đắc tội với anh ta. Nghĩ đến đó làm tinh thần ăn uống của cô có chút giảm xuống.

Thật ra thì đúng như Tô Song Song đã nói, cái cô thích là tác phẩm của Tần Mặc, khi biết Tần Mặc chính là thần tượng của mình thì không khỏi kinh ngạc, hận không thể bay ra khỏi Trái Đất.

Nhưng lúc này khi tỉnh táo lại, trong lòng cô thoải mái cười, ai là tác giả cũng không liên quan đến cô, dù sao cũng sẽ không ngăn cản niềm đam mê của cô, như vậy là đủ rồi.

Hai người đi ra ngoài, người nam thư ký vẻ mặt mỉm cười như cũ, nhẹ nhàng đứng ở sau cửa, thấy Tần Mặc đi ra liền hơi ngẩng đầu nhìn anh, chờ

đợi được giao việc.

Tần Mặc nhìn anh ta không chớp mắt rồi phun ra hai chữ lạnh lùng: “Như thường.” Nam thư ký hình như đối với thái độ lạnh nhạt như vậy đã quen nên cung kính gật đầu, tiễn Tần Mặc rời đi.

Nhưng Tô Song Song đối với thái độ và dáng vẻ kiêu ngạo này của Tần Mặc nhìn không được.

Chỉ là cô hiểu rõ tính cách của tên tiểu cầm thú này, cô không dám nghĩ về sau sẽ trôi qua mỗi ngày đều “tràn ngập niềm vui”, nên chỉ có thể trong lòng bất bình thay cho người thư ký kia thôi.

Tô Song Song theo bản năng đi về phía thang máy chuyên dụng cho Tần Mặc, cô vừa đi tới cửa thì cánh tay đã bị Tần Mặc giữ chặt lấy, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh lôi đi, nửa kéo nửa đi vào bên cạnh chiếc thang máy cao cấp.

Cô chớp mắt mấy cái nhất thời không hiểu, theo như tính cách xấu xa của tên Tần Mặc này, sao có thể không đi thang máy chuyên dụng? Mà đi thang máy dành cho nhân viên bình thường?

Tiến đến thang máy, anh buông lỏng bàn tay đang giữ Tô Song Song ra, thờ ơ đứng trước cô.

Tô Song Song cũng muốn hỏi anh nguyên nhân, nhưng cảm thấy theo như tính cách của Tần Mặc, nếu anh ta muốn nói đã sớm nói rồi, lúc này đến liếc mắt anh ta cũng không thèm, cô dự đoán người kia sẽ không mở miệng, nên cô đương nhiên sẽ không mất mặt mà đi hỏi.

Nhưng bất quá, trong lòng cô không có cách nào giấu đi nỗi tò mò. Ánh mắt quỷ dị không khống chế được dõi theo sau lưng anh.

Thang máy xuống tầng hầm đỗ xe, Tần Mặc đột nhiên quay đầu, động tác này khiến Tô Song Song đang nhìn phía sau lưng anh, sợ tới mức xém chút nữa là nhảy dựng lên.

Thang máy mở rồi lại đóng, sau đó lại mở, bên ngoài bãi đỗ xe có vẻ u ám, Tô Song Song cảm thấy tình hình hiện giờ có vẻ thật kinh hãi.

Cô bày ra một tia cười gượng, cẩn thận di chuyển ra khỏi thang máy, nhưng khi đi đến bên cạnh Tần Mặc, anh đột nhiên giữ chặt tay cô, cũng không có ý muốn bước ra ngoài thang máy. Bên ngoài bỗng có ánh sáng chợt xuất hiện, giống như ánh sáng chớp qua của chiếc đèn nào đó.

Tô Song Song ngửa đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của Tần Mặc, vừa mở miệng đã không cẩn thận lại nói lắp: “Như thế nào...?”

Giờ khắc này lòng của cô đều chạy lên tới cổ rồi, ngay sau đó phía bên kia lặp lại câu: “Lắm nhảm nói nhiều!”. Vừa xong thì bụng cô lại kêu lên, làm cho cô vừa lo lắng vừa ngượng.

Tần Mặc nhìn ra bên ngoài, không nói câu nào đi ra khỏi thang máy, để lại Tô Song Song đang mờ mịt ngây ngốc, cô vội vàng chạy theo sau anh.

Lúc ngồi vào trong xe, gương mặt nghiêm túc của Tần Mặc mới giãn ra một tí.

Tô Song Song vuốt nhẹ chiếc bụng đang đói của mình, quay đầu nhìn anh, nhin không được liền hỏi một câu: “Chẳng lẽ anh có kẻ thù ở đây à? Hay thật ra anh lên vào tập đoàn Tần thị để thực hiện nhiệm vụ?”

Không nên trách đầu của cô có những ý nghĩ kì lạ, thế giới truyện tranh của cô khác với thế giới của văn chương, nên sức tưởng tượng hay hạn chế, bây giờ sự ngu ngốc đã giảm bớt nên não được khai thông, cô liền bắt đầu tự mình tưởng tượng.

Tần Mặc nhớ tới sự tương trọng kì lạ của Tô Song Song hôm nay khi ở trong văn phòng, vốn nghĩ không cần giải thích gì nhưng lần này anh lại mở miệng nói: “Vừa nãy bên ngoài có người lạ, hình như là đội bảo vệ, thật phiền toái.”

Lời ít nhưng ý nhiều, Tô Song Song chớp chớp mắt, nhìn lại chiếc thang máy chuyên dụng đang đóng chặt, lại nhin không được hỏi tiếp: “Vậy tại sao lại không đi thang máy màu vàng rực rỡ kia?”

Tần Mặc đột nhiên đưa tay chỉ vào dây an toàn của cô vẫn chưa được cài, cô vội vàng cúi xuống cài lại, còn chưa ngẩng đầu thì bên cạnh đã truyền tới giọng nói trầm ấm: “Thang máy kia chỉ để người khác nhìn thôi, tôi chưa bao giờ đi cả.”

Tô Song Song không ngu ngốc, cô suy nghĩ một chút liền hiểu ra, đột nhiên cảm thấy Tiểu cầm thú này tính ra đúng là phúc hắc thật!

Trách không được cho đến bây giờ ngoại trừ trong công ty cao lớn này, ở ngoài không ai biết bộ dạng của anh, mà ngay cả họ tên cũng chỉ là được truyền lại, có thể thấy năng lực chống lại sự điều tra của anh ta rất mạnh nha!

Cô cảm thấy mình cùng Tần Mặc mỗi lúc so về dũng khí, cô đều thua thảm hại. Xem ra không phải chỉ số thông minh của cô có vấn đề, mà vì tên tiểu cầm thú này quá mạnh!

Cô cúi đầu cân nhắc, trong lòng suy nghĩ nếu về sau muốn cùng anh ta làm việc, bây giờ phải cải thiện mối quan hệ này, nên chủ động làm vài việc tích cực mới được.

Suy nghĩ đã thấu, Tô Song Song trong lòng hừ lạnh một tiếng, cô phải lập tức rời xa tiểu cầm thú, không khéo lại bị hấn bắt làm nô lệ!

“Tần tổng! Chúng ta đi ăn cái gì vậy? Hay tôi mời anh đi ăn Bánh bao thịt Quách Ký nhé!” Tô Song Song cười tùm tùm kề mặt tới gần, rõ ràng muốn chủ động nêu lên ý tốt.

Tần Mặc vừa nghe đến ba chữ “Bánh bao thịt”, tay nắm vô-lăng bỗng run lên khiến chiếc xe cũng run lên theo.

“Không ăn.”

Cô nhú mào, nghĩ mãi mà không rõ, này giờ lúc hai người hòa thuận với nhau, thái độ của cô rất tốt mà! Cô đã không tính đến xích mích lúc trước, tiểu cảm thú còn ra vẻ kiêu ngạo như vậy là thế nào?

Tính cách đặc trưng của Tô Song Song là ăn mềm không ăn cứng, nên đối với thái độ như vậy của Tần Mặc đã khiến thần kinh của cô trở nên nhạy cảm. Cô bắt chước khuôn mặt lạnh lùng của anh, im lặng không nói tiếng nào.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song ngồi đằng sau thông qua chiếc kính ở giữa, cũng nhú mào theo, anh biết cô chủ động hòa giải, nhưng vừa nghe đến bánh bao thịt Quách Ký, trong lòng anh rất không thoải mái.

Anh suy nghĩ một chút, trực tiếp quẹo một đường cong, phun ra hai chữ: “Cơm Tây.”

Tô Song Song trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nhưng vừa nghe Tần Mặc mở miệng, chú ý lập tức bị di chuyển.

Hôm nay là cô mời đó! Cơm Tây á? Cô không khỏi đau lòng khi nghĩ đến ví tiền không giàu có gì.

Đợi Tô Song Song bước xuống xe, nhìn nhà hàng Cơm Tây rộng lớn trước mặt khiến chân cô lập tức bủn rủn, suýt nữa là đứng không nổi, nơi

này cô đã nhìn thấy ở quảng cáo trên TV, một bữa cơm ở đây thôi, đã đủ cho cô ăn cả tháng rồi!

Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Mặc, ánh mắt hiện lên sự cầu xin tha thứ, cô vẫn là học trò có được hay không? Cô không làm việc có được hay không? Tiền nhuận bút ít ỏi như vậy xem thử có sống được không cơ chứ?

Đáng tiếc Tần Mặc căn bản không thèm nhìn cô, trực tiếp đi về hướng nhà hàng Cơm Tây to lớn.

Tô Song Song trong lòng nhanh chóng nghĩ đến túi tiền cùng với số ngân phiếu còn lại của mình, vội vàng tiến lên giữ chặt tay áo anh.

Tần Mặc khó hiểu quay đầu nhìn cô, chỉ thấy gương mặt nhónh của Tô Song Song, giống như có điều khó nói, rồi anh tựa hồ đoán ra được, chân mày giãn ra, chờ đợi cô mở miệng.

“Việc kia... Tần tổng à! Tôi mời nhưng anh có thể trả tiền hay không?” Tô Song Song nói xong cảm thấy thật mất thể diện, nghiêng đầu đỏ mặt không dám nhìn anh.

Nhưng hiện nay tiền cô đã gửi hết trong ngân hàng, giờ có đánh cô đến xương mặt thì cũng không đủ! Bây giờ lật ván bài cuối cùng, lúc tính tiền mà lấy không ra tiền thì phải cưỡng ép thôi!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Là Anh Họ Của Cậu Ấy?

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, đôi mắt lạnh như băng vòng vo di chuyển, khóe miệng gợi lên một đường cong quyến rũ, anh chậm rãi mở miệng: “Cô nói phải mời tôi ăn cơm.”

Tô Song Song vô thức kêu gào trong nội tâm: cô là nói phải mời anh, nhưng cũng chưa bao giờ nói sẽ tới những nơi thế này để ăn cơm, ăn một bữa cơm ở đây sẽ khiến cô táng gia bại sản mất.

Nhưng Tô Song Song cũng ý thức được thân phận của Tần Mặc, cô có thể lý giải được, dù sao Tần Mặc cũng là boss cao cấp, sao có thể đi cùng cô đến một nhà hàng nhỏ nhoi để ăn bánh bao thịt chứ.

Cô nhất thời có chút ỉu rĩ, cô và Tần Mặc quan hệ từ trước đến nay cũng không thể nói là đặc biệt hòa hợp, thế nào mà cô vẫn rất cảm ơn anh đã cho cô cơ hội ngàn năm có một để mời ăn ăn cơm.

Nghĩ là thế nhưng nội tâm của cô vẫn không nhịn được rít gào: nhà hàng này to lớn nhất thành phố như thế này, đừng nói ví tiền của cô dùng không đủ, cho dù có bức bách ép buộc, cô cũng không có cách nào.

“Bữa cơm này tôi mời, cô chỉ cần giúp tôi chuẩn bị ba bữa cơm và chăm sóc Như Hoa trong một tháng là được.” Tần Mặc nói lời này khi đang cúi đầu nhìn chăm chăm cô, ý ý đến từng biểu tình nhỏ nhất nhất trong mắt cô

Tô Song Song vừa kéo khóe miệng, chớp chớp ánh mắt, trong lòng khẽ lay động, cho dù hiện tại cô không đồng ý, nhưng nhìn Tần Mặc thế này mà

chấp nhận cô làm trợ lý của anh, vận mệnh của cô cũng trốn không thoát được những việc kia, thà rằng cứ nhận ân tình này của Tần Mặc.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô liền ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt chống lại Tần Mặc, sau đó dùng lực gật mạnh đầu một cái: “Đi! Hôm nay anh mời tôi, tôi sẽ nấu cơm cho anh, còn chăm sóc Như Hoa nữa!”

Tần Mặc gật gật đầu, thu hồi tầm mắt, một bàn tay bắt lấy cánh tay của Tô Song Song, đem nó khoác vào trong khuỷu tay của mình, sau đó lại đem chìa khóa phòng mình để vào trong lòng bàn tay của cô.

Tô Song Song kinh ngạc quay đầu nhìn chiếc chìa khóa đang nằm trong tay mình, tuy rằng vẫn là nó nhưng lại cảm giác được có một xúc cảm là lạ ve vấy ở đáy lòng, cô lại bị tiểu cảm thú tính kể vậy mà lại chẳng cảm thấy tức giận.

Cơm no rượu say sau đó trở lại khu nhà trọ thì cũng đã xế chiều, Tô Song Song đang ở bên phòng Tần Mặc để tắm rửa cho Như Hoa.

Cô xoa xoa bộ lông mềm mại của Như Hoa, vừa nghĩ tới thứ hai là có thể chính thức tham dự vào đội ngũ chế tác của Thực tiên truyện là lại kích động đến mức muốn rơi nước mắt.

Sau đó lại vừa hay nghĩ đến bộ dáng kiêu ngạo của Tần Mặc lúc trưa, cơn tức trong lòng lại bắt đầu nhen nhóm, anh thật là khinh người quá đáng!

“Cốc cốc cốc!” Ba tiếng đập cửa có tiết tấu vang lên khiến Tô Song Song sửng sốt một chút.

Tần Mặc có chìa khóa nên chắc sẽ không gõ cửa, hơn nữa mục đích của anh dọn đến khu nhà này là để tìm sự yên tĩnh, cho nên ngoài việc thỉnh thoảng Bạch Tiêu ghé qua thì còn lại chẳng lúc nào có người tìm anh cả.

Tô Song Song tỏ vẻ vô cùng cảnh giác, đang muốn đứng lên xem thế nào thì đột nhiên cửa bị đẩy ra, thấy người tiến vào là một cô gái có dáng người vô cùng yếu điệu, đôi mắt ngay lập tức trợn tròn, lúc này cô mới nhớ ra, vừa rồi chạy về phòng mình lấy đồ nên đã quên mất khóa cửa.

Cô ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt, Tần Mặc hiển nhiên là luôn có dây dưa với các đại mỹ nữ.

Vừa mới tiến vào, Thẩm Ôn Uyển còn nghĩ rằng người đang ở trong toilet chính là Tần Mặc nên mới bước chân đi qua.

Cô không ngờ người ngồi trong toilet lại là một cô gái, ý cười trên khuôn mặt xinh đẹp lập tức đông cứng lại, bàn tay đang tùy ý vuốt lại mái tóc cũng trở nên cứng ngắc.

Theo ấn tượng của Thẩm Ôn Uyển, từ trước đến giờ bên cạnh Tần Mặc đều không có người con gái nào, không hiểu sao hiện tại trong phòng anh lại có?

Đây đối với cô mà nói quả thật là không thể tin được, vừa mở miệng, thanh âm đã mang theo sự khó tin đầy bén nhọn: “Cô là ai?”

Tô Song Song nhìn lại Thẩm Ôn Uyển, đột nhiên chớp mắt, đôi mắt thoáng hiện một chút lạnh lợi, mang theo ý cười nói: “Tôi là em họ của chủ căn nhà này, cô gái, tôi mới là người nên hỏi cô là ai?”

Chuyện lần trước Tô Song Song gây sự lại giúp Tần Mặc tránh được phiền toái đã làm cô hối hận không thôi, lần này cô sẽ không ngu ngốc như vậy nữa.

Hơn nữa, trong lòng cô bây giờ vẫn đang muốn tính toán trả đũa Tần Mặc đây, vừa nghĩ tới cô đột nhiên lại có một kế hoạch, tâm tình lại trở nên kích động, bước chân đi ra ngoài.

“Em họ?” Thẩm Ôn Uyển vừa nghe đến Tô Song Song là em gái, tâm tình liền thả lỏng không ít, nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ ra vài tia nghi ngờ.

Mỗi một cái chớp mắt của cô, tuy là không cố ý nhưng đều mang theo hấp dẫn mê hoặc, khiến Tô Song Song không ngừng cảm thán ở trong lòng: Quả nhiên là một đại mỹ nữ!

“Đúng vậy! Cô đến tìm anh họ tôi sao?” Tô Song Song vén vài sợi tóc rơi rụng lòa xòa trước trán, Thẩm Ôn Uyển đến khi nhìn rõ khuôn mặt của Tô Song Song thì kinh ngạc hét lên một tiếng: “Cô chính là người đó! Là người phụ nữ mang thai kia!”

“Không đúng! Cô làm sao có thể mang thai!” Thẩm Ôn Uyển trước khi đến đây là cho người đi điều tra, tuy chỉ điều tra được những mẫu tin vụn vặt nhưng cũng có thể xác định được Tần Mặc tuyệt đối không có bạn gái!

“Cô rốt cuộc là ai?” Thẩm Ôn Uyển lại mở miệng, âm thanh chột nâng cao lên, càng thêm chói tai, ý hận thù với Tô Song Song chẳng thể kiềm chế được nữa.

Tô Song Song khẽ nhú mày, không nghĩ tới mỹ nữ này vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt mình, cô vội vàng làm vẻ mặt nghiêm túc khẳng định với cô ta: “Tôi chính là em họ của Tần Mặc, không thì còn có thể là ai?”

Ngay sau đó, Tô Song Song giống như nghĩ đến điều gì, liền hô lên một tiếng: “A! Cô không phải là cô gái ngày đó ở cùng một chỗ với anh họ tôi sao?”

Lúc Tô Song Song mở miệng, Thẩm Ôn Uyển vẫn cẩn thận quan sát cảm xúc trên mặt cô. Thẩm Ôn Uyển bắt được vẻ chân thành của cô, lại cảm thấy nếu Tô Song Song thật sự là bạn gái của Tần Mặc, vậy thì phải ra oai với cô mới đúng, chắc chắn là không có khả năng này. Vì vậy, Thẩm Ôn Uyển điều chỉnh lại tâm tình, làm cho bản thân tỉnh táo lại, đối với chữ em họ kia đã tin tưởng đến bảy tám phần.

Thẩm Ôn Uyển sợ Tô Song Song thật sự là thân thích của Tần Mặc nên không muốn đắc tội cô, liền đề xuống phiến toái trong lòng, không biết suy nghĩ thì mới đọc truyện ăn cắp khuôn mặt đông cứng này giờ cũng thoải mái giãn ra, làm bộ vô cùng thân mật hỏi thăm cô.

“Em gái, sao em lại ở chỗ này? Nếu như em là em họ của Tần Mặc, ngày đó sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?”

“A, em đến phòng của anh họ ở nhờ vài hôm, hiện tại đang giúp anh ấy dọn dẹp nhà cửa.”

Tô Song Song cố ý làm ra vẻ khó xử, cắn cắn môi, cuối cùng thật vất vả mới có thể đem hết chân tướng ra nói tiếp

“Việc hôm đó, quả thật em cũng không biết tình huống cụ thể thế nào, còn tưởng rằng chị với những cô gái quần quýt lấy anh họ đều cùng một giuộc, cho nên đã nói dối ...”

“Sau khi trở về, anh họ mới nói, chị đối với anh họ không giống những cô gái kia, cho nên em vẫn luôn canh cánh trong lòng, luôn muốn tìm chị để giải thích.”

Kỳ thật từ trước đến giờ, Tô Song Song không bao giờ dám nhận mình là người có thể nói dối không chớp mắt, nào tàn thì mới đi ăn cắp truyện không xin phép lúc nói những lời này, ánh mắt không chịu được mà vòng vo, chỉ là Thẩm Ôn Uyển lại chỉ chú ý vào câu nói kia “Chị đối với anh họ không giống những cô gái khác”, làm sao còn để ý đến sự vụng về nói dối của Tô Song Song.

Thẩm Ôn Uyển càng càng nghe càng khó kiềm chế kích động, cô khê khàng liếm cánh môi của mình, một tầng hơi nước mỏng manh chốc lát dâng lên trong hai mắt nhưng chỉ một lát sau đã bị cô cưỡng chế tan đi.

Nụ cười trên mặt cô vì thế mà càng trở nên sáng lạn hơn, dò xét hỏi: “Em gái, em nói chị đối với Tần thiếu không giống với những cô gái khác sao?”

Tô Song Song vừa thấy Thẩm Ôn Uyển tin lời mình, nhìn đôi mắt quyến rũ của cô ta như sắp phát sáng, nhất thời cảm thấy có chút hoảng hốt nhưng rồi ra vẻ trấn định, gật đầu nghiêm túc nói: “Đúng vậy! Chỉ là da mặt anh họ quá mỏng nên không dám nói, chị gái xinh đẹp nhất định phải chủ động nhé!”

Thẩm Ôn Uyển nghe xong, kích động đứng bật dậy: “Vậy Tần thiếu bây giờ ở đâu, em biết không?”

Tô Song Song ngay lập tức cảm thấy mục đích đã sắp đạt được, hai tròng mắt xoay vòng vòng lém lỉnh, môi cười lên một nụ cười: rốt cuộc cũng nói đến trọng điểm, cô ngửa đầu nói: “Anh họ đang ở công ty, chị gái xinh đẹp đến công ty tìm anh ấy đi!”

Thẩm Ôn Uyển đương nhiên rất muốn nhìn thấy Tần Mặc ngay lập tức, nhưng cô vẫn chưa bị vui mừng át hết lý trí đâu.

Tần Mặc là người như thế nào, nếu không phải công ty nhà cô và Tần thị có mối hợp tác vài chục năm, cô làm sao có được cơ hội tiếp xúc với anh, cô rất thức thời, biết rõ mình không thể đường đột đến công ty tìm anh.

Tô Song Song sau khi sử dụng hết chiêu bài của mình, quả thật chẳng thèm quan tâm đến Thẩm Ôn Uyển nữa, dù sao mỹ nhân này cũng có ấn tượng không tốt lắm với cô.

Cô nháy nháy hai tròng mắt, ra hiệu Thẩm Ôn Uyển nên nhanh chóng đi tìm Tần Mặc đi nhưng cô ta lại cố ý giả vờ như không hiểu ám chỉ của cô.

Cô ta cười vô cùng tươi tắn, sau đó rất không khách khí nói: “Chị ở đây chờ Tần thiếu về cũng được, không dám lãng phí lòng tốt của em.”

Tô Song Song nhất thời cảm giác như trời đất đang nghiêng ngả, kết quả cuối cùng sao lại thế này? Cô còn tưởng rằng sau khi cô nói như thế, Thẩm Ôn Uyển sẽ nhanh chóng đến công ty tìm Tần Mặc, một phen làm cho anh ta đau đầu chứ.

Cô ngàn lần, vạn lần không nghĩ đến da mặt của cô ta lại dày như thế, trực tiếp nhờ vả ngồi lì ở đây không đi, Tô Song Song thấy thế vô cùng chột dạ.

Nếu Tần Mặc mà trở về, anh ta sẽ biết ngay là cô lại quấy rối, Tô Song Song bây giờ hối hận muốn chết, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy khỏi đây.

Ông trời thật không có mắt, cửa đang đóng đột nhiên lại bị mở ra, Tô Song Song quay đầu đã nhìn thấy đôi giày da đen bóng của anh, tâm trạng trong nháy mắt vô cùng bế tắc.

Tô Song Song vội vàng quay lưng đi, làm bộ nghiêm túc tắm rửa cho Như Hoa, cô chỉ nghe thấy tiếng động của Thẩm Ôn Uyển chào đón anh trở về.

“Tần thiếu! Anh đã về rồi!”

Thẩm Ôn Uyển ngay lập tức đứng lên, đôi lông mày lá liễu cong cong, ánh mắt đầy ý cười quyến rũ. ăn cắp truyện không xin phép là hành vi vô cùng thiếu đạo đức Tần Mặc đứng ở cửa cũng không có ý đi vào trong, càng không để ý đến Thẩm Ôn Uyển, ngược lại quay đầu nhìn Tô Song Song đang ngồi xổm bên cạnh Như Hoa trong toilet.

Tô Song Song ngay lập tức như cảm giác được có một luồng khí nóng rực đang bắn trên lưng cô, hết sức không thoải mái, nhưng chẳng còn nơi nào khác để trốn cả, bèn làm bộ như không có cảm giác gì cả.

“Tần thiếu, mấy ngày này không thấy anh, em ...” Thẩm Ôn Uyển thấy tầm mắt của Tần Mặc không đặt trên người mình, tươi cười có phần cứng nhắc, nhưng lại nhanh chóng không phục lại phong thái quyến rũ.

Nhưng còn chưa nói hết, Tần Mặc rút cuộc cũng phảng phất cảm nhận được sự tồn tại của cô, quay đầu nhìn cô, lên tiếng cắt đứt lời nói của cô: “Sao cô lại ở đây?”

Âm thanh của anh rất lạnh, cảm giác như giông bão sắp nổi lên vậy.

Tô Song Song cẩn thận run rẩy nhẹ nhẹ, ngay lúc này, cô đã biết cái gì gọi là: tự gây chuyện thì không thể sống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hai Ngày Vất Vả

Thẩm Ôn Uyển lập tức bị ánh mắt lạnh lùng của Tần Mặc làm cho sợ đến mức ngậm miệng lại, cô quay đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song đang ngồi xồm giả chết trong toilet.

Giờ khắc này cô hiểu được, những lời vừa nãy của Tô Song Song hơn một nửa là nói dối, bởi vì thái độ của Tần Mặc đối với cô từ nãy giờ không có gì thay đổi, nói chính xác hơn, là càng thêm băng giá.

Tần Mặc lạnh lùng nhìn Thẩm Ôn Uyển, đả đảo web truyện không xin phép rồi lại quét mắt về chiếc ghế da nhỏ mà cô ta vừa ngồi lúc nãy, lông mày khẽ chau lại, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tô Song Song muốn yên lặng tiếp tục tắm cho Như Hoa, nhưng Như Hoa vừa thấy chủ nhân đã vội đứng lên, vung vẩy cho nước trên người rơi xuống rồi vội vàng chạy tới.

Cô sợ nó sẽ bắn nước tung tóe lên người Tần Mặc, có khi lại khiến tiểu cảm thú càng thêm tức giận nên vội vàng ôm cổ Như Hoa, lúc này không nghĩ sẽ quay đầu lại mà bây giờ đã phải quay lại thật rồi.

Vừa lúc này Tần Mặc lại thu hồi ánh mắt nhìn chiếc ghế nhỏ, trực tiếp nhìn thẳng ánh mắt lo lắng của Tô Song Song, lúc này không cần hỏi, anh cũng đoán được đại khái sự việc.

Thẩm Ôn Uyển gắt gao nhìn chăm chăm vào Tần Mặc cùng Tô Song Song, không cam lòng, cô khẽ híp đôi mắt quyến rũ của mình lại, khẽ ngửa đầu, mắt rưng rưng, bộ dáng nhu tình xen lẫn ủy mị, lấp bắp mở miệng.

“Tần thiếu, em biết anh không thích bị quấy rầy, nếu không phải em họ của anh nói anh nhớ em, em sẽ không xuất hiện ở đây, không biết... lại đem phiền phức đến cho anh...”

Tô Song Song vừa nghe, tim như muốn rụng đi, tròng lớn hai mắt nhìn đáng vẻ oan ức của Thẩm Ôn Uyển, cô nói Tần Mặc nhớ cô ta khi nào? Người phụ nữ này chẳng lẽ nghe không hiểu tiếng người ư?

Khoảnh khắc này, Tô Song Song cảm giác được đôi mắt đào hoa của Tần Mặc khẽ híp lại nhìn cô, cô vội vàng rút cổ lại, sợ rằng Tiểu Vũ Trụ - Tần Mặc lại bùng nổ, đem cô đốt thành tro bụi cũng không chừng.

Thẩm Ôn Uyển lúc bấy giờ nghĩ sẽ kéo Tô Song Song xuống nước nhưng lại thấy Tần Mặc không nói gì, không hề tức giận đối với Tô Song Song, cô liền thêm mắm thêm muối khơi gợi sự tình.

“Em gái, tại sao em không nói rõ ra, chẳng phải em nói Tần thiếu nhớ chị hay sao, còn xin chị ở lại nữa.”

Tô Song Song vừa nghe Thẩm Ôn Uyển nói những lời này liền mạnh mẽ quay đầu lại, trong lòng đã có cách, tâm địa xấu xa của người phụ nữ này phải chẳng rất nhiều? Cô nói những lời như vậy khi nào? Rồi giữ cô ta ở lại bao giờ?

“Đi đi.” Tần Mặc lạnh lùng phun ra hai chữ, Tô Song Song không suy nghĩ nhiều liền cho rằng anh nói với mình, thở phào nhẹ nhõm, cô vội vàng đứng lên, đưa bàn tay dính nước chùi chùi vào tạp dề, hướng về phía Tần Mặc cười haha lấy lòng, rồi vội vàng chạy đi.

Vừa đi tới bên người anh, chân định bước ra khỏi cửa để thoát khỏi sự nguy hiểm của địa cầu, Tần Mặc đã vươn tay nắm lấy tay cô, hơi dùng sức kéo cô quay lại.

Trong lòng Tô Song Song liền kêu lên một tiếng bi thảm, khuôn mặt vốn đang cười nháy mắt liền biến thành cười khổ, cô thông thả quay đầu lại, hai mắt chống lại gương mặt tức giận của Tần Mặc nhưng miệng thì cười gượng: “Haha!”

“Cô, đi ra ngoài.” Tần Mặc tuy nhìn Tô Song Song, nhưng lời nói lại nói với Thẩm Ôn Uyển đang ở trong phòng.

Thẩm Ôn Uyển căn bản trong lòng còn đang vui sướng nhìn người gặp họa là Tô Song Song, đang đặc ý lại thấy Tô Song Song chưa đi ra ngoài.

Mà Tần Mặc lại giữ chặt tay Tô Song Song, ý muốn không để cô đi, mọi chuyện trong nháy mắt liền sáng tỏ, lời nói này của Tần Mặc là dành cho mình!

Gương mặt Thẩm Ôn Uyển vốn mang theo ý cười, bây giờ trông hết sức khó coi, tay ở bên người gắt gao nắm chặt tà váy, cô cật lực đè nén lửa hận hừng hực trong lòng, duy trì ý cười trên mặt.

Nhưng nếu nghe lời đi ra ngoài thì cô không cam lòng, cô biết nếu hôm nay đánh mất cơ hội này, lần sau muốn gặp lại Tần Mặc sẽ vô cùng khó khăn.

Cuối cùng cô nàng hạ quyết tâm, ra vẻ quyến rũ vươn tay về phía sau khẽ vung mái tóc dài màu đỏ rượu của mình, ánh mắt dịu dàng mê người nhìn Tần Mặc.

Tô Song Song kỳ thật cũng chưa xác định lời của anh là dành cho ai, ánh mắt khẽ lướt qua Thẩm Ôn Uyển liền thấy cô ta hơi nheo nheo mắt lại, bày ra bộ dáng mê hoặc.

Cô trong lòng không khỏi than phục, bình thường đàn ông nếu nhìn thấy bộ dạng này của cô ta chắc chắn phải quỳ gối dưới váy cô ta.

Nhưng Tần Mặc ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc qua Thẩm Ôn Uyển, tẩy chay web ăn cắp, trong lòng cô trong nháy mắt vô cùng khâm phục, cô tại sao quên rằng, Tần Mặc không phải là đàn ông bình thường, mà là Tiểu Cầm Thú đó nha!

“Đừng để tôi nói lần thứ ba!” Tần Mặc lạnh lùng nói xong, liền kéo tay Tô Song Song vào trong phòng, Thẩm Ôn Uyển nhìn cánh cửa trước mặt mở rộng như chào đón cô, nhưng cô như người sắp chết còn muống giãy dựa một chút nữa.

Lúc Tần Mặc kéo Tô Song Song đi ngang qua bên người cô, ánh mắt thản nhiên đảo trên người cô, Thẩm Ôn Uyển lập tức cảm thấy một nguồn khí lạnh từ dưới chân chạy lên người.

Giờ phút này, cô dù có bao nhiêu ý tưởng trong đầu cũng không dám nữa, vào LQĐ để đọc truyện chính chủ, vội vàng cầm lấy túi xách để trên bàn đi ra ngoài, không còn vẻ tự tin như trước.

Không hiểu sao Tô Song Song cảm thấy một cơn bão chuẩn bị ập tới, cô nuốt nước bọt, mong đợi nhìn bóng lưng của Thẩm Ôn Uyển, rất muốn cầu cứu người phụ nữ lúc này vừa bán đứng cô.

Nhưng đáng tiếc là Thẩm Ôn Uyển đã bị ánh mắt của Tần Mặc làm cho sợ hãi, hốt ha hốt hoảng rời khỏi nhưng vẫn không quên đóng cửa lại, mang theo hy vọng cầu cứu của Tô Song Song bóp nát.

Tô Song Song nhìn cánh cửa được đóng chặt trước mắt, hô hấp như chậm lại, quay đầu nhìn sắc mặt của Tần Mặc.

Chỉ tiếc gương mặt anh vẫn co quắp như cũ, gương mặt ấy đang che giấu phần nộ, giờ phút này anh vẫn chưa bộc phát mà cô đã thấy lo sợ.

“Việc kia... Haha, tôi nói là tôi không cần thận để cô ấy vào, những điều cô ấy nói tôi hoàn toàn không biết, anh tin không?” Tô Song Song nói xong

cảm thấy đỡ căng thẳng hơn một tý.

Nhưng cô cảm thấy, hôm nay sự tức giận của Tần Mặc hôm nay khác những lần trước, cứ ùn ùn kéo tới, như muốn tiêu diệt khí thể của cô, điều đó khiến cô sợ hãi rụt cổ lại.

Anh vẫn lôi kéo cánh tay của cô, đem cô đẩy tới bức tường, anh đột nhiên vươn tay để một bên ngang với mặt cô với bức tường, đem cơ thể anh vây cô ở giữa.

Tô Song Song cảm thấy đỉnh đầu mình như bị cắt mất, cổ như bị áp bách mãnh liệt, cô lập tức chột dạ, nuốt nước bọt một cái.

Tần Mặc cúi đầu chăm chú nhìn Tô Song Song, cặp mắt đào hoa hiện ra một chút màu xanh thẫm, khiến người khác không thể nhìn thấu được cảm xúc chứa đựng trong đó.

Tô Song Song cảm thấy trên người Tần Mặc phóng ra một cỗ bá đạo khiến cô bị ép đến không thở nổi, nửa lấy lòng nửa cầu xin nói: “Việc đó... Anh đói không?”

Chuyện cô vừa làm quả thật có chút không hợp đạo lý, nếu không bây giờ cô cũng chẳng cần phải nịnh nọt thế này, cô chớp chớp mắt, vể mặt chân thành hy vọng Tần Mặc sẽ mau chóng nguôi giận.

Tần Mặc cúi thấp đầu xuống gần Tô Song Song, che đi tất cả ánh sáng chiếu trên đầu cô, “Em họ?” Giọng nói của anh rất lạnh, hơi thở lại ấm áp phả vào mặt Tô Song Song, khiến cô nhột nhạt ngứa ngáy.

Tô Song Song không được tự nhiên liền quay đầu, (đả đảo web ăn cắp) cánh tay của Tần Mặc vốn đang giữ cô bỗng nhiên buông ra, trực tiếp nắm chặt lấy chiếc cằm nhỏ của cô, khiến cho cô trực tiếp nhìn anh.

Tô Song Song bị Tần Mặc bức bách như vậy có chút tức giận, tuy rằng việc cô làm chưa đúng, nhưng cũng có ảnh hưởng gì đến anh đâu, cùng lắm chỉ có phiền anh một tý, tại sao anh ta lại không buông tha, bộ dáng như muốn cưỡng bức cô như vậy.

Cô nhú mào, giật giật cổ, cô muốn hất tay anh ra, nhưng tay Tần Mặc lại hơi dùng sức nên khiến cô căn bản không thể nhúc nhích được.

Tô Song Song muốn vung tay hất tay của anh ra, nhưng Tần Mặc đã nhìn thấu được ý đồ này, bàn tay đang chống vào tường nhanh chóng bắt lấy hai tay của cô, bắt chúng đưa lên cao trên đỉnh đầu.

Tô Song Song liền hít vào một hơi sâu, ánh mắt trợn to nhìn Tần Mặc, vẻ mặt hiện lên sự ngạc nhiên, cô hoàn toàn ngờ ngác, rốt cuộc tiểu cầm thú này muốn làm loạn thế nào nữa?

Cô vừa sợ hãi vừa ngại ngùng, giật giật hai tay đang bị giữ chặt trên đỉnh đầu, nhưng Tần Mặc một chút cũng không có ý muốn buông cô ra, lúc này đôi mắt đang mang vẻ nịnh nọt liền có phần tức giận.

“Tần Mặc! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi cũng đâu có làm gì quá đáng với anh cơ chứ, chỉ để cho cô ấy đi vào...” Tô Song Song lập tức găm nhẹ, cơ thể không yên vặn vẹo đứng thẳng, muốn thoát ra khỏi gông cùm xiềng xích của anh.

Cơ thể hai người đang gần gũi như vậy, khi cô vừa cử động, hai bên không tránh khỏi có sự cọ xát, Tô Song Song vùng vẫy không ra, cũng không cử động nữa, liền dán chặt trên tường.

“Cô nói rằng tôi nhớ cô ta?” Giọng nói của Tần Mặc lạnh lùng, đôi mắt đào hoa lạnh lùng nhìn Tô Song Song, cô chống lại ánh mắt của anh, hơi chột dạ, bĩu môi.

“Tôi không có, chính xác là tôi chỉ muốn nói đùa một tí, muốn cho cô ấy tìm anh để làm phiền, nhưng việc còn chưa thành, anh thế nào lại tức giận như vậy chứ, tôi xin lỗi cũng không được à?”

Tần Mặc nhìn thái độ như không có gì của Tô Song Song, liền chau mày như lúc trước, qua một giây lại gần thêm một chút, Tô Song Song cảm thấy gương mặt của anh sắp kề sát vào mặt của mình rồi.

Không hiểu tại sao tim cô lại ngừng một nhịp, ngay sau đó bắt đầu mạnh mẽ trở dậy “Thích thích thích”, khiến cô càng cảm thấy khó chịu hơn.

“Tôi và cô có quan hệ gì?” Tần Mặc hỏi câu này khi nhìn chăm chăm vào đôi mắt trước mặt, chăm chú nhìn từng cảm xúc nhỏ của cô.

Tô Song Song nhú mày, cảm thấy Tần Mặc nhất định là đang trêu chọc cô nữa rồi! Trong lòng tức giận, cũng cảm thấy tủi thân, cô quả thật không là gì của anh ta.

“Quan hệ gì cũng không phải, cùng lắm thì xem như công nhân của anh! Người hầu không có tiền lương!” Tô Song Song nói xong đuôi mắt hơi ửng hồng.

Tần Mặc vừa nghe, trong đôi mắt đào hoa hiện lên một chút đau xót, anh buông tay cô ra, lui về phía sau từng bước, sau đó lại cao ngạo quay đầu không thèm nhìn Tô Song Song.

Anh không ý thức được khi mình hỏi những câu vừa rồi là có ý khác, chỉ cảm thấy mình ở trong lòng Tô Song Song không có một chút gì, liền bực dọc.

“Cô đi đi, sau này không cần đến nhà tôi nữa!” Tần Mặc dừng một chút, lại nói tiếp: “Thứ hai nhớ đi làm đúng giờ.”

Tô Song Song thu hồi cánh tay, khẽ di chuyển các ngón tay đau nhức của mình, vừa nghe anh nói những lời này liền mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiễn Tần Lão Gia (P1)

Tô song song chau mày nhìn Tần mực, có điểm không kịp phản ứng, trong lòng kinh ngạc nói : tiểu cầm thú này trở mặt tốc độ cũng quá nhanh!

Tần mực nói xong quay đầu lại, đưa lưng về phía Tô Song Song, truyện chỉ được đăng duy nhất tại diễn đàn lqd có chút phiền muộn vươn tay về phía sau đầu bứt tóc, vài sợi tóc rơi xuống, hiện ra một phần thừa thốt.

Tô song song nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mực, trong một khắc, thấy anh cũng không muốn thu hồi lời nói, liền tức giận đem tạp dề ở trên người tạp dề lấy xuống, hung hăng vút trên người Tần Mực.

Cô cắn răng một cái, cố dùng lời lẽ ác độc nói: "Tốt! Tôi còn không muốn lại bị anh nô dịch đâu! Thật sự là rất tốt!"

Nói xong Tô Song Song xoay người đi về phòng mình, vẫn không quên phát tiết đập cửa rầm một cái. Nếu bạn đang đọc truyện không phải diễn đàn lqd thì đây chính là truyện ăn cắp mà không xin phép Trong nháy mắt đó, thân thể của Tần Mực vẫn cứng ngắc này giờ hơi run rẩy một chút sau đó khôi phục lại như bình thường.

Tô song song trở lại phòng mình, tức giận đi đi lại lại vài vòng, cuối cùng chịu không nổi uất ức, gào khóc lên một tiếng, ngửa đầu ngã vào trên giường của mình.

Cuộn mình vào bên trong chiếc chăn mềm mại, mới cảm thấy thân thể như bị buộc chặt này giờ mới được giãn ra.

Nhưng là ngay sau đó, hồi ức lại ùa về hình ảnh cô và Tần Mặc từng đụng chạm trên giường, khi ấy anh bị lạnh nên cô đã cho anh mượn chiếc chăn này.

Hơi thở bỗng trở nên nóng bỏng, tim đập cũng nhanh hơn, hô hấp chợt dừng lại, cô đưa hai tay cầm lấy tóc, ảo não ở trên giường lăn qua lộn lại lăn qua lộn lại.

Cô như thế nào đột nhiên cảm thấy thích ngược như vậy chứ!

Ý tưởng kia đột nhiên nảy lên trong lòng khiến cô cả kinh, lập tức ngồi dậy nhìn chăm chăm vào tường, lập tức khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ mấy ngày nay bị Tần Mặc nô dịch nên giờ xuất hiện nô tính

. Cô hự một tiếng, lại ngã lên trên giường, cuối cùng quá mệt mỏi, mới đem Tần Mặc và mọi điều liên quan đến anh ra khỏi đầu.

Tô song song vừa đi, Tần Mặc nhìn Như Hoa chạy đến vây quanh anh, vươn tay vượt bộ lông ướt sũng của nó, động tác vô cùng dịu dàng, lông mày nhíu chặt này giờ mới giãn ra được một chút.

Sáng sớm hôm sau Tô song song theo phản xạ có điều kiện tỉnh dậy, mơ hồ rửa mặt xong, mặc quần áo tử tế đang muốn mở cửa đi đến phòng bên cạnh để nhận Như Hoa.

Lúc mở cửa, cô ý thức được cái gì liền mở to hai mắt, ngay sau đó lại nhắm mắt lại rồi hít vào một hơi thật sâu, ở trong lòng hung hăng khinh bỉ nô tính của mình.

Đang muốn đóng cửa, chợt nghe phòng bên cạnh truyền đến tiếng mở cửa, ciao sợ tới mức tay run lên, vội vàng muốn đóng cửa lại.

Một bàn tay to trực tiếp chặn lại cánh cửa, ngay sau đó Tần Mặc trưng ra vẻ mặt lạnh lẽo như bị đóng băng ngàn năm nhìn cô.

Tô song song thật cẩn thận nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu không e dè nhìn chăm chăm Tần Mặc, thái độ thực xa cách hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Tô song song đã nghĩ kỹ, nếu muốn làm việc với nhau, cô cũng không thể trốn tránh Tần Mặc, nếu phải gặp mặt, cô liền hào phóng đối mặt, không thể để anh hiểu lầm là cô đang tránh mặt anh.

Tần Mặc vẫn chau mày như cũ, mặc một thân âu phục màu đen, lặng lẽ đứng ở đó.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 36(P2)

Tô song song nhớ tới, hôm nay là ngày là đưa Tần lão gia xuất ngoại, cô dờ tay khỏi cửa, chờ Tần Mặc mở miệng.

Nếu Tần Mặc không lên tiếng, cô liền vụng trộm đi xem Tần lão gia, nếu anh lên tiếng, cô sẽ cùng đi, bất quá cô là không có ý định chủ động cùng Tần Mặc nói chuyện .

Tần Mặc cũng buông tay đang giữ cửa ra, cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt quật cường của Tô Song Song, giật giật khóe miệng: "Đi đưa ông nội."

Tô song song thực ra cũng muốn đi ra ngoài , cho nên cũng không cần thay quần áo, cô đi ra ngoài đóng cửa lại, sau đó ngửa đầu, trực tiếp ưỡn ngực ngẩng đầu đi về phía thang máy, một ánh mắt dư thừa cũng không chịu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn Tô song song, thấy cô không hề muốn nói gì dư thừa, cũng không nói không rằng, hai người từ đầu đến cuối đều trầm mặc, mãi cho đến lúc đã ở ngoài sảnh sân bay, Tô song song đột nhiên dừng bước.

Tần Mặc cũng theo đó ngừng lại, đứng ở phía sau cô nửa bước, hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Tô song song hít một hơi thật sâu, tựa hồ đang gian nan lựa chọn, sau đó lui nửa bước, đứng ở bên cạnh Tần Mặc, vươn tay đặt ở cánh tay của anh.

Cô ngẩng đầu lên quét ánh mắt qua Tần Mặc một cái, mặt không chút thay đổi như chẳng có gì khác lạ, mở miệng nói: "Đi thôi!"

Tô song song nói xong, hơi hơi dùng lực, Tần Mặc liền theo cô cùng nhau đi lên phía trước, trong mắt chậm rãi thu hồi sự thất vọng.

Tô song song đi vào sân bay, cũng không hỏi đến vị trí của Tần lão gia, bởi vì sau đó có một số người mặc đồ đen vây quanh họ .

Hơn nữa cô đã thấy Bạch Tiêu đang đỡ thắt lưng ông nội, còn nói chuyện gì đó chọc cho ông nội cười ha ha.

Ở phía ngoài cùng, đám người mặc đồ đen thấy Tần Mặc đến, cung kính hô một tiếng: "Tần thiếu gia! Tần thiếu phu nhân!"

"!" Tô song song đầu tiên là hoảng sợ, ngay sau đó cảm giác được tầm mắt từ bốn phía của đám người này đổ đến, cô lại cảm thấy không biết nói gì, cô khi nào mà đã trở thành thiếu phu nhân của bọn họ !

"." Tô song song theo bản năng đã nghĩ buông tay đang kéo cánh tay Tần Mặc ra, Tần Mặc nhìn ra ý đồ của cô, tay cô vừa mới động một chút, Tần Mặc liền vươn tay kia ra chụp lên tay cô, đeo lại vào cánh tay anh, làm cho cô không thể động đậy nữa.

Tô song song còn chưa tới có phản ứng gì, Tần lão gia từ ngòai trên xe lăn đã nhìn thấy, cao hứng hướng tô song song phất phất tay, khí sắc rất tốt, thanh âm cũng to: "Song song! Cháu đã đến rồi, mau tới đây ngồi, đứng mệt nhọc!"

Tô song song thế này mới nhớ tới, chính mình hiện tại thân phận là một phụ nữ có thai, vội vàng cười đi qua, tự nhiên muốn lại rút tay ra, Tần Mặc lại vẫn đang không buông tay, cùng cô đi mau hai bước.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 36 (P3)

"Ông nội." Tần Mặc lạnh lùng xuất phát từ lễ phép kêu một tiếng, ngay sau đó liền quay đầu nhìn sang một bên.

Tần lão gia cũng sớm đã thành thói quen lạnh nhạt với sự lạnh nhạt của anh, căn bản đều không có nhìn anh, vẫn cười tủm tỉm nhìn tô song song, sau đó vươn tay vỗ vỗ một bên ghế dựa.

Tô song song giật giật tay, lúc này Tần Mặc rốt cục cũng buông lỏng cánh tay để cô rời đi.

Tô song song vội vàng cười tủm tỉm tiến đến bên cạnh Tần lão gia, vừa muốn ngồi xuống, Tần lão gia nhất thời liền nhíu mày, ý không vui khẽ quát một tiếng: "Chờ một chút."

Tô song song ngây ngẩn cả người, ở đây tất cả mọi người cũng ngây ngẩn cả người, tô song song theo bản năng đã cảm thấy là Tần lão gia nhìn ra cô không mang thai, lập tức chột dạ đứng lên.

Tần lão gia quay đầu nhìn về phía Tần mặc, ra tiếng đưa đến: "ghế dựa này lạnh, tại sao có thể để cho phụ nữ có thai như vậy ngồi xuống, mau đưa áo khoác cởi ra, để Song Song ngồi lên!"

"." khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Mặc giăng co cùng Tần lão gia, mày nhíu lại quả thực có thể bóp chết ruồi bọ .

Tô song song vừa nghe chuyện, nhẹ nhàng thở ra, cô hiện tại cùng Tần Mặc xem như không đội trời chung, cô ước gì Tần lão gia tử giáo huấn anh

ta không coi ai ra gì, đứng ở bên cạnh cũng không mở miệng.

Bạch Tiêu nguyên bản cũng tính xem kịch vui , nhưng là vừa thấy Tần lão gia cùng Tần mực hai người trong lúc đó giao hội tầm mắt quả thực muốn phụt ra tia lửa .

Anh sợ đem Tần lão gia tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe, vội vàng cười hì hì cởi áo khoác, muốn hòa hoãn hai người.

Bất quá anh còn chưa có mở miệng, Tần Mặc liền thu hồi tầm mắt, yên lặng cởi áo khoác, sau đó tự mình dải lên ghế, ý bảo tô song song ngồi xuống.

Tô song song trong lòng còn ghen tức, từ đầu tới cuối đều không nhìn Tần Mặc.

Cô trực tiếp ngồi xuống, còn cảm thấy chưa hết giận, ở trên áo anh dùng sức néo xoay, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi quay đầu cùng Tần lão gia tâm sự.

Tần Mặc bình thản đứng phía sau tô song song, sắc mặt cực kỳ khó coi, Bạch Tiêu đem một nửa áo khoác bị kéo ra mặc lại trên người, khóe miệng mang ý cười nhìn thoáng qua tô song song lại nhìn thoáng qua mặt đen của Tần Mặc, khóe miệng nâng lên ý cười càng sâu.

Toàn bộ câu chuyện của Tần lão gia và tô song song , vốn không có để ý tới Tần mực, mãi đến lúc Tần lão gia sắp lên máy bay.

Tần lão gia lôi kéo tay Tô song song, từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc vòng ngọc trong suốt đeo vào tay cô.

Tô song song đang muốn cự tuyệt, vừa thấy Tần lão gia cao hứng, liền tạm thời đeo vòng ngọc, làm ông không mất hứng, trong chốc lát sẽ đem trả lại cho Tần Mặc thì tốt rồi.

"Cháu dâu! Hãy chăm sóc thân thể của mình cho tốt, nếu Tần Mặc bắt nạt cháu thì phải gọi cho ông nội ngay, ông sẽ dạy bảo nó!" Tần lão gia lôi kéo tô song song, ân cần dặn dò.

Tần lão gia nói xong lại dùng lực vỗ vỗ tay tô song song, thái độ có chút trịnh trọng, sau đó thu hồi tay, ý bảo có thể đi rồi.

Đôi mắt Tô song song trong phút chốc liền đỏ, cô cắn môi, cố tỏ ra tươi cười, hướng về phía Tần lão gia nở nụ cười, nhu thuận nói: "Ông nội, người yên tâm, chờ ông trở về, ông còn có đích tôn cùng chơi đùa."

"Tốt tốt!" Tần lão gia cười, đôi mắt đều phải nheo thành một đường, lại phất phất tay, mới quay đầu lại.

Tô song song vội vàng hướng theo, mới dừng lại, nhìn Tần lão gia dần dần biến mất ở tầm mắt của mình, rốt cục nhìn không được, cô vội vàng vươn tay lau nước mắt.

Tần Mặc vẫn đứng ở bên cạnh nhìn cô, lạnh nhạt vẫn duy trì trong mắt, lại có chút phiền chán bất an, anh muốn vươn tay đem cô ôm vào lòng lý, nhưng là thân thể lại quật cường đều không có động đậy dù chỉ một chút.

Bạch Tiêu nhìn theo Tần lão gia đi vào, thu hồi ánh mắt liền thấy Tần Mặc trưng ra vẻ mặt phiền chán bất an, ý cười trong mắt càng sâu.

Tô song song hít hít cái mũi, trực tiếp xoay người nhìn về phía Tần Mặc, vươn tay ra lấy chiếc vòng ngọc ra, cô cho dù không hiểu gì, cũng có thể nhìn ra vòng ngọc này nhất định rất quý giá.

Tần Mặc lại đột nhiên vươn tay cầm lấy cổ tay cô, ngăn lại động tác của cô, trong giọng nói không có cảm tình nói: "Ông nội đưa cho cô thì cứ cầm đi."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đối Với Cô Tôi Là Gì? (P1)

Đôi lời tâm sự cùng bạn đọc ở các trang khác: Đọc đến đây, thì chắc hẳn các bạn đã theo truyện của chúng mình trong thời gian khá lâu rồi... Vậy mà tại sao, hiện giờ các bạn còn vào các trang web khác mà đọc truyện vậy. Cái chữ: KHÔNG XIN PHÉP nó rành rành thế kia mà... Hãy là người đọc thông minh, vào web chính mà đọc nhé, Bọn mình chưa từng cho phép ai đăng lại truyện này cả. Các bạn không biết chứ, web ăn cắp, đã ăn cắp mà còn làm ra vẻ... Thấy tức cười lắm đó.. Cảm ơn các bạn...

Tần Mặc nói xong buông tay ra, liền xoay người bước đi. Trước khi đi anh còn liếc nhìn người bảo vệ đang đứng bên cạnh, lạnh lùng căn dặn một câu: “Đưa cô ấy về.”

Bạch Tiêu còn chưa tính toán xong, đương nhiên sẽ ko để nhân vật chính ra đi dễ dàng như vậy, liền dặn dò Tô Song Song một tiếng vội vã đuổi theo Tần Mặc.

Tô Song Song cùng một đồng người mặc đồ đen giống như bị điểm huyết đứng giữ đại sảnh trống trải. Cô nhìn vòng ngọc trên tay mình, càng cảm thấy Tần Mặc đúng là qua song rút cầu, bản lĩnh đúng là luyện được như thuần khiết lắm vậy.

Cô hít vào một hơi thật sâu, nhìn người mặc đồ đen ở bên cạnh đang cung kính chờ cô dời bước. Cô đến gần họ, nói: “Cảm ơn, nhưng tự tôi về được rồi.”

Nhưng người áo đen kia bộ dạng chẳng khác gì Tần Mặc, như cũ bày ra dáng vẻ xin mời: “Thiếu phu nhân, Tần thiếu gia đã giao phó, xin cô đừng

để chúng tôi khó xử.”

“...” Tô Song Song nhìn đám người bảo vệ áo đen đứng xung quanh mình, đầu cô liền có những ý nghĩ xấu xa, chẳng lẽ Tần Mặc còn là ông trùm của xã hội đen?

Cô nhất thời cảnh giác nhìn xung quanh, đảo đảo mắt, rồi đưa tay ngăn mặt mình lại, hướng về phía người áo đen bên cạnh than thở: “Mắt kính anh đang đeo có thể cho tôi mượn hay không?”

Người bảo vệ áo đen hơi khựng lại, nhưng nghe lời cô, Tô Song Song vội vàng đem mắt kính đeo lên mặt.

Cô cũng không phải muốn nói chuyện tiểu thuyết hay là hay là giống như các đoạn cầu huyết trong các bộ phim tầm thường, rõ ràng nữ chính cùng nam chính không có lấy nửa điểm quan hệ, lại bị hiểu nhầm, sau đó bị bắt cóc tống tiền.

Cô cảm thấy nếu mình không bị trói lại, Tần Mặc cũng sẽ không giống như nam chính bình thường trong tiểu thuyết động lòng mà ra cứu cô, không chừng cô mang số phận của con tin, bị đem ra giết, bởi lẽ cô hiểu rõ, mình không phải là nữ chính của Tần Mặc.

Tô Song Song nghĩ vậy, liền cảm thấy mình thật khác người, cả người run lên, nổi cả gai ốc, vội vàng siết chặt chiếc áo gió của mình, cúi đầu cùng bảo vệ rời đi.

Tần Mặc ngồi vào trong xe, vừa muốn đóng cửa thì Bạch Tiêu đã nhanh chóng chen vào, cười nói: “Đến chỗ của tôi đi! Hôm qua mua được một chai rượu ngon, cậu tới thưởng thức chứ?”

Tần Mặc vốn muốn đuổi Bạch tiêu xuống xe, nhưng vừa nghe đến rượu liền im lặng một chút, không lên tiếng quẹo một đường, hướng đến nhà Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu thông qua gương chiếu hậu nhìn sắc mặt khó coi kinh khủng của Tần Mặc, ánh mắt nheo lại vui sướng khi nhìn người khác gặp họa.

Anh luôn cười như vậy, hình tượng đẹp đẽ như ánh sáng mặt trời nhất thời biến thành hồ ly tinh gian xảo, giống như đang tính kế gì đó.

Tần Mặc bình thường không thích uống rượu, hơn nữa tâm tình hôm nay lại phiền muộn, nên cực kỳ dễ say, chỉ uống có hai ly, anh đã cảm thấy đầu óc choáng váng mờ mịt, tính tự hạn chế của anh rất dữ dội, tuyệt đối không để mình say, nên không uống nữa.

Bạch Tiêu khẽ mím môi, bình thường anh hay uống rượu, nhưng rượu này có độ cực kỳ cao, người bình thường uống một ly liền say ngay, anh vốn muốn để Tần Mặc uống quá chén, sau đó hỏi một số chuyện, không nghĩ tới Tần Mặc uống một lần hai ly, anh có chút lo lắng.

Bạch Tiêu rầu rĩ uống đại một ngụm, thấy Tần Mặc không có ý định uống tiếp, liền vội vàng mở miệng tỏ vẻ thân thiện hỏi: “Tần Tần, tôi thấy cậu và cô giúp việc kia, quan hệ cũng không phải đơn giản đâu nhỉ.”

Tần Mặc bị Bạch Tiêu hỏi nên có chút buồn bực, cúi đầu uống một ngụm rượu, căn bản không muốn trả lời, nhưng lại cảm thấy đây là lần đầu tiên có chuyện khiến anh không hiểu, nên anh chọn câu đơn giản nhất nói với Bạch Tiêu.

“Tôi hỏi cô ấy, rốt cuộc quan hệ giữa chúng tôi là gì, không ngờ cô ấy...” Tần Mặc trầm mặc một lúc, hình như rất khó để nói tiếp, nhưng nhờ rượu thúc đẩy, lại mở miệng như cũ nói: “Nói tôi chỉ là ông chủ của cô ấy...”

“Xuy...” Bạch Tiêu phun thẳng ngụm rượu trong miệng, vốn định cười nhào vài câu, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô đơn của Tần Mặc, đột nhiên nghĩ tới, em họ của hắn, chỉ số thông minh thật dọa người, bây giờ chuyện tình cảm cũng dọa người không kém.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đối Với Cô Tôi Là Gì? (P2)

Nhưng là chỉ số thông minh cao vút dọa người, còn chỉ số tình cảm lại thấp quá nên mới khiến người ta sợ hãi, anh vươn tay vỗ vai Tần Mặc, chỉ tiếc rèn sắt không thành sắt, nói: “Cậu nên ngang ngược một chút, làm cho gạo nấu thành cơm, cô nàng giúp việc kia có thể chạy được hay sao?”

Tần Mặc vừa rồi còn mơ hồ, lúc này liền tỉnh táo lại, vừa nghe lời nói không đáng tin cậy của Bạch Tiêu, liền cau mày, biết anh ta trước sau gì cũng nói những lời không đứng đắn mà.

Tần Mặc đứng dậy, tay vừa muốn lấy áo vét thì mới nhớ đến, áo khoác đi bị Tô Song Song ngồi lên nên bị anh ném ở phía bên kia.

“Tôi nói cậu nghe, Tiểu Tần, nghe anh họ của cậu cũng không có gì là không tốt, cậu sao lại khó chịu như vậy? Tích cực chủ động một chút.” Bạch Tiêu bị rượu làm cho nhiệt tình, ngồi đằng kia bắt đầu ồn ào.

Tần Mặc rất hối hận vì đã cùng anh ta về đây uống rượu, bởi vì đầu anh bây giờ rất đau, một nửa là vì tác dụng chậm của rượu này quả thật quá lớn.

Còn một nửa, anh trông cậy vào Bạch Tiêu, xung quanh có rất nhiều gái đẹp bao vây, nhưng anh ta nửa điểm cũng không nói câu nào hữu ích, thật sự khiến anh mệt mỏi, anh giao cho người quản gia lái xe, mình thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tô Song Song cầm chìa khóa nhà Tần Mặc xoay quanh, chìa khóa này bỗng nhiên như biến thành củ khoai lang nóng đến độ muốn phỏng tay, cô

muốn trực tiếp ném nó đi, lại sợ Tần Mặc biết cô còn giữ, sẽ tính toán chờ thời cơ gây rối.

Nhưng nếu đối diện để đưa cho Tần Mặc, cô không muốn gặp anh, bỗng nhiên cô nhanh trí, trực tiếp mở cửa hướng tới phòng Tần Mặc, cô tính đem chìa khóa đặt trên bàn rồi khóa cửa đi ra, như vậy cũng không khiến anh ta hiểu lầm.

Nhưng Tô Song Song không phát hiện, trong tích tắc cô đi vào phòng Tần Mặc, cửa thang máy đã mở, Tần Mặc nhú mày, vươn tay day day thái dương đang đau nhứt, đi ra.

Tô Song Song đi vào, vừa đem chìa khóa đặt lên bàn, Như Hoa liền bu lại, quần quít lấy chân Tô Song Song không cho cô đi, Tô Song Song nghĩ tới nếu cô không đến, sẽ không có ai mang Như Hoa ra ngoài đi dạo, liền cảm thấy đau lòng.

Cô ngồi xuống sờ sờ đầu Như Hoa, nhưng nó hình như cảm ứng được gì, liền quay đầu hướng cửa chạy tới, Tô Song Song nhìn cửa bị đẩy ra, tim lập tức nhảy tới cổ họng.

Cô mồ hôi chảy ròng ròng, trong lòng thầm rên rỉ: Rốt cuộc cô đã làm gì vậy? Sao lại nhanh chóng đau thương như thế? Không thể nào trùng hợp như vậy, Tần Mặc mới đó đã về rồi!

Ông trời lại không nghe lời cầu nguyện của Tô Song Song, trong nháy mắt cửa hoàn toàn bị mở ra, chiếu vào mắt cô đúng là bộ Âu phục màu đen, áo sơ mi trắng của Tần Mặc.

Cô lập tức liền nghĩ đến một cái hố để chui vào, hay là trực tiếp từ ban công nhảy xuống, đáng tiếc nơi này chẳng có khe hở nào, là là tầng 10, căn bản không cho cô có cơ hội lựa chọn.

Tô Song Song chỉ có thể kiên trì, hướng đến phía Tần Mặc cười haha.

Tần Mặc cảm thấy đầu mình từng trện choáng váng, đột nhiên phát hiện trong phòng có một người, liếc thấy Tô Song Song đang chao đảo chao đảo (anh ấy đang say).

Tần Mặc lặng đi một chút, không để ý đến Như Hoa đang hỗn loạn chạy xung quanh chân mình, tiến về phía trước vài bước, đi tới trước mặt Tô Song Song, nhìn cô.

Tô Song Song rõ ràng cảm nhận được không khí dày đặc mùi rượu, cô chớp chớp mắt, lại thấy Tần Mặc hí đôi mắt đào hoa lại, hô hấp cũng nặng nề, có khả năng anh ta uống nhiều rượu lắm đây.

Cô cảm thấy ông trời cũng chưa phải hoàn toàn hắc hủi cô, Tần Mặc uống rượu, xem ra hiện tại rất mơ hồ, lúc anh ta tỉnh lại có khi chẳng nhớ là cô tới.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đối Với Cô, Tôi Là Gì? (P3)

Cô cười haha, tay chỉ chìa khóa nằm trên bàn, nói: “Tôi đến để đưa chìa khóa, đưa xong rồi, giờ tôi về đây.” Nói xong định chuồn đi.

Tần Mặc nhìn lướt qua chìa khóa trên bàn, anh không uống say đến mức tinh thần không rõ ràng, chỉ là phản ứng so với bình thường hơi chậm một tí, vừa thấy chìa khóa trên bàn, mọi buồn phiền trong lòng giống như tìm được chỗ để trút ra, trong đầu liền bùng lên.

Anh giữ chặt cánh tay của Tô Song Song, hướng lên trên một chút, hai người chiều cao cách biệt tương đối lớn nên cô phải kiễng mũi chân mới có thể duy trì thăng bằng.

“Tần Mặc, anh muốn làm gì?” Tô Song Song biết người uống rượu sẽ không thể nào phân biệt phải trái nên khẽ giả vờ, nhưng làm như vậy căn bản không thể thoát ra được, cũng không thể động đậy được nữa, liền tức giận nhìn người trước mặt.

“Song Song.” Tần Mặc giống như thở dài, phun ra hai chữ, cúi đầu nhìn ánh mắt của cô, ánh mắt anh sắc nhọn, dường như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Tô Song Song vừa thấy thái độ của Tần Mặc không giống người say như chết, liền nghĩ đến việc thương lượng, cô vội vàng hạ giọng, nói: “Tần Mặc, thật sự tôi tới là vì chiếc chìa khóa, không phải đến để làm phiền anh!”

Tô Song Song không nói được những từ ngữ hoa mỹ, nhưng lời này vừa nói ra, Tần Mặc liền cảm thấy, trong lòng cô, anh một chút cũng không hề tồn tại.

Chân mày của anh gắt gao cau lại, nhìn Tô Song Song, đôi mắt đào hoa lộ ra sự thất vọng nặng nề, chẳng lẽ trong lòng cô ấy đã vội vã cắt đứt quan hệ cùng với anh?

Tần Mặc có chút hoa mắt nhưng anh muốn thấy rõ tình cảm trong mắt của Tô Song Song, theo bản năng liền tiến về phía trước.

Tô Song Song chưa bao giờ cảm thấy bị áp lực như vậy, cô bối rối lùi về sau, cứ như vậy hai người từng bước tiến, từng bước lùi.

Đột nhiên cô cảm thấy chân mình đụng phải cái gì đó, trong nháy mắt mất đi thăng bằng liền ngã về phía sau, cô theo bản năng liền nắm lấy vạt áo trước của Tần Mặc.

Tần Mặc lần này bất ngờ không kịp đề phòng, trực tiếp bị cô kéo về phía trước, cuối cùng trong giây lát, hai tay anh đỡ được hai bên của Tô Song Song, trụ vững cơ thể của mình.

Nếu lần này không bám vào thì thân thể nhỏ nhắn của cô mà bị đè lên, chắc chắn sẽ trở thành bánh bao nhân thịt.

Tô Song Song ngã lên tấm giường cứng rắn ở phía sau, cảm giác thân thể chấn động mạnh, phía sau lưng đau nhứt, khi cô vừa mở hai mắt, liền thấy gương mặt anh tuấn của Tần Mặc gần trong gang tấc.

Cô sợ tới mức liền nín thở, hơi thở cũng không dám thở ra. Tần Mặc thở phào, cơ thể chậm rãi hạ xuống dần, hai người ngày càng gần hơn.

Tô Song Song lúc này hô hấp cũng trở nên cẩn thận hơn, cô nhìn chăm chăm vào Tần Mặc đang gần sát mình, ngay cả ánh mắt cũng không dám

chớp.

Tần Mặc vẫn như cũ hạ người xuống, khi đôi môi mỏng kề với miệng nhỏ nhắn của Tô Song Song thì anh ngừng lại, yên lặng nhìn chăm chú vào cô.

“Rốt cuộc đối với cô, tôi là gì?” Tần Mặc chậm rãi mở miệng, giống như từng chiếc run nhẹ của đôi môi anh đều có như không lướt qua môi cô.

Tô Song Song vội vàng cắn thận căng môi của mình ra, cô tự an ủi rằng Tần Mặc chỉ là uống rượu, sau đến độ đùa giỡn điên cuồng thôi!

Cô khóc không ra nước mắt, sợ nói sai mà kích động đến Tần Mặc, có khi sẽ đem cô giết ngay tại chỗ, sáng hôm sau nếu như tỉnh rượu, cái gì cũng không nhớ rõ, lại trở thành cô nhân lúc anh say mà quyến rũ, cô còn muốn sống mà!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng.

Kỳ thật cho đến bây giờ Tô Song Song không thể hiểu được thái độ của cô đối với Tần Mặc luôn khác biệt.

Giờ phút này, cô không nghĩ đến việc Tần Mặc chiếm tiện nghi của mình là hành vi đáng xấu hổ đến thế nào, ngược lại cô nghĩ tới ngày hôm sau nếu anh ta không nhớ rõ, cô sẽ rất khó chịu.

“Hà?” Tần Mặc thấy Tô Song Song từ này giờ vẫn không nói gì, bắt đầu buồn bực đứng lên, anh hừ nhẹ một tiếng, mang theo hơi thở ấm áp pha hương rượu phả vào mặt cô.

Tô Song Song bình thường không uống rượu, bây giờ bị mùi rượu dày đặc ở trước mặt suýt nữa làm cho say. Cô nuốt nước bọt, trong lòng cân nhắc, lời này phải nói như thế nào cho Tần Mặc không hiểu lầm, chứ nhờ thú tính anh ta lại nổi lên nữa.

Ngay lúc đôi môi mỏng lạnh lẽo của Tần Mặc sắp dán lên môi của Tô Song Song, cô liền luồn cuống, bối rối nói: “Việc đó, anh là hàng xóm tốt bụng, là sếp tổng đáng kính.”

Tô Song Song nói xong cẩn thận quan sát nét mặt của Tần Mặc. Chỉ tiếc cơ thể hai người quá gần nhau nên cô có chút khó chịu khi nhìn, hoàn toàn không thấy rõ gương mặt của anh, nhưng có thể cảm nhận được dường như cơ thể Tần Mặc khẽ dừng lại.

Cô đảo đảo mắt, nghĩ lại câu nói của cô dường như rất hiệu quả và có ích, một cách giả tạo, cô bồi tiếp câu nữa: “Lòng tôi vẫn trung thành với

thần tượng!”

Sắc mặt Tần Mặc vẫn không tốt lắm, Tô Song Song khẽ môi, trong lòng có chút mệt mỏi, nói thêm: “Tôi nghĩ anh là bạn tốt của tôi!”

Cái câu “bạn tốt” chính là cô bị bức đến nói ra, là nói bậy thôi, cô cảm thấy mình nói ra từ “bạn bè” lớn như vậy mà cứ như ném cành ô liu. Nhưng như vậy cũng như cùng Tần Mặc giải quyết rồi, chắc anh ta sẽ không nổi điên nữa đâu!

Nhưng Tô Song Song không biết, chính cái câu “bạn tốt” cuối cùng đó, đã đem toàn bộ sự mong chờ trong lòng Tần Mặc đập nát.

Anh đem cánh tay chống xuống, cúi đầu nhìn chăm chú vào mắt cô, thấy cô không giống như nói dối, trong đôi mắt đào hoa hiện lên sự đau xót mà chính anh của không phát hiện ra.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc như vậy, không biết vì sao trong lòng cũng cảm thấy khó chịu theo, cô há miệng thở dốc, không biết nên nói gì, bởi vì cô không biết lời mình vừa nói có chỗ nào sai.

Hiện tại Tô Song Song không muốn nghĩ tới quan hệ giữa cô và Tần Mặc là gì, nói chính xác hơn là cô không dám nghĩ tới.

Bởi vì cô thấy được cô cùng Tần Mặc là hai người vô cùng xa cách. Nhất là khi biết anh chính là thần tượng của mình, Tô Song Song tuy rằng ngoài mặt tỏ ra ghét bỏ, nhưng trong suy nghĩ thì vô cùng ngưỡng mộ anh, nên không dám suy nghĩ lung tung.

Tần Mặc đột nhiên hỏi như vậy, Tô Song Song đương nhiên hiểu được, nhưng vì những quy định mà cô không cho bản thân ích kỉ nghĩ đến bản thân.

“Được...” Tần Mặc phun ra một chữ thật dài, mùi thơm của rượu phun lên mặt Tô Song Song, mang đến một luồng hơi nóng.

Ngay sau đó cơ thể còn đang ở trên người cô xoay một cái, trực tiếp nằm ngay bên cạnh, anh nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề: “Cô đi đi, ngày mốt có mặt ở công ty.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng. (P2)

Tô Song Song vội bật người đứng dậy, trái tim đập loạn nhịp, cô sợ hãi chạy tới cửa, lúc đóng cửa lại, cô mới lấy lại được bình tĩnh.

Có vẻ như lúc này Tần Mặc đang không vui, chẳng lẽ để anh ấy mặc đồ như vậy rồi ngủ cả đêm hay sao? Tay Tô Song Song khẽ mở cửa ra, cô đứng trong giây lát, nhưng cuối cùng cũng đóng cửa lại, trở lại phòng của mình.

Tâm tình của cô cũng rất rối bời, đúng như Tần Mặc vừa mới hỏi, cô xem anh ấy là gì? Khi cô nhắc tới bạn bè, Tần Mặc có vẻ tức giận, Tô Song Song không nhịn được liền nghĩ: có thể ngay cả nửa chữ “bạn bè” cũng không tới, chẳng qua chỉ có thể so sánh như hàng xóm.

Cả ngày hôm sau Tô Song Song đều không ra ngoài, chỉ sợ tình cờ gặp Tần Mặc, sợ anh nhìn thấy bộ dáng mất mát của mình, sẽ khiến cô thêm xấu hổ.

Ngày hôm sau nữa, Tô Song Song dậy thật sớm, sửa soạn một tí, dự định tới tập đoàn Tần Thị trình diện.

Nhưng chân chưa tới cửa, cô đã nhận được cuộc gọi từ Tô Mộ, thì ra Tô Mộ sợ cô ngày đầu tiên đi làm muộn, nên cố ý gọi.

Thấy được sự quan tâm của Tô Mộ, Tô Song Song sau một ngày uể oải liền cảm thấy như được gặp ánh mặt trời, tâm trạng lo lắng liền tốt lên một chút.

Tô Song Song đang đứng ở đại sảnh của tập đoàn Tần Thị, chân bỗng nhiên có chút run rẩy.

Chẳng qua cảm giác lần này so với lần trước khi ở đây không giống nhau, lần trước là gặp thần tượng, trong lòng kích động nên chân không vững.

Lần này là vì cô được làm ở một công ty to lớn, lại là người góp phần sáng tác truyện cô thích nhất “Thục Tiên Truyền”, Tô Song Song chỉ cần tưởng tượng đã cảm thấy mình như nằm mơ, hai chân như nhũn ra.

“Đi thôi Song Song, cô là trợ lý tổng giám đốc, đi thẳng lên trên.” Tô Mộ nói xong nhìn thang máy trước mắt, vồ vồ bả vai Tô Song Song, không biết rằng dù không dùng lực nhưng cũng khiến Tô Song Song lão đảo nhào về phía trước, suýt nữa ngã xuống.

Tô Mộ sợ tới mức vội vàng vươn tay giữ chặt Tô Song Song, kéo cô lại.

Tô Mộ vội vàng cúi đầu nhìn bốn phía, thấy không có nhiều người nhìn qua, liền thở ra, cô tiến đến bên tai Tô Song Song, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Cô có thể có chút tiến bộ hay không?”

Tô Song Song vừa mới hoàn hồn sau chuyện lúc nãy, hơi thở kéo dài, vồ vồ ngực của mình, sau đó quay đầu nhìn Tô Mộ, vẻ mặt lo lắng: “Tô Tô, chuyện đó tôi thật sự làm không được!”

“...” Tô Mộ lập tức im lặng, ánh nhìn xem thường, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần tám giờ bốn mươi, cô vội vàng đẩy Tô Song Song, nhưng nhẹ tay hơn.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Trăm ngàn lần đừng để Boss chờ cô, nhớ kỹ, thông minh lên, đừng sợ, trên lầu đều là Bạch Cốt Tinh, không đếm xỉa đến con kiến như cô đâu!”

Tô Song Song hít vào một hơi thật sâu, nhưng là tưởng tượng đến Tần Mặc, cô lại không lo lắng nữa, ngược lại trên mặt còn lộ ra một chút ửng hồng.

Tô Mộ lo lắng đi theo Tô Song Song, đưa cô đến thẳng trên lầu, vừa muốn quay xuống, lại thấy sắc mặt Tô Song Song ửng hồng, cô hỏi: “Song Song, cô sốt à?”

Tô Song Song tinh thần đang rối bời, cảm giác mùi thơm tinh khiết của rượu của buổi tối hôm ấy còn lượn lơ trước mặt mình.

Chợt nghe Tô Mộ nói, còn tưởng rằng cô ấy nói mình lảng lơ, cô sợ tới mức sững sốt, lắc đầu: “Tôi không có! Tôi bình thường, không có như cô nói! Tôi rất trong sạch!”

“?” Tô Mộ như lọt vào sương mù, cảm thấy có gì đó không đúng, cô vừa định hỏi gì đó thì Tô Song Song cũng nói là mình nói sai, hướng về phía Tô Mộ làm bộ dằn cổ lên, rồi vội vàng ấn nút thang máy, một chút cũng không dám dừng lại.

Thang máy một đường hướng lên trên, lòng Tô Song Song càng không yên, cô không biết phải đối mặt với Tần Mặc như thế nào, nhưng cơ hội này khó có được, cô sẽ không buông ra.

Thang máy mở ra, người nam thư ký lần trước ôn hòa mang theo ý cười chờ ở cửa, hình như đã biết khi nào Tô Song Song đến nơi.

“Trợ lý Tô, Tần Tổng đã tới rồi.” Thư ký nói xong lại làm dáng vẻ mời cô đi.

Tần Mặc tới rồi! Tô Song Song vội vàng nhìn đồng hồ, chưa tới tám giờ bốn lăm, cô không đến trễ, Tần Mặc lại đến sớm như vậy? Cô vội vàng bước nhanh ra khỏi thang máy, sai chân dài hơn cả người nam thư ký.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng. (P3)

Tô Song Song đi trên đường không dám ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh, suy nghĩ không biết Tần Mặc sẽ cư xử như thế nào, nhưng chưa kịp suy nghĩ ra điều gì thì đã đến trước văn phòng của anh.

Chiếc cửa cổ kính nặng nề mở ra, Tô Song Song hít một hơi sâu, khẽ ngẩng đầu, cố gắng đè nén sự lo lắng trong tim, chậm rãi đi vào.

“Tần Tổng, anh khỏe chứ? Tôi là Tô Song Song.” Tô Song Song nói xong ngẩng đầu nhìn Tần Mặc đang bình tĩnh ngồi trên chiếc ghế da màu đen ở phía trước, nhưng thật ra ngón tay của anh ở bên người khẽ run rẩy.

Tần Mặc nghe tiếng chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đào hoa lạnh lùng nhìn lướt qua Tô Song Song, rồi cúi đầu, không nói gì, giống như bình thường không hề quen biết, đưa tay chỉ về góc tường bên trái của văn phòng.

Tô Song Song vội vàng quay đầu nhìn, thấy ở đấy có đặt một chiếc bàn màu đen, ở trên có một đồng tài liệu, cô liền hiểu, đó là bàn làm việc của mình.

Cô đứng đợi một chút, nhưng thấy Tần Mặc không có ý định nói gì nữa, cô cũng không muốn mở miệng trước, nên nhanh chóng xoay người đến bàn làm việc, dự định tự mình tìm việc để làm.

Thái độ Tần Mặc vẫn lạnh nhạt, trong nháy mắt kích động đến Tô Song Song, cô cắn răng, tròng lòng muốn nói: tuy rằng cô không có ý nghĩ trong sáng, nhưng quan trọng là cô vẫn có thể diện nha.

Nên trong lòng Tô Song Song hạ quyết tâm: cho dù trong lòng không yên, sẽ không biểu hiện gì ở trước mặt của Tần Mặc, khiến anh ta điên cuồng bùng nổ!

Tô Song Song vốn nghĩ sẽ phải làm cái gì, cô đang xem bản thảo trên bàn, có lẽ sẽ biết việc cần làm, nếu cô đoán không nhầm thì nhiệm vụ chính là đưa Tần Mặc những tờ giấy này để phê duyệt.

Trước tiên cô có thể biết trước được nội dung phần sau của “Thục Tiên Truyền”, cô hưng phấn đến nỗi quên rằng cô cùng Tần Mặc đang giận nhau, cũng quên mất sự hiện diện của anh, trên mặt không khống chế nổi niềm vui sướng, cả người đều tập trung vào đoạn sau của bản vẽ.

Tô Song Song càng xem càng hưng phấn, trong lòng vốn đang tức giận Tần Mặc, nhưng khi xem bản vẽ chỉ còn lại 50%.

Bởi vì nội dung đoạn sau của “Thục Tiên Truyền” thật sự khiến cô kích động, nam chính vẫn lặn lòng như vậy, nhưng lại đi yêu một tiểu nha đầu mới xuất hiện ở tiên giới – Song Song, cũng chính là phiên bản của cô.

Tô Song Song kích động đến nỗi xém chút nữa ôn bản thảo gào thét lên, cũng may cuối cùng, chút lí trí cuối cùng của cô cũng thức tỉnh, khiến cô không mất mặt trước Tần Mặc.

Thật ra ánh mắt của anh luôn nhìn về phía cô, nhưng không nghĩ tới cô dù đang nhìn khúc sau của bản thảo, cũng không để ý đến mình.

Tâm tình của Tần Mặc càng thêm khó chịu, lúc giữa trưa, rốt cuộc không nhịn được, anh liền đứng dậy, đi ra ngoài, định sẽ hít thở không khí một chút cho thoải mái, nếu không anh sợ mình sẽ làm ra chuyện mất lí trí.

Tô Song Song còn đang vui sướng đắm mình vào nội dung bản thảo, nghe thấy động tĩnh, nhìn lên thì thấy Tần Mặc đang muốn ra ngoài.

Tổng giám đốc đi ra ngoài, cô là trợ lý đương nhiên phải đi theo, cô bối rối đứng lên, chỉ tiếc lúc cô đi ra, bên ngoài đã không thấy bóng dáng Tần Mặc đâu nữa.

Tô Song Song nghĩ rằng Tần Mặc không thèm để ý đến mình, trong lòng lập tức buồn bực, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, bụng cô bắt đầu đói, vô đảo đảo mắt, định tìm Tô Mộ đến căn tin của nhân viên ăn cơm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đối Phó Đại Boss. (P1)

Tô Song Song không quen thuộc với chỗ này, gọi cho Tô Mộ, hẹn gặp ở đại sảnh lầu một, cô cất điện thoại, trực tiếp đi tới hướng mà chẳng ai nghĩ tới – thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

Trên đường đi, các vị cấp cao Bạch Cốt Tinh đều nhìn cô, Tô Song Song vốn mỉm cười chào hỏi, nhưng lại cảm thấy ánh mắt của mọi người rất kì lạ.

Cuối cùng cô cười không nổi, đành đi nhanh tới thang máy. Lúc xuống lầu một, thang máy mở, Tô Song Song đã thấy Tô Mộ, cô cao hứng khẽ gọi: “Tô Tô!”

Tô Mộ đang đứng chờ đợi ở chỗ thang máy dành cho nhân viên, lại nghe thấy giọng nói ở phía sau truyền tới, cô liền hít một hơi, nhanh chóng quay đầu lại, thấy Tô Song Song trong thang máy lộng lẫy đi tới, cô trợn mắt há miệng.

Bởi vì tiếng gọi của Tô Song Song nên những nhân viên trong đại sảnh theo bản năng hướng về phía cô, vừa thấy cô từ thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc đi xuống, tất cả mọi người đều dừng lại, vẻ mặt khác nhau.

Tô Song Song bị tình thế này dọa đến sợ hãi, vội vàng đi tới bên người Tô Mộ, lôi kéo cánh tay của cô, hạ giọng hỏi: “Tô Mộ, như vậy là sao?”

Tô Mộ đột nhiên khôi phục lại tinh thần, kéo Tô Song Song vào một bên thang máy mới mở ra, nhấn tầng 5, thang máy liền chuyển động, Tô Mộ vỗ

vỗ ngực mình, hít vào một hơi, quay người hung dữ nhìn chăm chăm Tô Song Song.

“Tại sao cô lại dùng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc để đi xuống?” Dù đang ở trong thang máy, nhưng cô cũng sợ người khác nghe được, hạ giọng khẽ quát Tô Song Song.

Tô Song Song vẻ mặt ngờ ngác thêm phần uất ức, cô chớp chớp mắt: “Buổi sáng không phải tôi lên bằng nó hay sao? Chẳng lẽ nó không thể dùng để đi xuống?”

Tô Mộ bây giờ mới nhớ lúc sáng đã quên dặn Tô Song Song một câu, ai ngờ câu quên dặn ấy, có thể mang đến rắc rối lớn như vậy, cô hối hận thở dài, hướng về phía Tô Song Song giải thích đơn giản.

“Đi lên bằng thang máy này, thật ra không có gì, nhiều lắm là được Boss để ý tới, tương lai có thể một bước lên mây, nhưng Tô Song Song à! Chưa từng có nhân viên nào đi xuống bằng thang máy này đâu!”

“!” Tô Song Song không nghĩ đến ngày đầu tiên đi làm mà đã giảm phải mình, cô khẩn trương nắm lấy tay của Tô Mộ, nuốt nước bọt, che dấu nỗi lo lắng của mình.

Nhưng khi mở miệng, sự sợ hãi lại lộ ra ngoài: “Sao... Làm sao bây giờ? Có hậu quả gì không?”

Tô Mộ suy nghĩ, hòa toàn nghiêm túc khi nhìn thấy bộ dạng của Tô Song Song. Cô hé miệng, Tô Song liền khẩn trương, toàn thân căng thẳng.

“Boss nếu như không đuổi việc cô, thì sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng chắc chắn sẽ tức giận một phen.”

“...” Tô Song Song thiu hời tay, híp mắt nhìn Tô Mộ rồi liếc một cái, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra: “Tôi còn lo sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng gì

nữa cơ.”

Tô Mộ liếc cô, khinh bỉ nói: “Nhưng thật ra tôi quên mất, cô kiêm luôn chức lật vặt, nên chắc sẽ không bị đuổi việc.”

Vừa dứt lời, cửa thang máy vừa mở, Tô Mộ cẩn thận kéo Tô Song Song đi ra, khi thấy trong nhà ăn không ai chú ý, họ mới nhẹ nhàng thở ra.

Thật ra trong lòng Tô Song Song cũng có chút không yên, cô tuy rằng chỉ là thư ký kiêm việc lật vặt, nhưng cũng không muốn rước lấy phiền phức, vừa thấy chuyện này không có gì, cuối cùng trong lòng cũng nhẹ hẳn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đối Phó Đại Boss (P2)

Ngay sau đó sự chú ý của Tô Song Song đã bị bữa tiệc xa hoa hấp dẫn, nhà ăn chiếm một tầng trong năm tầng của tòa nhà, chẳng những có phân biệt đồ ăn Trung Quốc và đồ ăn của phương Tây, còn có một khu rất đặc biệt, rực rỡ muôn màu, hai mắt Tô Song Song lập tức hiện lên hai trái tim.

“Tô tiểu thư?” Ngay tại lúc Tô Song Song còn đang định sẽ ăn thật nhiều, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp, cô theo bản năng quay lại nhìn.

“Phó... Phó tổng?” Tô Song Song bất ngờ nói lắp, mà ánh mắt của Tô Mộ đứng ở bên cạnh cô lại nhìn chằm chằm.

Âu Dương Minh mỉm cười, tuy rằng anh khiến người ta có cảm giác trưởng thành chừng chạc, nhưng thật ra anh chưa đến ba mươi tuổi, tuổi đời còn rất trẻ, trong sự thành thực lại mang sự ấm áp của mặt trời, đặc biệt hấp dẫn những thiếu nữ hơn hai mươi tuổi.

Âu Dương Minh là quản lý chuyên môn của trang web, cũng là phó tổng bên bộ phận truyền thông, thái độ của anh luôn lễ phép, ấm áp, không tự cao tự đại, bộ dáng giống như ngôi sao ở châu Âu, trở thành thần tượng trong lòng của nữ nhân viên trong công ty.

“Gọi tôi Âu Dương là được rồi.” Âu Dương Minh tháo kính mắt xuống khi nói chuyện, cả người nhanh chóng giảm đi sự cứng nhắc, anh nhìn thấy Tô Song Song liền cười nhẹ, vô cùng mê hoặc.

Tô Mộ nhìn đến mê người, nuốt nước bọt, Tô Song Song vừa mừng vừa lo, không nghĩ tới phó giám đốc lại bình dị gần gũi đến vậy.

“Anh... Anh khỏe chứ, phó tổng Âu Dương?”

“Hi hi...” Âu Dương Minh vừa nghe, nhìn không được liền cười khẽ, càng mang vẻ đẹp trai chói lóa của mặt trời, Tô Song Song tuy bị cười nhưng không thấy xấu hổ, ngược lại còn cười theo.

“Đúng rồi, tôi có thể gọi cô là Song Song được không?” Khóe miệng Âu Dương Minh vẫn mỉm cười như cũ, nhìn thấy xung quanh đã có vài nhân viên nhìn tới, anh vươn tay chỉ vào chiếc bàn gần cửa sổ, có ý bảo cô qua đó.

“Có thể! Đương nhiên là có thể!” Tô Song Song nói xong liền vội vàng kéo theo Tô Mộ mê trai đi theo Âu Dương Minh bước đi.

Ba người ngồi xuống, Tô Song Song nhìn thấy Âu Dương Minh gần gũi như vậy, đột nhiên có chút lo lắng.

“Hôm trước cô hình như gặp phiền toái, có sao không?” Dương minh cười hỏi, giọng điệu tự nhiên, khiến cho người khác cảm có giác anh và Tô Song Song quen biết đã lâu, không có một chút xa lạ.

Tô Song Song chớp chớp ánh mắt, nhớ lại bữa đó, cô chính là người cùng với phó tổng giám đốc ngồi ở quán cà phê, nhưng sau đó ngay cả câu nói cũng không để lại.

Trong lòng cô vừa xấu hổ vừa lo lắng, mạnh mẽ đứng lên, giải thích: “Lần trước con mèo của tôi có chút chuyện, cho nên tôi sốt ruột đi về, để anh ở lại đó một mình, thật là có lỗi!”

Tô Song Song đứng lên khiến chiếc ghế đằng sau phát ra tiếng “két” một tiếng. Vốn những nhân viên ngồi ở xa không hề chú ý tới Âu Dương Minh,

nhưng bây giờ, tầm mắt mọi người đều tập trung ở bên này.

Tuy rằng các nhân viên đều đều e ngại Âu Dương Minh nên không dám lớn tiếng bình luận, nhưng mà không thể chịu đựng được khi nhiều người nói! Tô Song Song ít nhiều cũng nghe được những lời người ta nói.

Phần lớn là: Tô Song Song thật ra thân phận như thế nào, ngày đầu tiên liền được làm ở văn phòng tổng giám đốc, trở thành trợ lý của tổng giám đốc thần bí, còn cùng với người đẹp trai nhất tập đoàn Tần Thị Âu Dương có liên quan với nhau, xem ra đứt lót không ít.

Tô Song Song cảm nhận được sự khó chịu trong lòng, nghe thấy những lời bàn tán kia, trong lòng chợt dạ, cô thật sự rất oan uổng mà! Cô chỉ là người làm việc lặt vặt thôi, và lại còn chọc giận tổng giám đốc nên đang đợi bị trừng phạt đó!

Cô theo bản năng cúi đầu nhìn Tô Mộ, chỉ thấy vẻ mặt cô ấy đang tiếc rên sắt không thành thép, cô ngượng ngùng chớp mắt, chà chà váy của mình, bối rối ngồi xuống.

Âu Dương Minh bị Tô Song Song làm cho buồn cười, ánh mắt đều hiện lên tia vui vẻ, không để ý đến cô đang xấu hổ, cũng không để ý đến ánh mắt chung quanh. Dù sao anh cũng đã quen cảm giác bị mọi người nhìn chăm chú rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đối Phó Đại Boss (P3)

Tô Mộ bắt đầu khôi phục lại tinh thần. Cô cảm thấy không khí giữa Âu Dương Minh và Tô Song Song lúc bây giờ không mấy thích hợp, cô ở chỗ này hoàn toàn giống như bóng đèn trên trần nhà. (ý nói không được chú ý đến)

Cô vội vàng thức thời đứng lên, xung phong nhận công việc đi gọi món ăn, tự cho mình sáng suốt khi để Âu Dương Minh cùng Tô Song Song đang mờ ám ở chỗ này.

“Hôm trước cô để quên bản vẽ trên bàn trong quán cà phê, tôi vẫn muốn tìm cơ hội để đưa lại cho cô, nhưng để lâu cho tới bây giờ thật ngại quá.”

“A! Thì ra là để ở quán cà phê, tôi còn tưởng đã vô tình bỏ nó rồi chứ! Cảm ơn anh!”

Tô Song Song vừa nghe bản vẽ của mình vẫn còn, vẻ mặt liền cảm kích, nhìn thấy trong mắt Âu Dương Minh ánh lên tia sáng, dù sao thì cái cờ-lê kia nếu mua lại thì tiền cũng không ít đâu!

Bàn trong nhà ăn không lớn, hai người ngồi cách không xa, cho nên có thể nhìn thấy, một đôi mắt có ý cười, một đôi mắt lóe sáng, người ở bên ngoài nhìn vào, xem ra không thể không có gian tình!

Những lời đồn đại dần dần được truyền đi rộng rãi trong nhà ăn, đột nhiên có người hít một hơi mạnh, giọng điệu thật sự mạnh mẽ, ngay sau đó âm thanh của hơi thở dần dần truyền đến.

Vốn là Âu Dương Minh đang nhìn Tô Song Song, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau của cô, Tô Song Song phản ứng chậm chạp, nhưng cũng có thể cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn ở phía sau lưng mình.

Ngay sau đó bóng người hiện ra, hơi thở bá đạo hoàn toàn bao trùm lên cô. Tô Song Song không biết tại sao, cảm giác như mình chuẩn bị gặp xui xẻo.

Cô nhẹ nhàng quay đầu, lọt vào trong tầm mắt là bộ Âu phục màu đen. Tầm mắt lại chậm rãi chuyển lên phía trên, thấy ngay gương mặt lạnh lùng đen như than của Tần Mặc, cô tự nhiên cảm giác như vừa bị bắt gian trên giường.

Cô ý thức mình phải chạy đi, vội vàng lắc đầu, ý tưởng kinh khủng đó lập tức bị xua tan ngay.

Tô Song Song thấy hình như tâm tình của Tần Mặc không được tốt lắm nên cẩn thận hướng về phía anh mỉm cười, dù sao bây giờ cô cũng là cấp dưới của anh, quyền sống chết của cô đều do anh quyết định, cô nên thức thời mà lấy lòng mới phải.

Tần Mặc lạnh lùng cúi đầu nhìn lướt qua Tô Song Song, trong mắt hiện ra gì đó mà Tô Song Song nhìn không hiểu, cô không thể hiểu được, đó chính là sự tức giận khinh thường, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Minh đang ngồi đối diện cô.

“Chúng ta phải cùng nhau ăn cơm.” Tần Mặc mở miệng nói không hề có cảm tình, Tô Song Song vừa nghe, liền cảm thấy Tần Mặc chắc muốn cùng với Âu Dương Minh bàn bạc công việc của công ty nên cô vội vàng đứng dậy.

Vừa muốn đi thì Tần Mặc đã giữ chặt cổ tay của Tô Song Song, liếc mắt nhìn Âu Dương Minh đang ngồi trên ghế, tuy rằng chỉ là một ánh mắt, nhưng ý đồ thật rõ ràng: người đi đi, để chúng ta ăn cơm.

Âu Dương Minh nhìn Tần Mặc, đối với anh thái độ lại ngạo mạn, khóe miệng vẫn mỉm cười như cũ, anh đứng dậy lễ phép, vượt rào nhìn về phía Tần Mặc, xem như đánh chiêu kêu gọi.

Anh chuyển tầm mắt tới Tô Song Song, nhẹ nhàng hỏi: “Song Song, đây là bạn của cô?”

Tô Song Song sững sốt, quay đầu lại, vẻ mặt quái dị nhìn Âu Dương Minh, nhìn thấy anh ta vô cùng thần nhiên, cô lại nhìn xung quanh.

Tô Song Song bỗng nhớ ra, Tần Mặc mới về nước, hơn nữa cách làm việc của anh với người cấp dưới có chút quá đáng, người biết hình dáng của anh ở công ty rất ít.

Nhưng chính Tô Song Song cũng không nghĩ tới, ngay cả Âu Dương Minh cũng không biết hình dáng Boss của bọn họ như thế nào!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tổng Giám Đốc Bá Đạo (P1)

Tô Song Song sững sờ tại chỗ, chỉ dám quay đầu nhìn thoáng qua Tần Mặc, muốn đoán ý định của anh, rốt cuộc anh có muốn tiết lộ thân phận của mình hay không?

Nhưng mãi hồi lâu cô cũng không thể góp nhặt được chút tin tức ít ỏi nào từ khuôn mặt tẻ liệt của anh, Tô Song Song đành kiên trì đến cùng gặt đầu, gượng cười nói: "Đúng, đây là bạn của tôi, anh ấy mới đến công ty chúng ta làm."

"A? Trách không được tôi chưa bao giờ gặp qua, xin chào, tôi là Âu Dương Minh!" Âu Dương Minh từ trước đến giờ luôn là người vẫn rất lịch sự khiêm nhường, cho dù Tần Mặc bày ra bộ dáng cao ngạo không để ai vào mắt, anh vẫn chủ động vươn tay.

Chỉ tiếc Boss căn bản chẳng có ý tứ muốn bắt tay, tâm tư quan tâm Âu Dương cũng không có khiến Tô Song Song vô cùng hoảng hốt, hai người đều là cấp trên của cô, dù cho đặc tội ai cô cũng không thể sống nổi.

Tô Song Song vội vàng vươn tay cầm lấy tay Âu Dương, cười khan hai tiếng: "Bạn của tôi không thích nói thân mật với người lạ, anh đừng để ý nhé."

Âu Dương Minh nhìn Tô Song Song cười, thu hồi tay mà không có bất cứ vẻ gì mất hứng, ngược lại vẫn nhìn Tần Mặc, tỏ vẻ thông cảm.

Ấn tượng của Tô Song Song đối với Âu Dương nhất thời tăng thêm rất nhiều, chỉ kém điều dâng trào nước mắt, cô vô cùng cảm kích anh, thật sự

sợ rằng nếu hai boss đánh nhau thật thì không biết nên làm gì?

Tần Mặc thì lạnh lùng nhìn lướt qua Tô Song Song cùng Âu Dương Minh vừa bắt tay nhau, ý lạnh trong mắt lại nhiều thêm một chút.

"Tôi không quấy rầy hai người thêm nữa, a, đúng rồi, Song Song, nếu cô không ngại có thể cho tôi số của cô được chứ, khi tan tầm tôi sẽ đem bản vẽ trả lại cho cô."

Âu Dương giống như không hề nhìn thấy sự bất mãn của Tần Mặc, vẻ mặt vẫn duy trì ấm áp tươi cười như trước, sự nhẫn nại của anh có thể nói là sâu xa không lường được.

"A, được, Âu Dương phó tổng thật chu đáo, cảm ơn anh!" Tô Song Song cảm kích anh đến rơi nước mắt, vội vàng lấy di động của mình ra.

Âu Dương sau khi lưu số điện thoại của cô thì nhìn Tô Song Song mỉm cười, nhân tiện dời mắt qua nhìn Tần Mặc gật đầu một cái rồi rời đi.

Tô Mộ vừa thấy Tần Mặc, nhất thời cảm giác được như gió bão nổi lên, trước tiếp bùng cơn đến chỗ cách đó cũng tương đối xa nhưng vẫn có thể theo dõi được chuyện đang xảy ra.

Âu Dương Minh vừa đi, Tần Mặc cứ thế ngồi xuống ghế, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa sổ, phong cảnh cũng không tệ, ở nơi này an tĩnh cùng Tô Song Song ăn cơm khiến cho tâm tình lo lắng của anh vơi bớt rất nhiều.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 40 (P2)

Anh vươn tay nhẹ nhàng kéo cà vạt , tiện tay cởi ra mấy cúc áo phía trên, hơi thở lạnh lẽo cũng dịu bớt vài phần.

Ngược lại với anh, Tô Song Song lại không có tâm tư nào đi thường thức phần hoàn mỹ này, cô cười khan ngồi vào ghế, đột nhiên không biết rõ, tiểu cảm thú chẳng phải chỉ coi cô là kẻ sai vật, chẳng hề quan tâm đến cô sao? Như thế nào lại muốn cùng cô ăn cơm?

Tô Song Song nháy nháy hai tròng mắt, tâm lý nghĩ đến: Chẳng nhẽ Tần Mặc đang muốn hòa giải với cô? Cô có nên rút rè một chút không?

Nhưng cô lại cảm giác nếu mình tỏ ra rút rè, theo tính nhẩn nại của tiểu cảm thú chắc sẽ làm cô phát hỏa mất, nhưng nếu không rút rè thì cô lại dễ dàng bị anh khi dễ.

Tần Mặc là người như thế nào, là kiểu người bá đạo lộ ra từ vẻ bên ngoài, một đôi mắt đào hoa nhưng lại khiến cho anh có thêm vài phần mỉa hoặc, môi mỏng mân mê đầy hấp dẫn, trong thoáng chốc khiến anh trở nên quyến rũ mọi tầm nhìn xung quanh.

Có vài nữ nhân viên đã bắt đầu xì xào bàn tán, nghị luận xem Tần Mặc và Âu Dương Minh, ai đẹp trai hơn?

Tô Song Song cho dù ngực cũng cảm giác được ánh mắt từ bốn phía đưa đến, cô chột dạ cúi đầu, tận lực làm cho cảm giác tồn tại của mình ít đi, thuận tiện suy nghĩ xem cô có nên cùng Tần Mặc hòa giải.

Ngay lúc Tô Song Song rối rắm không thoát ra được, thì Tần Mặc mở miệng chứng minh cho hành động của cô là hoàn toàn suy nghĩ nhiều: "Dựa theo khẩu vị bình thường, cộng thêm một cốc nước lọc."

Tần Mặc cảm giác được cô không để ý đến anh nên muốn phá vỡ bầu không khí một chút.

"A?" Tô Song Song không kịp phản ứng, ngẩng đầu không rõ lý do nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nghe được tiếng thì quay đầu sang nhìn cô, trong mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn, hoàn toàn không nghĩ sẽ mở miệng nói lại lần nữa.

Bị loại ánh mắt kia đảo qua, chẳng cần anh mở miệng nói tiếp, Tô Song Song rậm rập nghe lời anh theo phản xạ.

Cô vội vàng đứng dậy, dựa theo khẩu vị của anh mà đi lấy cơm trưa cho anh.

Lúc cô bưng đồ ăn đến bàn, cô mới cảm giác được bản thân đúng là ảo tưởng quá nhiều, thế nào lại nghĩ rằng anh muốn làm hòa với cô.

Tô Song Song đem khay thức ăn để trước mặt Tần Mặc, dự định cứ như vậy mà đi, nhưng sở trường của Tần Mặc chính là có thể nhìn thấu những hành động của cô, liền trực tiếp đưa tay giữ lấy cô.

"Cùng nhau ăn, ăn xong thảo luận một chút về kết cục của Thục Tiên truyện". Tần Mặc nói xong buông tay cô ra, miễn cưỡng nhìn khay thức ăn trước mặt, cho dù sắc hương vị nhìn qua không được bằng cơm cô nấu, nhưng cũng may là anh có thể nguyện ý ăn được.

Tô Song Song vừa nghe đến mấy chữ kết cục của Thục tiên truyện, nhất thời trông mắt như có ánh sáng, vội vàng xoay người lại ngồi xuống trước

mặt Tần Mặc, ánh mắt đầy mong đợi nhìn anh, cũng quên mất rằng mình vẫn còn chưa có cơm ăn.

"Cô muốn ăn của tôi sao?" Tần Mặc vừa cầm lấy chiếc đĩa, lại cảm nhận được ánh mắt đầy hưng phấn của Tô Song Song trên người mình, lại buông đĩa xuống, trực tiếp đẩy khay thức ăn đến trước mặt cô.

Tô Song Song quả thật là kinh ngạc vì được sủng ái, vội vội vàng vàng lắc đầu, đẩy khay thức ăn trở về, cười đến rạn rở, sớm đã quên anh và cô vẫn còn có khúc mắc chưa hóa giải.

"Anh ăn đi, ăn cho no vào." Tô Song Song đang nói, đột nhiên bụng cô lại kêu lên "ục ục", khuôn mặt tươi cười liền cứng đờ, ngượng ngùng cười khan một tiếng, vội vàng đứng dậy đi lấy thức ăn.

Tô Mộ quan sát Tô Song Song và Tần Mặc từ nãy đến giờ, không nhịn được cười khẩy một cái.

Chỉ là lúc Tô Song Song đứng dậy đi lấy thức ăn, ý cười trên mặt cô có phần cứng lại, cô quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, mày cũng nhăn lại, sau đó vội đứng lên.

Tô Song Song hoàn toàn chìm đắm vào vui sướng khi được thảo luận về kết cục của Thục tiên truyện, hoàn toàn không có chú ý đến ánh mắt của các nữ nhân viên xung quanh đều đặt lên người mình, hoàn toàn không có ý tốt.

Tô Song Song sợ Tần Mặc ăn xong rồi đi mất nên vội vàng chọn mấy chiếc bánh ngọt đơn giản rồi đi lướt qua Tô Mộ, cho cô một ánh mắt xin lỗi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 40 (P3)

Tô Mộ tức thì gửi cho cô một ánh mắt cảm thông, hơi có phần ghét bỏ phất phất tay, khiến cô có phần thoải mái hơn để ăn cơm.

Tô Song Song cũng không dám chậm trễ nữa, liền nhanh chóng trở lại chỗ ngồi, Tần Mặc nhìn thoáng qua thấy cô chỉ ăn một chút bánh ngọt, liền nhú mày một chút.

Tần Mặc trực tiếp lấy một ít đồ ăn của mình để vào trong khay thức ăn của Tô Song Song, lạnh lùng nói: "Tôi không thích mấy thứ này."

Tô Song Song cũng không suy nghĩ nhiều, vừa thấy thịt để trước mắt, liền gấp lên cho vào miệng, cô sẽ vui vẻ khi được ăn thịt, nếu không phải sốt ruột, cô nhất định sẽ chọn vài phần thịt để ăn.

Hơn nữa, cô ăn cơm cùng Tần Mặc đã rất nhiều lần, càng không cảm thấy có gì không thích hợp.

Tô Mộ vừa thấy Tô Song Song và Tần Mặc đã phát triển đến mức ăn chung một phần cơm, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lại nhìn quanh bốn phía.

Quả thật, sự ghét bỏ của mấy nữ nhân viên xung quanh cũng đều lộ ra mặt, kinh ngạc ban đầu đều chuyển thành ghen ghét đố kỵ.

Tô Mộ muốn nhắc nhở Tô Song Song nên cẩn thận một chút, chỉ tiếc Tô Song Song ăn cơm xong, sợ Tần Mặc thay đổi ý kiến, liền vẫy vẫy tay về phía Tô Mộ rồi đi theo anh.

Tô Mộ há miệng thở dốc, muốn gọi cô lại, nhưng cũng cảm giác được có thể bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, cho dù có xấu tính cỡ nào cũng không đến nỗi vì ghen ghét bạn trai của người ta mà chinh họ chứ.

Âu Dương Minh đúng là phó tổng của Tần thị, cho nên anh cũng không làm việc ở đây, mà là ở tầng cao nhất của tòa nhà bên cạnh.

Anh mới từ phòng ăn trở về, đột nhiên dừng bước, nghe tiếng hai nữ nhân viên đang xì xào bàn tán ở hành lang, chỉ một câu nói đã khiến tâm tình anh không tốt.

Thần sắc trong mắt anh không rõ, chần chừ rồi bước lại đi tới góc phòng ăn, gọi một ly cà phê, an tĩnh ngồi xuống, như đang chờ đợi điều gì.

Tô Song Song đi theo Tần Mặc vào trong thang máy chuyên dụng đi lên tầng cao nhất, không biết có phải là tuân theo lệnh của Tần Mặc hay không, những người ở tầng này bây giờ đều không có bất cứ vẻ mặt kinh ngạc gì.

Bọn họ nhìn thấy Tần Mặc đều gật đầu chào hỏi, cảm giác như anh đúng là quân vương trong thời cổ đại, tất cả mọi người đều cúi đầu tránh né.

Tô Song Song nhìn những nhân viên trọng yếu của tập đoàn đều cúi đầu nhìn cô, dù chỉ là cô nương tựa vào ánh sáng của Tần Mặc, nhưng cũng cảm giác có chút không thoải mái, cười khan vài tiếng, có người cúi đầu, cô cũng cúi đầu đáp lễ.

Chỉ là mới cúi đầu, Tần Mặc đã mạnh mẽ dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Tô Song Song khiến tâm trạng cô trong nháy mắt trở nên khẩn trương, cô cẩn thận ngẫm lại, không biết cô đã làm gì không phải để chọc giận tiểu cầm thú này!

Cô không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ là anh cố tình cho cô hi vọng, nói cô có cơ hội tham gia vào sắp đặt kết cục của Thực tiên truyện, thật ra là muốn đùa cợt cô, vì muốn nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của cô.

Đừng trách cô suy nghĩ lung tung, cô thật sự là bị Tần Mặc đối xử lúc lên lúc xuống, khó theo kịp cảm xúc và suy nghĩ của anh.

Tần Mặc đứng thẳng người, quay lưng về phía ánh sáng, cả người để lại bóng thật dài trên mặt đất, khí phách lộ ra từ anh cũng khiến người khác phải trầm trồ.

Anh hơi ngửa đầu, cho dù tỏ vẻ cao ngạo cũng không làm người khác thấy phiền chán, ngược lại còn cho người ta một loại cảm giác trời sinh đã có khí chất vương giả, trong đám đông anh vẫn luôn nổi bật như hạc giữa bầy gà.

"Trợ lý của tôi, không cần cúi đầu trước mặt người khác." Tần Mặc nói xong liền xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Tô Song Song giật mình, hơi ngơ ngẩn một chút, dáng vẻ và lời nói của anh cũng khiến cô ...

Tô Song Song mới là một cô gái hơn hai mươi, cho dù học giỏi nên được vượt chương trình hơn so với người khác, hiện giờ đã là nghiên cứu sinh, nhưng đối với những câu chuyện ngôn tình về vị tổng giám đốc bá đạo yêu thương một cô gái vẫn rất ngưỡng mộ, mà Tần Mặc lại là một tổng giám đốc bá đạo như thế.

Cô tự nhiên cảm thấy ảo não không thôi, trước kia tại sao chưa từng phát hiện ra anh chính là một người vô cùng bá đạo, chỉ là sự bá đạo này có chút làm cho người ta không rời mắt được.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cách Làm Cũ Rích (P1)

Thật ra việc Tần Mặc gọi Tô Song Song đến thảo luận về kết cục của Thục tiên truyện chỉ là cái cớ, anh đã sớm viết xong kết cục từ lâu, giờ chỉ là cho cô nghĩa qua một chút.

Nhưng cho dù như vậy, Tô Song Song vẫn rất hưng phấn, lời ít mà ý nhiều, tất cả chỉ có mười mấy chữ, kết cục này khiến cô khó kiềm được phần khích trong lòng.

Cô dừng bước, thân thể mong manh đứng trước bàn làm việc của anh, hỏi: "Anh định để Tần Đại thần và Song Song ở cùng một chỗ sao? Còn Đệ nhất tiên nữ trên thiên giới Na Na thì sao?"

Đến giờ, cô vẫn rất khó tin, Song Song chỉ là một tiểu tiên nữ nhỏ, sao có thể độc chiếm được Tần đại thần chứ, anh ấy là nam chính trong Thục tiên truyện mà, cô dù rất vui mừng nhưng cũng thấy sợ hãi kết cục như thế này có thể không làm hài lòng bạn đọc.

Nữ chính luôn luôn tỏa sáng rực rỡ trong truyện giữa đường lại bị một tiểu tiên nữ chạy đến cướp người yêu, trong thâm tâm cô kêu gào một tiếng: Chẳng nhẽ mình đang nằm mơ sao?

Tô Song Song đã sớm không che giấu được ý cười trên mặt, đối lại là một người khác tự nhiên lại được lấy nguyên mẫu cho một nhân vật chính trong Thục Tiên truyện, chắc cũng khó mà kiềm chế được tâm trạng vui thích, cô chỉ cười ra mặt, là đã có tiền đồ lắm rồi.

Cô híp mắt lại, rụt rè nhìn Tần Mặc hỏi: "Kết thúc như vậy không tốt lắm? Có cảm giác như tác giả rất tùy ý?"

Tuy thế nhưng ý cười nồng đậm trên mặt đã sớm bán đứng cô: đôi Song Song thành nhân vật chính, chiều hướng của truyện phát triển thật là tốt!

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, trong mắt không có cảm xúc gì đặc biệt, khước miệng chỉ hơi giương lên một chút, rõ ràng là tâm tình của anh bây giờ rất tốt, hiếm khi có thể cùng Tô Song Song nói chuyện phiếm: "Cô cảm giác được Tần Ngạo và Song Song ở chung một chỗ không tốt sao?"

Tô Song Song suy nghĩ, tỏ vẻ rụt rè một chút, muốn nói là không tốt lắm nhưng lại sợ Tần Mặc tin lời của cô là thật, lại cho nhân vật Song Song nhỏ bé kia biến mất luôn.

Cô theo bản năng cắn cắn môi, Tần Mặc đột nhiên vươn tay, trực tiếp nắm lấy hai bả vai của cô, hơi dùng sức một chút.

Hàm răng đang cắn môi giờ mới mở ra một chút để lộ môi dưới đỏ bừng một mảnh, bên trên vẫn còn lưu lại một ít nước miếng.

Tần Mặc đột nhiên vươn tay khiến Tô Song Song trở tay không kịp, theo quán tính hơi cúi người về phía trước một chút, vì thế mà hiện giờ mặt của hai người đang gần nhau trong gang tấc.

Tần Mặc có thể nhìn thấy hai hàng lông mi của cô đang run rẩy, mỗi một chút lại nhẹ nhàng đụng chạm vào tim anh ngứa ngáy, cả đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn kia, tất cả đều vô thức khiến yết hầu của anh trở nên căng thẳng.

Anh vội vàng buông Tô Song Song ra, lại cúi đầu nhìn văn kiện đang xem dở.

Đây không phải lần đầu tiên Tần Mặc đụng chạm vào người cô, cho nên Tô Song Song cũng không kinh ngạc lắm, chỉ cảm giác được có chút mất mặt, cô lớn như vậy rồi còn để anh phải dạy dỗ không được căn môi.

Tuy nhiên, vẫn có một loại cảm xúc không tên ẩn náu bên dưới đáy lòng cô, khiến cho tim cô đập nhanh liên hồi, tựa như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Cô bấu môi, ra vẻ bình tĩnh lại, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng gương mặt lại không giấu được đỏ lên một cách bất thường. Cô ho nhẹ một tiếng, vội vàng xoay người, tìm kiếm đề tài để xóa bỏ bầu không khí ngượng ngùng: "Tôi đi lấy cho anh một tách cà phê, hai ngày qua, tôi vừa học được cách pha cà phê, không tồi."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cách Làm Cũ Rích (P2)

Nói xong, Tô Song Song vô cùng bối rối đi ra ngoài, mới vừa khép cửa lại, cô đã nặng nề tựa vào cửa phòng làm việc, nhẹ nhàng thở ra, đưa tay ôm lấy hai bên mặt vô cùng nóng.

Tô Song Song không rõ lý do cau mày lại, vươn tay vuốt vuốt trán, rõ ràng không nóng, cô đang bị làm sao vậy?

Tuy nhiên, cô chỉ hoang mang vài giây, liền bỏ chuyện này ra đằng sau, trực tiếp đi về phía gian phòng trà nước.

Tô Song Song vừa đi ra ngoài, Tần Mặc đã ngẩng đầu, ngón tay cầm bút máy lạnh lẽo, anh vô thức thở dài, đối với người phản ứng chậm như Tô Song Song, anh thực sự có chút bất đắc dĩ.

Ở chỗ quẹo đi đến gian trà nước, Tô Song Song vẫn chưa kịp đi vào đã nhìn thấy có hai nữ nhân viên đang đứng nói chuyện phiếm ở bên trong, cô nhanh chóng mỉm cười chào hỏi.

Hai cô gái kia liếc mắt nhìn cô một cái, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó là khinh miệt, trực tiếp lắc đầu rời đi, một chút cũng không thèm để ý đến Tô Song Song.

Thái độ này của bọn họ khiến Tô Song Song cảm thán trong lòng không thôi, xem ra nhân viên của Tần Mặc cũng kiêu ngạo như anh, xoay người, làm mặt quỷ. Hai người này đúng là nhân tài kiệt xuất kiêu ngạo, tình anh trong tình anh!

Tô Song Song nhú nhú mày, không thèm để ý, cô có thể tự hiểu, cho dù được làm việc trong Tần thị nhưng cô cũng giống như Tô Mộ chỉ là một nhân viên nhỏ mà thôi.

Cho nên, những đám Bạch Cốt tinh này luôn tỏ thái độ khinh miệt thế nào, cô cũng không quan tâm, dù sao cô ở đây đến khi nào Thực tiên truyện hoàn thành cũng sẽ rời đi, nên không cần phải hao tổn tinh thần lấy lòng làm gì.

Tô Song Song đi vào, gian trà nước vừa này chỉ có hai cô gái kia giờ cũng ra ngoài rồi, cô nhún nhún vai tỏ vẻ không để tâm, tầm mắt chỉ đặt vào chiếc máy pha cà phê hiện đại kia.

Cô tấm tắc khen hai tiếng, pha cà phê bằng chiếc máy hiện đại như thế này là lần đầu tiên cô thử làm, bình thường cà phê Tần Mặc uống đều được đặt mang đến từ một nhà hàng lớn.

Chỉ tiếc cô thật sự không biết pha như thế nào, chỉ nhớ Tần Mặc mỗi lần đều chỉ uống hết cà phê trong một lần.

Tô Song Song nghĩ đến đây, cũng đã pha xong được một tách cà phê, trong lòng cô rất vui vẻ, nghĩ tới việc Tần Mặc chắc sẽ rất cảm kích cô.

Chỉ là lúc cô đi ra đến cửa, vô cùng sửng sốt phát hiện ra cửa đã bị khóa, cô dùng lực lôi kéo, nhắm mắt lại rồi hít một hơi thật sâu.

Cô lại mở mắt, nhìn thoáng qua cánh cửa cao hơn cô rất nhiều, trong mắt đưa tới khinh thường, cô đúng là vạn lần đều không có nghĩ đến, mấy cô gái kia lại làm loại chuyện ngây thơ này với mình.

Tô Song đứng nguyên tại chỗ, gõ gõ cửa, cũng chẳng hy vọng nhiều bỗng nhiên một tiếng: "Có ai không, tôi bị nhốt ở bên trong rồi!"

Quả thật bên ngoài không có ai đáp lại nhưng Tô Song Song lại nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, thật sự vô cùng kỳ quái.

Cô nhắm mắt lại, hít vào một hơi, đè xuống lửa giận trong lòng. Cô cúi đầu nhìn tách cà phê trên tay, rồi quay đầu lại quét ánh mắt một vòng quanh phòng, nhìn thấy chiếc ghế, đôi mắt sáng ngời.

Gian trà nước không phải là không gian khép kín, nó chỉ cao hơn Tô Song Song một chút, phía trên có một không gian mở rất lớn.

Tô Song Song nghĩ thầm những người hãm hại cô chắc là bây giờ đang ở ngoài đợi xem náo nhiệt, cô lặng lẽ mang chiếc ghế tới cửa, trực tiếp giẫm lên.

Đầu của cô vừa mới lộ ra thì nhìn thấy có bóng người, còn chưa kịp phản ứng, sao lại có người cao như thế chứ, liền ngay sau đó có một chậu nước rót xuống người cô, đem cho cô một cái lạnh thấu tâm can.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là: "Khinh bỉ." Người nào nhảm chán gây thơ đến mức vẫn còn chơi mấy trò của học sinh trung học thế này, sau đó bức bối giẫm chân, lại quên mất mình đang đứng trên ghế, gót giày bị lệnh ra, cô trực tiếp bị ngã từ trên ghế xuống.

Cô vừa bị rơi xuống đất, có nghe thấy mang máng âm thanh lê chiếc ghế từ bên ngoài vọng đến, cô lắc đầu, muốn chống tay đứng dậy, lại cảm thấy cả người đau nhức.

Tô Song Song liền không dám di chuyển, sợ chỗ nào trên người té bị hồng mất, cô chậm chạp lấy điện thoại trong túi áo ra, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nhân vào tên của Tần Mặc

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cách Làm Cũ Rích (P3)

"Ừ?" Tần Mặc nhanh chóng nghe máy, Tô Song Song nghe thấy lời đáp gọn lỏn của anh thì đã cảm thấy hối hận, tại sao cô không gọi cho Tô Mộ mà lại gọi cho tên tiểu cầm thú này chứ.

Chỉ là Tô Song Song chẳng có thời gian đi nghiên cứu tại sao mình lại nghĩ đến Tần Mặc đầu tiên mà thôi, chẳng có thời gian mà kiêu căng nữa, bởi vì đau đớn trên người cô ngày càng kịch liệt, cô rầm rì một tiếng: "Tần Mặc, tôi ngã bị thương, mau tới cứu tôi!"

"A ..." Cô còn đang muốn tố cáo những người đó, khiến trách nhân viên của anh thì Tần Mặc đã nhanh chóng cúp máy.

Tô Song Song nghe thấy tiếng cúp điện thoại, không hiểu sao cảm thấy rất mất mát, cô bĩu môi, không biết tại sao mình lại cảm thấy rất ủy khuất chỉ muốn khóc?

Cảm giác ủy khuất này bao phủ khiến cho cô cảm thấy lạnh lẽo rùng mình một cái, cô vươn tay lau mặt, tất cả đều là nước mắt.

Bây giờ cô mới phát hiện ra cô không chỉ vì ủy khuất mới thấy lạnh mà còn vì cả người đang bị ướt.

Tô Song Song thở dài, cô cũng không có đau thương quá nhiều, có lẽ bởi vì ngay từ đầu đã cảm thấy không thể trông đợi được vào sự nghĩa khí của tiểu cầm thú, hơn nữa, trong tiềm thức cô cũng không muốn để Tần Mặc nhìn thấy mình chật vật như thế này.

Cô vừa định cầm lấy điện thoại, gọi cho Tô Mộ xin giúp đỡ, nhưng chưa kịp đưa tay ra thì có tiếng mở khóa.

Ngay sau đó, cửa được mở ra, Tô Song Song dừng lại một chút, mạng mẽ quay đầu về phía cửa, lòng cô lại bắt đầu điên cuồng nhảy dựng lên.

Chỉ là khi người mở cửa xuất hiện, người cô muốn thấy nhất lại không phải, là Âu Dương Minh đến.

Không biết tại sao, Tô Song Song lại dâng lên cảm giác mất mát trong lòng, không thể khống chế không biểu lộ ra mặt, cô đang ngồi trên đất, cái cúi đầu của cô khiến thần sắc của Âu Dương Minh hơi xấu hổ.

Tô Song Song biết, vẻ mất mát của cô nhất định là đang biểu hiện rất rõ ràng, cô cảm thấy bản thân rất hèn mọn, lập tức gượng cười, cố gắng giảm bớt sự xấu hổ của cả hai.

"Âu Dương phó tổng, tôi ngã sắp xuống, có vẻ chân đã bị thương ..." Cô vừa nói, vừa muốn nhúc nhích nhưng lại đau đến nhú lông mày.

Âu Dương Minh ngay lập tức ngồi chồm hổm xuống, vươn tay xem xét chỗ khớp xương trên chân cô, cẩn thận xoa nắn, không thấy có dấu hiệu gãy xương mới nhẹ nhàng thở ra.

"Tôi mang cô đi bệnh viện nhé!" Âu Dương Minh vừa dứt lời, anh lại vươn tay ra ôm lấy Tô Song Song từ trên mặt đất, không để ý chút nào đến việc quần áo của cô đang ướt đầm dầy sang cả áo khoác của anh.

Chỉ là anh vừa ôm cô đứng dậy, thì Tần Mặc xuất hiện, thờ dốc vô cùng gấp gáp, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn bọn họ không chút kiêng dè.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều (1)

Tô Song Song đau đến giật giật khóe miệng, chỉ còn kém nước vò đầu bứt tai mà thôi, đột nhiên cô cảm giác được Âu Dương Minh dừng lại một chút, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc cô nhìn thấy Tần Mặc, hơi kinh ngạc một chút, ngay sau đó muốn nhìn anh đưa ra một nụ cười, chỉ tiếc cô vừa động một chút, cả người lại ê ẩm đau.

Cô đưa tay che miệng, còn chưa nói ra được một câu, Âu Dương Minh liền ôm cô đi ngang qua người Tần Mặc bước nhanh về phía thang máy.

Tiếng động ở gian phòng trà nước rất lớn, nhân viên ở xung quanh đều vây lại xem, thấy hết những anh chàng soái ca trong công ty đều tự tập ở đây, không khỏi náo nhiệt, họ lại vì một nữ nhân viên nhỏ bé này mà đến, lại càng đáng xem hơn.

Âu Dương Minh luôn nổi danh là một người hòa nhã, tốt bụng mà Tần Mặc trong mắt các cô chỉ là một nhân viên bình thường cho nên bọn họ rất kích động xem trận chiến tranh đoạt này.

Tô Song Song quả thật không có nghĩ đến Tần Mặc sẽ trở lại, lúc Âu Dương ôm cô đi qua anh, cô suy nghĩ một chút vẫn thấy nên nói một câu: "Cảm ơn anh!"

Âu Dương Minh biết Tô Song Song nói với Tần Mặc, nhưng vẫn cúi đầu nhìn cô một cái, lúc cô cảm nhận được ánh mắt của anh, mới chợt nhận ra cô còn chưa cho anh một câu cảm tạ!

Cô vội vàng thu hồi tầm mắt đang đặt trên người Tần Mặc, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh cười một tiếng, giật giật khóe miệng nói: "Thật sự rất cảm ơn anh, hôm nay nếu không có anh chắc tôi chết mất."

Những nhân viên đứng xung quanh xem náo nhiệt, tận mắt nhìn thấy Âu Dương Minh ôm Tô Song Song đi vào thang máy mà Tần Mặc vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cũng chẳng muốn làm gì, thì không khỏi thất vọng, có người cũng thấy đặc ý.

Lúc ở phòng ăn, bọn họ còn nghĩ rằng Tần Mặc chính là bạn trai soái ca của Tô Song Song, bây giờ lại thấy cô đi cùng Âu Dương Minh, trong mắt không kiềm chế nổi lên một tia khinh thường.

"Đình!" Cửa thang máy mở ra, Âu Dương Minh ôm Tô Song Song đi vào, trong chớp nhoáng này, một bóng dáng màu đen tự dưng xuất hiện, ngón tay thon dài chặn lại thang máy, trực tiếp đi vào.

Tô Song Song nghe được rất nhiều tiếng kinh hô xung quanh, liền híp mắt nhìn về phía cửa thang máy, cửa chậm rãi mở ra, cô đã nhìn thấy Tần Mặc bước vào.

Anh che mất ánh sáng ở sau lưng, để cho cô không thấy rõ mặt anh, chẳng qua là từ người anh toát ra vẻ lạnh lẽo, như tâm tình của anh hiện giờ, không tốt một chút nào.

Đáng tiếc, cả người cô đang rất đau, không có tâm tư để quan tâm anh thế nào, cô đưa tay kéo kéo vạt áo của Âu Dương Minh, nói nhỏ: "Âu Dương phó tổng, làm phiền anh đưa tôi đi bệnh viện ..."

Tô Song Song biết mình đang hơi bị chấn động, đầu óc quay mòng mòng, lời nói càng ngày càng nhỏ, khiến cho người khác nghe thấy lại cảm giác như cô đang làm nũng.

Nhưng là cô rất rõ ràng, cô không phải như thế, cô đang quan tâm đến chuyện đại sự có liên quan đến tính mạng của cô, có cảm giác nếu không đưa cô đi bệnh viện, cô sẽ không sống sót nổi.

Ngay lúc này, Tần Mặc đột nhiên đi tới, trực tiếp đưa tay ra đoạt lấy Tô Song Song từ trong ngực Âu Dương Minh, tốc độ rất nhanh và vững vàng.

Tô Song Song và Âu Dương Minh không kịp phản ứng, đặc biệt là Tô Song Song phải dựa vào người Tần Mặc mới đứng được.

Bên ngoài thang máy liên tiếp truyền đến nhiều âm thanh hỗn loạn, hiển nhiên là những nhân viên này đều bị vạ bá đạo của Tần Mặc làm cho sợ hãi.

Âu Dương Minh sâu sắc nhìn lại Tần Mặc, ngay cả lông mày cũng cau lại, anh nhìn Tô Song Song đang nép vào lồng ngực Tần Mặc, mở miệng nói: "Song Song, đây là gì của cô?"

Tô Song Song mơ màng, căn bản không có nghe thấy Âu Dương đang nói gì, chỉ kêu vài tiếng nhỏ như tiếng muỗi vo ve: "Đi bệnh viện ..."

Tô Song Song nói xong, rốt cuộc không chịu được nữa, đành ngất đi.

Tần Mặc cũng cảm nhận được thân thể của cô mềm nhũn, biết không thể chậm trễ nữa, liếc mắt nhìn Âu Dương Minh, nói một câu lạnh lẽo: "Cô ấy là bạn gái tôi."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều (P2)

Theo đó, bên ngoài thang máy truyền đến một trận náo nhiệt bỏ lại sau khi cửa đóng, Âu Dương Minh ngược lại không tỏ ra quá kinh ngạc, anh nhìn lướt qua Tần Mặc, cười nói: "Theo tôi thấy thì Song Song đâu có muốn như thế."

Những lời này dù mập mờ không rõ, nhưng lại khiến cho Tần Mặc cảm nhận được uy hiếp rõ ràng, lần đầu tiên anh đưa mắt quan sát người đàn ông trước mặt này.

Tần Mặc cảm nhận được người đàn ông trước mặt này tâm tư khó đoán, sâu không lường được. Bất quá, cho dù tâm tư anh ta có sâu hơn nữa cũng chẳng có quan hệ gì với anh! ->anh tự tin quá đề!!!

Tần Mặc vẫn duy trì trầm mặc, anh căn bản nhận thấy lời nói của Âu Dương Minh chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cúi đầu nhìn Tô Song Song đang chật vật trong lòng mình, không giấu nổi lo âu nơi đáy mắt.

Thang máy đi xuống đến hầm để xe, cửa vừa mở ra, Tần Mặc liền nhanh chóng ôm Tô Song Song đi về phía xe của anh.

Anh cẩn thận đặt cô vào ghế phụ, sau đó mới lên xe, không ngờ, Âu Dương Minh lại thản nhiên mở cửa xe ra ngồi vào ghế sau.

Tần Mặc xuyên qua kính chiếu hậu quét ánh mắt lạnh lùng liếc Âu Dương Minh, không hề nói tiếng nào nhưng bộc lộ ý tứ đuổi đi rõ ràng.

Âu Dương Minh vẫn mang bộ dáng không thèm để ý đến Tần Mặc, chỉ nhìn lại anh, khẽ mỉm cười, lời nói ra lại không hề khách khí: "Chỉ cần một khi Tô Song Song vẫn chưa công nhận anh, tôi vẫn còn có cơ hội."

Tần Mặc nghe xong, cho dù mặt vẫn nhăn nhó nhưng vẫn để lộ ra một loại tức giận khó kiềm chế, chỉ là khi anh đưa mắt nhìn Tô Song Song đang ngày càng yếu dần đi, cảm thấy không nên mất thời gian cùng Âu Dương Minh dây dưa tiếp, liền trực tiếp lái xe đi đến bệnh viện gần nhất.

Tô Song Song không có gì đáng ngại, chỉ là bị thương nhẹ, nào bị chấn động một chút do va đập, đùi phải bị rách một ít, hiện giờ đang nằm trên giường bệnh, mới vừa tỉnh lại đã bắt đầu lí nhí nói gì đó.

Tần Mặc ngồi bên cạnh, nghe cô nói cũng chẳng phản ứng gì, mặt không có chút cảm xúc nào, Âu Dương Minh cũng thế, vẫn chưa rời đi, ngược lại còn đang đứng bên cạnh giường bệnh, dáng vẻ quan tâm lo lắng.

Càng ngày, mặt Tần Mặc càng thêm nhăn nhó, Tô Song Song chép chép miệng, nhìn chân mình đang bị cuốn băng, lại xoa xoa đầu đau nhức, vô thức nhìn Tần Mặc.

"Chuyện đi làm thêm cho anh tính sao đây? Chân tôi đã bị thương nhưng tay không có vấn đề gì, chỉ là đầu óc ... Thật sự không có vấn đề gì lớn ..."

Tô Song Song vừa nghĩ tới chính mình để lỡ mất dịp được tham gia làm Thực tiên truyện, mặt đều nhăn nhó như bánh bao, Tần Mặc nhìn về phía Tô Song Song, lắc đầu một cái.

Tô Song Song gấp rút đến tận cổ, tuyệt vọng ngửa đầu về phía sau, ai oán lầm bầm: "Anh tiểu cầm thú, chẳng có nghĩa khí gì cả ..."

Tần Mặc nghe xong liền nhú mày, nhìn Tô Song Song lâu bầu, tự nhiên cảm thấy thật nhức đầu khi đối diện với cô.

Anh không nhìn được nghĩ ngợi: Anh và cô chỉ cách nhau mấy tuổi, tại sao mỗi khi xảy ra vấn đề gì, anh đều phải nói thật rõ ràng thì cô mới hiểu được."

"Chờ cô." Tần Mặc từ khi còn nhỏ đã thông minh hơn người, bình thường anh đều không thích nói chuyện, đặc biệt sắp xếp được hai chữ trên thì coi như đã là phá lệ với Tô Song Song rồi.

Tô Song Song nghe xong, chợt bật dậy, nháy nháy con mắt, không biết có phải do hôm nay bị đụng vào đầu nên không thấy rõ được vẻ mặt của Tần Mặc hay không, vô thức hỏi lại một câu: "Cái gì?"

Một chút kiên nhẫn của Tần Mặc dành cho Tô Song Song đều mất hết, hôm nay cô bị thương, cứ coi như là anh nhân nhượng với cô đi, lại chậm chạp nói một câu: "Sau khi cô khỏe lại, chúng ta cùng làm."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều (P3)

Tô Song Song nhìn Tần Mặc đang nhăn nhó, hết nhìn bên trái lại ngó bên phải, bây giờ cô cảm thấy như Tần Mặc vừa bị đánh tráo.

Phát hiện này khiến Tô Song Song rất kinh ngạc: Tiểu Cầm thú hôm nay không phải uống lộn thuốc chứ? Lại có thể nói ra những lời lẽ cảm động như vậy, khiến cô nhất thời muốn rơi lệ..

"Ừ..." Tô Song Song rên lên một tiếng, đột nhiên không biết nên nói gì với Tần Mặc, muốn nói cảm ơn, lại cảm thấy như không phù hợp với không khí từ trước đến giờ giữa hai người.

"Song Song, anh ta là cấp trên của cô à?" Không muốn bị coi là làm nèn ở một bên, Âu Dương Minh đột nhiên mở miệng, Tô Song Song lúc này mới nhận ra Âu Dương Minh cũng ở đây, vậy mà từ đầu đến cuối cô đều không phát hiện ra anh, điều này vô tình khiến cô thấy hơi áy náy.

Cô vô thức đưa tay lên xoa xoa đầu, vừa mới tỉnh dậy còn đang mơ mơ màng màng nên không thấy rõ người đang ở trong phòng, cô vội vàng xin lỗi: "Thực sự xin lỗi, Âu Dương phó tổng, đầu óc tôi đang không minh mẫn, nên không có để ý tới anh."

"Không sao, chỉ cần cô không có chuyện gì là được, nếu cô khách sáo như những người khác mà còn không gọi tên của tôi là Âu Dương, khi ấy tôi sẽ tức giận đó."

Âu Dương Minh mang trên mặt nụ cười ôn hòa, giống như trên đời không có chuyện gì khiến anh phải tức giận cả.

Đối mặt với một Âu Dương Minhnhuw vậy, Tô Song Song lại càng thêm áy náy, cô sao có thể lợi dụng đức tính tốt đẹp của anh mà hết lần này đến lần khác mang chuyện phiền phức cho anh.

"Âu Dương, thật xin lỗi..." Tô Song Song chân thành nói xin lỗi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, khẽ mỉm cười: "Còn có cảm ơn anh!"

Tần Mặc vẫn ngồi trên ghế, nhìn Tô Song Song và Âu Dương Minh ở cùng một chỗ cười nói thì không nhịn được nhíu mày, sắc mặt ngày càng nguội lạnh.

"Khục khục." Anh nhẹ nhàng ho khan một chút, Tô Song Song lập tức phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, nháy nháy con mắt, lúc này mới phát hiện, áo của Tần Mặc đang ướt nhẹp một mảnh trước ngực.

"Lần cảm mạo trước còn chưa hết, không phải lại tái phát nữa chứ!" Tô Song Song thật sợ Tần Mặc sẽ bị sốt trở lại!

Nếu lại tái phát nữa, chính là vì cô mà liên lụy, đến lúc đó cô lại phải làm trâu ngựa chăm sóc anh, nghĩ thôi cũng cảm thấy sợ hãi! Cho nên sự ân cần hỏi han tràn ngập trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Tần Mặc vừa nghe thấy liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Âu Dương Minh một cái, ánh mắt trẻ con ra vẻ khoe khoang, đến bây giờ anh cũng không hề ý thức được, một người luôn luôn lạnh lùng như anh lại có thể làm ra loại chuyện ngây thơ này.

Âu Dương Minh chỉ liếc qua Tần Mặc một cái, một chút cũng không thèm để ý đến khiêu khích trong mắt anh, vẫn như cũ ân cần nhìn Tô Song Song.

Anh ôn nhu mở miệng: "Song Song, muốn ăn cái gì nào? Hay là ăn một ít cháo trước nhé? Tôi biết một nhà hàng bán cháo hoa rất ngon, đặc biệt

thích hợp với thể trạng bây giờ của cô."

Hình mẫu bạn trai lý tưởng bày ra trước mắt khiến Tô Song Song có chút kinh ngạc nhất thời không kịp thích ứng, cô nháy nháy mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Minh, chẳng lẽ lần ngã này đã khiến hoa đào nở xung quanh cô, liền có mệnh đa tình.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tra Khảo Bạn Thân (P1)

Thực ra, Tô Song Song luôn tự biết lượng sức mình, dù ngày thường luôn tùy tiện, nhưng về vấn đề này luôn có nguyên tắc của mình.

Cô nhìn Âu Dương Minh với vẻ biết ơn, sau đó quả quyết bày tỏ thái độ vô công bất hưởng lộc, uyển chuyển cự tuyệt: "Cám ơn anh, một lát nữa bạn tôi sẽ mang đồ ăn đến, không cần làm phiền anh!"

Lúc Tô Song Song nói chuyện, cho dù Tần Mặc không hề ngắt đầu, nhưng phần sáng còn lại trong mắt cũng vẫn nhìn chăm chăm vào cô, thấy cô không đón nhận thành ý của Âu Dương Minh, khóe môi này giờ vẫn mím chặt hơi giương lên một chút.

Tô Song Song cầm lấy điện thoại di động ở đầu giường, thấy nó đang ở trạng thái tắt máy, liền vội vàng mở máy, điện thoại liền réo chuông, Tô Song Song còn chưa kịp nhìn xem là ai gọi, vội vàng nhấn nút nhận cuộc gọi.

Điện thoại truyền đến âm thanh, Tô Song Song cũng không cần nhìn đã biết là ai gọi, bởi vì tiếng gầm rú này rất đặc biệt, không ai có thể bắt chước được.

"Tô Song Song, cô chết ở đâu rồi!" Tiếng rống như sấm của Tô Mộ vừa vang lên đột nhiên lại có chút vô lực, đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh sục sục, sau đó thì giọng Tô Mộ trở nên vô cùng buồn rầu: "Còn sống thì kêu một tiếng!"

"A!" Tô Song Song có lẽ là hơi bối rối do đầu vừa vịn va đập, cho nên không kịp suy nghĩ gì liền vô thức làm theo.

Cô vừa trả lời xong, Tô Mộ liền sững sốt một chút, thấy Tô Song Song thực sự không có chuyện gì, liền bắt đầu một trận oanh tạc tâm hồn bé bỏng của cô khiến Tô Song Song trực tiếp đem điện thoại ra xa.

"Tô Song Song, cô có cụt tay hay cụt chân không? Người trong công ty đồn đại là cô được mang đi rồi, không biết là có vấn đề gì thế?"

Tô Song Song rốt cuộc cũng nghe được Tô Mộ nói xong, lại trưng ra bộ dáng đáng thương đem điện thoại về bên cạnh tai, nói nhỏ: "Không có chuyện gì, chỉ là bị gãy xương và não chấn động một chút."

Cô nói xong, liền suy nghĩ một chút, sợ sẽ hù dọa Tô Mộ, lại cố gắng bổ sung thêm một câu: "Chuyện nhỏ thôi!"

"Em gái cô! Cô vốn là đồ dần, lần này chấn động chắc cũng không ngu hơn là mấy! Nói! Đứa nào động đến cô, tôi đến thu thập cô ta!"

Tô Mộ nghe xong, vô cùng tức giận, thực sự còn cảm thấy tự trách, nếu cô không chủ quan mà dặn dò Tô Song Song cẩn thận, chắc cũng không đến nỗi bị thương nghiêm trọng như vậy.

Mặc dù đầu của Tô Song Song vô cùng choáng váng nhưng cũng có thể dễ dàng nhận thấy sự quan tâm của Tô Mộ dành cho cô, trong lòng cũng tự nhiên cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Cô đột nhiên cảm thấy sống mũi ê ẩm, viền mắt cũng phồng hồng, bên cạnh cô ngoài Tứ gia ra thì chẳng có ai, có thể quan tâm cô nhiều như vậy chỉ có thể là Tô Mộ.

Cô mở miệng lần nữa, mang theo âm mũi đặc trưng: "Tôi không có chuyện gì to tát cả, Tô Tô, tôi đang ở phòng 520 bệnh viện XX, cô tới thăm

tôi một chút đi, đừng quên mang theo một chút thức ăn, I LOVE YOU!"

Tô Mộ nghe đến Tô Song Song còn chưa quên chuyện ăn uống, cũng biết cô chắc không xảy ra chuyện gì lớn, cuối cùng cũng cười.

Cô cố tỏ vẻ hờn giận: "Lúc cô đói mới nhớ đến tôi sao, đi, cô chờ tôi, tôi mang theo một đám người đến đó ngồi ăn trước mặt cô, để cô chết vì thèm!"

Tô Song Song cúp điện thoại, mới ý thức được trong phòng vẫn còn có hai người đàn ông khác, cô nhìn trái rồi lại nhìn phải, coi như bây giờ dù cô choáng đầu hoa mắt, cũng có thể cảm nhận được bầu không khí giữa hai người thật quỷ dị.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 43: (P2)

Tô Song Song miệng lưỡi khô đắng, suy nghĩ một chút cảm thấy nên đuổi khách.

"Cái đó... Tôi thấy cũng đã lâu rồi, nếu không hay là hai người về thay đồ rồi ăn cơm đi? Hoặc là cùng ăn một bữa cơm? Chờ tôi khỏe lại nhất định sẽ mời hai người ăn một bữa thịnh soạn!"

Chuyện ăn cơm này, thực ra là cô muốn hỏi Tần Mặc, cô không biết anh nghĩ thế nào, cho nên không dám tùy tiện vạch trần thân phận của anh.

Theo Tô Song Song, Tần Mặc là boss của Tần thị, mà Âu Dương Minh lại là phó tổng của công ty con dưới quyền. Bọn họ sớm muộn đều phải "thăng thẩn gặp nhau", giờ khắc này lại chạm mặt ở phòng bệnh của cô, Tần Mặc coi như cùng nhân viên đặc lực của mình ăn cơm cũng như là lịch sự đi!

Chỉ tiếc Tô Song Song đã quên, đối với Tần Mặc mà nói, chưa bao giờ anh làm chuyện dư thừa, loại chuyện lôi kéo nhân viên này chỉ khiến anh cảm thấy lãng phí thời gian, lãng phí sinh mạng.

Tần Mặc thấy ngay cả anh mà cô cũng muốn đuổi ra khỏi phòng bệnh, chân mày vừa mới giãn ra được một chút lại nhú vào.

Tô Song Song đảo mắt qua thấy sắc mặt Tần Mặc thay đổi, liền biết mình đã lỡ lời, boss căn bản không hề có ý này.

Cô vội vàng cười ha ha, nhìn về phía Tần Mặc, đổi lời nói: "Nếu không anh ở lại đây, giúp tôi xem một chút?"

Bây giờ Tần Mặc đang nằm trong tay tiền đồ của Tô Song Song, chính là đại gia của cô, dĩ nhiên không dám để anh không vui.

Quả thật Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song giữ mình lại, trên mặt dù không lộ ra cảm xúc gì, nhưng trong lòng ngược lại vô cùng cao hứng, lại nói bất kể Tô Song Song nói hay không thì anh cũng không hề có ý muốn rời đi.

Tô Song Song quay đầu nhìn về phía Âu Dương Minh, trong mắt lộ ra một chút áy náy, cô bây giờ cũng hiểu đôi chút, Tần Mặc và Âu Dương Minh không thể ở cùng một phòng.

Âu Dương Minh cười nhìn Tô Song Song gật đầu một cái, dáng vẻ vô cùng quan tâm, giọng nói nhu hòa như mặt nước mùa xuân: "Tôi về trước, Song Song cẩn thận nhé, có cần gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Anh nói xong lại quay đầu nhìn về phía người này giờ chỉ ngồi yên không nói gì, thực ra anh cũng chẳng muốn gặp lại Tần Mặc, dặn dò: "Làm phiền anh chăm sóc Song Song rồi."

Âu Dương Minh nói xong trực tiếp rời đi, nhưng khi để lại những lời này, lực sát thương rất lớn, khiến mặt của Tần Mặc đen đi không ít.

Anh bày ra một dáng vẻ quan tâm như thế trong suy nghĩ của Tần Mặc chẳng khác nào muốn tuyên chiến! Tuy nhiên, Tần Mặc không phải là một người nóng nảy, bị người khác khiêu khích liền mất hết kiên nhẫn.

Anh cúi đầu, yên lặng không nói, nhưng anh chắc chắn sẽ nhớ người tên Âu Dương Minh này.

Tần Mặc không nói gì, Tô Song Song dứt khoát cũng không lên tiếng, sau khi Âu Dương Minh đi, không khí trong phòng liền khôi phục bình thường, Tô Song Song tựa vào chiếc gối, bắt đầu thấy buồn ngủ.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa đột nhiên truyền tới khiến Tô Song Song ngay lập tức mở to mắt, bị giày vò cả ngày trời thực sự cảm thấy rất đói bụng.

"Vào." Tần Mặc lạnh nhạt phun ra một chữ, cửa vừa mở ra, một mùi thơm liền bay đến, miệng lưỡi Tô Song Song mùi vị gì cũng không có, người thấy mùi thơm này khiến cô thêm thường đến chảy nước miếng.

Chẳng qua là khi cô nhận ra người đi vào không phải Tô Mộ, mà là người giao hàng, có chút hụt hẫng, nhưng khi nhìn thấy tên nhà hàng trên nắp hộp, đôi mắt lại trợn thật to, nước miếng vừa đi xuống lại ồ ạt dâng lên.

Không biết tại sao Tô Song Song cảm thấy ăn đồ Âu Dương Minh gọi đến đúng là vô công bất thụ lộc, nhưng nếu đổi thành ăn của Tần Mặc, cô chỉ cảm thấy được ăn chùa thì tại sao phải làm kiêu, chẳng có gì là không thoải mái.

Tô Song Song trong lòng liên tục gào thét: Lại là điểm tâm của Hoàng Cổ Hương, một nhà hàng vô cùng xa xỉ, đến một bát cháo cũng là 888 đồng, nhưng mùi vị truyền thống được lưu giữ vô cùng tốt.

Mặc dù giờ phút này trong lòng Tô Song Song đang điên cuồng gầm thét, nhưng là trên mặt vẫn tỏ vẻ dè dặt, cô than nhẹ một tiếng, hơi do dự: "Boss, thế này không hay lắm?"

Anh giao hàng rất có tư chất, yên lặng không nói gì, mặt mang theo nét cười đem cháo trắng và những món ăn kèm bày ra vô cùng đẹp mắt.

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói, ngẩng đầu nhìn về phía cô, anh vừa ngẩng đầu lên, người giao hàng liền dừng động tác, đứng ở một bên, lắng

lặng chờ.

Tô Song Song nhìn một nửa thức ăn vừa được bày lên, nháy nháy mắt, không hiểu Tần Mặc muốn làm gì, Tần Mặc rất ít khi lại chủ động mở miệng: "Nếu đã không hay lắm, thế thì hủy đi vậy."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 43 (P3)

"Không được!" Tô Song Song lập tức múc một thìa cháo đưa lên miệng: "Ăn! Boss đã mời, tôi cầu còn không được, sao lại không hay!"

Tần Mặc nhìn thấy cô như vậy, khóe miệng liền giương lên một chút, hơi gật đầu, người giao hàng lập tức hiểu ý nhanh chóng bày nốt những thức ăn còn lại lên bàn.

Người chuyển hàng vừa muốn rời đi, cửa liền bị một người bên ngoài thô lỗ đá văng ra, Tô Mộ trực tiếp xông vào, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng: "Song Song, xem tôi mang đồ ngon gì cho cô ..."

Lúc Tô Mộ nhìn thấy Tần Mặc đang ngồi trên ghế, liền ngây ngẩn, nụ cười bỉ ổi trên mặt cũng trở nên cứng ngắc.

Cô vội vàng đứng thẳng người, bày ra dáng vẻ thực nữ, sau đó hơi thẹn thùng nhìn Tô Song Song, chỉ là những gì hiện ra trong mắt đã hoàn toàn bán đứng cô.

Ánh mắt kia nhất định đang muốn làm thịt Tô Song Song, rõ ràng đang hàm ý với cô là: Cô đã có soái ca ở bên cạnh, sao không nói cho tôi một tiếng, lại còn để tôi mất hết hình tượng, thật đáng ghét.

Tay kia của Tô Song Song cầm muống cháo còn chưa kịp đưa đến miệng, nếu không chắc đã phun hết ra ngoài, một miếng cháo là 88 đồng, nếu phun ra ngoài, cô sẽ chết vì tiếc mất.

Cô thận trọng đem thìa cháo thả lại vào trong bát, quay đầu nhìn Tần Mặc đang vô cùng bình tĩnh, đột nhiên không biết giới thiệu thế nào.

Nào biết Tần Mặc lại tự mình đứng lên, hướng về phía Tô Mộ gật đầu một cái, coi như chào hỏi: "Tôi là hàng xóm của Song Song."

"Ồ!" Tô Mộ ý vị sâu xa đáp một tiếng, mặc dù cô đang cố gắng giữ hình tượng thực nữ, nhưng nụ cười của cô lại rất thô bỉ, khiến lòng tự trọng của Tô Song Song cũng phải dựng hết lên.

Tô Mộ nhìn lướt qua chiếc bàn đầy những món ăn phong ph, vội vàng mang phần cháo mộc mạc trong tay giấu đi, tỏ vẻ như không mang theo cái gì.

"Cái đó ... Tôi chợt nghĩ ra, tôi còn phải về cho cún của tôi ăn cơm!" Tô Mộ nói xong liền đưa đai đem cháo ở sau lưng lấy ra, quơ quơ trước mặt Song Song.

Tô Song Song còn chưa kịp xù lông lên phản ứng lại thì Tô Mộ đã chạy đi mất, còn không quên rống lại: "Song Song, anh ta không tệ đâu! Cuối cùng cô cũng có được chút thẩm mỹ!"

Tô Song Song nhất thời bị câu nói không đầu không đuôi làm cho nhần nhó, mặt lúc trắng lúc đỏ, cô hơi bất đắc dĩ dựa lưng về phía sau một chút, đưa mắt nhìn Tần Mặc.

Cô vừa muốn giải thích một chút, để anh đừng hiểu lầm rồi lại tức giận, nhưng lúc nhìn Tần Mặc lại thấy anh từ đầu đến cuối không hề để ý.

Tô Song Song liền thờ phào, nhưng không biết tại sao, đối mặt với thái độ thờ ơ này, trong thâm tâm cô lại có chút hoảng hốt.

Thế nhưng Tô Song Song lại cố gắng đè nén cảm giác không thoải mái đó xuống, bưng bát cháo lên rồi bắt đầu ăn, cô tự trấn an mình là đang đói

mới cảm thấy như vậy.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Anh Và Tôi Đối Giường Ngủ (P1)

Lúc này, người giao hàng cũng thức thời đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Tô Song Song và Tần Mặc, Tô Song Song cúi đầu đầy vẻ buồn rầu ăn cháo.

Tần Mặc hơi ngửa người dựa về phía sau, hai tay để lên tay vịn, hơi híp mắt nhìn Tô Song Song ăn.

Thật ra thì Tần Mặc làm vậy cũng không có ý gì, trong phòng chỉ có hai người, anh lại không có chuyện gì để làm, vậy thì đành ngồi nhìn cô ăn.

Nhưng Tô Song bị Tần Mặc nhìn cả người từ trên xuống dưới liền thấy không thoải mái.

Cô luôn có một loại ảo giác, ánh nhìn của anh như là tia x-quang, có thể nhìn xuyên thấu cô.

Tô Song Song ăn nốt miếng cháo cuối cùng, rốt cuộc cũng không nhịn được muốn hỏi Tần Mặc, chẳng nhẽ lúc cô hôn mê đã làm ra điều gì đại nghịch bất đạo với anh, khiến anh cứ luôn canh cánh trong lòng, một mực chờ ở đây trả thù cô?

"Cốc cốc cốc!" Ba tiếng gõ cửa thanh thúy lại vang lên, mỗi một âm thanh lại cách nhau vừa đúng chuẩn, có thể thấy người đứng bên ngoài vô cùng lịch sự.

"Vào." Tần Mặc cuối cùng cũng không nhìn Tô Song Song nữa, thu hồi tay đang để trên tay vịn, lại dựa người về phía sau, khí chất lười biếng trong

mắt vừa rồi lại trở về vẻ ngang ngược bá đạo.

Cửa bị đẩy ra, một nữ bác sĩ đi vào, khi đến trước giường bệnh cô mới ngẩng đầu lên, Tô Song Song vừa nhìn thấy liền kinh ngạc.

Lại là bác sĩ riêng của Bạch Tiêu, Đông Phương Nhã?

Đông Phương Nhã vẫn có vẻ mặt gì đặc biệt, giật giật mũi, lại cúi đầu nhìn phần ăn trên bàn của Tô Song Song còn dư lại chút ít, giọng nói lạnh nhạt nhưng là lời ít ý nhiều: "Hoàng Cố Hương? Tần thiếu đối với người giúp việc cũng thật để ý!"

Tô Song Song cũng có chút hiểu Đông Phương Nhã, cô ấy đúng là một người đẹp lạnh lùng, vừa mở miệng thì lời nói ra đều ác độc, thật sự không dám nói tiếp.

Tần Mặc ngược lại vẫn không phản ứng gì, giống như đã quen với phương thức nói chuyện của cô, chỉ giương mắt liếc Tô Song Song: "Không được để lại di chứng!"

Đông Phương Nhã nghe xong, hừ một tiếng, sau đó chỉ vào chân bị thương của Tô Song Song, vừa mở miệng rất khinh thường, giống như Tô Song Song bệnh nhẹ như vậy mà lại giầy vò cô tới:

"Vết thương nhẹ này không cần nằm viện, trở về cẩn thận một chút, qua mấy ngày là khỏe, cô choáng váng là bởi vì kén ăn, vì thế nên thể chất quá kém."

Tô Song Song trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô còn nghĩ rằng mình sắp què rồi, hóa ra không nghiêm trọng lắm.

"Có thể đưa cô ấy về, cứ để ở đây chỉ lãng phí giường bệnh". Đông Phương Nhã nói xong đem hồ sơ bệnh lý để lên bàn, liếc nhìn Tô Song

Song một cái, ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ chế nhạo: "Cô giúp việc, có thể bắt được Tần thiếu, không tồi."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 44: (P2)

"..." Tô Song Song từ đầu tới cuối, tận lúc Đông Phương Nhã đi ra ngoài cũng vẫn duy trì trạng thái im lặng, vì sao lúc nào mở miệng cũng đùa giỡn cô và Tần Mặc.

Theo Tô Song Song, kể cả khi giữa hai người không còn ân oán cá nhân gì, thì xét cả trên gia thế hay là học thức thì đều chênh lệch rất nhiều, Tần Mặc sao có thể bỏ qua nhiều danh môn thực nữ như vậy để chọn một người bình thường như cô?

Tô Song Song tự sướng suy nghĩ một chút, mặc dù cô có chút nhan sắc, cùng từng làm hoa hậu lúc đi học, thế nhưng cô vẫn tự biết lượng sức mình, chút nhan sắc ít ỏi đó chẳng thể nào sánh được với những danh môn thực nữ cả sắc và tài đều toàn vẹn kia.

Cho nên giờ phút này, Tô Song Song càng thêm kiên định với quan niệm của mình, boss không thể nào để ý đến cô, giữa cô và Tần Mặc có rất nhiều thứ ngăn cách, hai người không thể nào đến với nhau được.

Chỉ tiếc là sau này, Tô Song Song mới ý thức đến một vấn đề nghiêm trọng: có lúc quá mức tự biết mình, cũng không phải là chuyện tốt!

Tô Song Song suy nghĩ một chút, không cần nằm viện cũng tốt, nếu không chỉ với vài đồng ít ỏi kiếm được từ việc vẽ manhua, có khi còn không đủ trả tiền viện phí.

Nếu phải đi về, cô bây giờ lại chỉ còn một chân, đi lại rất bất tiện, Tô Song Song liền lấy điện thoại ra, dự định gọi cho Tô Mộ đến giúp cô về

nhà.

Tần Mặc vừa thấy cô lấy di động ra, liền trực tiếp đưa tay đặt lên tay cô, hỏi một câu: "Chuyện gì?"

Tô Song Song không hề có ý định muốn làm phiền Tần Mặc, dù gì chẳng nữa cô cũng làm sao có thể sai xử boss, cho nên thân nhiên nói: "Gọi cho Tô Mộ đến đưa tôi về."

Cô nói xong vừa muốn rút tay lại nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, lại nói tiếp:

"Boss, tiền viện phí sau này sẽ trả lại cho anh! Hôm nay thật cảm ơn anh!

Từ khi biết Tần Mặc là cấp trên của mình, trừ những khi giận dữ, cô đều thức thời gọi anh là boss.

Mỗi lần Tần Mặc nghe cô gọi thế, sắc mặt anh cũng không tốt lắm, ngược lại Tô Song Song cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao, từ lúc bắt đầu đến giờ cũng chưa từng có hòa bình giữa hai người.

Tần Mặc yên lặng không nói, lại trực tiếp cầm lấy di động của Tô Song Song, Tô Song Song chỉ biết trơ mắt nhìn anh cầm điện thoại của mình trong nháy mắt vào trong túi áo.

Cô cảm thấy rất nhục đầu, cau mày, nhìn Tần Mặc, trí tưởng tượng phong phú lại bắt đầu phát huy, kết quả chính là cô bắt đầu tức giận.

Tô Song Song đưa tay chỉ vào túi áo đựng điện thoại di động của cô: "Tôi nói sẽ trả tiền anh! Anh nhất định phải có cái gì đó làm tín vật sao, tôi sẽ đưa thẻ căn cước cho anh, trả điện thoại cho tôi."

"..." Tần Mặc từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên cảm giác mình bị đánh bại, mà người đó lại chính là Tô Song Song, môi mỏng khê nhấp, trực tiếp đứng lên.

Tần Mặc vừa đứng lên, thân hình cao lớn trực tiếp bao bọc lấy Tô Song Song, khiến cô lập tức khựng lại.

Thế nhưng Tô Song Song vẫn cắn răng chịu đựng, cô thu hồi ngón tay đang chỉ vào túi áo của Tần Mặc, lại đem nó chỉ vào băng quần trên đầu mình.

"Cái đó ... Anh không thể bắt nạt tôi! Đây là không nhân đạo, không đạo đức ...A!" Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Mặc liền cúi người xuống, khiến Tô Song Song bị dọa sợ đến mức hét lên một tiếng.

Từ khi Tần Mặc hai lần trao cô cho cục cảnh sát, Tô Song Song lúc nào cũng tin tưởng chắc chắn trong thâm tâm mình, tiểu cầm thú không hề có bất cứ phẩm chất tình người tốt đẹp nào!

Cô cảm thấy Tần Mặc nếu theo dự liệu của mình đến đánh cô, đoán rằng cũng phải hung dữ lẫn lư cô, hoặc khiến đầu óc cô lại chấn động lần nữa.

Tô Song Song sợ đến mức nhắm chặt mắt lại, nhưng đau đớn như cô dự đoán mãi không thấy tới, chỉ cảm giác thân thể mình nhẹ bẫng, lơ lửng như được ai bế lên.

Tô Song Song vô cùng kinh ngạc: đây lại là chiêu trò trêu chọc gì của tiểu cầm thú nữa đây?

Cô thận trọng mở ra một mắt, lại nhìn thấy áo sơ mi bị ướt của anh, mở ra mắt còn lại, ngẩng đầu lên liền chạm ánh mắt vào cằm của anh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 44: (P3)

Cô nháy nháy đôi mắt, tự nhiên cảm thấy hơi mơ màng, Tần Mặc lại vừa vặn cúi đầu xuống liếc cô, tự nhiên Tô Song Song không tránh khỏi phải nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song nằm trong lồng ngực mình đáng yêu ngây ngô như vậy, tâm tình không tệ, khoe miệng còn hơi giương lên một chút, vừa mở miệng thì giọng nói vẫn như cũ vắng lặng nhưng lại lộ ra sự vui thích:

"Cô không phải có hội chứng vọng tưởng đấy chứ?"

Tô Song Song nghe thấy thì liền lấy lại tinh thần một chút, vừa nghĩ tới chính mình vừa rồi suy nghĩ lung tung, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cô thả lỏng người mình, chậm rãi tựa vào ngực anh.

Tai cô, vừa lúc lại áo vào vị trí tim anh.

"Thịch!Thịch!" Tiếng tim đập trầm ổn truyền vào lỗ tai cô, nghe như nhịp điệu trầm thấp của mấy bài hát ru.

Tô Song Song tự nhiên cảm thấy rất an tâm, cô thả chậm lại hơi thở, lại nhớ đến lời Tần Mặc vừa nói.

Cô hơi bất mãn hừ một tiếng: "Ai bảo anh từ trước đến giờ đều không coi tôi là con gái mà xử sự, luôn coi tôi như là kẻ địch vậy, còn mấy lần tổng vào cục cảnh sát!"

Tần Mặc nghe rõ lời nói của cô, còn mang theo chút làm nũng, anh trầm mặc không nói gì nhưng khoe miệng lại giương lên một nụ cười hiểm thấy.

Mỗi bước chân của anh đều vô cùng trầm ổn, cánh tay lại rất có lực, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Tô Song Song, nhìn qua vô cùng dịu dàng. [nhỏ nước miếng à]

Tô Song Song theo bước chân của anh, cả người nhẹ nhàng đu đưa, cảm giác mềm mại này khiến cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Tô Song Song cảm giác dưới thân mình rất cứng rắn, cô vô thức dụi dụi mắt, nhưng vẫn cảm thấy rất mệt, cũng không nghĩ nhiều, dứt khoát ôm chần lăn đi tìm đến nơi mềm mại để ngủ.

Chỉ là lăn qua lộn lại thế nào, chưa kịp tìm được chỗ thoải mái, đột nhiên đùi phải truyền tới một trận đau đớn, Tô Song Song đau đến mở to mắt, mồ hôi lạnh trên trán liên tục toát ra.

Ngay sau đó, hai bàn tay trực tiếp nắm lấy bả vai của cô, để cho cô nằm lại lên giường.

Tô Song Song còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, âm thanh lạnh lẽo trầm thấp liên vang lên trên đỉnh đầu: "Không nghĩ đến tương ngủ của cô xấu như thế."

Tô Song Song nghe tiếng, liền tỉnh táo hoàn toàn, trợn mắt nhìn Tần Mặc dần dần rõ ràng trước mặt cô, kinh ngạc nói: "Sao anh lại ngủ trên giường tôi!"

Tần Mặc đang cúi đầu xem xét đùi phải của cô, thấy cũng không có vấn đề gì lớn mới ngẩng đầu lên nhìn cô, cũng không có ý muốn trả lời.

Tô Song Song nghĩ tới, là Tần Mặc đưa cô về. Cho dù rất cảm kích anh dù bận rộn cũng bỏ thời gian ra giúp đỡ cô nhưng cũng không thể để anh

dần dần từng bước ngủ trên giường mình!

Tô Song Song mạnh mẽ ngồi dậy, nhưng là chống tay một cái liên cảm thấy có gì không đúng, vội vàng giật giật tay, xoa xoa xung quanh.

Sờ soạn một cái liên khiến cô thấy luống cuống, tại sao không hề mềm mại mà lại cứng ngắt, khiến cô không tin nổi nhìn nháo nhác xung quanh.

Đối diện chẳng có thứ gì, chỉ có mỗi cái tủ quần áo đen như mực của anh.

Cô vội vàng nhìn xuống mới phát hiện ra đây là chiếc giường cứng ngắt của Tần Mặc, liên ngâm ngâm cả người, rõ ràng Tần Mặc có chìa khóa nhà cô, tại sao lại để cô ngủ trên giường anh?

"Chân của cô không hợp để ngủ trên giường mềm, khoảng thời gian này, tôi sẽ đổi giường ngủ cho cô?"

Tô Song Song dù không hỏi, nhưng Tần Mặc cũng nhìn ra được nghi ngờ của cô, quyết định giải thích cho cô, nhưng từ trong giọng nói cũng có thể nhận thấy sự chắc chắn không thể thương lượng của anh.

Tô Song Song nghe thấy liên ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, gương mặt đầy vẻ sợ hãi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. (P1)

Tô Song Song nằm trên chiếc giường cứng rắn, cảm giác mình từ từ tiếp nhận câu nói của Tần Mặc thật tốt, bởi vì lời nói này đối với cô chứa một lượng tin tức rất lớn.

Tần Mặc muốn cô tráo đổi phòng trọ? Sau đó cô phải nằm trên chiếc giường cứng rắn khiến cô khó ngủ này? Mà Tần Mặc, người đàn ông to lớn cao một mét tám lại phải nằm ở chiếc giường nhỏ xíu màu trắng, đầy ắp búp bê của cô?

Tô Song Song khẽ run rẩy một chút, cảm giác đầu càng đau hơn, cô muốn gào lên một tiếng: Ông trời! Ông trời đùa tôi phải không? Không bằng ông một sét đánh chết tôi đi!

“Đừng đừng!” Bên ngoài một tiếng sấm vang lên, Tô Song Song sợ tới mức suýt chút nữa là thét lên, cũng may cô phản ứng chậm, khi cô muốn la lên, thì sợ hãi đã qua đi.

Tô Song Song chưa hoàn hồn vỗ vỗ ngực mình, hai tay tạo thành chữ thập, vội vàng nói: “Ông trời, tôi không dám nói lung tung nữa! Tôi sai rồi!”

Tần Mặc đứng ở bên cạnh nhìn Tô Song Song lăm bằm, anh không kiên nhẫn đưa tay chỉ về cây gậy đặt ở bên cạnh giường : “Khi tôi không ở đây, cô dùng cái này.”

Tô Song Song quay đầu nhìn chiếc gậy rồi nhìn Tần Mặc, kéo ra một nụ cười khó coi: “Việc kia, khi ngủ tôi cẩn thận một chút không được sao?”

Cũng không quấy rầy đến giường của anh.”

Tô Song Song vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ xuống giường, chiếc giường lập tức phát ra âm thanh nặng nề: “Thùng thùng!” rõ ràng là một chiếc nệm cũng không có nha!

Tần Mặc không không đáp lại lời cô, tiến đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, bắt đầu vẽ vời một chút, không nhìn cô.

Tô Song Song nhìn về bóng lưng của anh, bĩu môi, dựa vào đầu giường, chán nản cầm lấy một quyển sách rồi đọc.

Hai người không nói gì, Tô Song Song khi thấy tiêu đề “Kinh tế học” to đùng trên quyển sách, không mở đến trang thứ hai, lại bắt đầu một mới.

Tô Song Song căn cứ môi, nhớ kỹ tên của cuốn sách này, sau đó dường như cũng không sợ bản thân bị mất ngủ nữa rồi!

Tô Song Song từ từ đi xuống, bỗng nhớ tới hình như vẫn chưa thay áo ngủ, cô lại từ từ đi lên, nhìn bóng lưng của anh, cũng không có ý mở miệng.

Tô Song Song tính toán cũng không thể như vậy cả đêm được, cô từ từ đi xuống, thế nhưng chiếc giường cứng rắn, áo ngực meo meo trước ngực thấm mồ hôi cũng ẩm ướt, mặc một ngày một đêm cũng khó chịu rồi.

Cô thở dài, lại từ từ tiến lên trên, định đem áo ngực meo meo cởi ra, vậy mà tay chỉ vừa từ thân áo đi tới, chưa kịp tháo đai an toàn của áo ngực meo meo, Tần Mặc nghe động tĩnh liền quay lại. (ta thấy chị này này giờ trượt lên trượt xuống hoài nha :3)

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, Tô Song Song sững sờ, ánh mắt Tần Mặc đảo qua xuống phía dưới, cũng sững sờ một chút, Tô Song Song nhìn theo ánh mắt của Tần Mặc liền ngậy ngốc cúi đầu.

Ở góc độ này, thật giống như cô đang nắm lấy ngực mình, Tô Song Song lập tức kêu thầm: Thần linh ời.

Cô vội vàng thu hồi tay, kéo chăn lên che cơ thể, cho dù da mặt bình thường có dày đến mức nào, thì lúc này gương mặt nhỏ nhắn cũng trở nên đỏ bừng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. (P2)

“Việc đó... Tôi nghĩ là nên đi thay áo ngủ, anh thấy thế nào?” Tô Song Song che chắn, nhỏ giọng lẩm bẩm, hiện tại mặt của cô đã nhăn lại như chiếc bánh bao rồi.

Cô cảm thấy bản thân trước ai cũng có thể mặt mặt được, nhưng không nghĩ tới lại mặt mặt ở trước tên tiểu cầm thú!

Bởi vì Tần Mặc thật sự đã nhìn thấy hết tất cả các loại mặt mặt của cô, cô cũng không nghĩ để anh thu thập hết một túi biểu cảm nha! Cô sẽ không còn mặt mũi mà nhìn mọi người mất!

Tần Mặc hơi sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng được, đúng là đã quên đưa áo ngủ cho cô, anh không nói gì thêm, liền đứng dậy đi về phía cửa, mở toang cửa, một lát sau lại trở lại.

Tô Song Song đợi một lúc, không thấy bên ngoài có động tĩnh gì, không xác định được Tần Mặc trở lại hay chưa, liền vén chăn lên, vừa nhìn lên đã thấy anh đem tới chiếc váy ngủ màu trắng tinh của cô.

Mà nằm quang minh chính đại trên váy là chiếc quần nhỏ của cô, Tô Song Song nuốt nước bọt một cái, tim của cô lúc này đã đập kêu lên thành tiếng.

Cô nhắm mắt lại, cực kỳ ảo não, cô không nên để Tần Mặc đi lấy áo ngủ giúp mình, cô vội vàng vươn tay đem quần nhỏ cùng váy ngủ trên tay anh kéo vào trong chăn.

Tô Song Song dự định sẽ trốn trong chăn để thay đồ, nhưng chưa kịp làm gì, đùi phải của cô bỗng truyền đến một trận đau đớn, cô lập tức nằm bò trên giường, kêu lên một tiếng đau đớn.

Tần Mặc nhanh chóng xốc chăn lên, nhìn thấy nét mặt của Tô Song Song, tự mình gây họa, làm sao tránh được.

Tần Mặc đương nhiên biết rõ vì sao Tô Song Song lại ngượng ngùng, anh ngược lại không để ý, rút cuộc giải thích một câu: “Ngày đó cô giúp tôi, coi như hôm nay tôi đền đáp.”

Kháo!*

Phản ứng đầu tiên trong lòng của Tô Song Song là thốt ra chữ này, trò đùa còn có thể đền đáp, quả thật não của tên tiểu cầm thú này rất khác biệt với người bình thường.

Tô Song Song nhất thời nghĩ cô và Tần Mặc trong lúc đó căn bản không phải khác nhau về tuổi tác, mà giống như không thể vượt qua hố sâu! Nếu muốn nhảy xuống hố sâu, không chết thì cũng tàn tật.

Cô thật sự không nghĩ sẽ cùng Tần Mặc trao đổi lần thứ hai, cô nằm lỳ trên giường, định đợi đến khi chân cô đỡ một chút, sẽ đắp chăn lên rồi thay quần áo.

Nhưng không ngờ Tần Mặc rất thông minh, anh không nói gì, trực tiếp ra tay.

Tần Mặc lật Tô Song Song lại, cô sợ tới mức lập tức lấy hai tay vòng qua ôm lấy ngực, vẻ mặt cảnh giác nhìn chăm chăm anh, cô nuốt nước bọt một cái, điều bộ khóc không ra nước mắt nói: “Việc kia... Ngày đó chuyện tôi lộ đồ coi như tôi đã chịu thua thiệt rồi, anh cũng không cần báo đáp làm gì!”

Tần Mặc lập tức liếc mắt xem thường, cầm lấy áo ngủ và quần nhỏ bị cô nhét ở một bên rồi đặt trước ngực cô, sau đó trực tiếp bế cô lên, hướng về phòng vệ sinh.

“Ngồi trên bồn cầu, từ từ thay đồ đi.” Tần Mặc nói xong liền đặt Tô Song Song lên trên bồn cầu, sau đó đi ra, còn không quên đóng kỹ chiếc cửa kiếng bán trong suốt.

“...” Tô Song Song nhìn chiếc tường trong nhà vệ sinh có bề mặt là kiếng bán trong suốt, gương mặt lập tức xạm lại, vội vàng nhìn ra phía ngoài một chút, không thấy hình dáng của Tần Mặc, cô thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng thay đồ.

Bộ đồ cô đang mặc mang theo mùi thuốc đông y mà bệnh nhân hay uống, thật sự rất hành hạ thần kinh của cô, hơn nữa áo ngực meo meo và quần nhỏ cũng ẩm ướt, dính trên người thật sự rất khó chịu.

Tô Song Song không suy nghĩ nhiều nữa, cẩn thận thay đồ, vừa mới ngẩng đầu, đã thấy Tần Mặc đứng ở cửa, cô suýt chút nữa đã la to lên, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy anh đưa lưng về phía mình.

Tô Song Song lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô cũng cảm thấy tiểu cảm thú không phải loại người mất hết nhân tính, đi nhìn trộm con gái thay quần áo.

“Tôi thay xong rồi.” Tô Song Song giả vờ tỉnh táo nói một tiếng. Tần Mặc nghe thấy liền quay lại, mở cửa, rồi sau đó rất tự nhiên ôm lấy cô.

Anh mặc áo tay lưng màu đen, mà Tô Song Song chỉ mặc một chiếc váy có dây đeo nhỏ xíu, bởi vậy khi ôm, cánh tay hơi lạnh của anh lại chạm vào chiếc đùi trắng nõn của cô.

Lạnh giá đột nhiên truyền tới, khiến toàn thân Tô Song Song nổi cả da ốc, hai người bỗng chốc rơi vào xấu hổ.

*: chữ thể.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. (P3)

Cũng may Tần Mặc kịp thời phản ứng, im lặng giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, ôm Tô Song Song đi về phía giường nghỉ, vẻ mặt của anh lạnh lẽo, nhưng động tác của tay lại rất dịu dàng.

Đắp chăn cho cô xong, Tần Mặc ngồi trên ghế, dường như đang vội vàng làm gì đó.

Mà Tô Song Song vừa rồi được phục vụ như Lão Phật Gia nên mắt mở to trừng trừng như cũ, giống như chưa lấy lại được tinh thần sau khi “da thịt gần gũi”.

Nhưng cuối cùng, không biết lúc nào cô ở trong “sợ hãi” mà ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song vừa mở mắt, liền thấy lưng của mình so với đùi phải còn đau hơn! Cô lẩm bẩm một tiếng, ôm chăn, gương mặt vô cùng đau đớn.

Bây giờ cô nghĩ Tần Mặc nhất định cố ý, để cô ngủ trên chiếc giường cứng chính là để trả thù những hành động trước kia của cô đối với anh... Tô Song Song nhú mày một cái, những hành động gì thì cô chưa nghĩ ra. Bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Tô Song Song sửng sốt một chút, quay đầu nhìn thoáng qua, trong nhà trọ không có hình bóng của Tần Mặc, cô cảm thấy có khả năng anh quên mang chìa khóa.

Cô một tay nắm lấy chiếc gậy bên giường, chống lấy cơ thể, đi ra mở cửa, vừa mới mở cửa, trong nháy mắt thấy Thẩm Ôn Uyển đang chuẩn bị gõ cửa lần nữa, Tô Song Song ngay tức khắc thấy được chuyện lớn.

Thẩm Ôn Uyển nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu tươi cười, nhưng khi nhìn thấy người mở cửa là tô song song, bộ dáng kiêu mị tươi cười trong nháy mắt biến thành dữ tợn.

Thẩm Ôn Uyển nhìn Tô Song Song chỉ mặc một chiếc váy ngủ dây nhỏ xuất hiện ở nhà trọ của Tần Mặc, lập tức nổi giận, cô cắn răng hỏi một câu: "Tần thiếu đâu?"

Tô Song Song còn có chút mơ hồ, theo bản năng liền nói: "Ở trên giường của tôi đó!"

Tô Song Song nói xong những lời này thấy một chút cũng không có sai, Tần Mặc đúng là ngủ trên giường của cô, thế nhưng khi nghe vào trong tai của Thẩm Ôn Uyển, lại biến thành khiêu khích trắng trợn, cô không kìm chế mà gầm nhẹ: "Tô Song Song. Cô! Cô!"

Bộ dáng cô ta giương nanh múa vuốt giống như muốn xông tới bóp cổ Tô Song Song, Tô Song Song sợ đến muốn đóng cửa, Thẩm Ôn Uyển kéo lại chốt cửa, dùng sức lôi kéo.

Tô Song Song một tay chống gậy, một tay kéo cửa, bị Thẩm Ôn Uyển lôi kéo như vậy, thân thể không vững, vô ý thức liền ngã xuống phía trước.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cửa phòng sát vách mở ra, ngay sau đó có hai bàn tay vươn tới, ôm lấy eo nhỏ mảnh khảnh của Tô Song Song, dùng một chút rồi ôm cô vào trong ngực.

Tô Song Song sau một lúc choáng váng, lúc phản ứng kịp đã bị Tần Mặc ôm ngang.

Thẩm Ôn Uyển thấy anh tới, vội vàng đè xuống tức giận trong lòng, khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng quyến rũ, Tô Song Song nhìn thấy không khỏi nể phục trong lòng, tốc độ biến đổi sắc mặt này có thể biểu diễn trong rạp xiếc rồi!

Tần Mặc ôm Tô Song Song lạnh lùng liếc nhìn cô ta, vừa mở miệng giọng nói đã lạnh lùng, ngay cả Tô Song Song cũng chưa từng nghe thấy: “Trách xa cô ấy ra.”

Thẩm Ôn Uyển vốn còn mang theo một chút chờ mong nhìn Tần Mặc, thế nhưng vừa nghe anh nói lời này, cả người giống như đi trong gió rét, cơ thể run lên mạnh mẽ, sau đó bày ra vẻ mặt đau thương nhìn anh.

Tô Song Song thật tình không muốn nôn ra, nhưng bộ dạng của Thẩm Ôn Uyển như vậy thật sự quá làm ra vẻ, giống như Tần Mặc đã làm chuyện ác tày trời với cô ta vậy, cô ở ngoài nhìn vào, cũng hiểu được biểu hiện của Thẩm Ôn Uyển quá ư giả dối!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Quá Hoàn Mỹ (P1)

"Tần thiếu!" Thẩm Ôn Uyển vẫn muốn vùng vẫy một chút, khê gọi một tiếng, nhưng khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Mặc so với vừa rồi còn lạnh lùng hơn, cô đột nhiên không dám tiếp tục dò xét.

"Ba em nhờ em đến đưa cho anh bản vẽ đồ trang sức". Thẩm ôn uyển cuối cùng im lặng, thận trọng đứng ở cửa, ngay thờ cũng không dám thờ mạnh.

Tần Mặc cúi đầu nhìn túi văn kiện trong tay Thẩm Ôn Uyển, cũng không có ý muốn nhận, anh trực tiếp xoay người vào nhà, chỉ để lại một câu nói: "Chuyện công thì phải tìm thư ký của tôi." Nói xong Tần Mặc liền bước vào phòng, đóng cửa lại.

Vừa đóng cửa, Tô Song Song quơ quơ chân bị thương, trong lòng cảm khái: Cũng may Tần Mặc kịp thời chạy tới, nếu không chân cô chắc không chỉ đơn giản là gãy xương.

"Cám ơn anh!" Tô Song Song thật lòng nói ra, Tần Mặc ngược lại không có cảm xúc gì, trực tiếp đem Tô Song Song đặt lên giường.

Ngay sau đó Tần Mặc lấy ra một tấm card trong túi áo, đặt ở mép giường nói: "Cô muốn ăn cái gì thì gọi số điện thoại này kêu bọn họ mang đến."

Tô Song Song biết Tần Mặc nhất định là có rất nhiều tiền, nhưng khi cô nhìn thấy tấm card màu vàng nằm lẳng lẳng ở trên giường, vẫn là hít vào một hơi, đây là thẻ vip của một nhà ăn rất lớn!

Tô Song Song cúi đầu suy nghĩ một chút, cân nhắc nói: "Cái đó... Boss, anh rất nhiều việc, tôi nghĩ tôi nên trở về phòng mình.

Tần Mặc không nói gì nhiều, chỉ cúi người xuống, lại đem Tô Song Song bế lên, sau đó mở cửa, nhìn thấy Thẩm Ôn Uyển vẫn đứng ở ngoài cửa, anh trực tiếp xem nhẹ, giống như không hề thấy cô ta.

Tô Song Song cũng cố ý không nhìn cô ta, cô thật sự là sợ phải nhìn gương mặt oán hận của Thẩm ôn uyển, quá ảnh hưởng đến khẩu vị của cô.

Tần Mặc đặt Tô Song Song lên giường, sau đó phải trở về để lấy nạng và thẻ đồ ăn. Tô Song Song mới ngồi vào giường, liền chống người, lục lọi tủ đầu giường.

"Tìm cái gì?" Tần Mặc nghe tiếng động, xoay người lại nhìn cô, theo bản năng liền muốn đưa tay giúp cô.

Lúc này Tô Song Song rút ra hai tấm thẻ ngân hàng từ bên dưới tủ, nhìn qua một chút, sau đó để lên trên tay của Tần Mặc.

Thẻ ngân hàng đặt trong tay Tần Mặc, Tô Song Song mặc dù bày ra dáng vẻ hào sảng, nhưng thật ra lại không dám nhìn chúng, bởi vì cô rất sợ mình sẽ không nhận được mà đòi lại.

"Trả lại anh tiền thuốc thang, mật mã là 5 1851 8..." Tô Song Song nói xong liền vô lực ngã người về phía sau tựa vào gối đầu, cô cảm thấy mình đang rất cố gắng để buông lỏng tâm tình.

Bởi vì vào giờ phút này, cô phá sản! Phòng chừng sau nửa tháng cũng chỉ có thể làm bạn với mì sợi tự cán! Mì ăn liền cũng là xa vời!

Tần Mặc cầm hai tấm thẻ ngân hàng lên, không khách khí lật một cái, thuận miệng hỏi một câu: "Có bao nhiêu tiền?"

"3000..." Tô Song Song hơi chần chừ, dù sao ngày hôm qua cô cũng phải vào trong bệnh viện tốt nhất của thành phố, cũng không biết tiền trong thẻ ngân hàng có đủ hay không, nhưng đây đã là toàn bộ tài sản của cô.

Tần Mặc nghe xong liền nhú mào, anh cũng nhìn ra đây là toàn bộ của Tô Song Song, chẳng qua là không nghĩ tới cô làm sao có thể nghèo như vậy? Không trách được dinh dưỡng không đầy đủ.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc nhú mào, lập tức liền cảm giác mình không đủ tiền, chà xát tay của mình, lỗ tai hơi hơi phấp phồng, có chút ngượng ngùng: "Cái đó... Nếu là không đủ, còn thiếu bao nhiêu, anh nói cho tôi biết, đợi tôi nhận tiền lương rồi sẽ trả anh."

Tô Song Song trong lòng lại nghĩ, xem ra lúc này chỉ có thể gọi Tô Mộ vay tiền để qua ải này. Tô Song Song thật sự sợ Tần Mặc sẽ nói ra một con số khổng lồ, cô như ngừng thở, khẩn trương chờ đợi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Hoàn Mỹ (P2)

Nhưng Tần Mặc lại đem thẻ ngân hàng kia đặt ở trên bàn, Tô Song Song không hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

Ngón tay thon dài của Tần Mặc nhẹ nhàng gõ một cái lên thẻ ngân hàng, nói: "Cô coi như là... Bởi vì công việc nên mới bị thương, công ty sẽ chi trả cho cô."

Tô Song Song lần đầu cảm thấy lời nói của Tần Mặc êm tai như vậy, đôi mắt cong cong như vầng trăng lưỡi liềm liềm nhất thời cười híp lại, nhưng cô vẫn cố gắng giữ vững hình tượng, nín cười hỏi một câu: "Thật?"

"Ừ." Tần Mặc không cảm xúc gì đáp một tiếng, khiến tâm trạng của Tô Song Song như trăm hoa đua nở, cô ôm gối cười rồi lại cười, chuyển động ánh mắt đến, thận trọng hỏi: "Tiền ba bữa cơm cũng thanh toán?"

Tần Mặc nhìn Tô Song Song vui vẻ, không biết vì sao cũng thấy tâm tình tốt theo, anh thấy Tô Song Song thật sự là quá dễ dàng thỏa mãn.

Thật ra thì Tô Song Song chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi một câu, căn bản không ôm hy vọng gì, vừa thấy Tần Mặc gật đầu, cô cười đến mắt cũng sắp híp lại rồi, đột nhiên cảm thấy hình tượng của Tần Mặc như cao lớn hơn rất nhiều!

"Tôi đi làm, cô có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi." Tần Mặc vừa nói vừa để thẻ đồ ăn lên bàn: "Hoá đơn tôi trả."

Tô Song Song nhìn tấm thẻ màu vàng rực rỡ kia, gật đầu một cái, thấy Tần Mặc phải đi, tự dưng đưa tay ra kéo áo anh.

Tần Mặc cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang kéo y phục của mình, sau đó tầm mắt dời lên chống lại ánh mắt đang vội vàng của Tô Song Song, trong mắt lộ ra nghi hoặc.

"Boss, không ăn chung nhỉ?" Tô Song Song nói xong thu ngón tay lại rồi chỉ vào đồng hồ trên tường: "Mới bảy giờ."

Tần Mặc biết Tô Song Song bình thường không thích cùng anh ăn cơm, cho nên lần này nhìn thấy cô bị thương, không muốn để cô mất vui, nên định đi ra ngoài ăn.

Không nghĩ rằng Tô Song Song giữ anh lại ăn cơm, đây là lần đầu tiên cô thành tâm thành ý muốn ăn cơm cùng anh. Tần Mặc trầm mặc, sau đó khe khẽ gật đầu.

Tô Song Song một mực khẩn trương nhìn Tần Mặc, lần bị thương này, Tần Mặc lo toan chạy trước chạy sau thế nào cô đều thấy ở trong mắt.

Tô Song Song mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đối với Tần Mặc hết sức cảm kích, cho nên liền muốn vì anh làm chút gì.

Lại nói ăn của anh, ở nhà anh, Tô Song Song thật sự không thể một mình tận hưởng một bữa ăn thịnh soạn mà để cho Tần Mặc đói bụng được.

Thật ra thì Tô Song Song đúng là suy nghĩ nhiều, Boss coi như không cùng cô ăn cơm, cũng không đến mức đói bụng!

Tô Song Song cứ như vậy thấp thỏm bất an bị Tần Mặc chăm sóc hai ngày, chờ đến ngày thứ ba, đã có thể linh hoạt sử dụng nạng, rốt cuộc không thể ngồi yên nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Hoàn Mỹ (P3)

Cô đưa tay ra xoa xoa bụng, sau đó rời giường, dự định không ngồi một chỗ nữa, coi như lương tâm của cô có thể chịu được, thân thể của cô cũng không chịu nổi, nếu còn tiếp tục như thế, cô sẽ chết vì béo!

Cho nên Tô Song Song đưa ra một quyết định nghiêm túc, cô muốn đi làm!

Tần Mặc ngược lại không phản đối, Tô Song Song bị thương cũng không nặng, chỉ cần không hoạt động nhiều là được rồi, cô đi làm cũng chỉ ngồi vẽ, cho nên cũng đồng ý.

Lúc Tô Song Song ngồi trên xe của Tần Mặc xe đi tới trước cửa công ty, Tần Mặc dự định giống như ngày thường ôm cô vào, Tô Song Song lập tức kinh hoàng, lắc đầu một cái.

"Boss, anh để cho tôi sống lâu một chút đi, nếu anh còn ôm tôi đi vào, có thể lần sau không phải là tôi bị tạt nước nữa, mà là phải bị tạt a xít rồi!"

Tô Song Song nghĩ tới đám con gái mê trai kia, liền nhận ra hoàn cảnh của mình quá nguy hiểm, cũng không cần có thêm thù hận nữa.

Nàng vừa nói vừa quơ nạng, sau đó gọi một cú điện thoại cho Tô Mộ, để cô ấy tới đón cô.

Tần Mặc nghe xong, yên lặng không nói, môi mỏng mím lại rất chặt, Tô Song Song chuẩn bị tốt cho chính mình xong lại thấy Tần Mặc không lên

tiếng, quay đầu liếc anh một cái, thấy anh không vui, cô liền cảm giác mình hơi quá đáng.

Tô Song Song vội vàng thay đổi, ra vẻ lấy lòng cười, nịnh nọt Tần Mặc: "Boss, không phải tôi nghĩ đến anh sao, anh là người khiêm tốn, không cần làm như vậy đâu."

"Tôi không thích tổng giám đốc quá gần gũi với người khác, hình tượng tổng giám đốc lạnh lùng bá đạo vẫn thu hút hơn!"

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói, tâm tình hòa hoãn đi một chút, nhưng vẫn thấy bất đắc dĩ.

Có lúc anh rất muốn gõ đầu Tô Song Song, nhìn xem đầu cô rốt cuộc làm từ cái gì, sao lại toàn có những suy nghĩ kỳ quái?

Anh đưa tay ra đỡ Tô Song Song, để cho cô giữ chắc nạng, nhìn Tô Song Song cố gắng giữ nạng, trên trán nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, đột nhiên dè thấp giọng nói một câu: "Sẽ không để cô bị thương nữa."

"Ừ ?" Tô Song Song đang cố gắng giữ nạng, không nghe rõ Tần Mặc nói gì, cô thật vất vả để giữ được, sau đó ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Mặc lúc này đang khom người đỡ cô, hai người rất gần, Tô Song Song ngẩng đầu lên, trán cô liền chạm qua mặt anh.

Khi cô dừng lại, cùng Tần Mặc bốn mắt nhìn nhau rất gần, môi cô chỉ thiếu vài phân nữa là chạm vào môi anh.

Tô Song Song bị dọa sợ, liền hít vào một hơi, trực tiếp ngửa đầu về đằng sau, Tần Mặc liền đặt một bàn tay để lên hông cô, kéo cô vào trong ngực, khuôn mặt hai người lại gần sát nhau, hô hấp dây dưa.

"Chà chà!" Cách đó không xa, Tô Mộ đang nhìn lên thật sự là không nhìn được, hưng phấn phát ra một tiếng, cô liền vội vàng vươn tay che miệng của mình. (.=Trời ơi Tô Mộ bình thường cơ trí thế mà, tự dưng bóng đèn thế k biết)

Đáng tiếc đã chậm, Tần Mặc đã nghe thấy, quay đầu nhìn lại, bầu không khí mờ ám bao quanh anh và Tô Song Song cũng thoáng chốc tan thành mây khói.

Tần Mặc vừa quay đầu, Tô Song Song cũng kịp phản ứng, vừa nghĩ tới Tô Mộ ranh ma lại thấy cô và Tần Mặc như vậy, cô liền chống nạng cách xa Tần Mặc một chút.

"Tô Tô, giúp tôi!" Tô Song Song dự định nói sang chuyện khác, chỉ tiếc chiêu này đối với Tô Mộ cũng vô dụng.

Tô Mộ còn không biết thân phận boss của Tần Mặc, chỉ coi là hàng xóm của Tô Song Song, liền chậm chạp đi đến, trên mặt là nụ cười mờ ám.

Cô vừa đỡ Tô Song Song, vừa nói nhỏ: "Hình ảnh quá đẹp, tôi thật sự là không đành lòng phá hư! Là tôi khiến hai người bị hỏng mất chuyện lớn, là tôi không đúng, xin lỗi nhé!"

Tô Song Song nhất thời xạm mặt lại, vội vàng cho Tô Mộ một cái nháy mắt, nhưng Tô Mộ đang rất hưng phấn nên không có chú ý.

Tô Song Song không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Tần Mặc, cố trấn định cười khan giải thích: "Đừng nghe cô ấy nói bậy."

Trong nội tâm cô lại đang than khóc, sao cô lại quên nói với Tô Mộ, anh không chỉ đơn thuần là hàng xóm, mà còn là boss!

Bà già ế chồng này lại dám đùa giỡn Boss như vậy, đúng là vuốt râu hống mà!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được.

“Đi thẳng vào thang máy chứ?” Thật ra Tần Mặc không để ý tới lời trêu chọc của Tô Mộ, bởi vì anh sẽ không vì những người không liên quan mà lãng phí một chút tinh lực (tinh thần và thể lực).

“Việc đó... Không! Đi cửa chính.” Tô Song Song không muốn giống như chuột chạy qua đường, cô không làm điều gì sai cả, không sợ người khác chỉ trích!

Tô Mộ vừa nghe liền hiểu ý của Tô Song Song, Tô Song Song bề ngoài nhìn có vẻ như người mềm nắn rắn buông, vô cùng hiền lành, nhưng thật ra bên trong lại bướng bỉnh, một khi tính khí bướng bỉnh mà nổi lên, ngay cả cô cũng phải sợ.

Cô không khuyên bảo, bởi vì tất cả sự chú ý của cô đều đặt vào mối quan hệ giữa Tô Song Song và Tần Mặc.

Lúc này cô bày ra vẻ mặt cười chế nhạo, thỉnh thoảng ánh mắt liếc qua giữa hai người, Tô Mộ nhìn không hiểu ánh mắt xem thường của Tần Mặc mà còn tưởng anh trời sinh vốn lạnh lùng.

Thế nhưng Tô Song Song liếc mắt liền hiểu, haha cười gượng, trong lòng im lặng thay Tô Mộ, nhin không được suy nghĩ: Nếu Tô Mộ mà biết thật ra Tần Mặc chỉ xem cô ấy như người qua đường, không biết còn có thể cười xán lạn như hoa vậy không.

Nhưng mà Tô Song Song lại nghĩ tiếp: Nếu như Tô Mộ biết Tần Mặc chính là Boss lớn của tập đoàn Tần Thị thì không biết sẽ như thế nào, đoán

chùng sẽ kích động đến mức muốn bóp chết cô ngay tại chỗ.

Tô Song Song nghĩ vậy, theo bản năng khẽ run lên một chút, Tô Mộ còn tưởng cô lạnh, đi tới bên cạnh dựa vào cô, vội vàng đỡ cô đi tới cửa chính.

Tần Mặc vẫn đi theo sau lưng hai người, Tô Song Song suy nghĩ một chút rồi quay lại nhìn anh ra dấu “stop”, sau đó cười nịnh nọt: “Việc kia... Đại... A Mặc, anh có thể chờ chúng tôi vào trong, rồi anh vào sau, có được hay không?”

Vốn dĩ Tô Song Song muốn gọi Đại Boss, nhưng nghĩ ở trong tình huống như vậy, Tô Mộ lại bĩ ối như vậy, để cô ấy biết được sự thật tàn khốc này, sợ rằng chính cô cũng dừng nghĩ đến việc toàn thân.

Bởi vậy đứng trước hai mối tai họa, cô đương nhiên sẽ chọn cái nhẹ hơn. Tô Song Song nghĩ sẽ chán ghét Tần Mặc một chút, mặc dù có khi sẽ bị anh khinh bỉ, thế nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị Tô Mộ bức đến chết!

Vốn là Tần Mặc rất khó chịu đối với thái độ xa lánh của Tô Song Song, nhưng khi nghe đến hai chữ “A Mặc”, chân mày đang nhíu chặt cũng dần dần giãn ra.

Anh không trả lời cô, chỉ dừng lại nhìn Tô Mộ vỗ về Tô Song Song rồi xa tầm nhìn của mình, thoáng nhìn qua thang máy, cuối cùng vẫn chậm chậm đi theo sau Tô Song Song.

Tô Mộ vỗ về Tô Song Song ra bãi đỗ xe, liền hừ lạnh một tiếng, Tô Song Song nhất thời tóc gáy chột nổi lên, quay đầu nhìn Tô Mộ lấy lòng, trong lòng có chút chột dạ.

“A Mặc? Tô Song Song, bây giờ cô cũng biết liếc mắt đưa tình rồi đấy, nếu tôi không bắt gặp các người gian tình ở bệnh viện, cô định giấu tôi đến bao giờ?”

Tô Mộ hung dữ chất vất cô, Tô Song Song haha cười gượng hai tiếng, thật sự không biết phải giải thích như thế nào, nên bắt đầu từ đâu.

Lối ra của bãi đỗ xe và cửa chính của tập đoàn Tần Thị rất gần, Tô Song Song còn chưa biết mở miệng thế nào, hai người đã tới cửa công ty.

Tô Song Song quay đầu nhìn mọi người xung quanh đang vội vã đi làm, cô nghĩ thân phận của Tần Mặc có lẽ nên sớm nói cho Tô Mộ biết, nếu bản thân lại làm ra điều gì đó đại nghịch bất đạo thì coi như thảm rồi.

“Tô Tô, chuyện tôi và Tần Mặc không phải như cô nghĩ, thật ra anh ấy là...” Tô Song Song còn chưa nói hết, Tô Mộ dường như nhìn thấy cái gì, dừng lại.

Tô Song Song cũng dừng lại theo, vừa nhìn tới phía trước đã thấy một nữ nhân viên đứng ở trước cửa công ty nhìn cô, ánh mắt vô cùng hung ác, trông giống như kiếp trước cô đã nợ tiền cô ta vậy.

Tô Song Song theo bản năng rụt cổ lại một chút, nhỏ giọng hỏi Tô Mộ: “Tôi và cô ta có thù oán với nhau hay sao?”

Tô Mộ hừ lạnh một tiếng, khinh thường trừng mắt liếc nhìn người phụ nữ kia, giải thích với Tô Song Song: “Kia chính là người phụ nữ điên rồ nhất cô trong phòng trà nước đó, thật đúng là bạch cốt tinh!”

Vừa nghĩ tới thân phận của người phụ nữ này, Tô Mộ càng thêm khinh thường, nói tiếp: “Ngày hôm đó đã bị điều tra ra, bị đuổi việc rồi, ba ngày nay đứng ở cửa này, cũng không biết muốn làm gì, đừng để ý đến cô ta, chúng ta đi thôi.”

Tô Song Song nhìn thoáng qua bạch cốt tinh đang trợn mắt nhìn mình, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng đây là cửa công ty, trước công chúng, cho dù người phụ nữ này có oán giận, cũng sẽ không nhào tới đánh cô đâu!

Thật ra Tô Song Song trong lòng cố gắng kìm nén, cô vô duyên vô cớ bị nhốt ở phòng trà nước, lại bị thương ở chân, theo lý thuyết thì cô phải tức giận lắm, nhưng hiện tại cảm xúc lại lẫn lộn!

Tô Mộ vỗ về Tô Song Song đi về phía trước, vừa muốn bước qua cửa công ty, bạch cốt tinh vốn chỉ âm u nhìn Tô Song Song đột nhiên làm loạn.

Cô ta nhảy đến trước mặt Tô Song Song, giơ tay chỉ cô, tức giận mắng: “Cô là thứ đàn bà không biết xấu hổ, dựa vào việc bò lên giường của tổng giám đốc mà leo lên vị trí trợ lý! Tôi không phục!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được. (P2)

Vừa nói cô ta vừa đem xấp ảnh vốn đang giữ chặt trong tay quăng vào người Tô Song Song, Tô Mộ vừa thấy vội vàng che trước người Tô Song Song, những tấm ảnh trúng cô, rơi lả tả đầy đất.

Vốn dĩ đây là giờ cao điểm, trước cửa công ty lập tức bị bao vây một vòng tròn, những tấm ảnh bị rơi vung vãi trên đất, Tô Song Song cúi đầu lướt nhìn, trong lòng kinh hãi.

Có hình Tần Mặc ôm cô, còn có cảnh bọn họ đi vào nhà trọ, quá đáng hơn là, có cả lúc cô mặc áo ngủ dây nhỏ, bị Tần Mặc ôm vào nhà trọ nữa.

Công nhân bao vây chung quanh có một số người nhỏ tuổi, nhin không được hiếu kỳ, cúi đầu nhìn những tầm hình kia, vừa nhìn, hô hấp liền dồn dập.

Trong chốc lát, mọi người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tô Song Song, bởi vì bọn họ đều không biết thân phận thật sự của Tần Mặc.

Tô Mộ có chút sửng sốt, nhìn tấm ảnh Tần Mặc ôm Tô Song Song, đột nhiên hướng về phía bạch cốt tinh nói to: “Người yêu ở cùng một chỗ thân thiết với nhau có làm phiền cô à? Cô đừng ở chỗ này mà làm tổn thương Song Song!”

Bạch cốt tinh vừa nghe, hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ về ảnh chụp của Tần Mặc trên mặt đất, ánh mắt quét về bốn phía, giống như cô ta chuẩn bị công bố một bí mật quan trọng không bằng.

Cô ta bày ra vẻ đắc ý nói: “Bạn trai? Anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn Tần Thị! Tần Mặc! Nếu không quyến rũ, chỉ bằng nhan sắc của cô ta, có thể làm bạn gái anh ấy hay sao?”

Lúc này tiếng hít hơi lớn hơn mười phần so với lúc trước, mà ánh mắt mọi người nhìn Tô Song Song cũng đã chứa đầy sự khinh thường, trong lòng có chút ghen tỵ, bắt đầu chế giễu cô.

Sự rối loạn trước cửa đã ảnh hưởng đến bảo vệ. Hai người bảo vệ liền lùi bạch cốt tinh đi, cô ta thấy mục đích của mình đạt được, đã làm cho Tô Song Song thân bại danh liệt, bắt đầu cười đắc ý.

Lúc cô ta bị lôi kéo liền điên cuồng kêu gào: “Cô cũng chỉ dựa vào kỹ thuật trên giường mà được làm tình nhân thôi!”

Tô Mộ đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, cô nhìn tấm hình trên đất, lại ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, thấy Tô Song Song không có phản ứng, cứ đứng ở đằng kia như vậy, còn tưởng rằng cô cũng bị dọa đến choáng váng.

Tô Mộ mặc dù tức giận vì Tô Song Song đã giấu giếm, nhưng cô vô cùng bao che, thấy có người bắt nạt Tô Song Song, liền không nói hai lời, vén tay áo muốn đánh bạch cốt tinh.

"Chờ một chút!" Ngay tại lúc Tô Mộ nắm được tóc của bạch cốt tinh để đánh, Tô Song Song đột nhiên mở miệng, nàng chống gậy, xoay người, bình tĩnh nhìn bạch cốt tinh đang tức giận nhìn cô trừng trừng.

Tô Mộ đã nổi giận, căn bản không quay đầu lại nhìn lên với Tô Song Song: "Chờ cái gì! Cô ta phải bị đánh!" Nói xong liền đưa tay muốn đánh bạch cốt tinh, lại bị một người bảo vệ khác kéo lại.

"Tô Tô, tôi không sao mà!" Tô Song Song tỉnh táo nói, Tô Mộ nghe giọng nói của Tô Song Song lập tức dừng động tác, quay đầu nhìn cô.

Cái nhìn này, Tô Mộ nhanh chóng không gây rối nữa, ngược lại nhìn về phía bạch cốt tinh đang đặc ý, trong mắt Tô Mộ lộ ra vẻ hưng phấn, chờ xem kịch vui.

Tô Song Song tính cách rất tốt, nhưng nếu cô tức giận thì không phải trái hồng mềm, mà là một viên đá cứng, có thể đập chết người!

"Cô dựa vào cái gì nói tôi cùng anh ấy có gian tình?" Tô Song Song đưa tay chỉ tấm ảnh trên đất, chớp mắt nhìn chăm chăm vào bạch cốt tinh ở đối diện.

Bạch cốt tinh có chút khinh thường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu như không phải cô quyến rũ tổng giám đốc, cô làm sao có thể trực tiếp nhảy lên làm trợ lý thân cận của Tổng giám đốc?"

Bạch cốt tinh cố ý nhấn mạnh chữ “thân cận”, nói xong còn nhìn xung quanh một chút, thấy mọi người đều lộ vẻ khinh thường, cô ta càng thêm đặc ý.

"Tôi thế nào? Tôi đang là nghiên cứu sinh, mặc dù không bằng các người ra nước ngoài học chuyên môn như rùa biển dát vàng, nhưng kiến thức tôi học ở đại học là tốt nhất rồi, học chuyên nghiệp cùng với công việc này là phù hợp nhất."

"Ta đã xem qua thể lệ của tuyển dụng, tập đoàn Tần Thị tuyển dụng trợ lý đi làm thêm, đối với người học chính quy chuyên ngành đều được."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được. (P3)

Ban đầu Tần Mặc phân cho Tô Song Song làm người quản lí thời gian, mặc dù cô mừng rỡ như điên, nhưng cảm thấy không làm gì mà hưởng lộc, cho nên lập tức tìm hiểu tiêu chuẩn của thông báo tuyển dụng, thấy mình thích hợp mới tới làm.

Dù là chức vụ là trợ lí nhưng không liên quan đến Tần Mặc, cô không thể nào có cơ hội tiếp xúc được, cô cảm giác mình có thể làm được, hơn nữa có thể làm rất tốt, cho nên giờ phút này Tô Song Song hoàn toàn không lo lắng.

"Tôi rất thích Thực Tiên Truyện, trong tác phẩm này, mỗi nhân vật tôi đều hiểu rõ, cho dù là chỉ là một vai phụ, tôi cũng nhớ rất kỹ."

Tô Song Song chậm rãi thở phào một cái, tiếp tục nói: "Tôi có thể thuộc rõ từng tình tiết, mỗi một trang tôi đều vẽ không dưới mười lần. Nếu các người không phục, có thể cùng tôi so xem ai hiểu rõ Thực Tiên Truyện hơn, ai có thể đảm nhiệm vị trí trợ lý này hơn tôi?"

Giọng nói của Tô Song Song không lớn, cũng rất dịu dàng, không hề mạnh mẽ, thế nhưng lại khiến người ta cảm nhận một loại sức mạnh bền bỉ, mọi người không thể xem thường. Cô vẫn nhìn chăm chăm vào bạch cốt tinh, cuối cùng chậm rãi mà hỏi: "Tại sao tôi không thể đảm nhiệm chức vụ này?"

Nhân viên xung quanh nghe xong sự nỗ lực của Tô Song Song, có chút xúc động, nhìn ánh mắt của cô trở nên phức tạp, không hề chứa sự khinh bỉ.

Bạch cốt tinh bị Tô Song Song chọc giận, có chút bối rối. Tô Song Song đều nói sự thật, ngoại trừ việc Tô Song Song biết Tần Mặc, cô làm ở chức vụ này đúng là không có gì là bất ổn.

Dù sao chỉ là một tháng đi làm thêm, đừng nói học chính quy, chỉ cần là một người có bằng cấp về hội họa cũng có thể làm được.

Đột nhiên trong ánh mắt cô ta lóe lên một tia độc ác, nhắm vào việc Tô Song Song nằm ở giường Tần Mặc, hét lên the thé: "Vậy cô giải thích như thế nào về việc của cô và tổng giám đốc nhỉ, tại sao cô lại leo lên giường anh ta?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức

Tô Song Song một tay chống nạng, cúi người xuống, nhặt tấm hình nhìn mập mờ nhất trên đất lên sau đó quơ quơ: "Anh ta vốn là hàng xóm của tôi, cũng là Boss, chân của tôi..."

Tô Song Song vừa nói vừa quơ quơ cái chân bị thương của mình, bình tĩnh nói: "Bởi vì anh ta mà nhân viên là tôi đây mới bị thương như thế này, làm việc gì cũng bất tiện, anh ta vừa là hàng xóm vừa là boss có lòng có trách nhiệm, lại là bạn tôi, vì vậy nên giúp đỡ thì có gì là không đúng?"

Lúc Tô Song Song nói đến hai chữ nhân viên, cũng nhìn chăm chăm cô nàng bạch cốt tinh* liêu lĩnh trước mặt, không hề có chút mất tự nhiên hay ngại ngùng nào.

*: mọi người xem tây du ký thì biết n là j rồi đó, con bé này n hại tss bị ngã đó

"Bạn bè?" Cô nàng bạch cốt tinh vừa nghe liền cười lớn, đưa tay chỉ vào Tô Song Song, đáy mắt đầy vẻ giễu cợt: "Cái thứ người như cô sao? Tần thiếu mà chấp nhận làm bạn với cô à, cô đừng làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!"

"Tôi thì như thế nào?" Tô Song Song hỏi lại một câu, cũng không để cho cô ta có cơ hội tiếp tục giễu cợt mình mà nói tiếp: "Tần Mặc như vậy thì thế nào?"

"Chẳng lẽ người như Tần Mặc lại không thể có bạn? Bạn của anh lại không thể là người ở tầng lớp bình dân như tôi sao? Là do cô quá mức tự ti

thôi, cô vẫn tưởng rằng Tần Mặc là tổng giám đốc của Tần Thị thì chỉ có thể kết bạn giao hữu với giới thượng tầng thương nhân thôi ư?"

Tô Song Song ngừng lại một chút, sau đó quét mắt nhìn xung quanh, chậm rãi nói: "Tần tổng mặc dù là người lạnh nhạt, nhưng là trong mắt của tôi, anh ấy không phải người như vậy, anh ấy rất..."

Tô Song Song vừa nói tới đây, liền gặp chút khó khăn, bởi vì trong đầu cô đồng loạt sôi trào lên hình ảnh Tần Mặc bắt nạt cô mỗi ngày.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tô Song Song liền cười một tiếng, giống như là nhớ ra chuyện gì đó ấm áp, cả người như được bao phủ một tầng ánh sáng mặt trời vô cùng dịu dàng, vừa rạng ngời vừa rực rỡ, không thể xâm phạm.

Cô khẽ ngẩng đầu lên một chút, dáng vẻ thong thả mà kiên định tuyên bố một câu: "Anh ta thực chất là người rất dịu dàng, hiền lành." (@@ ở anh rất hiền lành rất ôn nhu. Người tình trong mắt hóa Tây Thi là đây)

Một câu nói của cô triệt để làm cho tất cả mọi người đang có mặt đồng loạt hít vào một hơi, mặc dù đám nhân viên bọn họ đều chưa từng gặp qua đại Boss, nhưng là trước khi Boss trở về cũng có không ít tin đồn.

Nghe người khác thuật lại Boss vốn là người lạnh nhạt, nói một không hai, tính khí lạnh lùng cứng nhắc, tổng kết lại một câu chính là: Người không liên quan chớ quấy rầy! Lại gần ắt phải chết!

Vốn tất cả nhân viên ai cũng cho rằng cái tin này là chính xác, thế nên vừa nghe được có người đánh giá đại Boss mặt than nguội lạnh trong lòng bọn họ như vậy, thật sự quá kinh ngạc.

Mà cái cô bạch cốt tinh từng tiếp xúc qua Tần Mặc cũng tận mắt nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, còn có cái khí thế vương giả không thể xâm

phạm luôn bao quanh anh, bây giờ nghe thấy Tô Song Song nói như vậy thì nhìn cô chẳng khác nào kẻ ngốc.

"Cô! Cô!" Cô nàng kia bị Tô Song Song chặn họng không biết nói gì, nếu còn tiếp tục cản chặt chuyện Tần Mặc cùng Tô Song Song lên giường, thì người khác ắt sẽ cho rằng cô ta đang cố tình gây sự.

Cô nàng tức đến nỗi không nói thành lời, kịch liệt thở dốc, bộ dạng tựa như vùng vẫy giãy chết mà gằm nhẹ một tiếng: "Cô nói nhiều như vậy, cũng không thể khẳng định là cô không có ý định leo lên giường Tần thiếu được! Loại con gái như cô nên bị vạch trần! Để cho mọi người nhìn rõ một chút xem trong xương cốt của cô có bao nhiêu dê tiện!"

Tô Song Song không nghĩ tới bạch cốt tinh này còn muốn tiếp tục dây dưa chuyện ban nãy, nhìn cô ta đang thở hổn hển, nói.

"Tôi vốn chẳng làm gì sai, nhưng cô lại vì ghen tị, mà khiến tôi bị thương phải nằm viện, cô ấy hả, đem so với tôi, nói thử xem ai mới là người không có tư cách hơn? Ai càng đáng bị lên án hơn?"

"Con mắt nào của cô nhìn thấy hai người chúng tôi lên giường hả? Thử nghĩ lại mà nói, anh ta chưa lập gia đình, tôi cũng chưa lấy chồng, cứ xem như giữa chúng tôi thật có xảy ra chuyện gì, thì có liên can gì tới cô? Đâu đến phiên cô ở đây trách móc, nói này nói nọ?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức (P2)

Dư luận xung quanh cũng bắt đầu thiên vị cho Tô Song Song, quả thật mà nói, coi như Tô Song Song ái mộ hư vinh, tìm nam nhân có tiền, thì chuyện này cũng không đến lượt bọn họ quản!

Lại nói Tô Song Song cũng là người có năng lực, đảm nhiệm được vị trí phụ tá này, coi như cô có đi cửa sau đi nữa, cũng là do cô có bản lĩnh, cô cũng không làm ra chuyện gì trái ngược đạo lý, hơn nữa chân cô bây giờ còn bị thương rồi, thấy thế nào cũng vẫn có cảm giác Tô Song Song đáng thương hơn.

"Cô! Tôi!" Cô gái kia nhất thời không biết nói gì nữa, gào lên muốn nhào tới chỗ Tô Song Song, liền bị hai bảo vệ vững vàng kéo lại.

"Báo cảnh sát, đem cô ta đi." Đột nhiên một thanh âm trầm thấp từ sau lưng đám người vang lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Tần Mặc một thân âu phục màu đen với khuôn mặt không cảm xúc.

Hình ảnh của Tần Mặc vừa rồi còn rơi đầy mặt đất, mọi người ở đây cũng nhận ra anh, có người không giữ bình tĩnh được nhất thời hít sâu một hơi, đến khi phản ứng lại, cả đám người lập tức tản ra hai bên, nhường cho Tần Mặc một đường đi tới.

Tần Mặc một tay đặt trong túi quần, khuôn mặt không chút biểu cảm, anh phân phó bảo vệ xong, liền chậm rãi đi tới chỗ Tô Song Song đang đứng.

Bước chân Tần Mặc cực kỳ trầm ổn, trên mặt nhìn không ra vui buồn gì, một thân áo phục màu đen lại khiêm tốn khác thường.

Coi như trang phục bất đồng hơn nữa, cũng không thể nào che giấu khí chất vương giả trên người anh, một đường hướng Tô Song Song đi tới, tất cả những người có mặt cũng không dám thở mạnh dù chỉ một chút, đều một bộ dạng phục tùng cúi đầu thu lại tầm mắt tựa như đám người dưới cung nghênh vương của mình.

Chỉ có Tô Song Song ngẩng đầu không hề chớp mắt mà nhìn người kia đang đi về phía mình, chẳng qua chỉ là trong lòng cô như có vạn con ngựa lao nhanh qua, làm cho cô không cách nào bình tĩnh lại.

Cô thật muốn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng: Đặc biệt sao! Ông trời già ông đang chơi đùa ta có phải không! Có phải không! Tên tiểu cầm thú này rốt cuộc đã đứng ở đây nhìn bao lâu rồi? Không phải đã nghe được cô tăng bốc anh, khen ngợi anh đấy chứ.

Trời xanh ơi! Đất mẹ ơi! Vương mẫu nương nương Ngọc hoàng đại đế! Tìm một cái hố để cho cô trốn đi!

Tần Mặc đi tới bên cạnh Tô Song Song trong nháy mắt, cái dáng vẻ vênh váo vừa nãy của Tô Song Song liền bị công phá, cố nặn ra vẻ tươi cười.

Cô khẽ thấp giọng nói, vội vàng phủi sạch quan hệ nói: "Tôi thật sự không có bất kỳ ý đồ gì với anh cả, hắc...! Mới vừa tôi nói như vậy có hơi phóng đại một chút, nhưng mà tôi làm như vậy cũng không phải vì muốn sáng tỏ chuyện của tôi và anh sao!"

Tô Song Song thật sợ cái tên Tiểu Cầm thú hay tự luyện này sẽ suy nghĩ nhiều, thật sợ anh sẽ cho rằng cô có cái ý đồ gì với anh mà không muốn để người khác biết được.

Thật ra thì chính Tô Song Song cũng không hề nghĩ đến, cô theo bản năng hốt hoảng, không biết tại sao lại sợ Tần Mặc suy nghĩ nhiều, cô cũng không ý thức được bản thân vào lúc này có bao nhiêu là giấu đầu lòi đuôi.

Tần Mặc không để ý đến cô, mặc dù anh rất không thích việc Tô Song Song phải sạch mọi quan hệ với anh, hơn nữa anh bây giờ đã biết, nào Tô Song Song vốn không giống người bình thường.

Anh chỉ có thể từ từ làm cho cô có thể cùng suy nghĩ với anh, nói không chừng anh còn có thể cùng cô khơi thông một mối quan hệ.

"Đi." Tần Mặc vừa nói trực tiếp cúi người, ôm lấy Tô Song Song, Tô Song Song vội vàng dùng sức nắm lấy tay áo của Tần Mặc, khẩn trương ném cho Tần Mặc một ánh mắt.

Mặc dù vừa mới này cô còn nói khoác không biết ngượng làm cô nàng bạch cốt tinh kia giật mình biến sắc, nhưng cũng không có nghĩa là mặt cô cũng đủ dày như vậy, nội tâm rộng lớn đến mức có thể chịu được việc trở thành kẻ thù chung của toàn bộ công ty!

Tần Mặc dĩ nhiên biết Tô Song Song đang lo lắng cái gì, anh ôm cô chậm rãi xoay người lại, một đôi mắt đào hoa không hứng thú bất kỳ điều gì quét xung quanh một vòng, sau đó bình tĩnh nói.

"Cô ấy là hàng xóm của tôi, giúp đỡ tôi một tay, chuyện lần này là cô ấy vì làm việc công mà bị thương, tôi làm tổng giám đốc, thời gian này quan tâm chăm sóc cô ấy là chuyện dễ hiểu."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức (P3)

Tần Mặc thật sự rất hiếm khi một hơi thở nói nhiều lời như vậy, nhưng lại làm Tô Song Song nghe được sợ hết hồn hết vía, cô bây giờ đang hồi hận, cực kỳ hồi hận, vừa rồi làm sao mình lại không bình tĩnh chứ, nói ra những lời này, cuộc sống của cô sau này phỏng chừng sẽ không thoát khỏi âm mưu quỷ kế rồi!

Tần Mặc trong nháy mắt xoay người lại mở miệng tăng thêm một câu, thanh âm rõ ràng so với vừa rồi càng trầm thấp hơn một ít, dù vẫn như cũ không hiển hiện cảm xúc gì, nhưng lại lộ rõ vẻ uy hiếp: "Đừng có tìm cô ấy gây phiền toái."

Ngữ khí vênh vác ngăm trong lời nói toát ra rất rõ ràng: Người trái ý phải chết!

Tần Mặc vừa dứt lời, liên tiếp những âm thanh hít thở liên tục vang lên, tất cả các nữ nhân viên đều ngẩng đầu nhìn Tổng giám đốc đẹp trai bá đạo, đáy mắt ẩn chứa nhiều tâm tư, mà ánh mắt nhìn Tô Song Song cũng rất phức tạp.

Tần Mặc rất tự nhiên ôm Tô Song Song sải bước đi vào trong công ty, Tô Song Song vẫn còn đang nằm trong ngực Tần Mặc mà hóa đá hoàn toàn, cũng quên luôn Tô Mộ còn đang bị bảo vệ giữ lại.

Thẳng đến khi bước vào thang máy, Tô Song Song mới phản ứng lại, kéo tay áo của Tần Mặc, hoảng sợ nói: "Tô Mộ! Tô Tô!"

"Cô bây giờ nên đi làm." Thật sự mà nói hiện tại Tần Mặc có chút phiền não, dù sao anh cũng luôn thích khiêm tốn, bây giờ thân phận của anh coi như hoàn toàn phơi ra ánh sáng, sau này đi tới chỗ nào cũng không dễ dàng rồi.

Tô Song Song xuyên qua mặt tường bằng kính của thang máy, nhìn Tần Mặc mím chặt đôi môi, một bộ biểu tình chê bai, bĩu môi một cái, trong lòng không hiểu sao lại có chút không thoải mái.

Cô lắc lắc đầu của mình, cảm thấy lần trước bị đập đầu nhất định là đem đầu cô đập hỏng luôn rồi, Tiểu Cầm thú tâm tình tốt hay không, mắc mớ gì đến cô kia chứ!

Đột nhiên cô lại nghĩ tới một vấn đề đại sự liên quan đến sinh tử của mình, ngửa đầu nhìn Tần Mặc, hốt hoảng hỏi một câu: "Boss, cái gậy chống chân của tôi còn để ở dưới lầu đây!"

Hiện giờ nếu cô không có gậy chống chân, cô có muốn đi đâu cũng không đi được, này đi phòng vệ sinh làm sao bây giờ!

"Có tôi." Tần Mặc lạnh lùng phun ra hai chữ này, trái tim nhỏ nhoi của Tô Song Song thoáng chốc liền ngừng đập một cái, cô nhất thời cảm thấy môi mình phát khô, không nhịn được lè lưỡi liếm môi một cái.

Không biết tại sao lại vì hai từ ngữ tùy ý này của Tần Mặc, cô liền luống cuống tay chân, trong lòng một lần lại một lần tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, thật vất vả mới khống chế được nội tâm đang bay loạn đầy trời của mình.

Cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, Tần Mặc ôm Tô Song Song đi ra ngoài, đột nhiên cúi đầu xuống, muốn nhìn một chút xem Tô Song Song làm sao mà cứ không nói gì như vậy.

Vừa cúi đầu, đúng lúc Tô Song Song ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, không biết sao, nhịp tim Tô Song Song lại bắt đầu gia tăng tốc độ, nhìn đôi mắt đào hoa lạnh nhạt kia của Tần Mặc cũng cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Nhất là môi mỏng đang mím chặt, giờ phút này chậm rãi mở ra, để lộ hàm răng trắng đều kia, Tô Song Song nhìn vào liền theo bản năng mà nuốt nước miếng một cái.

"Làm sao vậy?" Tần Mặc hỏi một câu, dừng chân lại, một câu hỏi này, Tô Song Song nghe được trong lòng liền hoảng hốt.

Bởi vì ban nãy suy nghĩ cuối cùng trong đầu cô chính là không có gậy cô làm thế nào đi vệ sinh, cho nên lúc này cũng không hề suy nghĩ lại liền mở miệng nói: "Muốn đi toilet!"

Nói xong Tô Song Song chợt trợn to đôi mắt, cô bây giờ là thật muốn chết. Cô nhìn Tần Mặc nhăn nhó, không biết sao lại nhìn ra vẻ chế nhạo trong đó, đành ha ha cười khan một tiếng, nỗ lực vẫn hồi lại chút hình tượng cô vốn biết còn sót lại không bao nhiêu.

"Tôi lỡ lời... Lỡ lời... Làm..." Tô Song Song còn chưa nói hết, thân thể đã bị Tần Mặc xoay tròn một cái, một chữ sau cùng run rẩy nửa ngày mới nói xong, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần xong, Tần Mặc đã ôm cô đi tới toilet.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Em Muốn Bể Vệ Sinh? (P1)

Tô Song Song nhìn xung quanh, lúc này đã đến giờ làm việc nên bọn bạch cốt tinh vừa mới ở dưới lầu xem náo nhiệt đều lên cả rồi, tầng cao nhất thoáng chốc đầy người qua lại.

Đám bạch cốt tinh này đều là kẻ tinh ranh, nhìn thấy kết quả thảm thiết của người đàn bà hiểm độc đầy mưu kế kia bọn họ cũng không dám bình luận lung tung.

Vào lúc này, Tần Mặc đang ôm Tô Song Song, từng người đi qua đều cúi đầu chào hỏi, đến cả một ánh mắt dư thừa cũng không có. Nhưng càng như vậy, Tô Song Song càng thấy không thoải mái giống như cô và anh đang vụng trộm vậy.

Tô Song Song ý thức được suy nghĩ của mình liền bị dọa sợ đến run rẩy, theo bản năng giãy dụa muốn thoát khỏi ngực Tần Mặc.

Đáng tiếc một chân cô đang bị thương, hơn nữa vừa rồi lại tổn nhiều sức để chống đỡ nặng, động tác vừa rồi quả thực chẳng có tí lực nào, giống như đang làm nũng trong lòng Tần Mặc.

Ngay lúc Tô Song Song rối rắm không biết có nên mở miệng ngăn lại hành động của Tần Mặc hay không thì lúc đảo mắt qua đã thấy anh đưa cô đến được cửa toilet.

Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, đến toilet nữ, Tần Mặc chắc sẽ thả cô xuống nhưng cô trăm ngàn lần không nghĩ tới Tần Mặc lại thản nhiên sỏi bước đi vào. phòng vệ sinh nữ rửa tay.

Tô Song Song bị dọa sợ đến mức vội vàng vươn tay ra bấu vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc như đang nhìn quái vật.

Tần Mặc cảm giác được lực cản, vừa quay đầu lại liền thấy bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song gài gao bấu vào nắm chặt khung cửa. Sững sốt một chút, anh lập tức cúi đầu nhìn Tô Song Song đang tràn đầy vô cùng kinh ngạc, rất bình tĩnh hỏi một câu: “Sao vậy?”

Sao vậy? Mắt Tô Song Song tròn càng to lên, con người như thể sắp rớt ra ngoài.

Cô nhìn bộ dạng thản nhiên của Tần Mặc, thật sự muốn mở miệng nói thẳng rằng: Anh, một người đàn ông mà vào nhà vệ sinh nữ, thật là biến thái quá đi!

Tô Song Song chỉ có thể uyển chuyển chỉ chỉ lên bảng nhà vệ sinh nữ trên cửa ra dấu hiệu. Tần Mặc theo hướng ngón tay Tô Song Song chỉ, liền nhìn thoáng qua, sau đó lại cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt anh khó hiểu, lại lộ ra vài phần không kiên nhẫn: “Làm sao vậy?”

Hiếm thấy Tần Mặc có thể hỏi một vấn đề tới hai lần, Tô Song Song nhất thời cảm thấy như được sung ái mà vô cùng lo sợ, chẳng qua sung ái trong nháy mắt cũng không có, chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Cô nháy nháy mắt, cảm giác mình đang chịu kích thích rồi. Chẳng lẽ Tần Mặc không biết chữ Hán? Vậy anh phải thấy ký hiệu một người đang mặc váy chứ?

Nhưng là Tần Mặc vẫn không hiểu ý của Tô Song Song như cũ, ngược lại tâm tình không kiên nhẫn ngày càng nghiêm trọng. Đột nhiên nói một câu như thể chẳng sợ người ta kinh ngạc đến chết: “Em muốn băng vệ sinh phải không?”

“!” Tô Song Song không nhịn được muốn bùng nổ.

Cô trợn mắt nhìn Tần Mặc, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái gì mà băng vệ sinh! Anh không thấy đây là nhà vệ sinh nữ à? Anh đi vào sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Bộ dạng Tần Mặc như bưng tỉnh, thế nhưng ánh mắt anh rõ ràng muốn nói, cô không nói ai biết được. Anh mở miệng trả lời: “Nãy giờ ý em là chuyện này? Anh còn tưởng em ngại ngùng muốn băng vệ sinh mà không dám mở miệng.”

Những lời nói này trực tiếp làm Tô Song Song đơ tại chỗ, cô cảm tức nhìn Tần Mặc, kiểu như anh đã làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Bỗng Tần Mặc ôm Tô Song Song xoay nửa người lại, cô giật mình nhận ra hai người họ đang đứng sau một bạch cốt tinh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? (P2)

Tô Song Song vừa nghĩ tới cuộc trò chuyện của mình đều bị cô ta nghe được, vốn đang phách lối kiêu căng lập tức xù xuống.

Bình thường Tô Song Song tức giận sẽ gào to với Tần Mặc nhưng cô luôn có chừng mực. Cô cũng rất rõ Tần Mặc là sếp lớn cho nên có phát cáu cũng chỉ để ở đáy lòng.

Nếu có người ngoài, cô cũng chẳng dám đi khiêu chiến với Tần Mặc, một khi để anh mất mặt, có thể cô sẽ chết không còn xác.

Tô Song Song nhích lại gần Tần Mặc, cẩn thận hỏi một câu: “Boss, sao vậy? Cô ta cũng không phải cố ý nghe lén, anh đừng diệt khẩu cô ta đó!”

Tô Song Song vẫn còn tưởng rằng vì có người nghe lén Tần Mặc mới xoay người lại, vừa nghĩ tới cô nàng bạch cốt tinh hồi sáng bị đuổi việc, cô mới vội khuyên một câu.

Tần Mặc nhẹ nhàng ngửa đầu, bạch cốt tinh kia vẫn cung kính đứng bên cạnh, giơ tay làm dấu OK, nhìn Tô Song Song vẫn còn đang lơ mơ như lọt vào trong sương mù, không biết hai người bọn họ ở chỗ này đang làm gì.

Tần Mặc lại ôm Tô Song Song, lạnh nhạt nói: “Cô ấy nói bên trong không có người, trước đó em không phát hiện à?”

Tô Song Song vừa nghĩ đến việc mình bị Tần Mặc ôm một cách trắng trợn vào phòng vệ sinh, tự nhiên lại không chú ý đến động tác của bạch cốt

ting đứng ở bên cạnh. Cô thấy Tần Mặc lại định nhấc chân muốn đi vào, ngay lập tức đưa tay ra bám vào khung cửa.

Tần Mặc lúc này đang không có kiên nhẫn, cúi đầu nhìn lông mày nhìn chăm chăm Tô Song Song, đôi mắt lóe lên một chút tức giận, lần đầu tiên anh lặp lại một vấn đề đến lần thứ ba: “Sao vậy?”

Tô Song Song bị khí thế ngang ngược của Tần Mặc áp đảo, bàn tay bấu vào khung cửa có chút dần ra.

Nhưng vừa nghĩ tới nếu hôm nay mình bị Tần Mặc ôm vào toilet, trước ánh mắt của đám bạch cốt tinh này thì cô cũng chẳng cần phải lăn lộn ở Tần thị nữa.

Cô rất chuyên tâm hứa với mẹ sau khi tốt nghiệp sẽ tìm được một công việc đàng hoàng. Nếu bây giờ phá hỏng hết thì sao cô còn mặt mũi mà gặp mẹ chứ?

“Ừm, đột nhiên tôi không muốn đi nữa, chúng ta trở về đi Boss, công việc vẫn quan trọng hơn.” Tô Song Song biết rõ hiện tại mình cười trông rất gượng gạo.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Tần Mặc như muốn chìm chết cô, nội tâm cô thực sự không rộng lớn đến mức có thể làm như chưa có chuyện gì, không vui không buồn thản nhiên đi ra.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song đang lấy lòng cười nịnh nọt, cuối cùng cũng khẽ thở dài ôm cô xoay người đi tới phòng làm việc của mình.

Tô Song Song ngồi trên bàn làm việc lộn xộn bữa bãi của mình, nhìn một đồng bản thảo, ngay lập tức bên trong chảy đầy nước mắt nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra như không có gì.

Thật kinh khủng quá, cô muốn về nhà!

Tần Mặc ngồi trong phòng làm việc cúi đầu xử lý văn kiện, khóe mắt nhìn thoáng qua Tô Song Song đang nhéo chỗ thịt như bánh bao trên mặt mình, khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt thoáng qua một tia cảm xúc làm người ta nhìn không rõ.

Anh lại cúi đầu như trước, nhìn văn kiện trong tay, nhưng lại mở miệng nói một câu làm Tô Song Song muốn bùng nổ: “Sau bàn em có một cánh cửa ngầm, bên trong là toilet.”

Tô Song Song nghe xong lời này, ngay lập tức đưa tay ra dùng sức đẩy phía sau một cái, quả thật bên trong có phòng vệ sinh hết sức sang trọng.

Tô Song Song nhìn phòng vệ sinh sau lưng mình, tức giận đến run rẩy, cô cắn răng đóng sập cửa lại, liếc nhìn nửa bên mặt của Tần Mặc, chỉ hận không thể cởi giày ra ném vào mặt anh.

Đồ cầm thú, anh thật quá đáng! Để tôi ngày ngày phải ngồi ở cửa phòng toilet! Anh cho rằng tôi là người thu phí nhà vệ sinh sao?”

Tần Mặc nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ ra chút kinh ngạc và không rõ ràng, chẳng lẽ điều đầu tiên Tô Song Song nghĩ đến là cái này??

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? (P3)

Tô Song Song chống lại ánh mắt Tần Mặc, cảm thấy dường như có gì đó không đúng lắm, rốt cuộc là chỗ nào không thích hợp, cô vô thức cúi đầu đặt ngón tay trên đầu môi cọ xát.

Đột nhiên cô mạnh mẽ trốn to mắt, thẳng tắp nhìn Tần Mặc, anh thấy cô kịp phản ứng, liền trực tiếp cúi đầu xuống, giống như rất nghiêm túc xem văn kiện nhưng độ cong bên khóe môi lại tố cáo anh đang cười trộm.

“Em gái nhà anh! Nơi này rõ ràng có phòng vệ sinh, anh còn ôm tôi đi vào toilet công cộng. Có phải anh muốn nhìn tôi bị bêu xấu không? Có phải không?”

Tô Song Song xù lông lên, cô đưa tay chỉ Tần Mặc, giận giữ hét: “Đừng tưởng rằng hiện tại bà đây hành động bất tiện anh liền thừa cơ khi dễ, anh có gan thì lại đây! Không thì tôi sẽ...”

Tô Song Song hăng hái rống lên, cô cho rằng Tần Mặc chẳng có tâm tư cãi nhau với cô, nào biết còn chưa nói hết, Tần Mặc đã đứng lên, mặt không cảm xúc đi tới chỗ cô.

Nhìn thân hình cao lớn che lấp ánh sáng của Tần Mặc đang ngày càng tới gần mình, nửa mặt chìm trong bóng tối đột nhiên có chút âm trầm, Tô Song Song vốn đang nổi giận, không biết vì sao có chút không yên lòng.

Cô cúi đầu làm bộ như đang nhìn bản thảo, mắt vẫn lén liếc Tần Mặc. Cô tự an ủi mình rằng cô không phải sợ quyền thế của anh mà chỉ không muốn chấp nhận với cảm thú mà thôi.

Ai ngờ Tần Mặc bỏ qua bàn cô đi thẳng đến phòng rửa tay phía sau. Cửa phòng vừa đóng lại, Tô Song Song liền tức giận tới mức bóp nhàu cả bản thảo trong tay.

Khi cô lấy lại tinh thần, chợt nhận ra thứ mình đang nắm chặt là bản thảo của Thục Tiên truyện thì vội vàng thận trọng vuốt phẳng lại.

Tần Mặc đi ra từ phòng vệ sinh, dựa vào bức tường phía sau lưng Tô Song Song. Cô lập tức xoay người làm bộ như tìm cái gì, không để ý đến Tần Mặc.

Anh cũng chẳng tức giận, an tĩnh một bên nhìn Tô Song Song bận rộn. Cuối cùng cô không chịu nổi quay đầu nhìn Tần Mặc, ý bảo lão gia anh có gì thì nói, có rắc mau thả.

Tần Mặc thấy Tô Song Song để ý đến mình, chống người đứng lên, nói: “Vừa rồi dưới lầu em biểu hiện rất tốt, em nên nhớ không được để bất kì ai bắt nạt, kể cả tôi.”

Anh vừa dứt lời liền sai bước trở về bàn làm việc của mình, sau đó bình tĩnh ngồi xuống nhìn văn kiện.

“?” Tô Song Song nhìn Tần Mặc, nhớ lại những lời nói vừa rồi của anh liền cho rằng vừa rồi mình bị ảo giác. Cái đồ cầm thú này chẳng phải vừa khi dễ mình sao? Thế nào mà có thể không ngượng nói ra những lời vô liêm sỉ đấy?

Tô Song Song cảnh giác nhìn Tần Mặc từ đầu đến chân. Cuối cùng cô cho ra kết luận rằng Tần Mặc đang thử cô xem thử cô có ý nghĩ trả thù trong lòng không.

Trong lòng Tô Song Song đắc ý cười một tiếng. Cùng cầm thú đầu trí trên thương trường, cô đã rút ra không ít kinh nghiệm.

Cô mà có muốn báo thù cũng sẽ không để lộ ra ngoài chút gì cả.

Bởi vì tên cầm thú này thật sự quá cơ trí. Trước tiên phải để anh nói lòng cảnh giác, sau đó cô sẽ như vậy... cứ như vậy khiến anh... muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Tô Song Song nghĩ vậy mà kích động. Thế nhưng cuối cùng cô vẫn thờ dãi, coi như có cơ hội xuất hiện trước mặt cô, phỏng chừng cô cũng không dám đi thu thập tên cầm thú này bởi vì hậu quả thật sự rất khó lường.

Đến giờ phút này Tô Song Song vẫn chưa phát hiện, thái độ của cô với Tần Mặc thật sự rất mâu thuẫn.

Nếu như là người khác, với tính tình bướng bỉnh của cô đã sớm không thèm để ý đến mà còn có thể dễ dàng tha thứ cho sự càn rỡ của anh. Giống như đối mặt với đám bạch cốt tinh, cô cũng tuyệt đối không để mình phải chịu uất ức.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người

Hai người lại lâm vào trầm mặc, ai cũng không nói gì, mãi cho đến giữa trưa, họ mới động đậy một chút, bởi vì Tần Mặc muốn vươn vai đón lấy chút ánh sáng mặt trời, mà cũng nghĩ Tô Song Song đi lại bất tiện, nên quyết định ăn luôn bữa tối ở trong phòng làm việc.

Tô Song Song vốn đã nghĩ là Tần Mặc sẽ cùng ăn trưa với cô, nhưng đến khi thực sự nhìn thấy anh đặt thức ăn trước mặt cô, bốn món ăn và một món canh, Tô Song Song không nhìn được híp mắt thành hình vầng trăng lưỡi liềm, mạnh mẽ bày tỏ thái độ bất mãn.

Ha! Cho dù là đang ở trong phòng làm việc của Tần thị, anh cũng có thể chuẩn bị được hai hộp cơm một cách nhanh chóng!

Vì cái gì muốn ăn cùng cô, hơn nữa còn đem tất cả thức ăn đặt hết lên bàn của cô, rõ ràng bàn của Tần Mặc rộng hơn mà.

Tô Song Song oán giận cắn đũa nhìn đồ ăn bày trước mặt, rất muốn có khí chất của riêng mình, dù có chết cũng không muốn ăn.

Nhưng lúc cô cắn đũa, Tần Mặc liền ung dung ngồi xuống đối diện với cô, nhàn nhã bắt đầu thưởng thức bữa ăn.

Tô Song Song nhìn miếng thịt đã lâu không được ăn lẫn lộn trong hàm răng trắng như tuyết của anh, vô thức nuốt nước miếng một cái.

Tần Mặc lại an tĩnh ăn cơm, đột nhiên lấy đũa gắp một miếng thịt vàng ruộm béo ngậy đặt vào bát của cô, mùi thịt kia như càng ám ảnh Tô Song

Song.

Tô Song Song vẫn cắn đũa, nhìn miếng thịt đầy hấp dẫn kia, một màu váng bóng loáng, rất không có liêm sỉ giờ vũ khí đầu hàng.

Cô tự an ủi mình, nếu cô không ăn thì chẳng phải đã quá dễ dàng cho anh sao, cô nên ăn nhiều một chút, ăn hết những đồ ăn ngon, để cho anh hối hận vì đã đem thức ăn đặt trên bàn làm việc của cô.

Chỉ là Tô Song Song vừa mới ăn xong miếng thịt, còn chưa kịp đưa đũa gấp tiếp, Tần Mặc liền đặt một cây cải dầu xanh biếc vào bát cô.

Tô Song Song có chút do dự, bởi vì cô theo chủ nghĩa ăn thịt, cô không thích ăn rau, nhưng dù sao cũng ở trong bát rồi, nếu không ăn thì thật lãng phí, liền cúi đầu kiên cường nhét vào trong miệng.

Bẹp bẹp, mắt Tô Song Song ngay lập tức sáng lên, cải dầu này thật ngon! Trong khi cô vẫn đang chậm chạp nhai, tận hưởng hương vị của nó, nhưng vẫn tương đối chung tình nhìn chằm chằm khối thịt trước mắt kia.

Tô Song Song nuốt xuống, đang muốn đưa đũa gấp lấy miếng thịt, thì Tần Mặc lại đặt vào bát cô một miếng cà rốt.

Tô Song Song cúi đầu nhìn, cô ghét nhất là cà rốt, liền hít vào một hơi, nhin, phải nhìn, cô lại nhanh chóng bỏ cà rốt vào miệng.

Cô đưa đũa ra kẹp thịt ba chỉ, nhưng Tần Mặc vẫn như cũ không cho cô bất cứ cơ hội nào, trực tiếp bỏ rau chân vịt vào bát cô.

Tô Song Song lại nhìn bát cơm của mình chỉ có một màu xanh biếc, điều này khiến cô bùng nổ!

Cô buông đũa xuống, cũng không kịp nuốt miếng cà rốt, không hiểu nói nhỏ: “Anh muốn làm gì? Còn chưa hết lượt lại lấy thêm, có mất được đâu?”

Tạm dịch là xin hãy để cho cô ăn cơm.

Tần Mặc tự nhiên rất hiểu rõ Tô Song Song muốn nói gì, nhưng anh lại cố ý không nhìn thẳng cô, vẫn lạnh nhạt như cũ ăn cơm, sau đó gấp cho Tô Song Song một miếng thịt.

Tô Song Song nhìn miếng thịt, sững sốt một chút, vội vàng nuốt cà rốt, sau đó ăn miếng thịt.

Trong đầu cô thì đang lăm bằm: Dù sao đây cũng là tiền của anh, không liên quan đến tôi!

Thực ra cô vẫn bày ra một chút bất mãn nho nhỏ, vừa nhai vừa nói nhỏ: “Chân tôi bị thương, không phải tay bị thương, tôi có thể tự mình gấp.”

Tần Mặc nghe được câu này, rốt cuộc ngẩng đầu lên bố thí cho Tô Song Song một cái liếc mắt, sau đó ung dung nuốt miếng cơm xuống, mới mở miệng nói: “Tôi gấp lên thì mới thấy vẻ ngoài không đẹp, không thích nó, nên gấp cho cô.”

Vẻ ngoài không đẹp... Mới đưa cho cô...Vẻ ngoài không đẹp...

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người (P2)

Mấy chữ này quanh quẩn trong đầu Tô Song Song, cô cắn đĩa, cảm giác mình no rồi, bị tức đến no luôn rồi.

Cô cảm thấy Tần Mặc lại tăng thêm một phần công lực, bây giờ đến lời nói cũng bắt đầu ác độc rồi!

Tần Mặc nhìn khuôn mặt cô cương cứng cả lên, liền nhếch miệng cười, sau đó đem đĩa thịt ba chỉ vàng ruộm kia đẩy tới gần Tô Song Song.

Tô Song Song cúi đầu nhìn một chút, thịt ở gần như vậy, hơi quay người, cuối cùng vẫn đưa đĩa ra, gấp thịt lên, vô cùng hài lòng ăn.

Chẳng qua là sau một giây, Tần Mặc lại đem rau chân vịt bỏ vào bát cô, Tô Song Song hít một hơi thật sâu.

Trong lòng cô cân nhắc một chút, cảm giác bây giờ rõ ràng không đấu lại tiểu cầm thú, anh gấp thế nào thì ăn thế vậy đi, quân tử không sợ thua thiệt trước mắt, cô nhin!

Bữa cơm này, dù cho Tô Song Song có chút không thích, những vẫn tính là no, cô lại buồn rầu bắt đầu làm hậu kỳ cho Thục tiên truyện.

Hai người trầm mặc và an tĩnh vượt qua một buổi chiều, chờ đến lúc ăn cơm tối, Tần Mặc rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn Tô Song Song nói: “Song Song, tối nay tôi có việc bận, cô tự ăn đi.”

Tô Song Song nghe vậy, nhất thời kích động đến nước mắt đầy mặt, rốt cuộc không phải cùng ăn cơm với tiểu cầm thú rồi! Tiểu cầm thú không áp bức cô ăn cơm nữa rồi!

Thế nhưng ngoài mặt cô vẫn cố gắng duy trì vẻ bình thường, cô khẽ mỉm cười, cố gắng lạnh nhạt gạt đầu: “Tôi biết rồi, vừa vặn tôi cũng hẹn Tô Mộ ăn cơm.”

Tần Mặc gạt đầu một cái, hỏi: “Tôi đưa hai người đi?”

Tô Song Song nghe thấy vội vàng lắc đầu một cái, có Tô Mộ còn để cho Tần Mặc đưa đi, cô không thể nói được, đoán rằng toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều cho rằng bọn họ có gian tình rồi.

Tô Song Song trong lòng bức bối, thật muốn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, tại sao lại biến cô thành gian tình nô dịch vậy chứ? Mỗi ngày Tần Mặc đều gieo họa cho cô, cô còn đầy gian tình với anh, ngày ngày ở bên nhau, thật chán ghét!

“Tô Tô có xe, boss bận rộn, không cần phiền anh!” Tô Song Song chỉ sợ Tần Mặc đổi ý, vừa mở miệng lại bắt đầu dùng một chân đứng lên.

Trong nội tâm cô lại lầm bầm: Thực tiên truyện hoàn thành, cô nhất định khiến anh biết tại sao biển xanh lại mặn!

Tần Mặc suy nghĩ về người buổi tối anh sẽ gặp, anh còn không muốn để cho Tô Song Song gặp cô ta, cho nên gạt đầu một cái: “Lúc về nếu không có xe, thì gọi cho tôi.”

“Được! Được! Anh đừng nhìn Tô Tô bé nhỏ, coos ấy có thể một người khênh hai người, đỡ tôi đi lên chỉ là chuyện nhỏ!”

Tô Song Song phát giác từ sau khi cô làm trợ lý của Tần Mặc, 24h đều ở bên cạnh anh, cô thật sự rất muốn có chút thời gian của riêng mình, để cô

được tự do phát tiết hết tâm tình giận dữ mấy ngày qua với anh.

Nếu tâm tình bị đè nén lâu ngày, chắc đến lúc cô sẽ không chịu được mất, biết đâu đến ngày nào đó, cô liền trực tiếp bỏ qua cả Thục tiên truyện, còn phải ở trong cục cảnh sát uống trà.

Chỉ là nếu như vậy, tiền đồ của cô sẽ rất mờ nhạt, cô vội vàng cười càng thêm rực rỡ với anh.

Cô sợ Tần Mặc đổi ý, đến đâu cũng mang theo cô, để anh còn được dịp phá tan tâm tình yếu ớt của cô, đem chuyện hành hạ cô trở thành thú vui, cô chính là thứ mua vui cho anh.

“Tốt lắm.” Tần Mặc phun ra hai chữ, đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, Tô Song Song thấy Tần Mặc phải đi, trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm.

“Cái đó, boss cứ đi trước đi, tôi sẽ gọi điện cho Tô Tô, để cô ấy tới đón tôi.” Cô suy nghĩ một chút, xong vội vàng thêm một câu: “Hai ta không nên cùng đi ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến hình tượng của anh!”

“...” Tần Mặc đang nhìn Tô Song Song, chút tâm tư này của cô sao thoát khỏi ánh mắt anh, anh hơi mấp máy môi, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu dần ra.

Động tác nhỏ này khiến cô kinh hồn bạt vía, tự dưng cảm thấy như sắp có chuyện gì không tốt xảy ra, mà chuyện này chắc chắn sẽ phát sinh từ Tần Mặc, và người chịu đựng là cô.

Thế nhưng Tần Mặc không nói thêm, chỉ gật đầu một cái, coi như là đồng ý đề nghị của Tô Song Song, trực tiếp đi ra ngoài.

Tô Song Song liền thở phào nhẹ nhõm, định gọi điện thoại cho Tô Mộ, nhưng trong nháy mắt lại nhìn phòng làm việc thật trống rỗng, không biết

vì sao có cảm giác mất mát khó tả.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người (P3)

Cô vội vàng dùng lực lắc đầu, để loại cảm giác hoảng hốt này ra khỏi đầu, sau đó lấy điện thoại gọi cho Tô Mộ.

“Tô Tô! Tôi tôi! Tối nay có hay không...”

“Em gái cô! Cô còn biết gọi cho tôi! Tôi còn sợ ảnh hưởng đến thế giới hai người của cô và boss, cho nên nhẫn nại không gọi cho cô! Bây giờ thân thiết tình ái xong rồi, mới nhớ đến tôi sao!”

Tô Song Song vừa muốn giải thích một chút, bên kia cũng vẫn chưa dừng lại oán hận, cô thấy Tô Mộ chắc là tức giận thật rồi, vội vàng đè thấp giọng, cúi người gật đầu nghe.

“Chuyện lớn như vậy cũng không thêm nói với tôi! Tô Song Song! Cô muốn tạo phản sao?”

Tô Mộ thấy Tô Song Song nhận sai, bĩu môi, rốt cuộc cũng dừng lại, cô hừ một tiếng, lộ ra chút tò mò: “Sao rồi?”

“Chỉ là hiểu lầm, Tô Tô, lát tôi mời cô ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói?” Tô Song Song lắc lắc cái chân bị thương, thấy Tô Mộ rốt cuộc lại trở về bình thường, liền thở phào một cái.

Tô Mộ đầu bên kia nghe được, thở dài: “Hôm nay không được, ngày mai đi, hôm nay đột nhiên có một núi công việc, không đi được.”

Tô Song Song có chút mất mát, suy nghĩ một chút, ngày mai cũng không cần ăn cùng Tần Mặc, đây cũng là một chuyện tốt.

Cô hơi lộ ra vui sướng nói: “Đi! Vậy thì ngày mai, thế nhé, haffaaa ...!”

Tô Mộ hừ hừ, còn muốn nói điều gì, thì đột nhiên có người gọi cô đi làm việc, cô vội vàng nói một câu: “Ngày mai gọi cho tôi!” Sau đó liền cúp máy.

Mà ở cửa phòng làm việc, Âu Dương Minh đang đứng đó, nhìn thấy Tô Mộ cúp điện thoại, anh xoay người đi ra phía ngoài, từ trong túi quần lấy điện thoại ra.

Tô Song Song nghe tiếng tút tút của điện thoại, hơi ngẩn người, quơ quơ cái chân bị thương, dự định tự mình tự xử.

Tay còn chưa với tới nạng, điện thoại liền kêu lên, cô vội vàng cầm lên, thấy hiện người gọi đến là phó tổng Âu Dương, tâm tình liền khẩn trương.

Tô Song Song bây giờ mới nhớ tới, từ lần trước bị Tần Mặc làm cho cô và anh tan rã không vui, thì sau đó cô còn chưa kịp nói lời xin lỗi và cảm ơn.

Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, mới bắt điện thoại, ha ha cười nói: “Âu Dương phó tổng khỏe không?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thục Nam Tới Hộ Giá (1)

Âu Dương Minh lúc này đang đứng ở khúc ngoặt của cầu thang dưới lầu, trong tay đang loay hoay với chiếc chìa khóa, nghe thấy giọng nói của Tô Song Song, trong nháy mắt vẻ mặt liền dần ra một chút, dâng lên ý cười.

Âu Dương Minh cong môi cười, giọng lại lộ ra một chút trách cứ: "Không phải đã nói cô gọi tôi là Âu Dương là được sao?"

Tô Song Song vẫn cảm thấy có chút áy náy với Âu Dương Minh, nghe thấy anh nói vậy, lại suy nghĩ một chút, bây giờ đang là giờ tan tầm, không gọi anh là phó tổng cũng không sao.

"Âu Dương, anh có chuyện gì sao?" Tô Song Song dù ngoài miệng gọi như vậy, nhưng âm điệu vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Bởi vì cô thực sự không được tự nhiên, luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người chưa thân thiết để gọi như vậy.

Nụ cười nơi khóe miệng của anh có chút cứng nhắc, nhưng ngay sau đó lại dần ra, giọng nói của anh trầm thấp, an ổn khiến cho người nghe hết sức thoải mái: "Bản vẽ của cô còn để ở chỗ tôi, tôi lấy cho cô, thuận tiện có thể cùng nhau ăn một bữa cơm?"

Âu Dương Minh nghe ngóng, hồi lâu không thấy đầu bên kia lên tiếng trả lời, anh đảo mắt, lại nói: "Tôi cũng có vài vấn đề muốn thảo luận cận kề thêm với cô về chuyện bản vẽ."

Tô Song Song nghe lại chợt nhớ tới, bản vẽ của mình vẫn ở chỗ anh, cô liền lấy lại tinh thần gấp gáp mở miệng: "Cám ơn anh, Âu Dương... Tôi mời anh ăn cơm, chuyện anh giúp tôi lần trước, tôi vẫn chưa có cơ hội cảm tạ anh."

"Thật ra thì tôi muốn cô giúp tôi một chuyện." Âu Dương Minh nói tới đây liền dừng lại một chút, nghe đầu bên kia điện thoại đáp lại.

Tô Song Song đối với Âu Dương Minh thực sự vô cùng áy náy, chỉ nghe đến anh có việc cần cô giúp đỡ, lòng nhiệt tình của cô liền trào lên, cô nhanh chóng mở miệng: "Anh nói đi, nếu có thể tôi sẽ dốc hết sức mình."

Giọng nói của Âu Dương Minh có chút do dự, nhưng trên mặt lại lộ ra ý cười, giống như hết thảy đều xảy ra đúng như dự đoán của anh: "Nhắc tới chuyện này có chút gấp gáp, nhưng tôi thực sự hy vọng cô có thể giúp tôi."

"Được, anh nói trước đi!" Tô Song Song quơ quơ cái chân bị thương, nghe được anh cần cô hỗ trợ, tâm tình cảm thấy rất tốt, có nhiều người không thích cô nhưng anh vẫn luôn giúp đỡ cô, bây giờ có cơ hội để trả lại ân tình này, cô dĩ nhiên rất vui mừng.

"Tối nay, bạn bè của tôi ở nơi khác đến đây tụ họp, tôi hy vọng cô có thể đồng ý giả làm bạn gái tôi... tránh người ta lại giới thiệu em gái cho tôi."

Tô Song Song đang treo nụ cười trên miệng, lập tức cứng lại, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt sụp đổ, cô cau mày đầy bi ai nằm bò trên bàn.

Thật ra chuyện này rất đơn giản, cô giúp Âu Dương Minh cũng chỉ là một cái nhắc tay không đáng nói, nhưng nghĩ đến Tần Mặc, cô thật sự sợ không dám nhận lời.

"Cái này..." Tô Song Song lại không thể cự tuyệt, chỉ có thể nói nhỏ một tiếng, vẫn đang thầm cân nhắc ở trong lòng.

Giọng nói của Âu Dương Minh vẫn dịu dàng trầm thấp như cũ, thấy cô do dự cũng không hề bất mãn, chậm chạp mở miệng: "Song Song, cô không cần khó xử, tôi biết yêu cầu này của tôi rất quá đáng, chuyện này coi như tôi chưa từng nhắc đến, bây giờ cô đang ở đâu, tôi mang bản vẽ đến cho cô?"

Tô Song Song nói năng chua ngoa nhưng lòng lại mềm nhũn như đậu phụ, thích mềm không thích cứng, nghe Âu Dương Minh nói, liền cảm thấy bản thân thật không có nghĩa gì, dù gì anh cũng là ân nhân của cô, chẳng qua chỉ là lộ mặt một chút, làm một bình hoa di động, cũng sẽ không sao đâu.

"Không sao, tôi đi!"

Âu Dương Minh nghe thấy, hơi cong môi cười một tiếng, giọng nói của anh như vừa trút được gánh nặng: "Thật rất cảm ơn cô, Song Song, cô yên tâm, chỉ là giả làm bạn gái một chút thôi, sẽ không có bất cứ phiền toái nào cả."

"Ừ!" Tô Song Song không hiểu sao lại đem so sánh thái độ của Âu Dương Minh với Tần Mặc, cả ngày chỉ toàn hô tới quát lui, nhất thời ấn tượng về Âu Dương Minh lại tăng lên một chút.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thục Nam Hộ Giá (2)

"Cô đang ở đâu? Tôi đến đón cô." Âu Dương Minh chậm rãi từ cầu thang bộ đi ra ngoài, nhìn đến cửa lớn đang đóng chặt ở cuối hành lang, trong đôi mắt thành thục chợt lóe ra ánh sáng.

"Tôi đang ở phòng làm việc, anh cứ chờ ở đó, tôi có thể tự đi xuống!" Tô Song Song vừa nói vừa đưa tay với lấy chiếc nạng, dùng sức chống một cái rồi chòì người lên.

"Tôi lên đón cô." Âu Dương Minh nói xong, liền đi về phía trước, Tô Song Song ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, có chút hốt hoảng.

Cô chống nạng lung tung về phía trước, bởi vì quá hốt hoảng, tay dùng sức không đúng, nạng liền bị lệch, Tô Song Song không kịp phản ứng liền mất đi cân bằng, thân thể còn nghiêng về phía trước.

"Choảng!" Trong nháy mắt cô như bị lực hấp dẫn của trái đất hút xuống, ngã trên mặt đất, điện thoại di động cũng văng ra, lúc rơi xuống bị chia năm xẻ bảy chết không toàn thây!

Tô Song Song nằm trên đất, hơi ngẩng đầu, nhìn mảnh vỡ của điện thoại, tự dưng khóc không ra nước mắt.

Cô muốn ngồi dậy, nhưng vừa động một cái, trên chân liền truyền đến đau đớn, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đưa tay chống xuống đất, dưỡn người về phía trước một chút.

Thật vất vả mới chạm được đến di động, cầm lên nhìn, màn hình đã vỡ tan, lòng của cô cũng theo đó mà vỡ vụn.

Tô Song Song thở dài, quay người, nằm thẳng dưới đất, chậm rãi cử động chân, thấy đã đỡ đau hơn, liền muốn đứng dậy.

Đột nhiên, cửa phòng làm việc bị đẩy ra kèm theo tiếng ầm ĩ.

"Âu Dương phó tổng, tổng giám đốc không có ở đây, ngài ..."

Ở ngoài cửa phòng làm việc, thư ký còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Tô Song Song đang xui xẻo nằm dưới đất, câu nói kế tiếp liền bị nuốt xuống, anh ta theo bản năng muốn tới đỡ cô dậy.

Âu Dương Minh nhanh hơn anh ta một bước, trực tiếp sải bước đi qua, nửa ngồi xuống, ân cần hỏi thăm: "Trên người có chỗ nào đau không?"

Lúc này thư ký của Tần Mặc cũng đi tới, ngồi chồm hổm xuống, nhìn Tô Song Song, người này có thể làm thư ký của Tần Mặc, cũng là tinh anh trong tinh anh, tự nhiên đã nhìn thấu được quan hệ giữa Tần Mặc và Tô Song Song có gì không đúng, liền nói một câu: "Tôi thông báo cho Tần tổng nhé?"

"Không! Không! Không!" Tô Song Song bị dọa sợ đến mức nói liền ba chữ không, nếu để Tần Mặc nhìn thấy bộ dạng này của cô, thế nào cũng bị chê cười đến chết.

Cô ở trước mặt anh đã không còn hình tượng nào, bây giờ đã trở thành trò cười của anh rồi, cô thật sự không nghĩ muốn thêm sự nổi bật nào nữa.

Thư ký thấy thái độ của cô, dịu dàng trên mặt mang theo một chút nghi ngờ, thế nhưng anh lại không nói gì nhiều, chỉ hỏi lại một câu: "Thế có cần gọi xe cấp cứu không?"

"Không, không, không!" Tô Song Song khẩn cấp cự tuyệt, bây giờ đang giờ tan tầm, có rất nhiều người, nếu cô bị mang ra ngoài sẽ càng mất mặt hơn.

"Vậy ngài có chuyện gì không?" Thư ký lại hỏi thăm một câu, nhìn Âu Dương Minh, như đang hỏi anh nên làm gì.

"Tôi không có chuyện gì, chỉ không cẩn thận bị ngã, chân cũng không sao cả." Tô Song Song hiện tại đã không còn cảm giác đau nhức.

Cô thấy vừa rồi có thể do bị ngã trên đất nên đã động đến cái chân bị thương, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng.

Cô giật giật cái chân bị thương, chứng minh mình không có chuyện gì, sau đó lại nhìn thư ký, kéo ra vẻ lúng túng nở nụ cười.

"Anh xem, tôi không sao đâu!"

Âu Dương Minh thấy cô không có chuyện gì, liền đưa tay ra đỡ cô dậy, ngồi lại lên ghế, sau đó anh ngồi xổm xuống, kiểm tra chân cô.

Tô Song Song nhìn anh nửa ngồi nửa quỳ trước mặt mình liền sợ hãi trợn to đôi mắt, lúng túng muốn thu chân lại, nhưng dường như cũng cảm nhận được có chút đột ngột, đành phải kiên nhẫn để anh kiểm tra.

Mà thư ký đứng bên cạnh, tầm mắt dao động nhìn hai người, trên khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ.

"Cái đó ... tôi thật sự không có chuyện gì!" Còn cho tới bây giờ vẫn chưa có người đàn ông nào có thể dịu dàng với cô như thế, dáng vẻ nửa quỳ nửa ngồi của anh giống như một kỵ sĩ đang bảo vệ cô, khiến cô không thích ứng kịp, không biết nên làm thế nào, cho nên vội vàng thúc giục anh đứng lên.

Âu Dương Minh xem xét kỹ lưỡng chân của cô, thấy cô không còn đau đớn gì, cũng biết vừa rồi không có lo ngại gì, liền đứng dậy.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 51 (P3)

Anh thấy được cảm xúc lúng túng không biết làm thế nào trong mắt cô, nhưng lại ra vẻ làm như không thấy, khước miệng treo một nụ cười trầm ổn hài hòa, đưa tay ra, làm bộ muốn bế cô lên.

"A!" Vào lúc này cô không nhịn được, khẽ hô một tiếng, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Cô chống nạng đi bộ sẽ rất mệt, tôi sẽ bế cô đi xuống." Giọng của anh rất dễ nghe, giống như suối chảy, rót vào tai đầy mát mẻ, an lành.

Tô Song Song nhớ mấy bãi nước miếng, cũng cảm giác được ánh mắt khó hiểu của thư ký đứng bên cạnh, cô quay đầu nhìn anh cười khan một tiếng, hóa giải lúng túng.

Tô Song Song thấy Âu Dương Minh không có để tâm gì nhiều, chỉ là có ý tốt muốn giúp cô, nếu như cô còn từ chối thì hình như có chút kiêu cách, nhưng quả thực cô không muốn trở thành đề tài bàn tán thêm nữa.

Tô Song Song cũng có thể tưởng tượng ra, nếu như hôm nay để cho anh ôm đi xuống, ngày mai công ty sẽ có tin tức rầm rộ thế nào.

Chỉ là một nhân viên quèn, lại có thể quyến rũ tổng giám đốc trẻ tuổi, không biết xấu hổ, còn liên tục không bỏ qua cho phó tổng.

Cô vừa nghĩ ngợi một chút đã cảm thấy sau lưng dâng lên một tầng mồ hôi lạnh, cô cười, lôi kéo ống tay áo anh, nói: "Cái đó, Âu Dương, không cần phiền anh, tôi có thể đi được, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt."

Âu Dương Minh vừa nghe thấy cô nói, liền dừng một chút, rồi lại đem cô đặt lại nghiêm chỉnh trên ghế, trầm ổn thoải mái vẫn duy trì trên mặt, lại lộ ra một nụ cười hơi áy náy.

"Xin lỗi, là tôi cuống cuống nên suy nghĩ không nhiều." Âu Dương Minh nói, Tô Song Song lại càng thấy không thoải mái, luôn cảm giác được mình có tiện nghi còn ra vẻ.

Cô nhanh chóng lắc đầu, lúc này chỉ thấy anh là một người rất tốt, khắp nơi đều biến chính mình thành người lo nghĩ cho người khác, khiêm tốn, lịch sự vô cùng."

Tô Song Song rất sợ Âu Dương Minh suy nghĩ nhiều, vội vàng hướng phía anh cười một cái, biểu lộ tâm tình của mình.

"Tôi rất cảm ơn anh, chúng ta đi thôi."

Âu Dương Minh cũng nở một nụ cười ấm áp với cô, hai người nhìn nhau một cái, Âu Dương Minh lại đưa tay đỡ Tô Song Song dậy, đặt nặng lên tay cô, nhưng chính mình luôn đi theo bên cạnh, chậm hơn cô nửa bước, thân thiết hô : "Hộ giá."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hiếu Lâm Xảy Ra (P1)

Người thư ký cũng đi ra ngoài theo bọn họ, nhìn Tô Song Song và Âu Dương Minh, ánh mắt vẫn không nhìn được quan sát tìm hiểu quan hệ giữa hai người.

Tô Song Song dù không quay đầu lại nhưng vẫn luôn cảm nhận được sau lưng như đang có mũi nhọn chĩa vào mình. Trong lòng cô khẽ thở dài, xem ra thư ký nhất định sẽ báo lại với Tần Mặc về chuyện cô bị ngã.

Đằng nào cũng nhất định sẽ bị mất mặt, cô nên điều chỉnh tâm tình thoải mái, quay đầu nhìn Âu Dương Minh, thỉnh thoảng nói vài câu liên quan đến manhua với anh ta, bầu không khí nhìn vô cùng hòa hợp.

Thư ký đưa Tô Song Song và Âu Dương Minh đến cửa thang máy, cung kính gập người xuống, Tô Song Song cũng khom người đáp lễ theo bản năng.

Lúc cúi người xuống, thân thể cô không khống chế được thăng bằng muốn ngã, Tô Song Song mới nhớ ra bây giờ cô là người bị thương, không thích hợp làm động tác quá mạnh.

Thế nhưng cô nhận ra điều này quá muộn, Tô Song Song không nhìn được suy nghĩ, nếu đứng cạnh mình là tên cầm thú kia thì tốt rồi, cô còn có thể túm áo anh ta.

Nhưng lúc này bên cạnh cô lại là Âu Dương Minh, cô thật sự chẳng xuống tay được, lỡ đâu không cẩn thận cô kéo cả quần áo anh ta xuống thì làm sao bây giờ!

Ở thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, trong lòng Tô Song Song thở dài, cô đã chuẩn bị tâm lý đón nhận kết cục tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Không nghĩ tới khi cô chống tay chuẩn bị ngã xuống, đột nhiên bên hông trở nên căng thẳng, cô cảm giác được mình bị một sức lực nào đó kéo lên. Thoáng một cái, Tô Song Song liền ngã vào trong lồng ngực cường tráng ấm áp của người đàn ông.

Tô Song Song cũng ngay lập tức kịp phản ứng, Âu Dương Minh cứu cô nhưng theo bản năng cô lại đưa tay ra ngăn cách giữa hai người, đến khi nhìn lại đã thấy cô đang bày ra tư thế phòng bị với Tô Song Song đưa tay đẩy ngang người Âu Dương Minh ra, cô liền cảm thấy thân thể anh ta cứng lại trong nháy mắt, cô biết rõ động tác này của mình đã làm tổn thương người khác.

Tô Song Song vội vàng thu tay về nhưng giữa hai người vẫn duy trì khoảng cách như cũ. Cô ngẩng đầu cảm ơn anh rồi ngồi xổm người xuống nhặt cây nạng lên.

Thư ký vẫn đứng cạnh này giờ nhìn thấy vội nhặt cây nạng nhanh hơn Tô Song Song một chút, đang muốn đưa tới cho cô. Nhưng mới vươn tay ra, Âu Dương Minh đã giơ tay trái nhận lấy. Động tác này của anh khiến cho Tô Song Song và thư ký đều vô cùng nghi hoặc.

Chỉ thấy tay Âu Dương Minh cầm nạng, di chuyển cơ thể đến đối mặt với Tô Song Song, tay phải vẫn giữ hông cô, hơi dùng sức nhắc lên, Tô Song Song liền cảm thấy áp lực dưới chân giảm đi.

“Tốt hơn nên để tôi đỡ cô ra ngoài đi, nếu lại lão đảo muốn ngã thì làm sao bây giờ?!”. Âu Dương Minh nói hết sức thản nhiên, Tô Song Song cảm thấy nếu mình từ chối lần nữa, thì người khác còn cho rằng cô đang nghi ngờ.

Cô đang do dự thì Âu Dương Minh đã cười ôn hòa mở miệng như đã nhìn thấu được tâm trạng lo lắng của cô: “Không cần phải để ý nhiều vậy, chỉ là bạn bè trợ giúp lẫn nhau, các nhân viên bị thương hành động bất tiện tôi cũng sẽ giúp họ. Coi như tôi đang học tập Tần tổng lấy việc giúp người làm niềm vui.”

Tô Song Song nghe vậy có chút nặng nề, cô nhanh chóng nhớ đến khuôn mặt nhăn nhó của Tần Mặc, nuốt nước miếng mà bi ai nghĩ: Tần Mặc đâu phải loại người lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, chẳng qua anh ta chỉ thấy cô còn chút giá trị để chèn ép nên mới như vậy.

Tô Song Song nghĩ vậy nhưng cũng chẳng nói ra miệng, dù sao bên cạnh còn có gian tế của Tần Mặc – thư ký. Cô cười khan một tiếng, ý muốn bảo cô tán thành với lời nói của Âu Dương Minh.

Trong lòng cô nghĩ, đây cũng có thể coi là đang nịnh bợ Tần Mặc.

Hy vọng lúc thư ký báo cáo với Tần Mặc có thể thêm chi tiết này vào, nói không chừng khi Tần Mặc chê cười cô cũng còn nhớ đến tình cảm này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hiếu Lâm Xảy Ra (P2)

"Đi thôi, chúng ta đi thẳng đến bãi đậu xe sẽ không có người chú ý." Âu Dương Minh vẫn trấn an Tô Song Song như cũ, sau đó gật đầu với thư ký một cái rồi đỡ Tô song Song vào thang máy.

Tô Song Song thấy anh ta nói cũng đúng, bọn họ đi đến hầm đậu xe thì ai mà nhìn thấy đây. Nghĩ vậy, cô an tâm để Âu Dương Minh đỡ mình.

Thế nhưng Tô Song Song quên rằng lúc này là giờ cao điểm tan việc, bãi đỗ xe không tập nập thì cũng là người nổi người không dứt.

Cô được Âu Dương Minh đỡ, nhìn các nhân viên vừa tìm xe mình vừa quăng tới ánh mắt mập mờ, cô thật muốn đào hồ chui xuống đất.

Tô Song Song vội vàng cúi đầu, cô tầm thường nhưng Âu Dương Minh vẫn luôn thu hút. Vả lại anh ta lại cao đến một mét tám, đi đâu cũng là hạc đứng trong bầy gà.

Hết lần này tới lần khác Âu Dương Minh luôn dừng xe ở tận cùng bên trong bãi đậu, đi qua đoạn đường này tìm xe, mọi thứ đều bị người khác nhìn thấy.

Đến cuối cùng Tô Song Song lạnh nhạt ngẩng đầu lên, trong lòng đã bị tổn thương lại càng rách thêm nghi: Cô không thẹn với lương tâm, bọn họ muốn nói gì thì cứ nói đi. Nếu cô rụt rè e sợ, không chừng người ta còn cho rằng cô làm chuyện gì sai trái nữa chứ.

Khi đi tới cạnh xe Âu Dương Minh, Tô Song Song chui vào xe anh ta rồi mới cảm nhận được một tầng mồ hôi mỏng sau lưng, không phải vì đi bộ mệt mà là khẩn trương!

Trong lòng cô tự phỉ nhổ mình một câu: Đúng là không có tiền đồ, bây giờ cô có bạn trai hay không, có thân mật một chút với ai hay không thì liên cho rằng cô đang vụng trộm, càng nghĩ cô càng bức bối.

Thế nhưng Tô Song Song cũng nghĩ, nếu lặp lại một lần nữa, cô cũng sẽ khẩn trương đến toát mồ hôi, dù sao miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.

Âu Dương Minh lên xe, Tô Song Song cúi đầu nhìn bộ váy trên người mình, hỏi một câu: “Âu Dương, có phải trước tiên tôi nên về nhà thay quần áo?”

Anh gật đầu rồi lại lắc đầu, tiếp tục chạy xe, mắt nhìn về trước nhưng dư quang thỉnh thoảng quét về phía Tô Song Song.

Anh nói với cô: “Tôi cũng cần thay quần áo, đưa cô về nhà rồi lại chạy về nhà tôi có lẽ không kịp thời gian. Vậy đi, tôi có quen biết chủ của một cửa hàng thời trang, chúng ta đến đó chọn quần áo thay, cô thấy thế nào?”

Mua quần áo? Điều Tô Song Song nghĩ đến đầu tiên chính là cô không mang theo thẻ. Trên người chỉ có năm mươi nghìn thì mua được cái gì?

Cô lại nghĩ tiếp, cho dù có mang thẻ đi chẳng nữa, trong đó chỉ chứa khoảng ba triệu, là phí sinh hoạt của cô, cũng không đủ tiền mà mua quần áo!

Nhưng Tô Song Song không nói ra miệng rằng mình không có tiền, như vậy chẳng phải đang ám chỉ cô muốn Âu Dương Minh trả tiền dùm sao?

Tô Song Song nhìn xe đã lái ra ngoài, mặt lộ vẻ khẩn trương, cô muốn gọi cho Tô Mộ mượn chút tiền nhưng đút tay vào túi áo mới nhớ điện thoại

mình đã vỡ thành đồ bỏ rồi.

Nét mặt cô càng thêm khó coi, trán nhăn tít vào nhau, cô không thể không có điện thoại di động! Cho nên ba triệu này còn phải để dành mua một chiếc điện thoại di động rẻ tiền.

Âu Dương Minh nhìn qua như đang tập trung tinh thần lái xe, nhưng sự thật thì biểu tình của Tô Song Song không qua mắt anh được

Khóe môi anh hơi cong lên, lúc dừng đèn đỏ, anh quay đầu nhìn cô, nói: “Song Song, để cô giúp tôi chuyện lớn như vậy, tôi rất áy náy. Tí nữa cô cứ chọn quần áo mình thích nhiều một chút, coi như tôi bày tỏ tâm ý cảm ơn của mình.”

Tô Song Song nghe vậy muốn mở miệng từ chối. Cô tuy nghèo nhưng không thích chiếm tiện nghi người khác, cơ mà tiện nghi này cũng không phải chiếm tùy tiện, cô vẫn có nguyên tắc riêng.

Âu Dương Minh không cho Tô Song Song cơ hội mở miệng, anh nói tiếp: "Nếu như cô từ chối, tôi sẽ rất áy náy."

Tô Song Song suy nghĩ, một bộ quần áo chắc chẳng mắc tiền lắm, dù sao cô cũng đã giúp Âu Dương Minh một tay, nhận bộ quần áo cũng không coi là chiếm tiện nghi của anh.

Nghĩ thông suốt, Tô Song Song bắt chước lời nói của Âu Dương Minh cười nói: “Tôi cũng phải chọn một bộ thật đẹp, không thì tôi sẽ rất áy náy nha!”

Hai người dừng lại, đột nhiên nhìn nhau cười một tiếng. Âu Dương Minh gật đầu, lúc này đèn đã xanh, anh tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Tô Song Song vốn cho rằng chẳng qua chỉ là quần áo bình thường, cô nhận cũng không vấn đề gì, nhưng khi xe đậu tại một con đường sầm uất,

Tô Song Song liền trợn tròn mắt.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hiếu Lâm Xảy Ra (P3)

Editor: Rinn lùn

Beta-er: Nhạc Lam

Quần áo trong này không hề rẻ chút nào. Thấy Âu Dương Minh chuẩn bị xuống xe, cô vội kéo tay anh lại.

Âu Dương Minh thu hồi tay đặt trên cửa xe, quay đầu nhìn Tô Song Song. Cô chống lại ánh mắt hỏi thăm của anh nhưng không biết phải nói thế nào, cuối cùng hạ thấp giọng ngượng ngùng nói: “Quần áo trong này quá đắt.”

Âu Dương Minh nghe vậy, khẽ mỉm cười rồi lắc đầu một cái, cũng học Tô Song Song hạ thấp giọng, cơ thể hơi nghiêng về trước giống như muốn bí mật nói gì đó: “Thật ra thì người bạn chỗ này bán hàng fake, không đắt lắm đâu, cô yên tâm đi.”

Tô Song Song làm vẻ đã hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra, gật đầu cười.

Vì Tô Song Song đi lại bất tiện nên Âu Dương Minh để cô dựa vào người mình như cũ, đỡ cô đi đến tiệm.

Chờ khi Tô Song Song đã vào tiệm, nhìn quần áo rực rỡ đầy sắc màu bên trong cô liền bối rối. Trong này mỗi bộ quần áo đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh tựa như đang kêu gào: Tôi rất đắt! Tôi rất đắt đó! Cô không mua nổi đâu!

Cô hơi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh, trong mắt mang theo dấu hỏi chấm. Âu Dương Minh vẫn nhìn về trước, không để ý tới ánh mắt của Tô Song Song.

Chủ tiệm vừa thấy khách là Âu Dương Minh, vội cười nghênh đón, tầm mắt quét qua người Tô Song Song, sắc mặt hơi mang theo chút mập mờ chế nhạo.

Âu Dương Minh vẫn khiêm tốn nở nụ cười, cuối đầu nhìn Tô Song Song, giới thiệu: “Đây là bạn tốt của tôi, lát nữa đi gặp mặt bạn bè cùng tôi, giúp cô ấy chọn một bộ quần áo thích hợp.”

Chủ tiệm là một cô nàng diêm dúa lòe loẹt, thích thú cười lặp lại: “Bạn tốt...” Cô ta cố ý kéo dài giọng nói, sau đó mập mờ nói: “Tôi biết rồi, yên tâm đi!”

Tô Song Song luôn cảm thấy không khí này rất quỷ dị, còn chưa kịp giải thích gì đã bị chủ tiệm kéo vào thử quần áo.

Chân Tô Song Song bất tiện nên cô yên tĩnh ngồi trong phòng thử áo. Khi chủ tiệm đưa cho cô bộ váy trắng sữa hiệu Chanel, Tô Song Song nhìn giá tiền, nhất thời nuốt nước miếng xuống.

Chủ tiệm lười biếng tựa vào cửa phòng thử quần áo, trên mặt vẫn mang nụ cười chế nhạo mập mờ, cô ta nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Tô Song Song càng thêm thích thú.

Nghĩ đến lời dặn dò của Âu Dương Minh, cô ta cười nói: “Đều là hàng giả, yên tâm, nếu cả bộ này mà Âu Dương cũng không thể trả, tôi cũng không thể khoan dung cho anh ta !”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Sao Hỏa Đụng Địa Cầu. (P1)

Editor: Linxu

Beta : Nhạc Lam

Tô Song Song vừa nghe cô chủ nói như vậy, cuối cùng cũng yên tâm, nhờ vào sự trợ giúp của cô chủ, thay xong quần áo. Sau đó, cô chủ cửa hàng còn ép buộc muốn giúp cô đeo thêm vài thứ trang sức trang nhã, chỉnh lại đầu tóc của cô một chút.

Đợi đến lúc Tô Song Song được cô ta dẫn đi ra, Âu Dương Minh đã sớm thay xong trang phục đang ngồi trên ghế chờ Tô Song Song, thấy cô đi ra liền ngẩng đầu mà nhìn cô.

Dường như ngay tức khắc trước mắt anh như sáng rực cả lên, nụ cười nơi khóe miệng của anh càng sâu hơn mấy phần, cô gái kia vừa nhìn thấy bộ dạng của Âu Dương Minh như vậy, nụ cười lại càng thêm ám muội, liền trêu chọc anh ta.

"Vóc dáng cô bé này thật sự là quá chuẩn, cậu Âu Dương thật tinh mắt, lại còn ngồi gần người ở đó làm gì, còn không mau chóng tới đây mà nhận lấy người đẹp của mình đi chứ!" Tính tình cô chủ cửa hàng rất rộng rãi, cởi mở, nghiễm nhiên đã ghép hai người bọn họ lại thành một cặp rồi.(Linh: nhầm người rồi chế quơ.)

Tô Song Song vội vàng lắc đầu, vốn muốn giải thích vài lời, nhưng mà cô suy nghĩ một chút, dù sao cũng cô cũng không quen biết cô gái này, nói nhiều cũng thừa, cho dù cô có giải thích đi chẳng nữa không chừng cũng sẽ

bị cô ấy cho rằng là do mình xấu hổ, cô thở dài, quay đầu nhìn Âu Dương Minh cười bất đắc dĩ.

Âu Dương Minh sải chân nhanh chóng bước đến bên cạnh Tô Song Song, đưa tay đỡ cô, cúi đầu nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ bé vừa trang điểm nhẹ của Tô Song Song.

Anh vốn vẫn cho rằng khuôn mặt này của Tô Song Song nhiều lắm chỉ có thể coi là xinh đẹp đáng yêu, không nghĩ tới chỉ cần trang điểm nhẹ lên một chút, trong nháy mắt khí chất cả người Tô Song Song lại thay đổi hoàn toàn.

Vốn dĩ cô giống như em gái hàng xóm trong sáng dễ thương, vậy mà trong nháy mắt lại biến thành một tiểu vương vật quyến rũ động lòng người.

Anh đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song bởi vì xấu hổ mà hơi đỏ bừng lên, khiến cho người vẫn luôn lấy năng lực tự chủ làm kiêu ngạo như anh, suýt chút nữa đã không nhận được muốn đưa tay ra xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu của cô rồi.

Âu Dương Minh dịu dàng cười nhẹ, bàn tay đang vòng lấy vòng eo tinh tế của Tô Song Song không tự chủ mà siết chặt hơn một chút, cảm nhận được vòng eo mang độ cong gần như hoàn mỹ trong tay, cường chế toàn bộ rung động trong lòng, anh liếc nhìn cô gái kia, nói tiếng cảm ơn: "Cảm ơn cô nhiều."

Sau đó anh lại tiếp tục cúi đầu nhìn Tô Song Song đang tựa vào trong ngực của mình, sự vui vẻ trong đôi mắt bớt đi một phần máy móc, lại thêm một phần phát ra từ nội tâm mềm mại, thưa: "Đi thôi Song Song, cũng sắp tới giờ rồi." (Linh: ầu, gọi là // luôn kìa, tình cảm chưa. Lão kia mà được nghe cô cha chưa chết.)

Nhìn dáng vẻ chăm sóc tỉ mỉ, thần sắc dịu dàng khiêm tốn, ánh mắt cô chủ kia nhìn vào tức khắc trong lòng mạo muội, vươn tay vỗ vỗ vai Tô

Song Song.

Cô nàng hâm mộ mà trêu chọc, nói: "Cô bé, không ngờ cô lại may mắn thế, tôi quen biết Âu Dương nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng thấy cậu ta nhìn cô gái nào mà cười chân thành như thế đâu nha, cô là người đầu tiên đó!"

Tô Song Song nghe thấy, càng cảm thấy càng lúc càng lúng túng rồi, chẳng qua cô biết, đây là do cô ấy hiểu lầm mối quan hệ của hai người bọn cô, thậm chí cô ấy nói như vậy cũng là vì muốn nói tốt giúp Âu Dương Minh, thế nên cô cũng không để trong lòng.

Cô lúng túng cười ha ha một tiếng, trực tiếp đổi chủ đề: "Hôm nay thực sự rất cảm ơn cô! Chúc cửa hàng của cô làm ăn phát đạt!"

Cô chủ vừa nghe, liền cười "Hi hi!" một tiếng, đưa tay đẩy Âu Dương Minh ra, nói: "Được rồi, mau dẫn tiểu mỹ nữ của cậu đi nhanh đi! Ở đây thêm một hồi nữa, chắc hẳn khuôn mặt nhỏ nhắn này của cô ấy sẽ đỏ lên chẳng khác gì quả táo nữa đâu."

Âu Dương Minh cười cười gật đầu, lại siết chặt bàn tay đang ôm thắt lưng Tô Song Song một chút, để cho cô nửa như tựa vào trong ngực của mình.

Tô Song Song vốn dĩ không có thói quen mặc váy, cô vẫn còn đang lo lắng cái váy này có bị ngắn hay không, bởi vậy từ đầu đến cuối vẫn không chú ý chút nào, giờ phút này tư thế Âu Dương Minh ôm lấy cô có bao nhiêu là mập mờ, ái muội.

Đến khi xe dừng lại, Tô Song Song ngẩng đầu nhìn nhà hàng Kim Bích Huy Hoàng trước mặt, nháy mắt cô liền hiểu được vì sao Âu Dương Minh muốn đưa cô đi thay một thân váy áo giá trị như thế.

Cô mấp máy miệng, chợt nhớ lại ký ức không thể xem là vui vẻ của mình ở chỗ này lần trước, bản thân phải đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ, không hiểu sao lại cảm giác được hai chân của mình đau đau.

Cô vội vàng lắc lắc đầu, xua đi gương mặt tiêu cực còn đang quanh quẩn ở trong đầu mình mãi thật lâu cũng không chịu tiêu tán.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Sao Hỏa Đụng Địa Cầu (P2)

Editor: Linxu

Beta: Nhạc Lam

Âu Dương Minh dừng xe xong, bước xuống từ cửa bên kia, vô cùng quan tâm mà vòng sang mở cửa giúp Tô Song Song, sau đó cúi người xuống, đỡ cô ra ngoài, một loạt động tác đều làm vô cùng dịu dàng, lưu loát như mây bay nước chảy.

Tô Song Song vừa bước ra khỏi xe đã theo bản năng quay lại đầu mà nhìn về phía cái nạng của mình còn đang đặt ở chỗ ngồi phía sau xe, Âu Dương Minh lại cười cầm chìa khóa trong tay giao cho bảo vệ trước cửa nhà hàng đưa xe đi, căn bản không hề có ý muốn lấy cái nạng kia cho cô.

Tô Song Song cứ như vậy mà nhìn cái nạng thân yêu của mình càng lúc càng xa, quay đầu lại về mặt không hiểu mà nhìn Âu Dương Minh, Âu Dương Minh hòa nhã giải thích: "Ở đây dùng nạng không thuận tiện, yên tâm, có tôi ở đây."

"..."

Những lời này vừa nói ra trong phút chốc lại khiến cho Tô Song Song nhớ đến Tần Mặc, Tần Mặc cũng đã từng nói những lời này với cô. Cô theo bản năng sờ sờ điện thoại đang để trong túi xách của mình, cũng không biết Tần Mặc có gọi điện thoại cho cô hay không nữa.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Tô Song Song vội vàng xua ngay suy nghĩ đáng sợ này khỏi đầu óc của mình.

Suy nghĩ như vậy, đến cả chính bản thân cô cũng tự cảm thấy cả người buồn nôn rồi, Tần Mặc làm sao lại để ý rốt cuộc cô sẽ đi đâu kia chứ, cô rõ là càng ngày càng thích tự mình đa tình rồi. (Linh: ờ k để ý ghen lồng lộn kia kìa, em k hề ảo tưởng tý nào nha //.)

Tô Song Song thu hồi suy nghĩ, nhìn gương mặt Âu Dương Minh ân cần đang quay đầu nhìn cô, vội vàng trả lời một câu: "VẬY LÀM PHIÊN ANH RỒI."

"Chúng ta đi thôi!" Lúc Âu Dương Minh nói lời này, tầm mắt lại như có như không mà liếc sang hướng đông ở trong nhà hàng, mà toàn bộ lực chú ý của Tô Song Song bây giờ đều đem đặt lên trên đầu của mình, cho nên cô cũng không nhìn thấy vẻ khác thường trong chớp nhoáng này của anh ta. (linh: liếc liếc, âm mưu chứ gì.)

Sau khi bọn họ đi vào trong, Âu Dương Minh lại săn sóc dẫn Tô Song Song đi sang khu vực phía đông, Tô Song Song vẫn luôn chú ý coi chừng dưới chân, không hề nhìn phía trước. (linh: // lỗi tại k ngẩng đầu mà tai họa đầy mình về sau, ADM anh thật "săn sóc" quạ.)

Đột nhiên Âu Dương Minh dừng bước, cơ thể cũng theo đó ngừng lại, Tô Song Song theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn xem, đợi đến khi nhìn thấy người đối diện, cô mạnh mẽ hít vào một hơi, thân thể cô ngay sau đó liền làm ra phản ứng trước tiên, cô giãy dụa thân mình muốn xoay người sang hướng khác hoặc là tìm một cái lỗ để mình chui vào đó mà trốn.

Chỉ tiếc thay Âu Dương Minh vốn đang đỡ Tô Song Song dường như cũng vì quá kinh ngạc, mà cánh tay đang đỡ lấy hông của cô trở nên cứng ngắc trong nháy mắt tràn đầy sức mạnh, Tô Song Song chỉ dựa vào một cái chân mà nói đó là không thể nào chuyển động được người cũng không nhúc nhích được thân thể.

Đối diện bọn họ là Tần Mặc, anh mặc một thân âu phục đen, đầu tóc được chải gọn gàng đang đi tới, trong vẻ thành thực lại có thêm nhiều phần lãnh khốc.

Trên gương mặt co quắp, vừa lạnh nhạt vừa cứng rắn của anh toát ra vẻ không kiên nhẫn, hơi nhíu mày lại, vừa nhìn là tâm tình hiện tại anh không được tốt.

Tần Mặc đang bấm điện thoại, chỉ là không thấy anh mở miệng nói gì, dường như bên kia còn chưa bắt máy, anh cầm lấy điện thoại di động, chợt dư quang nơi đáy mắt anh vô tình quét sang bên này mà nhìn rõ mọi thứ.

Vốn dĩ anh đang nhíu mày, giờ khắc này lại vặn chặt lại cùng một chỗ, chậm rãi quay đầu nhìn Tô Song Song.

Vừa quay đầu Tần Mặc đã nhìn thấy Tô Song Song đang được Âu Dương Minh nửa ôm vào trong ngực, nhất thời anh chỉ cảm thấy một cỗ tức giận chưa bao giờ có điên cuồng gào thét mà vọt thẳng tới đỉnh đầu, làm cho đôi mắt đen đào hoa có vài tia lam nhạt nhiễm thành một mảnh đỏ ngầu.

Đây là lần đầu tiên Tần Mặc thấy được dáng vẻ của Tô Song Song sau khi trang điểm, vốn là đôi mắt thanh thuần khả ái giờ đây lại lộ ra một cỗ quyến rũ của một người phụ nữ thành thực.

Hai người bọn họ (TSS vs ADM) đều mang trang phục nhạt màu, lại còn cùng kiểu dáng thiết kế, vừa liếc mắt qua liền nhìn ra đây là trang phục thiết kế dành cho các cặp tình nhân, vẻ ngoài cô gái như nữ sinh đáng yêu bên trong lại toát ra vẻ quyến rũ quyến rũ, người đàn ông bên cạnh cô cao lớn, anh tuấn, đôi mắt đầy vẻ dịu dàng khiêm tốn mà nhã nhặn.

Thấy thế nào đi nữa anh cũng cảm giác được hai người bọn họ đứng chung một chỗ không hiểu sao lại thật xứng đôi, mà Tô Song Song lại còn nhu nhược không xương tủy vào trong lòng Âu Dương Minh, làm cho Tần

Mặc cảm thấy rất chói mắt, vô cùng chói mắt, khiến anh hận không thể trực tiếp tiến lên mấy bước đến đó mà một tay xé nát hình ảnh này.

Tô Song Song cũng phát hiện ra Tần Mặc đã nhìn thấy mình, không biết vì cái gì, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ, theo bản năng cô muốn giữ một khoảng cách với Âu Dương Minh.

Tô Song Song thò tay lén lút chọc chọc bàn tay đang vòng ở bên hông của mình, chỉ tiếc Âu Dương Minh vốn dĩ trông lịch sự tao nhã, có tri thức hiểu lễ nghĩa giờ khắc này không biết lại bị làm sao rồi.

Anh rõ ràng không có cảm giác được ám hiệu của Tô Song Song, vẫn như cũ gắt gao siết chặt lấy hông của cô, để cho cô tiếp tục nửa tựa người trong ngực của anh, cái tư thế này thực sự là muốn có mập mờ liền có bấy nhiêu ám muội.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Sao Hỏa Đụng Địa Cầu (P3)

Tô Song Song nhìn ánh mắt lạnh như băng của Tần Mặc chậm rãi dời từ trên mặt của cô xuống, sau đó rơi vào chỗ bàn tay đang ôm lấy eo mình của Âu Dương Minh, không biết vì sao cô lại cảm thấy mình vô cùng vô cùng căng thẳng.

Bây giờ cũng đã vào thời kỳ cuối thu rồi, nhưng lưng cô lại mạnh mẽ toát ra một thân mồ hôi lạnh, vì cái gì cô lại có cảm giác mình giống như bị chồng đuổi theo tận nơi để bắt quả tang đi ngoại tình kia chứ!

Tô Song Song vội vàng đánh bay cái ý nghĩ này, ngay sau đó cô chợt nghĩ đến hình như Tần Mặc không mấy ưa thích Âu Dương Minh. (Linh: phải ns là ghét vô cùng chứ, tình địch mà.)

Đã biết như vậy sao cô còn dám trắng trợn cùng Âu Dương Minh đứng chung một chỗ, có nhìn thế nào cũng thấy giống như cô đang cố tình làm ngược lại ý muốn của Tần Mặc, theo tính tình Tần Mặc vốn là kẻ duy ngã độc tôn này, thấy một màn này anh mà không tức giận mới là lạ! (Chắc hiểu nhầm a.)

Ánh mắt Tần Mặc thực sự quá lạnh, Tô Song Song chịu không được mà run rẩy, theo bản năng cô muốn làm dịu đi không khí có phần hết sức lúng túng và căng thẳng, cười ha ha mà nói: "Boss! Thật là đúng dịp, ha ha!"

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói, vậy mà lại nhếch khóe môi lên, lộ ra một chút ý cười hời hợt, nhìn nụ cười này, Tô Song Song không có cảm giác được chút ấm áp tí ti nào, ngược lại cô cảm thấy không khí lại càng lạnh hơn.

Đây rõ ràng là diễn hình của giận quá hóa cười, đủ thấy tâm tình của Tần Mặc giờ phút này hồng hét vô cùng, Tô Song Song chợt dạ nghĩ đến: Lễ nào Âu Dương Minh thật sự là kẻ thù với Tần Mặc? Cho nên Tần Mặc mới tức giận như vậy?

"Thật đúng là đúng dịp." Tần Mặc nói xong tầm mắt liền rơi xuống người của Âu Dương Minh, lạnh lùng nói: "Tôi còn không biết anh còn tên gọi khác là Tô Mộ nữa đấy."

"!" Tô Song Song lúc này mới nhớ tới, ban đầu đúng là cô nói muốn đi ăn cơm cùng Tô Mộ, đột nhiên người này lại biến thành Âu Dương Minh, là cái người mà Tần Mặc chướng mắt, thậm chí là chán ghét.

Bịa chuyện cộng thêm cùng "kẻ địch" của Tần Mặc cùng nhau đi ăn, đây chẳng khác nào cô phản bội lại mối quan hệ đồng minh không mấy vững chắc của bọn họ rồi! Cô bây giờ coi như là hai tội cộng lại mà phạt!

Hành động của cô bây giờ không phải là tự mình tìm cái chết, công khai khiêu chiến quyền uy của Tần Mặc đó sao! Tô Song Song sợ hãi tới nỗi nuốt nước bọt một phen, ha ha cười gượng vài tiếng.

Cô muốn nói gì để giải thích một chút, làm nguôi bớt cơn giận của Tần Mặc, tránh cho cô chết mà hài cốt không đầy đủ.

Nào biết Tô Song Song còn chưa nghĩ ra phải nói gì mới có thể xoay chuyển tình thế, Âu Dương Minh vẫn luôn im lặng lúc này lại đột nhiên lên tiếng: "Tần tổng ngài khỏe, thực là khéo quá."

Thái độ của Âu Dương Minh rất tốt, Tô Song Song cực kỳ vui vẻ, dù sao Tần Mặc có nhìn không vừa mắt Âu Dương Minh đi nữa, anh cũng không thể ở trong một nhà hàng sang trọng như thế này mà đưa tay đánh người, người ta có câu không đánh người đang cười!

Tô Song Song vội vàng nhìn sắc mặt của Tần Mặc, thấy trên mặt anh tuy rằng vẫn còn hiện vẻ tức giận, nhưng cũng không có chiều hướng chuyển biến xấu, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương Minh nói đến đây bèn dừng một chút, sau đó lại nói thêm một câu: "Tôi đưa Song Song tới gặp bạn của tôi, để cho bọn họ biết nhau."

Những lời này khiến cho gương mặt vừa thư giãn của Tô Song Song lại hoàn toàn nhả vào một chỗ, cô hơi ngửa đầu nhìn Âu Dương Minh, trong bụng phần hận nghĩ: Sao đột nhiên người này lại trở nên không nhìn rõ sự tình như thế chứ, cái gì cũng nói ra bên ngoài là sao! (Linh: ngữ ta cố tình mờ.)

Mấy lời này nói ra ngoài thật quá dễ dàng làm cho người khác nghe vào mà hiểu lầm, thật giống như bạn trai dẫn bạn gái đi giới thiệu với bạn bè của mình vậy.

Quả nhiên Tần Mặc vừa nghe Âu Dương Minh nói, cơn giận vốn dĩ đang lượn lờ quanh thân, lại bị ma sát mà bùng cháy hẳn lên, Tô Song Song nhất thời cảm thấy tiểu hỏa miêu này bốc cháy hừng hực, cô cũng không dám nhìn thẳng.

"Cái đó. . . Boss, anh đừng hiểu lầm. . ." Tô Song Song thấy Tần Mặc tức giận, theo bản năng mở miệng giải thích, không biết vì sao, cô cảm thấy này giống như là do chính mình làm chuyện trái với lương tâm vậy.

Chỉ là lời cô còn chưa nói ra khỏi miệng, liền nhìn thấy từ bên trong một đại mỹ nữ vóc dáng cao gầy thành thực đi ra, trực tiếp đi đến bên cạnh Tần Mặc, vô cùng thân thiết mà kề sát mặt vào người anh.

Sau đó đại mỹ nữ vô cùng tự nhiên kéo cánh tay của anh, quay đầu nháy mắt, một đôi mắt quyến rũ mang theo tìm tòi nghiên cứu quét quanh thân Tô Song Song.

End Chap.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tự Nhiên Ân Cần (1)

Editor: Xầm Xầm

Tô Song Song nháy mắt mấy cái, cô cảm giác đang gặp ảo giác, Tần Mặc luôn lạnh lùng, tiểu cầm thú này luôn coi con gái là loài sinh vật nguy hiểm, sao có thể để mặc cô ta lôi kéo thân mật như vậy.

Tô Song Song tin đưa tay dụi mắt mình, lúc mỹ nữ kia lôi kéo anh, trong mắt Tần Mặc còn lộ ra vẻ chế nhạo và thăm dò, không chút kiêng kỵ đánh giá cô.

Tô Song Song tự hiểu là anh đang trắng trợn khiêu khích mình, cô cũng mở to mắt nhìn lại, chẳng qua vừa nhìn một cái đã thấy bản thân vô cùng tự ti.

Mỹ nữ đối diện dáng dấp cao gầy, vóc người có lồi có lõm, một đôi mắt quyến rũ hồn nhiên, môi đầy đặn gợi cảm, quanh thân lại lượn lờ một loại khí chất tao nhã.

Mỹ nữ này đến Thâm ôn uyển cũng không thể so sánh, mà cô lại tự thấy bản thân như một cây củ cải đỏ đứng trước mặt người ta, theo bản năng liên căn môi.

Nào biết Âu Dương Minh lại đột nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng bóp cằm của cô, đột kích bất ngờ khiến Tô Song Song ứng phó không kịp.

Tô Song Song bị sợ đến ngây ngẩn, chờ đến khi kịp phản ứng, Âu Dương Minh đã thu tay về, mang theo giọng nói dịu dàng: "Căn môi không

tốt."

"..." Tô Song Song xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nuốt nước miếng một cái, không biết nên nói gì.

Tần Mặc này giờ trầm mặc, lạnh lẽo càng tăng thêm, bao phủ lấy cả người anh, đang muốn bước lên trước, lại bị đại mỹ nữ dùng sức kéo lại.

Mỹ nữ kia nét mặt tươi cười như hoa nhìn Tô Song Song, chân mày nhỏ nhẹ khều một cái, giọng nói lại có phần trêu chọc: "Cô chính là cô giúp việc đó? Đáng đáp thật đáng yêu mà!"

Tô Song Song nghe xong, nụ cười có chút cứng ngắc, cô nhìn Tần Mặc, không nghĩ tới anh lại dây dưa với loại người này, cảm giác khó chịu ngày càng rõ ràng, không ngừng châm chích nơi trái tim nhỏ bé của cô.

Âu Dương Minh cảm giác được sự khác thường của Tô Song Song, tay nắm đầu vai của cô hơi hơi dùng sức, anh cúi đầu thân mật nhìn Tô Song Song, dịu dàng nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta vào đi thôi!"

Tô Song Song vốn còn muốn muốn giải thích với Tần Mặc, nhưng là bây giờ nhìn Tần Mặc như vậy, lại cảm giác mình tự đa tình giải thích cái gì đây?

Người ta đi theo đại mỹ nữ tới ước hẹn, căn bản cũng sẽ không để ý cô ở cùng ai, Tô Song Song khó chịu nghĩ, cô rốt cuộc ở chỗ này túm quần cái gì.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tự Dưng Ân Cần (2)

Editor: Xầm Xầm

"Được." Tô Song Song hướng Âu Dương Minh gật đầu một cái, không nhìn Tần Mặc, cũng không thèm quan tâm anh.

Âu Dương Minh lịch sự nhìn Tần Mặc, sau đó dẫn Tô Song Song vào bên trong, Tần Mặc theo bản năng muốn đưa tay ra, nhưng là kéo dài mỹ nữ lại không cho anh bất cứ cơ hội nào.

Đại mỹ nữ hạ thấp giọng cười nhắc nhở Tần Mặc: "Nơi này không thích hợp để dành bạn gái nhỏ của anh, Tần Mặc, chúng ta cũng đi thôi!"

Nói xong cô hơi dùng sức kéo cánh tay của Tần Mặc, đi về phía ngược lại, cùng Tô Song Song mỗi người một ngã, càng lúc càng xa.

Tô Song Song mới vừa đi tới bên phải phòng khách, tâm tình trong nháy mắt yên lặng chìm xuống, cô không muốn làm khó Âu Dương Minh, nhưng không biết tại sao, trong lòng cảm thấy rất mất mát.

Âu Dương Minh dĩ nhiên nhìn thấy Tô Song Song như vậy nhưng yên lặng không nói, chẳng qua chỉ cười giới thiệu Tô Song Song với bạn bè.

Tô Song Song ngồi trên ghế, nhìn bạn của anh, liền thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn chỉ có một người, nếu là cả một nhóm người, cô chỉ sợ mình không ứng phó kịp.

Tô Song Song ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bạn của Âu Dương Minh ngồi đối diện, Âu Dương Minh nói gì cô đều gật đầu cười híp mắt, thật ra thì một câu cũng không để ý.

Đến cuối cùng, ngay cả mình ăn cái gì, uống cái gì cô cũng không biết, cho đến Âu Dương Minh đỡ Tô Song Song đứng dậy, Tô Song Song mới lấy lại tinh thần.

Cô nhìn chỗ ngồi trước mặt trống rỗng, mới phản ứng được, bạn của Âu Dương Minh đã đi rồi.

Tô Song Song tỏ ra lúng túng, quay đầu lại hướng Âu Dương Minh cười khan một tiếng, cuối cùng lại thấy mình có chút quá đáng, liền cúi đầu xuống ủ rũ, áy náy cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Thật xin lỗi... Đã làm hỏng việc của anh." Tô Song Song buồn rầu nói xong đầu càng cúi thấp hơn.

Âu Dương Minh chăm chú nhìn Tô Song Song, thấy cô như vậy, thở phào một cái, không trách cứ cũng không nói gì, trực tiếp đỡ cô đi ra phía ngoài.

Tô Song Song trong lòng càng áy náy, vốn là phải giúp một tay, kết quả lại thành trở ngại, thấy Âu Dương Minh không trách mình, cũng không lên tiếng, cô lại suy nghĩ xem sau này có cơ hội nhất định mời anh ăn bữa cơm, đền bù sai lầm ngày hôm nay.

Chờ đến xe dừng lại, Tô Song Song mới ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Minh, chân thành: "Thật xin lỗi."

Âu Dương Minh nghe tiếng nói liền chăm chú nhìn vào mắt Tô Song Song, thấy rõ được sự chân thành và cả mắt mác áy náy, đột nhiên không biết vì sao lại thấy bức bối.

Anh mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn duy trì nụ cười trên mặt như cũ, muốn xuống xe giúp Tô Song Song mở cửa đi ra ngoài, nghĩ thế nào lại đưa chân đạp ga, xe liền chạy như bay.

Sau khi xe chạy được một lúc, Tô Song Song mới phản ứng kịp, nhìn cảnh vật hai bên đường lướt qua rất nhanh, cô sững sờ quay đầu sang nhìn anh, không hiểu anh đang muốn làm gì.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tự Dưng Ân Cần (3)

Editor: Xẩm Xắn

Tô Song Song đợi một lúc, Âu Dương Minh vẫn không nói gì, cô nhìn đường càng lúc càng xa, càng đi càng lệch, hai bên đường đều vắng lặng, thấy vô cùng ảo não, nháy nháy con mắt, cảm thấy Âu Dương Minh ở trước mắt mình có chút kinh khủng.

Tô Song Song theo bản năng nắm chặt quần áo mình, muốn ói đến chảy nước miếng, không nhìn được nghĩ, càng ôn nhu người càng dễ dàng ẩn giấu nhân cách thứ hai, chẳng lẽ Âu Dương Minh thật ra là đại biến thái? Dù sao cô cũng không hiểu rõ anh.

Âu Dương Minh chú ý đến cô, anh không nói lời nào vì muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng nhìn cô ngày càng khẩn trương, đoán là cô đã nghĩ sai, không nhìn được cười khế.

"Nghĩ gì vậy?" Âu Dương Minh hiểu tác giả truyện tranh, trí tưởng tượng chắc cũng phong phú, nếu không sao có thể sáng tác được.

Tô Song Song nghe Âu Dương Minh nói, cảm giác mình bị anh nhìn thấu, cô cười ha ha, mới phát hiện mình lại mắc bệnh nghề nghiệp, hay suy nghĩ lung tung.

Cô vội vàng lắc đầu một cái, đùa, nếu để cho Âu Dương Minh biết rõ cô suy nghĩ gì, phỏng chừng anh không phải biến thái, cũng bị cô chọc tức thành biến thái.

Cũng không cần anh đem cô phân thân, chỉ cần ném cô lại đây, cô dựa vào cái chân bị què này nói không chừng một đi không trở về.

"Không cần khẩn trương, tôi thấy tâm tình cô không tốt, muốn mang cô đi giải sầu một chút, trước mặt mà có một chỗ không tệ, tôi nghĩ cô nhất định có thể thích."

Giọng nói của Âu Dương Minh trầm thấp giàu có từ tính, ngữ điệu không gấp gáp, hoảng hốt, khiến người nghe hết sức thoải mái, không có nửa phần cảm giác bị bức ép.

Tô Song Song buông lỏng thần kinh căng thẳng, tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn phong cảnh bên ngoài, giờ mới nhận ra là Âu Dương Minh mang cô tới bờ biển.

Một lát sau, tiếng sóng biển dần dần rõ ràng, Tô Song Song không nhận được nhìn ra ngoài, chỉ tiếc bên ngoài một mảnh đen như mực, căn bản không thấy rõ biển.

Tô Song Song lại thấy có chút mất mát, nhưng càng nhiều hơn là không hiểu, tại sao Âu Dương Minh nửa đêm lại mang cô đến xem biển đây?

Âu Dương Minh dừng xe, đỡ cô một đoạn, Tô Song Song nhìn cảnh tượng trước mắt đến ngây ngẩn.

Bờ biển có một phòng cà phê nhỏ, trang trí đủ loại đèn sáng huyền ảo, cả không gian giống như là một căn phòng đầy kẹo ngọt ngào trong đêm tối, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Tô Song Song không nhận được đưa ngón tay ra chỉ trước mặt, nháy mắt mấy cái, cô nhớ đã từng tới đây! Tại sao không có chú ý tới ở đây có một nơi đẹp như vậy?

Âu Dương Minh hiểu rõ nghi ngờ của Tô Song Song, một bên đỡ cô đi vào phòng cà phê, một bên giải thích nói: "Nơi này ban ngày thì không mở cửa, ban ngày nó chỉ là một căn phòng nhỏ bình thường, nên có thể cô không chú ý tới."

Tô Song Song nhích tới gần nhìn một chút, liền biết Âu Dương Minh tại sao nói như vậy, phòng cà phê quả thật chỉ là một căn phòng nhỏ bình thường, nếu như không phải nhờ những thứ trang trí kỳ diệu này, người đi qua sẽ nghĩ đây chỉ là một căn nhà gỗ bị bỏ hoang.

Tô Song Song xem bên trong nhìn một chút, lại không thấy bất kỳ ai, cô không nhận được nhẹ kêu một tiếng: "Có ai không? Khách đến thăm!"

Đáp lại cô chỉ là tiếng vang trống rỗng, Tô Song Song thật bối rối, đêm nay tiệm mở cửa, thế nào chủ tiệm còn không ở đây, hơn nữa chỗ này đẹp như vậy sao có thể không có khách.

Cô quay đầu nhìn khuôn mặt đầy nét cười của Âu Dương Minh, chẳng lẽ là hôm nay đóng cửa.

Âu Dương Minh trầm mặc như trước không nói, đặt Tô Song Song ngồi ở bàn giữa, cô không nhận được tò mò, đánh giá xung quanh.

Phòng cà phê chỉ có năm chiếc bàn, cô ngay ngắn ngồi chính giữa, ánh đèn đỏ thắm như hoàng hôn chiếu xuống, tự nhiên cũng làm người ta thấy ấm áp.

Ánh đèn mờ hồ khiến căn nhà có cảm giác thần bí, Tô Song Song thu tâm mắt lại mới phát hiện Âu Dương Minh không biết lúc nào đã đứng ngay phía trước sau quầy bar.

Anh nhìn Tô Song Song khẽ mỉm cười, liền cúi đầu xuống, bắt đầu loay hoay trong tay đủ loại rượu, dáng vẻ thu hút, thần thái hết sức nhu hòa, ánh

đèn phả trên người anh, khiến toàn thân phủ lên một tầng sáng vô cùng dịu dàng.

Tô Song Song một tay chống bàn, thỉnh thoảng lại nghe tiếng sóng vỗ bên ngoài, nhìn Âu Dương Minh thuần thực pha rượu, tựa như bartender chuyên nghiệp, tâm tình buông lỏng rất nhiều.

Một lát sau, Âu Dương Minh đem tới hai ly rượu, đưa cho cô một ly, rồi tự kéo ghế ngồi xuống.

"Không có số độ, có thể giúp cô thả lỏng một chút, yên tâm uống đi." Âu Dương Minh nói nhỏ nhẹ, âm thanh hết sức vững vàng, vô cùng phù hợp với không khí xung quanh.

Tô Song Song cúi đầu nhìn ly rượu trước mặt, đôi mắt mở to, bởi vì cô thật sự chưa từng nhìn thấy ly rượu nào đẹp như vậy.

Màu sắc như có một loại phép thuật động đậy, khiến cô không nhẫn tâm uống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hoàn Toàn Quyết Liệt (1)

editor: Xầm Xầm

"Đã lâu không pha rượu rồi, nếm thử xem thế nào?" Âu Dương Minh đưa ngón tay ra chỉ ly rượu trước mặt Tô Song Song, mong đợi nhìn cô.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, cúi người xuống, đặt tầm mắt ngang hàng với ly rượu, chăm chú nhìn, sau đó cầm lên cẩn thận nhấp một ngụm.

Ê ẩm nhàn nhạt, cũng không nặng lắm, cô không nhìn được lại nhấp thêm một ngụm, thỏa mãn nở nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh, hỏi: "Này tên gì nhỉ? Mùi vị thật thơm!"

Âu Dương Minh nhẹ nhàng cười, một tay cầm trong ly rượu vang lắc lắc, nhấp một ngụm, sau đó mang theo nụ cười ôn nhu nhìn Tô Song Song.

"Tôi còn chưa đặt tên." Anh suy tư một chút, nói với Tô Song Song: "Cô là người đầu tiên thưởng thức nó, không bằng cô hãy đặt cho nó một cái tên?"

Tô Song Song nghe xong, có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đây là bản gốc rượu của Âu Dương Minh, cô không thể tin được, mà giây tiếp theo lại cảm giác anh như đang làm khó cô rồi.

Tô Song Song có thể là nổi danh nổi tiếng cận bã! Ngày ngày bị Tô Mộ đọc đi đọc lại, nói người đặt tên cho cô trình độ quá thấp, vậy thì làm sao cô dám đặt tên cho thứ khác.

Tô Song Song quần bách, quơ quơ ly rượu trong tay, từng màu chất lỏng vi diệu pha trộn vào nhau, sau đó lại thần kỳ bắt đầu chia tầng, khôi phục lại hình dáng như cũ.

Cô mím môi, như nghĩ tới điều gì, hết sức trịnh trọng gật đầu một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh thử dò xét hỏi một câu: "Hay gọi là lưu ly bảy màu?"

Tô Song Song nói xong cũng cảm thấy tên này khá đơn giản, nhưng cô chẳng nghĩ ra được cái gì khác.

Lúc đặt tên cho nhân vật trong manga, cô đều dùng những tên hết sức dễ nghe.

Nhưng là vào lúc này, điện thoại di động của cô đã ở đâu rồi, căn bản không thể lên xem mà học hỏi, chỉ có thể tự mình nghĩ ra.

Âu Dương Minh rũ mắt nhìn Tô Song Song, bàn tay nhỏ bé trắng nõn cầm ly rượu, khe khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra ấm áp cùng cương chiều: "Danh tự này không tệ, không hổ là tác giả truyện tranh!"

Tô Song Song vẫn là lần đầu được tán dương không tệ, cô còn quên mất tỏ ra khiêm tốn, vội vàng cười híp mắt lắc đầu, lại cẩn thận cúi đầu nhấp một ngụm.

"Nếu như cô thích lưu ly bảy màu, sau này tôi sẽ pha cho cô." Giọng nói của Âu Dương Minh kèm theo tiếng của sóng biển chậm rãi bay vào lỗ tai của Tô Song Song, trầm thấp để lại cho người ta một loại ma lực vô cùng cuốn hút: "Chỉ vì một mình cô mà pha chế."

"Khục khục khục..." Cuối cùng những lời này cũng khiến Tô Song Song bị dọa sợ, một hớp rượu bị sặc, cô ho kịch liệt đứng lên, tâm lại bắt đầu nhảy loạn.

Cô cúi thấp đầu, che giấu hốt hoảng trong mắt, tâm tư lại nhanh chóng chuyển động, nghĩ thầm anh muốn làm gì đây, chẳng nhẽ người có tiền đều thích chơi trò mập mờ.

Âu Dương Minh đưa vồ nhẹ nhẹ sau lưng Tô Song Song, cô sợ hãi, lập tức thẳng lưng, một tay che miệng, không cầm được ho khan.

Tô Song Song ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh, muốn xem anh rốt cuộc muốn làm gì, nhưng khi chống lại ánh mắt đầy cương chiều của Âu Dương Minh, Tô Song Song cảm giác mất hết hồn vía, cô dự định giả vờ ngây ngốc.

Tô Song Song chậm chậm, nhận lấy cốc nước lọc mà Âu Dương Minh đưa, chột uống một hớp lớn, ngượng ngùng cười một tiếng: "Cái đó... Anh vừa mới nói cái gì? Tôi không có nghe rõ."

Tô Song Song vừa thấy Âu Dương Minh muốn mở miệng, căn bản cũng không cho anh cơ hội, nói tiếp: "Ha ha, nếu không chúng ta bây giờ đi về đi, cũng đã trễ thế này!"

Nói xong, Tô Song Song bưng ly rượu trước mặt, trực tiếp uống hết toàn bộ, hào sảng mím môi một cái, cười ha ha: "Uống xong, ta đi thôi!"

Âu Dương Minh nhìn cái ly trống rỗng trước mặt, bất đắc dĩ thở dài, anh đứng dậy, vừa đi vừa hỏi Tô Song Song: "Song Song, cô cảm thấy tôi thế nào?"

"Anh? Âu Dương Phó tổng ngài rất tốt!" Tô Song Song không biết tại sao, đột nhiên cảm giác không khí ngày càng kỳ quái, cô thay đổi cách xưng hô đối với Âu Dương Minh, muốn kéo mở khoảng cách giữa hai người.

Âu Dương Minh cười càng bất đắc dĩ rồi, anh đưa tay ra vuốt má Tô Song Song, đến gần bên cô, lại đột nhiên ở bên tai cô nói nhỏ: "Song Song,

vừa rồi tôi rất nghiêm túc, tôi mong muốn cả đời mình về sau chỉ vì một mình em mà pha chế lưu ly bảy màu." (em yêu anh! yêu em đi, anh yêu con đại ngốc này làm gì)

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hoàn Toàn Quyết Liệt (2)

Tô Song Song ngược lại hít vào một hơi, quay đầu nhìn Âu Dương Minh, cô đột nhiên quay đầu khiến khuôn mặt của hai người ở rất gần, cô vội vàng tránh né về phía sau.

Lại không có cân nhắc đến động tác của mình, Âu Dương Minh nhanh chóng duỗi bàn tay, đem cô kéo vào trong ngực, Tô Song Song tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, thấy mình như đang nằm mơ.

Đây là tình huống gì? Cô chỉ gặp Âu Dương Minh mấy lần, cũng có thể dùng ngón tay mà đếm ra!

"Song Song, trước đây tôi không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng là sau khi gặp em xong, liền tin." Âu Dương Minh nói xong lời này, kéo ra khoảng cách giữa hai người, cúi đầu nhìn Tô Song Song, một đôi mắt dịu dàng lưu luyến nhìn chăm chú Tô Song Song.

"Điều này chắc sẽ khiến em thấy rất kinh ngạc, tôi không ép buộc em, chỉ xin em cho tôi một cơ hội được theo đuổi em." Âu Dương Minh nói xong, nhìn thật sâu vào mắt Tô Song Song, thấy cô kích động đến mất hết bình tĩnh liền thở dài.

Tô Song Song thật ra thì đã sớm lấy lại tinh thần, nhưng là không dám biểu hiện ra, bởi vì cô thật sự là không biết nên nói gì! Chỉ có thể giả vờ ngây ngốc.

Tô Song Song ngồi trong xe vẫn còn mang bộ dáng ngây ngốc sợ hãi, nhưng trong thâm tâm đã sớm nhảy loạn.

Đây còn là lần đầu tiên một anh chàng đẹp trai bày tỏ với cô, Tô Song Song cảm thấy rất kích động, cho dù không đáp ứng, cũng xúc động đến muốn rơi nước mắt, hoặc là cảm động phá mã Trương Phi* đi!

* trong Tam Quốc diễn nghĩa nha, diễn tích thôi mà mình ngại tìm hiểu quá, lúc nào sẽ bổ sung sau.

Tại sao vào giờ phút này cô lại bình tĩnh như thế, hơn nữa còn thấy phiền não, Tô Song Song như muốn phát điên! Cô đưa tay ra sờ trán của mình, cũng không nóng!

Âu Dương Minh không nói gì nữa, xe vững vàng lái về khu nhà của Tô Song Song, Âu Dương Minh im lặng chờ Tô Song Song tiến vào thang máy, hai người cách gần như vậy cũng không có nói thêm câu nào.

Đến lúc thang máy mở ra, Tô Song Song nhìn hành lang tối om mà hít một hơi, vừa muốn hô một tiếng để đèn bật lên, đột nhiên nhìn thấy cuối hành lang một nhúm ánh sáng màu đỏ, lập lòe lúc sáng lúc tối, giống như lửa.

Tô Song Song kêu lên một tiếng, bị dọa sợ, trực tiếp dựa vào trong ngực Âu Dương Minh một chút, đèn lập tức sáng lên, Tô Song Song cẩn thận nhấc mắt nhìn, liền nhìn thấy cuối hành lang, có một người dựa vào cửa phòng của cô.

Tần Mặc đã đợi suốt một giờ, đèn hành lang hết sáng lại bật không biết bao nhiêu lần, thế nhưng người đi lên đều không phải là cô, phiền muộn và chán nản dần dần biến thành tâm tư lạnh lẽo.

Anh cầm điện thoại di động, đã gọi không biết bao nhiêu lần, đổi lại chỉ là một giọng nói thông báo không kết nối được vì người kia đang ở ngoài

vùng phủ sóng.

Anh hơi cúi đầu, ngón tay thon dài cầm điếu thuốc, hít một hơi thật dài, Tần Mặc bình thường không thích hút thuốc, chỉ có lúc tâm tình cực kỳ phiền muộn anh mới hút.

Lâu rồi mới hút, lại hút hết điếu này đến điếu khác, dưới chân văng đầy tàn thuốc, anh đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đột nhiên đằng trước truyền tới ánh sáng chói mắt, Tần Mặc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thang máy phía đối diện lần nữa mở ra, khi nhìn thấy Tô Song Song, trong mắt anh đã lóe lên ánh sáng rất nhỏ.

Nhưng tiếng thét kinh hãi của cô khiến cho toàn bộ đèn trên hành lang sáng lên, anh lại nhìn thấy Tô Song Song đang thân mật tựa vào trong ngực Âu Dương Minh, lửa giận trong lòng nhanh chóng dâng lên.

Tần Mặc tuy giận dữ nhưng hết sức bình tĩnh, chỉ là trong mắt anh chẳng còn chút ánh sáng nào, cũng lạnh nhạt không có bất kỳ cảm xúc gì.

Lòng Tô Song Song quặn lại, ngay cả hô hấp cũng trở nên chậm chạp, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, tầm mắt chậm rãi quan sát anh.

Giầy da đen nhánh, hai chân thon dài, âu phục màu đen, ngón tay kẹp điếu thuốc, lúc sáng lúc tối, Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, nghĩ gì lại bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Một cái nhìn này, cô cũng không thoải mái, đối mặt với cái nhìn lạnh lẽo không chút cảm xúc nào của Tần Mặc, cô đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất.

Tô Song Song ở trong lòng tự mắng mình không có tiền đồ, sau đó cố đè xuống cảm giác khó chịu kia, ưỡn ngực ngẩng đầu, tách ra khỏi Âu Dương Minh.

Tô Song Song một chút cũng không nhìn Tần Mặc, cho đến đi tới cửa, cô cúi đầu lấy chìa khóa ra, trong nháy mắt lúc cửa mở, Tần Mặc đột nhiên đưa tay ra kéo lại cánh tay của Tô Song Song.

Ánh mắt của anh lại nhìn Âu Dương Minh, lạnh lùng nói: "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy."

Có thể thấy nhiệt độ trong nháy mắt hạ xuống rét lạnh, khí chất vương giả quang người anh khiến Âu Dương Minh cũng phải kinh ngạc, không nghĩ tới Tần Mặc vẫn còn trẻ như vậy, nhưng lại có khí thế bức người.

Anh theo bản năng hít một hơi, đè xuống sự kinh ngạc hèn nhát vừa rồi, nụ cười vẫn duy trì như cũ, chậm rãi nói: "Xin lỗi, Tần tổng, bây giờ đã là lúc tan việc, tôi không cần thiết phải nghe mệnh lệnh của anh."

Tần Mặc đột nhiên cười lạnh một chút, quay đầu nhìn Tô Song Song, ánh mắt lại đảo qua Âu Dương Minh: "Cô và anh ta ở cùng nhau? Cô lại phát bệnh ngu ngốc gì thế?"

Tô Song Song bị Tần Mặc châm chọc rất khó chịu, anh và đại mỹ nữ ra đi vui vẻ xong, dựa vào cái gì trở lại liền chất vấn cô? Anh có tư cách gì châm chọc cô....

Tô Song Song tự thấy bình thường mình đã đối xử với Tần Mặc rất chu đáo rồi! Bình thường nhiw một người giúp việc hầu hạ anh một ngày ba bữa cơm, lúc nào thấy anh cũng cúi người gật đầu, chỉ sợ sơ xảy một chút sẽ khiến anh tức giận.

Nhưng anh thì sao? Anh đối với cô không cao ngạo sai khiến, thì lại tự cho mình là đúng, chưa bao giờ hỏi rõ nguyên nhân mà chỉ luôn nghi ngờ cô, động một chút lại giở giọng chất vấn cô? Đây là tình huống gì vậy?

Cô và bạn đi ăn cơm, anh lại không suy nghĩ gì nói cô ngu ngốc? Tô Song Song càng nghĩ càng giận, cô nợ nần gì Tần Mặc, dựa vào cái gì suốt

ngày phải chiều theo ý anh, cung phụng anh như một tiểu a hoàn.

Cô lấy hết khí thế đối diện với cặp mắt lạnh lùng của anh, không chút sợ hãi và áy náy.

Cô chậm rãi từng chữ từng câu nói: "Tần Mặc, anh nghĩ anh là ai? Dựa vào cái gì mà xen vào chuyện riêng của tôi? Tôi chính là ở cùng với Âu Dương đấy, anh lấy tư cách tới chất vấn tôi?"

Tần Mặc hiển nhiên bị những lời này của Tô Song Song kích thích, khóe miệng hơi co rút, cuối cùng lại gượng gạo cười.

Nụ cười kia hết sức lạnh lẽo, khiến Tô Song Song cảm thấy có chút chột dạ, cô há miệng, lại cố gắng đè lời giải thích trong miệng xuống.

Cô không nỡ nần gì Tần Mặc, dựa vào cái gì cùng phải giải thích với anh!

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, Tô Song Song cũng nhìn Tần Mặc, hai người mắt đối mắt, nhưng không ai lên tiếng.

Tô Song Song đột nhiên dường như vẫn chưa đủ để chọc tức anh, cô quay đầu kéo cửa phòng mở rộng hơn, nhìn Âu Dương Minh nói một câu: "Chúng ta cùng vào."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Đa Nhân Cách (P1)

Editor: Rinn lùn

Beta-er: Xẩm Xẩm

Tần Mặc đứng tại chỗ nhìn Âu Dương Minh vỗ về Tô Song Song đi vào phòng, chân anh theo bản năng tiến về phía trước nhưng cuối cùng lại dừng bước.

Tô Song Song liếc qua Tần Mặc, cắn răng một cái, vẫn không quay đầu mà để Âu Dương Minh đỡ mình đi vào phòng. Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, cô không nhận được quay đầu lại nhìn.

Chỉ một cái liếc mắt qua, Tô Song Song liền nhận ra một loại cảm xúc trong đôi mắt luôn lạnh lẽo của anh mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, cô không hiểu lắm nhưng lại gọi được tên nó là đau thương.

Cô còn muốn nhìn rõ ràng một chút, chỉ tiếc lúc này cửa đã bị Âu Dương Minh xoay người đóng lại.

Tần Mặc cứ đứng ở cửa như vậy, phiền não hít một hơi khói, sau đó ném tàn thuốc xuống dưới chân rồi đập tắt. Hành lang yên tĩnh tối lại, Tần Mặc ngã về phía sau tựa vào tường, nhắm chặt hai mắt.

Tô Song Song vừa vào phòng, cả người liền ỉu xiu. Cô ngồi trên giường, cố nở nụ cười với Âu Dương Minh, nhưng lại cảm thấy cơ mặt cứng ngắc.

Cuối cùng cô cũng chẳng cố nữa, thở dài chỉ chiếc ghế bên cạnh: “Mời anh ngồi, trong phòng bếp có trà hoa, tôi đi đứng bất tiện, làm phiền anh tự mình pha đi.”

Âu Dương Minh liếc mắt nhìn Tô Song Song, xoay người đi tới phòng bếp nhỏ bên trong, thuần thục rót một ly trà hoa. Lúc trở lại, anh để tách trà vào tay cô.

Tô Song Song một mực cúi đầu, cả người lộ ra tâm trạng hết sức tồi tệ, không biết tại sao mắt cô có chút đỏ.

“Vừa rồi là tôi bực bội nên nói vậy, anh đừng để trong lòng...” Bây giờ đầu Tô Song Song đang âm ỉ đau, chẳng nhớ nổi lúc này mình nói gì. Chỉ biết rằng lời nói của mình rất quá đáng, hơn nữa có lẽ đã làm liên lụy Âu Dương Minh rồi.

Âu Dương Minh đứng cạnh Tô Song Song thở dài, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, lúc này tầm mắt của anh và cô đã ngang hàng.

Anh chậm rãi mở miệng, lời nói ôn nhu như gió mát phất qua trái tim Tô Song Song: “Song Song, em cũng chẳng nói gì sai cả, vì sao tâm trạng lại kém vậy?”

Tô Song Song được an ủi một câu, cảm thấy đỡ hơn, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Âu Dương Minh đang gần trong gang tấc. Đột nhiên nhớ tới lời thổ lộ của anh, cô vội vàng chống hai tay xuống giường rồi ngửa người về đằng sau để kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Nào biết Âu Dương Minh đột nhiên đứng dậy, hai tay chống ở hai bên người Tô Song Song, sát lại nhìn cô, dịu dàng trong mắt thật là có thể chảy ra nước rồi.

"Song Song, bắt đầu từ ngày mai tôi đến đón em đi làm được không?" Âu Dương Minh vừa mở miệng, một luồng khí ấm áp liền xông vào mặt cô.

Nhất thời Tô Song Song cảm thấy nhịp tim của mình như đập loạn.

Không phải bởi vì kích động mà là do sợ hãi, cô nháy nháy mắt, vội vàng ha ha cười khan hai tiếng, cố dời người về sau một chút: "Cái đó... Không cần làm phiền anh tôi... Tô Tô đã nói là tới đón tôi!"

Tô Song Song kích động, nói lắp bắp, sau đó một tay cô đẩy lồng ngực của Âu Dương Minh: "Đứng lâu sẽ mệt mỏi đó, anh ngồi... ngồi đi..."

Âu Dương Minh liếc nhìn Tô Song Song, biết rõ nếu lại làm trò mập mờ, có khả năng cô sẽ tức giận. Vì thế anh dứt khoát đứng dậy, ngồi trên ghế đối diện với Tô Song Song.

Anh đột nhiên cúi đầu, làm ra bộ dạng nghiêm chỉnh, giống như người vừa trêu đùa Tô Song Song vốn không phải là mình. Bỗng anh ngẩng đầu, vuốt hết tóc mái lên, lộ ra vầng trán sáng bóng.

Chân mày anh khẽ nhíu lại nhìn Tô Song Song, vốn là ánh mắt ôn nhu đột nhiên mang theo vẻ âm trầm, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, nghiêm túc hỏi: "Tại sao anh lại không được chứ?"

"Cái gì?" Bây giờ Tô Song Song rất loạn, trong lòng đang giãy giụa, cô cảm thấy thái độ của mình với tiểu cầm thú hơi quá đáng.

Nhưng vừa nghĩ tới hành động của tiểu cầm thú, cô lại thấy mình làm rất đúng. Hai ý tưởng trái chiều trong đầu cô đang đánh nhau bằng khí thế ngất trời, cho nên căn bản cô chẳng nghe được Âu Dương Minh đang nói gì.

"Tại sao anh lại không được?" Âu Dương Minh lặp lại một lần nữa, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay chống vào mép giường, vây Tô Song Song vào trong ngực mình.

Khí thế của Âu Dương Minh làm cho cô không biết phải phản ứng sao, cô cũng cảm giác Âu Dương Minh giống như đã biến thành một người

khác.

Lúc Tô Song song chống lại ánh mắt Âu Dương Minh, cảm giác này càng thêm rõ ràng, cô bị dọa sợ đến mức co cả người về phía sau, cố nở nụ cười gượng gạo: “Cái đó, cái gì anh không được vậy? Tôi cảm thấy Âu Dương Phó tổng anh rất lợi hại đó!”

Âu Dương Minh đột nhiên vươn tay ra, hơi ngả ngón năm một chòm tóc của Tô Song Song, đặt lên mũi người, sau đó sát lại gần cô, động tác hết sức lãng lơ.

Anh hơi hí mắt nhìn Tô Song Song, bỗng nhẹ nhàng nở nụ cười, chẳng qua là nụ cười này lại không có cảm giác dịu dàng, mà lại đầy sự tùy tiện lỗ mãng. (Xâm: v~, rút lại lời nói yêu thẳng này ở chương 55)

Anh trêu đùa hỏi cô: “Đúng vậy, tôi rất lợi hại! Nhất là chỗ đó, cô có muốn thử một chút không?”

Tô Song Song nghe vậy liền sửng sốt, không biết từ đâu lấy ra sức sử dụng một chân đá anh xuống ghế.

Cô trừng mắt hung tợn nhìn Âu Dương Minh vẫn chưa kịp phản ứng, cắn răng nghiến lợi hét: “Đi đi! Anh đúng là đồ hèn hạ!”

Âu Dương Minh nhắm mắt lại, bộ dạng rất đau thương đưa tay xoa trán của mình, tóc vừa mới hất lên lại rơi xuống, làm cả người anh nhu hòa rất nhiều.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ rõ vẻ lo âu và khó hiểu, giọng nói lại trở về dịu dàng mở miệng hỏi: “Song Song, cô sao vậy? Sắc mặt sao khó nhìn thế?”

“?” Tô Song Song đối mặt với tính cách Âu Dương Minh tính cách biến hóa, chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung tâm trạng bây giờ, đó chính là:

Ha ha!

Cô là tác giả truyện tranh, đơn nhiên nào phải hoạt động nhiều, hơn nữa gần đây đang thịnh hành loại nhân vật đa nhân cách. Cô nuốt nước miếng xuống, thật muốn sử dụng tình tiết xuyên không cầu huyết đoạn mở đầu để diễn tả cảm xúc của mình.

Mỗi khi nữ chính tỉnh lại, thấy mình từ hiện đại xuyên qua cổ đại, cũng sẽ hét lớn một tiếng: Cái quái gì vậy! Không phải là mình xuyên không đấy chứ!

Bây giờ cô rất muốn hét lớn một tiếng: Cái quái gì vậy, không phải tôi gặp người đa nhân cách đấy chứ?!

Thế nhưng Tô Song Song cũng sợ nội tâm Âu Dương Minh căn bản rất đen tối. Chỉ vì đánh lén cô không thành công nên mới giả vờ trở về bộ dạng lịch sự tao nhã.

Tô Song Song cố ý trêu đùa thử dò xét hỏi một câu: "Âu Dương Phó tổng, thật sự phương diện đó anh rất mạnh?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Đa Nhân Cách (P2)

Âu Dương Minh nghe vậy, biểu tình liền ngưng trọng, ngay sau đó làm bộ không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Song Song. Anh nghiêng người về phía trước, đột nhiên đưa tay ra sờ trán Tô Song Song.

Tô Song Song bị dọa sợ đến mức hét chói tai, chẳng qua là chưa kịp kêu thành tiếng, Âu Dương Minh đã thu tay về ngồi lại chỗ cũ.

“Cũng không nóng mà! Song Song, sao đột nhiên em lại trở nên như thế... hỏi ra?” Âu Dương Minh cười dịu dàng như cũ, trong mắt còn mang theo một chút cứng chiều trêu chọc.

Tâm trạng Tô Song Song của giờ khắc này có thể sử dụng một câu nói, chính là: Ha ha ha ha ha ha!

Bây giờ cô cảm thấy đầu mình như một bãi cỏ đang có đàn ngựa chạy qua, thi nhau giẫm đạp lên. Lần đầu tiên Tô Song Song cảm thấy sức chứa của não cô không đủ dùng rồi, thật muốn chết lặng.

"Cái đó... Tôi vừa mới ăn no rồi việc nên nói nhầm." Tô Song Song thấy thật mệt mỏi, cô rất lười vận dụng đầu óc của mình.

Âu Dương Minh cũng không nói gì nhiều, vẫn bao dung nhìn Tô Song Song như cũ. Anh đứng lên, rất tự nhiên đi vào phòng bếp, lấy thực phẩm đông lạnh trong tủ bỏ vào lò vi sóng hâm nóng.

Tô Song Song vẫn nhìn Âu Dương Minh, thật ra thì bây giờ cô đang quan sát anh thì đúng hơn.

Dù sao thì cô cũng mới chỉ thấy người đa nhân cách trên TV hay trong tiểu thuyết. Tự nhiên có người thật xuất hiện trước mặt cô thế này, còn thay đổi không ngừng trong nháy mắt, thật sự khiến cô không chống đỡ được.

"Cái đó... Âu Dương à, anh có cảm thấy mình lạ lắm không?" Tô Song Song thử dò xét hỏi một câu, nháy nháy mắt, ra vẻ rất chân thành.

Âu Dương Minh đột nhiên xoay đầu lại, rất ôn nhu nhìn Tô Song Song, vòng vo nói: "Thì cũng chẳng có gì, chẳng qua là lúc áp lực lớn, tôi làm một ít chuyện điên cuồng, sau đó sẽ quên mất."

Ngay sau đó anh lộ ra biểu tình nghi ngờ áy náy: "Chẳng lẽ tôi vừa mới làm gì hù em à?"

"..."

Tô Song Song nghĩ: thì ra là Âu Dương Minh cũng tự mình biết! Vậy là không phải người đa nhân cách rồi, có khả năng chỉ là... tính cách tương đối có vấn đề thôi.

Tô Song Song thật sự muốn cười nhạo Âu Dương Minh. Chẳng qua sau này Âu Dương Minh có khả năng là cấp trên, cô vẫn nên hết sức có tu dưỡng mà bao dung cho anh.

Hơn nữa bây giờ Tô Song Song rất đau đầu, bởi vì khuôn mặt lạnh như băng của Tần Mặc cứ bay tới bay lui trong đầu khiến cô không yên.

Tô Song Song phiền muốn chết, Âu Dương Minh đột nhiên đưa cô đi hóng gió rồi thổ lộ với cô, khiến cho cô uất hận mình tự dưng bị ăn đậu hũ lộ, thậm chí muốn giả vờ choáng váng hay bất tỉnh cũng không được.

"Tôi thấy em cũng mệt rồi, tôi đi về trước đã. Nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai tôi tới đón em, thế nào?" Âu Dương Minh khẽ mỉm cười chỉ vào

lò vi sóng: "Đừng quên ăn cơm đấy, mới vừa rồi hầu như em chẳng ăn được gì cả."

Tô Song Song đã bị sự chăm sóc chu đáo của Âu Dương Minh đánh bại, tuy rằng lúc này anh ta có chút động kinh và ngả ngớn nhưng nghĩ lại thì cô cũng làm hỏng buổi gặp mặt bạn bè của anh rồi.

Tô Song Song ừ ừ cúi đầu xuống rồi lại gật đầu một cái, thế nhưng với chuyện ngày mai anh muốn tới đón, cô vẫn không có biện pháp tiếp nhận.

Cô ngẩng đầu nhìn anh cười một tiếng xin lỗi, nói: "Âu Dương, ngày mai tôi thực sự có hẹn với Tô Tô rồi, xin lỗi nhé! Thật sự cảm ơn anh!"

Tô Song Song nhìn ánh mắt Âu Dương Minh, nhất thời cảm thấy anh đã nhìn thấu ý nghĩ muốn từ chối lịch sự của mình, cô lúng túng cúi đầu xuống.

Thế nhưng Âu Dương Minh không có bức bách Tô Song Song nữa, anh nói với cô: "Được, em phải cẩn thận đó, nếu như có chuyện gì xảy ra thì lập tức gọi điện cho tôi. Còn nữa, lời nói hôm nay của tôi, em không cần cảm thấy áp lực, chỉ đơn thuần là tôi thích em mà thôi."

"!" Tô Song Song kinh ngạc hít một hơi, nếu như trước đó Âu Dương Minh vẫn còn khiến cô mơ hồ về sự mập mờ của anh thì những lời này chính là thổ lộ không che dấu.

Tô Song Song luống cuống, không biết nên ứng đối thế nào, cô cúi đầu làm bộ như chưa có nghe thấy, buồn rầu làm con rùa cụt cổ.

Âu Dương Minh nhìn Tô Song Song, khẽ thở dài. Anh định rời đi, lúc xoay người, mặt anh có chút co rút nhưng ngay sau đó liền bị anh mạnh mẽ ép xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bạn Gái Chính Thức (1)

Trong nháy mắt khi đóng cửa lại, Âu Dương Minh đột nhiên vươn tay vuốt phần tóc vừa mới tán loạn trước trán lên, khước miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà.

Bởi vì tiếng đóng cửa, mà đèn trong hành lang sáng lên, Âu Dương Minh nhanh chóng lui sang bên cạnh một bước, sau đó quay đầu lại nhìn Tần Mặc đang đứng tựa ở bên cạnh, bất chợt anh nở nụ cười, nụ cười này trông có chút xấu xa.

"Tần tổng thật vẫn còn hăng hái vô cùng nhỉ." Anh vừa mở miệng, giọng nói lộ ra chế nhạo, sớm đã không còn thái độ tao nhã lịch sự ban đầu.

Tần Mặc chậm rãi phun khói thuốc, khói mù lượn lờ xung quanh người của Âu Dương Minh, đôi lông mày ban đầu vẫn luôn vắn chặt một chỗ lúc này càng có vẻ xoắn xuýt hơn.

"Thế nào? Tần tổng vẫn còn chưa tin tôi và Song Song ở cùng một chỗ?" Âu Dương Minh nhếch miệng cười, tác phong vô cùng không đúng đắn.

"Mới vừa nãy Song Song tựa ở trong lòng tôi, cô ấy nói anh quá đáng ghét." Âu Dương Minh thấp giọng vừa cười vừa nói, bộ dáng kia của anh thực khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy đây cứ như là chuyện có thật.

Anh nhìn Tần Mặc vẫn tiếp tục không lên tiếng, lại cười bổ sung một câu: "Tôi cũng không nghĩ tới Song Song lại có nhiều mâu thuẫn với anh như vậy, cô ấy còn nói muốn chuyển nhà trọ, không muốn gặp lại anh nữa."

(Linh: má cười nói hoài, con ng ta chưa ns gì mà má ns k nghĩ, tui nghe là nghĩ xạo rầu)

Khói mù tản đi, Âu Dương Minh hơi rùng mình khi nhìn rõ rét lạnh trong đôi mắt đào hoa của Tần Mặc, ngay lập tức đã bị khí thể lạnh lẽo băng giá của Tần Mặc bức bách, ý cười nơi khóe miệng có chút cứng ngắt trong nháy mắt, ánh mắt anh nhanh chóng xoay chuyển, cũng càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng mình.

Từ đầu tới cuối Tần Mặc vẫn chưa từng nói một câu nào với Âu Dương Minh, chẳng qua chỉ lạnh nhạt mà nhìn anh, trong mắt chỉ có khinh thường, vốn không thèm để anh vào mắt chút nào.

Đối với thái độ coi thường này, trong lòng Âu Dương Minh hiển nhiên rất không thoải mái, thế nhưng anh cũng không cam lòng để mình rơi vào thế yếu, cố ý tỏ vẻ ra bên ngoài, rằng anh không sao cả.

Tần Mặc cuối cùng cũng lạnh lùng quét mắt mà nhìn qua anh ta một cái, eo ếch dùng sức chống lên thân thể đang dựa vào vách tường, trực tiếp xoay người vào nhà.

Âu Dương Minh hơi hơi hí mắt nhìn Tần Mặc từ đầu đến cuối vẫn một mực không để mình vào mắt, hừ lạnh một tiếng, cũng xoay người rời đi, chỉ là trong ánh mắt anh lại có thêm vài phần u ám không rõ ràng, như đang tính toán cái gì.

Tô Song Song ngồi trên giường, trong phòng dần dần bay lên mùi cơm chín, cô cúi đầu, lắc lắc cái chân bị thương của mình, có làm thế nào cũng không nâng cao tinh thần lên được.

Sau cùng cô hít một hơi thật sâu, hai tay vỗ vỗ gò má của mình, cảm giác được chính mình không thể cứ như vậy mà mê mê tam tam đi xuống, dù sao cuộc sống vẫn sẽ phải tiếp tục.

Cô cầm lấy một bên nạng, chống người lên, đi tới lò vi ba (microwave oven) lấy cơm ở trong ra, ngồi ngay xuống chiếc bàn bên cạnh, ăn một miếng, nhất thời lại cảm thấy mình thật vô cùng oan ức.

Cô cắn cái thìa, hít hít cái mũi của mình, đôi mắt hơi phấp phồng.

Tô Song Song thực sự không nghĩ ra, vì sao tiểu cầm thú lại quá đáng với cô như vậy? Cho tới bây giờ cô chưa từng đối với ai đến thế, dù anh không có ý cảm ơn cô, thì tốt xấu gì cũng không nên hô tới quát lui với cô!

Hơn nữa, cũng không phải cô muốn đổ thừa cho Tần Mặc chuyện gì, anh rõ ràng đã có bạn gái, tại sao còn phải che che giấu giấu, cứ nói là bản thân đi hẹn hò với bạn gái đi, cô cũng không thể . . .

Tô Song Song không biết vì có gì, vừa nghĩ tới tiểu cầm thú thực sự đã có bạn gái, ngực cô rất khó chịu, cô lại hít mũi mình thêm cái nữa, chỉ là lúc này cô đã không còn cầm lại được nước mắt đang ào ạt chảy ra.

Tô Song Song hung tợn nuốt phần cơm, sau đó dụng lực nhai thật mạnh, thật giống như cơm trong miệng mình chính là cái tên tiểu cầm thú Tần Mặc không có lễ nghĩa kia.

Cắn cắn, nước mắt lại từng giọt từng giọt thật lớn lăn xuống gò má lăn vào bát cơm, cứ như vậy từng miếng từng miếng ăn vào như nuốt hết tất cả giận hờn của mình.

Lúc ăn xong miếng cơm cuối cùng, Tô Song Song cũng no căng không chịu được, chỉ là nước mắt cô vẫn chưa dừng lại, nhưng dường như ấm ức trong lòng đã được xoa dịu đi một chút.

Cô hào sảng lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt của mình, lại lau lau miệng.

Cô vừa muốn đứng dậy chống nạng đi rửa mặt, đột nhiên lại nghe được tiếng Tứ gia nhà cô thở phì phò nặng nề, nằm ở trên giường nhỏ giọng rầm rì, trông bộ dáng kia dường như nó đang hết sức đau đớn.

Tim của Tô Song Song thoáng cái lại vọt thẳng lên cổ họng, mới vừa nãy tâm trạng cô rất không tốt, rất khó chịu thế nên căn bản không nghe được động tĩnh của Tứ gia, bây giờ nhìn qua Tứ gia đã nằm bất động trên giường mà khẽ kêu rên, cái bụng bầu to lớn của nó như đang động đậy.

Đến tận lúc này Tô Song Song mới chợt nhớ ra, mấy ngày này được dự tính là sinh kỳ của Tứ gia, lẽ nào nó muốn sinh lúc này ? Tô Song Song sợ hãi nắm lấy cái nạng bên cạnh, bước vài bước nhanh chóng vọt tới, một tay ôm tứ gia muốn đi ra ngoài.

Đi đến cửa, Tô Song Song dùng hết sức mở ra, vừa muốn đi về phía trước, nhưng thân thể mập mạp của Tứ gia vốn ôm bằng một tay đã khó lại đột nhiên động đậy, suýt nữa cô đã không ôm được nó.

Tô Song Song chỉ sợ mình không cẩn thận mà làm rơi Tứ gia xuống đất, trong lòng gấp gáp nên liền quên mất bản thân mình vẫn còn chống nạng, thân thể theo nó hơi nghiêng về trước một chút, cả người liền mất trọng tâm mà ngã về phía trước.

Tô Song Song sợ đến nỗi trợn to hai mắt, thời điểm trước khi cô ngã xuống, cô vội vàng xoay người một cái, đem tứ gia che ở trước ngực mình, lưng của cô nặng nề đập mạnh xuống mặt đất, một phút kia, va chạm đau đến nỗi cô phải nhíu chặt lông mày lại, nước mắt cũng vì đau quá mà chảy xuống.

Nạng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn, Tô Song Song mạnh mẽ hít vào một hơi, cố xoa dịu đau đớn trên thân thể mình, Tứ gia nằm trong ngực cô đã bắt đầu co giật nhẹ nhàng.

Tô Song Song nóng nảy đưa tay lục lọi túi áo, muốn gọi cho Tô Mộ đến giúp, thế nhưng suy nghĩ đó chỉ mới lóe lên thì cô liền nhớ ra, điện thoại di động của cô đã đi tong lâu rồi.

Nhất thời Tô Song Song chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, cô cắn cắn môi thật chặt, chống đỡ thân thể, cố gắng muốn ngồi dậy, thế nhưng vừa khẽ động một chút phía sau lưng liền đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cái chân bị thương của cũng theo vào đó tham gia náo nhiệt, nhất thời đau nhức đến kim châm muối xát, Tô Song Song nằm trên mặt đất thở phò phò hai tiếng, cô thật sự hết cách rồi, trực tiếp kêu tiếng: "Cứu mạng!"

Bởi vì đau đớn, thế nên giọng nói của Tô Song Song không lớn, căn bản không có người nào nghe được mà mở cửa ra giúp cô, Tô Song Song lại càng cấp bách đến muốn khóc.

Bất thành linh cửa phòng Tần Mặc mở ra, Tô Song Song nhìn Tần Mặc đứng trước cửa, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, cô bỗng nhiên không nhin được mà khóc lên.

Không biết vì sao, trong tích tắc nhìn thấy Tần Mặc này, vẻ ngoài nguy trang kiên cường của Tô Song Song nháy mắt liền sụp đổ.

Cô chỉ thấy ngực đau ê ẩm, tay ôm Tứ gia cũng bắt đầu run rẩy, vừa mở miệng, giọng nói của cô đã nghẹn ngào, khẩn cầu nói: "Tần Mặc, nhanh nhanh cứu Tứ gia, xin anh, xin anh giúp tôi!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bạn Gái Chính Thức (2)

Tần Mặc thấy Tô Song Song như vậy, bất ngờ mà sửng sốt trong phút chốc, ngay sau đó anh không hề nghĩ ngợi gì thêm mà trực tiếp cúi người xuống vươn hai tay bế ngang cô đi.

Tô Song Song thuận thế tựa vào trong lòng Tần Mặc, chịu đựng đau nhức sau lưng, cẩn thận che chở Tứ gia, nhìn nó ở trong trong lòng ngực mình đau đớn râm rì, không chịu được mà khóc thút thít lên.

Tần Mặc cau mày, cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, lòng của anh cũng theo mà khó chịu, anh không thích nhìn Tô Song Song đau lòng như vậy, phi thường không thích.

Ở trong trong mắt anh, Tô Song Song phải là người tinh thần luôn luôn phấn chấn, mỗi ngày đều suy nghĩ tìm cách gây phiền phức cho anh, anh chỉ muốn để cô luôn luôn vui vẻ như vậy.

Nghĩ tới đây, Tần Mặc bực bội khó chịu không nhẫn nhịn nữa mà mở miệng quát nhẹ một tiếng: "Còn khóc nữa liền đem nó ném xuống."

Tô Song Song vừa nghe lời anh, vội vàng dừng lại tiếng khóc thút thít của mình, lần đầu cô nhu thuận ngoan ngoãn nghe Tần Mặc nói như vậy, Tô Song Song bây giờ chỉ thầm nghĩ nhanh lên một chút đi đến bệnh viện thú y gặp bác sĩ xem cho Tứ gia, không có lòng dạ nào mà suy nghĩ nhiều như vậy.

Tần Mặc nhìn người nằm trong lòng mình hai mắt đỏ hồng nhỏ giọng khóc thút thít, lúc này lại phá lệ ngoan ngoãn, nhất thời có một loại tâm

tình xa lạ xông thẳng lên đầu, nếu anh không sai thì đây chính là cảm giác đau lòng.

Tần Mặc ôm Tô Song Song ra ngoài, vừa muốn đi về phía bãi đậu xe, đột nhiên thấy trước cổng đang đậu một chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt, còn có một người đang đứng dựa vào cửa xe.

Chính là đại mỹ nữ kéo lấy Tần Mặc ban nãy, cô nàng đưa tay vén tóc ra phía sau, động tác kia cực kỳ có khí chất cũng cực kỳ quyến rũ, nhìn thấy Tần Mặc, vẻ mặt cô ta liền hiện lên vẻ vui mừng, nhưng đợi đến khi ánh mắt ấy quét Tô Song Song đang nằm trong lòng Tần Mặc biểu tình liền lộ ra một chút sai khác.

Tần Mặc nhìn cô gái kia một cái, không có gì là ngoài ý muốn, ngược lại rất bình tĩnh ôm Tô Song Song đi tới chỗ chiếc xe thể thao màu đỏ kia.

Bước chân Tần Mặc vội vã, anh vừa đi vừa lạnh lùng phân phó nói: "Đưa chúng tôi đi tới bệnh viện thú y gần nhất dành cho thú cưng." Anh dừng một chút rồi nói: "Tốt nhất đến bệnh viện thú y có bệnh viện khác bên cạnh." (Linh: ý là tìm bệnh viện cho thú cưng mà bên cạnh đó là bệnh viện cho người a)

Cô nàng đại mỹ nữ sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn lướt qua con mèo mun nhỏ nằm trong lòng Tô Song Song, nháy mắt đã hiểu, cũng không chút để ý đến giọng nói lạnh nhạt kia của Tần Mặc, vội vàng xoay người lên xe.

Lúc này Tần Mặc đã ôm Tô Song Song ngồi vào trong xe, đại mỹ nữ một chân nhấn ga, xe thể thao nhanh như chớp mà lao đi.

Cho dù đã ngồi vào trong xe, Tần Mặc vẫn như trước nắm lấy Tô Song Song vẫn còn ngơ ngác không có lấy lại tinh thần kia, anh chỉ lo xe chạy quá nhanh, Tô Song Song không cẩn thận sẽ ngã sắp xuống.

Tô Song Song vẫn còn cúi đầu khẩn trương mà nhìn Tứ gia trong lòng mình, mỗi một lần nó run nhẹ lên dù chỉ một chút, lại chẳng khác nào đem lòng dạ của cô dùng sức mà ngắt nhéo thật mạnh một cái, ngực lúc nào cũng phập phồng lo sợ.

Cánh tay ôm Tứ gia của Tô Song Song cũng bị run lên, cô thực sự sợ. . . thực sự sợ, người thân duy nhất mà cha mẹ còn lưu lại cho cô là Tứ gia sẽ xảy ra chuyện gì.

Đôi môi mỏng của Tần Mặc vẫn mím lại thật chặt, bàn tay vòng qua vai Tô Song Song của anh khẽ dùng lực, kéo cô tựa vào trong ngực của mình.

"Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì xảy ra." Giọng nói Tần Mặc thực từ tốn, thanh âm trầm ổn, cường thế làm cho người ta thấy an tâm, tựa như chỉ cần có anh ở bên cạnh, sẽ không có bất cứ điều gì khiến mình phải lo âu.

Thân thể vẫn luôn căng thẳng của Tô Song Song dần dần thả lỏng, cánh tay cũng thoải mái không còn tiếp tục run lên như vậy, cô quay đầu nhìn sang Tần Mặc, vừa đúng lúc Tần Mặc cũng cúi đầu xuống mà nhìn cô.

Tầm mắt của hai người giao nhau trên không trung, đại mỹ nữ đang lái xe phía trước lúc này cũng xuyên qua kính chiếu hậu mà nhìn tình hình của hai người, thấy một màn này, ý cười cổ quái trên mặt cũng càng ngày càng sâu.

Đột nhiên một tiếng "Kít kít" vang lên, ngay sau đó đèn xe bật sáng loáng, làm cho hai người đang nhìn nhau kia lấy lại tinh thần, chân mày xoắn chặt của Tần Mặc ban nãy thật vất vả mới giãn ra một chút giờ phút này đã nhúu lại, nhìn đại mỹ nữ phía trước đang chụp hình, lạnh lùng hỏi: "Làm gì?"

Tô Song Song cũng theo đó mà tỉnh táo lại, cô theo bản năng muốn tránh khỏi cánh tay Tần Mặc, thế nhưng còn chưa kịp động, đại mỹ nữ đang ngồi ở vị trí tài xế đã lên tiếng: "Đã đến bệnh viện thú cưng rồi, hai người còn

tiếp tục một màn chàng chàng thiếp thiếp nữa, ước chừng tôi sẽ nổi lên máu ghen tị đấy!"

Tô Song Song vừa nghe, liền vô ý thức ôm lấy Tứ gia định mở cửa bước ra, thế nhưng Tần Mặc lại nhanh chóng đem Tứ gia ôm vào trong ngực, mở cửa xuống xe, cũng không quên nhắc nhở một câu: "Cô đỡ cô ấy ra, tôi trước mang con mèo này đi xem xem nó bị bệnh gì."

Tô Song Song nghe được lời anh, thân thể còn đang căng cứng liền thả lỏng ra một chút, đại mỹ nữ trước mặt cô nghe thấy giọng nói đầy tính ra lệnh của Tần Mặc rốt cục cũng phản ứng kịp, hừ lạnh một tiếng, như là rất coi thường.

Cô ta cười cười nhìn thoáng qua Tô Song Song, sau đó bước xuống xe, đem một cánh tay của Tô Song Song khoác lên bả vai của mình, đỡ cô chậm rãi đi vào trong bệnh viện.

Đến tận giờ phút này Tô Song Song mới phản ứng được, bọn họ ngồi xe bạn gái Tần Mặc mà tới bệnh viện, cô lại còn đang được cô nàng đại mỹ nữ này vỗ về, tâm tư có chút không được tốt lắm.

"Cái kia. . . Cám ơn cô!" Tô Song Song nói xong, cũng không biết vì sao, trong ngực lại có chút mất mát, nhưng vì sao cảm thấy mất mát, cô lại không tìm được nguyên nhân.

"Cám ơn cái gì, cô là bạn của tiểu Tần, tôi tất nhiên phải giúp cô rồi." Đại mỹ nữ này có vẻ cũng là người khá thoải mái, giọng nói cũng thật làm người nghe cảm thấy ưa thích.

Tô Song Song vừa nghe cô ấy xưng hô thân thiết với Tần Mặc như vậy, tâm tư vẫn luôn hạ thấp này giờ trong nháy mắt liền nhảy lên, cô chỉ cảm thấy vô cùng mất mát, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì thêm, hiện tại cô chỉ thầm nghĩ nhanh nhanh lên một chút để cô vào nhìn xem Tứ gia có gặp chuyện gì không.

Về phần Tần Mặc, Tô Song Song lúc này không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ tới.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Không Có Đầu Óc Sao? (1)

Lúc Tô Song Song đi vào, Tứ gia đã được đưa đi phẫu thuật, Tần Mặc đứng một bên nhìn thấy Tô Song Song đi tới, rất tự nhiên trực tiếp đón cô từ trong tay đại mỹ nữ.

Tô Song Song trong lòng nhớ Tứ gia, hốt hoảng dùng hai tay bấu lấy cánh tay của Tần Mặc, gấp gáp hỏi: "Làm sao đây? Tần Mặc... Nó rốt cuộc làm sao đây?" Không nghĩ tới cô luôn luôn kiên cường, vừa mở miệng lại mang theo nước mắt.

Tần Mặc dừng một chút, vừa đỡ cô ngồi xuống, vừa nói: "Bác sĩ nói nó quá béo, có thể sẽ khó sinh, nhưng sẽ không có nguy hiểm tính mạng."

Thật ra thì vế sau của câu nói là do Tần Mặc thêm vào, anh muốn cô đỡ lo lắng, quả thật cô nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô khẩn trương xoa xoa đôi bàn tay, mới nhớ ra, giữa cô và Tần Mặc vẫn còn ở giận dỗi, chính mình vừa mới không cho anh mặt mũi, nhưng bây giờ lại gây phiền phức cho anh.

Tô Song Song dù có ngốc nghếch hơn nữa cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

Cô hoảng hốt, theo bản năng muốn cắn môi, nhưng khi răng vừa chạm vào môi lại nhớ đến điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng đỏ, vội vàng dừng lại.

Cô cúi đầu xuống, không dám nhìn Tần Mặc, ừ ừ phun ra hai chữ: "Cám ơn..."

Tần Mặc không có lên tiếng, trực tiếp cởi áo khoác của mình xuống, sau đó để ngay ngắn trên ghế rồi mới đỡ Tô Song Song ngồi lên.

Tô Song Song như cũ cúi đầu, nhưng cảm thấy rất ấm áp, nước mắt lại thi nhau tuôn rơi.

Cô suy nghĩ một chút, Tần Mặc cũng không tính toán hiềm khích lúc trước giúp cô, nếu cô còn gây sự với anh, chẳng phải là đã quá hẹp hòi sao.

Coi như Tần Mặc không nói cho cô anh đã có bạn gái nhưng cô cũng không có tư cách tức giận với anh, đành phải giữ gìn cách mạng hữu nghị giữa hai người.

Dù sao Tần Mặc cũng nhiều lần giúp cô, cô còn chưa kịp báo đáp.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, nghĩ nên thỏa hiệp với anh, suy nghĩ của cô chính là: Cho dù cô và anh không thể hòa bình chung sống giống như trước đây, cô cũng sẽ không gây sự với anh nữa.

Cô buồn rầu nói: "Thật ra thì hôm nay Tô Tô có chuyện, sau đó Âu Dương Phó tổng nói muốn tôi giúp anh ta một chuyện, giả làm bạn gái của anh ta để gặp mặt bạn anh ta, để người kia không giới thiệu bạn gái cho anh ấy, vì thế nên tôi mới giúp anh ấy, hôm nay ở ngoài cửa phòng cũng là tôi quá tức giận, anh đừng để ý."

Tần Mặc nghe xong cúi đầu nhìn Tô Song Song, lại cảm thấy rất bất đắc dĩ, anh đưa tay ra xoa xoa trán của mình.

Tô Song Song một mực cúi đầu, chờ Tần Mặc nổi giận hoặc là chanh chua nói cô, nhưng mãi anh vẫn không có mở miệng.

Tô Song Song không nhìn được ngẩng đầu lên, đã thấy Tần Mặc mặt đầy bất đắc dĩ, cô suy nghĩ một chút lại nói: "Cái đó... Ai bảo anh không biết tốt xấu liền nổi giận, tôi... Tôi cũng nóng nảy!"

"Lại nói..." Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện anh có bạn gái lại thở hắt ra, cúi đầu xuống nói: "Chính anh có bạn gái cũng không nói cho tôi biết, tôi và bạn tôi đi ăn cơm, anh lại làm ra vẻ như tôi đang phản bội hòa bình hữu nghị giữa chúng ta."

"Hòa bình hữu nghị?" Tần Mặc thật là bị ý nghĩ trong đầu Tô Song Song đánh bại, anh vô cùng nhức đầu xoay người ngồi xuống bên cạnh cô.

Truyện được đăng độc quyền trên <http://diendanlequydon.com/>. Nếu bạn đang đọc truyện tại một trang khác thì đây là bản copy ăn cắp không xin phép. Xin hãy tẩy chay và vào đọc tại trang chính để ủng hộ editor.

Tần Mặc không biết phải nói gì với cô, anh chỉ sợ mình quá gấp gáp sẽ dọa cô sợ, cho nên mới không nói cho cô biết những suy nghĩ trong lòng mình.

Hơn nữa chính anh cũng mông lung không hiểu rõ trái tim mình muốn gì, bởi vì anh chưa bao giờ yêu ai, không biết cảm giác của anh có thật sự là yêu không, cho nên anh dự định cứ để mọi chuyện tiến triển theo tự nhiên.

Anh chậm rãi đưa tay ra vuốt một ít tóc trước trán, nhắm mắt lại rồi nói: "Không phải bạn gái của tôi."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Không Có Đầu Óc Sao(2)

"Ừ?" Tô Song Song nghe xong, giống như sống lại, ngẩng phắt đầu lên nhìn Tần Mặc, đôi mắt mở to, ra vẻ khó hiểu.

Nhưng Tần Mặc không định nói thêm gì khác, nhìn Tô Song Song gấp gáp, anh lại muốn thưởng thức. Cô chỉ muốn nắm lấy cổ áo anh, sau đó đập cho anh một phát rồi hét lên: Anh có nói hay không!

Đại mỹ nữ đứng bên cạnh này giờ cuối cùng cũng không nhịn được, "phụt!" một tiếng, rồi cười.

Cô đưa ngón tay chỉ vào mình rồi lại chỉ Tần Mặc, cười nói: "Tôi là chị của nó, tên là Tần Cầm, em gái, nhìn hai người khiến tôi cảm thấy rất mệt mỏi... Các người chung đụng thật sự buồn cười đó!" (tên nghe cầm thú quá!)

"A!" Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Cầm, nuốt nước miếng một cái, cứ nghĩ sao lại thấy cô quen mắt, hóa ra là vì cô ấy có nét giống Tần Mặc.

Quả thật, Tần Cầm và Tần Mặc giống nhau như đúc, Tô Song Song đối với suy nghĩ lung tung trước đó của mình đúng là không biết làm sao, trong đầu bay ra một đàn quạ đen.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, chào hỏi: "Thật xin lỗi chị, đã hiểu lầm chị!"

"Em hiểu lầm chị thì không sao, chỉ là..." Tần Cầm còn chưa nói hết, Tần Mặc đã phóng ánh mắt tới khiến cô vội vàng cười ngậm miệng.

Tần Mặc đã nói qua với Tần Cầm, không được nhúng tay vào chuyện của anh và Tô Song Song, dù cô là chị anh nhưng cũng không dám chọc giận đứa em này, nếu nó mà xù lông lên, đảm bảo cô sẽ khó sống.

"Được được được! Tôi cũng mặc kệ các người, xe tôi để lại cho các người, các người cứ thoải mái mà trò chuyện đi." Tần Cầm vừa nói vừa ném chìa khóa xe cho Tần Mặc.

Tần Cầm nói xong xoay người muốn đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nói một câu: "Hai ngày nữa chị phải đi theo ông nội, chuyện bên này giao cho em."

Tần Cầm trở lại hôm nay là vì cuộc họp của gia tộc, nếu không cô sẽ không về lại nơi chán ghét này.

"Ừ!" Tần Mặc không tình cảm gì đáp một tiếng, toàn bộ bệnh viện thú cưng đều im lặng chỉ còn lại tiếng giày cao gót của Tần Cầm, dần dần đi xa.

Tô Song Song bây giờ vừa lo lắng cho Tứ gia, vừa không biết nên làm thế nào với Tần Mặc.

Cô bây giờ nghĩ lại, lời nói vừa rồi của cô cứ như cô đang ghen vậy, ý nghĩ này vừa nảy ra, cô liền bị dọa sợ đến mức run rẩy một chút.

Cô nuốt nước miếng một cái, vội vàng đem ý nghĩ này đè xuống, lại thấy rất chột dạ, chỉ sợ Tần Mặc nhìn ra, bèn quay đầu nhìn anh, cười haha.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song run lập cập, còn tưởng rằng cô bị lạnh, áo khoác của anh đã bị Tô Song Song ngồi lên. anh nghĩ ngợi một chút, nhích lại gần Tô Song Song, sau đó duỗi tay đem cô ôm vào trong ngực. (*-*)

Bản edit này được đăng duy nhất trên diendanlequydon.com. Nếu các bạn đang đọc nó trên một nơi khác thì đây chính là truyện copy ăn cắp k

xin phép. Xin hãy tắt chay và vào nguồn chính đọc truyện để cập nhật chương mới nhanh nhất và ủng hộ editor. Like và share lên facebook cũng là một cách để giúp các editor ngăn chặn tệ nạn ăn cắp.

Thân thể Tô Song Song đang phát run thì bị cảm giác ấm áp của anh bao lấy, khiến cô thấy rất bối rối.

Cô tỉnh táo lại mới nhận ra mình đang mập mờ tựa vào lồng ngực của anh, tay lại không an phận ôm lấy hông anh.

Cô bị dọa sợ, liền nuốt nước miếng một cái, đang muốn thu hồi lại móng vuốt đang sàm sỡ anh thì Tần Mặc đột nhiên cúi đầu nhìn cô.

Mặt của hai người rất gần nhau, dây dưa như vậy khiến mặt Tô Song Song lập tức nóng lên, cô cứ như vậy nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh, đôi mắt đang phản chiếu lại khuôn mặt cô.

Cô liền khấn trương, hô hấp cũng cẩn thận từng li từng tý, cả người như lâm vào trạng thái mê sảng.

"Có thấy ấm hơn chút nào không?" Tần Mặc đột nhiên mở miệng, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, dù trong giọng nói không rõ cảm xúc gì nhưng thái độ lại dịu dàng như vậy, dường như đã... hù dọa cô.

Tô Song Song biết rất rõ ràng động tác của mình rất ngu ngốc nhưng vẫn không nhịn được đưa tay ra sờ cái trán lạnh lẽo của anh.

Cô cười hề hề, hỏi một câu: "Boss, anh bị sốt thấp rồi hả? Sao lại nói như bị mê sảng, đừng dọa tôi!"

Tần Mặc thấy được tất cả kiên nhẫn cũng dễ dàng tha thứ từ lúc sinh ra đến giờ của mình đều để dành cho Tô Song Song, đã giống như thói quen của anh đối với cô. Suy nghĩ này rất kỳ lạ, nhưng anh cũng không muốn giải thích, vẫn như cũ che chở cho cô, truyền ấm áp cho cô.

Tô Song Song được sủng ái mà kinh ngạc, không phải cô có khuynh hướng tự ngược, mà là nếu người từ trước đến giờ luôn ngược mình đột nhiên hỏi mình có lạnh hay không, là ai cũng sẽ hoảng hốt.

Cảm giác này chính là: không phải anh lên cơn sốt cũng là tôi lên cơn sốt!"

Tô Song Song thật đúng là đưa tay ra sờ một cái trán của mình, cảm giác nhiệt độ bình thường, mới chắc chắn không phải mình lên cơn sốt sinh ra ảo giác.

Tô Song Song cảm thấy hôm nay thật kỳ diệu, cô thở phào một cái, cũng tỉnh táo lại, mới phát hiện chiếc váy trên người không đủ giữ ấm.

Cô tự giận mình, ngược lại cũng không biết xấu hổ để cho Tần Mặc ôm mình, chính mình còn đưa tay ra ôm anh, cô bây giờ còn là chiếm tiện nghi của anh.

Nghĩ như vậy, cô lại nhích lại gần ngực anh hơn để bản thân không lạnh mới dừng lại, sau đó nhìn anh, biểu cảm rất đúng mực, cô chỉ là muốn anh sưởi ấm mà thôi.

Tần Mặc không có để ý Tô Song Song lừa mình dối người, chỉ buộc chặt thêm cánh tay đang ôm cô, để cô có thể thoải mái dựa vào anh, đỡ mệt mỏi.

Một lát sau, Tần Mặc lại mở miệng hỏi: "Sau lưng còn đau không? Có muốn đi bệnh viện trước không?"

Tô Song Song lúc này lại sợ hãi choáng váng, cô không nhìn được lại ngẩng đầu nhìn anh, muốn nhìn rõ xem có phải anh sắp xuất hiện nhân cách thứ hai không.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song cũng biết cô suy nghĩ nhiều, anh phiền não vươn tay vuốt lại tóc anh.

Là anh biết không nên nghe theo Tần Cầm, cái gì mà đối với con gái phải dịu dàng, thường xuyên quan tâm, nếu không như thế thì lúc nghe được tâm ý của anh, cô liền bị dọa sợ mà chạy đi.

Nhưng Tô Song Song giống cô gái như vậy sao? Tần Mặc cảm thấy, nếu anh còn nghe lời chị ấy nữa, Tô Song Song mới là bị dọa sợ, anh lập tức nhú mày nhìn cô, bồi thêm một câu: "Cô ở trong ngực tôi run lợi hại như vậy, thật là phiền!" (ta ngã ngửa mất!!)

"..." Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc nói không lưu tình chút nào, ánh mắt sáng lên, rốt cuộc thì anh cũng bình thường lại, biểu tình vô cùng vui vẻ, Tần Mặc chỉ muốn cạy đầu cô ra, xem bên trong rốt cuộc là gì!

"Không sao, chỉ là va đập nhẹ thôi, boss yên tâm, tôi sẽ không run nữa! Không run nữa!" Tô Song Song máu chó bổ sung thêm một câu, đối với Tần Mặc đang ở trạng thái bình thường này, kích động khó có thể diễn tả bằng lời.

Bởi vì Tô Song Song thật sự là sợ Tần Mặc kia dịu dàng thì lại giống như che giấu điều gì, cô bây giờ thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không thể có tâm tư đối phó với anh!

Tần Mặc luôn luôn vô cảm, lại bị cô đánh bại hết lần này đến lần khác, anh thở dài, im lặng nhắm mắt, tự động coi thường Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chị Em Đầu Kỳ Lạ Như Nhau (P1)

Tô Song Song thấy Tần Mặc không để ý, cũng không nói chuyện với mình. Cô quay đầu nhìn chằm chằm phòng giải phẫu, an tĩnh đến lạ thường, tâm can lại co thắt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người đều ngồi yên lặng. Tô Song Song tựa vào ngực Tần Mặc, trong lòng thoáng qua một chút cảm kích.

Cô rất rõ nếu lúc này không có Tần Mặc ở bên cạnh, cô cũng chẳng biết mình nên làm gì.

Tần Cẩm đứng ở ngoài cửa bệnh viện, nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, đột nhiên lại cảm thấy nhức đầu, đưa xe cho Tần Mặc rồi, cô làm sao bây giờ?

Bệnh viện thú y này đặt ở chỗ tương đối vắng vẻ. Hơn nữa lúc này, một bóng người cũng chẳng thấy chứ nói gì là xe taxi?

Ngay khi cô dự định quay lại tiếp tục làm kỳ đà cản mũi, chờ con mèo nhỏ kia phẫu thuật xong sẽ cùng bọn họ trở về thì đột nhiên một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt cô.

Đèn xe nhoáng lên một cái, Tần Cẩm cau mày giơ tay che mắt, sau khi ánh sáng lịm dần không còn chói nữa, cô mới bỏ tay ra, vừa hay thấy có người từ trên xe bước xuống. Cô hừ lạnh một tiếng, chớp chớp mắt, cô có biện pháp rồi.

Người đó không ai khác chính là Âu Dương Minh. Lúc này anh đi ra từ khu nhà trọ của Tô Song Song, khi đứng ngoài xe cúi đầu hút thuốc, anh đã nhìn thấy một màn Tần Mặc hốt hoảng ôm Tô Song Song lên xe của Tần Cầm.

Anh liền bám theo tới đây, trong lúc dừng lại chờ đèn đỏ đã bị tuột mất một chút thời gian, cũng may màu xe thể thao của Tần Cầm quá chói mắt nên rất dễ tìm, nếu không thì chắc anh cũng khó mà tìm được bệnh viện thú y này.

Tóc mái của Âu Dương Minh đang vuốt lên, trong mắt lộ ra vẻ xấu xa, anh nhìn Tần Cầm đang đứng ở cửa bệnh viện, cong môi cười tà.

Anh tiến lên trước, vẫn nhìn Tần Cầm rồi lại liếc mắt vào bên trong bệnh viện: "Thế nào, cô cảm thấy Song Song rất thích hợp làm em dâu của mình?"

Câu nói của anh khiến Tần Cầm tròn tròn mắt, chẳng qua là ngay sau đó cô liền khôi phục như bình thường, ánh mắt cô nhìn Âu Dương Minh lại mang theo nét tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này anh đã để lại ấn tượng vô cùng kém cho Tần Cầm. Cô không trả lời, chỉ nhìn Âu Dương Minh từ trên xuống dưới, tựa như muốn nhìn ra điều gì bất thường.

Bởi vì cô ra nước ngoài từ rất sớm, những người biết Tần Mặc còn có một người chị là không nhiều, biết rõ dáng vẻ của cô lại càng ít ỏi hơn.

Mà tên Âu Dương Minh này chỉ là một Phó tổng trong một công ty con của tập đoàn Tần thị mà vẫn có thể nhận ra cô, chắc chắn anh ta không hề không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chẳng qua là địch không động ta cũng không động, Âu Dương Minh không mở miệng, Tần Cầm cũng chẳng có ý định mở lời trước. Âu Dương

Minh đi một vòng quanh Tần Cầm rồi dự định bước vào trong. Cô lại kéo cánh tay của anh, khiến anh lùi lại đằng sau một bước.

Âu Dương Minh lười biếng dựa vào cây cột bên ngoài bệnh viện, ngược mắt ngả ngón nhìn Tần Cầm, cất giọng tùy tiện nói:: "Thế nào? Mỹ nữ không nỡ để tôi đi?"

Tần Cầm bày ra bộ dạng khinh thường, trực tiếp kéo tay Âu Dương Minh lại, sau đó lôi anh đi tới xe con, nói: "Chị nhìn trúng nhóc rồi! Đi thôi!"

Mặt Âu Dương Minh cứng lại trong nháy mắt, anh còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Cầm lôi lên xe. Khi ngồi cạnh bên người lái, anh đột nhiên nhếch môi cười một tiếng.

Âu Dương Minh nghiêng thân thể dựa sát vào gần người Tần Cầm, mập mờ hướng về phía cô, giọng khinh bạc chứa đầy vẻ trêu chọc: "Sao vậy? Vì em trai mình, cô muốn..."

Âu Dương Minh còn chưa nói hết, Tần Cầm trực tiếp đưa tay lên tát Âu Dương Minh rồi cau mày nói: "Chị đây muốn mượn xe của nhóc dùng một chút, đừng có suy nghĩ nhiều!"

Tần Cầm chưa bao giờ sử dụng loại xe này, cho nên cô cúi đầu nghiên cứu. Lúc cô đã hiểu cách dùng, định lấy chìa khóa của Âu Dương Minh, đột nhiên cô cảm thấy không khí có chút là lạ.

Theo lý thuyết mà nói, tính cách Âu Dương Minh ác liệt như vậy, anh ta không thể nào bị đánh mà vẫn còn bình tĩnh thế được, vừa rồi cái tát của cô còn không chút lưu tình đánh vào mặt anh ta.

Tần Cầm kinh ngạc quay đầu nhìn, liền thấy Âu Dương Minh đang che mặt mình, cau mày trừng hai mắt nhìn, ánh mắt kia mặc dù lộ ra nét khó hiểu nhưng lại không có sự ngả ngón, ngược lại toát lên một chút dịu dàng.

Âu Dương Minh thấy Tần Cầm nhìn mình, suy tư một chút rồi đột nhiên lên tiếng: "Cô là người của Tần Mặc... Bạn gái?"

"?" Tần Cầm cảm thấy tư chất của mình rất tốt, nhưng giờ phút này cũng không tiếp thu nổi sự đả kích này. Cô há miệng, đưa ngón tay ra chỉ mình, dò xét hỏi: "Tôi là ai?"

Âu Dương Minh càng thêm mơ hồ, nhìn Tần Cầm, làm bộ không phải cô có bệnh chứ? Anh xoa xoa gương mặt chẳng biết vì sao lại đau đớn.

Anh hơi nghiêm túc hỏi: "Cô là bạn gái của Tần Mặc, sao lại ở trên xe của tôi? Tại sao tôi lại ở chỗ này? Còn có, mặt tôi bị gì vậy?"

Tần Cầm bị Âu Dương Minh hỏi đến mức nói không ra lời, đôi mắt đào hoa của cô trừng to nhìn Âu Dương Minh, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chị Em Đầu Kỳ Lạ Như Nhau (P2)

Âu Dương Minh thấy vẻ mặt giật mình của Tần Cẩm, càng khẳng định suy nghĩ trong lòng. Nét mặt anh trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: “Khi nào thì cô đánh tôi ngất xỉu vậy? Là Tần Mặc sai xử cô? Hay là cô có ý đồ gì khác?”

Lúc này Tần Cẩm mới lấy lại tinh thần, cô vốn đang nhìn Âu Dương Minh với ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ, giờ phút này lại chuyển sang nồng đậm hứng thú. Đột nhiên Tần Cẩm đến gần Âu Dương Minh, nhìn anh hết sức mập mờ.

"Thế nào? Anh không có hứng thú với tôi?" Tần Cẩm cố ý trêu đùa, giống như muốn thử Âu Dương Minh. Nào biết Âu Dương Minh nghe vậy, chân mày nhíu lại rồi mở cửa chuẩn bị xuống xe.

Tần Cẩm kéo cánh tay Âu Dương Minh lại, vẻ mặt vốn đang trêu đùa cũng khôi phục lại bình thường, nhẹ rên một tiếng: "Bất kể anh đùa bỡn kiểu gì, có vấn đề hay không, Âu Dương Minh, bây giờ tôi chỉ muốn mượn xe của anh, đưa chìa khóa cho tôi đi!"

Tần Cẩm là tổng giám đốc của Tần Thị ở thị trường nước ngoài, cho nên lẽ dĩ nhiên trên người cô cũng có một loại khí thế của boss khiến người khác phải coi trọng lời nói của mình.

Tần Cẩm nghĩ, Âu Dương Minh rắc tâm không tốt, chỉ là đang ra vẻ với cô. Cho nên, nói chuyện với anh ta cô không cần khách khí, giọng nói đầy tính mệnh lệnh.

Tính tình của Âu Dương Minh vốn rất ôn hòa, mặc dù không thích cách ăn nói của Tần Cầm nhưng anh biết cô là bạn gái Tần Mặc, nhìn dáng dấp thì chắc thân phận cũng không thấp, mà cô cũng chẳng chạy đi đâu được, dứt khoát lấy chìa khóa trong túi ra đưa cho cô.

Lúc đặt chìa khóa vào tay Tần Cầm, Âu Dương Minh nhắc chân chuẩn bị xuống xe, Tần Cầm lại nhanh hơn anh một bước khóa kín cửa xe lại.

Tần Cầm quay đầu nhìn Âu Dương Minh hừ một tiếng khinh thường, sau đó cười nói: "Ra là anh định ra về để tôi thả anh xuống, rồi đến chỗ tiểu Tần làm loạn?"

Âu Dương Minh nghe không hiểu lời nói của Tần Cầm, anh nhìn cô, một Âu Dương Minh tao nhã lịch sự rốt cuộc không nhận được nữa, anh tức giận nhưng lại không có tính uy hiếp nhiều lắm, so ra còn kém hơn Tần Cầm.

Cho nên Tần Cầm không thèm để ý, trực tiếp cho xe chạy, còn khinh thường nói một câu: "Nếu anh có bản lĩnh giống như vừa nãy, nói không chừng chị đây còn cảm thấy anh tương đối quyết đoán, bây giờ làm sao vậy?"

Cô liếc mắt nhìn Âu Dương Minh, hừ lạnh một tiếng: "Thật giống hellokitty đang tức giận, sợ còn không bằng con mèo đấy chứ?!"

Âu Dương Minh nghe vậy, đã nổi giận thực sự. Anh tự tay rút chìa khóa xe ra, chỉ tiếc người Tần Cầm nghiêng về phía trước chặn lại, hơn nữa cô đang mặc lễ phục trễ ngực, khẽ cong eo một cái, vòng một còng đầy đặn hơn.

Gò má Âu Dương Minh nhất thời hơi phồng hồng, để cho anh đưa tay ra cướp lại chìa khóa ở dưới ngực phụ nữ, anh không làm được, vì vậy chỉ có thể cắn răng thu tay về.

Lúc này đôi mắt vốn dịu dàng của Âu Dương Minh đã tràn đầy lửa giận, lần đầu gặp phải một người phụ nữ không thể nói lý như thế, làm anh không biết nên xử sự thế nào.

Tần Cầm thấy Âu Dương Minh đang hoảng vậ, người cô liền thẳng tắp chỉ lo lái xe, cũng không nói thêm gì nữa. Bầu không khí giữa hai người tựa như không phải vừa mới giương cung bạt kiếm nhưng cũng có một chút cảm giác căng thẳng.

Tần Cầm lái xe đến quán rượu, không có động tác dư thừa trực tiếp xuống xe, trong nháy mắt đóng cửa, cô vẫn không quên châm chọc Âu Dương Minh một câu: “Tốt nhất anh đừng chọc tới em trai tôi, nếu không đừng nói đến em trai tôi, ngay cả tôi cũng sẽ không để anh được yên!”

Âu Dương Minh nhất thời sửng sò ở trong xe, nhìn bóng lưng Tần Cầm, lúc này anh mới hiểu rõ, không trách nhìn Tần Cầm có chút quen mắt, ra là chị của Tần Mặc vẫn thường xuyên ở nước ngoài!

Âu Dương Minh cảm thấy thật nhục đầu, nhưng chuyện vừa nãy anh cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là Tần Cầm thấy anh đưa Tô Song Song về nhà, có khả năng sẽ nghĩ là anh tranh đoạt bạn gái của Tần Mặc.

Cho nên Tần Cầm mới có thể đánh anh ngất xỉu, nhưng không ngờ anh đột nhiên tỉnh lại nên mới dẫn đến cục diện này. Âu Dương Minh đưa tay xoa gương mặt vẫn còn chút tê dại, nghĩ rằng không lẽ Tần Cầm trực tiếp tập kích mặt mình?

Âu Dương Minh nhìn bóng lưng tiêu sái của Tần Cầm, trong nháy mắt cảm thấy như bị hai chị em nhà này làm cho câm nín. Đứa em đã khó chơi, không nghĩ tới người chị còn lợi hại hơn.

Âu Dương Minh cảm thấy con đường theo đuổi Tô Song Song sẽ còn khó khăn hơn trước rất nhiều, anh nhắm mắt lại mệt mỏi tựa vào ghế xe.

Anh luôn cảm giác mình đã quên mất chuyện quan trọng gì đấy, nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ ra được, chỉ có đau nhức trên mặt vẫn luôn nhắc nhở chuyện anh gặp chị của Tần Mặc không phải là nằm mơ!

Trong bệnh viện, Tô Song Song dựa vào người Tần Mặc, cô trừng mắt đến nỗi không thể trừng thêm được nữa nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh, càng ngày cô càng hết hoảng, luôn thấy có cảm giác xấu lợn lơ ở trong lòng.

Tần Mặc nhận ra người Tô Song Song dần dần cứng ngắc, nhưng lại không biết nên nói gì để an ủi cô, chỉ có thể dùng lực ôm chặt hơn để cho cô cảm nhận được bên cạnh còn có anh.

Đột nhiên bên trong truyền đến động tĩnh, Tô Song Song hết hoảng muốn đứng lên xem thử rốt cuộc có chuyện gì mà quên mất chân mình bị thương. Lúc suýt ngã, may có Tần Mặc đỡ, không thì cô lại được tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi.

Thế nhưng Tô Song Song cũng chẳng phí tâm tư nghĩ nhiều như vậy. Vừa thấy bác sĩ thú y đi ra từ phòng giải phẫu, cô vừa kéo Tần Mặc để anh đỡ cô đi qua vừa tự nhích từng bước dò xét đi.

Bác sĩ thấy dáng vẻ vội vàng của Tô Song Song, cũng biết quan hệ giữa chủ nhân và thú cưng vô cùng tốt, cô tháo khẩu trang xuống rồi thở dài.

Tiếng thở dài của bác sĩ làm Tô Song Song lập tức khẩn trương, hô hấp như ngừng lại. Cô nhìn bác sĩ với gương mặt căng thẳng, mở miệng hỏi bằng giọng nói run run: “Bác sĩ, Tứ gia làm sao rồi?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hoan Nghênh Lần Sau Lại Tới (1)

Tần Mặc rõ ràng đã cảm giác được tâm tình của Tô Song Song có điểm là lạ, anh dùng sức nắm lấy bả vai của Tô Song Song, sau đó nhìn về phía bác sĩ thú y, đôi mắt lại hằn sâu lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Ánh mắt như vậy trực tiếp khiến cho bác sĩ thú y hoảng sợ choáng váng, cho tới bây giờ còn chưa thấy ai mang lại cho mình cảm giác bị áp bách như thế, trong nháy mắt ý thức được nếu mình không nói ra điều gì tốt thì đoán chừng có thể bị giết chết bởi ánh mắt của anh ta.

Bác sĩ thú y nhất thời trầm mặc, bởi vì điều cô sắp nói không phải tốt lành cho lắm, cô sợ đến nỗi không dám mở miệng, nhưng càng im lặng như vậy lại khiến Tô Song Song càng thêm luống cuống, nhìn chăm chăm vào cửa phòng giải phẫu đang mở một nửa.

Cô muốn tự mình đi vào nhìn một chút, nhưng lại cảm giác thân thể hết sức nặng nề, nhất là cái chân bị thương kia, tựa như chỉ muốn quăng cô xuống dưới đất.

Tô Song Song chợt vào một hơi, cố kìm nén nước mắt sắp tuôn ra nghẹn trở về, cô kéo tay bác sĩ thú y ở đối diện mình, vừa mở miệng, giọng nói đã nghẹn ngào: "Tứ gia có phải rất khổ sở không?"

Bác sĩ thú y nghe xong liền sững sốt một chút, sau đó gật đầu: "Mặc dù tôi đã chích thuốc tê cho nó, nhưng lại sợ thương tổn tới thần kinh của nó, nên đã giảm thiểu liều lượng, cho nên nó đang rất đau đớn, không thể cử động được nhiều."

Tô Song Song nghe một chút đã thấy khó chịu rồi, tay kéo bác sĩ thú y: "Vậy nó..." Nói tới đây, Tô Song Song đột nhiên không thể thốt nên lời, thân thể sớm đã mềm nhũn, liền muốn ngồi sụp xuống đất, cũng may đã có Tần Mặc ở bên đỡ lấy cô.

Tần Mặc để cho Tô Song Song xụi lơ thân thể dựa vào người mình, lấy bản thân mình để chống giữ sức nặng từ người cô, không để cho cô bị trượt đi.

Tô Song Song nhất thời cảm giác mình cái gì cũng không có, tay đang kéo bác sĩ thú y cũng buông lỏng ra, cả người đều vô lực, cặp mắt trống rỗng không có hồn, cũng không biết mình đã khóc từ lúc nào.

"Tứ gia! Tứ gia mà không thể chết được, mà chết thì chị làm sao bây giờ!" Tô Song Song kịp phản ứng, bắt đầu gào khóc, âm thanh kia, vang vọng lại giữa bệnh viện vô cùng vắng vẻ.

Tiếng khóc của cô như đánh thức tất cả thú nuôi trong bệnh viện, chúng bắt đầu sợ hãi kêu lên, nhất thời cả bệnh viện thú cưng trở nên ồn ào bởi đủ loại âm thanh.

Bác sĩ thú y rốt cuộc cũng kịp phản ứng, cô vội vàng kéo tay Tô Song Song lại, sau đó một cái tay khác che miệng của Tô Song Song, gấp như có lửa sắp cháy đến nơi: "Tổ tông của tôi ơi! Cô đừng khóc! Một hồi nữa hàng xóm tìm đến, bệnh viện này chắc cũng phải đóng cửa mất!"

Tô Song Song nghẹn ngào, càng nghĩ càng thương tâm, Tứ gia và người thân của cô đều chết hết, bác sĩ thú y lại còn không để cho cô khóc, cô hất tay của bác sĩ thú y đang che miệng mình ra, vẫn khóc lóc như cũ, âm thanh còn lớn hơn vừa rồi.

Tô Song Song vừa khóc vừa nấc lên trách móc: "Nhất định là cô! Nếu như cô tận tâm cứu nó, nó sẽ không phải chết rồi! Mau trả Tứ gia cho tôi!"

Tô Song Song thật ra thì cũng biết không nên trách móc bác sĩ thú y, chẳng qua là trong lòng cô bây giờ thật quá khó chịu, nếu không tìm một người để trút giận, cô sẽ đau lòng khổ sở vô cùng.

Bác sĩ thú y rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng, sáng tỏ hiểu lầm của Tô Song Song, cô gấp gáp mở miệng giải thích: "Tiểu tổ tông của tôi, ngài mèo vẫn kia không có chuyện gì, chẳng qua là mèo con trong bụng ngài ấy chết yếu từ sớm, nhưng sau này nó vẫn có thể mang thai tiếp, cô đừng thương tâm quá! Tứ gia không có chuyện gì rồi!"

"Cái gì?" Tô Song Song nghe thấy Tứ gia không có chuyện gì, liền trực tiếp nấc lên nhìn bác sĩ thú y, một giây kế tiếp liền kịp phản ứng, kéo cánh tay Tần Mặc, để cho anh đỡ mình vào xem một chút.

Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song khóc thì rất khó chịu, nhìn cô khóc thật vất vả, vội vàng dìu cô vào phòng giải phẫu.

Phòng giải phẫu hơi có chút xốc xếch, bên cạnh có một cái lồng bằng thủy tinh sạch sẽ trong suốt, Tô Song Song định thần nhìn lại, Tứ gia đang an tĩnh nằm ở bên trong.

Mặc dù Tứ gia không tỉnh lại nữa, nhưng bởi vì đau đớn, cơ thể hơi co quắp lại, nhưng lại chứng minh nó còn sống.

Tô Song Song chỉ cảm giác mình vừa mới chết tâm giống như được sống lại, bởi vì quá hưng phấn, liền trực tiếp xoay người lại ôm Tần Mặc, tựa vào lồng ngực của anh, kích động cọ xát mặt mình.

Nước mắt nước mũi của cô tất cả đều dấy lên áo sơ mi của Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại không hề chê cười, ngược lại thì cúi đầu nhìn Tô Song Song, trong mắt lộ ra thương tiếc và chiều chuộng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hoan Nghênh Lại Đến (2)

Bác sĩ thú y nghe thấy động vật trong bệnh viện vẫn kêu ồn ào không dứt, nhất thời cảm thấy nhức đầu, cô hít một hơi thật sâu, mới bảo đảm bản thân tiếp tục nhẫn nại.

Bác sĩ thú y nhìn hai người đang vui vẻ ôm nhau, đột nhiên cảm thấy có chút nhức mắt, nam thì đẹp trai, nhìn qua cũng biết có rất nhiều tiền, cô gái tuy ngốc nhưng rất khả ái, vừa nhìn đã biết là tiêu chuẩn người phụ nữ của tổng giám đốc trong tiểu thuyết ngôn tình, lại nghĩ đến cô suốt ngày đơn độc làm bạn với một lũ chó mèo, thật là ghen tỵ đến chảy nước mắt.

Bác sĩ thú y ho nhẹ một tiếng, mặc dù rất không muốn làm kỳ đà cản mũi làm gián đoạn hình ảnh đẹp trước mắt, nhưng có chút chuyện cô nhất định phải nói.

"Hai vị đồng chí, mèo vẫn này cần ở lại đây quan sát một đêm, sáng mai có thể đến đón về, hiện tại thì hai người đã có thể về."

Bác sĩ thú y nói xong, nhìn chân của Tô Song Song: "Chân của cô ấy không nên đứng lâu, vẫn nên nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi!"

Thật ra thì ngụ ý của cô chính là, hai người diễn đủ rồi đấy. Muốn tình cảm thì về nhà mà mập mờ với nhau, sẽ có chiếc giường lớn trải sẵn ga cho hai người, tùy các người lăn lộn, tại sao cứ ở đây liếc mắt đưa tình đả kích một người độc thân như cô!

Tô Song Song lúc này mới ý thức được vừa hành động và lời nói vừa rồi của mình có chút quá đáng, cô vội vàng rời khỏi ngực Tần Mặc, cùng anh

rõ ràng khoảng cách.

Đã lớn như vậy rồi, khuôn mặt Tô Song Song mặc cỡ đồ ửng như quả táo, cô nhìn bác sĩ thú y cười khan một tiếng, không biết nên nói gì cho phải.

Khuôn mặt của cô ấy nhìn rất khả ái, rất dễ gần, cô liếc mắt nhìn Tô Song Song, lại nhìn Tứ gia, cuối cùng than thở một câu: “Cô gái, tôi biết cô và ngài mèo mun này tình cảm rất tốt, nhưng cô cũng đừng thương tâm như vậy, mới vừa rồi đúng là dọa chết tôi.”

Tô Song Song cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, cười nói một tiếng cảm ơn: "Cám ơn cô! Phiền toái cho cô rồi! Nếu như ngày mai có người tìm cô, tôi sẽ bồi thường tổn thất cho cô!"

Tô Song Song bây giờ tỉnh táo lại, tự nhiên nghe thấy khắp bệnh viện đều là tiếng mèo kêu chó hào, ngay cả cô còn thấy khó chịu, đừng nói người ở xung quanh đây, phỏng chừng sáng sớm ngày mai chắc tất cả sẽ đến tìm bác sĩ thú y này tính sổ.

Mặc dù bây giờ, ví tiền của Tô Song Song đang xẹp lép, nhưng coi như cô đi vay tiền, cũng không thể cho người ta thêm phiền toái.

Bác sĩ thú y nghe Tô Song Song nói như vậy, hài lòng liếc mắt nhìn cô, nhất thời cảm thấy cô rất tốt, suy nghĩ một chút lại dặn dò một câu: "Cô gái, tôi thấy cô rất tốt, mới không nhịn được phải khuyên một câu, cô là thật tâm thích mèo chó, coi chúng như bạn tốt là tốt, nhưng cũng đừng quá bi lụy! Tuổi thọ của bọn chúng tự nhiên thấp hơn so với hơn người, có một ngày phải qua đời, đừng quá thương tâm!"

Bác sĩ thú y ở trong bệnh viện thú cưng đã thấy rất nhiều sinh ly tử biệt giữa chủ nhân và thú cưng, cho nên mới có thể bình tĩnh nói ra những lời này.

Mẹ của Tô Song Song là một thiên kim đại tiểu thư, chẳng qua là khi đó cùng ba Tô bỏ trốn, mẹ Tô đã cắt đứt liên lạc với cả nhà.

Bây giờ, người nhà của mẹ cô cũng không quan tâm, đã đoạn tuyệt quan hệ, mà ba mẹ của ba Tô cũng đã mất, cô không còn người thân nào nữa.

Từ khi cha mẹ Tô Song Song qua đời, chỉ còn lại Tô Song Song và Tứ gia sống nương tựa lẫn nhau, mặc dù thỉnh thoảng có chị họ cô tới xem xét cô một chút.

Nhưng Tô gia không thừa nhận cô, chị họ cô cũng không dám quá trắng trợn đến tìm cô, lúc nào đặc biệt quá thì sẽ tới một lúc để giúp cô.

Cho nên Tô Song Song vẫn cảm thấy Tứ gia chính là người thân duy nhất của cô, Tô Song Song mặc dù không đồng ý lời bác sĩ thú y nói, nhưng cũng biết cô là vì tốt cho mình, cô cười gật đầu một cái, lại nói một tiếng cảm ơn.

Bản edit này được đăng độc quyền tại diendanlequydon.com. Nếu các bạn đang đọc truyện tại một trang khác thì đây chính là truyện copy ăn cắp không xin phép. Xin hãy tắt chay và vào nguồn chính đọc để ủng hộ editor cũng như cập nhật chương mới nhanh nhất. Like và share lên fb cũng là một cách để giúp editor.

"Được rồi, cũng đã trẻ thế này, mau đi trở về tắm một cái, nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, mềo mun khôi phục tương đối khá, chờ đến ngày mai thì đón nó về nhà, sẽ mạnh như rồng như cọp rồi!"

Thật ra thì mặt khác, cô cũng là sợ Tô Song Song khóc tiếp, thì đúng là kinh thiên động địa, chắc bệnh viện thú cưng này sẽ nổ tung mất.

Tô Song Song ngượng ngùng cười một tiếng, Tần Mặc trực tiếp lấy tiền từ trong ví ra, đem tất cả để lên trên bàn, là một xấp tiền.

Nhìn bác sĩ thú ý kia trợn trắng mắt lên, Tô Song Song cũng kinh ngạc không ít, dù cô rất cảm tạ bác sĩ thú ý này, nhưng cũng không cần dùng nhiều tiền như vậy chứ, phải đến mấy ngàn nhân dân tệ mất.

Cô đã phải ăn không uống hai tháng rồi, bây giờ cô lấy đâu ra tiền trả nữa, chẳng lẽ lại phải bán mình!

Tô Song Song đang muốn đưa tay thu tiền lại nhưng bác sĩ thú y đã nhanh hơn cô một bước, cười híp mắt rồi trực tiếp nhét tiền vào trong túi mình.

Tô Song Song trợn mắt, cảm giác như đó là tiền của mình vậy, liền quay đầu muốn chất vấn Tần Mặc tại sao phải hào phóng như vậy.

Chẳng lẽ anh cảm thấy cô là hoa tiền của anh sao?

Cô sẽ hào phóng như vậy sao?

Nhưng là Tần Mặc lại không để ý tới Tô Song Song, trực tiếp khom người, ôm cô vào lòng, nhìn bác sĩ thú y gật đầu một cái, coi như tạm biệt.

Anh dứt khoát ôm lấy Tô Song Song đang trợn mắt há mồm sai bước rồi đi.

Bác sĩ thú y vẫn không quên hướng Tần Mặc và Tô Song Song phất tay một cái, sung sướng nói: "Hoan nghênh lần sau trở lại! Tôi nhất định giảm cho các ngài 88%!"

Cho đến lúc Tần Mặc ôm Tô Song Song đặt vào trong xe, Tô Song Song mới phản ứng được, cô nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ xe, quan sát đèn đuốc sáng choang của bệnh viện cách đó không xa, trong lòng nhức nhối, nơi đâu cũng đều đau lòng!

Nhưng Tần Mặc đã vào tư thế lái xe, Tô Song Song chỉ quay đầu hung hãn nhìn Tần Mặc, nói lầm bầm: "Đây chính là tiền của tôi! Tiền của tôi!"

Tần Mặc thật sự là không nghĩ tới Tô Song Song, nhưng lại sợ cô đau lòng không chịu nổi, nói một câu: "Thanh toán được rồi!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ngọt Ngào Ngắn Ngủ. (P1)

Vốn là Tô Song Song rất vui mừng, thế nhưng nghĩ lại, không làm việc thì không hưởng lộc, cô lập tức do dự, cuối cùng nói: “Việc này... Tiền khám bệnh của Tứ Gia, ít nhiều gì tôi cũng sẽ trả lại cho anh.”

Nói đến đây Tô Song Song vội vàng bổ sung thêm một câu: “Anh cho vị bác sĩ kia nhiều tiền boa như vậy, tôi xem như không kể đến nha!”

Tần Mặc biết tính tình của cô, nhìn cô có vẻ yếu đuối nhu nhược, thế nhưng một khi tính khí bùng bình trời dậy, thì tám con ngựa kéo cũng không lại, anh cũng không muốn hao tâm tổn sức cùng cô nói đến chuyện này nữa.

Cùng lắm thì đợi đến lúc cô nhận tiền lương, anh sẽ tìm vài việc nào đó rồi tặng cho cô một ít tiền nữa.

Trong xe bỗng nhiên yên tĩnh, Tô Song Song dựa đầu vào cửa sổ, nhìn cảnh vật ở bên ngoài vụt qua nhanh chóng, thật ra trong lòng cô cảm thấy rất mất mát.

Tuy là Tứ Gia không có chuyện gì, thế nhưng dù sao nó cũng không ở đây. Cô bậm môi, cố thúc ép bản thân phải mạnh mẽ lên. Không biết ngày hôm nay cô bị làm sao, tự dưng cảm thấy rất muốn khóc, nhưng lại không muốn mất mặt trước mặt Tần Mặc nên cố nén lại.

Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song, anh cũng biết tại sao cô lại im lặng như vậy, anh hơi hé miệng, cúi cùng nghĩ lại, chuyện này nên để cô ấy tự thông suốt.

Hơn nữa Tần Mặc nghĩ đến một vấn đề quan trọng, nếu đột nhiên anh quan tâm an ủi cô vài câu, đối với bộ não không bình thường của Tô Song Song, chắc chắn sẽ khiến anh tức giận.

Sở dĩ Tần Mặc im lặng, để mặc Tô Song Song dựa đầu vào cửa sổ, đáng vẻ đau buồn là muốn cô trút hết khó chịu trong lòng.

Nhưng mặt đất phía trước đột nhiên nhô lên, chiếc xe khẽ lắc lư, thân thể Tô Song Song cũng khẽ run rẩy theo, kết quả là đầu của cô cùng cửa xe bằng thủy tinh thân mật tiếp xúc nhau.

Tô Song Song cắn răng, cơ thể cứng ngắc, vội vàng ngồi sát vào ghế, đúng lúc sau ót lại va phải ghế khiến đầu óc cô mơ màng, cô định đưa tay xoa xoa, thế nhưng lại liếc sang Tần Mặc, cô sợ anh thấy một trận vừa rồi của mình, khiến anh chê cười, cô liền mạnh mẽ chịu đựng.

Hai người đến phía dưới dãy nhà, Tô Song Song thở dài, sau đó để mặc cho Tần Mặc ôm cô lên, ai bảo chiếc gậy của cô vẫn còn nằm ở cửa phòng trọ chứ.

Tô Song Song dựa vào trong lòng Tần Mặc, ánh mắt hơi lộ vẻ bi thương nhìn cửa sổ nhỏ của nhà trọ.

Trong lòng cô nghĩ: Không biết gậy của cô có bị ai khác lấy không, nếu bị ai đó vô lương tâm nhặt lấy thì tối hôm nay và sáng sớm ngày mai cô sẽ sống thế nào!

Trong lúc Tần Mặc ôm cô ra khỏi thang máy, đèn cũng sáng lên, Tô Song Song vội vàng nhắm mắt lại, sau đó cẩn thận mở một chút, liếc một cái, rồi lập tức nhắm mắt lại, trong lòng có vô số vạch chảy dài.

Gậy của cô thật sự bị người vô lương tâm nào đó lấy mất rồi! Lúc cô ngã trên mặt đất cầu cứu, hầu như toàn bộ nhà trọ giống như không có ai, cũng chẳng có người nào đến cứu cô cả.

Thế mà cô vừa đi khỏi thì đã có người xuất hiện lấy đi gậy của cô, thật là quá xui xẻo mà!

Đương nhiên Tần Mặc cũng biết chuyện, anh ôm cô hướng về phía nhà trọ của cô, sau đó đặt cô lên giường.

Tần Mặc đứng ở bên cạnh, mặt không chút thay đổi, hoàn toàn nghiêm chỉnh nói: “Cô phải thay đồ ngủ đúng không? Tôi sẽ giúp cô, thay đồ xong tôi đỡ cô vào nhà vệ sinh rửa mặt.”

“...” Tô Song Song khẽ ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, giống như lần đầu thấy anh như thế này vậy, cô cười khan một tiếng, sau đó đưa tay chỉ vào bản thân mình, rồi lại chỉ về phía tủ quần áo.

Cô còn chưa kịp mở miệng, Tần Mặc liền xoay người một cái, đi thẳng tới kéo cửa tủ quần áo.

Ôi trời ơi! Hai ngày nay Tô Song Song hơi lười biếng nên nhét tất cả đồ đạc vào tủ, bởi vậy chỉ trong giây lát, tất cả quần áo màu sắc rực rỡ đều rút ra ngoài.

Tần Mặc nhìn chiếc quần nhỏ rơi trên giày da bóng loáng của mình, lập tức cảm thấy đau đầu.

Tô Song Song sợ đến ngây người, một câu “Không nên” cứ như vậy mắc ở trong họng. Hiện tại cô rất ân hận, tại sao không phải nói trước rồi hãy hành động chứ?

Thật ra cô muốn nói mà chưa kịp nói ra: Cô là một nữ sinh, để Boss cầm giúp áo ngủ như vậy có chút không tốt lắm!

Thế nhưng Tần Mặc lại không có cách nào hiểu được hàm ý trong đầu của Tô Song Song, anh còn tưởng Tô Song Song chỉ vào tủ là muốn anh giúp cô lấy đồ ngủ để ở trong tủ đồ.

Tô Song Song haha cười khan một tiếng, hai tay chống xuống giường, cô nghĩ muốn thay đổi quá khứ, sắc mặt dường như xuất hiện màu sắc kì lạ, lúc này cô hận không thể đâm đầu vào tường giả chết được.

“Việc này... Tủ quần áo này là bị Tứ Gia phá đó! Tứ Gia phá!” Tô Song Song nói một câu, cũng không quan tâm Tần Mặc tin hay không, dù sao thì cô tin mà.

Tần Mặc cúi người xuống định nhặt chiếc quần nhỏ rơi trên giày của anh, Tô Song Song liền kích động, không quan tâm chân của mình bị thương, vội vàng nhào tới, giật lấy quần nhỏ trên giày của Tần Mặc, bởi vì quá cấp bách, cô tiện tay ném nó về phía sau.

Sau đó quần nhỏ của cô vẽ một đường pa-ra-bôn đẹp mắt ở trên không trung, thẳng một đường rơi xuống ngay mâm thức ăn cô vừa ăn xong mà chưa kịp dọn dẹp.

Tần Mặc và Tô Song Song cùng quay đầu nhìn thoáng qua, Tô Song Song lập tức quỳ rạp trên mặt đất, giả chết không đứng dậy, hiện tại bây giờ cô đúng là phá quán tử phá suất*

Dù sao thì cô ở trước mặt Tần Mặc hình tượng nào cũng không có, cô liền nằm cứng đờ, trong lòng suy nghĩ sẽ không chiếm tiện nghi, không chiếm, lẩm bẩm nói: “Boss, giúp tôi đứng lên, tôi đứng không được!”

Tô Song Song còn chưa mở miệng, Tần Mặc đã nhanh chóng cúi xuống, vươn tay ra kéo cô từ dưới đất đứng lên, một tay anh đỡ ngay hông của cô, để chân sau của cô đứng thẳng.

Tần Mặc đưa tay chỉ về phía tủ quần áo hết sức khó coi trước mặt, giọng nói vẫn lạnh như băng lộ ra chút bất đắc dĩ, “Cô tự đi lấy đi.”

Tô Song Song nhìn đồng quần áo bị cô tùy tiện chất đống thành một, cố gắng nhớ áo ngủ cô cởi ra ngày hôm qua bị nhét vào tầng thứ mấy, thế

nhưng suy nghĩ một lúc lâu cũng không nhớ được gì.

Cô thở dài, khẽ ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, dáng vẻ như tôi chỉ muốn tốt cho anh: “Boss, nếu thật sự anh nhìn không được, hay là quay đầu đi.”

Tô Song Song thật sự là muốn tốt cho Tần Mặc, vừa nhìn thấy tiểu cầm thú liền có ý nghĩ trong sáng, để anh ta chịu đựng ngăn tủ lộn xộn như vậy không chừng anh ta sẽ để mặc cô ở chỗ này, bây giờ anh hết lòng quan tâm giúp đỡ thế này cũng xem như là kiềm chế hết mức rồi.

*: phá quán tử phá suất: tạm dịch là Bình sứ chẳng cần giữ gìn. Ý nói TSS đã không có thể diện trước TM thì bây giờ chẳng cần giữ làm gì nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ngọt Ngào Ngủ Ngủ. (P2)

Nếu để anh thấy bộ dạng hùng dũng của cô khi lật tung tủ quần áo, không chừng anh sẽ đoạn tuyệt tình bạn với cô, cô không có nạng, muốn cắt đứt tình bạn thì cũng phải chờ đến ngày mai, bởi vậy mới tốt bụng nhắc nhở anh một chút.

Tần Mặc nghe xong liền nghiêng đầu, không nhìn tủ quần áo của cô nữa, Tô Song Song vội vàng vươn tay, sau một trận lục lọi lộn xộn, cuối cùng cô cũng tìm được chiếc áo ngủ nhả nhúm của mình trong đống quần áo.

Tô Song Song nhú mào, không có cách nào cả, quần áo quá nhàu, cô run lên, vuốt vuốt các nếp nhăn, vội vàng đóng cửa tủ quần áo, chỉ tiếc quần áo trong tủ quá lộn xộn nên tất cả đều rơi ra ngoài, bởi vậy không thể đóng cửa được.

Tô Song Song sốt ruột, một tay cô cầm áo ngủ, một tay bỏ quần áo của cô vào tủ, vội vàng xoắn xuýt.

Đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, cô đưa mắt nhìn về phía của Tần Mặc, cảm giác không đúng càng lúc càng mạnh mẽ, cô chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Liền nhìn thấy Tần Mặc đang chau mày nhìn mình, chân mày kia chau lại tưởng như muốn thành bánh quai chèo*

Trong lòng Tô Song Song thầm hừ lạnh một câu: Cho anh tò mò này! Nhìn đi! Nhìn đi! Hiếu kì giết chết mèo! Tự mình chịu không nổi nha!

Nhưng trên nét mặt của cô lại không dám lộ ra bất cứ điều gì, vẫn cười nịnh nọt, tay cũng không dừng lại, vắt áo ngủ lên vai của mình, hai tay ném quần áo bị rơi xuống đất vào trong tủ, cuối cùng vắt vả đóng cửa tủ lại.

Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, sau đó kéo tay áo của Tần Mặc, muốn nói cô làm xong rồi, lúc này Tần Mặc mới đen mặt dìu cô vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của tất cả phòng trọ đều làm thủy tinh nửa trong suốt, bình thường Tô Song Song chỉ ở một mình, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới lúc thay quần áo phải để phòng người ngoài.

Bây giờ cầm áo ngủ, ngồi ở trên bồn cầu, nhìn Tần Mặc dựa lưng vào cửa kiếng, tuy rằng anh chỉ quay lưng về phía cô, nhưng tại sao cô lại cảm thấy không được tự nhiên chứ?

Cuối cùng Tô Song Song nhanh trí quyết định trước tiên cứ mặc thế này, chờ Tần Mặc đi rồi, cô sẽ thay đồ trên giường, sau đó đi ngủ!

Lúc Tần Mặc vào phòng vệ sinh để rửa tay, nhìn thấy áo ngủ nhăn nhúm của Tô Song Song ở trên bồn cầu, anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Anh cảm giác đầu mình càng đau hơn, ngay cả huyết thái dương cũng giật thình thịch, anh muốn tự hỏi bản thân mình, chắc chắn là tình cảm của anh đặt sai chỗ rồi, anh làm sao coi trọng cô được nữa.

Nhưng khi Tô Song Song ngẩng mặt nhìn anh cười ngượng ngùng, đôi mắt bán nguyệt cong cong, lộ ra một đôi lúm đồng tiền đáng yêu, ngoan ngoãn như một chú mèo con, khiến con tim vốn đang cứng răn lạnh lùng của anh trong nháy mắt cảm giác được một tình cảm ấm áp.

Anh giống như có chút trách nhiệm, đi đến đỡ cô dậy, tuy rằng không cần thiết, thế nhưng anh ôm ngang cô như cũ, đi từng bước vô cùng bình thản.

Tô Song Song cảm giác như mình muốn khóc, đầu choáng váng đến hoa mắt, hai mí mắt đã bắt đầu đánh nhau, dường như không mở ra được.

Cô cố gắng không để cho mình ngủ, vốn dĩ cô đã không quan tâm Tần Mặc nghĩ như thế nào, hiện tại chỉ muốn nằm lên giường ngủ một giấc thật ngon.

Chỉ là chưa đến giường, cô đã bị sâu ngủ đánh bại, dựa vào lồng ngực ấm áp cứng rắn của anh, hoàn toàn không để ý tới danh dự mà ngủ.

Tần Mặc vừa định đặt Tô Song Song xuống giường, cảm giác được cổ của cô đang cố gắng gượng, rồi cô nghiêng đầu một cái, ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, động tác chậm lại, cẩn thận đặt cô xuống giường, đỡ lấy thân thể, trước tiên để cô ngồi xuống thật tốt đã.

Anh đang muốn rút cánh tay đang đặt sau lưng của cô thì đột nhiên phát hiện cô mặc nội y đi ngủ, lông mày anh khẽ cau lại.

Anh đưa tay mở chiếc kẹp đang cách một lớp áo ở phía sau, suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra có nên cởi nội y của cô ra trước rồi mới cởi đồ giùm cô hay không, cuối cùng anh bỏ qua.

Anh khom người xuống đắp kín mền cho Tô Song Song, rồi ngồi bên giường khẽ cúi đầu nhìn cô, Tô Song Song lúc ngủ trông vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu.

Bởi vì lúc này đã khóc nên mắt hơi sưng lên, có lẽ ngủ không được ngon giấc, hàng mi dài run run, Tần Mặc vươn tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song, cảm giác thật tốt như anh nghĩ.

Cuối cùng anh đứng dậy, dự định rời đi, vừa mới xoay người, anh liền quay lại, cúi người xuống, hôn lên trán cô, hành động vô cùng thân mật.

Chẳng qua là ngay lúc anh đứng dậy, lập tức thấy cửa tủ bị Tô Song Song chập vật đóng lại ở bên kia kêu “thình thịch” một tiếng, cánh cửa tủ không chịu nổi gánh nặng liền mở ra, lúc trước Tô Song Song đã cố nhét quần áo vào, trong giây lát liền đổ ra ngoài.

Tần Mặc xoay người chứng kiến cảnh này, trong chớp mắt nghĩ rằng Tô Song Song đúng là người với vật như nhau, luôn luôn phá hư thời khắc tốt đẹp nhất!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Mùa Thu Hoài Niệm Mùa Xuân Tương Tư (P1)

Sáng hôm sau, Tô Song Song tỉnh dậy, cô trở mình, đột nhiên cảm thấy ngực mình phình lên, rất không thoải mái. Cô đưa tay gãi gãi, bỗng phát hiện khuy cài phía sau đã được mở ra từ lúc nào, hơn nữa nội y cũng xộc xệch trước ngực.

Cô cau mày ngồi dậy, cúi đầu nhìn, lập tức trừng mắt thật to vì kinh sợ. Cái quái gì đây? Sao nội y của mình lại trở thành như vậy?.

Mắt Tô Song Song đảo quanh một vòng, cố gắng hồi tưởng lại chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, rốt cuộc cô đã ngủ thế nào?

Khi nhớ ra hôm qua mình nằm trong ngực Tần Mặc mà ngủ, cô liền trực tiếp bổ nhào về phía trước, ôm chần kêu rên lên!

Miệng Tô Song Song lẩm bẩm liên hồi: "Tô Song Song ơi Tô Song Song! Mày còn có liêm sỉ không! Còn liêm sỉ hay không hả?!"

Thế nhưng cô nghĩ lại, bình thường cô ngủ rất biết điều. Lúc trước cũng có lần cô từng mặc nội y đi ngủ, nhưng từ đó cho tới bây giờ đều không như thế nữa!

Đột nhiên một ý nghĩ xông lên trong đầu Tô Song Song, cô kinh ngạc trợn to mắt, vội vàng cúi đầu vén chăn lên, thấy mình vẫn còn mang quần ngủ thì thở phào nhẹ nhõm.

Từ lần trước ở nhà Tần Mặc xảy ra chuyện xấu hổ về đai đeo váy ngủ, Tô Song Song liền tìm áo ngủ có ống tay và quần dài.

Giờ phút này cô cảm giác mình thật sự rất nhìn xa trông rộng, quá mức cơ trí, nếu không tối hôm qua chắc cô sẽ khó mà giữ trinh tiết được.

Tô Song Song ngồi thẳng người, thấy mình vẫn còn liêm sỉ, cũng chẳng định lo lắng mãi chuyện nội y. Cô đang suy nghĩ xem mình nên xuống giường rửa mặt bằng cách nào thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó có một mùi thơm quyến rũ bay vào, tầm mắt Tô Song Song như rađa dừng lại trước cửa.

Cô lập tức bỏ qua Tần Mặc, hai mắt sáng lấp lánh theo dõi món đồ anh cầm trên tay. Dựa vào hiểu biết của Tô Song Song với Tần Mặc, anh luôn yêu cầu khá cao về thức ăn, vì vậy ánh mắt cô tràn ngập mong đợi nhìn Tần Mặc đi tới.

Khi thấy túi xách đựng thức ăn của Hoàng Cố Hương, Tô Song Song nhất thời càng thêm yêu thích Tần Mặc! Quả thật đi theo boss lăn lộn, ngày ngày đều được ăn cháo của Hoàng Cố Hương!

Tô Song Song nghĩ một chút, định tự động quên đi chuyện nội y bị mở. Mặc dù da mặt cô tương đối dày, nhưng đây không phải là chuyện cô có thể tùy tiện nói ra!

Nào biết Tần Mặc để cháo lên bàn xong, lạnh nhạt quay đầu nhìn Tô Song Song, quét một vòng trước ngực cô, khẽ nhíu mày một cái, lộ ra biểu tình chê bai.

"Đồ lót của cô có vấn đề, không thể cởi ra được lúc đang mặc quần áo." Tần Mặc nói rất nghiêm túc, vẻ mặt giống như đang nghiên cứu một vấn đề học thuật vậy.

"..." Nhất thời cả người Tô Song Song toát mồ hôi lạnh, khóe miệng cô co rút, rất muốn rống to: Ai nói với anh lúc đang mặc quần áo thì có thể cởi

nội y ra? Cho dù có kỹ năng này thì một người đàn ông lạnh lẽo vô vị như anh làm sao biết được chứ?!

Nói qua cũng phải nói lại, cô có thể nghiêm túc thảo luận vấn đề này cùng một người đàn ông mà ngay cả hôn môi người con gái khác cũng chưa từng không?

Nhưng Tô Song Song giật giật mũi, hít một hơi, ngửi được hương vị ngọt ngào của cháo trong không khí, vì thức ăn ngon, cô nhin.

Cô thở sâu một cái để bình tĩnh lại, sau đó kéo ra nụ cười nịnh nọt, híp mắt lại nói: "Cái đó, ai lại đáng ghét như vậy nói cho Boss chưa cởi áo ngoài cũng có thể mở nội y ra? Chuyện xấu xa thế mà cũng nói với anh, làm vậy bẩn tâm hồn trong trắng của anh? Thật sự là tội ác tà trời!"

Vẻ mặt Tần Mặc vẫn bình thường, chẳng qua là ánh mắt lại lạnh như băng, vẻ nghi hoặc trong nháy mắt chuyển thành ghét bỏ.

Ngón tay thon dài của anh gõ lên đồ ăn có hương vị ngọt ngào trên bàn, môi mỏng hơi mở ra, rất bình thản phun ra ba chữ: "Tiếng người nói."

Tô Song Song sống chung với Tần Mặc đã lâu, cảm giác được sự uy hiếp mạnh mẽ của anh, lập tức làm ra bộ dạng nghiêm túc, nói đâu ra đấy: "Quả thật như thế, nhưng mà đối với sự thiếu kinh nghiệm thực chiến của Boss mà nói, không làm được việc này!"

Trong lòng Tô Song Song đã sớm rơi lệ đầy mắt, không nhin được nước bọt: Mặc dù biết tâm hồn xử nam của Boss rất trong sáng, nhưng mới sáng sớm đã thảo luận vấn đề động trời này với cô là sao? Anh nghịch ngợm như vậy, là do ông nội dạy sao?

Tần Mặc nghe cô nói, chân mày nhíu lại, theo bản năng đi vài bước về phía Tô Song Song. Cô vừa thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh, nhất thời bị hù dọa vội vòng tay che ngực, dáng vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục.

Cô dịch về phía sau từng bước, nói lắp ba lắp bắp: "Boss, nếu ngài muốn rèn luyện kinh nghiệm thực chiến thì tìm người khác đi, tôi không thể cung cấp cho ngài loại hình phục vụ này đâu!"

Bước chân Tần Mặc dừng một chút, sự ghét bỏ trong mắt lập tức càng thêm nồng đậm, anh đưa tay ra, làm bộ không thèm quan tâm tới dáng vẻ lúc này của Tô Song Song: "Cô không rửa mặt à?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hai Chúng Ta Là Gì? (P1)

Tô Song Song suy nghĩ một chút lại đẩy chiếc hộp trở về, nói với Tần Mặc: "Cảm ơn Boss rất nhiều, nhưng mà quà tặng quý giá như vậy tôi không thể nhận."

Ngược lại Tần Mặc không hề bất ngờ, mặc dù thoát nhìn Tô Song Song có vẻ rất không có danh dự, bình thường thích chiếm tiện nghi nhỏ, nhưng thật ra sâu bên trong là một người rất có nguyên tắc, đây cũng là một trong những điểm làm anh thích, không có lòng tham.

"Vậy cứ xem như là đồ công ty bố trí cho cô đi, làm trợ lý của tôi, lại cầm trong tay một cái điện thoại di động tồi tàn cũ kỹ, thật là ném hết mặt mũi của tôi." Tần Mặc nói xong liếc cái điện thoại đã sớm bị tan xương nát thịt của Tô Song Song một cái, sau đó lại đưa tay đẩy cái hộp đựng điện thoại trên bàn về phía trước một chút.

Tô Song Song chớp chớp mắt, cô cũng cảm giác được theo như khí thế lạnh lùng của tổng giám đốc toát ra từ người anh, sợ cô khiến anh mất mặt cũng hợp với lẽ thường.

Tô Song Song nhìn hộp điện thoại di động trước mặt một chút, nâng lên khuôn mặt tươi cười, chẳng qua vẫn như cũ bổ sung thêm một câu: "Tiền lương tôi làm trợ lý ở đây cũng không cần, xem như thay bằng chiếc điện thoại này nha!"

Tô Song Song nói xong cười híp mắt vươn tay ra, nhìn ký hiệu nửa quả táo bị gặm một bên ở trên hộp, cô mở ra xem, đây cũng là điện thoại nửa

quả táo kiểu mới nhất, hơn nữa còn có phong cách màu phấn hồng thật đẹp a.

Lập tức từ trong đáy mắt Tô Song Song đâu đâu cũng thấy đầy trái tim nhỏ bay bay, bởi vì hưng phấn mà đầu ngón chân đều quắp lại hết cả, ngay sau đó chân nhỏ di chuyển lộn xộn, không cẩn thận liền động đến chỗ vết thương, đau nhức đến nỗi cô phải nhe răng nhếch miệng, nhưng gương mặt vẫn vui tươi như cũ.

"Tùy cô." Tần Mặc nói xong ngồi trở lại trên giường, nhìn Tô Song Song chỉ bởi vì một cái điện thoại mới đã có thể vui vẻ như vậy, nhưng gương mặt này ngày ngày nhìn anh lúc nào cũng tỏ vẻ dăm chiêu ử dột, lập tức trong lòng không thể gọi là tốt được.

Theo như lời Tô Song Song nói, một khi tâm tình Tần Boss không tốt đẹp, cô cũng đừng suy nghĩ đến chuyện được thoải mái, quả thực chỉ trong nháy mắt Tần Mặc liền tung ra đại chiêu, anh cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay của mình, lạnh lùng nói: "Cô còn thời gian mười lăm phút."

Bong bóng màu hồng trong mắt Tô Song Song lập tức vỡ nát rơi đầy đất, cô quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, trong lòng gào lên một tiếng: Không phải là còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ làm việc sao!

Chỉ là vừa mới nhận lấy lòng tốt của người ta, thế nên lúc này Tô Song Song giận mà không dám nói gì chỉ cúi đầu nhanh chóng húp hết bát cháo, nhưng ánh mắt vẫn hiện lên hình trái tim như cũ nhìn chiếc điện thoại in hình nửa quả táo đặt ở bên cạnh.

Cơm nước xong, Tô Song Song loay hoay táy máy với cái điện thoại mới, lúc này đột nhiên nhớ tới, mình còn chưa gọi điện thoại cho Tô Mộ nữa, nghĩ vậy nên cô vội vàng để thê di động của mình vào trong điện thoại mới, nghe âm thanh mở máy của điện thoại, nụ cười nơi khóe miệng của cô không thể khép lại được.

Tần Mặc trở về phòng trọ của mình lấy vài thứ đơn giản xong, trở lại đón Tô Song Song, vừa đi xuống dưới, đã nhìn thấy vẻ mặt cười khúc khích của cô, Tần Mặc quyết định không nhìn đến.

Anh sải bước tiến vào, theo thói quen đỡ Tô Song Song từ trên giường thẳng dậy, ôm ngang người cô vô cùng tự nhiên.

Dường như Tô Song Song cũng đã có thói quen bị Tần Boss ôm tới ôm lui, sớm đã không còn cái loại cảm giác mất tự nhiên như lúc ban đầu nữa rồi, một tay cô ôm lấy cổ Tần Mặc, lắc lắc cái chân bị thương.

"Boss, tôi đã nói với Tô Tô rồi, về sau vẫn nên để cho cô ấy đưa tôi tới công ty đi, dù sao chân của tôi cũng gần bình thường rồi, chân sau cũng có thể nhảy nhót!"

Tần Mặc ôm Tô Song Song đứng ở trong thang máy, đối với những lời này của cô, không có phản ứng gì, Tô Song Song bấu mỗi một cái, xem như Tần Mặc đã ngầm chấp nhận.

Bầu không khí giữa hai người trong nháy mắt trở nên có chút lúng túng xấu hổ, cũng may thang máy nhanh chóng xuống tới tầng chót. Tần Mặc ôm Tô Song Song sải bước đi đi ra ngoài, Tô Song Song ở trong lòng anh nhìn ra xung quanh liền thấy bánh xe của Tô Mộ đã gần muốn rớt ra.

Vừa vặn lúc này Tô Mộ từ trên xe bước xuống, nhìn thấy Tần Mặc ôm ôm Tô Song Song đi ra, cô phát phát tay, trong mắt lại viết rõ: Em gái cô, đã có Boss hộ tống còn muốn giày vò tôi!

Tô Song Song vội vàng nháy mắt một cái, lấy lòng Tô Mộ, hiện giờ Tô Mộ cũng đã biết Tần Mặc chính là đại Boss của công ty, thấy anh đi tới, vội vàng cúi đầu khom lưng, chào chào hỏi hỏi.

Cái điệu bộ chân chó kia của cô, làm cho Tô Song Song có cảm giác mình là người luôn luôn biết chuyện nhưng cũng không bằng...

Tần Mặc hướng Tô Mộ gật đầu một cái, đây có thể coi như là vinh dự lớn lao vô vùng rồi, hai mắt Tô Mộ lập tức tạo thành hai trái tim, cảm giác được tiền đồ tương lai của mình thật sáng lạng.

Chẳng qua đến thời điểm cô kịp phản ứng, Tần Mặc đã ôm Tô Song Song lướt qua mình, tiếp tục bước về phía trước, lúc này Tô Song Song cũng hiểu chuyện, nhướn cổ lên, đưa tay chỉ cái xe cũ nhỏ bé mà Tần Mặc mới vừa nãy đã đi lướt qua.

"Boss, xe ở đằng kia mà! Tuy rằng nó đã bị phá hư tàn tạ không còn ra hình dáng một cái xe nữa, thế nhưng ngài không thể bỏ qua nó như thế a!"

Tần Mặc nghe Tô Song Song cắn nhai lại nhai, rốt cuộc dừng lại, anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, khẽ nhíu lông mày một chút, ngay sau đó bắt đầu nói chuyện theo tư duy của Tần Thị: "Tôi là người nghĩ muốn dùng là dùng, không muốn dùng cũng cần cô nói hay sao? Khi nào không đưa đón cô, tôi mới tính đến nó."

Emma. . . Tô Song Song lập tức như bị sét đánh, trừng to hai mắt nhìn chăm chăm vào cặp mắt đào hoa tràn ngập khí phách của Tần Mặc.

Mà Tô Mộ đang đứng phía sau hai người bọn họ lúc này đã bị lời nói bá đạo tràn ngập khí thế tổng giám đốc đánh bại trong nháy mắt.

Cô nhảy dựng lên, nhìn Tô Song Song phất phất tay, sau đó nhanh như chớp chạy vào trong xe của mình, không quên quay đầu thêm dầu thêm mỡ đùa cợt: "Boss, tiểu nha đầu không biết tốt xấu Tô Song Song này giao lại cho ngài xử trí! Tùy tiện muốn xử trí như thế nào cũng được!"

"Ai... Tôi nói cô!" Tô Song Song giương nanh múa vuốt tựa đầu trên vai Tần Mặc, muốn quay đi bắt lấy Tô Mộ, nhưng mà chỗ đó chẳng còn thấy bóng dáng của Tô Mộ nữa, ngay cả cái xe hư hỏng của cô ấy cũng như một làn khói mà bay đi rồi.

"Cô có thể xuống dưới được không?" Ánh mắt Tần Mặc hếch lên một cái, liếc mắt nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song lúc này mới phản ứng được, tư thế này của cô thật sự quá càn rỡ! Một tay chống lên vai Tần Mặc, một tay nữa lại đè đầu anh đến nỗi phải cúi xuống, quả thực là muốn từ trên người Tần Mặc bay lên rồi.

Cô sợ đến nỗi thân thể mềm nhũn, vội vàng thu tay về, kéo ra một nụ cười áy này đây vẻ chân chó, thận trọng vươn tay sửa lại mái tóc của Tần Mặc đã bị cô làm loạn.

"Boss, tôi biết lỗi rồi! Hay là ngài trở về đi?" Tô Song Song vừa nói vừa duỗi đầu một cái.

Nhất định Tần Mặc là một tuyển thủ thể hình, anh dùng một tay ôm cô chẳng khác gì đang chơi đùa, bởi vậy nếu anh có suy nghĩ dùng một tay còn lại mà trả thù cô, nhất định vô cùng thuận tiện.

Chỉ có điều Tần Mặc lại cúi đầu, dùng cằm của mình nhẹ nhàng cọ cọ vào đỉnh đầu Tô Song Song, sau đó lạnh như băng mà nói: "Còn như vậy nữa, cái chân này của cô có muốn tốt hơn hay không?"

Tô Song Song đưa tay xoa xoa đỉnh đầu mới vừa bị Tần Mặc cọ qua, đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa bị lừa gạt, tên tiểu cầm thú này từ lúc nào lại đổi tính vậy. Bỗng nhiên trở nên dịu dàng như nước, thật làm cho cô sợ hãi không dứt. (Lin: kẻ cuồng ngược, ngược hoài nghiệm rồi sủng là k chịu nổi mà.)

Tần Mặc không nói gì thêm, anh vẫn chờ Tô Song Song tự mình suy nghĩ mở ra điểm mấu chốt, đang muốn bước lên mấy bước đi vào bãi đỗ xe, đột nhiên cách đó không xa lại vang lên một tiếng còi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hai Chúng Ta Coi Là Gì? (P2)

Tần Mặc và Tô Song Song cùng quay đầu nhìn sang, liền thấy Âu Dương Minh từ trong một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn bước xuống, vẻ mặt ôn nhu nhìn Tô Song Song mà cười.

Hiện giờ đối với loại không biết khi nào thì thay đổi thành một tính cách khác của Âu Dương Minh mà nói, Tô Song Song thực sự có chút sợ hãi, thế nhưng trên nét mặt không biểu lộ gì, cô nhìn anh tươi cười vẫy vẫy tay.

"Âu Dương Phó tổng, ngài khỏe!" Từ lúc Âu Dương Minh lộ ra tính cách bất cần đời kia, Tô Song Song liền nảy ra suy nghĩ cô nên đối xử khách khí với anh một chút vẫn tốt hơn, người mình không có hiểu rõ, làm sao có thể làm bạn tốt được?

Hiển nhiên Âu Dương Minh đối với việc đột nhiên Tô Song Song trở nên khách khí với mình, có hơi không thích ứng, nét mặt anh hơi cứng ngắt một chút, ngay sau đó sải bước đi tới.

Hôm nay Âu Dương Minh đeo một chiếc kính mắt màu bạc nhã nhặn, vô cùng phù hợp với khí chất nho nhã của anh: "Song Song, tôi nhớ có nói hôm nay tôi sẽ tới đón em đi làm."

Tô Song Song hơi sững sờ, cô cũng nhớ rất rõ là ngày hôm qua cô đã từ chối rồi a! Lẽ nào nhất thời thay đổi tính tình liền mất trí nhớ, quên mất những chuyện này, nhưng mà làm thế nào anh ấy lại nảy ra cái suy tưởng rằng, cô đã đồng ý để cho anh tới đón cô đi làm kia chứ ?

Tần Mặc vừa nghe mấy lời Âu Dương Minh nói, cúi đầu nhìn đều là vẻ dò xét nồng nặc, ánh mắt đưa tin rất rõ ràng: Nếu thật sự cô đã đồng ý, vậy chết như thế nào chính cô tự chọn đi!

Tô Song Song cảm nhận được ánh mắt giống như dao sắc của Tần Mặc, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh cười ha ha một tiếng, sau đó quay đầu lại mà hướng Âu Dương Minh cười xin lỗi.

Cô giải thích: "Âu Dương Phó tổng, ý tốt của anh tôi xin nhận ở trong lòng, nhưng mà chuyện này thực sự không cần làm phiền anh, cứ để boss đưa tôi đi là được! Hai người chúng tôi cũng tiện đường, lại tiết kiệm! Cái kia... Bảo vệ môi trường!"

". . ." Tần Mặc cũng biết rõ mình đừng nghĩ trông cậy vào Tô Song Song sẽ nói ra cái lời gì tốt đẹp, chỉ là nhìn cô trực tiếp cự tuyệt Âu Dương Minh, tâm tình vẫn luôn khó chịu của Tần Boss lúc này hiếm khi dâng lên một chút vui vẻ.

"Song Song, thật sự hai người ở cùng nhau sao?" Âu Dương Minh nhíu mày nhìn hai người bọn họ, trong đôi mắt dịu dàng tràn đầy đau xót.

"Cái gì?" Tô Song Song kinh ngạc thét lên một tiếng kinh hãi, cô chớp chớp hai mắt, bộ dạng không hiểu chuyện gì.

Âu Dương Minh nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sắc mặt đầy vẻ đau đớn, trước khi xoay người rời đi anh nhìn Tô Song Song một cái: "Nếu hai người không ở cùng nhau, vậy rốt cuộc lúc này nên xem là gì?"

Xem là gì... Xem là gì. . . Ba chữ này liên tục quanh quẩn trong đầu óc Tô Song Song, thẳng đến khi xe dừng dưới lầu công ty, Tần Mặc dìu cô xuống xe, Tô Song Song mới kịp thời phản ứng lại.

Cô ngược đầu nhìn xem Tần Mặc, ngây ngốc cười ha ha hỏi một câu: "Hai chúng ta là thế nào?"

Tần Mặc bị Tô Song Song hỏi ngược lại như vậy, hơi ngẩng người, điều làm anh sững sờ chính là, Tô Song Song làm sao có thể ngốc như vậy kia chứ? Sự thật đơn giản rõ ràng như vậy mà cô vẫn không nhìn ra?

Tần Mặc không định trả lời Tô Song Song, trực tiếp đỡ cô đi lên, Tô Song Song cúi đầu tự trêu chọc bản thân, đột nhiên lại ngẩng đầu, nhìn Tần Mặc, ngây ngô hỏi một câu: "Đúng rồi hai chúng ta lúc này không coi đâu vào đâu, chẳng qua cũng chỉ có thể là tình hữu nghị cách mạng thân thiết mà thôi!" (Linh: ngã ngựa, con lạy thánh, tình cách mạng muốn chết vs thánh quá.)

"Ừ, em chỉ cần biết tôi đối với em không giống những người khác là được rồi." Tần Mặc nhìn vẻ mặt xoắn xuýt lúc này của Tô Song Song, anh cũng không có ý định bức cô quá mức, chủ yếu là sợ cô bị anh dọa đến hoảng sợ mà chạy mất.

Hơn nữa chính bản thân anh cũng cần thêm một khoảng thời gian để hiểu được, đến cùng thì như thế nào mới có thể xem là yêu một người.

Vấn đề làm Tô Song Song khó chịu suốt một quãng đường cuối cùng cũng được giải quyết, cô lại bắt đầu mỉm cười một cách tự nhiên.

Kỳ thực mới vừa nãy rõ là dọa chết cô, nếu như cô thực sự thích Tần Mặc, vậy làm sao bây giờ? Cho nên cô mới quyết định theo bản năng bỏ chạy trốn tránh vấn đề này, cũng may Tần Mặc không có để ý tới, thế nên anh không nhận thấy cô có điểm gì khác thường.

Tô Song Song nghĩ vậy gật gù đắc ý, nhưng không biết vì sao trong lòng cô có chút mất mát, chỉ là cô nhanh chóng bỏ cảm giác này sang một bên.

Bởi vì ngay lúc này cô lại nghĩ tới một việc chuyện rất quan trọng nha, cô kéo kéo ống tay áo Tần Mặc: "Boss, bây giờ không phải chúng ta muốn bắt đầu đặt ra kết cục cuối cùng của “Thục Tiên Truyện” đúng chứ?”

Tần Mặc gật đầu, không coi ai ra gì vỗ về Tô Song Song rồi đi thẳng vào phòng làm việc, suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu: "Ngày hôm nay sẽ làm sao định cuối cùng, cô cũng tham gia, có điều phải nhớ giữ kín bí mật."

Tô Song Song vừa nghe, ngay tức khắc tinh thần hoàn toàn hăng hái, vươn tay làm một

tư thế khóa chặt miệng, sau đó gật đầu cười: "Boss, ngài yên tâm, miệng của tôi kín vô cùng !"

Tần Mặc dừng bước, cúi đầu nhìn lướt qua Tô Song Song, cặp mắt đào hoa lạnh lùng không chút lưu tình nào truyền cho Tô Song Song một cái nhìn, làm thế nào mà tôi lại không nhìn ra được cô là người kín miệng vậy, rõ ràng là khinh thường.

Tô Song Song bĩu môi, đẩy kính mắt một cái, bộ dạng như muốn nói nếu anh không tin vậy hai ta chờ xem tình hình sẽ biết.

End Chap.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Âm Mưu Chơi Đùa Gì Vậy?(1)

Buổi trưa, Tần Cầm có chuyện cần tìm Tần Mặc, Tô Song Song cùng Tô Mộ đến nhà ăn ăn cơm.

Tô Song Song ngồi trên ghế, chỉ muốn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng: bây giờ điều cô không muốn nhất chính là ăn cơm cùng Tô Mộ! Tuyệt đối không thể nuốt nổi!

Ngay lúc Tô Song Song đang cực kỳ gào thét, Tô Mộ đã bưng hai phần cơm đi tới đặt trên bàn, sau đó đẩy một phần về phía Tô Song Song bên này.

Tô Song Song gấp gáp cúi đầu làm ngoan ngoãn giả bộ, buồn rầu ăn cơm, tuyệt đối không giương mắt lên nhìn Tô Mộ.

Tô Mộ không ăn cơm mà dùng một tay chống bàn, cứ như vậy nhìn chăm chăm Tô Song Song, thi thoảng nháy mắt

một cái, sau khi Tô Song Song ăn được hai miếng cơm, rốt cuộc cũng không chịu nổi ánh mắt sắc bén như tia X-quang của Tô Mộ.

Cô trực tiếp đặt đĩa xuống bàn, ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ, ý là cô muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Tô Mộ nhú mày, Tô Song Song lập tức yên lặng, cô cúi đầu xuống, trong nháy mắt biến thành dáng vẻ biết sai có thể thay đổi tốt, hào sảng nói: "Cô hỏi đi cô hỏi đi cô hỏi đi!"

Tô Mộ gõ bàn một cái, lạnh lùng rên một tiếng: "Ô Song Song, thật khổ cho tôi bị cô lừa gạt! Chỉ kém ở trước mặt boss mất mặt, tiền đồ của tôi! Vốn là một tiền đồ sáng lạn!"

"..." Tô Song Song giật giật miệng, không nhìn được nhỡ nước bọt: "Tôi có nói hay không thì tiền đồ của cô cũng không sáng lạn đi!"

"Xí!" Tô Mộ nghe Tô Song Song chỉ trích tiền đồ sáng sủa của cô, lập tức liền nổi giận, thô tục một trận, mới ý thức tới những người đang ở đây, liền vội vàng che miệng mình, nhìn chung quanh.

Cũng may bây giờ bọn họ bây giờ cũng thức thời, biết Tô Song Song là người phụ của vua, cũng không dám tự dẫn xác đến, tất cả đều xem cô như làm động vật quý hiếm, chỉ dám quan sát từ đằng xa.

Tô Mộ thu lại bộ dạng hung dữ, hạ thấp giọng hỏi Tô Song Song một câu: " Song Song, chừng nào cùng với boss phát triển tốt như vậy, cô không phải là dằm nhăm cứt chó chứ, đi lại cũng không cần thận!"

Tô Song Song chỉ kém nước phun hết sữa đậu nành ra ngoài, cô vội vàng nhìn chung quanh, thấy không có ai nhìn hai người, mới nhẹ giọng nói.

"Ai nói quan hệ của tôi và boss tốt lắm? Đùa giỡn gì vậy! Chữ bát không chạm một cái đây, đừng nói chạm, ngay cả gần nhau cũng coa thể xảy ra chuyện!" (chữ bát trong tiếng trung gần giống chữ nhân, nhưng hai nét của chữ bát không bao giờ chạm nhau, nếu chạm nhau sẽ biến thành chữ nhân hoặc chữ hợp)

"Thật?" Tô Mộ nhướng mày nhìn Tô Song Song, mặc dù trong lòng không tin, nhưng cô hiểu Tô Song Song, trên phương diện tình cảm đó nếu là người hồ đồ đần độn thứ hai thì sẽ không có ai thứ nhất! Dường như Boss Tần cũng thế.

"Thật! So với tôi không phải nam mà là nữ còn thật hơn!" Tô Song Song lập tức thề, cô cũng không dám mang chuyện về Tần Mặc đùa giỡn, chỉ sợ trong lúc vô tình lại bị anh trả đũa thì ngay cả căn bã đều không chừa.

"Thôi đi, cô lớn lên giống nữ ở bên ngoài thì còn gì giống nữa đâu?" Tô Mộ không nhìn được nhổ nước bọt, nhưng chuyện cô quan tâm hơn là hiện tại quan hệ của Tô Song Song và Tần Mặc như thế nào.

Chỉ dựa vào dáng vẻ ngây ngốc này của Tô Song Song, đừng nói lừa được boss, đến gần cũng khó.

"Tôi nói Song Song nhé, vậy cô và boss rốt cuộc là quan hệ như thế nào?" Tô Mộ ăn một miếng cơm, vừa nhai vừa hỏi.

Đây là người thứ hai hỏi Tô Song Song như vậy rồi, dựa vào lúc trước cô đã nói rõ với Tần Mặc, cho nên lần này cô trả lời nhanh, vô cùng tự tin.

"Hai bạn tôi chính là không nhất thiết phải cách mạng hữu nghị, dù sao cũng coi là đồng cam cộng khổ!"

"..." Tô Mộ nghe xong mặt đầy biểu cảm, cô rất muốn hỏi ngược lại Tô Song Song: đồng cam cộng khổ, như thế mà còn không gọi là có gian tình, vậy xin hỏi cái gì gọi là có gian tình?

Tô Mộ đang nghĩ muốn phản bác Tô Song Song, nhưng thấy vẻ mặt thành thật của cô, Tô Mộ lại nghi ngờ, cô cảm thấy Tô Song Song có khả năng thực sự muốn như vậy, Tô Mộ có chút nhức đầu.

"Thật sự cô và Tần tổng không có quan hệ đặc biệt gì, thật là quá tốt!" Đột nhiên một âm thanh truyền tới từ sau lưng Tô Song Song.

Tô Mộ và Tô Song Song đều giật nảy mình, vội vàng nhìn qua, lại là Âu Dương Minh, Tô Mộ ra vẻ rất bất đắc dĩ, bây giờ lại đến phiên Tô Song

Song nhức đầu.Cô thật sự là không biết làm thế nào? Chẳng lẽ mùa thu chính là thời điểm người xung quanh tương tự cô?

"Âu Dương Phó tổng!" Tô Song Song lễ phép lên tiếng chào hỏi, Tô Mộ vội vàng đứng dậy cũng chào hỏi một tiếng, đây chính là cấp trên của cô, so với Tần Mặc vẫn còn có tác dụng!

Âu Dương Minh dịu dàng cười nhìn Tô Song Song và Tô Mộ, sau đó lại chăm chú quan sát Tô Song Song, tay quơ quơ bản vẽ: "Vẫn muốn đưa cho cô, nhưng toàn quên mất, xin lỗi!"

Sau khi thấy được tính đa nhân cách của Âu Dương Minh vào hôm đi hóng gió, Tô Song Song liền không tính nghĩ đến việc lấy lại bản vẽ nữa rồi, nhưng gần đây cô đang kẹt tiền, mà đi lại cũng bất tiện, thực sự là không có cách mua bản vẽ mới.

Tô Song Song vừa thấy bản vẽ của mình, liền rất vui vẻ, vì thời gian qua không có nó thật là khó chịu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Âm Mưu Chơi Đùa Gì Vậy (2)

Cô không có cách nào đi tới, liền nhìn Âu Dương Minh nặng nề khom người hành lễ: "Cám ơn phó tổng Âu Dương! Bây giờ anh đưa tới là vừa kịp thời."

Tô Song Song mặc dù cảm ơn anh, nhưng lại không hề mời anh ngồi xuống, bởi vì Tô Song Song có dự cảm, nếu ở cùng Âu Dương Minh, tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt lành gì

"Không có gì, đây là việc tôi phải làm." Nào biết Âu Dương Minh nói xong những lời này, rất tự nhiên ngồi cạnh Tô Song Song. Ngay người luôn luôn khéo đưa đẩy như Tô Mộ cũng có chút sững sốt, Tô Mộ nhìn Tô Song Song, nháy mắt một cái, hỏi phải làm gì.

Tô Song Song thật ra cũng không biết phải làm gì! Cơm này cô mới ăn một nửa, cũng không thể để anh ngồi xuống, cô liền nói ăn xong rồi đi!

"Cái đó... Anh không ăn cơm à?" Tô Song Song dự định đẩy Âu Dương Minh ra, Âu Dương Minh nghe xong, liền gãi gãi sống mũi, cười rất dịu dàng.

Chẳng qua không biết tại sao, Tô Song Song nhìn ánh mắt của anh lúc này, luôn cảm thấy có gì không đúng lắm, chẳng lẽ do bây giờ anh đang đeo kính?

"Tôi mới vừa ăn xong rồi, thật ra thì còn có một việc." Âu Dương Minh vừa nói vừa lấy từ trong túi áo ra một biển tên nhân viên, đưa cho Tô Song Song.

Tô Song Song vội vàng tiếp nhận, nhìn biển tên này sáng lấp lánh, đã tròn trĩnh cả hai mắt lên rồi. Cô chỉ là nhân viên làm thêm, thời gian không được bao lâu, cho nên bộ phận nhân sự cũng chưa đưa co cái này.

"Tôi cảm thấy nếu đã là một thành viên của Tần Thị, cho dù là tạm thời, cũng phải có đối đãi giống vậy, tôi liền tự chủ trương để bộ phận nhân sự làm cho cô một cái, không biết cô có thích không?"

Tô Song Song lập tức gật đầu một cái, đây chính là tượng trưng của thân phận! Tô Song Song vội vàng đem nó kẹp trước ngực, cảm kích nhìn Âu Dương Minh.

"Lúc trở về tôi có suy nghĩ một chút, đối với sự bày tỏ của tôi mà nói, đúng là quá đường đột, chắc đã dọa cô rồi, cho nên Song Song, hãy xem như chưa có gì xảy ra, chúng ta tiếp tục làm bạn bình thường được không?"

Âu Dương Minh dịu dàng nói, nhưng ánh mắt nhìn Tô Song Song, dường như hơi xấu hổ. Tô Song Song nghe xong, dĩ nhiên đồng ý, nếu không sau này cô cũng chẳng biết đối mặt với Âu Dương Minh thế nào, cô vội vàng gật đầu một cái.

Mà Tô Mộng ở đối diện, đã sớm kinh ngạc không biết nên lộ ra cảm xúc gì, cô hơi há to mồm, tầm mắt quét qua lại giữa Tô Song Song và Âu Dương Minh.

Cô thật ra thì cũng rất muốn hỏi một câu: Song Song! Gần đây cô đi Miếu nào, bái vị Bồ tát nào rồi! Làm sao mà số đào hoa vượng như vậy, còn là cực phẩm cao cấp!

"Tốt lắm, tôi đây sẽ không quấy rầy cô ăn cơm, hẹn gặp lại." Âu Dương Minh nói xong liền đứng lên, cũng không muốn dây dưa quá nhiều, cũng không muốn nói gì kỳ quái.

Tô Song Song rất thích Âu Dương Minh như vậy, trong nháy mắt cảm thấy không còn áp lực gì nữa, vội vàng xoay người lại nhìn anh khoát khoát tay.

Âu Dương Minh vừa đi, Tô Mộ liền bùng nổ, cô trực tiếp đứng lên, hai tay chống bàn, ép thân thể về phía trước, tầm mắt nhìn thẳng về phía Tô Song Song, dáng vẻ nghiêm hình ép cung: "Nói! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Tô Song Song ha ha cười khan một tiếng, thật ra thì cô không giải thích cũng chẳng sao, cô liền sắp xếp lời nói một chút.

"Âu Dương Phó tổng nói vừa thấy tôi đã yêu, sau đó bày lộ với ta, nhưng cô biết đấy, tôi là người có nhân phẩm, không thể vì sắc đẹp mà đáp ứng lung tung, cho nên... cứ như vậy!"

"Tôi đi... Ông trời già thật là bị mù rồi, thế nào mà những người tố như vậy đều đụng phải cô!"

Tô Mộ nhổ nước bọt, nhưng vẫn rất lo lắng cho Tô Song Song, lại nói một câu: "Thật ra Song Song, bọn họ đều là người có tiền, cô nhất định phải cẩn thận một chút! Ngàn vạn lần đừng để bị lừa!"

"Tôi biết." Tô Song Song cắn đũa, gương mặt nghiêm túc, cô rất rõ ràng bản thân rất chênh lệch so với bọn họ, cho nên chưa bao giờ dám suy nghĩ nhiều về việc của cô và và Tần Mặc.

"Được, coi biết là tốt rồi, nếu có chuyện gì thì đừng tự mình suy đoán, nhớ phải thương lượng với tôi, cô thông minh thế này, tôi thật sợ người khác bán đứng cô, bắt cô phải mất tiền!" Tô Mộ quở trách, nhưng đối với Tô Song Song càng nhiều hơn chính là không yên tâm, Tô Song Song biết cô là muốn tốt cho mình, ừ ừ gật đầu một cái, ngoan ngoãn nghe.

Lúc này hai người bọn họ cũng không thấy Âu Dương Minh đứng ở một góc khác lấy mắt kính xuống, câu môi cười đều, lại cúi đầu nhìn mắt kính trong tay mình. Ngay sau đó anh bất cần đời cười lạnh một tiếng, rồi đưa tay ra vuốt tóc mái lên, trực tiếp đi ra ngoài Tần thị.

Tô Song Song mới vừa ăn xong, Tần Mặc đã trở về, cố gắng trở về kịp lúc, Tô Mộ đứng tại chỗ tiễn Tần Mặc, chép chép miệng, nhìn thế nào cũng cảm giác Tần Mặc cùng Tô Song Song có gian tình

Đến thang máy, Tần Mặc liền ôm ngang Tô Song Song lên, Tô Song Song thì ôm bản vẽ, đang suy nghĩ có nên nói lại chuyện gặp lại Âu Dương Minh không.

Nhưng nghĩ lại, cô thấy như kiểu bị bạn trai bắt quả tang, sau đó quyết định im lặng, cô và Tần Mặc lại không phải quan hệ bạn trai bạn gái, cô cũng không cần phải giải thích rõ ràng với anh!

Nghĩ như thế, Tô Song Song liền ưỡng ngực, nhưng Tần Mặc không định cho cô cơ hội trở mình, trực tiếp cúi đầu nhìn lướt qua bản vẽ mà cô đang ôm trong ngực, lạnh lùng hỏi: "Từ đâu vậy?"

Tô Song Song liền lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nói láo còn chưa nói láo, đây thực sự là một vấn đề! Não của cô bắt đầu nhanh chóng chuyển động, nghiên cứu rốt cuộc nên nói dối hay không.

Thế nhưng Tần Mặc đã giúp cô ra lựa chọn, thang máy mở ra, Tần Mặc trực tiếp mở miệng hỏi: "Âu Dương Minh đưa cho cô?" "Cái gì? Sao anh biết?"

Tô Song Song hỏi xong, cũng muốn đập mình một cái, thông minh của cô vụt cho chó ăn hết rồi sao?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nhìn Trộm Sự Thay Đổi (P1)

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, ánh mắt vô cùng hiền dịu, trong nháy mắt, trái tim nhỏ bé của cô khẽ run rẩy, chỉ là da mặt của cô đã được tập luyện nên rất nhanh đã cười nịnh nọt.

“Việc đó... Boss, cuộc họp gần trễ rồi, chúng ta đi nhanh đi!”

Tuy rằng tâm tình của Tần Mặc không tốt lắm, nhưng nhìn thấy thái độ biết nhận lỗi của Tô Song Song, hơn nữa anh cũng cảm nhận được sự việc, nên trước tiên tạm thời không truy cứu chuyện này.

Chỉ là trong lòng Tần Mặc không định sẽ bỏ qua cho Âu Dương Minh, dám xen vào chuyện nhà anh, đúng là không kiêng nể anh chút nào.

Từ công ty đi ra, Tô Song Song ngồi trong xe Tần Mặc, gương mặt lộ vẻ vui sướng đặc ý như cũ, dường như cô cũng không để ý đến kết quả của cuộc họp chỉnh sửa bản thảo.

Cho đến khi dừng dưới lầu của nhà trọ, Tần Mặc bế Tô Song Song lên, cô mới trừng lớn hai mắt, ngây ngốc nhìn anh.

Vừa nghĩ tới bản thân mình có thể tham gia một cuộc họp quan trọng như vậy, cô cảm thấy đúng là phúc ba đời, cô nhìn vào mắt anh, lộ ra sự biết ơn cùng kính trọng!

Cô ngửa đầu cười híp mắt hỏi: “Boss a, thật sự anh muốn cho Song Song và nam thần đến với nhau sao?”

Tần Mặc không nghĩ tới Song Song còn đắm chìm trong vui sướng, trong khi hai người làm việc tại văn phòng, cô đã hỏi vấn đề này không dưới mười lần.

Sự kiên trì quý báu của Tần Mặc cuối cùng cũng cạn kiệt, anh cúi đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Tô Song Song, trong cặp mắt đào hoa không còn bất kì một chút tình cảm gì, chỉ tràn ngập khí lạnh như băng, uy hiếp, là công khai up hiếp đó.

Tô Song Song lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, quay đầu nhìn trời, không dám nói gì nữa, chỉ là nét mặt nghiêm túc không duy trì đến một giây, khóe miệng cô không nghe lời lại dẫn ra.

Cô ở trong lòng Tần Mặc ngửa đầu nhìn chiếc cằm anh tuấn của anh, bởi vì tâm tình đang tốt, cô cảm thấy hôm nay cằm của anh đẹp vô cùng.

“Boss, cằm của anh thật đẹp.” Tô Song Song si mê nói, cô suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Đẹp giống như của nam thần vậy.”

“...” Tần Mặc không muốn phản ứng, sợ xâm phạm đến tâm hồn mê trai đẹp của Tô Song Song, cho dù có muốn thừa nhận, cũng không để lại dấu vết nào.

“Boss này! Anh nói, để một nhân vật phụ đột nhiên xuất hiện lại có được nam thần của lòng mình, có khi nào người hâm mộ của nữ chính sẽ bùng nổ không a! Máy người đó có thể nào trách anh hay không?”

Thật sự Tần Mặc sợ những câu hỏi liên tục của cô, không thể làm gì khác nên bất đắc dĩ lắc đầu, suy nghĩ sợ rằng Tô Song Song không hiểu anh lắc đầu là có ý gì.

Anh nói thêm một câu: “Đó là chuyện của bọn họ, tôi không quan tâm kết quả.”

Tô Song Song nhìn cánh cửa thang máy chiếu tới gương mặt Tần Mặc đang cố sức chịu đựng, lần đầu tiên cô thấy tổng giám đốc bá đạo nào tàn này, cũng có thể kiên cường như thế.

Gương mặt nhăn nhó cộng thêm lời nói tàn khốc, dường như trở nên càng thú vị nha! Lúc này sự điên cuồng muốn bùng nổ của Tần Mặc đều biến thành lời ca ngợi.

Vào lúc Tô Song Song đang YY vui vẻ, thang máy dừng lại, Tần Mặc ôm cô đi ra ngoài, mở rộng cửa, sau đó đặt cô lên giường.

Tô Song Song ngồi trên giường, thật ra có vài vấn đề muốn hỏi, nhưng không dám nói ra.

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng hỏi ra lời: “Boss, vì sao anh lại để Song Song với nam thần đến với nhau?”

Lúc cô hỏi điều này, Tần Mặc còn chưa đứng dậy, anh lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Tô Song Song, nhìn thẳng vào cô.

Tô Song Song chống lại ánh mắt của anh, cô nói tiếp: “Song Song chỉ là một tiểu tiên nhỏ bé, cái gì cũng không được, tôi cảm thấy cô ấy không xứng với nam thần.”

Tô Song Song nói những lời này, không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy mất mát. Bàn tay đặt ở bên giường vô thức nắm chặt chần.

Tần Mặc nhìn đôi mắt trong suốt của cô, ánh mắt liếc qua chiếc môi nhỏ nhắn đang trề ra, đột nhiên cảm thấy cổ họng căng thẳng, anh vội vàng cúi đầu.

Tần Mặc vươn tay nắm lấy chân bị thương của Tô Song Song, đặt lên đầu gối của mình, nhìn một chút, cảm giác có vẻ tốt hơn.

Lúc Tô Song Song nghĩ Tần Mặc sẽ không cho mình câu trả lời, bỗng nhiên anh chậm rãi lên tiếng.

“Trong mắt nam thần, Song Song rất ưa nhìn, tốt bụng, cách sống đơn giản, không vì mục đích gì mà tiếp cận hẳn, chỉ đơn giản là muốn được bên cạnh hẳn, đối với nam thần mà nói, bấy nhiêu là đủ.”

Tô Song Song chớp chớp mắt, đương nhiên có chút không hiểu, hình như yêu cầu của nam thần quá đơn giản, theo cô, mọi người đều như vậy mà.

Lúc này Tần Mặc đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đào hoa nhìn chăm chăm vào mắt cô, mỗi chữ mỗi câu chậm rãi nói.

“Cái nhìn của người khác đối với nam thần đều không có ý nghĩa gì, bởi vì trong mắt anh chỉ có duy nhất Song Song mà thôi.”

Tô Song Song cảm giác trái tim đập mạnh một cái, sau đó bắt đầu điên cuồng đập loạn, cô sợ đến mức nghĩ mình bị bệnh tim.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 65.2

Editor: sammie

Trong lòng Tô Song Song tự nói với bản thân, Tần Mặc đang nói về nhân vật trong “Thực Tiên Truyện”, không có nửa điểm quan hệ với cô, thế nhưng như cũ không có cách nào ngăn chặn sự cuồng loạn trong lòng.

Cô nghĩ sau này sẽ cùng Tần Mặc đối diện với nhiều chuyện hơn nữa, cô phải thở mạnh mới có thể duy trì khí oxi cho bản thân.

Tô Song Song vội quay người, nhìn thoáng qua Tứ Gia đang nằm trên kệ, cố ý đổi chủ đề.

“Ôi, tại sao lông của Tứ Gia càng ngày càng đen vậy, nhất định sẽ nhanh chóng trở thành mèo mun a!”

Nói xong, Tô Song Song lập tức hận bản thân không thể cho mình một cái bạt tai, này giờ Tần Mặc không có cách nào hiểu được cô khi nhìn Tứ Gia. Chắc chắn xem cô như xà tinh bị bệnh.

Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu, quả thực bây giờ đầu óc đang chấn động, chỉ số thông minh liền thấp xuống!

Hơn nữa trình độ thưởng thức của cô cũng không cao, đối mặt với tiêu cảm thú tim cô còn có thể đập thành thạch, thật sự là quá không bình thường.

Cô cảm giác một ngày nào đó mình phải lén đến khoa tim mạch để khám bệnh, kiểm tra xem tim mình có phải có vấn đề hay không!

“Sáng mai tôi tới đón cô đi làm, bữa sáng muốn ăn cái gì?” Tần Mặc không nghĩ Tô Song Song có thể đột nhiên hiểu vấn đề này, nếu như vậy thì không phải là cô nữa.

Tô Song Song vừa mừng vừa lo cười ha ha nịnh nọt: “Việc đó... Ăn giống Boss cũng được, tôi không kén ăn.”

Tần Mặc gật đầu, đứng dậy muốn đi, hiện tại cô đã có thể đặt chân xuống đất và đi được vài bước rồi, buổi tối không có anh chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chỉ là anh còn chưa đứng dậy, điện thoại liền reo lên, gọi cho anh vào thời gian này, chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Anh lấy ra nhìn vào màn hình, là Bạch Tiêu, suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, vừa đi vừa nghe điện thoại.

Tô Song Song chưa bao giờ nghĩ có ai gọi điện thoại vào giờ này cho Tần Mặc – một bạo quân tiểu cầm thú, cô tò mò quay lại nhìn.

Tần Mặc vừa nghe xong nội dung cuộc gọi, liền dừng chân, ngay sau đó bước chân trở nên vội vàng hơn.

Lúc đi tới cửa, anh cúp máy, mạnh mẽ quay đầu nhìn Tô Song Song.

Ánh mắt của anh rất nghiêm túc, khiến cô bị dọa đến giật mình, cô suy nghĩ hai ngày nay bản thân đã rất cố gắng biết điều mà, dường như không trêu chọc anh a!

Tần Mặc liếc mắt nhìn Tô Song Song thật lâu, giống như đang suy nghĩ nên nói như thế nào, trong giây phút này, cô cảm thấy nổi hết cả da ốc,

giống như cô đã làm chuyện sai lầm gì đó.

“Hôm nay ngủ sớm đi, bác sĩ vừa gọi điện tới, nói là chân của cô hồi phục chưa tốt đâu.” Tần Mặc dừng lại một chút rồi nói thêm: “Lập tức đi ngủ! Đừng làm gì nữa!”

Tô Song Song vừa nghe chân của mình khôi phục không tốt, sợ đến mức lập tức không dám động đậy, dùng sức gật đầu.

Chỉ là cô nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, bây giờ chỉ hơn bảy giờ, đi ngủ chẳng phải quá sớm hay sao, cô còn muốn lên mạng xem Động Mạn đó, hình như hôm nay có vài điều mới.

“Nhớ kĩ, bác sĩ nói cô thiếu ngủ, đầu khớp xương sừng to không tốt đâu.” Đột nhiên Tần Mặc trở nên dài dòng, còn nói thêm một câu: “Không được dùng điện thoại hay máy tính, có phóng xạ.”

“A!” Tô Song Song nhất thời trở nên ngớ ngẩn, chỉ là từ lúc cô biết Tần Mặc, tuy rằng có lúc anh chẳng nói lí lẽ gì cả, nhưng chưa bao giờ những câu vô ích, cũng sẽ không lừa gạt cô.

Nhìn nét mặt của anh có vẻ chuyện này không tốt thật, đoán chừng là vì chân cô bình phục chưa tốt, Tô Song Song lập tức nghiêm túc, gật đầu một cái.

Lúc này Tần Mặc mới yên tâm, nói với cô: “Có lẽ ngày mai tôi có chút chuyện, chờ tôi tới đón cô đi làm.”

“Ừ!” Tô Song Song lại gật đầu một cái, cô là trợ lý của anh, nếu Tần Mặc không đi làm, cô tới cũng không có ý nghĩa.

Tần Mặc vừa ra khỏi nhà trọ, liền cầm điện thoại lên trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tiêu ở bên kia thấy Tần Mặc dặn dò xong, vốn là muốn nói chính sự mà.

Thế nhưng vừa nghĩ tới, Tần Boss với danh hiệu là núi băng, lại như bà già căn dặn người ta một đồng thứ nhàm chán, thật sự anh nhìn không được bật cười khúc khích.

Về mặt Tần Mặc liền đen lại, cho dù là ngăn cách bởi điện thoại, Bạch Tiêu cũng cảm thấy không khí nhất thời lạnh đi vài phần, anh vội vàng ho nhẹ một tiếng, che giấu đi sự vui vẻ vừa rồi.

“Chẳng qua Tiểu Tần à! Cậu không muốn để cái cô Nhị ngốc kia biết tin này, nên liền nói chuyện thật nòng nân, khiến cô ấy bối rối.”

Từ lúc Bạch Tiêu gặp Tô Song Song ở nhà trọ của Tần Mặc, anh lập tức đặt cho cô một biệt danh: Nhị ngốc.

Bạch Tiêu càng nói càng không đứng đắn, càng nói càng hưng phấn, bắt đầu quên hết tất cả, “Xem chừng cô ấy cái gì cũng không nghĩ ra a! Cũng đừng nhắc tới việc lên mạng...”

“Đông Phương Nhã chắc sẽ có hứng thú với việc giải phẫu thi thể của anh.” Tần Mặc lạnh lùng phun ra mấy chữ, Bạch Tiêu bên kia lập tức im lặng.

Ngay sau đó anh há hốc kinh ngạc, cười ha ha nói: “Việc đó... không có gì, không có gì. Chúng ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà.”

“Lần này Nhị ngốc gặp phải tai nạn, những tin tức bất lợi này đều hướng về phía cô ấy.”

Bạch Tiêu nhắc đến chuyện này, lập tức nghiêm túc, có thể thấy được chuyện này tương đối khó giải quyết.

“Ừ, tôi theo anh.” Tần Mặc nói xong liền cúp máy, đôi mắt đào hoa lộ ra một chút phiền não.

Lúc Tô Song Song dọn dẹp xong, nằm ở trên giường, theo thói quen nên muốn cầm điện thoại, thế nhưng chẳng biết có phải vì ảnh hưởng trong tư tưởng hay không mà chân của cô bắt đầu tê tê đau nhức.

Cô vội vàng đặt điện thoại ở một bên, nhắm mắt lại khéo léo nằm ở trên giường, nhưng bây giờ vẫn chưa tới tám giờ, thật sự cô ngủ không được mà!

“Meo meo!” Trước đây Tô Song Song đều đợi đến mười một mười hai giờ mới tắt đèn, nhưng hôm nay chưa tới tám giờ đã tối thui nên Tứ Gia không quen.

Tứ Gia nằm trên chiếc kệ gọi tới gọi lui khiến Tô Song Song càng ngủ không được.

Cô suy nghĩ một chút, lặng lẽ xuống giường, giống như hồng hạnh vượt tường, đi về phía ban công.

Ban công nhà Tô Song Song và nhà Tần Mặc nối tiếp nhau, mở cửa sổ là có thể trộm nhìn sang.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đột Nhiên Trở Thành Gián Điệp (P1)

Cô đi tới ban công phía sau, tựa lưng vào tường, tự nhiên có hơi chột dạ. Mắt Tô Song Song chuyển động, chẳng biết tại sao mà cô luôn cảm thấy không yên lòng.

Bởi vì từ trước tới giờ cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt rất nghiêm túc của Tần Mặc, hơn nữa anh còn dài dòng một cách khác thường!

Tô Song Song cảm giác có chuyện gì đấy đã xảy ra! Nghĩ vậy, cô cố làm cho tâm mình không hoảng hốt chân không run rẩy, cũng hợp tình hợp lý mà đi lên.

Cô nhẹ nhàng đi ra, cẩn thận mở cửa sổ, sau đó ló đầu ra ngoài, thận trọng nhìn xung quanh. Ngay sau đó cô dùng sức vươn người ra liếc một chút, nhà Tần Mặc sao không có người? Tần Mặc đi đâu rồi?

Tô Song Song thu người lại, ngồi bệt xuống nền sân thượng, không biết tại sao, lòng cô ngày càng hoảng loạn?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể khiến Tần Mặc quan tâm và dài dòng như vậy, còn phải đi ra ngoài một chuyến?

Tô Song Song có chút không tập trung, cô cầm điện thoại di động muốn gọi cho Tần Mặc hỏi thử, nhưng khi tìm được số của anh rồi, Tô Song Song lại úp điện thoại vào đầu gối.

Cô thấy mình đã chuyện bé xé ra to, Tần Mặc là một ông chủ lớn dĩ nhiên rất bận rộn. Có thể ở nhà với cô mỗi ngày cũng quá nhàn hạ rồi.

Thật ra điều mà Tô Song Song nghĩ nhiều chính là, cô có thân phận gì, quyền gì, cô gọi điện thoại để làm gì? Lỡ như lúc gọi, Tần Mặc đang bận hẹn hò, cô làm sao bây giờ...

Tô Song Song nghĩ vậy, hai tay nắm chặt lấy tóc mình, lăn lộn trên mặt đất như dờ hơi. Sao cô thấy mình chẳng khác nào oán phụ ở nhà đợi chồng trở về?

Cô vội vàng lắc đầu một cái, sau đó cố bình tĩnh đứng dậy, vịn tường trở lại giường nằm, sau đó nhắm chặt hai mắt.

Cũng vì vừa suy nghĩ lung tung nên tim cô đập thành thịch nhảy loạn lên, đầu ngón chân Tô Song Song cọ qua cọ lại, cho thấy ngoài mặt cô bình tĩnh nhưng trong tâm thì không.

Mặt trời lặn xuống rồi lại mọc lên, đến năm giờ sáng, Tô Song Song mở mắt ra, quay đầu nhìn mặt trời màu vàng từ từ nhô lên ngoài cửa sổ, lúc này cô mới phát hiện cả buổi tối mình không hề ngủ.

Tô Song Song lăn lộn trên giường một chút, nhưng vẫn không ngủ được như cũ. Cô ngồi bật dậy, đôi mắt thâm quầng nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường.

Năm giờ bốn mươi phút!

Tô Song Song ôm gối bi thương gào một tiếng, cảm giác mình thật sự xong rồi! Nhất định là cô đã trúng lời nguyền của tiểu cầm thú, nên mới vì lo lắng cho anh mà sợ hãi cả đêm!

Tô Song Song ôm chăn, suy nghĩ một chút, vỗ đầu mình, thấy não vẫn chấn động như thường, cô liền buông lỏng tâm tình đi nhiều.

Tô Song Song lấy điện thoại di động ra, việc đầu tiên cô làm là xem bình luận truyện manhua của mình. Cô nhìn không biết mệt, trả lời từng cái một.

Đột nhiên nụ cười Tô Song cứng lại, cô nhú mày, cầm điện thoại gần lại xem, chắc chắn mình không hề hoa mắt.

Lập tức cô vén chăn xuống giường, bởi vì quá gấp, suýt nữa cô đã té nhào trên mặt đất. Thế nhưng cô lại không lo được nhiều như vậy.

Tô Song Song vội vàng vượt mép giường, chuyển máy vi tính lên trên ghế cạnh bàn, mở máy vi tính ra, lục soát đề tài nóng nhất ngày hôm qua.

Chẳng qua là giống như nó đã bị ai che giấu, những gì thật sự liên quan đến đề tài hấp dẫn đó cũng chỉ còn lại một đầu tựa không rõ, tất cả nội dung đều mờ nhạt.

Dù chỉ còn sót lại một chút cũng đủ rồi, đầu Tô Song Song dù có ngu ngốc đi nữa, nghĩ một chút cũng sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.

Trên màn hình máy vi tính hiện lên một dòng chữ lớn, rất nổi bật viết rằng: Kết cục của bộ Manhwa nổi tiếng trong nước được một nhân viên họ Tô trong công ty đưa ra ánh sáng, dẫn đến sóng to gió lớn.

Tô Song Song hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt chuyển động, muốn ổn định lại tâm trạng, cô tỉ mỉ nghĩ lại, hôm qua tham gia hội nghị chỉ có mười một người, trong đó có một mình cô là mang họ Tô!

Ngay lập tức, Tô Song Song cảm thấy mình không ổn lắm, cô lại hít sâu một hơi, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, cô vội vàng nhào tới giường, cầm lấy điện thoại di động.

Lúc này Tô Song Song không hề do dự, trực tiếp gọi cho Tần Mặc, nhưng đầu bên kia lại truyền tới: Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...

Tô Song Song cắn môi, trong mắt đầy gợn sóng, cô cẩn thận nhớ lại cuộc họp hôm qua rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

Ngày hôm qua, sau khi kết thúc cuộc họp, cô ở trong phòng làm việc của Tần Mặc rồi về nhà cùng anh. Phải tách nhau ra, cũng chỉ có lúc Tần Mặc đã ra ngoài, cô ở lại phòng một mình khoảng nửa tiếng.

Cho nên, nếu như công ty nghi ngờ cô, cô cũng không có chứng cứ chứng minh nửa giờ đó cô chẳng hề làm gì.

Tô Song Song cẩn thận nhớ lại mười người kia, có phải một trong số họ định vu oan hãm hại cô?

Nghĩ một hồi, Tô Song Song cũng cảm giác mình là khả nghi nhất, cô lại gọi điện cho Tần Mặc, đáng tiếc vẫn tắt máy như cũ.

Tô Song Song nghĩ về một loạt cử chỉ khác thường của Tần Mặc tối qua. Liên hệ với chuyện này, chẳng lạ gì, anh ta không muốn cho mình nhìn thấy tin tức.

Chỉ là cô không hiểu, Tần Mặc gạt cô để làm gì? Dù gì cô cũng là người trong cuộc!

Lòng Tô Song Song thấp thỏm bất an, anh ta không tự nói với mình, rốt cuộc là bởi vì tín nhiệm mình, không muốn để cho chính mình suy nghĩ nhiều hay vì không tin tưởng, sợ đứt dây động rừng đây?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 66.2

Lần đầu tiên Tô Song Song thấy tự hận sao mình lại nghĩ được tới như vậy, cô rầm rì hai tiếng, đột nhiên cảm thấy tổn thương muốn khóc.

Ngay lúc Tô Song Song mất hết hồn vía, cô lại nghĩ tới Tô Mộ, vội vàng gọi điện cho cô ấy.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, ngoài dự đoán của Tô Song Song, Tô Mộ cũng không nổi đóa vì bị cô đánh thức, ngược lại cô cảm giác cô ấy không ngủ mà lại giả vờ ngủ.

“Làm gì vậy Song Song, mới sáng sớm đã gọi, tôi còn đang ngủ này!” Bên kia Tô Mộ buồn rầu nói, trong lòng lại có chút hoảng hốt.

"Cô không ngủ, Tô Tô, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!" Tô Song Song cố gắng hết sức bình tĩnh kết luận, không cho Tô Mộ cơ hội phản bác.

Lần đầu Tô Mộ nghe được giọng Tô Song Song nghiêm túc như vậy, cô có chút do dự, tính địch không động ta cũng chẳng động, không trả lời, cùng lắm thì cúp điện thoại.

"Tôi nhìn thấy tựa đề của 1 bài báo, đã đoán được toàn bộ, chỉ là không rõ nội dung, Tô Tô, bọn họ có chứng cứ gì vu oan cho tôi sao?"

Tô Song Song không ngu ngốc, nếu như không phải có chứng cứ, chỉ bằng lời đồn thổi thì làm sao có thể khoa trương thành đề tài nóng như thế.

Tô Mộ nghe vậy, biết nếu mình không nói, Tô Song Song sẽ càng suy nghĩ lung tung, cô thở dài, dặn dò: "Cô chờ chút, để tôi tới gặp cô, chúng ta trao đổi trực tiếp!"

Tô Song Song cúp điện thoại, cảm thấy phòng trống không, theo bản năng cô lại gọi điện cho Tần Mặc lần nữa, nhưng vẫn như cũ: Thuê bao quý khách vừa gọi...

Lòng Tô Song Song càng thấp thỏm bất an, cô không thẹn với lương tâm, nhưng lại rất sợ Tần Mặc nghi ngờ mình.

Giờ phút này, cô đặc biệt muốn nghe Tần Mặc nói một câu: tôi tin tưởng cô, dù sao Tô Song Song cũng tự nhận thức được mối quan hệ thân thiết giữa bọn họ, ở thời điểm mấu chốt anh ta không thể không tin cô.

Nhưng Tần Mặc lại tắt máy, Tô Song Song biết số di động của Tần Mặc, anh đã từng nói điện thoại của anh mở máy cả ngày, lúc nào cô cũng có thể tìm anh.

Tô Song Song nhìn điện thoại di động của mình, bủn xỉn, trong lòng tức giận lắm bầm nói: Lúc này lại tắt máy, còn ngay tại thời điểm quan trọng, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Chỉ chốc lát sau Tô Mộ đã tới, cửa vừa mở ra, Tô Mộ nhìn thấy mắt Tô Song Song đỏ lên muốn khóc, bị dọa sợ hết hồn.

Tô Mộ vượt bả vai Tô Song Song, sau đó đặt cánh tay của cô khoác lên vai mình, đỡ cô đến giường, vừa đi vừa oán trách.

"Lo ít chuyện thôi, nhìn cô này! Nhỏ nhắn như vậy, có mượn gan trời cũng không dám gây chuyện, ai tin? Tôi hoàn toàn không tin, nếu ai tin, cô nói cho tôi biết, tôi sẽ đi dạy dỗ người đó!"

Tô Song Song nghe Tô Mộ nói, trong lòng càng khó chịu, cô mếu máo, quay đầu nhìn Tô Mộ, hỏi một câu: "Không phải tôi là người biết cuối cùng chứ?"

Tô Mộ nhìn Tô Song Song như vậy, trên mặt lộ ra biểu tình khổ sở, cuối cùng đồng tình gật đầu: "Ừ, tôi cảm thấy cô mới vừa tìm hiểu, chắc là người cuối cùng biết rồi!"

"Vậy sao cô không nói sớm một chút cho tôi biết, để tôi có thời gian chuẩn bị tâm lý?" Tô Song Song xù lông, nắm tóc lẫn lộn trên giường: "Tôi đây bị gọi là gián điệp cũng quá đột ngột! Dù sao cũng phải cho tôi một buổi tối để tiêu hóa chứ?"

Tô Mộ thấy Tô Song Song vẫn còn có thể trách móc, phỏng chừng cô ấy vẫn chưa bị đả kích này đánh gục, cô thuận thế ngồi cạnh, đưa tay đẩy Tô Song Song đang lẫn lộn.

"Tần Boss cố ý gọi điện thoại cho tôi, dặn không nói cho cô, tôi cảm nhận được đi..." Tô Mộ dừng một chút, quả thật Tô Song Song không nhận được hiểu kỳ, không lẫn lộn nữa, dừng lại nhìn cô, chờ câu nói tiếp.

"Chuyện này Tần Boss mới có thể giải quyết, cô cứ vờ như không biết gì mà ngoan ngoãn ở nhà đi."

Tô Mộ nói xong đứng dậy nhìn phòng bếp, dự định nói sang chuyện khác, lần đầu tiên dụi dụi mắt sờ sờ mà hỏi: "Cô ăn cái gì, tôi mua cho!"

Tô Song Song còn tưởng rằng Tô Mộ có thể giải thích thêm điều gì nữa, không nghĩ tới cô ấy lại bảo cô làm con rùa cụt cổ.

Tô Song Song ngồi bật dậy, cúi đầu suy nghĩ một chút, ngay lúc Tô Mộ định quay đầu, cô bỗng nhiên ngẩng lên, chống lại ánh mắt Tô Mộ.

Cô cố gắng nói một cách kiên định, rõ ràng từng chữ từng câu với Tô Mộ: "Tôi không muốn ở nơi này làm con rùa đen rúc cổ, như vậy người khác sẽ thật sự cho rằng tôi làm chuyện gì mờ ám nữa!"

"Cái gì?" Tô Mộ bị khí chất đáng yêu ngây ngô của Tô Song Song làm cho sợ hãi, làm bộ như muốn nói cô thật ngốc: "Song Song, lúc này, không phải cô nên đi khám lại sao? Lúc chữa bệnh não chắc có sai sót gì rồi, cô chậm cứu lại đi!"

"..." Tô Song Song im lặng liếc Tô Mộ, giải thích: "Tôi không làm sai chuyện gì, tại sao phải sợ? Nếu tôi muốn trốn tránh, ngược lại giống như tôi đã đuối lý!"

Tính bướng bỉnh của Tô Song Song lại phát tác, tám con ngựa kéo cũng không lại. Cô nói xong liền đứng dậy đi rửa mặt.

Tô Mộ lại sợ ngây người, Tần Boss ra lệnh rồi, phải để Tô Song Song ngoan ngoãn ở nhà mà ngây ngốc đấy!

"Song Song! Cô có muốn đi cũng phải ăn sáng đã chứ?!" Tô Mộ dự định vận dụng chiến thuật kéo dài thời gian, sau khi Tần Mặc đã giải quyết xong rồi, sẽ để cho Tô Song Song đến công ty.

Chỉ số thông minh của Tô Song Song lại bộc phát vào lúc này, cô cau mày nhìn Tô Mộ, chê cười nói: "Cô không cần kéo dài thời gian, nếu cô không đưa tôi đến công ty, tôi liền tự đón xe đi."

"Tại sao cô lại bướng bỉnh vậy chứ! Có phải cô là con lừa hay không?" Tô Mộ cũng gấp, rống to lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tiệp Nhân Già Mồm Cãi Láo

Tô Song Song hơi cúi đầu, biểu cảm trên mặt rất nghiêm trọng, cô cẩn cẩn đôi môi, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ chăm chú.

Tô Mộ rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Song Song như vậy, không chỉ hết giận, mà còn có chút sợ, cảm thấy Tô Song Song đang muốn làm ra chuyện gì không bình thường rồi.

Tô Mộ tiến lên từng bước, vươn tay nắm lấy đầu vai Tô Song Song, cẩn thận hỏi một câu: "Song Song à! Không phải là cô bị tức đến nội thương rồi chứ? Có chỗ nào không thoải mái hay không, tôi đưa cô đi bệnh viện."

". . ." Biểu cảm nghiêm túc mà Tô Song Song phải vất vả mới thể hiện ra được chỉ trong nháy mắt liền bị phá vỡ, cô suýt nữa đã phát điên, nói: "Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ không muốn tiếp tục ở chỗ này làm con rùa đen rúc đầu, hóa rõ ràng là do tôi gây ra, làm sao có thể để một mình Tần Mặc đi đối diện được."

Càng nói giọng Tô Song Song càng nhỏ, nhưng mà quyết tâm trong lòng lại càng thêm kiên quyết, một người gây chuyện mà để một người khác phải chịu thay, dù đến bây giờ cô vẫn không hiểu được vì sao lại có chuyện như vậy, nhưng nếu cô đã là người trong cuộc thì cô không thể núp mãi ở nơi này được.

"Tôi nói, giữa hai người thật sự không có chuyện gì?" Tô Mộ thu tay về, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tô Song Song, nhìn đến mức cô có chút ngượng ngùng.

Tô Song Song vội vàng lắc đầu: "Không có chuyện gì! Cô hiểu rõ tôi, nếu giữa hai chúng tôi thật có chuyện gì, tôi đã không đi, mà trực tiếp trốn ở phía sau anh ta là tốt rồi!"

Tô Mộ nghĩ thấy cũng phải, nếu Tô Song Song và Tần Mặc thành đôi, cô ấy đã sớm yên tâm thoải mái trốn ở phía sau Tần Mặc làm rùa rồi, bây giờ lại giương nanh múa vuốt muốn đến công ty, phỏng chừng là không muốn để cho Tần Mặc ôm hết mọi thứ giúp cô.

"Tôi nói, nhà cô được ở ven hồ hưởng ánh trăng, tại sao đến bây giờ vẫn không giải quyết được Boss?"

Tô Mộ biết tính tình bướng bỉnh của Tô Song Song lại nổi lên, khẳng định là muốn đến công ty, cô cũng không lôi kéo được cô ấy, vừa vất vả mà tâm tư còn mệt mỏi hơn, dứt khoát lấy nạng giúp cô, đỡ cô đi ra ngoài.

Tô Song Song chống nạng, nhìn quần áo của mình một chút, thấy không có vấn đề gì lớn lao, quay đầu nhìn Tô Mộ đứng bên người cô vẻ mặt không hiểu gì, cho cô ấy một ánh mắt xem thường thật lớn.

Tô Song Song vừa thu dọn vừa nói lầm bầm: "Cô nghĩ Tần Boss có thể để ý đến tôi như vậy sao?" Đây cũng không phải là Tô Song Song tự coi nhẹ mình, mà thật sự là khoảng cách giữa hai người bọn họ rất lớn.

Tuy nói không đến nổi một người trên trời một người dưới đất, nhưng cũng đã vượt qua cả Thái Bình Dương rồi, cô cũng không tin tưởng vào chuyện cổ tích cái gì tổng giám đốc bá đạo thích ta cô bé lọ lem.

Tô Mộ vừa nghe cũng hơi tán thành nhìn Tô Song Song, đỡ cô đi ra ngoài, rốt cục không nhịn được hỏi một câu đã giấu trong lòng từ lâu.

"Song Song, tuy rằng cô không phải là tuyệt thế yêu cơ, nhưng cũng có thể xem là một cô gái xinh đẹp, vì cái gì mà đến tận bây giờ vẫn chưa có lấy một người bạn trai vậy?"

"Tuy rằng cô tương đối ngây thơ và ngu xuẩn, thế nhưng bề ngoài của cô không tệ, học tập lại tốt hai điểm này hoàn toàn có thể che giấu khuyết điểm ngu ngốc trong cuộc sống của cô."

Tô Mộ nhìn Tô Song Song không hề phát cáu, tiếp tục tự nói một mình, càng nói càng thấy khó hiểu, giống như phát hiện một vấn đề khó khăn gì mới của loài người, vẻ mặt cũng xoắn xuýt lại một chỗ.

"Mặc dù cô nhảy lớp liên tục, thế nhưng một cô bé nhỏ tuổi hơn so với bạn bè cùng lứa, nam sinh cùng lớp của cô hẳn là thích cô em gái bé nhỏ mỏng manh như cô chứ, tại sao bọn họ đều đối xử với cô giống như là kính trọng nhưng lại không muốn đến gần hả? Đây rốt cuộc là tại sao kia chứ?"

Trước khi đóng cửa lại, Tô Song Song nhìn lướt qua Tứ gia, nhìn nó an ổn nằm trên giường nhỏ, mới đóng cửa lại, cô suy nghĩ một chút về vấn đề của Tô Mộ, thế nào lại cảm thấy gần đây chỉ số thông minh của cô ấy rõ ràng đang thấp xuống.

"Tô Tô, tôi vẫn luôn bận học tập, ở cái chỗ như nước Mỹ thì thời gian đâu mà đi nói yêu thương, hơn nữa, tôi năm nay mới hai mươi, lúc học đại học còn chưa tròn mười tám mà, cô cho rằng đám nam sinh dù thích kiểu em gái ngây thơ cũng không đến mức phá hoại trẻ vị thành niên như thế chứ!"

". . ." Tô Mộ nhìn Tô Song Song một cái, khinh bỉ nói: "Hai mươi tuổi đã là nghiên cứu sinh, Tô Song Song, xem ra tất cả chỉ số thông minh của cô đều đặt vào việc học tập, trách không được bình thường cô sống giống hệt như một kẻ nhị ngốc (hai cái ngốc)!"

Cô thở dài, giọng nói có chút nghiêm trọng: "Cô cũng đừng âm ức, đừng nói đến chuyện ở phòng trà lần trước, chỉ cái chân này của cô đã chứng minh rồi, sự tình lần này lại còn thăng cấp, ngay cả người nào ám hại mình cũng không biết, vậy làm sao trở mình được đây."

Tô Song Song nghe như vậy nét mặt cũng nghiêm trọng hơn không ít, vốn còn muốn phản bác hai câu, cuối cùng cũng yên lặng, hai người ở trên xe trầm mặc.

Đến khi xuống lầu dưới, Tô Mộ bất chợt quay đầu nhìn Tô Song Song, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, cô kéo lấy cánh tay Tô Song Song nói: "Lát nữa gặp phải loại người hèn hạ cỡ gì cô cũng đừng để ý tới, có tôi ở đây, tôi dẫn cô đi lên!"

Nếu Tô Song Song đã quyết định đến công ty đi làm bình thường, cô cũng đã tính trước tình huống xấu nhất, cho dù có người ném trứng thối lên đầu cô thì cô vẫn sẽ không lùi bước!

Tô Song Song nghiêm túc gật đầu, trong mắt hiện lên một tia kiên định, quay ngược lại cầm tay của của Tô Mộ, vô cùng trịnh trọng nói: "Nếu quả thực không thể, vậy cô liền báo cảnh sát cứu tôi với."

". . ." Tô Mộ nghe xong, bị dáng vẻ của Tô Song Song chọc cười, "Xì" một tiếng bật cười, cô vươn tay vỗ nhẹ đầu Tô Song Song một chút.

Cô lớn hơn Tô Song Song sáu tuổi, Tô Song Song là người đi theo cô bốn năm, có thể coi như cô ấy là "Nguyên lão" của cô đã theo cô từ những ngày đầu đi làm việc, hai người bọn họ từ hai kẻ tay mơ bước đi đến ngày hôm nay, Tô Mộ sớm đã xem cô như em gái của mình rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tiệp Nhân Già Mồm Cãi Láo (P2)

Cô hít một hơi thật sâu, vừa cười vừa nói: "Coi cô khấn trương kìa, đám người trên lầu kia đều là bạch cốt tinh có trình độ học vấn cao, cho dù không vừa lòng về cô, cũng chỉ khinh bỉ cô thôi."

"Cô xem nơi này là chợ bán thức ăn, một lời không hợp thì ném rau cải trắng thối và vân vân lên đây à! Yên tâm! Yên tâm!"

Tô Song Song vừa nghe như vậy, càng thêm yên tâm, cơ thể vẫn luôn căng thẳng cũng thả lỏng không ít, cô gật đầu, đẩy cửa xe ra, bước xuống.

Hiện tại là giờ cao điểm, mọi người trong công ty đang đi làm, nhân viên nối nhau không dứt đi vào công ty.

Ngay giây phút Tô Song Song chống nạng bước qua cánh cửa đại sảnh, chuyện đầu tiên mà Tô Song Song làm đó là quay đầu nhìn Tô Mộ, hỏi một câu: "Không phải cô nói người ở đây đều là người tài có tố chất cao sao?"

Tô Mộ nhìn trợn địa trước mắt cũng có chút bị mê muội lừa gạt, cô nuốt nước miếng một cái, con ngươi vòng vo xoay chuyển cảnh giác nhìn bốn phía, hạ thấp giọng nói: "Chắc hẳn là do áp lực công việc gần đây của bọn họ khá lớn đi."

Giờ phút này tất cả công nhân viên trong đại sảnh đều dừng bước lại, nhìn chằm chằm Tô Song Song đang chống nạng đứng trong đại sảnh.

Cái nhìn có chút hả hê, có ý xem náo nhiệt, chỉ đủ loại ánh mắt mà đã có thể xào thành một nồi thức ăn, tình thế này còn hơn cả khi có đại minh tinh

xuất hiện.

"Cái kia, bình tĩnh, chúng ta đi chúng ta đi!" Tô Mộ nhỏ giọng nói, vỗ về Tô Song, giả vờ không phát hiện từng ánh mắt giống như viên đạn vô cùng có lực uy hiếp nhìn bọn họ.

Chẳng qua là luôn luôn có một loại người thèm ăn đòn, hai người bọn họ mới đi về phía trước một bước, thì có hai cô gái mặt mũi tương đối xinh đẹp đi tới, trực tiếp đứng chắn trước mặt Tô Song Song.

Tô Song Song ngẩng đầu nhìn hai người phụ nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp này, lần đầu tiên cảm thấy tranh châm biếm miêu tả người xấu trong tiểu thuyết quả thật là việc làm có căn cứ, cứ xem hai người này, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt.

Tô Mộ liếc bọn họ một cái, ánh mắt thật sắc bén, cô ở tập đoàn Tần thị này lăn mò lăn lộn hơn năm năm, từ một em gái thực tập làm thẳng đến tổng biên tập, khí thế ngày hôm nay cũng không phải là dùng để trưng cho đẹp.

Cái nhìn này ngay tức khắc làm cho hai người kia vốn dĩ cực kỳ phách lối có phần sợ hãi, chẳng qua lập tức một người trong đó giống như có chiều hướng then quá thành giận, trực tiếp chống lưng cười lạnh một tiếng.

"Ôi, tôi tưởng là ai kia chứ, hóa ra là đệ nhất nội gián của công ty chúng ta à!" Giọng nói bén nhọn, tràn ngập giễu cợt, vừa nhìn cũng không phải người tốt gì.

Trong lòng Tô Song Song không nhin được mà nôn thành máng: Cô ta còn tưởng đây là ngoạn sát tam quốc sao? Đã là năm nào rồi mà vẫn còn nội gián, gọi là gián điệp thương mại, gián điệp có được không! Không có học thức thật là đáng sợ! Rốt cuộc là làm thế nào hai người bọn họ có thể chui vào tập đoàn Tần thị toàn người tố chất cao mà Tô Mộ luôn miệng nói vậy.

Nhưng cô chỉ biểu hiện bất mãn của mình ở trong lòng một chút, cô cũng không muốn chọc giận quần chúng đại biểu trước mặt, giảm bớt kích thích phần nộ.

Tô Mộ cũng lười phản ứng cô ta, vồ vồ Tô Song Song định đi về phía trước, lại còn vô cùng lễ độ nói một câu: "Mời nhường đường."

Tô Song Song đối với việc Tô Mộ có thể nhẫn nại như vậy, cảm thấy hết sức cảm kích, chỉ là nữ nhân viên đối diện quá không cho mặt mũi, cứ đứng đó mà chặn đường không đi.

Trong lòng Tô Song Song vì cô ta mà mặc niệm một giây, quả thực ngay sau đó, Tô Mộ vẫn một mực trầm mặc rốt cục cũng bạo phát, cô nhìn hai nữ viên chức trước mặt, lập tức châm biếm nói.

"Thế nào? Rảnh rồi đến nhức trứng rồi hả? Muốn đứng ở chỗ này làm tiếp tân? Nhưng mà tôi nhờ các cô soi gương nhìn lại một chút dáng vẻ như con gấu kia của mình đi, hai người như các cô cũng có thể đứng ở chỗ này làm tiếp tân đón khách sao? Chỉ làm được thần giữ cửa đuổi quỷ thì có, cần thận lại hù cho toàn bộ khách quý chạy mất!"

"Cô! Tô Mộ, cô đừng quá kiêu ngạo!" Nữ nhân viên tự biết bản thân mình không nói lại Tô Mộ, trực tiếp chuyển sang tấn công Tô Song Song vẫn cúi đầu thoát nhìn có vẻ dễ bắt nạt.

"Tô Song Song, chuyện của cô mọi người trong công ty đều biết cả rồi, cô còn có mặt mũi tới đây làm sao? Cô đúng là không biết xấu hổ!"

Nữ nhân viên này vừa nói xong, bắt đầu tùy tiện cười rộ lên, những nhân viên khác đứng xung quanh một phần là không quen nhìn Tô Song Song được Tần Mặc coi trọng cũng theo đó ồn ào, lập tức tiếng nghị luận vang lên không ngừng.

Tô Mộ vừa muốn mở miệng, Tô Song Song lại giữ cô lại, chống nạng đi về phía trước từng bước, ngẩng đầu ưỡn ngực không có nửa phần lùi bước nhìn hai người này.

Tô Mộ đứng ở phía sau Tô Song Song nửa bước, nhìn dáng vẻ Tô Song Song như vậy, liền khẳng định cô ấy lại bị quật cường bám vào người, sức chiến đấu đã tăng lên không biết bao nhiêu đẳng cấp, lúc này đến phiên Tô Mộ toát mồ hôi ở trong lòng giùm cho hai tiểu yêu tinh này rồi.

"Tôi cũng không có làm gì, vì sao lại không thể tới công ty đi làm?" Tô Song Song tỉnh táo hỏi ngược lại, không có nửa phần rụt rè.

Hai nữ nhân viên đứng đối diện vốn còn tưởng rằng cho dù Tô Song Song không bị hù dọa đến phát khóc, cũng sẽ sợ hãi, không nghĩ tới cô ta lại có thể dùng vẻ mặt thành thật hỏi ngược lại bọn họ, bọn họ lập tức liền bối rối.

Một người theo bản năng quay đầu lại nhìn sang góc phía đông, mà Âu Dương Minh lúc này đang đứng đối diện tầm mắt của cô ta ở bên kia, nghiêng người một cái, trốn vào trong bóng tối.

Động lực của nữ nhân viên này cũng mạnh hơn một chút, trực tiếp tiến lên vài bước, nhìn Tô Song Song hừ lạnh một tiếng, trợn to hai mắt, dự định trước tiên sẽ dùng khí thế để áp đảo Tô Song Song.

"Cô làm cái gì trong lòng cô biết rõ, cô được xem là nội gián đầu tiên trong tập đoàn Tần thị, Tô Song Song cô thật đúng là đặc biệt!"

Tô Song Song thở phào một cái, chậm rãi nói: "Tôi làm cái gì đương nhiên tôi biết, tôi không then với lương tâm, cho nên tôi đi làm bình thường trở lại có gì không đúng sao?"

"Cô không then với lương tâm? Chuyện của cô mà đều bị đưa ra ánh sáng trên web rồi, cô còn có thể chạy trốn sao? Tô Song Song, cô đừng cho

là sau lưng cô có Boss làm chỗ dựa, cô sẽ không sợ hãi gì, ánh mắt của mọi người đều sáng như tuyết đấy!"

Nữ nhân viên hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lại phát hiện ra điều gì, ánh mắt sáng lên, bắt đầu giễu cợt nói: "Ôi, làm sao mà hôm nay không nhìn thấy cô treo trên người Boss tới nữa? Chẳng lẽ là Boss rốt cuộc đã thấy rõ bản chất thực sự của cô rồi? Không cần cô nữa!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Boss, Ngài Thật Là Đẹp Trai. (P1)

Nghe thấy điều liên quan đến Tần Mặc, chỉ số chiến đấu trong người Tô Song Song liền tăng cao, ánh mắt vốn dịu dàng bây giờ mang theo vẻ công kích.

Tô Song Song cau mày nhìn hai nữ nhân viên, mắt hơi híp lại, khí thế trong nháy mắt liền áp chế hai người họ.

Hai nữ nhân viên cảm thấy Tô Song Song có chút không bình thường, đối mặt với sự thay đổi của cô, hai người họ đột nhiên nhớ tới ả Bạch Cốt Tinh trước kia, trong lòng hơi chột dạ.

Các cô làm việc này cũng chỉ vì bình thường thấy bộ dạng hiền lành của Tô Song Song, vừa nhìn sẽ nghĩ dễ bắt nạt, nếu châm biếm cô nhiều một chút mà có thể cầm thêm một khoản thu nhập, cho dù bị đuổi việc, cũng không bị thua thiệt a!

Thế nhưng xem ra hôm nay, chuyện này không dễ dàng làm được, hai người bọn họ làm việc xấu không chỉ không nhận được tiền mà còn bị đuổi việc, nghĩ như vậy, khí thế hai người họ liền hạ xuống.

“Tôi trình trọng tuyên bố một lần nữa, tôi và Tần Mặc là bạn bè, mong mọi người đừng nhiều chuyện nữa, nếu không tôi sẽ kiện các người tội vu khống!”

Tô Song Song nói xong, ánh mắt lướt qua hai người kia rồi nói tiếp: “Còn nữa, trên web nói như vậy có tin được không? Người ta viết vậy có tin được không?”

“Hôm qua tôi còn thấy cô và quản lý bộ phận kinh doanh anh anh em em ở cầu thang, theo tôi biết thì quản lý bộ phận kinh doanh đã có vợ rồi đúng chứ? Vì cái gì mà cô lại chọn làm Tiểu Tam? Để thăng chức?”

Tô Song Song nói, ngón tay chỉ về phía một trong hai người nữ nhân viên, sắc mặt bình tĩnh, nói như thể đang bóc trần một sự thật, cô lập tức quay đầu nhìn bốn phía.

Cô chậm rãi nói tiếp: “Nếu mọi người không tin, có thể đi xem camera ghi hình, chắc chắn có thể thấy được bọn họ một trước một sau ở cầu thang.”

“Cô! Cô nói bậy!” Nữ nhân viên kia hét lên một tiếng, suýt nữa là xông tới muốn đánh Tô Song Song, Tô Mộ liền tiến lên, che chở trước người cho cô.

Người nữ nhân viên kia có chút sợ Tô Mộ, cắn răng quát Tô Song Song: “Thật sự tôi có bạn trai rồi, cô nói bậy bạ gì đó, không sợ bị hư lời hay sao?”

Tô Song Song dừng một chút, nghe mọi người xung quanh xì xào bàn tán. Cô không để ý tới nữ nhân viên kia, hỏi ngược lại: “Mọi người nghe xong, có tin lời tôi không?”

Nhân viên xung quanh lập tức sửng sốt, tiếng bàn luận xôn xao càng lúc càng lớn, họ muốn biết rốt cuộc Tô Song Song muốn nói cái gì!

Tô Song Song nghĩ thời cơ đã tới liền mở miệng: “Tôi vừa nói bậy, căn bản cũng không có chuyện gì bí mật, cũng không có camera giám sát mà.”

“Nhưng các người cũng tin, vì điều gì mà mọi người đều vội lên tin tức tôi là nội gián?”

“A!” Xung quanh lập tức hô lên, sau đó trong nháy mắt trở nên yên lặng, tiếp đó tiếng xì xào bùng nổ lớn hơn, chỉ là nội dung không hoàn toàn nhằm vào Tô Song Song.

Nữ nhân viên vừa kêu gào ở phía đối diện nhất thời mặt đỏ tới mang tai, nói không nên lời.

Nhưng đột nhiên mắt cô ta sáng lên, ả tiến lên một bước, hừ lạnh nói với Tô Song Song: “Cô vừa bịa ra một câu chuyện rất hay, chỉ cần nhìn camera giám sát là biết, nhưng chuyện của cô, cô có chứng cứ gì để chứng minh mình trong sạch?”

Không đợi cho Tô Song Song mở miệng, cô ta từng bước ép sát, nói tiếp: “Không có chứ gì? Tô Song Song, nếu như cô vô tội thì tại sao lại không có bằng chứng để chứng minh cho sự trong sạch của mình chứ?”

Cô ta trực tiếp gán tội danh lên người Tô Song Song, khí thế cũng tăng lên: “Bởi vì cô vừa ăn cắp vừa la làng, muốn thay đổi tầm mắt của chúng tôi, cô đúng là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, khiến người ta cảm thấy ghê tởm!”

Tô Song Song liền nghẹn lại, khí thế chiến đấu trong nháy mắt hạ xuống thật nhiều, chứng cứ của chuyện này, cô hoàn toàn không tìm được. Bởi vậy... cô không thể chống đỡ.

Tô Song Song nghĩ như vậy, ý chí đấu tranh lập tức chỉ còn lại số không, không biết nên nói gì.

Lời nói của con người thật đáng sợ, ba người thành hồ, cô không có chứng cứ, cho dù có nói nhiều hay ít ở chỗ này thì cũng không có người nào tin cả.

Tô Song Song mím môi, đột nhiên cô cảm thấy mình cùng mấy nhân viên ở đây như mấy bà già chanh chua cứ nói nhao nhao thì cũng không có

ý nghĩa gì, chỉ lãng phí thời gian, hiện giờ vấn đề chủ yếu của cô là nhanh chóng tìm được chứng cứ chứng minh trong sạch cho mình.

“Ô Tô, chúng ta đi thôi!” Tô Song Song cảm thấy mệt mỏi, người ta bảo nàng là nội gián thì có quan hệ gì với đám người này, mọi người ở đây đều hả hê vui vẻ, lòng người tại sao lại như vậy?

Tô Mộ cảm thấy tinh thần Tô Song Song suy sụp nên đỡ cô, hung dữ liếc hai người nữ nhân viên kia, thế nhưng hai ả còn chưa chịu tránh ra.

“Cô ngầm chấp nhận đúng không? Tô Song Song, cô nhanh chóng rút ra khỏi công ty, bớt ở chỗ này mà mất mặt xấu hổ!” Nữ nhân viên mũm mĩm vừa bị Tô Song Song nói lúc này, bây giờ thừa cô hội bắt đầu bộc phát.

Mắt nhìn thoáng qua hướng Âu Dương Minh, ý bảo anh ta có thể đi ra thực hiện kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân. (thì ra là vậy a~~)

Âu Dương Minh vừa đi ra, nhưng còn chưa đến bên cạnh Tô Song Song, đột nhiên ở phía cửa xông vào, ngay sau đó đám nhân viên vốn đang vây quanh cô nhất thời dạt sang hai bên.

“Nhân viên của tôi, lúc nào đến phiên người khác đuổi việc?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Boss, Ngài Thật Là Đẹp Trai.

ô Song Song nghe giọng nói, đột nhiên trái tim đập mạnh một cái, cô chậm rãi quay đầu lại liền thấy Tần Mặc một thân âu phục màu đen đang đi về phía mình.

Tần Mặc cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn qua, giây phút đôi mắt đào hoa lạnh như băng chống lại cặp mắt bán nguyệt của Tô Song Song, cô nhất thời không hiểu được tâm tình chứa trong đó.

Nếu như không phải cô đa tình tự suy nghĩ thì cô muốn nói loại tâm tình này dường như gọi là yêu thương.

Tim Tô Song Song lập tức đập loạn, sững sờ quay đầu nhìn anh, ngay cả trên mặt biểu lộ cảm xúc gì cũng đều quên mất.

Thẳng cho đến lúc Tần Mặc đến bên cạnh, nhanh chóng ôm ngang người, cô mới lấy lại tinh thần, suýt nữa là hét lên một tiếng, cô vội vàng vươn tay che miệng mình, lo lắng nhìn xung quanh.

Chỉ thấy các nhân viên vừa nãy còn hận không thể ăn cô, bây giờ đều cúi đầu, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không dám, lúc này Tô Mộ bày ra vẻ mặt đờ đẫn mê trai cười cười nhìn chằm chằm Tô Song Song, tay làm dấu cổ lên.

“Tôi mời các người tới để nói chuyện phiếm hay sao?” Tần Mặc lạnh lùng phun ra một câu nói, các nhân viên xung quanh không hiểu tại sao lập tức tản ra.

Hai nữ nhân viên gây sự từ lúc thấy Tần Mặc thì đã hồn bay phách lạc, vừa nghe Tần Mặc nói liền vội vàng lẫn vào trong đám người trốn đi, dường như rất sợ Tần Mặc ghi nhớ bọn họ.

Tô Mộ liếc nhìn Tô Song Song, ném cho cô một ánh mắt chế nhạo rồi cũng vội vàng đi khỏi.

Âu Dương Minh đứng trong đám người liếc nhìn Tần Mặc, nhìn lướt qua Tô Song Song trong ngực anh, hơi híp mắt, anh khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, trong mắt hiện lên tia không cam lòng, sau đó xoay người rời đi.

Trong nháy mắt, đại sảnh vốn vô cùng náo nhiệt như chợ bán thức ăn chỉ còn lại Tô Song Song và Tần Mặc.

Cô ở trong lòng anh, chưa kịp phản ứng đã ngẩng đầu cười ha ha, lúc này dường như tính khí bướng bỉnh trong người cô hạ xuống, đáng vẻ trở nên hơi ngốc nghếch.

“Boss, anh lúc này giống như đức tổng giám đốc bá đạo trong các bộ phim trên tivi, thoát nhìn đúng là không khác gì lắm, ngược lại thì đẹp trai đến ngây người!”

Tần Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, hiếm thấy được trong mắt cô lại có sự ngưỡng mộ như vậy, anh cũng không muốn tính toán đến việc cô không nghe lời mà đi làm nữa.

Thế nhưng nghĩ đến việc Tô Song Song không nghe lời của mình, không thể dung túng được, anh nhíu mày hỏi: “Tại sao không ở nhà chờ tôi đưa đi làm?”

Có trời mới biết lúc Tần Mặc mở toang cửa không nhìn thấy Tô Song Song ở trong nhà trọ, trong lòng anh có bao nhiêu lo sợ, anh vội vã chạy tới, chỉ vì sợ cô chưa thấy những trò lừa gạt trong công ty, sẽ bị đả kích.

Nhưng bây giờ Tần Mặc cho rằng mình đã đánh giá thấp Tô Song Song, nha đầu này cũng không hẳn có vẻ ngoài dễ bắt nạt, bướng bỉnh, xem chừng không sợ bất cứ người nào.

“Không phải chỉ vì tôi tưởng anh một mình cố gắng ở công ty hay sao? Cho nên sốt ruột định giúp anh một tay, nào ngờ anh là người đến muộn về sớm, thật sự không tốt, không tốt...”

Tô Song Song vừa bị vẻ đẹp trai của Tần Mặc làm cho hưng phấn, nào bắt đầu mở rộng, nhất thời nói năng lung tung.

Anh ôm cô hướng đến thang máy, vốn là người thích yên tĩnh nên anh không chịu nổi tiếng ồn ào của cô, lạnh lùng nói một câu: “Nói tiếng người!”

Tô Song Song thề lười, lời ít ý nhiều tổng kết một chút: “Tôi không muốn để anh chống chọi một mình!”

Tần Mặc dừng chân một chút, cúi đầu nhìn chăm chăm cô, tuy rằng trong lòng anh hiểu rõ, cô nói những câu này là vì trách nhiệm, nhưng điều này vẫn khiến tim anh đập mạnh một cái.

Tần Mặc dừng lại, vừa mở miệng giọng nói đã khàn khàn, thế nhưng lại tràn đầy tình cảm.

“Cho dù có chuyện gì cũng ở bên cạnh tôi chứ?”

“Ừ!” Tô Song Song cho rằng Tần Mặc muốn cô biểu hiện quyết tâm với chuyện này nên vội vàng gật đầu, sau đó nhìn anh cười nịnh nọt.

“Tô Song Song, sau này cô có hối hận thì cũng vô ích!” Tần Mặc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn cô dường như có chút lo lắng.

Tô Song Song luôn cảm giác giống như mình đã bỏ sót cái gì đó, nhưng lại không nghĩ ra được gì, cô gật đầu, vội vàng thể hiện quyết tâm: “Ừ! Tôi không bao giờ hứa hươu hứa vượn!”

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói xong, khoe môi cong lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, cô nhìn nụ cười của anh liền nuốt nước miếng một cái.

Ngay sau đó cô nghĩ hai mắt của mình cũng bị dáng vẻ tươi cười đẹp đến mức động lòng người khiến cho mù lòa, thì ra tiểu cầm thú cười lên trông đẹp như vậy a!

Tô Song Song vội vàng vươn tay ôm tim của mình, cô cảm thấy nhất định mình bị bệnh tim rồi, nếu không tại sao thỉnh thoảng lại cuồng loạn đập mạnh.

“Tô Song Song, nhớ kỹ lời cam đoan của cô hôm nay.” Tần Mặc nói xong lời này thì thang máy mở ra, ngay sau đó anh xóa đi nụ cười nơi khoe miệng của mình.

Tô Song Song chớp chớp mắt, cô cảm giác mình nhất định là hoa mắt, Tiểu Cầm Thú chỉ biết ngoài cười nhưng trong không cười, khi nào lại có thể để lộ ra dáng vẻ tươi cười kinh điển như vậy, hơn nữa là còn dành cho cô?

Cô hít một hơi thật sâu đã cảm thấy mũi mình nóng lên, theo bản năng đưa tay lên sờ sờ, lại phát hiện mình chảy máu mũi, Tô Song Song sợ đến trợn to hai mắt, vội vàng vươn tay che kín mũi của mình.

“Boss! Boss! Mau đưa tôi đến nhà vệ sinh, tôi...” Thật sự Tô Song Song nói không nên lời, mũi cô chảy máu rồi, cô cắn răng một cái, rống lên: “Tôi hộc máu!”.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Máy Nghe Lén Vi Diệu (P1)

Tần Mặc nghe Tô Song Song hô lên, hoảng sợ vội vàng cuối đầu nhìn cô. Khi thấy máu chảy ra từ kẽ ngón tay, anh không suy nghĩ gì trực tiếp ôm cô chạy ra ngoài.

Mà lúc này Tô Song Song đã hoàn toàn bị hù dọa bởi chính lời nói của mình, cô hận không thể cắn đứt đầu lưỡi tự sát, đã chảy máu nhiều vậy rồi còn nói mình hộc máu nữa!

Tô Song Song nhìn dáng vẻ của Tần Mặc, biết rằng anh muốn đưa cô đi bệnh viện, sợ tới mức vội níu lấy ống tay áo anh, một bộ muốn nói rồi lại thôi.

Lúc Tô Song Song níu lấy tay áo, Tần Mặc cũng kịp phản ứng, làm sao mà cô ấy có thể vô duyên vô cớ hộc máu?!

Anh dừng bước cúi đầu nhìn Tô Song Song cẩn thận, liền thấy ngay máu này chảy xuống từ mũi cô.

Nhất thời Tần Mặc có chút không biết nói gì, anh đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, chẳng lẽ ở lâu với người ngốc như Tô Song Song, chỉ số thông minh của mình cũng giảm đi? Thế mà anh lại thật sự tin chuyện Tô Song Song nói mình hộc máu!

Tô Song Song chống lại cặp mắt đào hoa của Tần Mặc, lần đầu tiên cô cảm thấy mình khá ngốc, cô cười ha ha. Chẳng qua nụ cười này làm động tới cái mũi, máu còn chưa kịp ngừng lại tiếp tục chảy xuống, cô vội vàng lấy tay che đi.

Tần Mặc không nói một lời, nhanh chân xoay người ôm cô đi đến phòng làm việc của mình, vừa vào tới nơi liền chạy thẳng tới nhà vệ sinh.

Đến cạnh bồn rửa tay, Tần Mặc để Tô Song Song xuống, một tay đỡ ngang hông cô, hơi nhắc lên để chân bị thương của cô không phải chịu lực khi chạm đất

Cứ như vậy Tô Song Song dán lên người Tần Mặc, lơ lửng trên không trung, khom lưng lúng túng tẩy rửa máu mũi.

Cô vừa lau chùi vừa giải thích kiểu giấu đầu lòi đuôi: “Mới nãy là do trời quá nóng nên tôi mới chảy máu mũi!”

Vừa nói xong Tô Song Song liền hối hận. Bây giờ gần tới mùa thu, lạnh đến mức phải mặc áo lông, còn là loại rất dày!

Cô vội vàng nói lại: “Không phải, là do buổi sáng hôm nay nghe được có người vu oan cho mình, tôi tức giận nên lúc này mới chảy máu mũi, anh không nên suy nghĩ lung tung đó!”

Tần Mặc nhìn mặt Tô Song Song phản chiếu trong gương, không có biểu cảm gì hỏi: “Suy nghĩ nhiều? Tôi nhớ là vì cô nhìn thấy tôi cười nên mới chảy máu mũi mà?”

“!” Chửi thề một tiếng ! Nhất thời trong lòng Tô Song Song tức giận mắng, sao hai ngày nay tiểu cảm thú lại vừa vụn khôi phục tính không biết xấu hổ như trước? Thật không đáng yêu chút nào!

Chẳng qua bây giờ Tô Song Song đang bị Tần Mặc xách lên, cô rất sợ chọc giận anh ta. Chỉ cần anh thả tay ra, dùng mấy chiêu tra tấn thời cổ đại, nhấn đầu cô vào bồn nước đầy máu nữa thì...

Tô Song Song cười ha ha, không cãi lại cũng chẳng giải thích, hàm hồ cho qua chuyện. Cảm nhận được mũi mình đã không còn chảy máu, cô lấy

thật nhiều giấy, lau mặt mình.

Nhìn cô qua gương, mặt Tần Mặc vẫn đầy vẻ chờ đợi câu trả lời của cô như cũ. Nhất thời Tô Song Song đảo mắt một cái, đổi chủ đề nói: "Boss, chuyện gián điệp của công ty không phải là tôi, ngài tin sao?"

Tần Mặc nhìn ra Tô Song Song muốn đổi chủ đề, anh cũng không có ý định trêu chọc cô, gật đầu coi như đồng ý. Suy nghĩ một chút, anh cảm thấy với chỉ số thông minh của Tô Song Song, không nói rõ ràng với cô, phỏng chừng cô sẽ nghĩ vớ vẩn, vì vậy anh phun ra một chữ: "Tin!"

"Thật?" Thực ra lúc Tô Song Song hỏi anh cũng đã rất hồi hận, bởi vì cô cảm thấy 8% Tần Mặc sẽ nói không tin, nhưng cô không ngờ anh lại kiên định nói tin tưởng cô như vậy, thật đúng là hoang mang vì được sủng ái.

"Nếu như không tin, tôi còn ở đây dài dòng với cô à?" Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, làm Tô Song Song không nhịn được thầm vui vẻ trong lòng.

Người cô thẳng tắp, Tần Mặc thấy cô đã vệ sinh xong, rất tự nhiên đưa tay đỡ cô, trực tiếp ôm ngang hông cô lên.

Lúc này Tô Song Song mới phát hiện, chân của cô cũng đã tốt hơn nhiều, bây giờ đứng lên cũng không có chuyện gì, chẳng còn đau đớn nữa. Cô vội giật giật người, muốn tự mình đi xuống.

Nào biết Tần Mặc giữ tay cô lại, để cô ngoan ngoãn nằm trong ngực anh. Tô Song Song ngược đầu nhìn anh, làm ra dáng vẻ thành khẩn: "Boss, bây giờ tôi có thể tự đi mà!"

"Tốc độ như ốc sên bò đây sẽ lãng phí thời gian của tôi!" Tần Mặc lạnh lùng nói rồi ngẩng đầu, ngay cả một ánh mắt khinh bỉ cũng lười cho cô.

Tô Song Song bĩu môi, nếu không phản kháng lại được thì cô cũng phải hưởng thụ một chút, tìm một tư thế thoải mái trong ngực Tần Mặc, lắc chân, một bộ dạng nhàn nhã hoàn toàn nói lên ý nghĩ trong lòng cô.

"Boss, nhưng mà chỉ có mình anh tin tưởng tôi thì cũng vô ích!" Tô Song Song ngồi trên ghế, nhìn Tần Mặc ngồi xổm trước mặt mình đang định đứng dậy, lần này cô không hèn nhát nữa, chống lại cặp mắt đào hoa của anh bằng ánh mắt rất nghiêm túc.

Tần Mặc dừng một chút rồi đứng lên, nghĩ rằng ngày hôm qua anh và Bạch Tiêu tốn thời gian một đêm, ép tất cả các tin đồn xuống. Hơn nữa còn điều tra được, dường như còn có ai đó đứng đằng sau cố tình lan rộng chuyện này.

Chẳng qua anh vẫn chưa tìm ra rõ ngọn nguồn, Tần Mặc sợ Tô Song Song cảm thấy áp lực, vẫn trấn an nói với cô: "Gần tìm ra người đứng đằng sau rồi, cô không cần lo lắng."

Tô Song Song nghe vậy, lập tức trừng to mắt đầy hưng phấn, người cũng nghiêng về phía trước.

Tần Mặc quay đầu liếc nhìn, thấy cô chuẩn bị rớt xuống ghế, nhanh chóng đưa tay ra, chặn hai vai cô lại, nhắc cô lùi về sau một chút.

Động tác đơn giản như vậy cũng làm Tô Song Song đơ một lúc. Cho đến khi đã ngồi vững vàng trên ghế, cô mới ý thức được Tần Mặc vừa làm gì, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Máy Nghe Lén Vi Diệu (P2)

Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tần Mặc, đột nhiên cảm thấy anh đáng yêu hơn mọi khi.

“Chuyện đó.... Cảm ơn!” Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Mặc đã đứng dậy đi về ghế mình rồi ngồi xuống, trực tiếp xem nhẹ Tô Song Song.

Tô Song Song nhú mày, chun mũi lại, một bộ như vậy mới đúng là anh chứ! Cô cúi đầu xuống, nhìn bản thảo trong tay mình vẫn chưa vẽ xong, lòng cô vẫn nhộn nhạo như cũ.

Cô ngược đầu lên nhìn, mặc dù Tần Mặc không nói, nhưng cô biết, nếu nhân viên trong công ty đã gây sự với cô như vậy, có thể thấy chuyện này nhất định không đơn giản.

Tô Song Song không muốn vì chuyện của mình mà làm khó Tần Mặc, nhưng cô biết, nếu từ chức vào lúc này, rõ ràng giống như mình không chịu trách nhiệm.

Tô Song Song trầm mặc, cho tới bây giờ cô chưa từng gặp chuyện kiểu này, theo bản năng liền mất hết hồn vía, bộ dạng kiên cường mạnh mẽ lúc trước đã sớm không còn sót chút gì rồi.

Bản thảo trước mặt cô cũng chẳng còn tâm trạng để xem, tầm mắt quét tới quét lui, cô muốn gọi điện cho Tô Tô nói vài lời. Không biết có phải cô và Tô Mộ có thần giao cách cảm hay không, cô vừa mới nghĩ vậy thì điện thoại di động liền vang lên.

Tô Song Song sợ quấy rầy đến Tần Mặc, vội vàng chộp tới, cầm cả điện thoại di động và bảng tên trên bàn lên.

Tô Song Song nhấn nút đồng ý, còn chưa kịp nói chuyện, đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh "Biết rồi biết rồi " hết sức kỳ quái.

Tô Song Song vội vàng dời điện thoại di động ra, bởi vì bảng tên trong tay vướng víu nên cô đặt nó trên bàn. Lúc cô để nó xuống thì những âm thanh kì quái kia cũng biến mất.

Trong lòng cô lập tức cảm thấy lạ lùng, sự tò mò nổi lên, cô thử lại một lần nữa, quả nhiên chỉ cần đặt bảng tên lại gần một chút, bên kia lại truyền đến tạp âm.

Tô Song Song vội vàng chống bàn nhảy dựng lên, lão đảo hai ba bước đứng ngả Tần Mặc. Sau đó cầm bảng tên của anh, úp điện thoại di động của mình lên.

Không phản ứng!

Tần Mặc bất động nhìn Tô Song Song, thấy mặt cô đầy vẻ kinh ngạc khiếp sợ, không ngăn động tác cô lại, cũng không hỏi nhiều mà tỉ mỉ quan sát cô.

Tô Song Song đảo mắt, cầm điện thoại lên vội vã nói một câu với Tô Mộ: "Tô Tô, bây giờ có ít chuyện, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cô."

Nói xong cô cúp điện thoại, vội vàng đưa tay cầm lấy di động của Tần Mặc để trên bàn rồi gọi đến điện thoại mình. Sau đó cô nắm điện thoại của anh, nhanh chóng nhảy tung tăng về bàn mình.

Cô vội cầm bảng tên mình lên, úp lại gần, tạp âm “Biết rồi biết rồi” lần nữa xuất hiện!

Lúc này Tần Mặc đã đứng dậy đi tới chỗ cô, anh cúi đầu nhìn bảng tên hàng hiệu trong tay cô, cũng cảm thấy là lạ.

Một tay anh vòng quanh hông Tô Song Song, một tay đưa bảng tên lên phía trước, chống đỡ người cô rồi cả hai tay dùng sức tách đôi nó ra.

Từ chính giữa hai lớp của bảng tên lại rơi xuống một đồ vật nhỏ màu đen. Tô Song Song nhanh tay nhặt nó lên.

Cô đưa nó đến trước mặt Tần Mặc, nháy nháy mắt, nhất thời não hoạt động hơn mọi khi, hỏi một câu: “Đây có phải máy nghe lén trong truyền thuyết không?”

Tần Mặc nhận lấy đồ vật trong tay Tô Song Song, đưa nó lại gần mắt mình, lại đồng ý với suy nghĩ của Tô Song Song, gật đầu một cái.

Nhất thời Tô Song Song trợn to mắt, không nghĩ tới tình tiết gay cấn trong phim lại xuất hiện trên người mình, thật sự là quá.... Kích thích!

Thế nhưng hưng phấn được một lúc, Tô Song Song đã cảm thấy không ổn lắm. Cô suy nghĩ một chút rồi ngước đầu lên, cau mày nhìn Tần Mặc, thận trọng nói: “Nhưng mà cái bảng tên này là Âu Dương Phó tổng tặng, chỉ làm riêng cho mình tôi mà thôi!”

Tần Mặc nghe xong, xoay máy nghe lén nhỏ trên tay vài vòng, đôi mắt đào hoa lạnh như băng toát ra vẻ sáng tỏ thông suốt.

Anh gật đầu một cái, sau đó đưa tay xoa đỉnh đầu Tô Song Song. Có thể cô sẽ không cảm thấy động tác này cứng chiều hoặc là đang khen cô, bởi vì cái xoa đầu này chẳng khác nào nhào nặn bánh cả.

"Lần này cô thông minh hơn rồi đó, xem ra chuyện cô bị hiếp lần sẽ được giải quyết rất nhanh!" Tần Mặc nói xong, đỡ Tô Song Song trở về ghế ngồi, cầm điện thoại di động cùng máy nghe lén xoay người đi ra ngoài.

Lúc anh đóng cửa còn cố ý dặn dò một câu: “Ở đây đợi tôi, đừng có làm loạn!”

"..." Tô Song Song ngồi trên ghế, đến bây giờ cô vẫn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ máy nghe lén có viết tên người sử dụng nên Tần Mặc nhìn một cái liền tìm được kẻ đứng phía sau?!

Dù sao cô cũng là người bị hại lớn nhất, ít ra anh phải nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là ai hãm hại làm cô? Kể sơ qua thôi cũng được mà!

Đột nhiên Tô Song Song nghĩ đến việc gì, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, chẳng lẽ kẻ đứng sau chính là người cho cô bản tên - Âu Dương Minh?

Tô Song Song nhớ tới lúc trước đột nhiên anh ta động kinh, như biến thành một người khác, tính cách còn cực kỳ tồi tệ, nói không chừng kẻ đứng sau bức màn chính là anh ta!

Nhưng Tô Song Song lại nghĩ không thông, Âu Dương Minh hãm hại cô vì cái gì, căn bản là vừa phí sức vừa không được lợi lộc.

Tô Song Song rất muốn hỏi Tần Mặc chuyện này, nhưng căn phòng lớn như vậy chỉ còn mình cô, vô cùng trống trải. Tô Song Song bấu môi một cái, cầm điện thoại di động trên bàn, định gọi lại cho Tô Mộ thì điện thoại liền vang lên.

Tô Song Song cúi đầu nhìn, trên màn hình hiển thị dòng chữ Âu Dương Phó tổng nhất thời làm cô sửng sốt.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nhớ Rõ Tối Cứu Tôi (1)

Tô Song Song do dự một giây, liền nhận điện thoại, sau khi điện thoại được kết nối, cô suy tính địch không động ta cũng không động, trầm mặc không nói, chờ đối phương mở miệng trước.

Đầu bên kia đầu tiên là truyền tới một tiếng cười yếu ớt, tiếng cười kia vốn không phải là diễn xuất bình thường dịu dàng của Âu Dương Minh, mà có điểm lỗ mãng.

Tô Song Song lập tức khẩn trương, ngay sau đó đối phương mở miệng, trong giọng nói cũng lộ ra ý cười ngả ngớn: "Thế nào, con bé ngốc, rốt cục đã biết là tôi làm?"

"Anh mới ngốc!" Tô Song Song nhin không được phản bác một câu, không có cách nào, vừa nghe đến có người nói cô ngốc, cô liền nhin không được phản xạ có điều kiện phản bác lại.

Nói xong tô Song Song mới ý thức tới chính mình có điểm hơi quá kích động, vội vàng mím chặt miệng, im lặng không nói.

"Xuy." Đối phương cười nhạo một tiếng, hiển nhiên đối với việc Tô Song Song đã biết mọi chuyện là do anh làm không có nửa phần sợ hãi, anh tiếp tục nói: "Chắc hiện tại Tần tổng đang thu thập của chứng cứ về tôi, sau đó cho giải oan cho cô."

Tô Song Song vẫn trầm mặc như cũ, đến bây giờ cô còn chưa hiểu được Âu Dương Minh gọi cuộc điện thoại này là vì cái gì, nghĩ, cô mở miệng nghiêm túc nói một câu: "Nói trọng điểm, nếu không tôi cúp máy!"

Tô Song Song cảm thấy Âu Dương Minh lúc này không thích hợp lắm, tính cách của anh ta thay đổi quá nhanh, xem ra có khả năng anh ta bị đa nhân cách.

Chẳng lẽ anh ta là một người hai mặt?

Lúc trước, Tô Song Song thật ra cũng đã cảm thấy anh ta bất thường, nhưng trong tiềm thức của cô lại không muốn làm phức tạp con người Âu Dương Minh lên như vậy, nên liền tin lời anh ta nói là lúc nào anh ta căng thẳng thì tính cách sẽ có một chút vấn đề.

Nhưng lúc này cô không thể lừa mình dối người được nữa, Âu Dương Minh thật sự là một kẻ đa nhân cách!

Cô rất muốn biết, hiện tại Âu Dương Minh dụ dỗ đã đi đâu vậy, anh có thể sẽ không trở về, mà Âu Dương Minh xấu tính bây giờ rốt cuộc vì sao lại gây chuyện với cô như vậy, cô đâu có chọc gì đến anh ta ?

"Trọng điểm? Tôi đây liền cùng cô nói trọng điểm, cô có muốn biết vì sao tôi làm như vậy không? Tiếp theo còn muốn làm gì nữa, hơn nữa, chuyện này cuối cùng có phải nhằm vào Tần Mặc không?"

Âu Dương Minh mang theo ý cười thông thả nói xong, giọng nói cộc nhả, nhưng mỗi chữ anh thốt ra đều vừa vặn tạc vào trong lòng Tô Song Song.

Nhất là câu cuối cùng kia, anh có thể nhằm vào Tần Mặc hay không, trong nháy mắt như nhéo vào người cô.

Cô rất cục nghĩ đã nghĩ đến trọng điểm của vấn đề, cô và Âu Dương Minh không thù không oán, anh việc gì phải phí công như vậy hãm hại cô.

Nhưng nếu nói là mục đích cuối cùng của anh chính là vị trí của Tần Mặc hiện tại thì có vẻ hợp lý hơn, bây giờ cô là người gần gũi nhất với Tần

Mặc, quan hệ cũng có vẻ không tệ lắm.

Từ cô mà gây tai họa đến Tần Mặc, xem như có vẻ đơn giản nhất, Tô Song Song nghĩ đến đây đột nhiên sợ hãi đứng lên.

Cô biết mình lúc này không nên bối rối, nhưng lại không khống chế được hỏi một câu: "Anh sẽ làm gì Tần Mặc?"

Âu Dương Minh ở đầu dây bên kia vừa nghe, bắt đầu cười khẽ đứng lên, cười cực kỳ đê tiện, khiến Tô Song Song rất muốn cho anh một bạt tai.

"Nói, Tần Mặc chắc đang đi ra ngoài rồi? Có muốn biết anh ta đến chỗ nào không? Có muốn biết tiếp theo tôi sẽ làm gì không?" Giọng nói của Âu Dương Minh rất nhẹ, như lông chim trêu chọc tâm tư của Tô Song Song.

Tô Song Song cúi đầu, dùng sức cầm lấy di động trong tay, vòng vo đảo mắt, đột nhiên liền nổi giận, rống lên: "Anh có nói hay không, không nói tôi sẽ cúp máy!"

Tuy rằng giờ phút này tâm cô đã loạn như ma, nhưng Tô Song Song cũng đã xem qua nhiều tiểu thuyết tương tự thể này, vẫn hiểu được phải có khí thế để trấn áp đối phương, không thể để anh ta dắt mũi mình đi được!

"Xuy!" Âu Dương Minh lại bị Tô Song Song chọc cười, giống như thỏa hiệp bình thường nói: "Đang ở cơ quan, nếu cô muốn biết, thì hãy ra quán cà phê bên ngoài công ty, tôi chờ cô."

Tô Song Song lập tức nhú mày, trong lòng rất do dự, lúc cô xem tiểu thuyết, hay những tình tiết cầu huyết trong truyện tranh, nếu bây giờ cô mà đáp ứng yêu cầu của người xấu, khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt.

Nhưng nơi đối phương hẹn là ở quán cà phê, có nhiều người qua lại, chắc sẽ không có chuyện gì uy hiếp được cô.

Tô Song Song khẩn trương căn môi, cô thật sự rất muốn giáp mặt hỏi Âu Dương Minh, anh rốt cuộc muốn làm cái gì.

"Song Song, một cơ hội này, nếu cô bỏ lỡ, về sau xảy ra chuyện gì, đừng trách tôi không nghĩ đến Âu Dương Minh kia đã thích cô, không cho cô cơ hội."

"!" Tô Song Song lập tức hít thở dồn dập đứng lên, cô gắt gao nắm di động, trong lòng bàn tay đã bao phủ một tầng mồ hôi mỏng, cô khẩn trương hỏi: "Anh không phải là Âu Dương Minh sao?"

"Ha ha, cô không phải đã đoán được sao? Anh ta không biết chuyện của tôi, nhưng tôi lại biết rõ ràng chuyện của anh ta, hơn nữa muốn chậm rãi thay thế anh ta."

Câu nói cuối cùng của Âu Dương Minh rất nhẹ nhàng, lộ ra ý cười, Tô Song Song lại càng khẩn trương hơn, cô dùng một tay chống bàn, mạnh mẽ đứng lên, ngẩng đầu, lên tiếng: "Anh chờ tôi, bây giờ tôi đến."

"Được, quán cà phê đối diện quán, lầu hai, phòng 203, chờ cô. Còn có, không được nói cho Tần Mặc, nếu không cô sẽ không thấy tôi, cơ hội này cũng. bang! Không thấy !"

Âu Dương Minh vừa nói xong, Tô Song Song liền cúp điện thoại. Cô bắt lấy chiếc nạng, không lập tức đứng lên, mà là ngồi trên ghế kịch liệt thở dốc hai cái.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nhớ Rõ Tối Cứu Tôi(2)

Tô Song Song nghĩ ngợi, lấy điện thoại di động ra, nhấn cho Tô mộ một tin nhắn.

Thời gian định là một giờ sau, nội dung là: tôi và Âu Dương Minh cùng một chỗ, nếu trước tin nhắn này tôi không gọi cho cô, tìm người cứu tôi! Tôi quán cà phê đối diện Tần Thị, 203.

Tô Song Song làm xong hết thủ, cảm giác khẩn trương cũng giảm đi không ít, tự nhiên cũng thấy mình rất cơ trí, cô làm một tư thế tay cổ lên, sau đó khởi động chiếc nạng, thật cẩn thận đi ra ngoài.

Người thư ký của Tần Mặc đang lúc đứng ngoài văn phòng, vừa thấy Tô Song Song đi ra, vội vàng đi lại đây: "Trợ lý Tô, cô muốn đi đâu vậy?"

Tô Song Song ra vẻ bình tĩnh nhìn anh liếc mắt một cái, nói: "Tôi đi gặp bạn một chút, Tô Mộ, này đã nói qua với Tần tổng, anh yên tâm, sẽ không gây phiền phức cho anh!"

Người thư ký nhìn Tô Song Song liếc mắt một cái, cảm thấy cô không đến mức nói dối, gật gật đầu: "Để tôi đưa cô qua đó nhé?"

"Không cần không cần, trực tiếp đi thang máy là tới, tôi đã tự đi lại được, cảm ơn anh!" Tô Song Song vội vàng lộ ra sắc mặt khó xử.

Người thư ký vừa thấy, lập tức nghĩ đến hiện tại Tô Song Song ở Tần thị được Tần tổng đặc biệt chú ý, có thể trở thành nữ chủ nhân tương lai của

Tần thị, anh cảm thấy nếu mình tự đưa cô đi, lại khiến mọi chuyện thêm phức tạp hơn.

Anh gật gật đầu, nhìn cô Song Song rời đi, rất lễ phép dặn dò một câu: “Trợ lý Tô đi cẩn thận, có chuyện gì thì nói tôi biết, bất cứ lúc nào.”

Tô Song Song vừa nói dối nên rất khẩn trương, lúc này xem như cô hành động rất bộc phát, cô không dám quay đầu, vội vàng nói một câu cảm ơn liền đi vào thang máy.

Trong thang máy, Tô Song Song dựa cả người vào cửa thang máy thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ trái tim đang nhảy từng từng trong lồng ngực, trong lòng than thở một câu: quả thực nói dối đúng là khảo nghiệm công lực của mình!

Sau khi Tô Song Song ra ngoài, liền đến thẳng quán cà phê ở đối diện, đi lên lầu hai, đứng ở ngoài cửa phòng 203, cô muốn trấn an tâm tình đang loạn lạc của mình.

Tô Song Song nhìn cánh cửa trước mắt, đột nhiên bắt đầu não bết bắt đầu mở rộng ra, đôi mắt linh hoạt nhìn qua lại, suy nghĩ vẫn hết sức mơ hồ, nhìn không được nghĩ đến: không phải nếu cô đi vào, Âu Dương Minh sẽ đánh thuốc mê cho cô choáng váng, sau đó lấy cô ra uy hiếp Tần Mặc?

Nhưng một tưởng tượng như vậy, Tô Song Song lại cảm thấy cô có điểm tự mình đa tình, lấy cô ra uy hiếp Tần Mặc, đây không phải là làm điều thừa thãi sao?

Cô cùng Tần Mặc Phi không phải người thân, dựa theo tính cách của tiểu cầm thú kia đá không rơi xuống giếng là không sai lầm, còn có thể tới cứu cô sao?

Nghĩ như vậy, Tô Song Song lại cảm thấy chính mình giống như không có gì có thể lợi dụng, cô càng không rõ ràng, rốt cuộc Âu Dương Minh kêu

cô tới làm cái gì?

Chẳng lẽ thật sự là nói chuyện phiếm, muốn tìm một người đến chia sẻ một chút về kế hoạch vĩ đại của anh, nhưng nếu nghĩ là chuyện cô không nên biết, cô có thể tự rước họa vào thân không, tò mò hại chết mình, bị người ta giết người diệt khẩu?

"Song Song, nếu cô không vào, tôi sẽ đi." Giọng nói của Âu Dương Minh từ bên trong truyền tới, Tô Song Song lập tức bừng tỉnh, chớp chớp ánh mắt, trong lòng lại nghi ngờ: sao anh ta biết mình đứng bên ngoài?

Lúc tầm mắt của cô dừng ở bên dưới cánh cửa, mới kịp phản ứng, cách cửa ở đây chỉ có một nửa, chỉ che được nửa người bên trên.

Tô Song Song thoáng chốc đen mặt, may mà cửa cũng không phải trong suốt, nếu không đáng vẻ ngốc nghếch này của cô đều bị Âu Dương Minh thấy hết.

Tô Song Song đặt tay ở nắm đấm cửa, đột nhiên quay đầu lại giữ chặt người phục vụ vừa đi qua sau lưng cô, khẩn trương nói một câu:

"Cái kia, tôi và người bên trong không quen lắm, nếu chốc lát thấy tôi ngất đi mà anh ta lại đưa tôi ra, cô nhất định phải báo nguy cứu tôi nhé!"

Bị cô giữ chặt, người phục vụ liền kinh ngạc, chỉ kém bị lời nói của Tô Song Song dọa đến, lập tức hiểu được cái gì, gật gật đầu.

Tô Song Song thấy cô gật đầu, rốt cục trái tim cũng chậm lại, quay đầu, ưỡn ngực, đẩy cửa đi vào.

Âu Dương Minh nghe thấy Tô Song Song nói với nhân viên phục vụ như thế, chính mình lại không nhịn được cười, nhìn thấy Tô Song Song đẩy cửa tiến vào, anh cũng không thu lại biểu cảm của mình, thái độ xấu xa tủy ý.

Tô Song Song liếc mắt nhìn anh, lập tức tìm một vị trí xa anh nhất ngồi xuống, chống cằm, ra vẻ không thèm để ý, hỏi một câu: "Anh muốn nói gì? Nói mau!"

Lúc này Âu Dương Minh đang mặc một thân áo phục màu đen, tất cả tóc đều bị anh vuốt ngược ra sau, anh nghiêng đầu tháo mắt kính xuống, nhìn về phía Tô Song Song.

Trong lòng Tô Song Song còn ôm một chút may mắn, hết thấy đều là Âu Dương Minh vui đùa, anh vốn không phải người hai mặt.

Nhưng nhìn đôi mắt anh như vậy khiến Tô Song Song cảm thấy may mắn kia đã giống như bột khí trong nháy mắt liền vỡ vụn.

Bởi vì ở đối diện, Âu Dương Minh lúc này hơi híp mắt, trong mắt tràn đầy ngả ngớn và phóng đảng không kiềm chế được, ngoại trừ diện mạo bên ngoài có vẻ giống Âu Dương Minh dịu dàng kia, thì là một người có khí chất hoàn toàn khác.

Cô cảm thấy cho dù đối phương là Ảnh đế, loại dáng vẻ trái ngược này, cũng tuyệt đối không thể diễn xuất được!

Tô Song Song nhin không được hỏi một câu: "Anh. Rốt cuộc là ai? Anh. Có thể sẽ không trở về?"

Âu Dương Minh ở đối diện vừa nghe, thả một chân đang vắt lên chân còn lại xuống, trực tiếp đứng lên, hướng tô Song Song đi đến, Tô Song Song sợ tới mức muốn đứng dậy.

Nhưng tay vừa động, chiếc nệm liền rơi trên mặt đất: "Đông" một tiếng, lòng của cô cũng theo đó trầm xuống.

Tô Song Song vội vàng cúi người muốn nhặt lên, Âu Dương Minh lại đi qua bên người cô, một cước dẫm nát chiếc nệm, sau đó cúi người xuống

gần sát Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hoàn Toàn Làm Anh Tức Giận. (P1)

Tô Song Song lập tức cảm giác bầu không khí có chút không đúng, theo bản năng muốn đứng lên, bởi vì quá nóng vội đã quên mất chân mình đang bị thương.

Trong giây phút hai chân chạm đất, còn dùng lực hơi mạnh, chân bị thương lập tức truyền đến một cơn đau buốt rứt.

Bởi vì kịch liệt đau đớn nên Tô Song Song mạnh mẽ ngồi xuống ghế, trên trán nổi lên một lớp mồ hôi mỏng.

Cô cắn răng, hai tay nắm chặt áo của mình, cố gắng nhịn không kêu thành tiếng để không bị mất mặt trước Âu Dương Minh.

Âu Dương Minh vẫn khom người như cũ, kề sát mặt của Tô Song Song, nét mặt mang theo một tia xấu xa, anh híp mắt, hai mắt vốn dịu dàng như ánh sáng mặt trời bây giờ lộ ra vẻ đũa cọt.

Anh nghiêng đầu nhìn Tô Song Song đang đau đớn đến nỗi không nói nên lời, dường như đang suy nghĩ gì đó rồi vươn tay muốn lau đi mồ hôi trên trán cô.

Tô Song Song lập tức cắn răng né bàn tay của anh, lúc này gương mặt của Âu Dương Minh rất gần với cô, loại cảm giác chèn ép này khiến cô hết sức khó chịu.

Chậm lại một chút, tuy rằng trên đùi cô còn đau buốt rứt, nhưng Tô Song Song đã có thể mở miệng nói chuyện, chỉ là vừa nói, giọng nói có chút run

rầy.

“Âu Dương Minh, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tô Song Song nói xong liền nhúu mày, chân không bị thương chống xuống đất, muốn xê dịch ghế ra đằng sau một chút để nới rộng khoảng cách.

Nào biết tay của Âu Dương Minh đang chống bên hông đột nhiên dùng sức chụp lấy tay vịn ghế của Tô Song Song, anh lại gần cô hơn nữa.

Thân thể Tô Song Song ngửa về phía sau, mãi cho đến khi người dán vào lưng ghế, cô không thể lùi về sau nữa nên dừng lại, nhúu thật chặt lông mày, cảnh giác nhìn chăm chăm Âu Dương Minh.

Tô Song Song cảm thấy quyết định đi tới đây là một sai lầm! Bởi vì nhìn thấy căn bản Âu Dương Minh cũng không muốn nói cho cô biết điều gì, chỉ muốn đùa giỡn cô, hiện tại cô hồi hận muốn chết!

Giọng của Tô Song Song không khỏi tăng thêm âm lượng, lộ ra một loại nồng nặc cảnh cáo: “Anh muốn làm gì, Âu Dương Minh, nếu như anh còn tiếp tục... tôi sẽ kêu lên, đừng khiến chúng ta phải xấu hổ!”

Nào biết Âu Dương Minh nghe xong cũng không thèm để ý, mặt anh lại tiến gần hơn nữa, hai người gần đến nỗi có thể thấy được lông mi trên mắt anh, và trong mắt chiếu đến một gương mặt bối rối sốt ruột.

Tô Song Song mạnh mẽ hít vào một hơi, ngay cả hít thở cũng trở nên cẩn thận, bởi vì chỉ cần cô hơi dùng lực một chút, sẽ cảm nhận được hơi thở của Âu Dương Minh, loại cảm giác này hết sức khó chịu.

“Kêu ư? Song Song, cô càng làm vậy...” Âu Dương Minh hơi ngừng một chút, giọng nói trở nên bí ẩn, anh cố ý phả ra một hơi thở, Tô Song Song sợ đến mức tim đập mạnh một cái.

Ngay sau đó Âu Dương Minh kề sát tai cô, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: “Tôi càng hưng phấn.”

Tô Song Song vừa nghe bốn chữ sau cùng, hàm răng tưởng như muốn rơi ra, cô biết sức mạnh của mình không thể đánh bại anh. Cô đảo mắt, trực tiếp quỳ xuống, định đá vào vùng yếu nhất của anh.

Ngay lúc cô cho rằng mình đã thành công, tay của Âu Dương Minh đang đặt trên ghế bồng bắt lấy đầu gối cô.

Giây kế tiếp, bàn tay anh di chuyển xuống phía sau chân cô, dán chặt chân cô vào cơ thể mình, tư thế này thật sự rất mờ ám.

Vốn là Tô Song Song đã nắm chắc phần thắng, không nghĩ tới hành động của mình bị anh ta nhìn ra.

Cô cảm nhận được chân mình đang dán trên cơ thể ấm áp của anh, đầu tiên gương mặt đỏ lên sau đó trở nên luống cuống, cô giằng co lung tung, thế nhưng một chân bị đau thì bất động, chân còn lại thì bị anh gắt gao giữ lấy.

Tô Song Song vừa muốn vươn tay nắm lấy mặt anh, Âu Dương Minh đã nhanh hơn cô một chút, tay trái nhanh chóng nắm lấy hai bàn tay của cô đưa lên đỉnh đầu, cơ thể ép xuống, vậy cô giữa cơ thể anh và chiếc ghế.

Tô Song Song dừng lại, đang muốn thét lên cầu cứu, đã nhìn thấy Âu Dương Minh bày ra vẻ mặt hài hước, vừa cười vừa nói: “Theo tôi được biết, đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô?” (Anh nhăm to rồi hê hê hê)

“Em gái anh!” Tô Song Song ý thức được Âu Dương Minh muốn gì, cô lập tức mở miệng mắng, mắt nhìn môi của Âu Dương Minh sắp dán lên môi mình, Tô Song Song vội nghiêng đầu, sợ đến mức nhắm hai mắt lại.

Cô sợ đến muốn khóc, trong lòng tức giận mắg bản thân, đúng là cô đã đánh giá quá cao sức chiến đấu của mình, lại một mình đi gặp anh ta, bây giờ không phải tìm đường chết hay sao? Quả là tự làm bậy thì không thể sống!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hoàn Toàn Làm Anh Tức Giận.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên cửa bị mở mạnh ra, sau đó Tô Song Song cảm thấy cổ áp lực trước người mình nhanh chóng biến mất.

Cô vội vàng quay đầu mở hai mắt ra, liền thấy Âu Dương Minh bị một nguồn sức mạnh kéo ra phía sau, sức lực quả thật rất lớn, trực tiếp lôi Âu Dương Minh về phía sau vài bước, cho đến khi đụng vào tường mới dừng lại được.

Cô định thần nhìn lại đã thấy Tần Mặc đứng ở cửa, anh hơi thở dốc, mặt đen lại nhìn chăm chăm Âu Dương Minh, ánh mắt kia giống như muốn xé nát gã.

Âu Dương Minh bởi vì bị Tần Mặc xông vào, khẽ cau mày, nhưng sau đó lại lộ ra dáng vẻ tươi cười bất cần đời, cơ thể lười biếng lão đảo tựa vào chiếc tường phía sau giống như người không xương, hơi ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

Khí thế của Tần Mặc lúc này thật sự bức người, dường như xung quanh cơ thể cũng bao trùm một loại sát khí dày đặc, anh vừa đi đến, nhiệt độ của toàn bộ gian phòng dường như giảm đến vài độ.

Ngay cả Tô Song Song cũng cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập, khí thế bức người của anh khiến cô khẩn trương, thế nhưng Âu Dương Minh đang tựa trên tường một chút cũng không sợ, gã liếc mắt lười biếng nhìn Tần Mặc.

“Ôi, đến nhanh đấy, chắc, thiếu chút nữa là tôi có thể thân mật rồi, đúng là mất hứng!” Âu Dương Minh ngả ngón nói, đưa ngón tay sờ lên môi của mình, động tác cực kì không nghiêm túc, đáng giận!

Tần Mặc cũng không phải là người bị khích bác mà có thể mất đi lí trí, tuy rằng hiện tại anh hận không thể xé nát gương mặt lỗ mãng của Âu Dương Minh, thế nhưng anh biết nếu gã có thể không sợ hãi như vậy, nhất định là có chiêu tiếp theo.

Tần Mặc nhìn thoáng qua Tô Song Song lúc này còn chưa hoàn hồn, anh hơi nhếch môi, dự định sẽ không dây dưa với Âu Dương Minh ở chỗ này nữa, để tránh khỏi phát sinh chuyện gì không cần thiết khiến Tô Song Song bị liên lụy.

Anh lạnh lùng liếc nhìn Âu Dương Minh rồi xoay người đến bên cạnh Tô Song Song, đỡ vai cô, tay phải giữ lấy hông nhỏ của cô, tay trái cầm nạng, bước ra ngoài.

Đến bây giờ Tô Song Song cũng chưa phản ứng được với những chuyện đang xảy ra, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hơn một tí, ngay sau đó cô bừng tỉnh, trong nháy mắt đại não như bị ứ máu, khiến cô càng choáng váng đến hoa mắt.

Âu Dương Minh thấy Tần Mặc rời đi mà không làm gì liền thẳng người dậy, đuổi theo về phía trước, cười ha ha nói: “Xem ra Tần tổng không phải là không để ý tới tiểu nha đầu này nha, nếu anh không có ý gì, vậy hãy để cho tôi đi!”

Tần Mặc vừa nghe lời này liền mạnh mẽ quay đầu lại liếc nhìn Âu Dương Minh, ánh mắt kia lạnh lùng đến xương tủy, nụ cười trên mặt Âu Dương Minh bỗng chốc đông lại, cho dù gã không muốn thì cũng bị khí thế bức người của Tần Mặc uy hiếp.

Tô Song Song không nghe rõ hai người ở trong đang nói gì, chỉ cảm thấy máu ứ trong đầu từ bên phải đang dần chuyển sang bên trái, sau đó lại bị ném về bên phải, cuối cùng cô hoàn toàn hôn mê.

Đợi đến lúc Âu Dương Minh đã lấy lại được tinh thần thì Tần Mặc đã mang Tô Song Song đi mất, chỉ còn lại hai người nhân viên phục vụ mê trai, đang đứng ngây ngốc tại chỗ nhìn theo bóng dáng đẹp trai của Tần Mặc.

Âu Dương Minh hiểu được chính bản thân đã bị Tần Mặc uy hiếp, gã khinh thường hừ lạnh một tiếng, đưa tay về phía sau vuốt tóc của mình.

Đột nhiên vẻ mặt của gã trong nháy mắt trở nên méo mó, chỉ là nhanh chóng bị đè xuống, gã cười lạnh một tiếng, trong lòng châm chọc nói: Tên Âu Dương Minh bất lực kia, đừng nghĩ đi ra ngoài nữa!

Đợi đến lúc Tô Song Song lấy lại được tinh thần, cô đã bị Tần Mặc quăng trên giường trong nhà trọ, cô đưa tay xoa xoa cái đầu sắp thiếu oxy đến chết của mình.

Còn chưa phản ứng kịp thì hai tay Tần Mặc đã chống trên giường, bao vây cô vào trong ngực mình.

Tô Song Song chớp chớp mắt nhìn gương mặt gương mặt tuần tú gần trong gang tấc của Tần Mặc, mê mẩn!

Tần Mặc cứ nhìn cô như vậy, thế nhưng ánh mắt không bình thường, dường như nổi lên nỗi căm hận ngút trời, Tô Song Song cảm thấy được điều gì đó, đột nhiên có chút sợ hãi.

Cô giật giật khóe miệng, qua một giây mới nghe thấy giọng của mình: “Việc kia... cảm ơn anh... Boss.”

Bởi vì quá khẩn trương nên cô nói lắp, chỉ là nói xong, trong lòng thở phào một cái, cuối cùng cô cũng nói ra được lời trong lòng mình, sau đó nhìn vào ánh mắt của Tần Mặc, không hiểu tại sao dường như anh rất tức giận.

Tần Mặc không trả lời Tô Song Song, anh hơi khom về phía trước, tới gần mặt của cô, đôi mắt đào hoa không một chút cảm tình nhìn chăm chăm cô, Tô Song Song hơi nổi da ốc.

Thật ra trong đầu anh vẫn đang nhớ đến cảnh tượng lúc vừa đẩy cửa ra.

Tô Song Song ngồi trên ghế, Âu Dương Minh khéo léo cầm chân cô dán trên người gã thật thân mật, tay kia cầm lấy tay cô đưa lên đỉnh đầu, anh ghé tởm lúc miệng gã suýt chút nữa là đặt lên môi cô.

Tư thế mập mờ như vậy, một lần rồi một lần xuất hiện trong đầu anh. Nếu như không phải anh tự chủ tốt, thì trong giây phút đó, không chừng anh sẽ xé nát tên Âu Dương Minh kia!

Một lát sau, Tô Song Song sợ hãi xê dịch cơ thể về phía sau, động tác này khiến Tần Mặc lấy lại tinh thần, anh đưa một tay bắt lấy tay cô.

“Vì sao không nghe lời tôi?” Rốt cuộc Tần Mặc mở miệng, chỉ là giọng điệu này quả thực quá lạnh lùng, khiến Tô Song Song sợ hãi.

Hiện tại đầu óc cô trống rỗng, căn bản không hiểu câu nói của anh, cô hé miệng, màu hồng nơi đầu lưỡi giật giật, mãi mới tìm được giọng của mình, khàn khàn nói: “Lời nào?”

Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song quên lời dặn của mình càng tức giận hơn, cặp mắt đào hoa vốn dĩ lạnh lùng không có tình cảm trong nháy mắt nhuộm một lớp màu đỏ.

Tô Song Song vừa thấy, hận không để cấn đứt đầu lưỡi của mình, sớm biết là không thể mở miệng giả vờ ngây ngốc được rồi! Không hiểu vì sao cô luôn có một cảm giác xấu, hôm nay nhất định cô sẽ chọc giận Tần Mặc!

“Ai cho cô ở lại văn phòng làm việc không nên làm?” Tần Mặc từng chữ từng chữ nói ra, Tô Song Song vừa nghe, trên người da ốc liền nổi lên.

Cô nuốt nước bọt, nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, trong nháy mắt hơi thở của anh ôm trọn lấy cô, Tô Song Song không biết tại sao lại hít thở không được.

“Việc đó... Tôi...” Tô Song Song định nói là bởi vì cô nghe Âu Dương Minh nói muốn gây bất lợi cho anh nên mới đi, thế nhưng lời nói vừa đến khóe miệng, cô đã nhanh chóng nuốt xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 126+72: Hoàn Toàn Quyết Liệt (P1)

Tô Song Song cảm thấy nếu người khác biết suy nghĩ này, nhất định mình sẽ bị cười nhạo, nhất là Tần Mặc, cho nên Tô Song Song không muốn nói.

Thật sự thì ít nhiều gì cô cũng nhận ra Tần Mặc đối với mình rất đặc biệt, nhưng cô lại giống như một con rùa đen rụt đầu vào vỏ, không muốn thừa nhận rằng bản thân cũng bối rối trốn tránh.

Bởi vì ngay từ khi bắt đầu, Tô Song Song đã biết, cô và Tần Mặc kém nhau quá nhiều, khoảng cách xa như vậy cô không đủ can đảm vượt qua.

Hơn nữa cô cũng hiểu một ông chủ như Tần Mặc làm sao có thể coi trọng một người bình thường như mình, cô không muốn ôm kỳ vọng để rồi sau đó thất vọng thật nhiều.

Cô vẽ manhua, những chuyện tình lãng mạn cô đã sớm nhìn thấu, mà cô cũng viết chán rồi, cho nên căn bản cũng sẽ không tin tưởng có cô bé lọ lem trong truyện cổ tích.

Từ lúc Tô Song Song bắt đầu viết truyện, cô liền tin chắc, tình yêu lãng mạn đến hoàn mỹ chẳng qua chỉ để lừa gạt bé gái.

Tô Song Song cúi đầu xuống, không muốn nhìn thẳng vào mắt Tần Mặc, cô rất sợ anh nhận ra suy nghĩ tầm thường của mình: "Chuyện đó... Tôi cảm nhận được Âu Dương Minh có chút kỳ quái, anh ta nói sẽ nói cho tôi biết chân tướng sự việc."

Tô Song Song ngáp ngừng, lè lưỡi liếm đôi môi khô khốc, tiếp tục nói: "Tôi thấy quán cà phê cũng khá an toàn, chắc hẳn anh ta không làm được chuyện gì nguy hiểm nên mới đi, không nghĩ tới... Rất xin lỗi, tôi lại gây phiền toái cho anh rồi!"

Tần Mặc trầm mặc nghe, càng nghe càng nhúu mày sâu hơn, anh không biết Tô Song Song lại ngu ngốc tới mức này.

Anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, nhưng toàn người được mùi sữa tắm đặc trưng nhàn nhạt trên người Tô Song Song.

Mùi hương chỉ duy nhất Tô Song Song có này càng làm lòng anh thêm phiền muộn, căn bản cũng chẳng còn cách nào hạ quyết tâm làm theo kế hoạch ban đầu, anh chột mở to hai mắt ra.

Nhìn một cái lại vừa vặn thấy Tô Song Song vươn đầu lưỡi mềm mại ra liếm môi của mình, một màn này thật sự là quá kích thích thần kinh của Tần Mặc.

Đầu anh hơi nghiêng về phía trước, ngay tại lúc bờ môi mỏng của anh gần sát môi Tô Song Song. Đột nhiên nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô, anh vội đứng dậy, xoay người lại, đưa lưng về phía Tô Song Song, thở hắt ra.

Mà Tô Song Song vẫn chẳng biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy Tần Mặc như đang tức giận, cô không muốn Tần Mặc hiểu lầm mình.

Tô Song Song cũng điều chỉnh hô hấp, sau đó chống hai tay lên giường, ngồi dậy, nhìn bóng lưng Tần Mặc, định mở lời thì Tần Mặc lại đột nhiên chủ động lên tiếng.

"Lời nói của tôi không hề quan trọng với cô?" Tần Mặc lạnh lùng hỏi.

Tô Song Song sững sờ, còn chưa kịp phản bác, Tần Mặc đã lấn tới, tiếp tục nói: "Lúc trước cũng vậy, để cô ở lại nhà trọ, cô cũng đến công ty, lần này vẫn là..."

Tần Mặc nói một hồi, chợt quay đầu, cặp mắt đào hoa càng lạnh hơn, Tô Song Song giật giật môi, cô cảm thấy lời giải thích ngay tại khốe môi, nhưng khi mở miệng lại phát hiện mình không nói được gì cả.

Bởi vì quả thật cô chưa từng nghe lời Tần Mặc dù chỉ một lần, mặc dù dự tính ban đầu khá tốt, nhưng cô hiểu hành động lần này đã chạm tới lòng tự ái của Tần Mặc.

Huống chi đây là lần thứ hai cô tự ý quyết định, còn xảy ra chuyện không tốt như vậy, vẫn đem tới phiền phức cho Tần Mặc.

"Cái đó..." Mặc dù Tô Song Song không dám nói chuyện với Tần Mặc, nhưng cô cảm thấy quan hệ bây giờ của cô và Tần Mặc cũng tốt vô cùng, cô có thể ngày ngày nhìn thấy anh, cho nên Tô Song Song không muốn mất đi cơ hội gặp mặt Tần Mặc, cô định giải thích chút gì đó.

Nhưng giờ phút này Tần Mặc lại rất kỳ quái, không hề cho Tô Song Song một cơ hội, đang trầm mặc thì bỗng anh tuôn ra một tràng câu hỏi:

"Quan hệ của cô và Âu Dương Minh rất tốt? Tô Song Song, không phải từ đầu đến cuối cô vẫn luôn lừa gạt tôi chứ? Hai người muốn làm gì? Tìm hiểu chuyện cơ mật của tập đoàn Tần Thị?"

Những lời này của Tần Mặc hoàn toàn làm Tô Song Song bối rối, mắt cô trợn to lên, nhìn chòng chọc vào Tần Mặc, lắc đầu theo bản năng.

Nhưng Tần Mặc nói xong thì liền trực tiếp xoay người, không nhìn cô nữa, sau đó sải bước đi ra ngoài, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho cô, rõ ràng anh đã nhận định đây chính là sự thật!

Tô Song Song ngồi trên giường, bỗng cô ý thức được Tần Mặc đang hiểu lầm mình, cô đưa tay ra liền muốn nắm vạt áo anh, kéo anh lại để nói rõ ràng.

Nhưng Tần Mặc cũng không cho cô cơ hội này, trong nháy mắt Tô Song Song vươn tay ra, Tần Mặc đã sẵn bước đi tới cửa.

Giây phút Tần Mặc đặt tay lên chốt cửa, Tô Song Song đột nhiên quát to: "Tần Mặc! Không phải như vậy!"

Tay Tần Mặc cứng đờ lại một lúc, đôi mắt đào hoa đầy cảm xúc khó nói, bước chân anh ngập ngừng nhưng vẫn mở cửa đi ra ngoài.

Tô Song Song nhìn cánh cửa đóng lại, tầm mắt chuyển động, căn phòng trống rỗng, nỗi bất an trong lòng từ từ dâng lên.

Đột nhiên Tứ gia kêu một tiếng, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức cả người run lên, cô lấy lại tinh thần suy nghĩ.

Tô Song Song ngồi trên giường, bây giờ vẫn còn có chút mê mẩn, đợi cô kịp phản ứng, Tần Mặc đã hiểu lầm cô và Âu Dương Minh thông đồng, xem cô như gián điệp thương mại, cô cúi người xuống nhặt cây nạng trên đất lên.

Tô Song Song vội vã chống nạng đi ra ngoài, tới cửa phòng Tần Mặc, dùng sức gõ cửa nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

Cô hốt hoảng đưa tay sờ chìa khóa trong túi, lấy chìa khóa ra, cắm vào ổ khóa, nhưng rồi lại thu tay về, cô nghĩ mình vẫn là không nên tự tiện vào phòng Tần Mặc.

Tô Song Song cứ đứng ở ngoài cửa như vậy, cô muốn làm gì đó, một tay cô chống giữ cây nạng hết sức mệt mỏi.

Sau đó Tô Song Song dứt khoát ngồi dưới đất, dựa vào cửa phòng Tần Mặc, cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Tần Mặc, tôi biết anh ở bên trong, anh cũng có thể nghe được tôi nói mà!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Hoàn Toàn Quyết Liệt (P2)

"Thật sự tôi và Âu Dương Minh không có gì cả, tôi cũng chẳng phải là gián điệp thương mại mà chỉ là một người vẽ manhua, không tin anh đi hỏi Tô Tô, là Tô Mộ đó, cô ấy hiểu tôi rất rõ!"

Lần đầu tiên Tô Song Song gặp phải chuyện này, lòng cô rất rối loạn, không hề biết đến việc giải thích đầu đuôi với Tần Mặc, chỉ nghĩ gì thì nói cái đó.

Đột nhiên Tô Song Song nghe được một chút động tĩnh từ trong phòng, cô lập tức giật mình quay đầu lại nhìn, nhưng đợi một lúc vẫn không có tiếng động gì như cũ, Tô Song Song mất mát xoay người lại rồi cúi đầu xuống.

Tô Song Song cắn môi, mất hết hồn vía, từ nhỏ cô đã không thích bị người khác hiểu lầm, tính tình của cô rất mạnh mẽ, cho nên chuyện ngày hôm nay cô rất muốn giải thích rõ với Tần Mặc.

Nhưng lần này, Tô Song Song lại cảm thấy có chút không giống bình thường, bởi vì cô phá lệ không muốn Tần Mặc hiểu lầm mình.

Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới việc Tần Mặc xem cô như gián điệp thương mại, nói cô làm những chuyện kia đều có mục đích tiếp cận anh, lòng cô khó chịu không thể nào nói rõ.

Tô Song Song chẳng giải thích được, vuốt lồng ngực đang ẩn nhẫn đau của mình, trái tim tựa như đã co quắp lại.

Cô bấu môi, vội vàng ngửa đầu bốn mươi lăm độ, một bộ dạng ưu thương cố làm cho nước mắt sắp trào khỏi bờ mi nghen trở về.

Trong lòng Tô Song Song bức bối, cô chẳng cần biết Tần Mặc có chịu nghe hay không, nhưng cô muốn thẳng thắn với Tần Mặc, không che dấu hay sợ mất mặt nữa.

"Tần Mặc, thật ra thì tôi đi là bởi vì Âu Dương Minh nói rằng anh ta sẽ đối phó với anh, anh ta bảo sẽ cho tôi biết mình sắp làm gì, vì vậy tôi không phải là gián điệp đâu!"

Tô Song Song dừng lại, giật giật lỗ tai, bên trong cửa vẫn chẳng hề có một tiếng động, cô mếu máo, lúc này thật sự cô không kìm nén được nước mắt của mình rồi.

Bị người mình quan tâm hiểu lầm, quả thực không phải một chuyện tốt đẹp gì, Tô Song Song cúi thấp đầu, ủ rũ nói tiếp: "Tôi thật sự quan tâm anh, dù sao quan hệ giữa hai chúng ta cũng rất sâu đậm, làm sao tôi có thể hại anh chứ!"

Tô Song Song nói xong câu đó liền trầm mặc, một lát sau, thấy Tần Mặc vẫn không có động tĩnh gì, nhất thời cô cảm thấy mất hết ý chí.

Tô Song Song đuổi người, chống nạng đứng lên, nhìn cửa phòng đóng chặt trước mặt, cô lại gõ tiếp: "Tần Mặc, có chuyện gì thì chúng ta cứ thẳng thắn nói với nhau! Chưa gì anh đã chẳng thêm tin tưởng tôi, thật sự là không có tình nghĩa gì cả!"

Bên trong căn phòng vẫn không hề có động tĩnh như cũ, lúc này Tô Song Song đã rất tuyệt vọng, nước mắt ngay lập tức chảy không ngừng nhưng cô cố gắng ra vẻ bình thường lau mặt mình đi.

Sau đó Tô Song Song cúi đầu trở về phòng, vừa bước vào, cô liền nhào tới giường, cảm xúc uất ức tuôn ra như lũ quét không thể ngăn lại.

Tô Song Song bắt đầu gào khóc, cô vẫn cảm thấy mình và Tần Mặc đã trải qua nhiều chuyện, dù không phải là người yêu của nhau nhưng ít gì cũng là bạn bè thân thiết!

Tại sao giờ phút này anh không cho cô một cơ hội giải thích mà vội cắt đứt với cô như vậy?!

Tô Song Song không nhận được nghĩ, chẳng lẽ là cô tự mình đa tình, thật ra thì Tần Mặc không hề quan tâm cô, cho nên cuộc sống sau này, có gặp cô hay không cũng chẳng còn quan trọng?

Tô Song Song càng nghĩ càng thấy thấy đau lòng, ôm chần khóc to hơn, dường như đã gặp chuyện quá sức chịu đựng, chẳng thể nào dừng được.

Giờ phút này, Tần Mặc đang ngồi ngay cửa, dựa vào tường, nhắm mắt lại, vuốt tóc đang lòa xòa trên trán, trán anh nhú lại, mi tâm cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Một lúc sau, Tần Mặc chống đôi chân hơi tê đứng lên, tiện tay tắt đèn trong phòng rồi sải bước đi về phía mặt trời.

Giây phút mở cửa sổ, Tần Mặc do dự một chút, ngay sau đó thò đầu ra, nhìn sang ban công phòng Tô Song Song, nhưng với góc độ này anh không nhìn thấy gì, chỉ có tiếng khóc nhỏ xíu truyền đến tai anh.

Tay Tần Mặc đặt lên bệ cửa đã nằm thành đấm, mắt lóe lên vẻ hung ác, anh yên lặng thề trong lòng của: Máy người đứng sau lưng đó, anh nhất định sẽ mau xử lý xong, không để Tô Song Song phải lâm vào nguy hiểm nữa.

Tô Song Song không biết mình ngủ từ lúc nào, mê man bị tiếng gõ cửa đánh thức, cô xoa xoa đôi mắt sưng đỏ của mình rồi đứng dậy.

"Ô Song Song, cô đang làm gì vậy, không phải muốn tự sát chứ? Nhanh mở cửa cho chị đây, nếu không chị gọi cảnh sát xông vào!"

Tô Song Song vốn còn hơi mơ hồ, nhưng nghe tiếng Tô Mộ như sói tru, nhất thời liền thanh tỉnh, cô sợ Tô Mộ sẽ thật sự phá cửa xông vào.

Hiện tại cô là người hai bàn tay trắng, vẫn còn nợ nần bên ngoài, không đủ sức gánh thêm một cánh cửa nữa. Vì vậy Tô Song Song vội vàng lăn một vòng cầm lấy cây nạng, đứng dậy đi mở cửa.

Trong nháy mắt cửa được mở ra, Tô Mộ cau mày nhìn. Khi thấy được Tô Song Song, cô lập tức bị dọa sợ đến mức trợn to mắt, ngay sau đó một tiếng thét chói tai vang vọng quanh nhà trọ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Không Thể Nói Hết Đau Đớn (1)

Qua chuyện này, Tô Song Song hoàn toàn tỉnh táo, cô vội vàng vươn tay che miệng Tô Mộ, kéo cô ấy đi vào, sau đó nhìn nhìn bên ngoài, khẩn trương đóng cửa lại.

Sau khi cửa đóng, Tô Song Song nhin không được oán trách nói : "Tô Tô, đang tự nhiên cô kêu cái gì chứ! Không biết làm phiền người khác sao, cẩn thận lát nữa lại bị người ta bắt đi!"

Tô Mộ tiến vào cũng nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, dáng vẻ như đã bị ngạc nhiên và kinh hãi rất nhiều, Tô Song Song oán trách xong cũng nhận ra Tô Mộ có điểm không thích hợp.

Cô thấy đối phương gắt gao nhìn mình chăm chăm, Tô Song Song theo bản năng đưa tay sờ mặt mình, sau đó ngón tay chậm rãi di chuyển, đụng tới hai mắt của mình.

Ngay tức khắc đến chính cô cũng sửng sốt, Tô Song Song vội vàng quay đầu nhìn vào chiếc gương trên tường ở phía đối diện, vừa nhìn đã thấy, chính mình cũng nhin không được kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu này của cô ngược lại lại làm cho Tô Mộ lấy lại tinh thần lúc chưa đến đây, Tô Mộ nhìn thấy thân thể Tô Song Song đang lão đảo như muốn ngã, vội vàng vươn tay đỡ, sợ Tô Song Song lại bị thương tiếp.

"Cô đây là sao ? Mắt sắp sưng thành bánh bao rồi?" Tô Mộ vỗ về cô, nhưng vẫn kinh ngạc không thôi. Tô Song Song đi về phía chiếc giường bên này, sau đó cô ngồi xuống.

Tô Song Song kịch liệt hô hấp hai cái, mới lấy lại tinh thần, cô vươn tay chạm vào mắt mình, đáng thương nhìn Tô Mộ.

Thảo nào hôm nay cho dù cô có cố trợn mắt như thế nào, thì phạm vi nhìn thấy cũng rất nhỏ và hẹp, Tô Song Song thấy ánh mắt dò hỏi của Tô Mộ, cô chỉ thở dài.

Ngay sau đó Tô Song Song cúi đầu, cũng không nói gì, thật ra cô cũng không phải là không muốn nói cho Tô Mộ, mà là không biết nên nói như thế nào.

Dù sao chuyện tranh cãi giữa cô và Tần Mặc, người ngoài nhìn vào cũng không thấy có gì đặc biệt, họ chỉ cảm thấy bọn họ cùng lắm là quan hệ hàng xóm thân thiết một chút, hoặc xem như là bạn bè bình thường.

Nhưng trong lòng cô rất khó chịu, cho nên Tô Song Song không nghĩ sẽ mở miệng, cô sợ Tô Mộ nghe được tâm tình của cô bây giờ, sẽ chê cười cô, thậm chí hiểu lầm cô có ý gì với Tần Mặc.

Vừa nghĩ nên nói thế nào với Tô Mộ thì cô ấy lại không hỏi nhiều gì thêm, chỉ đứng dậy, đi vào toilet lấy một chiếc khăn mặt nhúng qua nước lạnh, sau đó đặt trên mặt Tô Song Song.

Tô Song Song theo bản năng muốn làm gì cho hết lớp dính dính trên mặt của nước mặt đã khô lại, nhưng ý thức được đằng sau, cô liền thuận thế đỡ lấy khăn mặt lạnh lẽo lên mặt mình, vừa nặng nề thở dài một hơi, vừa trực tiếp đổ người về sau, nằm trên giường.

Tô Mộ gặp dáng vẻ này của Tô Song Song, cũng không mở miệng ép hỏi cô cái gì, ngược lại là ngồi xuống cạnh cô, tìm một vị trí thoải mái, lại tựa vào đầu giường, rũ mắt nhìn Tô Song Song đang nằm trên giường chưa gượng dậy nổi.

"Nói đi, chuyện gì xảy ra?" Tô Mộ hỏi xong thấy Tô Song Song vẫn nằm trên giường giả chết, không có chút ý tứ muốn giải thích, cô liền vươn chân, đá vào đùi của Tô Song Song.

"Được rồi, đừng giả bộ đã chết, đầu cô cho dù có suy nghĩ tiếp cũng không tìm ra được biện pháp giải quyết, còn không bằng để tôi nghĩ giúp cô."

Tô Mộ nói xong lại đá Tô Song Song đang không có chút phản ứng nào, tuy rằng cô ra vẻ thoải mái, nhưng thật ra đã gấp gáp tới tận cổ họng rồi.

Bởi vì cô và Tô Song Song quen nhau nhiều năm như vậy, trừ việc cha mẹ của cô ấy qua đời, cô chưa từng thấy qua vẻ mặt uể oải như thế của Tô Song Song!

Tô Song Song rốt cục cũng có phản ứng, lấy chiếc khăn trên mặt ra, quay đầu nhìn Tô Mộ.

Tuy rằng cô không muốn Tô Mộ lo lắng thay cô, nhưng không nhịn được mắt lại đỏ lên, không nói được gì hoàn chỉnh, vừa muốn nói đã muốn khóc, cô vội vàng quay đầu trở lại, để chiếc khăn trở lại trên mặt mình, buồn rầu không lên tiếng.

Tô Mộ đã vội muốn chết, rốt cuộc đã mất hết kiên nhẫn, trực tiếp nhảy dựng lên, cầm chiếc khăn trên mặt Tô Song Song giật phắt ra, nhìn cô, hỗn hết quát:

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói!"

Một tiếng rống này, chắc chắn làm đau hết màng nhĩ của Tô Song Song, cô cố hết sức mở to đôi mắt đang dúm chặt lại, râm rì nói: "Tôi bị người khác lừa lắm!"

Tô Mộ vừa nghe thì không cần Tô Song Song nói thêm gì nữa, đã biết vì sao cô uest oải như vậy.

Cô giật giật môi mình, nhưng cũng không biết nên khuyên Tô Song Song thế nào, cuối cùng chỉ dùng sức đá chân của cô ấy, đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quát: “Xem cô có còn tiền đồ hay không, bị hiểu lầm thì phải đi giải thích!”

Tô Song Song rốt cuộc cũng chuyển tầm mắt đến trên mặt Tô Mộ, vô cùng bi ai nói: “Ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.”

Đột nhiên, Tô Song Song nghĩ đến cái gì liền ngồi mạnh xuống, cô nhìn đồng hồ trên tường, tinh thần tỉnh táo trở lại, vươn tay bắt lấy cánh tay của Tô Mộ.

“Tô Tô, mau đưa tôi tới công ty, tôi có thể giải thích trên xe.”

Ngay lúc Tô Song Song hưng phấn muốn đứng dậy thay quần áo, Tô Mộ lại vẫn đứng tại chỗ, im lặng, hơn nữa vẻ mặt rất khó coi.

Tô Song Song không biết vì sao, liền có một cảm giác xấu, cô vừa chống nạng đứng lên, lại ngồi trở lại giường, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Tô Tô, cô đến tìm tôi có chuyện gì?” Tô Song Song đã quên, hôm nay là ngày làm việc, Tô Mộ lại đột nhiên đến tìm cô, nhất định là đã có chuyện gì, thậm chí còn là chuyện rất quan trọng.

Nếu không thì cô gái tham của này sẽ không mạo hiểm mà đến nhà cô lắc lư trong giờ làm việc thế này.

Quả thực, khi Tô Song Song mở miệng hỏi, thân thể Tô Mộ thật giống như bị Tô Song Song đâm qua, người hơi lắc lư một chút.

Tô Song Song thấy Tô Mộ khó xử, hiện tại cô đã có thể khẳng định, chuyện xảy ra liên quan đến mình, hơn nữa cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Nói đi, Tô Tô, có gì mà tôi không chịu được chứ!” Tô Song Song ra vẻ thoải mái, đôi mắt sưng vù kia cũng híp lại, cố nặn ra vẻ tươi cười nhìn Tô Mộ.

Tô Mộ vẫn có chút do dự, cô nghĩ ngợi, vô thức cúi đầu lấy trong túi áo mình ra một mảnh giấy nhăn nhúm, không dám nhìn Tô Song Song, chỉ đưa tờ giấy này cho cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Không Thể Nói Hết Đau Đớn(2)

Tô Song Song nghi ngờ nhìn tờ giấy trên tay Tô Mộ, cô đứng ngay ngắn nhận tờ giấy, vừa mở ra, sắc mặt đã cứng đờ.

Đây là thư sa thải cô, Tô Song Song không thể tin được, cẩn thận nhìn lại một lần, đến lúc thấy tên của mình, tờ giấy theo tay cô rơi trên mặt đất.

Tô Mộ phiền chán nhú mày, nhìn tờ giấy kia nằm lẻ loi trên đất, lại hung tợn đạp một cước, giống như làm thế mới có thể trút được giận dữ lúc này.

“Công ty này, thật là khinh người quá đáng, rõ ràng người ta bị hãm hại, lại trực tiếp sa thải cô!” Tô Mộ thấy Tô Song Song không nói gì, tức giận than thở một câu.

Cô nghĩ ngợi rồi nói thêm: “Nơi này không cần cô, còn có chỗ khác, Song Song, chờ chị đây giới thiệu cho cô một chỗ tốt hơn nhiều!”

Tô Song Song nhìn tờ giấy bị Tô Mộ giẫm nát dưới chân, trong lòng nói không lên được là cảm giác gì, ê ẩm đau đớn, giống như bị cái gì đâm vào, khiến cô đến hít thở cũng khó khăn.

Tô Song Song biết, tờ giấy này không phải là minh chứng cho việc công ty không tín nhiệm cô, mà là Tần Mặc không hề tin tưởng cô! Hơn nữa không thềm gặp lại cô!

Tô Song Song nhất thời cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô không hề nghĩ ngợi, quay người bắt lấy chiếc nạng, như một người điên đi ra ngoài. Tô

Mộ hoảng sợ, lúc kịp phản ứng liền vội vàng đi theo sau Tô Song Song để che chở cho cô.

Tô Song Song đi thẳng tới phòng của Tần Mặc, dùng sức gõ cửa, nhưng vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt cô hơi lóe lên, có một ý nghĩ không tốt lành.

Tô Song Song dừng một chút, vươn tay lấy chiếc chìa khóa ở trong túi áo, Tô Mộ đang đứng cạnh nhìn Tô Song Song lại có chìa khóa của phòng cách vách, liền im lặng một chút, không nói gì.

Nhưng là Tô Song Song cho dù cố cắm thử chìa khóa trên cửa nhiều lần thế nào, chìa cũng không thể lọt vào lỗ.

Tô Mộ thở dài, đoạt lấy chìa khóa trong tay của Tô Song Song, cắm vào ổ khóa, cửa mở ra.

Tô Mộ lui về phía sau từng bước, nhìn Tô Song Song, không mở cửa, chỉ lẳng lặng chờ cô.

Lúc Tô Song Song đặt tay trên nắm đấm cửa, thật ra cô đã biết rõ hoàn cảnh trong phòng rồi, cô hít vào một hơi thật sâu, thông thả đẩy cửa ra.

Cửa mở ra trong một giây kia, Tô Song Song như đà điều nhắm chặt hai mắt lại, trong phòng im ắng, tâm trạng cô cũng chìm xuống đáy.

Bởi vì cô đã đoán đúng, Tô Mộ vội vàng thăm dò đi vào xem xét, nhìn thấy hoàn cảnh trong phòng, cô nhú mày, không biết phải nói gì.

Cuối cùng Tô Mộ hơi giận vỗ bả vai Tô Song Song một tiếng, rống lên: “Đừng làm rùa đen rúc đầu rụt cổ, cô rõ ràng đã biết chuyện gì xảy ra, thử chạy theo xem đã hết hy vọng chưa!”

Tạm dừng một chút, Tô Song Song lại rất bình tĩnh, cô chậm rãi mở mắt, nhìn căn phòng trống trải, sau đó quay đầu nhìn về mặt giận dữ của Tô Mộ, cười khổ một tiếng.

Thật ra lúc mở cửa, không hề nghe thấy tiếng kêu của Như Hoa, cô đã biết, Tần Mặc đã không còn ở đây nữa.

Chỉ là cô không rõ, Tô Song Song thật sự không hiểu, tại sao, rốt cuộc vì sao? Vì sao ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho cô, Tần Mặc cứ bước đi quả quyết như thế.

Tô Mộ xoay người kéo Tô Song Song trở về, mới đi được vài bước, Tô Song Song liền ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay ôm mặt, bắt đầu khóc rống lên.

Tô Mộ chỉ đứng tại chỗ, cũng không biết nói gì bây giờ, qua vài phút, cô thông thả ngồi xổm bên cạnh Tô Song Song, vươn tay ôm bả vai của cô ấy.

“Tô Tô... Tôi rất khó chịu ... Tôi... tôi đã không tự lượng sức mình mà thích tiểu cảm thú...” Âm thanh của Tô Song Song rất nhỏ, cô khóc nức nở, Tô Mộ nghe thấy mà tan nát cõi lòng.

Tô Mộ há miệng thở dốc, lời nói vừa đến miệng lại cố nhét trở lại, cô quanh co vòng vo một chút, nghĩ ngợi, lại nói: “Cái kia... Song Song, có lẽ qua một thời gian mọi chuyện sẽ tốt lên, cô đừng nghĩ đến chuyện này nữa được không?”

Tô Song Song im lặng không nói, khóc được một lúc, cuối cùng đứng dậy, ra vẻ tươi cười nhìn Tô Mộ, tuy rằng cười tươi như nắng, nhưng Tô Mộ lại thấy vô cùng gượng ép.

Cô thấy hôm nay mình cũng thật đa sầu đa cảm, vỗ về tâm trạng của Tô Song Song rồi đi về, vẫn không quên đóng cửa lại.

Cửa đóng lại, Tần Mặc đi ra từ sau tấm rèm ngoài ban công, mảy gắt gao nhú lại cùng một chỗ, trong mắt lộ vẻ khó nói thành lời, anh đau lòng.

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, dựa người vào thành tường lạnh lẽo, qua một lúc lâu, mới khởi động lại thân thể, mở cửa rời đi.

Lúc đứng ở bên ngoài, anh chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng của Tô Song Song, sau đó rũ mắt xuống, nhanh chóng rời đi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đủ Loại Người Không Bình Thường(1)

Tô Mộ vẫn sợ Tô Song Song xảy ra chuyện gì, liền đứng ở bên cạnh nhìn cô, nhưng sau khi Tô Song Song khóc xong, lại giống như một người bình thường, như cũ nguyên vẹn.

Nhưng chính bởi vì như vậy, Tô Mộ mới cảm thấy lo lắng, Tô Song Song thúc giục Tô Mộ đi làm, cô xem xét kỹ lưỡng mọi thứ trong chốc lát, cuối cùng cảm thấy Tô Song Song đã ổn định, mới yên tâm rời đi.

Tô Mộ vừa đi, Tô Song Song liền nhịn không được vỗ vào hai bên má của mình, cô thở dài, trong lòng loạn như vừa có vạ con ngựa chạy qua, giày xéo cô thảm hại.

Cô nghiêng về phía sau, tựa vào trên ghế, bắt đầu râm rì, mới vừa rồi chắc chắn là do đầu cô có vấn đề, nhất định là di chứng do chấn động của não, nếu không làm sao có thể đột nhiên nói ra là thích tiểu cầm thú chứ!

Chính yếu là, cô lại nói trước mặt Tô Mộ, không biết qua hôm nay, liệu tất cả mọi người có đều biết là cô thích Tần Mặc hay không?

Tô Song Song lập tức liền ỉu rĩ, cô nhéo nhéo quần áo của mình, hồi hận muốn chết, những nghĩ tới lời vừa nói ra, lại thấy tâm tình rơi “lộp bộp” xuống một cách thảm hại.

Trong phòng im ắng, ngay cả Tứ gia cũng ngoan ngoãn, Tô Song Song lạng lẽ nhắm mắt lại, cũng không suy nghĩ về chuyện này nữa.

Cô đang muốn dựa vào ghế nghỉ ngơi trong chốc lát, đột nhiên điện thoại vang lên, Tô Song Song vội vàng đứng dậy, vừa thấy màn hình hiển thị tên người gọi, tâm trạng cô lại trầm xuống.

Cô nhíu mày, cầm điện thoại lên, nhấn phím nghe, đối phương còn chưa nói, Tô Song Song đã không nhịn được mở miệng: “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu anh lại muốn đùa giỡn tôi, đừng trách tôi không khách khí!”

Tuy rằng, Tô Song Song chưa biết không khách khí thì sẽ như nào, nhưng cô chỉ biết không thể để thua anh ta về phương diện khí thế, cổ họng liền rống lên một cách nặng nề.

Tô Song Song oanh tạc trong điện thoại, sau đó điện thoại trong nháy mắt liền yên tĩnh, đầu bên kia vang lên một âm thanh dịu dàng: “Song Song, cô sao vậy, chuyện gì xảy ra sao?”

Tô Song Song vừa nghe liền lặng đi một chút, lập tức kịp phản ứng, người gọi điện cho cô không phải là Âu Dương Minh xấu xa kia, mà là Âu Dương Minh thật sự.

Cô đảo mắt, thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vã làm ra một dáng vẻ kinh ngạc: “A! tôi nhìn nhầm tên người gọi, còn tưởng là Tô Tô, haha... haha!”

Tô Song biết trình độ ứng phó của mình không cao chút nào, cô thật sự không có tâm tình mà diễn với Âu Dương Minh.

Hiện tại cô chỉ nghĩ mình là một người trầm lặng, không nên hỏi cô phải trầm lặng như thế nào, chỉ là cô muốn thôi.

Đối phương tạm dừng một chút, lập tức cười rộ lên, tiếng cười rất dịu dàng, như một làn gió xuân man mác thổi qua, nhẹ nhàng vờn quanh trái tim của Tô Song Song, hết sức thoải mái.

Thần kinh của Tô Song Song vẫn buộc chặt này giờ được thả lỏng đi không ít, cô cảm điện thoại, điều chỉnh tâm tình một chút, hỏi: “Âu Dương... phó tổng, ngài có chuyện gì sao?”

Hiển nhiên, Âu Dương Minh không thích việc cô đột nhiên sửa lại xưng hô với anh, nhưng bản tính của anh vốn hiền hòa, cho dù không vui cũng sẽ không để lộ ra, ngược lại còn lo lắng cho đối phương.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là hôm nay biết cô ... bị sa thải..., có chút ngoài ý muốn, cho nên... cô ra mở cửa đi, tôi đang ở trước cửa phòng cô.”

“Gì?” Tô Song Song nghe xong kinh khủng kêu lên một tiếng, vội vàng đứng lên, chân bị thương bị va đập một cái, cô đau đến trắng bệch cả sắc mặt.

Âu Dương Minh ở đầu dây bên kia điện thoại cũng nghe thấy âm thanh của Tô Song Song, lại cảm thấy có gì không đúng, liền gõ cửa: “Song Song, cô làm sao vậy?”

Tô Song Song giật giật ánh mắt, cảm thấy đây chính là Âu Dương Minh bình thường, để anh ở ngoài cửa đập loạn như vậy không tốt lắm, để anh vào trong nhà chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Tô Song Song chống xuống giường, nhảy đến cửa, mở cửa ra, Âu Dương Minh thấy cửa mở ra trong nháy mắt, quan sát Tô Song Song sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đầy trên trán, anh vội vàng đưa tay đỡ lấy cô, để cô trở về bên giường.

Thật ra, vừa rồi bị đụng đau như vậy khiến cô có chút không chịu nổi, lúc này ngồi trên giường đã thấy tốt hơn nhiều.

Chính là bây giờ cô phải lấy lại tinh thần, lại thấy Âu Dương Minh nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, để chân bị thương của cô lên đầu gối của anh, sau đó kéo ống quần của cô lên.

Tô Song Song nghĩ đến Âu Dương Minh lại trở nên biến thái, vừa muốn ra đòn đá anh ta, thì Âu Dương Minh đã ngẩng đầu nhìn cô dịu dàng cười.

“Song Song, thả lỏng ra, tôi phải xem cô có bị thương nhiều không, nếu không thì phải đưa đến bệnh viện.” Âu Dương Minh nói xong liền trực tiếp vén ống quần của Tô Song Song, cẩn thận kiểm tra.

Tô Song Song cảm giác được Âu Dương Minh không có điểm gì kỳ lạ, liền nhẹ nhàng thở ra, giật giật chân bị thương của chính mình, cảm thấy không có vấn đề gì lớn.

“Không có gì, anh đứng lên đi, mời ngồi!” Tô Song Song chỉ vào chiếc ghế của mình, vừa thấy quần áo bày bừa trên đó, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Trăm triệu lần cô không nghĩ tới đột nhiên lại có người đến gặp cô, ngay cả cơ hội để thu thập đồ đạc cũng không có, thật sự là rất giáo hoạt.

Âu Dương Minh nhìn thoáng qua quần áo để bừa bộn trên ghế thì hơi sửng sốt, có lẽ cho tới bây giờ anh cũng chưa nhìn thấy qua chỗ nào loạn như vậy, nhưng giây tiếp theo, anh vẫn khôi phục sắc mặt như lúc ban đầu.

Không chỉ như thế, dưới kính mắt của anh còn lộ ra chút ý cười dịu dàng, anh rất tự nhiên đem quần áo của cô cất cẩn thận trên giường, sau đó ngồi lên ghế.

Tô Song Song xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, sự việc đã như thế rồi, cô chỉ có thể kiên trì nhìn anh cười gượng mấy tiếng, khô khan giải thích: “Cái kia, hai ngày gần đây viết truyện tranh nên hơi vội vàng, không có thời gian thu dọn phòng ở, anh đừng để ý!”

“không có chuyện gì, như vậy ngược lại có vẻ ấm áp hơn.” Âu Dương Minh nói xong rồi nhìn quanh căn phòng nhỏ của Tô Song Song, diện tích

không lớn, lại bị chất đầy đồ đạc, nơi nơi đều là những vật trang trí xinh xắn đáng yêu, có thể thấy được cô rất thích chúng.

“Đúng rồi, Âu Dương phó tổng, anh tới tìm tôi vì chuyện tôi bị sa thải sao?” Tô Song Song nói lời này ra có hơi xấu hổ, hiện tại cô không muốn nhất chính là nhìn thấy Âu Dương Minh.

Cô rơi vào tình trạng này, tất cả đều do người trước mặt này ban tặng, Tô Song Song cảm thấy mình tuyệt đối là một người tốt, nếu không thì khi đối mặt với người có thâm thù đại hận như thế sao có thể bình tâm, cùng anh bàn chuyện nhà cửa.

Tô Song Song khẳng định, đầu óc cô chắc chắn hỏng rồi, không còn bình thường nữa rồi!

“Đúng vậy, hai ngày trước tôi rất choáng váng nặng nề, nên ở nhà tĩnh dưỡng một ngày, không nghĩ tới hôm nay đến công ty thì nghe được tin cô đã bị sa thải, nguyên nhân là do...”

Âu Dương Minh nói đến đây liền dừng lại một chút, giống như không biết cách nào để nói giảm nói tránh chuyện này.

Tô Song Song lại nói tiếp lời của anh: “Cái kia... thật ra chỉ là hiểu lầm, nhưng tôi vẫn có một phần trách nhiệm, trong lúc làm việc lại không cẩn thận, nhiệm vụ cũng đã xong, bị sa thải cũng không có gì tiếc cả.”

Tô Song Song đường hoàng nói mấy lời thế này, đầu cô rất nhanh động não, cô muốn tìm cách nào để thần không biết quỷ không hay đưa anh đến bệnh viện, kiểm tra xem có phải anh ta bị đa nhân cách hay không.

Ấn tượng của cô đối với Âu Dương Minh rất tốt, cho nên cô không thể thấy chết không cứu, nhìn Âu Dương Minh tiếp tục rơi vào tay giặc.

Chỉ là cô cảm giác, Âu Dương Minh ở đối diện có chỗ nào không thích hợp, nhưng không thích hợp ở đâu, cô không thể nghĩ ra được, cuối cùng thì không nghĩ nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đủ Loại Người Không Bình Thường(2)

Đột nhiên, trong đầu cô lóe lên một ý, cô có thể nói là chân bị đau, sau đó để anh đưa mình đến bệnh viện, sau đó sẽ suy nghĩ chiêu tiếp theo làm thế nào để anh đi làm kiểm tra tổng quát.

Tô Song Song thấy kế hoạch này rất tốt, cô vừa muốn mở miệng, cửa lại vang lên tiếng đập.

Trên mặt cô lộ vẻ nghi ngờ, theo lý thuyết thì lúc này không nên có người nào đến tìm cô nữa, chẳng nhẽ là Tô Mộ quay lại? Tô Song Song vừa muốn đứng dậy ra mở cửa, Âu Dương Minh lại làm một động tác tay ngăn lại, đứng dậy ra mở cửa.

Cửa mở một khắc kia, biểu cảm trên mặt Âu Dương Minh hơi cứng ngắc, lập tức bày ra chiêu thức tươi cười như cũ.

Tô Song Song ngẩng cổ nhìn thoáng qua, khi thấy rõ người đến là ai, cô hơi lạng người, lập tức lại thấy bất ổn.

Cô ấy tới làm gì? Không phải các cô không thân quen sao?

“Cái kia... Cô Tần, mời vào!” Tô Song Song nghển cổ nói một câu, Tần Cầm đứng ở cửa cúi đầu chỉnh lại mái tóc cuộn sóng của mình, nhìn Âu Dương Minh cười nhẹ sau đó lập tức đi vào, nhìn Tô Song Song cười rất vui vẻ.

“Cô Tô khỏe chứ!” Tần Cầm bắt chuyện, Tô Song Song vừa muốn đứng lên chào hỏi, Tần Cầm lại đi đến bên cạnh Tô Song Song, vươn tay nhẹ

nhàng đặt trên bả vai của cô, ý bảo cô không cần đứng dậy.

“Cô Tần tới đây là vì...?” Tô Song Song không nghĩ Tần Cầm đến đây nói chuyện phiếm, theo bản năng cô thấy chắc chắn Tần Cầm đến vì chuyện liên quan đến Tần Mặc.

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt Tô Song Song lại gấp gáp, cô khẩn trương nhìn chăm chăm Tần Cầm ở đối diện đang mỉm cười, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận hơn, chỉ sợ mình thở to mà không nghe được chuyện gì.

“Cũng không có gì quan trọng, chuyện thứ nhất chính là em trai tôi nhờ tôi qua chỗ cô lấy hộ chìa khóa!”

Tần Cầm nói xong, liền vươn tay ra, cười rất xa cách.

Tô Song Song nghe thấy lời này, tâm tình lại rơi xuống, như ngã xuống đáy vực, cô như nghe được một tiếng va chạm rất lớn.

Cô nuốt nước miếng một cái, lập tức sờ soạng trên người mình, cả nửa ngày mới tìm thấy chìa khóa trong túi áo.

Cô đặt lên tay Tần Cầm, ra vẻ bình tĩnh nói: “Cái kia...Tần tổng muốn mang đi?”

“Đúng vậy, cậu ta chỉ ở đây để tránh né sự an bài của ông nội, hiện tại ông nội đã ra nước ngoài, em trai tôi cũng không muốn ở lại đây.”

Tần Cầm nói rất dịu dàng, nhưng Tô Song Song không ngốc, cô có thể nghe được, ý trong lời nói của Tần Cầm chính là cô và Tần Mặc là hai người không cùng một thế giới.

Thật ra Tô Song Song đã nghĩ nhiều, Tần Cầm chỉ muốn giải thích cho Tô Song Song đỡ hiểu lầm, cô muốn Tô Song Song biết là Tần Mặc chuyển

đi theo kế hoạch, trong lúc này, hai người họ không nên có quan hệ với nhau.

Chỉ tiếc Tần Cầm giải thích không tốt, lại gây ra tác dụng phụ.

“Còn có một việc nữa, tôi muốn mang anh ta đi!” Tần Cầm nói xong, xoay người đưa tay giữ chặt caravat của Âu Dương Minh, ngả ngớn khinh thường cười, tay kia thì lấy mắt kính của anh ta xuống.

Âu Dương Minh trở tay không kịp, mắt kính trên mũi rất dễ dàng bị lấy xuống, trong nháy mắt anh liền nhú máu.

Tô Song Song cũng có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại, cô vừa thấy đã hiểu tại sao mình luôn cảm giác Âu Dương Minh trước mặt không đúng lắm!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Không Có Quan Hệ

Bởi vì mắt kính của Âu Dương Minh đã nhanh chóng bị lấy xuống, anh hơi kinh ngạc để lộ ra vẻ mặt bất cần đời, dường như điều này ngay lập tức bán đứng anh.

Tô Song Song kịp phản ứng, thì ra Âu Dương Minh trước mắt này vẫn là gã đàn ông xấu xa kia! Căn bản là không phải Âu Dương Minh dịu dàng.

Âu Dương Minh giương mắt nhìn thoáng qua Tô Song Song ở trước mặt mình đang trợn mắt, hiểu rằng không thể lừa dối được nữa, gã lười biếng để Tần Cầm tùy ý cầm caravat của mình.

Bàn tay đang nắm của gã khẽ lỏng ra, sau đó ngả ngón tiến lên từng bước, tới gần Tần Cầm, từ trên cao nhìn xuống, câu môi cười xấu xa, kế tiếp bất ngờ ghé sát tai Tần Cầm, mờ ám nói: “Như thế nào? Yêu tôi à?”

Tần Cầm như cũ vẫn không bỏ bàn tay đang lôi kéo caravat của Âu Dương Minh ra, đối với hành động ngả ngón khiêu khích này của gã cũng không khiến cô động tâm, cô nhìn gã một cái, đôi mắt đào hoa giống hệt Tần Mặc lại lộ ra một chút cười nhạo.

Ngay sau đó Tần Cầm trực tiếp uốn gối, làm bộ sẽ đá Âu Dương Minh, con người có tính cách thứ hai là bất cần đời như Âu Dương Minh lúc này lại vội vàng lui về phía sau từng bước, khó khăn lắm mới tránh được chân của cô, dường như rất lo sợ.

Tần Cầm nhìn bề ngoài của Âu Dương Minh, vẫn không buông bàn tay đang lôi kéo của mình, ngược lại dùng một chút lực, dắt gã đi ra ngoài, còn

vui vẻ phất phất tay với Tô Song Song: “Đi đây! Cô tự chăm sóc bản thân nhé!”

Tô Song Song sững sờ ngồi trên giường, nhìn hai người, giống như chưa kịp phản ứng đối với sự vội vàng của họ.

Trước khi đóng cửa, đột nhiên Âu Dương Minh đưa tay chống lấy khung cửa, quay đầu nhìn Tô Song Song, bộ dạng như lưu manh cười nói: “Tôi không phải tên ngốc kia đâu, tôi là Âu Dương Cẩm.” Nói xong gã làm tư thế hôn gió đến cô, hết sức ngả ngớn.

Lúc này Tô Song Song hoàn toàn khẳng định, quả thật Âu Dương Minh có hai tính cách, thế nhưng chính anh ta cũng không biết, nhưng gã Âu Dương Cẩm này lại hiểu rất rõ Âu Dương Minh, còn có thể nguy trang thành anh ấy, thật sự rất gian xảo!

Lúc vừa đóng cửa, Tô Song Song vốn luôn chậm chạp bây giờ ôm đầu gối, ngồi trên giường không biết làm sao, bởi vì cô mơ hồ nhận thấy, Âu Dương Cẩm quần quít lấy mình, dường như có mục đích gì đó.

Nhưng rốt cuộc là mục đích gì? Tô Song Song vắt hết óc nhưng không nghĩ ra được, cuối cùng ngả ra phía sau, bộ dạng phá quán tử phá suất*.

Trong lòng nghĩ, hiện tại cô không có ai thân thích, đòi tiền không có tiền, không ai quan trọng, thì sợ gì! Nghĩ như vậy liền thấy thoải mái.

Nhưng cả người rảnh rồi, Tô Song Song nhịn không được liền bắt đầu miên man suy nghĩ, theo bản năng chà chà túi áo của mình.

Chìa khóa của Tần Mặc vốn ở trên người nay không còn nữa, lòng cô cũng bắt đầu trống rỗng.

Tô Song Song vội vàng vươn hai tay vỗ thật mạnh vào mặt mình, cất nỗi buồn phiền không đáng có này đi, nhưng căn phòng càng im lặng, cô càng

bối rối.

Vốn loại nhớ nhung này chỉ ở một góc nhỏ trong lòng, nhưng trong nháy mắt bắt đầu tăng lên thật nhanh.

Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, vùi đầu vào trong gối, nhịn không được khẽ gào lên xả ra áp lực trong lòng.

Lúc này ở dưới lầu của nhà trọ, Tần Cẩm vẫn không coi ai ra gì lôi kéo caravat của Âu Dương Cẩm, kéo gã ra khỏi nhà trọ.

Âu Dương Cẩm cũng không bức tức, nửa người cúi xuống tùy ý cô lôi kéo, chân bước nhàn nhã, khoe miệng mang theo ý cười bất cần đời nhìn bóng lưng nóng bỏng khêu gợi của Tần Cẩm.

Mãi cho đến khi hai người đến chiếc xe thể thao màu đỏ của cô, cô mới buông caravat của gã ra.

Ngay sau đó Tần Cẩm vô cùng tự nhiên xoay người, tựa vào bên cạnh xe, ngửa đầu lười biếng nhìn Âu Dương Cẩm trước mặt.

Gã cũng không thèm sửa caravat bị Tần Cẩm kéo đến lộn xộn, ngược lại thuận tay kéo kéo xuống phía dưới, cởi bỏ hai nút áo sơ mi trên cùng.

Hạt nút đầu tiên được cởi ra, liền lộ ra vòm ngực màu đồng, vô cùng gợi cảm, loại phong cách công tử ăn chơi đang chán đời này lập tức hiện rõ không thể nghi ngờ.

“Thế nào? Tần đại tiểu thư vừa ý tôi à?” Âu Dương Cẩm vừa mở miệng, âm thanh đã cực kỳ ngả ngớn, nói xong lại cảm thấy áo vét vô cùng khó chịu, gã tiện tay cởi bỏ toàn bộ nút áo vét, càn lộ vẻ bất cần đời.

“Vừa ý anh? Làm sao?” Tần Cẩm khẽ nhú lông mày, bộ dạng như: chị đây đúng là coi trọng cứng, cứng có chịu hay không.

Âu Dương Cẩm vừa nghe, hơi dừng lại một chút, lập tức nhẹ nhàng nở nụ cười, cơ thể nghiêng về trước, vươn tay cầm lấy tóc dài xoa bên người Tần Cẩm, đưa lên mũi ngửi.

“Tôi thích mùi hương này...” Gã vừa cảm thán xong, liền nghiêng cơ thể, không để ý đây là nơi công cộng, trực tiếp hung dữ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Tần Cẩm không nghĩ Âu Dương Cẩm lại ngả ngón đến thế, hơi lặng đi một chút, gã một tay ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của Tần Cẩm, tay kia hơi dùng sức nhéo cằm của cô, gã dùng một chút lực, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào.

Lập tức đảo loạn một dòng sông xuân!

Tần Cẩm nhìn như thật gợi cảm, nhưng thật ra tình cảm lại chưa từng trải, bị người như vậy cưỡng hôn là lần đầu tiên, lúc cảm nhận được một loại cảm giác khô nóng lan toàn thân, Âu Dương Minh đã mở cửa xe thể thao của cô, đặt cô vào chỗ ngồi, giở trò. (đây là đoạn kích thích đầu tiên từ đầu truyện a hắc hắc).

Giây phút cuối cùng, rốt cuộc Tần Cẩm cũng phản ứng, cô cau mày, tặng cho Âu Dương Cẩm một bạt tai chẳng kịp trở tay, “Ba” một tiếng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Không Có Quan Hệ (P2)

Âu Dương Cẩm dừng lại, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng bối rối, sau đó gã nhắm mắt lại, bộ dáng như vô cùng đau khổ.

Tần Cầm ngồi ở ghế trong xe, bị Âu Dương Cẩm đè nặng nên kịch liệt thở dốc hai cái, vừa muốn đẩy cái người đang không biết bị làm sao kia ra, đột nhiên Âu Dương Cẩm vốn đang đè trên người cô với vẻ mặt thống khổ chậm rãi mở mắt.

Tần Cầm cau mày nhìn gã, thấy rõ sự ngạc nhiên trong mắt gã, cô liền mắng một câu, ngay sau đó dường như không khí giữa hai người dừng lại một chút.

Trong giây tiếp theo, người đàn ông đang nằm trên người cô bối rối cử động cơ thể, vì quá đột ngột nên đụng mạnh vào trần xe, gã đau đến nhúu mày, nhưng vẫn không quên xoay người xuống xe.

Gã ngã nhào xuống xe, gương mặt dịu dàng đầy vẻ bối rối đứng bên cạnh xe, nhìn bên trong Tần Cầm đang sửa sang lại quần áo.

Cô chỉnh quần áo xong, bước xuống dựa vào bên xe, khẽ thở hỗn hển, sau đó châm một điếu thuốc, nhìn người đàn ông trước mặt đang cố giả vờ bình tĩnh, đột nhiên cô cười, nheo mày hỏi: “Âu Dương Minh?”

Âu Dương Minh nghe thấy Tần Cầm gọi mình, vội vàng ngẩng đầu, gương mặt dịu dàng hiện lên một chút áy náy, anh há miệng thở dốc, dường như không nghĩ đến việc tìm từ nào đó để giải thích cho mọi việc vừa xảy ra lúc này.

Quả thật đầu óc anh đang trống rỗng, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, làm sao anh có thể dây dưa một chỗ với chị của Tần Mặc?

“Được rồi, anh đừng suy nghĩ nữa, vừa lúc này là tôi cùng anh chỉ là lau súng cướp cò thôi, đơn giản như vậy, đi thôi, có nhiều việc cần nói với anh, nhân tiện uống gì đó.”

Tần Cẩm cảm thấy bây giờ cần phải nói cho Âu Dương Minh về việc anh bị tâm thần phân liệt, nếu không không biết sau này sẽ gây phiền toái gì cho cô và Tần Mặc nữa.

Âu Dương Minh lặng đi một chút, theo sau Tần Cẩm lên xe, bởi vì bây giờ anh cũng có vài việc muốn nói rõ ràng, anh cảm giác, cảm giác mình đã quên chuyện quan trọng nào đó.

Sau khi Tô Song Song quay cuồng kêu rên trên giường, cô mạnh mẽ ngồi dậy, lập tức nghĩ đến tìm việc làm, không thể sa sút như vậy được.

Cô dùng sức lắc đầu, nhưng không khống chế được độ mạnh yếu nên lập tức khiến mình bị hoa mắt choáng váng, cô kêu lên một tiếng, lại ngã xuống giường.

Cũng may ngày hôm sau, Tô Song Song có vẻ bình thường hơn, ăn cơm như thường lệ, vẽ tranh bình thường, dường như bởi vì không muốn để bản thân rảnh rỗi, cô vô cùng chăm chỉ, chưa đến cuối tuần bản thảo đã được đưa đi.

Lúc Tô Mộ nhận được bản thảo, vội vàng mở điện thoại, không thể tin được liền gào lên như sói, phần lớn là khen ngợi Tô Song Song vừa qua đã chịu khó.

Nhưng cuối cùng, Tô Mộ dừng lại, hai người đều im lặng, từ trước tới giờ chưa từng trải qua chuyện này, vào lúc bấy giờ, thật sự Tô Mộ không biết phải an ủi Tô Song Song như thế nào.

“Ô Tô, cô sao vậy, chẳng lẽ bị người ta bỏ rơi?” Tuy rằng Tô Song Song phản ứng chậm, nhưng cho cô thời gian dài như vậy, cô cũng hiểu mọi chuyện, Tô Mộ đang lo lắng cô sẽ khó chịu đây mà.

Tô Mộ vừa nghe, có chút bức mình, cô than thở một câu, suy nghĩ, trong lòng cảm thấy Tô Song Song bình tĩnh như vậy thật là không bình thường mà, hơn nữa cô mạnh mẽ nghĩ đến dường như mình còn có một nhiệm vụ quan trọng!

Tô Mộ mặc kệ không đáp lại lời trêu chọc của Tô Song Song, vội vàng nói thêm một câu: “Mấy ngày nay buổi tối tôi sẽ ăn cơm cùng cô, cô cũng không cần phải nấu, tôi sẽ mang đến.”

Tô Song Song không nghĩ tới một người luôn tính toán che giấu như Tô Mộ mà lại chủ động đem cơm cho mình. Cô lập tức cảm thấy ông trời đối với mình cũng không tệ, vội nói: “Việc đó... mang theo một chút ức vẹt a, thèm chết mất!”

“Cái đó không được! Cô không thể ăn cay!” Dường như Tô Mộ không hề nghĩ ngợi liền từ chối lời đề nghị của Tô Song Song.

Tô Song Song liền ừ ừ, miệng mếu máo, đáng thương nói: “Cô biết tôi chưa không ăn cay mà, nên không sợ! Ô Tô tốt bụng, mang cho tôi một ít đi, miệng tôi nhạt nhẽo như miệng chim đây này!”

“Vậy để miệng chim của cô cho tôi hai quả trứng đi, tôi sẽ tráng trứng cho cô!” Tô Mộ nhớ tới lời trêu chọc lúc nãy của Tô Song Song, lập tức phản kích lại một câu.

“...” Tô Song Song thoáng chốc không nói gì, lẩm bẩm một tiếng, quơ chân tay hơi đau mỏi của mình, chưa từ bỏ ý định nói: “Chân của tôi đã tốt lên nhiều rồi, xem ra hai ngày nữa sẽ bình thường! Ô Tô, nếu cô không mang tới cho tôi, tôi sẽ tuyệt thực!”

“Được rồi được rồi! Cho cô hai cái, vậy đi!” Thực sự Tô Mộ không lay chuyển được Tô Song Song, cô biết nha đầu kia nói được làm được, có thể sẽ vì hai miếng ức vịt mà cãi nhau với cô rồi tuyệt thực.

Tô Song Song vừa nghe liền vui vẻ, ra sức hôn Tô Mộ qua điện thoại.

Chẳng qua lúc cắt điện thoại, ý cười trên miệng cô bỗng nhiên biến mất không thấy, Tứ Gia đang phơi nắng trên ban công, nằm ngủ.

Tô Song Song chỉ cảm thấy vào lúc này, căn phòng im lặng có chút kinh khủng, cô theo bản năng mở nhạc, lúc tiếng nhạc ầm ĩ nổ ra, không biết vì sao, bình thường ca khúc này rất hay, giờ phút này càng làm cô cảm thấy cô đơn.

Tô Song Song mếu máo, mờ mịt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, nhưng không biết làm gì, cô nhắm mắt lại, dựa vào phía sau, một lần lại một lần nói thầm trong tư tưởng: Không có gì cùng lắm thì... Không có gì cùng lắm thì...

Nhưng dường như mỗi lần như vậy càng thêm nhắc nhở cô cùng Tần Mặc đã không có mối liên hệ nào nữa rồi!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Một Âm Mưu Lớn (P1)

Nửa tháng sau, Tô Song Song ngồi trước máy vi tính, nhìn kết thúc của Thục Tiên Truyện, hơi giật mình.

Cô cho rằng kết thúc Thục Tiên truyện bị đưa ra ánh sáng trước thời hạn, Tần Mặc nhất định sẽ sửa, cô không hề nghĩ tới, kết thúc này vẫn không thay đổi, giống hệt như lúc đầu.

Nhưng mà Tần Mặc lại vẽ hình ảnh cuối cùng của Song Song và nam thần ở cùng nhau hết sức hoa lệ, nhất thời cảm giác tuyệt mỹ này làm cho người ta thấy đây không phải một bộ manhua lớn được đầu tư kĩ càng, mà là manhua lãng mạn dành cho nữ sinh rồi.

Tô Song Song nhìn đi nhìn lại hình ảnh cuối cùng Song Song cùng nam thần dắt tay trên màn hình vi tính, rồi sững sờ xoa cái mũi của mình.

Tô Song Song cúi đầu nhìn tay mình, thấy không có máu, thở phào nhẹ nhõm, vừa mới cảm giác một dòng nước nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, chảy xuống đường mũi, cô còn tưởng rằng bởi vì quá kích động mà chảy máu mũi.

Thế nhưng cô vẫn hít mũi một cái như cũ, vì cô có một bệnh không tốt, chính là kích động một chút đã chảy nước mũi!

Tô Song Song vội vàng cầm giấy vệ sinh, vừa định lau nước mũi, bỗng cửa mở ra, người chưa thấy đã nghe giọng nói: "Song Song, xem tôi mang đồ ăn gì cho cô này... Ai da, cô làm sao vậy?"

Tô Mộ vừa thấy Tô Song Song đang lau nước mũi, còn tưởng rằng rốt cuộc cô không nhịn được bắt đầu len lén khóc, bị dọa sợ đến mức vội vàng buông đồ ăn trong tay xuống, chạy tới trước người cô, nâng mặt của cô nhìn chăm chú, nhíu mày, một bộ dạng sao cô lại không khóc.

Tô Song Song không nghĩ tới Tô Mộ lại đột nhiên xuất hiện, hành động này làm cô ngây ra, vẫn để nguyên bộ dáng ngốc nghếch một tay lau nước mũi như cũ.

Tô Mộ kịp thời phản ứng trước, nới lỏng tay đang nâng mặt Tô Song Song, vừa lui về phía sau, đứng vững, nhìn Tô Song Song nói: "Tôi còn tưởng rằng cô khóc đấy, làm tôi sợ muốn chết! Cô làm sao vậy? Bị cảm?"

Trong nửa tháng này, Tô Mộ ngày ngày chạy đến nơi Tô Song Song ở, vốn cho rằng cô sẽ khó chịu khóc lớn một trận, vậy mà trừ ngày thứ nhất, Tô Song Song hơi cô đơn ra.

Thời gian sau, đừng nói khóc, ngay cả vẻ cô đơn cũng không hề tìm thấy trên mặt Tô Song Song, thật sự có chút không bình thường.

Bởi vì càng như vậy, Tô Mộ lại càng lo lắng, rất sợ Tô Song Song nhịn gần chết, nhưng mình lại không thể cho Tô Song Song hai bạt tai, làm cô khóc lên, nên cuối cùng cũng chỉ có thể giả bộ không có chuyện gì xảy ra.

Tô Song Song lau nước mũi đi, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ, giọng nói cũng buồn rầu: "Không bị cảm, chỉ là vừa mới vừa nhìn thấy kết thúc Thực Tiên Truyện, có chút hưng phấn, cô biết đấy, chỉ cần tôi kích động là chảy nước mũi."

"Không nghĩ tới hình ảnh cuối cùng của nam thần và Song Song lại đẹp như vậy!" Tô Song Song nói một hồi, lại bắt đầu kích động, lau nước mũi nửa ngày, mới dừng lại được.

Khóe miệng Tô Mộ hơi run rẩy, đối với kỹ năng này của Tô Song Song kỹ, cô vô lực nhổ nước bọt rồi, lần đầu tiên cô thấy một người hưng phấn liên chảy nước mũi.

Tô Mộ thở dài, liếc mắt cẩn thận nhìn Tô Song Song, thấy cô thực sự không có chuyện gì, nhấc chân lên, tới cửa nhặt lại cơm tối bị mình ném xuống đất.

Tô Song Song dùng sức một chút, xoay ghế sang hướng Tô Mộ, hơi nghi ngờ hỏi: "Tô Tô, gần đây cô mua trúng vé số độc đắc?"

Tô Mộ đang khom người nhặt đồ vừa mới bị mình ném xuống đất, nghe Tô Song Song hỏi như vậy, có chút dở khóc dở cười, nhướng mi nhìn cô, tỏ ý cô cứ nói tiếp, mà mình thì để cơm lên bàn, dọn xong.

"Nếu không theo như bộ dáng này của cô, làm sao có thể ngày ngày mang thức ăn ngon như vậy cho tôi?" Không phải Tô Song Song nói móc Tô Mộ, chẳng qua là Tô Mộ vì trả tiền vay phòng, bây giờ mỗi khoản tiền đều phải tiết kiệm.

Đột nhiên ngày ngày mua cho cô đồ ăn ngon xa xỉ, thật sự làm cô được sung ái mà lo sợ, nhiều hơn chính là trong lòng không yên.

Tô Mộ nghe vậy, tay nắm đĩa hơi khựng lại, ánh mắt đảo quanh, sao cô quên mất chuyện này.

Chợt cô quay đầu nhìn Tô Song Song, dự định trước tiên dùng khí thế áp đảo cô, sau đó lừa bịp lãng chuyện này đi: "Còn không phải là tôi lo lắng cô ăn không ngon, chân khô phục không tốt sao."

"Tôi đã khổ một tháng rồi, nếu dinh dưỡng không đầy đủ suốt cả đời, tôi có thể an tâm được? Chờ khi nào cô kiếm tiền tự nhiên sẽ trả tôi mà!"

Tô Mộ càng nói càng có lý chẳng sợ, cuối cùng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tô Song Song, nhưng khi thấy cặp mắt Tô Song Song ửng đỏ, cô lại lúng túng không biết làm sao: "Cô... cô sao vậy? Khó chịu trong lòng thì khóc lên!"

Tô Mộ cho rằng rốt cuộc Tô Song Song không kiềm chế được nữa, muốn bộc phát rồi, vừa định thở phào một hơi, nào biết Tô Song Song đột nhiên nhào tới, ôm Tô Mộ vào ngực.

"Tô Tô, cũng là cô tốt, yên tâm đi, chờ tôi kiếm tiền, nhất định cho cô ăn nhiều đồ ngon hơn nữa!"

Tô Mộ sửng sốt một chút, trong lòng hơi áy náy, nhưng vừa nghĩ tới mục đích cuối cùng của mình, vẻ mặt lại dịu dàng, cô vỗ vỗ lưng Tô Song Song.

"Được rồi! Máy thứ bán bên ngoài trị giá bao nhiêu tiền, nhìn cô cảm động chưa kìa, nếu có ai đối tốt với cô một chút, cô không thể móc cả tim gan ra được!"

Tô Song Song ôm Tô Mộ, buồn rầu chẳng biết nói gì, nước mắt lại không kìm được chảy ra, cô dứt khoát khóc như vậy một hồi.

Tô Mộ không nói không rằng, chỉ ôm cô, mặc cho Tô Song Song khóc lóc, chờ đến khi Tô Song Song khóc xong, vạt áo Tô Mộ đã ướt đầm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Một Âm Mưu Lớn (P2)

Mặt Tô Mộ không cảm xúc cầm quần áo của Tô Song Song, quay đầu nhìn cô, một bộ chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, chỉ tay vào thức ăn trên bàn đã sắp nguội: "Mau ăn đi! Đừng tưởng rằng có thể đi bộ thì chân đã khỏi hẳn, cẩn thận lưu lại di chứng sau này!"

Tô Song Song khóc đến mức đầu óc choáng váng, nghe Tô Mộ nói vậy, còn chưa phản ứng kịp, chờ đến lúc Tô Mộ hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc cô mới lấy lại tinh thần đi đến, há miệng to ăn cơm.

Nhưng khi tầm mắt đảo qua rau cải xanh, nhất thời sắc mặt Tô Song Song cũng thay đổi thành màu xanh theo, mặc dù cái này rất dinh dưỡng, nhưng dù sao cũng phải cho cô một miếng thịt béo chứ!

Tô Mộ đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy bộ dáng như chưa thỏa mãn dục vọng của Tô Song Song, ngồi xuống hừ lạnh: "Đừng có mà không hài lòng, chị đây vì muốn tốt cho cô, nên mới ăn chay với cô, nếu không thích, ngày mai một chút thịt cũng sẽ không có!"

"Đâu phải! Tô Tô là tốt nhất." Tô Song Song nghe vậy, vội vàng nhét hai miếng thịt nạc đáng thương vào miệng, hàm hồ không nói rõ: "Tô Tô, tôi không theo chủ nghĩa ăn chay giống như cô, không có thịt tôi thật sự sống không nổi."

"Bướng bỉnh! Chờ hôm sau cô kiểm tra lại, bác sĩ nói không thành vấn đề, tôi sẽ dẫn cô xuống quán ăn, cho cô ăn thịt thoải mái! Nếu mà nuốt không trôi, xem tôi xử cô như thế nào!"

Tô Mộ dơ quả đấm, bạo lực nói một câu, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Tô Song Song vừa nghĩ tới bàn đầy thịt, nước miếng liền từ từ chảy ra ngoài, cô nuốt ực một cái, lại cúi đầu xuống nhìn cải xanh thanh đạm, càng không muốn ăn.

"Ồ! Đúng rồi! Có một chuyện vui." Tô Mộ vừa nói vừa móc ra hai tờ phiếu từ túi áo mình, để lên bàn, đẩy về phía Tô Song Song.

"Bạn của tôi cho hai vé tắm suối nước nóng, ngày mai hai chúng ta đi hưởng thụ một chút!"

Tô Song Song đang phẩn đấu ăn cải xanh trong chén, nghe tới suối nước nóng, nhất thời lạnh lợi đứng lên, đôi mắt tròn trũng to, vội vàng cầm hai tờ phiếu, nhìn qua, miệng há thành hình chữ o vì kinh ngạc.

"Tô Tô... Tô Tô... Đây là khách sạn suối nước nóng năm sao đó! Sao cô lại có thể xa xỉ như vậy!" Tô Song Song nhìn hai tờ phiếu, ánh mắt dường như sáng rực lên.

Hai tờ phiếu này ít gì cũng trị giá tới mấy triệu! Dùng mấy triệu đi ngâm suối nước nóng, thật là xa xỉ...

Ánh mắt Tô Mộ đảo quanh, dè ý nghĩ trong đầu xuống rồi nói: "Cái này... Tôi giúp một người bạn, người ta cho tôi coi như cảm ơn, không rõ ràng thì tôi sẽ không đi!"

Tô Song Song đang kích động, thế nhưng ngay sau đó lại ỉu xiu, trả lại hai tờ phiếu lên bàn, Tô Mộ nhìn một cái, trong lòng liền nghĩ ngợi.

Nếu Tô Song Song không đi, cô làm sao bây giờ! Tô Mộ một luồng cuống, vội vàng hỏi ra lời: "Sao vậy?"

"Ô Tô, cô nên đi cùng bạn trai mình! Sao có thể đi với tôi chứ!" Mặc dù Tô Song Song muốn đi, nhưng mà quân tử không đoạt thứ không nên, cô miễn cưỡng, tiếp tục cầm đầu ăn cơm.

Tô Mộ nghe vậy, cắn răng một cái, bởi vì quá gấp, đưa tay vỗ rầm lên bàn: "Cái gì bạn trai! Ngày hôm qua tôi vừa mới chia tay, đừng nói nữa, cô có đi hay không, dài dòng văn tự, cô không đi tôi cũng không đi!"

"Đi đi đi!" Tô Song Song thấy vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu, trực tiếp coi thường chuyện Tô Mộ nói chia tay, không phải cô không biết an ủi người khác, mà là Tô Mộ đối bạn trai siêng năng gần bằng thay quần áo rồi.

Thế nhưng không phải Tô Mộ lẳng nhăng, chẳng qua là theo như lời cô ấy nói, muốn tìm một người bạn trai phù hợp, cho nên vừa tiếp xúc hai ngày với ai, cảm thấy là lạ, cô ấy liền chia tay.

Ban đầu Tô Song Song còn an ủi Tô Mộ đôi câu, nhưng trải qua mấy năm, Tô Song Song cũng lười nói, nhưng trong lòng cô vẫn mong đợi, một ngày nào đó Tô Mộ có thể đạt được ước muốn.

Tốt nhất là một người đàn ông mạnh mẽ, có thể trị được cô nàng khác người này! Lúc đó cô sẽ cảm ơn trời đất, nếu không cô ấy cứ lẳng nhăng như vậy, cũng chẳng biết ở đời gả ra ngoài có còn ai thèm không!

"Cứ quyết định như vậy đi, sáng sớm ngày mai tôi tới đón cô, chúng ta sẽ hưởng thụ hai ngày thật tốt!" Tô Mộ vừa thấy Tô Song Song đồng ý, trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm, ăn cơm cũng cảm thấy ngon lạ thường.

Tô Song Song không chú ý tới sự gấp gáp của Tô Mộ, đưa tay chỉ máy vi tính mình: "Nhưng Ô Tô, tôi còn dự định tuần này tặng ca, nếu không thì ngày hôm sau chúng ta..."

"Tặng cái gì mà tặng? Cô vẫn còn bản thảo tồn mà, tiết kiệm đăng chương mới sau này!" Tô Mộ vội vàng lên tiếng cắt đứt, đùa à, ngày hôm

sau còn đi cái rằm!

Tô Song Song liếc mắt nghi ngờ nhìn Tô Mộ, luôn cảm thấy cô ấy không đúng lắm, nếu là trước kia, cô ấy chỉ mong mình làm một ngày mười chương.

Tô Song Song đứng dậy, đưa tay sờ trán Tô Mộ, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Mộ ngồi xuống ghế, nói lầm bầm: "Cô cũng không lên cơn sốt, sao lại có cảm giác không bình thường nhỉ?"

Tô Mộ nghe vậy, hừ lạnh, trong lòng nghĩ rằng bây giờ không thể chọc tiểu tổ tông này, nhờ đâu cô giận dữ, ngày mai không chịu đi khách sạn suối nước nóng, vội nuốt khẩu khí này đi mất: "Không phải vì tôi thương cô sao, còn dài dòng, sau này sẽ không có ức vệt cho cô nữa!"

"Không có mà! Tô Tô, tôi sai rồi, ngày mai tôi nhất định chà lưng cho lão nhân gia ngài thật tốt!"

Tô Mộ nghe thế, ngẩng đầu nhìn mặt Tô Song Song đầy vẻ cười nịnh nọt, không nhịn cười được, gật đầu một cái, thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện ngày mai, ngoài vui thích ra, còn có một chút lo lắng.

Lúc này, cô không kìm chế được nghĩ, chẳng biết làm vậy là đúng hay sai.

Tìm kiếm với từ khoá: 42 thành viên đã gửi lời cảm ơn Rinn lùn về bài viết trên: Badgirl068, Candy2110, Catarinanh, Clover.vn, Daisy Miller, Hienthu, Huogmi, Hàn Nguyệt Băng, Hắc Vân, JennySamSam, June_Kate, Nga Nguyen 21, Ngọc Hân_5294, Phạm Thị Việt Hà, Piiirilace, Sam Sam, ThiểnThiển, Thảo Hương, Tieumanthau, Tô Hâm, Tô SSS, chauchaunguyen, ghetboy93, gio mua dong ay, girl_kute2194, gvalinh, hoahuvo, hằng hồng, jeon jung kook, kate#, kyuzizi9x, lamchau, lekiwi, minmapmap2505, na na nguyên, nguyenthaonguyen, phạm mỹ linh,

teacuong, thăm phương dt, vân anh hà, xamxam, yumikid 21.03.2016,
19:38 xamxam ✨Be like Xăm Xăm✨ Ngày tham gia: 13.10.2015, 12:59

Tuổi: 21 Re: [Hiện đại] Nam thần ở phòng bên cạnh - Mèo Tứ Nhi -
Điểm: 12 Chương 77: Thật trùng hợp lại gặp nhau(1)

Editor: Xăm Xăm

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ đến đón Tô Song Song thẳng tiến khách sạn nổi tiếng nhất ở đây là Ôn Tuyền, hiện tại Tô Song Song đã có thể tự đi, tuy không quá nhanh, nhưng so với cảm giác chống nạng thật sự tốt hơn rất nhiều.

Cho nên Tô Song Song xuống xe, lúc dừng ở trước cửa Ôn Tuyền, tâm tình kích động khó nói nên lời, giống như trong khoảng thời gian ngắn mà cảm giác chua xót kia đã giảm đi không ít.

Tô Mộ đỗ xe xong, đứng bên cạnh Tô Song Song, nhìn khách sạn năm sao hào nhoáng trước mắt, lập tức hai mắt cũng nhện nhạo, trong lòng không nhịn được cảm khái nói: có thể đến đây hưởng thụ đãi ngộ này, Tô Song Song thật đúng là có phúc.

“Đi thôi, con nhóc này, một khắc đáng giá ngàn vàng! Có thể tan tành trong chốc lát...!” Tô Mộ nói xong đưa áo khoác cho lễ tân rồi kéo Tô Song Song vào trong.

Nhưng khi Tô Song Song hết nhìn đông nhìn tây lại thấy người không nên thấy, cô không nhịn được nghĩ ngợi, nếu ông trời đã cho cô một cơ hội, cô nhất định phải ngoan ngoãn nắm bắt lấy, tuyệt đối cúi đầu mà đi, nhất định không ngẩng đầu liếc mắt nhìn ai hết.

Hoặc là thời gian có thể xoay chuyển về lúc trước, cô sẽ không đến đây hưởng thụ thế này.

Đang nhìn người đó trong nháy mắt, Tô Song Song lại cảm thấy chính mình như trở nên bất động, dưới chân như bị ghim lại, không thể động đậy, hơn nữa cả người đều cứng ngắc, chỗ bị thương ở chân cũng nhâm nhâm đau.

Lúc này, Tô Mộ cũng cảm giác thấy có gì không đúng, liền dừng bước lại, quay đầu muốn nhìn Tô Song Song, vừa quay đầu, liền phát hiện ra người đàn ông ở đối diện.

Tô Mộ hơi trừng lớn hai mắt, nhưng ngoài ý muốn cũng không có nhiều kinh ngạc lắm, cô vội vàng quay đầu khẩn trương nhìn Tô Song Song.

“Song Song?” Tô Mộ thử kêu một tiếng, Tô Song Song cũng hoàn hồn, vội thu lại tầm mắt của mình, hướng Tô Mộ cười gượng một cái.

“Đừng cười ngốc ngếch nữa, đi theo tôi nhanh lên.”

Tô Mộ hạ giọng ở bên tai cô bổ sung một câu: “Cô không muốn tìm anh ta giải thích một chút sao?”

Tô Song Song nghe vậy, cả người hơi chấn động, theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông đối diện, cho dù chỉ liếc mắt, Tô Song Song cũng có thể chính xác nhận ra anh.

Người đối diện không phải người khác, đúng là Tần Mặc.

Tô Song Song đột nhiên cảm thấy mình năm nay nhất định có vận xui, nếu không vì sao vào giờ phút này lại trùng hợp gặp được Tần Mặc.

Ngay lúc cô tính định bỏ quên anh đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống vui vẻ, anh lại đột ngột công khai xuất hiện.

Tần Mặc im lặng đứng một góc, vị trí không hề thu hút, anh hơi cúi đầu như đang tự hỏi chính mình, nhưng dù vậy, cảm giác về sự tồn tại của anh

vẫn mãnh liệt như trước.

Ngay sau đó, quản lý khách sạn sợ hãi bước nhanh đến trước mặt Tần Mặc, giống như cảm thấy thật có lỗi với việc mình không ra đón anh tận cửa.

Tần Mặc vẫn duy trì khuôn mặt lạnh lùng, khinh thường không nói gì cả, đột nhiên cửa khách sạn mở ra, anh cũng cảm giác được điều gì, nên ngừng đầu lên nhìn.

Tô Song Song biết mình nên đi tiếp, nhưng cô cứ như cũ không thể động dậy, suy nghĩ đã sớm buông tha trong lòng lại từng bước trở dậy.

Cô cảm thấy cho dù Tần Mặc không có ý định cùng cô qua lại, cô cũng muốn giải thích rõ mọi chuyện cho anh biết, để bản thân trong sạch.

Tần Mặc vừa thấy cô, liền đi nhanh về phía cô, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một tia dịu dàng.

Tô Song Song cất bước rồi lại dừng lại, rụt rè trở về, cô duy trì đứng tại chỗ, nhìn Tần Mặc ở đối diện.

Mỹ nữ vừa đi vào mái tóc đen mượt, váy trắng thướt tha, mười phần đều thực nữ, mỉm cười đầy dịu dàng, đôi mắt to trong đầy quyến luyến nhìn Tần Mặc, công khai sự ái mộ của mình.

Tần Mặc đứng bên cạnh cô ta, vươn tay vỗ về đầu cô ta.

Hình ảnh trai tài gái sắc thật khiến người ta hâm mộ, Tô Song Song rất muốn chúc phúc Tần Mặc nhưng không biết vì sao, cô lòng trầm xuống, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“Cái kia... Song Song! Chúng ta mau vào thôi, lát nữa sẽ không có phòng tốt!” Tô Mộ thật sự không muốn nhìn nữa, nhưng cũng không thể rõ

ràng, để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của Tô Song Song.

Lúc này, trong đại sảnh không còn hình ảnh của Tần Mặc, Tô Song Song lấy lại tinh thần, làm như không có chuyện gì nhìn Tô Mộ nở nụ cười.

“Đi thôi đi thôi, tôi vừa mới nghĩ xem nên ăn cái gì ngon, lại quên mất chúng ta đang ở trong đại sảnh, thật sự xin lỗi!”

Tô Song Song nói xong ra vẻ thoải mái nở nụ cười, nhưng nụ cười kia, Tô Mộ thật sự thấy khó coi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Thật Trùng Hợp Lại Gặp Nhau(1)

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ đến đón Tô Song Song thẳng tiến khách sạn nổi tiếng nhất ở đây là Ôn Tuyền, hiện tại Tô Song Song đã có thể tự đi, tuy không quá nhanh, nhưng so với cảm giác chống nạng thật sự tốt hơn rất nhiều.

Cho nên Tô Song Song xuống xe, lúc dừng ở trước cửa Ôn Tuyền, tâm tình kích động khó nói nên lời, giống như trong khoảng thời gian ngắn mà cảm giác chua xót kia đã giảm đi không ít.

Tô Mộ đỗ xe xong, đứng bên cạnh Tô Song Song, nhìn khách sạn năm sao hào nhoáng trước mắt, lập tức hai mắt cũng nhận nhạo, trong lòng không nhịn được cảm khái nói: có thể đến đây hưởng thụ đãi ngộ này, Tô Song Song thật đúng là có phúc.

“Đi thôi, con nhóc này, một khắc đáng giá ngàn vàng! Có thể tan tành trong chốc lát...!” Tô Mộ nói xong đưa áo khoác cho lễ tân rồi kéo Tô Song Song vào trong.

Nhưng khi Tô Song Song hết nhìn đông nhìn tây lại thấy người không nên thấy, cô không nhịn được nghĩ ngợi, nếu ông trời đã cho cô một cơ hội, cô nhất định phải ngoan ngoãn nắm bắt lấy, tuyệt đối cúi đầu mà đi, nhất định không ngẩng đầu liếc mắt nhìn ai hết.

Hoặc là thời gian có thể xoay chuyển về lúc trước, cô sẽ không đến đây hưởng thụ thế này.

Đang nhìn người đó trong nháy mắt, Tô Song Song lại cảm thấy chính mình như trở nên bất động, dưới chân như bị ghim lại, không thể động đậy, hơn nữa cả người đều cứng ngắc, chỗ bị thương ở chân cũng nhâm nhâm đau.

Lúc này, Tô Mộ cũng cảm giác thấy có gì không đúng, liền dừng bước lại, quay đầu muốn nhìn Tô Song Song, vừa quay đầu, liền phát hiện ra người đàn ông ở đối diện.

Tô Mộ hơi trừng lớn hai mắt, nhưng ngoài ý muốn cũng không có nhiều kinh ngạc lắm, cô vội vàng quay đầu khẩn trương nhìn Tô Song Song.

“Song Song?” Tô Mộ thử kêu một tiếng, Tô Song Song cũng hoàn hồn, vội thu lại tầm mắt của mình, hướng Tô Mộ cười gượng một cái.

“Đừng cười ngốc ngếch nữa, đi theo tôi nhanh lên.”

Tô Mộ hạ giọng ở bên tai cô bổ sung một câu: “Cô không muốn tìm anh ta giải thích một chút sao?”

Tô Song Song nghe vậy, cả người hơi chấn động, theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông đối diện, cho dù chỉ liếc mắt, Tô Song Song cũng có thể chính xác nhận ra anh.

Người đối diện không phải người khác, đúng là Tần Mặc.

Tô Song Song đột nhiên cảm thấy mình năm nay nhất định có vận xui, nếu không vì sao vào giờ phút này lại trùng hợp gặp được Tần Mặc.

Ngay lúc cô tính định bỏ quên anh đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống vui vẻ, anh lại đột ngột công khai xuất hiện.

Tần Mặc im lặng đứng một góc, vị trí không hề thu hút, anh hơi cúi đầu như đang tự hỏi chính mình, nhưng dù vậy, cảm giác về sự tồn tại của anh

vẫn mãnh liệt như trước.

Ngay sau đó, quản lý khách sạn sợ hãi bước nhanh đến trước mặt Tần Mặc, giống như cảm thấy thật có lỗi với việc mình không ra đón anh tận cửa.

Tần Mặc vẫn duy trì khuôn mặt lạnh lùng, khinh thường không nói gì cả, đột nhiên cửa khách sạn mở ra, anh cũng cảm giác được điều gì, nên ngừng đầu lên nhìn.

Tô Song Song biết mình nên đi tiếp, nhưng cô cứ như cũ không thể động dậy, suy nghĩ đã sớm buông tha trong lòng lại từng bước trở dậy.

Cô cảm thấy cho dù Tần Mặc không có ý định cùng cô qua lại, cô cũng muốn giải thích rõ mọi chuyện cho anh biết, để bản thân trong sạch.

Tần Mặc vừa thấy cô, liền đi nhanh về phía cô, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một tia dịu dàng.

Tô Song Song cất bước rồi lại dừng lại, rụt rè trở về, cô duy trì đứng tại chỗ, nhìn Tần Mặc ở đối diện.

Mỹ nữ vừa đi vào mái tóc đen mượt, váy trắng thướt tha, mười phần đều thực nữ, mỉm cười đầy dịu dàng, đôi mắt to trong đầy quyến luyến nhìn Tần Mặc, công khai sự ái mộ của mình.

Tần Mặc đứng bên cạnh cô ta, vươn tay vỗ về đầu cô ta.

Hình ảnh trai tài gái sắc thật khiến người ta hâm mộ, Tô Song Song rất muốn chúc phúc Tần Mặc nhưng không biết vì sao, cô lòng trầm xuống, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“Cái kia... Song Song! Chúng ta mau vào thôi, lát nữa sẽ không có phòng tốt!” Tô Mộ thật sự không muốn nhìn nữa, nhưng cũng không thể rõ

ràng, để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của Tô Song Song.

Lúc này, trong đại sảnh không còn hình ảnh của Tần Mặc, Tô Song Song lấy lại tinh thần, làm như không có chuyện gì nhìn Tô Mộ nở nụ cười.

“Đi thôi đi thôi, tôi vừa mới nghĩ xem nên ăn cái gì ngon, lại quên mất chúng ta đang ở trong đại sảnh, thật sự xin lỗi!”

Tô Song Song nói xong ra vẻ thoải mái nở nụ cười, nhưng nụ cười kia, Tô Mộ thật sự thấy khó coi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Thật Trùng Hợp Lại Gặp Nhau(2)

“Đi, đi nhanh lên, hôm nay dùng tiền của người khác để chơi, muốn ăn cái gì thì vẫn cần có lòng một chút!” Tô Mộ không vạch trần lời nói dối sút sạo của Tô Song Song, thấy cô không có chuyện gì, lôi kéo cô cười hớ hớ đi đến trước đại sảnh đăng kí.

Chỉ là trong lòng cô hiện giờ đang chửi rủa boss không yên: boss này, tại sao có thể làm như vậy, đây không phải là muốn nghiền nát trái tim Tô Song Song sao!

Mãi cho đến khi hai người ăn no ở đây, Tô Song Song mới trở nên bình thường, nói cười như trước, giống như chưa hề có dù chỉ nửa điểm khó chịu.

Nhưng Tô Song Song càng như vậy, trong lòng Tô Mộ càng không thoải mái, nhưng cũng chỉ có thể cùng cười với cô, người ta không muốn biểu hiện khó chịu ra ngoài, thì sao mình còn phải vạch trần cho người ta thêm khó chịu chứ.

“Song Song, thể chất của cô không tốt, mới có chốc lát, đã choáng váng!” Tô Mộ uống rượu đỏ, nhắc nhở Tô Song Song.

Hai gò má của Tô Song Song có điểm phấm hồng, lúc này đang rầu rĩ ngâm nga, nhìn chăm chăm ly rượu trong tay Tô Mộ.

Tô Mộ vừa thấy, vội vàng thu hồi lại rượu trong tay, cau mày nhìn Tô Song Song, có điểm hèn mọn: “Cô... coi như xong, về từa lượng của cô, tôi chỉ sợ cô uống xong rồi sẽ thành người điên!”

Tô Song Song cũng không biết cái gì là thể chất thấp kém, một ly thôi, mà rõ ràng khi say rượu cô cũng không tê lằm, không náo loạn, rất bình thường nhưng lại máy móc như người chết.

Đợi cho ngày hôm sau hỏi cô xảy ra chuyện gì, chắc chắn cái gì cô cũng không biết! Thế mới biết là do tối hôm qua cô uống rất nhiều.

Từ này về sau, chỉ cần là Tô Mộ, tuyệt đối sẽ không cho Tô Song Song uống rượu, bởi vì thật sự rất nguy hiểm, người khác thu thập cô, có khi sáng hôm sau cô cong cảm ơn người ta đã chăm sóc cô cả đêm.

“Tô Tô, dù sao cũng có cô, cho tôi uống một ngụm đi!” Đối với Tô Song Song mà nói, bây giờ xung quanh rất yên lặng, yên lặng khiến tâm tình của cô lại bắt đầu lằm nhăm đau.

Cô nhìn chăm chăm rượu đỏ trong tay Tô Mộ, liền cảm thấy nếu có thể uống say để giải sầu, chấp niệm này ngày càng sâu, cuối cùng chỉ nhìn chăm chăm vào nó.

Tô Mộ đảo mắt suy nghĩ một chút, đột nhiên như ý thức được điều gì, vội vàng đem rượu đỏ nhét vào tay Tô Song Song.

“Uống đi uống đi! Hôm nay đặc biệt cho phép cô uống, cùng lắm tôi khiêng cô về!” Tô Mộ nói xong hai mắt liền sáng lên, khiến Tô Song Song cảm thấy rất sợ hãi, không biết vì sao, chỉ là có cảm giác không tốt.

Thế nhưng lòng cô hiện giờ đang ghen lại, cũng không muốn nghĩ nhiều, trực tiếp ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Tô Mộ vừa thấy liền ngây người, vội vàng bắt lấy ly rượu trong tay Tô Song Song, đáng tiếc lại chậm một bước, Tô Song Song đã uống không còn một giọt nào.

Tô Song Song bình thường cũng không uống rượu, lúc này lại uống vội vã như vậy, lại còn là loại mạnh nhất của Ôn Tuyền. Rượu nhanh chóng tác dụng khiến hai gò má cô ửng đỏ, hai mắt mê ly nhìn Tô Mộ, lại thấy có thật nhiều Tô Mộ.

Tô Song Song cau mày, vươn tay bắt lấy Tô Mộ, nhưng không bắt được, nhìn không được rên hừ hừ: “Tô Tô, cô già rồi còn lộn xộn cái gì, đừng động nữa, làm tôi choáng váng quá!”

“...” Tô Mộ thở dài, nhìn Tô Song Song say rượu, nhất thời nghĩ mình làm vậy thì không thể sống, cô đứng dậy, kéo Tô Song Song lên.

Cũng may Tô Song Song rất ngoan, tùy ý để Tô Mộ mang đi, cuối cùng cũng trở về phòng.

Tô Mộ không mở cửa, nhìn người đàn ông đứng ở một góc đến ngây ngẩn cả người.

Tô Song Song và Tô Mộ đặt phòng ở tầng cao nhất, có thể nói là khu khách VIP, cho nên vốn không có người ngoài, vì vậy mà người đàn ông kia không hề sợ người khác có thể thấy anh.

Anh chậm rãi đi qua, khuôn mặt quá mức lạnh lẽo, đôi mắt đảo qua Tô Mộ đang đỡ Tô Song Song, nhíu mày.

“Để tôi.” Anh đi về trước hai bước, đến trước mặt Tô Mộ, thân hình cao lớn, giọng nói lạnh như băng, khiến nói không với tệ nạn copy truyện k xin phép Tô Mộ cảm thấy rất áp lực.

Cô nuốt nước miếng một cái, sau đó ngoan ngoãn giao Tô Song Song (lqd) cho Tần Mặc, anh chỉ im lặng ôm Tô Song Song, sau đó nhìn lướt qua Tô Mộ, ý bảo cô mở cửa.

Tô Mộ lặng đi một chút, vội vàng lấy ra thẻ phòng, mở cửa ra, Tần Mặc liền ôm Tô Song Song nghiêm nhiên đi vào, để Tô Mộ hỗn độn đứng một mình ở cửa.

Ngay sau đó, Tô Mộ cũng bối rối theo vào, nhìn Tần Mặc đặt Tô Song Song lên giường, cô hít sâu vào một hơi, can đảm nói: “Tần tổng, mong ngài đừng làm tổn thương Tô Song Song, nếu hiện tại anh muốn làm chuyện đó, tôi thề sống chết cũng không đồng ý!”

Tần Mặc vừa nghe, quay đầu lại nhìn Tô Mộ, Tô Mộ lại thấy áp lực rất lớn đánh úp lên người mình, mồ hôi lạnh trên trán không khống chế được chảy xuống.

Cô nuốt nước miếng một cái, lui về phía sau vài bước, nhưng sau đó lại ưỡn ngực, nửa bước cũng không lùi nữa.

Cô nghiêm túc nhìn Tần Mặc, kiên định với lập trường của mình, cô nhất định không bỏ mặc Tô Song Song một mình ở đây, sẽ không bán đứng cô ấy!

Tần Mặc nhìn thấy vậy, trong mắt hiện ra chút tán thưởng, lập tức quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Cô đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ đi ngay.”

Tô Mộ vừa nghe, lại nhẹ nhàng thở ra, cầm chặt thẻ phòng trong tay, nhìn thoáng qua Tô Song Song đang ở trên giường không biết gì cả, sau đó mới đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Tô Mộ dựa vào tường, lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, cô sẽ chờ bên ngoài nửa giờ, nếu sau nửa giờ mà Tần Mặc không ra thì cô sẽ đi vào.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Mơ Chính Là Thực Tế (P1)

Thật ra thì Tô Song Song cũng không ngủ, cô nằm ở trên giường, mắt mở thật to nhìn Tần Mặc cười khúc khích, chẳng qua trạng thái này của cô so với không ngủ cũng không tốt tới đâu.

Bởi vì giờ phút này đầu của Tô Song Song đã không còn quay cuồng nữa, dường như cô chỉ biết cười.

Tần Mặc thì yên lặng ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn chăm chú vào Tô Song Song, đôi mắt đào hoa vốn là lạnh lùng băng giá giờ phút này lại tràn đầy tình cảm khó có thể nói thành lời.

Một lát sau, Tần Mặc nhẹ nhàng phát ra giọng nói, vươn tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Tô Song Song, da thịt dưới tay trơn bóng mềm mại, giống như trong tưởng tượng của anh.

Tô Song Song cảm giác được đang có người nhéo mặt mình, cười khúc khích bất mãn đưa tay nhỏ bé ra bắt lấy tay Tần Mặc, một khắc khi hai tay chạm nhau, gặp phải bàn tay lạnh, Tô Song Song nhú mày, dường như ý thức tỉnh táo một chút.

Cô hơi nheo mắt lại, muốn nhắm ngay tiêu cự, nhưng đã nhìn thấy cách đó không xa là gương mặt tuần tú lạnh lùng của Tần Mặc, Tô Song Song càng thêm bối rối, ngay sau đó tiếp tục cười khúc khích.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song thật sâu, thu tay mình lại, đắp kín chăn cho cô, anh đứng dậy muốn đi, nhưng trong nháy mắt Tô Song Song đột nhiên ngồi dậy, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

"Tiểu cầm thú, tại sao anh lại không nghe tôi giải thích?" Tô Song Song mơ hồ hỏi, thật ra giờ phút này căn bản cô cũng không biết mình đang làm gì, chẳng qua là làm theo ý nghĩ ở trong lòng, hỏi câu hỏi đã dẫn xuống đáy lòng từ bao giờ.

Động tác Tần Mặc dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn Tô Song Song đang ôm mình, bàn tay của anh đặt lên bàn tay nhỏ bé của Tô Song, bọc lấy tay của cô, chỉ mới hơi dùng sức, Tô Song Song chợt ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc.

"Tiểu cầm thú! Tại sao!" Tô Song Song la lên một cách ủy khuất, trong đôi mắt ngập nước có phần tố cáo nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc cứ nhìn Tô Song Song như vậy, giờ phút này hai gò má Tô Song Song đỏ thắm, trong mắt rưng rưng nước, cổ áo ngủ hơi mở rộng, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh xinh đẹp, trong lúc này lại hít một mùi hương nhẹ nhàng lượn lờ nơi Chop mũi anh, vô cùng mê người.

Hai mắt Tần Mặc bỗng nhiên tối đi một phần, anh cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, ngăn chặn cảm xúc trong lồng ngực đang la hét ầm ĩ.

Miệng Tô Song Song vênh lên, cho dù say rượu nhưng vẫn mạnh mẽ cố nén nước mắt, cô cúi đầu, chậm rãi buông thả lưng Tần Mặc ra.

Cô dường như có chút không cam lòng nói: "Tại sao lại đối xử với tốt như vậy... Tốt với tôi, không nghĩ sẽ rời đi, nhưng sau đó lại bỏ đi."

Câu nói vô ý thức này của Tô Song Song giống như là một cây cỏ áp đảo lý trí cuối cùng của Tần Mặc, lúc Tô Song Song thu tay về ngã xuống trên giường, Tần Mặc chợt vươn tay.

Một tay anh ôm lấy thắt lưng Tô Song Song, áp cô vào trong ngực của mình, một tay khác chế trụ sau gáy cô, ngay sau đó cúi đầu, đôi môi mỏng của anh dán lên miệng đỏ thắm nhỏ nhắn của Tô Song Song.

Vốn chỉ là muốn uống rượu độc giải khác, lại không nghĩ rằng là không thể ngăn cản, Tần Mặc dừng một chút, ngay sau đó liền bắt đầu hôn Tô Song Song điên cuồng.

Đầu óc Tô Song Song hiện tại trống rỗng, chỉ cảm giác được miệng mình ngứa một chút, thắt lưng cũng ngứa một chút, theo bản năng cô muốn hé miệng cười, đột nhiên có cái gì đó vào trong miệng của cô.

Ngay sau đó một sức hút thật lớn hút lấy đầu lưỡi của cô, khiến cô có cảm giác đau, hai mắt vốn đang rã rời bây giờ đã điều chỉnh tiêu điểm, khi thấy rõ gương mặt vô cùng đẹp trai của Tần Mặc, cô còn chưa kịp phản ứng thì không khí bên trong phổi dường như bị hút hết ra ngoài.

Tô Song Song mơ mơ màng màng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, cuối cùng đại não bởi vì thiếu dưỡng khí, cặp mắt mới vừa tập trung lại bắt đầu tan rã.

Tần Mặc nhận ra được Tô Song Song có gì đó không đúng, vội vàng dừng lại, chẳng qua là trán vẫn áp vào trán Tô Song Song như cũ, môi mỏng cùng chiếc miệng nhỏ của cô cọ sát nhau như có như không.

Lúc không khí được hút vào phổi, trước mắt Tô Song Song cũng bắt đầu hiện ra những chấm nhỏ, cô mơ mơ màng màng híp nửa mắt, lại bắt đầu cười khúc khích, chẳng qua chỉ một chút, dường như cô khôi phục được một chút ý thức.

Tô Song Song thấy trước mặt mình có một khuôn mặt đẹp trai, cặp mắt hơi kém biến thành mắt của con gà chọi, cuối cùng cô nhú mày một cái, chậm rãi lầm bầm: "Mẹ ơi, con nhìn thấy tiểu cầm thú!"

Sau đó cô không tỉnh táo lắm hừ một tiếng, "Tại sao mình lại mơ thấy hân?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Mơ Chính Là Thực Tế (P2)

Tần Mặc vừa nghe liền dừng lại một chút, lập tức tàn bạo hôn lên môi đỏ hồng của cô lần nữa, cả hai dính vào nhau, nhưng Tần Mặc vẫn mở to đôi mắt đào hoa, tỉ mỉ nhìn cô.

Trong lúc Tô Song Song gần như thiếu dưỡng khí thì Tần Mặc buông cô ra, lúc này anh mới khẽ rời khỏi cô, nhìn đáng vẻ mơ màng đáng yêu của cô, khóe miệng anh nhẹ cong lên.

Tô Song Song bị Tần Mặc ôm chặt, cô hơi hướng về bên ngoài, say rượu cùng thiếu không khí khiến cô tự hỏi không biết mọi chuyện là thế nào. cô mơ màng nói: “Không phải là mơ sao?”

Ngay sau đó, Tô Song Song mạnh mẽ vươn tới bắt lấy cánh tay bên người Tần Mặc, hàm răng nhỏ không dùng lực được nhưng cô vẫn cắn.

Tần Mặc hơi cau mày, tùy ý Tô Song Song cắn tay làm nũng mình như bình thường.

Sau khi cắn xong, cô vươn tay lau nước bọt trên miệng, nhúu mày nhìn Tần Mặc, lơ mơ nói như người bị ngọng: “Quả nhiên là mơ... Tôi cũng không đau.”

Tần Mặc vừa nghe, rớt cuộc nhin không được nhẹ nhàng nở nụ cười, tuy rằng cứng nhắc nhưng cũng rất dịu dàng.

Tô Song Song gật gật đầu, bộ dáng khẳng định, lẩm bẩm nói với chính mình: “Quả nhiên là mơ, tiểu cầm thú cũng có thể cười.”

Bỗng nhiên một trận choáng váng đầu óc kéo đến khiến cô khó chịu, cô nhắm mắt lại, lười biếng dựa vào phía sau.

Tần Mặc ôm chặt cô, thấy Tô Song Song muốn ngủ, anh chậm rãi thả cô lên giường, nới rộng áo ngủ cho cô, vụng về đắp chăn cho cô.

Trước lúc đi, Tần Mặc cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, chậm rãi trình trọng nói: “Chờ tôi.”

Hai chữ đơn giản, nhưng lại chứa rất nhiều tình cảm khó nói nên lời, anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hàng lông mày cau lại khi ngủ của Tô Song Song, anh vươn tay nhẹ nhàng ấn vào đó, nói thêm một câu: “Phải ngoan.”

Mà ngay cả Tần Mặc cũng không biết được, chính anh lại có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy.

Nói xong anh đứng dậy sửa sang lại đồ vét của mình, đi nhanh về phía cửa, vừa mở ra đã thấy vẻ mặt cảnh giác của Tô Mộ.

Tô Mộ vừa thấy Tần Mặc đi ra, theo bản năng nhướn cổ nhìn vào bên trong, không thấy gì, Tần Mặc đi lướt qua cô, nói một câu: “Cô làm rất tốt.”

Tô Mộ vừa nghe liền mạnh mẽ xoay người, nhìn bóng lưng của anh nói: “Tổng giám đốc Tần, tôi giúp anh là vì cảm thấy... muốn làm cho Tô Song Song hạnh phúc, nhưng nếu anh...”

“Yên tâm.” Hiếm khi Tần Mặc giải thích với người khác, thản nhiên nói ra hai chữ này, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Tô Mộ đứng tại chỗ sững sốt một giây, sau đó vội vàng đi vào trong phòng, thấy Tô Song Song đang ngáy ngô ngủ trên giường, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mộ quay lại đóng cửa phòng, vươn tay day day chân mày, cảm giác nhanh chóng đi đến giai đoạn tuổi già.

Cô cử động một chút gân cốt đang đau nhức của mình, đi đến giường, ngủ một giấc thật ngon, sau đó ngày mai đưa Tô Song Song vui chơi một ngày, khiến đầu nhỏ ngu ngốc của cô không kịp phản ứng, giúp cô bớt nghĩ ngợi.

Tần Mặc đi tới căn phòng ở cuối hành lang, lúc đi vào liền thấy một người phụ nữ ngồi ngay ngắn bên giường, người này chính là người phụ nữ dịu dàng đã cùng anh ở cửa chờ.

Tần Mặc nhìn thấy cô, không có vẻ gì bất ngờ, anh tự nhiên cởi bỏ áo khoác, sau đó vắt lên cánh tay, tiến đến cạnh sô pha, nói: “Dương Hinh, cô ngủ trên giường, tôi ngủ sô pha.”

Dương Hinh vừa nghe, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên cười lắc lắc đầu, đứng dậy đi đến bên cạnh anh, vươn tới kéo tay anh: “Anh Mặc. anh cao lớn như vậy mà ngủ trên ghế sô pha nhỏ, thực sự tôi sẽ đau lòng đó.”

Giọng nói của Dương Hinh rất bình thường, vô cùng dịu dàng, cô nói xong liền kéo anh tới bên giường, sau đó đẩy anh xuống giường, còn mình ôm một chiếc chăn, đi tới sô pha.

Tần Mặc ngồi trên giường, nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô, trên mặt không tốt lắm, nói một câu: “Dương Hinh...”

Anh còn chưa nói xong, Dương Hinh đã quay đầu nhìn, cười dịu dàng, cắt ngang lời anh: “Anh Mặc, nếu anh thấy ngại với em, em lập tức giận cho xem.”

Tần Mặc im lặng không nói, dừng ở trên giường một chút, sau đó xoay người nằm xuống, mặc nguyên đồ như vậy ngủ.

Dương Hình nhìn anh, thở dài. Chậm rãi tới chỗ anh, nắm một bên chân kéo lên cho anh. Mí mắt anh hơi giật giật nhưng không mở ra.

Dương Hình đứng bên cạnh nhìn mắt anh, rồi xoay người đến chỗ sô pha nằm xuống.

Sô pha đối với Tần Mặc vô cùng nhỏ hẹp, nhưng đối với dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp như Dương Hình thì vô cùng rộng rãi, cho nên cô ngủ ở đây cũng không thấy tủi thân.

Thật ra hai người đều không ngủ, qua một lúc lâu Tần Mặc mở miệng: “Anh đã cuốn em vào chuyện này.”

Dương Hình vẫn không để anh nói xong như cũ, giọng nói của cô mang theo ý cười: “Anh quên à, chúng ta làm chuyện này đều có lợi, nhưng mà xong việc này, anh Mặc, anh đừng quên đáp ứng chuyện của em là tốt rồi.”

Tần Mặc vừa nghe, mạnh mẽ mở mắt, sau đó “Ừ” một tiếng. Căn phòng lại chìm vào yên lặng.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song thức dậy, quay người nhìn Tô Mộ đang ngủ say bên cạnh mình, liền vươn tay lay lay: “Tô Tô! Tô Tô! Tô Tô!”

“!” Tô Mộ còn tưởng xảy ra chuyện gì, sợ tới mức giật mình, liền vùng dậy, kéo Tô Song Song chạy ra bên ngoài.

Ngược lại Tô Song Song bị hành động này của Tô Mộ làm cho lơ mơ, một phen giữ lại cô: “Tô Tô, cô chạy cái gì vậy?”

Tô Mộ quay đầu nhìn bốn phía, nhìn thấy không có chuyện ăn cướp cháy nhà gì cả, lập tức nhìn Tô Song Song: “Vậy cô gọi tôi làm gì?”

“Tôi...” Tô Song Song muốn hỏi, nhưng còn chút ngại ngùng, cuối cùng không thể kìm chế được liền hỏi: “Có phải hôm qua tôi gặp Tần Mặc không?”

Tô Mộ ngồi bên giường, mặt đông cứng, sau đó gật gật đầu.

“Tôi... không làm chuyện gì chứ, sao tôi cảm thấy như đã nói chuyện cùng Tần Mặc rồi?” Tô Song Song suy nghĩ, đầu của cô liền đau như muốn đòi mạng, khiến cô không thể nhớ rõ hình ảnh mơ hồ kia là một giấc mơ hay là sự thật.

Tô Mộ nhìn chăm chăm cô, sau đó nói như đinh chém sắt: “Cô nằm mơ đó! Ngày hôm qua cô cùng chỗ với tôi, làm sao có thể nói chuyện với Tần tổng được!”

Tô Song Song gật gật đầu, cũng hiểu được là không có khả năng. Chẳng qua lúc cảm thấy được bàn tay đặt trên miệng mình thì vẫn có chút ngây người.

Vừa nghĩ tới bản thân hôm qua mơ thấy việc kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền ửng hồng, cô vội xoay người giả vờ đi rửa mặt, che giấu đi cảm xúc xấu hổ chỉ mình cô hiểu được.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thân Như Chị Em Tốt (P1)

Ngày hôm sau ở khách sạn Ôn Tuyền, Tô Song Song và Tô Mộ vẫn tìm một nơi yên tĩnh ngâm suối nước nóng như cũ, vốn cho rằng sẽ không có người thích nơi này, nào biết hai người bọn họ mới ngâm, đã có người đi tới.

Tô Song Song lễ phép ngẩng đầu nhìn qua, định cười với người vừa tới, nhưng khi thấy mặt mũi của cô ta, vẻ mặt cô lại có chút cứng ngắc.

Người này không ai khác chính là Dương Hình, mái tóc dài đen nhánh tùy ý cột sau ót, trực tiếp ngồi xuống, còn xấu hổ cười với Tô Song Song, một bộ dáng hết sức dịu dàng.

Tô Song Song vội vàng nặn ra nụ cười, trong lòng lặp đi lặp lại không thể quá kiêu cách, nhưng dù Tô Song Song không tự nhìn, cô cũng biết rõ giờ phút này mình cười thật sự rất khó coi.

Tô Mộ ngồi bên cạnh Tô Song Song vẫn không mở lời nào, vừa thấy Dương Hình, thái độ thù địch còn sâu hơn so với Tô Song Song, vội bày ra tất cả kỹ năng che chở cho con.

Dường như sau khi Dương Hình ngồi xuống vẫn đánh giá Tô Song Song, cặp mắt dịu dàng lộ ra vẻ tò mò.

Thần kinh Tô Song Song có lớn hơn nữa cũng có thể cảm giác được mình bị người khác nhòm ngó, cô không có tiền đồ quay đầu đi, định bỏ qua ánh mắt Dương Hình, nào biết cô ta không hề dừng lại, còn nhìn Tô Song Song chăm chú hơn nữa.

Nhất thời Tô Mộ cảm thấy đối phương tới đây để gây rối, trợn cặp mắt to nhìn lại, bất mãn hỏi một câu: "Tiểu thư, cô nhìn cái gì chứ!"

Dương Hình nghe vậy, hơi sững sờ, ngay sau đó ngượng ngùng cúi đầu xuống, liên tục nói xin lỗi: "Rất xin lỗi rất xin lỗi, chỉ là tôi..."

Nói tới đây, bỗng nhiên cô ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi hỏi: "Có phải bức tranh “Hồng Hoang” là do cô vẽ?"

"!" Tô Song Song không nghĩ tới lại gặp người thích manhua mình vẽ ở chỗ này, quay đầu ngay lập tức, kích động gật đầu, nháy đôi mắt cong cong của mình: "Phải! Xin hỏi có chuyện gì sao?"

Dương Hình nghe vậy, cả người từ trạng thái thẹn thùng lập tức chuyển sang hưng phấn, cô bước lên trước, bộ ngực đầy đặn run lên mãnh liệt, Tô Mộ nhìn suýt chút nữa là chảy máu mũi.

Một lúc sau, Dương hình vui vẻ bắt tay Tô Song Song, đôi mắt mở to ra, mừng rỡ đến mức không lời nào tả được: "Thật sao! Tôi chính là fan “Hồng Hoang” đấy! Tôi còn đang suy nghĩ chẳng biết có phải là cô không, quá tốt rồi, lát nữa nhất định phải ký tên cho tôi!"

Lần đầu tiên Tô Song Song gặp fan, cô cũng kích động kéo tay Dương Hình, hoàn toàn quên mất, cô gái này chính là người phụ nữ đứng cạnh Tần Mặc!

Tô Mộ ngồi bên cạnh, dưới cái nhìn của cô đây rõ ràng là tiết mục tình địch gặp nhau đến đỏ mắt, hết lần này tới lần khác hai người phối hợp diễn cầm tay nhìn nhau, hai mắt ngấn lệ, hận không thể gặp nhau sớm hơn, nhất thời da gà Tô Mộ nổi đầy người.

Tô Mộ ho nhẹ một tiếng, nhưng hai người kia hoàn toàn không để ý đến cô, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng có bóng hình mình, cô đưa tay lên xoa xoa cái trán hơi nhức .

Tô Mộ rất muốn đá Tô Song Song không hề có đầu óc này một cước, làm cô thanh tỉnh lại, sao có thể trùng hợp như vậy!

Rõ ràng cô ta là người phụ nữ cạnh Tần Mặc, có thể chủ động nói mình là fan của Tô Song Song hết lần này tới lần khác, nếu nói không có âm mưu gì, cô không thể nào tin được!

Chẳng qua là Tô Mộ biết bản chất Tô Song Song hiền lành, không muốn nghĩ người khác quá hiểm ác, nếu như không có chứng cứ thực, cho dù nói, cô ấy cũng sẽ không tin là thật.

Nói trắng ra, con nhỏ này vừa ngốc vừa kém thông minh.

"Tôi tên Dương Hình, cô có thể gọi gọi tôi là Hình Hình , tôi gọi Song Song nhé?" Dương Hình ngượng ngùng cúi đầu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng.

"Có thể, dĩ nhiên có thể! Hình Hình, cảm ơn cô đã ủng hộ!" Tô Song Song có thể nói là người mê manhua, từ sự yêu thích của cô đối với "Thực Tiên truyện" là có thể nhìn ra cấp bậc si mê này.

Bây giờ có người sống sờ sờ trước mặt cô nói thích tác phẩm của anh, cô rất vui vẻ, không hề biết đông tây nam bắc, càng chưa hiểu tình hình thực tế!

Tô Mộ đứng bên buồn chán làm khẩu hình: Ngu si!

Sau đó mặc cho hai người kia "Chị em tình thâm", cô chăm chú quan sát Dương Hình thoát nhìn không có ý đồ này, cô luôn cảm thấy có thể đánh bại nhiều cô gái, ở lại cạnh người Tần Mặc, khẳng định không phải là nhân vật đơn giản.

"Song Song, lát nữa chúng ta ăn cơm cùng nhau đi, tôi sẽ giới thiệu bạn trai của mình cho cô biết, anh ấy cũng vẽ manhua, vô cùng nổi danh!"

Nhìn Dương Hình rất hiền lành vô hại, nói xong còn ngượng ngùng nhìn Tô Song Song, bộ dạng này thật sự làm người ta không đành lòng từ chối.

Tô Song Song vừa nghe đến bạn trai, thần kinh chậm chậm rớt cuộc lấy lại tinh thần, cô hơi há miệng, lại không nói nổi ra lời.

Bởi vì vừa nghĩ tới lát nữa sẽ thấy Tần Mặc và... bạn gái anh, âu yếm ăn cơm, Tô Song Song đã cảm thấy cả người lạnh lại, cho dù ngâm trong suối nước nóng, cũng không có cách nào sưởi ấm thân thể lạnh như băng của cô.

Tô Song Song đưa tay sờ trán, nhiệt độ vẫn bình thường, nhưng cô cảm giác chắc chắn mình bị bệnh! Hơn nữa bệnh cũng không hề nhẹ.

"Chuyện đó... thật sự tôi hơi mệt, vậy nên lần sau chúng ta ăn cùng nhau nhé! Vào một ngày khác!" Tô Song Song cười khan, vừa nói vừa run người, làm ra dáng vẻ tôi đang rất lạnh.

Ngay sau đó cô vội vã đứng dậy, đi lên bờ, mang quần áo vào, nhìn Dương Hình cười ngây ngô như cũ.

Tô Mộ nhìn Tô Song Song như vậy, trong lòng cảm thấy bức bối, nhắm mắt lại thở dài, cô dĩ nhiên biết Tô Song Song tránh điều gì, cũng không vạch trần mà đứng lên theo, phối hợp diễn xuất với cô.

"Song Song, cô cảm không thoải mái sao? Để tôi đưa cô về, Dương tiểu thư, rất xin lỗi cô!" Tô Mộ nghĩ sao liền nói vậy, sau đó cũng đi theo Tô Song Song.

Dương Hình nghe cô nói, nhìn Tô Song Song đầy lo âu, cũng đứng lên theo các cô.

"Chuyện đó, tôi có thuốc, để tôi lấy cho cô." Dương Hình vừa nói vừa vội vàng đi ra ngoài với Tô Song Song.

Tô Song Song nghe vậy, nhất thời trong lòng lệ rơi đầy mặt, đây là lần đầu tiên cô giả bệnh, vốn đã không thành thạo, cô gái này có cần phải cố chấp như thế không!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Thân Như Chị Em Tốt (P2)

Tô Song Song vào phòng khách sạn, nhìn Tô Mộ đứng bên cạnh đang cười vô cùng nham hiểm, nhất thời cô cảm thấy người mình vốn bình thường đột nhiên hơi lạnh rồi.

"Chuyện đó... Do vừa nãy tôi quá kích động, không phân rõ địch ta..." Tô Song Song chợt dạ nói, rồi nhanh chóng cúi đầu xuống.

Tô Mộ chống nạnh nhìn Tô Song Song, một bộ hận không thể rèn sắt thành thép, rất muốn quở trách Tô Song Song, để đầu cô thông suốt hơn, nhưng bỗng nhiên Tô Mộ nghĩ đến một chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

"Song Song, rốt cuộc cô có thích Tần tổng hay không?" Tô Mộ thấy chủ yếu bây giờ nên làm cho Tô Song Song hiểu rõ lòng mình, nếu như cô ấy không quan tâm Tần Mặc, bọn họ còn ở đây níu kéo Tần Mặc làm gì! Cứ trực tiếp rút lui là được.

Tô Song Song chỉ cảm giác tim mình "thình thịch thình thịch" nhảy đến mấy lần, cô đưa tay che ngực theo bản năng, nuốt nước miếng một cái, sau đó vội lắc đầu.

Nhưng chấn động lớn như vậy, Tô Song Song lại có chút không chắc chắn nói: "Chuyện đó... Làm sao có thể... Tôi kém anh ta nhiều như vậy, làm sao có thể..."

Tô Mộ nghe cô lắp bắp, trong lòng bi thương gào thét một tiếng, xong rồi! Nhìn Tô Song Song kiểu này, cho dù bây giờ chưa lún vào, nhưng sau này Tần Mặc tấn công, chắc chắn cô ấy cũng sẽ rơi vào tay giặc.

"Song Song ơi!" Nhất thời giọng Tô Mộ trở nên nghiêm trọng, chẳng qua còn chưa kịp nói hết, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Tô Mộ và Tô Song Song đồng thời ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cửa phòng hơi hé ra, Dương Hình ló đầu vào, cười xấu hổ nhìn Tô Song Song: "Tôi mang thuốc tới đây."

Tô Mộ và Tô Song Song không nghĩ thật sự Dương Hình sẽ đem thuốc tới, dù sao Tô Song Song chỉ giả vờ bệnh, hai người hốt hoảng, quên mất chuyện nên mời cô ta vào.

Dương Hình đứng ở ngoài cửa có chút ngượng ngùng cười, hỏi "Tôi có thể vào không?"

"Đơn nhiên có thể! Mời vào mời vào!" Tô Song Song vội vàng đứng lên, nhìn Dương Hình cầm trong tay mấy hộp thuốc, nhất thời cảm thấy không xong rồi.

Cô nhìn về phía Tô Mộ heo bản năng, dùng ánh mắt trao đổi với cô ấy.

Tô Song Song: Tôi thật xui mà!

Tô Mộ: Tự mình làm bậy thì không thể sống!

Tô Song Song: Tôi thật xui mà!

Tô Mộ: Tự xử đi!

Tô Song Song: ...

"Song Song, uống chung hai loại này, đảm bảo ngày mai cô sẽ khá lên." Dương Hình vừa nói vừa vội vàng chuyển cái hộp trong tay qua, Tô Song Song bất đắc dĩ nhận lấy.

Nhưng Tô Song Song nhìn đồng thuốc trong tay, Dương Hình thật quá thật thiện lương đến mức đáng giận, cô không nhẫn tâm từ chối cô ấy.

Cuối cùng Tô Song Song cắn răng, cảm thấy ăn chút gì rồi uống thuốc cũng sẽ không chết, trực tiếp mở hộp ra, Tô Mộ lại giữ cổ tay Tô Song Song lại.

"Song Song, cơm nước xong rồi uống thuốc, dạ dày của cô không ổn!"

Tô Song Song nghe vậy, nhất thời trong lòng vui mừng, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ, cho cô ấy một ánh mắt như nói cô thật thông minh.

Tô Mộ lập tức nhìn lại cô: Bộ dạng như gấu con của cô, tôi không xuống tay là không được rồi!

"Ra vậy! Thật trùng hợp, chúng ta ăn chung đi, tôi nghĩ rằng bạn trai tôi nhất định cũng rất muốn gặp thử cô một lần!" Dương Hình vừa nói vừa xấu hổ cúi đầu xuống, dáng vẻ kia chọc người ta muốn thương yêu, làm cô không đành lòng từ chối.

Tô Song Song không nghĩ tới đề tài này vòng tới vòng lui rồi vòng trở lại, lúc này cô cũng chẳng cần nhìn chỉ thị của Tô Mộ, rất không có tiền đồ gặt đầu.

Chuyện này coi như là không trâu bắt chó đi cày rồi, Tô Mộ cũng không tiện nói gì nữa, chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện cho Tô Song Song, một lát nữa đừng giả vờ ngớ ngẩn.

Theo như tính cách Tần Mặc, nơi ăn cơm đương nhiên sẽ không qua loa, chỉ có thể là phòng riêng ở một khách sạn xa hoa nhất, Tô Song Song vừa đi vào, nhìn cách bài trí vàng son lộng lẫy, đã cảm thấy nhức nhối.

Cũng may cuối cùng cô cũng xác định, mình chẳng cần phải bỏ tiền ra, Tô Song Song mới chậm rãi khôi phục trái tim bé nhỏ không quá bình tĩnh

của mình .

Bây giờ Tần Mặc vẫn chưa đến, Dương Hình kéo Tô Song Song, dẫn hai người bọn họ ngồi xuống, Tô Song Song và Tô Mộ ngồi cạnh nhau, Dương Hình ngồi đối diện với Tô Mộ.

Tô Song Song nhìn chỗ trống trước mặt mình, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt, cô không kìm chế được muốn đứng dậy rời đi.

Cũng may cô vẫn còn sót lại ít lý trí không để cho mình làm chuyện mất mặt như vậy, chẳng qua Tô Song Song ngồi trên ghế đắt tiền không hề có cảm giác thoải mái, ngược lại có chút đứng ngồi không yên.

"Song Song, cô đang bị bệnh, lát nữa nên ăn những thứ thanh đạm thôi." Giọng nói quan tâm của Dương Hình truyền đến, Tô Song Song không phản ứng nhiều, chỉ gật nhẹ đầu.

Đột nhiên Tô Song Song nghe tiếng mở cửa, thoáng chốc lòng cô co rút, vẫn ngồi im tại chỗ không nhúc nhích, chẳng dám quay đầu lại nhìn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Rốt Cuộc Muốn Như Thế Nào?(1)

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, vang lên âm thanh rất nhỏ, nhưng đối với người vốn đang rất chú ý như Tô Song Song, giờ phút này cảm thấy vô cùng chói tai.

Tô Song Song đảo mắt đến đôi giày da đen bóng trước mặt, cô vội vàng cúi đầu, muốn giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình, không biết vì sao trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu không nghe lời, rất nhanh nhảy dựng lên.

Tô Mộ nhìn dáng vẻ rùa đen rút đầu rút cổ của Tô Song Song, hơi tức giận, vươn chân đá giày của cô.

Người này mới ra trận, còn chưa giao đấu, Tô Song Song đã bị thua thảm bại trước mặt Tần Mặc.

Tần Mặc thản nhiên liếc mắt nhìn Tô Song Song một cái, ánh mắt ảm đạm giống như bình thường vốn không biết Tô Song Song, anh gật đầu nhìn Dương Hình, xem như chào hỏi qua, sau đó ngồi vào ghế trên.

Dương Hình vội vàng đứng lên vươn tay ra giới thiệu: “Anh Mặc, đây là Tô Song Song, tác giả của “Hồng Hoang”, còn đây là biên tập Tô Mộ, ở công ty của anh! Song Song, Tô Mộ, đây là Tần Mặc! Tôi nghĩ hai người cũng đã nghe nói qua!”

Tần Mặc không có cảm xúc gì đặc biệt, thái độ cũng lạnh nhạt: “Ừ” một tiếng rồi lại bổ sung một câu: “Tôi biết.”

“A?” Dương Hình ra vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Mặc lại nhìn Tô Song Song, sau đó lập tức bừng tỉnh như vừa được giấc ngộ.

“Đúng rồi! Các người đều ở cùng một công ty, Song Song nổi danh như vậy, anh Mặc chắc hẳn từng chú ý đến, em thật thất lễ rồi!”

Tô Song Song càng cúi đầu thấp hơn, cô nhìn chăm chăm một khoảng trước mặt mình, không nói được lời nào, trong lòng rất nhanh chuyển động, không biết rõ là cảm giác gì.

Chẳng lẽ Tần Mặc không nói cho Dương Hình biết trước đây anh và cô có chút quan hệ, cũng không nói qua bọn họ từng là hàng xóm của nhau, nhìn dáng vẻ bây giờ của anh, giống như chẳng muốn giải thích điều gì, cô cũng đâu cần phải nhiều lời.

Nhưng Tô Song Song nghĩ mãi không ra, sao Tần Mặc không nói cho Dương Hình, chẳng nhẽ là vì sợ cô ấy hiểu lầm điều gì, càng nghĩ Tô Song Song càng cảm thấy khó chịu.

Khó có được lúc Tần Mặc cẩn thận chăm sóc như vậy, thật sự là khó chịu... rất khó chịu...

Tần Mặc vẫn nhìn Tô Song Song đang cúi đầu, không cần hỏi anh cũng biết chắc hẳn lúc này cô lại đang suy nghĩ gì đó.

Tần Mặc cảm thấy hơi phiền chán, muốn nói cho cô biết không cần phải suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ chưa phải lúc, anh chỉ có thể giữ im lặng, sắc mặt càng thêm khó nhìn.

“Đúng rồi, chúng ta mau ăn thôi, anh Mặc, Song Song hơi sốt, nên chúng ta chỉ ăn thanh đạm thôi nhé?”

Dương Hình nói xong còn vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay Tần Mặc, như chim nhỏ nép vào người anh, Tô Song Song vừa mới ngẩng đầu đã

thấy một màn này, không biết có phải do lòng dạ cô hẹp hòi không mà thấy vô cùng chói mắt.

Tô Song Song ý thức được mình đang nghĩ gì liền hổ thẹn cúi đầu, trong lòng cô hết lần này đến lần khác tự trách bản thân không biết đúng mực.

Tần Mặc vừa nghe được Tô Song Song bị sốt, liền ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt nhìn không ra cảm xúc gì, cũng không có lấy một nét gì dư thừa trên mặt.

Anh nhìn qua rồi lại cúi đầu xem thực đơn, giống như từ nãy đến giờ không hề ngẩng đầu cho Tô Song Song một cái liếc mắt dư thừa nào.

Tô Mộ ngồi một bên không vui vẻ gì, cô rời rằm nhìn Tô Song Song, vô thức bắt lấy cánh tay của cô ấy.

“Tôi thấy Song Song không thoải mái lắm, chúng tôi vẫn nên trở về phòng mình trước, không quấy rầy hai vị nữa!” Tô Mộ nói xong lôi kéo Tô Song Song đứng dậy.

Trước tiên, hai người họ vốn không nên ở đây nhìn Tần Mặc và cô gái khác ân ái, đây chẳng phải là tự tìm đến phiền phức sao?

Tuy rằng cô không biết chủ ý của Tần Mặc là gì, nhưng cô không thấy vui vẻ khi nhìn Tô Song Song phiền muộn tự ti như vậy.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Rốt Cuộc Muốn Như Thế Nào?(2)

Đây chính là cảm xúc của Tô Song Song lúc này!

Tần Mặc đột nhiên mở miệng: “Nếu đã đến đây thì hãy cùng nhau ăn bữa cơm.”

Tô Mộ do dự, lại nhớ tới trước đây đã từng đáp ứng chuyện của Tần Mặc, cô lại không cam lòng kéo Tô Song Song ngồi xuống.

Tô Song Song vẫn đắm chìm trong tâm trạng của mình, không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy bản thân đứng lên rồi lại ngồi xuống, chờ đến khi cô lấy lại được tinh thần, thức ăn đã được đem lên bày trên bàn.

Tâm trạng cô dịu đi trong chốc lát, cảm xúc trong lòng đã điều chỉnh được tốt hơn, giờ phút này cô chỉ nên nghĩ đến làm cách nào để nhét đầy bụng.

Lúc này, Tô Song Song không thể nường tay với đồ ăn được, nhất định phải trích được ít máu của Tần Mặc, cảm giác mất mát lại xảy đến, cô liền chà đạp lên khăn tay giống như chà đạp chính tâm tình rối rắm của mình.

Khi đồ ăn vừa mang đến, cô lại sâu xa nhìn đồ ăn trên bàn, đều là những món mình thích, vô thức nhìn Tần Mặc ở đối diện.

Cô hơi hoảng loạn, trong đôi mắt hình bán nguyệt lộ ra chút ánh sáng, còn có vẻ tìm tòi nghiên cứu anh.

Dương Hình ở đối diện lại chớp mắt, cười kéo cánh tay của Tần Mặc nói: “Anh Mặc, anh thật đúng là, sao lại gọi toàn đồ em thích ăn!”

Một câu nói, thành công khiến cho chút ánh sáng vừa nhen nhóm trong mắt Tô Song Song lụi tàn, cô cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn vốn luôn khiến cô phải chảy nước miếng, bây giờ, một miếng cũng không thêm ăn.

Tô Song Song hơi đau đầu, ánh mắt cũng ê ẩm, mũi cũng không được tốt, cô bĩu môi, đưa tay sờ trán mình, trong lòng bi ai nghĩ đến: “Sẽ không đúng lúc vậy chứ, chẳng lẽ cô thật sự sốt rồi?”

Tần Mặc vẫn im lặng như trước, trong mắt lộ ra chút không kiên nhẫn, Tô Song Song lại vừa vặn đảo mắt qua bắt được cảm xúc này của anh, chợt lóe lên rồi biến mất.

Cô biết nó dành cho mình, dù sao thì cũng mặc kệ ai đó đang không thích người khác quấy rầy thế giới của người ta, Tô Song Song chỉ cảm thấy lỗ tai truyền đến một trận khô nóng, cô vội vàng thu hồi tay lại, ngoan ngoãn ngồi một chỗ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bữa cơm này thật im ắng, nếu như không có Dương Hình thì thoảng nói vài câu điều tiết bầu không khí, chắc Tô Song Song sẽ cảm thấy mỗi phút trôi qua như một năm dài đằng đẳng.

Sau khi Tô Song Song ăn xong miếng cuối cùng trên đĩa của mình, cuối cùng Tần Mặc cũng mở miệng, cô nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng có thể rời đi.

Nếu không để cô đi, cô nghĩ mình sẽ hóa đá ở đây mất! Vừa ra khỏi phòng, Tô Song Song đã thấy dạ dày lăm lăm đau, đầu cũng choáng váng không tí.

Cô đưa tay chống một bên vách tường, Tô Mộ vừa thấy thế liền vội vàng chạy lại đỡ cô, lúc chạm vào cánh tay cô, không nhịn được kêu lên một

tiếng: “Song Song, cô phát sốt thật rồi!”

Ý thức của Tô Song Song đã hơi mơ hồ, cô quay đầu nhìn Tô Mộ, rất kiêu ngạo trừng mắt nhìn cô ấy, sau đó bi thương nói: “Không thể nào! Tôi sẽ không!”

Tần Mặc đi ra ngoài cùng Dương Hình ở phía sau, Tô Song Song nghiêng người, nhường đường cho anh, lúc dựa vào thành tường lạnh như băng ở sau lưng, Tô Song Song nhìn Dương Hình vô cùng thân thiết kéo cánh tay của Tần Mặc, không biết vì sao lại thấy hai mắt rất đau đớn.

Dương Hình quay đầu ngại ngùng nở nụ cười nhìn Tô Song Song, hơi thẹn thùng nói: “Song Song, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt! Tôi đi trước đây!”

Tô Song Song vội vàng nặn ra một nụ cười tươi, sau đó phất tay, quay đầu lại sau khi nhìn Dương Hình, cô giống như mất hết sức lực, giữ chặt cánh tay Tô Mộ để chống đỡ thân thể của mình.

Tô Mộ ở bên cạnh nhìn Tô Song Song, lại nhìn Tần Mặc đang dần rời đi cùng Dương Hình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà thở dài:

“Song Song, cô thật sự phát sốt à?” Tô Mộ bắt lấy tay Tô Song Song, trong lòng run lên, tay cô rất nóng, Tô Mộ lại vội vàng sờ trán Tô Song Song, lo lắng lập tức dâng lên.

Tô Song Song lắc đầu, muốn bản thân tỉnh táo một chút, nhưng càng động đập lại càng mờ mịt, này còn có thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, bây giờ chỉ còn là một mảnh mơ màng.

Tô Song Song cũng thấy sợ hãi, cô bắt được tay của Tô Mộ, sau đó liền cảm thấy trước mắt mình như tối sầm lại, cô đã mất hết tri giác.

“Ô Song Song! Ô Song Song!” Ô Song Song hôn mê nghe thấy Tô Mộ hét thảm như vậy, trong lòng không nhịn được nghĩ: sao cô không kêu nhả nhận một chút, giống như cô sắp chết vậy, cô không nghĩ lúc này, tự nhiên mọi người lại biết hết cả tên cả họ mình.

Ngay sau đó Tô Song Song lại cảm giác được cả người mình như bay lên, trong lòng lại cảm khái Tô Mộ một tiếng: Tô Mộ, đúng là quái nhân, ôm cô đi mà cũng không tốn chút sức lực nào.

Thế nhưng cảm giác của cô vẫn thấy là lạ, lồng ngực này thật rộng lớn, cô muốn mở mắt ra nhìn một chút, nhưng lại không thể có cơ hội này, chỉ có thể đường đường chính chính hôn mê.

Tô Song Song nằm trên chiếc giường mềm mại, cả người đều vô lực, hơn nữa, đầu óc vô cùng choáng váng, cô muốn mở mắt, nhưng mí mắt nặng như chì không mở nổi.

Cô dùng rất nhiều sức cũng không có cách nào, cuối cùng đành quyết định không tiêu tốn sức lực nữa.

Lúc mơ mơ màng màng, cô cảm giác được một bàn tay lạnh như băng đặt lên trán mình, khiến cô không có tiền đồ “ưm” một tiếng.

Dù cô đang ở trạng thái hôn mê, thân thể cũng không chịu được động chạm như vậy, nếu bây giờ cô đang tỉnh, đoán rằng đối với loại hành động nhưng nhớ này, nhất định hận không thể trực tiếp cho anh một cước bắn vào tường!

Trong phòng tất cả cửa sổ đều bị che rèm, dù đang là ban ngày nhưng vẫn hơi tối, rất thích hợp để ngủ.

Bên chiếc giường rộng lớn, Tần Mặc ngồi ở đó, hơi nghiêng người dựa vào Tô Song Song, bàn tay to nắm lấy tay nhỏ bé của cô, tay còn lại không nhịn được khẽ vuốt hai gò má hồng nhuận của cô.

Tần Mặc cứ im lặng chăm chú nhìn cô như vậy, cho đến khi cảm nhận được nhiệt độ của cô dần giảm xuống, thân thể cứng ngắt mới dần thả lỏng.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Dương Hình tiến vào, trong tay bưng một ly nước ấm và tắm bông, cô trực tiếp ngồi bên giường còn lại, dịu dàng cười nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ngẩng đầu thấy cô, nhìn những vật trong tay cô liền hiểu ngay cô định làm gì, anh lặng lẽ thu hồi tay đặt trên mặt Tô Song Song, tiếp nhận ly nước, đặt trên tủ đầu giường, sau đó cầm tắm bông trong tay Dương Hình.

Bàn tay to lớn hơi ngốc nghếch cầm tắm bông nhúng qua nước trong chậu, thật cẩn thận thấm vào môi của Tô Song Song.

Dương Hình im lặng nhìn Tần Mặc ngốc nghếch làm hết tất cả những hành động này, nét dịu dàng trên mặt điểm thêm một chút ánh sáng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hao Mòn Tâm Trí Vì Tương Tư (1)

“Không phải chỉ là phát sốt thôi sao? Nghiêm trọng thì đưa đi bệnh viện, làm sao còn ép buộc tôi đến đây?” Cửa bị mở ra, truyền đến âm thanh tai vạ của ai đó, người đẩy cửa đi vào đúng là vẻ mặt vừa sáng sủa lại vừa xấu xa của Bạch Tiêu.

Tần Mặc nghe tiếng liền ngẩng đầu lên, hơi nhú mào nhìn cửa, lạnh nhạt nói: “Anh tới làm gì?”

Bạch Tiêu đối với loại ghét bỏ này của Tần Mặc chính là tránh né coi như không thấy, hoặc nên nói là đã nhìn lâu thành quen, anh chẳng hề để ý mà trực tiếp tiến vào, không có một chút ý tứ khách khí.

Theo sát sau lưng anh là Đông Phương Nhã, trực tiếp đi qua Bạch Tiêu, dáng vẻ giải quyết việc công đi về phía Tô Song Song .

“Tôi đã nói là anh đến chỉ dư thừa.”

Bạch Tiêu vừa nghe thấy lời của Đông Phương Nhã, nụ cười trên mặt liền cứng đờ, cùng với dáng vẻ bất cần đời của anh, có vẻ không phù hợp.

“Tôi chỉ lo lắng cho Tiểu Tần!” Bạch Tiêu nói xong nhìn thoáng qua Tô Song Song đang nằm trên giường, chỉ chưa đến mức tự căn vào lưới, người bệnh đâu phải là Tần Mặc.

“Anh và Tần tổng đúng là tình thâm vợ chồng.” Mặt Đông Phương Nhã không chút thay đổi, miệng không buông tha cho anh, vừa kiểm tra cho Tô Song Song , vừa trêu chọc Bạch Tiêu khiến anh không phản bác được.

“Anh Tiêu.” Một tiếng khẽ gọi, Bạch Tiêu lấy lại tinh thần nhìn đến, anh quay đầu nhìn về phía Dương Hình, ra vẻ kinh ngạc.

“Hình Nhi! Sao em lại ở đây? Em về nước lúc nào thế? Cũng không gọi cho anh một tiếng?” Bạch Tiêu nói xong, vô cùng thân thiết vỗ vỗ hai bả vai của Dương Hình.

Dương Hình cúi thấp đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nhưng lại có chút cô đơn, cô đứng ở đây hiện hữu rõ ràng như vậy, mà ngay cả Đông Phương Nhã cũng thấy cô, còn gật đầu chào qua cô.

Nhưng Bạch Tiêu thì khác, Dương Hình âm trầm, có thể thấy được trong lòng anh không hề có cô.

Dương Hình thu lại tâm trạng của mình, ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu cười cười, mang theo chút ngượng ngùng, cô tự nhiên buông bỏ tay của anh đang đặt trên vai mình, đi về phía Tần Mặc, sau đó giữ chặt tay Tần Mặc.

“Anh Tiêu, em vì anh Mặc mà trở lại.” Dương Hình nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu có chút không phản ứng kịp, cúi đầu chăm chú nhìn tay nhỏ bé của cô ở trong tay Tần Mặc, ý cười bất cần trở nên kinh ngạc.

“Bây giờ em là bạn gái của anh Mặc.” Dương Hình nói xong liền cúi đầu, dùng vẻ mặt yêu say đắm ngượng ngùng nhìn Tần Mặc, cả người cũng dán sát vào anh, nhìn hai người bây giờ vô cùng thân mật.

Bạch Tiêu há hốc mồm, kinh ngạc không nói nên lời, thật ra khiến anh kinh ngạc đến mức tim ngừng đập phải là, Tần Mặc... Tần Mặc không có gì bất mãn, xem như chấp nhận!

“Cái gì... cái gì?” Bạch Tiêu hô lên một tiếng, xác định chuyện này không phải do bọn họ nói giỡn, cảm xúc trong nháy mắt bị sụp đổ.

Mà ngay cả Đông Phương Nhã đang kiểm tra cho Tô Song Song cũng dừng động tác, ngẩng đầu chăm chú nhìn Tần Mặc và Dương Hinh, đôi mắt dưới chiếc kính rất tối nghĩa, không hiểu gì.

“Tiểu Tần Tần... Tần Mặc, đây là thật sao?” Bạch tiêu đi về trước từng bước, kinh hô một tiếng, âm thanh rất lớn, Tô Song Song choáng váng nằm trên giường giống như cũng bị sự ồn ào của anh làm cho không thoải mái, hơi nhú mào.

Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn Bạch Tiêu, cũng nhú mào theo: “Im lặng.” Nói xong lời này, anh lại nhớ tới câu hỏi của Bạch Tiêu, anh gật gật đầu.

Bạch Tiêu giống như bị kinh hãi lùi về phía sau từng bước, bàn tay to đờ lấy một bên ghế dựa để đứng vững, anh chỉ vào Tô Song Song ở trên giường, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Tần Mặc.

“Cô gái kia không phải của cậu...” Bạch Tiêu chưa nói hết, Tần Mặc đã đánh gãy lời anh: “Không phải, cô ấy chỉ là hàng xóm cũ thôi.”

“A?” Bạch Tiêu vốn không tin, anh ổn định tâm trạng, suy tư nhìn Tần Mặc, vẻ mặt bất cần đời bị thu lại, thoát nhìn bây giờ anh rất hấp dẫn.

Dương Hinh vẫn đứng bên cạnh Tần Mặc, nâng mắt nhìn chăm chăm Bạch Tiêu, Tần Mặc cầm tay Dương Hinh, hơi dùng sức, Dương Hinh mới lấy lại tinh thần, vội vàng cúi đầu.

“Cô ấy thế nào?” Tần Mặc lúc nói lời này đã muốn quay đầu nhìn về phía Đông Phương Nhã, Đông Phương Nhã động dậy một chút, nháy mắt lại khôi phục dáng vẻ thờ ơ, cô nhìn nhiệt kế, sau đó gật gật đầu.

“Nhiệt độ đã bắt đầu giảm, không có vấn đề gì lớn, ngủ một giấc, ngày mai là tốt rồi.”

Lời này của Đông Phương Nhã cũng là nói với người này giờ bị mọi người xem nhẹ là Tô Mộ.

Tô Mộ im lặng một chút, vội gật đầu, tỏ vẻ đã nghe rõ, Đông Phương Nhã đứng dậy, tầm mắt đảo một vòng qua Dương Hình, cuối cùng lại suy từ nhìn Bạch Tiêu.

“Đi? Hay ở lại?” Nói xong, Đông Phương Nhã lấy ra mấy hộp thuốc trong hòm đồ của mình: “Để ăn xong rồi uống.”

Nói xong, đặt thuốc trên giường, sau đó đi ra ngoài, Bạch Tiêu sửng sốt một khắc, vội vàng đuổi theo cô, vẫn không quên ồn ào một câu: “Cô chờ một chút, cô không lái xe, để tôi đưa cô về...”

Bạch tiêu nói xong còn mạnh mẽ quay đầu nhìn Tần Mặc, bổ sung một câu: “Tôi sẽ quay lại!”

Tần Mặc vừa nghe thấy anh muốn quay lại, nhú mày càng thêm sâu, nhưng anh cũng không để ý, ngược lại vẫn cúi đầu thấm nước vào môi khô khốc của Tô Song Song .

Tô Mộ đứng bên cạnh xem này giờ như lọt vào một tầng sương mù, Tần Mặc cũng đã thừa nhận cô gái kia là bạn gái, còn ở đây ra vẻ thâm tình dọa người gì chứ!

Tô Mộ tức giận, cô cũng không để ý Tần Mặc nữa: “Tần tổng, Song Song để tôi chăm sóc đi! Ngài vẫn nên cùng...”

Tên của cô Dương đến đầu lưỡi rồi còn nuốt trở về, vòng vo một chút nói: “Ngài nên cùng bạn gái về nghỉ ngơi trước, chúng ta đã gây phiền toái cho hai người rồi!”

Dương Hình đứng bên cạnh Tần Mặc không có cảm xúc gì đặc biệt, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn cánh cửa vừa đóng lại.

Tần Mặc cũng không để ý đến Tô Mộ, nhìn môi của Tô Song Song vẫn khô như trước, lại cảm thấy phương pháp anh đang làm như là uống rượu độc giải khát, không thể khiến môi cô hồng lại như bình thường.

“Dương Hình, em đi với cô ấy ra ngoài ăn gì đi, anh sẽ ra sau!” Tần Mặc lạnh lùng nói, Dương Hình vừa nghe cũng không còn phản bác, trực tiếp buông tay anh, ngại ngùng cười nhìn Tô Mộ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Hao Mòn Tâm Trí Vì Tương Tư(2)

“Cô Tô, chúng ta đi trước, tôi vẫn hơi đói bụng!”

Tô Mộ sững sốt, mọi người vừa mới ăn cơm xong, lqđ đói sao, cô trợn tròn mắt nhìn Dương Hình nói dối, liền cảm thấy cô gái này thật không đơn giản.

Đi hay không đi, đúng là một lựa chọn gian nan, Tô Mộ cúi đầu nhìn thoáng qua Tần Mặc, cảm thấy lo lắng khi để một mình Tô Song Song ở đây.

Nhưng cô cũng nghĩ đến tâm ý của Tô Song Song với Tần Mặc, lại có chút không cam lòng nhiều loạn, chỉ còn cách xoay người đi cùng bạn gái bây giờ của Tần Mặc.

Ngay lúc Tô Mộ do dự thì Dương Hình không biết đã đến bên cạnh cô từ lúc nào, kéo tay cô đi ra ngoài.

Thật ra Tô Mộ cũng không cam tâm bị đem ra ngoài, nhưng cô đột nhiên phát hiện sức lực của Dương Hình rất lớn, căn bản không nghĩ được cô lấy đâu ra.

Tô Mộ nhất thời cảm thấy bản thân đúng là khinh địch, lại một lần nữa khẳng định trong lòng rằng cô gái này rất không đơn giản.

Tô Mộ vừa đi ra ngoài, Tần Mặc liền nâng ly nước lên, uống một ngụm, sau đó ôm lấy Tô Song Song, rồi cúi đầu, môi mỏng đụng chạm vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đầu lưỡi anh dùng một chút lực, mơn chớn môi của Tô Song Song, sau đó dùng lưỡi chà xát làm ấm môi cô.

Tô Song Song đã sớm thấy khát nước, cảm thấy ướt át ở ngoài miệng kia như là tra tấn.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt không ra, chỉ có thể kêu gào trong lòng: rốt cuộc là tiện nhân nào, tra tấn cô như vậy! Không cho cô uống nước thì thôi, còn làm khổ cô như vậy, chờ cô khỏi lại sẽ không tha cho cô ta!

Đột nhiên lúc này, nước chảy vào trong miệng, chính là nước cứu mạng của Tô Song Song, cô cũng không để ý gì, vội vàng hút lấy.

Tần Mặc vừa muốn tách ra để lấy thêm nước cho cô, nhưng còn chưa kịp làm gì, đầu lưỡi nóng bỏng của Tô Song Song đã chạm vào ánh môi của anh, hai người lại cùng điên cuồng.

Tô Song Song vì lạnh lẽo mà vô cùng thoải mái, Tần Mặc lại hoàn toàn bị cô khiêu khích đến điên rồi! Lý trí bị đánh thành từng mảnh trong nháy mắt.

Anh gặt gao chế trụ gáy của Tô Song Song, hô hấp dồn dập không khống chế được, điên cuồng hôn môi cô.

Nghĩ lại nửa tháng qua, khiến anh chịu rất nhiều áp lực, tất cả đều phát tiết hết ra, anh điên cuồng cắn xé môi cô.

Tô Song Song vốn vẫn còn mơ hồ chủ động, nhưng sau đó đã trở thành bị động, bị Tần Mặc hôn đến thất điên bát đảo.

Giờ khắc này, anh thì ào ra tiếng: “Song Song... Song Song...”

Ý thức của cô vốn không tỉnh táo, hơn nữa lại bị Tần Mặc hôn đến thiếu dưỡng khí, đầu óc vô cùng trống rỗng, cô cảm thấy có người gọi mình, theo

bản năng lại nghĩ là Tần Mặc.

Tô Song Song mê mang, phản xạ có điều kiện bình thường đáp lại: “Tần... Tần Mặc...”

Một tiếng nỉ non này đáp lại, khiến cho Tần Mặc dừng một chút, sau đó càng thêm điên cuồng chiếm lấy, trực tiếp áp đảo Tô Song Song ở trên giường.

Nếu như anh đang uống rượu độc giải khát, hôn môi Tô Song Song thế này, cuối cùng vẫn cố không chế lại một chút ý chí, không hề xốc quần áo của cô ra.

Màn hôn này, thật ra rất ngắn ngủi, nhưng lại giống như vừa qua cả một thế kỷ, trong nháy mắt anh không khống chế được, mạnh mẽ ngồi xuống.

Tô Song Song bắt đầu giống như cá bị mang lên bờ, há miệng ra thở lấy thở để, qua một lúc lâu, mới khôi phục lại hơi thở bình thường, choáng váng rơi vào giấc ngủ.

Tần Mặc ngồi bên giường, nhìn môi của cô vừa bị anh hôn, trong mắt hần lên vài tia đỏ, sau đó mãi mới bình thường lại được.

Anh vươn tay chạm vào môi của cô đang sưng lên, nhắm mắt lại, hít sâu vào một hơi, sau đó đứng dậy mở cửa ra ngoài.

Lúc đóng cửa, Tần Mặc còn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Song Song một cái, anh tin tưởng, không còn bao lâu nữa, cô sẽ trở về bên cạnh anh.

Lúc Tần Mặc đóng cửa ra ngoài, vừa vặn bạch tiêu quay lại sau khi đưa Đông Phương Nhã về, anh sốt ruột mà chạy lại đây luôn, vừa thấy Tần Mặc, liền trực tiếp kéo tay Tần Mặc lại.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đừng Nghĩ Cùng Một Chỗ

“Tần Mặc, rốt cuộc sao lại thế này? Tại sao hai người ở cùng một chỗ? Tại sao có thể?” Đường như Bạch Tiêu chưa lấy lại được tinh thần, đôi mắt không tin gắt gao nhìn Tần Mặc.

Trong đôi mắt sáng ngời của anh hiện lên sự kỳ vọng, anh mong chờ Tần Mặc sẽ lắc đầu, nói cho anh biết tất cả mọi việc chỉ là đùa giỡn, một trò đùa xấu xa mà thôi.

Bởi vì anh biết căn bản Tần Mặc không hề thích Dương Hinh, trong lòng Bạch Tiêu nhanh chóng suy nghĩ: Tần Mặc cùng anh chỉ xem Dương Hinh như là... như là em gái, tại sao có thể... đột nhiên trở thành như vậy?

Nhưng đến cuối cùng, Bạch Tiêu cũng không chắc, hai năm nay Tần Mặc ở nước ngoài, Dương Hinh lúc đó đang ở một mình, hai người cùng sống trong một thành phố, lúc anh không ở đó, thật sự hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện gì khiến cho tảng băng Tần Mặc cùng em gái nhỏ hay ngại ngùng nảy sinh... Tình yêu!

Ý nghĩ này len lỏi vào đầu óc Bạch Tiêu, anh sợ tới mức cả người run lên, hoảng sợ buông bàn tay đang nắm giữ Tần Mặc.

Làm sao có thể, đối với Bạch Tiêu mà nói, nếu như Dương Hinh thật sự chỉ là một người em gái bình thường, nhưng em trai cùng với em gái ở cùng một chỗ, đây quả thật là phá bỏ giới hạn mà anh có thể chịu đựng.

Tần Mặc hiểm thấy bộ dạng làm càn không dứt khoát, thêm tính đàn bà chua ngoa gầm lên không để ý đến ai của Bạch Tiêu lúc này, kiên nhẫn hỏi một câu: “Tại sao không thể?”

Nếu bình thường, nhất định Bạch Tiêu sẽ vô cùng phấn khích, bày ra vẻ mặt đáng đánh trêu chọc Tần Mặc, hôm nay có phải mặt trời mọc ở hướng Tây hay không.

Nhưng lúc này thật là Bạch Tiêu không có tâm trạng đó, anh vẫn duy trì nét mặt ngu ngơ sợ hãi như cũ, một lần rồi một lần thầm nói trong lòng tất cả chỉ là giả.

“Sự thật như anh thấy đấy,” Tần Mặc lạnh lùng nói, dường như cũng không định giải thích thêm điều gì, Bạch Tiêu cũng dần lấy lại được tinh thần.

Sự kinh ngạc lúc đầu đã hoàn toàn biến mất khỏi mặt anh, anh đưa tay chà sát mặt mình, bàn tay nắm chặt ở dưới, anh lại khôi phục lại bộ dáng bất cần đời mang theo một chút hình dạng lưu manh.

Bạch Tiêu tiến lên từng bước, trong đôi mắt sáng ngời mang theo một chút chế nhạo, vươn cánh tay dùng cùi chỏ đụng ngực Tần Mặc một chút.

Ngay sau đó anh trêu đùa nói: “Tiểu Tần Tần, chuyện quan trọng như vậy cũng không nói cho tôi biết, quả thực làm tôi sợ muốn chết, cũng may khả năng thích ứng của tôi cũng mạnh.”

Tần Mặc vẫn không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ là khẽ lướt qua vẻ mặt đang cố làm ra vẻ bình thản của Bạch Tiêu, còn nghi ngờ nên hỏi một câu: “Thật sự anh không để ý chứ?”

“Để ý? Để ý cái gì?” Bạch Tiêu bị Tần Mặc hỏi như vậy, trong lòng run lên, theo bản năng đã cảm thấy không thoải mái, nhưng rốt cuộc không thoải mái chỗ nào, anh vẫn không nói được, trực tiếp cười lấy lệ.

“Tôi hoàn toàn bình thường, ngược lại cần phải chúc mừng cậu nữa, chỉ là...” Lời nói của Bạch Tiêu khẽ chuyển hướng, nhìn thoáng qua cửa phòng đang đóng chặt, “Chỉ là, không phải cậu cùng cô nàng Nhị Mạnh kia sao? Tại sao lại...”

Đột nhiên Bạch Tiêu dường như tỉnh ngộ, đôi mắt mở lớn, lập tức thoáng qua một tia lửa giận, anh nhìn chăm chăm Tần Mặc, chưa bao giờ có bộ dạng nghiêm chỉnh như vậy.

“Tần Mặc, đừng nói cậu sau khi về nước gặp Tô Song Song, bây giờ tính bội tình bạc nghĩa, vứt bỏ Hình nhi đi!”

Tần Mặc không lên tiếng, Bạch Tiêu liền nổi giận, vươn tay nắm lấy áo anh, gần từng tiếng uy hiếp: “Tần Mặc, nếu cậu thật sự nghĩ như vậy, đừng trách tại sao tôi không xem cậu là em trai mình!”

Tần Mặc cũng không tức giận, chỉ rủ mắt nhìn lướt qua tay của Bạch Tiêu đang nắm lấy áo mình, từ nhỏ đến lớn, người anh trai bất cần đời này, dường như đây là lần đầu tiên nổi giận với anh.

“Anh Tiêu, anh làm gì vậy?” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Bạch Tiêu buông lỏng tay, cũng hiểu được chính mình có chút kích động.

Nhưng chuyện vừa rồi không biết là tại sao, nghĩ tới Tần Mặc muốn vứt bỏ Dương Hình, một cỗ tức giận không tên liền nổi lên, làm cho anh mất hết lí trí.

Dương Hình vội vàng chạy tới, vươn tay sửa sang lại nếp nhăn bị kéo trên quần áo, sau đó quay đầu nhìn Bạch Tiêu, gương mặt dịu dàng lộ ra một chút ánh sáng.

Dương Hình muốn nói gì đó, nhưng còn chưa nói ra lời, Bạch Tiêu liền nhìn Tần Mặc, mở miệng trước: “Tôi xin lỗi.”

Bạch Tiêu nói xong có chút ngại ngùng nhìn xuống đất, bộ dạng không được tự nhiên, tuy rằng bình thường anh có vẻ bất cần đời, nhìn như không để ý đến cái gì, thật ra người như vậy thần kinh càng tinh tế, mẫn cảm.

“Tại sao đột nhiên lại kích động vậy?” Tần Mặc cười nít áo sơ mi trên cùng, nhìn về phía Bạch Tiêu, đương nhiên không để ý đến việc anh ta nổi điên với mình.

Bạch Tiêu vừa nghe, lặng đi một chút, ánh mắt hơi hốt hoảng, sau đó mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Dương Hình cười, vẻ mặt mập mờ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đùng Nghĩ Cùng Một Chỗ (P2)

“Tôi chỉ có một em gái, nếu cậu ăn hiếp nó, tôi có thể đồng ý hay sao? Chắc chắn tôi sẽ đại diện cho mặt trắng tiêu diệt cậu!” Bạch Tiêu nói xong, quần áo còn chưa ngay ngắn, bàn tay đã làm một tư thế tượng trưng cho mặt trắng tiêu diệt Tần Mặc.

Dương Hinh vừa nghe, đôi mắt vốn trong suốt liền u ám đi một ít, cô cố nặn ra vẻ tươi cười, lui về phía sau từng bước, khoác cánh tay Tần Mặc vô cùng tự nhiên.

“Có đúng không đó, anh Tiêu, nhưng từ trước đến nay em đều không xem các anh là anh trai của mình.” Dương Hinh nói lời này một cách thoải mái, giống như là chuyện phiếm hằng ngày.

Nhưng khi lọt vào tai Bạch Tiêu liền có chút biến đổi, anh thu hồi gương mặt tươi cười, liếc nhìn Tần Mặc.

Trong lòng Bạch Tiêu lập tức dâng lên, anh không muốn nghĩ tới, nhưng lại nhịn không được suy nghĩ: chẳng lẽ từ nhỏ Dương Hinh đã thích núi băng Tần Mặc, cho nên mới không xem bọn họ là anh trai.

Lẽ nào hai người bọn họ sớm đã có cảm tình với nhau, chỉ có anh ngây thơ cho rằng bọn họ chỉ là anh trai em gái thương yêu nhau?

Bạch Tiêu không thể nói một cách rõ ràng tâm tình lúc này của mình được, ề ẩm chua chát, còn có cả sự mất mát to lớn cùng với khó chịu.

“Anh Tiêu, bọn em đi tắm ở Ôn Tuyền, anh đi không?” Dương Hình vẫn bày ra bộ dáng em gái nhà bên như cũ, thân mật mời Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu vừa nghe, bước lui về sau từng bước, cố gắng thoải mái cười nói: “Tôi không đi, hai người đi tắm phao uyên ương, tôi làm bóng đèn to làm gì chứ?”

“Anh Tiêu!” Dương Hình oán trách kêu một tiếng, vừa định giải thích gì đó, nhưng lại nuốt vào bụng câu nói kia.

Bộ dáng muốn nói gì nhưng lại thôi của cô lọt vào mắt Bạch Tiêu thật giống như cô bị người ta nói nên ngại ngùng, bộ dáng thẹn thùng như vậy, giống như một cô nữ sinh nhỏ đang rơi vào bẽ tình.

Bạch Tiêu chưa từng nhìn thấy Dương Hình như vậy, nhưng thẹn thùng này lại vì em trai của anh mà lộ ra. Tâm tình bây giờ của Bạch Tiêu không biết nói sao cho đúng, chỉ là rất muốn đi khỏi chỗ này, tìm nơi nào đó uống một ly.

“Tôi đi trước! Tìm cô Nhã mặt nhẵn uống một ly mới được!” Bạch Tiêu nói xong cũng không chờ Tần Mặc và Dương Hình phản ứng, vội vàng chạy đi.

Bạch Tiêu vừa đi, Tần Mặc nhìn vẻ mặt cô đơn của Dương Hình, nói: “Anh ấy rất quan tâm!”

“Đúng là có để ý, nhưng chỉ là tình cảm anh em thôi!” Dương Hình nói lời này, trên mặt không biểu hiện gì, gương mặt dịu dàng không còn rục rờ nữa.

“Hơn nữa anh ấy bảo muốn đi tìm Đông Phương Nhã, người đầu tiên anh ấy nghĩ là Đông Phương Nhã!”

Những lời này, đúng là Tần Mặc không thể chối cãi, dừng lại một chút, Dương Hình lại lộ ra bộ dáng e thẹn ngọt ngào tươi cười kéo anh. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt, chẳng qua đôi mắt ánh lên bởi vì trong mắt đang ẩn chứa nước mắt.

“Anh Mặc, chúng ta mau đến Ôn Tuyền đi, nếu chậm, để cô Tô chờ lâu sẽ dễ dàng nghi ngờ.” Tần Mặc không nói gì, tùy ý để Dương Hình kéo mình đến Ôn Tuyền.

Sau khi Tô Song Song tỉnh lại đã là buổi tối, cô mở to mắt, liền thấy gương mặt Tô Mộ đang phóng đại trước mắt.

Tô Song Song hoảng sợ tới mức ngã về phía sau, lúc cơ thể ổn định mới biết trước mặt là Tô Mộ. Bàn tay nhỏ bé của cô vỗ vỗ ngực, cổ họng khàn khàn oán trách nói: “Tô Tô, tại sao cô... A...”

Vừa mở miệng, Tô Song Song đã cảm thấy miệng mình đau gần chết, theo bản năng cô đưa tay lau một chút, lập tức hoảng sợ nhìn chung quanh tìm gương.

“Tô Tô Tô Tô Tô!! Miệng của tôi làm sao vậy? Tại sao lại sưng lên?” Tô Song Song cầm chiếc gương nhỏ trên đầu giường, soi bên trái rồi qua bên phải, vẻ mặt hoảng sợ, cô không thể hiểu tại sao sau khi ngủ dậy, miệng cô liền biến thành lạp xưởng như vậy?

Tô Mộ khẽ đảo mắt, vỗ trán suy nghĩ nói: “Cái đó, lúc cô té xỉu, miệng chạm đất trước!”

“Gì cơ?” Tô Song Song không thể tin được la to một tiếng. Vẻ mặt khinh thường liếc nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Tô Mộ như muốn nói: cô đang lừa dối kẻ Nhị Ngốc đây à.

“Mặt chạm đất thì cái mũi đụng trước!” Tô Song Song cau mày, chất vấn Tô Mộ, cô cảm thấy chuyện này thật kì lạ!

Trong lòng Tô Mộ hung hăng chửi rửa Tần Mặc, Tần tổng tại sao có thể nhân lúc người ta đang khó khăn, lại lén hôn Tô Song Song. Tức giận nhất là còn ném chuyện rắc rối này cho cô.

“Việc đó... Là đụng trên bậc thang... Mũi cô được bảo vệ, nhưng miệng thì bị thương.” Tô Mộ nói xong mạnh mẽ gạt đầu một cái, sau đó vẻ mặt hung dữ, gầm nhẹ một tiếng: “Cô có muốn tin hay không thì tùy, tôi sao có thể lừa cô chứ!”

Tô Song Song vẫn ở bộ dạng không hiểu rõ tình hình như cũ, cuối cùng cảm thấy Tô Mộ không có lí do gì để lừa mình, có thể cô không cần thận cũng nên, cô chậm chạp “Ừ” một tiếng.

Tô Mộ vốn định đánh chết cũng không nhận đang nói dối, nhưng không ngờ Tô Song Song lại tin mình.

Cô liền nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức lại lo lắng, chỉ số thông minh của Tô Song Song, thật có thể đấu với Tần Mặc, vươn lên làm chủ nhân hay sao? Không bị người ta ăn hiếp hay sao?

Giống như hiện tại, người ta mang theo “bà Tú” nghênh ngang ân ái ở chỗ kia. Bên này lại làm cho Tô Song Song nóng ruột nóng gan vì anh ta, lại luôn chiếm tiện nghi nữa. Tô Mộ càng nghĩ càng lo lắng.

Cô mạnh mẽ ngẩng đầu, đôi mắt như chứa ánh sáng nhìn chăm chăm Tô Song Song. Nhìn thấy Tô Song Song không nhin được di chuyển về phía sau, cho đến khi đụng phải đầu giường mới dừng lại, run rẩy hỏi: “Tô Mộ, cô làm sao vậy?”

Tô Mộ bộ dáng như đang bức cung nghiêm khắc, khẽ cúi người, híp mắt, nghiêm túc hỏi: “Tô Song Song, thành thật trả lời tôi, không phải cô có tình ý với Tần Mặc chứ?”

“Gì!” Tô Song Song bị Tô Mộ nói trắng ra như vậy nên lập tức sững sốt, cầm lấy vật nào đó đánh vào đầu Tô Mộ.

Hai người ôm đầu quay cuồng ngã xuống giường, một lát sau Tô Mộ nhảy dựng lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Tô Song Song.

Bây giờ cũng không dùng cách hỏi và trả lời nữa, xem bộ dạng gấu con đáng sợ này cũng biết, nhất định là thích Tần Mặc!

“Tại sao cô lại không biết suy nghĩ như vậy?” Tô Mộ cắn răng nói một câu, còn muốn nói gì nữa, đôi mắt của cô chuyển động, nhin không nói câu tiếp theo.

Nhìn thấy bộ dáng chậm chạp của Tô Song Song, nhất định là không kịp phản ứng với việc mình thích Tần Mặc, chính là cảm thấy mình không giống như anh ta.

Tô Mộ tính không để Tô Song Song va phải cửa sổ giấy, nếu Tô Song Song hiểu rõ được lòng mình thì thật sự là nước đổ khó hốt!

Trong lòng Tô Mộ liền có một ý nghĩ, ánh mắt kì dị nhìn người trước mặt, nhìn thấy Tô Song Song nổi lên một lớp mồ hôi lạnh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tại Sao Lại Đến Đây

Trong lòng Tô Song Song rất không thoải mái, cô giật giật cơ thể bởi vì lên cơn sốt mà vô lực, quay đầu nhìn thoáng qua phía ngoài, lập tức sửng sốt, Tô Song Song cảm giác được cả người mình đặc biệt đau nhức, rất không tốt.

Cô nắm lấy cánh tay Tô Mộ, vội vàng hỏi: "Tô Tô à! Chúng ta đã ngốc ở đây bao lâu? Sẽ không phải là tôi đã ngủ một ngày một đêm chứ!"

". . ." Tô Mộ hơi ghét bỏ chụp lấy cánh tay đang cầm lấy tay mình của Tô Song Song, đứng dậy định đi gọi một ít đồ ăn.

"Cô nghĩ là cô thân trúng kịch độc, hay là bị phế toàn bộ võ công hả! Nếu như cô thật phát sốt suốt một ngày một đêm tôi đã sớm đưa cô tới bệnh viện, có thể để cho cô nằm ở khách sạn lãng phí tiền thuê phòng cao như vậy sao?"

Tô Mộ nói xong đã đứng dậy đi tới cửa, Tô Song Song ngồi ở trên giường, dùng đầu óc bị chậm nửa nhịp suy nghĩ một chút cũng thế, có thể là do vừa phát sốt, chỉ số thông minh và tình cảm còn sót lại vốn không nhiều lắm cũng đồng loạt bị mất.

Cô gãi gãi đầu, không sợ chết nói thêm một câu: "Ha ha cũng phải! Lấy tính keo kiệt như thế của Tô Tô cô, không thể nào để cho tôi nằm trong khách sạn."

"Răng rắc!" Chỉ nghe tay cầm cửa phát ra tiếng kêu dữ tợn thảm thiết, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức mất hồn vía, lúc này mới phát giác lời mình

đang nói chính là muốn tìm đường chết, cô vội vàng ha ha cười gượng hai tiếng, che giấu bối rối của mình.

"Cái kia mới ban nãy là tôi nói mớ ấy mà, Tô Tô, cô đừng để ý, mau! Mau tìm chút thức ăn đến đây đi, tôi sắp chết đói rồi!" Tô Song Song nói xong giả vờ suy yếu dựa người vào về phía sau.

Tô Mộ càng thêm ghét bỏ liếc Tô Song Song một cái, đi ra ngoài tìm đồ ăn cho cô.

Tô Song Song cơm nước no nê, cơn sốt cũng đã giảm, cô nằm trên giường, nhìn lên trần nhà mờ tối, không biết có phải là do ban ngày ngủ nhiều hay không, bây giờ làm sao cũng không ngủ được.

Tô Song Song nằm thẳng người, chỉ sợ sẽ âm ỉ đến Tô Mộ đã phải chăm sóc cô cả một ngày, nhưng mà càng không muốn động dậy, thì cơ thể lại càng ngứa ngáy, cuối cùng cô không nhịn được mà lăn lộn một cái.

Chỉ là cô quay người lại, đã nhìn thấy Tô Mộ đang trợn tròn mắt nhìn cô, làm cô sợ đến nỗi lùi về phía sau, suýt tý nữa là rơi xuống dưới sàn, cũng may Tô Mộ nhanh tay nhanh mắt, vươn tay chụp lấy Tô Song Song, kéo cô lên.

"Sao cô còn chưa ngủ?" Tô Song Song ổn định cơ thể, khó khăn nằm lỳ ở trên giường, mặt chưa tỉnh hồn nhìn Tô Mộ, hai mắt cong cong mở ra thật to.

Tô Mộ nhìn Tô Song Song, ánh mắt chưa xót chớp chớp, thực ra ban nãy cô có chuyện suy nghĩ nên hơi sững sờ một chút.

Cô tương đối lo lắng cho Tô Song Song, cảm thấy Tô Song Song bị Tần Mặc gắt gao siết chặt, hơn nữa hiện giờ cô cũng không xác định được rốt cuộc Tần Mặc là muốn làm gì.

Nhìn giống như là thích Tô Song Song, nhưng mà tại sao lại ở chung một chỗ với cô thanh mai trúc mã kia, nhìn dáng vẻ của anh còn tưởng rằng có nội tình gì oan ức lắm.

Tô Mộ lập tức cảm giác đầu lại đau hơn, dường như trong nháy mắt đã già đi một tuổi, cô này giờ đều không có nghe rõ Tô Song Song nói gì với mình.

Sau cùng Tô Mộ ôm đầu kêu rên một tiếng, trực tiếp ngã xuống giường, lăn mình một cái, Tô Song Song bị dọa sợ kém chút nữa lại rớt xuống giường.

"Cô làm sao vậy?" Tô Song Song dịch người tới, vươn tay chọc chọc khuôn mặt của Tô Mộ, rốt cuộc là cô phát sốt hay là Tô Mộ phát sốt, sao cô có cảm giác là đầu óc của cô ấy bị nóng đến hồng hơn như vậy chứ.

"Không có chuyện gì, tôi bị táo bón, đi ngủ!" Trong lòng Tô Mộ rõ ràng, nếu như cô nói chuyện của Tần Mặc với Tô Song Song, Tô Song Song chắc chắn sẽ lập tức lơ mơ, cô vẫn nên câm miệng thì tốt hơn.

Tùy tiện tìm một lý do, cô ôm chăn trở mình đưa lưng về phía Tô Song Song, không để ý tới gương mặt hệt như táo bón của Tô Song Song, đi ngủ.

Tô Song Song như lọt vào trong sương mù, nằm xuống, ban này bị lắc lư qua lại kịch liệt mấy lần như vậy, đầu cũng choáng váng hơn, trong phòng an tĩnh lại, Tô Song Song lại không tìm chế được mà đoán mò.

Không biết vì sao, người đầu tiên cô nghĩ tới lại chính là Tần Mặc, trong đầu hiện ra khuôn mặt lạnh như băng của Tần Mặc, Tô Song Song sợ đến nổi mở to cả hai mắt.

Cô nhìn nóc nhà mờ tối, bàn tay theo bản năng vuốt lên đôi môi của mình, vì cái gì mà cô lại cảm giác môi mình bị sưng lên rất kỳ quái chứ?

Nhưng mà cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Mộ nằm bên cạnh, lại cảm thấy Tô Mộ không có lý do gì để lừa gạt mình, cô gỡ cái đầu hỗn loạn của mình một cái, muốn mang hết những chuyện mà nghĩ mãi cũng không thay đổi được gì khua ra ngoài hết.

Thế nhưng càng khua đi, gương mặt của Tần Mặc dường như càng rõ ràng, cứ như vậy Tô Song Song cũng không dám nhắm hai mắt lại, sợ mình sẽ nghĩ tới anh.

Cứ thế, đợi đến ngày hôm sau khi Tô Mộ thức dậy quay lại nhìn Tô Song Song, bị dọa sợ đến trợn to hai mắt, vươn tay run run rầy rầy chỉ vào cô, đập đầu lấp ba nói: "Tô Tô. . . Song Song, cô bị sao vậy? Làm sao vành mắt lại bị thâm quầng lớn như vậy, lẽ nào cả đêm qua không ngủ?"

Tô Song Song đang suy nghĩ phải bịa lý do gì để đánh lừa chuyện này, nào biết Tô Mộ đã bắt đầu tự mình tưởng tượng.

"Chẳng lẽ là do tôi ngủ ngáy, đánh rắm hay là nghiện răng? Làm cho cô cả đêm không ngủ được?" Tô Mộ thấp giọng lầm bầm, trong lòng có chút lo lắng, bởi vì trước đây bạn cùng phòng hồi đại học quả thực có nói với cô là tướng ngủ của cô rất không tốt.

Mặc dù Tô Mộ lầm bầm lâu bầu nói rất nhỏ, Tô Song Song vẫn nghe thấy, cô vội vàng gạt đầu, nhìn dáng vẻ ghét bỏ của Tô Mộ, trong lòng lại cười đến nở hoa.

"Đúng! Hôm qua cô đầu tiên là ngáy ngủ, tiếp đó nghiện răng, sau đó lại nói mớ, ngay khi tôi nghĩ cuối cùng cô cũng đã yên tĩnh rồi, thì đột nhiên cô lại đánh rắm làm tôi ngã xuống giường!"

"Em gái cô!" Tô Mộ vốn dĩ còn có chút khẩn trương, nhưng mà khi nghe về sau, đã biết rõ Tô Song Song chỉ nói lung tung, trực tiếp dùng chân đá cô xuống giường.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, Tô Mộ vừa nhìn giờ, đem Tô Song Song kéo lên: "Mau thu dọn! Sắp mười hai giờ, không trả phòng, có thể sẽ phải trả thêm tiền!"

"Hả! Đã sắp mười hai giờ!" Tô Song Song vừa nghe, vội vàng thu dọn, đến khi hai người ra khỏi khách sạn, Tô Song Song không nhịn được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Tô Mộ đương nhiên trông thấy Tô Song Song quay đầu lại, cũng biết cô ấy theo bản năng muốn xem cái gì, cô trực tiếp vươn tay, ra vẻ gấp gáp lôi cô đi.

"Đi mau lên! Ăn cơm no, tôi trở về ngủ một giấc dưỡng sức, ngày mai còn phải phấn đấu đi làm nữa!" Tô Mộ giả vờ nhẹ nhõm quay đầu nhìn Tô Song Song hỏi.

"Được rồi, Song Song à!" Tô Mộ cố ý kéo dài âm tiết, khóe miệng kéo ra nụ cười không có chút ý tốt nào, thấy được Tô Song Song vốn đang không tập trung, trong thoáng chốc toàn thân nổi đầy da gà.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tại Sao Lại Đến Đây (Tt)

"Được rồi, Song Song à!" Tô Mộ cố ý kéo dài âm tiết, khóe miệng kéo ra nụ cười không có chút ý tốt nào, thấy được Tô Song Song vốn đang không tập trung, trong thoáng chốc toàn thân nổi đầy da gà.

"Sao. . . Làm sao. . . Sao. . . Rồi hả?" Tô Song Song lắp ba lắp bắp hỏi, cảm giác không tốt trong đầu càng ngày càng lớn, luôn cảm thấy lời nói kế tiếp của Tô Mộ nhất định không phải là chuyện tốt gì.

"Tôi cũng quên, ngày mai là thứ hai, không phải là cô nên giao bản thảo rồi sao?" Tô Mộ nói xong cho Tô Song Song một nụ cười vô hại vô cùng vui sướng.

Tô Song Song nghe được, lập tức nhớ tới cái gì, hai mắt trừng thật to, ngay sau đó kêu rên một tiếng: "Ô Ô à! Xem xét đến tôi lên cơn sốt, thứ ba giao đi!"

Tô Mộ nhướng mày, ý cười nơi khóe miệng lại càng ngọt hơn, thế nhưng trong cặp mắt của cô nháy mắt lại lộ ra nồng đậm uy hiếp.

Tô Song Song càng thêm chột dạ, cô ha hả cười khan một tiếng, vẫn còn định nói gì đó để đòi hỏi một chút, Tô Mộ lại lên tiếng.

"Bị sốt sẽ không phải nộp bản thảo nữa hả? Nói cho cô biết, cô có phát được đi nữa cũng không có! Ngày mai ngoan ngoãn nộp bản thảo cho tôi, bằng không tôi sẽ cho cô biết vì sao hoa lại có màu hồng như vậy!"

"Chu Bái Bì*!" Tô Song Song đối với cơm áo cha mẹ của mình không dám vi phạm, nhỏ giọng lầm bầm một câu, trong lòng suy nghĩ xem ra chỉ có thể nhịn đau nhức lấy bản thảo lưu trữ của cô ra rồi.

*Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. "bái bì" ở đây còn có nghĩa là lột da.

Hai người cười cười nói nói, cuối cùng quyết định trước tiên nên lên nhà Tô Song Song làm cơm ăn một bữa, dù sao sắp tới cuối tháng, hai tháng sống rục rờ thật sự là không có dư thừa tiền bạc để đi ăn quán.(ý là hai tháng rồi tss phải tiêu nhiều tiền)

Khi Tô Mộ dừng xe ở dưới lầu nhà trọ, Tô Song Song xuống xe thấy rõ người đối diện thì, Tô Song Song thật hận mình không thể trực tiếp nhảy vào trong xe, bảo Tô Mộ nhanh chóng lái xe trốn khỏi.

Âu Dương Minh ở đối diện đang dựa vào trạm xe vừa thấy được Tô Song Song, nở nụ cười, chỉ là nụ cười này của anh nhìn thế nào cũng thấy có chút gượng ép.

Tô Song Song nhìn đối phương đã chào hỏi với mình, mặc kệ hẳn là Âu Dương Minh hay là Âu Dương Cẩm, cô vẫn phải theo phép lịch sự vẫy vẫy tay.

Mà Tô Mộ đang ngồi ở trong xe nhìn thấy đối phương, lại nhìn dáng vẻ Tô Song Song một chút, nghi ngờ nhíu mày, chung quy vẫn cảm thấy giữa hai người kia giữa có gì đó là lạ.

Hôm nay Âu Dương Minh mặc bộ veston màu trắng, cả người vẫn ôn tồn lễ độ như trước, chẳng qua là giữa đôi lông mày lộ ra một chút tiêu tụy, mái

tóc xõa trên trán anh theo gió lay động, có chỗ tóc hơi dài che đi lông mày của anh.

Tô Song Song cẩn thận nhìn Âu Dương Minh thật kỹ, thấy anh không có đeo mắt kiếng, lại to gan nhìn thẳng vào mắt anh, thấy rõ nét dịu dàng trong đôi mắt không giống như giả bộ, hơi thở phào một chút.

Xem ra người đến hôm nay chắc là chính chủ Âu Dương Minh rồi, chẳng qua trải qua chuyện lần trước, trong lòng Tô Song Song vẫn có chút phòng bị.

Lúc này Tô Mộ cũng từ trên xe bước xuống, Âu Dương Minh chính là người lãnh đạo trực tiếp của Tô Mộ, cô chủ động chào anh.

Tuy rằng lúc này tâm trạng Âu Dương Minh loạn như ma, thế nhưng bản thân chịu sự giáo dục tốt đẹp lại làm cho anh phải nhin xuống nóng nảy trong lòng, nhìn Tô Mộ đáp lễ lại đúng mức, anh dịu dàng lễ độ đề nghị: "Cô Tô, có thể để tôi nói chuyện riêng với Song Song một chút không?"

Tô Mộ không yên lòng nhìn thoáng qua Tô Song Song, Tô Song Song suy nghĩ một chút, nên tới có tránh cũng không tránh được, vừa lúc cô cũng có chút suy nghĩ muốn nói với Âu Dương Minh, liền nhìn Tô Mộ gật đầu.

Trên mặt cô bày ra vẻ xin lỗi: "Tô Tô, hôm khác tôi sẽ mời cô ăn cơm, nếu không cô hãy đi về trước đi!"

Thật ra thì Tô Mộ cũng có chút mệt, cô gật đầu, còn không quá yên tâm mà dặn dò một câu: "Song Song chân cô vẫn còn bị thương, đi đường nên cẩn thận một chút, còn có trở về đừng quên uống thuốc!"

Tô Song Song đối với việc Tô Mộ tri kỷ như vậy, trong lòng ấm áp, quay đầu lại nhìn cô lộ ra nụ cười cảm ơn, thế nhưng khi cô nhìn thấy Tô Mộ để lại lời nhắn gì với cô, phần cảm động đó trong nháy mắt sập đổ.

Tô Mộ nhượng mảy, nhìn cô làm một hành động: Đừng quên đưa tiền thuốc cho tôi!

Tô Song Song ói một trận trong lòng: Cái đồ tham tiền, cô còn chưa kịp đáp lại bằng ánh mắt kiên quyết không trả của mình, Tô Mộ đã lái xe đi, chỉ để lại một làn khói, khiến Tô Song Song nhăn mặt.

"Chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nói chuyện, thế nào?" Âu Dương Minh tiến lên một bước nói, trên gương mặt vẫn luôn hòa nhã khó có được toát lên vẻ lo lắng.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, đi vào nhà cô quả thực không ổn, liền gật đầu, nhưng Tô Song Song lại từ chối lên xe Âu Dương Minh.

"Cái kia, chúng ta đi đến quán cà phê ở ngay phía ngoài khu nhà đi, cũng không xa lắm." Thật ra, Tô Song Song vẫn có chút sợ Âu Dương Minh sẽ bất thành linh biến thành kẻ xấu xa Âu Dương Cẩm, vì vậy tới chỗ mình quen thuộc, cũng sẽ an tâm hơn một chút.

Âu Dương Minh hơi hơi sửng sốt, tâm tư anh tinh tế tỉ mỉ tự nhiên cũng phát hiện thái độ phòng bị của Tô Song Song, chỉ là anh vẫn là hòa nhã cố nặn ra vẻ tươi cười, giảm bớt lúng túng cho Tô Song Song.

"Tốt, vậy mời em dẫn đường đi." Âu Dương Minh nói xong, đi theo sau Tô Song Song nửa bước, có hơi duy trì khoảng cách, để cho cô không cảm thấy quá đường đột khó chịu.

Tô Song Song cân nhắc trong đầu một chút, nghĩ người hôm nay hẳn không phải là Âu Dương Cẩm giả trang rồi, bởi vì sau đó cô thoáng nghĩ lại, hình như mỗi lần Âu Dương Cẩm đóng giả Âu Dương Minh đều sẽ đeo mắt kính.

Dù sao sự dịu dàng từ trong xương của Âu Dương Minh là phát ra từ đôi mắt, cái người kia tính tình ác liệt có giả bộ cũng không ra được.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Rốt Cuộc Nên Làm Sao Bây Giờ?! (P1)

Bên trong quán cà phê nằm tại một góc đường của tiểu khu, Tô Song Song không chọn phòng riêng, mà tìm một nơi vắng vẻ để nói chuyện, bây giờ quán cà phê nhỏ không có danh tiếng này thật sự cũng chẳng còn bao nhiêu người, cho nên dù ở phòng khách, cũng hết sức yên tĩnh.

Phục vụ vừa đi, phòng khách trống rỗng càng thêm trầm lắng, Âu Dương Minh nhìn Tô Song Song, mặc dù nơi này rất ít người, nhưng anh ta vẫn cảm thấy nói chuyện ở đây có chút không ổn.

"Âu Dương Phó tổng, anh muốn nói gì, cứ nói đi, yên tâm, phục vụ ở đây có tư chất rất tốt, sẽ không nghe lén." Giọng nói của Tô Song Song không lớn, thùy mị đến mức lộ ra vài phần dịu dàng.

Âu Dương Minh ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, vốn là một khuôn mặt ôn hòa trong nháy mắt hiện lên vẻ thống khổ và khó nhịn.

Tô Song Song không giải thích được, mắt cô đảo quanh, thấy Âu Dương Minh không định mở miệng, cô liền thốt ra lời mình muốn nói với anh ta trước.

Thế nhưng Tô Song Song cảm thấy dù sao chuyện này cũng liên quan đến một cá nhân, vì vậy khi nói cô hơi nghiêng người về phía trước, hạ thấp giọng, rồi mới lên tiếng: "Âu Dương Phó tổng, tôi nghĩ rằng anh có tính cách thứ hai."

Âu Dương Minh nghe vậy, cơ thể hơi run lên, khuôn mặt vốn dịu dàng lại càng toát ra vẻ thống khổ cực độ, Tô Song Song thu người về, nhìn Âu

Dương Minh, nhất thời cũng cảm thấy anh ta rất đáng thương.

Hai người trầm mặc một lát, ai cũng không nói gì thêm, một lát sau, cà phê của bọn họ được mang lên, người phục vụ lại lui xuống.

Lúc này phòng khách càng thêm an tĩnh, Tô Song Song thấy Âu Dương Minh không nói lời nào, còn đang nghĩ có phải mình quá đường đột, định nói lời xin lỗi thì Âu Dương Minh lại lên tiếng.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt mang theo sự áy náy của Tô Song Song, trong lòng càng thêm khó chịu, cất giọng nói hơi khàn khàn: "Tôi biết."

"Cái gì!" Tô Song Song nghe vậy, nhất thời có chút mất hứng, chẳng lẽ lần đó anh ta nói mình không biết, là lừa cô? Đây chính là làm khổ cô rồi, thế mà lại bị tên Âu Dương Minh đùa bỡn.

Âu Dương Minh sợ Tô Song Song hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Tôi chỉ vừa mới biết cách đây hai ngày, sau khi tôi tỉnh lại cảm thấy là lạ, có người ở bên cạnh nói cho tôi biết..."

Dường như Âu Dương Minh nói tới đây thì nghĩ đến chuyện gì khó mở miệng, mặt anh hơi phấp hờng, hàm hồ nói một câu: "Song Song, lần này gặp cô là muốn nói xin lỗi, tôi..."

Anh dừng lại một chút, sắc mặt càng thêm khó coi, Tô Song Song nhìn Âu Dương Minh ỉu xiu như vậy, ý nghĩ muốn trách cứ anh ta cũng tan thành mây khói.

Lần đầu tiên cô gặp phải tình huống này, nói thật cô có ấn tượng rất tốt với Âu Dương Minh, cô cảm thấy Âu Dương Minh giống hệt như một người anh cả ấm áp, không nên bị bệnh này hành hạ, nhưng cô lại chẳng biết nói gì để an ủi anh.

"Tôi cũng không biết lúc tôi biến thành hắc ta đã gây ra chuyện gì... làm tôi rất hối hận." Âu Dương Minh nói tới đây thì vội vàng ngẩng đầu, nhìn Tô Song Song: "Chắc là không có tổn thương đến cô đâu!"

"Không... Không có!" Lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thấy vẻ mặt đau khổ như thế này của Âu Dương Minh, vừa mở miệng đã nói lắp bắp.

Ngay sau đó cô vội vàng nặn ra nụ cười, trấn an Âu Dương Minh, thế nhưng cô lại không có kinh nghiệm nói dối, mở miệng ra lần nữa lại tiếp tục ấp úng: "Không có gì... Chỉ dọa tôi giật mình thôi, không có chuyện gì khác!"

"Vậy... Vậy thì tốt..." Âu Dương Minh nói xong, ừ ừ cúi đầu xuống, anh ta không nhìn Tô Song Song nữa, mà nhìn ly kia cà phê đen trước mặt mình.

"Tôi đang được chữa trị, chẳng qua bệnh tình có vẻ không khả quan lắm, Song Song, tôi chẳng biết lần sau xuất hiện có phải tôi đã biến thành hắc ta không, nhưng chắc chắn tôi không muốn làm cô tổn thương."

Giọng nói của Âu Dương Minh càng ngày càng nhỏ: "Tôi biết tôi không nên tới tìm cô, nhưng mà... Thật sự tôi không muốn đánh mất cô..."

Âu Dương Minh hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn Tô Song Song, trịnh trọng nói: "Người bạn này của tôi."

Những lời này làm cho trái tim phập phồng lo sợ của Tô Song Song cuối cùng cũng trả về đúng chỗ, cô nhìn Âu Dương Minh, sự vui vẻ dâng lên từ đáy lòng, cô không nhịn được khẽ cười.

Lòng cô bỗng nhẹ đi, cả người cũng buông lỏng rất nhiều, cười cũng tự nhiên, đôi mắt cong cong hình lưỡi liềm, nụ cười ngọt ngào, Âu Dương Minh nhìn thấy vậy, trái tim lại bắt đầu loạn nhịp.

Âu Dương Minh đưa tay ra đỡ ngực theo bản năng, muốn làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng anh phát hiện không cách nào làm được.

"Tôi... Sau này còn có tư cách mong rằng cô sẽ đồng ý, trò chuyện đôi câu với tôi như lúc này không?" Âu Dương Minh nói xong, chợt nhớ tới điều gì, vội vàng bổ sung một câu: "Cô yên tâm, chỉ làm bạn bình thường thôi, tôi sẽ không theo đuổi cô nữa, được không?"

"Ừ? Ừm!" Tô Song Song cảm thấy rất kỳ quái khi Âu Dương Minh nói được những lời này, thế nhưng vừa nghe đến câu anh ta sẽ không theo đuổi mình nữa, giọng điệu cô nhẹ hẫng đi, nhìn Âu Dương Minh càng thêm thuận mắt.

Nếu như Âu Dương Minh có thể nhận ra, một người bạn như vậy, cô cầu còn không được, chỉ là vừa nghĩ tới cái tên Âu Dương Cẩm ma quỷ kia không biết sẽ hiện lên lúc nào, Tô Song Song đã cảm thấy buồn nôn.

Mắt cô đảo quanh, đột nhiên sáng lên, cô nhếch miệng cười, nhìn Âu Dương Minh: "Âu Dương Phó tổng, tôi nghĩ được một biện pháp, có thể phân biệt anh và Âu Dương Cẩm."

"Âu Dương Cẩm? Hả ta tên... Âu Dương Cẩm sao?" Âu Dương Minh không hề biết chút gì về con người khác của mình, nghe vậy, cả người liền sửng sờ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Rốt Cuộc Nên Làm Sao Bây Giờ?! (P2)

Tô Song Song gật nhẹ đầu, thấy khuôn mặt Âu Dương Minh lại lộ ra vẻ ủ rũ, vốn tâm trạng cô đang kích động vì nghĩ ra biện pháp mới cũng hạ xuống trong nháy mắt.

"Song Song, nếu coi tôi là bạn bè, gọi Âu Dương là được rồi." Âu Dương Minh chỉ sửng sốt một chút, ngay sau đó lại khôi phục dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái như cũ.

"Đúng rồi, cô muốn nói gì?" Âu Dương Minh thấy Tô Song Song lo lắng cho sức khỏe của mình, mặc dù trong lòng rất vui vẻ.

Nhưng một giây kế tiếp nghĩ đến chuyện xảy ra ngày đó, vốn tâm trạng anh đang mừng rỡ, trong nháy mắt giống như bị tưới một chậu nước lạnh, cũng không dám... có ý tưởng dư thừa nữa.

"A! Thật ra thì tôi nghĩ ra một biện pháp tuyệt vời để phân biệt anh và Âu Dương Cẩm, như vậy sau này nếu anh gặp tôi, chúng ta ra dấu với nhau là được rồi!"

Tô Song Song rất hưng phấn với biện pháp mình vừa nghĩ, đôi mắt trong suốt sáng lên, nhưng mà ám hiệu gì đây, cô gặp khó khăn với vấn đề này.

Âu Dương Minh thấy Tô Song Song đã khôi phục dáng vẻ tràn đầy sức sống mà mình vẫn luôn thích, khóe miệng anh hơi cong lên, trong lòng nghĩ rằng: Cứ như vậy đi! Thỉnh thoảng anh có thể nhìn thấy cô là tốt lắm rồi!

"Âu Dương, anh có nghĩ ra ám hiệu nào không?" Tô Song Song vừa nhớ tới việc mình lại động não một cách kỳ lạ, trong nháy mắt run rẩy một chút, cô thật sự sợ nếu nghĩ ra ám hiệu gì quá lạ kỳ, một người quy củ biết điều như Âu Dương Minh sẽ bị dọa cho phát sợ.

Khóe miệng Âu Dương Minh mang theo nụ cười như cũ, anh nhìn Tô Song Song, dịu dàng trong đôi mắt không kìm chế được, cứng chiều nói: "Nếu Song Song đã nghĩ ra phương pháp xử lý, vậy ám hiệu cũng nên do cô quyết định, đúng không?"

Tô Song Song nghe vậy, cúi đầu xuống, lại suy nghĩ sâu xa, cô đứng lên, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt nghiêm túc khác thường hấp dẫn Âu Dương Minh.

Thật ra thì chính Âu Dương Minh cũng không biết vì sao chỉ trong một thời gian ngắn đã nảy sinh tình yêu nồng đậm như thế với Tô Song Song.

Đầu tiên Âu Dương Minh cho rằng mình chỉ có tình cảm bình thường với một cô gái trong trắng như Tô Song Song, nhưng dần dần, mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, anh vẫn không khống chế được rung động trước cô.

Ngay cả chính anh cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi, nhưng khi nhớ đến buổi tối hôm ấy, Âu Dương Cẩm làm ra chuyện tốt, nụ cười trên mặt anh cứng lại.

Hôm nay, ngay cả tư cách để theo đuổi Tô Song Song anh cũng chẳng có.

"Âu Dương? Âu Dương?" Tô Song Song đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng tuyệt vời, cô ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh, thì lại thấy khuôn mặt anh đầy vẻ thống khổ.

"Ừ?" Lúc Tô Song Song đưa tay ra huơ huơ trước mặt Âu Dương Minh, anh mới lấy lại tinh thần, cười một tiếng xin lỗi Tô Song Song: "Cô nói

gì?"

Tô Song Song rất thông cảm cho tâm trạng của Âu Dương Minh lúc này, cho dù bất cứ ai đột nhiên biết rõ mình là người hai mặt, tâm trạng không thể nào tốt được.

Tô Song Song vội vàng cười rồi nói: "Tôi nghĩ ra một ám hiệu! Sẽ dùng câu 'Ta là thiên tài', những lời này anh thấy được không?"

"Ừ?" Âu Dương Minh hiển nhiên không hiểu ý Tô Song Song, mặt anh đầy vẻ mê mang.

Tô Song Song mở mắt thật to, lộ ra một chút vui vẻ, sau đó cô cười ha ha: "Tôi nghĩ rằng tên Âu Dương Cẩm kiều ngạo như vậy chắc chắn sẽ không nói ra những lời đó, đây chính là bí mật của chúng ta! Để xem sau này hắn ta còn dám ngông cuồng hay không!"

Âu Dương Minh thấy Tô Song Song cao hứng, cũng không nói gì nữa, gật đầu một cái, anh biết hôm nay lời nào nên thổ lộ với Tô Song Song cũng đã nói rồi, nhưng anh không muốn tạm biệt, vì anh chẳng biết lúc nào mình sẽ đủ dũng cảm đi tìm Tô Song Song lần nữa.

Âu Dương Minh trầm mặt xuống, Tô Song Song cũng cảm thấy hơi lúng túng, nhưng người ta không nói rồi đi, cô cũng chẳng tùy tiện nói mình phải đi về, đối với việc vừa mới biết người mình quen bị bệnh như vậy, cô không khỏi có cảm xúc đồng tình.

Tô Song Song uống một ngụm cà phê, đột nhiên nghĩ đến vấn đề gì đó, cô ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh, dò xét thử hỏi một câu: "Âu Dương, vậy sau khi anh tỉnh lại, thì ở cùng với Tần Cẩm sao? Chính là chị của Tần Mặc đó!"

Tần Cẩm!

Âu Dương Minh nghe đến cái tên này, tay chợt mất lực, vừa cầm ly cà phê lên đã bỏ lại trên bàn, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

"Tôi..." Giọng nói Âu Dương Minh run lên, định thốt lên lời lại mạnh mẽ nuốt vào.

Tô Song Song kinh ngạc nhìn Âu Dương Minh, không hiểu tại sao vừa nghe thấy tên Tần Cẩm anh đã kích động như vậy, cô hỏi một câu theo bản năng: "Có chuyện gì sao?"

"Không có gì!" Âu Dương Minh vội vàng mở miệng bác bỏ, tim đập thình thịch, anh tự lập đi lập lại nhắc nhở mình: Tuyệt đối không thể để cho Tô Song Song biết chuyện này.

Đôi mắt Âu Dương Minh trầm xuống, lóe lên sự cô đơn, cứ kiểu này, anh có thể lừa gạt bao lâu đây? Nhưng thật sự anh không muốn cho Tô Song Song biết.

"Ồ! Ra vậy!" Tô Song Song cũng chẳng phải người không hiểu chuyện, thấy Âu Dương Minh không muốn nói, nhớ đến ngày nọ Tần Cẩm mạnh mẽ kéo lqd cà vạt Âu Dương Cẩm đi ra ngoài, có lẽ sau đó cũng không có khả năng đối xử tử tế với Âu Dương Cẩm.

Cô nghĩ lại, não động, vội vàng nhìn Âu Dương Minh chăm chú, muốn kiểm tra thử trên mặt anh có lộ ra vết thương nào không.

Bởi vì cô luôn cảm thấy bộ dạng Tần Cẩm lôi Âu Dương Cẩm ra ngoài, hơn phân nửa là muốn đánh anh ta, chẳng biết với tính tình của tên Âu Dương Cẩm kia, có đánh trả hay không!

Sau khi Âu Dương Minh nghe được tên Tần Cẩm, cả người lộ ra vẻ hoảng hốt, Tô Song Song lại nói hết câu này đến câu khác, rốt cuộc anh không thể ngồi nổi nữa.

"Chuyện đó... Âu Dương, tôi đi về trước nha, hôm qua tôi bị sốt, bây giờ vẫn còn cảm thấy đau đầu một chút."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bị Anh Ta Bắt Cóc(1)

Âu Dương Minh hơi ngấn người một chút, sau còn muốn nói gì nhưng nhìn biểu cảm của Tô Song Song, biết rằng nếu giữ cô ở lại đây thì cũng có chút khó xử.

Anh ra vẻ tươi cười, gật gật đầu, sau đó đứng dậy tính tiền, cũng cố ý muốn đưa cô trở về nhà trọ.

Đến dưới lầu, Tô Song Song quay đầu lại rồi vẫy tay với anh, sau đó lễ phép nói một câu: “Hôm nay cảm ơn anh đã mời.”

Âu Dương Minh đứng cách xa cô ba bước chân, anh chỉ nhìn cô rồi cười cười, thấy Tô Song Song xoay người muốn đi vào, đột nhiên anh lại nhớ tới điều gì, gọi cô lại: “Song Song, tôi là thiên tài.”

Lúc Tô Song Song, hơi khựng lại, mạnh mẽ quay đầu nhìn Âu Dương Minh, thấy anh nghiêm túc nói ra lời này, thật sự đã không nhận được “Xuy” một tiếng đầy vui vẻ.

Vui cười xong rồi, thấy vẻ mặt của Âu Dương Minh cũng biến dạng, cô lại ngại ngùng thè lưỡi, sau đó cười cười khoát tay áo: “A! Tôi cũng là thiên tài!”

Âu Dương Minh thấy Tô Song Song cười, phiền muộn vẫn đặt trong lòng phút chốc liền tan thành mây khói, anh cười cười gật đầu, cho dù Tô Song Song đã xoay người, không thể thấy anh, anh lại vẫn như cũ cứ đứng vẫy tay với cô, muốn tạm biệt cô.

Âu Dương Minh vừa ra khỏi cửa khu nhà trọ, đang muốn lái xe đi, lúc nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa khu nhà thì vẻ mặt vốn dĩ mang theo ý cười liền biến thành xấu hổ.

Tần Cẩm đứng bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ, thấy Âu Dương Minh đi ra, cả người tức giận hất tóc dài ra phía sau, tháo mắt kính xuống, thoáng nhú mày nhìn Âu Dương Minh.

“Tên nhãi này, trốn tôi làm gì, chẳng lẽ tôi sẽ đòi anh chịu trách nhiệm?” Tần Cẩm nói xong liền tiến lên hai bước, trực tiếp giữ chặt lấy áo của Âu Dương Minh, dáng vẻ khởi bình hồi tội.

Âu Dương Minh vừa nghĩ tới tình huống xảy ra lúc sáng hôm đó, liền xấu hổ.

Anh hơi há hốc miệng thở dốc, chậm chạp mất một lúc, mới giải thích: “Tôi không trốn tránh cô, chỉ là, hiện tại, vẫn chưa thể tiếp nhận được, cô Tần, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Ngày đó, khi Âu Dương Minh tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, khi anh thấy ánh sáng chiếu vào trên thân người mình thì ngây ngẫn, bởi vì anh chưa từng khóa thân khi ngủ.

Đang lúc anh buồn bực không hiểu vì sao thì đột nhiên nghe được tiếng “ưm” truyền đến từ người con gái nằm bên cạnh, Âu Dương Minh khẩn trương quay đầu, liền thấy bóng lưng trắng như tuyết của Tần Cẩm, cô đang nằm bên cạnh anh.

Tâm tình của anh một khắc kia, bây giờ nhớ tới vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía như cũ, thực sự hận không thể cho mình một cái bạt tai, sau đó biến tất cả những chuyện kia trở thành một giấc mơ.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, trí nhớ của anh lại dần dần trôi lên, Âu Dương nhớ, Tần Cẩm nói cho anh biết, anh là người có hai

nhân cách.

Anh quá mức khiếp sợ, liền uống quá nhiều, chuyện sau đó... Tuy rằng anh đau đầu, nhưng trí nhớ vẫn đứt quãng gọi lại.

Anh nằm trên giường cùng Tần Cầm, hơn nữa không phải là lúc anh xuất hiện nhân cách thứ hai kia, lại là chính anh, lại có thể sau khi say rượu thì loạn tính, ngủ cùng với Tần Cầm.

Hiện tại nghĩ đến, cả người Âu Dương Minh đều toát mồ hôi lạnh, cho nên sau hôm đó, anh vẫn vô thức trốn tránh không dám quay trở lại nhà mình, bởi vì anh sợ phải nhớ đến hình ảnh hỗn loạn của một đêm kia.

Âu Dương Minh biết người mình thích là Tô Song Song, tuy rằng anh chỉ thấy cô vài lần, nghe qua có vẻ rất hoang đường, nhưng anh không thể phủ nhận, lúc ở cùng với Tô Song Song khiến anh rất vui vẻ.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy, anh lại có không thể chối bỏ chuyện đã lên giường cùng với Tần Cầm, với tính cách của anh thật không có cách nào.

Âu Dương Minh nghĩ tới chuyện mấy ngày này anh luôn cố tình trốn tránh, liền cảm thấy đầu đau như búa bổ, giống như không khống chế được cảm xúc, anh cúi đầu, ánh mắt dịu dàng hơi nheo lại sau đó trở nên dữ tợn to lên.

Tần Cầm cau mày nhìn Âu Dương Minh, buông lỏng tay ra, đêm kia cô cũng uống nhiều, đối với chuyện nam nữ hoan ái, cô không muốn trách cứ Âu Dương Minh, cũng không muốn anh phải chịu trách nhiệm.

Vừa nghe thấy Âu Dương Minh vì đã lên giường cùng cô mà muốn chịu trách nhiệm, Tần Cầm cảm thấy đây chính là anh đang vũ nhục cô, chẳng lẽ cô còn không thể gả được sao?

“Được rồi, tôi tới tìm anh vì có mục đích quan trọng, vòng tay của tôi không thấy đâu nữa, hai ngày này tìm anh là muốn anh tìm xem có phải rơi ở nhà anh rồi hay không..., những chuyện khác, anh cứ coi như chưa từng xảy ra, không cần nhắc lại.”

Tần Cầm nói xong lại cảm thấy phiền muộn, thật ra cô không muốn phủ nhận, cảm giác ở cùng với Âu Dương Minh một đêm kia cũng rất tốt, nhưng anh lại tránh né cô như loài rắn rết, cô cũng đâu cần phải tự hạ thấp mình.

“Cô Tần, mong cô cho tôi một chút thời gian để thích ứng, tôi...”

Âu Dương Minh còn chưa nói xong, Tần Cầm đã không còn bình tĩnh đánh gãy lời anh, lông mày nhíu lại thật sâu, trong mắt cũng lộ ra vẻ lạnh lẽo giống hệt Tần Mặc.

“Tôi chỉ cần vòng tay của tôi, anh lo lắng cái gì? Vòng tay kia là mẹ để lại cho tôi, nó rất quan trọng với tôi, cho nên, đừng nghĩ đến chuyện cùng một chỗ với tôi! Cầm được vòng tay rồi, tôi sẽ đến chỗ ông nội ở nước ngoài, không có thời gian rảnh rỗi cùng anh nói lung tung đâu!”

Tần Cầm nói xong nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Âu Dương Minh, trong lòng càng thêm phiền muộn, bởi vì cô nhìn thấy anh nhẹ nhàng thở ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Bị Anh Ta Bắt Cóc (2)

Tần Cầm nói xong nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Âu Dương Minh, trong lòng càng thêm phiền muộn, bởi vì cô nhìn thấy anh nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng không phải cố ý bộc lộ, nhưng cũng đã xúc phạm đến một phần tự tôn của Tần Cầm, cô hừ lạnh một tiếng, hơi khinh thường nói: “Nếu anh muốn theo đuổi Tô Song Song thì cứ theo đuổi, không quan hệ gì đến tôi cả.”

Tần Cầm nói đến đây liền đánh giá Âu Dương Minh, ngữ điệu càng thêm ngạo mạn: “Nhưng Âu Dương Minh, anh muốn cùng em trai tôi tranh giành người yêu, anh vẫn còn non nớt lắm!”

Âu Dương Minh nghe thế liền ngẩng đầu, hơi co quắp nhìn Tần Cầm, lại vội vàng hỏi một câu: “Tần Mặc... Tần tổng thích Tô Song Song?”

Tần Cầm giống như không nguyện ý cùng anh thảo luận vấn đề này, cô quơ quơ cổ tay trống rỗng của mình, sau đó xoay người: “Bây giờ trở về tìm vòng tay cho tôi, tìm không thấy đừng trách tôi lục tung cả nhà anh lên!”

Âu Dương Minh dừng một chút, sau đó dùng lực gật đầu, không lên xe của Tần Cầm, mà xoay người đi về phía xe của mình.

Tần Cầm ngồi trong xe quét ánh mắt nhìn liếc qua bóng lưng của anh, lông mày nhăn lại vẫn chưa giãn ra được, cuối cùng cô ngênh ngang lái xe rời đi, càng thêm chán ghét hơn đối với thành phố này.

Ngày hôm sau, lúc Tô Song Song tỉnh lại, cô mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, phòng ốc trống rỗng, tường màu lam nhạt.

Cả người đều thấy ê ẩm, đỉnh đầu hơi lờ mờ u ám, giống như lâm vào hôn mê, có một loại cảm giác không biết diễn tả ra sao.

Tô Song Song cảm thấy không đúng, cô mạnh mẽ ngồi dậy, nhưng dùng lực thêm một chút, không thể ngờ được là cánh tay lại bị trói ở sau người, khiến cô mất thăng bằng, nặng nề ngã xuống giường.

Lúc này, cô rất hoảng loạn, nằm thẳng đơ trên giường, dùng sức hít vào một hơi, để bản thân thả lỏng ra.

Tỉnh táo lại, cô nghĩ về chuyện xảy ra trước khi mình đi vào mê man.

Cô nhớ rõ Âu Dương Minh gọi điện hẹn cô đi ra ngoài, nói là muốn đưa vòng tay của Tần Cầm cho cô, nhờ cô trả lại cho Tần Cầm.

Tuy rằng Tô Song Song rất buồn bực, nhưng qua điện thoại, cô có thể nghe được thái độ khó xử của anh, dù sao sau khi trả xong bản thảo thì cô cũng nhàn rồi, liền quyết định đi gặp anh.

Nhưng khi đi qua một chỗ rẽ hẻo lánh thì đột nhiên phía sau có hai người đi đến, cô còn chưa kịp phản ứng, đã thấy có cái gì bịt kín lấy mũi mình, lại không kiềm chế được hít vào, sau đó mất đi ý thức.

Tô Song Song giật giật đôi chân không bị trói, ảo não đập một cái, đã rõ chân tướng, cô gấp gáp dùng sức ngồi xuống.

Cô nhìn cửa phòng, ôm tâm lý may mắn, cố sức đi xuống giường, nhưng vẫn chưa được mấy bước, đột nhiên nghe thấy âm thanh sắp mở cửa.

Tô Song Song khẩn trương đến mức cả người đều căng thẳng đứng lên, cô theo bản năng rất muốn trở lại trên giường giả bộ bất tỉnh, nhưng vừa

định lui về phía sau từng bước, cửa đã bị mở ra.

Tô Song Song Song gấp gáp đến tận cổ, thấy người từ ngoài cửa bước vào thì tâm trạng trong nháy mắt lại rơi xuống, giây tiếp theo, lại bắt đầu điên cuồng nhảy dựng lên.

Bởi vì Âu Dương Minh đứng ở cửa đang đeo kính mắt.

Tô Song Song cố gắng hết sức giữ tinh táo, nhưng vẫn như cũ khẩn trương nuốt nước miếng, hai chân cũng hơi run run đứng lên.

Bởi vì Tô Song Song có thể khẳng định, người kia không phải là Âu Dương Minh tao nhã, mà chính là Âu Dương Cầm, kẻ điên cuồng biến thái khiến người khác không thể nắm bắt được.

Trong lòng cô tuy đã khẳng định gã này chính là Âu Dương Cầm, nhưng khi nhìn thấy sự ngả ngớn trong mắt anh ta, vẫn như cũ không khống chế được lui về phía sau hai bước, đến khi lưng áp vào cạnh giường, mới cấp thiết phải dừng lại.

Không biết vì sao, cô cảm giác hôm nay Âu Dương Cầm không phải là nhàm chán nên vui đùa với cô, mà là muốn bắt cóc cô thật.

Cô khẩn trương thở dốc, nhanh chóng liếm đôi môi khô khốc, rồi cuộc nhện không được hỏi: “Anh.. anh muốn làm gì?”

Âu Dương Cầm thấy Tô Song Song cuối cùng cũng mở miệng, liền ha ha cười rộ lên, tiếng cười vang lên trong căn phòng tĩnh lặng nghe thật kỳ quái, khiến sau lưng Tô Song Song nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

“Làm cái gì... Làm cái gì đấy?” Âu Dương Cầm lăm bằm lâu bầu, nhưng âm điệu kỳ quái này lại càng thêm phần khiến Tô Song Song thấy sợ hãi.

Anh ta nói xong liền tiến vào, hơn nữa dùng tay đóng cửa lại, tay phải của anh ta còn cầm một chiếc máy quay camera.

Âu Dương Cẩm đóng cửa lại, sau đó từng bước đi đến chỗ Tô Song Song, trực tiếp dán lên người cô.

Tô Song Song cảm giác được hơi thở nóng bỏng phát ra từ trên người anh ta, sợ đến mức muốn lui về phía sau, nhưng cô đã quên đằng sau mình chính là giường, bước lùi này, chân bị ngăn cản, cả người liền mất thăng bằng ngã lên trên giường.

Âu Dương Cẩm cũng thuận thế bò lên giường, hai chân quỳ gối xuống hai bên người của Tô Song Song, dùng một chút lực, đặt cô ở dưới thân mình.

Sau đó Âu Dương Cẩm mở máy quay trong tay ra rồi đặt lên đằng trước, cuối cùng là chuẩn xác bắt lấy môi của Tô Song Song.

Chiếc giường căn bản không hề có chấn đệm gì cả, lúc cô ngã trên giường, cả người đau điên đảo, còn chưa kịp làm gì thì đã bị Âu Dương Cẩm cuốn lấy lưỡi của cô.

Chờ cô phản ứng kịp, sợ đến mức thét chói tai, muốn phản kháng nhưng hai tay vẫn còn bị trói ở đằng sau, chân lại bị Âu Dương Cẩm kẹp lấy, không thể động đậy, hiện tại cô đã như cá nằm trên thớt, chỉ còn chờ người ta chém giết!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gia Đình Âu Dương

Vốn là Tô Song Song nghĩ sẽ lấy bất biến ứng vạn biến, nhưng tình huống này, cô làm sao có thể tỉnh táo. Cô sợ hãi liên tục thét chói tai.

Âu Dương Cẩm không nghĩ tới kỹ thuật “rống” của Tô Song Song lại lợi hại như vậy, bị cô hét lên hai tiếng, cảm giác màng nhĩ của mình cũng bị phá đi, tay trái của gã bất đắc dĩ vươn tới che miệng cô.

Tô Song Song há miệng muốn cắn bàn tay đang che, chỉ là răng của cô không phải loại có thể vượt qua môi, chỉ có thể hung dữ trừng đôi mắt đang hoảng sợ của mình nhìn chăm chăm Âu Dương Cẩm.

Rốt cuộc gã cũng có thể khiến cô im miệng, vẻ mặt có vẻ phiền chán lập tức khôi phục thành bộ dáng bất cần đời, tay phải quơ quơ chiếc máy quay.

“Nha đầu, Âu Dương Minh rất thích cô, không bằng hôm nay tôi thay nó thực hiện nguyện vọng này, cô thấy thế nào?”

Âu Dương Cẩm chờ trong giây lát, thấy Tô Song Song không ý kiến gì, chỉ kêu loạn ô ô, bây giờ mới nhận ra mình vẫn còn bịt miệng cô ấy.

Gã thấy Tô Song Song đã tỉnh táo lại, sẽ không còn vô cớ mà la hét nữa nên buông tay ra.

Tô Song Song có thể nói chuyện nên lập tức chất vấn gã: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi không đắc tội với anh! Tại sao lại bày ra... việc vui đùa quá đáng này?”

Âu Dương Cẩm vừa nghe, ánh mắt trầm xuống, gã cong môi cười ngả ngớn, cúi người xuống, nhìn chăm chăm Tô Song Song.

Vốn là động tác vô cùng mờ ám, nhưng lúc này trong mắt Âu Dương Cẩm Minh như có ánh sáng, giống như một con rắn độc, bởi vậy không người nào có thể liên tưởng đến sự kiêu diễm trong tư thế này.

Nguyên bản là Tô Song Song còn ôm hy vọng, cảm thấy Âu Dương Cẩm chỉ là đang đùa mình, nhưng giờ phút này cô có thể khẳng định, nhất định gã có âm mưu gì đó.

“Đùa à, nha đầu, cô quá ngây thơ rồi, hay là ngu ngốc?” Âu Dương Cẩm nói xong bắt đầu chuyển động cơ thể, nhìn chăm chăm Tô Song Song, dường như vạch kế hoạch nào đó.

“Này... Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tô Song Song khàn giọng, cẩn thận hỏi một câu.

Âu Dương Cẩm vừa nghe, tính tình xấu xa bỗng trở dậy, dường như gã cố tình muốn Tô Song Song sợ hãi, lúc nói chuyện, tay cầm camera còn cố ý quay gần cô.

“Làm gì à? Đương nhiên là làm chút chuyện thú vị cùng cô rồi, sau đó quay lại, đưa cho Tần thiếu, để anh ta giữ làm kỉ niệm!”

“Cái gì!” Tô Song Song kinh hoàng trừng lớn hai mắt. Cô không nghĩ Âu Dương Cẩm vậy mà lại có chủ ý, cô lập tức hoảng sợ, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có gì đó không đúng,

“Sao có thể! Tần Mặc đã có bạn gái, anh làm vậy có nghĩa gì đâu!” Đây chính là vấn đề liên quan đến sự trong sạch về sau của Tô Song Song, cô có chút vội vàng, suýt nữa là cắn đầu lưỡi của mình.

“Bạn gái?” Âu Dương Cẩm nghe vậy, dường như được gọi lên hứng thú, gãi cúi đầu nhìn Tô Song Song, ống kính luôn quay lại vẻ mặt sợ hãi của cô.

“Lúc mới bắt đầu, tôi cũng nghĩ Tần Mặc thích cái người gọi là em gái thanh mai trúc mã, nhưng hôm qua suy nghĩ cẩn thận, chẳng qua anh ta dương đông kích tây, muốn để tôi bắt Dương Hình, sau đó sớm rơi vào cái bẫy anh ta giăng thôi!”

Tô Song Song mơ màng, không hiểu ý tứ trong lời nói của Âu Dương Cẩm, Tần Mặc muốn gài bẫy Âu Dương Cẩm, tại sao chứ? Nếu thật sự giống như lời của gã, Âu Dương Cẩm vẫn luôn ở đây, vì sao còn phải điều động binh lực như vậy?

Hơn nữa... Tim Tô Song Song run lên, bạn gái Tần Mặc là giả? Làm sao có thể! Đây không phải là thanh mai trúc mã của anh hay sao?

“Không... Không thể như vậy, Âu Dương Cẩm, anh mau thả tôi ra, hiện giờ tôi với Tần Mặc không có chút quan hệ nào, anh như vậy chính là đã hoài phí công sức rồi!”

Âu Dương Cẩm vừa nghe, khinh thường hừ lạnh hai tiếng, sau đó nhìn Tô Song Song, trong mắt hơi lộ ra vẻ si mê: “Không, Tô Song Song, Tần Mặc thích cô!”

“Không... Không thể!” Tô Song Song không có cách nào hiểu được lời nói của gã, thật ra cho dù trong lòng cô có nghĩ tới thì cô cũng không dám đâu!

Hiện tại rõ ràng Âu Dương Cẩm muốn nhắm tới Tần Mặc, mà cô thật bi ai lại nhận vai diễn nữ ngu ngốc trong kịch bản, chỉ sợ cô không phải là nhân vật nữ ngây ngốc được nhân vật nam khờ khạo cứu, mà còn bị hy sinh thành công cụ để phối giống

Cho nên Tô Song Song cực kỳ oan ức, nói không chừng cô bị Âu Dương Cẩm gây tổn hại xong rồi, Tần Mặc, tên tiểu cầm thú máu lạnh kia mới đến, sau khi xem xong , có khi còn phải cân nhắc xem nhân vật nữ ngu ngốc trong ảnh là ai nữa đó!

Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy oan ức, bắt đầu nhìn Âu Dương Cẩm tận tình khuyên bảo, an ủi gã, hy vọng có thể buông tha cho sự trong sạch của cô!

“Việc đó... Âu Dương Cẩm, nhất định anh hiểu lầm rồi, hiện tại Tần Mặc không quan tâm đến tôi, chúng tôi như hai người xa lạ, anh giờ cao đánh khẽ buông tha cho tôi đi!”

Thật ra trong lòng cô sợ hãi, cảm thấy Âu Dương Cẩm trước mặt mình là một người điên, thật sự chuyện gì cũng có thể làm được.

Âu Dương Cẩm vừa nghe, nhìn khắp mặt Tô Song Song đã nhăn nhó đến nỗi sắp trở thành bánh bao rồi, không biết có phải do Âu Dương Minh quấy phá hay không mà gã cảm thấy Tô Song Song rất đáng yêu.

Gã vươn tay捏 má cô, Tô Song Song liền sợ tới mức nhắm mắt lại, vội vã kêu loạn một lần nữa, phát huy kỹ năng “rống” thâm hậu của mình vô cùng nhuần nhuyễn.

Âu Dương Cẩm vừa nghe, bực tức nhíu mày, liền kéo chiếc ra giường, không khách khí nhét vào miệng cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Gia Đình Âu Dương (P2)

Tô Song Song cảm thấy miệng mình bị nhét đầy bởi vật gì đó, đầu lưỡi không thể cử động, mắt ngân ngấn nước mắt, nhưng vẫn suy nghĩ: may là không phải tất thối, nếu không thì trước khi mất đi sự trong sạch, mạng nhỏ của cô đã không còn.

“Ô ô ô ô... Ô! (Rốt cuộc anh muốn làm gì?)” Tô Song Song không nói ra lời, chỉ có thể cắn hận trừng mắt nhìn Âu Dương Cẩm.

Cô thấy máy quay trong tay gã sáng lên, sợ tới mức cơ thể bắt đầu run lên, không biết tấm chăn bịt miệng có gì sai không, mà nước bọt trong miệng cô ngày càng nhiều, khiến tấm ra trở nên ẩm ướt.

Âu Dương Cẩm nhìn Tô Song Song như chú thỏ đang bị dọa đến run người, tính cách xấu xa trong người liền bị phát ra.

Trong chốc lát gã kề sát vào mặt Tô Song Song, nhìn thấy cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt, phản kháng dữ dội, sau đó lại đứng dậy, đợi đến lúc cô nhẹ thở ra, gã lại cúi sát cô lần nữa.

Cứ lặp lại như vậy, gã đùa giỡn một cách đáng sợ, cho đến lần thứ mười, Tô Song Song mới nhận ra gã đang đùa giỡn với cô.

Tuy bây giờ cô là con tin, không có lập trường để phản kháng, nhưng dù sao phía trước là dao, phía sau cũng là dao, tính nóng nảy tiềm tàng trong người cô liền bùng nổ.

Gương mặt cô phát ra lửa giận, miệng không thể nói nên theo mũi hừ một tiếng, bộ dáng liều mình giữ lấy chính nghĩa.

Âu Dương Cẩm thấy Tô Song Song không bị lừa, cảm thấy không thú vị nữa nên đứng lên, hai chân dùng một chút lực ngồi xuống giường.

Hai chân Tô Song Song có được tự do, theo bản năng liền duỗi ra rồi đá tứ tung, cũng may Âu Dương Cẩm đoán được cô sẽ dùng chiêu này.

Nếu không nhất định gã sẽ bị trúng cú đá tuyệt tử tuyệt tôn của Tô Song Song. Âu Dương Cẩm nhìn chân đau làm loạn của cô muốn ngồi xuống, bản tính ác liệt trong lòng lại bị kích thích phát ra.

Mỗi khi Tô Song Song muốn ngồi xuống, tay trái gã lại dùng chút lực, đẩy cô lên, cứ như vậy không dưới mười lần, Tô Song Song thở hổn hển nằm trên giường, cam chịu số phận.

Cả người cô không còn sức lực, hai mắt hoa lên, sau lưng lần lượt đập vào tấm ván cứng rắn của chiếc giường, đau đến nước mắt chảy ra.

Trong lòng Tô Song Song ghen lại, cô trước sau nghĩ rằng chuyện của Tần Mặc cho dù thế nào thì cũng không dính dáng đến mình, vì sao cô phải làm nữ phụ ngu ngốc chứ!

Giày vò thể xác lẫn tinh thần đến khi mệt mỏi, Tô Song Song hoàn toàn vứt bỏ mọi thứ, cam chịu số phận, dù sao cô cũng không dậy nổi, còn mệt đến ngất ngư.

Trong lòng cô biết, Âu Dương Cẩm là một ác ma, nếu gã hạ quyết tâm muốn tra tấn cô thì cô phản kháng cũng không có ích.

Dường như chỗ này là một nơi hẻo lánh, cô có kêu đến vỡ giọng thì cũng chẳng ai biết, huống cho bây giờ cô không kêu được.

Tô Song Song tính giả chết kéo dài thời gian, sau đó dự trữ thể lực, khi ra tay sẽ một đòn mất mạng! Cho dù thật sự Âu Dương Cẩm muốn ăn hiếp cô, cô cũng muốn cho gã nếm thử cảm giác bị tuyệt tử tuyệt tôn.

Âu Dương Cẩm đùa Tô Song Song đủ rồi, cúi đầu nhìn người nằm trên giường giả chết, hai mắt gã khẽ đảo, suy nghĩ biện pháp gì có thể khiến cô nhìn thảm hại một chút.

Gã đi tới, muốn đùa cợt cô chút nữa, lại thấy hơi thở đều đều, dường như cô đã ngủ.

Sắc mặt Âu Dương Cẩm nháy mắt sụp đổ, khóe miệng gã hơi run rẩy, không biết nên tán dương tính can đảm của Tô Song Song, hay là bội phục sự vô tâm vô tư của cô.

Gã nhìn không được vươn tay vuốt vuốt cằm, khẽ ngẩng đầu nhìn về bức tường, thầm nghĩ: thật khó hiểu, gã như vậy còn chưa giống người xấu ư? Tại sao Tô Song Song lại không để gã vào mắt chứ?

Âu Dương Cẩm cúi đầu nhìn má quay trong tay mình, lại nhìn thoáng qua Tô Song Song đang ngủ ngon lành trên giường.

Đột nhiên gã câu môi cười gian ác, hiện tại gã đang chờ Tần Mặc mắc câu, truyền đi những thông tin không tốt đẹp gì, sau đó lại chậm rãi chơi đùa cùng Tô Song Song, xem cô còn dám không để ý tới uy phong của gã nữa hay không!

Lúc này Tần Mặc đang ở trong nhà cũ, ngồi uống trà bên cạnh Dương Hình. Dương Hình uống xong một ly trà, ngẩng đầu nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tần Mặc cảm nhận được ánh mắt của cô, buông tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn, không đợi cô mở miệng, anh đã nói trước: “Đợi đến chiều, em cứ đi dạo một vòng như bình thường, sẽ có người âm thầm bảo vệ em.”

Dương Hình gật đầu, nói ra thắc mắc trong lòng: “Anh Mặc, anh đã khẳng định người đứng phía sau giờ ma giờ quỷ là Âu Dương Cẩm, tại sao không bắt gã ta?”

Tần Mặc là người chuyện gì cũng không nói ra, lần này tìm cô nhờ giúp đỡ, trừ khi cô phải làm gì đó ở bên ngoài, anh chút xíu cũng không xuất hiện, cho nên thời gian qua, nghi hoặc trong lòng Dương Hình càng lớn hơn nữa.

Tần Mặc lại cầm lấy tài liệu, dường như không muốn giải thích, Dương Hình hiểu tính tình của anh, anh không muốn nói, thì dù có cưỡng bức hay dụ dỗ thì cũng chẳng hé ra nửa câu.

Dương Hình chán đến chết, cầm lấy chiếc ly trên bàn, pha một ly trà mới, thưởng thức. Điều khiến cô hứng thú trong ngôi nhà cũ này, cũng là thứ gắn bó với cô nhất, chính là trà Lưu Hương.

“Thân phận của Âu Dương Cẩm không hề đơn giản, không thể tùy tiện ra tay, dù sao cũng phải có lý do, phải đánh vào chính giữa!” Tần Mặc đột nhiên mở miệng, Dương Hình vừa nghe câu nói của anh, kinh ngạc đến mức run tay.

Nước trà khê đổ ra, cô tự thấy mình thất lễ, một bên tay vội vàng xoa xoa, suy nghĩ thật lâu, Âu Dương... Âu Dương.

Ánh mắt cô lập tức trùng to, khó tin nhìn Tần Mặc hô to: “Chẳng lẽ là gia đình Âu Dương?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Chính Là Thử Anh

Một giây sau, Dương Hinh tự biết bản thân hơi luống cuống quá mức, cô vội vàng ngồi thật ngay ngắn, chỉ là bởi vì trong lòng vô cùng kinh ngạc và lo lắng, chân mày hơi chau lại một chỗ, vẻ mặt có vẻ rất hồi hộp.

Trên mặt Dương Hinh lo âu, trong lòng lại càng hỗn loạn hơn, sao đột nhiên cô lại trở nên dần như vậy, theo thân phận địa vị của Tần Mặc ngày hôm nay, nếu không phải là gia đình Âu Dương kia, sao anh còn phải đau khổ mà đi đường vòng, đã sớm giết anh ta trong nháy mắt rồi.

Đối với sự ngạc nhiên của Dương Hinh Tần Mặc trái lại không có phản ứng gì đặc biệt, vẫn như trước cúi đầu nhìn tài liệu trong tay của mình, nhẹ giọng "Ừm!" một tiếng, xem như là trả lời cho nghi vấn của Dương Hinh.

Khi Dương Hinh nhận được câu trả lời chắc chắn, trái tim cô cũng bắt đầu nhảy lên điên cuồng, cô xoay chuyển đôi con người, sau đó trong mắt toát ra đầy vẻ chán ghét.

Cô mềm giọng nói: "Gia đình Âu Dương rõ là bám dai như đĩa, nhưng mà nghe nói thế hệ này chỉ có duy nhất một người chân bị tàn tật, từ lúc nào lại có thêm một Âu Dương. . . Minh!"

Hôm nay tâm tình Tần Mặc dường như rất nhàn hạ, đối với Dương Hinh, người từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh anh, rất biết chừng mực này, anh vẫn tương đối có nhiều kiên nhẫn hơn một chút.

"Có lẽ cái bọn họ chờ chính là giờ phút này, chỉ có điều. . ." Tần Mặc buông tập tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ,

cũng không nói hết nửa câu còn lại, chỉ là trong đôi mắt đào hoa trong trẻo lạnh lùng lại loé lên một tia sát khí.

Dám có ý đồ nhúng chàm người của anh, gia đình Âu Dương quả thực là muốn chết!

" Cậu chủ, có bưu phẩm lạ!" Quản gia trẻ tuổi từ trên lầu vội vã đi xuống, trên gương mặt luôn luôn nghiêm cẩn lúc này lại mang theo chút ít hốt hoảng.

Tần Mặc nhìn về phía anh, tuy rằng trên mặt không có vẻ gì đặc biệt, bộ dạng vẫn cứ như trước đây Thái sơn có sụp thì mặt cũng không đổi sắc, thế nhưng không biết vì sao mà trong lòng anh hơi run rẩy một chút, lập tức cảm thấy không được tốt.

Quả thực ngay giây phút anh nhìn thấy nội dung trong chiếc ipad trên bưu kiện kia, con người của anh mạnh mẽ co rụt, bàn tay đang cầm ipad lập tức siết chặt lại.

Bởi vì dùng sức quá mức, ipad sinh ra tiếng kêu ken két, giống như sau một vài phút nữa sẽ không thể chịu đựng nổi sự tàn bạo của Tần Mặc, mà vỡ tan tành.

Dương Hinh ngồi đối diện Tần Mặc cũng nghe thấy tiếng động phát ra từ trong chiếc ipad kia, khuôn mặt nhỏ nhắn mà sớm đã bị dọa sợ đến trắng bệch, cô muốn nói một câu khuyên giải an ủi Tần Mặc, thế nhưng lại bị cái loại tức giận đè nén tản mát ra áp suất thấp này của anh dọa cho phải im lặng.

Qua mấy giây, Tần Mặc cầm ipad trong tay đập lên trên bàn trà trước mặt, anh bỗng nhiên đứng dậy, vì tốc độ quá nhanh, mang theo một trận tiếng gió.

"Ra lệnh cấp AAA! Lập tức tìm ra cô ấy!" Giọng nói của Tần Mặc không có chút giận dữ nào, lại trầm thấp đến đòi mạng.

Cái loại điên cuồng phần nộ như mưa gió nổi lên này làm quản gia đứng ở một bên liên tục lau mồ hôi cả kính hít vào một hơi thật mạnh, phản ứng kịp là mệnh lệnh có cấp bậc cao nhất, dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng chạy ra phía ngoài, thông báo chỉ thị.

Tần Mặc cũng không có ý nghĩ muốn dừng lại, tuy rằng anh đang cố hết sức để kiềm chế chính mình phải tỉnh táo, thế nhưng hai tay buông xuống bên người lại gắt gao nắm chặt, móng tay được cắt ngắn vuông vức trơn nhẵn hung hăng đâm vào trong da thịt, đau nhói từng trận.

"Anh Mặc, làm sao lại thế. . ." Lúc đầu Dương Hình cũng muốn hỏi tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng cô tới là để thu hút bên kia căn câu, thế nhưng sao đối phương lại nhìn ra mưu kế của bọn họ, trực tiếp tìm tới Tô Song Song rồi chứ.

Thế nhưng một giây kế tiếp cô liền phản ứng kịp, giờ không phải là lúc suy xét vấn đề này, việc chính yếu nhất của bọn họ lúc này là phải nhanh nhanh một chút tìm được Tô Song Song.

Từ nhỏ đến lớn Dương Hình vẫn chưa từng thấy bộ dạng đáng sợ như thế này của Tần Mặc, loại tức giận này giống như muốn hủy diệt đất trời vậy, làm cho cô kinh hãi.

Nguyên bản cô cho rằng Tần Mặc chỉ vui đùa với Tô Song Song một chút, thật giống như người vẫn thường xuyên ăn của ngon vật lạ sẽ cảm thấy hứng thú với cháo trắng dưa cải.

Thế nhưng giờ phút này, Dương Hình chợt rõ ràng, không phải Tần Mặc đùa giỡn, lập tức cô cảm giác được ý nghĩ của mình bao lâu nay quá mức buồn cười.

Con người như Tần Mặc xưa nay sẽ không nói đùa, một khi nhận định điều gì, tám con ngựa cũng không kéo trở lại được, từ lúc vừa mới bắt đầu sao cô lại không thấy rõ chứ.

Dương Hình cũng không nói chuyện, im lặng đi theo sau lưng Tần Mặc, bàn tay của cô không hề ngừng lại, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho tất cả những người bên cạnh có thể giúp mình một tay.

Tần Mặc cố gắng hết sức giữ cho mình thật tỉnh táo, mới vừa đi ra ngoài, anh lại dừng bước, anh tự nói với chính mình ở trong lòng hiện tại anh không thể tìm người giống con ruồi không đầu như vậy, anh nhất định phải tỉnh táo lại.

Tập hợp tất cả nhân viên kỹ thuật trong Tần trạch, cho bọn họ một lần lại một lần nhìn kỹ video mà Âu Dương Cẩm gửi tới, phân tích tỉ mỉ, đột nhiên con người anh co rụt lại, chột hô một tiếng: "Dừng lại!"

Ngay sau đó anh nhanh chóng nói: "Có tiếng của sóng biển! Tìm!"

Tất cả nhân viên kỹ thuật vừa nghe, thần kinh lập tức căng thẳng, chậm rãi chiếu lại một lần, quả thực nghe được tiếng sóng biển rất nhỏ, ngay sau đó mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm trong nháy mắt.

Có thể ở trong phòng mà nghe được tiếng của sóng biển, liền nói rõ căn phòng này cách bờ biển rất gần, phạm vi lập tức thu hẹp lại không ít.

Tần Mặc thấy bọn họ xác định phạm vi đại khái, trực tiếp đứng dậy, bởi vì quá gấp gáp, đẩy ngã cái ghế đằng sau lưng, phát ra một tiếng "ầm".

Anh vội vàng đi ra ngoài, vừa nghĩ tới Tô Song Song có thể bị. . . Bị bắt nạt, lòng của Tần Mặc liền thắt chặt, con người híp lại hẹp dài tưởng chừng sắp thành loài mèo ròi. (Lin: xin lỗi, chứ mà em ns anh nghe, // của anh ... Người ta ngủ luôn rồi anh à, ngủ ngon nữa là đằng khác cơ.)

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Chính Là Thử Anh (2)

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Bạch Tiêu vừa nhận được tin tức, liền vội vã chạy tới, mới đến cửa đã nhìn thấy gương mặt căng thẳng của mấy người trong Tần trạch, còn chưa đi vào, đã chặn đầu gặp phải Tần Mặc đang đi ra ngoài.

Tần Mặc căn bản không có dư thừa tâm tư để nói gì, hiện tại cả người anh đều căng chặt thành một đường thẳng, chỉ cần hơi buông lỏng một chút, sợ là sẽ lập tức điên cuồng lên.

Bạch Tiêu hiểu rõ Tần Mặc, không hỏi lại cái gì, lúc này Dương Hinh đi theo sau lưng anh, cũng vội vã bước tới, vừa thấy Bạch Tiêu, hơi giật mình sửng sốt một chút.

"Làm sao vậy?" Bạch Tiêu vừa đi vừa vội vàng hỏi Dương Hinh, anh vừa nghe Tần Mặc lại có thể ra lệnh sử dụng cấp AAA, vội vàng chạy đến, trên đường lại biết được là vì Tô Song Song, đầu óc luôn thông minh của anh cũng nghĩ không thông.

Tần Mặc bây giờ không phải đang ở cùng một chỗ với Dương Hinh sao, Tô Song Song bị trói, anh sốt sắng như vậy làm gì, lại còn sử dụng mệnh lệnh cấp bậc cao nhất nữa.

Tuy rằng trong lòng Bạch Tiêu lo lắng Tô Song Song, thế nhưng vừa gặp Dương Hinh, trong lòng lập tức tức giận, Tần Mặc đối xử với Tô Song Song như thế, vậy Dương Hinh thì tính là gì?

Dương Hinh muốn nói lại thôi, bây giờ cô còn không nghĩ sẽ đem chuyện cô và Tần Mặc diễn trò nói cho Bạch Tiêu biết nhanh như vậy.

Thế nhưng bộ dáng muốn nói lại thôi này của Dương Hinh, ngược lại lại làm cho Bạch Tiêu có một loại ảo giác, cho rằng trong lòng cô đầy tủi thân, nhưng không muốn nói.

"Rốt cuộc là làm sao vậy!" Lửa giận được đè nén suốt dọc đường của Bạch Tiêu rốt cục bùng nổ, anh kéo cánh tay Dương Hinh lại, gầm nhẹ một tiếng.

Dương Hinh sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh, nhìn cặp mắt luôn mang theo vẻ thờ ơ bất cần đời kia lúc này đang phản chiếu hình ảnh chính mình, Dương Hinh đột nhiên cảm thấy hai mắt nóng lên.

"Không có chuyện gì, chính là Song Song bị bắt đi rồi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. . ." Dương Hinh còn chưa nói hết, nước mắt không nhịn được mà ứa ra bên ngoài.

Dương Hinh còn chưa nói hết, đã nhìn thấy hành động của Bạch Tiêu, sợ đến nỗi kinh hãi hét lên một tiếng: "A! Anh Tiêu!"

Bạch Tiêu vừa thấy, còn tưởng rằng Dương Hinh ở chỗ Tần Mặc nhận biết bao nhiêu uất ức, dù sao ở trong mắt Bạch Tiêu lúc này, chính là Tần Mặc chân đạp hai thuyền (bắt cá hai tay).

Anh bước nhanh tới hai bước, trực tiếp bắt lấy tay Tần Mặc lại, kéo lấy anh, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Tần Mặc.

Tần Mặc đã bị vây vào sát mép giận dữ, chợt bị Bạch Tiêu kéo, một chút lý trí còn sót lại, không để cho anh làm loạn, chẳng qua là ánh mắt nhìn Bạch Tiêu lại lạnh hơn một phần.

"Buông tay." Giọng nói của Tần Mặc rất bình thường, thế nhưng lại càng bình thường, thì càng khiến người ta sợ hãi.

Dương Hinh cũng đi tới, vươn tay giữ lấy Bạch Tiêu, trong lòng cô vẫn còn ôm chút suy nghĩ muốn dò xét tâm tư Bạch Tiêu, vì vậy nên khi mở miệng khuyên nhủ liền tránh nặng tìm nhẹ: "Bạch Tiêu, buông tay, bây giờ tìm được cô Tô mới là chuyện quan trọng nhất!"

"Tần Mặc! Anh không thấy có lỗi với Hinh nhi sao!" Bạch Tiêu gầm nhẹ một tiếng, ra vẻ muốn hươ quỳền đánh thế nhưng Tần Mặc lại nhanh hơn anh một bước, trực tiếp vung một đấm tới.

Một đấm này của Tần Mặc đánh cho Bạch Tiêu trở tay không kịp, trực tiếp buông lỏng tay lui về phía sau một bước, tay trái anh theo bản năng che lấy gò má đang đau đớn không thôi của mình, trong mắt đầy khó tin.

Tần Mặc lại có thể ra tay với anh? Anh ta làm việc không biết xấu hổ như vậy, lại còn có mặt mũi mà đánh người! Bạch Tiêu càng nghĩ càng giận.

Tần Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Dương Hinh, anh tự nhiên nhìn ra là cô ấy cố ý không nói ra chân tướng, anh hơi hơi híp mắt, đối với việc cô làm chậm trễ thời gian của mình, vô cùng tức giận.

Dương Hinh bị Tần Mặc quét qua như thế, trong lòng run lên, có chút áy náy cúi đầu, đối với sự nhỏ mọn mới vừa rồi của mình cũng cảm thấy có chút khinh thường.

Hiện tại đã là lúc nào, cô lại chỉ nghĩ tới bản thân, cứu Tô Song Song mới là chính yếu nhất, cô không những không giúp một tay, ngược lại còn trả lại thêm cho anh phiền phức, làm cho Bạch Tiêu và Tần Mặc trở mặt thành thù, thật là đáng chết!

Tần Mặc nhìn cô xong, trực tiếp xoay người bước nhanh đi tới xe, lòng anh nóng như lửa đốt, thời gian trôi qua một phút, liền đại biểu Tô Song Song có thể nhận lấy đau đớn mới nhiều hơn.

"Tần Mặc!" Bạch Tiêu gầm nhẹ một tiếng, còn đang muốn đuổi theo, Dương Hình lại liều mạng ôm lấy hông của anh.

Cô sốt ruột giải thích: "Em và Tần Mặc chỉ là diễn trò, để câu ra con cá lớn là Âu Dương Minh! Không nghĩ tới. . . Anh Tiêu, chúng ta mau giúp đỡ tìm cô Tô một tay đi! Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, Anh Mặc. . . Anh Mặc. . ."

Bạch Tiêu vừa nghe, trong chốc lát dường như không phản ứng kịp, anh hơi há miệng, thân thể cứng ngắc, sau đó chợt quay đầu lại nhìn Dương Hình đang ôm anh eo.

"Sao em không nói sớm! Loại chuyện này gạt anh làm gì? Lẽ nào anh còn có thể để lộ bí mật sao?" Bạch Tiêu vừa nghĩ tới vừa rồi mình vô cớ gây rối, lập tức xấu hổ không chịu nổi.

Ánh sáng trong mắt Dương Hình chìm xuống, điều kiện cô đưa ra để giúp Tần Mặc chuyện này chính là không được nói cho Bạch Tiêu, là cô muốn thử xem rốt cuộc trong lòng Bạch Tiêu có cô hay không.

Thế nhưng giờ phút này, Dương Hình lại cảm thấy rất mệt mỏi, cô chậm rãi buông tay của Bạch Tiêu ra, cô biết không nên tùy hứng vào lúc này, thế nhưng cô không cam lòng.

Dương Hình vừa nhắm mắt lại lại mở ra, nhìn về mặt kính ngực Bạch Tiêu, trong mắt lộ ra một tia dứt khoát, cô vò đã mở lại nút (đại khái là: chuyện đã hỏng rồi thì mặc kệ nó luôn; hoặc không còn gì để mất) nói: "Là em cố ý không nói cho anh, chính là muốn nhìn một chút xem rốt cuộc trong lòng anh có em không! Bạch Tiêu, em yêu anh!"

Ba chữ sau cùng, Dương Hinh nói vừa hết hi vọng vừa cương quyết, nếu như mới nãy Bạch Tiêu chỉ là hơi hơi lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc, vậy thì bây giờ biểu cảm trên mặt anh nhất định chẳng khác nào mở xưởng nhuộm rồi.

"Hinh. . . Hinh nhi, có phải em bị sốt hay không?" Bạch Tiêu sợ đến nỗi vươn tay muốn sờ trán Dương Hinh một cái, Dương Hinh lại chặn ngang đẩy tay anh ra.

Trong mắt của Dương Hinh mang theo một tia dứt khoát, cô cắn răng, cứng rắn đem nước mắt trong mắt nghẹn trở lại: "Sau khi tìm được cô Tô em sẽ ra nước ngoài, anh không cần phải gánh vác gì cả , hiện tại nhanh đi tìm cô ấy đi!"

Dương Hinh nói xong, đi về phía trước, lướt qua Bạch Tiêu bên cạnh sau đó nhanh chóng chạy đi, nước mắt cố nén rốt cục không nhịn được mà rơi xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Thật Sự Anh Rất Biến Thái! (P1)

Bạch Tiêu dừng lại trong chốc lát rồi nặng nề giậm mạnh chân, sau đó anh vội vã đi theo, quả thật bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này.

Nếu như người trong lòng Tần Mặc thật sự là Tô Song Song, chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ gây náo loạn lớn, theo tính tình khăng khăng cố chấp của Tần Mặc, không lật tung hết thành phố này lên đã tốt lắm rồi.

Hơn nữa nếu bên đó quả thật là đối thủ một mất một còn với Tần gia - Âu Dương gia, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, mười mấy năm yên bình trên thương trường sợ rằng lại nổi lên một trận gió tanh mưa máu.

Lúc này Tô Song Song nằm ở trên giường đang cố sức ổn định hơi thở ngồi dậy, cô nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, vô cùng căng thẳng.

Tô Song Song vừa mới nhìn tỉ mỉ từng góc một trong phòng, mong rằng có thể tìm thấy một vật cắt được dây thừng giống như trên tiểu thuyết hoặc phim truyền hình.

Nhưng cô bi thương phát hiện, trong phòng này chỉ có một chiếc giường lớn, mà cái giường này lại mang hình tròn chết tiệt, ngay cả một góc cạnh cũng không có, cô cắt cộng lông à!

Bây giờ Tô Song Song chỉ có thể tuyệt vọng mong rằng Tần Mặc vẫn còn nhớ lại tình xưa cô đã chăm sóc cho anh về mặt tình cảm mà tới cứu, nếu không thật sự cô chẳng tưởng tượng tên Âu Dương Cẩm biến thái này sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Đột nhiên cửa phát ra tiếng động rất nhỏ, trong nháy mắt cả người Tô Song Song căng cứng lại, cô muốn rút về phía sau, nhưng mới lui được một chút, cô đã dừng lại.

Căn phòng lớn như vậy, lui nữa thì có thể lui tới đâu! Chỉ làm lãng phí thể lực!

Cửa vừa mở ra, quả thật là tên Âu Dương Cẩm quái dị, trên tay gã ta còn cầm một đồ vật khiến lòng Tô Song Song run sợ.

Âu Dương Cẩm vừa thấy vẻ mặt đầy phòng bị của Tô Song Song, cả người cô xù lông lên tựa như chú thỏ nhỏ, thoáng chốc suy nghĩ tồi tệ tựa như phần mềm hack mới mở từ từ tràn ra ngoài, nhanh chóng chiếm toàn bộ ý thức của gã.

Âu Dương Cẩm vừa cười vừa cởi nút áo trên cùng của mình, từng nút lại từng nút, ngay sau đó lồng ngực sần chắc màu lúa mạch lộ ra.

Tô Song Song ngồi trên giường, cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn Âu Dương Cẩm đang cởi quần áo, tóc gáy dựng đứng cả lên, cô ha ha cười khan một tiếng.

"Chuyện đó... Âu Dương Phó tổng, xin ngài giơ cao đánh khẽ mà thả tiểu nhân, nhất định sau này tiểu nhân sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ngài!" Khi Tô Song Song thốt ra từ cuối cùng, giọng nói đã hơi run rẩy.

Vì vậy, lúc Âu Dương Cẩm không để ý lời nói của cô, cởi hết nút áo sơ mi ra, hai tay khẽ động một chút, chiếc áo sơ mi mặc trên người cũng rơi xuống, nửa thân trên rần chắc lộ ra toàn bộ.

Nhất thời Tô Song Song khóc không ra nước mắt, bình thường chắc chắn cô sẽ tỉ mỉ học hỏi cấu tạo cơ thể con người, chiêm ngưỡng lồng ngực sần chắc màu lúa mạch này thật tốt.

Nhưng vào lúc này thật sự cô đang kinh hồn bạt vía, hận chẳng thể tự móc hai mắt, lừa mình dối người làm như không nhìn thấy gì, lòng cô không nhin được than phiền một câu: Đồ cặn bã! Trời lạnh thế này mà chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, thật đúng là không có liêm sỉ!

Chẳng phải thần kinh Tô Song Song không bình thường, chỉ vì trong tiềm thức của cô, Âu Dương Cẩm mặc dù hơi biến thái và quái dị, nhưng dù sao gã cũng là Âu Dương Minh, cô luôn nghĩ rằng gã sẽ không làm chuyện gì thực sự tổn thương đến mình.

Cho nên mặc dù lúc này đang hồi hộp và sợ hãi, cô vẫn không tuyệt vọng, bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Nhưng một giây kế tiếp, Tô Song Song thật sự hối hận, cô không nên lơ là như vậy, bởi vì Âu Dương Cẩm nhanh chóng bước lên giường, sau đó lại không có liêm sỉ dùng một tay chuẩn bị cởi quần.

"Em gái nhà anh!" Tô Song Song bị dọa sợ đến mức quát to một tiếng, làm bộ dơ chân lên rồi đạp qua chỗ khác, nào biết Âu Dương Cẩm đã đoán được Tô Song Song sẽ có hành động như thế, gã đưa bàn tay mạnh mẽ ra, nắm chặt cổ chân Tô Song Song.

Vì tay kia của Âu Dương Cẩm đang cầm máy quay DV, cho nên chỉ có thể bắt được một chân của Tô Song Song, gã còn ra vẻ muốn đá cô.

Âu Dương Cẩm đột nhiên siết chặt bàn tay đang nắm cổ chân Tô Song Song lại, "Rắc rắc!" Mặc dù tiếng rất nhỏ, nhưng Tô Song Song biết mắt cá chân này coi như đã bị phế.

Cô đau đớn cắn chặt răng, trán toát mồ hôi lạnh, mặt cũng từ từ trắng bệch, Âu Dương Cẩm dí sát máy quay vào khuôn mặt thống khổ của Tô Song Song

Gã vẫn cười gian trá như cũ, tựa như người vừa bóp nát mắt cá chân của Tô Song Song chẳng phải là mình, gã nhướn mày, cười hỏi: "Song Song, sao cô không hét lên? Không đau à?"

Tô Song Song cắn răng, trợn mắt nhìn chăm chăm Âu Dương Cẩm, không phải cô không muốn kêu lên, mà là vì quá đau, cô chẳng còn sức hét thành tiếng nữa rồi.

Âu Dương Cẩm quơ quơ máy quay trong tay, dường như không hài lòng với thái độ liều chết này của Tô Song Song, ngay sau đó gã cởi áo khoác cô ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Thật Sự Anh Rất Biến Thái! (P2)

Vì cả người Tô Song Song đang đau đớn tột cùng nên không dùng được chút sức lực nào, khi nhận ra áo khoác của mình bị xé rách, lộ ra nội y màu trắng sữa, cô bị dọa sợ đến mức trợn to mắt.

Giờ phút này, Tô Song Song có thể khẳng định, Âu Dương Cẩm thật sự bắt cô để đối phó với Tần Mặc, từ đầu tới cuối không hề đùa giỡn!

Ngay lập tức Tô Song Song cảm thấy rất căng thẳng và hoảng sợ, mắt cá chân đau đớn luôn nhắc nhở cô, tên Âu Dương Cẩm đang nằm trên người mình đáng sợ cỡ nào.

Cô hơi há miệng, vừa mở lời, giọng nói đã khàn khàn như cành cây khô lướt qua mặt đất: "Rốt cuộc anh muốn làm gì! Âu Dương Cẩm, tôi không có quan hệ gì với Tần Mặc!"

Âu Dương Cẩm vẫn cười như cũ, một bộ dạng rất thích thú, Tô Song Song nghĩ rằng nếu còn tiếp tục như vậy, khẳng định hậu quả mình không thể tưởng tượng được, cô không để ý đến đôi chân đang đau đớn nữa, bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Nhưng đối với sự náo loạn này, Âu Dương Cẩm chỉ trực tiếp cười lên người Tô Song Song, cầm máy quay DV trong tay chậm rãi đến gần khuôn mặt tái nhợt của cô.

Tô Song Song giãy giụa một lúc, thấy thực lực địch ta thật sự chênh lệch quá mức, chỉ có thể từ bỏ, thấy Âu Dương Cẩm vẫn không có hành động tiếp theo, cô vội dừng lại, dự định nghỉ ngơi dưỡng sức.

Âu Dương Cẩm hơi nghiêng đầu, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì, đột nhiên gã nhếch môi cười một tiếng, theo Tô Song Song thì nụ cười này thật sự rất bỉ ổi, bỗng dưng cô cảm thấy ánh mắt Âu Dương Cẩm đảo trên người mình quá mức kinh khủng.

Cô cố hết sức ngừng thở, muốn làm giảm đi sự tồn tại của mình, sau một lúc, Âu Dương Cẩm lại đứng dậy đi xuống.

Tô Song Song nằm trên giường vẫn còn đang sửng sốt, thần kinh cô buông lỏng ra một chút, sự đau đớn dưới chân lại truyền tới, trán nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, người co quắp lại.

Cô cố gắng chống đỡ, nhưng khi nhìn thấy Âu Dương Cẩm mở cửa đi vào lần nữa, trong tay cầm một con dao nhỏ sắc bén, Tô Song Song hận không thể ngất xỉu đi.

"Anh... rốt cuộc anh muốn làm gì!" Tô Song Song rất sợ hãi khi nhìn thấy con dao dường như có thể bộc phát bất cứ lúc nào, cô hét lên một tiếng, công phu sư tử Hà Đông bỗng nhiên hiện ra một lần nữa.

Rõ ràng Âu Dương Cẩm không thích tiếng gào này, nụ cười vẫn hiện hữu trên mặt mất đi, gã híp mắt nhìn Tô Song Song một cách thâm độc.

Dường như rất muốn hành hạ Tô Song Song, gã không nóng nảy trả lời ngay, ngược lại nhả ra từng chữ hù dọa Tô Song Song.

"Tôi? Vốn tôi nghĩ sẽ làm tổn thương cô, sau đó cho Tần Mặc nhìn một chút, thế nhưng nghĩ lại, tôi làm như vậy không phải là để tên Âu Dương Minh nhát gan này chiếm được tiện nghi sao..."

Âu Dương Cẩm nói một hồi, Tô Song Song thấy gã bảo không định cưỡng bức mình, vội thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi gã tiếp tục mở miệng, trái tim Tô Song Song nhảy tới cổ họng.

"Cho nên tôi nghĩ rằng, lấy máu của cô, hoặc là... bẻ gãy xương cô từ từ, càng có thể làm cho Tần Mặc... Sống - không - bằng - chết!"

Bốn chữ cuối cùng, Âu Dương Cẩm cắn răng nghiêng lợi nói, bộ dạng đó làm Tô Song Song khẳng định rằng, nếu bây giờ Tần Mặc ở đây, rất có thể gã sẽ cắn chết Tần Mặc từng miếng một.

Tô Song Song hoảng sợ đến mức quên cả hô hấp, cô vội nhìn con dao nhỏ trong tay Âu Dương Cẩm lần nữa, con dao này giống với dao phẫu thuật, nhìn ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, có thể khẳng định nó vô cùng sắc bén.

Tô Song Song nuốt nước miếng, thấy Âu Dương Cẩm chậm rãi tới gần, đột nhiên nghĩ đến phim kinh dị phan thanh thân mình đã từng xem, cô rất muốn kiên cường, nhưng nước mắt lại không khống chế được ứa ra làm tầm mắt mơ hồ.

"Âu Dương Cẩm, tôi không làm nên tội tình gì, anh bỏ qua cho tôi đi! Thật sự tôi không quen Tần Mặc!" Đến bây giờ Tô Song Song vẫn còn ôm một chút hy vọng, rằng Âu Dương Cẩm không điên đến mức này.

"Giết tôi, anh cũng sẽ ngồi tù, tội gì phải làm vậy chứ!" Tô Song Song thấy Âu Dương Cẩm không có ý định dừng lại, vội vàng đưa ra lý do bản thân cảm thấy thuyết phục nhất.

Âu Dương Cẩm nghe vậy, đột nhiên nhếch môi cười, nhìn bộ dạng hoảng sợ của Tô Song Song, ánh mắt gã lóe lên vẻ khinh thường: "Cô cảm thấy ai sẽ biết tôi giết cô?"

Chữ giết này, Âu Dương Cẩm nói cực kỳ nhẹ nhàng, giống như gã đang thì thầm bên tai người yêu vậy, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức không kịp được run rẩy cả người, bởi vì giờ phút này, cô không dám ôm bất kỳ ảo tưởng nào nữa.

Gã! Cái tên Âu Dương Cẩm điên khùng này, thật sự muốn giết cô!

Buồn cười là, lý do lại vì cô vạch rõ giới hạn với Tần Mặc!

Tô Song Song lui về phía sau, liều mạng lắc đầu, cô không cam lòng! Rốt cuộc kiếp trước có phải cô đào mộ tổ tiên nhà Tần Mặc, hay giết cả nhà anh, mà kiếp này lại phải trả nợ?! Cô còn chưa giải thích được gì!

Âu Dương Cẩm không kiên nhẫn, thật sự gã rất muốn nhìn bộ dạng nổi điên của Tần Mặc, vì vậy gã nhanh chóng đến bên người Tô Song Song, cầm máy quay DV dí sát vào mặt cô.

Gã vung tay phải lên, nhắm thẳng ngay xương quai xanh của Tô Song Song mà đâm xuống.

Bỗng Tô Song Song cảm thấy cổ lạnh buốt rồi đau nhói lên, dường như có chất lỏng ấm áp chảy ra.

Âu Dương Cẩm hành động quá nhanh, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức quên cả việc rên thành tiếng, cô cúi đầu nhìn, máu tươi đã nhuộm đỏ nội y màu trắng sữa.

Nhìn máu của mình, màu đỏ tươi, Tô Song Song chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cô hơi há miệng, ngay sau đó hoảng sợ hét lên.

Âu Dương Cẩm nghe vậy liền nhếch môi cười, nhìn dáng vẻ chật vật hoảng sợ của Tô Song Song qua máy quay, gã không nhìn được nghĩ, chẳng biết Tần Mặc thấy được, sẽ có vẻ mặt đặc sắc nào đây!

"Đúng ! Kêu to hơn một chút, nếu không làm sao Tần Mặc biết cô đau được!" Âu Dương Cẩm có mối hận với Tần Mặc từ nhỏ, theo thời gian, nó đã biến thành chấp niệm khó vứt bỏ.

Chẳng qua tới bây giờ gã chưa có cơ hội vượt qua Tần Mặc, trên thương trường, gã vẫn không tranh được với anh, cho nên lúc này thật vất vả mới

tìm được xương sườn mềm của Tần Mặc, gã liền đi nhằm đường, cho dù mình vạn kiếp bất phục, cũng phải kéo Tần Mặc và người anh để ý xuống!

Âu Dương Cẩm nghĩ vậy, hận ý trong lòng càng sâu hơn, ánh mắt gã nhuộm hồng, là màu sắc điên cuồng, con dao dính máu trong tay lại dí sát vào thân thể run rẩy của Tô Song Song một lần nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Giết Người Phụ Nữ Này (P1)

Một nhát dao của Âu Dương Cẩm, mặc dù không sâu lắm, nhưng rất dài, da thịt cô bị rạch ra, vì Tô Song Song quá căng thẳng, nên máu nhanh chóng chảy xuống, không hề có ý định dừng lại.

Chỉ cần Tô Song Song thấy máu là choáng, lúc này cô cảm giác đầu mình đang lơ lửng, hô hấp không thông, vội vàng thở dốc, nhưng theo nhịp tim đập phồng lên xuống, máu càng chảy nhanh hơn.

Dường như Âu Dương Cẩm cảm thấy bộ dạng giống cá chết của Tô Song Song không còn thú vị gì, gã xoay người đặt máy quay lên kệ rồi trở lại mép giường.

Ngay sau đó gã cúi người kéo Tô Song Song lên, định cởi dây trói hai tay cho cô.

Tô Song Song mơ mơ màng màng, vừa thấy mình sắp được giải thoát, cô nhanh chóng giả chết, tính toán đợi gã hạ phòng bị xuống, sẽ tập kích bất ngờ.

"Ồ? Ha ha!" Âu Dương Cẩm vén ống tay áo Tô Song Song lên, nhìn thấy vòng bạch ngọc che giấu dưới tay áo, gã dừng lại động tác, nở nụ cười.

Gã cười hết sức đắc ý, nhướng mi nhìn Tô Song Song, một bộ cô thật ngu ngốc.

Tô Song Song đang giả chết, không dám cử động, cô hơi híp mắt lại, nhìn chăm chú Âu Dương Cẩm, nhận ra sự ghét bỏ trong mắt gã, cô tự

động xem nhẹ nó.

Tô Song Song thấy gã đột nhiên dừng lại động tác, cả người không khống chế được cứng đờ, cô run sợ tự hỏi: Chẳng lẽ gã nhìn ra mình đang giả chết?

Sau khi Âu Dương cầm kéo cánh tay Tô Song Song, để người cô gần sát vào mình.

Gã nhìn chăm chú cặp mắt ti hí của Tô Song Song, cười gian: "Vòng tay tổ truyền Tần gia ở trên người cô, Tô Song Song! Cô vẫn còn giả ngu nói Tần Mặc không quan tâm mình?"

Một câu Tô Song Song kia, giọng nói gã chột cao lên, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức cả người run rẩy, nghĩ tới vòng tay đòi mạng kia, Tô Song Song muốn khóc, không ngờ rằng Âu Dương Cầm biết cả chuyện này.

"Cái đó... Vì lừa gạt ông nội cho nên tôi mới nhận, tôi... Tôi thấy nó rất đáng giá nên sẽ không trả lại!" Đầu óc vẫn luôn ngu xuẩn của Tô Song Song rốt cuộc cũng đã được khai thông vào lúc này.

Cô không dám nói vòng tay này là Tần Mặc chủ động cho mình, nếu không dựa theo dáng vẻ biến thái của Âu Dương Cầm, không chừng sẽ trực tiếp chặt chân tay cô.

Lời nói của Tô Song Song nhất thời chọc giận Âu Dương Cầm, gã dí sát vào gò má Tô Song Song, hơi thở ẩm ướt phun ngay mặt cô, lạnh lẽo đến rợn người.

Lập tức cả người Tô Song Song cứng đờ, cô không dám cử động, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi, rất sợ rằng chỉ cần hơi run rẩy một cái, sẽ phải dán lên làn da giống độc xà của gã.

Tô Song Song chẳng dám quay đầu, ánh mắt chuyển hướng về phía sau, cẩn thận nhìn Âu Dương Cẩm từng li từng tí.

"Tô Song Song, là cô quá ngây thơ, nên vẫn cảm thấy tôi khờ? Tần Mặc gì đó, nếu như anh ta không muốn đưa, cô nghĩ ai có thể lấy đi? Hử?"

Chữ cuối cùng, Âu Dương Cẩm nâng cao giọng, con dao trong tay gã chuyển động theo từ cuối, nhanh chóng làm rách ống tay áo phải của Tô Song Song.

"Hít...." Cánh tay truyền tới sự đau đớn, làm Tô Song Song giãy giụa kịch liệt, Âu Dương Cẩm gấp người lại, ép cô dưới thân mình, mở to mắt nhìn chăm chăm Tô Song Song.

"Tô Song Song, cô cho rằng mình và Tần Mặc cùng nhau diễn tuồng này, là có thể lừa gạt tôi sao? Tôi muốn để cho anh ta tự cao tự đại... Ha ha... Sau đó hối – hận – đến – chết!"

Âu Dương Cẩm nói xong liền cắt đứt sợi dây trên cổ tay của Tô Song Song, cô vừa định giãy giụa, nào biết Âu Dương Cẩm lqd nhanh hơn một bước, nhanh chóng bấu chặt hai tay cô cố định trên đỉnh đầu.

Tô Song Song căng thẳng thở hỗn hển, nhìn một tay khác của Âu Dương Cẩm đang cầm dao chậm rãi tiến đến đỉnh đầu mình, ngay sau đó một xúc cảm lạnh như băng dán lên cổ tay cô.

Tô Song Song cảm nhận có thứ gì đang loay hoay trên cổ tay, lạnh lẽo đến mức làm cô nổi da gà.

"Anh... Rốt cuộc anh muốn làm gì! Âu Dương Cẩm, anh lại điên rồi! Thật sự tôi không có quan hệ với anh ra! Nếu tôi chết, anh ta cũng sẽ không để ý!"

Tô Song Song không thể chịu nổi áp lực này, cô gằm nhẹ để phát tiết, gào xon, cả người bắt đầu không khống chế được run rẩy, càng ngày càng run hơn.

Nhưng con dao Âu Dương Cẩm đặt trên cổ tay cô không hề rời đi, ngược lại còn dần dần sâu xuống.

"Làm gì, không biết lúc Tần Mặc nhìn thấy cô... máu chảy khô cả người, sẽ có cảm giác thế nào!" Âu Dương Cẩm nói xong, đâm thẳng xuống.

"Hít..." Tô Song Song cảm giác tay phải mình truyền đến cảm giác tê dại, rồi đau nhói lên, sau đó sự đau đớn càng ngày càng lan rộng.

Tô Song Song nhận ra có chất lỏng từ trong cơ thể mình chảy ra mãnh liệt, cô biết rõ đó là máu.

Giờ phút này, Tô Song Song chẳng bao giờ dám mang ảo tưởng không thực tế nữa, cô nhìn người đang đè lên mình, nụ cười điên cuồng hiện trên mặt gã - Âu Dương Cẩm, đôi mắt cong lười liềm hơi híp lại.

Mồ hôi ướt đầm dính vào trán, vô cùng không thoải mái, đột nhiên Tô Song Song cắn mạnh răng, ngồi phắt dậy, nặng nề đung vào đầu Âu Dương Cẩm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Giết Người Phụ Nữ Này (P2)

"Cộp!" Một tiếng vang thật lớn, Tô Song Song cảm nhận được não mình lắc lư dữ dội, ngay sau đó cô buồn nôn, không nhìn được nghiêng đầu ọe ra.

Vốn áo ngủ bằng gấm của Âu Dương Cẩm đang phủ trên người cô, theo tiếng chạm đó cũng rơi xuống, nằm im trên đất.

Hai tay ít bị ràng buộc, Tô Song Song khó khăn ngồi dậy, cô nhúc nhích một chút, cổ tay phải đau nhói lên, máu chảy ra ngoài ồ ạt.

Tô Song Song vừa thấy máu trên cổ tay, đầu càng choáng váng, cô thở gấp, tay trái nhanh chóng nắm chặt tay phải, cố làm cho máu ngừng chảy.

Nhưng Tô Song Song bị mất máu quá nhiều, cả người run rẩy, sức lực chẳng đáng bao nhiêu, cô thở hổn hển nhìn tên Âu Dương Cẩm đang che trán ngồi trước mặt, đôi mắt hiện rõ vẻ sợ hãi.

Thế nhưng ánh mắt Tô Song Song còn mang theo sự dứt khoát, giả sử nhất định hôm nay cô phải chết chỗ này, cũng không chết một cách vô ích được, nếu như chẳng thể bắt Âu Dương Cẩm chịu tội, chắc chắn cô cũng sẽ làm gã không được dễ chịu!

Tô Song Song nghĩ vậy, nhất thời tinh thần chết cũng không sợ phát huy, cô nhào tới, nắm tóc Âu Dương Cẩm, dơ chân định đá nơi yếu ớt nhất của gã.

Không biết có phải Âu Dương Cẩm bị đập đầu nên còn mơ hồ, thế nhưng gã lại mặc cho Tô Song Song nắm tóc mình mà không có phản ứng gì, trong lòng Tô Song Song vui mừng, không thềm đoái hoài tới cổ tay phải đang chảy máu ồ ạt.

Coi như lần này cô đã phát huy sức mạnh của hai lăm năm, lúc còn sống, cũng đã dùng hết sức lực đông tây nam bắc rồi.

Ngay khi chân phải Tô Song Song định đá lên “em trai nhỏ” của Âu Dương Cẩm, đột nhiên gã nhanh chóng chụp cổ chân cô lại theo bản năng.

Tô Song Song run lên, hiểu rõ mình xong rồi, không chừng cổ chân cũng sẽ bị gã bóp nát, nhưng kì lạ cô không cảm thấy đau đớn truyền đến, ngược lại thì đỉnh đầu vang lên tiếng thét kinh hãi: "Song Song, cô... tôi... đây là thế nào?"

Hô hấp Tô Song Song nhẹ đi, cô mở choàng mắt, ngắm khuôn mặt dịu dàng của Âu Dương Minh, cô sững người lại, chớp mắt một cái, Tô Song Song thật sự kích động xuýt nữa là khóc to.

Cô vừa định mở miệng, nhưng Âu Dương Minh đang bị cô đè phía dưới dường như toát ra vẻ mặt thống khổ, anh cau mày, hai tay ôm đầu, lâm vào tình cảnh giãy giụa với chính bản thân mình.

Tô Song Song run lên, nhìn khuôn mặt vằn vẹo của Âu Dương Minh, cô biết rõ anh đang đấu tranh với một nhân cách khác trong cơ thể mình.

Không biết có phải do lâm vào cảnh sống chết, đầu Tô Song Song suy nghĩ thật nhanh, bỗng cô phát hiện ra một chuyện.

Hình như ban nãy vì mình đánh Âu Dương Cẩm, gã mới trở về thành Âu Dương Minh, đó không phải... đôi mắt Tô Song Song sáng lên.

Cô vội vàng dùng hết sức lực cụng mạnh vào đầu Âu Dương Minh, quả thật anh chỉ che chỗ trán đau nhức, không còn giãy dụa nữa.

Thật sự lúc này Tô Song Song mừng đến chảy nước mắt, cô vội vàng nói: "Âu Dương... Minh, anh tỉnh táo! Tỉnh! Ngàn vạn lần chớ kích động, nhanh, chúng ta mau đi ra!"

Âu Dương Minh che trán đang đau đớn không dứt, dường như cũng phát hiện ra chuyện gì, anh ngước đôi mắt hiền dịu lên, nhìn Tô Song Song, rồi cầm con dao vừa bị mình ném xuống đất.

Sau đó, anh không chút do dự đâm mạnh vào cánh tay, đau đớn kịch liệt, làm cả người anh co rút lại, nhưng theo sự đau đớn này, ý thức bị đè nén ngày càng rõ ràng.

Âu Dương Minh được một điểm là rất nhanh nhẹn, anh vừa mới phát hiện, đau đớn, sẽ làm cho mình không còn ngủ mê mệt nữa.

Anh biết rõ nếu ngủ đi, nhất định Âu Dương Cẩm sẽ tỉnh lại, nên anh buộc phải dùng phương pháp cực đoan này để giữ cho mình tỉnh táo.

"A!" Tô Song Song không nghĩ tới chuyện đầu tiên Âu Dương Minh làm khi tỉnh lại là tự đâm mình, cô bị dọa sợ đến mức hét lớn lên.

Một giây kế tiếp, không biết có phải cô rõ mình sẽ không chết, Tô Song Song bình tĩnh lại, buông lỏng người ra, cảm giác đau đớn ngày càng mãnh liệt.

Tô Song Song giơ tay cổ tay phải lên khóc, nhìn Âu Dương Minh vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, cầu cứu: "Mau cứu tôi, máu lại chảy xuống, tôi sẽ chết mất!"

Lúc này Âu Dương Minh mới phát hiện bộ váy màu trắng trên người Tô Song Song dính đầy máu, anh giật mình, vội vàng cầm cổ tay Tô Song

Song lên.

Sau đó anh xé toạt áo mình, băng lại cho Tô Song Song, muốn làm cho máu chảy chậm đi, nhưng vì vừa rồi Tô Song Song hoạt động quá mạnh, vết thương trên cổ tay rách ra, máu không cách nào ngừng chảy được.

Tô Song Song cảm giác máu trong người mình đã cạn kiệt, cho dù không làm gì, trước sau cũng sẽ như vậy, bây giờ cô bắt đầu choáng váng hoa mắt, không còn thấy rõ Âu Dương Minh nữa rồi.

Tô Song Song ưm một tiếng, nước mắt nước mũi cũng không nhịn được chảy xuống: "Tôi còn chưa muốn chết..."

Dĩ nhiên cô không muốn chết, cô chết, Tứ gia làm sao bây giờ, hơn nữa cô còn chưa nói mã thẻ ngân hàng cho Tô Mộ, mặc dù tiền không nhiều, nhưng cũng không thể cố gắng hết cho ngân hàng được!

Âu Dương Minh run rẩy, vội vàng ôm Tô Song Song vào ngực, người cô lạnh buốt, theo nhiệt độ hạ xuống, Âu Dương Minh cảm nhận sinh mạng Tô Song Song cũng dần trôi đi.

Cánh tay anh đang rất đau, nhưng giờ phút này anh không lo được nhiều như vậy, vừa dùng sức ôm cô, hơi lão đảo, anh ổn định người mình, bắt đầu liều mạng chạy ra ngoài chạy.

Chỉ là mới chạy hai bước, vừa mới lao ra cửa, đã bị mấy người áo đen ngăn lại, tên cầm đầu nhìn lướt qua Tô Song Song trong ngực Âu Dương Minh.

Sau đó mặt gã không chút cảm xúc ra lệnh: "Ngăn bọn họ lại! Cầm thiếu gia dặn, nếu anh ta có ý định cứu người phụ nữ này, thì giam lại, sau đó giết chết cô ta!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bổng Dưng Phá Sản (P1)

Bây giờ Tô Song Song vẫn còn tỉnh, nhưng thật sự cô hy vọng mình có thể ngất xỉu đi, không cần phải đối mặt với thực tế tàn khốc như vậy.

Bà mẹ nó! Âu Dương Cẩm đúng là tên biến thái, ngay cả chuyện này cũng tính toán được, rốt cuộc là có bao nhiêu thù hận mà cho dù gã đã ngủ say, cũng không bỏ qua cho cô!

Âu Dương Minh nghe vậy, cả người căng cứng, anh trầm mặt, nhìn mấy người mang đồ đen: "Không phải tôi cứu, mà là giết cô ta bằng cách khác!"

Tô Song Song choáng váng vùi đầu vào ngực Âu Dương Minh, kích động níu chặt vạt áo anh, cũng may chỉ số IQ của Âu Dương Minh cao! Phản ứng rất nhanh!

Mấy tên mang đồ đen đứng đối diện vừa thấy cả người Âu Dương Minh toát ra khí chất dị thường, bỗng không thể nắm chắc được đây là người nào.

Bọn họ nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt cả bọn tập trung vào tên áo đen cầm đầu, dường như đang chờ gã ra quyết định.

Cả người Âu Dương Minh vẫn căng cứng, anh cảm nhận được Tô Song Song đang nắm vạt áo mình, còn tưởng rằng cô đau không chịu nổi, mà cánh tay Tô Song Song đã nhuốm một màu đỏ của máu tươi, nhìn vô cùng ghê người.

"Cút ngay!" Đột nhiên Âu Dương Minh quát một tiếng, khí thế này, cho tới bây giờ Tô Song Song chưa từng thấy, ngay cả cô cũng run rẩy.

Mấy tên áo đen sừng sờ, bình thường bọn họ quan sát Âu Dương Minh, phát hiện ra rằng anh ta rất ôn hòa, không bao giờ nói chuyện lớn tiếng.

Giờ phút này, tên cầm đầu thật sự cảm thấy đây chính là Âu Dương Cẩm tính tình quái gở.

Gã hơi né người, cúi đầu xuống, cung kính Âu Dương Minh, mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng vừa mới bước qua tên áo đen, gã liền đi theo sau anh.

Nhất thời Âu Dương Minh cảm thấy hô hấp bắt đầu dồn dập, anh cúi đầu nhìn lướt qua sắc mặt ngày càng trắng, hơi thở ngày càng yếu của Tô Song Song, biết rõ không thể kéo dài được nữa.

Anh cắn răng quay đầu hung tợn nhìn chăm chăm tên áo đen đi phía sau, thốt ra một câu cực kì không phù hợp với tính cách mình: "Tôi không thích có người xem tôi biểu diễn trên giường!"

"Hít!" Tên áo đen chợt hít vào một hơi, vội vàng dừng chân lại, nhưng đôi mắt vẫn còn mang theo sự nghi ngờ.

Nếu quả thật là Âu Dương Cẩm, với tính cách biến thái đó, sẽ chẳng thèm để ý có người nhìn hay không!

"Ngài Âu Dương, ngài vẫn nên ở trong phòng, dù sao ngoài đây không có DV, không thể cho Tần Mặc nhìn được!" Xem chừng tên áo đen cầm đầu này quyết không để cho Âu Dương Minh đi ra.

Âu Dương Minh cảm nhận được người Tô Song Song ngày càng lạnh, đôi mắt vẫn luôn hiện dụ bóng đỏ ngầu, anh gầm nhẹ một tiếng, làm bộ muốn xông ra.

Nhưng mới vừa động dậy một chút, đã bị tên áo đen bắt được, kiên quyết kéo cô xuống, bọn họ đã biết Tô Song Song là kẻ chắc chắn phải chết, cho

nên ra tay không có nửa phần dịu dàng.

Tô Song Song chỉ cảm thấy cả người bịch một phát, ngay sau đó hai chân truyền tới đau đớn kịch liệt, nhất là cổ chân trái bị Âu Dương cầm bóp lệch, đau đến mức người cô đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Ư!" Tô Song Song không nhịn được đau đớn rên một tiếng, sau đó tay cô bị tên áo đen kéo, vắt ngược cả người lên, cô đang đau muốn chết đi.

Tô Song Song hơi híp mắt lại, nhìn Âu Dương Minh bị giữ chặt lại, lòng cô trầm xuống, nghĩ rằng thật sự bây giờ đã hết đường chạy.

Tô Song Song quá mệt mỏi, cho tới bây giờ cô chưa từng phải chịu đau đớn như vậy, hơn nữa còn hết sức lạnh lẽo, cả người cô run rẩy, dường như cảm giác buồn nôn ngày càng mãnh liệt.

Tô Song Song ngược đầu lên, nhìn ánh đèn sáng trưng, cảm thấy quá mệt, sau khi cha mẹ mất, cô vẫn kiên cường sống, không có người thân, luôn phải lẻ loi một mình.

Giờ phút này, đột nhiên Tô Song Song cảm thấy nhắm mắt lại vĩnh viễn cũng tốt vô cùng, nhưng ngay lúc định buông tha sự sống chết của bản thân, đột nhiên một bóng đen che hết tầm mắt cô.

Tô Song Song híp mắt nhìn, bỗng thấy một đôi mắt đào hoa lạnh như băng vẫn luôn khắc sâu vào trí nhớ mình.

Tô Song Song nghĩ có lẽ đã chết, hoặc là mình đang nằm mơ, nếu không sao đôi mắt luôn lạnh giá ấy lại tràn đầy sự lo lắng và đau lòng.

Ngay sau đó đôi mắt này bùng lên lửa giận, lóe lên màu đỏ diêm dúa lẳng lơ, làm Tô Song Song có ảo giác, dường như cô rất quan trọng đối với anh.

Nhất thời cảm giác không chân thật này làm cho Tô Song Song sống lại, cô há miệng, tựa như không phát ra được lời nào, nhưng giọng nói khàn khàn tựa như tiếng khóc lại truyền thẳng vào tai Tần Mặc.

"Tần Mặc..."

Một phút đó, Tần Mặc cảm giác tim mình bị bóp nghẹn, anh vội vàng ôm Tô Song Song vào ngực, nhìn những tên áo đen đang bị khống chế khắp phòng.

Cặp mắt vốn lạnh lùng nay bùng lên lửa giận ngập trời, anh nhanh chóng ôm Tô Song Song chạy ra ngoài, chỉ để lại một câu: "Chờ tôi về xử lý!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Bồng Dưng Phá Sản (P2)

Tô Song Song còn chưa tỉnh lại, đã ngửi được mùi thuốc sát trùng khó chịu, cô cau mày, thầm nhổ nước bọt: Chẳng lẽ đây là mùi của địa phủ? Thật sự là quá gài bẫy mà!

Nhưng một giây kế tiếp, Tô Song Song chợt mở mạnh hai mắt ra, thấy trần nhà trắng như tuyết, cô ngẩn người, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn xung quanh.

Động dậy một chút, xương quai xanh và trán lại truyền tới sự đau đớn tột cùng, nhưng cô lại mừng như điên, bởi vì còn có thể cảm thấy đau đớn, chắc chắn cô vẫn chưa chết.

“Chỗ đó không thoải mái?” Tô Song Song còn đang vui sướng vì vừa mới thoát chết nên chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một giọng nói khàn khàn truyền đến từ tai phải.

Cô quay đầu nhìn, ngay lập tức thấy Tần Mặc đang ngồi trên ghế, nhưng cô lại nhúu chặt mày, vẫn còn hoài nghi có phải đầu mình bị đụng đến mức hỏng rồi không.

Vì thật sự cô không có cách nào liên hệ người đàn ông trước mặt với tổng giám đốc lạnh lùng hà khắc ngang ngược bá đạo kia.

Tần Mặc mang bộ âu phục màu đen nhẵn nhịu, trên mặt hiện rõ sự tiêu tụy, cằm lún phún râu, tóc xốc xếch, nhìn kiểu nào cũng giống như ông chú đẹp trai lưu lạc đầu đường.

Bộ dáng này thật sự muốn bao nhiêu nghèo túng thì có bấy nhiêu, Tô Song Song nháy nháy mắt, sau đó giật cổ mình, cảm giác xương quai xanh đau nhức dữ dội.

Một lần nữa cô khẳng định mình không hề nằm mơ, Tần Mặc thấy Tô Song Song ngây ngốc nhìn mình, còn tưởng rằng cô không thoải mái, định đứng dậy gọi bác sĩ, chỉ nghe giọng nói khàn khàn của Tô Song Song cất lên, cô hết sức nghiêm túc hỏi "Tần Mặc, anh phá sản?"

"?" Tần Mặc dừng chân lại, cúi đầu nhìn Tô Song Song, khi thấy đôi mắt to tròn của Tô Song Song lộ ra vẻ thương cảm, nhất thời anh hiểu rõ trong đầu cô đang chứa thứ gì.

Nhưng Tần Mặc không phản bác, anh ngồi xuống ghế, nhìn Tô Song Song chăm chú rồi chậm rãi mở miệng, tựa như lời anh sắp nói rất nghiêm trọng.

"Ừ, tôi bị phá sản rất nặng, Tô Song Song, nếu như tôi không còn gì, cô có thể chăm sóc tôi hay không?"

"Cái gì?" Tô Song Song nháy nháy mắt, làm ra dáng vẻ hoảng sợ, định trả lời theo thói quen, anh với tôi có quan hệ gì đâu! Dù sao anh cũng sắp chết, sao không buông tha cho tôi! Chẳng lẽ kiếp trước tôi đào mộ tổ tiên nhà anh thật?

Nhưng Tô Song Song nhìn dáng vẻ chán chường của Tần Mặc, không biết tại sao lại cảm thấy chua xót nghẹn ngào, trong ấn tượng của cô, Tần Mặc luôn luôn phong độ, chứ không phải có bộ dạng này.

Hơn nữa cô lại tổn calo động não, nhớ tới đôi mắt đầy hoảng sợ của Tần Mặc trước khi té xỉu, ánh mắt anh mang theo sự lo lắng sâu đậm, làm cho cô cảm thấy rất ấm áp, truyền thêm sức mạnh giúp cô sống tiếp.

Cô cúi đầu xuống, cắn môi, giờ phút này, tim đập rất nhanh, cô nhanh chóng suy nghĩ, ngay cả sự đau đớn trên người cũng quên.

Nếu như Tần Mặc mất tất cả, vậy cô có ý tứ với anh không còn là với cao, cũng chẳng phải là có mục đích tiếp cận nữa.

Vậy không phải cô có thể suy nghĩ thoáng hơn, tại sao Tần Mặc lại đặc biệt đối với cô như thế.

"Tôi..." Tô Song Song vừa định mở miệng nói rằng mình có thể suy nghĩ việc này, hoặc là không có liên hệ trả lời để tôi nuôi anh luôn cũng được.

Ở thời khắc vô cùng hồi hộp căng thẳng, đột nhiên cửa bị đẩy ra, ngay sau đó một tiếng thét kinh hãi, rồi đến tiếng đồ vật rơi xuống đất vang lên.

"Song Song, rốt cuộc cô cũng chịu tỉnh!" Đây đúng chuẩn sư tử Hà Đông rống, Tô Song Song không cần ngẩng đầu cũng biết người tới là Tô Mộ.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên như cũ, vì cô nghĩ tới chuyện thiếu chút nữa mình đã nói với Tần Mặc những lời không có liên hệ cũng chẳng biết xấu hổ đi chiếm tiện nghi người ta, mắc cỡ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tô Mộ kích động vừa khóc vừa cười, Tô Song Song rất sợ cô ấy khóc sẽ nhào tới giường mình đầu tiên, chỉ có thể đỏ mặt ngẩng đầu, định an ủi Tô Mộ vài câu.

Nào biết Tô Mộ nhìn thấy mặt của Tô Song Song, thét lên một tiếng, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức cả người run lên.

"Song Song, không phải cô sốt đấy chứ, sao mặt lại đỏ như vậy, để tôi đi gọi bác sĩ! Cô chờ ở đây!"

Tần Mặc vẫn một mực chờ câu trả lời Tô Song Song, khuôn mặt đông cứng của anh hiện rõ vẻ thất vọng, nhưng khi nhìn thấy Tô Song Song lộ ra vẻ mặt đỏ như đất khi, đôi môi mím chặt cũng buông lỏng ra, tâm trạng coi như đã chuyển biến một trời một vực rồi.

"Ai!" Tô Song Song muốn gọi Tô Mộ lại, nhưng cô ấy chỉ vội vã chạy đi, chừa cho cô cái bóng lưng, nhất thời Tô Song Song cảm thấy vô cùng bi ai.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, giấu đầu lòi đuôi cười ha ha nói: "Là tôi lên cơn sốt!"

Tần Mặc tiếp tục mở miệng, thế nhưng anh lại nhắc đến vấn đề kia, tựa như không nghe được câu trả lời của Tô Song Song, sẽ không cam lòng.

"Cô sẽ chăm sóc tôi sao?"

Một lần nữa Tô Song Song nghe những lời này của Tần Mặc, cả người không khống chế được run rẩy, lòng cô đang điên cuồng gầm thét!

Ông trời ạ! Đất ơi! Chuyện một boss cao ngạo lạnh lùng như vậy đi yêu cầu người ta nhận nuôi mình là sao! Ngài tạm tha người vừa mới thoát chết như tiểu nhân được không?!

Tô Song Song cảm thấy nếu không phải lúc trước cô mất máu quá nhiều, lúc này khẳng định bị lời nói làm nũng vừa thực vừa ảo của Tần Mặc làm cho chảy máu rồi.

Thật ra thì gương mặt boss vẫn cứng ngắt lạnh lùng như cũ, câu nói vừa rồi cũng chẳng có gì bất thường, không biết Tô Song Song nghe thế nào lại ra sự đáng yêu trong đó.

Tựa như chứng thực cho não của Tô Song Song hoạt động bất thường, nhất thời mũi nóng nóng, cô vội vàng lúng túng ngửa đầu lên.

"Chuyện đó... Tôi nghĩ rằng có thể là do ngày hôm qua mũi tôi bị thương, nên lúc này không khống chế được chảy máu mũi!"

Đối với những lời này, Tô Song Song hết sức hài lòng, thứ nhất đã giải thích mình chảy máu mũi là bất đắc dĩ, thứ hai, lãng đi vấn đề ban nãy làm cho người ta lúng túng, nếu không thật sự cô sẽ không có liên hệ đi nuôi Tần Mặc!

Tần Mặc vẫn dùng vẻ mặt đông cứng nhìn Tô Song Song, không rõ lắm nãy giờ Tô Song Song bày ra vẻ mặt đủ cảm xúc đó là muốn biểu đạt ý gì.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Sẽ Chăm Sóc Tôi Sao? (P1)

Bỗng căn phòng rơi vào trầm mặc, trước yêu cầu thu dưỡng của boss, Tô Song Song đã nghĩ quá nhiều, chẳng cách nào thu lại ngay lập tức được.

Cô rất thiếu kiên nhẫn, lặng lẽ dùng ánh mắt soi mói Tần Mặc, nhưng boss thâm tâm nào đó vẫn nhìn cô lạnh nhạt như cũ.

"Chuyện đó... thật sự..." Tô Song Song lắp bắp, cô hiểu rõ boss chẳng hề bị mắc lừa mà trúng chiêu đổi chủ đề này.

Đôi mắt lạnh lùng đào hoa của Tần Mặc chiếu thẳng vào Tô Song Song, tựa như muốn nhìn sâu linh hồn cô, lộ ra một chút cố chấp, anh chậm rãi mở miệng, không hề bỏ qua hỏi: "Cô có chăm sóc tôi hay không?"

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời Tần Mặc lặp lại một câu nói tới ba lần, mà không chừng Tô Song Song cũng là người duy nhất có thể nghe boss lặp lại ba lần.

Nhưng giờ phút này Tô Song Song không cảm thấy đây là chuyện vô cùng vinh hạnh, ngay lúc cửa phòng mở ra, Tô Song Song thấy Tần Mặc định cất lời, cô rất sợ anh lại hỏi những câu mập mờ ngay trước mặt Tô Mộng nhiều chuyện kia.

Không biết có phải nghe theo tiếng lòng hay không, Tô Song Song cầu nguyện đức mẹ Ma-ri-a, nhìn Tần Mặc đang dùng ánh mắt đáng thương yêu cầu mình chăm sóc nuôi dưỡng anh.

Cô cảm thấy tựa như có người tên là liêm sỉ trong thân thể mình vỡ vụn ngay lập tức, Tô Song Song gật nhẹ đầu một cách vô thức.

Sau này mỗi lần Tô Song Song nghĩ đến hành vi ngu xuẩn của mình hôm nay, cô cảm thấy chắc chắn là đầu có vấn đề nên mới đồng ý như vậy, thế nhưng lại nhìn ánh mắt điên cuồng chiếm hữu của boss thành em gái vô cùng đáng thương.

Tần Mặc thấy Tô Song Song gật đầu, vẫn nhìn chăm chăm Tô Song Song như cũ, đột nhiên khước miệng anh hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười yếu ớt.

Tô Song Song cảm thấy nụ cười này tựa như ánh mặt trời chiếu sáng bóng đêm, rực rỡ chói mắt, làm cho cô chìm đắm vào nó.

Ngay tại lúc Tô Song Song hoàn toàn đổ gục trước boss, Tô Mộ vừa vặn kéo Đông Phương Nhã đang dẫn đầu một nhóm bác sĩ đến.

Tô Song Song bị một hàng áo trắng bao trùm, rốt cuộc cô cũng lấy lại tinh thần, hình như cô quên một chuyện rất quan trọng!

Em gái nó! Cô đang bị thương mà! Hơn nữa bị thương không hề nhẹ!

Khi nhận ra mình đang bị thương, Tô Song Song đã cảm thấy chỗ nào trên người cũng đau, khó trách, vì lúc này toàn thân cô đều có vấn đề!

Cổ chân trái gãy xương, cổ tay phải bị bóp nát, xương quai xanh cũng đau dữ dội, trên người toàn vết bầm tím, quan trọng là, đầu đau nhức tưởng chừng như có mũi sắt ném vào.

Tô Song Song bị ai nhìn cổ chân trái bó thạch cao, lại chuyển ánh mắt sang cổ tay phải bị băng bó như bánh chưng.

Không biết có phải Âu Dương đam quá sâu, giờ Tô Song Song mới chú ý tới, cổ tay phải của mình không cử động được, cô thầm run sợ giật giật

giật tay phải, thấy nó vẫn hoạt động linh hoạt, vội thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may Âu Dương Cẩm không mất trí cắt đứt gân tay, nếu không cô chẳng thể làm gì được, chỉ biết động não vẽ truyện tranh cho con gái, sau này biết sống thế nào!

Tần Mặc an tĩnh ngồi bên cạnh nhìn bác sĩ kiểm tra thân thể cho Tô Song Song, ánh mắt anh quét từ trán Tô Song Song rồi đến xương quai xanh, cổ tay, cổ chân, đôi mắt đào hoa vốn mang theo một chút ảm áp mắt bây giờ hoàn toàn lạnh giá.

Bộ dáng Đông Phương Nhã rất nghiêm túc, nhìn hết sức chuyên nghiệp, chẳng qua cánh tay trắng nõn sờ sờ trên người Tô Song Song làm lộ rõ bản chất của cô ấy.

Bởi vì từ đầu tới cuối Đông Phương Nhã kiểm tra thật đúng là lừa người, cô ấy lười biếng liếc mắt, ngay sau đó nhẹ nhàng chớp mi, quay đầu nhìn boss đã tức giận tới giới hạn cuối.

Giọng của Đông Phương Nhã rất nghiêm túc: "Não chấn động nhẹ, trên người nhiều vết thương lớn nhỏ, vết thương trên cổ tay phải hơi bầm tím, xử lý đúng cách, sẽ không lưu sẹo lớn, ừ... còn cổ chân trái... gãy xương không nặng, nghỉ ngơi một tháng là được rồi."

Mặc dù Đông Phương Nhã nói rất máy móc, nhưng cô lại cố ý nhấn mạnh mấy từ nhẹ, rõ ràng không hề hài lòng với việc chỉ vì một bệnh nhân bình thường chưa đến mức sắp chết đã vội vàng gọi cô.

Tần Mặc nghe vết thương trên người Tô Song Song không nghiêm trọng lắm, cả người vẫn luôn căng thẳng đến mức sắp phát điên rồi cuộc cũng bình tĩnh lại.

Anh nhìn lướt qua Đông Phương Nhã đang hết sức kìm nén, ra lệnh bằng giọng nói còn máy móc hơn: "Gấp bốn lần, một vết sẹo nhỏ cũng không

được lưu lại."

Đông Phương Nhã nghe tới bốn lần, đôi mắt sáng lên, cô nhếch môi khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Không thành vấn đề, sau khi vết thương khép lại thì chỉnh hình một chút là ok rồi! Bảo đảm da còn đẹp hơn so với lúc trước!"

Tô Song Song bị y tá bác sĩ nắn qua nắn lại, chỗ không đau cũng bắt đầu nhói lên, cô cau mày, bởi vì đau nhức, trên trán lại bắt đầu nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Tần Mặc nhận ra điều này, đứng dậy đi tới cạnh cô, cầm khăn tay mềm mại lên, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Sẽ Chăm Sóc Tôi Sao? (P2)

Đông Phương Nhã nhìn cảnh này, đôi mắt lóe sáng lên, giống như được thấy chuyện rất xúc động lòng người, cô vô cùng cao hứng, không hề có ý định rời đi.

Mà Tô Mộ đứng bên cạnh đang lo lắng nhìn Tô Song Song nằm trên giường, cô luôn nghĩ rằng đời Tô Song Song đã hoàn toàn rơi vào tay Tần Mặc rồi.

Mặc dù Tô Song Song mơ mơ màng màng, nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt làm cho người ta không thoải mái này của Đông Phương Nhã, cô hơi nghiêng đầu, định giả chết coi như không nhìn thấy.

"Sao lại làm cô ấy đau?" Tần Mặc nhìn Tô Song Song nhú chặt mày, tâm trạng lại xuống thấp, cuối cùng boss cũng giận dữ, có thể không phải chỉ là chảy máu đơn giản như vậy.

Nhất thời Đông Phương Nhã cảm giác có một cơn gió lạnh tràn qua, cô nhìn Tô Song Song, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra vẻ bị đánh bại.

"Cơ thể cô ấy quá nhạy cảm, cảm giác đau sẽ nhiều hơn so với người bình thường, nên mới chỉ có một ít vết thương đã đau không chịu nổi, biện pháp duy nhất, là chích thuốc giảm đau, thế nhưng tôi đề nghị không nên làm như vậy."

Đông Phương Nhã ngừng lại, dường như ánh mắt thoáng qua một chút chế nhạo: "Chích thuốc nhiều lần sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh, cho nên cô ấy chỉ có thể ráng chịu đựng thôi."

Không biết tại sao, Tô Song Song luôn cảm thấy lúc Đông Phương Nhã nói chỉ số thông minh có ảnh hưởng, nụ cười nơi khóe miệng rất khả nghi.

Cô hừ lạnh, biểu thị sự bất mãn, bây giờ chỉ đành nhắm mắt lại mà chấp nhận số phận, cố nén cơn đau, Tô Song Song rất hy vọng mình có thể gạt xui đi, không cần phải chịu đựng cảm giác cơ thể khỏe mạnh bị nghiền nát.

Bị nghiền... bị nghiền nát, trong nháy mắt Tô Song Song lại lóe lên một ý nghĩ, sao chuyện này giống như đang tra tấn kẻ thứ ba trong truyền thuyết vậy.

"Ừ." Tần Mặc đáp trả một tiếng, Đông Phương Nhã thấy mình không còn chuyện gì, dẫn một đoàn bác sĩ đi ra ngoài.

Nãy giờ Tô Mộ đứng bên cạnh nhìn, nhất thời cảm giác mình đúng là kỳ đà cản mũi, không cam lòng đi ra theo.

Tô Song Song mơ màng suy nghĩ lung tung, quên hẳn còn có boss đang lau mồ hôi cho mình, cô yên tâm ngủ thiếp đi.

Tần Mặc ngồi bên cạnh nhìn Tô Song Song đã ngủ, anh đứng dậy đi ra ngoài, Tô Mộ cùng với Bạch Tiêu, Dương Hinh vừa mới chạy tới đang đợi ngoài cửa nãy giờ vội đứng lên.

"Thật may không có chuyện gì xảy ra!" Bạch Tiêu thở phào nhẹ nhõm, anh có cảm giác như vừa thoát chết sau tai nạn.

Dương Hinh gật nhẹ đầu, chẳng qua ánh mắt vẫn hồng hồng như cũ, cô cố ý đứng cạnh Tô Mộ, giữ khoảng cách với Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu nhìn Tô Mộ chắn giữa mình và Dương Hinh, trong lòng không được thoải mái, nhưng chẳng biết tại sao, cuối cùng anh lại đổ lỗi cho thói quen, bởi vì lúc trước Dương Hinh vẫn luôn sát lại gần anh.

Sát lại gần, Bạch Tiêu thầm run lên, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, Dương Hinh luôn bám sát bên cạnh, mà dần dần nó cũng thành thói quen của anh.

Bạch Tiêu phiền não vò tóc mình, ngồi trên ghế ngoài hành lang suy nghĩ.

"Anh ta sao vậy?" Tần Mặc tựa vào cửa phòng bệnh, móc ra gói thuốc từ trong túi quần, đốt một điếu còn sót lại, ngậm lên môi.

Bình thường Tần Mặc không hút thuốc lá, chỉ lúc không khống chế được bản thân mới lấy thuốc ra hút liên tục.

Mặc dù Tần Mặc không nói là ai, Bạch Tiêu cũng biết anh đang nói mình, nhất thời càng thêm phiền não, tung một quyền vào thành ghế.

"Ầm!" một tiếng vang thật lớn, ngay cả chân mày Bạch Tiêu cũng không hề nhú, có thể thấy tâm trạng anh rất tệ.

Dương Hinh vội vàng nhìn, ánh mắt cô toát ra vẻ lo âu, thế nhưng sau một giây, lại bị mạnh mẽ ép xuống, cô quay đầu, không thèm nhìn bàn tay bị thương của Bạch Tiêu.

Nhất thời Tần Mặc hiểu rõ, ánh mắt lóe lên sự phiền não, thế nhưng anh che giấu ý nghĩ trong lòng rất nhanh, lạnh lùng cất giọng: "Bị người của Âu Dương gia mang về?"

"Ừ! Là tôi thiếu sót, không nghĩ tới Âu Dương gia lại coi trọng gã như vậy, xem trọng một tên biến thái!" Bạch Tiêu nhớ lại cảnh Tần Mặc ôm Tô Song Song chạy ra ngoài, ngay cả một người luôn xem nhẹ mọi chuyện như anh cũng cảm thấy tức giận ngút trời.

Bộ váy trắng Tô Song Song mang trên người nhiễm một màu đỏ tươi, cho dù cổ tay đã xử lý đơn giản, máu vẫn không cầm được chảy ra ngoài,

nhìn thấy mà giật mình.

Khuôn mặt Tô Song Song tái nhợt, ngay cả cánh tay lộ ra ngoài cũng không có một chút huyết sắc, lúc ấy Bạch Tiêu thật sự bị dọa sợ, nhìn cả người Tần Mặc run rẩy ôm Tô Song Song chạy ra ngoài, chỉ vội vàng bỏ lại một câu.

Bạch Tiêu thấy đôi mắt Tô Song Song luôn cười híp nay nhắm chặt không mở, chẳng biết có phải là vì đau đớn, cô cau chặt mày, anh cảm thấy thể loại hành hạ con gái nhà lành thành bộ dạng như vậy thật sự không phải là người.

Lúc Bạch Tiêu bắt Âu Dương Minh lại, anh không chút suy nghĩ đập thật mạnh, nhìn gã nằm sấp trên mặt đất, ngược đầu lên, trong mắt hiện rõ vẻ lo âu và hối hận.

"Song Song có sao không nhi!" Gã gầm nhẹ một tiếng, Bạch Tiêu sững sờ, đột nhiên không rõ lắm, rõ ràng chính gã làm cho Tô Song Song thê thảm như vậy, còn ở đây mè nheo khóc chuột làm gì!

Chỉ ngần người trong chốc lát, biến cố đã xảy ra, không biết một đám người mang áo đen ở đâu xông tới, tập kích bất ngờ, Bạch Tiêu phản ứng không kịp, để cho bọn họ cứu Âu Dương Minh đi.

Mỗi lần Bạch Tiêu nghĩ đến chuyện này đều cảm thấy áo não không thôi, Âu Dương Minh thật sự rất hèn hạ, lại dùng chiêu này kéo dài thời gian!

Bởi gì mấy ngày qua Tần Mặc luôn bên cạnh chăm sóc Tô Song Song, anh chẳng có cơ hội nói ra chuyện này.

"Không sao, xem ra Âu Dương gia nhân cư vi bất thiện đủ rồi." Rất hiếm thấy Tần Mặc nói câu nào dài như vậy, nhưng chữ nào cũng lạnh lẽo, làm cho người nghe xong bất giác run lên.

"Mặc, anh có tính toán gì?" Bạch Tiêu bắt đầu nghiêm túc, cả người cũng lộ ra vẻ lạnh lùng, quả thật là người một nhà với Tần Mặc, không hề giống người thường.

"Từ hôm nay trở đi, tôi phá sản."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Đến Nhà Cô Ở Đi! (P1)

Tần Mặc hít một hơi thuốc thật sâu, quay đầu nhìn lướt qua Tô Song Song bên trong phòng bệnh, đột nhiên nghĩ đến điều gì, anh di điều thuốc cầm trong tay vào gạt tàn đã chuẩn bị sẵn.

"Cái gì?" Đừng nói Bạch Tiêu, ngay cả Dương Hình và Tô Mộ cũng kinh ngạc hô thành tiếng.

Ngược lại Tần Mặc không có vẻ mặt đặc biệt gì, vẫn là một bộ dạng bình thản, rất hiếm thấy anh kiên nhẫn giải thích: "Tôi nói mình phá sản, cô ấy đã đồng ý sẽ chăm sóc tôi."

Bạch Tiêu sửng sốt, phản ứng đầu tiên, khuôn mặt đầy vẻ cô đơn và tự trách hoàn toàn biến mất, ánh mắt lập tức mang theo sự chế nhạo, sau đó giờ ngón cái về phía Tần Mặc, không nhịn được trêu chọc: "Không hổ là em trai tôi, thủ đoạn này được!"

Dương Hình ở bên cạnh Tần Mặc và Bạch Tiêu từ nhỏ rồi cuộc cũng hiểu anh có ý đồ gì, chẳng qua đôi mắt hồng hồng tràn đầy vẻ không tưởng tượng nổi.

Tần Mặc lại vì Tô Song Song ngồi vào vị trí này, cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt đào hoa lạnh nhạt của Tần Mặc bộc lộ ra ham muốn cố chấp muốn chiếm làm của riêng.

Dương Hình không nhịn được thàn than: Thật không biết cố chấp muốn chiếm người ta làm của riêng như vậy, là tốt hay là xấu.

Đầu óc Tô Mộ mơ màng, lúc đầu còn tưởng rằng Tần Mặc thật sự phá sản, nhưng khi nhìn bộ dạng Bạch Tiêu không đúng lắm, sau đó cô cũng hiểu, há miệng vừa muốn hét lên, ánh mắt lạnh lùng của Tần Mặc liền quét tới.

Tô Mộ lập tức ngoan ngoãn im miệng, chẳng qua nhìn Tần Mặc mang theo dấu chấm hỏi, mặc dù cô giúp Tần Mặc, nhưng điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương Tô Song Song.

Tần Mặc hiểu Tô Mộ thật tâm thật lòng với Tô Song Song, anh tương đối kiên nhẫn, giải thích thêm một câu: "Thuận lợi để chăm sóc cô ấy."

Chuyện lần này hoàn toàn làm Tần Mặc khẳng định tầm quan trọng của Tô Song Song đối với mình, cho đến bây giờ anh vẫn không cách nào quên lúc nhìn thấy cả người Tô Song Song đầy máu me, sự sợ hãi trong lòng lại tuôn ra.

Cảm giác sợ hãi này đối với Tần Mặc mà nói rất xa lạ, nhưng một giây đó anh đã thấm thía hiểu được, sự sợ hãi ấy đã khắc sâu tận xương tủy mình.

Lúc anh ôm Tô Song Song chạy ra ngoài, cảm giác sinh mạng Tô Song Song trôi qua từng chút một, người anh cũng không khống chế được run rẩy.

Coi như bây giờ, đã qua hai ngày, nhưng chỉ cần nghĩ đến tình huống lúc đó, anh vẫn còn hơi run rẩy.

Cho dù biết chẳng qua là Tô Song Song mất máu quá nhiều nên hôn mê, nhưng hai ngày nay anh cứ nghĩ đến, sợ tới mức không ngủ không nghỉ, rất sợ chỉ cần vừa nhắm mắt, Tô Song Song sẽ rời khỏi anh.

Tần Mặc suy nghĩ hai ngày hai đêm, anh vẫn chẳng biết đây có phải gọi là tình yêu hay không, nhưng khi Tô Song Song mở mắt ra, rồi nhìn thẳng

vào anh, trong lòng đã tự có câu trả lời.

Nếu không là tình yêu, anh vẫn biết đời này mình đã nhận định người phụ nữ này, cô là của anh, chỉ có thể là của một mình anh đấy!

Hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, Tô Song Song là xương sườn mềm của anh đã bị lộ ra, bây giờ Tô Song Song vẫn chưa hiểu rõ lòng mình, Tần Mặc không thể ép buộc cô ở bên cạnh, nếu không sẽ phản tác dụng, hù dọa Tô Song Song chạy mất.

Cho nên Tần Mặc nghĩ ra biện pháp này, mặc dù biết lúc sự việc bại lộ sẽ làm cho Tô Song Song sinh lòng oán giận, thế nhưng bây giờ anh đã chẳng cách nào chịu được nếu Tô Song Song không ở cạnh mình.

Tô Mộ nhớ lại, hôm đó Tần Mặc rất điên cuồng, Tô Mộ cũng nhìn được, cô không nghi ngờ tình cảm của Tần Mặc dành cho Tô Song Song.

Cô đã sớm biết Tô Song Song có ý tứ với Tần Mặc, chẳng qua cô ấy thật sự là người đặc biệt nhất gan, có lẽ cũng chỉ biện pháp mới làm cho Tô Song Song thấy rõ lòng mình.

Cô nhìn phòng bệnh, gật nhẹ đầu: "Tôi biết, tôi sẽ không nói!"

"Âu Dương gia bên kia cứ tiến hành theo kế hoạch." Tần Mặc liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, vốn đang cười đều trong nháy mắt mặt lại đầy vẻ nghiêm túc.

Ngay sau đó đôi mắt Bạch Tiêu toát ra sự ngoan độc, lần này Âu Dương gia cứu Âu Dương Minh đi, có thể thấy là ngầm cho phép gã đối phó với Tần Mặc, đám lão già kia yên tĩnh vài năm quả thật vẫn không nén được tức giận.

Nếu bọn họ muốn tìm đường chết, dĩ nhiên chúng ta sẽ không khách khí lại rồi, Bạch Tiêu nghiêm túc gật đầu, nhìn về phía Tần Mặc.

"Yên tâm! Nhất định tôi sẽ khiến bọn họ biết hậu quả khi gây ra việc này!" Âu Dương Minh đã chạy thoát từ tay anh, đối với một người luôn tự đại như Bạch Tiêu, chuyện này xem như vô cùng nhục nhã.

Làm sao anh dễ dàng quên đi chuyện này, nếu như không báo thù, thì không là Bạch Tiêu lòng dạ hẹp hòi thù dai rồi.

Tần Mặc thấy mọi người đều biết, xoay người muốn đi vào, Bạch Tiêu lại bước nhanh về phía trước, kéo Tần Mặc lại, quét một vòng từ trên xuống dưới dáng vẻ Tần Mặc bây giờ.

"Tôi nói này tiểu Tần Tần, anh nên nhìn lại mình đi, coi như “phá sản” , cũng không thể tự biến mình thành bộ dáng chán nản vậy chứ!"

Tần Mặc cúi đầu nhìn mình, không có vẻ mặt đặc biệt gì, anh nói một câu, coi như là giải thích: "Cô ấy càng thích tôi như vậy."

"..." Nhất thời Bạch Tiêu không biết nói gì, nhìn Tần Mặc tiến vào phòng bệnh, anh quay đầu nhún vai, chẳng qua khi thấy đôi mắt Dương Hình sưng đỏ như cũ, khóe miệng cong lên được một nửa cứng đờ lại.

Tô Mộ đảo mắt, nhìn ánh mắt Bạch Tiêu vừa liếc Dương Hình, lập tức cảm giác mình ở đây thật đúng là kì đà cản mũi, cô ho nhẹ một tiếng, thức thời nói: "Song Song có Tần tổng chăm sóc rồi, tôi đi về trước."

Nói xong Tô Mộ nhanh chóng cầm túi mình chạy ra, cô cũng không muốn lát nữa không cẩn thận lại trở thành vật hi sinh giữa hai người, vẫn là nên rút lui an toàn thì tốt hơn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Đến Nhà Cô Ở Đi! (P2)

Đây là bệnh viện tư nhân của Tần Mặc, tất cả phòng bệnh tầng này đều là của Tần gia, cho nên nơi đây hết sức yên tĩnh, giờ phút này hành lang trống trải chỉ còn lại hai người bọn họ, trong nháy mắt bầu không khí trở nên lúng túng.

Dương Hinh ngẩng đầu nhìn lướt qua Bạch Tiêu, rồi nhanh chóng cúi xuống, cô nhẹ nhàng nở nụ cười giống như trước, mở lời phá vỡ sự yên lặng.

"Anh Tiêu, ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây, cho nên anh không cần phiền lòng vì chuyện của tôi, mà hãy giúp anh Mặc thật tốt."

Dương Hinh nói xong liền xoay người rời đi, Bạch Tiêu vội vàng tiến lên phía trước hai bước, kéo cánh tay Dương Hinh, cô ngừng lại quay đầu nhìn anh.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, nhưng vẫn không nói gì, Bạch Tiêu giật giật môi, lại chẳng biết nên nói thế nào để có thể giữ cô lại.

Thật sự anh cũng không có lý do chính đáng để giữ cô, một Bạch Tiêu luôn mang theo nụ cười bất cần đời giờ đây gương mặt trở nên hết sức khó coi.

Bỗng Dương Hinh cười nhẹ, cô cười rất đẹp, sau đó chậm rãi đẩy bàn tay Bạch Tiêu đang kéo tay mình xuống.

"Hình nhi!" Bạch Tiêu kêu lên, nhưng không tiến về trước, Dương Hình cũng chẳng ngừng lại, bởi vì giờ phút này nước mắt đã tràn đầy khóe mi, cô không muốn cho Bạch Tiêu nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy của mình.

Bạch Tiêu đứng tại chỗ, cho đến lúc không nhìn thấy Dương Hình nữa, mới xoay người ngồi trên ghế, ảo não vô đầu.

Bạch Tiêu muốn Dương Hình ở lại, hai năm cô ra nước ngoài, anh luôn cảm thấy trống rỗng, nhưng anh cũng biết, tình cảm mình dành cho Dương Hình không phải tình yêu, chỉ đơn giản là thói quen bình thường.

Thói quen đáng xấu hổ của anh là có Dương Hình bên cạnh, đáng xấu hổ không đành để cô đi, lại muốn cô ngoan ngoãn đứng sau lưng, thật ra thì anh đã sớm phát hiện tình cảm của Dương Hình không giống với mình.

Nhưng anh làm bộ như không biết, tham lam hưởng thụ sự quan tâm của Dương Hình.

Bạch Tiêu càng nghĩ càng thấy mình không phải là đàn ông, anh nhắm mắt lại, gầm nhẹ một tiếng, sau đó chôn đầu thật sâu vào giữa hai chân mình.

Tần Mặc trở lại phòng bệnh, ngồi cạnh mép giường Tô Song Song, anh cúi đầu nhìn chăm chú Tô Song Song, bốn bề vắng lặng, ham muốn độc chiếm trong mắt Tần Mặc càng ngày càng đậm hơn.

Cuối cùng anh cúi người, yêu thương hôn nhẹ vào trán Tô Song Song, sau đó anh tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Mặc dù cơ thể Tần Mặc to lớn, ý chí khác người, nhưng nguyên cả hai ngày không hề chớp mắt, anh cũng không chịu nổi, mới tựa vào một chút, đã ngủ thiếp đi.

Đến khi anh tỉnh lại, đã nhìn thấy Tô Song Song nằm đầu giường đang cầm bút hướng về phía mặt mình, đầu bút đen như mực vừa vắn ở ngay trên má trái.

Tô Song Song thấy Tần Mặc tỉnh, bị dọa sợ đến mức cả người đều ngẩn ra. Tần Mặc cũng không nói gì, cứ lạnh nhạt nhìn về mặt kính ngọc của Tô Song Song, hai người mặt đối mặt, Tô Song Song thua trận, đành ha ha cười khan một tiếng.

"Chuyện đó, tôi muốn viết cái này, đứng lên nhưng cả người lão đảo, xém chút nữa là đụng phải anh, thật ngượng ngùng haha...!" Cái cố kếm chất lượng vừa ra khỏi miệng, Tô Song Song đã cảm thấy rất hối hận.

Tần Mặc chỉ nhìn Tô Song Song như vậy, đột nhiên anh lao thẳng về phía trước, đầu bút quẹt vào má Tần Mặc.

Tô Song Song sợ hãi run nhẹ tay, vội vàng thu bút về, nào biết Tần Mặc lại nắm chặt tay Tô Song Song, không cho cô động đậy.

Tần Mặc nhìn cô chăm chú, chậm rãi mở miệng: "Song Song, bây giờ tôi đã mất tất cả, là cô chữa chấp tôi, cho nên không cần phải sợ thân phận của tôi."

Những lời này làm lòng Tô Song Song ê ẩm, cô nhìn bộ dạng chán nản của Tần Mặc, trong lòng gào thét, tiểu cầm thú không phải có dáng vẻ này, không nên...

Đôi mắt Tô Song Song hơi phiếm hồng, nhìn bộ dáng Tần Mặc "Tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục", bỗng cô cảm giác mình thật sự quá ghê tởm, chẳng khác nào tiểu nhân bỏ đá xuống giếng.

"Tôi chỉ muốn đùa một chút, chuyện đó... Không có ý tứ gì khác." Cô suy nghĩ lại, cảm thấy nói như vậy có thể sẽ làm tổn thương lòng tự ái của Tần Mặc.

"Anh yên tâm, cho dù có tiền hay không, trong lòng tôi anh vẫn vậy, sẽ không bao giờ thay đổi!" Tô Song Song nói xong lại cảm thấy lời này hơi kỳ quái, sao nghe giống hệt như đang thổ lộ thế.

Cô vừa định giải thích, nhưng khi nhìn đối diện với đôi mắt đào hoa lộ ra chút đau thương của Tần Mặc trở nên sáng trưng vì nghe thấy lời mình, Tô Song Song liền nuốt xuống ý định muốn giải thích.

Cô cảm thấy bây giờ Tần Mặc đang cần sự khích lệ, cho nên cô tặng cho anh một nụ cười ngọt ngào trước đây chưa từng có.

"Ừ! Anh yên tâm, sau này chị sẽ bảo kê cho! Tôi có một miếng cơm thì anh cũng phải có nửa phần!" Tô Song Song bị Tần Mặc nhìn chăm chú, nhất thời cô mềm lòng.

Cô một lòng nghĩ không thể kích thích Tần Mặc, tránh cho anh nghĩ đến chuyện tự sát, lại không ý thức được mình đã hứa điều mất chủ quyền như thế nào.

Tần Mặc cứ nhìn chăm chú Tô Song Song như vậy, rồi chậm chạp hỏi: "Cô có thể chia một nửa chỗ ở cho tôi không?"

"Ừ! Dĩ nhiên....." Tô Song Song vẫn chưa nghe rõ yêu cầu gì, đồng ý xong bỗng cảm thấy có chút kì lạ.

Cái gì gọi là nửa chỗ ở? Cô chỉ có một gian nhà trọ nhỏ, làm sao chia mỗi người một nửa?

Cô nháy nháy mắt, hết sức cẩn thận hỏi từng chữ: "Cái... gì?"

"Tôi đã trả nhà trọ, nếu cô đã đồng ý, tôi lập tức dời đồ qua chỗ cô."

Dường như Tần Mặc không thấy đáng vẻ kinh ngạc của Tô Song Song sau khi nghe lời này, anh nói xong liền đứng dậy nhìn Tô Song Song, một

bộ dạng tôi rất nghiêm túc không hề đùa giỡn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Boss Nghèo Túng

"Cái gì?" Đùng trách Tô Song Song phản ứng chậm chạp, cô đây tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, anh hùng hồn chia đôi nửa chén cơm của người ta, mà còn chưa đủ, cái này rõ ràng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, còn muốn chiếm luôn phòng của cô.

Không thể chịu được nữa, Tô Song Song suy nghĩ một chút, liền cảm thấy không thể đối xử tốt với tên tiểu cầm thú này được, bằng không chắc chắn sẽ được đăng chân lên đăng đầu.

Tô Song Song tức giận ngẩng đầu lên, thế nhưng nhìn tới hai mắt của Tần Mặc, cô lập tức ỉu xiu. Tần Mặc vẫn nhìn cô chăm chú, cặp mắt đào hoa lạnh như băng kia lại lộ ra một chút chờ mong.

Về mặt mong đợi này, từ trước đến nay Tô Song Song đúng là chưa từng nhìn thấy từ trong mắt của Tần Mặc, trong nháy mắt đã làm cho Tô Song Song mơ hồ choáng váng.

Cô hít một hơi thật sâu, hai con người nhỏ bé trong đầu đã bắt đầu đánh nhau, tiểu ác ma Song Song chống nạnh, nhượng mảy.

"Cô cũng không phải là chưa từng cùng giường cùng gối với anh ta, xấu hổ cái cọng lông à! Cơ hội tốt như vậy nếu như không nắm lấy, có ngày anh chàng đẹp trai điên cuồng đến ông trời cũng phẫn nộ này có thể bị người khác đoạt đi."

Trong nháy mắt Tô Song Song nghĩ tiểu ác ma Song Song nói rất hay, bệnh xà tinh phát lên vừa muốn gật đầu, tán thành cô bé, đột nhiên gương

mặt của tiểu thiên sứ Song Song thất vọng, tan nát nói: "Song Song, tiết tháo của cô đâu rồi! Tiết tháo ở đâu hả!"

Vừa nhắc tới một chút tiết tháo có thể vẫn còn sót lại của cô, Tô Song Song lập tức trở nên ỉu xiu, cô cảm thấy hai vật nhỏ trong đầu óc này làm cho bản thân càng loạn hơn rồi, trực tiếp đập chết bọn chúng trong ý thức của chính mình, sau đó lại trầm mặc.

Tần Mặc cứ yên lặng ở chỗ này mà nhìn Tô Song Song suy nghĩ linh tinh, nét mặt phong phú, anh biết Tô Song Song đang đấu tranh, mi mắt anh khẽ rũ xuống.

Khuôn mặt Tần Mặc hốc hác, mái tóc tán loạn ở trên trán, anh vẫn luôn ngẩng đầu thật cao nhìn thế giới bằng nửa con mắt lúc này lại cúi xuống, khiến người ta không thấy rõ khuôn mặt của anh, lộ ra chán nản khác thường.

Tô Song Song vừa liếc mắt một cái tiểu thiên sứ Song Song lập tức tử trận, nặng nề gật đầu, rất không có tiền đồ nói: "Ai. . . Mỹ nam trước mắt, tiết tháo đã không còn!"

Tần Mặc nghe thấy nội dung Tô Song Song lầm bầm, hơi nhếch miệng, dáng vẻ kia vẫn như cũ một khuôn mặt đầy tiếc nuối.

"Cái kia. . . trên người anh thực sự không có đồng nào?" Tô Song Song ngẩng đầu, mong đợi nhìn Tần Mặc, dáng vẻ như đang nói anh mau phủ nhận đi.

Tần Mặc không ngẩng đầu, khẽ gật đầu, chậm rãi nói ra: "Ừ, cả tiền thuê phòng cũng không có."

Nói xong Tần Mặc lấy ví tiền tinh xảo từ trong túi quần mình, mở ra, cầm toàn bộ tiền có ở bên trong, đặt lên giường, khẽ thở dài nói: "Thẻ đều bị đóng băng, chỉ còn những thứ này."

Tô Song Song nhìn 250 đồng trên giường, sáng chói mù con mắt của cô rồi, cô chớp chớp mắt một cái, mím môi, quả thật là, chút tiền này đừng nói đi thuê phòng, cơm cũng không đủ ăn vài ngày.

"Vây. . . Bạch Tiêu đâu?" Tô Song Song đột nhiên nhớ ra, Tần Mặc không có tiền, thế nhưng anh họ anh có tiền mà!

Tần Mặc vẫn không ngẩng đầu, trầm giọng nói rằng: "Ông cụ bên nhà họ Bạch đã ra lệnh, Bạch gia và tôi vạch rõ ranh giới rồi, Bạch Tiêu cũng thân bất do kỷ."

"Hí!" Tô Song Song mạnh mẽ hít vào một hơi, chột ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, càng xem càng cảm thấy tinh thần anh sa sút thật làm cho người ta đau lòng. (Lin: tương lai em càng đau lòng cho mình vì sự ngu ngốc hôm nay hơn.)

Ngay lập tức Tô Song Song liền hối hận muốn chết, mình hỏi nhiều như vậy làm gì, Tần Mặc là người kiêu căng tự mãn như vậy, nếu không phải thực sự đi đến bước đường cùng rồi, làm sao anh chịu mở miệng với cô.

"Chuyện đó! Anh tới đi!" Tô Song Song rộng rãi nói, thế nhưng trong lòng đã bắt đầu chảy thành lasagna (một loại mì ống phẳng, rất rộng), kiếp trước đúng là cô thiếu nợ Tần Mặc, cho nên kiếp này phải trả nợ thê thảm như vậy.

"Vết thương này của cô sẽ phải ở lại bệnh viện thêm mấy ngày. . ." Tần Mặc thấy Tô Song Song đồng ý, cuối cùng ngẩng đầu lên.

Tô Song Song vừa nghe mình còn phải ngây ngốc ở lại bệnh viện, liền giật mình, cô lập tức vén chăn lên, kêu la: "Trả phòng! Bệnh viện rất mắc ah! Tần Mặc, anh quên là hiện tại chúng ta có bao nhiêu nghèo rồi hả?"

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói là chúng ta, tâm tình vui vẻ trong nháy mắt, chẳng qua đáng vẻ trên mặt vẫn như cũ là một bộ mặt than.

Anh vươn tay ấn Tô Song Song nằm trở lại giường, đắp kín chăn cho cô, bình tĩnh nói ra một câu làm cho Tô Song Song nghe xong cả trái tim cũng đều chảy máu.

"Lúc cô nhập viện, tôi còn chưa bị phá sản, cho nên đã đem toàn bộ số tiền có trong ví đóng tiền viện phí rồi, ừ, đại khái khoảng chừng mười ngày, nếu cô không ở, liền bị thiệt thòi."

"Hả! Anh là cái đồ phá của. . ." Tô Song Song vừa muốn lên án Tần Mặc phá của, nhưng vừa nhìn thấy anh làm bộ dạng đáng thương, câu nói kế tiếp cũng không nói ra miệng.

Về sau mỗi khi Tô Song Song nghĩ tới ngày hôm nay đã cảm giác nhất định là đầu của mình bị đập hỏng rồi, bằng không làm thế nào lại đem ánh mắt mưu đồ bất chính này của Tần Mặc nhìn thành đáng thương kia chứ!

"Ai. . ." Cuối cùng Tô Song Song thở dài nặng nề, thực ra vết thương trên người cô tuy rằng không nặng, thế nhưng rất đau, giống như Đông Phương Nhã đã nói vậy, thần kinh cô rất nhạy với cảm giác đau đớn, nếu có thể ở lại bệnh viện nuôi dưỡng đương nhiên là vô cùng tốt.

Tô Song Song nhìn hình dạng thô thảm của mình một chút, lại nhìn dáng vẻ nghèo túng của Tần Mặc một chút, lập tức cho rằng hai người bọn họ thực sự là người cùng cảnh ngộ, lẫn lộn làm sao mà thô thảm như vậy kia chứ.

Thảm thương!

Tô Song Song chợt nhớ tới tên đầu sỏ gây chuyện làm cho cô thành ra thế này, Tô Song Song đưa tay trái ra kéo cánh tay Tần Mặc lại.

"Tần Mặc, Âu Dương Minh đâu? Hiện tại anh ta là Âu Dương Minh không phải cái kẻ bỉ ổi Âu Dương Cẩm kia! Các anh không là gì anh ấy chứ . . ."

"Anh ta bị nhà Âu Dương đón đi." Dường như Tần Mặc không muốn nhắc tới người này, nhất là nhìn thấy Tô Song Song lại có thể lo lắng cho anh ta, càng khó chịu, trực tiếp cắt lời Tô Song Song.

Tô Song Song rõ ràng cảm giác được thái độ cáu kỉnh không yên của Tần Mặc, suy nghĩ một chút tới đủ loại phim truyền hình cô xem từ nhỏ, trong nháy mắt rõ ràng, chắc là cái tên xấu xa Âu Dương Cẩm kia đem Tần Mặc lẫn qua lẫn lại phá sản, cô lập tức nói sang chuyện khác, không muốn kích thích Tần Mặc nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Boss Nghèo Túng (Tt)

Tô Song Song rõ ràng cảm giác được thái độ cáu kỉnh không yên của Tần Mặc, suy nghĩ một chút tới đủ loại phim truyền hình cô xem từ nhỏ, trong nháy mắt rõ ràng, chắc là cái tên xấu xa Âu Dương Cẩm kia đem Tần Mặc lăn qua lăn lại phá sản, cô lập tức nói sang chuyện khác, không muốn kích thích Tần Mặc nữa.

"Việc kia, chìa khóa ở trong túi của tôi, buổi tối anh không có chỗ ở, đi đến. . . chỗ của tôi đi. . ." Nói xong những lời cuối cùng Tô Song Song lệ rơi đầy mặt (nguyên văn: lệ ngưu mẫn diện).

Tần Mặc gật đầu, đứng dậy cầm lấy ví tiền trên tủ đầu giường, lấy cái chìa khóa gắn con lợn màu đen ra, Tần Mặc suy nghĩ một chút: "Buổi tối cô muốn ăn gì, tôi làm cho cô."

"Gì?" Tô Song Song vừa nghĩ tới tháng ngày mình bị Tần Mặc nghiền ép, lại nghĩ đến phòng bếp sạch sẽ cái cũng không có của Tần Mặc, trái nhìn một chút lại như nhìn thấy quái thú, thật không phát giác Tần Mặc - cái mặt hàng này còn biết nấu cơm?

"Húp cháo thế nào?" Tần Mặc quơ quơ chìa khóa trong tay, "Tôi về thay quần áo khác, thuận tiện chuyển đồ đạc tới, có chuyện gì cô gọi điện thoại cho tôi."

Tô Song Song nháy mắt mấy cái, gặp Tần Mặc thật muốn nấu cơm cho mình, không biết vì cái gì cô luôn cảm thấy nếu như ăn đồ Tần Mặc làm, nhất định sẽ bị thuốc chết.

Cô vội vàng dùng lực lắc đầu, muốn từ chối lại sợ xúc phạm tới lòng tự trọng của Tần Mặc, ghen nửa ngày mới thốt ra một câu: "Tôi thấy không cần, cơm hộp của bệnh viện ăn cũng rất ngon, còn miễn phí, không phiền toái anh làm."

"Tôi làm thử xem, nếu làm được, sẽ đưa tới đây cho cô." Tần Mặc nói xong đứng dậy, nhìn thoáng qua Tô Song Song, xoay người đi ra ngoài.

Anh vừa đi ra, Tô Song Song nhìn chăm chăm ví tiền và 250 đồng mà Tần Mặc đặt lên giường hết sức chăm chọc, nắm lấy chăn muốn oa oa khóc lên.

Cô cứ tốt bụng như vậy chứa chấp một người ngạo kiều nghèo túng như tiểu cầm thú? Từ khi nào cô trở nên Thánh mẫu như vậy! Thực sự là lam nhan họa thủy, trực tiếp gieo họa cho cô rồi.

Ngay khi Tô Song Song hối hận ở chỗ này, thì bất thành linh cửa được mở ra, Tô Song Song tưởng là Tần Mặc đã đi rồi còn quay lại, vội vàng thu lại biểu cảm hối hận trên mặt, vừa muốn nặn ra nụ cười, đã nhìn thấy Bạch Tiêu đi vào.

Bạch Tiêu cũng không vào đây, đừng có đùa, hiện tại Tần Mặc giống như cự long đang nổi giận, anh không muốn sống nữa mới dám bước vào địa bàn của cậu ấy, nhìn trộm tài bảo mà cậu ta đã giấu đi. (Lin: rồng có sở thích thu thập và giấu đồ vật quý giá, lấp lánh; ai đụng vào đồ của nó nó sẽ nổi giận => hậu quả tự biết => bạn TM sẽ làm thế nào vs BT.)

"Anh Bạch, anh có chuyện gì sao?" Đối với Bạch Tiêu ít nhiều gì thì Tô Song Song cũng có chút mâu thuẫn, bởi vì cô cho rằng mặt hàng này so với Tần Mặc còn không đáng tin cậy hơn.

Chỉ ít từ trước đến nay Tần Mặc đều công khai ước hiếp cô trên mặt, Bạch Tiêu này một bụng tâm địa gian trá, không biết lúc nào sẽ bị anh ta tính kế, lại còn đếm tiền cho anh ta nữa đấy.

Bạch Tiêu nhìn Tô Song Song vẻ mặt đề phòng nhìn mình chăm chăm, anh ảo não sờ sờ mũi mình, đây vẫn là lần đầu cảm nhận được ánh mắt như vậy từ một người phụ nữ.

Ánh mắt anh xoay chuyển, vừa nghĩ tới mục đích mình đến đây, cười thầm trong lòng, chẳng qua trên mặt lại tỏ vẻ lo lắng: "Song Song, cô cũng biết Tần Mặc bị phá sản."

Tô Song Song vừa nghe, lập tức nghiêm chỉnh ngồi dậy, gật đầu, nhìn Bạch Tiêu nghiêm túc như vậy, trong lòng cô có chút sợ hãi.

"Bây giờ tôi bị gia tộc ngăn cản, không thể giúp cậu ấy, cậu ấy là một người có lòng tự trọng rất lớn. . . Ai. . . Song Song, cô không biết, trước đó Tần Mặc ồn ào suýt tý nữa đã tự tử. . ."

"Hả!" Tô Song Song vừa nghe tự tử, sợ đến cả người đều căng thẳng, hai mắt mở to nhìn Bạch Tiêu, run run rẩy rẩy hỏi: "Không. . . Không thể nào!"

Có thể nào cô cũng không thể đem chuyện tự tử hèn nhát như thế liên hệ tới người làm việc hung hãn như tiểu cầm thú, thế nhưng vừa nghĩ lại, lại cảm thấy Tần Mặc là người cường thế như vậy, hôm nay cũng trở nên chán nản thế này, làm ra loại chuyện này cũng không phải không thể.

Không biết vì sao, trái tim của cô lập tức trở nên khó chịu, Tô Song Song cúi đầu, rầu rĩ không lên tiếng.

Bạch Tiêu đứng ở cửa thấy Tô Song Song trầm mặc, trong lòng anh rất nóng nảy, cô cho chút phản ứng nào có được không hả! Bạch Tiêu suy nghĩ nên hạ chiêu tàn nhẫn hơn rồi!

"Song Song, Tần Mặc mới từ nước ngoài trở về, người quen chỉ có mỗi mình cô, bỗng nhiên xảy ra chuyện thế này, tôi biết rất bất ngờ, nhưng vẫn muốn nói Tần Mặc sau này liền nhờ vào cô rồi."

"Cô nhất định phải chăm sóc tốt cho cậu ấy, đừng để cho cậu ấy làm chuyện điên rồ, hiện tại tâm tình của nó rất không ổn định, nếu có làm ra chuyện kỳ lạ gì, cô thông cảm cho nó nhiều một chút."

Khi Bạch Tiêu nói những lời này, lại kết hợp với giọng nói bốn năm phần than thở, lộ vẻ đặc biệt lo âu, Tô Song Song nghe được trong lòng cũng theo đó mà khó chịu.

"Ừ, anh Bạch anh yên tâm, Tần Mặc là bạn. . . tôi! Tôi sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt!" (Lin: rồi, mẹ đã bị bán và còn rất tình nguyện đếm tiền cho ngữ ta.)

Phải nói trước đó Tô Song Song vẫn còn rất xoắn xuýt hồi hận, nhưng bây giờ nghe nói Tần Mặc tự tử không thành, trước mắt cũng không có người quen nào, là người có thể xem là nửa bạn bè của anh như vậy, nếu cô còn ghét bỏ anh, vậy thực sự là ép anh ấy đi vào ý nghĩ trước đó của mình. (Lin: ý là cô mà bỏ mặc là coi như ép ông đi chết luôn).

Bạch Tiêu thấy Tô Song Song vô cùng nghiêm túc gật đầu, nhìn cô cười cười tán thưởng, chào một tiếng rồi vội vàng đi ra, vừa ra ngoài, anh liền che miệng, tựa vào tường cười đến toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Chờ đến tối, Tô Song Song nhìn hộp cơm trước mặt mình một chút, vươn chiếc đũa gạt gạt đồ ăn thê thảm không nỡ nhìn, còn có hạt cơm vô cùng cứng rắn ở bên trong.

Tô Song Song lập tức nghĩ nhất định là hộ sĩ trong bệnh viện đổ kị mình có một đại soái ca như Tần Mặc ở bên cạnh chăm sóc, cho nên mới chuẩn bị hộp cơm khó ăn như vậy cho mình.

Tô Song Song kêu rên một tiếng, một bên đem hộp cơm thảm không nỡ nhìn này đặt trên đầu giường, một bên cô cầm lấy điện thoại tính toán định gọi cho Tô Mộ cầu cứu.

Mới vừa gọi qua, còn chưa kịp nói gì, cửa liền được mở ra, Tô Song Song nhìn bóng dáng cao lớn của Tần Mặc mang theo cặp lông giữ nhiệt màu hồng phấn có hình phim hoạt hình đi vào, lập tức tròn tròn con mắt.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cuộc Sống Ở Chung Yên Ôn (P1)

Từ khi giao Tô Song Song cho Tần Mặc chăm sóc, Tô Mộ rất yên tâm, cho nên lúc này cô đang xem phim giết thời gian, xa cách hỏi một câu: “Này, Tô Song Song, cô sao thế?”

Tô Song Song thấy Tần Mặc từng bước một gần với mình hơn, lại vẫn duy trì dáng vẻ cười toe toét.

Cô nghe thấy âm thanh của Tô Mộc, Tô Song Song máy móc nói: “Không có chuyện gì, tôi gọi lộn số, Tô Tô, xin chào!”

Tô Tô vẫn còn muốn nói cái gì, Tô Song Song liền cúp điện thoại, để điện thoại sang tủ đầu giường, ánh mắt của cô vẫn không rời khỏi hộp giữ nhiệt trên tay Tần Mặc.

Nhưng là nghe thấy tiếng lộc cộc trong hộp giữa nhiệt, Tô Song Song lại hoảng sợ, vừa nghĩ đến Tần Mặc lại mang cháo đến, cô liền có một loại cảm giác muốn đào tẩu trốn đi.

Tần Mặc thấy cô như vậy, khuôn mặt vẫn cực kỳ vô cảm cầm hộp giữ nhiệt trong tay quơ lên, bình tĩnh nói: “Cháo, ăn bây giờ nhé?”

Tô Song Song vừa nghe, đã muốn khoác, cô muốn từ chối anh, nhưng lại suy nghĩ đến chuyện Bạch Tiêu vừa nói với cô, chỉ cần không kích thích Tần Mặc, thì anh ta sẽ rất bao dung, cô liền không nói từ chối nữa:

“Được, có thể ăn cháo của anh làm, tôi thấy rất vinh hạnh! Ha ha ha ha!” Tô Song Song hào sảng nói, nhưng biểu cảm trên mặt cô lại không phù hợp

chút nào.

Biểu cảm của cô giống như sắp khóc vậy, giống như tráng sĩ bóp cổ tay, đáng về thống khổ hy sinh vì nghĩa lớn.

Tần Mặc tự nhiên thấy được vẻ mặt cổ quái của cô, thế nhưng anh không nói gì để cháo ra bát rồi đưa tới cho Tô Song Song.

Tô Song Song vốn định nhắm mắt lại trực tiếp ăn vào là được, nhưng khi cháo đến gần, một mỗ mùi hương đánh úp lại, cô không nhịn được giật giật cái mũi nhỏ.

Vừa ngửi thấy, thật thơm, Tô Song Song vội vàng mở hai mắt nhìn bát cháo thịt nạc trứng muối trước mắt, chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Tô Song Song nhìn lướt qua cơm hộp bị cô ghét bỏ để trên tủ đầu giường, nhất thời không có khí chất nuốt nước miếng một cái, nếm một miếng, hạnh phúc đến mức ngay lập tức nhắm mắt lại hưởng thụ.

Thật đúng là hạnh phúc trời cho! Không nghĩ tới cháo của Tần Mặc so với của đầu bếp trong khách sạn năm sao không khác nhau là mấy.

Tô Song Song, như hổ đói ăn lấy ăn để, quay đầu nhìn Tần Mặc, đôi mắt lấp lánh, giống như phát hiện ra một châu lục mới, không nhịn được khen thành tiếng: “Tần Mặc, anh thế nhưng lại biết nấu ăn, còn làm rất tốt!”

Tần Mặc ra vẻ không kiêu ngạo không nóng nảy, thu dọn bát mà cô vừa ăn xong, đột nhiên anh vươn tay, ngón tay thon dài có chút lạnh lẽo mò lên khóe môi của cô.

Tô Song Song nhất thời liên nghĩ ngăn cả người, không rõ thế nào nhìn anh thu lại ngón tay, thấy trên đó dính một chút vụn cháo, mặt cô hơi đỏ lên.

Nhưng là ngay sau đó, cô lại nhìn thấy Tần Mặc đưa đầu ngón tay lên đến miệng, còn lễ lười liếm vụn cháo.

Trong nháy mắt đó, Tô Song Song cảm thấy như có một dòng nhiệt nóng chạy từ đầu ngón chân lên tới tận đỉnh đầu, mặt cô hồng lên, nóng bỏng, Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, vươn ngón tay run rẩy chỉ vào tay của anh.

Tần Mặc lại ra vẻ vô cùng mê người nhìn cô, không rõ chân tướng hỏi lại: “Sao thế?”

“Không! Không sao!” Nói đùa à, Tô Song Song sao có thể chủ động mở miệng hỏi, anh ta đúng là quá yêu nghiệt rồi.

Cô vội vàng lắc đầu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô hơi thở dốc, vươn tay quạt lấy quạt để: “Không có gì, trong phòng nóng quá.”

“A...!” Tần Mặc nhìn lướt qua nhiệt kế trong phòng, chậm rãi nói: “15 độ, quả thật là rất nóng.”

“...” Tô Song Song coi như không nghe thấy, nhìn Tần Mặc trêu chọc mình, đột nhiên cảm thấy trogn lòng rất vui, thực ra cô cũng không phải là run rẩy, mà chỉ cảm thấy được đáng vẻ hèn hạ ti tiện của tiểu cầm thú như thế này, mới là Tần Mặc chân chính.

Tô Song Song nhìn lướt qua Tần Mặc, cảm thấy trong mắt anh có hai chữ “cấm dục” quét xuống nhìn cô đầy chế nhạo, cô vội vã quay đầu ra chỗ khác, nhưng cái gì cũng không thấy.

Tô Song Song cảm thấy chính mình nhất định là do vì sắp đi vào giấc ngủ, đụng phải gì đó, nên xuất hiện ảo giác, nếu không tên mặt than Tần Mặc sao có thể xuất hiện đáng vẻ cấm dục, làm sao có thể yêu nghiệt như vậy.

Tô Song Song nằm xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng lại cuộn cuộn dậy sóng, một lần lại một lần mặc niệm : Tôi đang nằm mơ! Đều là ảo giác! Đều là ảo giác.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Cuộc Sống Ở Chung Yên Ổn (2)

Tô Song Song nằm bệnh viện năm ngày thì không chịu đựng nổi nữa, vết thương trên người đã chậm rãi kết vảy, chỗ cổ chân bị gãy cũng không còn đau, cô liền la hét muốn trở về cái ổ nhỏ của mình.

Buổi tối của ngày thứ sáu, rốt cuộc Tần Mặc bị Tô Song Song làm phiền đến không chịu nổi, ngay cả thủ tục xuất viện cũng không làm, trực tiếp ôm cô trở về nhà trọ.

Trong lòng Tô Song Song rất kích động! Hoàn cảnh ở bệnh viện không tệ, nhưng là lại không có Internet!

Đối với Tô Song Song, một ngày không lên mạng đã có thể liệt vào sử sách, năm ngày không sờ đến máy vi tính, loại cuộc sống này đơn giản chỉ là cảm giác giày vò với cô.

Lúc Tô Song Song dựa vào Tần Mặc đứng ở bên ngoài cửa phòng của mình, Tô Song Song vừa nghĩ tới bản thân đang lập tức muốn gặp được Tứ gia và máy tính, hưng phấn đến nỗi chỉ thiếu mức hát lên.

Nhưng khi cửa nhà trọ mở ra trong nháy mắt đó, để Tô Song Song thấy rõ ràng tình huống trong phòng một khắc kia, cả người cũng cứng lại, nụ cười không dứt trên mặt trong nháy mắt liền đông cứng lại.

Ngay sau đó cô trợn to cặp mắt, lại nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, khi xác định tất cả những thứ trước mắt không phải ảo giác, Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Mặc, thấy anh thật độc ác!

Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc căn nhà quái quỷ này xảy ra chuyện gì thế?

Trong phòng, chiếc giường màu hồng mềm mại của Tô Song Song đang dí chặt vào chiếc giường cứng như quan tài của Tần Mặc, sau đó chiếc bàn nhỏ của cô cũng đặt cạnh chiếc bàn làm việc đen sì như mực của Tần Mặc

"Anh dí chặt giường của anh vào giường tôi như vậy làm gì!" Tô Song Song không nhịn được gầm nhẹ một tiếng, như thế này có khác gì chung chăn chung gối đâu?

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, lại không nổi giận, anh hơi nhăn đầu lông mày, ra vẻ chẳng lẽ tôi đã làm sai sao? Đáng vẻ u mê không biết tại sao mình sai.

Một chút mềm yếu của Tần Mặc cứ như vậy lộ ra trong nháy mắt liền chìm vào nơi mềm nhất của Tô Song Song, cô liền thấy chột dạ.

Tô Song Song chính là một người như thế, ăn mềm không ăn cứng, nếu như đối phương mềm mại một chút, cô sẽ không nhịn được suy nghĩ là có thể mình đã làm sai, bây giờ chính là tình huống như vậy.

Tô Song Song chép chép miệng, nhớ tới lời Bạch Tiêu dặn dò, hơi đuối lý, lúc này mới là ngày thứ nhất, cô liền quên đáp ứng chuyện anh ta nhờ, nhìn Tần Mặc như vậy, có lẽ đã khiến Tần Mặc suy nghĩ nhiều.

Dù sao trước đây Tần Mặc vẫn là Boss, cô có thể không dám lớn lối như vậy rống anh, cô chột dạ nhìn tay của mình.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không lên tiếng, giọng nói của cô nhỏ nhẹ hơn, nói với anh: "Tần Mặc, anh sao thế?"

Tần Mặc không mở miệng nói gì, mà là ôm lấy Tô Song Song tiến vào, sau đó đem cô đặt lên giường, lại đi đến phòng bếp rót một ly nước ấm, đưa

đến trong tay của Tô Song Song.

Tất cả mọi thứ được làm xong, quen thuộc, hết như anh là chủ nhân của nơi này.

"Cô xem một chút, không để ở đây thì để ở đâu?" Tần Mặc ngồi ở trên ghế đối diện, nhìn Tô Song Song, ra vẻ bất đắc dĩ vì cô cố tình gây sự.

Tô Song Song quay đầu nhìn một chút, quả thật phòng này đúng vậy nhà trọ đơn, cả nhà chỉ có cái giường, cái bàn cộng thêm một cái tủ treo quần áo, đã hết sức chen lấn.

Nếu như còn phải đặt thêm cái giường nữa, cũng chỉ có để ở cửa sổ sát đất bên kia rồi, nhưng gió thổi vào khá lớn, để cho Tần Mặc ngủ ở đó, chả khác nào chôn anh.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, đem đề nghị này nuốt vào trong bụng, nhưng khi nhìn hai chiếc giường dính thật chặt vào nhau, Tô Song Song rất bất đắc dĩ.

"Cô yên tâm, tôi lại chuyển đi, chữa lại chút khe hở cho cô." Tần Mặc vừa nói vừa đứng dậy, vén tay áo lên, khom người bắt đầu chuyển giường.

Tần Mặc ở trong ấn tượng của Tô Song Song, vẫn luôn hô phong hoán vũ, cao cao tại thượng, khi nào thì hèn mọn như vậy, làm những công việc vận chuyển khuôn vác này.

Trong lòng Tô Song Song không thoải mái, cô đưa tay ra kéo cánh tay Tần Mặc, nhìn hai chiếc giường. Thật ra thì coi như chuyển cũng không rộng ra được bao nhiêu, đúng là giấu đầu lòi đuôi rồi!

"Được rồi, cứ như vậy đi, nhà không lớn, dời đi thì ngay cả chỗ đặt chân cũng không có." Tô Song Song nói xong có chút lúng túng nhìn sang bên

cạnh một chút, nói ra những lời này, để cho trái tim nhỏ bé của cô xấu hổ đến mức nhanh chóng nhảy lên.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, gật đầu một cái, sau đó anh đứng lên, chỉ chỉ phía trên: "Tôi gọi người làm một cái rèm." Tần Mặc nói xong, đưa tay kéo rèm xuống, Tô Song Song vừa thấy rèm, ánh mắt liền sáng lên.

Bây giờ Tô Song Song vốn là không thể nào tiếp thu được chuyện sẽ ngủ cùng Tần Mặc, nhìn thấy cái rèm này khiến cô rất kích động.

Nhưng là suy nghĩ lại, hai người ở chỗ này mắt lớn trừng mắt nhỏ, Tô Song Song có chút không quen, cô ho nhẹ một tiếng, đã nhìn thấy Tứ gia nhàn nhã đi tới.

Cô nhất thời vui một chút, đưa tay ra thân mật gọi tới: "Tứ gia, mau tới, để cho tao ôm một cái, nhớ muốn chết..."

Tô Song Song còn chưa nói hết, Tứ gia khinh thường nhìn cô liếc mắt, sau đó nện bước chậm rãi tiến tới bên chân của Tần Mặc, cọ lấy cọ để!

Dáng vẻ nịnh hót chủ này, làm chói mù mắt của Tô Song Song rồi, từ khi nuôi Tứ gia, nó vẫn luôn lạnh nhạt với mình, cho tới bây giờ cũng chưa từng thân mật như vậy.

Tô Song Song tức giận bất bình nhìn Tần Mặc, theo dõi khuôn mặt đẹp trai không chút tì vết nào của anh, chẳng lẽ vóc người soái ca, ngay cả mèo cũng có thể bị dụ dỗ?

"Đây là mèo xiêm sao?" Tần Mặc cũng cảm nhận được ánh mắt đầy ai oán của Tô Song Song, anh cúi người xuống đem Tứ gia ôm vào trong ngực.

Tô Song Song nghe Tần Mặc hỏi cái này, có chút chột dạ, ha ha cười khan hai tiếng, Tứ gia vốn là ngăm đen, nó còn thích chơi trong bùn, mấy

ngày đó thấy nó mang thai, Tô Song Song đã cứng chiu nó, dẫn nó đi lăn bùn.

Sau đó sau đó... Liền quên cho nó tắm, ai biết đột nhiên nó đã sinh con, mèo đen bị cô làm bắn như vậy, thật là ngượng ngùng.

Ríu rít, Tô Song Song nhất thời cảm thấy có chút thật xin lỗi bộ lông của nó.

"Cái này... Cái đó có thể là ngày đó nó muốn sinh, cho nên lông bị biến dị đi..." Tô Song Song nói xong, thật hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, thật là ngay cả chính cô cũng nghe không nổi nữa!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Dày Đặc Ý Xấu

Tô Song Song nhắm mắt lại, vẻ mặt ảo não, quơ quơ đuôi phải không bị thương của mình theo thói quen, muốn nói sang chuyện khác, chỉ là nửa ngày cũng không nghĩ ra đề tài gì tốt.

Cô cau mày, sao chỉ số thông minh của mình dường như lại thấp xuống vậy? Ngay cả động não cũng không được như lúc trước, đây đối với một tác giả truyện tranh mà nói, thật sự là một chuyện trêu trọc.

Tô Song Song sờ băng vải trên đầu mình, đột nhiên tìm ra vấn đề, nhất thời không biết nói gì, trong lòng có chút lo âu, não chần động như vậy, sẽ không phải đầu óc đã biến thành đậu hủ nát chứ!

Nghĩ như vậy, Tô Song Song kinh hoàng!

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, mặc dù bị suy luận cô lôi kéo, thế nhưng có lẽ thần kinh bất thường của Tô Song Song đã thành thói quen, ngược lại anh không có vẻ mặt gì đặc biệt.

Anh xoa đầu Tứ gia, ngược lên nhìn Tô Song Song, rất nghiêm túc lặp lại một lần: "À, biến dị."

"..." Nếu như không phải vẻ mặt Tần Mặc rất đứng đắn, một bộ dạng khiêm tốn cầu học, Tô Song Song nhất định sẽ cho rằng anh đang cười nhạo mình, hơn nữa còn vô cùng phách lối trào phúng!

"Tôi lỡ lời, đây là ngày tương đối tối, nên nhìn Tứ gia có vẻ đen, đúng! Chính là như vậy!"

Tô Song Song nói xong còn rất nghiêm túc gật đầu, ngay sau đó ngẩng lên nhìn Tần Mặc, một bộ vấn đề kì bí như vậy anh không cần phải hiểu, nghe tôi nói là được rồi!

Tần Mặc nhìn Tô Song Song cũng không nói gì nữa, ngón tay thon dài đi sâu vào lớp lông trên đỉnh đầu Tứ gia, ngón tay trắng của anh càng nổi bật lên, nhìn Tô Song Song chăm chú.

Đúng là đôi tay hoàn mỹ mà, đột nhiên Tô Song Song nghĩ đến chuyện gì, ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Ánh mắt cô càng ngày càng sáng, giống như người không ăn cơm mấy ngày nhìn thấy thịt nướng thơm ngon, cuối cùng đôi mắt lấp lánh như sao!

Bị ánh mắt Tô Song Song có thể so với tia x quét như vậy, người lạnh nhạt như Tần Mặc cũng cảm thấy có chút không đúng lắm.

Tần Mặc bắt móng vuốt nhỏ của Tứ gia, xoa xoa đệm thịt mềm nhũn, thấy Tô Song Song vẫn nhìn mình chăm chăm như vậy, hỏi một câu: "Thế nào?"

Tô Song Song nghe thấy Tần Mặc hỏi mình, lấy lại tinh thần, cô xoa xoa tay theo bản năng, cơ thể hơi nghiêng về trước, cười cực kỳ nịnh hót, nói: "Tần Mặc, anh làm người mẫu cho tôi được không?"

Tần Mặc gật đầu không do dự, xoa móng vuốt nhỏ, Tứ gia thoải mái hừ hừ, Tần Mặc suy tư một chút, hỏi lại: "Nude sao?"

Tô Song Song thấy Tần Mặc gật đầu, khóe miệng lập tức nhếch lên, chẳng qua còn chưa kịp cười tươi, thiếu chút nữa sặc nước bọt mà chết vì câu nói này của Tần Mặc.

"Khục khục khục khục!" Tô Song Song cảm thấy chắc chắn kiếp trước mình đã gieo họa cho Tần gia, nên kiếp này bọn họ phải tiểu cầm thú tới

hành hạ cô!

Tần Mặc nhìn mặt Tô Song Song đỏ rần vì ho khan, anh nghiêng người vỗ nhẹ lưng Tô Song Song, không nóng không lạnh nói tiếp: "Bây giờ tôi phụ thuộc vào cô, cô muốn tôi làm gì tôi làm như vậy, cời toàn bộ cũng không sao."

"!" Tô Song Song cả kinh, boss Tần chẳng qua chỉ phá sản, tiền không có, sao liêm sỉ cũng bể nát theo! Thật lòng không cần phải uất ức như vậy đâu!

Tô Song Song quay đầu nhìn anh, vừa quay đầu mới phát hiện là lạ, Tần Mặc nghiêng người tới, khuôn mặt đẹp trai dán vào má trái của cô, một tay khoát lên vai, rồi nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Mà cô vừa quay đầu như vậy, miệng nhỏ đối diện với lỗ tai Tần Mặc, chỉ cần nhích về trước một chút nữa, liền hôn lên rồi!

A a a a!

Tô Song Song nhất thời cảm thấy trong lòng có thật nhiều con ngựa lao nhanh qua, văng lên một trận gió cát, cô cố gắng thả lỏng, làm bộ như bình tĩnh chậm chạp quay đầu, sợ kinh động tới Tần Mặc.

Nhưng còn chưa kịp thoát nơi nguy hiểm này, Tần Mặc cảm giác Tô Song Song nhìn mình, quay đầu theo bản năng, sau đó sau đó...

Mũi Tần Mặc vừa vặn tiếp xúc thân mật với mũi Tô Song Song, cô chỉ thấy cái mũi của mình bị hổng trong nháy mắt.

"A!" Cô kêu đau một tiếng, che mũi ngựa về phía sau, tay Tần Mặc vẫn còn ở sau lưng Tô Song Song, cô ngựa mặt lên như vậy, kéo Tần Mặc ngã nhào xuống giường.

"Meo!" Tứ gia xen lẫn giữa hai người sợ hãi kêu một tiếng, chạy ra ngoài.

Giữa bọn họ không có Tứ gia làm trở ngại, người Tần Mặc trực tiếp dán lên Tô Song Song.

Bởi vì cánh tay của anh bị kéo về phía trước, người Tần Mặc lại chưa kịp nhích theo, thế nên khuôn mặt tìm đường chết trực tiếp chôn vào ngực Tô Song Song.

Tô Song Song chỉ cảm thấy có vật nặng gì ép ngực mình, thiếu chút nữa là đè chết cô, tăng hắng một cái, sau đó cũng cảm giác được hơi nóng phun vào ngực, ngay sau đó lại có cái gì giật giật trước ngực mình.

Tô Song Song nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn, khi nhìn thấy cái đầu trước ngực, cô bị dọa sợ đến mức trợn to con ngươi, trong nháy mắt liền nín thở, ngay cả kêu cũng quên!

Thật ra Tần Mặc không nghĩ tới sẽ phát sinh sự tình kiểu này, ngã quá đột ngột, anh còn chưa kịp phản ứng, cũng cảm giác mình sa vào một nơi mềm mại.

Chờ tới khi nhận ra đây là đầu, anh cũng hoảng sợ nín thở, bỗng ngẩng đầu, lập tức cùng Tô Song Song bốn mắt nhìn nhau.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 95.2

Dường như Tần Mặc không quá chắc chắn, anh cúi đầu xuống nhìn thử nơi mặt mình chôn vào, đúng lúc Tô Song Song đang hô hấp kịch liệt!

Thị giác và xúc giác bị kích thích, làm một người luôn luôn lạnh nhạt như Tần Mặc cũng ngẩn ra, một tay bị đè dưới người Tô Song Song, một tay anh để cạnh cô.

Mặt của anh dính sát trên ngực Tô Song Song, hai người như hẹn trước không ai nhúc nhích, cũng không ai phát ra tiếng động gì.

"Meo!" Tứ gia ngồi xổm ở bên cạnh, nhìn bọn họ, kêu lên, một tiếng kêu này giống như ép vỡ cộng cỏ lạc đà cuối cùng, làm Tô Song Song thét chói tai.

Tần Mặc cũng vội vàng thu tay về rồi đứng lên, cúi đầu nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Tô Song Song, anh giật giật môi, nhưng thật sự cũng không biết lúc này nên nói gì.

Sau một lúc, hai người ngừng lại một cách quỷ dị, lần nữa không hẹn nhau cùng nháy nháy mắt.

Tô Song Song cảm thấy lỗ mũi mình nóng lên, tựa như có gì đó chảy ra, mà Tần Mặc nhìn Tô Song Song chảy máu mũi, một người bình tĩnh như anh, nhất thời cũng thấy có chút lúng túng.

Tần Mặc rất sợ lại kích thích Tô Song Song, anh chậm rãi quay đầu, làm bộ như không nhìn thấy gì.

Tô Song Song cũng không tin tưởng lắm, cẩn thận đưa tay trái ra, sờ sờ cái mũi của mình.

Cảm giác sền sệt, Tô Song Song tuyệt vọng giơ tay lên, trên tay một màu đỏ tươi, hết sức tàn nhẫn nhắc nhở rằng, cô lại lại chảy máu mũi rồi!

Tô Song Song bùng phát trong lòng, gầm lên: Cô bị người ta chiếm tiện nghi, kẻ đầu sỏ cũng không phản ứng, thế cô chảy máu mũi cái gì!

Cho dù giờ phút này Tô Song Song hận không thể trực tiếp chui xuống gầm giường, nhưng phản cũng như vậy có vẻ giấu đầu lòi đuôi, cho nên cô làm bộ trấn định, muốn nói gì đó hóa giải cảnh lúng túng này.

Đột nhiên đầu cô lóe lên một ý nghĩ! Cô ngồi bật dậy, một tay che mũi đang chảy máu không ngừng, gào thét bi thương: "Là tôi bị lỗ mũi của anh đụng chảy máu mũi! Anh đừng suy nghĩ nhiều!"

Tần Mặc nghe được giọng nói, quay đầu nhìn Tô Song Song, thấy máu trong mũi cô vẫn không dừng lại, anh xoay người vào phòng vệ sinh lấy một cuộn giấy, đưa cho Tô Song Song, lại nắm tay trái của cô dơ lên thật cao.

Tô Song Song dùng giấy lấp kín mũi, cô cũng không nói thêm cái gì, ngược đầu, giơ cao quả đấm, Tần Mặc nhìn chăm chú Tô Song Song, nói một câu: "Vừa mới này tôi không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, cô cảm thấy tôi suy nghĩ nhiều cái gì?"

Đôi mắt Tô Song Song bởi vì bị kích thích lại tròng thật to, cô nhìn chăm chăm Tần Mặc hồi lâu, xác định anh không lừa mình, chỉ là cô đâu bị gì mà nói ra ý nghĩ trong lòng, Tô Song Song chớp chớp mắt, một bộ dạng rất bi thương.

Mới vào cửa một lúc, đã bị giày vò thành như vậy, nhất thời Tô Song Song cảm giác vô cùng tuyệt vọng đối với cuộc sống sau này, cô nhìn trần

nhà trắng như tuyết, trong nháy mắt cảm thấy ông trời đúng là dày đặc ý xấu với mình.

Cô suy nghĩ vậy, rầu rĩ hừ ra một câu: "Không có gì..."

Tần Mặc thấy cảm xúc Tô Song Song hạ xuống, cho là cô lại phát tác bệnh thấy máu là choáng, nhìn giấy trên lỗ mũi Tô Song Song không bị máu nhuộm đỏ nữa, anh tự tay đỡ cô: "Đi tắm?"

Tô Song Song vẫn còn mơ màng, nghĩ tới chuyện mình ở bệnh viện quá thật chừng mấy ngày không tắm, nếu là cứ ngủ trên giường như vậy, còn phải giặt cái mền.

Tô Song Song gật đầu một cái, chỉ chỉ tủ quần áo bên cạnh, khi cô cầm quần áo ngủ, muốn đi lấy nội y, đột nhiên cảm thấy có chút là lạ, cả khuôn mặt cô đỏ rực trong nháy mắt.

Mặc dù hai người bọn họ sớm đã nhìn thấy nội y của nhau, nhưng cũng không thể vô liêm sỉ lấy đi như vậy! Tô Song Song lâm vào trầm tư, trong đầu hai tiểu tử kia lại đánh nhau.

Tiểu thiên sứ Song Song vẫn hết một quản gia như cũ, nghĩ linh tinh: "Liêm sỉ! Liêm sỉ! Liêm sỉ của cô, Song Song!"

Tiểu ác ma Song Song khinh thường liếc cô: "Liêm sỉ của cô đã sớm bể nát, không cần giả bộ!"

Tần Mặc thấy Tô Song Song ngây ngẩn, hỏi một câu: "Đau chân? Tôi giúp cô cầm." Tần Mặc nói xong cúi người xuống định mở hộc tủ chứa nội y sọc ca-rô.

Tô Song Song thấy vậy, vội vàng khom lưng xuống, nhanh nhẹn mở tủ ra, qua loa nằm lên một cái rồi nhét vào trong áo ngủ, sau đó ngẩng đầu cười cười với Tần Mặc: "Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!"

Tần Mặc liếc mắt nhìn Tô Song Song, đỡ cô dậy, suy nghĩ một chút rồi ôm ngang người lên, bế cô đến phòng vệ sinh.

"Nếu như có chuyện gì thì gọi tôi." Tần Mặc nói xong, xoay người đi ra ngoài, Tô Song Song ngồi trên bồn toilet, nhìn bóng lưng Tần Mặc, yên lặng chảy nước mắt giàn giụa.

Trong lòng cô đang reo hò, gầm thét: Thật sự là anh không cảm thấy gì, hay là giả heo ăn thịt hổ, trêu chọc tôi chơi đây!

Tô Song Song đau thương đủ rồi, treo quần áo lên cái giá bên cạnh, vừa muốn cời đồ, lập tức phát hiện có chuyện là lạ!

Cô nháy nháy mắt, nhìn Tần Mặc bên ngoài cửa thủy tinh đang ngồi trên giường cúi đầu nhìn quyển truyện manhua, ngay sau đó thật sự là cô không tiếp thụ nổi sự thật này, gào thét bi thương: "Aaaaaaa!"

Ông trời ạ! Ông lại làm cho tôi không thể tắm được, sao cô lại quên tường phòng vệ sinh làm bằng thủy tinh, hầu như là nhìn thấu toàn bộ đây!

Tô Song Song không có bạn trai, lại là người độc thân ở nhà trọ, cho nên sau khi đi vào, dù phát hiện tường phòng vệ sinh làm bằng thủy tinh trong suốt, cô cũng lười để ý.

Tô Song Song bi phần nghĩ: Không nghĩ tới sớm muộn gì cũng gặp chuyện này, chẳng qua là cô lười biếng nhất thời, có cần phải đùa bỡn cô như vậy không!!!

"Sao vậy?" Tần Mặc nghe thấy tiếng động, vội vã đi vào, thấy Tô Song Song ngồi trên bồn toilet, gương mặt đầy vẻ đau khổ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Vách Tường Cổ Ý

Tần Mặc sững sốt một giây, hơi quay đầu nhìn mặt đất phía dưới, nói một câu khiến Tô Song Song hận không thể gặp trở ngại: "Cô ... táo bón rồi hả? Có cần tôi đi mua thuốc không?"

Tô Song Song nhắm mắt lại thở dài, rốt cuộc ngay sau đó không thể chịu nổi ngày càng có thêm nhiều ác ý với ông trời, rõ ràng là bị vẻ mặt vô tội của tiểu cầm thú làm cho kích thích rồi.

Một giây sau, cô đưa tay lên bụm mặt một phen, kêu lên một tiếng "a" sau đó đưa tay vò tóc mình, ầm ỉ, kìm hãm sự bi thương của mình.

Cho tới bây giờ, Tần Mặc đều chưa từng thấy Tô Song Song như vậy, anh quay đầu, nhìn Tô Song Song: "Cô làm sao vậy? Muốn đi bệnh viện sao?"

"Không! Được!" Tô Song Song nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng chữ, bổ sung một câu: "Tháng nào cũng sẽ có vài ngày điên, anh không cần quan tâm đến tôi!"

Tần Mặc ra vẻ như bưng tỉnh đại ngộ, tính toán quay lưng đi ra ngoài, mới bước được một bước, lại quay đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, hỏi một câu: "Cái kia mua cho cô sử dụng sao?"

Cái kia? Cái nào? A!

Khi Tô Song Song phản ứng kịp với lời nói của Tần Mặc, cô liền hít sâu vào một hơi, cảm thấy chính mình không thể đem tình thương với anh trở

thành ác ý, nếu không cô sẽ tan vỡ hoàn toàn.

Tô Song Song đồng loạt nhìn qua giá để băng vệ sinh, quơ quơ, tận lực không chế tâm trạng của mình, chỉ dùng lực cầm lấy băng vệ sinh thôi chứ không được bóp nát nó.

“Anh xem, có!” Tô Song Song bắt đầu hồi phục tâm trạng, đến bây giờ lại có thể nhẫn nại, hơn nữa cầm băng vệ sinh bình tĩnh nói chuyện với một người đàn ông.

“Ừhm” Tần Mặc lên tiếng, xoay người muốn ra ngoài, Tô Song Song mạnh mẽ đứng lên, chân trái của cô thực sự không có trở ngại gì, chỉ là vết nứt xương rất nhỏ.

Chỉ cần không dùng sức quá nhiều, liền không thành vấn đề, thật ra vốn không cần Tần Mặc đỡ hay ôm lấy, thế nhưng Tô Song Song vẫn luôn được anh ôm, đã thành thói quen, ngay từ đầu cũng không để ý xem có gì không ổn.

Tần Mặc nghe được âm thanh đứng lên của Tô Song Song, quay đầu nhìn cô, vươn tay muốn đi đến đỡ cô, Tô Song Song nghĩ ngợi, vẫn lại vươn tay ra bắt lấy bàn tay của Tần Mặc.

Tay anh rất lạnh, trong vài tích tắc chạm vào, cả người liền run một cái, theo bản năng liền mở miệng hỏi: “Tần Mặc, sao anh mặc ít áo vậy, bây giờ chẳng có chút hơi ấm nào, trong phòng rất lạnh.”

Đợi một hồi, Tô Song Song thấy Tần Mặc không lên tiếng cũng không đi tiếp, ngẩng đầu không rõ ràng nhìn anh, liền thấy anh đang cúi đầu, chăm chú nhìn mình, một đôi mắt đào hoa phản chiếu dáng vẻ của chính cô.

Đột nhiên, trái tim cô liền khẩn trương co rúm lại, sau đó bắt đầu điên cuồng nhảy lên, rõ ràng Tô Song Song đã cảm giác được hô hấp của mình

cũng trở nên dồn dập, cô hơi nghiêng đầu, có chút xấu hổ nói: “Sao... làm sao vậy?”

“Không sao.” Tần Mặc phun ra mấy chữ, trực tiếp xoay người lại bế cô lên, vốn Tô Song Song cảm thấy không có gì, nhưng giờ phút này tim cô lại đang đập rộn lên, hô hấp dồn dập, không gian hít thở, chỉ toàn là hương vị của anh.

Tô Song Song liền cảm thấy, mặt mình trở nên nóng bỏng, cô vươn tay chà xát lên mặt mình, thấy rất dọa người, nhưng là nghĩ lại, lại cảm thấy cũng như bình thường, người nào khiến cho đáng vẻ Tần Mặc yêu nghiệt như vậy, quả thực là nam nữ già trẻ đều không tha!

Mơ mơ màng màng suy nghĩ, đã bị Tần Mặc ôm về trên giường, Tần Mặc nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, tầm mắt ngang hàng với cô, nói một câu: “Nếu thấy bất tiện lúc tắm rửa, tôi có thể lấy khăn bông lau cho cô? Vết thương của cô lúc này không thích hợp để ngâm nước.”

Khó có khi Tần Mặc nói được nhiều như vậy, thế nhưng Tô Song Song lại không có lấy chút cảm giác vinh hạnh.

“...” Bởi vì câu này vẫn chưa khiến tim cô đập mạnh hơn, bình tĩnh lại, so với cảm giác trái tim nảy lên bang bang như vừa rồi vẫn tốt hơn.

Tô Song Song thật không biết nên thấy may mắn hay là bi ai, cô hơi nhụt chí buông thông bả vai xuống, sau đó cam chịu nói: “Tôi không có cái kia... Vừa nãy nhìn lầm rồi, không có gì bất tiện cả.”

Tần Mặc nghe xong liền đơ mặt, thế nhưng vẫn ra vẻ một bộ mặt than, anh đứng lên, nhìn thoáng qua phòng tắm, khó khăn nói ra nghi ngờ của mình: “Vậy cô không tắm rửa sao?”

“Tắm...” Tô Song Song cắn răng nói được vài chữ, vươn tay chỉ vào nhà tắm, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, nói một câu: “Anh không nhận ra

tường của phòng tắm là thủy tinh trong suốt à? Tôi làm sao tắm đây?”

Tần Mặc yếu về chỉ số EQ không có nghĩa là IQ thấp, trực tiếp hiểu rõ Tô Song Song đang bận tâm đến điều gì, chỉ là anh không muốn hiểu, liền ăn ngay nói thật: “Vì sao không thể tắm, tôi cũng sẽ không xem đâu?”

“...” Tô Song Song cảm giác được vô cùng bất lực, cô duỗi tay ra rồi lại run rẩy thu hồi lại, một lần lại một lần tự nói cho chính mình, là cô suy nghĩ nhiều, Tần Mặc sẽ không nhìn... Là không nhìn!

Thế nhưng có anh, cô lại có rất nhiều suy nghĩ, trong nhà có đàn ông, cô sao có thể ở trong phòng tắm trong suốt mà tắm rửa?

“Cái kia... Tần Mặc, tôi không quen lắm, kéo mạnh lại đi.”

Hiện giờ Tô Song Song chỉ muốn trực tiếp đi ngủ, không muốn phản ứng lại anh nữa.

Chắc chắn người này sinh ra là để hành hạ cô, trước kia cùng một chỗ thế nào lại không phát hiện chỉ số EQ của anh thấp như thế, nếu không liên quan đến cô, chắc cô đã băng bó cái mũi mà gào khóc lên: Lưu manh, tiểu cầm thú, sao anh lại ngốc như vậy, ông nội đã tạo ra anh sao?

Tuy nhiên, Tô Song Song cảm thấy đáng về hiện giờ của anh không giống kiểu lưu manh kiêu ngạo, nhưng là... nhưng là giống như người đàn ông si tình bị phụ nữ hành hạ đến thống khổ, cô làm sao có thể vui vẻ tiếp?

Tần mặc không nói gì nữa, theo lời Tô Song Song cầm góc mạnh, sau đó kéo ra treo xung quanh tường của phòng tắm.

Tô Song Song nhìn phòng tắm bị che khuất, rốt cuộc cũng thở ra một hơi, cô vỗ giường đứng lên, khắp khiêng muốn đi vào tắm rửa.

Tần Mặc vươn tay đỡ cô, Tô Song Song quơ quơ đầu, hiện giờ cô chỉ muốn yên tĩnh, nếu không rất có thể cô sẽ hối hận vì đã cho Tần Mặc vào nhà mình, tiểu cầm thú đó!

Tần Mặc không nói không rằng, một tay giữ chặt tay của Tô Song Song, Tô Song Song quay đầu nhìn anh, Tần Mặc nói một câu: “Chờ một chút.”

Tô Song Song không hiểu ra sao đứng yên tại chỗ, muốn đi, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, đợi một lúc, Tần Mặc lấy một túi nilon bọc thức ăn, bắt lấy tay phải của Tô Song Song, rồi lấy túi nilon quấn bên ngoài miệng vết thương của cô.

Lúc đầu Tô Song Song vẫn chưa hiểu rõ ràng, đợi đến khi Tần Mặc quấn xong, cô mới hiểu được, cả khuôn mặt liền đỏ bừng.

Tần mặc làm xong hết thấy, mới chỉ tay vào phòng tắm, nói một câu: “Có thể vào được rồi.”

Tô Song Song vội vã chống tay vào tường đi vào, sau giây phút cánh cửa được đóng lại, cô tựa cả người vào tường, chỗ vừa rồi được quấn lại giống như truyền cảm xúc đến trái tim, cô nhìn cổ tay của mình, hô hấp lại bắt đầu trở nên dồn dập.

Tô Song Song ngửa đầu nhìn trần nhà trắng tinh, vẻ mặt sắp nhăn thành bánh bao, Tiểu cầm thú ngày càng dịu dàng mềm mại với cô, quả thực là đang muốn lấy mạng của cô! Phải hay không.

Mà bên ngoài, Tần Mặc lại ngồi trên giường, cầm lấy cuốn truyện tranh vừa nãy mới xem được một nửa, nghĩ ngợi, xoay người, đưa lưng về phía phòng tắm.

Tô Song Song thở dốc một hồi, mới bình ổn lại trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một tay đỡ một bên tay vịn, chân trái hơi dùng lực đặt

trên mặt đất, lẻ loi chống đỡ lại, cô giật giật, cuối cùng vẫn cảm thấy vô cùng bất tiện.

Dòng nước ấm áp trôi xuống người cô, Tô Song Song hạnh phúc đến mức muốn chảy hết nước mắt đầy mặt, hiện giờ cô rất tin tưởng, chờ sau khi cô tắm nước nóng xong hết, những ý nghĩ quay cuồng trong đầu cô sẽ bay đi hết.

Tô Song Song tắm rửa, hạnh phúc như ôm lấy cô, hạnh phúc chính là đây, bắt đầu lẩm nhẩm hát một bài hát, lại vừa lắc lư thân thể, quay qua quay lại, sau đó chậm rãi quay đầu lại.

Khi nghe thấy âm thanh rầm rầm, Tô Song Song cũng không để ý, còn tưởng là tiếng nước chảy, cô chậm rãi mở to hai mắt.

Khi tầm mắt của cô nhìn đến vách tường thủy tinh, ngay lập tức Tô Song Song liền ngây ngẩn cả người, cô vươn tay che miệng mình theo bản năng, nhưng lại vẫn không thể kiềm chế được tiếng hét chói tai của mình.

Vách tường thủy tinh vốn dĩ không cách âm, Tần Mặc ngồi ở bên ngoài đưa lưng quay về phía phòng tắm, nghe thấy tiếng hét của cô còn tưởng rằng Tô Song Song bị trượt chân, anh liền mạnh mẽ đứng dậy, quyển sách trên tay cũng rơi xuống đất.

“Bốp!” một tiếng, Tần Mặc nhìn thấy, trong nháy mắt lại ngây ngẩn cả người, đúng thế, lúc này cả người anh đang đơ cứng.

Hai người nhìn nhau qua vách tường thủy tinh, dường như Tần Mặc cũng nhận ra được điều gì không đúng, tầm mắt của anh chậm rãi rời xuống, đợi đến khi thấy hết được cơ thể trần trụi của Tô Song Song, anh mới mạnh mẽ lui về phía sau từng bước.

Tô Song Song tròn to mắt, chỉ có thể gào khóc được hai ba tiếng, tay cũng không biết là nên che phía dưới hay ở bên trên, sau cùng chỉ có thể

ngồi chồm hồm trên mặt đất.)))))))))))

Tần Mặc nhanh chóng quay đầu, trên khuôn mặt than của anh lại có chút phiếm hồng, cúi đầu nói một câu: “Tôi không thấy gì cả.”

Tô Song Song bối rối ngẩng đầu, nhìn lướt qua Tần Mặc, thấy anh quả thực không nhìn nữa, vội vàng thả lỏng người ra, bối rối cầm lấy quần áo mặc lên người.

Lúc cô đi ra khỏi phòng tắm, liền cảm thấy cả hai chân của mình đều đã mềm nhũn, cô dựa vào tường từ từ ngồi xổm xuống, nhìn Tần Mặc đưa lưng về phía cô, Tô Song Song giống như một đứa trẻ đang quỳ rạp trên mặt đất.

Tần Mặc nghe thấy tiếng động, đứng dậy đi qua kéo Tô Song Song lên, Tô Song Song theo bản năng muốn lui về phía sau một bước, cánh tay của anh liền dùng lực, trực tiếp kéo cô vào trong lòng mình.

Tô Song Song tựa vào trong lòng Tần Mặc, cô ngây ngẩn cả người, Tần Mặc cũng phản ứng kịp, là do sức lực của mình quá lớn, thế nhưng cảm giác được Tô Song Song ở trong lòng anh khiến anh thấy rất vui vẻ.

Ngay sau đó, Tần Mặc ôm lấy Tô Song Song, đặt cô lên trên giường.

Tô Song Song hơi nhìn lên trên, nhưng lại không muốn nhìn đến khuôn mặt của anh, chỉ là cả khuôn mặt của cô lại hồng giống như mông khi, đến mức sắp nhỏ ra máu rồi.

“Ngủ đi, tôi đi treo lại màn.” Tần Mặc xoay người lại, cũng không nhìn Tô Song Song, Tô Song Song lại đưa tay kéo lấy cánh tay của anh.

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song, tầm mắt của hai người rất cuộc cũng chạm đến nhau, Tô Song Song hoảng hốt đến nỗi vội vàng di chuyển ánh mắt nhìn đi nơi khác, hỏi một câu: “Anh không tắm rửa sao?”

Hỏi xong, hai người lại lâm vào im lặng, Tô Song Song chăm chú nhìn phòng tắm sáng loáng, thở dài, quả thực não của cô bị va đập đến nỗi nghiêm trọng rồi, lại có thể hỏi một câu hỏi không có logic như thế.

“Ừhm, cô có thể nhìn.” Tần Mặc để lại một câu như vậy, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tô Song Song như ngọn cỏ bị gió thổi ngổn ngang, cô trực tiếp quẩn lấy chần, kêu rên một tiếng: “Nhìn em gái anh! Tôi không xem! Em gái anh em gái anh!

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song bực mình vào trong chần giả chết, hơi hơi nhếch môi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Tô Song Song duy trì một lúc, lại thấy không thể thở nổi, cô nghe thấy tiếng nước ào ào bên ngoài, cẩn thận đưa đầu từ trong chần ra ngoài dò xét.

Tô Song Song đảo mắt, trong mắt lại hiện lên một chút tinh ranh, hôm nay cô bị anh lấn qua lấn lại đến thảm hại, nhìn lén một chút cũng được coi là một phúc lợi nhỏ, chắc là không vấn đề gì.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Kế Trong Kế Yêu Nhau

Tô Song Song quần xắn chần, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, nhắm mắt lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí một ngẩng đầu, nhắm ngay phương hướng phòng tắm. Tô Song Song mặc niệm trong đầu: Mình chỉ học tập một chút, học tập một chút!

Một giây sau, cô mạnh mẽ mở to hai mắt, đang định nhìn trộm, nào biết vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tần Mặc ở bên trong phòng tắm đang xuyên qua lớp hơi nước nhìn sang.

Giờ phút này, Tô Song Song hoàn toàn có thể khẳng định, ánh mắt của Tần Mặc đang nhìn tới mình.

Tô Song Song lập tức sợ tới mặt mũi trắng bệch, cô nuốt nước miếng, muốn nở nụ cười, lại cảm giác mình như vậy quá bỉ ổi, trực tiếp đắp kín chần, vẻ mặt chán nản cau mày giả chết.

Trong lòng cô đã sớm gào khóc tru lên: Cô là đồ sắc quỷ! Xem đi xem đi! Lần này thì được rồi, bị người ta bắt tại trận rồi, còn là một phát hiện nguyên hình!

Tô Song Song buồn bực chết ở dưới chần trước sau cũng không dám ra ngoài, rầu rĩ rầu rĩ, không biết là do mệt mỏi hay vì thiếu đường khí (khí oxy), cô bắt đầu ngây ngất chóng mặt.

Mãi đến lúc cảm giác được chiếc giường bên cạnh mình bị lồm xồm xuống một chỗ, Tô Song Song mới mơ mơ màng màng mở mắt, còn chưa nhớ lại thò đầu ra nhìn xem có chuyện gì xảy ra, chần đã bị vén lên.

Một luồng khí lạnh ập tới, làm cho cô hơi hơi tỉnh táo một chút, Tô Song Song ngây ngốc quay đầu nhìn tên đầu sỏ gây nên, lúc đối diện với Tần Mặc, trong nháy mắt cả khuôn mặt lại bắt đầu hồng.

Cô muốn đi lấy chăn quấn mình lại, thế nhưng đưa tay chộp, mới phát hiện Tần Mặc đã đem toàn bộ chăn kéo xuống dưới bàn chân của cô rồi.

Tô Song Song cảm giác cả cơ thể mình đều cứng lại rồi, cô như đà điều rúc đầu, căn bản không muốn động dậy một chút nào, rất sợ hơi động một chút, liền đánh vỡ sự yên lặng tại giờ phút này, sau đó Tần Mặc liền bắt đầu oanh tạc (Nguyên tác: pháo oanh) cô, vì sao lại nhìn trộm anh ấy tằm!

Thế nhưng cho dù như vậy Tô Song Song vẫn có thể cảm nhận được Tần Mặc đang nhìn mình chăm chăm, cô thở một hơi, mạnh mẽ ngẩng đầu cam chịu nói: "Chị đây nhìn đấy! Làm sao tính làm sao!"

Tần Mặc đang xoay người cầm điện cho máy sấy tóc, chợt nghe được lời Tô Song Song nói, đứng dậy nhìn cô, trong mắt hơi toát ra chút kinh ngạc: "Cô vừa nhìn lên?"

"?" Tô Song Song giật mình trong lòng, trừng to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được, bụng đã bắt đầu bồn chồn: Lẽ nào Tần Mặc không phát hiện cô nhìn trộm?

Tô Song Song ngừng thở, cẩn thận dò xét thử hỏi một câu: "Mới vừa nãy anh không có nhìn ra phía ngoài?"

Tần Mặc vươn tay kéo Tô Song Song từ trên giường ngồi dậy, mở máy sấy, bắt đầu thổi gió về phía Tô Song Song, làm xong tất cả mọi chuyện, lúc này mới suy nghĩ một chút trả lời lại cô một câu: "Có hơi nước mù mù không thấy rõ."

". . ." Tô Song Song vừa nghe xong liền tuyệt vọng nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ chấp nhận số phận, hiện tại cô thật muốn ngửa mặt lên trời gào to

một tiếng: Ông trời già, ông đùa bỡn tôi đấy à!

Trong phòng ngoại trừ tiếng máy sấy kêu vù vù ra, yên tĩnh tới đáng sợ, bầu không khí dường như cứng ngắc trong nháy mắt.

Tô Song Song cố sức suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra nên giải thích thế nào về chuyện mà bản thân đã nhìn trộm, cô khóc không ra nước mắt nghĩ: Cô đây không được tính là điển hình của việc chưa đánh đã khai chứ? (Lin: Có gì đó sai sai, nhưng nguyên văn nó rứa, bạn dịch ra rứa.)

Cơn gió ấm áp từ máy sấy tóc thổi qua, ý nghĩ của Tô Song Song dần dần càng trở nên mơ hồ, bắt đầu buồn ngủ.

Toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt ở việc nên giải thích thế nào về chuyện mình nhìn trộm, cho nên cô vốn không chú ý tới, lúc này không phải tự mình dùng máy sấy sấy tóc cho mình, mà là Tần Mặc cầm máy sấy sấy tóc cho cô đấy!

Mãi đến khi Tần Mặc đem bày tay hơi có chút lạnh lẽo xen vào tóc của mình, Tô Song Song mới phản ứng được, bây giờ, chuyện quái dị gì đang xảy ra vào giờ phút này!

Rõ ràng tiểu cầm thú đang sấy tóc cho cô này! Sấy tóc! Có phải trời đổ mưa đỏ (mưa máu) hay không vậy! Tiểu cầm thú lại có thể có thể làm được chuyện như vậy?

Tô Song Song lập tức cảm giác nếu không phải Tần Mặc không bình thường, vậy chính là cô xuất hiện ảo giác không bình thường, cô theo bản năng lui về sau một bước, trong mắt mang theo chút đề phòng mà nhìn chằm chằm Tần Mặc.

Tô Song Song luôn cảm thấy dựa theo tính cách của cầm thú, đột nhiên đối tốt với cô như vậy, nhất định không có việc gian trá thì cũng có ý đồ xấu (Phi gian tức đạo)!

Tần Mặc thấy Tô Song Song trốn về sau, gương mặt vẫn tê liệt như cũ, không hề có vẻ kinh ngạc gì, chẳng qua anh hơi quơ quơ máy sấy trong tay mình, cơn gió ấm áp phất qua mặt của Tô Song Song, Tô Song Song theo bản năng nheo mắt lại.

"Não của cô mới vừa bị chấn động, để nhiễm lạnh không tốt." Tần Mặc lời ít ý nhiều biểu đạt hết mục đích của chính mình, vươn tay muốn kéo Tô Song Song qua.

Tô Song Song lại nghiêng người một cái tránh thoát bàn tay của anh, cô theo thói quen đưa tay phải ra, định lấy máy sấy, tay làm hàm nhai.

Chỉ là vừa đưa tay phải ra, cô nhìn cổ tay bị quấn bằng vải của mình, mới ý thức được tay phải của mình bây giờ còn chưa làm gì được, lập tức cô có chút chán nản.

Tần Mặc vẫn nhìn Tô Song Song chăm chú, vẻ chán nản trong mắt cô tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Tần Mặc, anh không mở miệng, chỉ là vươn tay kéo lấy cánh tay Tô Song Song, hơi dùng sức, cơ thể của anh cũng hơi hướng về phía trước một chút.

Đột nhiên trong đầu Tần Mặc như nhớ tới thứ gì, anh hơi động động khóe môi của mình, phun ra một chữ: "Ngoan."

Khi Tô Song Song nghe được câu này, cô rõ ràng cảm giác được trái tim của mình nhảy lên một cái, ngay sau đó bắt đầu trở nên cuồn cuộn đập bùm bùm.

Cái loại cảm giác tim đập dồn dập mặt đỏ lên không thể khống chế này lại dâng lên, Tô Song Song lập tức ngây người, còn chưa có phản kháng, đã bị Tần Mặc kéo trở lại, nửa ôm vào trong ngực.

Tiếng động ong ong vang lên trên đỉnh đầu Tô Song Song, không biết có phải là do tác dụng của thuốc hay không, cơn gió ấm thổi đến khiến Tô

Song Song thấy buồn ngủ, cô vẫn như cũ hơi chút sợ hãi nhìn Tần Mặc sấy tóc cho mình, căn bản không có phản ứng.

Chờ đến lần thứ hai tay của Tần Mặc nhẹ nhàng xen vào trong mái tóc Tô Song Song, Tô Song Song mới cảm giác được có một luồng khí lạnh chạy từ dưới chân của mình lên tới đỉnh đầu.

Rốt cục cô không nhịn được nữa mà ngửa đầu nhìn Tần Mặc, hỏi một câu: "Tần Mặc, không phải anh bị kích thích tới mơ hồ chứ? Anh cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nói với tôi, tôi đưa anh tới gặp bác sĩ, không được tiếc tiền."

Tay của Tần Mặc ngừng một lát, lập tức duy trì nguyên trạng tiếp tục sấy tóc cho Tô Song Song, tầm mắt của anh lại theo bản năng liếc mắt nhìn quyển manga anh vừa để ở trên bàn kia.

Nhưng chỉ liếc nhìn qua một chút, anh thu tầm mắt lại, cúi đầu nhìn Tô Song Song, không trả lời câu hỏi của cô.

Anh lại sấy khô tóc thêm một hồi, nhìn tóc Tô Song Song đã trở nên xoăn tung, Tần Mặc đứng dậy, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh ban công, sấy tóc của mình.

Tần Mặc bị ánh mắt này của Tô Song Song nhìn thực sự thấy không thoải mái, anh suy nghĩ một chút, nói: "Tôi không thích mắc nợ người khác, chăm sóc cô coi như trả tiền phòng."

Tô Song Song nghe được, lập tức thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc thấy dáng vẻ của Tô Song Song như trút được gánh nặng, ngay lập tức, ánh mắt lại lạnh hơn một phần, chỉ là anh vẫn như cũ ung dung thản nhiên sấy tóc cho chính mình.

Tô Song Song vỗ vỗ ngực, làm dịu bớt trái tim bởi vì kinh sợ mà đập bang bang, cô trực tiếp ngã người về sau, lọt vào trong cái chăn mềm mại.

Nghe Tần Mặc nói như vậy, ngược lại cô còn có thể chấp nhận, dù sao dựa theo tính tình kiêu ngạo của tiểu cầm thú, quả thật không giống người bám váy phụ nữ, phỏng chừng cũng là vận bất đắc dĩ anh mới có thể đi tìm cô nhờ vả.

Tô Song Song nghĩ như vậy, rốt cuộc cũng cảm thấy chuyện Tần Mặc chăm sóc mình mấy ngày nay là đương nhiên rồi, hôm nay đặc biệt động kinh cũng có thể hiểu, cảm giác sợ hãi vì mấy việc làm này lập tức tan biến không ít.

Thần kinh vừa buông lỏng, hai mắt Tô Song Song đã không mở ra được, bỗng nhiên đèn lớn trong phòng bị tắt đi, chỉ để lại đèn tường đang tỏa ánh sáng êm dịu, tầm mắt tối sầm lại, cảm giác buồn ngủ càng thêm rõ ràng.

Tô Song Song quay đầu nhìn thoáng qua Tần Mặc vừa tắt hết đèn ngồi trở lại trên ghế, ánh đèn vàng mờ mờ đèn chiếu sáng lên người của Tần Mặc, phần nào lộ vẻ dịu dàng của anh.

Anh hơi nghiêng đầu ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng xen lẫn vào mái tóc đen, càng lộ ra ngón tay trắng nõn đẹp mắt.

Trong mơ mơ màng màng Tô Song Song nghĩ tới, ông trời thật rất ưu ái Tần Mặc, lại có thể cho anh vẻ ngoài đẹp mắt như vậy, thậm chí ngay cả những chi tiết nhỏ cũng đều khắc gọt dừa tinh vi hoàn mỹ.

Tô Song Song vừa nghĩ tới mai đây có thể coi Tần Mặc như người mẫu, còn miễn phí, loay hoay nghĩ tới nghĩ lui thế nào, tâm tình lại trở nên vui vẻ.

Cô dần dần thả lỏng ý thức, đấu tranh thêm hai lần, sau cùng đôi mắt mệt mỏi không chịu được, nhắm lại ngủ thiếp đi.

Tần Mặc cảm giác Tô Song Song không có động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy cô dường như đã ngủ, bèn ngắt nguồn điện máy sấy tóc

trong tay, một bên cầm lấy khăn lông, như có như không lau xuống.

Tần Mặc đợi một lát, thấy Tô Song Song không có động tĩnh thật sự đã ngủ thiếp đi, anh đứng dậy đi tới bên cạnh bàn của mình, cầm lấy quyển manga kia.

Vừa mở ra, trang sách đầu tiên sáng loáng năm chữ lớn: Kể trong kể yêu nhau. Tần Mặc tiếp tục trở mình, tìm tới trang sách vừa mới nhìn kia.

Bên trong quyển sách này hoàn toàn không hề có một bức vẽ nào, tất cả đều là chữ viết chi chít, rõ ràng đây là một quyển sách hướng dẫn yêu đương khoác áo ngoài manga!

Tần Mặc trực tiếp lật tới trang thứ ba vừa xem, dựa vào ánh sáng đèn bàn, trước nhìn lướt qua, cầm bút lên, ở chỗ "Thường nói những từ như ngoan, cục cưng thỏa đáng, có thể làm cho tâm tình phái nữ vui vẻ" vẽ một dấu tích.

Sau đó anh tiếp tục lật xem, đoạn thứ nhất ở trang này nói khoác không biết ngượng viết: Nếu như người ấy có chỉ số EQ (tình cảm) không cao, vậy bạn hãy dùng tấm lòng chu đáo tỉ mỉ đi cảm động đối phương, còn nếu ngay cả một trái tim tinh tế bạn cũng không có, thật sự tuyệt vời.

Vậy cũng chỉ còn lại một chiêu cuối cùng, khả năng cao nhất chính là có tiếp xúc cơ thể với cô ấy, thực sự không được thì Bá Vương ngạnh thượng cung, gạo nấu thành cơm, bảo đảm bạn nước chảy thành sông!

Tần Mặc hơi hơi nhú mày, luôn cảm thấy quyển sách mà Bạch Tiêu giới thiệu với anh này có chút không đáng tin cậy, anh vừa muốn bỏ xuống, lại suy nghĩ tới tình huống giữa mình và Tô Song Song, lại cầm nó lên.

Tần Mặc nhìn đoạn văn này thêm một lần nữa, một bên cầm lấy bút, rồi chú thích ở bên cạnh một câu: Tỉ mỉ, tiếp xúc.

Sau đó anh hạ mắt nhìn xuống, còn lại đều là từng chi tiết xác định rõ ràng phải làm sao để tạo lãng mạn, Tần Mặc đọc một hồi bỏ nó vào trong ngăn kéo, dùng khóa mật mã khóa lại.

Anh vươn tay xoa xoa trán của mình, thực ra anh chỉ muốn làm cho Tô Song Song vui vẻ, không cần vất vả như vậy, lại không nghĩ tới anh vừa bày tỏ suy nghĩ trong lòng bày tỏ, đã làm Tô Song Song sợ đến thế này.

Tần Mặc dựa vào sau ghế, giờ phút này, lần đầu tiên trong đời anh bắt đầu nghĩ lại: Lẽ nào trước đây anh đối xử với Tô Song Song thật sự rất tồi tệ?

Thế nhưng anh cũng không hiểu được, ngược lại thái độ và hành động của anh đối với Tô Song Song còn dịu dàng hơn khi đối xử với người khác gấp bao nhiêu lần.

Tần Mặc nghĩ một hồi, ánh mắt lại theo bản năng liếc nhìn ngăn kéo đã bị anh khóa lại, anh nghĩ hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng vào giới thiệu của Bạch Tiêu.

Suy cho cùng đừng nói tới việc yêu, ngay cả việc đối xử tốt với con gái, anh cũng chưa từng, bây giờ cũng chỉ có thể làm con mèo mù đụng chuột chết, xem xem có thể làm cảm động lòng của Tô Song Song, mà không dọa cô sợ chạy mất không.

Lúc này Tô Song Song đang nằm ở trên giường làm mộng đẹp còn không biết, cuối cùng Boss nào đó đã đem cô nhốt vào trong phạm vi thế lực của mình, định biến cô thành vật sở hữu của riêng mình, cũng chính là con chuột chết cho dù không đụng tới được thì vị boss nào đó cũng muốn đào ba thước đất lên tìm cho được kia.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Bảo Bối Em Phải Ngoan

Ngày thứ hai, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người Tô Song Song, cô theo thói quen đưa tay về phía bên trái lộn xộn một chút, bộp một tiếng, tay đặt lên giường.

Tô Song Song giật giật tay của mình, sờ một cái, lại giật giật chân của mình, hình như đụng phải cái gì, cô mơ màng suy nghĩ một chút, sau đó lại bĩu môi một cái, tại sao lại có cảm giác là lạ.

Nhưng là Tô Song Song quá buồn ngủ, không hề muốn mở mắt ra, liền dùng chân đá, theo lý thuyết mỗi ngày cô đưa chân đá qua, nên lơ lửng giữa tầng không, nhưng là tại sao lại có xúc cảm này nhỉ?

Đột nhiên cô ý thức được điều gì, chợt mở hai mắt ra, đã nhìn thấy Tần Mặc cau có nhìn cô, dường như chưa tỉnh ngủ, cặp mắt đào hoa hơi híp lại, trong mắt lộ ra chút phiền não.

Tô Song Song ngây ngẩn, cô đưa tay ra xoa xoa mắt của mình, cảm giác nhất định là mình còn chưa tỉnh ngủ. Dùng quá sức, khẽ động đến vết thương ở cổ tay, đau đớn khiến cô rên lên một tiếng, trong chớp nhoáng này, cô cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô ngồi dậy, giống như giật mình nhảy bắn lên một cái đưa ngón tay chỉ vào Tần Mặc, hoảng sợ nói: “Anh... Anh sao lại ở đây?”

Chân mày của Tần Mặc lại càng nhíu sâu hơn, anh hơi tức giận, quay đầu chống đỡ thân thể ngồi dậy, chần tuột xuống, lộ ra cả người trần truồng của anh, bắp thịt cường tráng hết sức đẹp mắt.

“Anh! Anh sao lại không mặc quần áo đi ngủ?” Tô Song Song nhìn lướt qua, ngay sau đó lại gào thét bi thương một tiếng, bực chán lui lại về phía sau, rất sợ Tần Mặc đột ngột đứng lên, để lộ ra tiểu đệ đệ của anh.

Tần Mặc đưa tay về phía sau vuốt lại tóc của mình một chút, sau đó vén chăn lên, Tô Song Song bị dọa sợ đến mức nhắm mắt lại hét rầm lên.

“Đừng đùa bỡn nữa! Anh muốn làm gì?” Tô Song Song dùng chăn che đầu của mình, sáng sớm đã như thế này đúng là quá kinh hãi rồi.

Tô Song Song ở trong chăn, hơi thả lỏng một chút, nhưng đột nhiên lại cảm giác mũi mình nóng lên, trong lòng cô gào thét một trận bi thương, nắm chặt tay lại, ướm nhẹ mồ hôi, dường như cô đã muốn khóc.

Tần Mặc xuống giường, đi tới bên cạnh Tô Song Song, bắt lấy chăn của cô muốn vén lên, Tô Song Song lại gắt gao nắm chặt chăn mền của mình, thề chết cũng không buông tay.

Tần Mặc bị đánh thức đã không thấy vui vẻ, Tô Song Song còn chống lại anh, trên tay liền dùng một chút lực, nói một câu: “Tôi mặc quần rồi.”

Tô Song Song lấy một tay che cái mũi của mình, nơi đó còn có tinh thần dư thừa nghe Tần Mặc nói, trước mắt cô tất cả đều là hình ảnh Tần Mặc trần truồng cả người, cô quơ quơ đầu, một tay khác lại gắt gao kéo chăn, dự định phản kháng, nhất định không buông tay ra.

Nhưng Tô Song Song thể lực yếu kém, Tần Mặc lại dùng thêm sức, chăn liền bị kéo ra, Tô Song Song vừa thấy có ánh sáng, vội vàng vùi đầu mình vào giữa hai chân, giả bộ con rùa rút đầu thụt cổ.

Tần Mặc đứng ở mép giường, nhìn Tô Song Song co lại, anh lại càng không biết nên nói gì để hóa giải khoảng khắc lúng túng này.

Tô Song Song mặc váy ngủ, phía trước gấp người lại, váy liền bị kéo lên đến qua bắp đùi, quần nhỏ cũng đã bị lộ ra.

Tần Mặc nhìn lướt qua, lúng túng quay đầu, anh ho nhẹ một tiếng: “Lộ ra... màu hồng rồi.”

Màu hồng? Tô Song Song bức bối nhìn xuống dưới, lại lướt qua váy ngủ màu trắng sữa của mình, ở đâu ra mà có màu hồng, một giây kế tiếp cô liền hét lên một tiếng, vội vàng thẳng người dậy, đưa tay kéo váy xuống.

Mặt của Tô Song Song trong nháy mắt như bùng cháy, tay cô vừa rời đi khỏi cái mũi của mình, máu tươi chậm chậm chảy ra, đáng vẻ hết sức chật vật.

Tần Mặc nghiêng đầu, tầm mắt chẳng qua là cảm giác được cô ngồi dậy, cũng không thấy cô chảy máu mũi, anh suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến kẻ trong kế trong quyển sách kia.

Anh cảm thấy hiệu quả của ngày hôm qua không tệ, dự định lại thử một lần, có chút không quen mở miệng, âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn vì chưa tỉnh ngủ, vừa nói vừa quay đầu nhìn Tô Song Song: “Cô...Ngoan...”

Chữ ngoan mới vừa cho ra ngoài, Tần Mặc đã thấy máu mũi của Tô Song Song không ngừng chảy, liền ngậy ngấn, há miệng cũng quên không khép lại.

“Sao cô lại chảy máu mũi rồi?” Tần Mặc vừa nói vừa với tay lấy khăn giấy trên tủ đầu giường, kéo xuống một đoạn, một tay nắm lấy cằm của Tô Song Song, để cô ngẩng đầu cao lên, sau đó một tay khác cầm giấy nhét vào trong lỗ mũi của cô.

Tô Song Song ngơ ngác nhìn Tần Mặc đang ở gần mình trong gang tấc, ngay cả kinh ngạc cũng chưa kịp biểu hiện ra, trong nháy mắt, dường như cả thế giới của cô đều bị Tần Mặc chiếm lấy.

Tần Mặc lấy giấy lau những vết máu bên ngoài còn sót lại của Tô Song Song, làm xong hết mọi thứ, mới phát hiện tư thế hiện giờ giữa hai người thật sự quá mập mờ.

Anh khẽ híp mắt lại, đôi mắt đào hoa phản chiếu hình ảnh Tô Song Song đang há mồm tròn mắt nhìn anh, anh theo bản năng từ từ đưa người đến gần, muốn ném thữ đôi môi mềm mại kia.

“Hắt xì!” Ngay tại lúc môi của anh chạm phải môi của cô, Tô Song Song lại như thế, khiến Tần Mặc trực tiếp lùi lại.

Hai mắt cô ngấn lệ mông lung đưa tay ra xoa xoa cái mũi của mình, đột nhiên phát hiện ra không còn thấy khăn giấy trên mũi của mình, liền vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thấy Tần Mặc ngồi cách đó không xa, một ít máu hồng hồng còn đang nằm trên tóc, trên mặt của anh.

Tô Song Song không nhận được, che miệng bắt đầu nở nụ cười, cuối cùng cả người cũng cười đến mức run rẩy.

Chân mày của Tần Mặc lại càng nhíu vào sâu hơn, anh đưa tay ra bắt lấy cuộn giấy, sau đó hung hăng ném xuống đất, nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song bị Tần Mặc nhìn như vậy, cả người liền run lên, lập tức thu lại nụ cười, nhưng thân thể thì vẫn như cũ không khống chế được run rẩy.

“Cái đó... Tần Mặc, thật xin lỗi, tôi vừa mới tỉnh nên hơi mơ màng.” Tô Song Song vội vàng cúi đầu nói, nhưng khi cúi đầu xuống, lại không nhận được mà cười rộ lên.

Tần Mặc trực tiếp đứng dậy, lấy áo ngủ mặc vào, anh nhìn lướt qua chiếc rèm đã sớm bị tử trận, chân mày nhíu lại đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Anh thường không mặc gì khi đi ngủ, vốn nghĩ rằng đã có rèm ngăn cách, ai biết được nó lại không bền chắc, một ngày vừa trôi qua đã rơi xuống.

Tô Song Song đưa tay vỗ mạnh vào mặt mình, để nụ cười ghen trở về, cô ngẩng đầu nhìn sắc mặt không tốt chút nào của Tần Mặc, biết rất rõ ràng rằng lúc này mình cười như vậy thật có chút quá đáng.

Cô vội vàng kéo ra vẻ tươi cười, hơi nịnh nọt chỉ chỉ vào phòng tắm: “Ngài đi vào phòng tắm trước đi? Để tôi làm cơm?”

Tần Mặc cũng không thêm chú ý đến Tô Song Song, cúi đầu nhìn cô, Tô Song Song lại cúi đầu nhìn theo, thật sự khiến cô phát điên mà.

Máu mũi của cô chảy ra trên chăn, một mảnh lớn bị nhuộm đỏ.

Cuối cùng cô bất lực thở dài, néo cái chăn một phát, nói: “Anh đi vào phòng tắm trước đi, để tôi thu...”

Câu này của Tô Song Song còn chưa nói hết, cửa phòng cô đã bị đẩy ra, người chưa thấy nhưng đã nghe thấy tiếng: “Song Song, sao điện thoại di động của cô lại tắt máy, tôi còn tưởng cô... A! Các người! A! Các người làm gì thế! A!A!”

Tô Mộ vừa lắc chìa khóa nhà Tô Song Song, tay còn lại lại đưa ra giữa không trung chỉ tới chỉ lui, trong miệng vừa thét lên chói tai, cấp độ càng ngày càng to hơn.

Tô Song Song hoàn toàn ngây người, cô thế mà lại quên mất Tô Mộ có chìa khóa phòng cô, điểm chết người nhất chính là, cô ấy tới nhà cô, từ trước đến giờ chưa bao giờ gõ cửa!

“Im miệng!” Tần Mặc bị la hét đến nhức đầu, khẽ quát một tiếng, tiếng thét chói tai của cô liền dừng lại, nhưng bầu không khí trong phòng lúc này

lại vô cùng lúng túng.

Tô Mộ tỉnh táo nhìn lại, thấy trong phòng có hai chiếc giường, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi tầm mắt quét qua chiếc chăn nhuốm máu trên người Tô Song Song, cô lấy tay che miệng mình lại, lại bắt đầu hét to lên.

Ngoại trừ Tô Song Song ra, Tần Mặc và còn chưa bao giờ lặp lại một câu nói với người nào khác đến hai lần, cho nên anh cũng không mở miệng, chỉ quay đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Mộ.

Trong một chốc lát, Tô Mộ thoáng thấy cả người mình như rơi vào một hố băng, không nhin được run rẩy một cái, vừa muốn thốt ra tiếng rít gào kia, trong nháy mắt đã bị cô kiềm nén trở về, kiềm nén quá nhanh chóng, không nhin được mà nấc lên một tiếng.

Rốt cuộc Tô Song Song cũng lấy lại tinh thần, cô nhìn theo tầm mắt của Tô Mộ đang đặt trên chiếc chăn bị nhuốm máu của mình, lập tức liền nghĩ ra là Tô Mộ đã hiểu lầm rồi.

Cô vội vàng dùng lực lắc đầu, chỉ chỉ vào cuộn giấy dính máu trên mặt đất, hốt hoảng giải thích: “Tôi bị chảy máu mũi, cô đừng suy nghĩ nhiều.”

Tô Mộ nhìn cuộn giấy thấm đầy máu, đáng vẻ như vừa bừng tỉnh, vừa định nói gì đó, nhưng bị Tần Mặc nhìn như vậy, cô lại cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Tô Mộ nuốt nước miếng một cái, cảm thấy vẫn nên là cách xa địa bàn của con cự long này ra thì tốt hơn, nếu không có khi sẽ lập tức bị anh ta nổi giận lên mà thét ra lửa, nướng chín cô.

“Song Song, tôi chỉ tới thăm cô một chút xem thế nào, cô không có chuyện gì thì tôi liền đi vậy, còn phải đi làm nữa, haha! Ha ha!”

Tôi cười khan hai tiếng, vội vàng lui ra ngoài, mới vừa định đóng cửa, Tần Mặc lại bắt lấy cửa, đưa tay ra, tầm mắt lạnh như băng quét qua chìa khóa trong tay Tô Mộ.

Tô Mộ tức thời biết điều đưa chìa khóa vào trong tay Tần Mặc, sau đó hướng về phía anh cố gắng nặn ra một nụ cười, sau đó xoay người chạy đi.

Tần Mặc đứng ở cửa, Tô Song Song chỉ có thể nhìn thấy sau lưng của Tần Mặc, cho nên vốn không hề biết anh ép Tô Mộ đưa chìa khóa cho anh, còn tưởng rằng anh đang thấy hối hận, muốn tiễn Tô Mộ về.

Tần Mặc trực tiếp đặt chìa khóa trên tủ giày, đóng kín cửa, xoay người đi vào nhà vệ sinh, không chỉ trên tóc anh có dính máu, mà trên mặt anh còn có chút nước mũi bị dính máu của Tô Song Song.

Coi như anh không ngại Tô Song Song, nhưng từ bé anh đã đặc biệt thích sạch sẽ, như thế này chính là điểm khó chịu trí mạng của anh.

Trong phòng chỉ có tiếng nước chảy ào ào, cả người Tô Song Song ngồi bệt xuống giường, đưa tay ra xoa xoa tóc của mình, cảm giác phiền toái đến muốn chết.

Cô cúi đầu nhìn ga trải giường và chăn đang bị dính máu, nghĩ tới ánh mắt kinh hoàng của Tô Mộ lúc vừa nãy, thật hận không thể đập đầu vào chăn mà tự tử.

Bị Tô Mộ nhìn thấy cô xui xẻo như vậy, mặc dù Tô Mộ vì ngại Tần Mặc lạm dụng quyền uy mà trốn đi, nhưng lúc cô lạc đàn mà gặp phải cô ấy, Tô Mộ sẽ chế nhạo cô như thế nào đây.

Tô Song Song càng nghĩ càng phiền, ở trên giường lăn lộn một chút, đưa tay ra chọc chọc cái mũi của mình, nói lầm bầm: “Sao mình vẫn không có chí tiến thủ như vậy, nhìn thấy một chút thân thể của mỹ nam đã chảy máu

mũi, nếu như nhìn thấy toàn bộ, chắc trong người sẽ chảy ra máu hết mất!
A! Thật là phiền chết được!”

Lúc này Tần Mặc đi từ phòng tắm ra, nhìn lướt qua Tô Song Song, rồi nhanh chóng đi về phía này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tuyệt Đối Không Tự Ngược!

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc lại đột nhiên đi ra, sững sốt một chút, cô thấy Tần Mặc quay đầu không nhìn, nên cũng chẳng quay đầu lại xem, chỉ biết rõ nhất định mình đã bị thấy hết.

Hắn là vì có chắn đệm phía trước, Tô Song Song nghĩ, dù sao cũng đã nhìn rồi, cô bình tĩnh không ít, lúc này không bị dọa sợ đến hét mức toáng lên, chỉ nhanh chóng nằm một bên chắn bao bọc mình lại.

Tần Mặc nhìn lướt qua, thấy Tô Song Song trùm kín chắn, anh hơi nghiêng đầu, vừa dùng khăn bông lau tóc, vừa đi tới.

Tô Song Song hít hít mũi, mặc dù lúc này Tần Mặc đã có kinh nghiệm, tắm xong, mặc áo, nhưng đối với chuyện đại soái ca tắm, Tô Song Song vẫn hết sức bất mãn như cũ, lau đầu cũng gọi cảm như vậy, muốn gây họa?

Cô đưa tay ra xoa xoa mũi đã cầm máu, nếu lại tiếp tục như thế, sớm muộn gì cô cũng chảy máu mà chết.

"Tần Mặc, anh tắm xong tại sao không gõ cửa đã tiến vào?" Lúc Tô Song Song nói câu này tuyệt đối không suy nghĩ một chút nào, nghĩ cái gì thì nói cái đó, nói xong cô liền hối hận, thật lòng không muốn thừa nhận mình là một người nảo tàn.

Tô Song Song kéo váy ngủ của mình trong chắn, bây giờ cô hối hận đến chết, tối ngày hôm qua không nên mang bộ này, trực tiếp mặc váy ngủ liền đi ra, sau này cô muốn giấu tất cả váy, chỉ chừa lại quần dài và áo ngủ!

Tần Mặc ngồi trên ghế, đối với kỹ năng nói lung tung thường xuyên của Tô Song Song đã có sức miễn dịch.

Anh rất lạnh nhạt xoay đầu lại, nhìn Tô Song Song, một bộ nhìn người ngu ngốc, anh đổi tay, tiếp tục lau tóc, không đếm xỉa tới cô phun ra một câu: "Lần đầu tôi nghe nói đi ra từ phòng tắm phải gõ cửa."

"..." Tô Song Song dự định bỏ qua đề tài này, cô đi xuống giường, khép khiêng tới phòng bếp, trong nháy mắt mở tủ lạnh, Tô Song Song lục soát trên dưới xong không thể không bi thương nhận ra sự thật.

Tô Song Song lấy ra củ cà rốt duy nhất có thể ăn, quơ quơ trước mặt Tần Mặc, mang theo sự lấy lòng nói: "Hay chúng ta ăn canh cà rốt?"

Mặc dù Tần Mặc ăn rất kén chọn, nhưng bây giờ không có điều kiện, cũng không cần phải đặc biệt kiểu cách, anh gặt đầu một cái, tiếp tục lau tóc của mình.

Dường như Tô Song Song nhớ tới nơi đó không đúng lắm, lại mở cửa tủ lạnh ra, nhìn lướt qua tầng đông lạnh.

Rốt cuộc cô cũng nhớ tới chỗ nào không đúng, ngẩng đầu hỏi Tần Mặc: "Tần Mặc, anh làm cháo trứng muối thịt nạc không còn dư lại chút thịt sao?"

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song, tùy ý tựa chân vào giường, anh như vậy lộ ra một chút lười biếng, trái ngược hoàn toàn với vẻ lạnh lùng thường ngày.

"Gọi tôi A Mặc." Tần Mặc nói xong, nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Tô Song Song, lại nói thêm một câu: "Bây giờ tôi không muốn để người ta biết mình là Tần Mặc."

Tô Song Song nghe vậy, một bộ dạng bưng bình hiểu ra, nhất thời nghĩ thành, khả năng bây giờ của Tần Mặc không như trước, phỏng chừng tên của anh đã nổi tiếng, cho nên vẫn khiêm tốn thì tốt hơn.

Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện đó có thể ẩn giấu nguy hiểm, vội vàng nghiêm túc gật đầu: "Anh yên tâm, nhất định tôi không kêu lung tung bên ngoài, đúng không, A Mặc?"

Lúc Tô Song Song nói chuyện, âm cuối kéo dài theo bản năng, lộ ra một chút mềm mại dịu dàng, nghe hết sức thoải mái.

Trong nháy mắt Tần Mặc thư giãn không ít, anh gật nhẹ, quay đầu, tiếp tục lau tóc của mình.

Tô Song Song ngâm củ cà rốt xong, muốn đi rửa mặt, dù khắp khiêng, thế nhưng hoạt động trong phạm vi nhỏ, cũng sẽ không sinh ra gánh nặng quá lớn.

Hai người ăn canh xương củ cà rốt và cơm xong, Tô Song Song đổi một bộ quần áo thoải mái, ngồi xếp bằng trên giường, suy nghĩ một chút bắt đầu lục tung, tìm ra tất cả tiền tích góp của mình.

Tần Mặc ngồi trên ghế, quay lại, nhìn Tô Song Song đang làm việc, chỉ chốc lát sau, trước mặt Tô Song Song có một đồng tiền lẻ.

Tô Song Song tính toán một chút, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười híp mắt trong chốc lát sụp đổ, vì sao cô tìm khắp tất cả tiền giấu đi, chỉ có một triệu bốn trăm hai mươi lăm nghìn?

Tô Song Song phóng mắt tới Tần Mặc vừa cho mình là đồ ngốc, nhất thời cô có chút tuyệt vọng, một ít tiền này, bọn họ có thể sống đến tháng sau cô được phát tiền lương?

Tô Song Song vội vàng quay đầu cầm điện thoại di động, nhìn vào ngày tháng, một cái nhìn này, nhất thời cô muốn khóc, mới ngày mười lăm, ngày mười mỗi tháng cô mới được phát tiền lương.

Tháng này vẫn là tháng mười, ba mươi một ngày, nói cách khác bọn họ phải dựa vào chút tiền này sống hai mươi sáu ngày!

Tô Song Song lấy điện thoại ra, khó khăn tính thêm phép trừ đi hai trăm nghìn tiền điện nước ga và ba trăm nghìn các loại chi phí khác, cũng chỉ còn lại gần một triệu .

Nhất thời Tô Song Song cảm thấy sụp đổ, cả người cứng đờ trên giường, ủ rũ không có tinh thần, cô lộ ra vẻ tuyệt vọng nhìn đồng tiền trước mặt, chân mày cũng nhíu lại theo.

Nếu như nói một mình cô, gần một triệu, nhịn ăn nhịn xài một chút, hẳn là đủ rồi, nhưng ở đây còn có tiêu cảm thú, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng chi tiêu kiểu này, chẳng biết gần một triệu có đủ hai người ăn hay không.

Tần Mặc nhìn dáng vẻ cau mày của Tô Song Song, anh cúi đầu xuống, đảo mắt một chút, nghĩ được biện pháp, cho Tô Song Song một chút tiền, để cô đừng buồn như vậy, nhưng vẫn không thể làm cô cảm thấy mình có năng lực tự thuê phòng ở.

Mặc dù Tô Song Song tương đối ngốc, suy nghĩ đơn giản, nhưng cô cũng không đến nỗi, cho số tiền này thế nào, anh còn phải suy nghĩ lại, không chừng còn phải hỏi quân sư quạ mo Bạch Tiêu.

"Tôi ăn không nhiều." Tần Mặc ngẩng đầu lên, định an ủi Tô Song Song một câu, nào biết Tô Song Song nghe lời này, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn tít nhất thời lộ ra vẻ áy náy.

Lời này của Tần Mặc tuyệt đối chính là muốn an ủi Tô Song Song, để cô không cần lo lắng về tiền, nhưng anh quên, tư tưởng mình và Tô Song Song vốn không cùng đẳng cấp.

Sau khi Tô Song Song nghe lời này, trong lòng nghĩ: Nếu cô chứa chấp Tần Mặc, nên giúp anh một chút tại thời điểm khó khăn nhất, cô trắng trợn nói thiếu tiền như vậy, khẳng định kích thích đến lòng tự ái của tiểu cầm thú.

Nhưng bây giờ tiểu cầm thú khó chịu, vẫn không thể rời đi, chỉ có thể đáng thương cầu toàn nói một câu như vậy, Tô Song Song nghe cũng cảm giác mình giống hệt địa chủ bỏ đá xuống giếng với Tần Mặc, quá ác độc!

Tần Mặc nhìn vẻ mặt biến hóa liên tục của Tô Song Song phía đối diện, cuối cùng cô lại nhìn mình chăm chăm bằng cái ánh mắt tràn đầy thương hại và đồng tình.

Nhất thời Tần Mặc thấy không được ổn lắm, anh không cần hỏi, cũng biết chắc chắn Tô Song Song đã suy nghĩ nhiều, hơn nữa suy nghĩ này khẳng định anh không hề muốn biết.

Tần Mặc quay đầu muốn bỏ qua tầm mắt đốt người của Tô Song Song, đột nhiên anh quét qua quyển manhua bên cạnh, nhất thời một ý nghĩ xông tới, anh quay đầu mở miệng nói: "Tiền, cô không cần buồn, lát nữa tôi tìm một ít tranh vẽ đi làm thêm, chuyện cơm nước cũng không thành vấn đề."

Tô Song Song nghe vậy, nhất thời hiểu ra, cô đưa tay ra vỗ đầu mình, một bộ dạng bưng bình đại ngộ, chân mày một mực nhíu chặt trong nháy mắt giãn ra.

"Đúng rồi! Tôi cũng có thể tìm tranh vẽ đi làm thêm."

Vừa nghĩ tới biện pháp kiếm tiền, thể xác lẫn tinh thần Tô Song Song cũng thoải mái, sao cô lại quên, mình còn có một kỹ năng không lo chết

đổi!

Cô cất tiền trên giường, suy nghĩ một chút, đưa cho Tần Mặc một trăm nghìn, ngẩng đầu nhìn anh: "A Mặc, trong túi cũng không thể không có tiền, thế nhưng bây giờ chúng ta tương đối nghèo, anh đành chịu khổ rồi!"

Tần Mặc nhìn tờ một trăm nghìn, hơi sửng sốt, anh không nghĩ tới một Tô Song Song thích tiền như thế vào lúc này còn có thể quan tâm đến tâm trạng của mình, lòng anh ấm áp, đưa tay nhận lấy một trăm nghìn kia.

"Cám ơn." Dường như Tần Mặc chưa từng nói hai chữ này, vừa mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn, lộ ra một chút không lưu loát.

Tô Song Song nghe vậy, cả người hoàn toàn xù lông, cô ha ha cười khan một tiếng, vội khoát khoát tay: "Cám ơn cái gì, đây sẽ là tiền của anh đó! Anh đúng là đồ ngốc!"

Tần Mặc vốn còn không nhịn được suy nghĩ, có lẽ ở trong lòng Tô Song Song, mình rất quan trọng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt này của Tô Song Song, nghe lời này của cô, nhất thời anh thấy mình cả nghĩ quá rồi.

"..." Tần Mặc không nói gì, cất một trăm nghìn vào túi quần, xoay người mở máy vi tính, làm bộ tìm việc, nhưng thật ra lúc này anh đang nghĩ đến Tô Song Song.

Tô Song Song liếc mắt nhìn Tần Mặc đang cất tiền, cô vẫn còn phòng bị Tần Mặc, làm sao cô biết được, anh cũng chỉ là một người hàng xóm bình thường.

Đến cuối cùng dù biết anh là đại tổng giám đốc, thỉnh thoảng bị Tần Mặc chèn ép, nhưng cho tới bây giờ Tần Mặc cũng chưa từng làm chuyện gì quá phận, cho nên Tô Song Song vẫn cảm thấy quan hệ giữa bọn họ vẫn rất bình đẳng.

Lúc trước cô nhận không ít ân huệ của Tần Mặc, còn hoàn thành tâm nguyện, tham gia sáng tác Thục Tiên Truyện, cho nên lúc này thu nhận người không có đồng nào Tần Mặc, cô cũng không cảm thấy có cái gì không được, ngược lại thì còn nghĩ như vậy cũng coi là trả lại ân huệ của anh.

Tô Song Song nhìn bóng lưng Tần Mặc, hơi nghiêng đầu, mắt lóe sáng lên, cô luôn cảm thấy, Tần Mặc giống như cự long trên bầu trời rộng lớn, sẽ không lao ngã xuống như thế.

Một ngày nào đó anh sẽ xông lên tận trời lần nữa, mà trước đó, cô giúp anh cũng coi như trả ân huệ, chờ đến lúc anh bay lên lần nữa, cô cũng liền có thể rút lui được rồi.

Tô Song Song nghĩ được như vậy có chút kích động, nhưng sau khi kích động, chẳng biết tại sao trong lòng rất cô đơn.

Cô bấu môi, lại đếm đếm tiền trong tay, mặc dù một mực cảnh cáo mình và Tần Mặc khác nhau, nhưng Tô Song Song vẫn không nhìn được ngẩng đầu liếc nhìn Tần Mặc.

Một ý tưởng kinh khủng đột nhiên xông lên đầu Tô Song Song: Nếu như Tần Mặc cứ chán nản như vậy, hai người bọn họ có tính là người cùng một thế giới hay không?! Vậy chẳng phải cô có thể tham lam suy nghĩ một chút về Tần Mặc chứ?

Thế nhưng một giây kế tiếp, Tô Song Song bị ý tưởng này dọa sợ đến mức lắc đầu liên tục, cô nuốt nước miếng, thận trọng liếc nhìn Tần Mặc, thấy anh không xoay người lại, vội thở phào nhẹ nhõm.

Cô vỗ ngực mình, rất sợ Tần Mặc nhìn thấy nét mặt, đoán ra được ý nghĩ trong lòng, nhất định cô sẽ bị tiểu cầm thú khinh bỉ cười nhạo, cô nghĩ lại cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp Tần Mặc rồi!

Tô Song Song động não, nhất thời trước mắt hiện ra một Tần Mặc cao ngạo tự đại ngạo mạn, cả người cô run lên, tự định nghĩa trong lòng: Yêu Tần Mặc tuyệt đối là tìm ngược mà!

Lập tức cô dẫn ý nghĩ này xuống đáy lòng, tự thôi miên mình nói linh tinh: "Tuyệt đối sẽ không tự ngược... Tuyệt đối..."

"Ừ?" Tần Mặc nghe Tô Song Song tự lẩm bẩm, xoay người, nhìn cô, dưới ánh mắt của Tần Mặc, cô bắt đầu chột dạ đứng lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 178+100: Lại Nói Hôn Em

“Làm sao vậy?” Tần Mặc nhìn dáng vẻ chột dạ của Tô Song Song, liền khẳng định là cô đang không nghĩ được chuyện gì tốt.

“Không! Chuyện gì cũng không có! Anh không cần nghĩ nhiều! Vạn lần không cần nghĩ nhiều!” Tô Song Song vội vàng lắc đầu, xua tay bày tỏ là mình trong sạch.

Tần Mặc giống như sẽ không chủ động hỏi cô điều gì, Tô Song Song mới thấy anh mở miệng, còn tưởng rằng anh nhìn ra điều gì, đều đã rối loạn đến mức lâm vào vị thế kinh hãi rồi.

“A...” Tần Mặc nhìn Tô Song Song rõ ràng là dáng vẻ giấu đầu lòi đuôi, tuy biết trong lòng cô nhất định có suy nghĩ khác thế nhưng anh không hiểu, cũng không muốn ép cô trả lời.

“Đi thôi, lấy tiền đi mua một ít thức ăn.” Tần Mặc nói xong thì đứng lên, đi đến bên cạnh ngăn tủ, lấy ra một bộ quần áo màu đen, định đi vào toilet thay.

Tô Song Song nháy mắt mấy cái, vốn không phản ứng kịp, lúc cô hiểu ra phải mua đồ ăn, nhưng lại không biết lấy tiền như thế nào?

Tất cả chi phiếu tiền bạc đều đã dùng hết, ngoại trừ mấy đồng tiền lẻ trong tay, cô còn có thể lấy tiền ở đâu được?

“A Mặc, không có tiền, hai ngày trước đã mua đồ ăn lấy lòng Tứ gia để nó tiêm rồi.”

Trước khi Tô Song Song bị Âu Dương Cẩm, cô có tìm được một công việc vẽ tranh minh họa, cho nên mấy ngày đó cũng khá đầy đủ, lại đau lòng Tứ gia sinh non , mua cho nó rất nhiều đồ ăn ngon, chỉ để lại 1 ngàn tiền duy trì qua ngày.

Nào biết cô lại bị thương, mấy hôm trước tay phải của cô còn chưa hồi phục, không có chút sức nào, việc vẽ tranh cũng không thể làm, cho nên mới khiến bản thân lâm vào tình cảnh quẫn bách thế này.

“Vừa mới nhận vẽ tranh minh họa, tiền đặt cọc đã chuyển đến. 1000.” Tần Mặc nói xong liền đi qua bên cạnh Tô Song Song, định đi vào toilet.

Tô Song Song lại bắt được quần của Tần Mặc, Tần Mặc cảm giác được quần có nguy cơ bị kéo xuống, liền vội vàng dừng bước lại, quay đầu nhìn Tô Song Song.

Cái nhìn này, Tần Mặc cảm thấy không được tốt, ánh mắt của Tô Song Song lóng lánh, anh cảm thấy như nó đang phát ra ánh sáng vậy.

“Sao, làm sao thế.” Lần đầu tiên trong đời Tần Mặc lại nói cà lăm, nói xong liền thấy phiền toái thuận tiện đưa tay xoa xoa tóc mình, còn hơi nghiêng đầu.

Lúc này, Tô Song Song mới ý thức được ánh mắt của mình có chút dọa người, cô ha ha cười khan một tiếng, khoe miệng theo bản năng cũng bị mở bung ra hết cỡ, trong lòng đã muốn thu lại, nhưng mặt mày vẫn hớn hở như cũ, chỉ còn kém chảy nước miếng ra.

“Đại thần, tranh minh họa của anh đáng giá như thế sao? Tiền đặt cọc là 1000, toàn bộ là bao nhiêu thế?”

Tần Mặc nghĩ ngợi, cho tới bây giờ anh đều chưa vẽ tranh minh họa bao giờ, lại vẫn không biết được một bức tranh minh họa mà anh vẽ thì đáng giá bao nhiêu tiền, thế nhưng nghĩ lại, Tô Song Song cũng không có khả

năng đi dò la biết được, tùy tiện nói một cái là được, nhưng cũng không thể cao quá được.

“Hai ngàn, chỉ là một bức tranh minh họa đơn giản, không được bao nhiêu tiền.” Tần Mặc nói xong nhìn lướt qua bàn tay của Tô Song Song đang lôi kéo quần của mình.

Tô Song Song vừa nghe, vội vàng buông tay ra, ánh sáng trong mắt ngày càng sâu hơn, Tần Mặc đi về phía trước một bước, lại dừng lại rồi quay đầu nhìn Tô Song Song, liếc mắt một cái, bổ sung một câu: “Thật ra, tôi rất ghét vẽ tranh.”

Một câu khiến cho nụ cười trên mặt Tô Song Song liền đông cứng lại, cô khó hiểu nhìn Tần Mặc, thấy biểu cảm trên mặt anh không giống như là nói đùa, càng khiến cô thêm khó hiểu.

Nếu Tần Mặc thực sự ghét vẽ tranh, vì sao còn có thể sáng tác ra “Thực tiên truyện” kinh điển trong những kinh điển như thế?

Cô há to mồm, đang muốn hỏi gì đó, nhưng lại đột nhiên vươn tay che lại miệng mình, khiến lời nói của mình bị kìm nén trở lại.

Ngay sau đó, cô vội vàng thu tay lại, làm bộ như không có chuyện gì, phát phát tay về phía Tần Mặc: “A Mặc, anh đi thay quần áo đi, chúng ra ra ngoài mua đồ ăn.”

Tô Song Song làm hành động như vậy, là vì cô đột nhiên nhớ đến lời mà Bạch Tiêu dặn dò, hiện tại Tần Mặc chính là một con người cực kỳ miễn cảm, nếu anh đã bày tỏ lòng mình là không thích vẽ tranh, thì cô cũng không thể thuận miệng nói lung tung, biết đâu lại vô tình kích thích anh.

Tần Mặc không hiểu cô đang nghĩ gì lại liếc mắt nhìn cô một cái, cảm thấy được thái độ của cô đột nhiên trở nên rất kỳ lạ một cách bất thường, nghĩ lại một phen, hình như là từ sau khi anh để cô ở lại bệnh viện một

mình để gặp Bạch Tiêu, cô liền trở nên không đúng, dường như vô cùng... dung túng cho anh?

Suy nghĩ đến cái từ dung túng này, Tần Mặc không thể kiềm chế nổi run rẩy một phen, anh quay đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là đột nhiên, trong đôi mắt đào hoa của anh lại lộ ra một loại sắc màu băng lạnh, hiện tại trong lòng anh đang nghĩ: có vẻ thật sự là Bạch Tiêu đã nói gì đó không nên nói với Tô Song Song.

Hừ, tháng ngày tốt đẹp của Bạch Tiêu có vẻ sắp hết rồi, có thể anh sẽ phải đến Châu Phi để khảo sát nghiệp vụ.

Tần Mặc vừa vào toi let, Tô Song Song nhẹ nhàng thở ra, cô vỗ vỗ giường, đứng lên, cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, cảm thấy không cần phải thay đổi.

Cô vươn tay phải ra, tóm lấy tóc mình, vuốt vuốt vài cái, khép khiêng đi tới ngưỡng cửa, lúc đến ngưỡng cửa nhà tắm, vừa lúc Tần Mặc cũng vừa thay xong quần áo đi ra ngoài.

Cả người anh mặc một bộ quần áo màu đen, nổi bật lên làn da trắng nõn của anh, cả người tăng thêm một phần nho nhã, ít đi một phần bá đạo, Tô Song Song nhìn có chút bần thần.

Trong lòng đang yên lặng châm chọc anh: “Tiểu cầm thú sao lại có dáng vẻ đẹp trai như vậy? Thật sự là ông trời không có mắt! Khiến người ta ghen tỵ muốn chết!

Tần Mặc nhìn thoáng qua Tô Song Song, theo bản năng bước chân trái lên, trực tiếp cúi người, giống như từ trước đến giờ, ôm lấy người cô.

Tô Song Song sợ đến mức ngay lập tức lấy lại tinh thần, lui về phía sau một bước, tựa vào tủ phòng bếp ở bên cạnh, lắc lắc đầu: “Chân tôi không sao rồi, nhưng là A Mặc, nếu anh thật sự ôm tôi đi mua thức ăn, thì thật sự sẽ có chuyện đó!”

Tô Song Song nghĩ đến các thím đi mua đồ ngoài chợ, nhìn thấy cô bị một người đàn ông ôm, còn là một người đàn ông đẹp trai như vậy, đoán rằng tối này cô sẽ trở thành đầu đề mà cả cả chợ bàn tán.

Cô cũng không muốn ở phía trên như thế đâu.

“Ừhm?” Tần Mặc hừ ra một tiếng bằng âm mũi, rõ ràng không quá để ý đến hành vi của cô.

“Cái kia... A Mặc! Chúng ta phải đi mua đồ ăn, anh có thấy ai bị ôm đi mua đồ ăn chưa?” Tô Song Song không dám kích thích Tần Mặc, chỉ có thể dẫn lại tính tình của mình, kiên nhẫn cẩn thận giải thích với anh.

Tần Mặc hơi lệch đầu một chút, nhìn Tô Song Song, sau đó lông mày liền nhíu lại một phen, anh im lặng một chút sau đó mới mở miệng nói: “Tôi không mua đồ ăn bao giờ.”

Vả mặt của Tô Song Song vô cùng kinh ngạc, nhìn Tần Mặc, cau mày hỏi một câu: “Vậy cháo trứng thịt nạc từ đâu mà có?”

“Mua đồ ở dưới siêu thị.” Tần Mặc đi qua siêu thị đó, không lớn, bên trong có bán thịt và mấy loại rau dưa bình thường, cực kỳ thuận tiện, cho nên liền nói dối, mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

“A?” Tô Song Song theo bản năng che bụng mình, vẻ mặt vô cùng thống khổ, cô nhìn Tần Mặc, cố gắng không nói gì.

“Làm sao vậy?” Tần Mặc còn tưởng rằng Tô Song Song bị đau bụng, vươn tay đỡ lấy cô, Tô Song Song lắc đầu, mím môi, đáng vẻ vô cùng đáng

thương tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

“Đại ca ơi! Anh mua thịt ở đó sao! Anh không thấy được thịt ở đó toàn là đồ hư hỏng à!” Thịt heo và rau dưa ở trong siêu thị đó thường xuyên bị ế, không thể bán ra ngoài được, toàn để qua mấy ngày liền, chỉ có thể lừa dối những người ngu ngốc như Tần Mặc.

“tươi mới.” Tần Mặc không hề nghĩ ngợi liền nói ra miệng, dù sao cháo kia cũng không phải do anh làm, mà là do đầu bếp nhà anh làm.

Nhưng là Tần Mặc không thể để cho Tô Song Song biết, nếu không chuyện anh phá sản cũng sẽ bị lộ ra.

Tô Song Song không phải người có tính cách muốn đào bởi tận gốc rễ, ăn một bữa cháo mà thịt bị hỏng cũng không có vấn đề gì.

Nhưng là cô lại cảm thấy thái độ của Tần Mặc hôm nay có chút khác lạ, cho nên vẫn nín lấy không dứt ra: “Làm sao anh biết được, đến chợ anh cũng chưa từng đi...”

Đột nhiên, Tần Mặc tiến lên một bước, hai tay đặt trên người Tô Song Song, tạo thành tư thế bao lấy cô vào tủ phòng bếp, để cô núp vào trong lòng anh.

Tô Song Song sợ tới mức lập tức cầm miệng lại, hơi ngửa đầu, trừng mắt thật to nhìn anh, đáng vẻ vô cùng hoảng sợ.

“Còn nói nhiều nữa, tôi hôn em bây giờ.” Tần Mặc nói xong lời này, trực tiếp thu lại tay của mình, lui về phía sau một bước, để lại Tô Song Song với tiếng hét chói tai, xoay người đi về phía đối diện.

Tô Song Song máy móc quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, cô vươn tay sờ trán của mình, không hề phát sốt! Nhưng vừa vặn lúc này sao lại xuất hiện ảo giác, chẳng lẽ sự thật là như vậy?

Tần Mặc trực tiếp đi đến ban công, từ bên cạnh, giống như ảo thuật, lấy ra một chiếc xe lăn đang được gấp lại, Tần Mặc cúi đầu rất tự nhiên mở nó ra, sau đó mang nó đến bên cạnh Tô Song Song.

“Tôi đẩy em đi.” Tần Mặc nói xong còn quay đầu nhìn lướt qua Tô Song Song đang nhìn tình hình bên ngoài, đột nhiên anh lại cảm thấy quyền kế trong kế yêu nhau của Bạch Tiêu đưa cho mình có điểm không đáng tin.

Vì sao mà anh đã nói giống như trong sách đó khuyên, Tô Song Song vẫn không hề có biểu hiện nào là mặt đỏ tim đập, ngược lại chỉ có dáng vẻ đang bị làm cho kinh sợ.

“Kế trong kế yêu nhau” vô lực châm chọc anh: Boss Tần ơi! Người nói ra với một bộ mặt như bị liệt cơ như vậy, còn nghi ngờ tôi không có tác dụng!

“Ngồi đi.” Tần Mặc có điều phiến toái, làm sao mới khiến Tô Song Song thích mình đây, so với đàm phán một hợp đồng ba ngày ba đêm còn khó hơn rất nhiều.

Tô Song Song vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, mới nghe thấy mệnh lệnh của anh, chân lại không tự chủ được liền bước qua, sau đó ngồi trên xe lăn.

Mãi đến khi Tần Mặc đẩy cô ra đến cửa tòa nhà, Tô Song Song mới phản ứng kịp là có gì đang xảy ra, cô mạnh mẽ quay đầu vặn vẹo thân thể mình nhìn Tần Mặc ở sau lưng cô.

“Tôi nói... A ... Mặc! Anh thật sự...” Tô Song Song nói đến đây liền chỉ chỉ vào đầu của mình: “Không có chuyện gì chứ?”

Tần Mặc cau mày thờ dài, cảm thấy nhất định là bản thân đã bị lây bệnh ngu ngốc của Tô Song Song, mới có thể đi tin tưởng tuyệt đối vào quyền sách kế trong kế yêu nhau mà Bạch Tiêu tiến cử, lúc này không những

không thành công, ngược lại còn khiến bản thân anh trở thành người mắc bệnh thần kinh trong mắt Tô Song Song!

“Nói nhảm.” Tần Mặc cắn răng phun ra hai chữ này, tiếp tục đẩy xe lăn đi ra ngoài, nhìn hai lối rẽ trước mặt, cúi đầu nhìn lướt qua Tô Song Song.

Tô Song Song cảm nhận được ánh mắt băng hàn lạnh lẽo của Tần Mặc đang híp lại nhìn mình, cả người liền run lên, giống như là người bị bệnh tật đang rất thống khổ trong nháy mắt liền sống lại, không phải là cô có khuynh hướng tự ngược mà là khuôn mặt của anh vốn dĩ đã khó gần, lạnh lẽo như thế, cảm thú là không có tình thương, một ngày kia liền bị người đó làm ra một hành động như thế, không bị hù chết đã là rất may mắn rồi.

Tần Mặc thấy Tô Song Song lại có thể lộ ra biểu cảm như trút được gánh nặng như vậy, cảm xúc trong lòng càng thấp hơn, giọng điệu liền lạnh hơn một chút: “Bên kia à?”

Tô Song Song thấy giọng điệu của anh khôi phục lại như bình thường, rốt cuộc cả người cô cũng thả lỏng dần, liền vội vàng vươn tay chỉ về phía bên phải nói: “Cứ đi đi, sau đó rẽ phải, là đến chợ rồi.”

Tô Song Song vốn nghĩ bọn họ như vậy là đã xem như vô cùng khiêm tốn, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ đến, lúc Tần Mặc đẩy cô đi vào chợ, hai người liền lập tức trở thành tiêu điểm bàn tán của các bác gái trong chợ.

Hơn nữa, lúc Tô Song Song kinh sợ lắc đầu nói Tần Mặc ở đằng sau không phải là bạn trai của mình, trong nháy mắt bọn họ lại bị một đám các bác gái đi chợ vây quanh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 179+101: Cùng Đi Đăng Kí Kết Hôn.

Ánh mắt của các bác gái tập trung lên người Tô Song Song, năm mồm bảy miệng hỏi Tô Song Song tại sao lại ngồi xe lăn, Tô Song Song quơ quơ chân, tỏ ý chân mình bị trật.

Các bác gái không chú ý đến cô nữa, tầm mắt chăm chú nhìn trên người Tần Mặc, ánh mắt kia giống như sói như hổ, vô cùng khủng bố.

Tần Mặc không thích ồn ào, bị một đám đông nhiều người vây quanh, sắc mặt trở nên lạnh đi, nhiệt độ quanh người cũng nhanh chóng giảm xuống.

Mà ngay cả lúc Tần Mặc cõng Tô Song Song cũng cảm thấy được không khí không được tốt đẹp cho lắm, các bác gái xung quanh cũng nhận ra điều ấy.

Chẳng qua cho dù Tần Mặc lạnh lùng đến tận xương tủy, thì vẫn không thể che dấu đi vẻ đẹp trai kinh người của mình, trong đó có bác gái bán thịt cầm một cây dao to chặt xương, vội bu lại.

“Chàng trai trẻ, cậu có bạn gái chưa? Để tôi giới thiệu cho cậu một người nhé!” Bà lướt nhìn qua Tô Song Song, ánh mắt như muốn nói: hàng tốt như vậy sao bây giờ cô mới đưa tới.

Tim gan Tô Song Song nhất thời run lên, tại sao cô lại quên đi chuyện quan trọng, khủng khiếp như vậy chứ.

Cô giúp các bác gái rảnh rỗi trong chợ có tình yêu của mình, từ việc mua thức ăn giúp bà Thái, giới thiệu thành công cho một đôi, bởi vậy các bác gái ở đây, ai còn độc thân đều chen chúc tới đây.

Không biết từ khi nào, ở phía này, cuộc vận động nên vợ nên chồng dần dần từ đơn giản, trở nên phức tạp vô cùng, các bác gái đều âm thầm cạnh tranh với nhau.

Chỉ số khủng bố khiến cho nam nữ độc thân cũng không dám đến nơi đây ăn sáng hay mua thức ăn, mà bây giờ Tô Song Song còn đang là nghiên cứu sinh, muốn giúp các bác ở đây thì xem ra tuổi cô còn quá nhỏ, nên giờ cao đánh khẽ buông tha cho cô.

Cho nên Tô Song Song không sợ hãi mà đến nơi này mua thức ăn, quên rằng ở trong chợ còn tồn tại một nghề phụ vô cùng kinh khủng.

Bởi vì bác gái đã phá vỡ sự cân bằng ngăn ngùi, bác gái khác gặp Tần Mặc, tuy rằng bộ dáng hơi lạnh lẽo, nhưng lại không nói gì, một đám đều tụ lại đây, năm mồm bảy miệng bắt đầu hỏi thăm.

Tô Song Song ngồi trên xe lăn, nghe bảy cô tám bà bắt đầu điều tra hộ khẩu của Tần Mặc, cô ngẩng mặt cẩn thận nhìn qua sắc mặt của Tần Mặc.

Khi nhìn thấy Tần Mặc cau mày, vẻ mặt cực kỳ kém, Tô Song Song cảm giác trái tim nhỏ bé của mình cũng muốn tan nát rồi.

Cô nhìn các bác gái vây quanh mồm năm miệng mười, quyết tâm, trực tiếp ôm lấy lỗ tai hét lên một tiếng: "Bà bác, đây là chồng của cháu! Đừng hỏi nữa!"

"!" Bốn phía vốn đang ồn ào huyên náo trong nháy mắt yên tĩnh lại, các ông các bà tất cả đều nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, bề ngoài đều như bị khiếp sợ.

Ngay cả khuôn mặt lạnh lùng của Tần Mặc cũng lộ vẻ giật mình, chẳng qua ngay sau đó anh lại khôi phục bộ dạng mặt than, chỉ là đuôi lông mày nơi khóe mắt lại lộ ra một chút tình cảm ấm áp.

Thực ra sau khi Tô Song Song hét lên xong thì cô đã hối hận, nhưng mà cô biết nếu cứ để mặc cho các bác gái tiếp tục tra hỏi Tần Mặc lớn như vậy, thì cô thật sự xong rồi.

Tuy rằng hiện nay nét mặt Tần Mặc rất "Ngoan ngoãn", thế nhưng Tô Song Song vẫn rất sợ sẽ kích thích anh, nếu không cẩn thận khiến cho anh không kiềm chế được, cô sẽ không thể không sống yên lành được nữa.

Bốn phía chỉ im lặng trong vòng một phút, Tần Mặc không hề nóng nảy, các ông các bác gái đã bắt đầu vội vàng, giọng nói so với vừa rồi còn lớn hơn, lúc này tất cả đều hướng về phía Tô Song Song.

"Tiểu Tô àh! Cháu đã đến tuổi rồi sao?" (Lin: Ý là đã kết hôn rồi hả.)

"Song Song à! Cháu làm tiệc cưới khi nào! Sao lại không mời ông đi! Ông mang tặng cháu hai con cá! Bảo đảm tươi sốt nhất!"

". . ."

Tô Song Song chỉ cảm thấy đầu của mình kêu ong ong, thế nhưng trái tim lại rất ấm áp, cô ngẩng đầu muốn cười với các ông các bác gái nét mặt quan tâm vội vàng đang đứng ở xung quanh, thế nhưng tâm tình lại quá phức tạp, nụ cười này quả thực so với khóc còn khó coi hơn.

Bây giờ cô lại càng hối hận hơn nữa, cô có thể nói là mình nói láo có được hay không, các ông các bác ở đây có thể tha cho cô chứ?

"Cô ấy có thai, ồn ào sẽ không dễ chịu, xin . . . im lặng" Tần Mặc không có thói quen nói từ xin mời, hơi dừng một chút, mới tiếp tục nói.

Các ông các bà chung quanh nghe được, lập tức đồng loạt hít vào một hơi, ngay sau đó bốn phía trở nên vô cùng yên tĩnh, hết như đã tập luyện trước rồi vậy.

Sau cùng vẫn như cũ là bác gái Chu bán xương cẩn thận tiến tới, nhìn thoáng qua bụng nhỏ của Tô Song Song, hạ thấp giọng căng thẳng nói một câu.

"Đây là bụng không thoải mái mới phải ngồi xe lăn? Lát nữa bác gái lấy cho con ít xương tốt nhất chỗ này, về bảo chồng con hầm lên cho con, cam đoan bụng sẽ ổn hơn.

Một bác gái khác vội vàng gật đầu theo, Tô Song Song nhìn bọn họ đều mang vẻ mặt quan tâm vô cùng thân thiết, ánh mắt hơi hơi phiếm hồng. Tô Song Song hít hít cái mũi, gật đầu lia lịa, còn chưa nói được một câu cảm ơn, Tần Mặc đã nói một câu: "Hôn lễ còn phải đợi mấy tháng nữa, lúc nào đứa nhỏ trong bụng ổn định thì mới tiến hành được, đến lúc đó sẽ mời tất cả mọi người đến."

Khuôn mặt của Tô Song Song vốn đang mang theo ý cười cảm kích trên mặt trong nháy mắt đông cứng lại, sau đó bắt đầu vặn vẹo thân thể, cô đã biết rồi! Cô đã biết là sẽ không được tốt đẹp quá ba giây.

Quả thực, còn chưa đến ba giây đâu, khiến cô rơi vào một cái hố thật to.

Tô Song Song vội vàng quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Tần Mặc, sau đó nháy nháy mắt, chỉ tiếc là Tần Mặc vốn không hề nhìn tới cô.

Tô Song Song tuyệt vọng quay đầu lại, nhìn một lượt các bác gái đang vô cùng hưng phấn, nhao nhao đưa những đồ ăn như thịt cá, hay rau dưa cho cô làm quà chúc mừng muộn, cô chỉ có thể nở nụ cười gượng ép, cô thật sự muốn khóc.

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Tô Song Song nghe các bác gái nói, từng người một đều chân thành chúc mừng từ đáy lòng, chỉ có thể nghiêm mặt kéo ra một nụ cười nói lời cảm ơn lại.

Đợi đến khi Tô Song Song đi ra khỏi chợ, cô nhìn quang cảnh tươi đẹp ở bên ngoài, liền cảm giác được chính mình vẫn còn sống đúng là một kỳ tích.

Chẳng qua cô lập tức nhớ đến một chuyện rất quan trọng, hai tay cô liền chống vào xe lăn mà đứng lên, mạnh mẽ xoay người nhìn Tần Mặc.

Vốn dĩ cô đang hùng hổ chống lại cặp mắt lạnh lẽo của anh, lại không biết vì điều gì, nô tính của cô lại dậy lên, trong nháy mắt liền ủ rũ.

Tô Song Song mím môi, nhìn Tần Mặc, cậy mạnh hỏi một câu: “Anh vừa mới nói hôn lễ gì vậy, đến lúc đó làm sao giải thích với các bác gái ấy được.”

Tần Mặc nhìn thoáng qua Tô Song Song, dáng vẻ chẳng hiểu ra sao: “Nếu em nói tôi là người đàn ông của em, tôi cũng không có vợ, vậy thì cưới em có sao đâu.”

Tô Song Song sửng sốt, ngơ ngác nhìn Tần Mặc, đầu óc của cô thế nào lại đột nhiên xoắn xít lại, xoay sở không kịp? Cô há miệng thở dốc, rất muốn hỏi một câu, câu này có thể tính là anh đang cầu hôn tôi không?

Nhưng là cô lại tinh tế loại bỏ những lời này của Tần Mặc ra khỏi đầu, liền cảm thấy không đúng, cảm tình như thế không phải là đang bố thí cho cô sao, vẫn là đang đụng chạm đến cô! Hai người độc thân thì nên ở cùng một chỗ!

Tô Song Song không có tính tình như thế, cũng không thích mang loại chuyện cả đời này ra nói đùa, cô liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái, trong mắt liền hiện lên một ít tủi thân.

Sau đó Tô Song Song trực tiếp xoay người rời đi, lần đầu tiên Tần Mặc nhìn thấy cô như vậy, tuy là không rõ tại sao, nhưng cũng có thể nhận ra là cô mất hứng, anh nhanh chóng tiến lên hai bước, sau đó bắt lấy cổ tay của cô.

Tô Song Song đưa lưng về phía Tần Mặc, cau mày lại, thật ra trong lòng có một chút ủy khuất, trước kia Tiểu Cầm thú đầu có phải là loại người nhàm chán nên lấy chuyện này ra để vui đùa, hiện tại tới cùng là làm sao lại thế.

Thật ra, Tô Song Song cũng biết là bản thân mình nghĩ nhiều, dựa theo tính cách của Tần Mặc, chỉ sợ là vì cô nói anh là người đàn ông của cô, sau đó anh liền có qua có lại nói là cô có thai nên bọn họ đang chuẩn bị làm lễ kết hôn rồi.

Nhưng là trong lòng Tô Song Song lại cảm thấy vô cùng khó chịu, nói không nên lời nguyên nhân tại sao, theo lý thuyết thì cô không nên như thế này, cho nên giờ phút này cô rất muốn được yên tĩnh suy nghĩ một chút.

Nhưng Tần Mặc lại chặt chẽ nắm lấy tay của cô không rời, sức lực của hai người cách xa nhau, Tô Song Song biết chính mình không thể thoát ra được, đơn giản đứng nguyên tại chỗ và cũng không quay đầu lại, giống như rùa đen rụt đầu lại.

“Làm sao vậy?” Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, Tô Song Song gắt gao cúi đầu, anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cô, vốn không hề thấy được cảm xúc trên khuôn mặt cô, điều này khiến anh vô cùng phiền não.

Tô Song Song tiếp tục làm rùa đen, vẫn không lên tiếng, cũng không động đậy gì, tính toán không dùng sức cũng không phản kháng lại, cùng Tần Mặc so đo đến cùng.

Nhưng Tô Song Song đã đánh giá cao trọng lượng cơ thể của mình, cũng đã quên mất Tần Mặc vẫn còn có một kỹ năng khống chế tất cả bề cô theo

kiểu công chúa, Tần Mặc vừa buông tay, Tô Song Song còn chưa kịp chạy trốn, đã bị anh ôm ngang người bế lên.

Tô Song Song vội vàng giả chết đến cùng, cũng không mở mắt, không động đậy, cũng không nói gì hết.

Tần Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, thở phào nhẹ nhõm, ôm cô đi về phía chiếc xe lăn, sau đó thả cô xuống.

Tô Song Song vừa muốn đứng dậy chạy trốn, mới vươn người một chút lại có thể đụng vào trong lòng Tần Mặc, mà miệng nhỏ của cô lại thật khéo dán lên trán của anh.

Tô Song Song sợ đến mức hơi ngửa người về phía sau, ngã vào trên xe lăn, tay trái còn mân mê môi của mình, nhìn Tần Mặc đang nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, chỉ kém nước dùng tay tát mình một cái để chứng minh là không phải bản thân đang nằm mơ.

Cô vừa mới làm cái gì! Cô lại có thể hôn Tần Mặc!

Tần Mặc cảm nhận xúc cảm mềm mại của môi cô, cũng sửng sốt một phen, thế nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, hai tay anh chống lên hai bên tay cầm của chiếc xe lăn, đôi mắt đào hoa nhìn chăm chăm Tô Song Song, khiến cô không còn đường nào để chạy.

“Vì sao em lại nổi?” Tần Mặc nhận thấy Tô Song Song đang có thái độ đối nghịch với anh, nhưng là cũng cảm nhận được hình như cô đang cố gắng trốn tránh gì đó.

Anh muốn ép Tô Song Song nói ra hết những suy nghĩ trong lòng mình, hoặc là để cô thấy rõ được lòng của anh, nhưng là lời nói của anh lại không khéo, mới mở miệng đã không phải là một mở đầu tốt đẹp.

“Tôi...” Tô Song Song cúi đầu, đảo con mắt, hít vào một hơi thật sâu, mạnh mẽ quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt của anh, lúc này đã không thể lùi bước.

“Tần Mặc, tôi biết chỉ số EQ của anh không cao, nhưng anh cũng phải rõ ràng là, tôi cũng là con gái! Con gái! Anh không thể tùy tiện nói là muốn cưới tôi, làm hôn lễ hay gì đó, tôi sẽ... tôi sẽ thật sự...”

Tô Song Song nói xong giống như quả bóng cao su bị xì hơi, lại ủ rũ, cúi đầu nhìn tay mình, có chút hoảng hốt và chột dạ xoắn xít đầu ngón tay của mình.

Tần Mặc vươn tay, ngón tay thon dài lạnh lẽo nắm lấy cổ tay nhỏ của cô, khiến cô phải nhìn anh, Tần Mặc nhìn kỹ hai mắt của cô, ánh mắt vô cùng chân thành.

“Cho tới bây giờ tôi đều không hề vui đùa, nói cưới em thì chính là muốn cưới em.”

Ầm Ầm Ầm! Trái tim của Tô Song Song lại bắt đầu nảy loạn lên, giống như phát bệnh mà không nghe lời cô, cô cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, nhưng lại như cũ không thể kiềm chế được thở dốc ra ngoài.

Tô Song Song phản ứng lại, sợ tới mức hô lên một tiếng: “Anh muốn kết hôn với tôi?”

Tần Mặc gật gật đầu, sau đó buông tay ra, đứng thẳng người, đi ra đằng sau đẩy xe lăn cho cô trở về, Tô Song Song phản ứng lại trong chốc lát, xác định là Tần Mặc vừa mới gật đầu.

Cô quay đầu nhìn Tần Mặc, theo bản năng đã nghĩ muốn trốn tránh vấn đề này, theo bản năng liền thay đổi đề tài, run rẩy hỏi: “Đi... đi đâu vậy?”

Tần Mặc dừng lại, cúi đầu chăm chú nhìn Tô Song Song, Tô Song Song liền cảm thấy có gì khác thường, cô nhìn mô mông của anh thông thả mở ra, rồi lại đóng lại, phun ra được mấy chữ: “Trở về lấy hộ khẩu, sau đó đi làm thủ tục đăng ký kết hôn.”

Tần Mặc nói ra từng chữ, Tô Song Song đều đã biết, nhưng là khi thu về trong đầu, vì sao cô lại cảm thấy như mình không nghe rõ?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Tôi Phải Đi Nơi Này Rồi

Cho đến khi Tần Mặc đẩy Tô Song Song trở lại căn hộ, xoay người đi tìm hộ khẩu, Tô Song Song mới lấy lại tinh thần, chợt đứng lên, bắt lấy cánh tay của anh.

“Tần... Tần... Tần Mặc, anh không có vấn đề gì sao? Có cần đi bệnh viện không?” Khuôn mặt của Tô Song Song đầy vẻ kinh hoàng nhìn anh, dáng vẻ như chỉ hận không thể trực tiếp kéo anh đến bệnh viện để kiểm tra.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song chăm chú, gần từng chữ hỏi: “Chúng ta không phải đang sống cùng nhau sao?”

Tô Song Song suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tần Mặc thấy Tô Song Song gật đầu, tiếp tục hỏi: “Không phải chúng ta đã từng ngủ cùng nhau trên giường sao?”

Tô Song Song lại suy nghĩ, sau đó không cam tâm gật đầu một cái, hơi đưa mắt lên lút nhìn anh, không biết đột nhiên anh nói những lời này là có ý gì.

Cô vừa muốn bổ sung một câu, đều là do bất đắc dĩ mà, Tần Mặc tiếp tục mở miệng nói: “Không phải đã từng thấy tôi...”

Rốt cuộc Tần Mặc lại không biết xấu hổ như vậy, chẳng qua là cúi đầu nhìn hạ thân của mình, Tô Song Song biết, tối hôm qua xem trộm anh tắm đã bị anh nhìn thấy.

Cô rất muốn không thừa nhận, dù sao cô cũng đâu có nhìn thấy bất cứ thứ gì! Nhưng là lại cảm thấy làm người không thể vô sỉ như thế, liền gật đầu, coi như rất không phục mới gật đầu.

“Ừ! Vậy bây giờ em phụ trách đi!” Tần Mặc rất tự nhiên nói ra, giống như tùy ý.

Tô Song Song đưa ngón tay chỉ vào mình, vừa chỉ vào Tần Mặc, lúc này cô đang trợn mắt há hốc mồm, đưa tay xoa xoa lỗ tai của mình, chắc chắn lỗ tai của cô không có vấn đề gì, liền ngoắc ngoắc nhìn về mặt Tần Mặc.

“Tôi phụ trách?” Cô không quá chắc chắn lặp lại một lần, vẻ mặt hết sức xoắn xít và khó tưởng tượng nổi.

Tần Mặc gật đầu một cái, trực tiếp đánh nát sự mong đợi của Tô Song Song, rất khẳng định, hơn nữa, vẻ mặt chân chính nói là anh không hề đùa, anh rất nghiêm túc.

Tô Song Song cười khan hai tiếng, thưởng cho Tần Mặc hai chữ: “Ha ha!” Ngay sau đó, Tô Song Song cố gắng đè nén tâm tình đang muốn bộc phát, cô hít một hơi thật sâu, trong lòng mình như tăng thêm lửa đốt.

“Anh không phải là đàn ông sao! Tôi nhìn một chút thì có sao, lại nói cái gì tôi cũng không thấy, anh cũng không bị mất gì, tôi cũng không sờ soạng anh, lại không làm gì anh, gánh vác trách nhiệm gì đây...”

Tô Song Song nhìn chăm chăm Tần Mặc, nhìn hình bóng của mình được phản chiếu trong đôi mắt anh, cảm giác đôi mắt kia ngày càng thâm trầm, Tô Song Song lại bắt đầu cảm thấy chột dạ, liền đứng lên, âm thanh dần dần mất đi khí thế, càng ngày càng nhỏ hơn.

“Không sờ qua?” Tần Mặc nhàn nhạt hỏi, sau đó đưa tay ra kéo lại cánh tay của Tô Song Song, thả ở trên mặt mình: “Sờ.”

Tô Song Song chạm tay vào gò má lạnh như băng của anh, có chút kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, liền rút tay lại, Tần Mặc liền mở miệng tiếp: “Không hôn qua?”

Giọng nói của Tần Mặc hết sức trầm thấp, Tô Song Song nghe xong, đột nhiên trái tim lại nảy lên một nhịp.

Cô hút vào một hơi, mới vừa muốn thu tay lại rồi chạy trốn, một tay khác của Tần Mặc đã bấu vào sau gáy của cô, ngay sau đó anh trực tiếp cúi người, nhẹ nhàng hôn một cái lên chiếc miệng nhỏ nõn nà của cô.

Tô Song Song kinh ngạc trợn to cả hai mắt, gắt gao nhìn anh, cho đến khi hơi lạnh từ môi mỏng rời khỏi miệng của cô, tay vúi đằng sau gáy cô cũng thả ra, cô cũng vẫn chưa phản ứng kịp.

Một tay của Tần Mặc cắm vào trong túi quần của mình, trong mắt có một loại cảm xúc mà Tô Song Song không hiểu, lộ ra một chút nóng bỏng, môi anh khẽ mấp máy, bình tĩnh nói ra ba chữ: “Hôn qua rồi.”

Tô Song Song nghe thấy tiếng anh, vội vàng đưa tay ra che miệng của mình, trong nháy mắt, khuôn mặt như sắp phát nổ, chợt lùi về phía sau mấy bước, cho đến lúc tựa vào tủ nhà bếp thì mới dừng lại.

Cô trốn tránh ánh mắt của Tần Mặc, nhanh chóng cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên, tim đập rộn ràng, một cái tay khác của cô còn đặt lên trước ngực mình, cảm thụ được lồng ngực lên xuống dồn dập, đầu óc vô cùng hỗn loạn, vốn không có cách nào để tỉnh táo lại.

“Có thể?” Tần Mặc nói xong liền quay người đi đến tủ đầu giường tìm sổ hộ khẩu, Tô Song Song vội vàng tiến lên một bước, kéo lấy tay anh.

Tần Mặc quay đầu nhìn cô, chờ đợi cô mở miệng, Tần Mặc cũng không muốn bức bách cô, nhưng hôm nay anh muốn cố gắng hết sức có thể để cô không thể trốn tránh mối quan hệ giữa anh và cô nữa.

“Cái đó... để tôi suy nghĩ một chút! Để cho tôi suy nghĩ một chút!” Vốn dĩ đầu óc Tô Song Song đã không có chút ánh sáng nào, trong nháy mắt lại biến thành một mảnh hỗn loạn, cô há miệng, vẫn không biết nói gì như cũ.

Tại sao đột nhiên trở thành như thế này? Rõ ràng... rõ ràng quan hệ của hai người chỉ có thể là bạn bè, tại sao đột nhiên Tần Mặc lại trở thành tiểu cầm thú rồi?

“Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi.” Tần Mặc thấy Tô Song Song cũng không có gì khó chịu, cúi đầu thật sâu nhìn cô rất chăm chú, vừa mở miệng, trịnh trọng nói ra từng chữ từng câu, dọa Tô Song Song sợ hãi đến mức lui về phía sau một bước.

Trong mắt của cô dâng lên đầy kinh hoàng, khiến ánh mắt của Tần Mặc tối đi một chút.

“Để tôi suy nghĩ một chút...” Tô Song Song cảm giác bản thân mình không thể nói ra được gì khác trừ câu nói này, nói xong, cô vội vàng tránh khỏi tầm mắt của Tần Mặc.

“Nửa tháng.” Tần Mặc không nghĩ lại ôm cây đợi thỏ nữa, bởi vì anh phát hiện nếu mình dựa vào mấy chỉ dẫn trong quyển “Kế trong kế yêu nhau” không đáng tin cậy kia, vốn không có cách nào để Tô Song Song Song chui đầu ra khỏi mai rùa.

Cho nên anh cảm thấy nên thuận theo tính cách của anh bức bách cô tiến vào thế giới của anh, để cô muốn chạy cũng không thể thoát được.

“Một tháng!” Tô Song Song nghe xong, gấp gáp mở miệng, trả giá, chính là cô không có ý thức được, có sự khác lạ ở đây.

Cô không hề từ chối, mà là đang kéo dài thời gian mà thôi!

Tần Mặc phát hiện cô không hề từ chối anh, đôi mắt lạnh băng chèn lên một chút ấm áp, lại lắc đầu một cái: “Hai mươi ngày.”

“Tên...” Tô Song Song trợn mắt há mồm, chuyển động con người, cắn răng một cái giậm chân nói: “Hai mươi lăm ngày!”

“Ừ!” Tô Song Song cứ nghĩ Tần Mặc sẽ từ chối, ai ngờ anh lại gật đầu một cái, cô tự dưng lại không biết nói gì.

“Tôi đi vẽ tranh minh họa, em thu dọn đi.” Tần Mặc nói xong lại chỉ vào đủ loại thức ăn ở trên mặt đất, xoay người đi tới chiếc ghế gần đó, ngồi xuống, giống như không hề có chuyện gì, khởi động máy tính, chuyên chú vào công việc trên tay.

Tô Song Song đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn một đám thức ăn, nháy mắt mấy cái, cô thế nào còn không có để ý tới cả đồ ăn vừa mang về?

Rõ ràng Tô Song Song vẫn còn trong trạng thái tâm thần trống rỗng, cái gì cũng không dám nghĩ, ngồi chồm hổm xuống, ngoan ngoãn thu dọn đồ ăn trên mặt đất.

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song đáng yêu ngây ngô ngồi chồm hổm trên mặt đất, đôi mắt lại thâm trầm thêm một chút.

Anh thấy được, sau hai mươi lăm ngày nữa, cho dù là anh không lấy được trái tim của cô, anh cũng có thể đưa cô vào trong thế giới của mình, không để cho cô có lấy một chút suy nghĩ muốn trốn tránh, bởi vì cô là của anh!

Lúc buổi tối, rốt cuộc Tô Song Song cũng kịp phản ứng, theo bản năng quay đầu nhìn về chiếc rèm được đặt giữa hai chiếc giường của bọn họ, khi nhìn thấy chiếc bóng của anh in lên đó, Tô Song Song lại cảm thấy tim của mình đập rộn lên.

Cô cẩn thận hít sâu hai cái, mới khống chế được trái tim đang nhảy loạn lên, Tô Song Song nắm tóc, chột ngã xuống giường, tâm trạng lại bắt đầu hỗn loạn.

Nếu như Tần Mặc không ở bên cạnh giường của cô, Tô Song Song sợ rằng sẽ tự tát cho mình một bạt tai, xem có phải đang nằm mơ hay không, tiểu cầm thú lại có thể cầu hôn với cô? Hơn nữa còn ngang ngược như vậy, vênh váo nói anh muốn cô trở thành người phụ nữ của anh?

Tô Song Song quay đầu nhìn về hướng anh, trong đầu lại nghĩ: tiểu cầm thú, anh bá đạo như vậy, cầu hôn như thế này là do người nhà anh dạy cho anh sao?

Tô Song Song suy nghĩ một chút, liền ngủ mất, ngày thứ hai thức dậy, gương mặt cô lại sợ hãi, nhưng nhìn Tần Mặc mà xem, làm ra vẻ như từ trước đến giờ đều chưa từng nói như vậy, vẫn giống như trước đây, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Tô Song Song cẩn thận quan sát Tần Mặc hai ngày vừa qua, thấy anh không có gì đặc biệt, cuối cùng cũng yên tâm, tự động xem như Tần Mặc hôm đó bị động kinh, sau đó biến ý nghĩ đó thành màn che trong đầu mình.

Đợi đến ngày thứ năm, Tô Song Song bắt đầu vui vẻ trở lại, chân cũng đỡ rất nhiều, chỉ cần không chịu trọng lực quá nhiều thì có thể đi bộ bình thường.

Lúc mười tháng phải bắt đầu tìm việc, các loại tuyển dụng cũng được tổ chức ở các trường đại học.

Tô Song Song theo bản năng đã xem Tần Mặc là người một nhà, cho nên giờ phút này một chút hình tượng cũng không còn giữ nữa, chân đặt trên ghế dựa, cầm lấy miếng bánh ngô thịt gà trên bàn, đọc tin tức tuyển dụng.

Mặc dù Tô Song Song học tập rất “bá đạo”, nhưng tuổi cô còn quá trẻ, mới hai mươi tuổi, cô nhìn thân phận của mình, lập tức khóc không ra nước mắt.

Bà nội nó, đầu năm nay, học tập bá đạo cũng bị ghét bỏ, hai mươi tuổi thì làm sao? Hai mươi tuổi cô đã là nghiên cứu sinh tốt nghiệp, chỉ số thông minh cao hơn so với người ta thôi mà! Vì sao thấy cô hai mươi tuổi thì ngay cả bản giới thiệu văn tắt cũng không nhận?

Tô Song Song tức giận bất bình, Tần Mặc ở bên cạnh đang xem sách, việc vẽ tranh minh họa kia, anh chỉ tốn một ngày để hoàn thành.

Bởi vì thân phận đặc biệt của anh, hiện tại ở nhà trốn tránh, không thể đi tìm việc được, cho nên hai ngày nay anh đều ở nhà, làm một ít bảng báo cáo Tô Song Song không hiểu cùng những việc lặt vặt khác.

Dù sao với Tô Song Song, Tần Mặc đang tích cực chuẩn bị “Đông Sơn tái khởi”! (có nghĩa là “tái xuất giang hồ”). Cô thấy anh làm việc, một ngày còn làm rất nhiều, cũng yên tâm, không sợ anh buồn chán rồi đi tự sát, mà bắt đầu chuyên tâm tìm việc.

Tô Song Song đưa mắt nhìn cuốn sách Anh văn nguyên tác trong tay Tần Mặc, hừ hừ, trong lòng cô bắt đầu khinh bỉ: giả bộ cao lớn gì chứ.

Mặc dù Tô Song Song học hành vô cùng tài giỏi, nhưng tiếng Anh là điểm yếu nhất của cô, may là cũng qua được cấp bốn, đại học này yêu cầu không cao, nếu không cô thi tám lần thì cũng chưa vượt qua được cấp độ sáu, ước chừng tấm bằng tốt nghiệp nghiên cứu sinh cũng coi như bỏ đi.

Cho nên Tô Song Song vừa thấy có người khoe khoang tiếng Anh trước mặt mình, trong lòng liền tức giận.

Tần Mặc nhìn ánh mắt Tô Song Song, còn tưởng cô đang lo chuyện việc làm.

Anh lướt qua. vốn muốn đưa cô đến công ty mẹ của Tần thi làm việc, cũng có thể khiến cô bớt đi ủy khuất.

Nhưng bây giờ Tần Mặc không thể làm vậy được, trốn tại nhà Tô Song Song, nói dối phá sản, nếu đưa cô đến công ty, chỉ sợ cô tìm ra được manh mối gì đó.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc, còn tưởng anh cảm nhận được oán hận trong đầu mình, vội vàng quay đầu, theo bản năng nhấn qua trang khác, thất tin tức tuyển dụng, mắt cô lập tức sáng trưng.

Tô Song Song vội vàng nhìn điều kiện tuyển dụng, không yêu cầu tuổi, chỉ yêu cầu kinh nghiệm và thực lực, hơn nữa các điều kiện của cô đều phù hợp.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 181+103: Tôi Đáng Thương Hơn So Với Anh.

Tần Mặc nghĩ ra cách thay Tô Song Song, nhưng còn phải chú ý không thể để bại lộ tình cảnh bây giờ của mình, đang lúc gặp khó khăn, đột nhiên nghe thấy Tô Song Song đã có quyết định, anh quay đầu nhìn thoáng qua, khi thấy tên công ty, chân mày khẽ cau lại.

"A Mặc, anh có biết công ty này hay không?" Cho tới nay mục tiêu chính của Tô Song Song là tiến vào một công ty mẹ, cho nên rất mù mờ về công ty khác, cái gì cũng không biết.

Công ty trách nhiệm hữu hạn văn hóa xuất bản Đăng Phi, tập đoàn Đăng Phi?

Tần Mặc rũ lông mày xuống, rất quen thuộc, nghĩ đến công ty sau lưng tổng giám đốc, anh khẽ híp mắt lại, đột nhiên một ý nghĩ xông lên đầu.

"Mới mở, thích hợp cho người mới phát triển." Tần Mặc nói rất đúng trọng tâm, ý tứ cũng rất rõ ràng, Tô Song Song có thể đi.

Tô Song Song nghe vậy, nhất thời cảm thấy vui vẻ, cô cũng nghĩ thế, cô rất bé nhỏ, đến công ty lớn khẳng định chỉ có thể làm việc vặt, ở chỗ này nói không chừng còn có một chức vụ!

Tô Song Song nộp một bản lý lịch qua mail, rồi bắt đầu hồi hộp nhìn chăm chăm hộp thư của mình, chờ trả lời.

Tần Mặc vẫn làm vài việc trước máy vi tính Tô Song Song xem không hiểu như cũ, một lát sau, Tô Song Song cũng mệt mỏi, vẫn chưa có trả lời,

cô có chút ủ rũ.

Tần Mặc cầm ly nước lên uống một hớp, liếc mắt nhìn Tô Song Song, thuận miệng nói: "Cô muốn làm trợ lý manhua?"

Tô Song Song nghe vậy, trợn mắt nhìn Tần Mặc, một bộ anh không hiểu tiếng người, hiếm thấy cô lộ ra vẻ mặt sầu khổ, bĩu môi một cái.

"Mặc dù tôi bắt chước, nhưng vẽ rất giống nhau! Lại nói tôi lại không phải dân mỹ thuật, tôi là dân sư phạm, có thể được như hôm nay, rất không dễ dàng, nhưng vẫn còn sai sót, cần phải học tập."

Tần Mặc vẫn không quan tâm đến chuyên môn của Tô Song Song, chỉ biết thành tích học tập rất giỏi, chợt nghe cô học sư phạm, người bình tĩnh như anh, cũng có chút sửng sốt.

"Cô học sư phạm không đi tìm công việc giáo sư, sao lại muốn làm trợ lý manhua?" Lần đầu tiên Tần Mặc lặp lại một vấn đề ba lần.

Mặc dù anh không quan tâm Tô Song Song làm gì, nhưng theo trình độ học vấn của cô, có thể tìm một công việc tốt, rạng rỡ đi làm.

Nhưng bây giờ lại muốn đi làm một trợ lý nhỏ, cho dù anh sẽ không để cô bị tổn thương, nhưng vẫn cảm thấy có chút... thương tiếc.

Tô Song Song mấp máy môi mình, đôi mắt vẫn luôn sáng ngời đột nhiên ảm đạm hẳn, cô quay đầu nhìn hòm thư.

Suy nghĩ một chút, cảm thấy không có gì phải giấu giếm Tần Mặc, cô chậm rãi nói: "Mẹ tôi là một họa sĩ, từ nhỏ đã hun đúc tôi, thật ra thì tôi cũng rất thích vẽ, nhưng khi còn bé cái tôi trong lòng rất mạnh, một mực không cố gắng học."

"Cuối cùng sửa lại ý nguyện của mình, chọn ngành sư phạm, mẹ biết cũng không trách tôi, chỉ nói rằng tôi thích là được rồi."

Tô Song Song nói tới đây, giọng nói trở nên hơi khàn khàn: "Nhưng cho đến khi thực tập, tôi mới nhìn rõ lòng mình, tôi thích vẽ hơn, nhiệt tình giống như mẹ như vậy."

"Vốn là muốn nói cho mẹ tin tức tốt này trong ngày sinh nhật... lại không nghĩ rằng..."

Tô Song Song nói tới đây đột nhiên im bặt, đã qua hai năm, mặc dù bây giờ nói ra cũng không có gì, nhưng cô vẫn cảm thấy đau lòng như cũ, đau lòng đến mức hô hấp cũng khó khăn.

Tô Song Song chậm rãi hít một hơi, vừa muốn quay đầu cười với Tần Mặc, để cho anh không cần lo lắng, đột nhiên Tần Mặc dơ cánh tay, nắm bả vai gầy của cô, ôm cô vào lồng ngực vững chắc của mình.

"Muốn khóc thì khóc đi." Giọng nói Tần Mặc vẫn không có gì thay đổi, rất bình tĩnh trầm thấp, lại cho Tô Song Song một cảm giác an ổn trầm tĩnh.

Tô Song Song tựa vào ngực Tần Mặc, đầu cô vừa vặn nằm ngay tim Tần Mặc, tiếng tim đập thành thịch thịch trầm ổn, làm cho Tô Song Song dần dần bình tĩnh lại.

Tô Song Song biết không hẳn là như vậy, nhưng lúc này, cô chỉ muốn buông thả mình, tham luyện giây phút Tần Mặc mang đến sự yên bình cho cô.

Qua một lúc, cô quyến luyến hít một hơi thật sâu mùi hương trên người Tần Mặc, mùi đặc trưng của anh nhàn nhạt hòa vào một chút mùi thuốc lá không dễ dàng phát hiện, tựa như ma lực làm cho Tô Song Song không rời xa.

Cô nhắm mắt lại, nhếch miệng lên cười nhàn nhạt, đưa hai tay ra để trước ngực Tần Mặc, dùng sức đẩy mạnh một cái, rời khỏi ngực anh.

Tô Song Song có chút ngượng ngùng quay đầu nhìn chằm chằm màn hình vi tính, thực ra vẫn lén nhìn Tần Mặc, rất sợ anh cười nhạo mình.

Thế nhưng Tô Song Song đã suy nghĩ nhiều, Tần Mặc vẫn bình thường như cũ, anh đột nhiên quay đầu nhìn Tô Song Song, nói một câu: "Học kỹ thuật." Lời ít ý nhiều ba chữ, nói xong anh chỉ vào người mình.

Tô Song Song nghe tiếng nói quay đầu nhìn Tần Mặc, khuôn mặt đầy vẻ không giải thích được, anh nói lời này là xong rồi hả? Tô Song Song nghĩ ngợi, mới rõ ý tứ của Tần Mặc.

Anh nói nếu như học kỹ thuật tại sao không học anh, Tô Song Song nghĩ trong đầu: Dĩ nhiên không thể bỏ qua anh, chẳng qua là gần đây nhìn anh bị kích thích, không muốn quấy rầy thôi.

Thế nhưng thật ra thì còn có một chuyện quan trọng hơn, Tô Song Song suy nghĩ một chút, cũng học bộ dạng thâm sâu của Tần Mặc, không nói rõ ra.

Cô đưa ngón tay út chỉ chỉ tiền lương trên màn hình, gật một cái, sau đó gõ gõ vào 2000- 4000 một tháng.

Tần Mặc vừa thấy liền hiểu, Tô Song Song lại vì tiền? Anh mới định nói gì đó, nhưng đột nhiên dừng lại, Tô Song Song đi ra ngoài làm việc cũng tốt, như vậy chỗ chuyện làm ăn của anh có thể càng thuận lợi, không sợ bị Tô Song Song đoán được anh nói dối.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không lên tiếng, tự cảm thấy mình rất giỏi, cô quay đầu cười híp mắt nhìn Tần Mặc, một bộ nhỏ nhắn, kiêu như anh không hiểu được chữ gì!

Tần Mặc nhìn chăm chú Tô Song Song, ánh mắt đột nhiên trở nên hết sức nghiêm túc, nhất thời Tô Song Song cảm thấy không đúng lắm, dường như Tần Mặc muốn phóng đại chuyện này.

Cô còn chưa kịp quay đầu giả chết, chỉ nghe thấy từng chữ từng câu Tần Mặc nói với cô hết sức trịnh trọng: "Không quá nửa năm, nhất định tôi sẽ đông sơn tái khởi, đến lúc đó tôi sẽ dùng thứ quan trọng nhất báo cô... Hãy nhận phần ân tình này của tôi."

Tô Song Song nghe vậy, trong nháy mắt cô nhớ lại chuyện mấy ngày trước Tần Mặc đột nhiên cầu hôn, cô cho rằng Tần Mặc nhắc lại chuyện cũ, căn bản cô cũng không có chuẩn bị sẵn tâm lý, bị dọa sợ đến mức suýt nữa té từ trên ghế xuống.

Qua một lúc, Tô Song Song mới lắp ba lắp bắp tìm lại giọng nói của mình, cô tốn sức nặng ra nụ cười, đầu tiên là cười khan một tiếng, dự định hóa giải bầu không khí khó thở này.

Lúc này cô mới lên tiếng: "Cái đó, chúng ta không phải bạn bè sao, giúp đỡ lẫn nhau.. phải... phải... Làm sao tôi có thể muốn báo đáp gì chứ."

Ánh mắt Tần Mặc ảm đạm đi, ngay sau đó quay đầu, không nhìn Tô Song Song nữa, để lại một câu nói: "Cô đã không muốn tặng tiền, vậy đến lúc đó tôi dùng để cảm tạ mấy triệu quyền cho người nghèo khó."

Lộp bộp!

Tô Song Song rõ ràng cảm giác hô hấp của mình ngừng lại trong nháy mắt, ngay sau đó cô hít sâu, mới cảm giác mình đã sống lại, mấy triệu đó!

Tô Song Song nhìn Tần Mặc bằng ánh mắt sáng rực, cô xoa xoa bàn tay, lấy lòng nói: "Thật ra thì tôi cũng rất nghèo khổ."

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói vậy, quay đầu nhìn cô, vẫn là bộ dạng nghiêm túc, chậm rãi nói: "Cô muốn?"

Tô Song Song biết rõ nhất định bây giờ mình rất chân chó, nhưng nếu như tiểu cầm thú thật sự đông sơn tái khởi, mấy triệu đối với anh nhất định chỉ là chuyện nhỏ, dùng hần một lông báo đáp ân thu nhận, làm cho cô thoát ly ải khổ, cũng không tính là quá đáng!

Tô Song Song điều chỉnh tâm trạng của mình, vội vàng gật đầu, trở mắt nhìn Tần Mặc, nhưng khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Tần Mặc, luôn cảm thấy hơi là lạ.

"Cô nói muốn là không được hối hận, Tần Mặc tôi... Không phải cô nói muốn thì muốn, không muốn cũng không cần." Tần Mặc cố ý dừng lại một chút, làm cho Tô Song Song lầm tưởng anh nói về tiền.

Trong lòng Tô Song Song nhổ nước bọt: Tiểu cầm thú thật là lo xa, cho không tiền cô còn có thể hối hận sao, trừ phi đầu cô để cho lừa đá.

"Được được, không hối hận!" Tô Song Song lại gật đầu một cái, một bộ chân chó kim chủ đại nhân ngài thật là đẹp trai.

Tần Mặc nghe xong đột nhiên nâng môi cười một tiếng, nụ cười này, nhất thời làm mù mắt Tô Song Song, Tô Song Song không nhận được nuốt nước miếng của mình, tim lại bắt đầu nhảy thành thịch.

Vào lúc này máy vi tính cũng rất góp sức, vừa vắn “lãng mạn đánh tới” trong “Làm lãng mạn đánh tới, gò má đang cháy”. Tô Song Song sờ mặt mình theo bản năng, nóng bỏng, không cần nhìn cũng biết chắc đỏ như mông khi.

Ngay sau đó "Anh cho tôi một cái ôm độc nhất vô nhị." Tô Song Song liền nghĩ đến cái ôm vừa nãy của Tần Mặc, mùi hương độc nhất trên người anh còn lượn lờ quanh chóp mũi.

Sau đó lại không tìm đường chết thì không chịu được vang lên: "Tim thành thịch thành thịch nháy..."

Tim Tô Song Song liền bắt đầu đập thành thịch, như sắp nhảy ra khỏi ngực, hai tay Tô Song Song che khuôn mặt đỏ như ớt khi, đứng phắt dậy khỏi ghế.

Mới đứng lên, chỉ nghe thấy "Đình! " một tiếng, Tô Song Song vội vàng cúi đầu nhìn máy vi tính, khi thấy có email trả lời, cô hết sức hưng phấn, mở ra xem, thật là của tập đoàn Đăng Phi.

"A Mặc! Tần Mặc! Ngày mai tôi có thể đi phỏng vấn rồi, tôi muốn có công việc! Hai chúng ta có cơm ăn rồi!" Tô Song Song vừa thấy liền hưng phấn cầm tay Tần Mặc, quơ quơ, vô cùng vui vẻ.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song cười vui vẻ, tâm trạng cũng trở nên không tệ, hơn nữa vừa mới này Tô Song Song còn đáp ứng muốn nhận phần đại lễ kia, anh càng vui thích, nụ cười nhạt nơi khóe miệng vẫn không biến mất từ này đến giờ.

Một lát sau, Tô Song Song cũng hết hưng phấn, cô mới chú ý tới mình kéo tay Tần Mặc, vẫn là cô chủ động kéo đấy!

Tô Song Song lập tức rút tay về như đụng phải thép nóng, cười khan một tiếng với Tần Mặc, cũng không ngồi yên nữa.

"Tôi đi làm cơm trưa..." Tô Song Song nói xong, liền áo nào đi tới phòng bếp, đứng trong phòng bếp, nhìn cháo còn dư lại, cô mới phát hiện bọn họ mới vừa ăn điểm tâm xong, làm cơm trưa cái cọng lông!

Tô Song Song cảm nhận được bên cạnh có một ánh mắt bắn tới, cô tự động xoay người đưa lưng về phía Tần Mặc, một mặt cửa đối diện, mặt của Tô Song Song liền sụp đổ, đây thật là đến nhà khác nhau.

Mấy ngày nay nghèo còn gặp cái eo, Tô Song Song quên phải đóng tiền phòng, kết quả lúc chủ nhà tìm tới cửa, cô mới nhận ra mình và Tần Mặc lại nghèo rất mỏng tờ, chỉ còn lại mấy trăm nghìn để chống đỡ.

Sau khi Tần Mặc biết, trước tiên vẽ một ít tranh minh họa, đưa cho Tô Song Song vài trăm, ai biết ở chuyện này Tô Song Song ngã một lần khôn hơn chút đỉnh, muốn gom tiền, tiết kiệm đến lúc đường cùng.

Vì Tô Song Song tiết kiệm tiền, năm ngày rồi hai người chưa được đụng vào thức ăn mặn, Tần Mặc nhìn Tô Song Song vì mình mà tự làm khổ bản thân, sắc mặt kém đi.

Cơm giữa trưa lại là cái trắng, Tần Mặc nhìn khuôn mặt Tô Song Song biến hóa theo màu sắc thức ăn, vẫn còn miễn cưỡng cười, trong nháy mắt tâm trạng anh thấp đến đáy cốc, anh trực tiếp đứng lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Song Song kêu một tiếng, Tần Mặc cũng không quay đầu lại, mà mở cửa đi ra ngoài, Tô Song Song đứng tại chỗ, nhìn màu sắc tươi đẹp của cái trắng nằm trên bàn, vẻ mặt có chút đau khổ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 182+104: Bóp Chết Trong Nôi

Tô Song Song cầm đũa chọc chọc vào rau cải trắng, liền cảm thấy tủi thân, cô tính toán tỉ mỉ như vậy, lúc đó chẳng phải là vì Tần Mặc sao?

Tần Mặc nói anh không thích vẽ tranh, Tô Song Song vẫn nhớ, cho nên cô không muốn Tần Mặc vì sự khó khăn của cuộc sống mà phải lựa chọn thứ mình không thích.

Cô muốn kiếm thật nhiều tiền, như vậy Tần Mặc không cần tiếp tục công việc vẽ tranh nữa, cô không muốn để anh nghĩ rằng anh ăn không ở đậu, vì cuộc sống mà buông bỏ tự tôn của mình.

Lời này cô khẳng định là không nói ra, ai biết được chẳng những Tần Mặc không thông cảm cho sự khổ tâm của cô, còn trả lại cho cô cái nhăn mặt, Tô Song Song cực kỳ thương tâm! Rất khổ sở!

Tôi chưa nói tủi thân, tiểu cầm thú tủi thân em gái nhà anh! Nếu không bởi vì anh, cô có thể tự đứng ngồi không thế này sao, không phải do anh sao!

Tô Song Song càng nghĩ càng tủi thân, cô ngồi trên ghế, trước kia nhất định sẽ không ăn rau cải trắng, mà giờ lại kẹp lên một miếng hung hăng cắn vào, thật giống như một miếng này chính là Tần Mặc.

Ăn hai miếng, Tô Song Song nhìn vị trí trống không ở đối diện, đột nhiên cảm thấy có phải chính mình đã quá chặt chẽ hay không?

Dựa vào tiêu cầm thú trước đây như thế nào, mỗi ngày để cho anh gặm rau cải trắng theo mình, hình như là mình đã quá phận rồi.

Chỉ là Tô Song Song vẫn không được tự nhiên, nếu Tần Mặc không thích ăn thì có thể nói ra, anh không nói thì làm sao cô biết được trong lòng anh đang oán cô.

Tô Song Song nghĩ ngợi, vươn chiếc đũa ra chọc chọc rau cải trắng trước mặt cô, thở dài, cô lấy điện thoại, rồi tiện tay lấy một bộ quần áo mặc lên người.

Tô Song Song tính toán đi mua một ít thịt, buổi tối sẽ cải thiện bữa ăn cho Tần Mặc, mà thực ra cô cũng rất muốn ăn thịt.

Cô lấy di động, vừa muốn gọi điện cho Tần Mặc, nghĩ thế nào vẫn để điện thoại lại vào trong túi áo, tuy chuyện này nhỏ nhặt, cô lại thấy mình vẫn mất hết mặt mũi, không cần gọi điện trước.

Dù sao anh trực tiếp đập đổ bàn rồi đi cũng đã quá đáng rồi! Cô cũng có tự tôn của mình, không phải người ta vẫn nói con thỏ nóng nảy có thể cắn người sao? Huống chi cô còn không phải con thỏ mềm yếu!

Tô Song Song nghĩ vậy, kiên định thêm rất nhiều, cô đi ra khỏi thang máy, ngẩng đầu, liền thấy Tần Mặc đứng ở cửa khu nhà, đưa lưng về phía mình.

Tô Song Song đang nghĩ có nên chào hỏi hay không, kêu anh trở về, hoặc là để anh đi cùng với mình, liền thấy trước mặt anh có một người phụ nữ.

Tô Song Song vội vàng trốn sau cửa, thật cẩn thận ló ra, Tô Song Song lại thấy được đó là Thẩm Ôn Uyên!

Ánh mắt của cô mở thật to, cô sợ Tần Mặc sẽ làm ra chuyện bạo lực gì đó, vừa định ra ngoài, lại thấy Tần Mặc đang bày ra dáng vẻ kiên nhẫn khó gặp.

Dường như Tần Mặc nói chuyện gì đó với Thẩm Ôn Uyển, dựa theo tính cách của anh, trước kia nhất định sẽ không nói nhiều như thế với Thẩm Ôn Uyển, chỉ tiếc khoảng cách của bọn họ quá xa, cô không nghe được gì cả.

May mà thị lực của cô vô cùng tốt, có thể thấy được rõ ràng sau khi Tần Mặc nói xong gì đó, vẻ mặt của Thẩm Ôn Uyển lập tức trở nên vui vẻ.

Ngay sau đó Tần Mặc không có ghét bỏ cô ta mà rời đi, còn dịu dàng đi cùng cô ta đến ngoài cửa khu nhà, hơn nữa còn lên xe của cô ta?

Đợi hai người rời đi, Tô Song Song đi ra từ phía sau cửa, hai mắt của cô đều đã nhìn thấy hết, nhưng vẫn không hiểu được tại sao mọi chuyện lại như vậy.

Tô Song Song không muốn suy nghĩ theo chiều hướng không tốt, nhưng lại không thể khống chế nổi suy đoán của mình, Tần Mặc vì muốn ăn một bữa thịt, liền không có tiết tháo đi với cô ta.

Nghĩ vậy mà Tô Song Song lại cảm thấy buồn cười với bản thân mình, cô lắc lắc đầu, Tần Mặc kiêu ngạo cỡ nào, làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ đó mà bán đứng mình.

Nhưng không biết vì sao, Tô Song Song cảm thấy bản thân có chút không thoải mái, rõ ràng Tần Mặc chán ghét Thẩm Ôn Uyển như thế, tại sao lại đột nhiên ở chung hòa hợp với cô ta như vậy, còn lên xe của cô ta?

Tô Song Song khống chế không nổi tò mò, cô nắm chặt di động trong túi áo, lôi nó ra, đứng tại chỗ nghĩ một lát, vẫn là bấm xuống số của anh.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng, Tần Mặc liền nghe máy, nhưng lại không có động tĩnh gì, Tô Song Song nghĩ ngợi, muốn mở miệng, anh lại nói trước: “Tôi có việc đi ra ngoài một lát.”

Vừa rồi Tần Mặc phải kìm nén rất nhiều tức giận trong lòng, anh muốn nói dối mình phá sản để muốn đến gần hơn với cô, nhưng cũng không phải để cô chịu khổ.

Anh cực kỳ xoắn xuýt, anh sợ ngồi ở đó lâu lại không nhìn được nói hết sự thật cho cô biết, để cô không cần phải sống căng thẳng như vậy nữa, thấy cô hầm thit cũng không dám ăn, trong lòng anh rất không thoải mái, anh biết cảm giác này chính là đau lòng.

Cho nên anh mới đứng dậy rời đi, đi rồi mới nghĩ được, có thể hành động của mình đã làm cô bị tổn thương.

Tô Song Song nhìn qua có vẻ không biết gì, nhưng thật ra tâm hồn của cô rất yếu ớt, chỉ là cô lấy sự tùy tiện bên ngoài để bao bọc lấy vết thương của mình.

Tần Mặc đang muốn quay lại thì gặp phải Thẩm Ôn Uyển, nhìn thấy cô ta, anh đã xoay người muốn đi, ai biết được Thẩm Ôn Uyển lại nghe được phong thanh ở đâu, một mực chắc chắn là anh không hề phá sản.

Tần Mặc biết Thẩm Ôn Uyển có khả năng là người của Thẩm gia phái đến để điều tra mình, anh vốn không muốn phản ứng lại, ai biết người phụ nữ này lại muốn lên lầu tìm Tô Song Song.

Tần Mặc cố nén giận, hiện giờ anh rất không dễ dàng gì mới khiến Tô Song Song thoải mái đôi chút khi ở cùng anh, người phụ nữ này tới quậy phá, có lẽ sẽ khiến cho công sức kiếm củi suốt ba năm của anh cháy hết trong một giờ.

Cho nên lần đầu tiên anh thỏa hiệp khi bị người khác uy hiếp như thế, Tần Mặc lên xe của cô ta xong, liền nhận được điện thoại của Tô Song Song, tuy anh biết đây không phải chỗ để nói chuyện, nhưng lại sợ cô nghĩ nhiều, nên liền giải thích một câu.

Nhưng là Tần Mặc chủ động giải thích như vậy, lại khiến cô càng thêm nghi ngờ, tính cách của anh, đột nhiên chủ động giải thích, khẳng định là không phải nói dối thì cũng là trộm cắp.

Tô Song Song liền cảm thấy cổ họng trở nên căng thẳng, miệng lưỡi khô đắng, cô nuốt nước miếng một cái, hít vào một hơi thật sâu, nói một câu: “Tần Mặc, anh ở đâu, quay lại đi?”

Tần Mặc vừa nghe thấy giọng nói mềm mại của cô kêu anh trở lại, khói mù trong lòng tiêu tán đi không ít, nhưng cũng có chút khó khăn, nếu không nói ra một lý do thật tốt, chắc chắn cô sẽ nghĩ nhiều.

Tần Mặc nhìn thoáng qua Thẩm Ôn Uyển ngồi bên cạnh, hơi cau mày, anh tuyệt đối không thể không có chuyện gì lại nói với Tô Song Song là mình đang ở cạnh Thẩm Ôn Uyển.

Anh thở phào nhẹ nhõm, tuy cực kỳ không muốn, nhưng cũng chỉ có thể lừa gạt cô một lần, anh khàn khàn cổ họng nói: “Bạch Tiêu tìm tôi, tôi sẽ lập tức trở về.”

Đầu Tô Song Song, sau khi nghe câu nói của anh, liền gục xuống, trong mắt tràn đầy cô đơn, cô cười khan một tiếng: “Ừ, chờ anh trở về.”

Cô nói xong liền cúp điện thoại, một câu tạm biệt cũng không muốn nói, cô đứng ở cửa, liền cảm thấy chân trái của mình lại nổi lên từng trận đau đớn.

Cô cúi đầu đã thấy, không biết từ khi nào, chân trái lại bước tiếp bậc cầu thang, đang chống đỡ toàn bộ sức nặng của cơ thể.

Đau đớn khiến cô lấy lại tinh thần, cô ngồi xõm xuống, nhẹ nhàng xoa xoa chân trái đau nhức, sau cùng đặt mông luôn xuống cầu thang, mờ mịt nhìn về phía trước.

Tô Song Song cũng không biết tâm trạng hiện giờ của mình là gì, cô chỉ cảm thấy mình bị Tần Mặc lừa gạt, trong lòng rất khó chịu, bỗng nhiên thấy rất đau đớn.

Cô vừa mở miệng đã hít vào một hơi thật sâu, giống như cá bị thiếu nước, khi đóng khi mở, phải mất một lúc lâu mới hồi phục lại được cảm giác.

Giờ khắc này, đột nhiên cô ý thức được gì đó, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, vội vàng cầm lấy điện thoại, bối rối một lúc lâu mới gọi điện cho Tô Mộ.

“Tô Tô, thích một người là cảm giác như thế nào?” Điện thoại vừa được thông suốt, Tô Song Song liền vội vã hỏi một câu.

Tô Mộ nghe xong ngây ngẩn cả người, lập tức lên tiếng, muốn cười, nghĩ thầm, rằng cuối cùng Tô Song Song cũng nghĩ thông suốt, rốt cuộc boss cũng đã khổ tận cam lai rồi.

Cô còn chưa tung ra mưu kế gì để khiến Tô Song Song hiểu rõ ràng, Tô Song Song ở đầu bên kia điện thoại đã bắt đầu nói ra rất tự nhiên.

“Có phải nhìn thấy anh ta thì tim sẽ đập nhanh hơn, không nỡ để anh ta chịu tủi thân, anh ta vui vẻ bản thân mình cũng vui vẻ, anh ta không vui mình cũng sẽ không vui, anh ta nói dối mình thì mình sẽ thấy đau lòng?”

Tô Mộ nghe xong càng vui vẻ hơn, rõ ràng là Tô Song Song đã thông suốt rồi, cô vội vàng khẳng định: “Ừ!”

Cô còn chưa nhớ ra nên hỏi cái gì đã dẫn đường cho Tô Song Song nhìn thẳng vào tình cảm của mình, Tô Song Song ở đầu bên kia điện thoại đã kích động cúp điện thoại.

Tô Mộ nghe được âm thanh tút tút trong điện thoại, sửng sốt một phen, vội vàng gọi lại, Tô Song Song ngồi dưới đất, vẻ mặt hoảng hốt còn chưa phục hồi lại, đột nhiên nghe thấy điện thoại kêu lên, hoảng sợ, suýt nữa đã ném điện thoại ra ngoài.

Cô vừa thấy người gọi là Tô Mộ, mới nhớ ra, một câu tạm biệt mình cũng chưa nói, liền nhanh chóng gọi điện thoại, vội vàng nói một câu: “Tô Tô, để tôi suy nghĩ một chút, tôi muốn yên tĩnh!”

Tô Mộ còn chưa kịp nói nên lời, lại nghe được tiếng cúp máy ở đầu bên kia, thế nhưng lần này Tô Mộ không gọi lại nữa, cô lên tiếng, rất vui vẻ, được thôi.

Theo ý cô, phản ứng này của Tô Song Song là bình thường, dù sao để cho một đứa nhị ngốc như cô ấy đột nhiên tiếp nhận được người mà mình vẫn cho rằng không thể thích trở thành người trong lòng mình, đây chính là kích thích động trời, cho nên cô ấy cần thời gian để suy nghĩ rõ ràng, cũng là chuyện bình thường.

Tô Song Song cúp điện thoại, mờ mịt ngồi dưới đất, cô vươn tay bấm vào mặt mình, rất đau, vội vàng buông tay ra.

Giờ khắc này, rốt cuộc Tô Song Song cũng phát hiện ra mình có ý nghĩ không an phận với Tần Mặc.

Cô cầm lấy tóc oa lên một tiếng, vùi đầu vào đầu gối, co rút thành một cục, Tần Mặc nói dối ngay trước mắt cô, cô vẫn còn thích anh, chẳng lẽ cô là M?

Tô Song Song ngồi lâu đến mức chân đã tê rần, mới hít vào một hơi thật sâu, cô thẳng người lên, hai tay chống đầu gối, lảo đảo đứng lên.

Tô Song Song cắn răng, trên đùi tê mỗi đau đớn, từng bước một dậm vào người.

Vừa mới rồi cô tưởng đã tốt, cô không phải là rùa đen, hiện tại lại phát hiện mình không an phận với anh, cô cũng không thể để Tần Mặc phát hiện ra được.

Đừng nói việc vốn dĩ anh không hề để cô ở trong lòng, cùng người phụ nữ khác đi ra ngoài, lại còn lừa gạt cô (Nếu Tần Mặc biết cô nghĩ vậy, nhất định sẽ hô to là oan uổng!), nhưng cô vẫn cố kỵ, hai người có bối cảnh gia đình khác xa nhau, cũng không thích hợp.

Tô Song Song càng nghĩ càng kiên định hơn với suy nghĩ của mình, nhưng lúc tựa vào thang máy, Tô Song Song lại đưa tay xoa xoa ngực trái của mình, cô không rõ, cô đưa ra một quyết định chính xác, tại sao nơi đó vẫn lơ mơ đau đớn như cũ.

Tô Song Song quay về nhà, bức bách chính mình cái gì cũng không được nghĩ đến, cô ngồi trước máy tính, nhìn manhua mình thích nhất, nhưng một tờ lại một tờ, đến sau cũng nhìn đến chương mới nhất, cuối cùng lại phát hiện, không biết mình đã đọc được những gì.

Tô Song Song ý thức được bản thân mình không bình thường, cô kêu rên một tiếng, chuyển động ghế xoay, lập tức nhào lên giường, thật sự là người xui xẻo thì đến uống nước cũng sẽ dắt răng, Tô Song Song bổ nhào lên không chú ý gì, cổ tay và chân trái bị thương đập vào một góc giường, đau đớn khiến cô ôm chân co rút thành một cục.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 183+105: Lại Còn Nói Dối

Tần Mặc ở bên này, xe của Thẩm Ôn Uyển không xa, Tần Mặc sẽ bảo cô ngừng ở ven đường.

Hai người trong xe, Thẩm Ôn Uyển bởi vì quá mức kích động, tim đập thật mạnh, trên mặt một mực mang theo vui vẻ, rốt cuộc cô cũng có cơ hội cùng Tần Mặc ở một chỗ rồi, vẫn là Tần Mặc đề nghị.

Thẩm Ôn Uyển không nhịn được suy nghĩ, chẳng lẽ đột nhiên Tần Mặc phát hiện cô thật tốt, nên muốn ở cùng cô? Càng nghĩ Thẩm Ôn Uyển càng hưng phấn, nhưng cô vẫn tận lực duy trì bề ngoài thật tự nhiên.

Cô đưa tay vén lọn tóc dài lượn sóng sang một bên, để lộ ra chiếc cổ trắng như tuyết, không có tóc che đi, bộ ngực đầy đặn cũng lộ ra ngoài, vừa vặn đối diện với Tần Mặc, không tiếng động quyến rũ anh.

"Tần tổng, bây giờ anh..." Thẩm Ôn Uyển vút đi mặt mũi, lộ ra vẻ mập mờ nhìn về phía Tần Mặc, nhưng vừa thấy Tần Mặc lạnh như băng quay đi, lời nói mờ ám cyar cô đành phải nuốt vào.

Tần Mặc quay đầu, ánh mắt lạnh lùng liếc cô, Thẩm Ôn Uyển nhất thời ngay cả cười cũng không cười được, nhưng cô không cam lòng, cơ thể hơi hướng về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không nhúc nhích, chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta, cuối cùng, Thẩm Ôn Uyển bị loại uy hiếp vô hình này của Tần Mặc khiến trán cô xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Bởi vì giờ khắc này Tần Mặc khiến cho cô có cảm giác, nói dễ nghe một chút là ánh mắt của anh giống như nhìn một người chết, căn bản Tần Mặc không xem cô làm người.

Cô nhò dậ, trong mắt mặc dù không cam lòng, nhưng Tần Mặc có một loại khí tức vương giả, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, khiến Thẩm Ôn Uyển lập tức muốn khuất phục.

Nhưng Thẩm Ôn Uyển cũng cảm thấy uất ức, mặc dù cô đối với Tần Mặc có xen lẫn lợi ích cá nhân, nhưng cô thật lòng thích ngượ đàn ông đẹp trai trước mặt này.

"Tại sao em không được chứ?" Giọng nói của Thẩm Ôn Uyển mang theo tiếng khóc nức nở, hỏi Tần Mặc, cô khóc nước mắt như mưa, quyến rũ động lòng người, hết sức đáng thương.

"Thực sự tôi phá sản rồi." Tần Mặc không lo lắng gì nói một câu như vậy, quay đầu nhìn Thẩm Ôn Uyển .

Gương mặt Thẩm Ôn Uyển thoáng chốc ngăn lại, nhưng một giây sau, cô lại làm bộ đáng thương, trố mắt nhìn Tần Mặc, cười nói: "Làm sao có thể..."

Tần Mặc không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn Thẩm Ôn Uyển , qua một giây, ánh mắt Thẩm Ôn Uyển nhi bắt đầu lóe lên, cô nhéo chiếc váy, làn váy đã bắt đầu có nếp nhăn.

"Làm sao có thể..." Lần này Thẩm Ôn Uyển mở miệng lần nữa, trong giọng nói tràn đầy sự không tin tưởng, lúc ở nhà cô nghe được tin tức này, căn bản cũng không tin, cho là lời đồn đãi.

Cho nên khi Thẩm gia phái cô tới hỏi dò tin tức, trong lòng Thẩm Ôn Uyển trong lòng còn ôm chút hy vọng, rốt cuộc có thể có cơ hội thấy Tần Mặc rồi.

Nhưng giờ khắc này, Thẩm Ôn Uyển đột nhiên có chút không tự tin, cô khẽ mở đôi môi đỏ đầy đặn, ánh mắt ngơ ngác nhìn Tần Mặc, đầu nhanh chóng chuyển động.

Nếu như Tần Mặc thật sự phá sản, vậy anh ấy trừ việc toàn thân không có gì, càng có khả năng là có rất nhiều kẻ thù, Thẩm Ôn Uyển nhìn Tần Mặc, giấy giũa không thôi.

Về ngoài của Tần Mặc thật sự quá tuần tú rồi, cô một mực mơ ước, nhưng nếu như Tần Mặc cái gì cũng không có, cô ở với anh, thì sẽ không có địa vị ở Thẩm gia, thậm chí có khả năng bị Thẩm gia đuổi ra.

Thẩm Ôn Uyển chỉ do dự một khắc, liền rút lui, theo bản năng đưa tay ra chạm vào dây chuyền kim cương trên cổ mình, cô không thể nghèo khổ được.

Tần Mặc thấy Thẩm Ôn Uyển đã không dây dưa nữa, trực tiếp mở cửa xuống xe, sợ cô ta chưa từ bỏ ý định, để lại một câu nói: "Bây giờ tôi dựa vào Tô Song Song."

Thẩm Ôn Uyển nghe xong, mở to mắt, đưa tay che miệng, ngay sau đó không tưởng tượng nổi, chờ đến khi Tần Mặc vừa xuống xe, dường như cô không chịu nổi loại kích thích này, nhanh chóng lái xe rời đi.

Xe đi được một đoạn xa, Thẩm Ôn Uyển chợt dừng xe, hai tay nắm chặt tay lái, trong mắt mang theo không cam lòng thật sâu, vốn cho là có thể cùng Tần Mặc – người đàn ông vàng - ở cùng nhau, nhưng quay đầu lại thì Tần Mặc lại phá sản!

Thẩm Ôn Uyển dùng sức gõ tay lái, quay đầu nhìn một cái, cuối cùng vẫn là nhấn tâm lái xe rời đi.

Sau khi Tần Mặc xuống xe, trong lòng lo lắng Tô Song Song suy nghĩ nhiều, trực tiếp đón xe trở về, lúc anh mở cửa, đã nhìn thấy Tô Song Song

ôm chân trái của chính mình nằm ở trên giường, đau đớn.

Tần Mặc bước nhanh về phía trước, ôm Tô Song Song vào trong ngực, để cho cô dựa lưng vào trước ngực của mình, sau đó bàn tay nắm chân nhỏ, nhìn một chút cổ chân của cô.

Vốn là cổ chân bị thương đã sưng đỏ, Tần Mặc cau mày, nắm tay Tô Song Song, không để cho cô làm loạn, Tô Song Song đau đến nỗi trên trán mồ hôi lạnh liên tục chảy ra.

Tần Mặc thấy sắc mặt Tô Song Song trắng bệch, trực tiếp ôm lấy cô muốn đến bệnh viện, mới vừa ôm lấy Tô Song Song, cô lại gắt gao kéo ống tay áo Tần Mặc, lắc đầu một cái.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là đụng phải một chút, không cần phải đi bệnh viện." Răng Tô Song Song đánh vào nhau, nói xong chột trợn mắt há mồm, thật muốn khóc rồi.

Tô Song Song không nhịn được suy nghĩ, mình rốt cuộc có thật nhiều đen đủi, thật vất vả mới có khiếu nại một chút, đã khiến cổ chân bị thương rồi.

Tần Mặc nghe sơ qua cũng biết Tô Song Song đang tiếc tiền, chân mày nhíu chặt hơn, không chần chừ gì nữa, ôm Tô Song Song đi ra ngoài.

Thấy Tô Song Song nhẹ đưa tay lên, sợ cô lo lắng, nói một câu: "Yên tâm, có tiền, Bạch Tiêu mới lên đưa cho tôi để lo liệu."

Tô Song Song nghe vậy, ánh mắt lại ảm đạm đi vài phần, rõ ràng Tần Mặc đang lừa dối cô, không nói đến việc Tần Mặc vừa mới ở cùng một chỗ với Thẩm Ôn Uyển, nhưng thật ra bọn họ không ở cùng nhau, quan hệ giữa Bạch gia cùng Tần Mặc như vậy, tại sao lại giới thiệu việc cho anh chứ?

Tô Song Song bĩu môi một cái, càng khó chịu, Tần Mặc lại còn xem cô là người ngu ngốc hay sao! Lời nói dối vụng về như vậy, sao cô không biết chứ?

Chẳng qua là Tô Song Song không nghĩ sẽ vạch trần lời nói dối của Tần Mặc, trong lòng cô một lần rồi một lần tự nói với mình, anh chỉ là một người bạn của mình, cuộc sống riêng của anh cô không thể hỏi nhiều, lừa gạt thì cứ lừa gạt đi!

Nhưng đối với sự lừa dối của Tần Mặc, trong lòng Tô Song Song rất không thoải mái, cô cau mày, vùi trong ngực Tần Mặc không nói tiếng nào.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, cho rằng cô tiếc tiền nên cẩu kính, cũng không để ý, căn bản cũng không nghĩ đến chuyện Tô Song Song nhìn thấy anh và Thẩm Ôn Uyển ở cùng nhau.

Tần Mặc ôm Tô Song Song bước nhanh ra ngoài, đến bên ngoài căn nhà, trực tiếp gọi một chiếc taxi, vừa lên xe, Tần Mặc đã vội vàng nói: "Đi đến bệnh viện gần nhất."

Người tài xế kia quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, như muốn hỏi: Anh nghiêm túc à? Còn tự nhận là đẹp trai hơi nhú mày lại.

Tô Song Song đã sớm đau đến đầu quay cuồng, cũng không nghĩ nhiều, nhưng luôn cảm giác dường như mình đã quên việc quan trọng nào đó.

Tô Song Song quả thực rất đau, hơn nữa trong lòng lại uất ức, cô tựa vào trong ngực Tần Mặc, không nhịn được nói nhỏ, muốn dựa vào đó để giảm bớt sự đau đớn.

Tần Mặc vừa thấy Tô Song Song đau đến mức rên rỉ, trực tiếp cầm tức nhìn tài xế còn đang kéo dài thời gian, gật đầu một cái, ngoại trừ với Tô Song Song anh chưa bao giờ lặp lại câu nói hai lần với người khác.

Người tài xế này nhún vai, một cước đạp chân ga chạy ra ngoài, nửa phút sau, gã một cước đạp phanh, sau đó đưa ra ngón tay mập mạp chỉ ra bên ngoài, quay đầu liếc mắt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn lại, tại sao anh không chú ý tới nơi này có một bệnh viện chứ?

Nhưng mà anh cũng không có thời gian nghĩ nhiều, trực tiếp rút một trăm nghìn từ túi áo của Tô Song Song, ném về phía trước, mở cửa xe ôm Tô Song Song chạy thẳng tới bệnh viện.

Người tài xế kia nhìn tờ tiền bay đến bên cạnh ghế phụ, lập tức sững sốt, sau đó gã cầm tiền lên, không nhìn được vui vẻ lắm bầm một câu: "Thật là ngày ngày đều có chuyện lạ, hôm nay thật đặc biệt đó!"

Người tài xế mập quay cửa xe xuống, lộ ra một chút râu chọc, rống lên một tiếng: "Soái ca, hẹn gặp lại! Lần sau cho bớt cho anh hai mươi phần trăm!"

Tần Mặc sợ người đàn ông này kêu loạn, sẽ khiến cho Tô Song Song biết anh xài tiền bậy bạ, trực tiếp quay đầu nhìn gã một cái, vốn người tài xế mập mạp còn cười hì hì, lập tức cảm thấy một cảm giác lạnh như băng bắn tới.

Nét mặt của gã lập tức đông lại, một giây kế tiếp gã giống như chạy thoát thân, một cước đạp chân ga, khi chạy xa rồi, tài xế mập mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ tới sát khí trong ánh mắt Tần Mặc, cả người gã liền run lên, tuyệt đối không phải đùa, mà là chân chân chính chính sát khí!

Đến bệnh viện, quay phim kiểm tra, cổ chân của Tô Song Song không bị nặng, chẳng qua là va vào cửa, sưng lên, trở về xoa thuốc là được.

Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm, vốn là muốn muốn trách cứ Tô Song Song một chút, nhưng nhìn thấy cô đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, anh không nỡ lại tổn hại cô.

Chờ đến kiểm tra xong, sau khi Tần Mặc nhận thuốc, Tô Song Song cố ý nhờ Tần Mặc mua cho cô chai nước, rồi len lén nhìn một đơn thuốc, xem con số phía trên, hơn một ngàn!

Tô Song Song lập tức run rẩy, một là, thật là giết người nha! Chẳng qua là sưng chân thôi, lại muốn hơn một ngàn, hai là bởi vì tại sao Tần Mặc đột nhiên có nhiều tiền như vậy! Cô không khỏi hoài nghi, rốt cuộc Tần Mặc cùng Thẩm Ôn Uyển đã xảy ra chuyện gì.

Nào Tô Song Song lập tức hoạt động, hơn nữa còn theo chiều hướng không tốt, cô không nhìn được suy nghĩ, chẳng lẽ Tần Mặc bởi vì tiền mà đã khuất phục tiện nhân Thẩm Ôn Uyển sao?

Tô Song Song càng nghĩ càng kinh hãi, chờ đến Tần Mặc tiến vào, cô nhìn ánh mắt của anh cũng lộ ra một chút đồng tình cùng đau lòng.

Tần Mặc nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Tô Song Song, tự nhiên phát hiện ánh mắt của cô có điểm không đúng, anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, đột nhiên cả người cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt này của Tô Song Song, Tần Mặc hết sức quen thuộc, mỗi lần cô động não, xảy ra chuyện không tốt, đều dùng ánh mắt này.

Tần Mặc tự động quên đi ánh mắt kì lạ này của Tô Song Song, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp ôm cô trở về.

Bệnh viện cách nhà trọ cũng không xa lắm, đi bộ chỉ mười phút, Tần Mặc yên lặng như vậy ôm Tô Song Song trở về.

Tô Song Song đau nên một chút sức lực cũng không có, thật ra thì cô cũng không hiểu là mình đau chân hay đau lòng, dù sao thì cũng là đau, cô dứt khoát buông thả bản thân, tự do phóng khoáng một chút, vùi ở trong ngực Tần Mặc, như một chú rùa nhỏ rúc đầu.

Đi được một lúc, Tần Mặc cúi xuống trước mặt Tô Song Song, tỉ mỉ bôi thuốc lên chân cô, Tô Song Song không muốn nói chuyện với anh, ngửa về sau một cái, nằm ở trên giường, tiếp tục làm con rùa đen.

Tô Song Song nằm một chút, không biết là có phải do mình quá mệt mỏi, chỉ chốc lát sau lại ngủ thiếp đi, chẳng qua sau khi ngủ lại nằm mơ thấy Tần Mặc cùng Thẩm Ôn Uyển anh anh em em, cô tức giận đập loạn một trận.

Tần Mặc đang cẩn thận xoa thuốc cho Tô Song Song, hơn nữa dùng khối băng băng đắp lên, nào biết Tô Song Song đột nhiên động, một chân liền đập lên mặt anh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 184+106: Sinh Vật Đặc Biệt

Tần Mặc chỉ cảm thấy mũi mình truyền đến một trận đau đớn, còn chưa phản ứng kịp, chân của Tô Song Song lại tiếp xúc thân mật với mặt anh.

Lúc này Tần Mặc lại thấy trong mũi mình có một dòng nhiệt nóng, tựa như có thứ gì đó đang chảy ra.

Anh nhìn Tô Song Song, cô giống như muốn dùng chân để san bằng mặt của anh, vội vàng lui về phía sau một bước, đợi đến lúc đứng lên, đưa tay sờ, toàn là máu.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, liền cảm thấy đau đầu, anh đỡ mũi muốn đi vào toilet, Tô Song Song lại một cước giẫm lên không trung, khiến cô nằm mơ mình bị ngã từ trên vách núi xuống, sợ đến mức hét lên, mạnh mẽ ngồi dậy.

Tần Mặc nghe thấy tiếng kêu của cô, nhanh chóng quay đầu lại, Tô Song Song sững sờ nhìn Tần Mặc đang lấy tay che mũi của mình.

Tầm mắt dời xuống, nhìn thấy tay anh đầy máu, Tô Song Song sợ đến mức suýt nữa ngất đi, cô mạnh mẽ hít vào một hơi, lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra anh đang chảy máu mũi.

Cô nhớ ra, vừa mới rồi, Tần Mặc còn ngồi dưới đất bôi thuốc cho cô, mà hôm nay cô lại mặc váy.

Tuy bên trong đã đi tất chân, nhưng váy của cô vẫn rất mỏng, qua tất chân có thể nhìn thấy đồ bên trong.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc, ánh mắt vốn đang kinh ngạc trở nên quái lạ, mang theo chút hèn mọn, Tần Mặc không biết trong đầu cô đang nghĩ gì, mà anh còn cực kỳ thức thời nên cũng không suy nghĩ cẩn thận.

Cảm xúc trên tay là thứ nước sền sệt, Tần Mặc thấy cô không có chuyện gì, xoay người đi vào toilet, trong tích tắc anh tiến vào toilet, Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song.

Tần Mặc thấy cô nhanh chóng bịt chặt lấy hai chân, tóm lấy làn váy của mình, Tần Mặc nhất thời càng đau đớn, anh cau mày, thật hy vọng không thấy được sự mờ ám này của cô.

Tô Song Song rầm rì một hồi, trong lòng thoải mái hơn, không biết là có phải thuốc có tác dụng không, cô cảm thấy chân cũng không còn đau nữa.

Tô Song Song giật giật chân trái, đi tới hai bước, tuy vẫn thi thoảng nói đau như trước, nhưng đã không còn đau đớn tê liệt nữa.

Tần Mặc lấy khăn lau mặt, vừa thấy Tô Song Song không hề chống nạng mà đứng lên, liền bước đi qua, một tay vươn ra bắt lấy cô rồi ném lên giường.

“A!” Tô Song Song sợ đến mức kêu lên một tiếng, trực tiếp ngã xuống giường, anh quay đầu nhìn cô, sau đó lại xấu hổ quay đầu.

Tần Mặc không nghĩ tới váy của phụ nữ lại phiền hà như thế!

Anh thật sự chỉ nghĩ là muốn khiển trách nho nhỏ đối với cô một chút, vết thương còn chưa khỏi, sao lại đã xuống giường!

Đầu Tô Song Song đập vào chiếc gối mềm mại trên giường, hồ đồ, vừa muốn nổi giận, lúc cúi đầu xuống, đã hét lên một tiếng, vội vàng kéo váy xuống.

Tô Song Song bối rối ngồi dậy, che váy lại, qua một lúc, mới tìm được giọng nói của mình: “Anh... anh đừng quá đáng!”

Tần Mặc cũng không còn xấu hổ như vừa nãy, anh xoay người, nhìn cô, tầm mắt nhìn chăm chăm vào cổ chân của cô: “Ngày mai em có muốn đi phỏng vấn không?”

Vốn dĩ Tô Song Song không nghĩ sẽ buông tha cho Tần Mặc, chỉ là năng lực nói lảng sang chuyện khác của anh quá lớn, Tô Song Song liền bị anh điều khiển.

Tuy cô không biết Tần Mặc nói xong có ý gì, nhưng là vấn đề cô quan tâm nhất hiện nay chính là phỏng vấn, vội vàng gật đầu.

Tần Mặc thấy cô không hiểu ý của mình, đối với khuyết điểm này của cô thật sự không còn gì để nói, anh xoay người cầm khăn mặt trong tay ném lên trên bàn.

“Vậy là tốt rồi, tôi đi mua cơm.” Tần Mặc nói xong xoay người đi ra ngoài.

“Ai” Tô Song Song chép chép miệng, kêu một tiếng, Tần Mặc quay đầu nhìn cô, trong mắt lộ ra ý hỏi.

Thật ra Tô Song Song muốn đòi lấy tiền của Tần Mặc nhưng lời đến bên miệng, cô lại nuốt xuống, cô nhìn khuôn mặt của anh, vẫn duy trì nghi ngờ trong lòng, sau cùng lắc đầu.

“Không sao, chân tôi vừa nhói đau, không liên quan đến anh.”

Tần Mặc liếc nhìn cô một cái, dặn dò một câu: “Ngồi im đấy”, thấy cô gật đầu, anh mới đi ra ngoài.

Anh vừa đi ra ngoài liền cầm điện thoại lên gọi cho Bạch Tiêu một cuộc.

Bạch Tiêu vừa thấy điện thoại của Tần Mặc, liền tiếp nhận, Tần Mặc còn chưa nói gì, Bạch Tiêu đã ồn ào nói trước: “Mau qua lấy chó của cậu đi, để lung tung sau này sao có thể gả đi lấy chồng được!”

“Nó là đực!” Tần Mặc nhàn nhạt nói một câu, vốn không có tâm tình để ý đến sự tức giận của Bạch Tiêu.

“Nó làm hỏng chuyện tốt của tôi, tôi liền hầm nó rồi.” Bạch Tiêu nóng nảy, Tần Mặc quen cưng chiều nó như bảo bối, căn bản không bao giờ xích nó lại, Bạch Tiêu xích nó được một lúc, nó đã bắt đầu gào lên.

Không xích, mỗi ngày đều tới phá hỏng chuyện tốt của anh, biến anh thành người đàn ông hàng đêm chỉ có thể tầm hoa vãn liễu ở bên ngoài, Bạch Tiêu nhớ chiếc giường của mình, cảm thấy như thế này đúng là hành hạ mình mà.

“Song Song muốn đến tập đoàn Kỳ Hạ làm việc.” Tần Mặc trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, anh mua cơm xong còn phải đi xem xem Tô Song Song có nghe lời không, hay lại chạy lung tung.

Hai chân kia của cô nếu không được bồi dưỡng chăm sóc đúng đắn, lúc còn trẻ không thấy gì, nhưng đến già khẳng định sẽ đau yếu.

“Cái gì!” Bạch Tiêu vừa nghe, gào khóc kêu một tiếng, Như Hoa cũng tưởng rằng Bạch Tiêu có chuyện gì, cũng kêu theo, căn ống quần của anh, kéo đi.

Bạch Tiêu bị Như Hoa kéo ống quần khiến suýt nữa bị rút ra, hung tợn trừng mắt nhìn nó một cái, ngay sau đó liền bắn liên hồi vào lỗ tai của Tần Mặc.

“Cậu sao có thể để cô gái ngu ngốc đó vào công ty của Xú tiểu tử kia, đây không phải là tìm xui xẻo sao? Quả thực là chạy vào trận doanh của quân địch, tự tìm ngược!”

Tần Mặc bất động thanh sắc, vừa ra khỏi thang máy, nhìn thoáng qua mặt trời nóng bỏng, vầng vàng đi ra ngoài: “Vừa lúc, sau đó công ty đó sẽ quy về là của tôi, cô ấy làm việc ở bên đó cũng thích hợp.”

Bạch Tiêu vừa nghe, trong nháy mắt liền hiểu ra bước tính toán tiếp theo của Tần Mặc, anh cúi đầu trừng mắt nhìn Như Hoa đang cắn ống quần anh, sau đó hai mắt liền hoang mang.

“Chẳng lẽ cậu đang tính toán vì phụ nữ mà xả thân chinh chiến sa trường, mở mang bờ cõi sao?”

Tần Mặc tiếp tục không phản ứng đến anh ta, Bạch Tiêu đã quen với thái độ lạnh nhạt này của Tần Mặc, anh cười nói tiếp: “Thế nhưng Xú tiểu tử này cũng không phải nhân vật dễ đối phó, đối ngoại đều ngoan độc.”

Nói xong lời cuối cùng, Bạch Tiêu mới nhớ đến một hồi ức không tốt, ánh mắt liền trở nên sắc bén, đối với người này, anh vẫn không có ấn tượng tốt, từ nhỏ đã là diễn viên cực phẩm.

“Tiếp tục khuếch tán tin tức tôi bị phá sản, lúc này...” Tần Mặc nhìn về phía trước, hai mắt lạnh lẽo hơi co lại, trong mắt lộ ra băng hàn: “Một lưới bắt hết.”

“Tuân lệnh!” Tuy Bạch tiêu là một người tốt, thật ra nội tâm cũng có phần đen tối, thích nhất là mưu ma chước quỷ, vừa nghe thấy sắp có người bị xui xẻo, anh liền vui vẻ.

Tần Mặc nói xong, đang muốn gác điện thoại, đột nhiên nhớ đến điều gì, liền bổ sung một câu: “Ngày mai Dương Hình xuất ngoại.” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Bạch Tiêu vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, khóe miệng còn mang theo ý cười, giờ khắc này không biết vì sao lại không thể cười nổi nữa rồi.

Qua một lúc lâu sau, mãi đến khi quần bị Như Hoa kéo rơi xuống một nửa, anh mới lấy lại tinh thần, ném điện thoại lên ghế sofa, dùng lực kéo quần lên, ngồi xổm xuống, hung hăng xoa đầu Như Hoa.

Chỉ là lúc này, ý cười trên khuôn mặt anh lại có chút thương cảm, dường như anh vẫn chưa hết giận, lại tiếp tục xoa đầu Như Hoa.

Bạch Tiêu lảm nhảm nói: “Chủ nhân của mày thật là phiền, còn nói thêm một câu thật nhiều lời, buổi tối hôm nay mày đừng ăn thịt nữa.”

Lúc thu tay lại, Bạch Tiêu tùy ý ngồi xuống bên cạnh, không nghĩ tới đối diện trên bàn trà là ảnh chụp, anh, Tần Mặc và Dương Hình, bà người cùng nhau cười.

Không biết có phải do tâm tính bất đồng hay không, vẫn cảm thấy ảnh chụp không có vấn đề gì, lại nhìn, Bạch Tiêu lại cảm thấy không đúng, anh nghiêng người nhìn ảnh chụp, nhìn kỹ, vẫn không phát hiện ra vấn đề.

Trong lòng anh chưa xót không thôi, trên ảnh chụp, ánh sáng của Dương Hình vẫn chăm chú nhìn vào mình, Bạch Tiêu dùng sức nắm chặt khung hình, nhắm mắt lại, tâm trạng lại trở nên xoắn xuýt.

Tần Mặc đi tới một nhà hàng ăn vặt bên cạnh, lần đầu đến nơi thế này, anh không quen lắm, trên người anh cũng không có tiền mặt, Tần Mặc lấy ra một chiếc thẻ, mới phát hiện nơi này không thể quẹt thẻ.

Tần Mặc cầm ví tiền trong tay, xem như lần đầu tiên vì không có tiền mà cảm thấy khó xử, sau cùng anh đi đến một nhà hàng khá lớn, mới quẹt thẻ mua vài món ăn đơn giản.

Tần Boss không bao giờ nghĩ mang tiền mặt theo, vì cho tới bây giờ, mang tiền rất nhiều, quẹt thẻ là có thể mua được nhiều lại không phiền phức, ...

Đợi cho Tần Mặc mang cơm trở về nhà trọ, Tô Song Song nhìn lướt qua đồ ăn trên tay anh, miệng há to không khép lại được.

Đây chính là khách sạn lớn nhất khu nhà này! Theo tài sản của anh hiện tại, đoán chừng dưa muối cũng không mua nổi.

Tô Song Song cầm chiếc đũa chọc chọc vào đồ ăn đủ loại màu sắc, trong lòng càng không có mùi vị gì.

Cô cảm thấy mình nên cao hứng vì được ăn ngon, dù sao Tần Mặc đến với ai, làm gì, đều là việc riêng của anh, cô không có quyền hỏi.

Nhưng là Tô Song Song không thoải mái chút nào, từ khi biết mình có tình cảm với anh, cô liền thấy bản thân thật tội nghiệp, không thể giống như trước đây dồn sự chú ý vào công việc.

Ngay lúc cô còn đang đau buồn, Tần Mặc đưa canh tới trước mặt cô, nước hầm xương heo, đối với vết thương của cô rất tốt.

Tô Song Song nhìn bát canh trước mặt, cảm thấy anh đã bán thân mình để đổi lấy, cô nhìn, ném một miếng, đột nhiên cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Tần Mặc gặp biểu cảm này của Tô Song Song, cảm thấy có chút không thích hợp, trước kia cô nhìn thấy đồ ăn ngon, hai mắt đều lấp lánh, hôm nay khác thường ngày quá.

Tần Mặc nhớ trước kia Bạch Tiêu đã từng nói, phụ nữ từng tháng đều [Xẩm Xẩm - LQĐ] có mấy ngày khác thường, Tần Mặc nhìn cô, đánh giá một phen, cẩn thận nhớ lại.

Hai người có hai suy nghĩ khác nhau, Tô Song Song xoắn xuýt đầy thương tâm nhìn anh, anh lại mang về mặt tìm tòi nghiên cứu khó hiểu nhìn cô.

Hai người nhìn nhau một lúc, đồng thời cảm giác được vẻ mặt của đối phương có gì không đúng lắm, Tô Song Song vội vàng cúi đầu, ăn hai miếng cơm, Tần Mặc cũng cúi đầu ra vẻ như không có gì uống một ngụm canh.

Sau cùng cả buổi chiều và tối, không khí giữa hai người đã có chút quý quái, mãi đến khi tắt đèn ngủ một khắc kia, Tô Song Song rốt cuộc cũng không nhịn được nữa phải mở miệng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 185+107: Nhất Định Như Vậy

Tô Song Song quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, bởi vì giường của Tần Mặc cao hơn của mình, cô không nhìn thấy bóng dáng bên kia tấm rèm, theo bản năng Tô Song Song chống đỡ thân thể ngồi dậy.

Vừa động một cái, Tần Mặc nghe tiếng động, quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy Tô Song Song định ngồi dậy không biết làm gì, anh lẳng lặng nhìn cô, không lên tiếng.

Tô Song Song không biết Tần Mặc đang nhìn mình, cô gãi gãi đầu, xoa mặt, vùng vẫy thật lâu mới lằm bằm ra một câu.

"A Mặc, anh đừng vì vật ngoài thân mà...khiến mình bị oan ức, sau này, tôi không keo kiệt nữa, chúng ta sẽ ăn thịt."

Tô Song Song nói xong lại nản lòng, thật ra cô không nghĩ sẽ biểu hiện lòng tốt với Tần Mặc, nhưng cô không đành lòng nhìn anh vì một chút tiền mà đánh mất sự kiên quyết của mình.

Tần Mặc ở giường bên kia sững sờ, không rõ Tô Song Song có ý gì, đột nhiên anh nhớ tới, bây giờ mình không có tiền, đoán chừng là một bữa cơm kia đã để cho Tô Song Song suy nghĩ nhiều.

Nhưng nghĩ lại, Tô Song Song không tính ngày ngày đối phó với củ cà rốt hay cải trắng cũng tốt rồi.

Mặc dù Tần Mặc đòi hỏi về ăn uống rất cao, nhưng cũng là bởi vì thân phận của mình, thật ra đối với anh mà nói, chẳng qua ăn là để nhét đầy cái

bao tử thôi, không có yêu cầu đặc biệt khác, hôm nay anh bức tức là bởi vì không muốn thấy Tô Song Song vì tiết kiệm tiền mà chịu thiệt.

Lời giải thích đến miệng, anh lại nuốt xuống, một lát sau, mới khe khẽ đáp một tiếng: "Ừ."

Vốn Tô Song Song còn ôm một chút hy vọng, kết quả Tần Mặc nói một tiếng ừ, khiến cô suýt nữa một chân đạp qua, Tiểu Cẩm thú này thật không có liêm sỉ, vì một bữa cơm liền bán đứng chính mình?

Tô Song Song cứ như vậy ngồi ngơ ngẩn, nhìn chòng chọc vào bóng dáng của Tần Mặc bên kia rèm, tức giận trong lòng cùng uất ức cũng càng ngày càng nhiều.

Uất ức trong cô cùng cao ngạo trong lòng Tiểu Cẩm Thú cũng không kém nhau nhiều lắm! Chẳng lẽ anh ta vì đồ ăn mà khom lưng rồi hả?

Tần Mặc nhìn Tô Song Song vò đầu bức tai, còn tưởng rằng cô thương tiếc tiền, vốn không muốn lên tiếng, nhưng lại sợ cô trần trọc trong đêm, không ngủ được.

Cuối cùng Tần Mặc vẫn mở miệng: "Chuyện tiền nong cô không cần lo lắng..."

Câu nói này khiến cho Tô Song Song xù lông lên, Tiểu Cẩm thú đối với chuyện như vậy không cho là nhục, ngược lại cho là vinh, còn rất kiêu ngạo thì phải ?

Tô Song Song vén rèm lên, hung tợn trừng mắt nhìn Tần Mặc, Tần Mặc đầu óc mơ hồ, nhìn Tô Song Song như vậy, còn chưa kịp ngồi dậy, chân Tô Song Song đã vượt qua giường hung hãn đạp Tần Mặc một cước.

Không đau, nhưng Tần Mặc bị đạp không nguyên do, vốn tính anh cũng không phải dịu dàng, nên mãnh mẽ bật người ngồi dậy, chặn trong nháy

mắt tuột xuống, lộ ra phần trên không mặc áo.

Tô Song Song quá tức giận, cộng thêm cũng đã thấy vóc dáng của anh, nên sinh ra một chút miễn dịch, vào lúc này đưa ngón tay ra chọc chọc lồng ngực Tần Mặc.

Cô thấy Tần Mặc bộ dáng như không biết chuyện gì xảy ra, càng tức giận, cô hít một hơi thật sâu, không nghĩ sẽ nhẫn nhịn.

"Tiểu Cầm thú, anh muốn sa đoạ, tôi mặc kệ, chẳng qua là anh muốn làm những chuyện xấu xa kia, thì đi xa ra, đừng làm dơ bẩn phòng tôi!"

"?" Gương mặt Tần Mặc luôn luôn lạnh nhạt cũng toát ra sự nghi ngờ, anh nhìn gương mặt của Tô Song Song, không đỏ, xem ra không lên cơn sốt, nhưng tại sao lại nói mê sảng.

"Chuyện xấu xa gì cơ?" Tần Mặc hỏi một câu, cảm thấy nhất định là Tô Song Song lại suy nghĩ nhiều quá, có chút nhức đầu.

Tô Song Song vốn cho là Tần Mặc sẽ cảm thấy xấu hổ, nào biết người này lại còn chai mặt hỏi làm chuyện xấu xa gì, Tô Song Song tức giận muốn điên.

Còn có liêm sỉ hay không? Nha, Tô Song Song không đếm xỉa đến, chợt đứng lên, trên cao nhìn xuống nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc ngửa đầu, trực tiếp nhìn thấy chiếc váy ngủ ngắn ngủn của Tô Song Song, vội vàng xoay đầu, lúc này Tô Song Song mới phát hiện vấn đề, che váy ngồi xuống.

Tô Song Song vốn là tức giận, gương mặt càng đỏ hơn, trong lòng gào thét bi thương một tiếng: Hôm nay thật là hỏng hết kế hoạch, váy ngủ ngắn, kích động một cái, đã quên chuyện quan trọng như vậy.

Không biết là có phải quá quen thuộc với Tần Mặc hay không, mặc dù Tô Song Song ngượng ngùng, nhưng không khóc to lên như lúc mới đầu, cô ho nhẹ một tiếng, che giấu lúng túng, nhưng chưa quên việc muốn khiến trách Tần Mặc chuyện kia.

"Tần Mặc, anh dám làm mà không dám nhận! Anh đều đã... Việc đó, đi tới đó rồi!"

"..." Trong lòng Tần Mặc một đồng dấu hỏi, cái gì chứ? Mặc dù chỉ số IQ của anh cao, nhưng không có nghĩa là có thể hiểu rõ được kiểu nói trêu tượng mỗi khi não hoạt động của Tô Song Song.

Tô Song Song nháy mắt mấy cái, thấy Tần Mặc không phản ứng, không nhìn được, dùng dùng tức giận nói ra tất cả những gì giấu trong lòng.

"Nếu anh cùng Thẩm Ôn uyển ở cùng nhau, nếu anh ôm cô ta, để có thể có tiền, tôi keo kiệt, nhưng cũng chỉ là muốn tiết kiệm ít tiền, muốn góp tiền lại để chi tiêu, anh cũng không cần vẽ cái mình không thích vẽ... A!"

Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Mặc trực tiếp đứng dậy xoay người, đè Tô Song Song xuống dưới người.

Đôi mắt đào hoa của Tần Mặc sáng lên, nhìn chăm chăm Tô Song Song.

Tô Song Song hét lên một tiếng, đã nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của mình chiếu trong đôi mắt đen láy của anh, "Thịch!" Tim bắt đầu không nghe lời đập mạnh, hô hấp dồn dập.

"Làm... Làm gì?" Tô Song Song vừa mở miệng, sớm đã không còn khí thế, mềm mại dịu dàng, có chút chột dạ, bởi vì cô rất sợ Tần Mặc nhìn ra cô có điểm là lạ.

Tần Mặc cứ nhìn chăm chăm Tô Song Song như vậy, đột nhiên môi mỏng cong lên một nụ cười, lộ ra vẻ kì lạ trước giờ cô chưa thấy qua.

Tô Song Song thấy được hô hấp của mình đều ngừng lại, nuốt nước miếng một cái, muốn quay đầu không nhìn anh nữa, Tần Mặc lại nắm lấy cổ tay của cô, để cho cô không thể trốn chạy.

"Cô... Không thích tôi cùng cô ta ở cùng nhau?" Tần Mặc cúi đầu xuống, tựa vào bên tai Tô Song Song, chậm rãi mở miệng, mang theo một chút mùi thuốc lá thoảng qua mặt cô.

Tô Song Song cảm thấy thân thể tê rần, cô bị dọa sợ đến co lại, nhưng cả người Tần Mặc ép trên người cô, cô không nhúc nhích được.

Tô Song Song còn tưởng rằng Tần Mặc then quá thành giận, muốn trêu chọc cô, xem cô bị xấu mặt, Tô Song Song cắn răng, bộ dáng dường như có chết không đầu hàng, không cầu xin.

Cô hung tợn nhìn Tần Mặc: "Ừ! Anh cũng quá không có khí phách, vì muốn ăn ngon liền bán đứng chính mình!"

Tần Mặc nghe một chút, giờ mới hiểu được Tô Song Song làm bầm cái gì, chẳng qua là anh không hiểu, làm sao Tô Song Song biết Thẩm Ôn Uyển tới tìm anh?

Đột nhiên anh nghĩ thông suốt, khoe miệng cười lớn hơn, không để ý tới Tô Song Song, chỉ muốn ép cô nói ra lời mình muốn nghe, lời sâu kín trong lòng cô.

"Hôm nay sau khi tôi đi ra ngoài, cô đi tìm tôi, sau đó... Nhìn thấy Thẩm Ôn Uyển?" Trọng điểm trong lời nói của Tần Mặc là cô đi tìm anh, mà trọng điểm mà Tô Song Song nghe được, chính là cô nhìn thấy Thẩm Ôn Uyển.

Tô Song Song dùng sức gạt đầu một cái, một bộ tôi đã nhìn thấy, anh tính sao?

Ánh mắt Tần Mặc lại sáng hơn, Tô Song Song đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, bởi vì ánh mắt anh thật sự giống như chó sói nhìn thấy con mồi, còn thiếu hiện lên tia sáng thôi.

"Làm... Làm gì?" Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, cô run sợ.

Cô cảm giác mình có chút phách lối quá mức, đều quên bản tính của Tiểu Cầm thú kia rồi, nói không chừng anh ta then quá thành giận sẽ đánh cô, cô có thể đánh lại anh không?

Tần Mặc nhìn ánh mắt Tô Song Song hơi đỏ lên, cảm nhận cơ thể dưới mình khẽ run lên, trong lòng khẽ nguyên rủa một tiếng: Làm gì? Bây giờ anh muốn ăn cô!

Nhưng Tần Mặc sợ hù Tô Song Song hoảng sợ, bộ dáng bí hiểm không nói gì, cứ như vậy nhìn thẳng Tô Song Song, suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tại sao tới tìm tôi?"

Tô Song Song nghe vậy, không hiểu rõ, Tiểu Cầm thú rốt cuộc muốn làm gì, cô trề môi, không muốn thừa nhận, nhưng cô không sẽ nói dối, thở dài vẫn nói thật: "Đi mua thịt."

Tô Song Song nói thật, thật ra thì trong lòng vẫn ôm một chút mong đợi, cô hy vọng Tần Mặc có thể nhìn thấy mình tốt với anh ta, nên sẽ rời khỏi cô ta.

Mặc dù ý nghĩ này khiến Tô Song Song cảm giác mình rất không biết suy nghĩ, nhưng cô không có cách nào lừa gạt chính mình, cô không hy vọng xa vời sẽ cùng Tần Mặc yêu nhau, nhưng cô hy vọng có thể nhìn thấy Tần Mặc nhiều hơn, có thể hằng ngày gặp anh.

Hèn mọn như vậy, chính là thực tâm cô đối với Tần Mặc.

Khóe miệng Tần Mặc càng cong lên, nhìn Tô Song Song không giải thích được, còn tưởng rằng Tần Mặc then quá thành giận, cô bị dọa sợ đến khí thể chỉ còn một chút.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì!" Tô Song Song cố làm ra vẻ, la lên một tiếng, sau đó cẩn thận nhìn Tần Mặc, rất sợ đột nhiên anh cúi đầu xuống, đánh cô, đánh ngay vào trán!

Tần Mặc nghe được, mắt sâu thêm, giọng nói cũng khàn đi: "Cô cảm thấy tôi cùng Thẩm Ôn Uyển là gì?"

Tô Song Song nhú mày lại, vào lúc này Tần Mặc đã ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tô Song Song thật hận không cho anh ta một cước!

"Có thể là gì, cứ như vậy... Như vậy... Như vậy thôi!" Tô Song Song nói xong hùng hăng trợn mắt nhìn Tần Mặc, lại bổ sung một câu, "Không phải Thẩm Ôn Uyển một mực mong đợi sao?"

"Xuy..." Tần Mặc lần đầu bật cười, anh cẩn thận quan sát nét mặt của Tô Song Song, trong lòng thầm nghĩ: Thì ra bộ dáng khi ghen là thế này.

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc có thể bật cười, sững sốt một chút, lúc này mới cảm thấy không đúng, này không phải là bộ dạng khi bị bắt gian nha!

Tim cô chợt run lên một cái, cố gắng hết sức không muốn thừa nhận nghĩ đến: Chẳng lẽ cô hiểu lầm? Chẳng lẽ Tiểu Cầm thú không phải cùng Thẩm Ôn Uyển cái đó cái đó cái đó?

"Anh... Cùng cô ta, rốt cuộc thế nào?" Tô Song Song trừng hai mắt nhìn Tần Mặc, nhượng mày thận trọng hỏi.

"Tôi nói với cô ta... Ta bây giờ được cô nuôi, cô ta liền chạy đi." Tần Mặc nhìn chăm chăm Tô Song Song, nhìn cô vẽ mặt của cô thay đổi theo lời nói của mình, cuối cùng mặt đầy áo nã, thật muốn cúi đầu xuống hung hãn hôn lên đôi môi đỏ mọng đang trề ra của cô.

"Cái gì? Anh không thể dè dặt một chút sao, cái gì gọi là tôi nuôi chứ..." Tuyệt đối Tô Song Song muốn nói nhảm, muốn đổi chủ đề.

Cô tin tưởng nhân phẩm của Tần Mặc, không cần phải nói dối lừa cô, vào lúc này cô cũng cảm thấy là não mình hoạt động quá nhiều, tại sao nói Tần Mặc là người ngông nghênh, anh là người có chết đói cũng không bán thân đâu!

Tô Song Song nhìn đôi mắt đào hoa lạnh lùng của Tần Mặc thoáng qua một tia chế nhạo, liền hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Nhưng cô phát hiện Tần Mặc còn dè ở trên người mình, nếu hai người bọn họ không phải muốn đánh nhau, lập tức cảm thấy không được tự nhiên, cô bĩu môi một cái, hỏi "Cái đó... Không phải anh nên đứng dậy rồi sao?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 186+108: Tham Lam Sự Ấm Ấp Đây

Tần Mặc khó có thể trắng trợn chiếm trọn được tiện nghi của Tô Song Song, tự nhiên anh cũng không dễ dàng buông tha cơ hội này, anh chậm rãi thả lỏng tay bên cạnh người cô, sau đó chôn đầu ở cổ của Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức muốn xù lông, nhưng là Tần Mặc ở trên người cô, cô không thể động đậy được, không khỏi nổi giận: “Tiểu cầm thú, anh đang làm gì thế?”

Tần Mặc cau mày, hô hấp dồn dập, có vẻ thống khổ, qua một lúc lâu mới khàn khàn nói ra một câu: “Đau bụng, chờ một lát.”

“Gì?” Tô Song Song vừa nghe tiếng của Tần Mặc nhãn nhin có vẻ đau khổ liền thấy luống cuống, cũng không dám lộn xộn, nghiêng đầu nhìn lỗ tai của anh, lo lắng nói: “Vậy anh tránh ra trước đi, tôi đi mua thuốc cho anh!”

Tần Mặc hít vào một hơi, làm bộ như đang cố gắng phun ra một chữ: “Cùng...” Sau đó liền im lặng.

Lần trước Tần Mặc phát sốt, vẫn còn kiêu ngạo không muốn ai quan tâm, Tô Song Song vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy anh đau đến không nói được, theo bản năng liền cảm thấy chắc hẳn anh rất đau đớn.

Cô suy nghĩ, giống như hôm nay anh cũng chưa ăn cái gì cả, chẳng lẽ anh có bệnh đau bao tử? Lúc đoán mò, cả người cũng không dám lộn xộn, cứ như thế nhìn chăm chăm lỗ tai của Tần Mặc, cũng không dám thở.

Tần Mặc chôn đầu ở cổ của Tô Song Song, ngửi mùi sữa tắm trên người cô, trong lòng nghĩ đến: “Trong quyển sách không đáng tin kia có một đoạn, xem ra giả bệnh lại có tác dụng tốt.”

“Kế trong kế yêu nhau kiêu ngạo hừ một tiếng: “Nghe tôi không bao giờ sai!”

Tần Mặc liền như vậy ôm khối thịt mềm mại này vào lòng, không hiểu ngủ thiếp đi lúc nào.

Anh ngủ được một lúc, làm khổ Tô Song Song rồi. Cô đợi một lúc, cảm thấy cả người đều đã tê rần, Tần Mặc vẫn không động đậy khiến cô thấy hoảng hốt.

“A Mặc? Tần Mặc? Tiểu Cầm thú?” Tô Song Song thăm dò kêu lên, càng ngày càng lớn tiếng.

Tô Song Song vội vàng chống thân thể của anh muốn đẩy anh ra, nhưng chỉ giống như gãi ngứa cho anh.

Vốn dĩ cô bị anh đè nặng lên người, quả thực bị ép như bánh bao thịt, bây giờ suýt nữa thì tắc thở, Tô Song Song dùng lực thở dốc một phen, rất không dễ dàng gì mới có thể giữ lại mạng nhỏ của mình.

“Tiểu cầm thú, anh không có chuyện gì, tôi sắp bị đè chết rồi!” Tô Song Song nói xong lại dùng lực đẩy tiếp, lúc này đẩy Tần Mặc sang bên phải.

Áp lực trên người tiêu tán đi, Tô Song Song cảm thấy như mình vừa mới sống lại, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Mặc, thấy anh cau mày giống như ngủ thiếp đi, vươn tay nhẹ nhàng đè lại ngực cô.

Thật ra Tần Mặc đã thức dậy, nếu anh không phối hợp, dựa vào chút lực nhỏ nhoi của Tô Song Song vốn còn không có khả năng tác động đến anh.

Anh híp nửa mắt nhìn thoáng qua cô, liền thấy cô nhăn mặt vờ về ngực mình, liền cảm thấy một cỗ nhiệt nóng xông thẳng lên đầu.

Hô hấp của anh lại bắt đầu dồn dập, anh sợ cô nhìn thấy mình có điểm khác thường, xoay người sang chỗ khác, vừa động dậy, Tô Song Song còn tưởng Tần Mặc thức dậy.

Cô vội vàng ngồi xuống, chống thân thể qua xem, ai ngờ anh vẫn ngủ, Tô Song Song nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn đẹp trai của Tần Mặc một lúc, không nhin được vươn đầu ngón tay vuốt ve chỗ lông mày đang nhíu lại của anh.

Lại vuốt ve, Tần Mặc vẫn không phản ứng, Tô Song Song liền lớn mật tiếp tục, cô vươn tay sờ soạng trán của anh, nhiệt độ bình thường, cô liền nhẹ nhàng thở ra.

Tô Song Song nghĩ ngợi đem chăn đắp cho anh, nhưng cô lại xuống giường, đun một ấm nước nóng, tìm túi chườm nóng cho anh, lặng lẽ đi đến, xốc chăn lên, chườm lên bụng anh.

Làm xong tất cả, Tô Song Song mới nhìn lại, thấy anh đã chiếm hết giường của mình, tuy không cam lòng, nhưng cô không có khả năng di chuyển anh đi.

Cô lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiếc giường cứng rắn của anh, vẫn không cam lòng, cúi đầu nhìn thoáng qua anh đang ngủ, thở dài, vô cùng khổ sở đi lên chiếc giường của anh nằm.

Tô Song Song nằm xuống, liền cảm thấu sau lưng mình có chút đau, cô ôm lấy chăn mỏng của anh, ai oán nhìn Tần Mặc đang nằm trên giường.

Vốn dĩ cô đang buồn ngủ, nhắm một mắt lại, mũi có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt và hương vị sữa tắm bạc hà tươi mát trên người anh.

Tô Song Song muốn để cho bản thân mình thả lỏng ra, nhưng là khê hít vào, nguy rồi, hương vị của anh càng thêm nồng đậm, Tô Song Song ôm chần, mạnh mẽ ngồi dậy, nghĩ ngợi bỏ chần xuống.

Tô Song Song ngồi xếp chân lại, trái tim giống như được lên dây cót, mãnh liệt nhảy lên, vốn không thể bình tĩnh được.

Dường như từ khi biết mình có cảm xúc đối với anh, cô mắc phải một loại bệnh, một khi cùng Tần Mặc tiếp xúc sẽ khiến tim cô đập rộn lên.

Tô Song Song cứ như vậy nằm xuống, lăn qua lăn lại gần nửa đêm mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Tần Mặc nghe được tiếng cô lăn qua lăn lại, liền mở to mắt, một đôi mắt đào hoa lạnh lùng lại thấy cô chu miệng nhỏ ngủ say, trong mắt lại có phần lo lắng.

Tay anh mò lên chỗ cô đặt túi chườm nóng lên bụng mình, lo lắng càng sâu, lộ ra một loại dịu dàng khó nói.

Qua một lúc lâu sau, Tần Mặc nghĩ ngợi, ngồi xuống, vươn tay ôm lấy cô, để cô đặt tay lên eo mình, ngửi được hương vị tươi mát trên người cô, lúc này mới thật sự đi vào giấc ngủ.

“A!” Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song tỉnh dậy đã thấy kinh hoàng, mà Tần Mặc thì bị một tiếng hét của cô mà tức tỉnh thức dậy.

Anh mở to mắt, nhìn lướt qua Tô Song Song đang gần mình trong gang tấc, thấy gương mặt hoảng sợ của cô, liền hiểu rõ vì sao cô lại kinh ngạc như vậy.

Anh hơi nhúu mày, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, Tô Song Song thấy dường như anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, vội vàng thật cẩn thận thu hồi cánh tay đang ôm lấy anh, sau đó che miệng mình.

Cô ngừng thở, thấy Tần Mặc vẫn không tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã lệ rơi đầy mặt, cô là có bao nhiêu tham lam cái giường này, mà có thể nửa đêm lăn sang đây.

Cô thật cẩn thận xê dịch, muốn lặng yên không tiếng động chạy về giường của anh, chỉ là cô đã quên giường của anh cao hơn giường của cô.

Cô lăn xuống dễ dàng nhưng muốn nhồm đi lên thì hơi khó, vừa động đây, liền trực tiếp mắc kẹt ở khe hở giường, hai chiếc giường đều run rẩy, Tô Song Song sợ đến mức trừng lớn hai mắt nhìn anh.

Tô Song Song cầu nguyện trong lòng, nhất định không được để Tần Mặc tỉnh lại, nhất định không được tỉnh lại! Nhưng là ông trời lại vứt bỏ cô, cũng không nghe thấy tiếng cầu nguyện của cô.

Ông trời đang châm chọc: “Ta là thần phía đông, ngươi lại cầu nguyện từ phía tây, theo lý thì ngươi đã có lỗi với thiên giới phía đông!”

Chỉ thấy Tần Mặc chậm rãi mở mắt, thấy cô mắc kẹt ở khe hở của hai chiếc giường, vẻ mặt hoảng sợ cộng thêm có chút bi ối nho nhỏ, lông mày lại theo bản năng dương lên.

“Cái kia, tôi không cẩn thận nên bị rơi xuống!” Tô Song Song nhanh nhẹn, cuối cùng cái khó ló cái khôn, liền âm thầm khen tặng mình một cái ở trong lòng.

Cô trực tiếp chỉ chỉ về sau, nói xong vẫn vô cùng chắc chắn khẳng định gật đầu, dáng vẻ mặc kệ anh có tin hay không, dù sao thật sự là như thế không để cho anh nghi ngờ!

“A...” Tần Mặc rõ ràng chỉ nói một tiếng đơn giản, căn bản không hề tính sẽ theo đuổi chuyện này.

Nhưng Tô Song Song chợt dạ, cảm thấy được tiếng đáp lại này của anh đầy ý vị sâu xa, dường như có chút nghi ngờ.

Tô Song Song luống cuống tay chân, vội vàng ngồi xuống, lại giấu đầu lòi đuôi giải thích một câu: “Tôi thật sự bị rơi xuống.”

Tần Mặc cũng ngồi dậy, đẩy chân xuống, lại lộ ra khoảng người trắng kiện, tuy Tô Song Song nhìn đã không biết bao nhiêu lần, nhưng mặt vẫn đỏ lên rồi nghiêng đầu quay đi.

Trái lại Tần Mặc không có chút xấu hổ nào, xốc chân lên đi xuống giường, lấy áo ngủ khoác lên người.

Anh nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, không chút để ý, lời ít mà ý nhiều nói một câu: “Hôm nay em phỏng vấn.”

Bây giờ Tô Song Song còn mặt hồng tim đập, không dám nhìn Tần Mặc, căn bản là không có suy nghĩ gì, nghe anh nói, không phản ứng kịp, cô lặp lại một câu: “Phỏng vấn?” Lúc này mới phản ứng kịp, mạnh mẽ đứng lên, từ trên giường nhảy xuống.

Tần Mặc thấy cô lại bắt đầu ngốc, vội vàng đưa cánh tay ra đỡ lấy cô, cho cô một điểm tựa, để cô không đến mức rơi trên mặt đất, đã có chút giận dữ: “Em không muốn có chân nữa à?”

Âm thanh của anh hơi cao, Tô Song Song rơi xuống đất mới ý thức được mình quá vội vàng, cư nhiên đã quên mất chân vẫn đang bị thương.

Cô ngần ngại lè lưỡi nhìn Tần Mặc một cái: “Vừa rồi đã quên, cảm ơn anh nhé!” Nói xong Tô Song Song đi dép lê rồi chạy vào trong toilet.

Vừa chạy vừa gầm rú: “Không kịp không kịp rồi!”

Tần Mặc đứng tại chỗ, nhìn Tô Song Song điên điên dở dở, liền cảm thấy bất đắc dĩ, anh thở phào nhẹ nhõm, tự giác đi vào nhà bếp, nhìn cơm và đồ ăn còn thừa tối hôm qua, khó khăn rồi.

Tần Mặc vốn chưa từng đi vào bếp bao giờ, anh nếu là vì muốn làm điểm tâm cho Tô Song Song, lần đầu tiên vào bếp, đoán là rất khó ăn, như vậy sẽ bại lộ là bát cháo hôm trước không phải do anh làm.

Tần Mặc nghĩ ngợi sau cùng vẫn bỏ cuộc, lấy bánh mì trong tủ lạnh, cho vào lò vi sóng, nhưng là nhìn thấy bánh mì, lông mày lại nhíu lại.

Anh thuận tay muốn ném nó vào thùng rác, chỉ là còn chưa kịp động tay, Tô Song Song đã đi ra khỏi toilet.

Cô nhìn thoáng qua Tần Mặc đang cầm bánh mì, trong lòng ấm áp, không nói hai lời, liền nhét bánh mì vào trong miệng, vội vàng cắn hai miếng.

“Cảm ơn!” Tô Song Song vừa nói vừa đi giày, tay còn gặm bánh mì.

Tần Mặc đứng sau lưng cô, nghe cô nói một tiếng cảm ơn, anh hơi quay đầu, nhìn bánh mì trong tay cô, đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

Thứ đó đối với một người theo đuổi sự hoàn mỹ như anh chỉ là đồ bỏ đi, vốn dĩ anh đã muốn ném nó đi, làm lại một chiếc khác, ai biết Tô Song Song không hề cho anh cơ hội, trực tiếp bắt lấy rồi ăn.

Tần Mặc vẫn nhíu mày như cũ, mắt bò mới lo làm chuồng nói một câu: “Không phải là cho em.”

Tô Song Song ăn một miếng bánh mì liền dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới phản ứng kịp, dựa theo tính cách của anh đúng là sẽ không bao giờ làm bánh mì vì người khác!

Tô Song Song cắn bánh mì, cũng chưa nuốt, nhả ra cũng không được, cô cũng không thể nhốt lại miếng bánh mì đó trả cho Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song, lại nói một câu: “Thôi.”

Tô Song Song vừa nghe, lệ rơi đầy mặt, than thở một câu: “Cám ơn Tần đại nhân đã không giành lại bánh mì!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 187+109: Thuận Mà Còn Chưa Phải Thuận

Tần Mặc không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua Tô Song Song một cách thâm sâu, Tô Song Song lập tức đứng ngay ngắn lại, cười ha ha, còn không quên hai lần ba bận nuốt hết miếng bánh mì vào miệng.

Tô Song Song vừa quay người định đi ra, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn Tần Mặc, bởi vì chưa nuốt hết miếng bánh mì, hai bên má phình lên, giống hệt con sóc nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Cô sốt ruột còn chưa kịp nhai xong, đã lẩm bẩm một câu: "Cảm ơn!"

Vừa muốn xoay người, lại vòng về, nhìn Tần Mặc nói: "Nếu như trúng tuyển khoản chùa, cậu hai sẽ theo thứ tự mang tới sao! (Nếu tôi trúng tuyển, tôi sẽ mua đồ ăn ngon về!)" (Lin: ừm, đại khái là TSS ăn nhiều bị ghen nên nói ngọng, đâm ra câu này nó vậy :D.)

Tần Mặc nghe vậy chẳng khác gì Trương nhị hòa thượng sờ đầu mãi mà không hiểu gì, chẳng qua thấy Tô Song Song cười ngọt ngào với mình, cũng không để ý cô vừa nói gì, cứ thế mà gật đầu.

Tô Song Song vừa thấy thái độ Tần Mặc tốt như vậy, cảm giác xa vời như trời đổ mưa đỏ, trong nháy mắt liền cảm thấy hôm nay là một ngày rất rất tốt đẹp, nói không chừng cô có thể trúng tuyển, cả người đều trở nên điên rồ.

Chẳng qua vừa cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, trong nháy mắt đã rơi oạch từ trên trời xuống đất, vội vàng chạy ra ngoài.

Chân trái của cô còn chưa khỏe hẳn, chỉ có thể dựa chân sau mà nhảy nhảy, thoát nhìn rất tức cười.

Tần Mặc đi lên trước mấy bước, nhìn Tô Song Song nhảy tung tăng, khập khễnh thì lo lắng, chẳng qua tới sau cùng nhìn Tô Song Song chạy rất nhanh nhẹn vui vẻ, không có chuyện gì, anh đành lắc đầu.

Trong lòng Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, từ khi nào mà anh lại biến thành bà mẹ già rồi, Tần Mặc phiền não vươn tay vuốt mấy sợi tóc trước trán mình ra sau.

Chờ đến khi Tần Mặc rửa mặt từ toilet đi ra, anh gục đầu xuống liếc mắt nhìn cái lò siêu sóng (microwave oven), đột nhiên nghĩ đến: hình ảnh miếng bánh mì có vẻ ngoài cực kỳ xấu xí kia, hình như Tô Song Song ăn rất ngon miệng.

Tần Mặc suy nghĩ một chút liền cầm lấy một mẫu bánh mì, thả vào trong lò vi sóng, dựa theo thời gian vừa rồi, chờ Ding một tiếng.

Lấy ra, Tần Mặc cắn miếng bánh mì vẻ ngoài xấu xí kia một cái, chỉ cắn một miếng, Tần Mặc đã nhú mày.

Cứng ngắt rất khó ăn, anh nhìn bánh mì trong tay, đột nhiên nhớ tới nụ cười ngọt ngào của Tô Song Song, thoáng cái liền hiểu, nháy mắt đã có một dòng nước ấm chảy vào trong lòng.

Khóe môi Tần Mặc khẽ nhếch lên một vòng, ung dung thong thả mà ăn miếng bánh khó coi kia, sau đó lấy điện thoại di động ra đổi một thẻ điện thoại khác, gọi điện thoại cho Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu đang ở trong phòng ăn héo úa ỉu xù ăn sáng, mấy ngày nay chỉ vì cái con Như Hoa, anh sống thật sự rất không thoải mái chút nào, cả người đều không tốt.

Thật ra chỉ có riêng anh biết, tâm tình anh phiền muộn còn có một nguyên nhân khác nữa, chẳng qua anh không muốn nhớ tới, trực tiếp xem nhẹ nó.

Vừa thấy là điện thoại của Tần Mặc, anh lập tức lên tinh thần, tiếp nhận trong giây lát: "Tiểu Tần Tần, mau đón con chó phá hoại của cậu đi đi!"

Tần Mặc không trả lời anh, cắn bánh mì, thông thả nhai nuốt, đợi đến khi bên kia yên tĩnh lại, anh mới mở miệng: "Ngày mai bắt đầu truyền ra tin tức tôi và anh có bất hòa."

Tần Mặc nói xong định cúp điện thoại, Bạch Tiêu lập tức biết được ý đồ của anh, kêu la: "Chờ đã! Lẽ nào cậu định lôi toàn bộ mấy con sâu mọt lão luyện trong Tần thị ra cả sao?"

"Ừm." Thật vất vả ăn xong miếng bánh cuối cùng, Tần Mặc cầm ly nước ở một bên súc miệng, trong lòng hạ quyết định: Về sau sẽ không bao giờ để cho Tô Song Song ăn những thứ này nữa.

Bạch Tiêu nghe được, bật người dậy, cả người cũng trở nên hưng phấn, anh lượn quanh bàn một vòng lại một vòng.

Khóe miệng anh vẫn treo nguyên nụ cười, chẳng qua là trong ánh mắt luôn tràn ngập ánh mặt trời, lúc này đây lại lộ ra chút ánh sáng khát máu.

"Thật tốt quá, tôi đã nhìn không vừa mắt đám lão già kia từ sớm, vẫn cứ giở trò sau lưng kéo chân chúng ta, còn không phải cố ý muốn lót đường cho thằng nhóc xấu xa đáng ghét kia sao?"

Anh bất mãn hừ lạnh lại hừ lạnh một tiếng, giọng nói cũng lạnh hơn vài phần: "Bọn họ nghĩ thật hay, bây giờ vừa lúc cho tất cả bọn họ về nhà dưỡng lão hết đi!"

"Ừm." Trong mắt Tần Mặc cũng nhiệm lên luồng ý muốn chinh phục. Sắp rồi. Nhìn xem, qua lần này, anh muốn giành lại toàn bộ Tần thị về với mình một cách nguyên vẹn, hơn nữa phần của người kia cũng vậy, anh đều muốn lấy về hết.

"Đã tìm được Âu Dương Cẩm chưa?" Bây giờ Tần Mặc đã biết, Âu Dương Minh là người nhân cách phân liệt.

Người anh muốn tìm không phải Âu Dương Minh nguyên bản, mà là kẻ mà nhà Âu Dương vẫn luôn dung túng chính là Âu Dương Cẩm nhân cách thứ hai của Âu Dương Minh.

Bạch Tiêu nghe được cái tên Âu Dương Cẩm, cả người đều bức bối, đây quả thực là nỗi nhục đời anh.

Anh cắn răng nói: "Đám lão già nhà Âu Dương kia bảo vệ hãn rất tốt, không biết đã được đưa tới nơi nào rồi."

"Rồi sẽ tìm được." Giọng nói của Tần Mặc rất lạnh, cho dù Bạch Tiêu không nhìn thấy vẻ mặt của Tần Mặc, cũng có thể cảm giác được khuôn mặt hiện tại của cậu. Sắc mặt. Nhất định vô cùng khó coi.

Anh theo bản năng mà run cả người, lần trước Âu Dương Cẩm lặn qua lặn lại cô nàng Tô Song Song dễ thương ngơ ngác kia thành như vậy, Tần Mặc không có giết hãn ngay tại chỗ, coi như là mạng hãn lớn.

Chẳng qua vừa nghĩ tới Tần Mặc kia. Tính tình. Chết, Bạch Tiêu không nhìn được cong môi nở nụ cười, anh thật sự rất chờ mong nhanh nhanh tìm được Âu Dương Cẩm, muốn nhìn xem Tần Mặc sẽ dày vò dẫn vật tên biến thái kia như thế nào.

"Cúp máy đây." Tần Mặc nói xong cũng cúp điện thoại, chờ hưng phấn qua đi, Bạch Tiêu đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Thừa dịp Tần Mặc còn chưa cúp điện thoại, anh vội vã nói: "Chị cả cũng ở đây tìm Âu Dương Cẩm!"

"Hả?" Tần Mặc nhú mày một cái, có chút không hiểu hỏi: "Tần Cẩm còn chưa sang Mỹ?"

Ngay sau đó Tần Mặc có chút không được tự nhiên nói lại một câu: "Người nào chăm nom ông già kia?"

Vốn dĩ Bạch Tiêu còn muốn trêu chọc Tần Mặc rõ ràng quan tâm ông cụ Tần, cứ thế muốn tóm chặt chuyện này không buông.

Thế nhưng vừa nghe tới là người nào chăm sóc ông cụ Tần vậy, vừa nghĩ tới người kia, toàn thân Bạch Tiêu đều thấy không khỏe.

"Không phải Hình nhi đi sang nước Mỹ rồi sao. . ." Nói xong Bạch Tiêu cũng nhận thấy được giọng nói của mình có chút suy sụp.

Anh lại tiếp tục cười nói: "Chỉ là không biết tên biến thái kia làm sao lại trêu chọc nhằm chị cả nhà ta rồi, chị cả buông lời hung ác, ép người nhà Âu Dương phải giao người ra!"

"Tần Cẩm?" Tần Mặc cũng không nghĩ ra, tính tình của Tần Cẩm như vậy. Nếu không phải bị ép buộc, chắc chắn sẽ không chủ động xé rách mặt mũi với nhà Âu Dương.

"Để ý chị ấy một chút." Tuy rằng Tần Mặc không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không quá yên tâm về chị mình, dẫu sao hành vi lần này của Tần Cẩm quá khác thường.

"Đương nhiên!" Cho dù Tần Mặc không nói, Bạch Tiêu cũng sớm cho người ta chú ý tới Tần Cẩm rồi, thứ nhất là bảo vệ an toàn của chị ấy.

Thứ hai, chính là anh vô cùng vô cùng muốn biết, tên Âu Dương Cẩm đã làm gì, mà có thể khiến cho con hồ ly Tần Cẩm nổi bão như vậy.

Tần Mặc suy nghĩ một chút lại đắn đo một câu: "Sau khi tin tức tôi và anh bất hòa được truyền ra, nhớ đừng để lộ tới chỗ Song Song."

"Được rồi, anh đây còn không rõ sao, nếu anh hù cái cô nàng mơ hồ nhị hóa kia chạy mất, cậu còn không giết anh à!"

Bạch Tiêu khoa trương một câu, vừa nghĩ tới núi băng khổng lồ Tần Mặc này lại có thể vô lại nằm ỳ trong nhà người ta không đi, cả người anh liền nổi đầy da gà.

Tần Mặc nghe vậy, trên mặt cũng có chút khó coi, ừ một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại, đổi thẻ điện thoại cũ.

Ở đầu điện thoại bên kia, Bạch Tiêu bĩu môi, chẳng qua sớm đã thành thói quen với cái kiểu "Lạnh nhạt" này của Tần Mặc.

Anh nhún vai, vừa nghĩ tới "Tám năm kháng chiến" kế tiếp, hăng hái tới nổi cơm cũng ăn không vào nữa.

Tô Song Song quay đầu lại nhìn thoáng qua công ty sau lưng, tràn đầy khí thế, có thể so sánh với tập đoàn Tần thị.

Cô ngây ngốc nháy nháy hai mắt mình, dường như còn chưa lấy lại tinh thần của mình sau cuộc phỏng vấn vừa rồi.

Không nghĩ tới một người học trường sư phạm như cô lại có thể quá ngầu quan, trăm lực tướng, trực tiếp được trúng tuyển, mặc dù chỉ là người phụ tá, thế nhưng cái công ty này thật sự là khá lớn! Có thể so sánh với tập đoàn Tần thị được đó.

Hình như Tô Song Song mới lấy lại tinh thần, xúc động tới nỗi tưởng chừng như muốn lệ rơi đầy mặt, cô cầm CV của mình, cúi đầu cà cà, hạnh phúc khó có thể dùng lời diễn tả được. (Lin: CV: hồ sơ xin việc.)

Quả thực là do bữa sáng hôm nay của Tần Mặc có tác dụng, cô cọ cọ chà xát cảm giác hạnh phúc đang chạy toán loạn này, người cũng trở nên may mắn.

Phải nói cô có thể trúng tuyển nhanh như vậy, thật sự thì ít nhiều gì cũng còn nhờ tới Tần Mặc.

Tô Song Song cầm tác phẩm của mình đưa qua đó, tuy rằng cũng làm cho người đứng đầu nhóm thông báo tuyển dụng để mắt. Thế nhưng những người đến nộp đơn nổi bật thật sự là nhiều lắm, một chút thành tích ấy của Tô Song Song cũng liền có vẻ không xuất sắc lắm.

Thế nhưng! Lúc Tô Song Song nói ra bản thân có tham gia 《Thực Tiên Truyện》 cùng những việc đã trải qua trong đó, Tô Song Song có thể thấy rõ ánh mắt của người đứng đầu đã sáng choang lên.

Ngay sau đó Tô Song Song trực tiếp thăng cấp tham gia thi vòng hai, đến khi cô còn chưa lấy lại tinh thần, thì Tô Song Song đã được trúng tuyển!

Cho tới bây giờ cô đã bước ra ngoài rồi, nhưng vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ có một cảm giác đó là hạnh phúc này tới quá bất ngờ.

Tô Song Song đứng bên ngoài Tập Đoàn Đăng Phi, ánh mắt chậm rãi dời sang bên trái, nhìn chỗ làm việc sau này của mình, trong lòng càng thêm đắc ý.

Mặc dù chỉ là một chi nhánh nhỏ bên dưới của Tập Đoàn Đăng Phi, thế nhưng ở trong mắt Tô Song Song thấy thế nào nó cũng trở nên cao lớn.

Nhìn một chút, Tô Song Song sợ mình đang nằm mơ, cứ như vậy đứng ở bên ngoài, muốn nhìn thêm lại nhìn thêm vài lần.

Đột nhiên bên đường ngoài Tập Đoàn Đăng Phi một hàng xe vùn vụt ngừng lại, Tô Song Song đang đứng ở giữa con đường trước Tập Đoàn Đăng Phi, vốn muốn nhường đường,

Nhưng cô còn chưa kịp né tránh, thì từ trong Tập Đoàn Đăng Phi chợt tuôn ra một đám người, người người quần áo ngắn ngủn nhìn như là những lãnh đạo cấp cao, hoang mang rối loạn chạy ra.

Tư thế kia theo ý Tô Song Song, giống như có người nào ở cấp trên bất thành linh tới kiểm tra vậy, đánh bọn họ trở tay không kịp.

Tô Song Song vội vàng đi sang một bên, nhưng lại có một người mập mạp va mạnh vào vai trái Tô Song Song, Tô Song Song bị đẩy mạnh cả người run lên, mới đứng vững đã cảm thấy bên cổ tay cùng chân trái truyền tới cơn đau.

Cô kêu lên một tiếng đau đớn, còn chưa cất bước, chân trái liền nhói lên chuyển thành đau đớn kim châm muối xát.

Mắt thấy người chạy ra cửa càng ngày càng nhiều, trên mặt nhiều người lộ vẻ lo lắng cùng căng thẳng, đều vội vã nhìn lướt qua Tô Song Song, dùng ánh mắt ra hiệu cô nhanh nhanh rời đi.

Tô Song Song bị ánh mắt những người này quét qua mà hoảng sợ, cô cũng muốn rời đi, thế nhưng bây giờ đừng nói là đi, chỉ đứng thôi cô đã thấy đó là một điều khó.

Theo bản năng Tô Song Song muốn tìm bảo an cầu cứu, thế nhưng chỗ cô đứng cách cổng của Đăng Phi quá xa.

Đoán chừng dù cô có gọi rách cổ họng, những bảo an đứng trước cửa công ty cũng không nghe được.

Tô Song Song quả thật có cảm giác kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, cô vừa nhìn được đây chính là có người có danh vọng sắp tới, liền luống cuống.

Cô rất không muốn mình còn chưa vào đây làm được bữa nào đã chọc phải phiền toái lớn mà bị sa thải đâu!

Cô kéo chân, nhìn cái bạch cốt tinh này lướt qua mình đi tới trước, cho cô thêm thời gian hoà hoãn, liền thở phào nhẹ nhõm thở phào nhẹ nhõm.

Tô Song Song vội vàng nhích từng bước nhỏ đi từ từ qua bên cạnh, chỉ là cổ chân của cô thật sự đã đau quá rồi, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Tô Song Song nghiêng mắt nhìn qua, thấy người trong mấy chiếc xe hào nhoáng đậu bên đường đã đi ra, cô có chút hoảng rồi, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tần Mặc.

"Hả?" Tần Mặc vừa thấy là điện thoại của Tô Song Song, rất cho mặt mũi mà nói một tiếng

Tô Song Song nghe giọng nói của Tần Mặc, đột nhiên hơi chột dạ, rõ ràng lúc mình ra ngoài, Tần Mặc đã dặn muốn mình cẩn thận.

Thế nhưng nửa ngày còn chưa trôi qua, cô đã dày vò làm cái chân của mình bị đau, làm sao cô mở miệng được đây.

Tô Song Song không muốn nói, thế nhưng mắt thấy đám người kia sắp đi tới, Tô Song Song đành bất chấp cắn răng, ấp a ấp úng nói: "A Mặc, tôi bị người ta va phải, cổ chân lại bắt đầu đau. . ."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 188+110: Anh Là Anh Trai Của Em

Tô Song Song còn chưa nói xong, Tần Mặc liền nóng vội ngắt lời cô: “Ở đâu?”

Tô Song Song không nghĩ đến giọng điệu của Tần Mặc lại như vậy, trong lúc này liền quên mất là mình đang ở ngay bên ngoài tập đoàn, quay đầu nhìn bốn phía, khi nhìn thấy biển của tập đoàn lúc đó, cô thực sự không thể hận chính mình hơn được nữa, trí nhớ này...

“Tôi ở đây...a!” Tô Song Song còn chưa nói rõ, không biết lại bị người nào đụng phải, thân thể lão đảo, trực tiếp bổ nhào xuống mặt đất, điện thoại rơi xuống đất, tắt luôn.

Tô Song Song nhìn màn hình tối đen lại, ánh mắt trừng thật lớn, tâm can đều đang nhỏ máu, đây chính là lương thực tập của cô đối lấy! Bảo bối của cô!

Tuy bình thường Tô Song Song là con cừu nhỏ, nhưng là khi nổi gió nổi bão, cũng không hay ho, nếu không thì hai lần kia cũng đã không nói cho mấy bạch cốt tinh xấu xa kia xấu hổ đến mức không nói nên lời.

Chân trái của Tô Song Song vốn là không thể cử động nổi, một tay chống xuống đất, chống cơ thể mình nửa quỳ trên đất, một tay kia đưa ra cầm điện thoại lên.

“Cuối cùng là ai đẩy tôi!” Phía trước Tô Song Song là một đồng người đang đứng, không biết là đang chuẩn bị nghênh đón ai, cổ họng của cô, có thể nói là phát ra tiếng sấm dậy, trực tiếp oanh tạc lên người khác.

Tất cả lối đi nhỏ liền yên tĩnh trong nháy mắt, quả thực là lặng ngắt như tờ, một người dẫn đầu quay đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song đang chặt vật quý trên mặt đất. Ngay sau đó, có nhiều người chậm rãi đảo mắt qua nhìn cô.

Một đám đều là ánh mắt không có thiện cảm, Tô Song Song vừa thấy người tây trang thẳng thớm như vậy, não vừa bị sung huyết liền trở lại bình thường.

Cô cẩn thận cúi người, tuy không rõ tại sao lại thế, nhưng giác quan thứ sáu luôn luôn mẫn cảm của cô nói cho cô biết, cô đã đụng vào đại họa rồi.

“Chuyện gì? Khụ Khụ...” một người từ trong đám đông hỏi, âm thanh không lớn, có vẻ là người bị bệnh nên hơi khàn khàn, lại mang theo khí thế bức người, khiến người khác không thể xem nhẹ.

Tô Song Song rõ ràng nghe thấy mấy tiếng này, trên mặt thay đổi rất nhiều, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, tư thế cẩn thận khom lưng cúi đầu.

Trong nháy mắt trái tim của cô như nhảy vọt lên đến tận cổ họng, cô cảm si động thật cẩn thận quay đầu muốn trốn, chỉ là cổ chân trái thật sự quá đau đớn, khiến cô không dám động đậy.

Tô Song Song liền có cảm giác tai va sắp đổ xuống đầu, cô nhìn màn hình di động tối đen, thật sự không thể tìm được viện trợ rồi.

Cô cảm giác những người trước mặt mình dần dần tách sang hai bên, cô sợ tới mức muốn trực tiếp nhấc nắp cống lên mà nhảy xuống.

Đám người tản ra, một người đi tới, Tô Song Song vừa thấy đã biết là đang đắc tội ai, cô không dám nhìn lên, theo bản năng giống như đà điểu rúc đầu.

Thấy một đôi giày da màu trắng sữa, không có chút bụi nào, trái tim Tô Song Song run rẩy, nhìn đôi giày này, có thể liên tưởng đến, người mà cô đặc tội chắc chắn là có cấp bậc không khác Tần Mặc là mấy.

“Cô gái, khụ khụ, xin hỏi cô làm sao vậy?” Âm thanh hơi khàn khàn êm ái truyền từ đỉnh đầu xuống, Tô Song Song vừa nghe, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra đối phương không phải là người không dễ nói chuyện, cô đảo mắt, thật cẩn thận ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười.

Tầm mắt chậm rãi nhìn từ quần áo trắng thớm đều mang một màu trắng, cổ áo, tay áo đều mang tính bức người rất cao... tóm lại, Tô Song Song nhìn qua đoạn này, liền tổng kết là có tính bức người cao.

Tầm mắt của cô khi lên đến cổ người này, dường như người này không chịu được cái gì mà kinh ngạc, mạnh mẽ thụt lùi về phía sau, yết hầu lên xuống tán loạn.

Tâm can nhỏ bé của Tô Song Song cũng đi theo bước lùi kia mà lên xuống, một chút tâm lý may mắn còn sót lại trong cô cũng đã bị bóp chết rồi.

Vách đá dựng đứng này không phải là một hiện tượng tốt!

Tô Song Song nhắm mắt lại, nghĩ thầm, rằng cô không làm chuyện gì to tát, chính cô cũng là người bị hại, nghĩ như vậy, sợ hãi cũng bớt đi một chút.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, còn chưa mở to mắt, liền nghe thấy âm thanh khàn khàn của đối phương, không quá chắc chắn gọi một tiếng: “Tô ... Song... Song?”

Mỗi một chữ phun ra đều vô cùng thông thả, âm thanh khàn khàn còn mang theo áp lực thống khổ.

Tô Song Song không nghĩ đến đối phương lại quen biết mình, cũng không sợ hãi, vội vàng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, cô ngây ngẩn cả người.

Tuổi tác của đối phương không lớn, xem ra cũng chỉ lớn hơn cô vài tuổi, vóc dáng không cao lắm, dáng người gầy yếu, khí chất sạch sẽ, khuôn mặt hơi trắng bệch vì bệnh, một đôi mắt dài nhỏ hẹp tròng lớn nhìn chăm chăm cô.

Tô Song Song hơi mở ra, muốn gọi tên đối phương, lại phát hiện thế nào cũng không thể tìm được âm thanh của mình.

Mấy người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh, hung tợn nhìn lướt qua cô. Đợi đến khi có hai tên mặc áo đen đi qua, người đàn ông kia mới lấy lại tinh thần, gầm nhẹ một tiếng cực kỳ không phù hợp với khí chất của mình: “Dừng tay!”

Một tiếng rống này, gọi lại thần trí của cô, cô nhép nhép miệng, tuy không có phát ra âm thanh, nhưng đối phương cũng hiểu được, Tô Song Song kêu một tiếng không có âm thanh: “Anh...”

Bởi vì đã năm năm trôi qua, cô cũng không xác định được người trước mặt với người trong ký ức của mình là một, có phải trong khoảng thời gian quá ngắn vì bị ngã mà mơ hồ nhận sai người hay không?

“Tần tổng, anh xem?” Tổng giám đốc tập đoàn vẫn đứng ở bên cạnh đi đến, chừng ba mươi tuổi, hơi khom người, nhìn người thiếu niên cả người đều mang bệnh có vẻ vô hại này, vẻ mặt thấp thỏm lo âu.

“Em... bị thương?” Người bị gọi là Tần tổng vẫn nhìn cô, vẻ mặt càng thêm trắng xanh.

Tô Song Song vừa nghe đối phương vốn không có kêu tên cô, cảm thấy có thể là mình nhận lầm người, cũng có thể người kia không tiện nhận biết cô, cô cắn môi, gật đầu.

Sau khi ngẩng đầu, Tô Song Song muốn đứng lên, cánh tay cầm di động còn chưa di chuyển, đối phương đã bước qua, một tay giữ chặt cánh tay của cô, để cô mượn lực mà đứng lên.

Trái lại Tô Song Song thấy lạ, người này mảnh khảnh như vậy mà lại có nhiều khí lực, không tương xứng với bệnh trạng của anh gì cả.

Hai người ở rất gần, cô liếc mắt có thể nhìn thấy nốt ruồi hình giọt lệ ở trên mắt trái của anh ta, cả người liền sùng sốt, lập tức nhanh chóng cúi đầu.

Tuy cô bình thường tùy tiện, nhưng cô không ngốc, cách đối nhân xử thế cũng vô cùng cẩn thận không muốn tìm phiền toái.

Cô đã nhận ra người này là người con nuôi đột nhiên biến mất khỏi nhà cô, đối với chuyện năm đó, tuy cha mẹ cô đã qua đời không có nói đến, nhưng mỗi lần đều than thở, nói xin lỗi anh.

Tô Song Song thấy đối phương không muốn nhận ra mình, trong lòng cũng hiểu rõ, mới mở miệng, xưng hô rất xa cách: “Cái kia... cảm ơn... anh.”

Đối phương vừa nghe thấy, vội kéo cánh tay của Tô Song Song, ngay sau đó anh để lộ ý cười chua xót, khẽ gọi một tiếng: “Cô bé ngốc, em vẫn là... vì người khác mà suy nghĩ như thế, không sợ chính mình bị thiệt sao?”

Một câu cô bé ngốc, ánh mắt của cô liền đỏ lên, cô mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn mặt của anh ta, hít hít cái mũi, rất muốn nhịn xuống, nước mắt lại không chế không được mà tuôn ra, cô mím môi, gọi một tiếng: “Anh...”

Cả người anh ta liền run lên, cánh tay duỗi ra, một tay nắm lấy cô ôm vào trong lòng, cố ý ngăn trở mặt của cô, không để cho nhân viên ở xung quanh nhìn thấy.

Mà mấy người bảo vệ đứng ở sau cũng thức thời vây quanh anh và Tô Song Song, để người ngoài không nhìn thấy.

“Cô bé ngốc, đi.” Người đàn ông thấp giọng gọi một tiếng, vốn dĩ anh muốn trực tiếp ôm lấy cô, nhưng là đảo mắt nghĩ ngợi, vẫn nửa ngồi trước mặt cô, vồ vồ sau lưng mình.

“Cậu chủ...” mấy người bảo vệ đứng sau, dường như cảm thấy không ổn, khẽ gọi một tiếng, người đàn ông quay đầu nhìn thoáng qua, đối phương liền không dám nói lời nào, trực tiếp lui về phía sau một bước, cung kính cúi đầu.

Tô Song Song nghĩ ngợi, sau đó liền bò lên, giống như trước đây, đầu cọ sát vào lưng của anh.

Thân thể anh rõ ràng hơi run rẩy, đứng lên, ý cười nơi khóe miệng lại càng lớn hơn, cúi đầu xuống liền lóe lên ánh mắt đầy ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Anh kéo cô, nhìn thân thể gầy yếu như không có chút sức lực nào, nhẹ nhàng giữ lấy cô ở sau lưng, anh quay đầu nhìn quản gia đứng cạnh, trầm giọng nói một câu: “Hội nghị hôm nay hủy bỏ đi, đến bệnh viện.”

“Vâng...” theo lời anh ra lệnh, tất cả những người bảo vệ đều vây quanh anh.

Ngồi vào trong xe, Tô Song Song vẫn cảm giác được như mình vừa gặp một giấc mơ, cô quay đầu nhìn người vẫn xuất hiện trong ký ức của cô, hưng phấn đến mức quên đi đau đớn của chính mình.

“Anh, mấy năm nay anh đi đâu vậy?” nước mắt cô lưng tròn nhìn người đàn ông trẻ tuổi, đôi mắt sáng lấp lánh, đáng yêu khiến người kia không nhìn được muốn vươn tay xoa đầu cô.

Người đàn ông ở đối diện cũng thật sự làm như vậy, vươn tay vỗ về đầu cô, ý cười nơi khóe miệng vẫn chưa hề biến mất: “Hiện tại anh là Tần Dật Hiên.”

“Gì?” Tô Song Song nghe thấy cái tên này, liền kinh ngạc hô lên, Tần Dật Hiên dường như cũng dự đoán được vẻ mặt này của cô, ý cười vẫn như cũ, lại tiếp tục xoa đầu cô.

Trong lòng than nhẹ một tiếng: “Rốt cuộc cũng tìm thấy em rồi!

“Anh! Anh! Chắc không phải là?” Tô Song Song vẫn kinh ngạc chưa thể bình tĩnh được, cô vươn ngón tay chỉ vào tập đoàn ở đằng sau đang dần dần nhỏ lại, liếc mắt ra hiệu.

Tần Dật Hiên cười gật đầu, khóe mắt đều ánh lên cưng chiều: “Đúng.”

“A! Anh sao có thể bay lên Tổng... Tổng giám đốc...” Cả người cô đều ngây ngẩn, cô chỉ có thể ngửa mặt lên trời ai oán một tiếng, sét đánh chết cô đi, đây là chuyện gì chứ!

Thế nhưng nghĩ lại, hiện giờ Tần Dật Hiên sống tốt như vậy, cô cũng vui vẻ theo, tảng đá lớn trong lòng cũng có thể bỏ xuống được.

Tô Song Song ngây ngô cười, ánh mắt cong cong thành hình vầng trăng nhỏ, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Sao em lại không ở nhà, anh về nước rồi tìm em, vẫn không thấy...” Tần Dật Hiên nghĩ đến chính mình đã kiên nhẫn năm năm, rốt cục cũng có thể về nước, nhưng lại không thể tìm thấy cô, quả thực là sống không bằng chết.

Vừa nhắc tới chuyện này, ý cười trên mặt anh cũng có chút cứng ngắc, thế nhưng nhìn cô an vị ngồi bên cạnh mình, anh lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tô Song Song vừa nghe, nét cười trên mặt cũng cứng lại, cô há miệng thở dốc, lại không biết nên đáp lại thế nào, qua một lúc lâu sau, mới đỏ mắt nói: “Anh... Ba mẹ... qua đời...”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 189+111: Lượng Tin Tức Quá Lớn

“Cái gì? Khụ khụ...” Tần Dật Hiên vừa nghe, vẻ mặt trắng xanh có chút kích động, anh nghiêng người về phía trước, cùng lúc bắt lấy cánh tay của Tô Song Song, ngay sau đó trên mặt lộ vẻ thống khổ.

“Ba mẹ... như thế nào.... chuyện khi nào?” Tần Dật Hiên lại mở miệng, âm thanh khàn khàn khó nhin, dường như thừa nhận vừa rồi mình rất thống khổ.

Tô Song Song vừa thấy anh như vậy, vốn dĩ bởi vì kích động mà hai mắt trở nên hồng giờ phút này lại càng dọa người, nước mắt trong hốc mắt cũng lung lay như sắp rơi ra.

“Hai năm trước, ba mẹ xảy ra tai nạn xe cộ...” nghĩ tới chuyện ngày đó, Tô Song Song liền cảm thấy có một loại cảm giác sợ hãi vô cùng lớn bao phủ lấy mình, cả người hơi run rẩy.

Tần Dật Hiên khẽ thở dài một cái, đuổi cánh tay ra, ôm lấy cô vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng cô, dịu dàng an ủi: “Là anh không đúng, lúc đó nên ở bên cạnh em, khiến cô bé ngốc của anh phải chịu khổ rồi.”

Lúc anh nói chuyện, vẻ mặt đã khôi phục trở nên bình tĩnh như lúc đầu, anh đối với việc ba mẹ Tô chết không hề có chút kinh ngạc nào.

Bởi vì Tần Dật Hiên đã biết từ sớm, ngày anh trở về đó, anh tìm về nhà đầu tiên, liền biết chuyện bọn họ qua đời.

Cho nên giờ phút Tô Song Song nói, anh làm bộ như vô cùng kinh ngạc, để ép cô vào tình cảnh bi thương, khiến cô phóng thích hết cảm xúc của mình ra.

Mà đối với anh, trăm lợi chứ không có hại, anh hơi quay đầu mà nhìn người trong lòng anh, vô cùng tín nhiệm Tô Song Song của anh, nhẹ nhàng cong khóe môi lên.

Tô Song Song cực kỳ kiên cường, từ sau khi khóc rống lên vào lễ tang ngày nào đó, cô không còn khóc vì chuyện đó nữa, bởi vì cô biết trên thế giới này cô đã không còn người thân nào nữa.

Chị họ tuy là yêu thương cô, nhưng vì trở ngại người trong nhà, vốn cũng chỉ có thể lén lút gặp cô, chỉ có thể giúp đỡ cô khi nào cô gặp khó khăn.

Tô Song Song hiểu rõ về sau nếu cô không trở nên kiên cường, cứ yếu đuối, khóc mãi, sẽ chỉ khiến cho ba mẹ ở dưới tuổi vàng càng thêm bất an, cô cần phải ngụy trang cho mình vẻ bề ngoài kiên cường mới được.

Giờ này khắc này, Tần Dật Hiên dịu dàng an ủi như rót mật vào trong tai cô, được anh trai của mình ôm vào trong ngực, Tô Song Song cảm thấy như tất cả những áp lực và tủi thân suốt thời gian qua đã biến đi đâu hết.

Tay của cô gắt gao lôi kéo quần áo phía sau lưng của anh, bĩu môi, rốt cuộc không nhịn được khóc lên: “Anh, sao anh không sớm tới tìm em một chút...”

Tần Dật Hiên cực kỳ vừa lòng khi năm năm xa cách đó, Tô Song Song đối với anh không hề có chút nào ngại ngùng, anh đưa đôi tay gầy yếu vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, dịu dàng an ủi: “Không sao... Về sau đã có anh ở đây...”

Quản xa ngồi ở ghế lái phụ, nhìn về mặt của cậu chủ nhà mình qua kính chiếu hậu, trong mắt liền hiện lên nghi ngờ.

Trước đó cứ khi nào mà Tần Dật Hiên bày ra vẻ mặt dịu dàng như thế, chắc chắn là sẽ có người gặp xui xẻo, chỉ là nhìn dáng vẻ này của anh, dường như không giống như muốn trừng trị ai cả, trong lúc này ông nghĩ không ra.

Ông thật cẩn thận nhìn lướt qua cô gái kia, thân phận của cô gái này cũng khiến ông có chút lo lắng.

Mãi đến khi cô khóc đến nấc cục, cô mới dần dừng lại, dường như ý thức được bản thân có bao nhiêu ngại ngùng, cô vội vàng đẩy cánh tay của anh ra, lấy mu bàn tay che mặt mình, gương mặt đỏ bừng.

“tâm tình tốt hơn chút nào chứ?” Tần Dật Hiên nhìn gương mặt cô, con người dần dần trở nên thâm trầm, ham muốn chiếm lấy như ngày càng sâu sắc hơn trong lòng anh.

“Uhm.” Tô Song Song gật đầu, nước mắt vẫn lưng tròng, vô cùng chọc cười khiến người khác đau lòng, Tần Dật Hiên vươn tay giống như lúc trước, vò rối tóc của cô.

“Về sau anh sẽ không để em phải khóc nữa!” Tần Dật Hiên giống như nói thầm, vẻ mặt trắng xanh nở rộ ý cười dịu dàng.

“A!” Tô Song Song nhú mày, âm thanh của Tần Dật Hiên quá nhỏ, cô vốn không nghe thấy.

Tần Dật Hiên không lập lại, anh vươn tay vỗ về đầu cô, quả thực liền dời đi lực chú ý của cô trong nháy mắt.

Cô lấy tay ôm đầu mình, cau mày, bất mãn ai oán nói: “Anh, sao anh lại giống như trước kia, cứ xoa đầu em mãi! Em đã lớn rồi!”

Tô Song Song khẽ vươn tay, vạch tay áo xuống, Tần Dật Hiên lập tức thấy cổ tay phải của cô có quần băng gạc, ánh mắt nhỏ dài trừng lớn, anh bắt lấy cánh tay phải của cô, đưa cổ tay lại gần hơn: “Sao lại thế này?”

Âm thanh của anh rõ ràng vô cùng trầm thấp, còn lộ ra chút vô lực vì bệnh trạng, vậy mà lại khiến cho quần gia ngồi ở ghế phụ ngừng hô hấp lại.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua chỗ trên cổ tay phải đang băng bó, vị trí này, loại miệng vết thương này, tay anh không tự giác nắm chặt lại: “Ai... bắt nạt em rồi hả?”

Anh không thể xác định được, thật ra là trong lòng anh không muốn thừa nhận, theo ý anh cô chắc hẳn không phải là người vì đàn ông là hoài phí bản thân mình.

Cô vừa thấy cổ tay phải của mình, sợ anh lo lắng, cười ha ha, gãi gãi đầu của mình: “Không sao, chỉ là gặp phải tên bệnh hoạn bắt giữ em làm con tin!”

“Còn chỗ nào bị thương không?” Tần Dật Hiên vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, tầm mắt quét một vòng qua người cô, rơi vào trên chân trái: “Chân trái vẫn đau phải không?”

Bị anh hỏi như thế, cô nhất thời cảm thấy cổ chân trái truyền đến đau đớn, cô gật gật đầu, đột nhiên nhớ đến điều gì, hô lên một tiếng: “Anh, có thể cho em mượn điện thoại được không?”

Lúc này cô mới nhớ tới, vừa rồi đang gọi điện thoại dở cho Tần Mặc, đột nhiên lại thôi, tuy cô không xác định là anh có thể lo lắng không, nhưng nhờ đâu? Tần Mặc không biết cô xảy ra chuyện gì, có thể sốt ruột đến chết!

Cô càng nghĩ càng chột dạ, Tần Dật Hiên không nói gì, trực tiếp đưa di động tới, cô vừa muốn quay số điện thoại ngây ngẩn cả người, ngay lập tức lệ rơi đầy mặt.

Trí nhớ của cô không tốt, nhất là những con số, vốn không nhớ được, chính số điện thoại của cô còn không nhớ, đừng nói là của Tần Mặc.

Trong nháy mắt, cô liền ử rữ, cô lấy điện thoại của mình ra quơ quơ, đột nhiên đang muốn rút sim điện thoại ra, thì xe ngừng lại.

Cô không chú ý, vừa lấy sim điện thoại ra, vội vàng nói với Tần Dật Hiên: “Anh, em có thể lắp sim vào điện thoại của anh rồi gọi được không?”

Anh không nói gì thêm, chỉ cười nhạt, sau đó đưa di động đến, cô lập tức lắp sim điện thoại vào.

Tuy anh không nói gì nhưng vẫn chú ý từng hành động của cô, thấy đáng vẻ cô có vẻ gấp gáp, trong lòng lại nghĩ ngợi.

“Vừa đi vừa làm, cổ chân của em không thể đợi thêm được nữa.” Tần Dật Hiên nói xong liền xuống xe trước, nửa ngồi trước xe, ý bảo cô lên lưng của anh.

Tô Song Song cầm di động bằng một tay, không hề khách khí, trực tiếp leo lên lưng anh, điện thoại vừa khởi động, cô thấy được mười mấy cuộc gọi nhờ, tất cả đều là ba chữ tiểu cầm thú, trong lòng vô cùng run sợ.

Thế nhưng ngay sau đó, không biết vì sao, trái tim run rẩy của cô lại thấy có chút ngọt ngào, gọi lại cho anh, điện thoại đổ chuông.

Cô vội vàng nghe máy, còn chưa kịp nói chuyện, Tần Mặc ở bên kia đã nói: “Em ở đâu?” âm thanh khàn khàn trầm thấp, lộ ra một loại lạnh lùng khó nói thành lời.

Vốn dĩ trái tim nhỏ của cô đang hạnh phúc ngọt ngào, liền giống như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt lại, vẻ mặt cũng có chút cứng ngắc, đơn giản là nghe được giọng nói của anh, cô liền biết là anh đang nổi giận rồi!

“Điện thoại của tôi vừa mới...”

“Em ở đâu?” Cô còn chưa nói xong, Tần Mặc đã ngắt lời cô, âm thanh đột nhiên cao lên một đoạn, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sững sờ nói: “Bên ngoài bệnh viện đệ nhất.”

“Chờ tôi.” Tần Mặc nói xong, liền cúp điện thoại, cô nghe được âm thanh quan tâm của anh, vốn không phản ứng kịp, liền nháy mắt mấy cái, thu lại điện thoại, trong lòng bắt đầu nói thầm, tới cùng là anh có ý gì?

Tần Dật Hiền cũng cô ở trên lưng vững vàng thong dong, nghe thấy cô nói chuyện điện thoại xong, hơi nghiêng đầu nhìn cô, thăm dò hỏi một câu: “bạn trai à?”

“Gì! Không đúng không đúng!” Cô vừa nghe thấy có chút chột dạ, vung tay giải thích, nói xong lại nhìn thoáng qua di động, vẫn có chút lo lắng cho anh.

Tâm tư của cô luôn không che giấu được, anh nhìn qua cánh cửa thủy tinh của bệnh viện có thể thấy được vẻ mặt của cô, hơi nheo mắt lại, cố đè nén lửa giận.

“Thích anh ta?” lúc này anh đã đưa cô vào trong bệnh viện, đặt cô trên ghế đợi trong bệnh viện, xoay người lại nửa ngồi trước mặt cô, ngửa đầu nhìn cô, trong mắt mang theo câu hỏi.

Cô vừa nghe ba chữ này, trái tim như bị rút mạnh một cái, há miệng thở dốc muốn phủ nhận, nhưng là mấy ngày hôm trước mới suy nghĩ qua, làm sao có thể hoàn toàn lừa mình dối người như vậy được.

Nhưng muốn thừa nhận, cô lại không làm được, sau cùng lắc đầu, cũng không có nói phủ nhận.

Tần Dật Hiên không nói gì, trực tiếp đứng dậy, vươn tay xoa đầu cô, nhưng cô lại không nhìn thấy, trong mắt anh tràn ngập lửa giận.

Quản gia đã đi gọi bác sĩ đến, giờ khắc này, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng phanh xe chói tai, cô và anh đều quay đầu theo bản năng nhìn ra ngoài.

Tô Song Song vừa mới quay đầu nháy mắt, đã thấy có một chiếc bóng đen nhanh chóng xông tới, gió thổi qua đỉnh đầu cô, cô nghe thấy một tiếng “bốp” vang dội.

Ngay sau đó cô lại thấy đỉnh đầu của Tần Dật Hiên đang đặt trên đầu mình rơi xuống đầu gối của cô, mu bàn tay có một mảnh đỏ bầm.

Tô Song Song ngẩng đầu nhìn, thấy được khuôn mặt của Tần Mặc, giống như trời giáng xuất hiện trước mặt mình, khiến cô ngây ngẩn cả người.

“Sao vậy?” Tần Mặc chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Tần Dật Hiên, trực tiếp quay đầu nhìn cô, tầm mắt chuyển đến cổ tay và chân trái của cô theo bản năng.

Vốn dĩ bảo vệ ở ngoài cửa cũng đang tràn vào, vừa muốn vây quanh Tần Mặc, Tần Dật Hiên lại khoát tay áo, ý bảo bọn họ đi xuống.

Lần đầu tiên cô thấy Tần Mặc phần nộ như vậy, có chút chột dạ, cô ra vẻ thoải mái quơ quơ chân trái của mình, chịu đau nói: “Chỉ xài một chút thôi.”

Tần Mặc lập tức ngồi nửa trước mặt cô, sau đó bắt lấy lòng bàn chân phải của cô, hơi dùng lực, định trừng phạt cô.

Tô Song Song nhú mày, không dám lộn xộn, Tần Dật Hiên nhìn lướt qua bàn tay của Tần Mặc đặt trên lòng bàn chân của cô, nét cười càng thêm sáng lạn, nhưng lại có chút quỷ dị.

“Không nghĩ ở đây cũng có thể thấy anh họ.” Tần Dật Hiên nói xong liền đi tới bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc.

Vốn dĩ cô còn đang suy nghĩ muốn giới thiệu bọn họ cho nhau một chút, nhưng một tiếng anh họ này như sấm dậy đất bằng, trực tiếp khiến cô bùng nổ, chỉ kém tử trận.

Cô dừng một lát, ha ha nhìn Tần Mặc, lại nhìn Tần Dật Hiên, liền cảm thấy được lượng tin tức này dường như có chút lớn, ai có thể nói cho cô biết, tới cùng là thế nào không! Anh trai của cô sao đột nhiên lại trở thành em họ của Tần Mặc?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 190+112: Lần Đầu Độ Sức

Edit + beta: Linxu

Tần Mặc không định để ý tới Tần Dật Hiên, đúng lúc này người quản lý của Tần Dật Hiên đưa bác sĩ tới, bác sĩ vừa thấy điệu bộ này, trong lòng rõ ràng người tới là nhân vật lớn, nháy mắt nuốt nước miếng một cái.

Anh ta gật đầu với Tần Dật Hiên, vừa muốn nửa ngồi xuống kiểm tra cổ chân Tô Song Song, đã cảm giác được có một luồng áp lực ép người kéo tới bên cạnh.

Anh quay đầu nhìn lại, trông thấy Tần Mặc, thật vất vả mới có thể kéo ra nụ cười, lúc này Tần Mặc đứng lên, ở bên người Tô Song Song, rốt cuộc cũng chịu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Dật Hiên một cái.

Tần Dật Hiên thấy Tần Mặc nhìn tới, cười đến vô cùng vô hại, hết một câu em trai sùng bái anh họ của mình vậy, ánh mắt sáng lấp lánh.

Chẳng qua chỉ có Tần Mặc cùng Tần Dật Hiên biết, trong chớp nhoáng ánh mắt bọn họ chạm vào nhau này, tia lửa văng khắp nơi, ai cũng không thềm để người kia vào mắt.

"Cổ chân của cô đây trước đó đã từng bị thương, vẫn chưa khỏi hoàn toàn, hôm nay lại bị ngã thêm lần nữa, mới gây ra đau đớn khó nhin, nhưng không có gì đáng ngại, đi về tiếp tục bôi thuốc, cẩn thận một chút cố gắng đừng để vất vả, đừng xoay vặn cổ chân nữa là được."

Bác sĩ chủ nhiệm này vừa thấy không có gì trở ngại, thở phào nhẹ nhõm, lúc này viện trưởng bệnh viện nghe được phong phanh liền tới, vừa thấy là người nhà họ Tần, lập tức cung kính.

Ông ta nhìn Tần Dật Hiên rồi lại nhìn Tần Mặc, mặc dù bây giờ chuyện Tần Mặc bị phá sản đang huyên náo xôn xao khá lớn, thế nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, ông vẫn như cũ cung kính gật đầu với cả hai người.

Tần Mặc vẫn giữ bộ dạng cao ngạo trước sau như một không đặt ai vào mắt, anh thấy Tô Song Song đã không có chuyện gì, trực tiếp khom lưng ôm ngang người cô.

Vốn Tần Dật Hiên đang muốn nói với viện trưởng đôi lời, vừa thấy Tần Mặc trực tiếp ôm Tô Song Song lên, ánh mắt bỗng nhiên trợn to lên, trong mắt anh tư thế này, thật sự là thân mật quá mức!

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc không nói hai lời đã bế cô lên, kinh ngạc thốt lên một tiếng, hô xong mới có cảm giác ngạc nhiên, vội vàng vươn tay nhỏ che miệng mình lại.

Tần Mặc nhìn lướt qua Tần Dật Hiên, thị uy trong im lặng, sau đó ôm Tô Song Song sải bước đi ra ngoài.

"Chờ đã!" Đương nhiên Tần Dật Hiên sẽ không cho phép Tô Song Song rời khỏi tầm mắt của mình dễ dàng như vậy, lại còn do Tần Mặc dẫn đi, việc này khiến anh không thể nào chấp nhận được.

Quát nhẹ một tiếng, vệ sĩ vẫn luôn canh giữ bên cạnh đều đồng loạt đứng lên, ngăn chặn lối đi của Tần Mặc.

Vốn Tô Song Song còn muốn kêu dừng, thế nhưng vừa thấy tư thế chắn lối đi kia của đám vệ sĩ, thì theo bản năng ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, không phải Tô Song Song là người đa sầu đa cảm, thế nhưng giờ phút này, cô vô cùng lo lắng cho Tần Mặc.

Vốn dĩ Tần Mặc là người đứng ở trên đỉnh kim tự tháp quang vinh, có thể tưởng tượng được những người sinh ra đã ngậm thìa vàng như anh trước nay chưa từng bị người khác cứng rắn ngăn cản như thế này.

Cô rất sợ một màn này sẽ khiến Tần Mặc bị kích thích, không phải cô lo lắng Tần Mặc sẽ không gượng dậy nổi, mà cái cô lo chính là một khi tiểu cầm thú bị kích thích tức điên lên, lại ra tay đánh nhau với bọn họ, chần chẫn anh sẽ phải chịu thiệt.

Tô Song Song lập tức bò lên trên đầu vai Tần Mặc, quay đầu lại nhìn Tần Dật Hiên, cho anh một nụ cười yên tâm: "Anh, đây là hàng xóm của em, sau khi em bị thương đều là anh ấy giúp em, anh yên tâm đi!"

Lúc này Tần Dật Hiên đã đi tới đó, anh dừng lại sau lưng Tần Mặc nửa bước, nhìn Tô Song Song, vươn tay xoa xoa tóc của cô, động tác thành thạo, dáng vẻ thân mật, giọng nói mềm mỏng lộ vẻ cưng chiều không hề che giấu: "Anh đưa em về nhé?"

Tần Mặc nghiêng đầu vừa lúc nhìn thấy một màn này, trực tiếp đi thẳng lên trước một bước, tay của Tần Dật Hiên liền lơ lửng giữa trời, anh ta cũng không xấu hổ, tự nhiên thu tay về, nhìn Tô Song Song, vẻ mặt cưng chiều.

Đương nhiên Tô Song Song cho rằng sự cưng chiều này là cách anh trai cưng chiều em gái, hết như năm năm trước, cô hoàn toàn không có chút suy nghĩ gì khác.

Ngược lại cô còn có ý nghĩ ở lại với anh trai thêm một lúc, nói những chuyện đã xảy ra trong năm năm này, thế nhưng vừa nghĩ tới tiểu cầm thú đang ôm mình bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, cô cũng không dám suy nghĩ lung tung.

Còn nữa, nếu để cho Tần Dật Hiên biết nhà của mình, cô phải giải thích thế nào về việc Tần Mặc ở tại nhà mình kia chứ! Chỉ sợ càng tô lại càng đen.

Đối với mối quan hệ giữa mình và Tần Mặc hiện nay, chính cô cũng còn rất mơ hồ, hơn nữa theo bản năng cô vẫn muốn trốn tránh, vừa nghĩ tới quyết định phải đưa ra sau hai mươi ngày nữa kia, cô liền sợ hãi, lại càng không muốn để cho người khác quấy rối sự thăng bằng thật vất vả mới có được giữa cô và Tần Mặc.

Tô Song Song xoay hai tròng mắt, Tần Dật Hiên nhìn bộ dạng khó xử của Tô Song Song, tuy rằng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, thế nhưng trong lòng đã không nén được ghen tỵ cùng tức giận.

Vì sao Tô Song Song có thể thân mật với Tần Mặc như vậy, mà với anh, lại luôn có cảm giác ngăn cách, lẽ nào thời gian năm năm thật sự có sức ảnh hưởng lớn như vậy ư?

Thế nhưng theo như anh biết, Tần Mặc mới trở về đây không tới hai tháng, thời gian hai tháng này, sao anh ta và Tô Song Song có thể tiến triển đến độ thân mật như vậy!

"Không tiện?" Tần Dật Hiên nói xong liền ho nhẹ, trên mặt dường như cũng khó coi hơn, Tô Song Song vừa nghe Tần Dật Hiên ho khan, trái tim nháy mắt liền nháy lên, cô muốn hỏi chuyện này từ sớm rồi, vì sao giờ đây cơ thể anh lại trông bệnh tật như thế.

"Anh, anh bị bệnh?" Tô Song Song nói một tay chống lên vai Tần Mặc, chỉ kém nước đặt luôn tay kia lên đầu Tần Mặc, tư thế này, thật giống sắp bay lên. (Lin: dạ, hãy tưởng tượng kiểu bay của anh siêu nhân.)

Tần Mặc không thích Tô Song Song tỏ vẻ quan tâm tới người khác quá nhiều, dứt khoát nhắc chân muốn đi, Tô Song Song cảm giác được ý muốn của Tần Mặc, chụp lấy bờ vai anh.

Tần Mặc cắn răng, dừng lại, chỉ là sự tức giận trong cặp mắt đào hoa kia lại càng đậm hơn, đã hiện ra chút sắc hồng.

"Đúng vậy, lúc đi nước ngoài, cơ thể có chút vấn đề, bây giờ. . . Khụ khụ vẫn luôn duy trì ở. . ." Nói tới đây, trên mặt Tần Dật Hiên toát ra vẻ cô đơn.

Lời nói này rất có kỹ xảo, cũng không có nói bệnh tình của mình nặng bao nhiêu, thế nhưng chỉ với một câu “duy trì”, coi như đã làm cho tim của Tô Song Song nhảy tới tận cổ.

Trong nháy mắt Tô Song Song trở nên khó chịu, cô vươn tay muốn an ủi Tần Dật Hiên một chút, chỉ là nơi này thực sự không phải chỗ nói chuyện, cô lại không tiện nói Tần Dật Hiên tới nhà mình, Tô Song Song bắt đầu thấy khó xử.

"Nếu không, tới nhà anh ngồi một chút?" Tần Dật Hiên nhìn lướt qua bóng lưng cứng ngắc của Tần Mặc, lại ho khan vài tiếng, câu này là nói với Tần Mặc: "Cũng đã lâu em không gặp anh họ rồi, thật rất nhớ anh, cùng đi, như thế được chứ?"

Tô Song Song lập tức buông tay ra, trở lại trong ngực Tần Mặc, ngửa đầu nhìn anh.

Tần Mặc cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt vẫn tê liệt như cũ, không có biểu tình gì, anh mở miệng, giọng nói lạnh lạnh: "Đi về với tôi, hay đi cùng cậu ta?"

"!" Tô Song Song nghe được, liền ngây ngẩn cả người, cô nhìn Tần Mặc, nhìn hình ảnh chính mình trong đôi mắt đào hoa đen nhánh đã hơi hơi phiếm hồng kia, không biết vì sao trái tim Tô Song Song bỗng thấy căng thẳng, lại có cảm giác đau lòng.

Tuy rằng trên mặt Tần Mặc không có biểu cảm gì, thế nhưng cô tự cảm giác được sự mong đợi ẩn dấu dưới vẻ lạnh lùng kia của Tần Mặc, tựa hồ muốn nói, đừng đi. . .

Tô Song Song biết khả năng này chỉ là do chính mình bộ não thái quá nên sinh ra ảo giác, thế nhưng cô vẫn cảm thấy đau lòng, không muốn làm Tần Mặc khó chịu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 112(Tt)

Tô Song Song lại chống người lên, ngẩng đầu nhìn Tần Dật Hiên, còn chưa mở miệng, thì trong mắt đã dâng đầy vẻ áy náy.

Vốn dĩ mi mắt Tần Dật Hiên còn đầy vui vẻ, vừa thấy vẻ mặt này của Tô Song Song, anh đã hiểu trận này anh thua, thua triệt triệt để để, không còn chỗ nào để cứu vãn.

Quả thực Tô Song Song vừa mở miệng chính là xin lỗi: "Xin lỗi anh hai, chân em hơi đau, vẫn phải về bôi thuốc trước, nếu anh rảnh rồi, vậy ngày mai chúng ta gặp nhau!"

Trừ đi sự kích động lúc đầu, bây giờ Tô Song Song đã tỉnh táo lại, tuy rằng trông cô có vẻ tùy tiện, thế nhưng tâm tư lại nhạy cảm, tinh tế.

Dẫu sao cô và Tần Dật Hiên đã xa nhau năm năm rồi, bây giờ anh trai còn là tổng giám đốc của Tập Đoàn Đăng Phi, tuổi còn trẻ đã ngồi ở vị trí cao, nếu đột nhiên toát ra một cô em gái danh không chính ngôn không thuận như cô, sợ rằng sẽ làm anh mất mặt.

Cho nên giờ phút lý trí của Tô Song Song đã trở về, cô cũng có chút cẩn thận.

Hiển nhiên Tần Dật Hiên cũng nhận thấy được sự xa cách trong giọng nói của Tô Song Song, khi sáu tuổi anh đã sinh hoạt cùng với Tô Song Song, mười năm sớm chiều chung sống, đương nhiên anh hiểu cô rất rõ, biết cô làm vậy là vì lo lắng cho mình.

Thế nhưng Tần Dật Hiên nhìn lướt qua Tần Mặc, luôn cảm thấy phần xa cách này của Tô Song Song ít nhiều gì cũng liên quan tới Tần Mặc, anh nhìn Tần Mặc cũng càng cảm thấy chướng mắt hơn.

Tần Dật Hiên không muốn để lại cho Tô Song Song ấn tượng không hay ngay lần gặp lại đầu tiên, anh đè nén lửa giận trong lòng, nở nụ cười yêu chiều.

Tần Dật Hiên lại tiến lên một bước, đặt tấm danh thiếp vào tay Tô Song Song, sau đó vươn tay đứng ngay trước mặt Tần Mặc cứ thế mà cứng chiều xoa xoa đầu của Tô Song Song.

Từ nhỏ Tô Song Song đã có thành thói quen để Tần Dật Hiên vò đầu mình, tự nhiên sẽ không có vẻ mặt không tự nhiên gì, hình ảnh vô cùng thân thiết như vậy chiếu vào trong mắt của Tần Mặc, làm cho anh nheo mắt lại, khi dư quang quét về phía Tần Dật Hiên, lộ ra sự tức giận không thể che giấu.

Tần Dật Hiên thấy Tần Mặc nổi giận, vẫn cười như cũ, còn không quên thêm mắm dặm muối dụ dàng dặn dò: "Cô bé ngốc, anh luôn chờ em gọi điện cho anh, anh chờ năm năm. . ."

Một câu nói, làm cho cặp mắt Tô Song Song đỏ lên, cô cắn môi, xiết chặt danh thiếp trong tay, gật đầu.

Bộ dáng này triệt để làm hao mòn toàn bộ kiên trì của Tần Mặc, Tần Mặc trực tiếp ôm Tô Song Song đi thẳng, Tô Song Song bĩu môi, cũng không nói gì thêm, chỉ là vẫn nhìn Tần Dật Hiên.

Vẻ mặt Tần Dật Hiên dụ dàng vui vẻ, không có chút vẻ buồn bực nào, cứ như vậy đứng tại chỗ nhìn Tô Song Song rời khỏi, diễn vai người anh trai rộng lượng vô cùng nhuần nhuyễn.

Chờ đến khi tầm mắt mình không thể nhìn thấy Tô Song Song nữa, nụ cười trên mặt Tần Dật Hiên thoáng chốc biến mất không còn tăm hơi, khuôn mặt tái nhợt trở nên xanh lét tức giận.

Tổ trưởng tổ vệ sĩ nửa quỳ trước người Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên quét mắt nhìn anh ta một cái, đá thẳng vào đầu anh ta, một cú đá đã làm trưởng vệ sĩ vóc người to lớn ngã lăn trên mặt đất.

Dáng vẻ bạo phát kinh người như vậy, căn bản không cách nào liên hệ với vẻ ngoài yếu đuối của Tần Dật Hiên.

"Các người là người chết sao? Lại có thể để Tần Mặc xông tới dễ dàng như vậy?" Tần Dật Hiên gào lên, thật vất vả mới tìm được Tô Song Song vậy mà lại để người khác đưa đi ngay trước mặt mình, nhiều đó đủ làm cho anh căm tức.

Mà người này lại chính là Tần Mặc, nếu không phải ngại vì có Tô Song Song ở đó, vừa nãy anh đã trực tiếp giết Tần Mặc!

"Thuộc hạ biết sai, xin cậu chủ trách phạt!" Tổ trưởng tổ vệ sĩ hít sâu một hơi, từ dưới đất bò dậy, quỳ gối trước mặt Tần Dật Hiên.

Trong bệnh viện căn bản không có màn chắn, bệnh nhân tới khám bệnh nhìn thấy cảnh bạo lực như vậy, có người sợ đến nỗi hét lên thất thanh, những hộ vệ khác vội vàng vây quanh bốn phía, dùng thân thể của chính mình che Tần Dật Hiên cùng một màn này.

Viện trưởng bệnh viện tái mặt, ông ta không dám đắc tội với người nhà họ Tần, đặc biệt là cậu chủ Tần nhỏ có tiếng thủ đoạn tàn nhẫn này.

Người có chút uy tín danh dự cũng đều biết một đạo lý, so với Tần Mặc thủ đoạn của Tần Dật Hiên còn làm người ta sợ hãi hơn, làm mất lòng Tần Mặc, Tần Mặc trước nay đều khinh thường dùng những mảnh khốe thấp kém này, sẽ để cho anh được chết thoải mái.

Thế nhưng nếu như đắc tội cậu chủ Tần nhỏ Tần Dật Hiên này, vậy thật chính là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 192+113: Quan Hệ Quá Loạn

Edit + beta: Linxu

Viện trưởng quét mắt nhìn quanh, chỉ sợ có phóng viên nào nhìn thấy, gặp Tần Dật Hiên phát hỏa gần xong rồi, vội vàng tiến lên, cẩn thận nhìn Tần Dật Hiên một chút.

Thấy trên mặt anh không còn vẻ tức giận, viện trưởng mới kính cẩn hạ giọng hỏi: "Cậu chủ Tần nhỏ, cậu xem nơi này không phải chỗ để nói chuyện."

Hiển nhiên Tần Dật Hiên cũng chú ý tới chuyện này, anh mới từ nước ngoài về, có chút không thích ứng, lại quên mất, đây không phải trong bệnh viện danh nghĩa của mình ở nước ngoài.

Anh chỉ nhếch môi cười nhẹ, cười đến vô hại, trong yếu ớt lộ ra chút suy yếu do bệnh trạng.

Thế nhưng mỗi vệ sĩ có mặt ở đây đều biết, Tần Dật Hiên trước mặt tuyệt đối không phải con cừu nhỏ, mà là con báo khát máu, tùy thời mà di chuyển, bất động thì thôi, động một cái nhất định sẽ thấy máu.

Ngược lại vẻ mặt vị quản gia chừng ba mươi tuổi đứng sau lưng Tần Dật Hiên nửa bước vẫn đứng vững, giống như đã quen với hành vi "Cố tình gây sự" này của Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên quay đầu lại nhìn lướt qua viện trưởng, viện trưởng lập tức cảm thấy da gà toàn thân đều nổi hết lên, vô cùng sợ hãi.

"Viện trưởng không cần lo lắng, tôi tương đối hiểu kỳ truyền thông nào sẽ đưa tin về chuyện này. . ." Giọng điệu của anh vô cùng ôn hòa, còn lộ ra chút ngây ngô của chàng trai mới lớn.

Nhưng viện trưởng chỉ thấy cả người đều muốn run rẩy theo, ông vội cười làm lành, lắc lắc đầu: "Đúng! Đúng! Cậu chủ Tần nhỏ nói đúng!"

"Cậu chủ Tần nhỏ?" Tần Dật Hiên đột nhiên mở miệng, hình như có chút nghi ngờ với cái xưng hô này, vừa nhắc tới quả tim già của viện trưởng liền nhảy lên tận cuống họng.

Theo bản năng viện trưởng lui về sau một bước, ngay sau đó lại cảm giác mình bị khí thế của một đứa trẻ bức bách, mặt mũi có chút khó coi, chịu đựng trong lòng.

"Tần Mặc đã phá sản, bây giờ nhà họ Tần chỉ có một mình tôi là cậu chủ, nhớ kỹ!" Ánh mắt của Tần Dật Hiên trừng lớn, trong mắt lộ ra ý cười khát máu lộ liễu.

Hơn nữa chẳng bao lâu sau, trên đời này cũng sẽ không còn người nào tên Tần Mặc nữa, câu nói này, Tần Dật Hiên không nói ra.

Thế nhưng khi nhắc tới Tần Mặc, trong mắt anh lại lộ rõ vẻ, rõ ràng như đang nói tới một người chết.

Viện trưởng cũng cảm giác được ánh mắt khát máu này của Tần Dật Hiên, giờ đây viện trưởng thật sự không dám xem chàng trai trước mặt mình là một người bình thường nữa rồi.

Ông vội vàng gật đầu cung kính, liên tục khen ngợi.

Trong lòng Tần Dật Hiên không quá tốt, không thừa tâm tình ở lại đây chơi trò đùa trừng phạt.

Anh cúi đầu nhìn lướt qua tổ trưởng của đám vệ sĩ đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng ném lại một câu: ""Trở về tự mình đi nhận phạt."

Nói xong nhanh chóng đi ra ngoài, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng như cũ, anh nắm chặt điện thoại di động trong tay, quay đầu nhìn quản gia đứng ở sau lưng mình nửa bước.

"Điều tra xem làm sao Tần Mặc biết được Tô Song Song, bất kể chuyện lớn nhỏ." Anh dừng một chút, con người đột nhiên co rụt lại, nghĩ tới thứ gì đó lại dằn dò thêm một câu: "Giữ bí mật chuyện này."

Tần Mặc trực tiếp ôm Tô Song Song đến trước một chiếc xe đua đầy phong cách ở bên đường mới dừng lại, mở cửa xe ra rồi nhét Tô Song Song vào.

Tô Song Song vừa ngồi vào cả người đều sửng sốt, cô chớp chớp mắt, nhìn chiếc xe đua tao bao này, đồng thời quay đầu nhìn Tần Mặc đang ngồi ở vị trí tài xế, có chút mờ mịt.

Không phải Tần Mặc đã phá sản rồi sao? Chiếc xe xa hoa này là từ đâu ra!

Trong lòng Tô Song Song nghi ngờ, liền trực tiếp hỏi: "A Mặc, này. . . Chiếc xe này từ đâu mà tới vậy?"

Tâm tình Tần Mặc rất tệ, trừ ngày cha mẹ anh qua đời ra, dường như tâm trạng của anh chưa bao giờ hồng bết đến như vậy.

Hơn nữa hôm nay không những không tốt mà còn kèm theo lửa giận, cho nên anh không muốn nói chuyện, vì anh sợ mình không khống chế được, sẽ giận chó đánh mèo đến Tô Song Song.

"Không phải anh. . . không phải là cướp đấy chứ!" Tô Song Song bị ý nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh

hoàng và lo lắng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 113 (Tt)

"Không phải anh. . . không phải là cướp đấy chứ!" Tô Song Song bị ý nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh hoàng và lo lắng.

Tuy rằng chuyện này cực kỳ hiếm có chẳng qua cô nhìn tiểu cầm thú từ trên xuống dưới bất cứ lúc nào cũng có thể nổi nóng, Tô Song Song thật sự cho rằng tên tuyệt bích như anh sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này.

Vốn dĩ Tần Mặc không muốn trả lời lại Tô Song Song, thế nhưng lại sợ cô suy nghĩ nhiều, hoặc sẽ sinh nghi việc anh bị phá sản, đè nén cơn giận nặn ra một câu: "Của người quen."

"Hả?" Tô Song Song lập tức cảm thấy không thích hợp, cô nghiêng đầu nhìn Tần Mặc: "Anh vẫn còn bạn có tiền như vậy?"

Ý tứ trong lời này cực kỳ rõ ràng, bạn của anh có thể cho anh mượn chiếc xe hào nhoáng này, sao anh còn chen chúc ở trong phòng trọ nhỏ bé của tôi?

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song vẫn luôn ngu ngốc nay đột nhiên thông minh hẳn ra, ban nãy anh vừa buồn bức mất tập trung, nên không nghĩ nhiều, liền nói thẳng nói thật.

Lúc anh biết được không nhìn thấy Tô Song Song, điều đầu tiên là nhanh chóng bay đi tìm cô, đón xe sẽ tốn nhiều thời gian, bèn nói Bạch Tiêu điều một chiếc xe gần đây đến, anh xuống lầu, xe đưa cũng đến dưới đó.

"Cũng coi như là cướp được." Tần Mặc vô vị giải thích một câu, không biết vì sao, nhưng Tô Song Song chen vào như vậy, cơn giận do Tần Dật Hiên khơi lên hình như cũng tan đi không ít.

"Cái gì?" Tô Song Song vừa nghe là cướp, sợ đến bật người rút vai, vừa vội vã cuống cuồng nhìn đằng sau một chút, rất sợ có xe cảnh sát đuổi theo bọn họ, cô không muốn vào cục cảnh sát ngồi lần nữa đâu!

Tô Song Song ngoảnh đầu lại thấy Tần Mặc thờ ơ, vẻ mặt không chút lo lắng, vội vàng mở miệng nói: "Vậy mau mau trả xe lại đi!"

Đối với việc Tô Song Song đào bới tận gốc rễ vấn đề, Tần Mặc chỉ cảm thấy đau đầu, anh im lặng thở dài: "Trước khi cướp xe đã nói với người quen, cậu ta sẽ không báo cảnh sát."

Quả tim Tô Song Song như ngồi trên núi lửa, tuy Tần Mặc đã nói như vậy, thế nhưng Tô Song Song vẫn không quá yên tâm.

Mãi đến khi Tần Mặc dừng xe dưới khu nhà trọ, ôm cô lên lầu, cô ngồi ở trên giường, đợi một hồi, cũng không có cảnh sát tới cửa, mới lấy lại tinh thần từ trạng thái hết sức lo sợ.

Tô Song Song xoay xoay tròn mắt, thấy bộ dạng tức sùi bọt mép của tiểu cầm thú, có phần chột dạ.

Cô ha ha cười khan một tiếng, Tần Mặc không trả lời lại Tô Song Song, xoay người cầm lấy hộp y tế trên bàn, đặt bên cạnh chân cô.

Tô Song Song bị lăn qua lăn lại như vậy, mặc dù cổ chân hơi đau, nhưng không đến mức khó khăn như thế, chỉ có cảm giác sưng phồng ê ẩm khó chịu.

Tô Song Song vừa muốn cúi người xuống mở hộp thuốc ra, Tần Mặc đã nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, cởi giày cô ra, nghiên cứu đôi vớ trên chân

cô, nhú lông mày.

Lập tức Tô Song Song cảm thấy sắp có chuyện gì đó không tốt phát sinh, theo bản năng cô muốn rút chân về.

Nào biết Tần Mặc căn bản không cho Tô Song Song cơ hội giãy dụa, cầm lấy vớ chân, trực tiếp kéo ra.

"Xoẹt" một tiếng, đôi vớ giá rẻ của Tô Song Song liền trực tiếp hy sinh.

...

Tô Song Song nhìn Tần Mặc thô bạo kéo đôi vớ của cô đi, sau đó bôi thuốc cho mình, rất không biết nói gì! Vô cùng không có lời gì để nói.

Tô Song Song biết rõ Tần Mặc đang ở sát mép cơn giận, dù cô thật có chút giận cũng không dám nói gì, hơn nữa vì vài cái vớ ba khối mà chọc giận tiểu cầm thú, hình như không có lợi.

Chờ đến bôi tốt thuốc lên cổ chân, cảm giác chua xót cũng chuyển thành mát lạnh, Tần Mặc đứng dậy, đi vào toilet rửa tay, lúc trở lại, anh ngồi trên ghế, nhìn cô.

Tuy rằng Tần Mặc không nói gì, thế nhưng vẻ mặt kia rất rõ ràng tỏ ý: Không phải em nên nói có chuyện gì xảy ra rồi sao?

Tô Song Song nhìn thoáng qua cổ chân được bôi thuốc tốt, tiện thể đọc phúng điếu cho cái tất chân mười đồng tiền đã hy sinh lòng lầy của mình một chút.

Vừa nghĩ tới biểu ngữ treo lên chỗ mua tất chân: "Tay kéo vớ chân, bảo đảm làm cho người đàn ông của bạn đã ghiền!" Lập tức nổi da gà toàn thân.

Không nghĩ tới thật sự có thể diễn ra một màn tay kéo tất chân này, thật sự quá đáng sợ rồi!

"Việc ấy. . . Tôi bị người ta va vào, không cẩn thận bị trặc chân, cũng bất thành linh đụng phải anh trai tôi!"

Vừa nhắc tới Tần Dật Hiên, cả hai mắt Tô Song Song đều sáng lên, dù sao cũng là người thân thất lạc năm năm, hơn nữa còn là thân nhân duy nhất của Tô Song Song bây giờ, cô đương nhiên phấn khởi.

Nếu không phải lo lắng Tần Mặc nổi bão, chắc chắn Tô Song Song sẽ bật đèn nói chuyện với Tần Dật Hiên cả đêm.

"Anh ta là anh trai của em?" Tần Mặc thản nhiên hỏi một câu, tuy rằng giọng điệu này cực kỳ bình thản, bên trong cặp mắt đào hoa lại hoàn toàn không tin tưởng.

"Khi tôi năm tuổi ba mẹ tôi nhận nuôi một đứa bé là anh ấy, nói là con trai của bạn."

Vừa nhắc tới chuyện đã qua, bộ dạng Tô Song Song liền ỉu xiu, tuy rằng cô tỏ ra mình đã thoát khỏi bóng tối khi ba mẹ qua đời.

Thế nhưng chỉ có chính cô mới rõ, chỉ cần nhắc tới, trong lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu như cũ, dù trên mặt đang cười, lại vẫn không khống chế được mà đau lòng.

Tần Mặc vừa nhìn thấy dáng vẻ của Tô Song Song, cũng biết cô lại chìm vào trong cảm giác khó chịu khi mất đi cha mẹ, quá khứ anh không có cách nào thay đổi, thế nhưng anh muốn hiện tại và tương lai của Tô Song Song sẽ không có đau lòng cùng buồn bã.

Tần Mặc gật đầu, không nói đến Tần Dật Hiên nữa, thứ nhất là không muốn để Tô Song Song nghĩ tới, thứ hai là anh cũng không muốn nghe Tô Song Song nói bất kỳ chuyện gì có liên quan tới thằng nhãi sói con kia!

"Di động của em bị sao vậy?" Tần Mặc không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới, Tô Song Song cầm điện thoại của mình lên, trái tim đều đang chảy máu ah!

Vẻ mặt cô đau lòng nhìn điện thoại di động của mình, quả thật là. Muốn. Khóc không ra nước mắt, chiếc di động này cô mới dùng có vài ngày thôi mà! Lại bị phá hư, đây còn không phải muốn cô đau lòng mà chết hay sao?

"Tần Mặc, anh có thể bảo hành gì gì đó hay không, hẳn là chưa quá thời gian bảo hành, tôi đau lòng chết mất!"

Tần Mặc thấy đã thành công dời đi lực chú ý của Tô Song Song, vươn tay nhận lấy quá điện thoại di động, nhìn một chút, màn hình không bị vỡ, chẳng qua không có cách nào mở máy, xem ra bên trong có linh kiện nào bị hỏng rồi.

"Em ở nhà, anh mang đi sửa." Tần Mặc không muốn nghe thấy bất kỳ chuyện gì có liên quan đến Tần Dật Hiên từ trong miệng Tô Song Song, chỉ ít hôm nay không muốn tiếp tục nghe nữa.

Nhưng mà những việc này cứ như tảng đá lớn treo lơ lửng trên đầu anh, anh cần biết tất cả mọi chuyện dù lớn hay nhỏ.

Tần Mặc cầm di động của Tô Song Song đi ra ngoài, trước khi đi, quay đầu lại nhìn Tô Song Song: "Ngốc ở trong nhà."

Bốn chữ này, Tần Mặc nói vô cùng nghiêm túc, lộ ra khí tức lạnh như băng, Tô Song Song lập tức run lên, nuốt nước miếng một cái.

Không biết vì sao, cô có ảo giác, nếu như lát nữa cô dám ra ngoài chạy loạn, Tần Mặc nhất định sẽ tiêu diệt cô, sẽ giống như chiếc vớ trên đùi cô vậy, trực tiếp xé cô ra.

Tô Song Song thấy Tần Mặc còn chưa đi, vẫn đang nhìn mình, vội vàng dùng sức gật đầu một cái, lúc này Tần Mặc mới xoay người rời khỏi, còn cố ý khóa cửa lại.

Tô Song Song nhìn cánh cửa bị đóng chặt lại mà buồn rầu, chớp chớp con mắt, tại sao cô lại có ấn tượng không đúng, dường như khi nhắc tới Tần Dật Hiên, thái độ của Tần Mặc sẽ không vui chứ?

Hai người bọn họ không phải là anh em họ sao? Lập tức đầu của Tô Song Song lóe lên ánh sáng thần kỳ, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Bây giờ Tần Mặc nghèo túng sa sút, thế nhưng Tần Dật Hiên vẫn vẻ vang xinh đẹp như cũ, có thể thấy được quan hệ của Tần Mặc và Tần Dật Hiên hình như không được tốt!

Nghĩ đến đây, trái tim Tô Song Song lập tức trầm xuống đáy cốc, nếu như quan hệ của Tần Mặc và Tần Dật Hiên thật sự không được tốt, vậy cô phải làm sao?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Khó Xử Cả Đôi Đường*

* Gốc: lưỡng diện đô vi nan: hai bên đều khó xử

Vừa đi ra, Tần Mặc trực tiếp đi lên nóc, anh nhìn quanh, tìm vị trí có thể quan sát bốn phía, bấm điện thoại gọi cho Bạch Tiêu.

Hiện tại Tần Mặc sống nhờ trong nhà Tô Song Song, chuyện trong công ty tưởng chừng như mặc kệ, từ lúc Bạch Tiêu tung tin anh và Tần Mặc hoàn toàn cắt đứt quan hệ ra ngoài, quả thật là bị bao vây tứ phía, bận bịu tối mày tối mặt.

Lúc này vừa thấy Tần Mặc gọi điện thoại tới, vừa tiếp bấm nút nghe, ngay cả giả vờ anh cũng không thêm làm, trực tiếp nói: "Cậu đấy rốt cuộc tới lúc nào mới trở về? Ông đây không gượng nổi rồi!"

"Tần Dật Hiên là con nuôi của gia đình Tô Song Song." Tần Mặc vẫn như cũ không thêm để ý tới Bạch Tiêu đang lên cơn cuồng loạn, nói thẳng ra mục đích gọi điện thoại lần này.

Bạch Tiêu nguyên bản vẫn còn giương nanh múa vuốt muốn tìm Tần Mặc tính sổ, thế nhưng vừa nghe được tin tức bùng nổ đầy thú vị này, cả người đều ngây ngốc tại chỗ.

Một giây kế tiếp, Bạch Tiêu cẩn thận nhìn thoáng cửa sổ bên ngoài qua, lại xoay người vào phòng làm việc riêng của mình, đóng cửa lại, trực tiếp ngăn cách với bên ngoài, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Sau đó chợt nghe thấy Bạch Tiêu bắt đầu mặc sức bùng phát, hoàn toàn không tìm được chút dáng vẻ nào tương xứng với khuôn mặt của anh, vừa mở miệng giọng nói cũng run rẩy theo, nhưng không phải là căng thẳng mà là vì hưng phấn.

"Cái quái gì? Thăng nhãi sói con kia lại có thể là anh trai của cô nàng nhị manh hóa*? Ô ô! Tiểu Tần Tần, con đường theo đuổi vợ của cậu thật thú vị mà!"

*nhị manh hóa: ngây ngốc đáng yêu

Tần Mặc vừa nghe hai chữ anh trai liền cảm thấy phiền muộn trong lòng, anh vươn tay vuốt xuôi mái tóc mình, rũ lông mày xuống nhìn quang cảnh dưới lầu.

"Sao cậu không nói chuyện? Lễ nào bị tức tới mức ngất đi rồi? Được rồi, tình cảm của cô nàng ngốc ấy với con sói kia ra sao?"

Tinh thần hưng phấn trôi qua, Bạch Tiêu cũng thu liễm lại, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nếu như Tần Mặc không thể cưới Tô Song Song về được, vậy cậu ta vẫn phải vờ bị phá sản, tất cả công việc không phải đều giao cho anh làm hết?

Nghĩ đến đây, Bạch Tiêu lập tức nghiêm chỉnh lại, bắt đầu thực hiện chức trách của quân sư quạt mo, nghiêm túc tới nỗi khiến Tần Mặc hơi sững sờ.

"Tổng giám đốc Tần, có chỉ thị gì mới không, chỉ cần có thể giúp cho cậu theo đuổi được cô ngốc kia, dù là lên núi đao xuống biển lửa anh đều giúp cậu, nhưng mà nhất định phải nhanh nhanh tí đó!"

Tần Mặc nghe được cái chữ nhanh này, liền đoán được suy tính trong lòng Bạch Tiêu, thật sự trong lòng anh có nảy ra một ý nghĩ, chỉ là chợt

nghe được lời này của Bạch Tiêu, liền rất không muốn nói chuyện cùng anh ta.

Bạch Tiêu làm khuôn mặt nghiêm chỉnh một lúc lâu, trong lòng cực kỳ không thích ứng với vẻ ngoài này, có đôi khi Tần Mặc thực sự không thêm để ý tới anh, anh liền tức đến điên người.

"Anh đi hợp tác với Tần Dật Hiên." Tần Mặc nói xong, còn sợ Bạch Tiêu không rõ ý của mình, lại bổ sung một câu, "Tấn công vào tôi, để cho Song Song biết."

"Gì? A? A!" Đầu tiên Bạch Tiêu sửng sò, ngay sau đó đã hiểu mưu đồ của Tần Mặc, liền cảm thấy chỉ số tình cảm của Tần Mặc cũng không thấp!

Tần Mặc đây là muốn diễn vở kịch tình cảm khổ ải mà! Bị anh em tốt nhất của mình phản bội, sau đó người anh em của mình còn liên hợp với người khác, quay lại đánh mình.

Đến lúc đó cho dù tình cảm giữa Tô Song Song và Tần Dật Hiên có tốt lắm, cũng sẽ đồng tình Tần Mặc, chán ghét Tần Dật Hiên không buông tha người khác.

Càng nghĩ Bạch Tiêu cũng cảm thấy đó là một vở kịch tình cảm nha! Bây giờ anh ngược lại vô cùng tò mò, làm sao Tần Mặc có thể nghĩ ra chiêu trò ngoạn mục như vậy!

"Tiểu Tần Tần, từ khi nào mà cậu giỏi việc tình cảm tới như vậy rồi?" Vừa phân tích, Bạch Tiêu liền cảm thấy chỉ số tình cảm của Tần Mặc quả thật là bay lên theo cấp lũy thừa rồi. Quá không phù hợp với tình hình thực tế.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu hiểu ý của mình, anh liền muốn cúp điện thoại, chẳng qua suy nghĩ một chút, vẫn nói một câu: "Quyển sách kia của anh không tệ."

Bạch Tiêu vừa nghe thấy Tần Mặc thật sự dựa theo quyển sách mình đưa cho cậu ta làm việc, sợ đến nỗi trợn to hai mắt, nhất thời không nói nên lời.

Tần Mặc ngược lại có chút nghi ngờ, dựa theo Tính. Cách. Bạch Tiêu, nghe thấy anh xem sách của anh ta, nhất định sẽ lên máu chế nhạo, sao lại có thể yên tĩnh như vậy.

Nhưng thật ra là Bạch Tiêu bị dọa sợ, quyển sách kia chính là do bản thân anh nhàn rỗi không có việc gì làm viết chơi cho vui thôi!

Một hồi trước đó, vì muốn theo đuổi cô gái trong đội văn nghệ, anh mới bị bức ép sắp xếp nó lại thành một quyển sách, ngày đó thấy bộ dạng nghĩ mãi không ra của Tần Mặc, ý đồ xấu của anh lên nổi lên, liền tiện tay đưa quyển sách này cho cậu ta.

Dù sao Bạch Tiêu cũng không nghĩ tới, Tần Mặc lại có thể thật sự xem quyển sách này, hơn nữa còn dựa theo nó làm ra.

Chỉ số EQ của Tần Mặc tuy thấp, thế nhưng chỉ số IQ lại không như vậy, nhanh chóng nhận ra Bạch Tiêu có gì đó không đúng, hơn nữa chuyện này còn có liên quan tới quyển sách kia.

"Quyển sách kia là việc thế nào?" Tần Mặc vừa mở miệng, giọng điệu liền giảm xuống một phần, rõ ràng báo hiệu mưa gió. Sắp sửa. Đến.

Bạch Tiêu cũng biết tính tình Tần Mặc, trong lòng hiểu rõ nếu như nói ra cái gì không bình thường, sẽ bị Tần Mặc diệt thẳng tay, anh sợ tới nỗi câm nín, thoáng chốc điều chỉnh hô hấp của mình.

"Ha ha! Ha ha! Tiểu Tần Tần, cậu thật sự đã coi quyển sách kia! Tôi còn tưởng rằng. . ." Bạch Tiêu vừa khôi phục trạng thái bình thường, còn chưa nói hết, Tần Mặc liền thẳng tay tắt điện thoại.

Bạch Tiêu nghe âm thanh báo máy bên kia điện thoại, vươn tay vỗ vỗ ngực của mình, trong lòng may mắn, may mà Tần Mặc không nghe được sự khác thường của mình, tiếp theo liền nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Vừa nghĩ tới Tần Mặc cầm lấy quyển sách mình viết chơi, vẻ mặt nghiêm túc đọc qua, còn làm theo nó, anh lập tức cười ngã nghiêng.

Tần Mặc cúp điện thoại, lấy chiếc điện thoại Iphone không thể dùng được của Tô Song Song ở trong túi áo ra, định bụng đi tìm chỗ sửa điện thoại di động.

Tần Mặc nhìn điện thoại di động màu hồng phấn trên tay mình một chút, có chút lúng túng, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng gặp phải tình huống này. . .

Chờ đến khi Tần Mặc thật vất vả mới tìm được cửa hàng điện thoại Iphone, sửa tốt điện thoại di động của Tô Song Song, quay về trời đã chạng vạng tối.

Suy nghĩ một chút, Tần Mặc móc móc túi áo mình, vừa nhìn, chỉ còn lại không tới một trăm đồng, Tần Mặc nhú mày, trải qua chuyện Thẩm Ôn Uyển lần trước, anh không có ý nghĩ tiêu tiền tùy tiện, tránh Tô Song Song nổi lên nghi ngờ.

Chờ thêm một lát, Tần Mặc đứng phía ngoài khu phố bán đồ bình dân, lại càng cảm thấy khó khăn hơn, suy nghĩ một chút, anh lại gọi điện cho Bạch Tiêu.

"Tôi đang ở phía ngoài chợ bình dân, chỉ có tám mươi lăm đồng tiền, nên mua cái gì về?" Tần Mặc khẽ cau mày, quét mắt nhìn quán nhỏ màu sắc rực rỡ đang trước, có phần phiền não, anh không thích cảnh tranh cãi ầm ĩ.

Bên này Bạch Tiêu còn đang xử lý chuyện của công ty, căn bản không có thời gian đi tới đi lui ở ngoài nghiên cứu cơm tối như thường lệ, đang định gọi đồ ăn ở ngoài.

Nghe được nội dung cuộc gọi lần này của Tần Mặc, toàn thân anh cũng bắt đầu khẽ cười, lại không dám cười quá rõ ràng.

Thật ra dựa theo thân phận của Bạch Tiêu, anh cũng không thể nào qua chỗ đó, thế nhưng hồi trước từng theo đuổi một cô gái thích chơi đùa giở trò, được cô ấy dẫn đi hai lần.

Bạch Tiêu suy nghĩ một chút, bây giờ không phải lúc cười nhạo Tần Mặc, mà là giúp cậu ta nhanh chóng giải quyết vấn đề cá nhân, để cậu ta trở về công ty mới là việc quan trọng.

"Mua hai bát mì! Mì thịt bò, giờ này con gái muốn ăn vài thứ nóng hổi." Bạch Tiêu còn chưa kịp tranh công, thì Tần Mặc đã quyết đoán cúp điện thoại.

Bạch Tiêu nghe âm thanh bên kia điện thoại, căn răng nghiêng lợi, Tần Mặc này bản lĩnh qua sông đoạn cầu xem như càng ngày càng thuần thực!

Chờ khi Tần Mặc mang theo hai bát mì về tới nhà trọ, vừa mở cánh cửa, đã nhìn thấy Tô Song Song nằm lỳ ở trên giường, ngủ đến nỗi nước miếng cũng sắp chảy ra.

Tần Mặc cong môi, đặt đồ trên tay lên bàn, thật ra ngay thời điểm mở cửa ra, chỉ có Tần Mặc hiểu rõ tâm lý của mình, anh rất sợ cánh cửa kia vừa mở, Tô Song Song đã không có ở đây.

Tô Song Song cũng chưa thật sự ngủ, cửa vừa bị mở, cô liền tỉnh, nguyên vốn còn muốn giả bộ ngủ, thế nhưng một luồng hương vị theo tới, bụng liền bắt đầu kêu lên.

Tô Song Song bẹp bẹp miệng, lại lè lưỡi liếm môi của mình, lặng lẽ lộ ánh mắt trong mền ra, khi nhìn thấy hai bát mì nước nóng hôi hổi trên bàn, cô ngồi bật dậy.

Tóc Tô Song Song vì ngủ mà lộn xộn rối bời, mặt mũi cũng đỏ bừng, vô cùng đáng yêu, mạnh mẽ ngồi dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai bát mì, sáng lấp lánh, hệt như bé thú cưng nhỏ thấy đồ ăn ngon.

Tâm tình buồn bực của Tần Mặc dường như cũng được an ủi ổn định, anh vươn ngón tay thon dài khéo léo đến chỗ bàn, ngay sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn hai bát mì.

Tần Mặc cảm thấy Tô Song Song rất dễ nuôi, hơn nữa còn rất dễ thỏa mãn, chỉ một bát mì bình thường, đã có thể vui vẻ đến vậy, thấy cô cười vui vẻ, tâm tình Tần Mặc cũng tốt theo.

Khi Tô Song Song ăn mì, ánh mắt vẫn chuyển a chuyển, thật ra cô rất muốn hỏi tình cảm giữa Tần Mặc anh và Tần Dật Hiên như thế nào, nhưng vẫn không hỏi thành lời được.

Dĩ nhiên Tần Mặc cũng cảm giác được ánh mắt lưu luyến trên người mình của Tô Song Song, anh nhìn Tô Song Song ăn xong bát mì, húp sạch nước, hài lòng để đĩa xuống, anh cũng buông đĩa theo.

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song, vẻ mặt không chút biểu cảm hỏi: "Có cái gì muốn hỏi, nói đi."

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc lại có thể chủ động như vậy, có phần thụ sủng nhược kinh*, nhưng thật ra phần sủng ngược lại không thấy đâu, kinh lại có mảng mảng.

* phần thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều mà lo sợ.

Cô cúi đầu nhìn trước mặt mình một chút, lại nhìn Tần Mặc vừa chủ động mở miệng nói chuyện, luôn cảm thấy anh ta ân cần như vậy, có chút mùi vị phi gian tức đạo**!

**phi gian tức đạo: không phải kẻ gian trá cũng là phường trộm cắp. Đơn giản là có ý xấu.

"Không hỏi sau này đừng có hỏi lại." Hiện giờ chân Tô Song Song còn chưa được tốt lắm, cho nên việc ăn cơm dọn dẹp, đều là Tần Mặc làm hết, tuy rằng không quá thuần thực, thế nhưng chút việc bỏ đi này nọ, cũng làm không tới nỗi quá tệ.

Tần Mặc vừa đứng dậy, Tô Song Song liền vươn tay nắm lấy ống tay áo của anh, cẩn thận từng li từng tí một ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng long lanh lộ ra một chút ngượng ngùng.

"A Mặc, anh và anh trai tôi! Chính là em họ anh, quan hệ không tốt à?" Tô Song Song nói xong, còn thận trọng nhìn nét mặt Tần Mặc một cái, thấy gương mặt anh vẫn tẻ liệt như cũ, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc thấy rốt cuộc Tô Song Song cũng hỏi ra lời, anh ngồi trên ghế, gật đầu Tô Song Song vừa thấy quả nhiên giống những gì cô nghĩ, đáy lòng vốn đã ngã một nửa rốt cuộc cũng "Phù phù!" thoáng cái rơi xuống tận đáy cốc.

Cả người Tô Song Song đều ỉu xiu, trong lòng lộn tùng phèo, lời kể tiếp cũng không biết phải nói như thế nào nữa.

"Cậu ta vẫn luôn muốn róc một phần tài sản của tôi, quan hệ tôi với cậu ta. . . em cảm thấy có thể hòa hợp được sao?" Tần Mặc nói một câu như vậy, liếc mắt nhìn Tô Song Song sâu sắc.

Tô Song Song nghe được, mở to đôi mắt, trong nháy mắt đầu óc của cô liền mở rộng thái quá, lập tức dựa theo nội dung tình tiết máu chó trong

tiểu thuyết, xuôi theo đó vén lên tất cả những mối quan hệ nhân quả trong này.

Lẽ nào thật sự là anh trai cô tranh đoạt tài sản của Tần Mặc, cho nên hiện tại anh cô phong quang vô hạn, mà Tần Mặc tuyên bố phá sản!

"A. . . A Mặc. . . Anh như bây giờ, không phải là. . ." Tô Song Song đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, một bộ kinh ngạc.

Tần Mặc không nói thêm gì, chỉ gật đầu, "Rầm!" Một tiếng, nỗi lòng của Tô Song Song trong nháy mắt ngã từ đáy cốc xuống thẳng mười tám tầng địa ngục.

Tô Song Song thấy dáng vẻ Tần Mặc không giống như đang đùa giỡn, lại nói Tần Mặc cũng không đùa giỡn bao giờ! Tô Song Song vội vàng rủ mi mắt xuống, ánh mắt lập loè mù mịt, trái tim lộn xộn rối bời, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Tần Mặc vẫn luôn nhìn chăm chú Tô Song Song, đột nhiên cô đứng bật dậy, sau đó xoay người gục lên trên giường, ôm chần trùm đầu mình lại, khe khẽ nói: "Tôi nằm một lúc. . . Nằm một chốc. . ."

Vừa lúc đó, điện thoại đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, Tô Song Song quăn đầu, cầm điện thoại lên nhìn qua, ngực liền run lên, vội vàng cầm lấy danh thiếp đặt ở đầu giường dò dãy số, quả thật là điện thoại của Tần Dật Hiên!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 195+115: Ai Có Bản Lĩnh Hơn

"Hai con cọp, hai con cọp. . ." Tiếng chuông liên tục vang lên, Tô Song Song nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, bồn thần, không biết có nên nhận hay không.

Tần Mặc tựa vào vách cửa kính bên cạnh toilet, nhìn Tô Song Song, vẻ mặt không có gì đặc biệt, thế nhưng Tô Song Song vẫn cảm giác có một luồng áp lực vô hình đang kéo tới.

Cô suy nghĩ một chốc, nếu không nghe điện thoại vậy ngược lại càng tỏ vẻ mình không được tự nhiên, cô nhăn mi liếc mắt nhìn Tần Mặc, thản nhiên nhận cuộc gọi.

"Song Song, đang làm gì vậy?" Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói pha chút ý cười của Tần Dật Hiên, vừa nói xong anh đã không nhin được mà ho nhẹ vài tiếng.

Đã lâu lắm rồi Tô Song Song chưa cảm nhận được sự quan tâm mà người thân dành cho mình, vừa nghe Tần Dật Hiên nói, liền cười híp mắt, chỉ có điều cô cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc vẫn luôn đặt vào mình, xoẹt xoẹt, rất không dễ chịu.

Tô Song Song dứt khoát quăn chân lại vùi mình trên giường, nấu cháo điện thoại với Tần Dật Hiên: "Anh, em đang định đi ngủ, anh đang làm gì?"

"Anh cũng chuẩn bị đi ngủ." Tần Dật Hiên đứng trước cửa sổ sát sàn, nhẹ nhàng lắc ly rượu đỏ trong tay mình, nói xong, anh yên lặng, quay đầu nhìn sang bên trái bức tường.

Ở đó treo hình Tô Song Song được chụp vào lúc cô mười lăm tuổi, trong hình Tô Song Song cười tới mi mắt cong cong, vô cùng ngọt ngào.

Bức hình được phóng to đặt vào khung kính, treo đối diện giường anh, vị trí này, mỗi ngày khi mở mắt ra, nhắm mắt lại đều có thể nhìn thấy cô trước tiên.

Dẫu sao hai người đã không sống chung với nhau năm năm rồi, vừa mở màn, có quá nhiều lời muốn nói, lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đột nhiên yên lặng, Tô Song Song cũng không thấy lúng túng, chỉ là không tìm được câu nào để mở miệng, cứ thế cô núp trong chăn, cười híp mắt nghe tiếng hít thở qua giọng nói của Tần Dật Hiên.

Lòng Tô Song Song ngọt như mật, vì cô biết mình lại có người thân, ngày lễ ngày tết sau này, cũng có thể có cú điện thoại hỏi thăm sức khỏe của người thân.

"Cô bé ngốc, chân em có tốt hơn chút nào không?" Tần Dật Hiên nói trước, giọng nói trong trẻo nhàn nhạt nghe như không có nhiều tình cảm, lại không che giấu được sự lo lắng trong lời nói.

Tô Song Song vô thức động động chân của mình, thật ra thì vẫn rất đau, chẳng qua cô không muốn làm Tần Dật Hiên lo lắng, cười tí mắt nói: "Không đau."

Tần Mặc vẫn như cũ tựa vào cửa kính nhìn Tô Song Song uốn éo đủ kiểu trong chăn, cho dù không thấy mặt cô, nhưng Tần Mặc cũng có thể tưởng tượng ra nhất định cô đang cười tới nổi mắt mũi cong vòng rồi.

Lửa giận hừng hực bốc cháy trong nháy mắt, cặp mắt đào hoa trong trẻo lạnh lùng của Tần Mặc cũng theo đó đỏ lên.

Chờ một lúc lâu, Tần Mặc thấy Tô Song Song vẫn đang nói chuyện điện thoại không chui ra khỏi chăn, vẻ mặt lại càng khó coi, anh đứng lên, đi vài bước, túm lấy cái chăn Tô Song Song đang quấn lấy, dùng sức hất lên.

"Vù vù" một tiếng, đột nhiên có ánh sáng chiếu vào làm Tô Song Song vô thức nheo mắt lại, không khí mát mẻ tràn vào, Tô Song Song giật giật cái mũi nhỏ, dùng sức hít thở hít thở.

"Cô không sợ nghẹt thở chết à?" Giọng của Tần Mặc không lớn, thế nhưng trong lòng anh tự rõ, nhất định Tần Dật Hiên ở đầu bên kia có thể nghe được.

Đến khi Tô Song Song lấy lại tinh thần, trong tiềm thức muốn giật chăn lại, thế nhưng nó lại bị Tần Mặc quăng lên giường của anh, Tô Song Song hơi giận, làm gì mà gọi điện thoại một chút cũng không cho cô yên.

"Anh làm gì thế! Không nhìn thấy tôi đang gọi điện à?" Tô Song Song bị Tần Mặc chọc giận, quên mất mình còn đang nói chuyện điện thoại với Tần Dật Hiên.

"Nếu cô sợ tôi nghe, vậy vào toilet mà gọi, chui vào chăn trùm cho kín, ngạt thở chết, mắc công tôi lại phải nhặt xác."

Tần Mặc rũ mi xuống, trông cứ như đang xem thường nhìn Tô Song Song, thật ra dư quang nơi khóe mắt vẫn luôn phiêu đảng tới chiếc điện thoại trong tay Tô Song Song, nhìn màn hình biểu thị đang trò chuyện, vẻ lo lắng vừa rồi lập tức tiêu tán không ít.

"!" Thực sự là đã lâu lắm rồi Tô Song Song không nghe Tần Mặc nói mấy lời độc miệng như này, nhay nháy mắt, trong lúc nhất thời không nghĩ tới phản bác lại, cô há miệng, cắn răng, định không tính toán với tiểu cầm thú, bằng không sẽ lộ vẻ cô LOW rồi.

Lúc này Tần Mặc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Tô Song Song, vẻ mặt lạnh nhạt, Tô Song Song trông thấy lại càng tức hơn, cô tức nhất là lúc tiểu cầm thú làm ra việc không bằng cầm thú, lại cứ tỏ vẻ ta đây không làm gì sai.

Đối với kiểu tư duy khác người này của tiểu cầm thú, cho dù Tô Song Song nổi giận cũng chỉ là đàn gảy tai trâu, bởi vì trong ý thức của Tần Mặc, anh hoàn toàn không cảm giác được lời nói của mình giống rắn độc cỡ nào, mà ngược lại chỉ thấy mình đang ăn ngay nói thật.

Anh không biết, kiểu nói thật này, ngược lại có lực sát thương trâu bò nhất, cực tốt để giết người trong vô hình.

Hai người đối mặt nhau, không ai chịu nhường ai, căn phòng cũng trở nên yên tĩnh.

"Song Song?" Giọng nói của Tần Dật Hiên truyền ra từ điện thoại, lúc này Tô Song Song mới nhớ ra, cô còn đang nói chuyện điện thoại với Tần Dật Hiên, lập tức cuống cả lên.

Tô Song Song cầm điện thoại lên, nhìn Tần Mặc nhìn đứng đối diện, lại nhìn điện thoại trong tay, không thể trì hoãn thêm nữa, cười khan nói: "Ha, Tần Mặc mới vừa tới. . .sửa cửa. . ."

Nói xong Tô Song Song tự giận mình luôn, giờ này đã khuya rồi, còn nói Tần Mặc đến sửa cửa, thật đúng là lời bịa đặt giấu đầu lòi đuôi.

Đầu bên kia điện thoại bàn tay đang đang đưa ly rượu đỏ của Tần Dật Hiên ngừng lại trong nháy mắt, ngay sau đó tay phải anh dùng sức, ly rượu đỏ trong tay tức thời vỡ nát, mảnh thủy tinh sắc bén đâm vào tay, anh lại không thấy đau nhức.

Tần Dật Hiên vẫn cười như cũ, giọng nói vẫn mang theo cưng chiều vui vẻ: "Thật sao? Trời cũng tối rồi, Song Song, không có chuyện gì thì để anh

họ trở về đi thôi."

Gương mặt Tô Song Song đỏ bừng, không nghĩ tới mới vừa cùng gặp lại anh trai, mình đã phải nói dối hết lần này tới lần khác, cô ngẩng đầu trừng Tần Mặc liếc xéo cái kẻ gây chuyện này, ghét bỏ phất phất tay, "Đúng vậy! Anh Tần Mặc, anh mau về đi!"

Tần Mặc nghe được, liếc mắt một cái, vô cùng sắc bén, Tô Song Song là người ăn mềm sợ cứng thấy vậy liền không dám nói nữa, nhìn Tần Mặc cười lấy lòng, ngay sau đó xoay người đưa lưng về phía Tần Mặc, tiếp tục nói chuyện điện thoại với Tần Dật Hiên.

Ở bên này, tay của Tần Dật Hiên run lên, nhìn máu đỏ tươi lẫn vào rượu đỏ chảy xuống, nhiễm đỏ ống tay áo sơ mi trắng của mình, mà thờ ơ, trong mi mắt hẹp dài hiện lên chút tơ máu.

"Quan hệ của em và anh họ rất tốt?" Giống như vô tình Tần Dật Hiên hỏi một câu, giọng nói mềm nhẹ, lọt vào tai Tô Song Song, không có một xú cảm giác cường thế nào, mà hết sức dễ chịu.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, len lén ngoảnh đầu lại nhìn Tần Mặc, thấy anh vẫn như cũ mặt lạnh nhìn mình, hếch hếch mũi, làm mặt quỷ với anh.

Trong nháy mắt đã quay đầu lại, Tô Song Song lại cười híp mắt, hừm quan hệ giữa cô và Tần Mặc hẳn là đồng cam cộng khổ nhỉ, nghĩ đến đây, cô khề ừ.

"Tính tình anh họ rất lạnh nhạt, anh vẫn lo anh ấy sẽ quá cô độc, lúc này có cô bé ngốc nghịch ngợm của anh làm hàng xóm với anh ấy, anh cũng yên tâm."

Giọng của Tần Dật Hiên càng mềm nhẹ thêm, Tô Song Song nghe được, có chút nghi ngờ, dựa theo lời Tần Mặc nói, quan hệ của anh cô và Tần

Mặc phải như nước với lửa chứ nhỉ, thế nhưng nghe anh trai mình nói, sao lại có cảm giác có gì đó sai sai kia chứ?

"Anh ơi, quan hệ của anh và Tần Mặc tốt lắm sao?" Tô Song Song đổi cách nói, chẳng qua cô sợ Tần Mặc nghe được, cố ý hạ thấp giọng.

Lỗ tai của Tần Mặc thính vô cùng, đương nhiên nghe thấy câu hỏi của Tô Song Song, anh hơi nhăn mày, thế này là Tô Song Song đang nghi ngờ lời mình nói sao?

Đối với thực tế việc Tần Dật Hiên chiếm vị trí quan trọng như thế trong lòng Tô Song Song, anh bắt đầu thấy bất ngờ.

Chỉ là dựa theo EQ của Tần Mặc, ngoại trừ phương pháp đàn áp, trắng trợn cướp đoạt độc tài ra, tạm thời anh còn chưa nghĩ là cách nào tốt, có thể khiến Tô Song Song cách xa Tần Dật Hiên một chút.

Tần Mặc vô thức quay đầu liếc mắt nhìn ngăn kéo mình đã khóa, mấy lần gần đây biện pháp của cái này coi như có hiệu quả, Tần Mặc cảm thấy quyền 《Kế trong kế yêu nhau》 mà Bạch Tiêu đưa mình vẫn rất đáng tin.

Tần Mặc nghĩ tối hôm nay thừa dịp Tô Song Song ngủ, anh cần phải xem xét tìm xem có biện pháp nào có thể giết chết tình địch của mình ngay tức khắc không.

"Anh và anh họ, ừm?" Dường như Tần Dật Hiên đang sa vào tình trạng khó xử, dừng lại than nhẹ một tiếng.

Ngay sau đó anh chậm rãi nói: "Hình như anh họ không thích anh cho lắm, dẫu sao lúc anh quay về nhà họ Tần, cũng có uy hiếp rất lớn đối với số tài sản mà anh ấy sẽ được kế thừa, chẳng qua anh rất tôn sùng anh họ, mà sao vậy? Bé ngốc?"

Tần Dật Hiên chỉ nói qua loa bình thường, chẳng qua lời nói càng bình thường thế này, lại càng có hiệu quả, anh hiểu rất rõ tính cách của Tô Song Song, biết thừa từ nhỏ cô đã có sở thích tưởng tượng loạn xạ.

Một câu nói này cư xử vừa khéo, có thể dẫn trí tưởng tượng vô tận của Tô Song Song ra, dựa theo tính cách trầm lặng của Tần Mặc, tuyệt đối sẽ không giải thích hay nói gì.

Nghĩ đến đây, Tần Dật Hiên nhếch môi, trong mắt đầy vẻ do tình thế bất buộc, một giây kế tiếp anh giơ tay lên, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm vết máu trên tay mình.

"Ồ!" Quả thực ở bên này Tô Song Song lại iu xiu rồi, cô muốn tin tưởng Tần Mặc, thế nhưng người kia chính là anh trai sống với cô từ nhỏ, Tô Song Song cảm thấy anh hoàn toàn không có lí do gì để lừa mình.

Trong chớp nhoáng, Tô Song Song thấy thật khó xử, rốt cuộc là Tần Mặc nói thật, hay lời Tần Dật Hiên nói mới là thật, làm cô khó phân biệt thật giả quá rồi.

"Bé ngốc, ngủ sớm đi, mai gặp." Đương nhiên Tần Dật Hiên nghe ra Tô Song Song đã trở nên yên lặng, anh biết bây giờ cần tạo cho Tô Song Song một không gian tưởng tượng, cho cô nhóc thỏa sức động não thái quá.

"Ồ! Được, anh, mai gặp nha." Nói xong Tô Song Song cúp điện thoại, vẫn đưa lưng về phía Tần Mặc, hơi cong người, một bộ mày ủ mặt chau.

Tần Mặc đợi một hồi, thấy Tô Song Song cứ ngồi im không nhúc nhích, giống như bị đá kích tới hóa đá.

Chút kiên nhẫn cuối cùng của anh cũng bị hao hết, trực tiếp đi tới bên giường, hai tay nắm lấy vai Tô Song Song, quay ngược cô lại, tỏ ra rất không kiên nhẫn hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

Đừng thấy quái lạ sao thái độ Tần Mặc không được tốt, Tô Song Song quăng anh ra một bên mà nói chuyện với Tần Dật Hiên, anh còn chưa hết tức nè, cần được vượt lòng ngay.

Thế nhưng Tô Song Song chẳng những không vượt trôi cục tức của Tần Mặc như những ngày bình thường trước kia, mà còn không trả lời anh, Tần Mặc có thể nhẫn nhịn tính tình mà nói chuyện nhẹ nhàng với cô, coi như có tiến bộ rất lớn rồi.

Đại náo Tô Song Song rối loạn, ngửa ra sau vờ như ăn vạ, bắt đầu giả chết: "Đi qua đi lại một ngày, tôi mệt quá, ngủ trước ha."

Nói xong, Tô Song Song cầm lấy cái chăn bị Tần Mặc ném trên giường của anh, lăn này lăn này lăn về giường mình, sau đó quần tròn một cục, tiến hành giả chết tới cùng.

Tần Mặc đứng bên giường, nhìn mấy lần, thấy Tô Song Song không tính nói gì, anh cũng không muốn ép buộc cô.

Chờ thêm một lúc, Tần Mặc thấy Tô Song Song không có ý muốn đứng lên, anh ngồi lên ghế, mở khóa mật mã, lấy quyển 《Kế trong kế yêu nhau》 ra bắt đầu nghiên cứu.

Tần Mặc đọc quá nhập tâm, đợi tới khi Tô Song Song đi tới sát cạnh mình, Tần Mặc mới kịp phản ứng, mạnh mẽ đóng quyển sách trên tay lại.

Vốn Tô Song Song chỉ hơi hiếu kỳ, là loại manga nào mà có thể làm cho Tần Mặc đọc mấy ngày nay lại vẫn xem thêm nữa, khi đi ngang qua cô thoáng nhìn vào, không nghĩ tới Tần Mặc lại có thể khép sách lại hừm rất đáng nghi!

Từ một chút ban đầu lúc này sự tò mò của Tô Song Song nhất thời bị kéo vùng lên, cô xích tới, ánh mắt không có ý tốt nhìn quyển sách bị Tần Mặc gấp lại cứng ngắc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 196+116: Dạy Tôi Làm Thế Nào Để Làm Được

Edit + beta: Linxu

"Sao đột nhiên lại tỉnh dậy?" Tần Mặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười hai giờ rồi, lúc nói chuyện anh vẫn rất tự nhiên đặt quyển sách trong tay vào ngăn kéo.

Tần Mặc vừa mở miệng, Tô Song Song liền cảm thấy càng lúc lại càng không thích hợp, bình thường Tần Mặc là loại người có thể không nói lời nào sẽ không mở miệng, đơn giản là tiếc chữ như vàng, hôm nay nhìn trộm loại sách quý dị này không nói, hãy còn chủ động mở miệng, thật sự quá kỳ quái.

Chuyện có bất thường tất có quỷ, Tô Song Song tức khắc lên tinh thần, cô tiến tới, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngăn kéo của Tần Mặc, nở nụ cười tinh quái, cực kỳ bỉ ổi.

"A Mặc, anh đang xem sách gì vậy?" Tuy rằng ngoài miệng Tô Song Song chưa nói, thế nhưng bộ dáng kia, rõ ràng đang nói, có phải anh đang coi thể loại sách không lành mạnh* hay không?

*gốc: tiểu hoàng thư: văn hóa phẩm đồi trụy, sách báo có nội dung không lành mạnh, một số loại mạnh hơn thì có thể gọi là sách khiêu dâm. (theo bạn hiểu là thế :D.)

Đương nhiên Tần Mặc không biết Tô Song Song đã nghĩ đi xa lệch thái quá như vậy, anh tăng độ sáng của chiếc đèn bàn lên, lúc này mới quay đầu

lại nhìn Tô Song Song, ánh mắt của cô sáng long lanh, lập tức Tần Mặc cảm thấy không tốt lắm.

"Manga." Lời ít mà ý nhiều, rất phù hợp với tính cách của Tần Mặc.

Tô Song Song thu hồi ánh mắt đang nhìn ngẩn kéo, nhìn về phía Tần Mặc, nụ cười lại càng bi ối hơn, cô xoa xoa tay, một bộ bà ngoại sói, cười tới nỗi cả người Tần Mặc đều cảm thấy không được hay ho.

"A Mặc, anh đừng giả bộ ra vẻ nữa, tôi biết hết rồi!" Nói xong, ánh mắt Tô Song Song liếc liếc nhìn ngẩn kéo bị Tần Mặc đóng chặt cứng lại kia.

"!" Tần Mặc liền hết hồn, ngay sau đó nhú mày theo thói quen, "Em biết mặt mã?"

"Không biết." Tô Song Song vừa thấy cái phản ứng này của Tần Mặc, lập tức xác định được suy nghĩ trong lòng mình là đúng, nhất định sách trong ngăn kéo này có gì đó quái lạ.

"Vậy sao em thấy được." Tần Mặc hơi khó hiểu, nhú mày, luôn cảm thấy Tô Song Song đang tung lưới chờ mình nói ra câu này, thế nhưng nghĩ lại, chỉ số thông minh của Tô Song Song còn chưa cao như vậy, hẳn là không thể nghĩ ra mưu kế này.

"Một người đàn ông, hơn nửa đêm không ngủ được, trốn dưới đèn bàn xem manga, A Mặc, anh nói người đó có thể xem loại manga gì nữa chứ?" Tô Song Song nói xong liền quét mắt đánh giá Tần Mặc từ trên xuống dưới, một bộ anh như vậy cũng là chuyện bình thường con người cả mà, không cần tỏ vẻ vờ vĩnh như vậy.

Chẳng qua ánh mắt của Tô Song Song thật sự là quá bi ối, vô cùng có thần nhìn Tần Mặc 囧囧, thật vất vả Tô Song Song mới có thể chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến với tiểu cầm thú, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Hơn nữa không biết có phải là do ánh sáng của đèn bàn quá ấm áp hay không, lần đầu tiên trong đời Tô Song Song thấy gò má của Tần Mặc rõ ràng hơi phồng hồng lên, nhất thời Tô Song Song như uống phải thuốc lắc**, hưng phấn vô cùng.

**Gốc: đánh huyết gà: uống máu gà, dạng như con gà chọi hăng máu thích đá bầy.

Vươn tay vỗ vỗ vai Tần Mặc, Tô Song Song tỏ vẻ lời nói ý vị sâu xa kì thực lại đang ghen cười ghen tới không chịu nổi mà nói: "Anh yên tâm, anh như thế này là chuyện thường tình, hai ta quen biết như vậy, tôi sẽ không cười nhạo anh!"

Tô Song Song chính là công khai cười vào mặt Tần Mặc, nhìn gương mặt kinh ngạc của anh, cô thật không nhịn nổi nữa, lại sợ cười ngay trước mặt Tần Mặc, mình sẽ bị chết vô cùng thê thảm, vội vàng ôm bụng muốn chạy ra ngoài.

Thế nhưng cô mới nhắc chân định đi, thì Tần Mặc đã vươn tay nắm lấy cánh tay của cô, bàn tay lạnh lạnh của Tần Mặc chạm vào cánh tay Tô Song Song, Tô Song Song liền giật mình một cái.

Một nửa là vì đột nhiên có cảm giác mát mẻ, một nửa kia là vì Tô Song Song đã dự chi trước do mình tự đắc hăng hái quá, chọc giận tiểu cầm thú!

Chờ một lúc, Tần Mặc không nói gì, Tô Song Song lại có cảm giác không chịu đựng được nữa rồi, đây tuyệt đối là hành hạ tinh thần người khác mà!

Tô Song Song chậm rãi xoay người lại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Tần Mặc đang nhìn mình chăm chăm, đương nhiên từ gương mặt tê liệt của Tần Mặc Tô Song Song có nhìn mãi kiếp cũng không nhìn được gì, thế nhưng lúc này người bị nhìn đến nổi da gà đã đổi thành cô.

Chờ một hồi nữa, Tần Mặc vẫn im lặng không nói, thật ra Tần Mặc không hề có ý gì khác, anh chỉ đang suy tư, Tô Song Song nói biết anh nhìn cái gì là cái gì chứ, là thật sự đã biết rồi hay chỉ là giả vờ.

Tô Song Song lại cho rằng Tần Mặc làm thế này là muốn thực hành chiến tích giày vò tinh thần của cô, hai người nhìn nhau một lúc lâu, Tô Song Song thua trận.

Cô bắt đầu phô trương thanh thế hét lên: "Có gì đâu! Không phải chỉ là tiểu Hoàng thư* thôi sao! Tôi còn ngắm mỹ nam nữa đây này! Anh không cần xấu hổ, cũng không có gì phải xấu hổ! Nếu không hiểu thì cứ hỏi chị đây, chị sẽ giúp! Và lại đàn ông bình thường ai cũng có chuyện này. . ."

*Tiểu hoàng thư: là loại sách văn hóa phẩm không lành mạnh, dạng như sách XXOO chẳng hạn. Và ở đây tiểu cảm thú đang đọc manga, là sách XXOO có tranh đầy bà con à.

Tần Mặc nghe thế chột đứng bật dậy, Tần Mặc cao hơn Tô Song Song một cái đầu, đột nhiên đứng lên làm Tô Song Song giật nảy mình.

Tô Song Song lập tức có cảm giác mình nói hơi bị nhiều, vươn tay che cái miệng nhỏ của mình lại, ngửa đầu nhìn Tần Mặc cười lấy lòng.

Ngay sau đó cô vô thức lui về sau một bước, nhưng mà cánh tay còn bị Tần Mặc nắm lấy, căn bản là không nhúc nhích được.

Đột nhiên cánh tay Tần Mặc hơi dùng sức, trực tiếp kéo vào Tô Song Song vào ngực mình, tay anh nhẹ nhàng nắm lấy cằm nhỏ của Tô Song Song, buộc cô phải nhìn mình.

Tô Song Song ngây ngốc bị nhốt vào lòng, con ngươi co rút lại, ánh mắt tròn tròn nhìn chăm chăm Tần Mặc, không biết anh đang muốn gì.

Chợt Tần Mặc cúi đầu, môi mỏng dán lên lỗ tai bị ngọn đèn chiếu vào gần như trong suốt của Tô Song Song, nhẹ giọng nói: "Trong sách XX có gì?"

Giọng nói của Tần Mặc rất bình tĩnh, lạnh lùng, nói xong, anh lại ngẩng đầu lên, tỏ vẻ tôi đang chờ em giải thích, Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, vẫn chưa hồi phục tinh thần từ cảm giác khiếp sợ vừa rồi.

Lời này của Tần Mặc là có ý gì? Nghĩ đến đây, Tô Song Song vội vàng quét trên dưới Tần Mặc một vòng, đầu gối trước kia anh cũng là một tổng giám đốc mà, coi như giữ mình trong sạch, sinh hoạt cá nhân không thối nát, nhưng cũng không thể thuần khiết đến thế này chứ?

Nghĩ đến đây chính Tô Song Song cũng không chú ý tới, ngoài kinh ngạc, bản thân mình còn có chút vui vẻ nữa, cô mím môi, che giấu vui vẻ nơi khóe miệng, ngôn từ chính nghĩa nói: "Tự mình lên baidu tìm đi."

"Tôi muốn xin em chỉ bảo, trong đó có những gì?" Tần Mặc vẫn không buông Tô Song Song ra, cúi đầu nhìn sâu vào cô, trong con người đen nhánh điểm chút ánh sáng xanh lam phản chiếu hình ảnh Tô Song Song, tạo cho Tô Song Song chút ảo giác, anh vừa chuyên chú lại vừa thâm tình.

Thanh âm khàn khàn hơi đê thấp, trầm thấp mà gợi cảm, trong nháy mắt lòng của Tô Song Song như đã bị hòa tan, giọng nói của Tần Mặc tựa hồ có ma lực, làm cho cô không cách nào phản bác.

Hơn nữa Tô Song Song phát hiện mình đã tự đào một cái hố, sau đó mình còn tự nhảy vào, nằm ở trong đó còn thuận tiện la hét, chôn tôi đi mau chôn tôi đi!

Biết vậy cô đã chẳng làm, sao lại huênh hoang nói ra rồi giờ bị xin chỉ bảo.

"Cái kia. . . Chính là có hôn nhẹ. . ." Gương mặt Tô Song Song đỏ lên, cảm giác tuyệt đối là đầu mình đã bị lừa dối, thế mà lại thảo luận về tiểu Hoàng thư với Tần Mặc thật.

"Giống như vậy?" Tần Mặc nói xong, trực tiếp cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đỏ mọng của Tô Song Song, hết như chuồn chuồn lướt nước. (hôn phớt)

Nếu không phải nơi cánh mũi vẫn còn lưu lại mùi vị của Tần Mặc, Tô Song Song đã cho là mình háo sắc quá mức rồi, tới nỗi xuất hiện cả ảo giác.

"Còn có cái gì?" Nói xong, Tần Mặc dùng đôi mắt kia nhìn chăm chú vào Tô Song Song, dáng vẻ bình tĩnh trong sáng thế này, thật giống như việc vừa rồi anh làm không phải là hôn trộm, mà là quang minh chính đại nghiên cứu vấn đề học thuật.

Cho dù Tô Song Song có muốn lên án anh, mắng anh giở trò lừa dối, nhưng nhìn vào mắt anh, lại cảm thấy có phải mình đang suy nghĩ nhiều quá không!

"Hả?" Tần Mặc thấy Tô Song Song không nói gì, khẽ hỏi một tiếng, âm cuối hơi nâng lên, lộ ra sự quyến rũ khôn tả.

Trái tim nhỏ của Tô Song Song lập tức run rẩy theo, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, một luồng cảm giác tê dại trực tiếp chà xát từ xương cùng*** đến đỉnh đầu cả người đều mềm nhũn rồi.

***Xương cùng: hay còn gọi là xương đuôi/xương cụt, sau khi con người tiến hóa từ vượn cổ thành người hiện đại thì không còn đuôi, mà chỉ còn một khớp xương nhỏ, biểu thị cho sự tiến hóa. Ai muốn biết tra gg hoặc sách sinh học bài cơ thể người.

Cô nhìn Tần Mặc đối diện đang dùng vẻ mặt cấm dục hỏi ra những lời hạ lưu như vậy, trái tim lại run rẩy, đau thương suy nghĩ: ham muốn tò mò của

anh mạnh mẽ như vậy thật sự sẽ tốt chứ?

"Ôm một cái. . ." Chẳng biết tại sao Tô Song Song lại phun ra hai chữ, vừa nói ra khỏi miệng, liền cảm giác có chỗ không đúng, sao cứ như mình đang đòi được ôm vậy.

Cô còn chưa phản ứng kịp, thì Tần Mặc đã vô cùng "Nghe lời" ôm Tô Song Song vào ngực, anh cúi đầu xuống, áp vào gáy Tô Song Song.

Tần Mặc vừa quay đầu đôi môi mỏng liền lướt qua tai Tô Song Song, hai tai Tô Song Song sớm đã hồng thấu lên, cảm giác được vật ấm áp đụng vào tai mình, tai nhỏ liền run lên.

"Làm. . . Làm gì. . ." Tô Song Song vừa mở miệng, giọng nói cũng theo đó run lên, hôm nay tiểu cảm thú thật sự quá không bình thường! Khiến cho tim gan của cô đều run rẩy theo ah!

"Còn có cái gì?" Môi mỏng của Tần Mặc nhẹ nhàng chạm vào tai nhỏ của Tô Song Song, hơi thở ấm áp phả ra, một luồng khí nóng hồi phun vào trong tai Tô Song Song.

Tô Song Song giật mình một cái, cảm giác rã rời kia càng thêm mạnh mẽ, hai chân cô hơi hơi run lên, đôi tay nhỏ bé dùng sức nắm vạt áo trước bộ ngực Tần Mặc.

"Hả? Còn có cái gì, nói cho anh biết. . ." Tần Mặc hệt như yêu nghiệt cúi người xuống, dùng khuôn mặt cấm dục kia nói ra mấy lời không biết xấu hổ, suýt nữa đã giày vò Tô Song Song điên lên.

Tô Song Song mơ mơ màng màng, lượn quanh cánh mũi tất cả đều là mùi vị của Tần Mặc, cô cắn môi, cảm giác môi mỏng của anh vẫn như có như không lướt qua tai mình, khiến cả người cô nhẹ run lên.

"Ừm?" nhẹ nhàng ừm một tiếng, toàn thân Tô Song Song run lên mạnh mẽ, cô nhắm mắt lại giận mình mà rống lên: "Còn có việc ấy. . . Việc ấy. . . ấy ấy. . ."

Nói xong gương mặt Tô Song Song đỏ lựng, sau đó đẩy Tần Mặc ra, thế nhưng cơ thể mới tách khỏi Tần Mặc, thì đã bị anh vươn tay kéo mạnh vào ngực.

Tô Song Song chỉ thấy trời đất quay cuồng một trận, đột nhiên mình ngã lên giường mềm, cô lập tức mở hai mắt ra, lại thấy Tần Mặc đang nằm trên người, cúi đầu nhìn sâu vào mắt mình.

Lúc này Tô Song Song thật sự trợn mắt há mồm, vừa nghĩ tới việc mới vừa rồi Tần Mặc còn tự thân ra trận nghiệm chứng, trong nháy mắt đã bị dọa tới nỗi ôm hai tay trước ngực, một bộ anh mà tới là tôi sẽ liều mạng với anh.

"Anh. . . Anh đừng tới đây! Tôi. . ." Tô Song Song lắp ba lắp bắp, cấp tốc phân tích thực lực hai bên địch ta, đột nhiên phát hiện mình không đỡ nổi một đòn, lại càng luống cuống.

Đầu của Tần Mặc dần dần hạ thấp xuống, Tô Song Song sợ đến nỗi lập tức nhắm mắt lại, thân thể cũng run rẩy, tuyệt đối không phải vì hưng phấn mà là cô đang sợ.

Tần Mặc cúi đầu nhìn bộ dạng sợ đến nỗi hồn sắp bay khỏi xác của Tô Song Song, anh thở dài trong im lặng, dứt khoát xoay người, nằm trên giường của mình, sau đó lại trở mình, lấy chăn, đi ngủ.

Anh không vội, anh sẽ chậm rãi chờ, chờ cho tới một ngày nào đó, cho dù chỉ có thể chiếm giữ thân thể của Tô Song Song, anh cũng sẽ khiến cô không thể rời khỏi chính mình dù chỉ một chút!

Tô Song Song sợ đến thiếu chút nữa đã hét lên, thế nhưng một lát sau vẫn không cảm giác có chuyện kỳ lạ gì xảy ra, cô cẩn thận từng chút một hí hai mắt ra thành một đường chỉ tí ti, thấy bên trên đã không còn bóng dáng của Tần Mặc nữa.

Tô Song Song vội vàng quay đầu nhìn, thấy Tần Mặc đã trùm kín chăn đi ngủ, cả người cô càng thấy không hay, đây là tình huống khủng bố thần kì gì vậy.

"Ngủ." Cứ như sau lưng Tần Mặc có mọc thêm một con mắt, cho dù không nhìn Tô Song Song, cũng biết cô đang nhìn chăm chăm mình.

Tô Song Song nháy nháy mắt, rốt cuộc Tần Mặc đã bình thường, cô vội vàng chui vào chăn, giả chết, nhanh tới nỗi quên luôn việc kéo rèm che giữa hai người.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 197+117: Lần Thứ Hai Giao Chiến

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song đang ngủ mơ mơ màng màng, liên cảm giác có giọng nói từ nơi xa xôi đang hô hoán bên tai mình, âm thanh này thật dễ nghe, thế nhưng lại ong ong ầm ỉ làm cô đau đầu.

Cô cau mày, kẹp chăn, xoay người, tự động xem nhẹ, chỉ là tiếng nói này chẳng khác gì ma âm rót vào tai cô, liên tục không ngừng.

Rốt cuộc Tô Song Song không chịu nổi quấy nhiễu, đưa tay chớp lấy, dùng sức vặn một cái, giọng nói dừng lại, Tô Song Song hài lòng bẹp bẹp miệng, ngủ tiếp.

Một giây kế tiếp, Tô Song Song cảm giác cơ thể mình đột nhiên trở nên mát lạnh, chiếc chăn ấm áp đắp trên người dường như biến mất không còn tăm hơi, cô bất mãn mở mắt ra.

Khi vừa mở mắt, Tô Song Song lập tức nhìn thấy Tần Mặc đang cau mày đưa tay vuốt cái mũi hồng hồng của mình, trong nháy mắt cô liền tỉnh táo lại, nghĩ tới ban nãy mình vừa mới vặn cái gì, cô sợ đến vội vã nhắm hai mắt lại.

Cho dù Tô Song Song nhắm mắt lại, cũng có thể cảm giác được ánh mắt hệt tia laser của Tần Mặc, vô cùng không có ý tốt, tức khắc lệ rơi đầy mặt.

Tô Song Song yên lặng xin thề ở trong lòng: Nếu như ông trời cho cô một cơ hội, cô nhất định sẽ thức dậy ngay lập tức, không có nửa phần do dự!

Một lát sau, Tô Song Song thấy Tần Mặc không có phản ứng gì, cô cũng không muốn bị ánh mắt có thể so với tia X này bắn phá, bèn thận trọng xoay người.

Chỉ là cô vừa nằm ngửa mặt ra giường, còn chưa kịp xoay qua chỗ khác, Tần Mặc đã duỗi tay, kéo cô lên: "Đến muộn, đừng tìm tôi khóc lóc."

"Gì?" Tô Song Song đã hoàn toàn quên mất hôm nay còn phải đi làm, hơn nữa cô vẫn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mê muội, không nghe rõ rốt cuộc là Tần Mặc nói cái gì.

Cô thấy có trốn cũng không thoát, dứt khoát mở hai mắt ra, một bộ tư thế bình đã nứt thì không sợ vỡ, dù sao đòi tiền cô cũng không có, đòi mạng thì có một cái, phỏng chừng tạm thời Tần Mặc còn không nỡ lòng bỏ mà đòi, cô lại càng lớn lối hơn.

Tần Mặc để trần nửa người, vẫn mặt than như cũ, Tô Song Song liếc mắt nhìn anh, cho dù mỗi ngày cô đều nhìn Tần Mặc cởi trần như vậy, nhưng vẫn không thể sinh ra lực miễn dịch, Tô Song Song vội vàng dời mắt, tự động xem nhẹ vóc người khêu gợi của anh.

Ánh mắt vừa dời lên, Tô Song Song nhìn phải cái mũi hồng hồng của Tần Mặc, thấy buồn cười, thế nhưng vừa nghĩ tới mũi của anh bị như vậy là do mình gây ra, cô ngay lập tức thức thối mặt niêm ở trong lòng: Không được phép sờ mông con cọp, nghìn vạn lần không được cười!

Thế nhưng so với khuôn mặt cấm dục tê liệt ngày thường bộ dạng hài hước này của Tần Mặc thật sự chênh lệch quá nhiều, tương phản quá lớn, Tô Song Song vẫn còn thấp giọng cười thầm, thật tình không nhìn được, cô chỉ có thể quay đầu, cố nén ý cười.

Chút mờ ám dấy của Tô Song Song tự nhiên không tránh được hai mắt của Tần Mặc, chẳng qua bây giờ anh không có tâm tư dong dài với cô, lát nữa anh còn phải ra ngoài một chuyến.

Anh không muốn để cho Tô Song Song hỏi thăm mình đi chỗ nào, để tránh anh giải thích không tốt, khiến cho cô thắc mắc, cho nên anh mới vội vàng đưa cô đến công ty.

"Còn có 50 phút đồng hồ." Tần Mặc lạnh lùng nói một câu, nhân tiện cầm thẻ viên chức Tô Song Song đặt ở trên tủ đầu giường, ném lên người Tô Song Song.

Đến lúc Tô Song Song nhìn tấm thẻ viên chức in hình mình, ngẩn ngơ một chốc, ngay sau đó cô mạnh mẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, vừa thấy đã tám giờ mười phút rồi, bị dọa tới nỗi từ trên giường bật lên.

Trong nháy mắt vừa đứng lên, Tô Song Song vừa nhắc chân muốn sải bước nhảy xuống giường, lại bị Tần Mặc kéo cánh tay lại, Tô Song Song quay đầu lại nhìn Tần Mặc, theo bản năng nói một câu: "Đừng làm rộn!"

Tần Mặc không trả lời cô, chỉ cúi đầu nhìn cổ chân trái của cô một cái, lúc này Tô Song Song mới nhớ tới, cô còn là một nhân sĩ bị thương tàn phế, phải chú ý.

Tô Song Song gật gật đầu, Tần Mặc mới buông cánh tay đang kéo tay cô ra, thấy cô cẩn thận từng li từng tí một đi vào toilet, anh cũng ở trong phòng thay một bộ quần áo khác.

Chờ Tô Song Song đi ra, Tần Mặc đã rót sẵn một ly sữa tươi, đưa cho cô, Tô Song Song nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, sốt ruột chẳng khác gì kiến bò trên chảo nóng, làm gì còn lòng dạ uống "Sữa tươi tình yêu" của Tần Mặc!

Lúc này ly sữa tươi ấm áp ấy theo Tô Song Song chính là thủ đoạn trả thù của tiểu cầm thú cố ý kéo dài thời gian muốn cô đến trễ!

Cô vừa muốn từ chối cốc sữa tươi của Tần Mặc, tranh thủ thời gian đi ra ngoài, bị ánh mắt lạnh nhạt của Tần Mặc nhìn lướt qua, lập tức ỉu xù.

Tô Song Song bất đắc dĩ thỏa hiệp, ngoan ngoãn uống một ngụm, độ ẩm vừa phải, vôi vàng hớp một hơi, sau đó rộng rãi đặt cái ly lên bàn, xoay người muốn đi, nào biết lại bị Tần Mặc kéo lại.

Tô Song Song quay đầu lại nhìn Tần Mặc, cho dù tính tình cô có tốt cũng muốn phát cáu, cô cau mày, còn chưa mở miệng hỏi Tần Mặc muốn làm cái gì, Tần Mặc liền vươn ngón tay thon dài, sờ sờ nơi khóe miệng Tô Song Song.

Cảm xúc lạnh lạnh, lòng của Tô Song Song trong nháy mắt bị xóa sạch, cô nuốt nước miếng, lại thấy Tần Mặc đặt ngón tay dính sữa tươi vào trong miệng mình, nhẹ nhàng hút lấy.

Môi mỏng màu hồng nhạt, ngón tay thon dài trắng nõn, đầu lưỡi đỏ bừng, hơn nữa khuôn mặt cấm dục kia, thoáng chốc Tô Song Song cảm thấy có một luồng hơi nóng bốc từ lòng bàn chân vọt thẳng đến đỉnh đầu.

Lý trí căng như dây đàn trong đầu kia nháy mắt lại bị luồng nhiệt nóng này hòa tan! Ngay cả cặn cũng không còn chút nào!

Cổ họng cô khô rát, một khắc ngay trước khi sắp hóa thân làm sói mà nhào tới, lý trí vỡ thành đồng cặn bả tro tàn cũng đấu tranh dán lên một bên mắt của Tô Song Song, cuối cùng cũng khiến cho cô hơi hơi tỉnh táo một chút.

Cô vôi vàng lắc đầu thật mạnh, xua loại cảm giác kiều diễm trong đầu óc này đi, thế nhưng trái tim lại bắt đầu xảy ra sự cố, đập quá nhanh, quả thật rất có cảm giác sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh.

Vẻ mặt Tô Song Song như đưa đám, giờ mới sáng sớm hoocmon tình cảm đã bùng nổ như vậy, cô còn có thể vui sướng đi làm hay không?

Tần Mặc nhìn Tô Song Song đã hóa đá một cái, có chút khó hiểu mà nhú mày, Tô Song Song bị làm sao vậy, đột nhiên lại phạm hoa gì si! (phạm phải cái gì mà ngu ngốc ra thế).

Anh quay người vào bồn nước rửa tay, cầm lấy chìa khóa treo trên tường, kéo theo Tô Song Song đang ngu ngốc chưa lấy lại tinh thần, đi ra ngoài.

"Anh đưa em đi." Tần Mặc nói xong, hai người đã đi tới bên ngoài, cánh cửa đóng lại vang lên tiếng động giòn giã, Tô Song Song lấy lại tinh thần, nhìn bóng lưng của Tần Mặc, quan sát anh từ trên xuống dưới.

Bước vào thang máy, Tần Mặc bị ánh mắt này của Tô Song Song nhìn tới cả người không thoải mái, buông cánh tay đang kéo cô ra, hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

"A Mặc, có phải anh bị yêu quái nào nhập vào rồi không? Anh còn nhớ rõ tôi là ai chứ?" Tô Song Song trừng hai mắt to tròn, nói xong còn cảnh giác lui về sau một bước.

". . ." Tần Mặc cảm giác đầu của mình lại bắt đầu âm ỉ đau rồi, Tô Song Song này bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, đều mở rộng não bộ suy nghĩ lung tung, khiến anh có chút khó đối phó.

"Không có." Tần Mặc lạnh lùng phun ra hai chữ, lại rơi vào trầm mặc.

Tô Song Song lại sợ hãi lùi về sau, ánh mắt nhìn Tần Mặc tràn đầy cảnh giác: "Anh không biết tôi là ai?"

Tần Mặc hít một hơi thật sâu, bất thành linh xoay người, đặt Tô Song Song vào giữa mình và vách thang máy, Tô Song Song còn tưởng rằng thật

sự bị mình đoán trúng, Tần Mặc bị con yêu quái không biết xấu hổ nào nhập vào rồi, sợ hãi nhắm mắt, rụt cổ lại.

Tần Mặc rất bất đắc dĩ, biết rõ nếu anh không chặn cái miệng của Tô Song Song lại, cô sẽ càng tiếp tục động não mở rộng trí tưởng tượng, anh suy nghĩ một chút, chọn ra chuyện phát huy hiệu quả tốt nhất, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi. . . hôm bị sốt cô mặc màu trắng. . ."

Tô Song Song nghe được, mạnh mẽ mở hai mắt ra, vươn tay che miệng Tần Mặc, mắt mở thật to, một giây sau, mặt cô đỏ lựng lên trong chốc lát.

"Việc ấy. . . Tôi biết đúng là anh thật rồi!" Tô Song Song nói xong, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay che lấy môi mỏng của Tần Mặc hơi lạnh, cô vội vàng lấy tay mình về, xấu hổ cúi đầu.

Ngay khi bầu không khí xấu hổ đến nổi đỉnh đầu Tô Song Song đã muốn bốc hơi, thang máy vĩ đại cuối cùng cũng giải cứu cô.

"Đỉnh!" Một tiếng, tới tai Tô Song Song chính là âm thanh của tự nhiên, theo tiếng cửa thang máy mở ra, Tần Mặc cũng thu hồi cánh tay của mình.

Tô Song Song vội vàng ôm túi chà xát chuồn đi còn nhanh hơn thỏ, trốn ra khỏi không gian bịt kín trong thang máy.

Tần Mặc nhìn bộ dạng chạy trốn chết của Tô Song Song, bất đắc dĩ vươn tay vuốt tóc mái hơi dài của mình về sau, theo sát Tô Song Song ra ngoài.

Tô Song Song đứng trước cửa nhà trọ, nghĩ tới Tần Mặc vẫn còn đi theo chính mình, cô vội vàng xoay về phía anh nói: "A Mặc, anh không cần đưa tôi đi, tôi ngồi xe buýt!"

Nhưng Tần Mặc không trả lời Tô Song Song, tự mình đi về phía trước như cũ, khi đi đến bên người Tô Song Song, kéo tay cô tiếp tục bước đi.

Tô Song Song bĩu môi, cô biết tính tình Tần Mặc ngang ngược, hiểu rõ dù mình có nói gì đi nữa Tần Mặc cũng sẽ không đổi quyết định, ở sau lưng anh làm mặt quỷ, đi theo anh.

"Xe bạn anh vẫn còn ở đây, anh đưa em đi!" Tần Mặc nói xong ngẩng đầu nhìn lướt qua bãi đỗ xe lộ thiên bên ngoài cổng sân nhà trọ, nhìn một cái, anh đã nhíu mày, ngay sau đó dừng bước lại.

Tô Song Song đang theo sau lưng Tần Mặc, anh đột ngột dừng lại, làm cô không ứng phó kịp, trực tiếp va vào lưng Tần Mặc, mũi của Tô Song Song suýt tý nữa đã bị va lệch.

Cô xoa xoa cái mũi của mình, cũng may mà không có chảy máu mũi, chẳng qua tỏ vẻ bất mãn đối với hành động dừng lại đột ngột này của Tần Mặc, hì hục nói: "Anh làm gì thế!"

Tần Mặc lại có thể không trả lời cô? Tô Song Song càng không vui, đi tới bên cạnh anh, cô ngẩng mặt nhìn Tần Mặc, vừa muốn hỏi một câu nữa, đột nhiên cảm giác được bầu không khí có gì đó không hợp, vội vàng thức thời ngậm miệng lại.

Tần Mặc cau mày, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào phía trước, trong mắt lóe ra tức giận, cả người cũng căng thẳng, thật giống như một giây kế tiếp sẽ xông ra, chém giết người khác vậy.

Tô Song Song ngừng thở, thân thể của chính cô cũng cứng ngắc theo Tần Mặc, cô chậm rãi quay đầu dựa theo tầm mắt của Tần Mặc nhìn sang, khi nhìn thấy Tần Dật Hiên đứng ở bên ngoài tiểu khu, Tô Song Song lại thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy cô còn tưởng rằng là Tần Mặc trông thấy quái vật gì nữa chứ, suy nghĩ cả nửa ngày ra là anh cô, cô còn sợ cái cọng lông!

Tô Song Song vội vàng vẫy tay với Tần Dật Hiên, lộ ra nụ cười sáng rỡ, vừa muốn kêu một tiếng anh, trong nháy mắt vừa há miệng ra, Tô Song Song liền ngậm miệng lại.

Bởi vì cô cảm nhận được một luồng khí lạnh cực lớn, không cần quay đầu cô cũng biết là Tần Mặc phát ra, cô xoay vòng đôi mắt, cái đầu luôn luôn không tốt lắm cuối cùng nhanh chóng chuyển động.

Bây giờ cô vẫn không rõ ràng tình trạng quan hệ giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên. Thế nhưng có thể khẳng định phần nào, quan hệ giữa bọn họ chắc chắn không phải bạn bè.

Cho nên Tô Song Song cảm giác mình vẫn cứ chú ý một chút mới tốt, tự kiểm điểm hành vi bản thân nếu không cẩn thận chẳng những không giảm bớt quan hệ giữa bọn họ, ngược lại còn đốt thêm ngọn lửa, trực tiếp thiêu đốt hai người bọn họ.

Đương nhiên Tần Dật Hiên đứng bên cạnh cửa xe cũng nhìn thấy bọn họ, sắc mặt anh vẫn tái nhợt như cũ, cả người thoát nhìn rất gầy yếu, đầu tiên anh gạt đầu với Tần Mặc, vô cùng lễ độ, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía Tô Song Song, nở nụ cười cứng chiều.

Trong nụ cười tươi đẹp của Tần Dật Hiên, toát ra ý muốn sở hữu mạnh mẽ không thể che giấu được, cho tới bây giờ Tô Song Song cũng chưa từng suy nghĩ nhiều, tự nhiên không nhìn ra.

Thế nhưng Tần Mặc cũng ôm suy nghĩ cố chấp như vậy với Tô Song Song, nên liếc mắt đã nhìn ra Tần Dật Hiên mang ý muốn chiếm hữu điên cuồng, anh hơi hơi nheo cặp mắt đào hoa lại, khí áp toàn thân chớp mắt lại hạ thấp xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Hai Người Cãi Nhau, Rạn Nứt Rồi

Tô Song Song cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, còn có nửa tiếng nữa thôi, cô thật sốt ruột lắm rồi đó! Nếu còn không đi nữa, ngày thực tập đầu tiên của cô nhất định sẽ bị trễ.

Cô không muốn nghĩ tới việc mới vừa tìm được một công việc phù hợp, lại bị xa thải ngay ngày thứ hai, thế này sẽ bị Tô Mộ cười đến rụng răng cho coi, lại nói dựa vào bằng cấp gà mờ này của cô, có thể tìm được công việc như vậy đã là phúc phận tu hành tám đời mới đổi được rồi đó.

Cô nhìn thoáng qua Tần Mặc, thấy anh vẫn không có ý muốn đi tiếp, không có thời gian mà cũng chẳng có tâm tư để lễ mễ với anh nữa, cô nhắc chân định đi lên đằng trước.

Tần Mặc còn tưởng rằng Tô Song Song làm thế này là muốn đi tìm Tần Dật Hiên, nhanh chóng nhúu mày, vươn tay kéo cánh tay Tô Song Song lại.

Một chân Tô Song Song còn đang lơ lửng giữa trời, bị Tần Mặc kéo lại như này, một chân chạm đất, thuận theo quán tính, ngã nhào về phía trước.

Tần Mặc nhanh tay lẹ mắt, đang muốn vươn tay ôm lấy hông Tô Song Song, lại không biết Tần Dật Hiên đi tới từ lúc nào, duỗi hai tay ra đỡ lấy hai vai Tô Song Song.

Chỉ có điều vừa rồi Tô Song Song quá nôn nóng, lực quán tính cũng rất lớn, Tần Dật Hiên lại cố ý không dùng nhiều sức, thấy Tô Song Song ngã qua, anh bèn mặc cho cô ngã vào trong ngực mình.

Đương nhiên Tần Mặc sẽ không chịu, vươn bàn tay kia ra dùng sức giữa chặt eo Tô Song Song, kéo mạnh về, lúc này Tần Dật Hiên cũng tới trước một bước, hai tay đỡ vai cô, nhìn về phía Tần Mặc, không có chút ý tứ muốn nhường nhịn nào.

Tầm mắt của hai người gặp nhau, bắn bùm bùm trên không trung, nếu ánh mắt có thể biến ảo thành con dao, phỏng chừng hai người bọn họ đã bị cắt bổ thương tích đầy mình rồi.

Trong lúc hai người đứng đó dùng ánh mắt đánh nhau, Tô Song Song lại thấy không dễ chịu chút nào, cả người cô nghiêng về trước, thắt lưng lại bị Tần Mặc vươn tay ôm chặt lấy từ đằng sau.

Mà hai vai của mình được Tần Dật Hiên vỗ về, đầu đặt trước ngực của Tần Dật Hiên, cả người có động cũng không động được, trông cứ như đang diễn xiếc, thành thật mà nói nó quả là đòi hỏi kỹ thuật cao, chỉ trong một chốc, cô đau lưng mỏi eo, cổ cũng rút gân nốt.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, đè cơn giận dữ trong lòng xuống, lẳng lặng đợi một lúc, thế nhưng hai người này vẫn còn ngiên* trò mắt đối mắt, không chịu buông cô ra.

Không còn chịu sự đè nén của Tô Song Song nữa tiểu hỏa miêu (lửa giận nhỏ) lập tức tro tàn lại bùng lên, bắt đầu ma sát bốc cháy lên, trong nháy mắt biến thành ngọn lửa lớn rừng rực.

"Được rồi!" Tô Song Song gầm nhẹ một tiếng, hai người đều sửng sốt một chút, ngay sau đó Tần Dật Hiên liền hiểu được, buông tay ra, lui về phía sau một bước, mặt cười tỏ vẻ mình hiền lành vô hại.

Đương nhiên Tần Mặc không có đủ giáo hoạt như Tần Dật Hiên, cái tay kia vẫn vòng quanh eo Tô Song Song như cũ, không hề có ý thu lại, trận lửa khùng bốc nóng bức này của Tô Song Song, liền tiến hành đốt lên người bạn nhỏ Tần Mặc đáng thương.

Cô đứng dậy, quay đầu lại nhìn Tần Mặc, toàn bộ tinh thần và thể lực của Tần Mặc đều đặt ở trên người Tần Dật Hiên, căn bản không hề chú ý tới vẻ mặt Tô Song Song đã thay đổi.

Mãi đến khi hai tay Tô Song Song đẩy mạnh lồng ngực Tần Mặc, anh mới lấy lại tinh thần, thế nhưng lần này, Tô Song Song đẩy mạnh đến nỗi Tần Mặc trở tay không kịp, để cho Tô Song Song thoát khỏi vòng tay mình đi ra ngoài.

Tô Song Song lui về phía sau hai bước đầy dứt khoát, cau mày nhìn Tần Mặc, hai bước lùi này, trực tiếp làm cho Tô Song Song đứng ở bên người Tần Dật Hiên.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song không những đứng bên cạnh Tần Dật Hiên, lai còn cau mày nhìn mình, vốn anh cũng không phải là người nhẫn nại, có tính tình tốt gì, lửa giận vẫn luôn đè nén cũng bùng cháy.

"Tô Song Song, qua đây!" Tần Mặc vừa mở miệng, âm thanh trầm thấp, lộ ra vẻ giận dữ đang vận sức chờ phát động.

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc lại còn nổi cáu với mình, tính tình ngang ngược của cô cũng nổi lên, tính bướng bỉnh vừa xuất hiện, cũng không sợ Tần Mặc nổi giận nữa.

Cô lắc đầu thật mạnh: "Không qua! Tần Mặc, anh đủ rồi đó!"

"Em nói gì?" Tần Mặc nhìn Tô Song Song, dư quang nơi khóe mắt quét qua vẻ mặt đang cười trộm của Tần Dật Hiên, dưới tác dụng của chất xúc tác này, lửa giận vô hình với Tô Song Song biến thành hữu hình trong nháy mắt.

Anh tiến lên đằng trước đang muốn kéo Tô Song Song lại, thì Tần Dật Hiên vốn không nhúc nhích lại đột nhiên bước lên một bước che trước

người Tô Song Song, anh nhìn Tần Mặc, ở góc độ Tô Song Song không nhìn thấy, trong mi mắt hẹp dài tràn đầy vẻ khiêu khích.

Thế nhưng vừa mở miệng, giọng nói lại nhẹ nhàng khiêm tốn: "Anh họ, Song Song bị muộn giờ làm rồi, có chuyện gì, chờ khi nào về hẵng nói?"

Tần Dật Hiên nói xong, ý khích bác trong mắt càng sâu hơn, nhếch miệng lên thành một vòng cung đầy giễu cợt, trực tiếp kích thích thần kinh của Tần Mặc, Tần Mặc nhìn lướt qua cái người đang đứng núp sau lưng Tần Dật Hiên, nhìn bộ dạng Tô Song Song y hệt chim nhỏ dựa người, cơn giận của anh có thể nói là đã lên tới đỉnh điểm.

"Cút ngay!" Tần Mặc khinh thường để ý tới mấy người không liên quan, thế nhưng Tần Dật Hiên đối diện lại có thể trắng trợn lấy Tô Song Song khiêu khích anh, nếu anh có thể nhịn, vậy đó không phải là tính cách của anh nữa.

Theo ánh mắt của Tô Song Song, Tần Dật Hiên lễ phép khiêm nhường, thế nhưng Tần Mặc lại không nói lý lẽ như vậy, trong lòng Tô Song Song lại càng không thoải mái, từ sau lưng Tần Dật Hiên bước ra, nhìn anh, cặp mắt tràn ngập vẻ thất vọng.

"Tần Mặc, anh đừng khinh người quá đáng!" Trong lòng Tô Song Song Tần Dật Hiên vẫn luôn là người anh trai chăm sóc cho mình, từ nhỏ đã rất thương yêu cô, cho nên cô không chấp nhận chuyện có người ngang ngược không biết lý lẽ ức hiếp thân nhân của mình, giọng nói không khỏi cao hơn một phần.

Tần Mặc không hiểu gì mà nhìn Tô Song Song, không nghĩ tới cô lại vì một kẻ tiểu nhân gian trá đạo đức giả mà xích mích với mình, tính cáu kỉnh của anh cũng phùng lên.

"Em chọn hần ta?" Tần Mặc vươn tay chỉ vào Tần Dật Hiên, thái độ ấy vô cùng cao ngạo.

Tô Song Song đang trong cơn giận giữ, hơn nữa cô cũng không nghĩ rõ, Tần Dật Hiên là anh của cô, là người thân duy nhất của cô, có cái gì mà chọn với chả không chọn, cô càng cảm thấy là do Tần Mặc cố tình gây sự, bất chấp lý lẽ.

Tô Song Song mạnh miệng, không lên tiếng, đôi mắt nhìn vào Tần Mặc, chính là hy vọng anh có thể nói một câu gì đó, thế nhưng hai người nhìn nhau một hồi, đừng nói Tần Mặc chịu nhận lỗi, mà ngược lại cơn giận dữ còn lớn hơn nữa.

"Hừ! Anh, chúng ta đi!" Tô Song Song thật bị chọc tức điên rồi, thật ra thì càng nhiều hơn trong đó chính là sự tủi thân, trực tiếp xoay người kéo Tần Dật Hiên đi ra ngoài.

Tần Mặc nhanh chóng vươn tay, thế nhưng vẫn chậm một bước, tay anh lơ lửng giữa không trung, bước chân nhấc lên được một nửa, cuối cùng vẫn ngừng lại, nhìn Tô Song Song nắm tay Tần Dật Hiên, cắn răng chậm rãi thu tay về.

Lúc này Tần Dật Hiên quay đầu, đôi mắt hẹp dài nhìn lướt qua Tần Mặc, trong mắt tràn đầy khiêu khích cùng khinh thường, nhếch miệng lên, châm biếm vô tận.

Tần Mặc đứng tại chỗ, môi mỏng mím chặt, cứ như vậy nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của giữ Tô Song Song lại, suy nghĩ một chút, vẫn không đuổi lên trước.

Giờ phút này anh cũng nhìn rõ, con hồ ly đạo đức giả Tần Dật Hiên kia rất có thể sẽ lợi dụng tấm lòng của Tô Song Song đi đối phó với mình, bây giờ anh không cách nào khống chế được lửa giận của mình, chỉ có thể bị Tần Dật Hiên tính kế.

Anh có mạnh mẽ giữ Tô Song Song lại, cũng chỉ làm quan hệ giữa hai người bọn họ càng thêm tồi tệ, cho nên hai mắt Tần Mặc hơi hơi híp lại,

toát ra tia hung ác.

Điều thiết yếu nhất lúc này chính là anh phải mau chóng loại trừ Tần Dật Hiên, hôm nay Tô Song Song chẳng phân biệt được phải trái đúng sai mà hành động ngu ngốc, anh hiểu phải chờ thời gian sau này từ từ tính toán với cô.

Vừa ra khỏi cửa tiểu khu, Tô Song Song liền có chút hối hận, khí thế hung hăng ban nãy cũng trở nên ỉu xiu trong nháy mắt, bước chậm sau cô nửa bước đương nhiên Tần Dật Hiên cũng cảm giác được tâm tình tương phản trước sau của Tô Song Song.

Mặt mày vốn mang theo nụ cười đắc thắng của anh trở nên hơi khó coi trong nháy mắt, chỉ có điều anh không hỏi gì nhiều, vẫn như cũ đi theo cô, cũng không gọi cô.

So với Tần Mặc ưu thế của Tần Dật Hiên chính là anh đã chung sống cùng Tô Song Song mười năm, thế nên rất rõ ràng tính cách của Tô Song Song, biết nên làm gì vào lúc nào để có thể có ưu thế tốt nhất.

Cho nên giờ phút này anh biết Tô Song Song đang hối hận, thế nhưng anh không thể lên tiếng nhắc nhở cô, anh cứ thế trầm mặc theo sau cô, nhắm mắt theo đuôi.

Mãi đến khi Tô Song Song đi qua một con đường, cô mới phản ứng được, cô cúi đầu nhìn lên đồng hồ đeo tay, lập tức tròn trợn mắt.

Còn có mười phút nữa là tới giờ làm việc của cô rồi! Thế nhưng từ nhà cô tới công ty có đi xe cũng mất gần mười phút ah!

Tô Song Song lập tức luống cuống, theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía Tần Dật Hiên, hệt như khi còn bé hỏi một câu: "Anh, phải làm sao đây?"

Tần Dật Hiên đuổi bàn tay có chút gầy gò nắm lấy tay Tô Song Song kéo qua, cúi đầu nhìn một cái, còn có mười phút, cho dù có trở về ngồi xe của anh hẳn tốc độ đi nữa, cũng không kịp rồi.

Ở trong mắt Tần Dật Hiên, cho dù Tô Song Song có đến muộn, thì chỉ cần một câu nói của anh, cũng sẽ không có ai dám nói gì, thế nhưng anh hiểu tính cách của Tô Song Song, sẽ không chịu nhận món hời như vậy.

Hỏi xong, Tô Song Song cũng có cảm giác mình vấn đề này của cảm giác mình có chút làm khó người ta quá rồi, cô vội vàng lắc đầu, ỉu xìu như bánh tráng nói: "Muộn thì muộn đi, dù sao cũng có cơ hội xin nghỉ ba lần mà!"

Nghĩ đến đây, tinh thần Tô Song Song hồi phục trong nháy mắt, vươn ba ngón tay quơ quơ trước mặt Tần Dật Hiên, mắt to sáng long lanh, bộ dáng như vậy trông vô cùng tươi đẹp đáng yêu.

Ánh sáng tươi đẹp này, vẫn luôn là khát vọng của Tần Dật Hiên, trong ánh mắt của anh lóe lên chút tham lam, suýt nữa đã không khống chế được tâm tình của mình, ôm người con gái đang tươi cười mi mắt cong cong này vào trong ngực, hung hăng bắt nạt cô một trận.

"Tin tưởng anh không?" Tần Dật Hiên giả vờ thần bí nói một câu, nói xong lấy điện thoại di động trong túi quần ra quơ quơ.

Khi còn bé, trong trí nhớ Tô Song Song thì Tần Dật Hiên chính là người vạm vỡ, khi đó Tần Dật Hiên cũng không có dáng vẻ bệnh tật như bây giờ, cả người anh cao lớn hơn những bạn cùng lứa một chút, luôn luôn che chở cô, chăm sóc cô.

Cho nên Tô Song Song không hề nghĩ ngợi gì mà dùng sức gật đầu, không chút do dự mở miệng nói: "Đương nhiên là em tin anh, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng lừa gạt em mà!"

Tần Dật Hiên vốn đang cười, thế nhưng nghe được lời này của Tô Song Song, nhớ tới phong thái làm việc luôn không từ thủ đoạn nào của mình, đột nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn trong lòng.

Chẳng qua cảm giác hổ thẹn này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, trong nháy mắt Tần Dật Hiên đã đè ép nó xuống: "Vậy nếu như anh làm được, buổi tối ở lại nhà anh, anh muốn biết trong năm năm này đã có những chuyện gì xảy ra với em, có được không?"

Tô Song Song cảm thấy ở lại nhà anh trai mình một hôm, cũng không có gì ghê gớm, huống chi mới vừa nãy còn cãi nhau không vui với Tần Mặc, thế nhưng trong lòng Tô Song Song vẫn có một chút ảo tưởng nhỏ bé không thiết thực.

Cô nhón chân lên, liếc mắt nhìn về hướng con đường ban nãy một cái, lúc thấy cả con đường trống vắng, hoàn toàn không có bóng dáng của Tần Mặc, cuối cùng Tô Song Song thất vọng cúi đầu, lại gật đầu một cái: "Được!"

Tần Dật Hiên thấy tâm tình Tô Song Song rơi xuống thấp như vậy, anh cũng chẳng còn hưng phấn thắng lợi lúc ban đầu nữa, chỉ có điều trong ánh mắt anh nhìn Tô Song Song vẻ chắc chắn phải có lại càng ngày càng rõ nét hơn.

Anh đã đánh mất Tô Song Song suốt năm năm rồi, cho nên về sau anh tuyệt đối không cho phép Tô Song Song rời khỏi thế giới của mình thêm lần nữa.

Còn nữa, Tần Mặc, kẻ hừ lạnh trong lòng một tiếng, cái tên đàn ông tự cho là thanh cao này, không đặt bất cứ ai vào mắt, cũng chính là người anh phải diệt trừ.

"Anh, còn chút nữa là tới giờ rồi, anh phải làm sao hả?" Tô Song Song lại nhìn lướt qua đồng hồ trên cổ tay, vội vàng ngẩng đầu lên, đôi mắt mong

chờ nhìn Tần Dật Hiên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Ai Là Chủ Mưu (P1)

Editor: Vũ Chi

Tần Dật Hiên cười nhưng không nói, anh chỉ tay vào chiếc ghế gỗ bên cạnh, tỏ ý Tô Song Song hãy nghỉ một lát, Tô Song Song dừng lại mới thấy chân trái và cổ tay mình bắt đầu đau.

Cô quay đầu cười với Tần Dật Hiên, đang muốn ngồi xuống, Tần Dật Hiên lại kéo cánh tay cô tỏ ý chờ một lát, Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên nghi hoặc, thế nhưng không hỏi gì.

Cho đến khi Tần Dật Hiên cởi áo vest của mình xuống, trải lên ghế, Tô Song Song mới hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cô định cầm chiếc áo trên ghế lên, Tần Dật Hiên lại đề hai vai Tô Song Song ép cô ngồi xuống.

"Từ nhỏ em đã sợ lạnh, cẩn thận đừng để đau bụng." Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song còn muốn nói gì đó, anh đưa ngón trỏ che miệng Tô Song Song lại, làm cho cô không thể lên tiếng.

Lúc ngón tay thon dài của Tần Dật Hiên chạm vào môi Tô Song Song, cô giật mình trợn to mắt, thế nhưng Tần Dật Hiên chỉ chạm nhẹ một chút rồi thu tay lại, khi Tô Song Song bừng tỉnh, Tần Dật Hiên đã né người gọi điện thoại.

Ngược lại Tô Song Song không hề bối rối, dù sao trong lòng cô luôn coi Tần Dật Hiên là anh trai mình, nghĩ vậy cô dịch sang bên cạnh, sau đó vươn người ra kéo ống tay áo Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cảm giác được động tác nhỏ của Tô Song Song, chỉ thấy cô ngược đầu, ánh mắt long lanh, chỉ ngón tay nhỏ nhắn chỉ bên cạnh mình.

Bộ dáng đáng yêu mang theo sự khẩn cầu này, giống như khao khát chủ nhân hãy vượt lòng thú cưng, làm cho lòng Tần Dật Hiên ngửa ngửa, một màn này chiếu thẳng vào đầu Tần Dật Hiên, suýt nữa cảm xúc anh vất vả ép xuống lại vọt ra ngoài.

Thế nhưng năm năm qua thứ Tần Dật Hiên học được nhiều nhất chính là sự kiên nhẫn, dù lòng anh đã sôi trào mãnh liệt, nhưng mặt vẫn mang nụ cười cứng chiu, anh ngồi cạnh Tô Song Song.

Thân thể ấm áp của Tô Song Song dán vào người Tần Dật Hiên, nụ cười nơi khóe miệng anh sâu hơn, điện thoại đã được kết nối, thế nhưng Tần Dật Hiên vẫn không nói chuyện, đầu bên kia thư kí nơm nớp lo sợ cứ chờ như vậy.

Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn nụ cười trên mặt Tô Song Song, lúc này mới làm bộ như điện thoại vừa được kết nối, mở miệng dặn dò: "Lát nữa gọi tất cả những người đang thực tập đến..."

Tần Dật Hiên nhìn cột mốc đường bên cạnh, chậm rãi nói tiếp: "Đường số một Vệ Hà." Tần Dật Hiên suy nghĩ rồi một chút rồi nói thêm: "Không cần kiểm tra thẻ của bọn họ, có thể đi thẳng đến đây báo cáo, hôm nay không tính thời gian làm việc."

Cô thư kí ở đầu bên kia điện thoại đã hoàn toàn hóa đá, vội vàng dạ một tiếng, tay cũng không nghỉ ngơi, vội lật tìm danh sách nhân viên thực tập.

"Thời gian tập hợp là... mười giờ, coi như ngày đầu tiên huấn luyện, cứ như vậy đi, tạm biệt." Tần Dật Hiên nói xong, cúp điện thoại ngay lập tức.

Tần Dật Hiên vừa trở về nước, được lên bổ nhiệm được mấy ngày, thư kí cũng mới bị phân vào làm cho Tần Dật Hiên cách đây vài ngày.

Cô làm chức thư kí nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe nói có Tổng giám đốc quản lý việc huấn luyện phát triển nhân viên thực tập, cả người cô cứng đờ không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Cho đến khi điện thoại cúp, cô mới nhận ra này giờ mình lâm vào trạng thái khiếp sợ, tất cả kiến thức được dày công tu dưỡng đều quên hết sạch, cô cầm danh sách nhân viên thực tập, mặt trắng bệch, tim đập rộn lên.

Tần Dật Hiên nhìn lướt qua điện thoại di động của mình, hơi híp mắt lại, toát ra sự bất mãn và mất kiên nhẫn.

Nếu như không phải Tô Song Song đang ở đây, với một thư kí ngu xuẩn nửa ngày cũng không phản ứng kịp lời mình nói như vậy, tuyệt đối Tần Dật Hiên sẽ chẳng bao giờ tao nhã lịch sự, không sa thải cô ta đã là nhân từ.

Tô Song Song ngồi cạnh người Tần Dật Hiên, cũng hoàn toàn hóa đá, cô quay đầu nhìn anh, một bộ dạng như vậy có sao không.

Tần Dật Hiên cất điện thoại vào túi quần, đứng dậy, chỉnh sửa nếp nhăn quần tây theo thói quen, anh cúi đầu nhìn Tô Song Song.

"Ta về thôi, nếu lát nữa bị nhân viên nhìn thấy chúng ta ở cùng nhau, đồ ngốc như em lại không được tự nhiên." Tần Dật Hiên nói xong, đưa tay xoa đầu Tô Song Song, làm tóc cô loạn cả lên.

Tô Song Song bất mãn ngửa đầu nhìn anh, lúc này Tần Dật Hiên mới cười thu tay về, anh lầm bầm như đang nhẹ giọng nỉ non: "Anh biết đồ ngốc như em cố gắng hết sức tiến lên, nhất định không hy vọng người khác nghĩ mình dựa vào quan hệ mà được nâng đỡ."

Tô Song Song nghe vậy, lòng ấm áp, cho dù cô và Tần Dật Hiên cách xa năm năm, người anh này vẫn hiểu rõ mình nhất, cô hơi mím môi, gật nhẹ đầu, sau đó đứng lên, phẩn chấn cầm áo vest của Tần Dật Hiên.

"Cám ơn anh trai..." Tô Song Song nhẹ giọng nỉ non, mặc dù nói cảm ơn anh mình có chút kỳ quái, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt Tô Song Song đã hết sức cảm tạ anh.

Là Tần Dật Hiên làm cho cô có người thân một lần nữa, gia đình bên cạnh, trong ngày lễ tết, cô không cần phải rúc trong góc phòng lừa mình dối người, nên cô hết sức quý trọng Tần Dật Hiên, cũng rất cảm ơn anh đã trở lại.

Vẻ mặt Tần Dật Hiên hơi cứng đờ, trong nháy mắt hiểu được ý nghĩa lời cảm ơn này của Tô Song Song, mặc dù lòng không cam, nhưng nụ cười dịu dàng cứng chiu vẫn duy trì như cũ.

"Anh, chiếc áo này em giặt sạch rồi..." Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Dật Hiên đã cầm áo vest trên khuỷu tay Tô Song Song.

Tần Dật Hiên phất mạnh áo, làm nếp nhăn biến mất, rồi mặc lên người, nhìn Tô Song Song trợn mắt há mồm, không biết nói điều gì cho phải.

Chờ đến khi Tần Dật Hiên mặc xong, Tô Song Song mới lấy lại tinh thần, vươn tay nín Tần Dật Hiên lại.

" Anh, này giờ lột dưới móng em... sao anh có thể..." Tô Song Song vừa nói vừa kéo áo anh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Ai Là Chủ Mưu (P2)

Tần Dật Hiên cười rồi nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của Tô Song Song, ngăn động tác cô lại. Tô Song Song nhướng mày, mặt đầy vẻ nghiêm túc ngửa đầu nhìn Tần Dật Hiên, đúng lúc này anh cúi đầu nhìn cô, hết sức chăm chú.

"Đồ ngốc, sao anh lại chê em được, nếu chê em..." Tần Dật Hiên cố ý kéo dài chữ cuối, tựa như đang suy nghĩ gì, lực chú ý của Tô Song Song quả thật bị Tần Dật Hiên chuyển đến câu nói kế tiếp.

"Nếu như chê em, vậy phải là... lần em tè ra giường rồi chê." Dường như nói tới đây Tần Dật Hiên nhớ tới điều gì thú vị, nụ cười nơi khóe miệng mở rộng, đôi mắt anh cũng híp lại thành hình lưỡi liềm cong cong.

"!" Tô Song Song đảo mắt suy nghĩ một chút, mặc dù không nhớ ra chuyện xấu hổ khi còn bé, nhưng sau khi lớn lên, ba mẹ rãnh rỗi sẽ lấy chuyện cô đi tiểu ra giường trêu cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song ửng đỏ, chẳng qua vừa nghĩ tới lúc ba mẹ cười mình là mặt mày vui vẻ, đột nhiên tim nhói đau, cô đặt tay lên ngực trái theo bản năng.

Trong nháy mắt, vẻ mặt cô trở nên trắng bệch, Tần Dật Hiên cũng nhận ra Tô Song Song là lạ, tỉ mỉ suy nghĩ lại cũng biết cô nhớ tới ba mẹ đã qua đời nên khó chịu trong lòng.

Anh không hề nghĩ ngợi, đuổi cánh tay, ôm Tô Song Song vào lồng ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dịu dàng nói: "Đồ ngốc này, ngoan, sau này có

anh bên cạnh em..."

Tô Song Song dừng lại một chút, rồi mới thả lỏng cơ thể, nhận ra mình bị Tần Dật Hiên ôm vào trong ngực, mặc dù là anh trai của cô, nhưng động tác này người ngoài xem thật sự không được ổn lắm, cô đã lớn như vậy còn đi làm nũng.

Vốn là khuôn mặt tái nhợt trong nháy mắt ửng đỏ lên, cô nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm của Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên biết mặt mũi Tô Song Song rất mỏng ở những phương diện khác, cũng không nhắc lại chuyện này, cố gắng tự nhiên hết sức nắm tay Tô Song Song, xoay người đi tới xe của mình.

"Đồ ngốc, lát nữa mở rộng huấn luyện... sau năm cây số, hôm nay làm việc xong, nghỉ một chút, muốn ăn cái gì, anh dẫn em đi."

Tần Dật Hiên nhẹ nhàng chà xát bàn tay nhỏ bé mềm mại trong tay mình, trong lòng thầm thỏa mãn, Tô Song Song vừa nghe đến ăn, trong nháy mắt cả người hưng phấn như cần phải thuốc lắc.

Cô quan sát Tần Dật Hiên từ trên xuống dưới, bây giờ anh là đại gia, gặp lại sau bữa cơm đầu tiên, cô ăn nhiệt tình một lần, dường như cũng không quá đáng, Tô Song Song càng nghĩ càng vui vẻ, đầu nhỏ hoạt động cố nhớ lại bình thường thứ gì mình muốn ăn lại không nhớ.

Tầm mắt cô quét qua âu phục trên người Tần Dật Hiên, ánh mắt sáng lên, ống tay áo này hết sức tinh xảo, kiểu cách cũng rất lạ, kiên cường dính trên đó dường như chiếu rọi khắp căn phòng, nhìn qua không phải hàng giả, Tô Song Song thầm run lên, thật là đại gia mà!

Tô Song Song nhận ra anh trai của mình bây giờ là giàu có trong giàu có, sự áy náy khi cô dự định tính toán Tần Dật Hiên ban nãy cũng đột nhiên biến mất.

Cô ngửa mặt lên, nhìn Tần Dật Hiên, anh nhận ra ánh mắt này, anh hơi nghiêng đầu, nhìn mặt cô đầy vẻ tinh ranh cổ quái, sự cứng chiều anh dành cho cô càng nhiều hơn.

"Anh... Em muốn ăn một bữa tiệc lớn thật ngon!" Tô Song Song nói xong, cười tươi với Tần Dật Hiên, chuyện không vui với Tần Mặc ban này cũng tạm thời quên mất.

Ngược lại Tần Mặc không có tâm trạng tốt như vậy, anh đi vào hẻm nhỏ, quẹo trái quẹo phải rồi tiến vào một quán cà phê không thu hút lắm, sau đó đi thẳng vào phòng riêng sâu bên trong.

Vừa mở cửa ra, Bạch Tiêu đã sớm ngồi chờ, thấy Tần Mặc mang gương mặt lạnh lẽo bước vào, nụ cười chế nhạo cũng biến mất thay vào đó là vẻ nghiêm túc, anh đứng lên: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Bạch Tiêu còn định giễu cợt Tần Mặc vì theo đuổi bà xã tương lai mà quần quít chặt lấy người ta không chịu buông, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đen kịt của Tần Mặc, trong nháy mắt nhận ra có điều gì không đúng lắm.

Theo lý thuyết thì kế hoạch của bọn họ tiến hành rất thuận lợi, nếu như chẳng phải Tần Mặc gặp chuyện không giải quyết được, tuyệt đối sẽ không đề nghị gặp mình.

Tần Mặc liếc nhìn Bạch Tiêu, chân mày anh nhíu lại, cửa phía sau vừa đóng rầm một cái, trong nháy mắt hệ thống cách âm và phòng trộm tăng hiệu quả lên một bậc.

Bạch Tiêu thấy vẻ mặt Tần Mặc càng thêm khó coi, sự bất an trong lòng dâng lên, tựa như con kiến trên chảo nóng, nhưng anh chẳng dám đụng đến tâm trạng không tốt của Tần Mặc, đề phòng mình không cẩn thận lại biến thành con chốt thí.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc một bộ đánh chết tôi cũng không nói, vội cầm chai rượu lên rót một ly, còn chưa kịp đưa, Tần Mặc đã vươn cánh tay dài qua, nâng ly lên, uống cạn một hơi.

Rượu mạnh trôi theo cổ họng rồi đốt thẳng vào dạ dày, nóng hừng hực, đối diện là Bạch Tiêu trợn mắt há mồm, độ cồn rượu này là hơn năm mươi! Uống một hơi như vậy có sao không?

"Tôi phải tiêu diệt Tần Dật Hiên nhanh một chút." Cuối cùng Tần Mặc cũng mở miệng, không biết có phải là do rượu quá mạnh hay cơn giận chưa nguôi, anh vừa mở miệng giọng đã khàn khàn không dứt, trầm thấp giống như đến từ thế giới khác.

Bạch Tiêu nghe giọng điệu Tần Mặc như vậy, cả người run lên, chẳng qua không quá rõ, tên Tần Dật Hiên đó rốt cuộc chọc Tần Mặc như thế nào, lại làm cho Tần Mặc tức giận đến thế, đây vẫn là lần đầu tiên anh thấy.

Bạch Tiêu nhanh chóng nhớ lại tài liệu về Tần Dật Hiên, đột nhiên có một chuyện làm đầu óc nổ tung, anh thử dò xét hỏi một câu: "Không phải là thằng nhãi con đó... nảy sinh ra ý đồ bất chính chứ?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 201+120.1: Anh Đã Chết (1)

Tần Mặc không lên tiếng, lại gật gật đầu, cảm giác nóng bức vẫn không giảm, dạ dày trống trơn lại hơi đau, anh không khỏi nhúu mày.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc gật đầu sợ tới mức xuýt nữa thì ngã từ ghế xuống, vừa muốn rít gào, đây là Tô Song Song gốc nghềch đó! Nhưng mà không nghĩ tới, thằng nhãi tiểu hồ ly kia lại không có cùng huyết thống với Song Song.

Bạch Tiêu lập tức cũng sốt ruột, nếu như thằng nhãi hồ ly kia có tình cảm với Tô Song Song, chuyện này sẽ phức tạp, anh đưa tay nắm lấy đầu mình, người luôn luôn có những ý nghĩ linh hoạt như anh cũng không có biện pháp gì.

“Phải phá hư chứ, Tô Song Song như vậy, phải nói rõ, khó có khả năng cô ấy nghĩ thằng nhãi hồ ly kia có ý khác với mình, đừng nói bản thân đã nhận ra, Tần Mặc... Đường đi lần này không dễ đi rồi.”

Bạch Tiêu cảm giác được tính chất nghiêm trọng của chuyện lần này, khó có được tư thế nghiêm túc như vậy, ngay cả xưng hô với Tần Mặc cũng đứng đắn hơn.

Anh nói xong, thấy Tần Mặc không nói gì mà rót một ly rượu, lập tức ngăn tay Tần Mặc lại, bệnh bao tử của Tần Mặc rất nghiêm trọng, có thể không chịu được dày vò như vậy.

Cổ tay của Tần Mặc né đi, vượt qua tay của Bạch Tiêu, Bạch Tiêu còn chưa phản ứng, anh liền ngấn đầu uống hết rượu trong ly của mình,

Lửa giận trong Tần Mặc luôn luôn thiêu đốt, dường như chỉ có đau đớn mới có thể tạm thời đè nén lửa giận đó.

Cho dù anh biết Tô Song Song bị Tần Dật Hiên lừa gạt, nhưng nghĩ tới cô vì gã đó mà để lại mình anh, anh liền hận không thể băm thây tên đó trước mặt cô, sẽ cướp cô về, hung hăng trừng phạt cô.

Bạch Tiêu ngồi bên cạnh Tần Mặc, ngồi nghiêm chỉnh, bị dòng khí áp bách của Tần Mặc phát ra, cũng không dám thở mạnh.

Bình thường Tần Mặc xem thường, cũng không muốn dây dưa với nhiều người, đúng là nếu thật sự không vui, khi bình tĩnh, sẽ làm người ta không thể sống, mà chết cũng không xong.

Bạch Tiêu lại nghĩ đến Tần Dật Hiên, thẳng nhai tiểu hồ ly, suy nghĩ đến thủ đoạn kia của gã ta, có thể còn lợi hại hơn cả Tần Mặc, cơ thể liền run lẩy bẩy, không hổ danh đều là người nhà Tần, đều biến thái như nhau.

Hai người đều im lặng, trong thế giới của Tần Mặc, đối với kẻ thù phải diệt trừ, đúng là bây giờ, liên lụy tới Tô Song Song. Cô ấy bị Tần Dật Hiên lừa gạt, căn bản anh không thể xuống tay.

Đầu óc Bạch Tiêu xoay xoay, tay cũng không để yên, lập tức chuyển tất cả rượu trên bàn đến bên chân mình, Tần Mặc nhìn thoáng qua, không nói gì, cũng không lấy lại.

Mặc dù Tần Mặc khó chịu, nhưng tự chủ rất tốt, anh biết bây giờ mình uống rượu, căn bản không có tác dụng gì, chắc chắn anh sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa này.

Đột nhiên Bạch Tiêu đứng lên, vẻ mặt vui mừng, anh quá kích động, đánh lên mặt bàn “bốp” một cái, rồi lập tức ôm lấy bàn tay đau ê ẩm của mình, cau chặt mày, lời vừa muốn nói ra đã quay trở về.

Tần Mặc lớn lên từ nhỏ với Bạch Tiêu, đương nhiên biết phản ứng này nhất định anh ấy đã nghĩ ra được biện pháp, nâng mắt lên nhìn anh, trong đôi mắt đào hoa lộ ra chút thắc mắc.

Bạch Tiêu bị ánh mắt lướt qua của Tần Mặc nhìn đến, lập tức cảm thấy được một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, khiến an him lặng.

“Tiểu Tần Tần, tôi nghĩ đến một biện pháp rất tốt!” Bạch Tiêu suy nghĩ đến biện pháp của mình, liền cảm thấy phấn khởi.

Anh ta chớp mắt, cho dù biết tuyệt đối căn phòng này không bị nghe trộm, nhưng vẫn cúi đầu áp sát vào tai Tần Mặc như cũ, cười tí mắt nói rõ kết hoạch của mình.

Tần Mặc vừa nghe, gương mặt đang nhăn nhó liền dần dần giãn ra, đợi khi Bạch Tiêu nói xong, rớt cuộc sắc mặt đã khôi phục bình thường.

Nhưng mà vẫn có chút không yên tâm: “Anh có thể đảm bảo thời cơ vừa lúc không? Đừng để gã ta lợi dụng.”

Bạch Tiêu vừa nhắc tới Tần Dật Hiên, dường như cũng không vui, cả người bốt đi ý cười, hừ lạnh một tiếng, đôi mắt vẫn lộ ra sự bất cần đời: “Gã ta vẫn còn yếu lắm!”

Tần Mặc gật gật đầu, bày tỏ sự tín nhiệm với anh ta, tảng đá lớn trong lòng đã vơi đi một chút.

“Tình hình công ty như thế nào?” Chuyện Tô Song Song tạm thời giải quyết xong, Tần Mặc bắt đầu nói chuyện chính sự.

Bạch Tiêu vừa nghe Tần Mặc nói chuyện công ty, cả người lại khôi phục bộ dáng không đứng đắn, cùng với khuôn mặt kia thật sự là không hề tương xứng. Có khi Tần Mặc đã cảm thấy thật sự Bạch Tiêu mù quáng khi bày ra vẻ mặt nghiêm trang như vậy.

“Công ty, hừ, đám hồ ly già kia đều lộ đầu ra hết rồi, cũng nhờ thằng nhãi tiểu hồ ly mà tôi đã thăm dò nhiều lần, danh sách cụ thể tôi đã đưa tới, chỉ có một hai tên ẩn nấp sâu quá, còn phải nghĩ biện pháp dẫn nhóm người đó tới.”

“Ừ, đừng nóng.” Đương nhiên Tần Mặc không vội, con đường theo đuổi vợ của anh chưa xong, lại thêm tiểu hồ ly Tần Dật Hiên này, anh sẽ không thể theo Tô Song Song mà rời bỏ vị trí của mình.

Bạch Tiêu cũng hiểu rõ tính toán của Tần Mặc, anh ngồi nghiêm chỉnh một lúc, toàn thân không thoải mái, liền đặt hai chân lên bàn, nhìn Tần Mặc, vui sướng khi người khác gặp họa bắt đầu trêu chọc:

“Tôi nói... Cậu muốn đưa cái cô ngốc kia về thì phải tốn công mạnh mẽ, tính khí của cô ấy hơi ngốc nghếch, cũng không được vài ngày, sẽ ngoan ngoãn về nhà với cậu rồi.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 202+120.2: Anh Đã Chết (2)

“Tác giả quyển sách này là ai, tôi muốn nhìn thấy.” Tần Mặc cảm thấy mâu thuẫn của mình với Tô Song Song trong ngày hôm nay khá lớn, mà nguyên nhân là do tên Tần Dật Hiên kia, chỉ sợ tình hình ngày càng nghiêm trọng.

“Hà?” Bạch Tiêu lập tức phản ứng không kịp, khóe miệng mang theo ý cười hỏi lại một câu.

“Tác giả của ‘Đặt bẫy tình yêu’, bây giờ tôi muốn gặp anh ta.” Tần Mặc lời ít ý nhiều nói ra mục đích của mình, anh cảm thấy người có thể viết loại này, phỏng chừng có thể giúp anh nghĩ ra biện pháp.

Bạch Tiêu Vừa nghe Tần Mặc đến điều này, cả người cảm thấy không ổn, hai chân từ trên bàn rớt xuống, miệng hơi mở ra, dáng vẻ hoảng sợ.

Tần Mặc quay đầu nhìn Bạch Tiêu, cảm thấy anh ta có chút gì đó không đúng, nhú mày lại, Bạch Tiêu sợ tới mức lập tức hoàn hồn.

Anh ta ra vẻ bình tĩnh, làm điệu bộ đang suy nghĩ, đột nhiên giống như nghĩ đến điều gì đó, nói một câu: “Cái đó... Hình như tác giả đã mất rồi! Mất rồi!”

Trên mặt Bạch Tiêu làm như không có chuyện gì, nhưng trong lòng hối hận đến chết, bây giờ không thể đùa giỡn Tần Mặc được, ngược lại bản thân có thể tự đào một cái hố rồi tự chôn mình.

“Ừ.” Tần Mặc luôn tin vào Bạch Tiêu, vốn cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, nghe thấy Bạch Tiêu nói người kia đã mất rồi, anh cũng không để ý, chỉ là làm sao có thể làm hòa với Tô Song Song, đây là một vấn đề.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc tin mình, trong lòng thầm thở phào, đây chính là lần đầu tiên anh ta lừa Tần Mặc, không nghĩ tới cú lừa của mình lại là tin tức đau lòng như vậy, trong lòng anh lặng lẽ rơi nước mắt, thề về sau không bao giờ làm chuyện như thế này nữa!

"Tôi phải đi rồi." Tần Mặc nhìn thoáng qua đồng hồ, từ nơi này trở về, cũng đến giữa trưa, anh cảm thấy bản thân nên tìm Tô Song song rồi cùng ăn một bữa cơm, kéo tên hồ ly kia lại nhanh chân đến trước.

Bạch Tiêu còn đắm chìm ở trong nỗi đau của mình, phát phát tay, cầm lấy chai rượu bên cạnh chân, rót một chén, chậm rãi uống.

Dù sao anh cũng không thể cùng Tần Mặc đi ra ngoài, vẫn nên ở chỗ này một lát, bình phục tâm tình của mình.

Tần Mặc đi tới cửa đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại đi trở về, vươn tay đến trước mặt Bạch Tiêu: "Trả 100 nghìn đây."

"..." Bạch Tiêu nhìn Tần Mặc ở trước mặt tự mình, phun rượu ra, anh vươn tay chỉ vào Tần Mặc, lại chỉ vào mình.

Tần Mặc giàu có, là tổng giám đốc của một công ty, vậy mà đòi tiền anh, còn muốn lấy ... 100 nghìn?

Bạch Tiêu nghĩ lại, đột nhiên hiểu tỏ , hiện tại Tần Mặc không tiện đi ra ngân hàng lấy tiền, tuy rằng tài khoản của anh sẽ không dễ bị người ta biết được, nhưng nếu bị người ta thấy anh là một kẻ “nghèo hèn” mà lại đi rút số tiền lớn, cũng sẽ gây ra phiền toái.

"Có phải 100 nghìn quá ít hay không?" Tuy rằng ngoài miệng Bạch Tiêu tò mò hỏi, nhưng tay lại móc ví tiền của mình ra, đặt trên tay của Tần Mặc, phóng khoáng nói một câu, "Cứ lấy thoải mái."

Tần Mặc không quan tâm đến Bạch Tiêu, rút ra 100 nghìn từ bên trong ví, sau đó ném vào trong lòng Bạch Tiêu, hiện tại anh là "kẻ nghèo hèn", lấy nhiều tiền như vậy, bị Tô Song Song thấy, khiến cho Tô Song Song hiểu lầm, cũng thật họa vô đơn chí *.

"Lấy 100 nghìn thật à?" Bạch Tiêu chép miệng, 100 nghìn đối với người như bọn họ, thật sự anh không biết sẽ làm được gì? Ăn cơm cũng không đủ tiền boia đó.

"Trước mắt, mười nghìn một đĩa cơm, 100 nghìn là đủ rồi." Tần Mặc nói xong bỏ 100 nghìn vào túi quần, xoay người rời đi.

Ánh mắt Bạch Tiêu trừng to, miệng có thể nhét vào một quả trứng gà, lập tức chép miệng, ra vẻ xúc động.

Ma lực tình yêu thật đúng là vĩ đại, có thể để cho một người luôn soi mói, luôn thích sạch sẽ, vậy mà chịu đi ăn quán cơm ven đường.

Tình yêu?

Bạch Tiêu nghĩ đến hai chữ đó, trong đầu liền chiếu ra gương mặt của Dương Hình, anh sợ tới mức vội vã lắc lắc đầu, ngửa đầu uống hết rượu trong chai, cười tự giễu.

Anh lấy di động trong túi quần ra, bấm số điện thoại di động của Đông Phương Nhã , không đứng đắn trêu chọc nói: "Nhã Nhi, đến đây với đại gia một chút đi!"

"Tút tut..." Đối phương lập tức ngắt di động, Bạch Tiêu nhìn di động rồi bắt đầu cười rộ lên, Đông Phương Nhã luôn lạnh lùng như vậy, không uống

công anh theo đuổi cô lâu như vậy.

Sau khi Tần Mặc rời khỏi liền đến công ty của Tô Song Song, anh vẫn nhíu chặt mày, bởi vì vẫn chưa biết nên dùng cách gì để rút ngắn khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Dù sao trong lòng anh cũng có một chút lửa giận, chẳng lẽ vị trí của anh trong lòng cô không bằng tên hồ ly kia sao?

Nghĩ như vậy, nắm tay của Tần Mặc nắm chặt lại, phát ra tiếng “răng rắc”, nhưng bước chân đi đến công ty Đảng Phi vẫn không chậm lại.

Ở bên này, nhân viên thực tập của tập đoàn Đảng Phi đã đi hết một nửa, đối với Tô Song Song mà nói, đi bộ 5km chính là muốn lấy mạng nhỏ của cô.

Đến khi còn 1km, Tô Song song ở đã mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, cô cũng không quản hình tượng nữa, ngồi ở ven đường, thở hồng hộc.

"Này, chị lau đi! Cần thận bị cảm lạnh?" Giọng nói dịu dàng từ đỉnh đầu vang lên, Tô Song song theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy một bé gái vô cùng đáng yêu, đưa khăn giấy cho mình.

Cô bé hơi khom người, bày ra nụ cười ấm áp, tất cả tóc đều được cột lên, lộ ra vầng trán đầy đặn, đôi mắt hơi dài lộ ra ý cười, quả thực muốn híp lại, nhìn vô cùng đáng yêu.

"Cảm ơn em... Chị tên là Tô Song song!" Tô Song song cũng không từ chối, tiếp nhận khăn giấy của bé gái, vươn tay ra.

Bé gái kia cũng không có chút gì khác lạ, vui vẻ vươn tay nắm lấy tay cô, cười tủm tỉm nói: "Em tên là Vương Tử!"

Tô Song song cũng mỉm cười, tay cầm khăn lau lên trán, nhin không được lại thở dài.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Tôi Đến Nhà Anh Trai Ở.

Sớm biết thể chất mình kém như vậy, cô đã buộc tóc lên cho rồi, đỡ bớt bị mồ hôi thấm đẫm lên tóc mái, dính vào trên trán rất không thoải mái.

"Cho nà, chỗ chị có cái kẹp nhỏ nè." Vương Tử vô cùng nhiệt tình, thấy Tô Song Song cau mày vén tóc mái của mình lên, trực tiếp lấy cái cặp tóc nhỏ nhỏ đáng yêu trên đầu mình đưa cho Tô Song Song.

"Vẫn còn 1km nữa, kiên trì lên!" Vương Tử vừa nói vừa làm một động tác tay cố gắng lên, dáng vẻ hoạt bát đáng yêu vô cùng, chọc người ta vui vẻ.

Tô Song Song được cảm giác của cô truyền sang, tinh thần cũng tốt hơn, cô quay đầu lại nhìn một chút, thể này cũng có thể tính là cô đi nhanh, phía sau cô còn có một đám phụ nữ xinh đẹp mệt mỏi tới nỗi sắc mặt cũng trắng bệch rồi.

Mấy cô gái này đi giày cao gót mặc đồ công sở vốn muốn ở lại phòng làm việc ấm áp, thế nhưng chỉ vì cô, các cô ấy không thể không nhấc chân ra ngoài đi bộ làm huấn luyện tăng cường vào cuối mùa thu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Song Song cũng thấy áy náy, nếu không phải do cô xin Tần Dật Hiên nghĩ biện pháp, thì các cô ấy cũng không phải chịu cảnh tai bay vạ gió thế này.

Người vô tội như các cô vẫn còn đang đi, người khởi xướng mọi chuyện như cô sao có thể ngạo kiều dừng lại, Tô Song Song thở dài, hai tay chống đầu gối của mình đứng lên, có thể nào cô cũng phải kiên trì tới cùng.

"Song Song em ở ngành nào?" Tính cách Vương Tử trời sinh đã hoạt bát, cực kỳ thích nói chuyện, lại còn rất nhiệt tình, vươn tay đỡ Tô Song Song, đi bên cạnh cô.

Tô Song Song rất thích cô gái không lớn hơn cô mấy tuổi này, lau vệt mồ hôi trên trán mình, quay đầu cười nói: "Em chỉ là nhân viên trợ lý nhỏ thuộc studio phim hoạt hình dài tập của công ty văn hóa Đăng Phi!"

"À! Studio phim hoạt hình dài tập hả! Chị cũng là thành viên công ty Văn hóa nè! Bên bộ phận tuyên truyền! Thầy dạy chị là người quản lý tuyên truyền phần hậu kỳ các tác phẩm của Studio phim hoạt hình dài tập! Rõ là quá trùng hợp!"

Vương Tử lập tức hưng phấn, Tô Song Song nghe được cũng vui vẻ, không nghĩ mình lại may mắn như vậy, ngày đầu tiên liên tình cờ gặp đồng nghiệp tốt, về sau đi làm cũng không cô đơn nữa rồi.

Hai cô gái nhỏ cùng nhau riu ra riu rít còn cảm thấy chưa kịp nói gì, thì đã tới đích, vừa đến điểm cuối, toàn bộ năng lượng của Tô Song Song thật giống như bị tiêu hao sạch rồi, lập tức trở nên héo rũ.

Tần Dật Hiên đứng ở đầu đường, nhìn lướt qua gương mặt ửng đỏ không bình thường của Tô Song Song, khuôn mặt vốn mang theo nụ cười hơi cứng đờ một chút.

Bây giờ anh đang hối hận sao mình lại nghĩ ra cái chủ ý chết tiệt như vậy, thể chất Tô Song Song từ nhỏ đã tương đối kém, hơn nữa cô cũng không thích vận động, bình thường đều ru rú ở nhà.

5 km đối với Tần Dật Hiên chỉ là một bữa ăn sáng, thế nhưng anh lại quên, đối với Tô Song Song mà nói, đó chính là đòi mạng, hơn nữa cổ chân trái của Tô Song Song vẫn chưa hoàn toàn tốt, tưởng chừng như họa vô đơn chí.

Tần Dật Hiên vừa nghĩ tới sơ sẩy của mình, thật hận bây giờ không thể đi tới, ôm Tô Song Song lại, không cho cô đi thêm bước nào nữa.

Chỉ là ở đây nhiều người nhiều thứ hỗn tạp, anh không thêm để ý tới việc có lộ tình cảm mà mình dành cho Tô Song Song, thế nhưng anh biết rõ tính cách của Tô Song Song.

Mặc dù thoát nhìn trông cô hiền hoà, nhưng trong xương lại rất bướng bỉnh, nếu quan hệ của bọn họ bị lộ ra ngoài, nhất định Tô Song Song sẽ từ chức.

Thật vất vả anh mới tìm được Tô Song Song, đưa cô đến cạnh mình, cho dù có phải dùng thủ đoạn, hay cách cuối cùng là dùng sức mạnh, anh cũng sẽ không làm mất Tô Song Song thêm lần nữa.

Nghĩ đến đây ánh mắt Tần Dật Hiên hơi híp lại, nhìn chòng chọc vào Tô Song Song, trong mắt thoáng lộ ra vẻ cố chấp điên cuồng.

Tô Song Song đến điểm cuối, giọng điệu luôn căng chặt kia cũng buông lỏng ra, thật ra cô đã cảm thấy cổ chân trái của mình bắt đầu đau âm ỉ, chẳng qua lại ngại vì hổ thẹn trong lòng, cô cũng không nói gì thêm, đòi đối xử đặc biệt.

Vừa nhìn thì Vương Tử chính là người thích chơi đùa, đi tới nơi ngay cả thở cũng không kịp thở, vẻ mặt tinh thần hãy còn phấn chấn đáng vẻ cũng mạnh mẽ, cô đỡ Tô Song Song ngồi vào cái ghế một bên, cùng đợi tất cả mọi người đến đông đủ rồi tập hợp sau.

"Nhà của chị ở gần ở công ty, nhà em ở chỗ nào? Lát nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm đi?" Vương Tử không mệt, liền tặng chỗ ngồi cho những cô gái đi giày cao gót trang điểm lòe loẹt đang sắp mệt chết kia, cô đứng bên cạnh Tô Song Song, vẻ mặt sáng láng như cũ.

Nghỉ tiếp một chút, Tô Song Song cảm thấy lấy hơi cũng tốn sức, cũng không muốn lên tiếng, cô đưa tay chỉ bên cạnh, thở dốc một thoáng mới nói ra một câu đầy đủ: "Nhà của em ở phía sau con đường kia."

"Ai nha, vậy chúng ta không thuận đường, thực sự là không khéo!" Vương Tử còn muốn nói điều gì, lúc này tất cả mọi người đến đông đủ, bên kia gọi tập hợp, cô chỉ có thể đưa Tô Song Song đi tập hợp trước.

Tần Dật Hiên đứng ở phía trước, áo mũ chỉnh tề, mặc dù chỉ là một chàng trai hai mươi mốt tuổi, còn có vẻ bệnh tật, nhưng bề ngoài tuấn tú cùng gia sản giàu có, vẫn thu hút ánh mắt của tất cả các nữ bạch cốt tinh ở đây.

Anh mỉm cười nói vài câu cổ vũ, nhưng dư quang vẫn không rời khỏi hai gò má ửng đỏ không bình thường của Tô Song Song.

Một câu giải tán, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng mấy cô yêu tinh ảo diệu khác lại không muốn buông tha cái cơ hội trời ban để có thể tiếp cận đến ông tổng của công ty, từng người một chuẩn bị đủ loại tư thế, cố ý tiếp cận Tần Dật Hiên bên này.

Tần Dật Hiên vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, vóc người cỡ một mét bảy tám, không cao lắm, bị đám phũ nữ lòe loẹt diêm dúa này mang giày cao gót vây quanh, gần như không nhìn thấy Tô Song Song.

Tần Dật Hiên vừa phát hiện Tô Song Song không nhìn thấy vị trí hiện tại của mình, ý cười ôn văn nhã nhĩ trên mặt lập tức biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một loại hơi thở lạnh lùng hà khắc độc nhất của nhà họ Tần, chỉ có điều ở anh lại tồn tại thêm một chút u ám.

Khí chất thay đổi trong chớp nhoáng này, khiến cho chúng nữ háo sắc vốn cho rằng Tần Dật Hiên chàng trai ấm áp tròn mắt, bước chân vốn đang dậm bước lên trước của các cô đều đổi thành lùi về sau.

Tần Dật Hiên cong môi, khoe miệng mang theo một nụ cười khinh miệt, ánh mắt hẹp dài quét nhìn một vòng, mấy bà cô háo sắc hám tiền này liền thuận thế chạy trốn chết.

Tần Dật Hiên cong môi cười lạnh một tiếng, dư quang nhìn lướt qua Tô Song Song ngồi trên ghế ven đường, lấy điện thoại di động trong túi quần ra, chậm rãi đi tới chỗ xe mình, lên xe bấm điện thoại gọi cho Tô Song Song.

Tô Song Song vừa thấy là điện thoại của Tần Dật Hiên, lập tức nhớ tới, bên này cô còn có một bữa tiệc lớn phải ăn nữa.

Cô vội vàng xin lỗi nói với Vương Tử một câu: "Vương Tử xin lỗi ah! Hôm nay em đã có hẹn rồi, chị xem này điện thoại cũng gọi tới rồi."

Vương Tử nhìn lướt qua, vừa thấy điện thoại hiển thị thông báo là anh trai, hé miệng cười, gật đầu, "Vậy lúc rảnh rồi em nhớ gọi điện cho chị nha! Chị đi trước!"

"Anh!" Điện thoại vừa kết nối, Tần Dật Hiên liền nghe thấy tiếng khẽ gọi của Tô Song Song, Tần Dật Hiên dựa ra sau, xuyên qua kính chiếu hậu mà nhìn Tô Song Song, nhếch miệng cười lên đầy vẻ cứng chiều.

"Đến đây đi, anh dẫn em đi ăn tiệc lớn." Tần Dật Hiên biết nội tâm Tô Song Song rất bướng bỉnh hiếu thắng, tuy rằng trong lòng anh hồi hận muốn chết vì đã để cho cô đi bộ 5km, chỉ có điều anh sẽ không mở miệng, bằng không nhất định sẽ nhất định sẽ làm cho Tô Song Song mất hứng.

"Anh, đợi thêm lát nữa, mọi người còn chưa đi hết mà." Tô Song Song nghĩ tới thân phận của anh trai không quá thuận tiện, cô che điện thoại, cẩn thận từng li từng tí một mà nhìn chung quanh, thấy mọi người đã đi hết rồi, không còn ai chú ý tới mình nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ kính chiếu hậu Tần Dật Hiên nhìn đáng vẻ thận trọng ngốc nghếch của Tô Song Song, không nhịn được nhẹ giọng cười lên, Tô Song Song vừa nghe Tần Dật Hiên cười mình, có chút bất mãn nói lầm bầm: "Em thế này còn không phải là vì tốt cho anh ư!"

"Vâng! Vâng! Cô bé ngốc nhà anh đối xử tốt với anh nhất." Giọng nói Tần Dật Hiên đầy ý cưng chiều, mi mắt ngậm cười, Tần Dật Hiên dịu dàng như ánh mặt trời thế này nếu để cho người theo cạnh anh thấy được, phỏng chừng đều sẽ sợ tới nỗi cho rằng sắp tới ngày tận thế.

"Hừ!" Từ nhỏ Tô Song Song đã được Tần Dật Hiên chăm sóc, cho nên ở trước mặt anh thường không tự chủ mà thả lỏng, thỉnh thoảng còn có thể giở trò ăn vạ làm nũng.

"Song Song, chuyển tới chỗ anh ở đi, để anh chăm sóc em thật tốt, năm năm này. . . em đã gây đi rồi. . ." Tần Dật Hiên đột nhiên hạ thấp giọng, mang theo chút u buồn.

Trong đôi mắt hẹp dài của anh lại chứa đầy tinh quang không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu, nhìn phản ứng của Tô Song Song, anh biết Tô Song Song mềm lòng, đặc biệt là với người thân thiết, giọng nói của anh trầm thấp lại ưu sầu, chắc chắn Tô Song Song không đành lòng từ chối.

Tô Song Song nghe được, hơi ngơ ngác một chút, theo lý thuyết ở chung một nhà với anh trai mình là chuyện bình thường, thế nhưng trong suy nghĩ của Tô Song Song đột nhiên lại nhớ tới khuôn mặt của Tần Mặc.

Cô mím môi, theo thói quen cắn ngón tay của mình, Tần Dật Hiên thấy động tác này của Tô Song Song, ý cười trong mắt cũng nhanh chóng biến mất, Tô Song Song cắn ngón tay đại biểu lúc này cô đang rất do dự, không quyết định chắc chắn được.

Dựa theo hiểu biết của anh với Tô Song Song, đáng ra bây giờ cô phải vô cùng khát vọng tình thân, tuy rằng đây không phải thứ tình cảm anh muốn lấy được từ Tô Song Song, nhưng mà đó lại là thứ duy nhất mà hiện giờ anh có thể lợi dụng.

Tô Song Song chuyển tới ở cùng một chỗ với người thân duy nhất là mình, hẳn cô phải rất cao hứng chứ, Tần Dật Hiên không hiểu được, sao cô lại do dự?

"Anh, em cũng lớn thế này rồi, ở một mình vẫn tốt hơn . . ." Lúc nói lời này ánh mắt Tô Song Song không ngừng xoay xoay, còn căng thẳng hơn khi cắn ngón tay của mình.

Cô thật không muốn thừa nhận mình không nỡ bỏ Tần Mặc, thế nhưng dù cô có thể lừa người, lừa mình, cũng không lừa được trái tim.

Tô Song Song dứt khoát bình đã nứt thì không sợ vỡ, mặc dù biết mình còn tiếp tục hãm sâu như vậy nữa, sớm muộn cũng sẽ nhận lấy kết quả xấu, thế nhưng cô vẫn không khống chế được, muốn có thêm nhiều kỷ niệm ở cùng với Tần Mặc hơn nữa.

Tần Dật Hiên hơi nheo cặp mắt lại, đột nhiên nghĩ đến người giữ quyền sở hữu căn nhà sát vách của Tô Song Song chính là Tần Mặc, là bất động sản duy nhất trên danh nghĩa hiện tại của Tần Mặc.

Nói như vậy Tần Mặc thật sự ở sát vách Tô Song Song, trong mắt Tần Dật Hiên toát ra sát khí nồng đậm, thế nhưng giọng nói lại che giấu rất tốt: "Cũng được, nhưng mà tối hôm nay nhất định phải tới chỗ anh ở, anh có rất nhiều điều muốn nói với em."

"Ừm!" Hôm nay Tô Song Song mới vừa cãi nhau với Tần Mặc sao có thể vui vẻ lại nhanh như vậy được, bây giờ cô hoàn toàn không biết nên đối mặt với Tần Mặc như thế nào, cho rằng đi ra ngoài yên tĩnh, đây cũng có thể coi một lựa chọn tốt.

"Mọi người đều đi hết rồi, tới đây đi, ghế dựa lạnh lắm." Tần Dật Hiên nói xong, sau đó điều chỉnh tốt tâm tình, khuôn mặt vốn cứng ngắt tràn đầy vẻ tàn ác lại thay đổi thành dáng vẻ dịu dàng nhu tình đầy cứng chiều.

Tô Song Song ngồi trên xe, cầm điện thoại di động liên tục hí hoáy, dáng vẻ đầy tâm sự, Tần Dật Hiên rất muốn hỏi một chút, thế nhưng hiện tại hẳn anh không muốn tạo thêm cho Tô Song Song bất luận áp lực nào, sợ dọa cô sợ chạy mất.

Tô Song Song suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn cảm thấy cần phải nói cho Tần Mặc một tiếng, cô cần môi theo thói quen, soạn một tin nhắn ngắn: Tần Mặc, tối hôm nay tôi qua nhà anh tôi ở.

Xong, Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn điện thoại di động của mình, suy nghĩ một chút, trực tiếp nhấn nút tắt máy, cô sợ Tần Mặc gọi điện thoại qua đây, bởi vì cô còn chưa nghĩ kỹ, nên xử lý chuyện này như thế nào.

Bữa cơm này Tô Song Song không chút ngại ngùng, ăn một bữa tiệc lớn ngon lành, bụng no rồi, tâm trạng cũng khá hơn nhiều, Tô Song Song đi theo Tần Dật Hiên trở lại chỗ ở của anh.

Chỉ là vừa xuống xe trong nháy mắt, lúc Tô Song Song ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, khi thấy người đi ra dưới tàng cây bên cạnh biệt thự sang trọng, cả người cô đều sửng sốt.

Đương nhiên Tần Dật Hiên vừa xuống xe cũng nhìn thấy người tới, nét mặt ôn tồn lễ độ của anh theo đó mà rạn nứt.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Tại Sao Anh Lại Xé?

Tần Mặc đi ra từ tàng cây bên cạnh biệt thự, nhịp bước trầm ổn, một thân màu đen nhàn nhã càng nổi bật lên sự lạnh lùng, sắc mặt anh không được tốt lắm, cả người tản ra hơi lạnh.

Tô Song Song cắn môi, nhìn Tần Mặc, tâm trạng rối bời, lúc này Tần Dật Hiên đã điều chỉnh xong tâm trạng của mình, cười nhún nhường lễ phép như cũ.

Gã đi mấy bước, tới cạnh người Tô Song Song, không tiếng động tuyên bố chủ quyền trên người Tô Song Song với Tần Mặc, chỉ tiếc Tần Mặc liếc gã một cái cũng lười.

"Anh họ, tối nay Song Song tới chỗ em ở." Tần Dật Hiên cười ngoan ngoãn, giọng cũng hết sức khiêm tốn, đích thực là một thằng nhóc to xác tao nhã lịch sự.

Nhưng gã lại nhìn Tần Mặc bằng vẻ mặt lại tràn đầy khiêu khích cùng giễu cợt, những lời này dĩ nhiên là muốn khích Tần Mặc, muốn làm cho anh then quá thành giận, hủy hết hình tượng trước mặt Tô Song Song.

Tần Mặc căn bản không để ý đến gã, dĩ nhiên cũng sẽ không mắc lừa, anh nhìn thẳng vào Tô Song Song, môi mỏng hơi hơi mở ra rồi đóng lại, ngay sau đó anh quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên: "Tối hôm nay anh cũng ở nơi này."

"!" Đừng nói Tô Song Song, ngay cả Tần Dật Hiên cũng sửng sốt.

Dĩ nhiên Tần Mặc vô cùng ghét gã, gần gã một chút anh sẽ cảm giác không thoải mái, lại chủ động nói vào nhà gã ở, Tần Dật Hiên nghĩ, đây quả thực là quá vi diệu rồi.

Tô Song Song nghe thấy Tần Mặc cũng ở đây, cả người cũng luống cuống, có thể là cô cố ý muốn trốn Tần Mặc, lúc này hai người bọn họ lại ở cùng nhau, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, làm sao cô còn tỉnh táo suy nghĩ.

Lòng Tô Song Song loạn cả lên, thật ra thì đối với chuyện sáng hôm nay, cô cảm giác mình ít nhiều có chút quá đáng.

Tần Mặc không thích Tần Dật Hiên, dựa theo tính cách của anh, tự nhiên cũng sẽ không hy vọng cô đến gần Tần Dật Hiên, cho nên phản ứng buổi sáng, cũng coi như là phản ứng bình thường của tiểu cảm thú.

Chẳng qua là Tô Song Song vừa nghĩ tới Tần Mặc lại không thông cảm với chuyện mình vui sướng vì tìm được người thân duy nhất, còn nổi giận lung tung, cô liền không nhìn được khó chịu trong lòng.

Cô cố ý không nhìn tới Tần Mặc, chỉ cúi đầu nhìn chân của mình, một bộ tôi coi thường anh, không muốn để ý tới bộ dáng của anh.

Cô cho là mình như vậy rất có mặt mũi, lộ ra vẻ dửng dưng, có thể trong mắt Tần Dật Hiên cùng Tần Mặc xem ra, cô chính là đang cáu kỉnh.

Khóe miệng Tần Mặc hơi nhếch lên, Tần Dật Hiên lại nheo mắt, sau khi nhìn liếc qua Tô Song Song, gã nổi giận ùng ùng nhìn Tần Mặc.

Tần Dật Hiên đã sớm vạch mặt với Tần Mặc rồi, không phải muốn chăm sóc Tô Song Song, cho dù gã bỏ đá xuống giếng Tần Mặc là không đúng, cũng tuyệt đối sẽ không cho anh một sắc mặt tốt.

Sự kiên nhẫn của Tần Dật Hiên đã vượt ra khỏi mức cực hạn gã có thể chịu đựng, chẳng qua là vừa đựng đến Tần Mặc, gã liền không cách nào khống chế tâm tình của mình, không phải dư quang vẫn nhìn Tô Song Song, chỉ sợ gã đã sớm nổi giận.

"Anh họ muốn ở đây? Thật là vinh hạnh cho em." Giờ phút này Tần Dật Hiên hận không được nói bảo vệ trực tiếp đuổi Tần Mặc ra ngoài.

Nhưng gã biết nếu làm như vậy rồi, Tô Song Song nhất định sẽ thương tiếc Tần Mặc, về tao nhả gã cố duy trì trước mặt Tô Song Song cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt, cho nên gã cắn răng nhịn xuống,

"Ừ." Tần Mặc lời ít ý nhiều phun ra một chữ, trực tiếp xoay người đi vào bên trong, ngay cả liếc cũng không nhìn Tô Song Song và Tần Dật Hiên.

Dáng vẻ anh cao cao tại thượng, như là chủ nhân nơi này, mà Tần Dật Hiên chẳng qua là khách.

Không phải Tần Mặc cố ý không để mắt tới Tô Song Song, mà là đang trên đường tới anh cũng không nghĩ tới chuyện làm như thế nào để gạt đi hiềm khích lúc trước với Tô Song Song, cho nên vì không muốn làm lớn chuyện càng không thể rời cô, liền lựa chọn trầm mặc.

"Đi thôi." Tần Dật Hiên nhìn bóng lưng Tần Mặc, trực tiếp đưa tay ra kéo tay nhỏ của Tô Song Song, đi theo Tần Mặc.

Lúc ba người bọn anh tiến vào phòng khách, Tần Mặc quay đầu nhìn gã, khi nhìn thấy hai người bọn họ dắt tay nhau, cặp mắt đào hoa lạnh như băng thoáng hiện lên vằn đỏ thẫm.

Tô Song Song nhất thời cảm giác tim mình đập mạnh, mà tay của mình cũng rất giống như bị thiêu cháy, theo bản năng cô liền tránh thoát khỏi tay Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên khẽ chau mày, quay đầu không hiểu nhìn Tô Song Song, Tô Song Song cũng thấy được động tác của mình có chút đường đột, cô vội vàng xoay người đầu nhìn bức tranh treo trên tường, ngốc nghếch cười lên, muốn hóa giải thời điểm lúng túng này.

" Anh, phòng khách được trang trí thật là đẹp mắt... Nhìn..." Tô Song Song nói lời này tuyệt đối không có suy nghĩ nhiều, bởi vì đợi cô thấy rõ toàn bộ phòng khách, nhất thời cô thấy không được tốt rồi, lời nói bỏ dờ cũng cả lăm không nói ra miệng.

Tần Dật Hiên mới dời tới đây, vì muốn vào ở sớm, chẳng qua là đơn giản trùng tu căn nhà một chút, hơn nữa gã không thích trang trí quá phức tạp, căn nhà được sửa sang có thể nói cực kỳ đơn giản, so với căn phòng bình thường không khá hơn bao nhiêu.

Một lúc sau cũng không nghe thấy tiếng Tô Song Song, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên, nhất thời cô cảm thấy mình tuyệt đối là con khỉ phái tới đây để trêu chọc người ta... Nói chuyện lúc nào cũng không suy nghĩ trước!

Tần Dật Hiên nhìn đáng vẻ Tô Song Song, không nhịn được nhẹ nhàng cười lên, theo bản năng liền đưa tay ra muốn sờ đầu Tô Song Song.

Nào biết tay vừa mới đưa ra, Tần Mặc liền duỗi bàn tay, kéo Tô Song Song,, làm cô lão đảo hai bước về phía anh, đỉnh đầu của cô cũng trực tiếp bỏ lơ tay Tần Dật Hiên.

Tô Song Song chỉ cảm thấy bị Tần Mặc kéo một cái, thân thể lão đảo một chút liền ngã vào lồng ngực Tần Mặc, Tần Mặc nhanh chóng khoác tay quanh eo thon của Tô Song Song, giữ thẳng bằng cho cô.

Lúc cô còn chưa phản ứng kịp xảy ra chuyện gì, Tần Mặc lại xoay người, sau đó đè hai tay đang đặt trên hai vai cô, hơi đè một cái, Tô Song Song liền ngồi ở trên ghế sa lon.

Tô Song Song chưa kịp phản ứng, đã ngồi vào ghế sa lon mềm mại, cô nháy nháy con mắt, nhìn Tần Mặc ngồi xồm trước mặt mình, có chút khó hiểu.

Tần Mặc không có lên tiếng giải thích cái gì, chỉ là ngồi như vậy trước mặt Tô Song Song, đưa tay ra, đặt chân trái của cô trên đầu gối của mình, ngay sau đó thuần thực không do dự kéo một cái, vớ của Tô Song Song lại bị hồng trong nhát mắt.

Tô Song Song nghe một tiếng roẹt quen thuộc này, cả kinh trợn to mắt, ngay sau đó lên cơn giận dữ, không hề nghĩ ngợi liền thuận miệng khiển trách: "Tần Mặc, sao anh lại xé vớ em? Là không phải xé thành ghiền?"

Tô Song Song nói tới đây lại nhìn vẻ mặt cứng ngắt của Tần Mặc, không có phân nửa đáng vẻ áy náy, lửa giận nhiều hơn, cô quơ chân đang nằm trên đầu gối Tần Mặc, thật hận không được một cước giẫm khuôn mặt nhăn nhăn của anh.

"Mặc dù đây là vớ là 'Nhâm quân xé ', anh cũng không cần xé không thương tiếc vậy chứ!" Tô Song Song một mực than phiền, căn bản quên mất Tần Dật Hiên còn đứng ở bên cạnh.

Tần Mặc không chú ý tới miệng nhỏ đang lải nhải của Tô Song Song, chẳng qua là cúi đầu nghiêm túc kiểm tra cổ chân trái của cô, vừa mới nhìn cổ chân sưng lên vì đi bộ, cũng biết nhất định cô lại không nghe lời, gắng sức quá độ.

Vào lúc Tần Mặc nhìn một cái, quả thật cổ chân trái lại bắt đầu sưng đỏ, anh đưa ngón tay ra dăm một cái, Tô Song Song lập tức im miệng, đau đớn hít một hơi.

Tần Dật Hiên đứng bên cạnh nhìn Tần Mặc thuần thực tự nhiên xé tất chân của Tô Song Song, mặc dù cô sinh khí, nhưng giọng nói kia giống như là làm nũng.

Nhất là một câu "Tại sao anh lại..." làm cho gã nheo cặp mắt lại, che giấu sát khí trong mắt, xem ra đây không phải lần đầu Tần Mặc xé tất chân của Tô Song Song, vậy lần trước là tình huống gì?

"Cầm túi đựng nước đá tới." Tần Mặc quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, lạnh lùng mở miệng, giọng nói không có phân nửa nhiệt độ, khuôn mặt nhẵn nhụi nhìn Tần Dật Hiên, trong nháy mắt lại lạnh thêm vài phần.

Tần Dật Hiên thấy Tần Mặc lại dám nói chuyện với mình như vậy, tay nắm thành quả đấm, suýt nữa không che giấu được sát ý trong mắt.

Gã còn sót lại một phần lý trí tự nói với mình Tô Song Song còn ở đây, vội vàng cúi đầu xuống, dời tầm mắt đi, gã nhìn thấy cổ chân Tô Song Song sưng đỏ, sưng sốt một chút.

Vừa rồi gã một mực bị lửa giận che mắt, căn bản không có ý thức được Tần Mặc đang làm gì, vào lúc này nhìn thấy cổ chân Tô Song Song sưng đỏ, trong lòng gã nổi lên sự áy náy.

"Túi đựng nước đá và thuốc tiêu viêm." Tần Mặc lên tiếng lần nữa, giọng nói càng lạnh hơn lúc nãy, cho dù tận lực áp chế, giọng lạnh như băng kia trong lộ vài tia sát khí bức Tần Dật Hiên phải lui về phía sau nửa bước.

Mặc dù Tần Dật Hiên không muốn nghe Tần Mặc nói, thế nhưng gã lo lắng cho chân của Tô Song Song hơn, vội vàng xoay người đi lấy túi đựng nước đá.

Bây giờ Tần Dật Hiên hối hận muốn chết, vì gã muốn có thể giới riêng với Tô Song Song, liền đuổi hết người làm trong nhà ra ngoài.

Trăm ngàn lần gã không nghĩ tới, nửa đường lại lòi ra một Tần Mặc, chẳng những phá hư chuyện gã và Tô Song Song, lại còn tiến dần từng bước, tựa như chủ nhân!

Tô Song Song cũng nhận ra được Tần Mặc có gì không đúng lắm, cô nháy nháy mắt, đá đá chân trái đang được Tần Mặc che chở trên đầu gối.

"Đừng lo, em không sao đâu, chỉ là sưng một chút, ngày mai sẽ ổn thôi." Tần Mặc nửa ngồi chồm hổm dưới đất ôm chân của cô như vậy, Tô Song Song có da mặt dày, cũng có chút không chịu nổi.

Cô vừa nói vừa muốn rút chân mình về, nào biết Tần Mặc lại nắm chân cô không thả, một tay lạnh như băng nhẹ nhàng đặt lên cổ chân sưng đỏ của Tô Song Song, từ từ nắn bóp.

Tô Song Song đau đớn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn nhú một cái, thân thể nghiêng về phía trước, một đôi tay nhỏ đặt lên tay Tần Mặc, không để cho anh nhân cơ hội trả thù.

Tần Mặc chỉ là muốn kiểm tra xem thử xương Tô Song Song có sao không, chẳng qua là quá lực, may sao chỉ sưng đỏ, anh yên tâm, quay đầu nhìn phía Tô Song Song, vừa quay đầu, Tần Mặc sửng sốt một chút.

Tô Song Song thấy Tần Mặc ngây ngẩn, có chút kỳ quái, theo lý thuyết Tiểu cầm thú có thấy núi thái sơn sụp đổ mặt cũng không đổi sắc, làm sao có thể liếc nhìn cô một cái liền ngây ngẩn.

Tô Song Song nghi ngờ cúi đầu theo tầm mắt của anh nhìn, cái nhìn này, cô cũng ngây ngẩn, thế nhưng một giây kế tiếp cô liền kịp phản ứng.

Hai tay cô chột vòng lấy ngực của mình, hoảng sợ trốn mắt nhìn Tần Mặc, mắng một câu: "Tên háo sắc!"

Chân trái động đậy, vừa muốn đá Tần Mặc một cước, anh nhanh tay lẹ mắt bắt chân cô, cường chế muốn đặt nó ngay ngắn trên đầu gối mình.

Tô Song Song giật giật chân trái, thấy không nhúc nhích được, cũng không vùng vẫy vô ích, cô nghiêng mặt sang bên, mím môi, ánh mắt hoảng

loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

"Sao vậy Song Song?" Tần Dật Hiên nghe tiếng cô, ngay cả túi đựng nước đá cũng không kịp lấy liền vội vàng chạy tới, vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô, gã cắn răng thật chặt, dùng sức hít một hơi, mới đè xuống lửa giận trong lòng.

Tô Song Song tự nhiên ngượng ngùng với Tần Dật Hiên, dư quang cô hung tợn trợn mắt nhìn Tần Mặc, cắn răng nghiêng lợi giải thích: "À? A! Không có chuyện gì, anh trai, chỉ là vừa mới này Tiểu cầm thú bóp chân em đau quá!"

"Thật sao?" Tần Dật Hiên kì lạ hỏi một câu, ánh mắt nhìn về phía Tần Mặc đã không che giấu được lửa giận hừng hực.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Mũi Nhọn Đấu Với Dao Sắc

“Anh?” Tô Song Song phát giác ra Tần Dật Hiên có gì không đúng lắm, cô quay đầu nhìn về phía gã, nhú chân mày lại, một bộ dáng khó hiểu.

Tần Dật Hiên cứ nhìn Tần Mặc như có như không, tay gã nắm chặt thành quyền, bởi vì dùng quá sức nên móng tay đã lún vào trong thịt, nhưng gã lại không cảm giác được chút đau đớn nào.

Tần Dật Hiên biết vào lúc này không nên nổi giận, nhưng gã nhìn Tần Mặc thân mật với Tô Song Song như vậy, thật sự gã không có biện pháp dễ dàng bỏ qua.

"Không có chuyện gì, anh chỉ muốn biết rốt cuộc anh họ có ý gì với Song Song?" Mặc dù Tần Dật Hiên nhưng bị lửa giận làm mất kiên trì, nhưng lý trí của gã vẫn còn ở đó.

Giờ phút này, Tần Dật Hiên cố ý duy trì hình tượng anh trai cao cả trong lòng Tô Song Song như cũ, chỉ gây mâu thuẫn lên người Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu nhìn thẳng Tần Dật Hiên, anh đặt chân Tô Song Song trên bàn trà, hơi dùng sức ấn bắp chân của cô xuống, tỏ ý cô không nên lộn xộn, lúc này anh mới chột đứng lên.

Tần Mặc lạnh lùng quét mắt đào hoa về phía Tần Dật Hiên, nhất thời cảm giác bị áp bách quanh thân lại tăng thêm một phần.

"Nếu như anh không muốn chết, đừng để cho tôi phải nhắc lại một lời tới lần thứ ba." Tần Mặc lạnh nhạt mở miệng, cho dù không có bất kỳ tâm tình

nào, Tần Dật Hiên vẫn cảm giác sát ý đánh tới như cũ, cả người gã run lên.

Gương mặt tái nhợt của gã thoáng chốc trở nên trắng bệch, Tần Dật Hiên không muốn lộ ra vẻ khiếp sợ trước mặt Tần Mặc, nhưng gã còn trẻ tuổi, dùng khí thế căn bản không chống nổi Tần Mặc.

Tần Dật Hiên cắn răng cố đè xuống bất an trong lòng, hít một hơi thật sâu mới kèm chế được mình không lui về sau mấy bước, vốn là muốn cùng Tần Mặc phân đo cao thấp như vậy, nhưng dư quang lại nhìn thấy cổ chân Tô Song Song sưng đỏ.

Gã nghĩ lại, toát ra một bộ dáng ần nhẫn, xoay người đi lấy túi chườm, gã coi như đây là lấy lui làm tiến, tính ngang ngược của Tần Mặc sẽ hoàn toàn bại lộ trước mặt Tô Song Song.

Tần Dật Hiên rất dẫn đo về tính cách của Tô Song Song, quả thật Tô Song Song vừa thấy Tần Dật Hiên bị Tần Mặc khi dễ, vốn là cả người đang thăng bằng trong nháy mắt nghiêng về "người yếu" Tần Dật Hiên.

Tô Song Song trợn mắt nhìn Tần Mặc, không hiểu sao anh lại đột nhiên kiêu ngạo đứng lên, Tần Mặc cũng cau mày, xoay người ngồi cạnh Tô Song Song, hai người không nói chuyện, yên lặng như tờ.

Chờ đến khi Tần Dật Hiên cầm túi đựng nước đá tới, gã trực tiếp nửa ngồi trước mặt Tô Song Song, vừa muốn đặt chân Tô Song Song trên đầu gối của mình, Tần Mặc lại sớm hơn gã một bước.

Anh nắm bắt chân Tô Song Song lại, một tay cầm lấy túi nước đá trong tay Tần Dật Hiên, đặt vào cổ chân Tô Song Song.

"Hít...." Cổ chân truyền tới sự lạnh lẽo thấu xương, Tô Song Song hít vào một hơi Tần Dật Hiên, chân phải tăng động không chút khách khí cho đầu gối Tần Mặc một cước.

"Anh nha không được dùng việc công để báo thù riêng đấy!" Tô Song Song lầm bầm một câu, mặc dù cổ chân trái rất lạnh, nhưng cảm giác đau đốn bỏng rát ngược lại giảm đi không ít.

Tần Dật Hiên đã tỉnh táo lại, gã rũ mặt mày, một bộ dạng ảm đạm, so với Tần Mặc trời sinh đã cao ngạo, nhìn hết sức đáng thương.

Tô Song Song đang giận dữ với Tần Mặc, vừa thấy anh khi dễ Tần Dật Hiên đến mức sắc mặt trắng bệch, mà Tần Mặc vẫn giữ mặt thối như cũ, một câu thừa thãi cũng không nói, chỉ có sự lạnh nhạt vô hình.

"Em tự mình làm là được." Giọng của Tô Song Song cũng lạnh vài phần, cô cúi người cầm túi đựng nước đá đặt ở trên cổ chân, không thêm để ý tới Tần Mặc.

Tần Mặc biết Tô Song Song còn đang giận lấy, nhưng anh nhưng không biết nên nói gì, chỉ có thể ngồi thẳng, cau mày nghĩ biện pháp.

Tần Dật Hiên đứng dậy ngồi chỗ còn lại cạnh Tô Song Song, gã biết cách nói chuyện, lại biết rõ tính cách Tô Song Song, vừa mở miệng, liền chọn lời có thể lấy lòng Tô Song Song lại vô tình chê bai Tần Mặc mà nói.

"Song Song, ở bên ngoài không đầy đủ phương tiện, em đến ở với anh đi, nơi này rất nhiều căn phòng trống, tùy em chọn..." Tần Dật Hiên nhìn Tô Song Song, thấy cô vẫn còn đang lưỡng lự, gã tiếp tục dùng liều thuốc mạnh.

"Nơi này chỉ có một mình anh, vắng ngắt, Song Song, nếu em có thể ở, anh nghĩ rằng nơi này sẽ càng giống như một mái nhà."

"Giống như một mái nhà" năm chữ này trực tiếp bay vào trái tim Tô Song Song, làm cho nội tâm cô chua xót, bây giờ Tô Song Song khát vọng nhất chính là tình thân, cô muốn có một mái nhà ấm áp như trước.

Cô mím môi, tay đặt trên đầu gối níu chặt váy, muốn đồng ý, nhưng dư quang lại nhìn bàn tay Tần Mặc đang đặt trên đầu gối mình.

Hai tay nắm tay mình hết sức ấm áp, chủ nhân của đôi tay này nói muốn kết hôn với cô, nhưng anh lại không nói lời yêu... Trong nội tâm cô phiền loạn không chịu nổi, chỉ có thể bực bội không lên tiếng.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên đang nắm chắc phần thắng, lạnh lùng mở miệng, nói ra sự thật mình biết: "Tôi nhớ khắp phòng anh toàn người làm? Còn nhớ được anh cũng có rất nhiều bạn gái."

"!" Tần Dật Hiên cả kinh trong lòng, gã chợt quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, thật sự là không nghĩ tới Tần Mặc luôn luôn khinh thường nói chuyện cùng gã, vừa mở miệng nói lại công kích như vậy.

Gã hơi hí mắt nhìn Tần Mặc, trong lòng bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ mấy năm nay Tần Mặc đổi tính? Còn biết cách đùa bỡn?

Tô Song Song nghe tới câu rất nhiều bạn gái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, anh trai lớn hơn mình một tuổi, năm nay hai mươi một, không nghĩ tới lại là cao thủ tình trường.

Mặc dù anh trai có sức quyến rũ, người làm em gái như cô cũng có mặt mũi, nhưng ở phương diện này mặt Tô Song Song vẫn còn mỏng.

Cô nín nửa ngày mới thốt ra một câu: "Anh... có... bạn gái cố định thì giới thiệu cho em làm quen một chút, em cũng muốn có chị dâu."

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song hiểu lầm, gã hí mắt nhìn về phía gương mặt bình thản giống như không có chuyện gì của Tần Mặc, rất vất vả gã mới cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Anh họ hiểu lầm, những người được gọi là bạn gái... Chẳng qua là vì đối phó ông già nhà em." Bề ngoài Tần Dật Hiên nói với Tần Mặc, nhưng

mục đích thực sự là giải thích với Tô Song Song.

Chỉ tiếc Tô Song Song đã xác định Tần Dật Hiên là anh trai của mình, anh trai là có phải có bạn gái, ngoại trừ chúc phúc ra, lại không có cái một chút tâm tình nào khác.

Đột nhiên Tần Dật Hiên sáng mắt lên, nghĩ đến cái gì, gã đột ngột thay đổi, cười híp mắt trêu ghẹo nói: "Giống như anh họ một mực bị buộc phải ra mắt vậy, không biết bây giờ anh họ có bị lão gia nhà họ Tần ép đến mức tùy tiện tìm một người bạn gái để đối phó."

Tùy tiện tìm một người bạn gái để đối phó, Tô Song Song nghe những lời này, chợt liền nhớ lại chuyện Tần Mặc cầu hôn mình, mặc dù anh nói muốn kết hôn với mình, nhưng bộ dáng kia giống như là phải hoàn thành nhiệm vụ gì đó.

Chẳng lẽ Tần Mặc cầu hôn là vì đối phó với lão gia tử còn đang bệnh, cho nên anh không nói yêu, chỉ nói cưới. Nghĩ như vậy, Tô Song Song thở hào hển hai cái, cố bình phục tâm tình phập phồng của mình.

Trong lòng Tô Song Song trầm xuống, cô cúi đầu không dám nhìn ai trong hai người bọn họ, sợ bọn họ nhìn ra tâm tư của bản thân.

Tần Mặc cũng không nghĩ đến ý tứ trong lời nói Tần Dật Hiên, chỉ cảm thấy tâm trạng Tô Song Song không đúng lắm, nhưng không hiểu tại sao.

Một lát sau, Tô Song Song điều chỉnh xong tâm tính, cho dù Tần Mặc vì mục đích gì, cô cũng không sẽ đồng ý, nghĩ như vậy, mặc dù trong lòng đau đớn không dứt, nhưng sự thất vọng lại vơi đi không ít.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song không có phản ứng đặc biệt gì, che giấu đi sự thất vọng trong mắt, chớp mắt một cái, gã đưa tay thân thiết giúp Tô Song Song chỉnh túi đựng nước đá.

Gã quay đầu cười híp mắt nhìn Tô Song Song, tiếp tục xuống một đòn, hỏi: "Anh không có ở đây năm năm, tiểu ngu xuẩn có nhớ anh hay không?"

"Có!" Đương nhiên là Tô Song Song nhớ cũng không nhớ liền mở miệng trả lời, năm đó Tần Dật Hiên biến mất quá đột ngột, ba mẹ nghĩ về anh cũng không nói chữ nào, Tô Song Song rất lo lắng cho anh, làm sao có thể không nghĩ?

Tần Mặc ngồi bên cạnh không nói gì, chẳng qua là tay đặt ở trên đầu gối dùng sức nắm thành quả đấm.

"Anh cũng rất nhớ em... Sau này để cho anh chăm sóc em thật tốt, có được hay không?" Tự nhiên Tần Dật Hiên cảm giác được tâm tình Tần Mặc biến chuyển, anh cười càng thêm dịu dàng cưng chiều, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

"Không được!" Tô Song Song trực tiếp mở miệng từ chối, Tần Dật Hiên sững sờ, Tần Mặc cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tô Song Song, đôi mắt đào hoa lộ ra một chút ấm áp.

"Sau này để cho em chăm sóc anh!" Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, tự nhiên không thấy được sau khi Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song nói, cặp mắt đào hoa kia mất đi hào quang trong nháy mắt.

Tần Dật Hiên lại cười càng thêm rực rỡ, anh đưa tay ra kéo tay phải Tô Song Song, nhẹ nhàng va chạm, vẻ mặt lại chuyên chú nhìn Tô Song Song, chậm rãi nói: "Được, hãy chăm sóc anh cả đời."

Ánh mắt Tần Dật Hiên chuyên chú như vậy, lời nói lại dịu dàng, làm cho thần kinh không ổn định của Tô Song Song cảm thấy có chút là lạ, thế nhưng tại sao là lạ cô không nghĩ tới.

Cô hơi ngạo đầu, thấy mặt Tần Dật Hiên đầy mong đợi nhìn mình, cuối cùng cô cũng nghĩ là mình suy nghĩ nhiều.

Cô gật đầu một cái, nhìn Tần Dật Hiên nở nụ cười tươi sáng, sắc mặt tái nhợt dường như cũng trở nên đo đỏ, tâm trạng Tô Song Song cũng tốt lên.

Tâm trạng Tần Mặc ngã vào đáy cốc trong nháy mắt, anh chợt đứng lên, cúi đầu xuống nhìn Tần Dật Hiên, mở miệng cắt đứt không khí ấm áp giữa gã và Tô Song Song.

"Kia là phòng cho khách?" Giọng nói Tần Mặc rất lạnh lùng, cũng rất trầm, làm cho người ta cảm giác được lửa giận đang bị kiềm chế, hơn nữa lộ ra khí thế mưa gió muốn tới.

Tần Dật Hiên biết Tần Mặc đã nhẫn nại đến cực hạn, gã đứng lên, ở nơi Tô Song Song không nhìn thấy lộ ra vẻ khinh thường với anh.

Chờ đến khi Tô Song Song ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, gã đã lấy lại bộ dạng tao nhã lịch sự, ra vẻ một người hiền lành.

Tần Mặc chỉ lạnh lùng nhìn hắn, năm năm qua anh đã biết Tần Dật Hiên giống như một con hồ ly giáo hoạt, cho nên đối với việc Tần Dật Hiên cố ý khiêu khích, anh vẫn có thể phân biệt được, cũng không mắc lừa.

"Anh họ ở tại phòng thứ nhất phía đông đi, nơi đó lớn nhất." Tần Dật Hiên nói xong tầm mắt nhìn về phía căn phòng kia.

Ngay sau đó gã giống như vô tình, kì thực cố ý nói một câu: "Song Song ở phòng phía tây đi em, bên trong phòng lấy màu hồng làm chủ đạo, có thể em sẽ thích."

Tần Mặc hỏi xong, chẳng qua là nhìn thật sâu vào Tần Dật Hiên, cho đến khi nhìn nụ cười gã trở nên cứng ngắt, anh lại ngồi xuống, cũng không có đi vào phòng cho khách.

Chẳng qua vừa rồi Tần Mặc là nhất thời xúc động, nói một câu, khi tỉnh táo lại, sao anh lại cho Tần Dật Hiên cùng Tô Song Song có cơ hội ở một

mình, nếu không hôm nay anh cần gì phải chịu đựng phiền não ở nhà Tần Dật Hiên.

Tô Song Song không biết tại sao, cô cảm thấy Tần Mặc có cái gì rất không đúng, cảm giác bầu không khí bốn phía cũng rất cổ quái, cô giằng co một hồi, mặc dù mới chạng vạng tối, cũng mệt mỏi đến mức không mở mắt ra được.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, không muốn lúng túng như vậy với Tần Mặc, cô trực tiếp cầm lên túi đựng nước đá rồi đứng dậy, cười một tiếng với Tần Dật Hiên: "Anh, em hơi mệt, nên đi trước nằm nghỉ một lát."

Tần Dật Hiên cũng đi theo, vừa muốn đuổi tay vỗ Tô Song Song, lại bị Tần Mặc cướp trước một bước, Tần Mặc dứt khoát ôm Tô Song Song lên, sải bước đi tới căn phòng nằm ở phía tây.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Người Quan Trọng Nhất

Editor: Tiêu Vũ Chi

Tô Song Song sửng sốt, ngơ ngác mặc cho Tần Mặc ôm về phía trước, chờ đến khi cô lấy lại tinh thần, Tần Mặc ôm cũng đã ôm, cô không ngăn cản, lúc này mà mở miệng nữa, không có chuyện gì cũng thành ra có chuyện gì rồi.

Tô Song Song nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao nhúng nước, cuối cùng cô cắn răng một cái, không lên tiếng, chỉ có thể cắn đầu giả chết.

Tần Mặc ôm Tô Song Song đi qua người Tần Dật Hiên, đương nhiên Tần Dật Hiên sẽ không trơ mắt nhìn Tần Mặc lớn lối như thế ở trước mặt gã giống như tuyên bố chủ quyền trên người Tô Song Song.

Tần Dật Hiên nhanh chóng đưa tay ra kéo cánh tay Tần Mặc, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song hơi phiểm hồng lộ ra vẻ then thừng, gã không tự chủ được kéo cánh tay Tần Mặc thật mạnh.

Tần Mặc lạnh lùng quét mắt nhìn gã, trực tiếp bước lên trước, hất một phát, liền tránh thoát khỏi bàn tay Tần Dật Hiên, anh tỏ vẻ chán ghét nhìn cánh tay mình vừa bị Tần Dật Hiên kéo, sự chê bai này là xuất phát từ nội tâm, không hề diễn trò.

Tô Song Song đã bị Tần Mặc ôm thành thói quen, ban đầu không cảm thấy có chuyện gì, nhưng đột nhiên cô nghĩ đến, đây không phải là ở nhà trọ nhỏ của mình, đây chính là nhà của anh trai cô!

Có thể anh cô sẽ để ý tư thế này, không cần thận lại hiểu lầm cô và Tần Mặc có một chân, nghĩ như vậy, thân thể Tô Song Song run lên, vội vàng vịn cánh tay Tần Mặc, giùng giăng nhìn về phía sau, muốn giải thích một câu.

Một tay Tần Mặc nâng Tô Song Song, một tay khác nhấn bả vai của cô, giam cô vào trong lòng ngực của mình lần nữa: "Lộn xộn nữa, ôm em đi bệnh viện."

"..." Tô Song Song cảm thấy rất bất đắc dĩ với Tần Mặc, cô quay đầu nhìn Tần Dật Hiên một cái, thấy anh cười với mình, tựa như không hề hiểu lầm gì cả, nhất thời Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, cũng cố nặn ra vẻ tươi cười.

Tối hôm nay vốn Tô Song Song muốn trò chuyện cùng Tần Dật Hiên một chút, lại bị Tần Mặc quấy nhiễu như vậy, nhất thời cô cảm thấy đầu có chút nhức, kỹ năng Ninja rùa lại bị kích thích.

Cô tựa vào lồng ngực Tần Mặc, cũng không muốn nói thêm gì nữa, bây giờ cô chỉ muốn lẳng lặng. Tần Mặc thả Tô Song Song lên giường, liền đi ra đóng cửa lại, một phút cửa đóng, anh trực tiếp đi về phía Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên nhìn lướt qua cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt tao nhã lịch sự mặt trong nháy mắt chuyển thành khinh thường cùng chán ghét, gã lười biếng tựa vào cạnh ghế sa lon, nhướng mày nhìn Tần Mặc, một bộ dạng khiêu khích.

Tần Mặc lạnh lùng quét mắt nhìn gã, im lặng không lên tiếng, trực tiếp ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, cũng không định trở về phòng mình.

Một đêm hôm nay, Tần Mặc cũng không dự định rời đi, anh muốn ở đây nhìn chằm chằm cửa phòng Tô Song Song, phòng ngừa nửa đêm có thằng nhóc hồ ly chạy vào.

Tần Dật Hiên tự nhiên biết ý Tần Mặc là gì, căn bản gã không dự định chiếm tiện nghi của Tô Song Song, mặc dù toàn bộ tế bào của gã cũng đang kêu gào muốn làm cho Tô Song Song trở thành người phụ nữ của mình.

Nhưng lý trí của gã còn vẫn còn tồn tại, gã hiểu được biện pháp này chẳng qua là nhất thời sung sướng, sau đó chỉ sợ Tô Song Song sẽ hận chết gã.

Thế nhưng trước mặt Tần Mặc, Tần Dật Hiên không cần phải che giấu ý đồ của mình đối với Tô Song Song, gã muốn chọc giận Tần Mặc.

"Anh họ ở chỗ này là sợ nửa đêm em..." Tần Dật Hiên cũng chưa nói hết, chẳng qua là khêu nhẹ một cái, nhìn lướt qua cửa phòng đang đóng chặt của Tô Song Song.

Lời này mặc dù chỉ nói đến một nửa, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ, hơn nữa kiểu nói nửa vời này càng thêm bức người.

Nhưng đúng theo dự đoán của Tần Dật Hiên, Tần Mặc không hề lên tiếng, thậm chí cũng chẳng dự định để ý đến gã.

Gã trực tiếp đuổi chân dài một cái, dựng lên bàn trà đối diện, điều chỉnh tư thế thoải mái, cả người trên dưới tựa như cũng lộ ra một vẻ khinh thường tới sự ngạo mạn của anh.

Tần Dật Hiên căn rằng, gã hận nhất chính là dáng vẻ không thèm để ai vào mắt của Tần Mặc, chẳng qua Tần Mặc chỉ ngồi ở đằng kia, khí thế vương giả có sẵn trong người, đây là khí chất gã luôn muốn, lại mong mà không được.

Cho nên Tần Dật Hiên vẫn ghen tỵ với Tần Mặc, hơn nữa Tần Mặc cũng là người côi đời này gã ghét nhất.

"Thế nhưng cho dù em tiến vào, ôm cô ấy ngủ chung, chỉ cần nhẹ giọng nói một câu, cô ấy cũng sẽ không từ chối..."

Hiệu quả cách âm trong nhà Tần Dật Hiên hết sức được, cho nên gã không có gì cố kỵ, chuyện gì có thể chọc giận Tần Mặc, gã liền nói.

Đột nhiên Tần Mặc quay đầu nhìn gã, một đôi mắt đào hoa không có cảm xúc gì đặc biệt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Dật Hiên làm gã rất không thoải mái, giống như bản thân mình trong mắt anh chính là một người hề, rốt cuộc Tần Dật Hiên cũng không cười được.

Tần Dật Hiên mắt đối mắt cùng Tần Mặc trong chốc lát, Tần Dật Hiên phiền não đi về phòng mình, gã lại bắt đầu ho khan.

Lần này, coi như gã và Tần Mặc chính thức tuyên chiến, vốn gã cho là đối phó với người không có tâm kế gì như Tần Mặc sẽ rất dễ dàng, lại không nghĩ rằng mình đánh giá thấp Tần Mặc.

Lúc này nghĩ đến, Tần Dật Hiên cũng cảm thấy mình quá ngây thơ rồi, Tần Mặc có thể trở thành đầu rỗng của Tần gia, như thế nào lại là không có đầu óc, tùy tiện mấy câu là sẽ bị người khác chọc giận.

Tay trái Tần Dật Hiên nắm thành quả đấm để trước miệng mình, đè nén tiếng ho khan không ngừng trào ra, hiện tại gã nên lắng lắng, nếu không một bước loạn những bước sau cũng loạn.

Tần Mặc thấy Tần Dật Hiên đã vào phòng, anh quay đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt của Tô Song Song, chân mày nhíu lại.

Tô Song Song nằm ở trên giường, vốn là rất mệt, nhưng lăn đi lăn lại, không biết có phải vì cổ chân trái bỗng nhiên đau, làm thế nào cô cũng không ngủ được.

Một lát sau, Tô Song Song ngồi bật dậy, cô quay đầu nhìn liếc qua chiếc tủ cạnh giường, khuôn mặt nhỏ nhắn sụp đổ trong nháy mắt, tủ trên đầu giường lại không có nước.

Tô Song Song thấy sắc trời tối, đã trễ, cô suy nghĩ một chút, đã đến lúc phải ăn cơm tối, cô cũng không thể một mực trốn trong phòng không chịu đi ra.

Nghĩ thông suốt, Tô Song Song khập khễnh đi ra ngoài, mở cửa một cái, phòng khách đen kịt một màu, Tô Song Song hơi hí mắt, nhờ đèn trong phòng nhìn xung quanh.

Đột nhiên nhìn thấy một bóng đen đang co ro trên ghế sa lon, cô bị dọa sợ đến mức che miệng hét toáng lên, đèn trên tường phòng khách điều khiển bằng âm thanh, lúc đó, cả phòng nhất thời sáng lên.

Tô Song Song lui về sau một bước theo bản năng, mặc dù ánh sáng đèn tỏa ra nhu hòa, nhưng đột nhiên ánh sáng chiếu vào mắt làm Tô Song Song cảm thấy đau.

Cô không khỏi đưa tay xoa xoa, lại nhìn một cái, khi thấy rõ người trên ghế sa lon là Tần Mặc, Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng một giây kế tiếp, cô lại tức giận, Tần Mặc ở phòng khách không bật đèn là để làm gì vậy?

"Tần Mặc, anh làm gì..." Tô Song Song oán giận, lại cảm thấy bộ dạng Tần Mặc không đúng lắm, cô dừng một chút, vội vàng ba chân bốn cẳng đi thật nhanh, đến gần nhìn một cái, quả thật không đúng!

Tần Mặc cau mày, bàn tay to ôm chặt bụng, cả người ngồi trên ghế sa lon, hơi cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, trên mặt là dáng vẻ thống khổ mà từ lâu Tô Song Song không gặp.

"Tần Mặc... Anh làm sao vậy?" Nhất thời Tô Song Song luống cuống, cô nhìn Tần Mặc từ trên xuống dưới, cuối cùng tầm mắt ngừng ở bàn tay Tần Mặc đang che dạ dày.

"Không phải là anh đau dạ dày đấy chứ?" Tô Song Song chợt nhớ tới cái gì kêu lên một tiếng: "Sẽ không phải là bệnh dạ dày tái phát?"

Tần Mặc có tiền sử bệnh dạ dày, chuyện này Tô Song Song biết, bởi vì lần trước cả ngày anh không ăn nhiều cơm, lúc tối liền đau bụng.

Khi đó đáng vẻ Tần Mặc ần nhẩn đau đớn, đến bây giờ Tô Song Song còn nhớ rõ, mỗi lần nghĩ tới, cô đã cảm thấy trong lòng khó chịu, cho nên từ đó về sau, vô luận cô bận rộn bao nhiêu, trong nhà không có nguyên liệu nấu ăn, cô cũng sẽ không để Tần Mặc đói bụng.

Lần này bệnh dạ dày tái phát mãnh liệt, Tần Mặc cắn chặt răng răng mới gắng gượng nuốt tiếng rên rỉ vào, bởi vì đau đớn, trên trán đã nổi một tầng mồ hôi mỏng.

Tô Song Song chuyển động ánh mắt, ổn định tâm trạng, quay đầu hét lớn một tiếng: "Anh trai! Anh trai! Xảy ra chuyện!"

Nhưng lúc này Tần Dật Hiên đang ở trong phòng tắm gội, hơn nữa hiệu quả cách âm tốt vô cùng, Tần Dật Hiên căn bản không hề nghe Tô Song Song kêu cứu.

Tô Song Song không biết Tần Dật Hiên ở lầu một hay lầu hai, cũng không biết gã ở phòng nào, chỉ có thể hằm hừ như vậy, nhưng cuồn loạn rống lên hai tiếng, giọng cũng khàn rồi, vẫn không có động tĩnh của Tần Dật Hiên.

Tô Song Song lại luống cuống, quay đầu nhìn Tần Mặc, thấy ánh mắt anh đã có chút tan rã, cũng không quản được nhiều như vậy, cô nhanh chóng lấy điện thoại trong túi quần Tần Mặc, run rẩy gọi cấp cứu.

Gọi xong, Tô Song Song nhìn cửa phòng lâu một, cô xoay người muốn đi gõ cửa, Tần Mặc lại đột nhiên nghiêng về phía trước, kéo cánh tay Tô Song Song.

Anh kìm nén đau đớn, kéo Tô Song Song vào trong ngực, phần lớn thân thể tựa vào người Tô Song Song, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy vòng eo thon của cô, cầm để trên cổ Tô Song Song, giam cô thật chặt trong ngực của mình.

Động một cái, dạ dày đau nhức lên, Tần Mặc tốn sức thở dốc hai hơi mới nhìn được sự đau nhức, anh khàn giọng cố hết sức nói: "Đừng đi, ở lại với anh một chút."

Bây giờ Tô Song Song nghĩ, Tần Mặc chính là đại gia, anh nói cái gì thì chính là cái đó, Tô Song Song vội vàng gật mạnh đầu một cái, cô ngồi nghiêm túc, động một cái cũng không dám động.

"Em không đi đâu cả, em sẽ chăm sóc anh..." Tô Song Song vừa mở miệng, giọng nói khẽ run.

Tần Mặc cứ như vậy dựa vào Tô Song Song, anh kịch liệt thở dốc, hơi thở ấm áp phả vào cổ Tô Song Song, Tô Song Song vẫn luôn sợ ngứa lần đầu tiên không có cảm giác ngứa, trái lại cô thấy cực kỳ lo lắng.

Bởi vì lần trước Tần Mặc lên cơn sốt, cũng không có thở dốc kịch liệt như vậy, Tô Song Song bắt đầu sợ, cô nắm chặt cánh tay của Tần Mặc.

Giọng nói cô càng thêm run rẩy, bởi vì quá hồi hộp nên bắt đầu cà lăm: "A... A Mặc... Em đi tìm anh trai, để anh ấy lái xe đưa anh đi bệnh viện, em không chờ nổi xe cứu thương nữa!"

Tần Mặc không nói gì, chẳng qua là cánh tay ôm thắt lưng cô càng xiết chặt, không tiếng động tuyên bố quyết định của mình, anh tham luyện giờ phút ấm áp này, tham luyện mùi vị của Tô Song Song, tham luyện tất cả

những gì thuộc về Tô Song Song, cho nên có chết anh cũng sẽ không buông tay.

Lúc này Tần Dật Hiên đang tắm đột nhiên cảm thấy bất an, gã vội vã mặc áo choàng tắm vào, rồi mở cửa đi ra, đứng ở cửa thấy tình cảnh trong phòng khách, gã nhẹ buông tay, khăn lông trực tiếp rơi trên mặt đất.

Không nghĩ tới Tần Mặc lại thừa dịp lúc gã tắm gội, chiếm tiện nghi của Tô Song Song! Cặp mắt Tần Dật Hiên hơi nheo lại, toát ra sát ý nồng đậm, quả thật gã quá khinh thường Tần Mặc, gã hèn hạ so với anh đúng là hăng quá hóa dở!

Tần Dật Hiên trực tiếp sải bước đi qua, kéo cánh tay Tô Song Song, muốn kéo cô khỏi lồng ngực Tần Mặc, mặc dù bây giờ Tần Dật Hiên lên cơn giận dữ, nhưng lý trí vẫn còn ở đó.

Gã vừa kéo, vừa rống lên với Tần Mặc: "Tần Mặc, Song Song là người quan trọng nhất, tôi không cho phép anh đùa bỡn cô ấy! Anh muốn tìm phụ nữ đối phó lão gia tử ở nhà thì tìm người khác đi!"

Chẳng qua chấp niệm của Tần Mặc quá lớn, ôm Tô Song Song không hề buông tay, anh đau đến mức thần trí có chút tan rã, thế nhưng khi cảm nhận được có người nào muốn cướp Tô Song Song khỏi tay mình, bỗng nhiên anh ngẩng đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên.

Ánh mắt kia nhि tựa như cự long canh giữ bảo vật mang một màu đỏ tươi, khát máu đáng sợ, Tần Dật Hiên bị Tần Mặc nhìn như vậy, theo bản năng buông lỏng tay, lui về phía sau một bước.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Cuộc Chiến Thứ Ba Toàn Thắng

Editor: Tiêu Vũ Chi

"Tần Mặc, buông tay!" Tần Dật Hiên khẽ quát một tiếng, trong mắt gã đã mang theo vẻ giận dữ, gã vừa muốn mượn cơ hội làm to chuyện Tần Mặc đùa bỡn Tô Song Song, vừa rồi thật sự gã bị Tần Mặc chọc giận.

Tần Mặc đau đớn cau mày, anh ôm Tô Song Song, muốn nhân cơ hội này không tiếng động tuyên bố chủ quyền của mình trên người Tô Song Song, Tần Dật Hiên còn cố làm cho anh buông lỏng Tô Song Song, làm sao anh có thể buông tay!

Tần Mặc trợn to cặp mắt, con người co rút lại, người phụ nữ này trong lòng anh mà nói, cho dù chết anh cũng sẽ không buông tay, cho dù phải đi xuống địa ngục, anh cũng sẽ kéo cô theo cùng! Bởi vì dù ở địa ngục, anh cũng có thể tạo ra một thế giới hạnh phúc cho cô.

"Chết cũng không buông!" Tần Mặc cắn răng nói, mắt anh đỏ ngầu, nhìn hết sức kinh khủng.

Tần Dật Hiên cũng đấu với Tần Mặc, gã bước lên trước, bấu thật mạnh vào cánh tay Tần Mặc, rồi lui về phía sau kéo một cái, nhưng cánh tay Tần Mặc ôm Tô Song Song vẫn không nhúc nhích.

Tần Mặc vừa dùng toàn bộ sức lực gầm lên một tiếng, làm đầu Tô Song Song ong ong, cô sững sờ một chút, quay đầu đã nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm, bộ dáng kia tựa như nếu không phải là nhờ cô ở giữa, hai người họ sẽ thật sự đánh nhau.

Tô Song Song cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ quan hệ giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên đã đến mức nước lửa không dung rồi hả?

Vốn Tô Song Song còn muốn khuyên nhủ một chút, nhưng mồ hôi lạnh trước ngực Tần Mặc đã thấm ướt quần áo cô rồi, Tô Song Song cảm giác thân thể Tần Mặc càng ngày càng lạnh, không còn tâm trạng quán chuyện có phải hai người cãi nhau hay không.

Tô Song Song bị Tần Mặc ôm thật chặt, cô không nhúc nhích được, liền đưa tay ra kéo vạt áo Tần Dật Hiên, vội vàng nói: "Anh! Nhanh đưa anh ấy đi bệnh viện, anh đang bị đau, nên mới bắt đầu nói sảng. Nhanh!"

Một tiếng cuối, vì Tô Song Song quá gấp gáp, giọng nói chột giường cao, Tần Dật Hiên thấy gương mặt Tô Song Song đầy vẻ nóng nảy lo lắng, tầm mắt gã quét qua sắc mặt trắng hếu của Tần Mặc, khó chịu trong lòng không nói ra được.

Tần Dật Hiên lui về phía sau một bước, nhìn sâu vào mắt Tô Song Song, lần đầu tiên sau lần hội ngộ gã nói chuyện nghiêm túc như vậy với cô: "Song Song! Anh ta không thích hợp với em đâu, anh ta là loại người không có tâm, ở cùng em chỉ là vì muốn đối phó với lão già nhà họ Tần mà thôi!"

Mặc dù Tần Mặc rất đau đớn, nhưng ý thức còn rất thanh tỉnh, nghe được Tần Dật Hiên trắng trợn khích bác quan hệ của mình và Tô Song Song, anh nhìn Tần Dật Hiên, trịnh trọng tuyên bố từng chữ một: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

Câu nói này đủ thể hiện vị trí của Tô Song Song trong lòng anh, không có một chút do dự, cũng không chừa chỗ để thương lượng.

Tô Song Song sững sờ, dư quang nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tần Mặc, lòng cô nhộn nhạo, ngay sau đó tim lại bắt đầu không khống chế nhảy cẫng lên.

Tô Song Song cũng là một cô gái nhỏ, lại vừa có một bộ não tưởng tượng phong phú, cực kỳ yêu tác giả truyện tranh, nghe lời nói bá đạo này của Tần Mặc, trong lòng như có pháo hoa đang nổ rộ.

Thế nhưng lời nhắc nhở của Tần Dật Hiên còn lượn lờ ở bên tai, trong lúc nhất thời Tô Song Song không biết ai nói sự thật, người nào nói giả dối.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song do dự, trong lòng mừng rỡ, còn muốn nhân cơ hội nói thêm gì nữa, Tô Song Song lại dùng sức nắm chặt vạt áo của gã, đầu ngón tay đã bắt đầu trắng bệch.

Lúc này Tô Song Song lại đột nhiên ý thức được tình trạng bây giờ của Tần Mặc, trong thâm tâm cô tự trách mình một câu, nghĩ ngợi lung tung, rồi không do dự nói: "Anh, nhanh! Anh ấy không thể xảy ra chuyện!"

Anh ấy không thể xảy ra chuyện!

Tần Dật Hiên thất vọng trong lòng, nhìn ánh mắt mất mát đau thương của Tô Song Song, gã rất muốn lớn tiếng hỏi Tô Song Song: Tần Mặc không thể xảy ra chuyện, vậy gã thì sao? Gã đau lòng đến chết, chẳng lẽ cô không nhìn thấy sao?

Lúc bọn họ đang giằng co, thì xe cứu thương đến, Tô Song Song vội vàng đỡ Tần Mặc đứng dậy, đơn nhiên Tần Mặc không muốn ở trong phòng khách của Tần Dật Hiên lâu hơn, vừa nghe thấy tiếng động của xe cứu thương, liền đứng lên theo Tô Song Song.

Tần Dật Hiên đứng tại chỗ nhìn Tô Song Song tốn sức đỡ Tần Mặc bước từng bước từng bước đi ra ngoài, sắc mặt càng ngày càng khó coi, gã đang tự cân nhắc với bản thân.

Cuối cùng Tần Dật Hiên quyết định đánh đến cùng, gã sai bước đi về phía trước, chặn trước mặt Tô Song Song và Tần Mặc, gã đưa tay chỉ Tần Mặc, gương mặt đầy vẻ tức giận.

"Song Song, thật sự anh ta đang gạt em, Tần Mặc là người dù có bị chặt đứt ba cái xương sườn cũng sẽ không đổi sắc mặt, có thể tay không đánh ngã hai người hộ vệ, làm sao lại bị một căn bệnh đau dạ dày nho nhỏ hại không thể tự đi được!"

Tần Mặc không có lên tiếng, thật ra thì Tần Dật Hiên nói rất đúng, mặc dù dạ dày đau đến mức làm anh suýt nữa gập cả người, nhưng nếu như anh không muốn biểu hiện, chắc chắn cũng sẽ không có người nhìn ra.

Nhưng gần đây Tần Mặc đã quen giả bộ yếu ớt trước mặt Tô Song Song, anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, một đôi mắt mắt đào hoa hơi phiếm hồng nhìn cô chăm chú.

Tô Song Song tin tưởng Tần Dật Hiên, nhưng khi quay đầu nhìn mồ hôi lạnh rịn trên trán Tần Mặc, lại cảm thấy bộ dáng này không giống như là giả bộ, vờ như đáng thương.

Tô Song Song tự tìm lý do biện hộ cho Tần Mặc theo bản năng, coi như Tần Mặc dù có chặt đứt xương sườn còn có thể đối phó người xấu, vậy khẳng định là tình huống lúc đó không cho phép anh mềm yếu, giờ phút này anh không cần phải liều mạng, không nhịn được đau cũng là phải.

Tô Song Song nghĩ như vậy, còn tự thôi miên mình gật đầu một cái, rồi ngửa đầu nhìn Tần Dật Hiên: " Anh, quả thật anh ấy có bệnh dạ dày, bất kể là anh ấy giả bộ hay không, bây giờ cũng phải đưa đi bệnh viện, chuyện đó... sau này hãy nói đi..."

Tần Dật Hiên nghe Tô Song Song nói như vậy, toàn bộ tâm tình cũng chìm vào đáy cốc, gã cắn răng, môi cũng sắp cắn nát, cổ nén lửa giận đang gầm thét trong lòng xuống.

Gã khổ sở cố nặn ra vẻ tươi cười, một bộ dạng không thể làm cách nào ngoài thỏa hiệp, xem ra Tô Song Song đang rất áy náy.

Mà thứ Tần Dật Hiên muốn đúng là sự áy náy của Tô Song Song, gã cũng không nói gì nữa, sải bước đi đến cạnh người Tần Mặc, đưa tay muốn đỡ anh.

Ngay tại lúc Tần Dật Hiên đụng phải cánh tay Tần Mặc, Tần Mặc nhanh chóng lách người, làm phần lớn sức nặng cơ thể đặt trên vai Tô Song Song.

"Đi!" Anh rên lên một tiếng, khó khăn đi về phía trước cùng Tô Song Song, bây giờ đại gia Tần Mặc đang bị bệnh, Tô Song Song quay đầu làm mặt xin lỗi với Tần Dật Hiên, liền bị Tần Mặc nửa kìm kẹp nửa lôi kéo đi thẳng.

Tần Dật Hiên rất muốn đi ra ngoài, nhưng khi cúi đầu thấy mình chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, gã nhắm mắt hít một hơi thật sâu, chờ đến lúc chắc chắn Tô Song Song đã đỡ Tần Mặc đi ra ngoài.

Tần Dật Hiên chợt mở hai mắt ra, một khuôn mặt dài trong nháy mắt ngập tràn lửa giận, biểu tình hơi vặn vẹo, gã tức giận đến mức đánh mạnh một quyền lên bàn uống trà bằng thủy tinh.

Bàn uống trà nhỏ vỡ vụn trong nháy mắt, tay gã cũng nhiễm một màu đỏ tươi, Tần Dật Hiên lại làm như không thấy, nắm đấm kêu răng rắc, một giây kế tiếp, Tần Dật Hiên đứng lên, cúi đầu nhìn tay của mình.

"Tần Mặc, anh! Chết! Định! Rồi!" Tần Dật Hiên cắn răng nghiến lợi, từng chữ từng chữ như đang thề với Tần Mặc đã rời đi, dám cướp người anh coi trọng, kết quả chỉ có một, nhất định phải chết!

Quả thật Tần Mặc không phải bị bệnh dạ dày bình thường, mà là dạ dày bị thủng, bọn họ vào bệnh viện, Tần Mặc nhanh chóng bị đẩy đi, chuẩn bị phẫu thuật.

Tô Song Song đứng ở hành lang bệnh viện, sờ khắp cả người, đừng nói tiền, cô cuống cuồng nên ngay cả điện thoại di động cũng không mang,

đang lúc sốt ruột vì tiền phẫu thuật, đột nhiên xuất hiện một người ăn mặc cao quý.

"Cô Tô, đó là tổng giám đốc Tần Mặc sao?" Người này mang tây trang màu đen, thái độ cung kính lễ phép, chỉ là dáng vẻ rất thận trọng, tựa như sợ bị người khác nhìn thấy.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ, kêu lên một tiếng: "Thư ký..."

"Hử!" Tô Song Song mới kinh ngạc thốt lên đến một nửa, người đàn ông này liền ra hiệu chó có lên tiếng, Tô Song Song giật mình, vội vàng dùng hai tay che miệng, lỡ nói rồi.

"Cô Tô, tôi là thư kí lúc trước của Tần tổng, cô có gặp phiền phức gì không? Mặc dù bây giờ Tần tổng... không còn là cấp trên của tôi, nhưng trước kia anh ấy trợ giúp tôi rất nhiều, tôi rất cảm kích, nếu như có cần gì, cô cứ việc nói."

"!" Tô Song Song thật sự muốn quỳ xuống đất cảm ơn ông trời, cô che giấu sự kích động của mình, cũng không để ý mặt mũi hay không mặt mũi nữa.

Cô trực tiếp cầm ống tay áo người thư kí này, rất sợ anh ta sẽ chạy mất, làm bộ đáng thương nói: "Anh, anh có tiền không? Trước tiên giúp tôi trả tiền thuốc thang đi, tôi... tôi sẽ trả cho anh ngay lập tức!"

Nam thư kí không nghĩ tới Tô Song Song lại thẳng thắn như vậy, sững sốt một chút, sau đó anh ta ngây ngô gật đầu, kịp phản ứng, anh ta cười híp mắt nói: "Tôi đi làm ngay, cô đừng lo lắng."

Tô Song Song vội vàng gật đầu một cái, rất sợ người thư kí đổi ý, bây giờ Tần Mặc còn nằm ở trên giường bệnh, nếu là bởi vì tiền thuốc thang không đủ mà có chuyện bất trắc, đời này cô không thể tha thứ cho mình.

"Anh ta sẽ tới ngay lập tức, sẽ trả tiền cho anh!" Tô Song Song nói linh tinh, chỉ sợ người thư kí đổi ý chạy mất.

Nam thư kí lại gạt đầu một cái, đi tới chỗ đóng tiền, Tô Song Song lẻo đẻo đi theo anh ta, thấy anh ta đóng tiền rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cầm lấy hóa đơn đóng tiền đi tìm bác sĩ đi.

Nam thư kí đứng tại chỗ, khẽ mỉm cười, trong lòng thầm cảm khái, xem ra Bạch tổng nói đúng, vợ tương lai của tổng giám đốc Tần thật sự quá ngây thơ, lời nói dối kém chất lượng như vậy cũng tin tưởng.

Thế nhưng nghĩ lại, anh ta thật sự không biết Tần tổng để ý tính toán một người như vậy, anh ta nhìn bộ dáng gấp gáp của Tô Song Song, nụ cười càng sâu hơn, bị Tần tổng để ý, xem ra vợ tương lai của tổng giám đốc Tần không chạy khỏi rồi.

Lúc Tần Mặc phát hiện mình bị đau dạ dày liền gửi cho Bạch Tiêu một tin nhắn ngắn, để phái người vào bệnh viện trông, phòng ngừa lỡ đâu, không rõ tiền thuốc thang.

Bạch Tiêu liền nghĩ ra một tiết mục "Báo ân" như vậy, cũng giao nhiệm vụ này cho thư kí của Tần Mặc, cho nên người thư kí này phải ở đây há miệng chờ sung rụng, chờ "đưa" tiền thuốc thang.

Nam thư kí nhìn chung quanh, thấy không có người quen, vội thở phào nhẹ nhõm, rồi xoay người đi về phía cửa, nhiệm vụ này coi như đã hoàn thành.

Tần Mặc đang phẫu thuật, Tô Song Song đứng bên ngoài phòng, nhìn ba chữ đang phẫu thuật đỏ chói, cô cảm giác hồn vía của mình đã lên mây

Một tay cô vịn vách tường, nhìn chòng chọc vào cửa phòng phẫu thuật, mặc dù bác sĩ nói chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng cô vẫn bị hù dọa đến mức lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

"Song Song, anh họ sao rồi?" Tần Dật Hiên đã điều chỉnh xong tâm trạng, gã rất sợ Tần Mặc lại dùng chiêu gì đùa bỡn, vội vã chạy tới.

Tô Song Song nghe giọng nói của Tần Dật Hiên, giống như người đuổi vớt được tấm gỗ nhỏ, cô chậm rãi quay đầu, vừa nhìn thấy mặt Tần Dật Hiên, ánh mắt đỏ ửng lên.

Tần Dật Hiên thấy cô muốn khóc, cũng có chút luống cuống, nhưng đáy lòng càng ghen tỵ và tràn đầy hận ý, trong ký ức của gã Tô Song Song rất kiên cường, rất ít khóc, nhưng hôm nay cô lại vì Tần Mặc mà mắt đỏ ửng lên!

"Không có chuyện gì, anh họ mạnh mẽ như vậy làm sao có thể vì là một bệnh dạ dày nho nhỏ xảy ra chuyện được!" Tần Dật Hiên vừa nói vừa tiến lên trước, đưa tay ôm Tô Song Song vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô, trấn an cảm xúc của cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Lợi Dụng Cơ Hội Đây

Editor: Tiêu Vũ Chi

Những lời nói này của Tần Dật Hiên vẫn cất giấu ý đồ riêng như cũ, gã muốn tẩy não Tô Song Song, để cho cô thấy được Tần Mặc rất khỏe mạnh, sẽ không vì bệnh nhẹ này mà xảy ra chuyện gì, cũng muốn ám chỉ cho Tô Song Song biết, Tần Mặc đang giả bộ bệnh.

Chỉ tiếc Tần Mặc là người rất quan trọng trong lòng Tô Song Song, bây giờ ánh mắt cô toàn chứa sự lo lắng dành cho Tần Mặc, đâu còn tâm tư suy nghĩ hàm ý trong lời nói của Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song không hiểu ý mình, hơi kéo khoảng cách giữa hai người ra, thấy Tô Song Song một mực khẩn trương nhìn chăm chăm cửa phòng phẫu thuật, khói mù trong lòng nhiều hơn một phần.

"Đừng sợ." Tần Dật Hiên vẫn thân mật vỗ sau lưng Tô Song Song như cũ, dịu dàng an ủi săn sóc cô.

Cả người Tô Song Song căng thẳng, bây giờ cô sợ mình động đậy một cái, sẽ đánh vỡ giờ phút yên lặng này, sau đó bác sĩ sẽ ra nói cho cô biết, xin hãy nén bi thương!

Tô Song Song cũng ý thức được mình cả nghĩ quá rồi, nhưng cô vẫn không khống chế được sự sợ hãi trong lòng mình, cô thở thật sâu, chớp mũi quanh quẩn hương thơm trên người Tần Dật Hiên.

Nhưng không biết tại sao, Tô Song Song lại đột nhiên nghĩ tới mùi thuốc lá nhàn nhạt và mùi bạc hà trên người Tần Mặc, cô cắn môi, chậm rãi quên đi suy nghĩ về Tần Dật Hiên, lui về phía sau một bước.

Tô Song Song dựa vào tường, cố chấp nhìn cửa phòng phẫu thuật, hành lang an tĩnh làm cho người sợ hãi, cô thả chậm nhịp thở, làm cho mình bình tĩnh lại, nhưng nhịp tim đập thành thịch và sự căng thẳng của thân thể lại không tự lừa được mình.

Tần Dật Hiên đứng sau cô nửa bước, gã cảm thấy lòng mình trống rỗng, nhắm mắt, đột nhiên gã thấy khả năng kiểm chế mình vẫn luôn kiêu ngạo nay không có tác dụng gì.

Trở về nước gần ngủ vài ngày, chẳng qua chỉ đấu với Tần Mặc ba lần, đã làm cho gã suýt nữa không nhận được lộ bản tính khát máu của mình trước mặt Tô Song, gã cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại.

Phẫu thuật kết thúc, Tần Mặc trực tiếp bị đẩy ra, Tô Song Song lập tức xông tới, kích động nhìn Tần Mặc, thấy hai mắt anh nhắm chặt, cô bị dọa sợ đến mức lệ quanh hốc mắt không nhận được tuôn ra.

"Tần Mặc, A Mặc, anh không thể có chuyện gì..." Tô Song Song nhỏ giọng khóc thút thít, cô y tá nhìn lướt qua Tô Song Song, trong lòng nổi lên sự ghen tị.

Một cô bé nhìn rất bình thường lại có bạn trai đẹp như vậy, thật sự là trời đất không tha! Y tá bất mãn đẩy cô một cái, giọng không được thân thiện lắm: "Tránh ra tránh ra, không được làm loạn ở đây!"

Dường như Tần Mặc bị làm ồn, anh nhú mày một cái, Tô Song Song thấy Tần Mặc động đậy, trong lòng vui mừng, lại cười rộ lên, lúc này mới ý thức được mình ở đây rất làm phiền người khác.

Cô tự biết mình đuối lý, ngượng ngùng cười cười, vừa muốn lui về phía sau, Tần Dật Hiên lại đi lên, trực tiếp đẩy cô y tá ngang ngược ra.

"Người của Tần Dật Hiên tôi mà cô cũng dám quát tháo!" Tần Dật Hiên đang rất cố gắng kìm chế, nhìn thấy có người khi dễ Tô Song Song đương nhiên anh sẽ không để yên.

Trong từ điển của Tần Dật Hiên, không có khái niệm nhường nhịn phụ nữ, không phải có Tô Song Song ở đây, gã còn phải duy trì hình tượng thân sĩ của mình, chắc chắn gã sẽ không là đây một cái đơn giản như vậy.

Cô y tá nhỏ đơn nhiên không biết Tần Dật Hiên, bị đẩy một chút, tức giận bạo phát, cứng cổ muốn la lên với Tần Dật Hiên.

Chẳng qua vừa quay đầu thấy một thân Tần Dật toàn hàng hiệu, lại thấy tướng mạo gã đẹp trai, trong nháy mắt cô ta cảm như hén, một bộ dáng then thùng.

"Thưa anh, ở chỗ này không nên gây trở ngại chúng tôi đưa bệnh nhân về phòng." Giọng nói của cô ta ồ ạt, vừa nói vừa liếc mắt đưa tình với Tần Dật Hiên.

Bây giờ Tô Song Song đã có thể khẳng định Tần Mặc không xảy ra chuyện gì, cả người cũng bình tĩnh lại, vốn là còn có một chút áy náy với chuyện Tần Dật Hiên đẩy người, nhưng vừa thấy điệu bộ của y tá nhỏ này, trong lòng cũng tự thấy khinh bỉ.

Cô bấu môi một cái, kéo Tần Dật Hiên lui về phía sau một bước, nhường đường cho bọn họ, Tần Dật Hiên nhìn lướt qua cô y tá không biết sống chết này, cảm giác tay mình bị Tô Song Song kéo, cũng không nói gì nữa, chẳng qua là nhớ rõ mặt cô y tá.

Cô y tá nhỏ không biết Tần Dật Hiên, nhưng bác sĩ chủ đạo có thể nhận ra người của nhà họ Tần, dù sao anh ta cũng chính là người Bạch Tiêu cố ý

phái tới để làm phẫu thuật cho Tần Mặc.

Anh ta vội vàng vươn tay kéo cô y tá nhỏ, cho cô ta một ánh mắt nghiêm nghị, lần đầu tiên y tá nhìn thấy bác sĩ Thẩm hiên lành toát ra vẻ giận dữ, cô ta vội vàng cúi đầu xuống, thận trọng đi theo giường bệnh.

Vừa tiến vào phòng bệnh, Tần Mặc được đặt lên giường bệnh, anh liền tỉnh, mở choàng mắt, theo bản năng liền tìm kiếm bóng dáng của Tô Song Song.

Khi nhìn thấy Tô Song Song đứng bên cạnh dùng vẻ mặt đầy khẩn trương nhìn mình, đôi mắt đào hoa lạnh như băng của Tần Mặc toát lên vẻ dịu dàng.

Chẳng qua là dư quang thấy Tần Dật Hiên đứng bên cạnh Tô Song Song, trong nháy mắt sự dịu dàng hoàn toàn biến mất, thay thế bằng vẻ lạnh lùng và phòng bị.

Tần Dật Hiên đứng sau lưng Tô Song Song nửa bước, thấy Tần Mặc nhìn mình, đương nhiên sẽ không cho anh một sắc mặt tốt, khuôn mặt thon dài hiện lên vẻ châm chọc và khinh thường.

Chẳng qua Tần Mặc chỉ quét mắt nhìn gã một cái rồi thu tầm mắt lại, nhìn chăm chú Tô Song Song. Ánh mắt Tô Song Song vẫn đỏ như cũ, thấy Tần Mặc tỉnh, mau chóng ngồi bên cạnh anh, Tô Song Song đưa tay ra nắm bàn tay phải lạnh như băng của Tần Mặc.

"A Mặc, anh còn đau không?" Vì Tô Song Song mới khóc xong, giọng nói mang theo một chút giọng mũi, buồn rầu, nghe mềm mại dịu dàng lại hết sức êm tai.

Giọng nói dịu dàng như lông chim lướt qua trái tim làm cho Tần Mặc cảm thấy nhột một một chút, anh rất muốn ngồi dậy ôm Tô Song Song vào lồng ngực, không cho bất luận kẻ nào rình mò cô.

Thật ra thì một ít đau đớn như thế này đối với Tần Mặc mà nói, không đáng kể chút nào, nhưng vừa thấy Tô Song Song quên chuyện xích mích của bọn họ, mặt đầy lo lắng nhìn mình, Tần Mặc cảm thấy giả bộ bệnh tật yếu ớt là một biện pháp rất được.

Anh lập tức thông hiểu đạo lí, rũ mặt mày xuống, một bộ dạng mệt mỏi, nhẹ nhàng lên tiếng: "Ừ..."

"Có cần em gọi bác sĩ tới hay không?" Tần Mặc ở trong lòng Tô Song Song chính là một người làm bằng sắt thép, vậy mà anh lại có thể thừa nhận đau, nhất thời Tô Song Song nghĩ có lẽ bây giờ anh đau đớn khó mà chịu được, có chút tê dại rồi.

Cô đứng dậy định đi kêu bác sĩ, lại bị Tần Mặc kéo tay, Tần Mặc cũng không có dùng nhiều sức, Tô Song Song khẩn trương nhìn Tần Mặc, trong đôi mắt to là dấu hỏi chấm.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, phun ra mấy chữ: "Anh không muốn người khác biết... Nhịn một chút là được rồi."

Nhất thời Tô Song Song không biết nói gì, đến lúc này Tần Mặc còn cậy mạnh, cô suy nghĩ một chút, vẫn ngồi xuống như cũ, sĩ diện của Tần Mặc rất lớn, để người ta biết một người đàn ông như anh than đau ở chỗ này, quả thật có chút tổn thương lòng tự ái của anh.

Hai người nói chuyện với nhau rất thân mật tự nhiên, Tần Dật Hiên còn muốn lừa mình dối người, cũng không làm được rồi, khuôn mặt gã lạnh lẽo, thật vất vả mới cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Song Song, hay là em trở về nghỉ ngơi một chút, để anh chăm sóc anh họ?" Bây giờ Tần Dật Hiên chỉ muốn đẩy Tô Song Song ra, sau đó chọc giận Tần Mặc, làm cho chuyện anh giả bộ bệnh bại lộ.

Người giống như gã và Tần Mặc, cho dù bị chặt một đao, cũng sẽ không nhúu mày một chút, lúc này chẳng qua chỉ làm một ca phẫu thuật nhỏ, anh ta lại kêu đau, ai tin!

Nhưng nếu coi như tất cả mọi người đều không tin, cũng vô dụng, bởi vì Tô Song Song tin, Tần Dật Hiên hơi hí mắt nhìn Tần Mặc.

Không nghĩ tới Tần Mặc chỉ thân mật với Tô Song Song gần nửa năm, lại có thể chợt trúng tính cách của Tô Song Song, càng ngày gã càng cảm giác mình xem thường Tần Mặc rồi.

Tần Mặc khinh thường không để ý đến Tần Dật Hiên, kéo tay Tô Song Song không thả, rồi trực tiếp nhắm mắt lại, nói một câu lạnh như băng: "Em theo anh, nếu không anh đau."

"..." Vào lúc này ngay cả Tô Song Song cũng có chút sửng sốt, cô xoa xoa lỗ tai của mình, muốn xác nhận có phải mình nghe lầm.

Thật sự cô không thể tin được, lời nói mang chút làm nũng này, là từ miệng Tần Mặc nói ra?

Trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy rất bối rối, cô đưa tay sờ trán Tần Mặc, cái trán lạnh giá còn kèm theo một lớp mồ hôi mỏng, Tô Song Song nháy mắt mấy cái, trong lòng nghĩ không thông, Tần Mặc không lên cơn sốt! Vậy sao anh lại nói mê sảng?

Tô Song Song ngây ngô quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, thấy bộ dáng kinh ngạc của gã, lúc này mới chắc chắn mình không bị lãng tai.

Nhất thời cô chưa kịp tiêu hóa bị dọa sợ đến mức trợn to cặp mắt, lại chợt quay đầu nhìn chòng chọc vào Tần Mặc, một bộ dạng chưa hoàn hồn.

Nếu như có thể, cô muốn tìm một đại sư xem cho Tần Mặc một chút, coi thử có phải người này bị quỷ nhập vào người hay không, cách đây không

lâu còn yêu nghiệt trêu đùa cô, vào lúc này lại bắt đầu làm nũng.

Tô Song Song thật muốn ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, tiểu cầm thú băng giá vắng ra nhiều tính cách như vậy lúc nào thế, còn có thể cho người khác sống hay không!

Thế nhưng nhân vật chính bị nhổ nước bọt đã nhắm mắt ngủ, để lại một Tô Song Song xốc xếch trước giường bệnh.

"Song Song, em trở về đi nghỉ ngơi một lúc đi?" Tần Dật Hiên thấy Tần Mặc giả chết, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể nổi giận, chỉ có thể hạ thủ với Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn tay Tần Mặc tóm chặt lấy bàn tay của mình, tay Tần Mặc rất lạnh, hình như lúc này càng thêm băng giá, không có một tí nhiệt độ, giống như... thật giống như người chết.

Nhất thời Tô Song Song cảm thấy đau đớn, cô ý thức được ý nghĩ trong lòng mình, bị dọa sợ đến mức cả người run lên, vội vàng lắc đầu gạt hai chữ thương tiếc đi.

Đang muốn bỏ tay Tần Mặc ra, Tô Song Song lại do dự, hiếm khi thấy Tần Mặc "làm nũng" một lần, kiểu nào cô cũng phải cho anh một chút thể diện.

Nghĩ như vậy, nhất thời Tô Song Song lại cảm giác mình làm đúng, cô quay đầu cười xin lỗi với Tần Dật Hiên, lắc đầu một cái, hạ thấp giọng sợ quấy rầy đến mộng đẹp của Tần Mặc, nói: " Anh, anh về trước đi, em ở đây một lát."

Tần Dật Hiên nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Tô Song Song, cô có thể lừa dối bản thân, nhưng là không lừa được người lão luyện tình trường như Tần Dật Hiên, gã rất dễ dàng nhìn ra Tô Song Song rung động với Tần Mặc.

Tần Dật Hiên có chút nóng nảy, gã kéo một tay khác của Tô Song Song, nhẹ giọng nói: "Song Song, em là gì của anh ta? Mà phải ở đây chăm sóc?"

Người nào! Tô Song Song có chút chột dạ, chuyện Tần Mặc cầu hôn mình cô không bị khùng mà đi nói cho người khác biết, ngay cả Tần Dật Hiên cô cũng không muốn nói.

Bởi vì cô sợ chẳng qua là Tần Mặc nhất thời hứng thú, nếu cô đi rêu rao lung tung, lỡ đâu cuối cùng người ta chỉ đùa giỡn, thì có phải là cô tự mình đa tình không.

Tô Song Song liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái, cuối cùng vẫn dần chuyện này xuống đáy lòng, cô cười khiêm tốn với Tần Dật Hiên.

" Anh, trước kia anh ấy đã chăm sóc em, giúp em rất nhiều, lúc em bị thương cũng là anh ấy chăm sóc, cho nên trả lễ lại mà! Ha ha... Ha ha..."

"..." Ánh mắt Tần Dật Hiên lóe lên vẻ mất mát, gã rất muốn lớn tiếng rống với Tô Song Song: em đang lừa dối bản thân, nhưng không lừa được người khác, em làm như tất cả mọi người đều là người ngu, không nhận ra em để ý Tần Mặc sao?

Nhưng Tần Dật Hiên không thể rống, cũng không thể nói gì, gã sợ nếu mình gầm lên như vậy, sẽ phản tác dụng ngược lại.

Tần Dật Hiên nhìn Tần Mặc cùng Tô Song Song như vậy, liền biết nhất định Tần Mặc vẫn chưa thổ lộ với Tô Song Song, bởi vì với tính cách của Tần Mặc, nếu như không có người chỉ điểm, anh cũng sẽ không nghĩ tới chuyện bộc lộ tình cảm.

Mà Tô Song Song vừa vặn lại là một con rùa đen, cho dù có đầy đủ mọi thứ chứng minh Tần Mặc thích mình, chỉ cần Tần Mặc không nói ra miệng, cô cũng sẽ không tin tưởng, bởi vì cô rất nhát gan, sợ đến cùng chẳng qua chỉ là lừa dối.

Cho nên Tần Dật Hiên nhin được, gã sẽ không đi giúp Tần Mặc và Tô Song Song phá bức tường này, ngược lại gã còn phải lợi dụng cơ hội, làm cho Tần Mặc càng lúc càng cách xa Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Tâm Cơ Ai Sâu Hơn

Tần Dật Hiên đứng yên trong chốc lát, gã không tính ở đây dây dưa tiếp, khỏi phải làm cho Tô Song Song suy nghĩ nhiều.

Ánh mắt gã đầy ý vị sâu xa liếc nhìn Tần Mặc đang nằm trên giường giả vờ ốm yếu, gã dặn dò Tô Song Song một câu: "Anh về trước, sáng sớm ngày mai anh tới đón em đi làm."

Tô Song Song giăng co một đêm, bây giờ bình tĩnh lại, nhất thời cảm thấy rất mệt mỏi, cô thả lỏng người, liếc nhìn Tần Dật Hiên, gật đầu một cái: "Um, vậy anh về nghỉ ngơi trước đi."

Tô Song Song nói xong, Tần Dật Hiên lại nhìn sang cô, mặc dù trong lòng rất không cam tâm, nhưng suy nghĩ một chút, đây là bệnh viện, Tần Mặc cũng không làm được gì, gã liền xoay người rời đi.

Tô Song Song đang muốn nằm cạnh mép giường nghỉ ngơi, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, cô chợt đứng dậy, bước lên phía trước, lại quên tay của mình còn bị Tần Mặc nắm, kéo một cái như vậy, cô liền bổ nhào về phía trước, đầu cô vừa vịn nằm trên cánh tay Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên nhanh chóng xoay người lại đỡ cô, đầu Tô Song Song đụng vào chỗ bị thương trên cánh tay trái, gã khẽ nhíu mày, lại không phát ra một tiếng kêu nào.

Tô Song Song vượt đầu của mình, tay cô còn đang bị Tần Mặc nắm chặt, cô cũng không tiện tránh thoát, tay còn lại vội vàng bắt được cánh tay Tần Dật Hiên, muốn nhìn xem thử mình có làm đau gã không.

Một cái nhìn này, tầm mắt Tô Song Song quét lên cánh tay nhiễm một màu đỏ tươi của gã, sửng sốt một chút, giây kế tiếp cô khẩn trương kêu: "Anh, em làm tay anh chảy máu rồi!"

Tần Dật Hiên không nói gì, chẳng qua chỉ cúi đầu nhìn máu đã khô lại trên cánh tay trái, ánh mắt gã trở nên u ám.

Nếu như không phải vì Tần Mặc, nhất định Tô Song Song liếc mắt một cái sẽ nhìn thấy mình bị thương, nhưng Tô Song Song lại đặt tất cả sự chú ý trên người Tần Mặc, tới bây giờ mới thấy gã chưa xử lý cánh tay.

Sự ghen tỵ trong lòng lại bắt đầu lan tràn, Tần Dật Hiên khẽ híp mắt, chậm rãi nâng tay trái của mình lên, mặt nở nụ cười hiền lành.

"Không có chuyện gì, so với bệnh của anh họ, anh bị như vậy không đáng nhắc tới." Giọng của Tần Dật Hiên rất tự nhiên, giống như không hề để ý, hoàn toàn lo nghĩ vì Tần Mặc.

Gã như vậy vừa vặn đâm trúng sự áy náy trong lòng Tô Song Song, cô cẩn thận nắm đầu ngón tay của Tần Dật Hiên, quay đầu nhìn Tần Mặc đang ngủ say.

Một giây kế tiếp cô thận trọng muốn rời khỏi tay Tần Mặc, nhưng Tần Mặc nắm rất chặt, Tô Song Song không thể tránh thoát.

Tô Song Song quay đầu khố sở nhìn Tần Dật Hiên, thật sự cô không đành lòng kéo mạnh tay Tần Mặc, cô sợ đánh thức Tần Mặc đang ngủ ngon.

Tần Dật Hiên nhìn lướt qua Tần Mặc, gã liếc mắt liền nhìn ra Tần Mặc đang giả bộ ngủ, trong lòng gã thầm khinh bỉ một tiếng, mặt lại mang theo nụ cười cứng chiu.

Gã cẩn thận thu đầu ngón tay bị Tô Song Song kéo, sau đó ra vẻ không sao quơ quơ cánh tay: "Không có chuyện gì, chỉ là lúc đi ra cuống cuồng, anh không cẩn thận vấp ngã, đi về khử trùng một chút là được rồi."

Tần Dật Hiên càng không thềm để ý, càng lo nghĩ cho Tô Song Song và Tần Mặc, lòng Tô Song Song lại càng áy náy, cô cúi đầu, không dám nhìn Tần Dật Hiên.

"Đúng rồi, em còn chưa ăn cơm tối, lát nữa anh mua đồ ăn cho, em muốn ăn cái gì?" Tần Dật Hiên nói xong liền nâng cánh tay không bị thương xoa đỉnh đầu Tô Song Song.

Nói đến ăn, Tô Song Song mới nhớ vừa nãy mình kéo tay Tần Dật Hiên là vì chuyện gì, nghĩ tới dự tính ban đầu, Tô Song Song càng ngượng ngùng.

Cô cúi đầu thấp hơn, thật là muốn chôn đầu vào trong ngực, Tô Song Song ậm ừ, nửa ngày cũng không thốt ra được lời muốn nói.

Tần Dật Hiên nhìn ra Tô Song Song có tâm sự, hơn nữa gã không cần nghe cũng biết chắc có liên quan đến Tần Mặc.

Nhìn liếc qua Tần Mặc đang nằm trên giường mở mắt ra nhìn mình, gã hơi híp mắt, cố đè lửa giận trong lòng xuống, xoa đầu Tô Song Song càng thêm dịu dàng, ánh mắt lóe lên một tia khiêu khích.

Tần Mặc chỉ mở mắt ra một chút, lạnh lùng nhìn lướt qua bàn tay Tần Dật Hiên đang vuốt đỉnh đầu của Tô Song Song liền nhắm mắt lại.

Cái nhìn kia hết sức lạnh, chẳng khác nào có một con dao đâm vào tay Tần Dật Hiên, mặt gã lộ rõ vẻ khinh thường, nhưng trong lòng vẫn bị khí thế của Tần Mặc dọa, gã suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thu tay về.

"Sao vậy Song Song, có chuyện gì không thể nói với anh?" Tần Dật Hiên đóng vai một người anh tốt, nhưng xưa nay gã chưa hề tự xưng anh trai với Tô Song Song, cho tới bây giờ cũng sẽ không gọi cô là em gái.

"Cái đó... anh trai, anh có thể cho em mượn ít tiền không?" Tô Song Song nín nửa ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, mới nói ra miệng.

Nói xong cô rất sợ Tần Dật Hiên hiểu lầm, vội vàng ngẩng đầu lên giải thích: "Em chỉ mượn năm chục, chờ khi nào nhận được tiền lương em sẽ trả lại cho anh ngay lập tức."

Tô Song Song nhìn nụ cười cứng chiu của Tần Dật Hiên, nhất thời cảm giác mình càng thêm không có chốn dung thân, cô cúi đầu xuống, hổ thẹn xoắn đầu ngón tay.

"Đồ ngốc, của anh cũng là của em, sau này cần gì em cứ nói, anh kiếm tiền không cho em, thì cho ai?" Tần Dật Hiên lại nói một câu mơ hồ không rõ, lộ ra một chút mập mờ.

Tần Mật đang nhắm mắt nằm trên giường, chân mày lại nhíu thật sâu, bây giờ anh rất muốn ngồi dậy, hung hăng nắm bóp khuôn mặt nhỏ bé của Tô Song Song.

Phỏng chừng toàn thế giới nghe lời này cũng sẽ nhìn ra đáy lòng của Tần Dật Hiên, cũng chỉ có Tô Song Song ngu ngốc này, còn tưởng rằng Tần Dật Hiên coi cô như em gái!

"Em..." Mặc dù lúc trước Tô Song Song một mực quấn lấy Tần Dật Hiên đòi gã mua đồ ăn cho cô, nhưng dù sao hai người cũng cách xa năm năm, hơn nữa bây giờ giá trị con người Tần Dật Hiên tăng lên gấp bội, còn cô chỉ là một cô nhi.

Hai thân phận có thể nói khác nhau một trời một vực, Tần Dật Hiên không chê, Tô Song Song cũng đã rất vui vẻ rồi, thế nhưng cô lại yêu cầu

gã chuyện khác, Tô Song Song rất ngượng ngùng.

Tần Dật Hiên thở dài, tay không bị thương nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Song Song, dịu dàng nói: "Song Song, lúc trước em sẽ không khách khí như vậy, chẳng lẽ trải qua năm năm, em liền lạnh nhạt với anh?"

Tô Song Song vội vàng lắc đầu một cái, nhưng sự áy náy trong lòng khiến cô không biết nên nói gì.

"Nhà họ Tần chính là một nơi ăn thịt người, giữa họ chỉ có lợi ích, không có thân tình, năm năm qua, anh rất nhớ em, vừa nghĩ tới dáng vẻ nũng nịu quần quít của em, anh sẽ mỉm cười trong vô thức, rồi lại muốn gặp em, động lực duy nhất làm anh có thể tiếp tục chống đỡ nhà họ Tần ..."

Giọng nói của Tần Dật Hiên ngày càng trầm thấp, nói tới đây, anh mắt gã mang theo vẻ bi thương nhìn Tô Song Song, đúng lúc Tô Song Song ngẩng đầu lên, chống lại hai mắt của gã, trong lòng cũng nổi lên sự khó chịu.

"Bây giờ anh vất vả năm được quyền lực, có thể tự do sống sót, cũng đã tìm được em, nhưng mà... Song Song, cảm xúc anh dành cho em vẫn dừng lại ở năm năm trước, nhưng em... chẳng lẽ trong lòng em đã không còn anh sao?"

"Không!" Tô Song Song vội vàng lắc đầu, ánh mắt mang theo sự vội vàng, nhưng cô không biết nên giải thích thế nào, mới có thể làm tan đi sự bi thương trong mắt Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên không nói gì nữa, gã tiến lên một bước, ôm Tô Song Song vào trong ngực, cầm gã đặt lên đỉnh đầu Tô Song Song.

Tần Dật Hiên thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng nói: "Vậy sau này cũng không cần khách khí với anh, của anh chính là của em, có biết không? Đồ ngốc..."

Lúc Tần Dật Hiên nói lời này, Tần Mặc nằm trên giường đang nhìn, lúc này Tần Mặc đã mở hai mắt ra, tầm mắt của hai người giao nhau trên không trung, giống như đao kiếm va chạm nhau văng tia lửa khắp nơi.

Vẻ đau thương trong mắt Tần Dật Hiên đã sớm tiêu tan, ngược lại lộ ra tia khiêu khích trắng trợn, khóe miệng gã nhếch lên, một bộ dạng giễu cợt.

Chân mày của Tần Mặc đã nhíu lại thật sâu, sát khí tràn ra khỏi mắt anh, một bàn tay khác gắt gao nắm thành quả đấm, anh nắm chặt đến mức gân xanh hẳn rõ lên mu bàn tay.

Anh đè nén lửa giận trong lòng mới khống chế được bàn tay đang nắm tay Tô Song Song, nếu không anh đã sớm kéo Tô Song Song lại, ôm chặt cô trong lòng ngực của mình.

Tô Song Song gật đầu một cái, không nói gì nữa, trong lòng lại thấy ấm áp, giờ phút này bức tường ngăn cách trong nội tâm cô đã sớm hạ xuống.

Cô tự nhủ, sau này nhất định phải đối xử tốt với anh trai, bởi vì chỉ còn anh là người thân duy nhất của cô trên đời này.

Tần Dật Hiên thấy mình đã thành công làm cho Tần Mặc tức giận, trong lòng gã thầm đắc ý, cuối cùng cũng hòa nhau nửa bàn, nửa bàn kế tiếp, gã rất tự tin, nhất định là gã thắng!

Tần Dật Hiên quăng cho Tần Mặc ánh mắt khiêu khích, gã lui về phía sau nửa bước, nơi lỏng vòng tay đang ôm Tô Song Song.

Trong nháy mắt Tô Song Song nhìn gã, vẻ khiêu khích khinh thường trên mặt gã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười cứng chiều của bậc anh trai lớn.

"Được rồi, nói mau em muốn ăn cái gì, dù em có muốn ăn trăng sáng trên bầu trời, anh cũng nghĩ biện pháp lấy xuống, để cho em ăn."

"Phụt!" Tô Song Song không nhịn được khẽ cười, bây giờ cô cũng nghĩ thông suốt, không cần quá khách khí với anh trai của mình, cô chớp mắt một cái, tinh quái cười nói: "Trăng sáng em không cần, nhưng em nghĩ mình muốn ăn sao!"

"?" Tần Dật Hiên nghe vậy liền sững sờ, ngay sau đó gã bình tĩnh, nghĩ tới kỷ niệm của mình và Tô Song Song, nụ cười nơi khóe miệng sâu hơn: "Bánh ngọt hình ngôi sao?"

Lúc trước ở gần trường học có một tiệm bánh gato, chỗ đó có một loại bánh ngọt hình ngôi sao Tô Song Song rất thích, chỉ tiếc khi đó rằng cô không được tốt, ba mẹ không cho cô ăn ngọt, vì muốn canh chừng cô, nên ba mẹ không cho tiền tiêu vặt.

Lúc ấy Tô Song Song liền vùi vỉnh Tần Dật Hiên mua bánh ngọt cho mình, toàn bộ tiền tiêu vặt của Tần Dật Hiên đều dành để mua loại bánh ngọt đắt muốn chết cho Tô Song Song.

Gã còn nhớ lúc ấy mình nói một câu, Tần Dật Hiên không tự chủ được dịu dàng nhìn Tô Song Song, chậm rãi nói: "Cho dù sau này đồ ngốc của anh bị sâu răng, anh cũng sẽ không để ý, bởi vì cho dù em mang hình dáng gì, trong lòng anh đều là đẹp nhất."

Tô Song Song cũng nghĩ đến lúc ấy Tần Dật Hiên nói những lời này, cô ngượng ngùng cười cười, từ khi Tần Dật Hiên đột nhiên biến mất không thấy đâu, Tô Song Song không bao giờ ăn bánh ngọt ở tiệm này nữa.

Bây giờ Tần Dật Hiên quay trở lại, Tô Song Song liền nhớ lại hương vị ngọt ngào của bánh ngọt, nói xong lại cảm thấy có chút khó chịu, năm năm cũng đã qua, không biết tiệm bánh gato còn ở đó hay không.

"Cái đó... anh trai, em chỉ thuận miệng nói một chút, anh cho em một bữa tiệc lớn đi, phải thật đắt tiền nha!" Tô Song Song nói xong liền nhìn Tần Dật Hiên nhẹ nhàng cười, một nụ cười thật tươi.

Tần Dật Hiên không nói gì, chỉ gật đầu một cái, Tô Song Song cười quá mức ảm áp, làm Tần Dật Hiên không nhận được đưa tay cứng chịu xoa xoa đầu cô.

"Được, chờ anh trở lại." Nói xong gã nhìn lướt qua Tần Mặc đang nằm ở trên giường, nhìn thân thể căng thẳng của anh, chân mày thì nhíu chặt lại, gã cười càng thêm hăm hở.

Tần Mặc vừa đi, Tô Song Song liền ngồi cạnh mép giường, nhìn bàn tay to của Tần Mặc kéo tay nhỏ của mình, cô bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Tô Song Song ngồi ở đây nhìn Tần Mặc tới mức gần người, Tần Mặc ngủ say ít đi một phần lạnh nhạt, nhiều hơn một phần nhu tình, chẳng qua là lông mày nhíu thật chặt nhìn có chút chướng mắt.

Tô Song Song vươn tay đặt lên mi tâm của Tần Mặc, ngón tay út hơi lạnh nhẹ nhàng vuốt, vết nhăn giữa trán Tần Mặc dần dần biến mất, Tô Song Song đang muốn thu tay về, Tần Mặc lại đột nhiên mở hai mắt ra nhìn cô chăm chú.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Anh Là Thụ M

Editor: Puck

Nguyên gốc: 抖 M, M được viết tắt từ Masochist – người khổ dâm (hay thống dâm) – người thích bị ngược.

Tô Song Song thấy Tần Mặc mở hai mắt ra, sợ hết hồn, vội vàng thu tay nhỏ bé của mình lại, cô bị Tần Mặc nhìn hơi chột dạ, quay đầu nhìn sang bên cạnh, lẩm bầm một câu: “Trên mặt anh dính bẩn.”

Nhưng Tần Mặc vốn không mua món nợ của Tô Song Song, mặt không đỏ tim không nhảy nói: “Muốn sờ mặt anh cứ việc nói thẳng.”

“!” Tô Song Song sợ tới mức sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại nhìn Tần Mặc, nếu không phải Tần Mặc vẫn tỏ vẻ mặt than, giọng điệu cũng không có gì phập phồng, Tô Song Song chắc chắn cho rằng anh bị yêu nghiệt kia nhập vào thân, đang đùa giỡn mình.

“Ai... Ai đồng ý sờ anh, anh cũng không là gì cả, em... Em sờ anh làm gì?” Tô Song Song căng thẳng thì hơi cà lăm.

Thật ra mới vừa rồi quả thật cô cảm thấy Tần Mặc mềm mại khó có được, chịu hết nổi thò móng vuốt ra vuốt lên. Nhưng chuyện mất mặt bị nhan sắc khi ngủ của tiểu cầm thú quyến rũ, lòng áo sắc nổi lên như vậy, Tô Song Song cho dù đánh chết cũng sẽ không thừa nhận!

Tần Mặc thoáng nhú mày liếc nhìn Tô Song Song, rõ ràng không tin, Tô Song Song cũng học Tần Mặc, nhướn mày lên, ra vẻ anh thích tin hay

không.

Hai người cứ như vậy trong chốc lát, giường lên, cuối cùng Tô Song Song cảm giác da thịt chỗ xương chân mày đều mệt mỏi, cô dấu môi, quyết định không so đo với người bệnh Tần Mặc này.

“Trong hai ngày này anh không thể ăn cái gì, đói thì chịu đựng đi.” Mặc dù Tô Song Song trình bày sự thật, nhưng vẫn lộ ra vẻ hơi hả hê.

Tần Mặc luôn cảm thấy chuyện ăn chỉ là hành động cần thiết để duy trì mình không chết, ngoại trừ ép uống một chút sữa người lớn ra, vốn không có gì.

Cho nên nghe mấy ngày không thể ăn cái gì, cũng không có vẻ mặt và cảm xúc đặc biệt gì, Tô Song Song một người tham ăn lại không thuận theo rồi, tỏ vẻ anh không bình thường nhìn Tần Mặc.

“Không thể ăn gì, sao anh không có phản ứng gì chứ.” Tô Song Song bất mãn lầm bầm một câu, nói xong lại cảm giác mình giống như mắc nợ, nói như vậy dường như mình quan tâm Tần Mặc nhiều hơn.

Nhưng mà nói tất cả rồi, lại không thể thu lại, cô giả vờ không làm sao cả, nhưng khóe mắt vẫn nhìn Tần Mặc chăm chú.

Tần Mặc tỏ vẻ không để ý, vừa chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy vừa nói: “Có truyền dinh dưỡng cũng sẽ không chết đói, hơn nữa lúc đói nhìn em ăn là được.”

Tần Mặc thích nhìn dáng vẻ khi ăn của Tô Song Song, luôn ăn đồ đến quai hàm phồng lên, dáng yêu giống như chú sóc nhỏ, nghĩ đến đây, trong mắt Tần Mặc thoáng qua ý cười.

Tô Song Song thấy Tần Mặc muốn ngồi dậy, vội vàng đi đỡ anh, nhưng mà vừa nghe anh nói những lời này xong, cả người đều ngây ngẩn ra, lại

nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Tần Mặc, cô bị hoảng hốt hù sợ.

Cô tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt trừng đến tròn xoe, trong lòng đã thầm nghĩ: Người này có bệnh không, bản thân đói bụng, lại còn nhìn người khác ăn gì, đây không phải khuynh hướng thích bị ngược sao?

Khuynh hướng thích bị ngược! Tô Song Song nghĩ như vậy, trừng mắt chột co lại, kêu lên một tiếng: “Sẽ không phải là thụ M chứ!”

“Thụ M?” Tần Mặc ngồi dậy, hơi nhúu mày, mặc dù anh không hiểu Tô Song Song nói gì, nhưng từ vẻ mặt của cô có thể nhìn ra tuyệt đối không phải là từ gì tốt.

Tô Song Song quan sát Tần Mặc từ trên xuống dưới, đột nhiên đưa tay dùng sức nhéo một phát lên cánh tay Tần Mặc, đối với Tần Mặc, một chút hơi sức này giống như gãi ngứa, cho nên Tần Mặc không có phản ứng gì, chỉ không hiểu nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc không có phản ứng gì, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh nhìn mình, trái tim nhỏ run lên, đả kích này thật sự quá lớn.

Cô bị sợ đến đột nhiên đứng lên, suýt chút nữa xô ngã cái ghế sau lưng, Tô Song Song thật sự quá khiếp sợ rồi, cô đưa tay run run chỉ chỉ Tần Mặc, vừa định kêu lên, đột nhiên ý thức được chuyện này không nên truyền bá.

Tần Mặc không muốn khiến Tô Song Song sinh nghi, cho nên ở trong phòng bệnh bình thường, tám người một phòng, nhưng sớm đã bị dọn sạch rồi, cả căn phòng chỉ có hai người bọn họ.

Tô Song Song cẩn thận liếc mắt nhìn phòng bệnh vắng vẻ, xác định không có ai trốn dưới gầm giường, mới hạ giọng tỏ vẻ đau đớn nói: “Tần Mặc, anh lại là thụ thích ngược!”

“...” Mặc dù Tần Mặc đã sớm ý thức được Tô Song Song sẽ không nói chuyện gì tốt, nhưng mới nghe ba chữ thụ thích ngược, vẫn cảm thấy hơi ghen lời.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không trả treo, còn tưởng rằng anh chấp nhận, trái tim cô đều đang rỉ máu rồi, Tô Song Song đảo mắt, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Trong lòng cô lại mặc niệm một lần nữa: Thụ M, thụ M...

Đột nhiên cô tìm được chỗ không thích hợp rồi, đồng tử lại co rút lại, thân thể cô nghiêng về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại rất gần Tần Mặc.

Ngay sau đó cô kêu lên một tiếng: “Thụ M bình thường đều là tiểu thụ, Tần Mặc anh vẫn chưa có bạn gái... Không biết... Không phải là thụ chứ!”

“...” Tần Mặc hít một hơi thật sâu, mới ngăn chặn được lửa giận trong lòng mình, hiện giờ anh thật sự rất muốn cạy đầu nhỏ của Tô Song Song ra, nhìn xem trong đó đều chứa cái gì.

Bộ não của Tô Song Song đã hoàn toàn mở rộng ra, thu cũng không thu lại được rồi, ánh mắt cô nhấp nháy, nhỏ giọng lầm bầm: “Chẳng lẽ anh vì che giấu xu hướng giới tính của mình, cho nên mới cầu hôn với em? Tần Mặc anh khinh người quá đáng...”

Tần Mặc vẫn không giải thích gì, chỉ có điều bàn tay giữ chặt gáy Tô Song Song, khẽ ấn xuống, môi mỏng bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở của Tô Song Song, ngăn tất cả lời lẽ liên thoảng không ngừng, chọc giận anh của cô lại trong miệng trong nháy mắt. Tô Song Song quá giật mình, bị Tần Mặc đột nhiên tấn công, đôi mắt vốn trừng đến tròn xoe, giây phút này thiếu chút nữa trừng tròn mắt ra ngoài.

Tô Song Song cảm giác được có thứ gì đó mềm mại đang phác họa đầu lưỡi của cô, lúc này mới phản ứng kịp, Tần Mặc rõ ràng vì thẹn quá mà hóa giận sàm sỡ cô!

Bị người chiếm tiện nghi đã đành, lại còn bị một thụ chiếm tiện nghi, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Tô Song Song vừa nghĩ tới bản thân động tình với Tần Mặc, nhưng đối phương lại có tình huống như vậy, đau lòng muốn chết, cơn tức bộc phát trong nháy mắt.

Cô lập tức nổi giận, vừa định đẩy Tần Mặc ra, tay kia của Tần Mặc túm lấy tay phải của Tô Song Song, đột nhiên nhấn một cái xuống dưới người anh.

Tô Song Song lập tức sờ thấy thứ gì đó cứng rắn nhô lên, lúc này Tần Mặc mới buông tay giữ gáy cô ra, trong miệng hai người kéo ra một sợi chỉ bạc mập mờ, trong nháy mắt trong mắt Tần Mặc vọt lên một ngọn lửa xấu xa.

Trong nháy mắt thân dưới của Tần Mặc căng lên, anh cố gắng khẽ nhúu mào, tỏ vẻ em chưa hiểu.

Tô Song Song kinh hãi đến choáng váng, cô đưa tay kia lau nước miếng đặc sánh trên cằm, động tác ngớ nga ngớ ngẩn, hoàn toàn không ý thức được, mới vừa rồi cô và Tần Mặc đã làm một nụ hôn sâu kiểu Pháp.

Cô cứng ngắc quay đầu nhìn về chỗ tay nhỏ bé của mình che đi, sau một khắc, cô giống như chạm phải củ khoai lang phồng tay, nhanh chóng rút tay mình ra, nhìn Tần Mặc vừa kinh sợ vừa thẹn thùng.

Tần Mặc cảm thấy rất bất đắc dĩ, vừa định giải thích gì đó, nào ngờ Tô Song Song mở miệng trước, trong nháy mắt đã kích chút áy náy khó có được của Tần Mặc thành vụn vặt nhỏ nhất.

“Em chỉ nắm anh một cái, anh lại... Anh lại cứ như vậy... Tần... Mặc... Anh! Anh!” Đến cuối cùng, Tô Song Song không nói mạch lạc được nữa rồi.

Tần Mặc hít một hơi thật sâu, mới đề xuống xúc động muốn bóp chết Tô Song Song, anh đột nhiên nhớ tới trước đó mình xem phần giới thiệu của Tô Song Song.

“Hủ nữ là cái gì?” Tần Mặc biết thụ là gì, nhưng không rõ lắm hủ nữ là gì, anh cau mày hỏi một câu.

Sau đó lại cảm thấy Tô Song Song rất không đáng tin, khi Tô Song Song đang định nói liên tục, lại khẽ quát một tiếng: “Thôi, em... Câm miệng.”

Tô Song Song hé mở miệng, hơi bất mãn liếc nhìn Tần Mặc, thấy anh tỏ vẻ đáng sợ muốn bùng nổ, lại thức thời ngoan ngoãn ngậm miệng, chỉ có điều ánh mắt cong cong lại lóe lên tia sáng, nhìn chăm chăm vào chân mày Tần Mặc nhú lại sâu hơn.

Tần Mặc cầm điện thoại đầu giường, mở baidu, khi nhìn thấy “Yêu thích nam nam, một bộ phận hủ nữ cũng sẽ sinh ra suy nghĩ xa xôi với quan hệ của phái nam ở ngoài đời...” Thì Tần Mặc bỗng cảm thấy không tốt rồi.

Trong nháy mắt anh hiểu sinh vật hủ nữ này là cái gì, khi nhớ tới Tô Song Song tự giới thiệu: Hủ nữ có thâm niên, hủ mọi lúc, Tần Mặc cảm thấy càng thêm không ổn.

Bình thường ở trên đường cái Tô Song Song nhìn thấy người đàn ông anh tuần đều sẽ YY, mà trong manga của cô, ít nhiều cũng bán chút hủ, cho nên có thể nói cô là hủ nữ nguyên lão rồi.

Vào lúc này bộ não mang theo hủ khí bị Tần Mặc mở ra, giống như nhai kẹo cao su, vốn không dừng lại được.

Tô Song Song tiếp tục nhìn Tần Mặc từ trên xuống dưới, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy Tần Mặc là soái ca đi từ trong manga ra, còn là soái từ bên trong ra!

Mặc dù Tô Song Song không nói gì, nhưng sao anh chịu được ánh mắt thẳng tắp như tia X vẫn chưa chịu rời khỏi người anh.

Tần Mặc hơi bực bội nhìn lướt qua Tô Song Song, cặp mắt đào hoa toát ra dục vọng mãnh liệt màu đỏ sậm, khi tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, lúc này đến lượt Tô Song Song ngượng ngùng, cô thua trận trong nháy mắt, rời mắt đi

“Nếu như em lại nghĩ lung tung, anh không ngại tự gắng làm chứng minh cho em biết một chút xu hướng giới tính của anh.” Khó có được Tần Mặc nói một câu hơi dài như vậy.

Nhưng mà giọng nói hơi khàn, giống như hương rượu tinh khiết, khiến Tô Song Song hơi mê say, cô nuốt nước miếng một cái, lại quan sát ngẫm nghĩa Tần Mặc từ trên xuống dưới.

Trong nháy mắt cảm thấy mình YY sai rồi, Tần Mặc người đàn ông lộ vẻ ngang ngược như vậy, sao có thể là thụ! Tô Song Song biết sai có thể thay đổi, không hề keo kiệt xin lỗi: “Em sai rồi!”

Tần Mặc thấy Tô Song Song không hề nghĩ lung tung, tỏ vẻ hiền hòa rất nhiều, đang định nói gì, Tô Song Song lại ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng ngời trong suốt.

Tần Mặc bỗng cảm thấy Tô Song Song nhất định sẽ nói lời gì chọc giận anh, quả nhiên Tô Song Song vừa mở miệng đã khiến Tần Mặc tức giận nhắm mắt lại, hít một hơi sâu.

“Em sai rồi, anh nhất định là cường công như vậy, sao có thể làm thụ!” Tô Song Song nói xong, thấy Tần Mặc tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, nhẹ

nhàng cười rộ lên.

Mặc dù Tô Song Song là hủ nữ có thâm niên, nhưng cũng chỉ thích thể giới ảo, thể giới thực nhiều lắm thì cô chỉ YY, tự đùa tự vui, sẽ không cho là thật, não mở nhanh, thu cũng nhanh, cô còn chưa đạt tới tình huống tẩu hỏa nhập ma.

Cuối cùng những lời này của Tô Song Song chỉ vì trêu chọc Tần Mặc, dù sao rất khó gặp đáng về Tần Mặc mặt than ngượng ngùng, cô chờ đến cơ hội phải lật người làm chủ, trêu đùa Tần Mặc một chút.

Chỉ có điều khi cánh tay dài của Tần Mặc vươn ra, kéo Tô Song Song vào trong lòng, ngay sau đó xoay người đè cô dưới thân, Tô Song Song cảm giác mình tuyệt đối đã đùa quá trớn rồi.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Tần Mặc không ngừng phóng đại trước mặt mình, cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của Tần Mặc phả lên trên cổ mình, mang theo cảm giác tê tê đại đại từ bên tai thì Tô Song Song cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là tự chui đầu vào rọ!

Không biết đôi tay của Tô Song Song bị Tần Mặc giữ chặt lên đầu từ khi nào, cả người bị anh đè dưới thân, vốn không thể động đậy, Tô Song Song sợ tới mức run run rẩy rẩy cầu xin tha thứ: “Tần... Mặc, em chỉ nói đùa... Vui đùa!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Đè Em Thành Nghiện

“Thụ M? Thụ kiều ngạo? Cường công?” Giọng Tần Mặc không hề lên xuống, hết sức vững vàng, chỉ có điệu giọng điệu vô cùng bình thản này mới càng khiến người ta thêm sờn tóc gáy.

Bởi vì Tô Song Song bị Tần Mặc đè dưới người vốn nghe không hiểu, rốt cuộc Tần Mặc có tức giận hay không, cô nuốt nước miếng, nặn ra một nụ cười lấy lòng, mặc dù Tô Song Song phản ứng chậm, nhưng cô vẫn biết câu thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Cô cười đến mặt mày cong cong, chỉ có điều bởi vì quá khẩn trương, cười này giống như khóc: “A Mặc, thật sự là nói giỡn, ha ha... Ha ha...”

Trên mặt Tô Song Song tỏ vẻ hối hận, trong lòng cũng cực kỳ hối hận, cô kiểm điểm sâu sắc trong lòng: Coi như mình muốn YY cũng không cần phải nói ra ngoài!

Cô cầu xin tha thứ xong, thận trọng nhìn Tần Mặc, thấy Tần Mặc vẫn không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm, tay giữ cổ tay cô không hề có ý buông ra.

Tô Song Song tự biết đuối lý, hơn nữa Tần Mặc còn là bệnh nhân, anh không làm chuyện gì quá mức trước, cô không còn ý định dùng sức giãy giụa, bớt gây thương tổn cho Tần Mặc mới làm phẫu thuật.

Thật ra Tô Song Song suy nghĩ nhiều, cho dù Tần Mặc bị gãy hai xương sườn vẫn có thể đánh ngã hai vệ sỹ, hôm nay chỉ là một phẫu thuật dạ dày

nho nhỏ, còn không đến mức khiến anh suy yếu ngay cả Tô Song Song cũng đánh không lại.

“Vui đùa, hả?” Tần Mặc lên giọng âm cuối, bàn tay to đặt trên hông Tô Song Song, chậm rãi trên áo, mặc dù tay Tần Mặc không chạm vào thân thể Tô Song Song.

Nhưng chỉ cách một khoảng ngắn, như có như không dần lên, cũng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ bừng, tim đập rộn lên.

Khi bàn tay to của Tần Mặc di chuyển đến bên viền áo ngực, hô hấp của Tô Song Song chậm lại, nuốt nước miếng một cái, nói lắp bắp: “Anh... Anh làm gì? Em... Em kêu người tới đó!”

Tần Mặc cúi thấp mặt chăm chú nhìn Tô Song Song, tay đặt bên cạnh ngực cô đột nhiên rơi xuống bên cạnh giường, sau đó cả người anh giống như mất lực, đè trên người Tô Song Song.

Tô Song Song rên lên một tiếng, trong nháy mắt cảm giác mình bị đè bẹp! Trong lòng cô chảy xuống hai dòng nước mắt, Tần Mặc kia, có phải đè cô đã thành nghiện không, ngực này sớm muộn gì cũng bị anh đè phẳng.

May mà ngực của cô là thật, nếu là hàng giả, lúc này chắc đã sớm nổ.

“Này! Đừng giả vờ chết!” Tay Tô Song Song không thể động, chân còn có thể động, đá đá bắp chân Tần Mặc.

Hai tay cô bị giữ chặt trên đỉnh đầu, mặt Tần Mặc còn chôn ở trong cổ cô, hơi thở ấm áp quấy nhiễu cổ cô, ngứa, cộng thêm ngực sắp bị đè thành bánh nướng, tư thế này thật sự rất không thoải mái!

Tần Mặc hừ hừ, dịch người, nói một câu: “Đau...”

“!” Tô Song bị một chữ này dọa sợ tới mức trợn trừng hai mắt, Tần Mặc lại có thể nói đau, thật sự quá không phù hợp với vẻ bình tĩnh của anh trong lòng cô rồi!

Hơn nữa anh nói một lần đáng yêu trước là được, rõ ràng liên tiếp kêu đau, lạnh lùng cao ngạo của ngài đâu! Mặt than của ngài đâu! Vẻ ngang ngược của ngài đâu?Ồn ào đáng yêu làm nũng kêu đau muốn ôm là loại nào?

Tô Song Song hạ mí mắt liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Mặc, lời châm chọc đến bên miệng lại nuốt vào, chỉ có điều trong lòng bắt đầu sôi trào.

Kỹ năng châm chọc triển khai toàn bộ: Mặc yêu nghiệt vừa đi, Mặc đáng yêu thay thế trong nháy mắt, anh trả lại Mặc nam thần mặt than cao ngạo lạnh lùng đây! Chẳng lẽ Tần Mặc còn là một người đa nhân cách?

Tần Mặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy hoảng sợ trong hai mắt Tô Song Song, chung đụng với cô đã lâu, ít nhiều có thể đoán ra được cô đang kinh ngạc cái gì ở đây.

Tần Mặc cau mày, sắc mặt rất khó nhìn, chỉ có điều lúc này là tình trạng bệnh tình khó coi, anh chậm rãi nói: “Anh là người, đương nhiên sẽ kêu đau, anh cũng là đàn ông, đương nhiên sẽ có cảm giác với phụ nữ.”

Tô Song Song bị thân thể to lớn của Tần Mặc đè tới cảm giác hơi thở trong phổi ngày càng ít, cô vận vẹo uốn éo thân thể, trợn mắt liếc Tần Mặc: “Anh còn có hơi sức nói chuyện, nhanh đi xuống cho em, đè chết rồi! Anh có biết anh có bao nhiêu... Anh! Anh! Anh! Làm gì!”

Tô Song Song vừa nói vừa uốn éo, đột nhiên cảm thấy chỗ bụng càng ngày càng cứng rắn, trong đầu lập tức sợ tới mức trống rỗng, trợn lớn mắt, hãi hùng nhìn Tần Mặc.

Ánh mắt Tần Mặc nhìn Tô Song Song lại sâu thêm một phần, hơi thở trở nên thô nặng, nhưng anh không có động tác gì khác, chỉ mở miệng nhắc nhở Tô Song Song: “Đừng lộn xộn...”

Khi Tô Song Song cảm giác được tiểu Tần Mặc không thích hợp thì thân thể đã căng cứng, động cũng dám động, ngay cả thở mạnh cô cũng không dám thở gấp, tròng mắt thiếu chút nữa cũng không dám động.

“Anh có thể có chút bình tĩnh được không?” Tô Song Song thật sự chịu hết nổi mà châm chọc, hiện giờ cô cũng không nghi ngờ xu hướng giới tính của Tần Mặc, anh quả thật có thể động dục ở bất kỳ đâu!

Quả thật là tổng giám đốc bá đạo một đêm bảy lần mạnh như sói, tiểu thuyết thật không lừa người.

Tần Mặc vẫn nhìn Tô Song Song chăm chú, ngẫm nghĩ, hơi có vẻ không quen nói một câu: “Bởi vì là em...”

“Cái gì?” Trái tim nhỏ vừa mới yên ổn của Tô Song Song lại đập loạn trong nháy mắt vì những lời này của Tần Mặc, ánh mắt của cô trừng lớn đến ê ẩm.

Nhưng lại vẫn không dám nháy mắt, sợ mình bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nhỏ bé nào của Tần Mặc, nhưng choáng nha, lúc Tần Mặc nói những lời này, vẫn là mặt than!

Gần đây trên con đường yêu nghiệt phúc hắc làm nũng đáng yêu, Tần Mặc đã tiến bộ rất nhiều, nhưng mà để cho anh lại liếm mặt một lần nữa, Tần Mặc cảm thấy hơi làm khó.

Chỉ có điều anh đang tính toán làm khó mình, bắt lại Tô Song Song ngốc nghếch này thì Tần Dật Hiên gõ cửa tiến vào.

“Song Song, bánh ngọt... Tần Mặc anh làm gì đấy!” Sau một câu này, Tần Dật Hiên gào lên, bước qua, kéo Tần Mặc định đẩy anh ta ra.

Sau khi Tần Mặc nghe thấy giọng nói của Tần Dật Hiên thì buông lỏng tay của Tô Song Song ra. Tô Song Song nhìn Tần Mặc cau mày, dáng vẻ chịu đựng cơn đau, tay nhỏ bé kéo tay Tần Dật Hiên định đẩy Tần Mặc lại.

“Anh, không có gì! Không có gì! Mới vừa rồi... Cái này... Tội em đùa giỡn thôi! Đùa giỡn!” Tô Song Song nói xong quay sang ngượng ngùng cười với Tần Dật Hiên.

Nhưng trong lòng cô rơi lệ, có gì đặc biệt, từ nay về sau cô không thể chơi đùa rồi, vui đùa lần này thật sự quá lỗ trớn rồi! Sao cô có thể không biết xấu hổ nói mình YY Tần Mặc là thụ, chọc anh giận, anh muốn ở trên cô để chứng minh bản thân rõ ràng là trai thẳng!

Nhìn thế nào cũng là cô lấy đầu để lừa đá tự mình tìm tai vạ! Quả thật ngu xuẩn hết chỗ nói! Cho nên đánh chết cô cũng sẽ không nói!

Tần Dật Hiên kiềm chế lửa giận trong lòng, tay kéo tay Tần Mặc hơi dùng sức, cắn răng nói: “Vậy bây giờ đùa giỡn xong rồi, anh họ chắc có thể xuống đi.”

Tần Mặc tái mặt, cố sức chống đỡ thân thể dậy, tựa vào người Tô Song Song, Tô Song Song lập tức ngồi dậy, nhảy xuống giường, lúc quay đầu lại vẫn không quên quơ quơ năm đấm nhỏ của mình về phía Tần Mặc.

“Song Song, anh tới chăm sóc anh họ, em về đi.” Tần Dật Hiên vốn cho rằng ở trong bệnh viện, Tần Mặc không dám nói gì, nhưng nghĩ lại chuyện vừa rồi, anh thật sự không dám để một mình Tô Song Song ở lại.

“Em không sao!” Ngoài miệng Tô Song Song la hét, nhưng ánh mắt đã sớm để ý đến bánh ngọt Tần Dật Hiên cầm trên tay, cô trơ mắt nhìn, dáng vẻ kia quả thật chính là trong mắt cô chỉ có nó!

Tần Dật Hiên còn định nói điều gì, nhưng thấy hai mắt sáng ngời của Tô Song Song nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tay mình, tỏ vẻ động vật đáng yêu chờ chủ nhân cho đồ ăn, lửa giận trong lòng dường như bị giảm đi không ít.

Tần Dật Hiên nhẹ nhàng lắc lắc bánh ngọt trong tay, Tô Song Song lập tức đau lòng thở nhẹ ra tiếng: “Anh, lắc nát.”

“Em đồ tham ăn, đã bao năm qua cứ thấy đồ ăn lại quên anh.” Mặc dù Tần Dật Hiên trách cứ, nhưng trong giọng nói vẫn tràn đầy cưng chiều.

Nói xong anh đưa bánh ngọt trong tay cho Tô Song Song, mắt Tô Song Song sáng lên, ngọt ngào nói cảm ơn: “Cảm ơn anh!”

Cô cầm hộp bánh ngọt lập tức mở ra nhìn, vừa nhìn đã thấy là món bánh ngọt kia, cười càng ngọt rồi, đôi mắt cũng cong lên, đột nhiên cô nghĩ ra cái gì, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa.

Cô trực tiếp xoay người, mang theo bánh ngọt đi về phía Tần Mặc, sau đó hào phóng đặt bánh ngọt trên giường, chậm rãi mở hộp bánh ra, nhướn mày liếc nhìn Tần Mặc.

Tô Song Song đưa lưng về phía Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên đương nhiên không nhìn thấy khuôn mặt muốn ăn đòn của Tô Song Song, còn tưởng rằng cô có đồ gì ăn ngon thì lập tức nghĩ đến Tần Mặc.

Mặt Tần Dật Hiên vốn mang nét cười lập tức hóa đá, hai tay thả lỏng bên người lập tức nắm chặt thành quả đấm, phát ra tiếng ken két.

Tô Song Song thích nhất là ăn ngon, nhưng hôm nay vừa có đồ ăn ngon cô lại nghĩ đến đầu tiên không phải anh mà là Tần Mặc, lòng ghen tỵ lại bắt đầu bành trướng vô hạn trong lòng Tần Dật Hiên.

“Chà, ăn ngon thật!” Trong nháy mắt Tô Song Song đã quên dáng vẻ không bằng cảm thú vừa rồi của Tần Mặc, vào lúc này ngồi bên giường, xăn một miếng bánh ngọt, bỏ vào trong miệng, rất đặc ý tỏ vẻ hương vị ngọt ngào, chính là sáng ngời muốn chọc Tần Mặc thêm ăn.

Khóe mắt Tô Song Song vẫn luôn liếc nhìn Tần Mặc, không phải tiêu cảm thú này nói nhìn cô ăn anh đã đủ no sao? Ai bảo vừa rồi anh bắt nạt cô, cô ăn trước mặt anh, cho anh thêm.

Tần Mặc cúi đầu liếc nhìn bánh ngọt có vẻ rất ngọt ngán mà Tô Song Song ăn, cho dù vốn hơi đói, nhưng lúc này không muốn ăn rồi.

Bởi vì Tần Mặc ghét nhất đồ ngọt gì đó, chỉ có điều nhìn vẻ mặt quý quái tỏ vẻ của Tô Song Song, mặt mày cong cong, quai hàm nhỏ phình lên, đáng yêu khiến cho anh chịu hết nổi định đưa tay bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Đối với những việc Tần Mặc muốn làm, cho tới giờ vẫn không đành lòng nhin, cho nên anh nghĩ như vậy thì thật sự đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt phình lên của Tô Song Song.

Cảm giác tốt đẹp khi chạm vào khiến cho anh yêu thích không buông tay, khi Tô Song Song vẫn còn mắt chữ A mồm chữ O, còn vuốt vuốt: “Thích ăn ngọt như vậy, khó trách trên bụng em có thịt.”

“!” Mặc dù đầu óc Tô Song Song không nhanh nhạy, nhưng mà cô là một cô gái! Là cô gái thì không chịu được người khác châm chọc cân nặng của mình, Tô Song Song lập tức không hài lòng.

Cô cắn nĩa, cúi đầu nhìn bụng mình, ngồi xuống như vậy, quả thật hơi nổi lên, cô vội vàng đứng lên, vừa đứng lên bụng lại phẳng rồi.

Tô Song Song hài lòng khẽ gật đầu, cắn nĩa trả treo lời Tần Mặc: “Anh xem anh xem, mới vừa rồi chẳng qua là da! Anh ngồi xuống cũng có!”

Tần Mặc nhúu mày liếc nhìn Tô Song Song, sau đó ngồi dậy, vén đồ bệnh viện của mình lên, lộ ra cơ bụng rắn chắc, nhìn lướt qua Tô Song Song, rồi lại cúi đầu nhìn cơ bụng mình, ý rất rõ ràng, em tự xem!”

Tô Song Song cũng không chịu thua nhìn sang, khi trông thấy cơ bụng tám múi cường tráng lại không nổi lên của Tần Mặc thì mắt hơi nheo lại, cô hừ lạnh một tiếng, định vén áo mình lên, nhìn bụng mình.

Nhưng sau một khắc Tô Song Song chợt nhớ ra, mình đang ở bệnh viện, hơn nữa mình là một cô gái không phải một người đàn ông.

Nhưng Tô Song Song vẫn không chịu thua trừng mắt liếc Tần Mặc, nhai cái nữa, ập a ập ứng tỏ vẻ bất mãn: “Kẻ cơ bắp, thật khó nhìn!”

Tô Song Song hoàn toàn miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, trên thực tế đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào cơ bụng của Tần Mặc, nhìn đến thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Mặc dù gần như mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy thân thể Tần Mặc, nhưng kiểu nửa che nửa đậy như vậy, thật sự quá khó chịu rồi.

Cô nuốt nước miếng một cái, trong lòng càng thêm khẳng định, trở về cho dù lừa gạt bịp bợm cũng phải để cho Tần Mặc làm người mẫu cho cô, thân thể anh chàng này, thật sự nhìn quá tốt.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Em Đè Lại

Tần Dật Hiên vẫn đứng sau lưng bọn họ nhìn hai người Tô Song Song và Tần Mặc trêu đùa nhau, mặc dù Tô Song Song nhìn như đang giận Tần Mặc, nhưng động tác và giọng điệu kia, rõ ràng đang làm nũng.

Trong lòng Tần Dật Hiên càng tức giận, thì càng nở nụ cười cứng chiều giống như ánh mặt trời, anh tiến lên phía trước hai bước đi đến bên cạnh Tô Song Song, thò tay nhẹ nhàng dính lấy chút bơ trên bánh ngọt, nhét vào trong miệng, mút ngón tay mình.

Ngón tay thon dài tinh tế dính bơ nhét vào bên trong đôi môi hơi tái nhợt, đầu lưỡi đỏ tươi tạo ra sự tương phản rõ rệt, sự chú ý của Tô Song Song đặt trên Tần Mặc lập tức bị Tần Dật Hiên hấp dẫn rời đi.

Cô chớp chớp đôi mắt, nhìn Tần Dật Hiên, cả mắt đều ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên của cô với Tần Dật Hiên không giống với Tần Mặc.

Tô Song Song đúng là mang chút thẹn thùng với Tần Mặc, còn với Tần Dật Hiên thì chỉ có thưởng thức và tự hào vì mình có một người anh đẹp trai như vậy.

Sao Tần Dật Hiên lại không thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng Tô Song Song, mặc dù anh không cam lòng, nhưng anh hiểu được quá nóng vội hấp tấp sẽ hỏng việc, bây giờ có thể chuyển ánh mắt Tô Song Song từ trên người Tần Mặc sang người của mình, coi như đã thành công một bước nhỏ.

“Tần Dật Hiên, cậu về đi, tôi muốn ngủ.” Tần Mặc nói xong nằm xuống, bàn tay to cầm kim kéo lấy chăn, Tô Song Song nghe thấy Tần Mặc một

hơi nói nhiều như vậy, quay đầu đi nhìn anh.

Vừa nhìn, đã thấy chỗ cắm kim truyền ra máu rồi, Tô Song Song sợ tới mức vội vàng giữ chặt lấy tay to lộn xộn của Tần Mặc, ngẫm nghĩ lại rút kim ra.

Máu đỏ tươi chảy ra trong nháy mắt, Tô Song Song cảm giác đầu mình mê muội, cô tức giận vỗ một cái lên đầu Tần Mặc, “Bốp” một tiếng vang lên, ba người đều sợ ngây người.

Tần Mặc không ngờ có một ngày mình bị người ta đánh lộ liễu như vậy, mà Tô Song Song đánh xong mới phản ứng kịp mình lại được nước lấn tới rồi, sợ choáng váng.

Tần Dật Hiên thì bàng hoàng nhìn cảnh này, giữa Tần Mặc và Tô Song Song đã thân mật như vậy rồi hả? Nếu không dựa theo tính tình lạnh nhạt của Tần Mặc, người không gần gũi muốn đến gần cũng run mật, nào có ai dám ra tay trực tiếp.

“Ha ha, trên mặt anh có muỗi...” Tô Song Song nói xong giả vờ như không có chuyện gì, xoay người đi gọi tiểu thư y tá châm kim cho Tần Mặc một lần nữa, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Chân trước Tô Song Song vừa ra khỏi phòng, Tần Dật Hiên lại đột nhiên làm khó dễ, anh đưa tay, định khóa cổ Tần Mặc.

Khoảnh khắc khi cậu ta ra tay, Tần Mặc cũng cảm thấy cậu ta không có ý tốt, đá thẳng một cước vào tay Tần Dật Hiên đang đưa tới.

Tần Dật Hiên không ngờ Tần Mặc lại phản ứng nhanh như vậy, bị bất ngờ anh không kịp đề phòng bị đá một cái như thế, cả người lùi về sau mấy bước mới đứng vững.

Anh giả bộ như không có chuyện gì, nhưng tay phải vừa bị Tần Mặc đá đã tê rần, anh giống như không cảm thấy đau đớn trên cánh tay, trên mặt vẫn mang nét cười như cũ, nhưng trong đôi mắt nhỏ dài kia lại chứa sát khí bốn phía.

Tần Mặc vẫn nằm vững vàng trên giường, ánh mắt nhìn Tần Dật Hiên, anh rất coi thường mờ ám không biết sống chết này.

“Tần Mặc, anh không thắng được tôi!” Tần Dật Hiên hạ thấp giọng, vừa mở miệng khí thế ép người.

Lúc này cuối cùng Tần Mặc quay đầu nhìn về phía cậu ta, trong cặp mắt đào hoa lạnh lẽo không nhìn ra bất cứ tâm tình gì, anh khẽ chau mày, hình như nói chuyện với Tần Dật Hiên khiến cho anh rất phiền não.

“Ô Song Song... Không có bất kỳ liên quan gì đến thắng thua.” Tần Mặc lạnh lùng phun ra những lời này, với Tần Mặc Tô Song Song là người phụ nữ mà mình thích, không phải đồ vật, không thể dùng dùng thắng thua để cân nhắc.

Tần Dật Hiên vừa định châm chọc Tần Mặc mấy câu, Tô Song Song đã mang theo y tá nhỏ đẩy cửa đi vào, y tá nhỏ thấy máu trên đất, lập tức nhíu mày, dạn dò đôi câu với Tô Song Song, thay đổi ống truyền cho Tần Mặc, chỉnh giọt chảy.

Y tá nhỏ vừa đi, ba người rơi vào trầm mặc trong nháy mắt, Tô Song Song biết quan hệ giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên không tốt lắm, cô thấy tầm mắt họ giao nhau trên không trung, tia lửa bắn ra khắp nơi, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nếu không phải vừa rồi bị Tần Mặc giày vò thảm, không dám YY loạn, bây giờ đột nhiên thấy Tần Mặc và Tần Dật Hiên đưa mắt, nhìn tình tiết hai người đàn ông to lớn tương ái tương sát *, thật sự quá kích thích!

(*) tương ái tương sát: yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Cuối cùng Tần Dật Hiên vẫn phải lên tiếng, anh biết mình đông dài ở đây cũng không đòi được chỗ gì tốt, không bằng rời đi, còn có thể khiến cho Tô Song Song áy náy với mình.

“Song Song, lát nữa anh sẽ kêu y tá mang giường với chăn mền sạch cho em, anh đi về trước, sáng mai tới đón em.” Tần Dật Hiên nói xong quét mắt nhìn Tần Mặc, trong mắt tràn ngập cảnh cáo.

Tô Song Song thấy Tần Dật Hiên sắp đi, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự sợ lát nữa Tần Dật Hiên và Tần Mặc đánh nhau, cô không biết nên đi kéo ai.

“Anh, em tiễn anh!” Tô Song Song nói xong trừng mắt liếc Tần Mặc, tầm mắt dời xuống, quét đến chỗ tay truyền nước biển, trong mắt tràn đầy cảnh cáo, ra dấu anh không thể lộn xộn nữa.

Tần Mặc nhắm luôn mắt lại, mắt không thấy, lòng không phiền, vốn không có ý định để ý tới Tô Song Song.

Với thái độ không biết điều này của Tần Mặc, Tô Song Song thiếu chút nữa giơ chân, bất đắc dĩ Tần Mặc là bệnh nhân, cô lại không thể nổi giận, chỉ có thể dừ tợn trừng mắt liếc anh một cái, coi như trút giận.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song muốn đưa mình đi ra ngoài, tay anh đưa về phía sau, kéo đôi tay nhỏ bé của Tô Song Song, đi ra ngoài.

Anh thật sự không muốn chung một phòng với Tần Mặc, nếu không anh sợ mình không nhịn được, sẽ đánh nhau với anh ta.

Hai người vừa đi ra ngoài, Tần Dật Hiên buông lỏng tay đang nắm tay Tô Song Song, anh hất cằm về phía phòng bệnh, giọng điệu nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Song Song không ngờ Tần Dật Hiên sẽ hỏi thẳng, cô cúi đầu, cắn môi, hơi luống cuống, cô không biết có nên nói chuyện Tần Mặc cầu hôn cô cho Tần Dật Hiên không.

Ánh mắt Tần Dật Hiên không hề chớp chăm chú nhìn Tô Song Song, trong lòng Tô Song Song không giấu được chuyện gì, nhất là đối với anh, từ vẻ nhăn nhó trên mặt cô, Tần Dật Hiên nhìn ra, giữa Tô Song Song và Tần Mặc nhất định có chuyện gì.

Tần Dật Hiên quyết được ăn cả ngã về không, đánh cuộc một lần, hơi vội vàng hỏi: “Tần Mặc kêu em gả cho anh ta?”

“Hả!” Tô Song Song vừa nghe, hoảng hốt ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bàng hoàng nhìn Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên vừa nhìn thấy vẻ mặt này của Tô Song Song, thì biết mình đã đoán đúng.

Lửa giận vẫn kìm nén trong lòng anh dần tỏa ra, nhưng anh không biểu hiện ra chút nào.

Chỉ có điều mở miệng nói tiếp, anh cố ý tỏ vẻ lo lắng, mang theo quan tâm: “Song Song, anh đã sớm nói với em, anh ta chỉ tùy tiện cưới một người để đối phó với ông cụ Tần.”

“Cái kia...” Tô Song Song rất do dự, cô cảm thấy Tần Dật Hiên sẽ không lừa mình, nhưng mà trong lòng vẫn có chút thấp thỏm chờ mong nho nhỏ, cảm thấy Tần Mặc không phải là người lấy vợ tùy tiện.

Cô gặp khó khăn, lại bắt đầu lúi vào mai rùa đen, không nói lời nào.

“Song Song, thân thể ông cụ Tần vẫn không tốt, lúc trước vì ép Tần Mặc cưới cháu dâu, đã từng nói nếu như anh ta không lấy vợ, anh ta sẽ không được chia một phần tài sản!”

Tần Dật Hiên vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Tô Song Song, thấy cô càng thêm do dự, anh hạ một liều thuốc mãnh liệt cuối cùng: “Song Song, nhà họ Tần cây to rễ lớn, mặc dù Tần Mặc phá sản, nhưng ông cụ Tần vẫn có không ít tài sản...”

Tần Dật Hiên nói đến đây rồi dừng lại, nhưng phía sau không nói thêm lời nào, trong lòng hai người cũng hiểu rõ.

Tô Song Song nghe xong lời Tần Dật Hiên nói thì cả người càng thêm hỗn loạn, nếu quả thật như anh của cô nói thì Tần Mặc cười cô chỉ vì để đoạt được tài sản, Đông Sơn tái khởi, còn cô...

Tô Song Song vội vã lắc đầu, không để cho mình nghĩ lung tung, cô ngẩng đầu lên cười cười với Tần Dật Hiên, nhưng nhấp nháy trong mắt lại bán đứng cô: “Anh, em biết anh ấy chỉ nói đùa, sao em có thể cho là thật...”

Tần Dật Hiên đã bắt đầu cười rộ lên ở trong lòng, quả thật năm năm trôi qua, tính cách vô cùng cẩn thận này của Tô Song Song vẫn không thay đổi.

“Song Song, anh chỉ vì tốt cho em, anh nói một câu quan trọng nhất, anh ta đã thổ lộ với em chưa?” Tần Dật Hiên chắc chắn nếu như không có người đề cập đến Tần Mặc tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thổ lộ này.

Bởi vì Tần Mặc vẫn luôn theo đuổi đều đi thẳng vào vấn đề, anh muốn Tô Song Song trở thành người phụ nữ của anh, vốn không biết làm những thứ mà theo ý anh là giả tạo như lời thề non hẹn biển, bởi vì tất cả anh đều dựa trên hành động.

Tần Dật Hiên lại xì mũi khinh thường với tính cách này của Tần Mặc, quả thật, bây giờ điều này đã bị anh lợi dụng.

“Cái đó... Anh, sao em có thể, sẽ không coi là thật!” Tần Dật Hiên nói những lời này vừa đúng chọc vào bong bóng phớt phớt trong lòng cô, khiến cho cô tỉnh lại trong nháy mắt.

Tô Song Song nói xong câu đó, cả người ỉu xìu ra rồi, lúc này một chút hy vọng xa vời với cô cũng không còn.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song hiểu ra, đưa tay vuốt đầu cô, vỗ về: “Em còn có anh, Song Song, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, vĩnh viễn sẽ đối xử tốt với em.”

Từ trước đến nay khi Tần Dật Hiên nói chuyện với Tô Song Song đều nói những lời có hàm ý, chỉ tiếc Tô Song Song toàn tâm toàn ý tín nhiệm Tần Dật Hiên, cho dù có cảm thấy Tần Dật Hiên nói những lời vô cùng mập mờ, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

“Vâng, em còn có anh...” Tô Song Song ỉu xìu nói một câu, lấp lánh trong mắt biến mất không thấy bóng trong nháy mắt, cô lại tiến Tần Dật Hiên mấy bước, rồi nói lời chào tạm biệt hẹn gặp lại sau.

Tô Song Song cúi đầu quay về, khi đến ngoài cửa phòng bệnh Tần Mặc, khoảnh khắc khi Tô Song Song đặt tay lên nắm cửa, ngẫm nghĩ lại thu về.

Cô thở dài, ngẫm nghĩ, xoay xoay một mình, dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, nhìn ánh mặt trời chiếu lên mặt đất hơi lạnh, cả người đều phờ phạc.

Tần Mặc nằm trên giường bệnh chờ trong chốc lát, vẫn không thấy Tô Song Song quay lại, anh rút thẳng kim tiêm trên tay, vén chăn lên đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, anh vốn không nhìn dưới chân, anh quay người lại, chân mới bước ra, đá về phía Tô Song Song đang ngủ bên cạnh tường.

Một cước này cũng không có bao nhiêu sức lực, thân thể Tô Song Song nghiêng đi, dựa vào tường đảo hướng sang bên kia, lúc đầu chạm xuống mặt đất, còn mím môi, vòng tay, ngủ càng ngon.

Tần Mặc đứng yên tại chỗ nhìn Tô Song Song nằm trên mặt đất ngủ đến trời đất mù mịt, đưa tay vuốt huyết Thái dương còn đập liên hồi.

Anh hít một hơi thật sâu, Tần Mặc cảm thấy tất cả kiên nhẫn trên đời này của anh đều dùng trên người Tô Song Song.

Trước kia anh là người chủ nghĩa vô thần, nhưng lúc này ngược lại anh hy vọng có một Thần Phật, để cho anh cúi đầu một cái, khiến cho Tô Song Song đừng có yêu nga tử * nữa.

(*) yêu nga tử: 么蛾子 là câu nói địa phương của các cụ già ở Bắc Kinh, ý là: giở trò, giở mánh khéo, có ý xấu, có mưu mô.

Tần Mặc thấy Tô Song Song ngủ ngon, không muốn đánh thức cô, ngồi xõm xuống, đưa tay bế cô lên.

Mặc dù sức nặng của Tô Song Song chỉ là một bữa sáng với Tần Mặc, nhưng mà anh vừa phẫu thuật xong, vừa động, vết thương đau nhức nhối.

Mà Tô Song Song cảm giác mình bay lên, vẫn chưa mở mắt ra đã động lung tung, Tần Mặc sợ Tô Song Song ngã sấp xuống, càng thêm dùng sức muốn ôm vững cô.

Hai người cứ động như vậy, chân trái Tần Mặc bị Tô Song Song đá cho một cước, dưới chân không ổn định, ngã về phía sau, thoáng cái ngồi trên mặt đất, mà Tô Song Song chết không được tử tế bổ nhào vào trong lòng anh, đè anh ngã thẳng xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Không Làm Sẽ Không Chết

Khi Tô Song Song ngã xuống, trong chớp nhoáng chỉ nghe thấy "Bẹp!" một tiếng, cái miệng nhỏ của Tô Song Song đã kết hợp chính xác vào đúng miệng của Tần Mặc.

Hai người ngã vào hành lang bệnh viện, môi miệng vẫn nhớ nhưng gắn với nhau, sau đó cả hai đều ngậy ngấn cả người. Mà Tần Mặc phục hồi lại tinh thần rất nhanh, anh vẫn luôn yêu thương nhưng nhớ đối với Tô Song Song, anh ngược lại cầu còn không được, cho nên cũng không động đậy, cứ như vậy ôm chiếc eo nhỏ của Tô Song Song mà nhìn cô.

Qua một lát, rốt cục Tô Song Song cũng kịp phản ứng lại, vùng dậy lăn một vòng, sau khi vùng dậy, cô luống cuống xoay thêm độ vài vòng nữa, mãi cho đến lúc Tần Mặc đứng dậy đưa tay tóm lấy tay của cô kéo cô vào bên trong phòng bệnh, cô mới dừng lại.

Tô Song Song bị chóng mặt do bản thân đã quay mấy vòng, đợi đến khi bị Tần Mặc lôi kéo trở lại phòng bệnh cô mới phản ứng được. diễn ♪ đàn ♪ lê ♪ quý ♪ đôn Nhìn thấy chiếc ống truyền dịch lúc này vẫn còn đang đung đưa ở bên giường, cô lập tức nổi giận.

"Tần Mặc, tại sao anh lại rút kim truyền dịch ra như vậy? Anh có muốn khỏe lại hay không?" Tô Song Song nói xong xoay người lại muốn đi tìm y tá, nhưng Tần Mặc lại kéo tay Tô Song Song lại, dắt cô đi đến bên giường.

Tô Song Song khó hiểu cau mày nhìn anh, Tần Mặc dường như rất không muốn nói chuyện, duỗi ra ngón tay chỉ vào chai thuốc đã rỗng không, cuối cùng anh vẫn ngại chỉ số thông minh của Tô Song Song không

"Tần Mặc, tại sao anh không ngủ ở trên giường của anh đi! Trên cái giường này, chỉ mỗi một cái chăn đệm thôi!" dienndannleequyydonn Tuy trong lòng Tô Song Song rất giận, nhưng đối mặt người bệnh, cô vẫn rất có tiết tháo cố đè nén tính tình xuống.

Tần Mặc nằm ở trên giường, hai mắt mở to không hề chớp cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà. Trong cặp mắt hoa đào lạnh như băng kia có chút hoảng hốt, đột nhiên anh quay đầu lại nhìn Tô Song Song.

Chỉ có điều ánh mắt kia nhìn hết sức trống rỗng, tựa như đang nhìn cô lại vừa như không nhìn cô, khiến trong lòng Tô Song Song có chút sợ hãi. Cô vội vàng nhảy xuống giường, vươn tay ra trước mắt Tần Mặc quơ quơ.

"Có phải trong người anh có chỗ không thoải mái hay không?" Tô Song Song một bên vừa nói một bên vừa định đi ra ngoài gọi bác sĩ. Khi đi qua bên cạnh Tần Mặc, đột nhiên Tần Mặc vươn tay ra tóm lấy cánh tay của cô.

"Nơi này là bệnh viện." Giọng của Tần Mặc rất thấp, âm điệu có chút khàn khàn, thoát ra ngoài nghe như có như không, làm cho người nghe có cảm giác cực kỳ không chân thực.

Tô Song Song nhú mày quay đầu lại nhìn Tần Mặc có cái gì đó không giống như bình thường, cô biết rõ nơi này là bệnh viện mà! Nhưng mà, hình như có cái gì đó không đúng thì phải!

Đột nhiên Tô Song Song chợt nhớ ra, nơi này là bệnh viện! Trong đầu cô thầm kêu lên một tiếng: thực sự không đúng rồi !

Bệnh viện! Chính là nơi mà Tần Mặc ghét nhất và cũng là nơi anh không muốn đến nhất.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc có chút hoảng hốt, thoáng cái chân tay lập tức như tê dại mất rồi, cô nhìn Tần Mặc từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, sợ anh bị kích động mà trong lòng sẽ luẩn quẩn cái gì đó.

"Cái kia... A Mặc à, không có chuyện gì đâu, chờ anh khỏe lại một chút, chúng ta sẽ trở về nhà nhé! Đừng sợ!" Tô Song Song đứng ở bên cạnh Tần Mặc, bàn tay nhỏ bé nắm ngược lại bàn tay to hơi lạnh của Tần Mặc.

Ngẫm nghĩ một lát, hai cánh tay cô liền cầm lấy tay Tần Mặc, nhẹ nhàng chà xát, muốn cho anh một chút ấm áp.

Tần Mặc ngược lại rất hưởng thụ giờ phút này. Tô Song Song săn sóc anh rất dịu dàng, chỉ có điều cái câu “đừng sợ” mà cô nói với anh lúc nãy, ngữ điệu như đang dỗ đứa trẻ nhỏ làm cho anh có chút không hài lòng.

Tần Mặc đứng dậy, đi về phía chiếc giường của mình ở bên kia. Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc đi, luống cuống túm lấy tay của anh, rồi cùng đi theo anh tiến lên phía trước, sợ anh trong lòng nghĩ luẩn quẩn, lại xô một cái vào tường...

Tần Mặc đi đến bên cạnh giường của mình, vén chăn lên liền nằm xuống. Tô Song Song vẫn cầm lấy tay của Tần Mặc, cô đứng ở bên cạnh giường, nhìn Tần Mặc trợn tròn đôi mắt, mờ mịt nhìn phía trước, tuyệt đối không dám buông tay anh ra.

Cô cứ đứng như vậy được một lát, ngẫm nghĩ, sau đó mang một cái ghế tới đặt xuống ở bên cạnh giường. Cô ngồi ở bên cạnh Tần Mặc, cuối cùng con người hay ngủ gật kia không sao chịu nổi nữa liền nằm sấp ở bên cạnh giường, dự định chỉ chợp mắt trong chốc lát.

Trước khi chợp mắt, Tô Song Song vẫn chưa yên tâm còn hung dữ dằn dò Tần Mặc: "Anh phải nằm yên trên giường đấy, nếu anh dám xô vào tường, hay nuốt cái ống tiêm gì đó, em mà tỉnh lại thì anh chết với em đấy!"

Tô Song Song tự cảm thấy mình nói rất có khí thế, thấy Tần Mặc không phát biểu ý kiến gì, tìm một vị trí thoải mái ở trên giường, gục đầu nằm sấp

xuống. Đương nhiên cô vẫn không buông tay của Tần Mặc ra, ngược lại cô còn gối đầu lên cánh tay của anh.

Tô Song Song vừa mới gục xuống, Tần Mặc liền trở lại tỉnh táo. Anh cúi đầu nhìn Tô Song Song đang ghé vào bên cạnh giường của mình, hơi nhồm dầy, tay kia ôm lấy eo của Tô Song Song, định bụng nhắc cô lên trên.

"Này! Này! Anh làm cái gì vậy! Em quá khinh suất rồi, không áp chế được anh!" Tô Song Song chỉ cảm thấy trời đất như xoay chuyển, đợi đến khi cô có thể thấy rõ mọi thứ ở trước mắt thì thấy mình đã bị Tần Mặc kéo vào trong ngực.

"Anh làm gì vậy?" Mặt của Tô Song Song đối diện với ngực của Tần Mặc, nghe thấy tiếng tim đập Tần Mặc đang đập mạnh mẽ, rầu rĩ hỏi lại anh một câu.

"Im miệng, ngủ đi!" Ngữ điệu của Tần Mặc không coi ai ra gì chỉ phun ra mấy chữ như vậy, anh nắm thật chặt, kéo cánh tay Tô Song Song lại, sau đó đắp kín chắn lại cho cả hai người.

Tô Song Song cau mày nhìn chằm chằm vào Tần Mặc đang mặc quần áo bệnh nhân, trong lòng thấy rối rắm vô cùng, rốt cuộc cô không thể được đứng dậy hay sao?

Theo lý thuyết lúc này cô đang nằm ở trong ngực của Tần Mặc, thật sự thấy mình có chút gì đó không được tiết tháo lắm, nhưng nghĩ lại, tâm tình của Tần Mặc lúc này lại không được ổn định lắm, nếu cô đi ra, ai biết được liệu anh có thể kinh động mà đi tìm cái chết hay không.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Song Song bắt đầu thấy mệt rã rời, cô mơ mơ màng màng quấy người một cái, nhưng chưa kịp giãy dụa xong, đã ngủ thiếp đi.

Tần Mặc một mực không chịu ngủ, khi anh cảm thấy hơi thở của Tô Song Song ở trong ngực anh trở nên đều đặn, biết cô đã chìm sâu vào trong

giấc ngủ, anh liền ôm cô vào trong ngực, tìm một tư thế thoải mái, cũng nhắm mắt lại, cùng cô một chỗ ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng ấm áp chiếu vào, theo thói quen Tô Song Song muốn duỗi cái lưng mệt mỏi, nhưng vừa mới động đây, lại cảm thấy mình giống như bị vật gì đó giam cầm vậy, làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Tô Song Song cau mày, cô vẫn tưởng rằng mình bị chặn mền quần lấy, mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, lọt vào trong ánh mắt của cô chính là chiếc chăn tuyết trắng.

Chiếc chăn màu trắng bị ánh mặt trời chiếu vào có chút chói mắt. Tô Song Song nhúu chặt đầu lông mày sâu hơn. Cô nhớ rõ chăn mền của mình màu trắng nõn, màu trắng nõn kia mà!

Suy nghĩ của cô trở nên trì trệ: chiếc chăn trắng tuyết này từ đâu mà ra nhỉ? Chẳng lẽ cô nửa đêm cô đã đoạt mất chăn của Tần Mặc, nhưng mà chẳng phải chăn của Tần Mặc chính là màu đen hay sao!

Cô có cảm giác mình tựa như vẫn còn chưa có tỉnh ngủ, vẫn còn đang nằm mơ, muốn vươn tay ra xoa xoa đôi mắt một lúc. Nhưng mà vừa mới động đây, cánh tay rõ ràng không sao nhúc nhích được, hơn nữa lại thấy không có cảm giác gì hết.

Lúc này Tô Song Song bắt đầu trở nên nóng nảy, ra sức giãy giụa. Vừa quay đầu lại, vừa vặn trông thấy cái cằm của Tần Mặc, cô sửng sốt mất một giây, một giây sau không hề nghĩ ngợi, cô liền húc đầu một cái, húc luôn vào trên cằm của Tần Mặc.

Tần Mặc bị đụng vào kêu lên một tiếng đau đớn, cũng tỉnh giấc luôn. Rất nhanh, anh cúi đầu xuống nhìn thấy Tô Song Song không thành thật đang ở trong ngực anh, trong ánh mắt vừa rời đi kia vẫn còn mang theo một chút tức giận.

Tô Song Song vừa nhìn thấy mặt của Tần Mặc liền sức nhớ lại buổi tối hôm qua. Những hình ảnh hiện lên nhanh như chớp, nhưng những gì mà cuối cùng cô nhớ được là lúc đó trong lòng cô đang vô cùng rối rắm! Chính là tại sao trong lòng cô còn đang rối rắm như vậy mà cô lại ngủ thiếp đi được chứ nhỉ?

"Thế này là thế nào... Chuyện gì xảy ra vậy?" Tô Song Song lắp bắp, tuy rằng cô ngấp nghé sắc đẹp của Tần Mặc, nhưng cô cũng không thể đến mức cường bức người ta mà ngủ cả đêm như vậy chứ.

Tô Song Song chỉ có thể cúi đầu nhìn cánh tay và chân của mình, lập tức cảm thấy có chút đuối lý, hai tay cô ôm lấy eo của Tần Mặc, mà chân của cô vẫn còn không chút tiết tháo, vẫn đang cười ngon lành trên đùi anh .

Tô Song Song gượng cười, nhắc chân mình ra đặt xuống ở trên giường, sau đó lại cẩn thận, rất cẩn thận thu hồi lại cánh tay của mình. Chỉ có điều tay trái của cô đang bị đặt ở dưới thân của Tần Mặc, muốn co lại cũng không thể nào co lại được. Cô muốn cười lên một chút nhưng lại không sao cười nổi.

Tô Song Song vừa mới vùng vẫy mấy cái, nhưng Tần Mặc vẫn không chịu nhấc chiếc eo của mình lên. Cô rõ ràng là đã then quá hoá giận rồi !

"Không phải em chỉ ôm anh ngủ một đêm thôi sao? Anh là người đàn ông đại lượng, lại không lỗ lã gì, em cũng đã không nói cái gì rồi, anh còn muốn nói thêm gì nữa. Cùng lắm thì em để cho anh ôm lại !"

Tô Song Song nói xong còn rất tự giác hào sảng, hếch bộ ngực nhỏ của mình lên. Tô Song Song vừa mới ưỡn ngực lên một cái, vừa vặn cọ ở ngay trước ngực của Tần Mặc, động tác này thật sự có chút làm cho người ta phải nghi ngờ là cô đang khiêu khích.

Sau khi ngực của hai người được tiếp xúc thân mật một cái, Tô Song Song có chút ngượng ngùng xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng

lên, không dám nhìn Tần Mặc nữa, vừa giật giật tay trái bị đè nặng ra. Lúc này Tần Mặc mới chịu nhấc cái eo của mình lên, cô thuận lợi rút được cái tay của mình ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Không Làm Sẽ Không Chết (2)

Lúc này Tô Song Song bắt đầu trở nên nóng nảy, ra sức giãy giụa. Vừa quay đầu lại, vừa vặn trông thấy cái cằm của Tần Mặc, cô sửng sốt mất một giây, một giây sau không hề nghĩ ngợi gì, cô liền húc đầu một cái, húc luôn vào trên cằm của Tần Mặc.

Tần Mặc bị đụng đau kêu thét lên một tiếng, cũng tỉnh giấc luôn. Rất nhanh, anh cúi đầu xuống nhìn thấy Tô Song Song không thành thật đang ở trong ngực anh, trong ánh mắt vừa rời đi kia vẫn còn mang theo một chút tức giận.

Tô Song Song vừa nhìn thấy mặt của Tần Mặc liền sức nhớ lại buổi tối hôm qua. Những hình ảnh hiện lên nhanh như chớp, nhưng những gì mà cuối cùng cô nhớ được là lúc đó trong lòng cô đang vô cùng rối rắm! Nhưng mà tại sao trong lòng cô còn đang rối rắm như vậy mà cô lại ngủ thiếp đi được chứ nhỉ?

"Thế này là thế nào... Chuyện gì xảy ra vậy?" Tô Song Song lắp bắp, tuy rằng cô ngấp nghé sắc đẹp của Tần Mặc, nhưng cô cũng không thể đến mức cường bức người ta mà ngủ cả đêm như vậy chứ.

Tô Song Song chỉ có thể cúi đầu nhìn cánh tay và chân của mình, lập tức cảm thấy có chút đuối lý, hai tay cô ôm lấy eo của Tần Mặc, mà chân của cô vẫn còn không chút tiết tháo, vẫn đang cười ngon lành trên đùi anh .

Tô Song Song gượng cười, nhắc chân mình ra đặt xuống ở trên giường, sau đó lại cẩn thận, rất cẩn thận thu hồi lại cánh tay của mình. Chỉ có điều tay trái của cô đang bị đặt ở dưới thân của Tần Mặc, muốn co lại cũng

không thể nào co lại được. Cô muốn cười lên một chút nhưng lại không sao cười nổi.

Tô Song Song vừa mới vùng vẫy mấy cái, nhưng Tần Mặc vẫn không chịu nhấc chiếc eo của mình lên. Cô rõ ràng là đã thẹn quá hoá giận rồi !

"Không phải em chỉ ôm anh ngủ một đêm thôi sao? Anh là người đàn ông đại lượng, lại không lỗ lã gì, em cũng đã không nói cái gì rồi, anh còn muốn nói thêm gì nữa. Cùng lắm thì em để cho anh ôm lại là được chứ gì!"

Tô Song Song nói xong còn rất tự giác hào sảng, hếch bộ ngực nhỏ của mình lên. Tô Song Song vừa mới ưỡn ngực lên một cái, vừa vặn cạ ngay vào trước ngực của Tần Mặc, động tác này thật sự có chút làm cho người ta phải nghi ngờ rằng cô đang khiêu khích.

Sau khi ngực của hai người được tiếp xúc thân mật một cái, Tô Song Song có chút ngượng ngùng xấu hổ, diễn. đàn. lê. quý. đôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, không dám nhìn Tần Mặc nữa, vừa giật giật tay trái bị đè nặng ra. Lúc này Tần Mặc mới chịu nhấc cái eo của mình lên, cô thuận lợi rút được cái tay của mình ra.

Cánh tay trái của Tô Song Song vừa đạt được tự do, cô lập tức ngồi dậy. Cô muốn xuống giường, tìm một chỗ nào đó để tĩnh táo lại một chút thì Tần Mặc cũng đã ngồi dậy theo. Đang lúc Tô Song Song muốn xuống giường, trong nháy mắt anh liền ôm cô vào trong lòng.

Cằm của anh chống ở đỉnh đầu của Tô Song Song, nhẹ nhàng giật giật, trong mắt lại lộ ra có vẻ gì đó như không được thoải mái. Vị trí này Tần Dật Hiên đã từng chạm qua."Anh làm... Làm gì vậy?" Trái tim nhỏ của Tô Song Song đập thành thịch, vừa nuốt nước miếng vừa nín thở hỏi lại Tần Mặc một câu.

"Em đã nói em sẽ ôm lại anh, anh không thích bị người khác thiếu nợ." Tần Mặc lạnh lùng mở miệng nói, ngữ điệu như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Tô Song Song nghe thấy những lời nói này của Tần Mặc, trái tim của cô đang đập mạnh mẽ trong nháy mắt liền trở lại yên tĩnh. Về mặt đây về bất đắc dĩ cô tùy tiện ôm lại Tần Mặc.

Tần Mặc thoáng nhìn lên đồng hồ treo tường, đã bay giờ mười phút, lúc này chắc hẳn Tần Dật Hiên đã sắp tới rồi.

Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện bản thân mình rõ ràng đã cười lên Tần Mặc suốt cả đêm, liền cảm thấy đuối lý. Lúc này anh đã không nổi giận lên là trong lòng cô đã thầm thấy vui vẻ lắm rồi, cho nên Tần Mặc chỉ yêu cầu cô ôm anh, vậy thì cô sẽ thuận theo anh.

Chỉ có điều là một cái ôm này đã ôm chừng mười phút đồng hồ, Tô Song Song có chút luống cuống, trong lòng đã thầm suy xét tự hỏi: chẳng lẽ cái người như con thú nhỏ này còn muốn đòi nợ cái ôm cả đêm hay sao?

Ngay trong lúc Tô Song Song còn đang định hỏi ý của ông chủ nợ lớn họ Tần kia một chút, thì tiếng gõ cửa vang lên, ngay lập tức cửa được mở ra. Tô Song Song sợ tới mức giãy dụa muốn nhanh chóng thoát ra khỏi lòng của Tần Mặc, chỉ tiếc là đã chậm một bước.

Cô vừa tránh được cái đầu ra ngoài thì đã nghe thấy Tần Dật Hiên kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc: "Hai người đang làm gì đó?"

Trong lòng Tô Song Song muốn khóc ròng lên rồi, thế nào hết lần này tới lần khác cô đều bị anh trai của anh bắt trúng quả tang thế nhỉ? Tô Song Song chỉ muốn xông đến trước mặt Tần Dật Hiên dùng ngôn từ chính nghĩa giải thích với anh một câu: cô và kẻ cầm thú kia thật sự không có quan hệ gì.

Chỉ có điều giờ này khắc này, từ tư thế ôm ấp thân mật của hai người bọn họ mà xem xét, thì ngay chính bản thân cô cũng không thể tin được cô và Tần Mặc thật sự không có chút quan hệ gì.

Tô Song Song như lão đảo, Tần Mặc sau khi xem xét điều kiện tiên quyết, chắc chắn rằng cô sẽ không bị ngã xuống giường, lúc này mới buông lỏng tay ra, sau đó rất tự nhiên giúp Tô Song Song sửa sang lại cổ áo có chút xộc xệch, thuận tiện che khuất luôn chút cảnh xuân sắc của cô vừa mới lộ ra ngoài.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Cô Ấy Sẽ Không Đến Nữa (1)

"Chuyện này... Em nói hiện giờ chúng em chỉ là đang làm chút vận động vào buổi sáng sớm thôi, anh à, anh có tin không?" Tô Song Song nhảy xuống giường, cúi đầu thấp xuống, bộ dạng đúng như kiểu đã chuyện này cô đã sai rồi.

Tô Song Song bị Tần Dật Hiên bắt quả tang, trong lòng vô cùng sợ hãi! Hôm qua vẫn còn tuyên thệ cam đoan rằng sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy ra giữa mình và Tần Mặc. Vậy mà sáng sớm hôm nay từ trên giường cùng một chỗ với Tần Mặc lăn xuống như vậy, có vẻ cô thật sự là đúng là người không có tiết tháo gì cả.

Đang vận động khi sáng sớm! Tô Song Song tâm tư đơn thuần, không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ có điều lời nói này lọt vào trong lỗ tai của Tần Dật Hiên, nghe mà thấy đặc biệt chói tai.

Mặc dù Tần Mặc không quá kích động đối với những chuyện này, nhưng ở bên cạnh một kẻ tình trường lão luyện như Bạch Tiêu kia, tất nhiên cũng sẽ hiểu được mấy chữ đang vận động lúc sáng sớm kia sẽ làm cho người nghe hết sức mơ màng.

Anh nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tô Song Song cảm thấy hết sức đáng yêu, liền nhẹ nhàng cười rộ lên.

Một tiếng cười này của Tần Mặc, còn mang cảm giác mạnh mẽ hơn cả câu nói của Tô Song Song vừa mới nói kia, làm cho Tần Dật Hiên và Tô Song Song đều ngây ngẩn cả người. Tô Song Song chậm rãi quay đầu lại

nhìn Tần Mặc, bộ dạng của cô lúc này thật giống như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

Nụ cười bên khóe miệng Tần Mặc còn không chịu biến mất. Khi anh trông thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của Tô Song Song, tựa như mới ý thức được rằng chính mình đang cười thật sự, lại còn cười ra thành tiếng nữa.

Tần Mặc cũng chỉ thoáng kinh ngạc mà thôi, chẳng qua cái mà anh không thấy chính là vẻ mặt co quắp, nhìn cũng biết là đang cười, chỉ là bình thường cảm thấy người kia hoặc chuyện này không có gì đáng giá để cho anh cười, cho nên trước mặt người khác anh mới trở thành người có miệng co quắp.

Lúc này trông thấy bộ dáng của Tô Song Song và Tần Dật Hiên vô cùng kinh ngạc, anh cũng không cảm thấy có điều gì không đúng.

"Song Song, để anh đưa em về nhà sửa soạn lại một chút, sau đó đi cùng với anh tới công ty." Tần Dật Hiên nhìn bộ dạng của Tô Song Song lúc này vẫn còn đang ngây người ra, cũng biết tự mình đã nghĩ nhiều rồi, nhưng mà anh vẫn như cũ, không có cách nào khống chế nổi thú tính ghen ghét trong lòng mình.

Anh nói xong, đặt cháo đang cầm trong tay lên trên tủ đầu giường, nhìn Tần Mặc, vẫn giữ nguyên nụ cười dối trá lúc trước, anh căn rằng nói một câu: "Anh họ, đây là điểm tâm của anh."

Nói xong anh một phát túm lấy luôn cánh tay của Tô Song Song, sau đó lôi kéo cô đi ra bên ngoài. Tần Mặc vẫn ngồi ở trên giường thoáng nhìn qua Tần Dật Hiên, rồi lại nhìn sang Tô Song Song một chút.

Tô Song Song bị Tần Dật Hiên lôi đi ra bên ngoài, có chút lo lắng vì để lại một mình Tần Mặc ở bệnh viện, nhưng mà ngày hôm qua cô cũng đã đi làm muộn rồi, cũng may là có Tần Dật Hiên giúp mình nghĩ biện pháp, hôm nay tuyệt đối không thể tới trễ lần nữa.

"A Mặc, anh phải ngồi yên ở đó cho đàn hoàng đấy nhé, em trở về nhà sẽ mang đồ ăn ngon đến cho anh!" Tô Song Song biết rõ không thể dùng cách uy hiếp với Tần Mặc được, cho nên cô chỉ có thể sử dụng chính sách dụ dỗ anh. Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song nói ra một câu ngữ điệu như đang dỗ dành một đứa trẻ con, có chút bất mãn, nhưng anh thấy khuôn mặt đầy lo lắng của cô, chút xiu sự bất mãn kia trong nháy mắt cũng đã biến mất không thấy tăm hơi gì nữa.

Anh nhìn lại Tô Song Song, trước khi cô đi ra khỏi cánh cửa phòng bệnh kia, trong tích tắc, liền nhẹ nhàng gật đầu, xem như đã đồng ý với cô rồi.

Tô Song Song thấy Tần Mặc gật đầu, tảng đá lớn vẫn luôn treo lơ lửng ở trong lòng rốt cuộc lúc này cũng đã rơi xuống, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mặc dù Tần Dật Hiên vẫn đang ở phía trước lôi kéo Tô Song Song, nhưng anh vẫn một mực nghiêng đầu, chú ý nhìn nhất cử nhất động của Tô Song Song.

Anh nhìn thấy Tô Song Song lo lắng cho Tần Mặc như vậy, trong lòng liền thấy không được thoải mái. Anh kéo Tô Song Song sang một bên trong hành lang vây Tô Song Song ở chính giữa mình và bức tường, vẻ mặt vẫn luôn mang theo nụ cười cứng chiều liền trở nên hết sức nghiêm túc.

"Song Song, em yêu thích anh ấy phải không?" Tần Dật Hiên cảm thấy mình không thể lại tiếp tục bỏ mặc cho Tô Song Song và Tần Mặc như vậy được, cho nên anh không thể giữ kín trong lòng được nữa.

Tô Song Song vội vàng lắc đầu, nhưng mà vừa nghĩ tới tình cảnh buổi sáng hôm nay chính mình đã từ trên giường cùng Tần Mặc lăn xuống như vậy nên cũng cảm thấy chột dạ.

Nhưng cô cẩn thận nghĩ lại, cô và Tần Mặc hoàn toàn trong sáng mà! Ngoại trừ do không cẩn thận nên đã từng hôn nhẹ một chút, vuốt ve một chút, còn nhìn bên ngoài, dường như cũng không có cái gì khác mà.

Tô Song Song nghĩ đến cái nhìn người này, lập tức cảm thấy những lời mà mình nói ra cũng cảm thấy không có sức thuyết phục.

"Song Song!" Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song không nói lời nào, gián tiếp chấp nhận, anh không kiềm chế nổi nữa liền gầm nhẹ lên một tiếng.

Tô Song Song bị Tần Dật Hiên gầm lên như vậy, càng thêm chột dạ. Cô cắn môi, thở dài, ừ ừ nói: "Anh, em và Tần Mặc chỉ có quan hệ tốt hơn một chút thôi mà, đương nhiên là em biết rõ bản thân mình là người thế nào..."

"Em..." Tần Dật Hiên thấy mình ép buộc Tô Song Song tự coi nhẹ mình, trong nội tâm thấy đau lòng một hồi, nhưng lời nói định bụng an ủi cô đã đến bên miệng rồi, anh lại nuốt trở về luôn.

"Song Song, em cũng biết Tần Mặc là người có thân phận như thế nào rồi đó, bất cứ lúc nào ở nơi nào anh ấy cũng luôn đặt lợi ích lên vị trí đầu tiên, em mà cùng anh ấy ở một chỗ, chắc chắn là sẽ không có hạnh phúc."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 132.2

Tần Dật Hiên nói đến đây lại toát ra sự lo lắng lẫn đau thương thật sâu. Anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt trên mái tóc của Tô Song Song, giọng nói đã mềm dịu trở lại.

"Anh chỉ muốn em trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này, cho tới bây giờ anh ấy vẫn chưa từng nói rằng anh ấy yêu em, chỉ qua loa như vậy đã muốn kết hôn với em rồi sao."

"Song Song, anh ấy không phải là thật lòng đâu, chỉ là vì ích lợi thôi. Cho nên, em đồng ý với anh được không, em sẽ không ở cùng một chỗ với loại người như Tần Mặc chứ, được không?"

Tần Dật Hiên nói ra những lời này, tuy rằng Tô Song Song cảm thấy không đúng, nhưng cô lại không thể tìm được bất kỳ một lý do nào để có thể phản bác lại, cuối cùng cô ỉu rĩ giống như một quả bóng da bị xì hết hơi, chỉ biết buông lỏng cái đầu của mình rũ xuống, không lên tiếng.

"Song Song, em là người thân thích nhất trên đời này của anh, làm sao anh có thể hại em được chứ. Em hãy nghe lời của anh đi, nếu không linh hồn ba mẹ ở trên trời cũng sẽ không được an lòng."

Tần Dật Hiên dần dần gia tăng thêm lực đạo, Tô Song Song là người con nhất mực hiếu thuận, anh đã mang ba mẹ của cô ra, chính là muốn ép buộc cô phải rời xa Tần Mặc.

Trái tim của Tô Song Song run lên, nghĩ tới ba mẹ của mình trong lòng cô lại bắt đầu thấy khó chịu. Cô cảm thấy Tần Dật Hiên nói rất đúng, nếu

như ba mẹ cô còn sống, tuyệt đối nhất định sẽ không để cho cô có chút xíu liên quan nào đến một người thuộc dòng dõi con nhà gia thế như Tần Mặc.

Tô Song Song vặn xoắn lấy vạt áo của mình, trong đầu điểm lại tất cả những gì mà Tần Dật Hiên đã nói một lần, càng ngày cô càng cảm thấy mình và Tần Mặc không phù hợp với nhau.

Thậm chí nghĩ lại trong lòng Tô Song Song còn thấy có chút chua xót, vì sao Tần Mặc lại không chịu nói lời yêu mến với cô chứ? Chỉ cần chính miệng anh nói ra, cô sẽ tin, nhưng cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng nói một câu gì hết.

"Song Song, loại chuyện này nếu càng kéo dài, người phải chịu tổn thương nhiều nhất chính là em đó!" Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song còn đang do dự, giọng điệu lại tăng thêm một chút.

Qua một hồi lâu, trái tim Tô Song Song càng ngày càng lạnh đi, cô cắn môi, cuối cùng dùng sức khẽ gật đầu.

"Thật ngoan!" Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song gật đầu, vươn tay ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của cô để an ủi, khóe miệng cong lên, trong mắt lộ vẻ đắc ý vì mưu kế đã thực hiện được .

"Song Song, để chốc lát nữa anh sẽ thuê hộ lý tới để chăm sóc cho Tần Mặc. Em cũng đừng trở lại nữa, được không?" Tần Dật Hiên rèn sắt khi còn nóng, vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra.

"Vâng." Trong đầu Tô Song Song hiện giờ còn đang rối loạn hết cả, cô cũng không muốn nghĩ ngợi gì nữa, Tần Dật Hiên đang nói cái gì cô cũng không hề nghe lọt tai, dù chỉ một tiếng.

Tần Dật Hiên biết rõ Tô Song Song không hề để tâm, nhưng mà anh không thèm để ý, trực tiếp bấm luôn điện thoại của Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc đang ngồi tựa ở đầu giường, ngón tay thon dài đang bấm điện thoại, dự định gọi điện thoại cho Bạch Tiêu, đột nhiên điện thoại vang lên. Anh vừa liếc qua nhận ra là điện thoại của Tần Dật Hiên, theo thói quen anh sẽ không nghĩ đến việc phải nhận cuộc gọi của anh ta.

Nhưng mà nghĩ lại, Tô Song Song vừa mới cùng Tần Dật Hiên đi ra ngoài, rất có khả năng là Tần Dật Hiên đã giở trò lừa gạt gì đó rồi, anh liền nhận nghe điện thoại.

"Nói." Chỉ một chữ nguội lạnh, ngắn gọn rõ ràng, nếu nghe kỹ thì còn có thể nhận ra được sự không nhẫn nại của Tần Mặc. Trong mắt của Tần Dật Hiên hiện lên vẻ khinh thường, nhưng vẫn mở miệng dùng ngữ điệu khách khí lễ phép như trước kia.

"Anh họ, chốc nữa em sẽ tìm cho anh một hộ lý, Song Song sẽ không đến đây nữa." Tần Dật Hiên cố ý nhấn trọng âm vào hai chữ “không đến” cực kỳ nặng.

Tần Mặc vừa nghe thấy liền nhướng mày, anh dứt khoát dập máy cắt đứt cuộc điện thoại của Tần Dật Hiên, lập tức bấm số điện thoại của Tô Song Song.

Tô Song Song cảm thấy điện thoại trong túi quần đang rung lên, cô sợ tới mức run hết cả người, nhưng lập tức kịp phản ứng, chắc chắn là Tần Mặc gọi điện thoại cho cô rồi. Cô bối rối lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, quả thật là Tần Mặc gọi cho cô.

Tô Song Song lập tức trở nên luống cuống, nhận hay là không nhận đây, mà sau khi nhận điện thoại của anh rồi cô sẽ nói cái gì?

Rõ ràng buổi sáng hôm nay cô vẫn còn hòa thuận vui vẻ với Tần Mặc, rõ ràng cô vừa mới dặn dò Tần Mặc rằng anh phải ngoan ngoãn, sau đó khi trở về cô sẽ mang cho anh đồ ăn ngon, đột nhiên lúc này lại trở mặt như vậy, thật sự rất không phải với anh!

Nhưng mà cũng như Tần Dật Hiên đã nói, nếu còn tiếp tục như vậy, Tần Mặc vẫn không nói năng gì, vậy thì bản thân cô sẽ ra sao?

Trong lòng Tô Song Song khủng hoảng một hồi, cô không muốn đi nghiệm chứng để có thể khẳng định, nhưng nếu tiếp tục như vậy nữa, nhất định cô sẽ bị hãm sâu hơn, Tô Song Song do dự...

Ngay trong giờ phút Tô Song Song còn đang do dự, Tần Dật Hiên đưa tay giật lấy điện thoại từ trên tay cô. Tô Song Song thấy điện thoại của mình bị lấy đi, thoáng sửng sốt một chút, theo phản xạ liền nghĩ phải lấy lại điện thoại.

Nhưng lúc này Tần Dật Hiên đã bấm nút nghe điện thoại, chỉ có điều Tần Dật Hiên lại không hề lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn Tô Song Song thật sâu, dùng khẩu hình nói một câu: anh không muốn em bị tổn thương.

Trong đôi mắt của Tô Song Song toát ra sự đau thương không nên có ở cô. Tô Song Song tiếp nhận điện thoại, biết rõ là mình sẽ phải nói cái gì, nhưng cô lại không sao thốt được thành lời.

"Song Song..." Tần Mặc chỉ nghe thấy tiếng hít thở đã nhận ra ngay đây chính là Tô Song Song, anh khẽ gọi một tiếng, ngữ điệu của anh nghe dịu dàng từ trước đến nay chưa từng có.

Đôi mắt của Tô Song Song lập tức đỏ ửng lên, cô rất muốn hét lớn một tiếng vào trong điện thoại: “ Anh đó, chung quy là anh có thích em hay không, anh hãy lên tiếng đi!

Nhưng Tô Song Song lại là một người trên phương diện về tình cảm lại thuộc loại người có tính nhát gan, cho dù phải chịu uất ức cô tuyệt đối cũng không bao giờ đi làm những việc như vậy. Cô há to miệng, vừa mới mở miệng, liền biến thành một câu nói khác.

"Em... Gần đây em hơi bận một chút, trước hết không thể đến để trông anh được rồi, anh chóng khỏe nhé..." Tô Song Song nói xong vội vàng cúp điện thoại, cô sợ phải tiếp tục nghe thấy giọng của Tần Mặc.

Bởi vì cô biết, nếu như mình còn tiếp tục nghe thấy giọng của Tần Mặc lần nữa, nhất định cô sẽ dao động, sẽ cảm thấy được sống cùng với Tần Mặc một ngày thực sự ngày hôm ấy là một khoảng thời gian rất tốt.

"Song Song, em yên tâm, từ nay về sau em sẽ tìm được một người thích hợp với em hơn anh ta." Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song đã triệt để náo loạn muốn chia tách với Tần Mặc rồi, trong lòng thấy vui sướng đến điên cuồng, suýt nữa không kiềm chế được mà cười rộ lên.

"Anh, trước mắt anh hãy đưa em trở về đã, em sửa soạn thay quần áo một chút đã." Tô Song Song vẫn luôn cúi đầu, tay phải của cô nắm chặt lấy điện thoại di động.

Cô cũng không hề tắt máy, nhưng mà Tần Mặc lại cũng không hề gọi lại cho cô. Trong nháy mắt, trái tim Tô Song Song liền tựa như bị rơi vào tầng sâu nhất của địa ngục.

Bên này Tần Mặc vẫn ngồi ở trên giường, chăm chú nghe những âm thanh vọng ra từ trong điện thoại di động, lông mày của anh càng cau chặt lại một chỗ, không cần hỏi lại anh cũng biết, nhất định là Tần Dật Hiên đã sử dụng thủ đoạn gì đó rồi.

Tần Mặc là một người rất thực tế. Anh biết rõ hiện tại Tần Dật Hiên đang ở bên cạnh Tô Song Song, anh và cô nói với nhau chuyện gì, Tần Dật Hiên đều nghĩ biện pháp để phá hư quan hệ của bọn anh.

Cho nên mục tiêu của anh hiện nay là phải trị tận gốc trước đã. Anh cũng không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa, dứt khoát chuyển sang bấm số, gọi điện thoại cho Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu lập tức nhận điện thoại của Tần Mặc, vừa nghe những chuyện xảy ra trong ngày hôm qua lẫn của ngày hôm nay, lập tức tức giận.

Anh hét thẳng luôn vào trong điện thoại: "Cậu đó, vừa mới rồi tại sao lại không gọi lại điện thoại cho người ta chứ, phải nói để cho cô ấy đừng có tin vào những lời nói của kẻ mặt người dạ thú kia chứ..., phải làm cho cô trở về bên mình chứ! Các cô gái nhỏ đều thích nghe những lời nói này, tại sao cậu lại không thể chủ động một chút được thế? Cứ rối loạn lên thì sẽ không có kết quả tốt đâu!

"..." Tần Mặc vừa nghe thấy những lời Bạch Tiêu nói ra, lập tức cảm thấy không biết phải nói gì nữa. Anh đưa tay vuốt vuốt nơi mi tâm của mình, tự động bỏ qua những lời nói kiểu khuôn mẫu mà anh thấy không chút tin tưởng kia.

"Hôm nay cậu cứ dựa theo những gì đã nói lúc trước mà thực hiện." Tần Mặc dặn dò xong rồi trực tiếp cúp điện thoại, không muốn nghe Bạch Tiêu lải nhải ở đầu bên kia điện thoại nữa.

Lúc này anh dạ dày cũng bắt đầu đau, lông mày của anh nhíu sâu lại, lướt nhìn qua tô cháo để trên bàn, không cần suy nghĩ lên cầm lấy tô cháo ném thẳng vào trong thùng rác.

Anh bây giờ đang đau dạ dày không thể ăn được bất cứ thứ gì, Tần Dật Hiên còn cố ý mang cháo đến, muốn trêu đùa anh là kẻ ngốc sao?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Vậy

Tâm tình của Tô Song Song không thể nào vui nổi. Cô ngồi ở trong xe ngơ ngác nhìn phía trước, nhưng thực ra ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại di động ở trong tay.

Mãi cho đến khi xe dừng lại ở dưới lầu nhà trọ, Tô Song Song vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Cô vẫn nhìn về phía trước như cũ, không nói một lời.

Tần Dật Hiên môi mím lại thật chặt, gương mặt cực kỳ vui vẻ, anh dừng xe lại, ngồi ở bên cạnh nhưng cũng không hề lên tiếng.

Ước chừng đến khoảng mười phút sau, Tô Song Song vẫn không hề hay biết rằng xe đã dừng lại, Tần Dật Hiên vẫn giữ nguyên nét mặt bình thản.

Nhưng theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tần Dật Hiên nhìn Tô Song Song vì một người đàn ông khác mà bỏ qua anh, anh không cách nào im lặng được mãi.

"Cô gái nhỏ ngu ngốc này, nếu như em không đi lên thay quần áo, trong chốc lát..." Tần Dật Hiên cố ý dừng lại một chút, quay đầu nhìn Tô Song Song chưa lấy lại được tinh thần, ra vẻ thoải mái vừa cười vừa nói, "Vậy thì anh phải tiến hành kéo dài khóa huấn luyện rồi."

"A!" Lời nói này của Tần Dật Hiên như nhắc nhở Tô Song Song, cô vội vàng cúi đầu xem đồng hồ trên tay của mình, vừa nhìn thấy thời gian, lập tức luống cuống, cô lại còn ngồi ngây người một chỗ lâu như vậy để suy nghĩ đến những chuyện khác.

Cô đẩy cửa xe ra vội nhảy xuống, sau đó vội vã chạy về hướng nhà mình.

Đi đến một nửa đường, Tô Song Song mới nhớ rằng mình vẫn chưa chào hỏi với Tần Dật Hiên. Cô quay đầu lại phía anh vẫy vẫy tay, bộ dáng rất nhẹ nhàng, tưởng như người lúc này ngồi đến ngây ngẩn ra thực sự không phải là cô.

Lúc này Tần Dật Hiên đã xuống xe, hướng về Tô Song Song vẫy vẫy tay, ngay sau đó anh tựa vào ở bên cạnh xe chờ Tô Song Song.

Tô Song Song vừa tiến vào cửa nhà trọ, trong nháy mắt tất cả sức lực tinh thần trong người liền biến mất không thấy đâu nữa, ủ rũ giống như quả bóng da đã bị xì hơi.

Mà Tần Dật Hiên tựa ở bên cạnh xe trong nháy mắt cũng đã thu lại nụ cười trên mặt, từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, ngẫm nghĩ một lát sau đó hờ hững châm một điếu.

Anh hít một ngụm khói thật sâu, tuy lần này nhìn như anh đã thắng lợi, nhưng cũng từ chuyện này lại nổi lên những vấn đề khác, mức độ quan trọng của Tần Mặc ở trong lòng của Tô Song Song đến đâu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Vậy (2)

Mở cửa ra trong nháy mắt, Tô Song Song nhìn về hai chiếc giường kê sát bên nhau ở trong phòng. Tô Song Song lại ngẩn người.

Một giây sau, cô duỗi bàn tay nhỏ bé của mình ra, dùng sức vỗ vỗ vào mặt của mình, phát ra mấy tiếng “Bành bành!” giòn giã.

Ngay sau đó cô mím môi tay giơ lên làm một tư thế cố gắng lên. Tuy trong lòng Tô Song Song cảm thấy không thoải mái, nhưng mà cô cũng muốn mọi chuyện được rõ ràng. Cô không thể tiếp tục có quan hệ không rõ ràng với Tần Mặc như vậy được.

Tuy rằng Tần Mặc đã cầu hôn với cô, nhưng mà... Lẽ nào sự thực lại giống như Tần Dật Hiên đã nói sao. Anh chỉ vì muốn giành được gia sản, mà lại trở mặt một lần nữa sao?

Tô Song Song lấy lại tinh thần, lại thở dài một hơi nặng nề. Ngay sau đó cô hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng cũng đã làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Cô vỗ vỗ gương mặt đến đau nhức, ánh mắt nhìn lướt qua đồng hồ treo trên tường, nhìn thấy còn có không đến một giờ, cô sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng vội vàng đi sửa sang lại bản thân.

Đến khi Tô Song Song trở lên lại, diễn đàn lên xe của Tần Dật Hiên, tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, hoàn toàn không thể nhận ra vẻ mặt ủ rũ của cô lúc trước nữa.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song ra vẻ vui vẻ, anh cũng không muốn vạch trần Tô Song Song, trù tính sẽ cùng Tô Song Song tiếp tục diễn trò.

“Giữa trưa anh đưa em đi ăn trưa được không, nếu như ở công ty có điều gì chưa quen, nhất định em phải nói với anh đấy.”

Tần Dật Hiên nhìn lướt qua đôi gò má đỏ bừng trên gương mặt của Tô Song Song. Tuy trong lòng vẫn có chút nghi hoặc nhưng anh vẫn không hỏi han gì cả, ngược lại còn chuyển đề tài nói chuyện.

Tần Dật Hiên cũng đã quyết định từ nay về sau sẽ không bao giờ chủ động nhắc tới Tần Mặc ở trước mặt Tô Song Song nữa. Hơn nữa bất kể thế nào cũng sẽ không để cho Tô Song Song có cơ hội tiếp xúc với Tần Mặc.

“Hả? À!” Tô Song Song nhìn như đã có tinh thần rồi, nhưng kì thực linh hồn của cô đã sớm đi du lịch trong vũ trụ rồi, tuyệt đối không hề nghe thấy Tần Dật Hiên đã nói những gì đó.

Tần Dật Hiên cũng không để ý, anh tin tưởng mình đã làm cho Tô Song Song rời xa khỏi Tần Mặc, một ngày nào đó sẽ có thể trừ bỏ được hình ảnh của Tần Mặc ở trong lòng Tô Song Song.

Đến gần công ty, Tần Dật Hiên liền cho xe dừng lại sát bên lề một con đường kín đáo.

Tô Song Song liếc nhìn Tần Dật Hiên vẻ cảm kích, vừa cúi đầu nhìn lướt qua đồng hồ trên tay của mình, còn mười phút.

Cô cũng không khách khí với người anh của mình, chun cái mũi lại cười cười nhìn rất đáng yêu, xách chiếc túi của mình rồi chạy về hướng công ty.

Tô Song Song chỉ là một trợ lý nhỏ, ngay từ đầu cái công việc trợ lý này của cô thực sự là một điều châm biếm đối với công việc trợ lý, nhưng mà cô lại là một người mới.

Phòng làm việc toàn là những người cũ, vừa thấy Tô Song Song dễ nói chuyện, lập tức giao lại tất cả mọi công việc vặt vãnh để cho Tô Song Song làm.

Được cái Tô Song Song trời sinh ra làm người tốt tính, tuy trong lòng rất tiếc nuối không thể đứng đầu trong bức tranh châm biếm kia, nhưng cái cảm giác được mọi người cần đến cũng là một cảm xúc không tồi.

Tô Song Song đứng ở bên ngoài cửa thang máy, trong tay đang xách ba ly cà phê hai ly trà sữa, dưới cánh tay phải còn kẹp lấy hai hộp bánh bích quy.

Cô hơi thở phì phò, muốn đưa tay lên để quạt lớp mồ hôi lạnh trên trán, nhưng cả hai cánh tay đều đang bận, cánh tay cũng không thể nhấc lên dù chỉ một chút, đành chỉ có thể hơi ngửa đầu lên, không muốn để cho mồ hôi bị chảy xuống nhanh như vậy.

“Đình!” một tiếng, thang máy đến nơi, Tô Song Song nhìn cửa thang máy từ từ mở ra, cho tới bây giờ cô chưa từng cảm thấy phải cảm ơn thang máy đã tới kịp thời như lúc này.

Cửa thang máy hoàn toàn mở ra, trong nháy mắt, Tô Song Song cúi đầu vừa muốn lách người đi vào, không ngờ từ phía đằng sau cô có một người bước nhanh tới, trực tiếp vỗ luôn một cái vào trên vai của cô.

Một cái vỗ này hết sức giòn giã, Tô Song Song cảm giác bả vai của mình đã trở nên tê rần, tay phải giật nảy lên một cái, hai ly cà phê đang xách ở trên tay phải cũng giật nảy lên theo, sau đó rơi xuống trên mặt đất, hy sinh rất vẻ vang.

Tô Song Song nhìn xoáy vào ly cà phê chỉ nằm ở trên mặt đất còn lại một chút, trong người cảm thấy cũng không được tốt lắm. Lúc này tay phải của cô đã trống không, nhưng mà cô cũng không có tâm trạng nào giơ lên lau lớp mồ hôi trên trán nữa rồi.

Trong lòng cô vô cùng tức giận, quay mạnh đầu nhìn lại xem rốt cuộc là ai, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy Bạch Tiêu với vẻ mặt đang cười cợt có chút vô sỉ, liền ngậy ngấn cả người.

Một tay Bạch Tiêu đang thò tay vào trong túi quần của mình, còn tay kia điều bộ nhẹ nhàng đặt lên trên vai phải của Tô Song Song.

Mặt mày anh ta như thể được ánh mặt trời mặt chiếu sáng, nhưng ý cười trong mắt lại lộ ra chút vui vẻ xấu xa: “Ồ, Nhị Manh Hóa (*) đi làm đấy à!”

(*) Nhị Manh Hóa: Người chạy hàng (ý nói người chuyên bị mọi người sai vặt đi mua đồ)

“...” Tô Song Song vừa nghe thấy cái biệt hiệu “Nhị Manh Hóa” này, trong người lập tức cảm thấy không có gì tốt đẹp rồi.

Cô hít vào một hơi thật sâu, trong lòng lại tự thầm nhắc nhở bản thân một lần một lần nữa không cần thiết phải chấp nhận với loại người này.

Nhưng vẻ mặt Bạch Tiêu vẫn giữ nụ cười như càng ngày càng muốn được ăn đòn kia. Anh cúi đầu thoáng nhìn qua mặt đất lênh láng cà phê, hay lã, sau đó ngược cái nhìn đầy vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa chết người, nói một câu: Ồ, đồ mất rồi, làm sao bây giờ?”

“...” Tô Song Song không nói gì, nhưng cô đã sắp biến thành ngọn lửa nhỏ bùng cháy lên rồi, cô hơi hé mắt, muốn dùng ánh mắt mà giết chết đối phương.

Đáng tiếc Bạch Tiêu thường ngày luôn cùng Tần Mặc chung một chỗ, một chút lửa giận nho nhỏ này của Tô Song Song không thể nào so sánh được với uy thế không giận mà sợ của Tần Mặc được, thật sự đã không đủ để làm cho anh phải sợ hãi.

Tô Song Song quét một lượt lên thân hình mặc tây trang của Bạch Tiêu, lại nhớ tới thân phận xấu hổ của mình hiện tại với Tần Mặc, đành cúi đầu, giả bộ như không biết. “Tần Mặc thế nào?” Rõ ràng Bạch Tiêu vẫn dự định không chịu buông tha cho Tô Song Song, anh lôi kéo cánh tay phải của cô, nửa đỡ, nửa kéo, lôi tuột cô vào trong thang máy.

Anh kéo Tô Song Song vào trong thang máy, sau đó trực tiếp dùng ánh mắt đầy ẩn ý chiếu vào những người đang đứng chung trong thang máy với bọn họ, dọa mọi người sợ chạy.

Tô Song Song ngửa đầu nhìn Bạch Tiêu, thấy anh có uy thế không giận mà sợ giống hệt như Tần Mặc, trong lòng lặng lẽ ai oán, quả thật cô không thể có khí phách ngang ngược như vua của mấy người bọn họ được.

Cửa thang máy vừa khép lại, Tô Song Song dứt khoát lùi lại về bên cạnh mấy bước, kéo dài khoảng cách với Bạch Tiêu xa hơn.

Khi vào trong thang máy rồi, Bạch Tiêu cũng không lôi kéo Tô Song Song nữa, anh vươn tay ra kiểu rất xin lỗi rồi nhấn vào một cái nút xuống tầng dưới cùng, sau đó lại hơi nheo mắt nhìn vào Tô Song Song cười cười, vẫn giữ cái bộ dạng rất xin lỗi.

Tô Song Song nhìn vào một hàng cúc áo sáng lóng lánh kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt liền nhăn nhu lại.

Cô nhìn Bạch Tiêu vẻ không hiểu, thật sự là cô cũng không hiểu vì sao anh đột nhiên xuất hiện ở đây, sau đó như một cơn lốc, đưa tay lôi kéo cô vào trong thang máy như vậy?

“Chuyện này... Bạch tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì vậy?” Tô Song Song che chở một ly cà phê một ly trà sữa còn sống sót, kẹp lấy hai hộp bánh bích quy nhìn Bạch Tiêu, bộ dạng đề phòng này thật giống như anh đang muốn cướp đi trà sữa lẫn bánh bích quy của cô vậy.

Cô cũng không cho rằng Bạch Tiêu đặc biệt tới chỗ này là vì muốn hỏi cô về chuyện của Tần Mặc. Bởi vì dựa theo thân phận và địa vị của Bạch Tiêu, muốn biết tình hình hiện tại của Tần Mặc, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Bạch Tiêu lười biếng tựa vào vách của thang máy không nói gì thêm, chỉ liếc nhìn Tô Song Song một cái thật sâu.

Quan sát Tô Song Song, Bạch Tiêu nhíu mày, anh có cảm giác, cảm thấy nhiệm vụ hôm nay của mình có chút khó khăn, nhưng thời cơ này thật sự là rất khó tìm.

Lông mày của anh lại càng nhíu lại sâu hơn. Lúc này thang máy đi đến lầu hai, theo thói quen Tô Song Song đã định đi ra ngoài.

Ai biết được Bạch Tiêu đang tựa ở tường thang máy đột nhiên đứng thẳng dậy, kéo Tô Song Song lại, lôi cô trở lại vào trong thang máy.

Chỉ trong chớp nhoáng, cửa thang máy lại khép lại, trong thang máy vừa vặn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mà lúc này đây đột nhiên Bạch Tiêu lại bắt nạt người trước mặt mình. Một tay anh lôi kéo Tô Song Song, tay phải giam cầm cô ở giữa người mình và vách tường trong thang máy, tay kia lười biếng khoác lên trên vai trái của cô.

“Tôi nói này, Nhị Mạnh Hóa, sao em lớn lên lại càng khó nhìn như vậy, đáng người em, nhìn cũng tạm được, tính cách của em, thì càng không cần phải nói nữa, đúng là đầu sai của mọi người...”

Bạch Tiêu còn đang lải nhải kể lể những khuyết điểm của Tô Song Song, trên trán của Tô Song Song các vết đen xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Cô há to miệng muốn phản bác, nhưng lại trở nên bi thương vì chợt phát hiện ra, những điều mà anh đang nói kia, tuy rằng cô nghe mà không chút thích thú, nhưng lại làm cho cô kinh hoàng vì tất cả đều là sự thật!

Tô Song Song trong lòng không vui, cô đẩy Bạch Tiêu ra, mà Bạch Tiêu tựa như cũng không cảm thấy khó chịu với bộ dáng của cô.

Cô đẩy anh, anh liền thuận thế lui về phía sau mấy bước, lại lười biếng tựa vào vách tường thang máy.

Tô Song Song nhìn chăm chăm vào Bạch Tiêu ở đối diện vẻ rất đề phòng, cô thật sự không rõ cái người này tới đây để làm gì vậy, chẳng lẽ chỉ là để quở trách những khuyết điểm của cô?

“Bạch tiên sinh, ngài tới chỗ này làm gì vậy?” Nhưng Tô Song Song đã phản ứng lại quá chậm trễ rồi. Lúc này cô mới phát giác ra có điều gì đó không đúng lắm.

Nơi này là công ty của Tần Dật Hiên, mà quan hệ giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên vẫn luôn luôn bất hòa, nếu nói mới nảy sinh ra người thân thiết nhất của Tần Mặc, thì chắc chắn có đánh chết cũng không đến lượt cái người Bạch Tiêu kia!

Bạch Tiêu chỉ khẽ cười, vẫn giữ bộ dạng không sao cả, anh quay đầu thoáng nhìn qua số tầng thang máy, tùy tiện trả lời: “Đến thương thảo chuyện làm ăn thôi mà.”

Nói xong Bạch Tiêu quay đầu nhìn lại Tô Song Song, trong cặp mắt kia thoáng hiện ra ý cười trào phúng: “Hiện tại tôi là người chống đỡ cho nhà họ Tần.”

“?” Tô Song Song không hiểu Bạch Tiêu nói những lời này là có ý tứ gì.

Ngay sau đó Bạch Tiêu còn nói thêm: “Không phải là Tần Mặc nữa rồi!”

Khi Bạch Tiêu nói những lời này, Tô Song Song có thể cảm nhận thấy rất rõ ràng trên gương mặt của Bạch Tiêu kia lộ ra một vẻ hăng hái.

Tô Song Song kẹp thật chặt cái hộp bánh bích quy ở dưới cánh tay. Không biết vì sao có một dự cảm không tốt cứ xông lên đầu, nhưng cô lại không có cách nào khống chế nổi.

Cô mím miệng thật chặt, trong nội tâm suy nghĩ có nên hỏi chút gì đó hay không, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, thang máy đã ngừng lại.

Bạch Tiêu liếc nhìn Tô Song Song đầy vẻ ẩn ý sâu xa, trong mắt vẫn là loại biểu cảm kia... Làm cho Tô Song Song chuyển từ nghi ngờ sang kinh hãi.

Cô xoay tròn con mắt, thoáng nhìn sang Bạch Tiêu đi ra ở tầng trệt, ngẫm nghĩ, đợi khi thang máy lên tới tầng một ngừng lại, cô chạy ra khỏi thang máy.

Tô Song Song lặng lẽ theo thang lầu xuống dưới, vừa vận công thấy Bạch Tiêu xoay người đi đến một cái góc nhỏ.

Tô Song Song hít sâu một hơi, đặt cà phê trà sữa cộng thêm hộp bánh bích quy lên trên kệ, nói qua vài lời đơn giản rồi nhón chân, cố gắng làm cho mình đầy vẻ tự nhiên, cẩn thận dè dặt đuổi theo Bạch Tiêu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Chân Tướng Quá Tàn Khốc

Bạch Tiêu dừng lại ở tầng ăn uống này, sắp đến giữa trưa rồi, người vốn thừa thốt bắt đầu nhiều lên, trong lòng Tô Song Song vui vẻ, cũng may nhiều người có thể che chắn cho cô, nếu không đoạn đường này theo tới, nhất định sẽ bị Bạch Tiêu phát hiện.

Bạch Tiêu nhàn nhã đi phía trước, khoe mắt anh quét qua một vách tường sáng ngời như gương, một cách tự nhiên thì phát hiện ra Tô Song Song lén la lét lút, anh nhếch miệng lên, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt.

Tô Song Song cúi đầu, chỉ có điều khoe miệng mừng thầm như vậy không thoát được khoe mắt Bạch Tiêu.

Anh chịu hết nổi cười nhẹ một tiếng, đưa tay nhéo lỗ tai mình, bùi ngùi trong lòng: Món hàng hóa đặc biệt đáng yêu kia, không biết Tần Mặc may mắn hay bất hạnh.

Chỉ có điều anh càng nhiều cảm giác thấp thỏm chờ mong hơn, thấp thỏm chờ mong từ nay về sau tình hình ở nhà Tần Mặc bởi vì có Tô Song Song đặc biệt đáng yêu náo loạn đến gà bay chó chạy.

Ngắm lại Bạch Tiêu đã cảm thấy hơi kích động, đôi mắt sáng ngời không che giấu được nụ cười chế nhạo, Bạch Tiêu lại sợ Tô Song Song không theo kịp bước chân mình, nên bước chân vốn lười biếng lại càng thả chậm.

Bạch Tiêu vốn cao lớn đẹp trai, bề ngoài như ánh mặt trời không còn lời nào để nói, khiến cho người ta có một cảm giác là người đàn ông ấm áp,

cộng thêm âu phục xa xỉ trên người anh, mà ngay cả ống tay áo cũng khiến cho mắt người ta sáng rỡ mù quáng, cực kỳ bảnh bao.

Suốt chặng đường tới đây, trong nháy mắt anh hấp dẫn tất cả ánh mắt của các nữ công nhân viên, họ nhận ra thân phận của Bạch Tiêu, liên tiếp nhìn trộm.

Bạch Tiêu vốn đi chậm, lúc này chỉ cần có nữ nhân viên nào đó nhìn trộm anh, anh lập tức nở nụ cười ấm áp, gật đầu đáp lại, bước chân càng chậm rãi.

Tô Song Song thận trọng đi theo Bạch Tiêu, vốn là chột dạ, nhìn một đám vốn sau lưng cô dần đều vượt qua cô từng người một, chính cô cũng cảm thấy mình kỳ quái.

Cho đến khi Bạch Tiêu rẽ vào một chỗ ngoặt đi tới góc bí mật, Tô Song Song mới thở phào nhẹ nhõm, cô vỗ vỗ sóng lòng mãnh liệt, trong lòng cảm khái, việc theo dõi điên cuồng thứ đồ chơi kia thật sự không dễ làm.

Tô Song Song đợi trong chốc lát, thấy Bạch Tiêu không có ý định đi ra, cô cố gắng hồi tưởng lại nơi trong khúc quanh cuối cùng kia, chỉ có điều cô tốn sức suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ ra, hôm nay là ngày đầu tiên mình đi làm.

Tô Song Song bỗng cảm thấy gần đây mình hơi không bình thường, trí thông minh giảm thẳng xuống, nhưng cô cũng chỉ tự xem thường mình, đồ không tim không phổi.

Cô đứng bên ngoài khúc quanh nghiên cứu một lúc, suy nghĩ một chút, cảm thấy cứ đi vào như vậy, nếu như bên trong là ngõ cụt, sẽ bị bắt tại trận.

Tô Song Song nhìn chung quanh một vòng, khi nhìn thấy trên bệ cửa sổ bên cạnh để hai tờ báo, cô lập tức nhanh trí, Tô Song Song linh hoạt đâm hai lỗ trên đó, vị trí đúng vào chỗ mắt.

Tô Song Song hài lòng gật đầu, giơ tờ báo lên, che mặt mình, sau đó thận trọng đi vào bên trong.

Cô đã tính toán xong, nếu như bị Bạch Tiêu nhìn thấy mình, cô quay người bỏ chạy, dù sao Bạch Tiêu nhìn thấy trước cũng là tờ báo, vốn không biết có thể là mình.

Tô Song Song nghĩ như vậy, khen tặng sâu sắc điểm linh hoạt này của mình, sau khi cô quẹo vào góc trong, càng thêm cẩn thận, mỗi bước đều bước hết sức thận trọng.

Tô Song Song vừa mới đi vào, phát hiện góc quanh này có thế giới khác, giống như vòng quanh tòa nhà công ty luôn thông đến một khu khác.

Tô Song Song đi được một quãng, trước mặt lại là một khúc quanh, cô ngẫm nghĩ dừng lại, dán sát vào bức tường cẩn thận di chuyển qua, nhưng không dám thò đầu ra.

Góc bên kia, Bạch Tiêu tựa vào tường, vị trí này của anh vừa vặn đối diện với khúc cua, khoe mắt anh hờ hững liếc nhìn qua khúc quanh, trông thấy góc áo trắng chột lóe lên, vui vẻ đùa cợt trên mặt anh càng đậm.

Tần Dật Hiên ở đối diện anh hơi liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, rất khinh thường đáng vẻ như vậy, anh không mở miệng, mà chờ Bạch Tiêu mở miệng trước.

Bạch Tiêu ho nhẹ một tiếng, móc ra một bao thuốc từ trong túi quần, lười biếng ngậm một điếu, cũng không đốt, mơ hồ không rõ mà hỏi: “Tôi và cậu hợp tác đối phó Tần Mặc?”

Tần Dật Hiên nghe thấy câu hỏi của Bạch Tiêu khinh thường hừ một tiếng, anh nhú mày nhìn đáng vẻ lười biếng rất muốn đánh đòn của Bạch Tiêu, bất mãn nói: “Chẳng lẽ anh định cả đời bị Tần Mặc đè ở phía dưới?”

“Này này này! Chớ nói lung tung! Giới tính hai chúng tôi bình thường, lại nói coi như đê, cũng là tôi đê cậu ta!” Bạch Tiêu kêu lên nâng đỡ thân thể dậy, cười chế nhạo, đáng vẻ rất không đứng đắn.

Tần Dật Hiên rất phiền với Bạch Tiêu vẫn cứ kéo đông kéo tây không nói vào chuyện chính, chân mày anh nhíu lại thật sâu, thiếu niên đáng vẻ lão luyện này một chút cũng không phù hợp với anh hai mươi một tuổi.

“Nếu như anh không phải đến vì hợp tác với tôi để đánh Tần Mặc, vậy cũng đừng ở đây lãng phí thời gian của tôi.” Tần Dật Hiên nói xong trực tiếp bỏ qua Bạch Tiêu rồi đi theo hướng khác.

Mặc dù anh không có ý hận gì với Bạch Tiêu, nhưng cũng không có ấn tượng tốt, nếu như không phải lần này cần thực lực của anh ta, anh nhìn cũng sẽ không nhìn lâu Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu lại kêu la: “Tôi còn chưa nói xong, cậu gấp cái gì?”

Khi Tần Dật Hiên biết Bạch Tiêu nói vào chuyện chính cũng là đáng vẻ không đứng đắn, nghe anh ta gọi mình, lập tức dừng bước lại.

Cũng không phải tính tình anh tốt bao nhiêu, có thể chịu đựng Bạch Tiêu trêu chọc mình, mà gần đây anh tìm được tin tức tin cậy, Bạch Tiêu và Tần Mặc trở mặt thành thù, mà bây giờ Bạch Tiêu đã nắm giữ phần lớn cổ phần tập đoàn Tần thị, có thể nói thực lực hùng hậu.

Tần Dật Hiên nghĩ như vậy trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh, từ sau khi anh trở về nhà họ Tần, bởi vì cùng họ khác chi, cho dù anh cố gắng cỡ nào, vĩnh viễn không cách nào vượt qua được Tần Mặc, anh vừa ghen tỵ vừa hận Tần Mặc.

Vậy mà hôm nay, tất cả trong lòng Tô Song Song lại đều là Tần Mặc, càng khuếch đại thù hận vô hạn trong lòng anh, anh híp mắt, che giấu ý hận trong ánh mắt.

“Tôi không tin cho tới bây giờ trong lòng anh còn chưa từng không ghen tỵ Tần Mặc.” Tần Dật Hiên bắt đầu muốn công kích Bạch Tiêu, mặc dù bây giờ Tần Mặc tuyên bố phá sản với bên ngoài, nhưng anh không tin anh ta không có đường lui.

Bọn họ đều là người nhà họ Tần, không thể nào không lưu lại cho mình một con đường lui, mà con đường lui vô cùng có khả năng để cho anh ta lật người lần nữa, Tần Dật Hiên không ra tay thì thôi, vừa ra tay tuyệt đối muốn Tần Mặc vĩnh viễn không có thể lật người.

Cho nên Tần Dật Hiên muốn lôi kéo Bạch Tiêu, chỉ cần Bạch Tiêu đứng về phía anh, anh có tự tin có thể khiến cho Tần Mặc ngã vào địa ngục, để cho anh ta không thể bò dậy nổi!

Nghĩ như vậy, trong mắt Tần Dật Hiên thoáng qua tia hưng phấn không che giấu được, Bạch Tiêu đứng đối diện anh ta, không chút để ý cười, hình như cảm thấy rất có hứng thú với đề nghị của Tần Dật Hiên, nhưng lại dường như là thái độ chế giễu, khiến Tần Dật Hiên nhìn không thấu.

“Cậu định làm như thế nào?” Khoảnh khắc khi Tần Dật Hiên sắp mất kiên nhẫn, Bạch Tiêu đột nhiên mở miệng, trên mặt anh vẫn mang theo nụ cười làm cho người ta nhìn không thấu.

Nhưng Tần Dật Hiên vừa nghe thấy lời của anh ta, cả người càng thêm hưng phấn, anh nhếch môi lộ ra nụ cười khát máu: “Đương nhiên là muốn cướp đi tất cả của anh ta!”

“Ồ! Bao gồm cả nhị minh hóa kia?” Bạch Tiêu tỏ vẻ vỡ lẽ hiểu ra, ánh mắt lại nhìn lướt qua khúc quanh, thấy vật áo lộ ra bên ngoài run rẩy lợi hại, ý cười trên khóe môi sâu hơn.

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy Bạch Tiêu nhắc tới Tô Song Song, lập tức cảm thấy có gì đó không thích hợp, một giây kế tiếp hấn trợn to cặp mắt,

còn không thể nói gì, Bạch Tiêu đã cười vượt lên trước một bước nói: “Haizzz, cậu như vậy chẳng phải nhiều tàn nhẫn với nhị manh hóa kia!”

Bạch Tiêu nói xong cười híp mắt nhìn chăm chăm vào khúc quanh sau lưng Tần Dật Nhiên, vẻ xem kịch vui trên mặt sâu hơn, Tần Dật Hiên hiểu ra trong nháy mắt, mình trúng chiêu của Bạch Tiêu.

“Bạch Tiêu, anh!” Tần Dật Hiên nghiêng rằng nghiêng lợi gằm lên một câu, vội vàng xoay người, đã nhìn thấy một góc áo run rẩy nơi khúc quanh.

Đồ công sở màu trắng, mặc dù không lộ mặt, nhưng lòng Tần Dật Hiên lúc này đã rơi vào đáy vực, hôm nay Tô Song Song ra ngoài mặc chính là bộ quần áo này.

Anh cẩn thận quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu vẫn cười, anh nhún vai, tỏ vẻ tôi đây cũng mới nhìn thấy, ngay sau đó anh kêu lên một tiếng: “A! Hiên Hiên, khúc quanh có người, ai vậy!”

Tô Song Song nghe lời Bạch Tiêu hỏi Tần Dật Hiên, sau lại nghe Tần Dật Hiên trả lời, đang ngẩn người ra, tay của cô run vô cùng lợi hại.

Tờ báo khẽ run, phát ra tiếng vang thật nhỏ, cô muốn khống chế tay của mình, nhưng càng khẩn trương tay càng run lợi hại.

Vốn nghe thấy Tần Dật Hiên quát to một tiếng, bị hù khiến tay cô run lên, ngay sau đó lại nghe thấy lời Bạch Tiêu nói, cô xoay người định chạy.

Nhưng mà Tô Song Song còn không kịp bước ra một bước, đã bị Tần Dật Hiên bước qua kéo cánh tay mình lại, Tô Song Song vốn không nghĩ tới đối mặt với Tần Dật Hiên.

Cô cúi đầu như đà điểu, lấy tờ báo che kín mặt mình, hiện giờ trong lòng Tô Song Song rất loạn.

Cô vốn cho rằng mình lại có người thân, còn là kiểu thân nhất, nhưng không nghĩ đến quay đầu lại là chuyện cười, cô chỉ là công cụ để người ta đối phó với kẻ thù.

Tô Song Song nghĩ đến đây, trong lòng đau đến khó nói nên lời, cô hít một hơi thật sâu, mới nhịn nước mắt đã tràn đầy hốc mắt trở về.

“Song Song...” Tần Dật Hiên kéo tay Tô Song Song, cảm nhận được thân thể cô khẽ run, không cần hỏi cũng biết bây giờ cô nhất định căm ghét mình nhất.

Tần Dật Hiên cũng hít một hơi thật sâu, mới kiềm chế không xông tới cho Bạch Tiêu một quyền, anh cảm thấy Tô Song Song khẽ giãy giụa, nhưng không dám buông tay ra.

Tần Dật Hiên có một cảm giác xấu, anh cảm giác giờ phút này nếu mình mở tay ra, mặc cho Tô Song Song rời đi, vậy thì Tô Song Song thật sự biến mất khỏi sinh mệnh của anh không thấy nữa.

“Song Song...” Lúc đầu khi Tần Dật Hiên kêu một tiếng, Tô Song Song không để ý đến anh, Tần Dật Hiên lại kêu một tiếng, tiếng này trầm lắng không ít hơn vừa rồi, bởi vì quá sốt ruột, khiến hỏa khí công tâm *, giọng nói khàn khàn khó chịu.

(*) hỏa khí công tâm: tức giận, phẫn nộ, cách gọi của Đông y.

Tô Song Song vừa nghe giọng của Tần Dật Hiên, trong lòng càng thêm khó chịu, cô cắn môi, tự nói với mình không nên tin lời bọn họ vừa nói.

Nhưng đây rõ ràng là chính tai mình nghe thấy, Tần Dật Hiên cũng không phủ nhận, hơn nữa anh còn thừa nhận mình hận Tần Mặc muốn đổi

phó với Tần Mặc.

Tô Song Song càng nghĩ càng sợ, cảm giác mình không thể thừa nhận chân tướng sự việc, cô vẫn dùng tờ báo che mặt mình, không hề thư giãn chút nào.

Hai người giằng co một lát, hình như cuối cùng Tô Song Song không chịu được bắt đầu giãy giụa, cô nhanh chóng thở dốc, hốc mắt dường như không cách nào tiếp nhận sức nặng của nước mắt, bắt đầu rơi xuống.

Trên mặt Tô Song Song có tờ báo che chắn, nhưng tiếng hút khí rất nhỏ không cách nào bị ngăn cách, lòng Tần Dật Hiên cũng đau theo.

“Song Song, em có thể... Tin tưởng anh không?” Tần Dật Hiên nói xong, nắm chặt tay kéo tay Tô Song Song, giống như giao trái tim... Cố chấp đặt trên tay mình.

Tô Song Song không lên tiếng, nhưng khi nghe thấy hai chữ tin tưởng thì thân thể lập tức cứng ngắc.

“Wow, thì ra là nhị manh hóa! Hiên Hiên, vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Tiêu cau mày đi tới, mặc dù giọng nói nghe hết sức lo lắng, nhưng trong đôi mắt nhìn như thế nào cũng là vẻ hả hê hơi vô sỉ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đường Theo Đuối Vợ Dài Đẳng Đẳng

Editor: Puck

Tô Song Song cầm tờ báo che kín mặt mình, chính là không thu tờ báo lại, hơi lừa mình dối người nói: “Tôi không biết các người.”

“Hi hi...”

Bạch Tiêu thật sự không nhịn được, cười ra tiếng, cười xong lại cảm thấy không khí này không đúng lắm, vội vàng im lặng.

Anh đi lên trước mấy bước, đưa ra hai cánh tay ôm lấy bả vai người anh em tốt Tần Dật Hiên, vui vẻ trên mặt không hề che giấu, nhưng lúc mở miệng lại hết sức nghiêm chỉnh gấp gáp: “Hiên Hiên, vậy làm sao bây giờ, lại khiến nhị manh hóa biết.”

Tần Dật Hiên quay đầu lại dữ tợn trợn mắt nhìn Bạch Tiêu, một chút cũng không che giấu lửa giận trong mắt.

Anh cắn răng, một tay khác không kéo tay Tô Song song nắm lại thành quả đấm, khẳng định nếu Tô Song Song không ở đây, một quyền của anh chắc chắn vung tới.

Bạch Tiêu cũng cảm thấy lửa giận của Tần Dật Hiên, anh tỏ vẻ không sao cả, thu tay lại, lùi về sau mấy bước, lại lười biếng dựa vào trên tường, rõ ràng tính toán ở lại đây xem kịch vui.

“Song Song, em hiểu lầm anh.” Mặc dù Tần Dật Hiên lộ vẻ hơi nóng nảy, nhưng vẻ mặt lại rất lạnh nhạt, giống như anh nói sự thật.

Tô Song Song nghe anh gọi mình, giật giật cánh tay muốn thoát khỏi tay anh, đáng tiếc vẫn phí công.

Tô Song Song cũng không tránh, vẫn cầm tờ báo che mặt mình như cũ, giống như đây là bình phong che chở bảo vệ cuối cùng cho mình.

“Anh thật sự nhận lầm người.” Tô Song Song cảm giác hiện giờ mình nên yên lặng, đầu cô loạn vốn không biết nên nói gì, chỉ muốn tìm một chỗ không người, bình tĩnh suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Song Song!” Tần Dật Hiên biết nếu mình để mặc cho Tô Song Song rời đi, để mặc cho cô suy đoán lung tung, vậy anh thật sự xong rồi, nghĩ đến đây giọng của anh không khỏi đề cao lên một phần.

Thân thể Tô Song Song khẽ run, cô cắn môi, không nói không rằng, hai người cứ giằng co như vậy.

“Song Song, em phải tin tưởng anh!” Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn Bạch Tiêu đứng bên cạnh, hiện giờ hoàn toàn hiểu, anh ta chính là cố ý dẫn Tô Song Song tới, chính là vì kích bác mối quan hệ giữa anh và Tô Song Song.

Lửa giận lại tăng thêm một phần trong mắt Tần Dật Hiên, hung dữ trừng mắt nhìn Bạch Tiêu, anh ngấm nghĩ một phát giật tờ báo che mặt Tô Song Song xuống, tiến về phía trước một bước, hai tay giữ chặt vai cô, muốn ép cô đối mặt với mình.

Tô Song Song lại đỏ mắt không muốn nhìn Tần Dật Hiên, tính tình con rùa rụt cổ của cô lại xuất hiện, Tô Song Song cố chấp cảm thấy chỉ cần mình không nhìn mặt Tần Dật Hiên, có thể lừa mình dối người tự nói với mình vừa rồi chỉ là nghe lầm.

“Nhị manh hóa, vừa rồi tôi cũng không nói gì, Hiên Hiên sẽ không làm ra chuyện hại anh họ cậu ta...” Bạch Tiêu lo lắng giải thích, chỉ có điều anh đứng chỗ Tô Song Song không nhìn thấy mặt anh.

Giờ phút này anh nhíu mày nhìn Tần Dật Hiên, trong mắt mang theo cười nhạo, khoe miệng cũng khê nhếch lên, chính là ý tứ xem kịch vui rõ ràng.

Tần Dật Hiên vừa nghe Bạch Tiêu mở miệng, châm chọc này lập tức chọc giận anh, anh bất ngờ quay đầu nhìn Bạch Tiêu, hung tợn gào một tiếng: “Câm miệng! Bạch Tiêu, có phải Tần Mặc phái anh tới!”

“Hiên Hiên, cậu nói vậy khiến tôi đau lòng!” Bạch Tiêu nói xong cũng giả bộ tức giận, chỉ có điều ý cười trên môi càng lúc càng lớn, rõ ràng chính là muốn khiến Tần Dật Hiên nổi giận luống cuống, “Tôi chính là cùng một phe với cậu, đều hy vọng Tần Mặc, chết!”

Tô Song Song vừa nghe thấy chữ chết, bình tĩnh cứng rắn sụp đổ trong nháy mắt, thân thể cô khê run lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên run rẩy.

Tần Dật Hiên đương nhiên nhìn ra ý đồ của Bạch Tiêu, anh hít một hơi thật sâu, không hề để ý đến anh ta nữa, kéo Tô Song Song định rời đi.

Anh cần nói chuyện riêng với Tô Song Song một chút, cứ mặc kệ cho Bạch Tiêu cục phân quấy loạn can thiệp lung tung ở đây, anh thật sự có lý cũng không thể nói rõ.

Nhưng mà Tần Dật Hiên đi về phía trước một bước, cũng cảm giác được lực cản từ phía Tô Song Song, anh quay đầu lại nhìn Tô Song Song cho đến bây giờ vẫn cúi đầu không liếc nhìn anh, trong mắt toát ra vẻ đau lòng khó nói nên lời.

Tần Dật Hiên không cam lòng, khó khăn lắm anh mới từng bước đuổi Tần Mặc ở trong lòng Tô Song Song ra ngoài, mắt thấy từng bước tiến về

thành công, nhưng ngay cánh cửa lại bị Bạch Tiêu quấy nhiễu, anh thật sự không cam lòng!

Tần Dật Hiên biết Tô Song Song nhìn mình không có vẻ để tâm, nhưng trong lòng rất nhạy cảm, anh không dám gào lên với Tô Song Song, cũng không dám mạnh mẽ dẫn cô đi, chỉ hơi cong gối, tầm mắt ngang với Tô Song Song, dịu dàng nói: “Song Song, chỉ là hiểu lầm.”

Tô Song Song vẫn nghiêng đầu không để ý đến Tần Dật Hiên, một lát sau, hai chân Tần Dật Hiên cũng run lên rồi, Tô Song Song mới chậm rãi mở miệng, hơi do dự: “Anh... Là vì Tần Mặc... Mới trở về tìm em sao?”

“Làm sao có thể? Song Song, em cũng biết, ngày đó anh và em vô tình gặp gỡ...” Tần Dật Hiên nói đến đây, nghĩ đến cuộc sống không có Tô Song Song, đau khổ này khiến cho anh khó có thể chịu được, giọng nói dần khàn khàn.

“Song Song... Anh trở lại tìm em, tuy nhiên không tìm được em, em, em biết... Cái... Đau này... Kể cả anh có cầm lấy lợi thế bò lên trên thế giới, nhưng vẫn không nở lợi dụng em một xu một hào nào...”

Tô Song Song nghe thế, nhớ tới Tần Dật Hiên đối xử tốt với mình từ nhỏ, đôi mắt đỏ hơn, hốc mắt không chịu được sức nặng của nước mắt không ngừng rơi.

Cô mím môi, đang định nói gì, Bạch Tiêu vẫn đang đứng bên cạnh xem kịch vui nhân cơ hội hành động phụ họa theo Tần Dật Hiên.

“Đúng vậy! Nhị manh hóa, sao Hiên Hiên lại làm ra chuyện như vậy, cậu ta chính là vì muốn đối phó với Tần Mặc cho nên mới hợp tác với anh, mặc dù em rất quan trọng với Tần Mặc.”

“Nhưng mà Hiên Hiên sẽ không mất lý trí đến mức lợi dụng cả em gái bảo bối, mặc dù hai người không có chút liên hệ máu mủ nào...” “Bạch

Tiêu, anh đừng thử thách sự nhẫn nại của tôi!” Tần Dật Hiên quay đầu lại nhìn Bạch Tiêu, ngăn lời của anh ta, Tần Dật Nhiên nhìn vẻ mặt già vờ gấp gáp, quả thật nghiền nát hàm răng, mới kiềm chế được kích động muốn xông lên đánh anh ta một trận.

Một câu này của Bạch Tiêu làm lay động lòng Tô Song Song trong nháy mắt, cô không muốn nghi ngờ anh trai mình, nhưng mà thời điểm Tần Dật Hiên xuất hiện thật sự quá trùng hợp rồi.

Nhưng Tô Song Song vẫn có chút không nghĩ ra, theo ý cô, mình chỉ là đối tượng kết hôn để lừa gạt của Tần Mặc, anh của cô cũng không đến nỗi phí chuyện lớn như vậy để lợi dụng cô kích thích Tần Mặc.

Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy đầu óc mình loạn thành đoàn, hai tay cô ôm đầu mình, như trốn tránh nói: “Để em tự ngẫm lại được không?”

“Song Song...” Tần Dật Hiên còn định nói gì, khóe mắt thấy Bạch Tiêu định mở miệng, lập tức quay đầu nhìn về phía anh ta, mắt lộ vẻ hung dữ, tràn đầy uy hiếp.

Bạch Tiêu lập tức nhún nhún vai, cười hết sức cần ăn đòn, nhưng mà lần này không mở miệng nói chuyện nữa.

“Để cho em được yên.” Giọng Tô Song Song lên cao, nói xong một phát đẩy Tần Dật Hiên không đề phòng ra, đi như chạy, chạy thẳng vào thang máy, bây giờ cô thậm chí muốn tìm một chỗ yên lặng một mình.

Tần Dật Hiên tiến lên vài bước đuổi theo, nhìn bóng lưng cô đơn dứt khoát của Tô Song Song, lại dừng bước, dựa theo hiểu biết của anh về Tô Song Song, hiện giờ đuổi theo chỉ càng kích thích cô thêm.

Tần Dật Hiên ngừng một giây rồi mãnh liệt xoay người lại, Bạch Tiêu vốn xem kịch vui vừa thấy Tần Dật Hiên nổi giận hầm hầm đi tới, bỗng

cảm thấy không tốt.

Tuy rằng Bạch Tiêu là cao thủ Taekwondo, nhưng bây giờ tâm lý vốn không thể so sánh được bằng một nửa tâm lý di1enda4nle3qu21ydo0n của Tần Dật Hiên, lúc này thấy Tần Dật Hiên đỏ hết hai mắt, anh đột nhiên cảm thấy bản thân hơi no zou no die * rồi.

(*) no zou no die: nếu bạn không làm điều gì ngu ngốc thì sẽ không bị gây ông đập lưng ông.

Mặc dù trên mặt Bạch Tiêu vẫn mang theo vui vẻ đáng đánh đòn, nhưng mà lúc này toàn thân cơ thể đều căng cứng, ra vẻ sẵn sàng tấn công.

Tần Dật Hiên mãnh liệt tiến lên, một phát nắm chặt cổ áo Bạch Tiêu, cả người giống như sói hoang giận dữ hung tàn, mắt lộ ra giận dữ nhìn Bạch Tiêu chằm chằm.

Bạch Tiêu đối diện với hai mắt Tần Dật Hiên, hơi sửng sốt, bởi vì trong mắt Tần Dật Hiên toát ra ánh sáng sát khí trắng trợn.

“Bạch Tiêu, Tần Mặc vốn không phá sản đúng không?” Tần Dật Hiên cắn răng hỏi, giọng nói chột cất cao, đã hoàn toàn mất đi tỉnh táo.

“Hai người hợp lại để lừa gạt tôi đúng không! Định lừa gạt Tô Song Song từ bên cạnh tôi đi! Các người nằm mơ!” Tần Dật Hiên nói đến đây, cánh tay dùng sức nhấc lên, cả người giống như bị điên, hoàn toàn mất lý trí.

Bạch Tiêu cau mày nhìn qua chỗ quần áo đã bị cậu ta túm đến nhăn nhoe, tăng sức hất cậu ta ra dễ như trở bàn tay.

Bạch Tiêu không vừa lòng sửa lại vạt áo của mình, nhúu mày nhìn Tần Dật Hiên, trong mắt lộ ra chán ghét thật sâu, thẳng nhóc đáng chết, một

năm trước chỉ vì lợi ích theo đuổi Dương Hình, Dương Hình suýt chút nữa đồng ý, chuyện này anh vẫn nhớ rõ, cũng vẫn canh cánh trong lòng.

Mặc dù bây giờ Bạch Tiêu còn không rõ cái gì canh cánh trong lòng, nhưng dù sao kể từ ngày đó, anh nhìn Tần Dật Hiên thế nào cũng không vừa mắt.

“Đúng, Tần Dật Hiên, cậu cứ chờ phải trả giá lớn vì những âm mưu quỷ kế của cậu đi!” Bạch Tiêu nói xong hừ lạnh một tiếng, sải bước rời đi.

Tần Dật Hiên đứng tại chỗ cúi thấp đầu, một lát sau thân thể khẽ run, đột nhiên anh ngẩng cao đầu, nhìn theo phương hướng Bạch Tiêu rời đi, giễu cợt thoáng qua trong mắt, anh nhếch miệng lộ ra nụ cười hả hê.

Lúc này anh lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhẹ nhàng ấn nút tắt ghi âm, nhìn điện thoại di động biểu hiện ghi âm xong, Tần Dật Hiên khẽ cười lên, âm thanh dần trở nên lớn, lộ ra điên cuồng cố chấp.

Đột nhiên anh im tiếng, lạnh lùng nói: “Bạch Tiêu, Tần Mặc! Hai người muốn chơi tôi trong lòng bàn tay, năm mơ!”

Tần Dật Hiên nói xong xoay người đi về phía Tô Song Song rời đi, hiện giờ anh có chứng cứ có lợi nhất, chỉ cần cho Tô Song Song nghe, vạn kiếp bất phục chính là Tần Mặc rồi!

Bạch Tiêu cúi đầu nhìn vạt áo trước của mình bị vo thành cục, cau mày rất không hài lòng, anh phiền não lấy điện thoại di động ra, vừa nghĩ tới Dương Hình, không biết vì sao, phiền não này giống như không đè xuống được.

Anh hơi cố chấp muốn đánh thẳng nhai hồ ly Tần Dật Hiên chết tiệt, chỉ có điều anh phiền thì phiền, nhưng anh vẫn xứng chức danh quân sư quạt mo của Tần Mặc.

Bạch Tiêu vội vàng bấm số điện thoại của Tần Mặc, đầu kia vừa thông, anh vội vàng nghĩ kế: “Tiểu Tần Tần, nhanh lên, hiện giờ trấn an nhị manh hóa, bước đầu phá phòng tuyến quan trọng nhất trong lòng cô ấy.”

Mặc dù Tần Mặc biết kế hoạch của Bạch Tiêu, nhưng anh không biết làm đến trình độ nào, hiệu quả như thế nào, anh vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài, “Cô ấy ở đâu? Như thế nào?”

Bạch Tiêu vừa nghĩ tới dáng vẻ giận dữ muốn nổi đóa của Tần Dật Hiên vừa rồi, lại vui vẻ, nói lầm bầm: “Tôi ra tay, đương nhiên khiến Tần Dật Hiên chết thẳng cẳng.”

Anh khựng lại, nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua năm phút rồi, không biết Tô Song Song chạy đi đâu, trong lòng không khỏi hơi sốt ruột.

“Nhị manh hóa vừa rời khỏi tập đoàn Đăng Phi, cậu mau đến tìm cô ấy, sau đó...” Bạch Tiêu còn chưa nói hết, Tần Mặc đã cúp điện thoại theo thói quen.

Bạch Tiêu nghe tiếng tút tút trong điện thoại, bĩu môi, dáng vẻ bất mãn, Tần Mặc tuyệt đối làm qua sông phá cầu vô cùng tinh tế, chỉ có điều Bạch Tiêu cũng quen rồi.

Một giây tiếp theo anh cười xấu xa, anh vốn định nói cho Tần Mặc biết đây là cơ hội thổ lộ tuyệt đối cao, chỉ tiếc đối phương không muốn nghe, anh vừa nghĩ tới Tần Mặc định để đường theo đuổi vợ phải đi quanh co như vậy, lại không nhịn được mà cười trộm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Lừa Gạt Không Nổi Nữa

Tô Song Song mất bình tĩnh không biết nên đi đâu, cứ chậm chạp đi dọc theo đường cái xuống dưới, lúc này đúng giữa trưa, mặt trời nóng hừng hực chiếu trên đầu cô, cộng thêm đói bụng, lượng đường trong máu thành thấp, Tô Song Song choáng váng mặt mày.

Cô hít hít mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn phờ nắc nóng hừng hực, cô đưa tay lau mồ hôi trên trán, hô hấp càng thêm nặng nề.

Đột nhiên, bước chân cô loạng choạng, thân thể hơi lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, ngay khi thân thể cô nghiêng về trước chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất, cánh tay bị người phía sau kéo lại.

Cô chóng mặt, đợi cho đến khi mình đứng vững vàng, vẫn chưa kịp phản ứng, cô chậm rãi quay đầu lại, khi thấy người kéo cô là Tần Dật Hiên thì cả người đều ngây ngẩn.

Ngay sau đó cô nhanh chóng quay đầu đi không muốn nhìn Tần Dật Hiên, dùng sức giãy giụa cánh tay bị anh kéo, nhưng cảm nhận không tránh thoát được, Tô Song Song cũng không làm việc vô ích, chỉ khàn giọng nói một câu: “Em muốn một mình.”

Tần Dật Hiên nhìn thái độ chống lại mình của Tô Song Song, trong lòng rất khó chịu, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười cứng chiều ôn hòa, anh không cho Tô Song Song câu trả lời rõ ràng, chỉ kéo cánh tay cô, nửa kéo cô đi về phía bóng râm.

Tô Song Song bị lôi kéo như vậy, đầu càng choáng, dưới chân mềm nhũn, thân thể nghiêng về phía trước, nhưng mà chân vẫn không nhúc nhích, cứ nhào thẳng về phía Tần Dật Hiên như vậy.

Tần Dật Hiên cảm nhận được sau lưng khác thường, vội vàng xoay người lại, thân thể vẫn chưa xoay qua chỗ khác, hai tay theo bản năng đỡ lấy hai vai Tô Song Song, ổn định thân hình cô, không để cho cô đến mức ngã sấp xuống.

“Có phải em bị tụt huyết áp không?” Khuôn mặt vốn mang theo vẻ cứng chiều của Tần Dật Hiên đông cứng lại trong nháy mắt, ngay sau đó chuyển thành khẩn trương, sắc mặt Tô Song Song trắng bệch, hoa mắt, há to miệng định nói gì, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Tần Dật Hiên bế thẳng cô lên bước nhanh đến chỗ bóng râm, đi đến đó, Tần Dật Hiên đặt Tô Song Song lên một chiếc ghế.

Anh quay đầu nhìn chung quanh, nhìn thấy một chỗ bán đồ uống lạnh, anh liếc nhìn Tô Song Song, thấy cô choáng váng không thể tự đứng dậy rồi đi, đi như chạy phóng về phía phòng bán đồ uống lạnh.

Chờ anh trở lại, trong tay cầm một chai đồ uống có hàm lượng đường rất cao, vặn mở nắp chai, cẩn thận cho Tô Song Song uống hai ngụm.

Tô Song Song cảm giác được vị ngọt ngào chảy vào dạ dày từ yết hầu, choáng váng dường như khá hơn nhiều trong nháy mắt, cô mở lớn hai mắt, cuối cùng nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Cô nhìn Tần Dật Hiên quỳ một chân trên đất mặt lo lắng nhìn mình, trong lòng cũng hơi êm ái, cô cúi đầu nhìn Tần Dật Hiên, đối diện với cặp mắt nhỏ dài của anh.

“Anh... Chuyện này, để cho em một mình suy nghĩ kỹ có được không?” Tô Song Song nói xong không dám nhìn ánh mắt của Tần Dật Hiên, chỉ sợ

nhìn thấy đau đớn và cô đơn trong mắt anh.

Bởi vì một khi nhìn thấy vẻ mặt này, cô thật sự không biết nên tin tưởng ai...

“Song Song, em phải trở về cùng anh, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.” Tần Dật Hiên lo lắng về thân thể của Tô Song Song hơn.

Từ nhỏ Tô Song Song bị tụt huyết áp rất nghiêm trọng, một bữa cơm cũng không thể thiếu, nếu nhẹ thì hôn mê, nặng thì phải đi bệnh viện truyền nước biển, cho nên Tần Dật Hiên vừa thấy cô như vậy, lòng nhúu chặt lại rồi.

“Vậy... Nói bây giờ thôi.” Tô Song Song khẽ quay đầu, từ chối thức uống Tần Dật Hiên đưa tới, sau đó đưa tay nhận lấy thức uống trong tay anh, mình uống từng ngụm nhỏ.

Tần Dật Hiên suy nghĩ một chút, hiện giờ ép Tô Song Song đi chỗ của anh, chỉ sợ sẽ khiến cô ghét hơn, anh lấy điện thoại di động ra, tìm file ghi âm, nhấn nút mở.

“Bạch Tiêu, Tần Mặc vốn không phá sản đúng không?”

“Hai người hợp lại để lừa gạt tôi đúng không! Muốn lừa gạt cả Tô Song Song từ bên cạnh tôi đi! Các người nằm mơ!”

Tô Song Song vừa nghe thấy nội dung Tần Dật Hiên nói thì sợ ngây người, hàm răng chính tề cắn miệng chai, càng nghe lòng càng hoảng sợ, cô hơi sợ nghe câu trả lời của Bạch Tiêu.

Nhưng hình như ông trời không nghe thấy lời nguyện cầu trong lòng Tô Song song, ngay sau đó trong điện thoại vang lên giọng Bạch Tiêu, hơn nữa nội dung lời nói chính là điều cô không muốn nghe nhất.

“Đúng, Tần Dật Hiên, cậu cứ chờ phải trả giá lớn vì những âm mưu quỷ kế của cậu đi!”

Khi Tô Song Song nghe thấy Bạch Tiêu trả lời “Đúng”, tay cô run lên, bình đồ uống trong tay rơi xuống đất trong nháy mắt, nước trong bình rào rào chảy ra ngoài.

“Song Song, vẫn lừa gạt em không phải anh, là Tần Mặc và Bạch Tiêu, Tần Mặc vốn không phá sản, anh ta chỉ lừa em...” Tần Dật Hiên vẫn chưa nói hết, Tô Song Song đột nhiên đứng lên, cô ngược mắt nhìn về phía trước, một giây tiếp theo, sải bước chạy về trước.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song chạy ra, cũng đi theo, chỉ có điều còn không kịp mở bước chân, đầu Tô Song Song cũng không quay lại gào về một câu: “Hiên giờ không cần đi theo em!”

Giọng Tô Song Song khàn khàn khó nhin, giống như mở miệng nữa sẽ khóc ra máu, bước chân Tần Dật Hiên dừng lại một chút theo bản năng, đợi đến khi anh lấy lại tinh thần, Tô Song Song đã chạy về trước thật xa.

Mặc dù Tần Dật Hiên không làm trái với lời của Tô Song Song nói, nhưng không yên lòng về Tô Song Song, sải bước đi theo, chỉ có điều cách Tô Song Song một quãng.

Tô Song Song hốt hoảng chạy về bệnh viện, nhưng khi đến phòng bệnh của Tần Mặc thì bác sỹ nói cho cô biết Tần Mặc đã đi ra ngoài, cô ngơ ngác đứng ngoài phòng bệnh, đột nhiên không biết làm gì bây giờ.

Bác sỹ thấy Tô Song Song gấp gáp, tốt bụng nhắc nhở Tô Song Song có thể gọi điện thoại cho Tần Mặc, Tô Song Song vừa nghe, mới nhớ ra, cô còn có thể gọi điện thoại.

Tô Song Song run run lấy điện thoại di động ra, vừa thấy không biết đã tắt máy từ khi nào, cô nhấn nhiều lần nút mở máy.

Điện thoại vừa mở máy, lập tức nhảy ra mấy thông báo cuộc gọi nhờ, Tô Song Song vừa nhìn thấy đều là Tần Mặc, cả người đều cứng lại.

Một lát sau, Tô Song Song hít một hơi thật sâu, mới bấm số điện thoại của Tần Mặc, chỉ vang một tiếng, điện thoại bên kia lập tức thông, truyền đến giọng nói hơi gấp rút của Tần Mặc: “Em ở đâu?”

“Anh ở đâu?” Tô Song Song không trả lời câu hỏi của Tần Mặc, ngược lại mạnh mẽ hỏi anh một câu.

Tần Mặc vừa nghe giọng điệu của Tô Song Song, hơi nhú mào, nhưng vẫn thành thật trả lời câu hỏi của Tô Song song: “Anh đang ở ngoài nhà trọ.”

“Anh chờ em.” Tô Song Song nói xong cúp luôn điện thoại, ngay sau đó cô hơi nóng nảy tháo pin, sau đó đặt điện thoại di động trong túi áo.

Tô Song Song nhanh chóng làm xong tất cả, lại hít sâu một hơi, Tô Song Song biết nếu mình không nhanh chóng tắt điện thoại, nhất định lúc ấy sẽ chất vấn Tần Mặc, tại sao lừa cô.

Nhưng Tô Song Song không muốn nói qua điện thoại với Tần Mặc, cô muốn nhìn ánh mắt anh, muốn xác định tất cả có phải là thật như vậy không.

Có lẽ bản thân Tô Song Song biết, trong lòng cô vẫn còn tồn tại một hy vọng xa vời tầm thường, hy vọng xa vời tất cả chỉ là hiểu lầm, giống như Tần Dật Hiên gặp lại cô không có mục đích gì.

Tô Song Song cắn môi, tay để xuôi bên người nắm chặt thành quả dấm, đồ uống mới vừa uống đã sớm tiêu tan sạch, đầu của cô lại choáng váng từng cơn, nhưng cô không cho phép mình ngã xuống.

Mặc dù bước chân Tô Song Song hơi lão đảo, nhưng không ngã xuống, cả đầu Tô Song Song cũng hò hét loạn lên, không nhớ nổi lái xe về nhà, cứ cố chấp từng bước từng bước một đi về.

Mà Tần Dật Hiên cũng đi theo sau lưng Tô Song Song, mím môi, mặc dù trong mắt đầy đau lòng, nhưng không ngăn cản cô.

Đợi đến khi Tô Song Song về đến nhà trọ, trên trán cô đã hiện đầy mồ hôi lạnh, mồ hôi lạnh dính trên lông mi, cảm giác hơi mẫn kích thích ánh mắt cô, khiến cho cô không mở mắt ra được, chỉ có thể hơi híp mắt.

Lúc này Tô Song Song mới nhớ đưa tay ra, lấy mu bàn tay lau đi, cô hít mũi một cái, đi thẳng lên lầu, mà Tần Dật Hiên vẫn đi theo cô lúc này dừng bước dưới lầu.

Nhìn cô vẫn lên thang máy, khi thang máy dừng ở tầng mười, Tần Dật Hiên dựa vào một bên tường, móc một bao thuốc từ trong túi quần ra, đốt một điếu, hít một hơi thật dài.

Anh có thể đi lên, nhưng trong khoảnh khắc kia anh không muốn đi lên nữa, bởi vì anh sợ nhìn thấy Tô Song Song tha thứ cho Tần Mặc, vậy thật sự là chuyện cười lớn với anh rồi.

Bởi như vậy chứng minh ở trong lòng Tô Song Song, Tần Mặc rất quan trọng, quan trọng đến anh gần như bằng không, cô có thể tin tưởng thậm chí tha thứ cho Tần Mặc, tuy nhiên lại không thể cho anh ta một cơ hội giải thích.

Nếu như Tô Song Song thật sự làm vậy, Tần Dật Hiên vốn không chịu được bất công như vậy, nếu như anh nhìn thấy, chỉ có thể tại chỗ điên cuồng xông lên, như vậy tất cả đều thành kiểm cùi ba năm thiêu một giờ rồi, cho nên anh đợi dưới lầu.

Cho dù Tô Song Song thật sự tha thứ cho Tần Mặc, vậy anh không nhìn thấy, anh có thể lừa mình dối người đi xuống, còn có thể cố chấp tranh giành tiếp.

Khoảnh khắc khi cửa thang máy mở ra, Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc đứng trước cửa phòng trọ của cô, sắc mặt Tần Mặc vẫn không tốt, trắng lộ bệnh tật.

Giờ phút này anh cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, nghe thấy âm thanh như có cảm ứng, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, khi thấy Tô Song Song thì đôi mắt hoa đào lạnh như băng rõ ràng sáng ngời.

Tô Song Song đi từ trong thang máy ra, không hề cử động, Tần Mặc lập tức bước lại, khi đến bên cạnh Tô Song Song, trong nháy mắt phát hiện sắc mặt cô không tốt.

Chân mày Tần Mặc nhíu sâu hơn, tự nhiên đưa tay sờ trán Tô Song Song, không cảm thấy sốt, chỉ có điều cảm xúc lạnh như băng ngược lại khác thường.

“Chỗ nào không thoải mái?” Tần Mặc vừa mở miệng, giọng nói vẫn mang theo nóng nảy vốn không nên thuộc về anh.

Tô Song Song cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, chỉ có điều trong đôi mắt thật to kia viết đầy nghi ngờ và kinh ngạc, cô há miệng, qua hồi lâu mới hỏi một câu: “Tần Mặc, trên người anh có tiền không?”

Tô Song Song đúng là vẫn không dám trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng, chỉ có thể hỏi chút ít như vậy, muốn cho Tần Mặc một cơ hội cuối cùng.

Tần Mặc không biết rõ ý tứ của Tô Song Song, anh ngẫm nghĩ, cảm thấy Tô Song Song không có chỗ nào cần tiền, trong lòng nghĩ đến có thể cô lo lắng tiền thuốc thang.

“Em không phải lo lắng, anh lại nhận làm mẫu tranh, đủ tiền thuốc thang.” Tần Mặc cân nhắc, nói xong mặc dù nhìn sắc mặt Tô Song Song càng tệ hơn, nhưng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Khi Tô Song Song nghe được câu này, thân thể run rẩy, ngay sau đó cô bắt đầu khẽ run, cảm giác bị lừa gạt giống như một chậu nước lạnh dội thẳng từ trên đầu xuống, cóng đến cả người cô run rẩy.

Tô Song Song căn bờ môi mình, vẫn không muốn tin tưởng cho đến nay Tần Mặc đều lừa gạt mình, còn muốn lừa mình dối người tiếp, cô ngược đầu, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Tần Mặc, mắt đã hơi ửng hồng: “Tần Mặc, anh... Thật sự không có tiền sao?”

Coi như chỉ số EQ của Tần Mặc thấp, nhưng IQ không hề thấp, vào lúc này cũng đã nghe ra trong lời nói của của Tô Song Song có gì không thích hợp, tuy nhiên không biết chỗ nào không đúng, anh trầm mặc, không lập tức mở miệng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Chân Thành

Tần Mặc không muốn lừa dối Tô Song Song, anh tuyên bố bị phá sản ra bên ngoài chỉ vì muốn “dụ rấn ra khỏi hang”, làm cho Tần Dật Hiên, người vẫn một mực ẩn núp ở trong tập đoàn Tần thì phải để lộ ra dấu vết.

Tuy mọi việc nhìn thì có vẻ như rất đơn giản, nhưng ở bên trong lại những cơn sóng ngầm mãnh liệt. Nếu như Tần Mặc và Bạch Tiêu mà xử lý không tốt, rất có khả năng sẽ gây nên chuyện “bứt dây động rừng”, hoặc sẽ khiến cho bọn họ lâm vào cảnh “chó cùng rút giậu”.

Anh không muốn nói cho Tô Song Song biết, thứ nhất là vì anh chơi xấu, muốn được ở lì trong nhà cô không đi, muốn gần quan được ban lộc; thứ hai là vì anh cũng sợ Tô Song Song là một người có tính nết đơn thuần, ngộ nhờ cô bị người ta lợi dụng, sẽ lỡ miệng tiết lộ ra chuyện anh không bị phá sản, sợ rằng sẽ bị làm phản.

Hiện giờ tất cả đám cáo già kia đều đã bị lòi đuôi cáo ra ngoài hết rồi, cho dù chuyện anh không bị phá sản có bị tiết lộ ra ngoài cũng không bị ảnh hưởng gì, nhưng mà chính Tần Mặc cũng thấy rất do dự.

Anh đã từng nghĩ sẽ tìm cơ hội để nói cho Tô Song Song biết tất cả mọi chuyện, nhưng đột nhiên lại lòi ra một Tần Dật Hiên, đây thực sự là một mối đe dọa cực kỳ lớn, vì vậy mỗi lần lời nói đã đến bên miệng thì anh lại thay đổi.

Tần Mặc ngẫm nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu một cái, khẽ đáp lại một câu, vẻ không được tự nhiên lắm: "Ừ, hiện tại không có tiền."

Với thân phận của mình, Tần Mặc hoàn toàn không cần phải nói dối gạt người, bởi thế lúc này khi phải nói những lời dối trá đã làm cho anh có cảm giác rất không thoải mái, biểu lộ có vẻ rất cứng nhắc.

Tô Song Song vừa nghe thấy lời Tần Mặc nói ..., chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên tới đỉnh đầu rất nhanh, làm cho cô thấy đầu óc choáng váng từng hồi. Đôi lông mày vốn đang giãn ra, trong nháy mắt liền nhúu chặt lại cùng một chỗ, cô gắt gao cắn môi của mình, cắn đến mức môi của cô đã bắt đầu trắng bệch ra.

Theo bản năng, Tần Mặc định vươn tay ngăn cản hành động của Tô Song Song, nhưng chỉ vừa mới vươn tay ra, ngay lập tức Tô Song Song liền lui về phía sau một bước, trong ánh mắt nhìn Tần Mặc mang theo vẻ thất vọng sâu sắc.

Trong nháy mắt, loại cảm giác xấu bao trùm toàn thân Tần Mặc, anh chợt hơi chuyển động đôi con người của mình.

Tần Mặc và Tô Song Song nói chuyện với nhau lần này là lần thứ hai..., tuy anh không rõ Tô Song Song bằng cách nào mà biết rõ được chuyện này, nhưng đại khái anh đã có thể đoán ra, chắc chắn Tô Song Song đã biết chuyện anh không hề bị phá sản rồi.

Chỉ có điều không đến giờ phút cuối cùng, chắc chắn Tần Mặc cũng sẽ không chủ động thừa nhận chuyện này, nếu không, ngộ nhờ Tô Song Song không biết chuyện gì, vậy không phải là anh đã không đánh mà lại tự khai ra hay sao, anh còn chưa dần đến mức như vậy.

Tô Song Song đợi thêm một lát nữa, nhìn bộ dạng của Tần Mặc lúc này, cô nghĩ có lẽ anh không có ý định muốn nói điều gì với cô. Từ trong hốc mắt của cô, những giọt nước mắt đang rưng rưng, rốt cục cũng không sao nhịn được nữa, trào lã xuống dưới.

Cô hít mũi một cái vẻ quật cường, tựa như trong lòng đã phát tiết ra rồi, cô giơ tay lên lấy mu bàn tay quệt qua dòng nước mắt ở gò má một cách thô bạo. Những giọt nước mắt mặn chát bị quệt mạnh trên gò má đỏ ửng do bị ánh mặt trời chiếu vào đau đến bỏng rát.

Cảm giác đau rát này đã kích thích thần kinh của Tô Song Song, làm cho đầu óc cô đang choáng váng tạm thời có thể giữ lại được sự tỉnh táo. Cô lui lại về phía sau một bước, nhìn Tần Mặc thật sự như đang nhìn một người xa lạ vậy.

Hai đầu lông mày của Tần Mặc nhíu lại càng sâu hơn, đã có thể nhìn thấy một chữ Xuyên (川) thật sâu. Anh tiến lên phía trước một bước theo bước chân của Tô Song Song vừa lui về phía sau một bước, thấy Tô Song Song theo cước bộ của anh lại lui về phía sau một bước nữa, anh liền ngừng chân.

Hai người cứ giằng co như vậy trong chốc lát, Tô Song Song vẫn luôn đè nén lại tình cảm của mình, trong nháy mắt liền xông tới. Cô bỗng cất cao giọng lên thêm một chút, cả người đều có vẻ như bị kích động: "Tần Mặc, có phải là anh hoàn toàn không hề bị phá sản đúng không? Cảm thấy lừa gạt được em, anh thấy rất vui vẻ có phải không?"

"...!" Tuy Tần Mặc đoán được Tô Song Song có thể đã phát giác ra được bản thân anh không hề bị phá sản, nhưng thật sự khi nghe thấy Tô Song Song kêu gào lên như người bị bệnh tâm thần, quả thực anh thấy rất khiếp sợ.

"Ai nói với em vậy?" Từ trước đến giờ Tần Mặc là người không giỏi giang gì trong việc nói dối. Thủ đoạn lừa gạt Tô Song Song rằng bản thân mình đã bị phá sản là do anh đã học từ cuốn "Những kẻ sách trong tình yêu" đã đọc thời còn học trung học.

Nhưng tuy nhiên lần nói dối này là do chủ ý của Tần Mặc, nhưng phần lớn vẫn là do để lo cho đại cục, bởi thế cho dù lời nói dối bị vạch trần, anh cũng sẽ không lập lại lời nói dối để lừa gạt Tô Song Song nữa.

Trong nội tâm của Tô Song Song kỳ thật vẫn còn tràn ngập một chút hy vọng xa vời, cô hy vọng một điều xa vời có thể Tần Mặc sẽ không thừa nhận. Chỉ là lúc này mặc dù Tần Mặc không có chính miệng thừa nhận rằng bản thân anh đã lừa gạt cô, nhưng một câu hỏi lại của anh vừa rồi có thể coi như là một biến tướng của sự thừa nhận.

"Tần Mặc, anh thật quá đáng!" Tô Song Song xoay người muốn bỏ chạy ra phía bên ngoài, nhưng mới chạy được hai bước, đột nhiên cô nhớ ra nơi này là nhà của cô, cô chạy cái gì chứ!

Tô Song Song tức giận dừng bước lại, sau đó quay trở về, đi đến bên người Tần Mặc nhưng vẫn im lặng không nói năng gì. Cô vẫn còn cảm thấy chưa hết giận, hung dữ trừng mắt liếc nhìn anh.

Đúng lúc Tô Song Song đi qua bên cạnh người anh, đột nhiên Tần Mặc vươn tay ra kéo cánh tay của Tô Song Song lại, anh hơi dùng sức, kéo cô lại phía trước người của mình, để hai người mặt đối mặt.

Tô Song Song trợn mắt nhìn anh, Tần Mặc trầm mặc không nói, lông mày vẫn nhíu lại hình chữ Xuyên (川) cho thấy giờ phút này tâm tình của anh cực kỳ không ổn.

Tuy Tần Mặc tuy kéo Tô Song Song lại, nhưng cũng chỉ là theo phản xạ của tình cảm yêu thương mà thôi, anh hoàn toàn cũng không biết là sẽ phải giải thích cái gì, thậm chí ngay cả phải nói những điều gì anh cũng không biết nốt.

Lúc này Tần Mặc ngược lại lại rất muốn có thể liếc mắt để nhìn người con gái kia giống như trong cuốn “Những kẻ sách trong tình yêu”, nhưng đáng tiếc là chuyện này hiện tại đừng nói học trong sách, mà ngay cả anh

có muốn hỏi vị quân sư quạt mo Bạch Tiêu kia thật, thì cũng không thể có khả năng để hỏi.

Tần Mặc không nói lời nào, lại càng làm cho cơn tức giận của Tô Song Song bốc lên ngàn ngút. Cô căn bản không chịu nổi tính tình lẫn sự cố tình tiếp tục dây dưa vương mắc của anh lúc này.

Giờ này khắc này, Tô Song Song cảm thấy mình quả thực đúng là một cô gái quá mức ngu ngốc, từ đầu tới cuối người kia vẫn đang luôn đùa cợt với cô.

Nhưng mà cô thì sao nhỉ? Chẳng những cô không hề nhìn ra chút mảy may nào không thích hợp mà lại còn ngốc nghếch hết chỗ nói, cứ một mực suy nghĩ cho anh, không muốn để cho anh cảm nhận thấy lòng người dễ thay đổi tựa như sự chênh lệch khổng lồ về mức nước của lòng sông với mặt biển vậy.

Tô Song Song không kìm nổi dòng suy nghĩ của mình, liệu có phải ngay tại thời điểm cô đang vắt hết óc ra để nghĩ phải làm như thế nào để không làm tổn thương tới sự tự tôn của Tần Mặc, thì Tần Mặc lại đứng ở bên cạnh để nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô mà cười đến vui vẻ hay không?

Càng nghĩ Tô Song Song càng cảm giác mình đã phải chịu uất ức. Nhưng cô lại không muốn khóc trước mặt Tần Mặc. Chỉ có điều lúc này đây, những giọt nước mắt trong hốc mắt của cô thực sự là không có chút tiền đồ nào, dường như cho dù cô có cố gắng nhẫn nhịn như thế nào đi nữa, chúng vẫn không chịu dừng chảy, cứ thi nhau lăn ra bên ngoài, từng giọt, từng giọt nhào mắt lớn cứ theo nhau lăn qua chiếc cằm nhỏ nhỏ xuống trên mặt đất, tóe lên những đóa hoa bọt nước.

Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song khóc, trong nội tâm của anh cũng cảm thấy rất không thoải mái, nỗi đau nhức cứ dần dần lan ra..., Anh há to

miệng, nhưng mà anh vẫn như cũ, không biết lúc này đây, anh cần phải nói những điều gì với Tô Song Song.

Bởi vì cho dù anh có đưa ra bất kỳ một loại lý do gì, anh vẫn chính là người đã lừa gạt Tô Song Song. Anh chỉ thở dài rất nhỏ, duỗi ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng lau sạch những giọt nước mắt trên mặt Tô Song Song.

Hiện giờ ngay cả nhìn thôi, Tô Song Song cũng không muốn nhìn thấy Tần Mặc nữa, đương nhiên là cô cũng sẽ không thích để cho anh đụng vào người mình. Tay của anh vừa mới vừa chạm vào, đụng tới gương mặt của cô, cô liền quay đầu đi về rất bướng bỉnh, dùng sức quấy người một cái.

Nhưng về điểm này, chút sức lực của Tô Song Song làm sao có thể tránh ra khỏi Tần Mặc được. Vì vậy cô vẫn bị một bàn tay to của anh gắt gao giữ chặt cánh tay như cũ, không thể động đậy.

"Tần Mặc, anh buông tay ra!" Cuối cùng Tô Song Song cuối cùng dùng sức quấy mạnh người lên một cái, cả khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ rục lên, hai mắt rưng rưng đầy những giọt lệ cố sức mở trừng mắt lên thật to, tràn đầy lửa giận.

Tần Mặc cúi đầu chăm chú nhìn Tô Song Song thật sâu, buông ra hai chữ cực kỳ thông thả, nhưng câu nói kia lại gây cho người ta một cảm giác chân thật đáng tin cậy: "Không buông."

Tô Song Song không nghĩ tới giờ phút này mà Tần Mặc vẫn còn có thể trắng trợn nói ra những lời nói mang đầy vẻ ngang ngược như thế. Nhưng mà, lời nói kia của anh..., chỉ làm cô sửng sốt một chút, tiếp đó lập tức càng trở nên phẫn nộ hơn nữa.

Cô biết rất rõ ràng mình không có cách nào giãy ra khỏi cánh tay của Tần Mặc được, nhưng lại giống như sắp phát điên lên rồi, cô vẫn dùng sức cố gắng vùng vẫy như cũ, tuy sức lực của cô không lớn lắm, nhưng toàn

thân của cô đều lay động theo động tác vắn vẹo này, quán tính của cô cũng không phải là nhỏ.

Tần Mặc bị động tác của Tô Song Song lôi kéo lên phía trước một chút. Thấy dùng một tay không giữ được cô, tay còn lại đang để không ở bên cạnh người liền cũng vươn ra đặt lên trên vai Tô Song Song, giữ chặt lấy bờ vai của cô.

Tần Mặc vừa hơi dùng lực một chút, Tô Song Song thoát nhìn vừa mới thấy tựa như đang giãy dụa rất kịch liệt, trong nháy mắt đã trở nên không còn chút ý nghĩa gì nữa rồi.

Tô Song Song tức giận thở hỗn hển, coi như cô hoàn toàn nhận rõ được thực lực của hai bên chênh lệch nhau đến độ nào. Nhưng mà dù anh nhận rõ hay là không nhận rõ, chỉ có điều Tô Song Song cũng không nhận mệnh lệnh này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 137.2

Cô đã không nhúc nhích được thì cũng không gắng sức để chống cự lại nữa. Cô không nói không rằng, cũng không nói chuyện với Tần Mặc, cứ như vậy trừng mắt nhìn anh đầy tức giận .

"Anh... Không phải là anh cố ý..." Tần Mặc phải rất vất vả mới tìm được một lời nói thích hợp để giải thích cho tình cảnh hiện tại của anh, nhưng nghe cũng thấy có vẻ hết sức cứng nhắc.

"Tần Mặc, em bất kể thế nào, cho dù có phải anh cố ý hay không cố ý, hiện tại! Giờ phút này! Anh hãy! Thả em ra! Từ nay về sau anh đi trên đường cái lớn của anh, em đi trên cầu độc mộc của em, anh và em cách nhau một khoảng rất xa!"

Tô Song Song thật sự đã tức lắm rồi, vừa nghĩ tới những ngày qua chính mình đã làm ra những chuyện ngớ ngẩn để thu giữ Tần Mặc thế nào. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy Tần Mặc lúc đó có vẻ đạo mạo như vậy kia chứ! Càng nghĩ cô càng cảm thấy không hiểu thế nào mà mình lại có thể ngu đần như vậy được.

"Rốt cuộc anh có chịu thả tay em ra hay không đây?" Giọng của Tô Song Song lại cao hơn một chút, bởi vì cô đang quá mức kích động, nên trong giọng nói đã có đôi chút lặc giọng.

Lúc này Tần Mặc vẫn không chịu mở miệng, nhưng lại dùng hành động của mình để chứng minh cho lời nói của mình. Anh vẫn lôi kéo tay của Tô Song Song như cũ, không những không chịu buông ra, mà lại còn hơi tăng

khí lực thêm một chút, không lên tiếng trả lời, mà chính mình cũng không chịu buông tay của Tô Song Song ra.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu. Vốn dĩ cô cũng không muốn làm cho hai người trở nên quá khó nhìn, nhưng mà đối diện với Tần Mặc cứ từng bước ép sát vào cô thế kia, cho dù Tô Song Song là người có tính tình ôn hòa cũng là bắt đầu nổi nóng.

"Tần Mặc, anh đủ rồi đấy, rốt cuộc anh muốn làm gì đây? Có phải là anh định biến em trở thành một đứa ngốc để anh đùa giỡn cho vui không vậy, hả?" Tô Song Song nói đến đây thì không sao dừng lại được nữa.

Cô cắn răng, cố kìm nén lại cơn giận dữ, chất vấn anh: "Vậy còn anh trai của em thì sao? Vì sao anh và Bạch Tiêu kết bè kéo cánh hãm hại anh trai của em như vậy chứ?"

Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song hỏi câu này, lập tức hiểu ra ngay, tất cả những chuyện này quả thật đúng là do Tần Dật Hiên đã giở trò ma quỷ. Anh mím môi lại thật chặt, trong đôi mắt hoa đào vốn luôn hờ hững kia, ngọn lửa giận bắt đầu lan rộng dần từng chút.

"Tại sao anh không nói năng gì vậy? Tần Mặc, anh trai của em cũng không hề trêu chọc gì đến anh, vậy mà anh và Bạch Tiêu lại hợp với nhau thành nhóm để bắt nạt anh ấy, chẳng phải là anh quá hèn hạ rồi hay sao?" Tô Song Song nói đến đây thì lại nhớ đến chuyện chính cô thiếu chút nữa đã hiểu lầm anh trai của mình, liền cảm thấy một hồi ảo não.

Tuy rằng Tô Song Song không muốn phải nhìn thấy cuộc đấu đá tranh giành giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên, nhưng đối diện với chuyện như vậy cô cũng sẽ không thiên vị bên nào. Nhưng rõ ràng là Tần Mặc và Bạch Tiêu đã dùng những thủ đoạn hèn hạ như thế, làm cho cô hiểu lầm anh trai của mình, làm cho anh trai cô phải đau lòng, mượn cớ này để tiếp tục đả kích anh ấy.

Mỗi lần Tô Song Song nghĩ đến chỗ này, thực sự cảm thấy mình đã nhìn lầm Tần Mặc mất rồi. Cô lại còn cho rằng anh là một người “chính nhân quân tử” nữa chứ, có ngờ đâu rằng, anh lại chính là một kẻ tiểu nhân chuyên làm ra vẻ đạo mạo mà thôi!

Trong nội tâm của Tần Mặc vốn đang có chút áy náy, nhưng mà khi vừa nghe thấy rõ ràng Tô Song Song đang thiên vị Tần Dật Hiên, Tần Mặc liền không có cách nào để giữ cho mình hoàn toàn tỉnh táo được nữa. Chuyện Tô Song Song lại hướng về người khác quả thực chính là đang đối nghịch lại với Tần Mặc anh.

Sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi, Tần Mặc vừa mới mở miệng, trong nháy mắt giọng nói liền trở nên có chút hơi lạnh lẽo: "Em cảm thấy anh ta là người tốt, còn anh là người xấu đúng không?"

Đột nhiên Tần Mặc lại hỏi ngược lại cô một câu như vậy, đã làm cho Tô Song Song có chút lạng người đi. Cô hoàn toàn không có kịp phản ứng, chậm chạp mất một lúc cô mới hiểu ra rằng, vậy mà lúc này Tần Mặc lại còn dám lên giọng chất vấn cô!

Đôi mắt Tô Song Song vốn cong cong như mảnh trăng khuyết, trong nháy mắt liền mở trừng ra tròn xoe. Phải vất vả lắm cô mới đè xuống được ngọn lửa giận trong nháy mắt vừa mới dần dần bốc lên cao kia, không sao nhịn được nữa liền quát lên: "Tần Mặc, anh mau buông tay ra!"

"Có đúng không?" Tính tình cố chấp của Tần Mặc cũng bắt đầu nổi lên. Anh không có cách nào có thể dễ dàng tha thứ cho Tô Song Song được, anh không cho phép ở trong lòng của cô, lại còn có người nào đó có địa vị cao hơn anh! Cho dù đó là cha mẹ của Tô Song Song cũng không được!

Nhưng xem ra, giờ phút này Tô Song Song lại cho rằng Tần Mặc lại đang cố tình gây sự, nên trong đầu cô lại nổi lên sự tức giận đến quay cuồng hỗn loạn. Tô Song Song không buồn suy nghĩ liền mở miệng nói ra

luôn: "Đúng vậy! Ít nhất anh trai của em sẽ không coi em là đồ ngốc nghếch để mang ra đùa giỡn! Tần Mặc... Anh chính một kẻ tiểu nhân!"

Tô Song Song nói xong câu đó, đột nhiên Tần Mặc buông tay ra, cứ như vậy cau mày nhìn Tô Song Song, hơi thở của anh vẫn một mực vững vàng, trong nháy mắt lúc này đã trở nên nặng nề.

Lời này vừa nói ra miệng, Tô Song Song đã cảm thấy có chút hối hận rồi. Cô cảm giác lời mình vừa nói ra kia tựa như có một chút gì đó hình như hơi bị quá phận. Nhưng khi vừa nghĩ tới lúc trước chính Tần Mặc là người đã trêu đùa cô trước thì lại cảm thấy mình như thế đã là khá lịch sự với anh rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Cơ Hội Để Chuyển Thành Hòa Thuận

Tần Mặc buông thông cánh tay xuống hai bên người, bàn tay gắt gao siết chặt lại thành nắm đấm. Khuôn mặt anh lạnh lẽo, trầm mặc không nói năng gì, Tô Song Song cắn môi liếc nhìn Tần Mặc, mạnh mẽ xoay người lại, đi về hướng trong phòng.

Thoáng cái Tần Mặc liền giơ tay lên trước, nhưng bàn tay chỉ giơ lên được đến một nửa đã thu lại, thả tay xuống. Tô Song Song đứng ở cửa ra vào, tay run một lúc lâu mới mở được cửa phòng, dừng lại một chút, rồi dùng sức mở cánh cửa nhà trọ ra, tiến vào, vẫn còn chưa hết giận, dùng sức đập cửa lại “rầm” một cái mạnh mẽ...

Cửa vừa đóng lại, trong nháy mắt, Tô Song Song liền áp sát vào cánh cửa, chậm rãi trượt xuống, co người lại thành một khối tròn. Cô vốn muốn kiên cường không khóc, nhưng khi vừa mới gục đầu vào trên đầu gối, nước mắt cau có đã liên tục rơi, chảy xuống đất.

Tần Mặc đứng ở ngoài cửa, đứng một lúc lâu, cuối cùng anh siết chặt tay lại thành nắm đấm, xoay người rời đi.

"Cốc cốc cốc !" Ba tiếng gõ cửa vang lên, nghe rất có nhịp điệu. Tô Song Song run lên bần bật, theo bản năng cô liền quay ra phía cửa rống lên: "Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!"

Tuy rằng Tô Song Song cảm thấy cho dù là mình đang rống hét, nhưng mà không hiểu tại sao tiếng nức nở kia nghe thế nào cũng giống như làm cho người ta cảm thấy rất đáng thương. Tiếng đập cửa bên ngoài dừng lại

một chút, rồi sau đó lại vang lên ba tiếng gõ cửa, kế tiếp đó người đang ở ngoài cửa liền mở miệng nói vọng vào: "Song Song, là anh đây!"

Tô Song Song vừa nghe thấy giọng Tần Dật Hiên, liền cố gắng đứng lên, vươn tay xoa lên mặt của mình, làn da bị phơi nắng dưới ánh mặt trời, lúc này lại hơi dính nước mắt mặn chát lên đó, lập tức bị đau rát như phải bỏng.

Tô Song Song vội vàng quay đầu soi qua mặt mình vào gương, nhưng vừa xem xét, bàn tay vừa đặt lên ở tay cầm mở cửa liền thu ngay trở về. Bộ dạng của cô như thế này nếu như bị Tần Dật Hiên trông thấy, nhất định anh sẽ sốt ruột.

Tô Song Song lại sức nghĩ tới lúc trước chính mình đã một mực hiểu lầm Tần Dật Hiên, lại còn nói ra những lời quá đáng đối với anh như vậy, thì lại càng cảm thấy không có mặt mũi nào để gặp anh lúc này.

"Anh... Em..." Tô Song Song ấp úng nói, nhưng lại không biết phải nói cái gì, muốn xin lỗi, nhưng lại cảm thấy một câu nói thực xin lỗi kia lại có vẻ quá mức cứng nhắc và yếu ớt.

"Song Song, mở cửa đi, đừng làm cho anh phải lo lắng." Giọng của Tần Dật Hiên cực kỳ khàn khàn, ngữ điệu lộ rõ vẻ lo lắng lại vừa lộ ra như có chút đau lòng khó nói lên lời.

Trong lúc đang chìm trong cảm xúc yếu ớt, Tô Song Song vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng của người thân, trong nháy mắt thì không sao chịu nổi nữa. Nước mắt của cô vừa mới để nén xuống lại tiếp tục chảy ra, Tô Song Song cắn chặt môi, vươn tay ra rồi lại thu tay lại, giơ tay ra rồi lại rút tay lại mấy lần, cuối cùng cô vẫn không chịu mở cửa ra.

"Song Song, ngoan nào, có anh ở đây rồi, em không cần phải sợ điều gì hết!" Tần Dật Hiên đặt tay lên tay cầm mở cửa, hơi giật giật một chút, thấy

cửa vẫn khóa chặt, giọng điệu cũng không còn bình tĩnh như lúc ban đầu nữa.

"Anh..." Tô Song Song nhớ tới ngày xưa khi cô còn bé, mỗi khi bản thân cô bị ai đó bắt nạt, Tần Dật Hiên cũng đứng như thế này để đỡ dành cô, lập tức lại càng cảm thấy không sao chịu nổi. Cô hít hít mũi một cái, rốt cuộc cũng đành phải mở cửa ra.

Cánh cửa vừa mới mở ra một khe hở nho nhỏ, Tần Dật Hiên liền vươn tay giữ chặt lấy bên cạnh cánh cửa, rồi dường như sợ Tô Song Song đổi ý, anh dùng sức lôi mạnh một cái, kéo cánh cửa ra.

Khi Tần Dật Hiên trông thấy bộ dạng của Tô Song Song thì thoáng sửng sốt một chút. Đối diện với đôi mắt của Tô Song Song đã đỏ mọng lên quá thực đã sắp thành một quả đào nhỏ đến nơi rồi, lại còn thêm vẻ mặt đầy tủi thân kia nữa, chỉ nhìn liếc nhìn một cái, Tần Dật Hiên đã cảm thấy đau lòng.

Vừa nghĩ tới Tô Song Song chỉ vì Tần Mặc mà khóc lóc thương tâm đến như thế kia, trong nháy mắt, một ngọn lửa giận trong lòng Tần Dật Hiên liền bốc lên. Chỉ có điều, anh đã che giấu kín đáo ở bên trong, chỉ có trong đôi mắt vẫn toát ra sự lo lắng và đau lòng thật sâu sắc.

Tô Song Song bĩu môi, mặc dù biết nói như vậy có chút cứng nhắc và yếu đuối, nhưng cô vẫn cúi đầu xuống, vẻ mặt áy náy, nhẹ giọng nói một tiếng xin lỗi: "Anh, thực xin lỗi, em đã hiểu lầm anh rồi..."

"Song Song, rốt cuộc em còn muốn để cho anh phải lo lắng cho em tới khi nào nữa đây?" Tần Dật Hiên cũng không đợi để Tô Song Song nói hết câu, đã duỗi cánh tay ra, kéo cô vào trong ngực của mình, chống cằm mình lên trán của cô, thở dài một hơi nặng nề.

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Dật Hiên nói như vậy..., bao nỗi tủi thân đang chất chứa trong lòng giống như đã thật sự tìm thấy lối để thoát

ra, trong nháy mắt, tất cả đều bùng lên, phun trào ra ngoài, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình thật oan ức, bắt đầu gào khóc.

Tần Dật Hiên nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của Tô Song Song. Giống y như khi cô còn bé anh vẫn thường hay dỗ dành cô như thế, trong miệng anh nhẹ nhàng thì thầm: "Ngoan nào, có anh đây rồi... Có anh đây rồi..."

Tô Song Song không biết mình khóc bao lâu, dù sao sau khi đợi cô lấy lại được tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn lại anh thì trên bả vai bộ âu phục của Tần Dật Hiên đã ướt nhẹp, dính đầy nước mắt nước mũi của cô.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ rực lên. Cô hít mũi một cái, cũng không biết phải nói cái gì cho tốt nữa. Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song mở trừng trừng mắt nhìn lên bả vai của mình, bộ dáng chân tay đầy vẻ luống cuống, không nhịn được liền nhẹ nhàng cười rộ lên.

"Khóc đủ chưa vậy?" Giọng nói của Tần Dật Hiên mềm mại, dịu dàng tràn ngập sự cưng chiều như khi cô còn bé.

Tô Song Song vừa nghe thấy thế, vội vàng khẽ gật đầu, vừa mới động dậy một cái, không ngờ nước mũi lại thi nhau chảy xuống. Cô vội vàng hơi ngửa đầu ra sau, hít hít, hết sức xấu hổ.

Tần Dật Hiên thấy bộ dạng này của Tô Song Song thì lại càng không sao nhịn được nữa, cười rộ lên giòn giã. Tiếng cười sảng khoái của anh đã hóa giải giờ phút xấu hổ kia, Tô Song Song vuốt vuốt cái mũi đến ê ẩm, cũng nhẹ nhàng cười rộ lên theo Tần Dật Hiên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 138.2

Hai người nhìn nhau cười, Tô Song Song hơi nghiêng người để cho Tần Dật Hiên bước vào. Tần Dật Hiên vươn tay vuốt vuốt lên cái mũi nhỏ hồng hồng của cô, lặng lẽ khẽ thở dài một tiếng, lúc này mới vào nhà.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau trong chốc lát. Mới đầu Tần Dật Hiên đã định nhân cơ hội này để ngồi lại lâu hơn một chút, nhưng khi thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tô Song Song, anh nghĩ nghĩ mình còn nhiều thời gian, liền đứng dậy đi trở về.

Còn Tô Song Song, lúc này cả thân thể lẫn tinh thần của cô đều không được tốt lắm. Khi tiễn Tần Dật Hiên ra đến cửa ra vào, vẻ mặt cô vẫn cứ ỉu xiu ỉu xiu, đang định nói với anh câu hẹn gặp lại, đột nhiên Tần Dật Hiên lại vươn tay vuốt vuốt đỉnh đầu của cô.

"Song Song, em có thể đừng tiếp tục làm cho anh phải lo lắng nữa được không? Loại người như vậy không đáng cho để cho em phải thương tâm khổ sở đâu..." Ngữ điệu nói của Tần Dật Hiên cực kỳ mềm mỏng, mang theo một chút cảm giác như muốn thôi miên.

Trong lòng của Tô Song Song lúc này có cảm giác rất khó chịu, nhưng đối diện với vẻ mặt lo lắng của Tần Dật Hiên, cô sợ sau khi anh đi rồi mà trong lòng vẫn còn canh cánh nỗi lo lắng cho chính mình, nên vội vàng ra sức khẽ gật đầu.

Mặc dù Tần Dật Hiên biết Tô Song Song lúc này chỉ gật đầu qua quýt với chính mình, nhưng nhìn thấy cô gật đầu, trong lòng anh cũng đã có chút nói

lông ra một chút. Anh lại nhẹ nhàng vuốt vuốt đỉnh đầu của cô một lúc nữa rồi mới rời đi với dáng vẻ rất bất đắc dĩ.

Tần Dật Hiên đi rồi, Tô Song Song trở lại trong phòng, trông thấy chiếc giường lớn của Tần Mặc, trong nháy mắt cả người cô lại lâm vào trạng thái không ổn định. Cô đã một cái vào trên giường tựa như muốn trút giận vậy.

Chiếc giường của Tần Mặc giống như một chiếc quan tài. Một cước này vừa mới phóng ra, trong nháy mắt Tô Song Song liền ngồi chồm hổm xuống trên mặt đất. Hay tay cô ôm đầu ngón chân bị đau vì vừa mới đá chiếc giường, rất vất vả mới nén lại được sự tức giận vừa mới dâng lên.

Cô hung dữ nhìn giường lớn màu đen đang nằm chình ình ra đó, tầm mắt cô vừa lướt qua mấy thứ của Tần Mặc ở xung quanh, trong nội tâm lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, theo bản năng lúc này cô chỉ muốn vứt hết tất cả chỗ đồ đạc kia ra bên ngoài.

Tô Song Song dọn dẹp lung tung một lát, cuối cùng lại ngồi phịch một cái ở trên giường của Tần Mặc về mặt mũi. Cô giống như muốn phát tiết nên dùng sức ném đồng quần áo của Tần Mặc vẫn đang cầm trên tay sang một bên. Ngẫm nghĩ một lúc, cô lại dùng chân giẫm giẫm lên đó mấy cái, lúc này mới cảm thấy có chút hả giận.

Ngày hôm sau, Tần Dật Hiên rất quan tâm đã xin phép cho Tô Song Song nghỉ làm. Tâm tình của Tô Song Song thật sự rất tồi tệ, cô cũng không cậy mạnh, liền bọc người trong đồng chăn mền, nhìn chăm chăm vào đồng đồ đạc của Tần Mặc chồng chất ở trên giường của anh đến gần người.

Hôm nay Tô Song Song cũng không bảo Tần Dật Hiên tới nhà. Cô thật sự chỉ muốn được yên tĩnh một mình ở trong nhà, đợi cho đến tối đêm, tựa như Tô Song Song đã nghĩ thông suốt rồi, cô mạnh mẽ nhảy từ trên giường xuống.

Cô đưa tay nhắc điện thoại cố định, dứt khoát bấm dãy số điện thoại của Tần Mặc để gọi cho anh. Điện thoại vừa mới gọi đi, chỉ trong nháy mắt, giống như hồi trước, trái tim của Tô Song Song lại đập rất nhanh.

Một tay cô bầu chặt vào cánh tay của mình, tựa như muốn dùng sự đau đớn để giữ vững được lý trí của mình, nhưng mà điện thoại ở phía bên kia lại truyền đến giọng nói: "Số điện thoại mà bạn vừa gọi đến tạm thời đang tắt máy..."

Vừa mới nghe thấy câu nói như vậy, theo phản xạ Tô Song Song liền nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉ có điều trong nháy mắt cô lại cảm thấy loại hành vi vừa rồi của mình thực sự không có tiền đồ chút nào. Cô hít vào một hơi thật sâu, bấm số điện thoại lại một lần nữa, phía đối phương vẫn tắt máy.

Lúc này Tô Song Song không có cách nào bình tĩnh được nữa, lúc đầu cô còn nghĩ rằng cho dù Tần Mặc có lừa gạt bản thân mình, nhưng cô cũng đã sớm chiều ở chung với anh nhiều ngày như vậy, hơn nữa, anh cũng đã ngỏ lời cầu hôn với cô như vậy rồi, dù ít dù nhiều, anh cũng có thể có chút tình cảm chân thật .

Từ trước đến giờ điện thoại của Tần Mặc luôn luôn không bao giờ tắt máy, nhưng mà hai người bọn họ lại vừa mới vắn ầm ĩ với nhau một trận như vậy, Tần Mặc đã tắt điện thoại... vừa nghĩ đến đây, Tô Song Song vừa thấy uất ức lại vừa thấy tức giận .

Sấn cơn tức giận trong lòng, Tô Song Song liền bấm số điện thoại dứt khoát gọi thẳng đến chỗ Bạch Tiêu. Điện thoại vang lên vài tiếng mới có người nhận, nghe giọng nói ở đầu kia dường như rất mệt mỏi, vừa mới mở miệng cũng đã cảm thấy giọng điệu không được kiên nhẫn: "A lô! Ai vậy? Có chuyện gì cần nói thì nói luôn đi, không có chuyện gì thì nhanh chóng cúp máy đi!"

"Bạch tiên sinh, là tôi..." Mặc dù ấn tượng của Tô Song Song đối với Bạch Tiêu không phải là đặc biệt tốt, nhưng mà cô vẫn giữ vẻ lễ độ sao cho trọn vẹn. Cô mở miệng, cố nén lại lửa giận đang bốc trong nội tâm, gắng sức giữ cho ngữ điệu nói của mình rất khách khí .

Không ngờ đối phương vừa gọi điện thoại đến là Tô Song Song, cả người Bạch Tiêu lập tức trở nên hưng phấn, anh hét lên: "Em gái Nhị Mạnh Hóa sao? Nhị Mạnh Hóa, thật sự là em phải không?"

". . ." Tô Song Song vừa nghe thấy Bạch Tiêu xưng hô như thế, lập tức cảm thấy rất không biết phải nói gì nữa, mặc dù cô không muốn thừa nhận, chính cô cũng không biết lúc này mình gọi cho Bạch Tiêu để làm gì.

Một lát sau, nghe Bạch Tiêu ở đằng kia đầu ồ ào đến phát chán, Tô Song Song cũng cảm thấy đã quá đau đầu rồi, lúc này cô mới lên tiếng, giọng nói cũng không lấy gì làm vui vẻ lắm: "Vâng, là tôi..."

"Nhị Mạnh Hóa à, em mau tới đây đi! Tôi đã sắp không sao chịu nổi nữa rồi! Cậu ta thật sự bướng bỉnh đến quá mức !" Bạch Tiêu vừa nghe thấy Tô Song Song đáp lại, dường như đã tìm thấy được cọng rơm cứu mạng vậy, lại càng trở nên lớn tiếng ồn ào hơn.

Tô Song Song nghe mà không sao giải thích được, hơn nữa hơn một ngày qua cô không làm sao mà ăn bữa cơm cho thật ngon lành nổi. Đầu óc choáng váng, cô cũng không muốn tiếp tục vòng vo nói chuyện phiếm với Bạch Tiêu nữa, nói thẳng ra là, lần này cô gọi điện thoại cho Bạch Tiêu là có mục đích của mình.

"Bạch tiên sinh, tôi nhờ ngài liên lạc hộ với Tần Mặc một chút, nhờ anh nhắn hộ lại với anh ta rằng, anh ta đã mang thứ gì đến đây cảm phiền hãy đến lấy mà mang đi, nếu như anh ta muốn bỏ đi thì cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ ném ra..."

"Nhị Manh Hóa, cô nghe tôi nói đã này! Tần Mặc giờ đây đã đến mức độ thế này rồi, cô đừng có nói những chuyện gì mà có đồ với không đồ được không?" Bạch Tiêu vừa nghe Tô Song Song nói, trong lòng lập tức liền nóng nảy, anh quay đầu lại thoáng nhìn vào trong phòng bệnh, chỉ hận không thể trực tiếp kéo được Tô Song Song vào trong đó.

"Sao... Làm sao vậy?" Tô Song Song vừa nghe thấy câu " Tần Mặc giờ đây đã đến mức độ thế này rồi ", trái tim liền co rút lại một cái mạnh mẽ, trong nháy mắt hô hấp liền trở nên dồn dập hơn.

Trong lòng cô cứ một lần lại một lần nữa, tự nói với mình rằng, cô không thể tiếp tục ngốc nghếch như vậy được nữa. Nhưng mà, vừa nghe thấy Tần Mặc có chuyện gì đó, cô lại vẫn như cũ, không sao kiềm chế nổi sự lo lắng.

Dường như Bạch Tiêu đã phải cực kỳ vất vả, mãi mới tìm được một người có khả năng giúp đỡ chia sẻ với anh, giống như đang đào đậu vậy, cứ thế một hơi nói ra tuốt tuồn tuột toàn bộ mọi thứ.

"Nhị Manh Hóa à, tôi mặc kệ giữa cô và Tần Mặc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mà không thể mang cái mạng nhỏ của Tần Mặc ra mà làm àm ỉ lên được. Buổi trưa hôm nay, khi tôi chạy tới bệnh viện, lúc này Tần Mặc đã phải nằm ở trong phòng cấp cứu rồi. Dạ dày của cậu ta còn chưa được khỏe, tại sao cô có thể để cho anh ta uống nhiều rượu như vậy chứ?"

Bạch Tiêu vừa nói xong, thân thể Tô Song Song giật nảy người lên một cái, lạnh run. Nhưng rồi cô lại nghĩ lại, Tần Mặc đã lừa gạt cô như vậy, nếu như cô còn chưa nhận thấy rõ được sự thật, đến bây giờ lại còn đau lòng cho anh ta nữa thì cô có chết cũng đáng đời.

Tô Song Song cắn răng dậm mạnh chân một cái, nói ra những lời nhần tâm: "Là anh ta đã lừa gạt tôi trước chứ, anh ta đã đùa giỡn chơi tôi trước chứ, tôi và anh ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, Bạch tiên sinh, xin ngài đừng tìm tôi để nói những chuyện về anh ta nữa..."

"Những chuyện xảy ra lúc trước, cô đã biết rồi sao? Nhưng mà, Nhị Mạnh Hóa này, toàn bộ chuyện này không thể đổ hết lên người Tần Mặc được. Quá nửa chuyện này, chính cô đã hiểu lầm anh ấy rồi!" Bạch Tiêu vừa nghe ro nguyên nhân, trong nháy mắt liền nổi lên sự kích động.

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, rất nhanh con mắt chuyển động về đây bối rối. Cũng không biết vì sao, đột nhiên lúc này trong lòng của cô thấy rất sợ hãi, chỉ cần Bạch Tiêu nói một câu thôi cũng được, vậy mà lại làm như không có chuyện gì để mà nói nữa vậy..., cô có cảm giác hình như chính mình đã trách lầm Tần Mặc điều gì đó thì phải.

Thế cho nên cô mới mở miệng hỏi lại, lại bắt đầu nổi lên cà lăm: "Đến... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Hàng Xóm Mới

"Nhị Manh Hóa này!" Ngữ điệu nói của Bạch Tiêu nghe rất thắm thía, anh thở dài một hơi, tiếp ngay sau đó kiên nhẫn giải thích: "Tuy rằng Tần Mặc có lừa gạt em thật, thực ra trong chuyện này một phần cũng do bị tình thế bắt buộc thôi."

"Cậu ấy tuyên bố phá sản là vì trong công ty có người nhắm vào cậu ấy. Mà cậu ấy muốn lừa gạt em, là sợ có người dụng tâm để lợi dụng em, em cũng biết đấy, chuyện này đối với em mà nói lại vô cùng càng nguy hiểm, Tần Mặc cũng chỉ muốn cho Nhị Manh của mình luôn luôn được sống vui vẻ mà thôi."

"." Tô Song Song nghe Bạch Tiêu nói như vậy, thật sự cũng không biết lúc này mình nên có phản ứng gì, tuy vậy nhịp tim của cô vẫn đập vô cùng nhanh, nghe như trống làng, nhưng cũng lại vừa cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Về phương diện khác, là vì Tần Mặc quan tâm em.... Nhị Manh Hóa này, anh và Tần Mặc đã biết nhau từ hồi còn mặc tã cho đến giờ, đã cùng nhau lớn lên, anh dám dùng tính mạng của mình để cam đoan, cho tới bây giờ cậu ấy chưa từng quan tâm đến một người nào như quan tâm đến em đâu."

Nghe xong một câu nói kia, trái tim của Tô Song Song liền co rút lại một cái mạnh mẽ. Ngay sau đó trái tim cô lại bắt đầu nhảy lên điên cuồng, đập rầm rầm rào rào thật mạnh, tựa như muốn nhảy từ trong lồng ngực ra bên ngoài ngay lập tức.

Cô há to miệng, nhưng cuối cùng cũng vẫn không nói được lời nào. Bạch Tiêu dừng lại một chút, nghĩ nghĩ, lại cảm thấy mình nói như vậy có phần nào đã giải được mối nghi ngờ cho Tần Mặc.

Anh nói tiếp: "Tần Mặc là người rất có cá tính, tuyệt đối sẽ không bao giờ để lộ ra trong lòng mình đang nghĩ gì, tôi phải thừa nhận là nhiều lúc cậu ấy cố chấp và cứng nhắc đến quá mức, nhưng mà Nhị Manh Hóa à, tình cảm của cậu ấy đối với em là thật tâm đó, nếu không, cứ theo như cái tính cách kiêu lạnh lòng kia thì..."

Bạch Tiêu nói đến đây thì tựa như trong tâm cảm thấy có chút không đành lòng, anh quay đầu lại thoáng nhìn qua cửa sổ trên tường phòng bệnh, bên trong phòng, Tần Mặc đang nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, mày nhíu lại, môi mỏng cũng mím chặt lại với nhau, lộ rõ vẻ lạnh nhạt, một kiểu nhắc nhở người khác chớ vào làm phiền .

"Nhị Manh Hóa... tình trạng của Tần Mặc hiện tại thật sự rất không tốt, cho dù cậu ấy có lừa gạt em, nhưng mà... em có thể nể tình trước kia cậu ấy vẫn luôn đối xử với em rất tốt, em... đến thăm cậu ấy được không..."

Giọng nói của Bạch Tiêu càng ngày càng thấp, nói xong câu cuối cùng, với tính cách vẫn luôn thẳng thắn, anh thở dài một hơi nghe rất rõ ràng, nghe xong câu nói của Bạch Tiêu, trái tim của Tô Song Song cũng trở nên nặng trĩu.

"Về chuyện này thì, em..." Tô Song Song vừa nói được một nửa câu lại vội ngậm miệng, "Bạch tiên sinh, ở chỗ này có một số thứ gì đó của Tần Mặc, làm phiền ngài ngày mai tới lấy, hoặc là gửi địa chỉ của Tần Mặc cho tôi, tôi sẽ..."

Bạch Tiêu mới nghe được đến nửa câu, liền thấy tức giận, anh cau mày, quay đầu lại thoáng nhìn qua Tần Mặc vẫn đang nằm ở trên giường bệnh

chưa hồi tỉnh lại, đột nhiên trong nội tâm cảm thấy bất bình thay cho Tần Mặc.

"Ô Song Song, rốt cuộc em đã trưởng thành chưa vậy, em có trái tim không vậy? Cho dù Tần Mặc có lừa gạt em đi nữa, nhưng trong chuyện này cậu ấy cũng không hề có ý định làm tổn thương em, ngược lại, chính cái người mà em vẫn luôn miệng gọi là anh trai kia kìa, mới chính là kẻ lòng muông dạ thú..."

"Đủ rồi !" Đầu của Tô Song Song ong ong lên đau nhức, cô khẽ quát một tiếng, tính tình của cô vẫn luôn một mực nhẫn nhịn, nhưng đến lúc này rốt cuộc cô cũng không sao nhịn được nữa rồi, "Các người đều luôn mồm nói là vì muốn tốt cho tôi, nhưng mà bản thân các người có bao giờ nghĩ tới rằng, trong chuyện này tôi có nghĩ muốn như vậy hay không, các người có nghĩ đến cảm nhận của tôi ra sao hay không?"

"Anh nói rằng Tần Mặc lừa gạt tôi như vậy chỉ vì muốn tốt cho tôi, nhưng mà các người có biết rằng, cái mà tôi vẫn luôn căm ghét nhất chính là bị người khác lừa gạt! Chẳng lẽ chỉ cần mượn danh nghĩa là muốn tốt cho một người nào đó là có thể lừa gạt người ta hay sao? Các người lừa gạt tôi vì nghĩ rằng tôi là đồ ngốc có phải không?"

Tô Song Song càng nói càng cảm thấy khó chịu, khi cô nói xong lời cuối cùng giọng nói vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng mà trong nội tâm của cô lại không thể nào bình tĩnh được như vậy.

Vốn dĩ Bạch Tiêu cảm thấy những lời lẽ thẳng thắn hùng hồn đầy khí phách kia của mình sẽ giúp cho Tần Mặc đỡ bị tổn thương bởi những bất công, nhưng khi vừa nghe Tô Song Song nói như vậy, anh lập tức cảm thấy mình có chút đuối lý.

Bọn họ thuộc kiểu người trong lòng luôn tự sinh ra cảm giác, cảm thấy bản thân mình luôn có lòng tốt gấp mười lần những người khác, nhất là khi

bọn họ là những người trong tay cầm quyền hành to lớn như vậy, cho nên, theo bản năng bọn họ tự cho là những chuyện mà mình làm chính là vì muốn tốt cho người khác.

"Ôi chà, thôi quên đi, chuyện của hai người thế nào tôi đây không quan tâm nữa, nhưng mà Nhị Manh Hóa à, tình hình của Tần Mặc bây giờ thật sự rất không tốt, nếu như có thể, có lẽ em cũng nên đến thăm..."

"Nếu như không có chuyện gì khác nữa, vậy thì tôi cúp máy đây." Tô Song Song cố ý xem nhẹ ngữ điệu có vẻ trầm trọng kia của Bạch Tiêu, giả bộ như vẫn rất bình thản, chỉ nói lại một câu. Cô đang định tắt điện thoại thì trong tích tắc đó, Bạch Tiêu vội vàng nói số phòng bệnh và bệnh viện nơi Tần Mặc đang nằm điều trị cho Tô Song Song biết.

Tô Song Song cầm bắt điện thoại trong tay ngồi ở trên chiếc giường nhỏ của mình, nhìn đồ dùng sinh hoạt hàng ngày của Tần Mặc đang chồng chất thành một đống ở trước mặt, cứ một mực ngăn người ra như vậy.

Cô có thể lừa gạt tất cả mọi người, lừa gạt chính bản thân mình, nhưng cô không thể lừa gạt không được trái tim của mình, giờ khắc này, lòng của cô thấy khó chịu đến cực độ.

Đợi cho buổi tối lúc Tần Dật Hiên đến, Tô Song Song mới lấy lại được tinh thần, đang muốn đứng dậy mở cửa, hai chân chợt run lên một hồi, cô vừa bước lên trước một bước, liền ngã nhào vào trên mặt đất, nghe rầm một tiếng, mạnh tới mức Tần Dật Hiên đang ở ngoài cửa, gõ cửa, trong nháy mắt bị dọa sợ đến nỗi không nói lên được tiếng nào.

"Song Song, em làm sao vậy?" Tần Dật Hiên dán sát lỗ tai vào ở trên cửa, cẩn thận lắng nghe từng ly từng tí, trong nội tâm thấy lo lắng, trên gương mặt cũng biểu cảm tràn ngập căng thẳng.

Tô Song Song bị cú ngã này làm cho thần trí như u mê đi, hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Tần Dật Hiên đứng chờ ở ngoài cửa đang nói

những chuyện gì nữa. Trong lòng Tần Dật Hiên chợt thấy vội vã, đột nhiên anh sức nhớ ra, Tô Song Song đã từng nói với anh, cô có để ở bên dưới tấm thảm chùi chân ở bên ngoài một cái chìa khóa cửa.

Anh vội vàng cúi người, tìm kiếm, vừa sờ sờ một lát, quả thật liền tìm thấy ngay được chiếc chìa khóa, anh vội vàng lấy lên, tra khóa vào, mở cửa ra, lập tức nhìn thấy Tô Song Song bị té ngã ở trên mặt đất lúc này cô đang ngồi đó xoa xoa đầu gối.

Tần Dật Hiên hoàn toàn cũng không hề nghĩ ngợi gì đến chuyện hỏi han cô có làm sao hay không, thân thể đã phản ứng ngay lập tức. Anh tiến lên, cẩn thận kiểm tra đầu gối của Tô Song Song một chút, sau đó lại nhìn qua một lượt, xem xét chân tay của cô, thấy không có chuyện gì nghiêm trọng, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này, khi Tô Song Song bị ngã quỵ rạp xuống trên mặt đất, cô liền cảm thấy hình như bản thân mình thật sự đã làm quá nhiều điều sai trái rồi thì phải, lúc này khi được Tần Dật Hiên đến ôm vào trong ngực đỡ dậy, cô mới như lấy lại được tinh thần.

"Anh, em không sao đâu, chỉ là do chân... chân của em do bị té đại quá nên mới ngã như vậy thôi." Tô Song Song nói xong, cười cười vẻ mặt rất hối lỗi, cô chống tay, muốn nâng thân thể đứng lên, nhưng vừa mới cử động, bắp chân liền thấy cứng nhắc, nhói buốt đến tận tim, cô khẽ kêu "ái chà" lên một tiếng, tiếp đó lại ngã nhào vào trong ngực Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cảm nhận thấy hương thơm mềm mại ở trong ngực, hoàn toàn không muốn buông tay ra, anh cố ý giả bộ như không kịp phản ứng, cứ như vậy ôm luôn cả người Tô Song Song đang ngồi ở dưới đất vào trong lòng mình.

"Làm sao vậy, có phải là chỗ đầu gối bị ngã đập xuống đất đã bị làm sao rồi hay không?" Tần Dật Hiên nói xong liền vươn tay nhẹ nhàng xoa nắn

chỗ bấp chân của Tô Song Song, bàn tay to chậm rãi dời lên trên.

Khi bàn tay anh sờ lên đến đùi của Tô Song Song, phải vất vả lắm Tần Dật Hiên mới kiềm chế được sự kích động trong lòng mình, kịp thời thu tay trở về.

Tuy rằng cảm thấy Tô Song Song cũng không có chút suy nghĩ gì, nhưng chính là Tần Dật Hiên lại cảm thấy lo lắng cho bản thân mình, chỉ sợ căn bản sẽ không kiềm chế nổi suy nghĩ của mình đang rất muốn hướng về địa phương khác.

Ngay tại lúc Tô Song Song vừa mới cảm thấy có chút gì đó không ổn, Tần Dật Hiên đã kịp thời rút lại bàn tay của mình, xua tan luôn cảm giác có gì đó không đúng cuối cùng còn sót lại ở trong lòng Tô Song Song.

"Không có chuyện gì đâu! Không có chuyện gì đâu!" Tô Song Song vội vã lặp lại câu nói hai lần, như chỉ sợ Tần Dật Hiên lo lắng, nói xong, cô chống hai tay, định đứng lên.

Lúc này, chân của cô đã bớt tê dại khá nhiều rồi, tuy nhiên cô vẫn cảm thấy có sự đau đớn truyền đến, đau đến mức không thể nào chịu được. Tần Dật Hiên nhìn thoáng qua là biết ngay, lúc này cô không có thể giả bộ choáng váng, liền duỗi bàn tay to của mình ra ôm luôn cả người cô lên, sau đó anh đặt cô ngồi ở một bên trên giường.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 139.2

Chẳng qua là khi tầm mắt của anh quét đến, nhìn thấy chiếc giường màu đen của Tần Mặc thì cảm thấy không được thoải mái như cũ, anh thoáng khẽ híp đôi mắt lại, hận không thể đá văng cái giường đang vô cùng chướng mắt kia, bắn luôn ra bên ngoài.

Lần đầu tiên Tần Dật Hiên tiến vào trong phòng của Tô Song Song, khi anh trông thấy mấy đồ vật gì đó của Tần Mặc, thì một khắc này suýt nữa tâm trí của anh như bị điên cuồng, chỉ hận không thể cầm lấy bờ vai của cô mà gầm rú hỏi cô một câu, rốt cuộc ở đây đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Nhưng đến cuối cùng lý trí của anh vẫn chiếm được ưu thế, Tần Dật Hiên cứng rắn nhẫn nhịn lại được, sau khi trở về anh đã đi điều tra rõ ngọn nguồn chân tướng của chuyện này.

Khi Tần Dật Hiên biết rõ được rõ ràng Tần Mặc đã chơi xấu Tô Song Song lâu như vậy, thì quả thực anh hận bản thân mình không thể đảo tung hết cả căn phòng lên. Tuy nhiên, lần này đến đây khi trông thấy những đồ vật của Tần Mặc thì xem ra anh đã có vẻ như khá bình tĩnh, kỳ thật trong nội tâm của anh lại vẫn như cũ, sự tức giận vẫn đang cuộn cuộn lên như sóng trào cực kỳ mãnh liệt.

"Những thứ này là gì vậy?" Giọng nói của Tần Dật Hiên đầy vẻ ôn hòa, buông ra một câu hỏi. Tô Song Song quay đầu theo lại, ánh mắt nhìn theo hướng ánh mắt của Tần Dật Hiên, lúc này vẫn đang nhìn vào những đồ dùng của Tần Mặc còn đang chất đống lên để ở chỗ kia, cô lại thấy thân thể của mình run lên một cái như cũ.

Cô cố sức cố nặn ra vẻ tươi cười, Tô Song Song cho là mình cười rất tươi tỉnh, nhưng khi vào trong mắt của Tần Dật Hiên, nụ cười này của Tô Song Song quả thực còn thấy khó coi hơn cả khi cô khóc.

"Đó là mấy thứ đồ dùng của Tần Mặc, em đang dự định gửi trả về cho anh ấy." Tô Song Song nói xong liền ỉu xiu, cô cúi đầu nhìn xuống ngón tay mình không nói một lời.

"Để anh đưa qua trả cho anh ấy giúp em được không?" Tần Dật Hiên nhìn những đồ đạc đang chồng chất ở nơi đó thấy rất chướng mắt, thực hận không thể trực tiếp lôi tất cả ra ngoài, sai người phá hủy bằng sạch.

Tô Song Song chỉ thoáng nhìn qua đồ vật dụng đang ở phía đối diện kia với vẻ buồn rầu, vừa nghe Tần Dật Hiên nói muốn giúp mình chuyển đi, mặc dù trong lòng có chút gì đó không muốn, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Vốn dĩ Tần Dật Hiên còn tưởng rằng Tô Song Song sẽ không đồng ý, còn đang ngẫm nghĩ phải tiếp tục khuyên nhủ, nói với cô như thế nào, không nghĩ tới cô lại dễ dàng đáp ứng như vậy.

Tâm trạng của Tần Dật Hiên trước nay vẫn luôn phải chịu đè nén, trong nháy mắt liền thấy thoải mái hẳn. Anh không nhịn được, chỉ muốn bật cười to thoải mái, nhưng lúc này trên mặt lại vẫn giữ cái vẻ mặt nghiêm túc như cũ.

"Được, vậy hiện tại anh sẽ chuyển những đồ này đi giúp cho em!" Tần Dật Hiên tuyệt đối không muốn mình còn phải nhìn thấy những đồ vật này một chút nào, dù chỉ một phút đồng hồ cũng không muốn đợi, trực tiếp đứng dậy, gọi điện thoại bảo người tới khuân đồ mang đi.

Tần Dật Hiên bận rộn, Tô Song Song vẫn ngồi yên tĩnh ở trên giường, lặng lẽ ngắm người, được một chốc lát, đến khi nhìn thấy trong căn phòng đã trống được một nửa, khi Tần Dật Hiên mới nói câu chào tạm biệt với Tô

Song Song hẹn gặp lại cô sau, Tô Song Song vẫn còn đang chìm trong trạng thái như người ở trong cõi mộng.

Mãi cho đến khi trong phòng đã trở nên tối đen như mực, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, một mình ở trong phòng trống trải, Tô Song Song giật nảy mình, sợ hãi tới mức hơi thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, cho đến lúc trông thấy ba chữ "Đồ Cầm Thú" hiện lên trên màn hình điện thoại di động báo tên người gọi đến, Tô Song Song đột nhiên tỉnh táo lại.

Tô Song Song mạnh mẽ chộp lấy điện thoại nhưng lại không dám nhận cuộc gọi đến, ngón tay giật giật, nhưng cũng không có đủ dũng khí đưa tay ra nhấn phím nghe điện thoại. Ngay khi Tô Song Song còn đang cố lấy dũng khí định giơ tay ra bấm phím nhận thì đột nhiên điện thoại lại ngừng chuông.

Tô Song Song vội vàng cầm điện thoại lên, nhìn những dòng tin nhắn nhắc nhở, đột nhiên có chút cảm thấy chẳng biết mình sẽ phải làm gì với cái tin nhắn đó...

Tô Song Song cảm thấy đau đầu, một tay cầm lấy điện thoại một tay đỡ lấy đầu của mình, ngửa đầu ngã người xuống giường, trong lòng đầy phiền muộn, đầu óc bắt đầu quay cuồng.

Khi cô lăn người sang một bên thì đột nhiên điện thoại lại vang lên, Tô Song Song lập tức bị giật nảy người, liền ngồi bật dậy, gắt gao nhìn vào màn hình điện thoại của mình chăm chăm, trên màn hình lại lập lòe lóe sáng ba chữ "Đồ Cầm Thú" rất rõ ràng, ánh mắt của cô cảm thấy có chút đau đớn.

Lần này Tô Song Song lập tức nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở trầm ổn, Tô Song Song nghe thấy bất tri bất giác cảm thấy trái tim lại bắt đầu ê ẩm.

Hình ảnh Tần Mặc lần trước nằm trên giường bệnh thoáng hiện lên trước mắt cô, bàn tay Tô Song Song cầm điện thoại thoáng cái liền trở nên run rẩy.

"Song Song..." Tần Mặc thở nhẹ một tiếng, anh vừa mở miệng giọng nói nghe khàn khàn làm cho người nghe chột cảm thấy đau lòng, tựa như đã thật lâu rồi anh chưa mở miệng, nên vừa nghe thấy giọng nói của mình, chính bản thân anh cũng cảm thấy không được thích ứng lắm.

Anh khẽ ho khan hắng giọng một tiếng, tựa như muốn tìm lại giọng nói của mình, sau đó mới tiếp tục mở miệng, so với lúc này, giọng nói của anh đã vừa vắn hơn rất nhiều, "Thực xin lỗi..."

"...!" Tô Song Song chột kinh hãi, điện thoại đang cầm trong tay suýt nữa thì văng ra ngoài, cũng may khi điện thoại bị văng ra, tay kia của cô thoáng cái liền kịp thời phản ứng rất nhanh, đưa ra bắt lại được luôn chiếc điện thoại di động.

"Anh... Em..." Có lẽ là do Tô Song Song lần đầu tiên nghe thấy Tần Mặc nói lời xin lỗi người khác như thế, nhất thời cô như bị sốc, vừa cảm thấy sợ hãi vừa như bị hù dọa...Khi kinh hãi qua đi, lúc này trong lòng cô chột thấy chua xót.

"Song Song... Khụ... Khụ..." Tần Mặc lại bật ho nhẹ lên một tiếng, nhưng anh cũng không biết mình còn có thể nói thêm được điều gì nữa. Tô Song Song cắn môi, há to miệng, cũng không biết nên nói cái gì.

Hai người cứ như vậy cách điện thoại lặng lẽ nghe hơi thở của đối phương, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, ngoại trừ bên phía Tần Mặc thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho khan bị anh cố nén lại, dường như cả khoảng thời gian dài như vậy, chỉ có hơi thở của hai người quấn quanh với nhau cùng một chỗ.

Qua một lúc lâu, đến khi điện thoại cầm trong tay tưởng chừng như sắp bị phồng, đột nhiên Tô Song Song hơi nhếch môi lên khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Xin chào, tên tôi là Tô Song Song, xin hỏi tên anh n là gì vậy, anh là hàng xóm mới của tôi phải không?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Anh Cũng Yêu Em

Tần Mặc ở đầu điện thoại bên kia hơi sững sốt, vẻ mặt nặng nề, một lát sau, hình như anh đã nghĩ tới điều gì, chân mày nhíu thật chặt một chỗ đã hơi giãn ra.

Anh lạnh nhạt giống như thường ngày, khẽ mở miệng, giọng điệu không có gì: “Tần Mặc.”

“Nghe nói anh bị bệnh, vậy ngày mai em đi thăm anh một chút, anh muốn ăn gì?” Tô Song Song nghĩ thông suốt, nụ cười nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, hai chân trần buông xuống bên giường cũng nhấc lên, nhẹ nhàng lắc lư.

Tần Mặc giống như nghiêm túc ngẫm nghĩ, rồi mới mở miệng: “Em nấu cháo đi.” Bốn chữ vô cùng đơn giản, nói xong môi mỏng của anh nhếch lên nụ cười.

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc nhắc cô nấu cháo, hai chân nhỏ đang lắc lư lập tức dừng lại, trên mặt có vẻ 囧囧, mặc dù cô biết nấu vài món đơn giản, nhưng mà riêng cháo kia mỗi lần cô đều làm được vô cùng... Độc đáo, không phải khê chính là nát bét, quả thật không cách nào ăn.

“Cái kia... Chúng ta là hàng xóm mới, có phải ngại ra một yêu cầu hơi cao, dù sao thì lần này...” Tô Song Song có ý tốt đề nghị, nhưng mà Tần Mặc bên kia lại cố chấp không nghe theo.

“Cháo trứng muối thịt nạc là có thể.” Tần Mặc nói xong, hai người lại rơi vào trầm mặc, chỉ có điều vào lúc này dường như bầu không khí giữa hai

người cũng tốt lên nhiều, ngay cả hô hấp cũng cũng trở nên nhẹ nhàng.

“VẬY CỨ THỂ ĐI...” Tô Song Song đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, vội vàng nói một câu, muốn cúp điện thoại.

Tần Mặc ở đầu bên kia lại mở miệng ngăn cô: “Song Song...” Một tiếng gọi khẽ, lộ ra khàn khàn trầm lắng, giọng mũi phiền muộn, kêu gọi khiến trái tim Tô Song Song lại thành thịch thịch đập loạn lên.

“Ừ...” Tô Song Song nhẹ nhàng lên tiếng, không biết tại sao khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng rồi, cô đưa tay phải ra vuốt ve mặt nóng lên, rất khinh bỉ bản thân.

“CẢM ƠN EM.. MONG EM BỎ QUA CHO ANH.” Giọng Tần Mặc lại khàn khàn, Tô Song Song nghĩ tới trải qua giữa hai người, vẻ mặt cũng hơi căng cứng lại, nhưng sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên.

Suy nghĩ như vậy suốt buổi chiều, Tô Song Song đã nghĩ thông suốt, cô không có cách nào lừa gạt lòng mình, cho nên cho dù trước kia Tần Mặc ôm tâm tình nào đến gần cô, cô đều tính toán không đề cập đến chuyện ngày trước nữa.

Cô quyết định cho Tần Mặc cũng cho mình một cơ hội, dù kết quả như thế nào, ít nhất cô đã từng cố gắng, cũng sẽ không hối hận.

“VẬY ANH CỨ MANG ƠN ĐI!” Nụ cười nơi khóe miệng Tô Song Song càng lớn, vừa mở miệng lại không nhận được mà trêu chọc giống như trước.

Mặc dù dường như bầu không khí ngưng ngừng giữa hai người biến mất không thấy trong nháy mắt, nhưng Tần Mặc ở đầu bên kia vẫn nằm trong trạng thái áp suất thấp.

Tô Song Song ở bên này cười ngây ngô hồi lâu, vẫn không thấy Tần Mặc lên tiếng, có chút cười không nổi nữa.

Tô Song Song gượng cười hai tiếng “Ha ha” muốn giảm bớt ngưỡng ngùng này, nhưng mà cười xong rồi, Tần Mặc ở đầu bên kia vẫn không có phản ứng, Tô Song Song không có cách nào bình tĩnh.

“Nếu không...” Tô Song Song vừa định nói nếu không cúp máy, Tần Mặc ở đầu bên kia lại đột nhiên mở miệng, cắt lời cô.

“Từ nay về sau dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không lừa em lần nào nữa.”

Tô Song Song ở đầu điện thoại bên này vừa nghe thấy lời này, lập tức ngây ngẩn cả người, vốn cười cong cong mắt, trong nháy mắt trùng trập to, ngay sau đó làn da trên khuôn mặt nhỏ nhắn khó khăn lắm mới dịu bớt khôi phục màu bình thường, trong nháy mắt lại bắt đầu ửng đỏ.

“Cái đó... Cái này... Sắc trời không còn sớm, anh nghỉ ngơi đi...” Tô Song Song nói xong, hốt hoảng cúp điện thoại, điện thoại vừa cúp, cô nhìn điện thoại trong tay, hơi hồi hận, sao cô không nhân cơ hội hỏi Tần Mặc xem rốt cuộc có thích mình hay không.

Nhưng nghĩ lại, ý nghĩ này thật sự quá không biết ngưỡng rồi, cô mắc cỡ ôm điện thoại di động ngửa mạnh đầu ra sau, lăn xuống giường xấu hổ lăn qua lăn lại.

Lăn một lát, lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào, dứt khoát dừng lại, nhìn điện thoại di động trong tay mình cười ngây ngô.

Hôm sau lúc Tô Song Song tỉnh lại, vừa nhìn thời gian, đã bảy giờ, hoảng hốt lập tức ngồi bật dậy, tất cả bong bóng màu hồng đều vỡ nát.

Đợi cô nhanh chóng thu dọn xong rồi, đang định xông ra ngoài, khoảnh khắc khi cầm lấy điện thoại nhìn thời gian, tầm mắt đột nhiên quét đến hai chữ to thứ bảy, cả người lập tức hóa đá nguyên tại chỗ.

Tay Tô Song Song vò đầu hơi rối, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, hận không thể đập cho mình một cước, lại lãng phí một cơ hội ngủ nướng.

Tô Song Song mở trừng hai mắt, sau khi lặn qua lặn lại, buồn ngủ của cô biến mất, cảm giác lại cũng đã không có cơ hội.

Cô hơi ỉu xiu ngồi trên giường, đột nhiên nghiêng mắt nhìn thấy nồi cơm điện trong phòng bếp, cô chợt nhớ tới hôm nay định đi thăm Tần Mặc, lập tức đứng lên.

Đợi đến khi đi vào phòng bếp, đang định lấy gạo, Tô Song Song đột nhiên ngừng lại, cô nhướn mày nhìn gạo đã lấy xong trong tay, “Chậc” một tiếng.

Cô ngheo đầu rất nghiêm túc nhìn đồng hồ treo tường, vẫn chưa tới tám giờ, cô đi sớm như vậy, có thể ra về mình hận không kịp đợi không?

Nghĩ như vậy, Tô Song Song cảm giác mình nên dè dặt một chút, không thể thua trên vạch xuất phát ở đường tình yêu.

Chỉ có điều rice gạo vẫn chưa để xuống, Tô Song Song lại suy nghĩ một chút, cảm thấy trước tiên vẫn cứ ngâm gạo trước, như vậy một lát nữa hầm cháo có thể càng nát, thích hợp cho bệnh nhân ăn.

Cứ tính toán từng bước định đánh như vậy, đợi đến khi nồi cháo hầm xong, sau khi Tô Song Song múc nó cho vào hộp cơm giữ ấm, ngẩng đầu lên liếc nhìn thời gian lần nữa, còn chưa tới chín giờ.

Tô Song Song ôm hộp cơm giữ ấm đứng trước cửa trong phòng, bỗng cảm thấy cả người mình không tốt.

Cô hơi do dự, đang định xoay người đợi lát nữa, nhưng cúi đầu nhìn hộp cơm giữ ấm trong ngực, trong nháy mắt cảm thấy nếu đợi đến thời gian thích hợp mới đi, cháo trong hộp cơm chắc chắn ăn không ngon rồi.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, cảm thấy vì muốn bù đắp lại ấn tượng nấu cháo khó ăn trước mặt Tần Mặc, cô cần phải không để ý chuyện vặt vãnh, mang cháo nấu xong đi sớm một chút mới là kế tốt nhất.

Nghĩ như vậy, chút lúng túng nhỏ biến mất không thấy trong nháy mắt, Tô Song Song nở nụ cười lộ ra chút ngây ngô, ôm hộp cơm giữ ấm định mở cửa đi ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, khóa cửa vang lên tiếng mở cửa, Tô Song Song hơi sửng sốt, đợi khi cửa mở ra, Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên mang theo điểm tâm sáng, nở cười trong nháy mắt đông lại, lập tức chuyển thành lo lắng.

Tần Dật Hiên muốn cho Tô Song Song ngạc nhiên, nhưng lại không ngờ Tô Song Song lại dậy sớm như thế, anh mở cửa đã trông thấy Tô Song Song định đi ra khỏi cửa, không kịp phản ứng.

Suy nghĩ đầu tiên của Tần Dật Hiên chính là Tô Song Song đói đến tức giận rồi, quyết định ra ngoài kiếm đồ ăn, nhưng khi tầm mắt anh quét lên hộp cơm giữ ấm ôm trong ngực Tô Song Song, trong nháy mắt, khuôn mặt hòa nhã cứng chiều của Tần Dật Hiên trở nên hết sức khó coi.

Mặc dù anh không mở miệng nói ra, nhưng mà suy nghĩ đầu tiên nghĩ đến duy nhất có thể là cái kia, Tần Dật Hiên rất không cam tâm hỏi: “Song Song, em đây là muốn đi bệnh viện... Thăm Tần Mặc?”

“A?” Tô Song Song lui về sau một bước theo bản năng, cô vốn không muốn thừa nhận, nhưng nếu như mình thật sự cho Tần Mặc một cơ hội, sớm muộn gì Tần Dật Hiên cũng sẽ biết chuyện này, thay vì lừa gạt còn không bằng thành thật.

Mặc dù Tô Song Song quyết định không lừa gạt Tần Dật Hiên, muốn nói cho anh biết sự thật, nhưng thật sự phải mở miệng lại hơi sợ sệt, cô cúi đầu, ôm chặt hộp cơm giữ ấm trong ngực, khẽ gật đầu.

Tần Dật Hiên vốn ôm chút hy vọng, nhưng khi nhìn thấy Tô Song Song gật đầu, lửa giận khổng lồ vẫn giấu trong đáy lòng xông lên, thiếu chút nữa bao phủ lý trí của anh.

“Tại sao?” Tần Dật Hiên mở miệng lần nữa, bởi vì đè nén mà giọng nói hết sức khàn khàn, lộ ra một chút cắn răng nghiêng lợi không che giấu được.

Mặc dù Tô Song Song cảm thấy giọng Tần Dật Hiên không đúng lắm, nhưng không nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy Tần Dật Hiên giận mình.

Dù sao dường như quan hệ hiện tại của anh và Tần Mặc như nước lửa, cô làm em gái lại không giúp người anh trai này, còn biến thành làm phản, cử chỉ này khiến cho anh tức giận cũng là về tình có thể tha thứ.

“Anh, anh đừng tức giận, em... Em không lừa được trái tim mình.” Khi còn bé Tô Song Song có tâm sự gì đều nói với Tần Dật Hiên, cho nên lần này mặc dù biết anh mất hứng, nhưng cũng không muốn lừa gạt anh cái gì.

Nhưng mà Tô Song Song không biết, không giấu giếm này của cô ngược lại hoàn toàn đánh sập điểm lý trí cuối cùng của Tần Dật Hiên.

“Bộp!” Phần điểm tâm sáng trong tay Tần Dật Hiên rơi xuống đất, ngay sau đó anh đẩy cửa vào, sau đó đóng mạnh cửa, anh từng bước một ép sát.

Mặc dù thần kinh của Tô Song Song lớn hơn nữa, cũng cảm thấy không khí không thích hợp, cô theo bản năng lùi về sau, đột nhiên bấp chân đụng phải giường, cô theo quán tính ngã về sau.

Tần Dật Hiên đưa tay, kéo cánh tay Tô Song Song lại, kéo cô vào thẳng trong ngực mình, Tần Dật Hiên nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, trong cặp mắt nhỏ dài hiện lên lửa giận mà cho tới giờ Tô Song Song chưa từng nhìn thấy.

Tần Dật Hiên như vậy khiến Tô Song Song hơi sợ, cô theo bản năng giãy giãy, nhưng không mở ra được, ngược lại Tần Dật Hiên kéo cánh tay cô càng chặt hơn.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tô Song Song run run rẩy rẩy thử hỏi một câu, bởi vì cánh tay quá đau, trong đôi mắt to đã nhuốm lên một tầng sương mù.

Tần Dật Hiên nhìn thấy hơi nước trong mắt Tô Song Song, bỗng khôi phục lý trí, anh hơi buông lỏng tay giữ cánh tay Tô Song Song, nhưng vẫn không buông lỏng ràng buộc.

Tần Dật Hiên hít vào một hơi thật sâu, điều chỉnh chút cảm xúc của mình, chỉ có điều khi mở miệng, trong giọng nói vẫn không khống chế được lộ ra vắn hỏi.

“Song Song, rốt cuộc Tần Mặc ở vị trí nào trong lòng em? Có phải quan trọng hơn anh không!” mấy chữ cuối cùng Tần Dật Hiên không khống chế được gầm nhẹ ra tiếng, mặc dù gào xong lại hối hận, nhưng mà bây giờ anh rất cần biết đáp án này.

Cho tới bây giờ Tô Song Song vẫn không so sánh giữa Tần Dật Hiên và Tần Mặc, đột nhiên bị Tần Dật Hiên hỏi như vậy, vốn không biết nên nói gì.

Mà kiên nhẫn của Tần Dật Hiên đã sớm hết sạch, giờ phút này có thể giữ vững lý trí coi như rất có định lực rồi, anh thấy Tô Song Song không lên tiếng, lại hỏi một lần nữa: “Ở trong lòng em... Anh ta quan trọng hay là anh quan trọng!”

“Anh!” Tô Song Song bỗng cảm thấy Tần Dật Hiên hơi cố tình gây sự, hơn nữa dáng vẻ của anh khiến cho cô sợ hãi, Tô Song Song giãy giãy cánh tay bị anh nắm, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Anh, rốt cuộc anh sao vậy? Bình tĩnh một chút, vốn không có biện pháp so sánh hai người!” Với Tô Song Song, một là người thân, một là người trong lòng, vốn không có cách nào so sánh.

Những lời nói vào trong lỗ tai Tần Dật Hiên, đã cảm thấy mình vốn không có cách nào so sánh được với Tần Mặc, lửa giận cháy hừng hực đó trong nháy mắt thành thể lửa cháy lan ra đồng cỏ lan khắp toàn thân.

Vào giờ khắc này lý trí của Tần Dật Hiên hoàn toàn sụp đổ, anh rốt cuộc không nhìn được mở miệng kêu lên bí mật giấu trong lòng hơn mười năm: “ Song Song, tại sao? Tại sao trong mắt em chỉ có Tần Mặc, một chút em cũng không nhìn thấy sự tồn tại của anh, anh cũng yêu em mà!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Không Còn Là Anh Trai Của Em

“!” Tô Song Song nghe được những lời này của Tần Dật Hiên thì cả người lập tức hoảng hốt ngay cả một câu cũng không nói ra được, đầu óc trống rỗng.

Ngay sau đó Tô Song Song cười khan một tiếng, muốn hóa giải không khí ngột ngạt giờ phút này, cũng tiện thể tìm cho mình một lý do, muốn trốn tránh xong chuyện này.

“Anh... Dĩ nhiên, chúng ta là người thân nhất, dĩ nhiên...” Tô Song Song muốn nói dĩ nhiên em cũng yêu anh, nhưng chữ yêu đó cứ tắc ở cổ họng như thế nào cũng không nói ra được.

Vốn cảm thấy dễ dàng nói ra khỏi miệng, giờ phút này còn chưa nói ra đã cảm thấy không có hứng thú.

“Song Song, anh yêu em không phải là tình yêu giữa người thân, em hiểu không?” Tần Dật Hiên biết nếu mình còn nhẫn nhịn, thì coi như biến thành đẩy Tô Song Song tới bên người Tần Mặc.

Cho nên lúc này cho dù Tô Song Song có thể tiếp nhận hay không, anh đều sẽ không đè nén kiềm chế tình cảm của mình nữa, nếu như Tô Song Song có thể tiếp nhận tâm ý của mình thì tốt nhất, nếu không tiếp nhận được, về mặt Tần Dật Hiên trong nháy mắt u ám đi.

“Không... Anh... Anh nhất định đã ngủ không ngon...” Tô Song Song vốn không có cách nào tiếp nhận lời nói bất ngờ như vậy như Tần Dật Hiên, cả người sợ tới mức thân thể hơi run rẩy.

Tô Song Song lui lại phía sau theo bản năng, chỉ tiếc cánh tay của cô bị Tần Dật Hiên giữ chặt, cô lui về sau một bước, rồi không động đậy được.

Lúc này Tô Song Song rất luống cuống, bắt đầu dùng sức giãy giụa, nhưng mà Tần Dật Hiên không cho cô cơ hội trốn tránh, dùng sức kéo cánh tay Tô Song Song, khẽ nhấc lên trên, ép mặt cô gần sát mình.

“Song Song, mỗi chữ anh đang nói đều là thật, em không cần trốn tránh, anh có gì kém hơn Tần Mặc?” Tần Dật Hiên vừa nhắc tới Tần Mặc, vẻ mặt hơi vắn vẹo.

Tần Dật Hiên cười bỏ vẻ dịu dàng cứng chiều bên ngoài, lộ ra vẻ dữ tợn tham lam, hơn nữa nói ra những lời này, quả thật đã dọa ngất Tô Song Song.

Tô Song Song cảm giác đầu mình bắt đầu ong ong đau, trước mắt cô hơi lóa, vừa nghĩ tới người thân duy nhất của mình, lại biến thành tình huống lúng túng như vậy, mũi cay xè, thiếu chút khóc lên.

Tần Dật Hiên thấy dáng vẻ khổ sở đau lòng của Tô Song Song, lại nhìn mắt hồng hồng của cô, không đành lòng, hơi buông lỏng tay giữ cánh tay cô, anh mới khẽ buông lỏng thả ra một chút, Tô Song Song đã dùng sức hất tay anh ra, lùi về sau mấy bước.

Lúc này Tứ gia làm ồ trong góc liếm móng vuốt đứng phắt dậy, ưỡn người, gù gù về phía Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên và Tứ gia đã không hợp nhau từ trước, nhìn chường mắt nhau.

Lúc này Tần Dật Hiên vừa thấy nó kêu, tâm trạng vốn không tốt, lúc này càng tồi tệ hơn, quay đầu như vị thần hung ác trừng mắt liếc Tứ gia.

Tứ gia vốn không sợ Tần Dật Hiên, “Meo meo” một tiếng, giả bộ sẽ nhảy dựng lên đi cào Tần Dật Hiên, Tô Song Song vừa thấy, vội vàng chạy tới, ôm Tứ gia lại, vuốt đuôi trấn an vài cái.

Tần Dật Hiên nhìn Tứ gia trong ngực Tô Song Song, nhíu mày, bây giờ với Tô Song Song, cái kia... Lòng độc chiếm đã hoàn toàn xâm chiếm tâm trí anh, cho dù là mèo, anh cũng không cách nào dễ dàng tha thứ.

“Song Song, bỏ nó xuống, anh dẫn em ra ngoài đi dạo?” Tần Dật Hiên cố gắng hòa hoãn bớt không khí vô cùng ngột ngạt lúc này giữa hai người.

Nhưng bây giờ Tô Song Song đã hoàn toàn trông gà hóa cuốc rồi, vừa nghe Tần Dật Hiên nói chuyện, thân thể lập tức run rẩy, Tứ gia cảm nhận được tâm trạng của Tô Song Song không ổn định, trong nháy mắt lại dựng đứng lông lên.

Tứ gia định nhảy dựng lên từ trong ngực Tô Song Song, lại bị Tô Song Song ôm, bây giờ Tô Song Song cảm thấy Tần Dật Hiên ở đối diện hết sức xa lạ, anh vốn không thích Tứ gia, ánh mắt mang theo sát khí vừa rồi khiến cho cô sợ.

Tô Song Song vội vã trấn an Tứ gia hai cái, rồi vội vàng nhốt nó vào trong lồng mèo trên mặt đất, Tứ gia buồn bực lộn xộn trong lồng mèo, Tô Song Song lo lắng liếc nhìn nó, rồi cảnh giác nhìn Tần Dật Hiên chăm chăm.

Tần Dật Hiên đương nhiên nhìn ra cảnh giác trong mắt Tô Song Song, cảm xúc vừa mới hòa hoãn một chút lại xao động lên, Tần Dật Hiên hít một hơi thật sâu, chậm rãi đưa tay về phía Tô Song Song, nói: “Song Song, tới đây, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Lúc này giọng Tần Dật Hiên không còn là ý hỏi, mà hết sức khẳng định giống như ra lệnh, Tô Song Song cảm thấy sau khi Tần Dật Hiên nói ra chữ yêu, cả người cũng thay đổi, trở nên càng ngày càng xa lạ với cô.

Giờ phút này, Tô Song Song hoàn toàn hoảng hốt, không làm chủ được tinh thần, trong đầu óc chỉ hiện ra bóng dáng Tần Mặc, lúc này cô rất muốn

nhìn thấy Tần Mặc, hình như chỉ muốn gặp được anh, điều này làm cho cô không có cách nào có thể giải quyết dễ dàng vấn đề trước mặt.

Tô Song Song nghĩ như vậy, vội vàng cầm hộp cơm giữ ấm vừa tiện tay đặt bên cạnh lên, vội vàng định đi ra ngoài.

Tần Dật Hiên vốn tưởng rằng Tô Song Song định theo anh ra ngoài, trong lòng vui vẻ, nhưng tầm mắt liếc đến hộp cơm giữ ấm cô ôm trong ngực, nụ cười không dễ gì có được trong nháy mắt lại tràn đầy thù địch.

Anh một phát kéo Tô Song Song đi về phía trước, đôi mắt nhỏ dài trừng lớn nhìn cô, hai mắt xưa nay tràn ngập cưng chiều giờ phút này hiện lên tơ máu màu đỏ kinh khủng, nhìn thấy khiến Tô Song Song rụt cổ lại.

“Song Song, có phải em định đi gặp Tần Mặc không?” Tần Dật Hiên đè nén lửa giận trong lòng, gằn từng câu từng chữ cắn răng nghiến lợi hỏi ra.

Bây giờ anh chỉ cần nhắc tới hai chữ Tần Mặc, lửa giận trong lòng giống như núi lửa phun trào, vốn không thu lại được.

Tô Song Song cắn môi, trong mắt hàm chứa một tầng mê man nhìn Tần Dật Hiên, vốn không suy nghĩ gì đã nói ra: “Cái này... Đồng ý mang cháo cho anh ấy rồi, anh, anh để cho em nghĩ...”

Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Dật Hiên vừa nghe thấy Tô Song Song thật sự muốn đi gặp Tần Mặc, một tay khác nhanh chóng giật lấy hộp cơm giữ ấm trong ngực Tô Song Song đổ ra trên đất.

“A!” Tô Song Song không ngờ Tần Dật Hiên lại đột nhiên trở nên thô lỗ như vậy, bị sợ đến kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn cháo đầy đất, không biết quá mức kinh ngạc hay bị hoảng sợ, thật lâu thần chí vẫn không quay về.

Tần Dật Hiên kéo Tô Song Song đi ra ngoài, đợi đến khi tới cửa, Tần Dật Hiên đang định mở cửa, Tô Song Song mới phản ứng kịp, dùng sức giùng giàng, một tay giữ chặt cửa phòng tắm, không muốn đi ra ngoài cùng anh.

Không biết vì sao, giác quan thứ sáu luôn luôn không quá nhạy bén của Tô Song Song cảm thấy lần này nếu theo Tần Dật Hiên đi ra ngoài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Tần Dật Hiên lôi kéo Tô Song Song, thấy cô ra sức giãy giụa, hít một hơi thật sâu, nhìn Tô Song Song chăm chăm, Tô Song Song bị ánh mắt lộ ra chút đau thương của Tần Dật Hiên nhìn hơi chột dạ, lực giãy giụa ít đi, nhưng không hề nới lỏng.

“Anh, chúng ta là người thân nhất mà!” Tô Song Song vừa mở miệng, lần này thật sự không nhìn được, nước mắt đã chảy xuống.

Tần Dật Hiên vừa thấy Tô Song Song khóc, đau lòng, nhưng hai chữ người thân quá vô cùng chói tai, hai mắt của anh vẫn đầy tia máu, vẻ mặt hơi co giật dữ tợn.

“Song Song, cho tới bây giờ anh vẫn không coi em là em gái mà đối đãi, ban đầu anh bị buộc bắt buộc dĩ rồi đi, vừa nghĩ tới không được gặp em, mỗi ngày anh đều đau lòng khó có thể ngủ.”

Tần Dật Hiên nói đến đây, hình như đã nghĩ tới ký ức gì đó không đẹp, cả khuôn mặt tràn đầy vẻ khổ sở, anh dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Những năm này anh cố gắng ra sao, đạt được quyền lực ở nhà họ Tần nơi ăn thịt người đó, chính là nghĩ tới có một ngày có thể gặp em lần nữa thì trên tay anh có đầy đủ quyền lực, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào cướp em đi khỏi bên cạnh anh.”

“Nhưng mà anh âm thầm chịu đựng đối lấy cái gì? Song Song, Tần Mặc có gì tốt? Lòng của anh ta với em còn không bằng một phần ngàn anh đối với em!”

Anh nói đến đây, vừa nghĩ tới tình hình hiện tại của hai người bọn họ, Tần Dật Hiên không thể tỉnh táo, găm nhẹ ra tiếng, bị sợ đến thân thể Tô Song Song co rúm lại.

Tần Dật Hiên gào xong, lấy được phát tiết ngăn ngui, nhưng khi nhìn thấy Tô Song Song run lấy bấy, khóc đau lòng trước mặt, trong lòng hết sức khổ sở khó nhin.

Bây giờ anh rất muốn mọi chuyện giống như trước kia đều theo Tô Song Song, nhưng tình huống bây giờ không cho phép anh lùi bước nữa, Tần Dật Hiên thở dài nặng nề, kéo Tô Song Song vào trong ngực mình, đôi tay giam hãm thân thể cô.

Tần Dật Hiên chống cằm lên trên đỉnh đầu Tô Song Song, Tô Song Song vừa định giãy giụa, Tần Dật Hiên chậm rãi mở miệng: “Song Song, để anh ôm em.”

Một tiếng anh này, khiến Tô Song Song sửng sốt, ngay sau đó cô nghĩ tới không biết từ lúc nào, Tô Song Song đã không nghe thấy Tần Dật Hiên dùng anh trai tự xưng với cô rồi.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, tình huống trở nên không nằm trong phạm vi cô có thể tiếp nhận được! Thân thể Tô Song Song khẽ run rẩy, nước mắt trong mắt như thế nào cũng không ngừng được.

“Anh...” Cô phiền muộn kêu một tiếng, trong lòng cầu nguyện hết lần này đến lần khác, hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng của cô.

Đợi cô tỉnh lại, tất cả lại khôi phục như trước, Tần Dật Hiên vẫn là người anh trai cưng chiều mình, vẫn là người thân nhất trên thế giới này của cô.

“Song song, đây là lần cuối cùng anh tự xưng là anh trai em, qua hôm nay, anh không còn là anh trai em nữa, mà làm người đàn ông của em!”

“!” Vốn trong lòng Tô Song Song vẫn mang theo chút hy vọng nho nhỏ, lời này của Tần Dật Hiên hoàn toàn đánh nát chút hy vọng này trong lòng cô.

Tô Song Song lại bắt đầu dùng sức giằng co, Tần Dật Hiên thắt chặt hai cánh tay, nhốt chặt cô vào trong ngực mình.

“Song song, em chỉ có một thời gian không quen thuộc, thật ra thì trong tiềm thức của em, anh rất quan trọng với em không phải sao?” Tần Dật Hiên hạ thấp giọng điệu của mình, chậm rãi nói, giống như thôi miên, đầu độc Tô Song Song.

Nhưng Tô Song Song lại vô cùng biết rõ một chuyện, từ nhỏ đến lớn cô chính là coi Tần Dật Hiên là anh trai mình, vốn không hề có chút tâm tình dư thừa nào.

“Anh! Không thể nào!” Tô Song Song cũng hơi giận, dùng sức vùng vẫy, cuối cùng tránh thoát khỏi ngực Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên lui về sau nửa bước đứng vững thân thể.

Tần Dật Hiên đứng tại chỗ đối diện với cặp mắt đỏ ngầu căm tức nhìn mình của Tô Song Song, chút do dự cuối cùng mang theo trong mắt cũng biến mất không thấy.

“Song Song, chuyện này em tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận!” Tần Dật Hiên nói xong đưa tay định tóm Tô Song Song lại, Tô Song Song lại đề phòng trốn ra sau.

Tần Dật Hiên ép sát từng bước một, không để cho Tô Song Song có cơ hội lui lại phía sau, đợi đến khi Tô Song Song không thể lui được nữa, anh đột nhiên ra tay, đánh thẳng vào gáy Tô Song Song, đánh cô hôn mê.

Khoảnh khắc khi Tô Song Song ngắt đi, cặp mắt tràn đầy kinh ngạc và thất vọng nhìn Tần Dật Hiên, sau đó nhắm hai mắt lại, thân thể mềm oặt co quắp xuống.

Tần Dật Hiên lập tức đưa tay, Tô Song Song vừa vịn ngã vào trong ngực anh, Tần Dật Hiên nhìn Tô Song Song cuối cùng lại thu lại vẻ lạnh lợi trong lòng mình, trong mắt toát ra đau xót thật sâu.

“Song Song, tại sao em cứ không nhìn thấy lòng anh đây?” Tần Dật Hiên lẩm bẩm ra tiếng, ôm Tô Song Song vào trong ngực, lúc đi ra cửa, anh cố ý không đi thang máy, mà ôm cô đi thang bộ, tránh né camera.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Thật Sự Chạy Trốn

Mới sáng sớm Tần Mặc đã ngồi dậy trên giường bệnh, buồn bực không lên tiếng, nhưng tầm mắt vẫn chăm chú nhìn vào cửa phòng bệnh, trong đôi mắt đào hoa lạnh lẽo lộ ra chút ánh sáng.

Buổi trưa Bạch Tiêu sang thăm Tần Mặc, còn chưa tới gần, qua cửa sổ đã rõ ràng thấy vẻ mặt hàm xuân của Tần Mặc nhìn chăm chăm ngoài cửa.

Bạch Tiêu chớp mắt, trong mắt lộ ra nụ cười xấu xa, ngay sau đó anh hơi ngồi xổm người xuống, tránh khỏi cửa sổ, đợi đến khi đi qua cửa sổ thì duỗi thẳng eo, chỉ có điều vẫn khụy chân, chiều cao này chính là chiều cao của Tô Song Song.

Khóe miệng Bạch Tiêu mang theo nụ cười xấu xa, đi tới đi lui, giống như trong lòng thấp thỏm không yên, thật lâu không đi vào, Tần Mặc ở trong phòng bệnh vừa thấy có người đi tới đi lui, vừa thấy chiều cao này, trong nháy mắt coi Bạch Tiêu là Tô Song Song.

Anh thấy “Tô Song Song” rất lâu không đi vào, môi mỏng mím chặt, Tần Mặc đợi trong chốc lát, người bên ngoài vẫn không có động tĩnh, kiên nhẫn không nhiều cuối cùng hao hết, anh đang định vén chăn lên, cửa đột nhiên mở ra.

Tần Mặc ngồi lại trong nháy mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nhìn cửa, thái độ của anh nghiêm túc cứng nhắc, giống như người vừa rồi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xa xa vốn không phải anh.

“Hì hì!” Cuối cùng Bạch Tiêu không nhịn được cười nhạo, Tần Mặc vừa nghe thấy tiếng cười đê tiện quen thuộc này, quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ sắc bén nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu bị Tần Mặc nhìn chăm chăm như vậy, biết cười giỡn như thế hơi quá đáng, sắp chạm phải nghịch lân của Tần Mặc.

Anh định ngừng cười, nhưng không ngừng được, lại nắc cụt, sau đó nắc cụt liên tục, chỉ có điều cho dù như vậy, anh vẫn không quên túm lấy cơ hội cười nhạo Tần Mặc.

“Tôi nói này tiểu Tần Tần, cậu muốn nhìn thấy nhị manh hóa kia, việc gì mà phải làm ra dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng như vậy, cẩn thận lát nữa nhị manh hóa tới, cậu sẽ hù cô ấy chạy mất!”

Bạch Tiêu nén nhịn cười và nắc cụt, khiến cho thở không ra hơi, nói từng câu đứt quãng, thái độ này xem ra càng thêm đáng giận.

Chân mày Tần Mặc nhíu lại càng sâu, cuối cùng, Bạch Tiêu còn tưởng rằng Tần Mặc nổi giận rồi, lặng lẽ lui về phía sau, Tần Mặc lại bất ngờ mở miệng: “Thật sự sẽ dọa đến cô ấy?”

“!” Bạch Tiêu vừa nghe nhất thời không kịp phản ứng, dừng bước một chút, mới phản ứng được, suýt chút nữa không nhịn được bật cười “Hì hì” một tiếng.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu sững sờ đứng đó, chân mày càng nhíu sâu hơn, sát khí quanh người cũng tản đi rồi, Bạch Tiêu lập tức cảm thấy không khí không đúng, thân thể run lên.

Anh biết mình chạm phải lân ranh của Tần Mặc, vội vàng thu lại vẻ mặt cười đùa hí hửng, cười híp mắt nói: “Dĩ nhiên, không phải cậu không biết tính tình rùa thụt đầu của nhị manh hóa này, tiểu Tần Tần à! Cậu ‘hung tàn’ như vậy nữa, cẩn thận cô ấy chạy!”

Vốn Tần Mặc còn nghiêm túc nghe Bạch Tiêu nói, chỉ có điều Bạch Tiêu vừa nói đến Tô Song Song sẽ chạy, vẻ mặt lập tức lại trở nên sắc bén, quanh thân không giận mà uy, bị sợ đến Bạch Tiêu còn tưởng rằng Tần Mặc định tiêu diệt anh.

“Tôi nói là lời thật, được rồi được rồi! Cậu ở đây chờ nhị manh hóa đi, tôi đi tìm bác sỹ thương lượng một chút, xem xem cậu có thể xuất viện sớm một chút không.”

Bạch Tiêu xoay người qua định đi, Tần Mặc lại đột nhiên mở miệng: “Ra viện sớm làm gì?”

“Làm gì?” Bạch Tiêu vừa nghe Tần Mặc nói lời này, quay mạnh đầu lại, cũng không để ý coi có phải Tần Mặc lại định nổi giận không, dù thế nào đi nữa anh cũng nổi giận trước.

“Tôi nói này Tần Mặc, có phải cậu định giao công ty cho tôi không? Cậu đó, thật sự coi tôi là người làm công rồi, nhưng sử dụng thật hăng hái, không ép khô tới giọt máu cuối cùng của tôi đều cảm thấy uống công, đúng không!”

Tần Mặc nghe Bạch Tiêu oán trách, không hề có phản ứng đặc biệt gì, bình tĩnh quay đầu cầm sách bên cạnh lên, coi như Bạch Tiêu không có ở đây, tự nhiên xem.

Lửa giận của Bạch Tiêu không có chỗ phát tác, tức giận dậm chân trong phòng, thật sự muốn đưa tay bóp cổ Tần Mặc, lắc mạnh, lắc cho cậu ta tỉnh lại.

Chỉ có điều Bạch Tiêu chỉ nghĩ, chọc giận Tần Mặc, mặc dù cậu ta sẽ không giết chết mình, nhưng nhất định sẽ giao cho mình lượng công việc tăng gấp bội nữa, cho đến khi ép khô mình.

Bạch Tiêu đứng tại chỗ hít sâu vài hơi, điều chỉnh lại hô hấp, lúc này mới nhin cơn tức, xoay người rời đi.

Bạch Tiêu vừa đi, Tần Mặc để quyển sách trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn ra cửa, mặc dù biết không nên mong đợi như vậy, nhưng mà không khống chế được.

Cho đến khi đợi đến xế chiều gần tối, Tần Mặc không thấy được Tô Song Song, anh cuối cùng quay đầu, tựa vào đầu giường, nhìn ra xa xa ngoài cửa sổ.

Bạch Tiêu đã sớm xử lý xong tình hình bệnh tật của Tần Mặc, Tần Mặc không có việc gì lớn, chỉ cần điều dưỡng tốt mấy ngày là được, chỉ có điều mấy ngày này nhất định phải tĩnh tâm điều dưỡng, nếu không sẽ có hại cho thân thể.

Bạch Tiêu vốn định rời đi, nhưng vừa nghĩ tới trở về phải xử lý một đống việc như núi, anh đành nường nhờ nơi đây không đi!

Vốn định chơi xấu trong phòng bệnh Tần Mặc, thừa dịp Tần Mặc không thể ăn đồ ngon, anh ngồi đối diện Tần Mặc ăn, ăn chẹp chẹp.

Chỉ tiếc Tần Mặc xưa nay vốn không ưa đồ ăn, cho dù Bạch Tiêu ở đối diện anh ăn đến ngon lành, anh vẫn giống như không nhìn thấy.

Đợi đến lúc này, Bạch Tiêu đã hơi không cách nào bình tĩnh, “Răng rắc” cắn trái táo trong tay mình, nhai hai miếng, đột nhiên cảm thấy không có mùi vị gì.

Anh lấy điện thoại di động lục lọi hai cái, định gọi điện thoại cho Tô Song Song, nhưng khi nhìn sắc mặt của Tần Mặc, lại cảm thấy gọi điện thoại vào lúc này, hình như không quá sáng suốt.

Anh lại đợi một giờ, nhìn trời cũng sắp tối, Bạch Tiêu cuối cùng không ngồi yên, anh đứng lên, định gọi điện thoại, suy nghĩ một chút vẫn đi ra ngoài gọi.

Mặc dù Tần Mặc không nhìn Bạch Tiêu, nhưng Bạch Tiêu vừa cử động, đầu Tần Mặc lập tức quay lại, tầm mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu bị Tần Mặc nhìn hơi chột dạ, cười ha ha, điện thoại di động cầm trong tay giấu ra sau lưng, vừa định đi ra ngoài, tầm mắt Tần Mặc càng thêm sắc bén.

“Tôi định đi ra ngoài hỏi chút xú!” Bạch Tiêu biết không thể gạt được Tần Mặc, định vò đã mở lại sút nói một câu, sau đó lấy điện thoại di động ra, thấy Tần Mặc vẫn nhìn anh như vậy, vốn không định để cho anh ra ngoài, anh thở dài thỏa hiệp.

“Được rồi được rồi! Nói không chừng nhị manh hóa có chuyện nên đến trễ!” Bạch Tiêu vừa lăm bầm vừa cúi đầu tìm số điện thoại của Tô Song Song.

Nhưng mà trong lòng anh không mang hy vọng gì, nếu như Tô Song Song thật sự có chuyện gì, theo tính cách của cô ấy, nhất định sẽ gọi điện thoại thông báo cho Tần Mặc trước.

Nhưng đến cuối cùng rồi, đừng nói bóng người, ngay cả cú điện thoại tin nhắn cũng không có, kết quả này có thể nghĩ.

Chờ khi điện thoại thông, Bạch Tiêu nghe thấy bên kia truyền đến những lời lịch sự này “Số điện thoại ngài gọi đã tắt...” thì thiếu chút nữa hóa đá.

Bạch Tiêu để âm lượng rất lớn, cho nên anh khẳng định Tần Mặc có thể cũng nghe thấy âm thanh trong điện thoại, anh hơi không dám nhìn sắc mặt Tần Mặc.

Bạch Tiêu chậm rãi quay đầu, khẩn trương nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sóng nước chẳng xao động của Tần Mặc, định cười an ủi cậu ấy, nhưng không cười ra được.

Đột nhiên Bạch Tiêu kêu lên một tiếng: “Tôi nói tiểu Tần Tần này, không phải nhị manh hóa gặp phải nguy hiểm gì chứ!” Bạch Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, với tính cách kia của Tô Song Song, nói sẽ đến thăm Tần Mặc, cũng sẽ không có chuyện ngày hôm sau đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng.

Tần Mặc như người mê man, bị Bạch Tiêu nhắc nhở một câu như vậy cũng cảm thấy không thích hợp, rút kim truyền trên tay ra, vén chần lên định đi.

Bạch Tiêu cũng cảm thấy chuyện hơi nghiêm trọng, âm thầm tự trách mình sơ ý, vội vàng theo sát sau lưng Tần Mặc, quyết định đi tới nhà Tô Song Song xem một chút.

Nào biết hai người vừa ra khỏi cửa bệnh viện, quản gia nhà chính của nhà họ Tần đã vội vã xuống xe, vừa thấy được Tần Mặc, thái độ hơi miễn cưỡng.

“Sao vậy?” Tần Mặc biết nếu không có việc gì lớn quản gia sẽ không tự mình đến tìm anh, thái độ cũng nặng nề như vậy.

Quản gia vừa nhìn thấy Tần Mặc, hình như không biết phải nói như thế nào, suy nghĩ một chút, vẫn báo lại toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành: “Tiểu thiếu gia, hôm nay có một chuyến phát tới, là đồ gia dụng ở nhà trọ của ngài.”

“!” Tần Mặc vừa nghe, tròn mắt thu lại, khí lạnh quanh thân lại lạnh thêm một phần, anh dừng bước, không đi về phía trước nữa.

Bạch Tiêu đi theo ngay sau lưng anh nghe nói như vậy, cả khuôn mặt cũng nhăn nhúm lại, lượng tin tức trong những lời này quá lớn, trong lúc nhất thời anh không cách nào hấp thu tiêu hóa được.

Quản gia nhìn về mặt Tần Mặc, lần trước Tần Mặc mang theo Tô Song Song về nhà chính, ông đã hiểu được thân phận đặc thù của Tô Song Song.

Ông cũng tra ra được chuyện Tần Mặc ở nhà trọ, cho nên ông biết chuyện của Tần Mặc và Tô Song Song, hôm nay vừa thấy những đồ gia dụng kia, ông đã cảm thấy chuyện không đúng lắm, cho nên đích thân đến một chuyến.

Vào lúc này ông cung kính đứng bên cạnh, chờ đợi chỉ thị của Tần Mặc, thật ra thì trong lòng càng thêm lo lắng đến tâm tình của cậu chủ, chỉ sợ ảnh hưởng đến bệnh tình của cậu ấy.

Một lát sau Tần Mặc khôi phục lại dáng vẻ lạnh lẽo như trước, Bạch Tiêu thở dài, cũng cảm thấy Tô Song Song thật sự quá làm tổn thương đến tự ái của Tần Mặc.

Bạch Tiêu thấy thân thể Tần Mặc chuyển động, còn tưởng rằng cậu ấy định quay lại bệnh viện, anh cũng xoay người theo định quay lại bệnh viện cùng cậu ấy, nào ngờ Tần Mặc không trở lại bệnh viện, mà tiếp tục đi về trước.

“Đưa tôi đi nhà trọ.” Tần Mặc lạnh lùng dặn dò xong, rồi tiến vào ngồi trong xe quản gia đã mở cửa, quản gia gật đầu, vội vàng mở cửa tiến lên ngồi vào vị trí kế bên tài xế, ông liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, cho cậu ta một ánh mắt nhanh cùng đi.

Chỉ tiếc Bạch Tiêu quá kinh ngạc, không kịp phản ứng, chờ anh lấy lại tinh thần, xe đã nghênh ngang rời đi, anh nhanh chóng đuổi lên theo mấy bước, nhưng không đuổi kịp, tức giận giơ ngón tay giữa về phía xe Tần Mặc.

“Tần Mặc, cậ qua sông rút cầu! Đại gia cậ *!” Bạch Tiêu lăm bằm một câu, thở phào nhẹ nhõm, vốn tức giận không định đi cùng, cuối cùng vẫn không chống lại được hấp dẫn của tin bát quái này, vẫn sải bước chạy đi lái xe của mình, theo đuôi xe Tần Mặc đến nhà trọ của Tô Song Song.

(*) Đại gia cậ (你大爷): Dùng để phát tiết sự bất mãn của mình giữa bạn bè.

Tần Mặc đi tới nhà trọ của Tô Song Song, trong dạ dày đau quặn từng cơn, nhưng anh lại ngoảnh mặt làm ngơ, Tần Mặc xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn, thấy nhà trọ Tô Song Song đèn tắt, nhíu mày trong nháy mắt.

Bạch Tiêu đưa xe suốt đường tới, cho nên Tần Mặc tới, anh cũng chân sau đến, vừa xuống xe, nhìn thấy Tần Mặc, lại theo tầm mắt Tần Mặc nhìn lên.

Lúc trước anh đã bát quái điều tra nhà trọ của Tô Song Song và nhà trọ của Tần Mặc, vừa nhìn, thấy nhà trọ của Tô Song Song đèn tắt, tâm tình lập tức lạnh lẽo.

Bạch Tiêu run run rẩy rẩy nói một câu: “Không phải thật sự bị tôi nói trúng, nhị manh hóa đó chạy đi chứ!”

Tần Mặc nghe xong lời này, cúi đầu xuống, một tay đè dạ dày mình, cũng không thèm để ý đến Bạch Tiêu, đi thẳng lên lầu, Bạch Tiêu biết mình nói sai, vội vàng đưa tay che miệng, mặc dù sợ bị tức giận còn sót lại của Tần Mặc quét tới, nhưng vẫn không nhịn được đi theo.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Tự Mình Cho Em Uống

Editor: Puck

Tần Mặc đứng ngoài cửa nhà trọ, gõ cửa, trong phòng trừ tiếng mèo kêu bén nhọn ra, không có động tĩnh gì khác nữa.

Lúc này Bạch Tiêu cũng theo tới, vừa nghe thấy tiếng kêu của Tứ gia, vội vàng tới gần phía trước, anh còn chưa nói gì, Tần Mặc biến sắc, lấy chìa khóa trong túi quần ra nhanh chóng mở cửa.

Cửa vừa mở ra, khoảng không gian đen kịt, tiếng kêu của Tứ gia trong phòng càng thêm rõ ràng, bén nhọn chói tai, Bạch Tiêu không nhịn được run lên, khẽ nhíu mày ghét bỏ.

Lòng của Tần Mặc cũng bị nhéo chặt trong khoảng không gian đen kịt này, cảm giác lo lắng chưa bao giờ có xông lên đầu, để cho anh bắt đầu cảm thấy không yên.

Tần Mặc không cần nhìn cũng có thể tìm được công tắc đèn phòng khách, anh đưa tay đặt lên công tắc, nhưng hơi do dự, chỉ sợ khoảnh khắc khi bật đèn lên sẽ nhìn thấy cảnh tượng anh không thể thừa nhận.

Bạch Tiêu đứng sau lưng anh nửa bước, thật sự hơi không chịu nổi tiếng mèo kêu như vậy, vừa định mở miệng, Tần Mặc đột nhiên bật đèn lên, tia sáng chói mắt chiếu vào khiến mắt anh híp lại, Tần Mặc cũng không quan tâm mở to hai mắt, tìm kiếm trong phòng.

Tần Mặc nhìn một vòng, không nhìn thấy Tô Song Song, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều chính bản thân anh biết, khoảnh khắc khi bật đèn đó, anh sợ nhìn thấy Tô Song Song nằm trong góc phòng, không nhúc nhích đến cỡ nào.

Thật ra Bạch Tiêu cũng có cảm giác không tốt, chờ anh thích ứng được với ánh đèn trong phòng thì nhanh chóng xoay đầu, quét mắt nhìn toàn phòng trọ một lần, không nhìn thấy Tô Song Song, anh cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Chỉ có điều ngay sau đó anh lại cảm tức nhìn Tứ gia đang bị nhốt trong lồng, vừa nghe thấy nó còn ở đó kêu bén nhọn, Bạch Tiêu lập tức nhớ tới thời gian gần đây bị Như Hoa tra tấn, lập tức tức giận.

“Kêu la cái gì! Kêu nữa tao hằm mày!” Bạch Tiêu gầm nhẹ một tiếng, chỉ tiếc Tứ gia vốn không để ý đến anh, vẫn kêu từng tiếng bén nhọn như cũ.

Tầm mắt Tần Mặc rơi vào cháo vung vãi trên đất, vôi vàng đi tới, ngồi xổm xuống, vừa thấy cháo đã khô, tim vừa bình tĩnh lập tức lại không khống chế được mà đập loạn lên.

Lực chú ý của Bạch Tiêu cũng chuyển từ Tứ gia về phía Tần Mặc, hộp cơm giữ ấm và cháo trên đất bị Tần Mặc che lại, Bạch Tiêu không nhìn thấy, chỉ có điều cho dù Tần Mặc không lên tiếng, Bạch Tiêu cũng cảm thấy không khí không thích hợp lắm.

Đợi đến khi Tần Mặc đứng lên, anh nhanh chóng quét một vòng trên đất, nét mặt vốn đang ghét bỏ Tứ gia trong nháy mắt nặng nề.

“Bây giờ tôi lập tức đi kiểm tra theo dõi, xem ai tới!” Còn không đợi Tần Mặc mở miệng, Bạch Tiêu đã ăm ý nói một câu, thấy Tần Mặc gật đầu, không dấn dò chuyện gì khác, anh vôi vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu sắp đặt từ xa.

Tần Mặc hạ thấp mi mắt liếc nhìn cháo trứng muối thịt nạc đã sớm khô khốc, cuối cùng mở miệng, ba chữ lời ít ý nhiều, lại lộ ra cảm giác cắn răng nghiền lợi: “Tần Dật Hiên.”

Bạch Tiêu vừa nghe ba chữ này, bưng tỉnh hiểu ra, anh đưa tay vỗ đầu mình một cái, trực tiếp kêu đầu điện thoại bên kia chủ yếu điều tra Tần Dật Hiên.

Không đến mười phút sau, điện thoại của Bạch Tiêu vang lên, tầm mắt Tần Mặc xoay qua chỗ khác, trong đôi mắt đào hoa lạnh lẽo lộ ra mong đợi và lo âu vốn không hề thuộc về anh.

Bạch Tiêu cũng rất khẩn trương, về công hay tư anh đều không hy vọng Tô Song Song xảy ra chuyện gì. Về công, Tần Mặc điên lên, anh cũng đừng nghĩ có cuộc sống tốt đẹp, về tư, anh có ấn tượng rất tốt với Tô Song Song, cũng không thích cô xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều Bạch Tiêu vừa nghe đầu điện thoại bên kia báo lại, nhú mày lại trong nháy mắt, dáng vẻ nghi ngờ kinh ngạc, anh cúp điện thoại, nhìn về phía Tần Mặc, suy nghĩ một chút, khi nói ra khỏi miệng thật ra chính bản thân anh cũng cảm thấy rất không thể tin.

“Bọn họ báo cả ngày hôm nay Tần Dật Hiên đều ở công ty? Mà camera giám sát trong thang máy khu nhà này cũng chỉ nhìn thấy một mình nhị manh hóa, chỉ có điều, lúc đi ra không có...”

Bạch Tiêu đột nhiên nghĩ đến cái gì, cắn răng, hơi không cam lòng, suy đoán nói: “Chẳng lẽ Tần Dật Hiên đã sớm có tính toán thần không biết quỷ không hay mang nhị manh hóa đi?”

Nói đến đây, Bạch Tiêu càng thêm tự trách trong lòng, anh vẫn luôn phụ trách mảng an toàn, lần này thật sự khiến Tô Song Song biến mất rồi, anh khó chối tội này!

“Điều tra ghi chép xuất cảnh ngày hôm nay, kể cả máy bay tư nhân cũng không bỏ qua.” Tần Mặc cau mày, tầm mắt lại rơi vào cháo rơi vãi đầy trên mặt đất.

Lúc này lòng anh giống như cháo trên đất, rối tung rối mù, từ khi sinh ra đến nay trừ lúc cha mẹ qua đời ra anh chưa từng có khoảnh khắc nào hốt hoảng như thế.

Tần Mặc không biến sắc hít một hơi thật sâu, đè lo lắng trong lòng xuống, ít ra anh có thể khẳng định nếu người thật sự rơi vào tay Tần Dật Hiên, ít nhất cậu ta sẽ không làm tổn thương Tô Song Song.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Tần Mặc hơi híp lại, lộ ra vẻ sát khí, mặc dù Tần Dật Hiên sẽ không làm tổn thương đến thân thể Tô Song Song, nhưng ai biết được tên điên kia có làm tổn thương đến thần trí Tô Song Song không.

“Tập trung quan sát Tần Dật Hiên, đừng để cho cậu ta chạy đi.” Mặc dù Tần Mặc biết Bạch Tiêu đã sớm dặn dò người của họ, nhưng vẫn không yên lòng lại nói một câu, giống như có như vậy mới có thể khiến cho thần kinh căng thẳng của anh hơi thả lỏng một chút.

Lúc này Tần Dật Hiên đang ở trong căn hộ nhà mình, anh cầm một ly rượu đỏ ngồi dựa vào bên giường, cúi đầu quan sát die,n; lâu dưới, mắt dài mảnh nheo lại, khe khẽ môi, không che giấu được đặc ý nơi khóe mắt đuôi mày.

Anh quay đầu lại liếc nhìn Tô Song Song vẫn còn ngủ mê man trên giường, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, để cho anh có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở kéo dài của Tô Song Song. Từng tiếng từng tiếng, giống như tiếng nhạc hay nhất với Tần Dật Hiên, để cho cả người anh thả lỏng theo.

Một ly rượu đổ xuống bụng, khuôn mặt vô cùng tái nhợt của Tần Dật Hiên nhuộm lên chút đỏ ửng, anh tiện tay ném ly rượu đổ trong tay xuống đất, ly rượu đổ rớt trên thảm lông, không tiếng động rơi xuống đất.

Anh chậm rãi xoay người, tựa vào bệ cửa sổ, dưới ánh đèn mờ chiếu lên trong phòng nhìn chăm chú vào Tô Song Song đang nằm trên giường hô hấp đều đều.

Giờ phút này giống như quay lại khi còn bé, khi đó anh thường thừa dịp Tô Song Song ngủ thiếp đi, đi tới trong phòng cô len lén nhìn cô chăm chú.

Đột nhiên trong mắt Tần Dật Hiên lộ ra tham lam không hề dè nén, anh nhắm mắt lại, từ từ hít sâu một hơi, lúc mở ra dè nén đó đã hoàn toàn mất đi, lộ ra tham lam không hề che giấu chút nào.

Tần Dật Hiên chậm rãi đi về phía giường, đi tới bên giường, anh ngồi bên cạnh người Tô Song Song, đưa tay nhỏ gầy hơi trắng quá đáng nhẹ nhàng vén tóc dính đầy trên mặt Tô Song Song ra sau tai.

Hy vọng mong đợi xa vời này đã chôn giấu quá lâu trong lòng anh, lâu đến mức khiến cho anh cảm thấy dè nén, đợi đến một ngày anh thật sự có thể không hề e ngại mà chạm vào Tô Song Song thì chấp niệm đó đã thành điên cuồng.

Tần Dật Hiên đang lầm bầm lầu bầu giống như Tô Song Song đang ngủ say nói mê, lộ ra vẻ hả hê nhỏ giọng lầm bầm: “Song Song, đợi đến ngày mai, Tần Mặc sẽ phát hiện ‘em’ đã ra nước ngoài.”

Anh nói đến đây nhếch môi cười, trong nụ cười đều là hài lòng, tiếp tục nói: “Sau đó anh ta sẽ ra nước ngoài tìm em, đợi đến khi anh ta biết thật ra em đang ở bên cạnh anh, khi đó đã trễ rồi, khi đó em nhất định sẽ yêu anh đấy...”

Mặc dù Tô Song Song đang trong giấc mộng, cũng cảm thấy lo lắng, hô hấp của cô dần dồn dập, chân mày cũng hơi nhíu lại, Tần Dật Hiên nhìn mặc dù Tô Song Song còn đang ở trong giấc mộng cũng xa lánh mình, trong lòng lại khó chịu.

Anh đưa tay định chạm vào Tô Song Song lần nữa, nhưng bàn tay đưa ra được một nửa, lại thu lại, anh nghiêng người, đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng chạm vào trán Tô Song Song, lộ ra thành kính khó có thể diễn tả thành lời.

Khoảnh khắc khi Tần Dật Hiên đứng dậy, trong mắt lộ ra chấp niệm thật sâu, anh trịnh trọng gằn ra từng câu từng chữ: “Song Song, rất nhanh... Rất nhanh trong lòng trong mắt em chỉ biết một mình anh! Chỉ có một mình anh!”

Ngày hôm sau, Bạch Tiêu nhận được tin tức, một người có quan hệ với Tần Dật Hiên lặng lẽ mang theo một cô gái ngồi máy bay tư nhân đi nước Mỹ.

Tần Mặc nhận được tin tức này, vốn không hề đắn đo, ngồi lên luôn máy bay tư nhân đuổi theo, Bạch Tiêu đương nhiên không yên lòng để Tần Mặc bệnh còn chưa hết đi một mình, đi nước Mỹ cùng cậu ấy.

Buổi tối hôm đó, Tô Song Song dần tỉnh lại, khoảnh khắc khi tỉnh lại, nhìn căn phòng xa lạ, cô hơi mơ hồ, chống thân thể định ngồi dậy, lại phát hiện cả người không có sức lực.

Cô đưa tay day day huyết thái dương giật giật, lật người, cuối cùng vẫn chấp nhận nằm trên giường.

Tô Song Song nằm trên giường nỗ lực hồi tưởng lại chuyện lúc trước, lúc này mới nhớ tới, người cuối cùng cô gặp chính là Tần Dật Hiên, hơn nữa... Hình như Tần Dật Hiên đánh cô hôn mê.

Tô Song Song nghĩ như vậy, mắt đột nhiên trợn to, cô dùng hết toàn lực ngồi dậy, vừa ngồi dậy, cảm giác tay chân bủn rủn càng thêm rõ ràng, giờ phút này, Tô Song Song mới phát hiện ra được hơi khủng hoảng.

Cô hốt hoảng quay đầu nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện ra nơi này hình như là phòng ngủ của Tần Dật Hiên, hô hấp của Tô Song Song dần dần nặng nề.

Cô há miệng định kêu cứu, vừa mở miệng, lại phát hiện giọng khàn khàn hết sức khó chịu, cho dù cô dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể phát ra âm thanh rất nhỏ như mèo kêu.

Khi Tô Song Song hoang mang lo sợ, cửa phòng mở ra từ bên ngoài, cửa vừa mở ra, Tô Song Song đã nhìn thấy Tần Dật Hiên bưng khay đồ ăn.

Khoảnh khắc khi Tô Song Song nhìn thấy Tần Dật Hiên, thái độ đông lại trong nháy mắt, ngay sau đó vẻ mặt cô từ kinh ngạc chuyển thành đau đớn, cô nuốt nước miếng một cái, cảm giác cuống họng đã trợn ướn, khó khăn mở miệng hỏi: “Anh... Tại sao?”

Tần Dật Hiên vừa nghe giọng nói khàn khàn của Tô Song Song, hình như rất không hài lòng, nhíu mày, bước nhanh hơn, đi tới bên cạnh người Tô Song Song, anh giống như không nghe thấy câu hỏi của Tô Song Song, tự nhiên đặt chén cháo ly trà lên trên bàn.

Tần Dật Hiên cầm ly trà, tự thử nhiệt độ, thấy nhiệt độ vừa phải, lúc này mới đưa nó đến bên miệng Tô Song Song, đau lòng nói: “Em ngủ một ngày một đêm, uống chút trà ấm giọng đi.”

Tô Song Song nhìn lên khuôn mặt giả vờ ngây ngốc của Tần Dật Hiên trước mặt, trong nháy mắt cảm thấy anh càng thêm xa lạ, Tô Song Song vung tay lên định hất đổ ly trà bên cạnh khoe miệng, chỉ tiếc vừa nhấc tay lên, đã mềm nhũn, vốn không có hơi sức.

Tay của cô vừa đưa lên được một nửa, một tay khác của Tần Dật Hiên đã túm lấy tay cô, Tần Dật Hiên không hề bất mãn, trong mắt lộ ra cương chiêu giống trước kia, chỉ có điều cương chiêu này lại lộ ra cuồng nhiệt không hề che giấu được.

“Ngoan, uống nước, nếu không cổ họng của em không chịu nổi.” Tần Dật Hiên nói xong lại đưa ly qua, ly thủy tinh ấm áp chạm lên đôi môi khô khốc của Tô Song Song, Tô Song Song lập tức quay đầu đi tránh cái ly, vốn không chịu phối hợp với Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cũng không tức giận, cương chiêu thở dài, hình như coi phản kháng như vậy của Tô Song Song là đứa bé làm nũng tùy hứng, anh nhẹ nhàng lắc lắc cái ly trong tay, không nhanh không chậm nói: “Nếu em không ngoan ngoãn uống, anh sẽ tự mình cho em uống.”

Hai chữ tự mình, Tần Dật Hiên kéo dài, vẻ ám chỉ rất sâu, Tô Song Song phản ứng chậm hơn nữa, cũng cảm thấy không đúng lắm, cô đang do dự, mắt thấy Tần Dật Hiên uống một ngụm trà, đưa về phía miệng cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Anh Có Lỗi Gì

Tô Song Song nhìn thấy Tần Dật Hiên như vậy, đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó cơn tức giận vẫn đè nén ở đáy lòng trong nháy mắt liền bùng lên, cô dùng bàn tay lúc này không còn chút sức lực nào quăng một cái tát vào mặt của Tần Dật Hiên.

Mặc dù cái tát này của cô không có chút sức lực nào, nhưng thuận theo đà của bàn tay lên trên mặt, Tần Dật Hiên vẫn hơi khẽ nghiêng đầu đi một chút.

Dương như Tần Dật Hiên thật sự không ngờ rằng, dù gần đây quan hệ giữa anh và Tô Song Song đã khá thân mật, vậy mà Tô Song Song cũng vẫn ra tay đánh mình như vậy. Trong nháy mắt, đôi mắt dài nhỏ luôn hàm chứa nụ cười ấm áp kia lập tức trợn tròn, đồng tử co rút lại mạnh mẽ, những lời ngọt ngào vẫn luôn chực sẵn trong miệng bị nghẹn tắc, trôi ngược trở lại vào trong cuống họng, làm cho anh bị sặc đến mức bị ho khan kịch liệt một hồi.

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Dật Hiên ho khan, theo bản năng liền muốn nhìn xem anh như thế nào, nhưng một giây kế tiếp, cô sức nhớ tới quan hệ giữa hai người bọn họ bây giờ, liền cúi thấp đầu xuống, không buồn nhìn tới anh nữa. Một là cô không muốn nghĩ tới, hai là cô cũng không dám nghĩ nữa.

Ở trong lòng Tô Song Song, cô vẫn luôn coi anh người anh trai thân thiết, cũng cảm thấy Tần Dật Hiên vẫn coi cô như một người em gái thân thiết như thế.

Nhưng hôm nay đột nhiên giữa hai người lại trở thành bộ dáng như vậy. Theo như cô nghĩ, cô giống như một kẻ đại ngu ngốc tử vậy, ý nghĩ về mối quan hệ này làm cho cô hết sức đau lòng. Cô hoàn toàn không muốn đối mặt với Tần Dật Hiên nữa, theo bản năng cô chỉ muốn trốn tránh.

"Anh hãy để cho em đi thôi!" Tô Song Song khàn giọng cố gắng nói ra một câu, nhưng vẫn không hề nhìn lại Tần Dật Hiên một cái, giống như không nhìn thấy, không nghe qua, thì tất cả những sự việc này đều không phải là sự thật.

Tần Dật Hiên nghe thấy giọng nói của Tô Song Song tràn ngập lạnh lẽo, liền chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía cô. Trong cặp mắt dài nhỏ của anh lộ rõ sự cố chấp sâu sắc.

"Cái khác thì cũng có thể, nhưng mà chuyện này thì không được!" Tần Dật Hiên nói xong vươn tay ra kéo cánh tay của Tô Song Song, dùng sức nhắc một cái, khiến cho Tô Song Song chỉ có thể xoay người.

Cho dù Tô Song Song cúi đầu không nhìn anh, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy Tần Dật Hiên vẫn một mực giữ vẻ cố chấp như cũ.

Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy rất khó chịu. Tại sao rõ ràng hai người đều là người thân nhất của nhau, vậy mà giờ đây lại có thể biến thành bộ dáng như vậy được?

Cô cắn môi, cố gắng vùng vẫy một lần cuối cùng, chậm rãi nói ra một câu: "Anh à, chúng ta lại giống như trước đây có được hay không, anh không nên nói đùa với em như vậy! Cái trò đùa giỡn này thật sự không buồn cười chút nào hết..."

Tô Song Song nói đến chỗ này liền ngẩng đầu lên nhìn Tần Dật Hiên, trong đôi mắt cong cong kia chợt lóe lên ánh lệ, cô mím mím miệng lại, nhưng không sao nhịn nổi nữa liền bật khóc òa lên.

Nhìn Tô Song Song khóc Tần Dật Hiên không sao chịu nổi, cô vừa khóc lên, Tần Dật Hiên liền mềm lòng lại. Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, anh lại nhất định giữ vững ý tưởng của mình, lần này anh không thể mềm lòng với cô được nữa. Nếu như anh còn tiếp tục mềm lòng nữa, vậy thì chắc chắn anh đã đẩy Tô Song Song từ trong tay mình ra ngoài cho người khác mất rồi.

Tần Dật Hiên vươn tay ôm chặt Tô Song Song vào trong ngực mình, bàn tay gầy gò nhẹ vỗ vào sau lưng Tô Song Song, động tác dịu dàng này giống như khi bọn họ còn bé thơ.

Tất cả mọi uất ức ở trong lòng của Tô Song Song đều phát tiết ra ngoài, cô mệt mỏi lôi kéo tay áo của Tần Dật Hiên, vui vui vẻ vẻ khóc lóc một trận. Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song khóc cũng không nhiều lắm, anh thì cảm của mình ở trên đỉnh đầu của cô, nói từng câu từng chữ một, giọng điệu hết sức kiên định, tuyên bố: "Song Song, anh yêu em, cho nên anh sẽ không thể buông thả cho em đi được! Tại sao em lại cứ một mực nhất định không chịu thấu hiểu cho lòng của anh cơ chứ?"

Thân thể của Tô Song Song run lên, cô muốn đẩy Tần Dật Hiên ra, nhưng cả người cô không còn chút sức lực nào, không làm sao mà đẩy anh ra được. Cuối cùng Tô Song Song cũng không vùng vẫy nữa, cô hít mũi một cái, cũng nói lại một câu rất kiên định: "Anh trai, anh đừng làm cho em phải hận anh."

Tần Dật Hiên nghe xong lời này, hai mắt nhắm lại đầy khổ sở. Anh hít vào một hơi thật dài, lúc này mới buông hai cánh tay đang vòng quanh vai của Tô Song Song ra.

Hai bàn tay anh nắm lấy bả vai của Tô Song Song, cặp mắt nhỏ dài nhìn chăm chú thật sâu vào trong đôi mắt Tô Song Song, trong ánh mắt đó hiển lộ ra sự cố chấp không thể nghi ngờ, không một chút nào che giấu.

"Cho dù em có hận anh thế nào đi nữa, anh cũng vẫn như vậy, sẽ không bao giờ buông tay với em!" Kiểu suy nghĩ đầy cố chấp này của Tần Dật Hiên khiến Tô Song Song cảm thấy sợ hãi. Cô chau mày lại, nhìn Tần Dật Hiên ở phía đối diện.

Vẫn là hàng mi nét mày đầy vẻ dịu dàng như vậy, nhưng giờ đây, trong đôi mắt của Tần Dật Hiên đã tràn ngập sự cố chấp đến gần như điên cuồng, ánh mắt ấy của anh lại làm cho cô cảm thấy, anh chưa từng bao giờ xa lạ như lúc này. Cô há miệng, nghĩ muốn tiếp tục gọi một tiếng anh trai một lần nữa, hi vọng Tần Dật Hiên có thể tỉnh lại.

Nhưng chung quy cô chỉ có thể nhép nhép miệng, cuối cùng vẫn mệt mỏi ngậm miệng lại. Bởi vì cô biết, tất cả đều không thể trở lại như lúc ban đầu được nữa. Khi Tần Dật Hiên nói ra một tiếng anh yêu cô, nó giống như chiếc hộp Pandora đã được mở ra, không thể trở về như cũ được nữa rồi.

Tô Song Song rũ mắt xuống, không dám nhìn lại Tần Dật Hiên nữa. Bởi vì thật sự cô rất sợ anh sẽ bột phát làm ra một chuyện gì đó rất cực đoan, làm cho bọn họ trở thành kẻ thù của nhau.

"Ngoan nào, trước hết em ăn hết bát cháo này đã, mọi chuyện cứ để lại sau đã, chờ đến khi sức khỏe của em tốt lên đã, rồi sẽ nói lại chuyện này sau." Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn vào tô cháo đã sắp nguội lạnh, vỗ về Tô Song Song, đỡ cô ngồi tựa vào đầu giường, ngay sau đó anh bưng cháo lên, dự định xúc cháo cho Tô Song Song ăn.

Nhưng Tô Song Song vẫn một mực cúi đầu, không phản kháng, nhưng cũng không để ý tới Tần Dật Hiên, giống như cô hoàn toàn không nhìn thấy anh, coi như hoàn toàn không đếm xỉa tới anh, dù chỉ là chút ít.

"Song Song?" Tần Dật Hiên lại làm bộ tốt bụng, đỡ dành Tô Song Song tựa như khi hai người còn thơ bé vậy, âm thanh dịu dàng lộ rõ vẻ cưng chiều.

"Ngoan nào, đây là cháo trứng muối thịt nạc, loại cháo mà em thích ăn nhất đó, là chính anh đã tự mình nấu cho em ăn, em hãy nếm thử một chút xem sao. Nếu em không chịu ăn cái gì em sẽ bị tụt huyết áp đó, dạ dày của em cũng không chịu nổi..."

Tô Song Song vẫn như cũ, bộ dạng như không thêm để ý gì tới Tần Dật Hiên. Thế nhưng những lời nói có chút quen thuộc kia, không hiểu sao, cô nghe những lời nói đó lại thấy chúng như biến thành từng lưỡi dao sắc bén khoét vào trong da thịt của Tô Song Song, cô rùng rợn lúc này đã bắt đầu đỏ ửng lên rồi.

Chỉ là cố chấp của Tô Song Song giờ phút này, một khắc kia hoàn toàn do bị kích động mà bật ra, Cô biết cô không thể thỏa hiệp với sự dịu dàng ở bên trong của Tần Dật Hiên được, bởi vì cô không chịu nổi tình yêu của Tần Dật Hiên, mà bản thân cô cũng không có cách nào để đáp lại tình cảm đó của anh.

Nếu như đã không có cách nào để đáp lại, chi bằng cô sẽ không để cho anh có một tia hi vọng nào, dù chỉ là một chút xíu, để cho anh có thể nhìn rõ được thực tế. Nói không chừng bọn họ còn có thể khôi phục lại quan hệ như trước.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Anh Có Lỗi Gì (2)

Trong lòng Tô Song Song còn đang mê mải dệt một ước vọng như vậy, thì Tần Dật Hiên cũng không phải là không chìm vào trong trong giấc mộng quá khứ của chính mình. Anh dường như không nhìn thấy mâu thuẫn của Tô Song Song, nên cũng vẫn dụi dụi khuyên nhủ cô như cũ.

"Nếu như em vẫn không chịu ngoan ngoãn ăn cháo, anh sẽ đưa em đến bác sĩ để tiêm đó, anh biết rõ em ghét nhất là bị tiêm, ăn cháo nhanh đi" Tần Dật Hiên nói xong liền xúc một muỗng cháo đưa tới khóe miệng của Tô Song Song.

Tô Song Song ngửi thấy mùi vị của cháo trứng muối thịt nạc, trong nháy mắt, cô liền nhớ đến Tần Mặc, trong lòng Tô Song Song chợt cảm thấy chua xót hơn. Thật không dễ dàng gì cô và Tần Mặc mới có thể bắt đầu làm lại từ đầu một lần nữa, nhưng vì sao lại biến thành bộ dáng bây giờ đây?

Tô Song Song dứt khoát quay đầu đi, tránh khỏi cái muỗng đặt ở bên miệng. Hành động này của Tô Song Song khiến Tần Dật Hiên không kịp ứng phó, tay anh run lên một cái, tất cả cháo ở trong thìa đều bị vãi ra ở trên giường.

Tần Dật Hiên nhìn chăm chăm vào chỗ cháo ở trên giường, anh lấy một chiếc khăn giấy trong hộp giấy để ở bên cạnh, lau sạch chỗ cháo sền sệt ở trên chăn. Cặp mắt nhỏ dài, hơi híp lại một chút, anh lại múc một muỗng cháo khác, đặt lên khóe miệng của mình, nhìn Tô Song Song nói như muốn thông báo cho cô một lần cuối cùng.

"Nếu như em vẫn không chịu ăn, anh cũng không ngại dùng miệng của mình để bón cho em ăn đâu!" Tần Dật Hiên vừa nói xong thuận tiện liền định đưa thìa cháo vào trong miệng của mình. Tô Song Song vừa nghe thấy câu này, chợt quay đầu lại, đỏ mắt nhìn chăm chăm vào Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cười híp mắt nhìn Tô Song Song, trong cái nhìn mang theo sự cưng chiều, rốt cuộc anh đã làm cho Tô Song Song phải để ý tới mình rồi. Anh liền mang thìa cháo vừa đặt ở trên khóe miệng của mình đưa tới miệng của cô, vẻ mặt mang theo ý cười, nói: "Nhìn em kìa, nhất định là trong lòng em đang câu kinh lắm phải không?"

Tô Song Song cắn răng lại một cái, cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp nuốt thìa cháo vào bụng, mùi vị quen thuộc này lại làm cho cô cảm thấy xa lạ, cô nhai miếng cháo trong miệng mà cảm thấy tựa như mình đang nhai một miếng cỏ khô, sau đó nuốt vào trong bụng.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song nuốt hết miếng cháo, lại múc một muỗng khác, cẩn thận thổi thổi một lúc mới đưa tới khóe miệng của Tô Song Song. Tô Song Song giống như một người máy vậy, trừ việc há mồm ngậm miệng, nuốt cháo vào bụng, ngoài ra cũng không có phản ứng nào khác.

Tần Dật Hiên giống như hoàn toàn lọt vào bên trong thế giới mà mình đã từng phán đoán. Anh hoàn toàn không cảm thấy cảm xúc của Tô Song Song lúc này đang vô cùng mâu thuẫn. Anh một bên vừa dỗ dành Tô Song Song ăn cháo, một bên vừa lăm bằm lâu bầu hỏi Tô Song Song.

"Em ăn thế nào, có ngon không? Anh nấu xong cũng chưa nếm thử qua, cho nên cũng không biết là có giống như mùi vị hồi trước hay không."

Đối diện với vẻ trầm mặc của Tô Song Song, Tần Dật Hiên không thèm để ý gì hết, lúc này anh cứ tự động, tự biên tự diễn, ngồi ở một bên, nhắc

đến một số chuyện chẳng có gì là thú vị, những chuyện đã xảy ra với mình cách đây năm năm.

Mặc dù Tô Song Song không để lộ bất cứ biểu cảm gì để cho Tần Dật Hiên nhìn thấy, nhưng trong lòng cô lại thấy rất khó chịu. Khi ăn xong đến miếng cháo cuối cùng, Tô Song Song dứt khoát xoay người lại nằm xuống trên giường, quay lưng về phía Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn chén cháo đã hết sạch ở trong tay mình, hình như cũng cảm thấy rất hài lòng, anh tiện tay đặt chiếc chén không ở bên cạnh, trên chiếc tủ đầu giường, sau đó cứ ngồi an tĩnh ở bên cạnh Tô Song Song như vậy, chuyên chú nhìn vào má của cô một cách chăm chú.

Tần Dật Hiên đã tạm thời xử lý xong chuyện của công ty, cho nên mấy ngày này, anh tính toán ở lại bên cạnh để hầu hạ Tô Song Song ngày đêm không rời, anh hy vọng có thể làm cho Tô Song Song thấy cảm động.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tô Song Song cảm thấy phía ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã trở nên không còn chói mắt nữa, rốt cuộc cô liền mở hai mắt ra, mờ mịt nhìn về phía trước mặt.

"Anh à, anh hãy để cho em đi đi thôi, bây giờ anh để cho em đi, anh sẽ vẫn luôn là người anh trai mà em quý mến nhất... Đừng..."

Tô Song Song còn chưa nói hết câu, trong nháy mắt, Tần Dật Hiên liền tóm lấy cánh tay của cô, xoay cô lại. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tần Dật Hiên có vẻ rất kích động, anh chau mày, cuối cùng, anh cũng không có biện pháp nào để tiếp tục tự lừa mình dối người được nữa.

Anh nhìn chăm chú thật sâu vào trong mắt của Tô Song Song. Trong đôi mắt nhỏ dài tràn đầy khổ sở, một lát sau, anh mới gầm nhẹ lên một tiếng, khàn giọng nói: "Anh có lỗi gì đây? Anh có lỗi gì, khi mọi việc anh làm cũng chỉ là vì anh yêu em chứ? Anh có lỗi gì, khi anh chỉ có ước muốn làm sao em ở lại đây, ở lại bên cạnh anh!"

Lúc này Tô Song Song đã hơi khôi phục thể lực một chút, cô hất đôi bàn tay của Tần Dật Hiên đang lôi kéo tay của mình ra, đẩy mạnh anh một cái. Cô đẩy anh mạnh đến mức, khiến anh phải thối lui về phía sau một bước, mới đứng vững thân hình lại được.

Tô Song Song cũng ngồi dậy theo. Cô nhìn Tần Dật Hiên, gào thét lên thành tiếng, giống như đang phát tiết hết sự cáu giận của mình ra vậy: "Nhưng mà em không yêu anh, vậy thì em có lỗi gì cơ chứ! Tần Dật Hiên, từ trước tới nay, em vẫn luôn chỉ coi anh là một người anh trai mà thôi! Anh dựa vào cái gì mà cứ bắt ép em phải yêu anh chứ?"

Tô Song Song gào xong câu đó, nước mắt của cô cũng không sao nén nhịn được nữa, lại chảy ra, cô khóc thút thít. Vẻ mặt của Tần Dật Hiên lúc đầu đầy dữ tợn và khỗ sở, nhưng trong nháy mắt liền biến thành lo lắng, anh tiến lên một bước, định giúp Tô Song Song lau nước mắt trên mặt đi, nhưng bàn tay anh mới giơ lên được nửa chừng, lại thoáng cảm thấy không biết phải làm sao.

Tô Song Song giơ quả đấm lên, không ngừng đánh vào trước ngực của anh, càng mặc ý khóc ròn: "Anh là người thân duy nhất của em...Tại sao sau khi em được biết là em đã có thêm người thân của mình rồi, anh lại tàn nhẫn nói cho em biết, anh không muốn làm người thân của em nữa! Tại sao vậy? Tại sao vậy?"

"Song Song..." Tần Dật Hiên thở dài, vẻ mặt đau thương, anh dịu dàng giải thích, "Ngày trước vì em còn nhỏ tuổi, anh không muốn làm em bị sợ hãi, sau đó anh lại bị chia cách với em suốt năm năm, cho nên anh hoàn toàn không có cơ hội nào để nói cho em biết tình cảm của mình."

"Gặp lại nhau... Anh vẫn luôn một mực tìm kiếm cơ hội thích hợp để nói cho em biết tâm ý của anh, nhưng... không ngờ, cuối cùng giờ đây hai chúng ta lại biến thành cái bộ dáng thế này..."

Mặc dù biểu cảm trên mặt của Tần Dật Hiên tràn đầy đau thương, nhưng trong lòng anh lại đang tràn đầy hận ý. Anh hận không thể bắt cóc được Tô Song Song, hận không thể chặt Tần Mặc ra làm trăm mảnh. Nếu như không phải là Tần Mặc dính vào, sau một thời gian lâu dài anh kề cận ở bên cạnh Tô Song Song, nhất định Tô Song Song sẽ tiếp nhận anh.

"Anh à, em van cầu anh đó, anh hãy để cho em ra đi thôi, thật sự em... Thật sự là em không thể nào ép buộc trái tim mình phải yêu anh trai của em được..." Tô Song Song khổ sở nắm lấy ống tay áo của Tần Dật Hiên, ánh mắt đầy cầu khẩn.

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy thế, trong nháy mắt, những biểu cảm trên mặt anh cũng biến mất, không còn một chút nào. Anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, nhìn thật lâu, thật lâu, sau đó anh mở miệng nói với cô, vẻ đầy khổ sở: "Thật sự không thể sao?"

Tô Song Song cắn môi, đỏ mắt gật đầu một cái. Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song gật đầu, chợt nhắm mắt lại, anh vươn tay gạt đôi tay của Tô Song Song đang lôi kéo ống tay áo của mình ra, lui lại về phía sau một bước.

Tô Song Song còn tưởng rằng rốt cuộc Tần Dật Hiên cũng đã bỏ qua cho mình, vẻ mặt của cô nhìn anh tràn đầy mong đợi. Cô chờ anh để cho mình ra đi, nào ngờ đâu, Tần Dật Hiên vừa mở miệng, lại làm cho Tô Song Song giống như bị rơi vào trong hầm băng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Sống Tối Đa Hai Năm

"Song Song, bất kể em dùng biện pháp gì, trừ phi anh chết, nếu không anh sẽ không bao giờ để cho em rời khỏi anh đâu!"

Tần Dật Hiên nói xong câu đó, chợt tiến đến gần Tô Song Song, trong cặp mắt dài nhỏ kia, trào lên sự cố chấp điên cuồng không một chút che giấu. Anh nhìn Tô Song Song lúc này theo bản năng đang trốn tránh về phía sau.

Đột nhiên Tần Dật Hiên rút ra con dao gọt trái cây để ở bên cạnh ra, kề vào trên động mạch trên cổ tay của chính tay mình., Trong nháy mắt, lưỡi dao sắc bén đã cửa mạnh vào da thịt, để lại một đường máu tươi.

Tô Song Song cũng không kịp phòng bị, trong nháy mắt nhìn thấy anh như vậy cô trở nên hoảng sợ. Theo bản năng cô nhào qua muốn giành lại con dao ở trong tay Tần Dật Hiên. Nhưng Tần Dật Hiên lại nhanh hơn một bước, anh nhìn ra hành động Tô Song Song, đột nhiên lui lại về phía sau một bước.

Thể lực của Tô Song Song còn chưa được khôi phục hoàn toàn, cô bị ngã bổ nhào về phía trước, thân thể mất hết sức lực, trực tiếp nằm lỳ ở trên giường. Cô hơi ngửa đầu lên, vừa vặn nhìn thấy cổ tay của Tần Dật Hiên.

Dòng máu đỏ tươi từ vết thương dần dần lan rộng ra, màu đỏ làm cô có chút chói mắt. Dòng máu chậm rãi theo cổ tay vô cùng trắng nõn của anh chảy ra ngoài, rơi xuống trên mặt thảm trắng như tuyết, đâm hai mắt của Tô Song Song đang mở trừng trừng.

"Anh, anh làm sao vậy?" Tô Song Song kêu lên một tiếng. Bởi vì nhìn thấy Tần Dật Hiên lấy sinh mạng của mình ra làm trò đùa, trong nháy mắt Tô Song Song liền nổi giận, trong giọng nói của cô cũng lộ ra sự tức giận không thể nào che giấu được.

"Song Song, nếu như không có em, suốt năm năm qua anh tuyệt đối cũng không thể nào kiên trì được. Giờ đây, thật vất vả anh mới được nhìn thấy em, mà em cũng đã ở đây, đã ở bên cạnh anh rồi, nhưng lúc này em lại muốn rời khỏi anh. Đã vậy thì anh còn có lý do gì để tiếp tục sống cuộc sống của mình nữa đây!"

Trong mắt Tần Dật Hiên lộ ra sự đau thương không sao tan đi được, anh vừa mở miệng nói, trong giọng nói ấy thoáng một chút run rẩy, tựa như anh đang cố gắng âm thầm chịu đựng một sự đau đớn gì đó rất lớn lao.

Không biết là do Tần Dật Hiên đã quá kích động hay là do anh vẫn còn quá đau lòng, lúc nói chuyện tay của anh vẫn luôn run rẩy.

Lưỡi dao đang kề ở trên động mạch nơi cổ tay của Tần Dật Hiên lúc này cũng bắt đầu run lên theo. Ở trên cườm tay mảnh khảnh tuyết trắng kia, máu đã chảy kéo dài thành một vài đường máu màu đỏ tươi, Tô Song Song nhìn thấy cảnh như vậy mà cảm thấy ghê người.

"Anh! Đủ rồi đấy, rốt cuộc bây giờ anh muốn làm gì nữa đây?" Là người luôn luôn có lòng thiện lương, giờ đây Tô Song Song cũng đã không sao chịu nổi được nữa rồi, cô hét rầm lên, trong ngữ điệu cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Giờ khắc này, màu máu đỏ tươi kia giống như đã nhuộm đỏ cả hai mắt của cô, mà mùi máu tanh tanh ngai ngái kia cũng theo hơi thở mà tràn ngập vào khắp cả lỗ mũi cô, càng làm cho cô thấy khó chịu hơn, cô không sao nhịn được liền nôn ra một trận.

"Song Song, em đừng rời khỏi anh có được không? Nếu không, anh thật sự không biết phải dựa vào lý do nào để tiếp tục sống thêm nữa!" Tần Dật Hiên nói đến chỗ này, nước mắt của anh cũng không sao khống chế được nữa, những giọt lệ lăn dài chảy theo gương mặt gầy gò của anh trượt xuống dưới.

Tô Song Song không muốn để cho Tần Dật Hiên ngày càng thêm lún sâu hơn, không muốn cho anh bất cứ một tia hy vọng nào vào tình cảm của cô. Nhưng cô lại không thể mở miệng nói, cô nhìn thấy trên cổ tay Tần Dật Hiên, máu càng ngày càng chảy ra nhiều hơn.

Vốn dĩ cô không phải là một người có lòng dạ ác độc, nhất là khi đối diện với người thân duy nhất của mình ở trên thế giới này, cô lại càng thấy không nỡ nhẫn tâm.

"Anh, trước hết anh hãy bỏ dao xuống đi đã, chuyện này chúng ta sẽ cùng thảo luận lại với nhau sau có được hay không?" Tô Song Song muốn ổn định lại tinh thần cho Tần Dật Hiên trước đã, đợi đến lúc anh không còn bị nguy hiểm đến tính mạng nữa, khi anh tỉnh táo lại, cô sẽ thảo luận một chút với anh về chuyện này thật kỹ càng một lần nữa.

Tần Dật Hiên vốn dĩ cũng không kỳ vọng Tô Song Song có thể đồng ý với anh ngay lập tức, nhìn thấy thái độ của cô trở nên hòa hoãn hơn, lúc này anh mới chậm rãi chịu buông lưỡi dao đang kề vào cổ tay của chính mình xuống dưới.

Khi lưỡi dao rơi xuống trên tấm thảm lông không một tiếng động, cả người của Tô Song Song giống như đã bị mất hết sức lực, trong nháy mắt cô nằm xoài ra ở trên giường.

Tô Song Song lật người, ngửa đầu ra sau nhìn Tần Dật Hiên vẫn đang đứng bất động ở nguyên chỗ đó, với bộ mặt đầy đau thương.

"Anh..." Tô Song Song vừa mở miệng, trong giọng nói của cô cũng mang theo tiếng khóc nức nở, thoáng cái, tròng mắt cô lại trở nên mơ hồ một mảnh.

Ở trong ấn tượng của Tô Song Song, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì, trên mặt của Tần Dật Hiên đều luôn có nụ cười mang vẻ cứng chiều cô không thôi, nhưng hôm nay, trên gương mặt của Tần Dật Hiên đã biến thành dạng gì đây?

Trên gương mặt gầy gò hiện rõ vẻ đau thương mà anh không nên có. Một Tần Dật Hiên như vậy làm cho cô vừa thấy xa lạ lại vừa cực kỳ thấy đau lòng.

"Song Song, nếu như có thể, anh cũng không muốn ép buộc em đâu, nhưng mà anh lại không thể làm được... Anh không thể làm được..."

Tần Dật Hiên nói đến chỗ này chân mày anh liền nhíu lại thật chặt, dường như vừa mới nhớ ra một điều gì đó vô cùng đau đớn mà anh không có cách nào thừa nhận được.

Anh chợt hít sâu một hơi mới khôi phục lại được cảm xúc đang bị kích động của mình, khổ sở nói: "Anh không thể chịu được nếu như phải nhìn thấy cảnh em xuất giá, nếu như vậy chắc anh sẽ bị phát điên lên, sẽ chết..."

Tô Song Song nhận thấy cảm xúc của Tần Dật Hiên lại sắp bắt đầu trở nên kích động, vội vàng xoay chuyển thân thể của mình sang một bên, chống tay cố gắng nhắc thân thể của mình lên, ngồi dậy.

"Anh, bây giờ trước hết chúng ta phải đi bệnh viện, để cho bác sĩ băng bó vết thương lại cho anh trước đã, có được hay không, em sẽ không rời khỏi anh nữa, thật đấy!"

Tô Song Song nói với Tần Dật Hiên, trong giọng nói mang theo một chút mùi vị dỗ dành. Cô nói xong đưa tay phải ra về hướng Tần Dật Hiên, ý bảo

anh tới gần cô.

Tần Dật Hiên thở hỗn hển kịch liệt, phải mất một lát anh mới bình phục lại được cảm xúc, anh lườm lự một chút, sau đó mới chậm rãi bước đi về hướng Tô Song Song.

Một khắc kia, đợi đến lúc Tần Dật Hiên đặt cánh tay mà nơi cổ tay của anh vẫn đang chảy máu đầm đìa, vào trong bàn tay của Tô Song Song, lúc này Tô Song Song mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chỉ là cô còn chưa kịp lấy lại hơi, hai chân của Tần Dật Hiên chợt mềm nhũn, ngay sau đó anh liền dứt khoát đổ nhào người ra phía trước, té ngã vào trong ngực của Tô Song Song.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thấy Tần Dật Hiên bị té xỉu như vậy. Trong nháy mắt, cô trở nên bối rối, cô quơ quơ tay trước mặt Tần Dật Hiên, nhưng Tần Dật Hiên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tô Song Song muốn đỡ Tần Dật Hiên dậy, cho dù cô không thể nào đỡ anh dậy nổi. Cô cũng có thể gọi người ở bên ngoài đến cứu anh, nhưng chết nổi Tần Dật Hiên lại vừa khéo ngã nhào vào trong ngực của cô.

Thể lực của Tô Song Song bây giờ cũng hoàn toàn không có cách nào để di chuyển một người đàn ông trưởng thành. Cô ngọ nguậy hồi lâu mà cũng không thể nào dời thân thể của Tần Dật Hiên đang đè ở trong ngực cô ra nơi khác.

Cô chỉ có thể nhanh chóng kêu thật to lên: "Người đâu! Có ai không!" Kêu một hồi lâu mà vẫn không thấy có người nào vào, trong giọng nói của Tô Song Song đã thấp thoáng có tiếng nước nở.

Phải đến một lát sau, đột nhiên Tô Song Song mới nhớ ra chiếc điện thoại di động, cô vội vàng vươn tay ra, lục lọi một hồi ở trên người Tần Dật

Hiên, nhưng sau khi mò khắp tất cả mọi thứ trong túi quần của Tần Dật Hiên cũng chỉ mò mẫm sờ thấy tờ giấy, cô lấy tờ giấy đó ra.

Đang lúc cô nghĩ ngợi tìm biện pháp khác thì đột nhiên ánh mắt của cô quét qua mấy chữ ghi trên trang giấy kia, đó là Giấy chẩn đoán bệnh.

Vốn dĩ Tô Song Song hoàn toàn không có ý định quan tâm gì đến vật này, nhưng trong tờ giấy xét nghiệm chẩn đoán bệnh kia lại ghi tên tuổi của Tần Dật Hiên hết sức rõ ràng.

Tô Song Song chợt thấy sợ hãi, đột nhiên Tần Dật Hiên té xỉu thế này liệu có phải là bởi vì anh ngã bệnh hay không? Cô vội vàng cầm tờ giấy xét nghiệm chẩn đoán bệnh kia lên, liếc mắt nhìn qua. Vừa mới nhìn những dòng chữ này, cô liền giật mình kinh sợ, trong nháy mắt trên mặt cô trở nên tái nhợt.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Sống Tối Đa Hai Năm (2)

Tô Song Song cứ nhìn đi nhìn lại mãi, nhưng cũng không sao hiểu được các loại chỉ tiêu ký hiệu trong tờ giấy xét nghiệm chẩn đoán bệnh kia, nhưng chỉ cần đọc đến hai chữ cuối cùng trong tờ giấy đó, cô liền cảm thấy tựa như có sấm sét nổ giữa trời quang, đánh trúng đầu của cô.

"Ung thư xương!"

Trong nháy mắt, bàn tay của Tô Song Song đang cầm giấy kia liền trở nên run rẩy. Cô sửng sốt một lát, sau đó đột nhiên giống như chột sức nhớ ra điều gì đó liền vươn tay ra, lay lay một hồi Tần Dật Hiên lúc này vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh như cũ.

"Anh à... Anh, anh đừng làm em sợ đó không phải là sự thật đúng không, anh...Anh hãy mau tỉnh lại đi nào!" Tô Song Song càng nói càng thấy sợ hãi, cuối cùng cả người cô cũng run rẩy kịch liệt.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo một giọng nói lễ phép trầm thấp vang lên: "Thiếu gia, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Tô Song Song nghe thấy ngoài cửa có người gọi, cô liền kích động lớn tiếng la lên, vừa mở miệng, giọng nói của cô cũng trở nên biến đổi: "Cứu mạng! Cứu mạng với!"

Người ở ngoài cửa vừa nghe thấy tiếng kêu của Tô Song Song, trong nháy mắt cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, lập tức mở cửa đi vào. Cửa vừa mới mở ra, lập tức quản gia đã nhìn thấy Tần Dật Hiên té ngã ở trong ngực Tô Song Song, khắp trên cổ tay anh lúc này toàn là máu tươi.

Ông ta chỉ ngăn người một chút, sau đó bước nhanh tới đỡ Tần Dật Hiên dậy.

Tô Song Song nhận ra người kia là quản gia vẫn thường xuyên ở bên cạnh Tần Dật Hiên. *die,n;da.nlze.qu;ydo/nn*, Thấy ông ta muốn đưa Tần Dật Hiên đi, cô lập tức vươn tay kéo ống tay áo của ông ta một cái.

"Ông hãy gọi người đưa tôi đi cùng với anh ấy!" Tô Song Song do dự một lát, sau đó tiếng nói của cô trở nên lạc giọng, run rẩy vì quá căng thẳng, nói xong câu nói đó, cô ngẩng đầu lên, cặp mắt đỏ hoe nhìn quản gia. Người quản gia gật đầu một cái lúc này mới đỡ Tần Dật Hiên rời đi.

Hóa ra là trong nhà của Tần Dật Hiên có phòng khám bệnh riêng, khi Tô Song Song được người dìu đỡ đi xuống dưới, đã thấy bác sĩ riêng băng bó vết thương cho Tần Dật Hiên rất kỹ lưỡng rồi mới rời đi.

Tô Song Song ngồi ở trên ghế bên cạnh giường bệnh. Cô nhìn Tần Dật Hiên nằm ở trên giường bệnh, vẻ mặt nghiêm nghị của anh lúc này đã tái nhợt, không hề có chút sức sống nào, trong mũi cô thấy cay xè, chỉ muốn khóc.

Lúc này quản gia đi vào, bưng một ly sữa nóng đặt ở trên tủ đầu giường bên cạnh Tô Song Song.

Hình như ông ta có vẻ không được ưa thích Tô Song Song lắm thì phải, nên chỉ nói với cô vẻ rất máy móc: "Tiểu thư, thiếu gia đã quy định, lúc này ngài phải uống một ly sữa nóng, để sức khỏe của ngài có thể hồi phục lại được tốt hơn..."

Quản gia còn chưa nói hết câu, Tô Song Song liền một phát túm ngay lấy ống tay áo của ông ta, vẻ mặt cầu khẩn nhìn ông ta, hỏi: "Này ông, có đúng là anh trai của tôi đã bị mắc căn bệnh đó hay không!"

Quản gia nghe Tô Song Song hỏi mình một câu như thế, rõ ràng sững sờ cả người. Một phần ông ta không ngờ rằng cô lại biết chuyện này, nhưng là người có đạo đức nghề nghiệp tốt đẹp, nên về mặt tề liệt kia được ông ta khôi phục trở lại như bình thường rất nhanh.

"Tiểu thư, làm sao ngài lại biết được chuyện này?" Quản gia do dự một chút rồi hỏi lại cô.

Mặc dù quản gia không trực tiếp khẳng định Tần Dật Hiên bị bệnh, nhưng qua những câu trả lời biến tướng của sự thừa nhận kia, Tô Song Song bỗng cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng. Nếu như lúc trước cô còn có thể lừa mình dối người, tự nói với mình đây chỉ là sự trùng hợp, do cô đã nhìn lầm rồi, nhưng giờ khắc này, qua những lời thừa nhận biến tướng kia của quản gia, tất cả sự lừa mình dối người của cô cũng đã bị đánh nát.

"Cái gì... Chuyện này xảy ra từ khi nào vậy? Có nghiêm trọng hay không?" Tô Song Song buông rú hàng mi xuống, mặt mày phờ phạc rã rượi, nhưng cô vẫn cố kiềm chế bản thân như cũ, trong lòng không khỏi ôm ấp một chút hi vọng, hỏi lại quản gia.

Lần này quản gia cũng không hề trực tiếp trả lời ngay cho Tô Song Song, mà ông ta cúi đầu suy tư một chút. Tô Song Song thấy quản gia thật lâu không mở miệng, cô lại tưởng rằng Tần Dật Hiên sẽ có cơ hội xoay chuyển được, vội vàng ngược đầu nhìn quản gia, gương mặt tràn đầy mong đợi.

Đột nhiên quản gia liền "phịch" một tiếng, quỳ gối trước mặt Tô Song Song. Tô Song Song bị sợ hãi đến mức cũng không biết phải nói với quản gia thêm điều gì nữa rồi.

Đợi đến lúc cô phản ứng kịp, định đưa tay ra đỡ ông ta dậy, thì quản gia lại chột lên tiếng: "Tiểu thư, thiếu gia bị bệnh này... cũng đã không có cách

nào nữa rồi... Bác sĩ cũng đã nói, nếu ổn định, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được hai năm nữa."

"!" Tô Song Song vừa nghe thấy cụm từ “hai năm” kia, cánh tay vừa đưa ra liền lơ lửng ở giữa không trung, hoàn toàn quên cả cử động, cả người cô hình như cũng đã bị cứng lại.

"Tôi vẫn coi thiếu gia như con trai của mình, mà chăm sóc cho thiếu gia trong năm năm. Suốt năm năm qua, cả ngày lẫn đêm thiếu gia đều tưởng nhớ đến tiểu thư ngài. Vì vậy tiểu thư à, tôi vô cùng hi vọng, cầu xin ngài coi như vì để cho thiếu gia được an tâm, trong hai năm còn lại này, tiểu thư hãy ở lại nơi đây tiểu thư hãy ở bên cạnh thiếu gia có được không?"

Tô Song Song vẫn còn đang chìm trong sự kinh sợ, cũng chưa hồi phục lại được tinh thần. Trong đầu cô vẫn đang quanh quẩn câu nói “nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được hai năm nữa... Nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được hai năm..."

Quản gia nói đến chỗ này, đột nhiên tựa như vừa sức nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: "Tiểu thư, nếu như ngài vẫn còn chưa tin, ngài hãy đi đến gian phòng của thiếu gia xem một chút, khi tiến vào ngài thì ngài sẽ biết ngay!"

Rốt cuộc Tô Song Song đã lấy lại được tinh thần, cô cúi đầu nhìn quản gia, hình như mọi ý nghĩ trong đầu cô cũng không hề chuyển động, phải một lát sau cô mới phản ứng được, nhận ra quản gia vẫn còn đang quỳ ở chỗ đó.

Cô vội vàng đưa tay ra đỡ quản gia đứng dậy. Quản gia đứng lên liền có ý bảo Tô Song Song hãy đi đến phòng của Tần Dật Hiên xem xét một chút.

Tô Song Song mờ mịt quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tần Dật Hiên vẫn đang nằm đó, sắc mặt trắng nhợt, như không còn chút máu nào, hỏi lại một câu: "Chẳng phải tôi vừa mới ở trong gian phòng của anh tôi đó sao?"

Thật ra thì bây giờ Tô Song Song vẫn còn chưa thực sự hồi tỉnh lại từ trong thực tế tàn khốc kia, đầu óc cô vẫn trống rỗng như cũ, chỉ theo bản năng mà hỏi lại tiếp theo ý câu nói vừa rồi của quản gia mà thôi.

Quản gia lắc đầu một cái, cố chấp muốn bảo Tô Song Song đi xem xét một chút. Tô Song Song đứng lên, tựa như có chút trốn tránh, cô không dám tiếp tục nhìn Tần Dật Hiên đang nằm kia, sắc mặt của anh vẫn một màu tái nhợt, cô giống như một pho tượng gỗ, đi theo quản gia lên lầu hai.

Khi cánh cửa phòng vừa bị đẩy ra, trong một nháy mắt, cô cũng không kịp nhìn ra có chuyện gì đó không đúng, ánh mắt của cô chỉ khẽ đảo quanh một vòng. Đến khi cô nhìn thấy ở phía đối diện với mình là một tấm ảnh chụp cỡ lớn, cả người Tô Song Song liền ngậy ra vì sợ hãi.

Ngay sau đó, một nỗi đau đớn to lớn trong nháy mắt liền lan ra khắp toàn thân của Tô Song Song, một khắc sau, Tô Song Song liền ngồi thụp luôn xuống dưới, đôi tay vòng quanh đầu gối của mình. Cô khổ sở co cơ thể của mình lại thành một khối nho nhỏ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Tôi Không Muốn Gặp Lại Anh Nữa

Quản gia đứng ở bên cạnh Tô Song Song, bộ mặt lúc trước còn mang vẻ khổ sở là thế, vậy mà giờ phút này nét mặt của ông ta lại không lộ chút biểu cảm nào, tựa như vẻ mặt co quắp trước đó mà ông ta đã thể hiện rất cuộc cũng chỉ là làm trò mà thôi.

Tô Song Song ngồi ôm đầu gối một lúc lâu sau, người mới từ từ trở lại như bình thường. Cô chậm rãi đứng lên, trong người cô giờ đây cảm thấy còn mệt mỏi hơn cả lúc này.

Cô cắn răng lại một cái nhìn quản gia, vẻ mặt tràn đầy mong đợi, nhấn mạnh từng chữ hỏi lại thật rõ ràng: "Thực sự chỉ còn có hai năm nữa thôi sao? Thật sự không còn biện pháp nào khác hay sao?"

Quản gia gật đầu một cái, Tô Song Song nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó lại mở mắt ra, mặc dù trong ánh mắt vẫn tràn ngập đau thương như cũ, nhưng lại toát ra vẻ kiên định.

"Tôi đi chăm sóc anh của tôi đây!" Tô Song Song nói xong, xoay người xuống lầu dưới, đi tới phòng y tế.

Tô Song Song đẩy vào cánh cửa phòng y tế một cái, cửa vừa mở ra, cô đã nhìn thấy Tần Dật Hiên đang ngồi ở trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch nhìn lại cô.

Hai người nhìn nhau một lúc, Tần Dật Hiên lập tức quay đầu đi, cho đến lúc Tô Song Song đi vào ngồi xuống ở bên cạnh mình,

dien+dan+le+quy+don+com anh mới mở miệng hỏi: "Em đã biết chuyện rồi phải không?"

Tô Song Song cảm thấy thực tế hiện tại quá mức nặng nề nên cũng không muốn nói ra miệng, chỉ gật đầu một cái. Gật đầu xong cô mới ý thức được rằng Tần Dật Hiên không nhìn thấy được, nên từ lỗ mũi mới hừ lên một tiếng: "Ừm."

"Anh cũng hiểu rõ những điều mà anh nói ra lúc này có thể là rất hèn hạ, nhưng Song Song à..." Tần Dật Hiên nói đến đây lại quay đầu trở lại nhìn Tô Song Song, trong mắt mang theo nỗi đau thương lẫn cầu xin không sao xóa đi được.

Tô Song Song nghe thấy Tần Dật Hiên như đang lời gì đó muốn nói với mình, cô liền ngẩng đầu nhìn anh. Nhưng không biết vì sao, Tô Song Song có cảm giác, sau khi Tần Dật Hiên nói ra rồi, những lời nói đó sẽ làm cô hết sức khó xử.

"Nhưng Song Song à, anh vẫn van xin em như trước đây, em có thể ở lại bên cạnh anh, làm bạn với anh trong những ngày còn lại của cuộc đời anh được không?... Cũng chỉ còn lại chẳng mấy ngày nữa đâu..."

Trong trí nhớ của Tô Song Song, Tần Dật Hiên chưa từng bao giờ có thái độ hèn mọn như thế này. Cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng yêu cầu cô làm bất cứ việc gì, vẫn chỉ luôn yên lặng đối xử với cô hết sức chu đáo.

Cái yêu cầu này của anh cũng không có gì là quá đáng, nhưng sau khi Tần Dật Hiên đã phá vỡ cánh cửa tình thân cuối cùng ngăn cách giữa hai người kia, quan hệ giữa hai anh em bọn họ lúc này đã thực sự trở nên rất lúng túng sau, lại nói đến chuyện sau này còn phải ở bên cạnh anh để giúp đỡ nữa, Tô Song Song cảm thấy thật sự đây là một chuyện rất khó làm.

"Anh à..."

"Song Song, cả đời anh cũng chỉ van xin em một chuyện như vậy mà thôi. Anh sẽ không để cho em cảm thấy bị khổ sở trong chuyện này, em chỉ cần sống một mình ở bên cạnh anh, chỉ đơn giản là làm người bạn với anh mà thôi, chỉ cần được như vậy là anh đã cảm thấy mãn nguyện rồi, em có thể đồng ý hay không?"

Tần Dật Hiên ngược đầu lên nhìn Tô Song Song, trong cặp mắt dài hẹp đó sự đau thương dường như đang trào lên mãnh liệt như con sóng thủy triều mạnh mẽ, ào tới bên Tô Song Song, tiêu diệt cô trong nháy mắt.

Cô há miệng, nhưng lại không làm thế nào để thoát ra khỏi miệng lời cự tuyệt đối với Tần Dật Hiên.

Đang trong giờ phút hai người bọn họ giằng co với nhau, đột nhiên từ ngoài cửa có một tiếng động vang lên thật lớn. Ngay sau đó một tiếng gọi quen thuộc vang lên truyền vào trong lỗ tai của Tô Song Song.

"Song Song!"

Tần Mặc! Trong lòng của Tô Song Song chợt thấy cả kinh, theo bản năng cô xoay người định đi ra mở cửa xem xét một chút. Đúng lúc cô xoay người, một khắc kia, Tần Dật Hiên lại vươn tay ra giữ cánh tay cô lại.

"Song Song!" Tần Dật Hiên cũng khẽ cất giọng, lên tiếng gọi tên cô. Tô Song Song quay đầu lại nhìn Tần Dật Hiên, trong mắt lộ rõ sự giãy giụa.

Đang trong giờ phút cô còn do dự giờ khắc như vậy, tiếng ồn ào náo động ở ngoài cửa càng lúc càng lớn, ngay sau đó cánh cửa phòng y tế chợt bị đá văng ra, Tô Song Song nhanh chóng quay đầu nhìn lại, lập tức cô nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc của Tần Mặc.

Vẻ mặt của Tần Mặc vẫn lạnh băng như cũ, nhưng khi nhìn thấy Tô Song Song, chỉ trong nháy mắt, đôi mắt hoa đào vốn luôn lạnh lẽo liền thoáng vụt sáng bừng lên rất rõ ràng.

Anh nhanh chóng bước nhanh về phía trước một bước, nhưng khi nhìn thấy cánh tay của Tần Dật Hiên đang lôi kéo tay của Tô Song Song thì cặp mắt lạnh lẽo đào hoa kia trong nháy mắt liền toát ra sát khí nồng đậm.

Tần Dật Hiên đang lôi kéo Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc nhìn sang, anh liền nhếch môi lên cười khẩy một cái. Trong nụ cười lộ rõ vẻ khiêu khích, chỉ có điều, nụ cười này chỉ thoáng lóe lên sau đó vụt tắt luôn. Tần Dật Hiên lập tức khôi phục lại bộ dạng có vẻ ốm đau bệnh tật như cũ.

Lúc này Tần Mặc đã đi tới trước mặt Tô Song Song. Anh duỗi bàn tay ra, nắm lấy cái tay khác của Tô Song Song, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Tần Dật Hiên, lạnh lùng nói như ra lệnh: "Buông tay ra!"

Tô Song Song chăm chú nhìn thật sâu vào Tần Mặc ở trước mặt mình. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi bị giam giữ ở nơi này, người cô luôn nhớ nhung nhất chính là Tần Mặc.

Giờ khắc này, Tô Song Song coi như đã hoàn toàn hiểu thấu rõ ràng trái tim của mình rồi. Cô đang định mở miệng gọi Tần Mặc thì ngay lúc đó, Tần Dật Hiên vốn dĩ vẫn đang trầm mặc lại đột nhiên lên tiếng.

"Song Song... Khụ khụ..." Tần Dật Hiên vừa mới mở miệng liền ho kịch liệt một hồi. Anh ho khan dữ dội, cái tay đang lôi kéo tay của Tô Song Song cũng run rẩy theo.

Cánh tay Tần Dật Hiên dùng để lôi kéo tay của Tô Song Song chính là cái tay mà cổ tay đã bị anh cắt rách ra. Bởi vì bị co kéo kịch liệt như vậy, nên nơi cổ tay vốn đã được băng kỹ càng trong nháy mắt máu lại bị chảy ra.

Khứu giác của Tô Song Song hết sức nhạy cảm, trong nháy mắt cô liền ngửi thấy mùi vị tanh tanh, ngai ngái nhàn nhạt loang trong không khí.

Cô vội vàng quay đầu lại nhìn, quả thật liền nhìn thấy trên lớp băng lụa trắng tinh quấn nơi cổ tay của Tần Dật Hiên máu đã thấm ra đỏ tươi một khoảng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Tôi Không Muốn Gặp Lại Anh Nữa (2)

Nhất thời Tô Song Song liền cảm thấy luống cuống. Cô không biết bệnh ung thư xương là thế nào, nhưng cô xem trên phim truyền hình cũng có thể hiểu được đây là căn bệnh rất nguy hiểm. Cô cũng không biết việc tay anh vẫn bị chảy máu thế kia có ảnh hưởng gì đến bệnh tình của Tần Dật Hiên hay không.

Cô hốt hoảng, hỉ muốn kiểm tra lại vết thương trên cổ tay của Tần Dật Hiên một chút, cô nghĩ muốn xem vết thương kia liệu có vấn đề gì nghiêm trọng không. Cho nên theo bản năng, cô thu hồi cái tay đang bị Tần Mặc lôi kéo lại.

Cho tới tận lúc này Tần Mặc cũng không sao nghĩ được rằng Tô Song Song sẽ tránh khỏi tay của anh như vậy. Vì anh sợ không khống chế được sức lực trong lúc giằng co anh sẽ làm tay Tô Song Song bị thương, cho nên khi nắm tay của cô anh tuyệt đối không dùng chút sức lực nào. Cho nên Tô Song Song chỉ mới hơi vùng vẫy một chút là đã tránh ra khỏi tay của Tần Mặc được luôn.

Tô Song Song thu cánh tay kia lại, trong một tích tắc, cô chợt ý thức được hành động đó của mình không thích hợp. Cô quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, ngay lập tức đã nhìn thấy trên gương mặt vốn luôn lạnh băng kia đang tràn đầy sự kinh ngạc xưa nay chưa từng có.

Tô Song Song cũng ngây ngẩn cả người, cô thật sự không hề muốn tránh ra khỏi tay của Tần Mặc, vừa rồi cũng chỉ là do tình thế cấp bách mà thôi.

Nhưng động tác này của cô lại hoàn toàn làm tổn thương lòng tự ái của Tần Mặc. Sau một khắc, anh nhú mào thật chặt, nhìn lại Tô Song Song.

Tần Mặc nhẫn nhịn, anh vươn tay ra lần nữa, nhưng lần này anh không chủ động nắm lấy tay của cô nữa, mà cứ để lơ lửng ở giữa không trung, chờ Tô Song Song vươn tay ra nắm lấy tay của mình.

Tần Mặc lạnh lùng nói, nhưng nghe kỹ càng gần một chút cũng có thể nghe ra được trong giọng nói khàn khàn kia vẫn lộ ra một chút chờ đợi: "Em hãy theo anh trở về nhà!"

Tô Song Song muốn vươn tay ra để lôi kéo tay của Tần Mặc, cô muốn nói cho anh biết rằng, người mà cô yêu chính là anh. Nhưng cánh tay của cô lại bị tay của Tần Dật Hiên lôi kéo lại mỗi lúc một siết chặt hơn.

Cô cắn môi, trong mắt ngập tràn sự vật lộn, thái độ cũng hết sức khổ sở. Đang lúc cô nghĩ muốn vươn cái tay kia ra, thì trong một nháy mắt, cô nhận thấy trên bàn tay của Tần Dật Hiên vẫn đang nắm chặt lấy tay của cô, có một cảm giác dinh dính sền sệt.

Theo bản năng, Tô Song Song quay đầu lại liếc mắt nhìn qua, cô nhìn thấy Tần Dật Hiên đang tháo lớp băng bị máu nhuộm đỏ vẫn băng ở trên cổ tay mình ra một cách giận dữ.

Lớp băng gác ở sát da trong nháy mắt liền bị giật xuống, dòng máu đỏ tươi tràn ra nhiều đến mức tưởng như máu trong người bị dốc ra hết sạch vậy, chỉ chốc lát sau, chiếc khăn trải giường tuyết trắng đã nhuộm đầy máu đỏ rực...

Tô Song Song cảm thấy màu đỏ trước mắt mình lúc này trở nên cực kỳ chói mắt, giống như sinh mệnh Tần Dật Hiên cũng đang từ từ trôi đi theo những giọt máu kia vậy.

"Anh, rốt cuộc anh định làm cái gì vậy!" Cuối cùng Tô Song Song cũng không thể chịu đựng nổi kiểu áp lực tinh thần như thế này nữa rồi, lại cộng thêm sự kích thích của thị giác, cô liền gầm nhẹ lên một tiếng nghe rất khổ sở.

Thân thể của Tần Dật Hiên vẫn ở nguyên chỗ cũ, chỉ thoáng hơi run rẩy, anh vừa mở miệng liền lập tức ho khan, sau đó đột nhiên anh phun ra một búng máu. Ngay lập tức Tô Song Song bị dọa sợ đến mức cặp mắt trợn tròn hết cả lên.

Vào lúc này trong lòng Tô Song Song cảm thấy như mình đang bị chọc tức, cô không hiểu chuyện gì, cũng không kịp nghĩ đến điều gì khác, chỉ vội vàng vươn tay ra đỡ Tần Dật Hiên, hốt hoảng rút mấy tờ khăn giấy trong hộp để ở bên cạnh để lau máu trên khóe miệng của anh.

"Anh à... Anh... Làm thế nào bây giờ? Bác sĩ, bác sĩ đâu?" Tô Song Song lập tức thấy cực kỳ luống cuống. Cô quay đầu lại, vẻ mặt bối rối nhìn về phía Tần Mặc, như muốn cầu cứu anh.

Nhưng Tần Mặc vẫn chỉ lạnh nhạt nhìn cảnh tượng đang xảy ra ở trước mặt mình. Khi tầm mắt của anh quét qua Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên cũng ở đó nhìn lại anh, trong cặp mắt dài hẹp kia tràn đầy sự khiêu khích.

Hai tay Tần Mặc đang để xuôi ở bên người trong nháy mắt liền nắm lại thật chặt thành quả đấm. Anh hận không thể thực sự tổng cho một quyền vào giữa khuôn mặt của Tần Dật Hiên, để cho anh ta không thể tiếp tục dùng những biện pháp xấu xa để thực hiện âm mưu lừa gạt làm tổn thương Tô Song Song nữa.

"Tần Mặc, anh mau gọi bác sĩ đi, gọi bác sĩ đến cứu anh trai của em!" Lúc này trong đầu lẫn vẻ mặt của Tô Song Song chỉ tràn đầy ý nghĩ không thể để cho Tần Dật Hiên bị chết được. Cô không còn đầu óc nào mà nghĩ ngợi gì đến những chuyện yêu đương tình ái gì gì kia nữa!

Cho nên cô hoàn toàn không hề cảm nhận được ngọn lửa giận của Tần Mặc đang bùng cháy mãnh liệt như thế nào, mà cô cũng không hề nhận ra, hay cảm thấy lúc này ở Tần Dật Hiên có điều gì đó không thích hợp lắm.

"Thế nào rồi?" Bạch Tiêu vừa mới xử lý xong xuôi những người ở bên ngoài, vốn cho là Tần Mặc có thể sẽ mang Tô Song Song ra ngoài rất nhanh, nhưng không hiểu sao, anh đã giải quyết xong xuôi mọi phiền toái ở phía ngoài rồi, mà cũng chưa thấy Tần Mặc ra ngoài. Vì thế anh liền vội vàng đi vào xem xét tình hình ở bên trong một chút.

Khi nhìn thấy Tần Dật Hiên tràn đầy những máu tươi, bộ dáng như của người sắp chết kia, anh thoáng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh chóng, anh lập tức cũng đã cảm thấy sẽ không có chuyện gì nóng bỏng lắm xảy ra.

Người trong cuộc thì u mê, nhưng Bạch Tiêu là người ngoài cuộc nên có cái nhìn sáng suốt. Anh tuyệt đối không hề hay biết tin tức Tần Dật Hiên bị bệnh nặng, mà đương nhiên anh cũng càng không sao tin được, một người lợi hại có thể quyết đấu để tranh quyền đoạt thế như Tần Dật Hiên kia, lại là một người sắp bị chết đến nơi.

Cho nên theo ý của anh, đây tất cả đều là âm mưu của Tần Dật Hiên, chỉ có điều, anh biết là Tô Song Song lại rất tin vào điều đó, đáng tiếc là hiện tại anh lại hoàn toàn không có chứng cứ để chứng minh chuyện này.

Bạch Tiêu chỉ sợ Tần Mặc trúng phép khích tướng của Tần Dật Hiên, sẽ làm ra những chuyện gì đó khiến Tô Song Song hiểu lầm hành động của anh.

Nhưng anh còn chưa kịp dặn dò Tần Mặc một câu, Tần Mặc đã lại vươn tay ra lần nữa, lạnh lùng nói: "Em hãy đi về cùng với anh!"

Tô Song Song thoáng sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó lửa giận trong cô lại nhanh chóng bốc lên. Cô vừa vỗ về Tần Dật Hiên đang không

ngừng run rẩy như trước, vừa hướng về phía Tần Mặc gầm nhẹ lên một tiếng: "Tần Mặc, anh trai của em sắp chết rồi! Anh đi gọi bác sĩ đi!"

"Sống chết của cậu ta có liên quan gì tới anh chứ?" Tần Mặc lạnh lùng mở miệng. Tính cách của anh xưa nay vốn vậy, đối với những người không có liên quan đến bản thân, anh sẽ không bao giờ phí phạm tâm trí để lo lắng, cho dù chỉ là một chút xíu.

Hơn nữa, đối phương ấy lại chính là kẻ cho dù có chết, cũng phải đối đầu với anh bằng được như vậy... Tần Mặc đã không cầu nguyện để Tần Dật Hiên bị chết đi đã là quá tốt rồi, làm sao còn có thể bắt anh phải đi cứu một người như hắn ta được chứ!

Bạch Tiêu vừa nghe thấy Tần Mặc nói ra lời này, liền vỗ đùi một cái, đáng vẻ thực muốn chê trách tại sao bạn mình lại có thể bộc lộ ra cảm xúc lẫn sự ứng xử quá kém như vậy. Anh vội vàng nhìn sang Tô Song Song, hi vọng còn có thể có khả năng cứu vãn tình thế.

Nhưng một khi đã nhìn thấy đáng vẻ của Tô Song Song ở đối diện, Bạch Tiêu cũng liền hiểu ngay, mọi chuyện bây giờ coi như đã kết thúc rồi, xem ra quý kế của Tần Dật Hiên đã hoàn toàn đạt được như ý nguyện của hắn rồi.

Tô Song Song ở phía đối diện, sau khi nghe Tần Mặc nói ra những lời kia, cặp mắt của cô liền trợn tròn, vẻ đầy kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn kia cũng há ra, nhưng không thể nói được câu gì. Phải một lát sau cô mới lấy lại được tinh thần, cô không thể nào hiểu nổi, tại sao Tần Mặc lại có thể đối xử lạnh lùng với anh trai của cô như vậy, hơn nữa cô còn cảm thấy sự thất vọng và đau khổ về anh còn lớn hơn.

"Nhị Manh Hóa à! Ý của Tần Mặc không phải là như vậy đâu, em cũng biết tính nết của cậu ấy rồi đó... trong chuyện này..." Ngay cả một người

luôn luôn khéo léo như Bạch Tiêu, trong giờ phút này cũng không biết phải giải thích thế nào điều này cho cô hiểu nữa rồi.

Trong lúc Tô Song Song buông tay của anh ra, chạy về phía Tần Dật Hiên, tính cổ chấp của Tần Mặc đã bốc lên tới cao độ, anh hơi hơi hí mắt, lặp lại lần thứ ba: "Em hãy về cùng với anh!"

Lần này giọng nói của Tần Mặc thật quá lạnh lùng, Tô Song Song chưa từng nghe thấy bao giờ, vừa nghe thấy anh nói như vậy, cô nhận thấy, cho đến phút cuối cùng mà Tần Mặc cũng vẫn còn vô cùng ngang ngược như vậy, anh cũng không thèm đếm xỉa gì đến tâm trạng hiện tại của cô, lẫn cả sự sống chết đối với người thân của cô như vậy, lập tức trái tim của cô trở nên lạnh toát như băng.

Cô chợt hít một hơi, dùng toàn bộ sức lực mà mình đã tích góp từng tí một, liền gào lên đầy vẻ khố sở: "Tần Mặc, anh thật là quá đáng, tôi không muốn gặp lại anh nữa!"

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc đã chọc đúng yếu huyệt của Tô Song Song, làm cho cơn tức giận của cô hoàn toàn lên đến đỉnh điểm như vậy, anh tiếc không thể rèn sắt thành thép được, chỉ biết lấy tay vỗ lên trán của mình một cái. Giờ phút này, anh đã biết rằng, cục diện này đã không thể nào cứu vãn được nữa rồi.

Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song nói những lời này, anh thu lại bàn tay đang để lơ lửng giữa không trung, nhìn Tô Song Song thật sâu một cái, khi anh nhìn thấy trong hai mắt của Tô Song Song giờ đây chỉ là nỗi oán giận nồng đậm thì chân mày của anh liền nhíu lại thật sâu, ngay sau đó, anh xoay người rời đi.

Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc xoay người rời đi, chỉ để lại bóng lưng, trong nháy mắt cô cảm thấy máu trong người cô cứ từng đợt, từng đợt, vọt thẳng lên trên đầu khiến cô liền thấy hôn mê.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Anh Sẽ Không Buông Tay

Tô Song Song biết mình quá đáng, nhưng đối mặt với Tần Mặc lạnh lùng và máu lạnh, cô thật sự không có biện pháp thuyết phục mình vui vẻ tiếp nhận.

Tần Dật Hiên thấy Tần Mặc đi, hài lòng trong mắt lóe lên rồi mất đi, anh kéo đôi tay Tô Song Song khẽ lắc lắc, Tô Song Song lấy lại tinh thần, tự trách cắn răng, sao cô lại quên Tần Dật Hiên còn bệnh nặng.

“Anh, em đi gọi bác sỹ!” Tô Song Song nói xong định chạy ra ngoài, Tần Dật Hiên lại nhanh chóng giữ cô lại, Tô Song Song cảm thấy trên tay truyền đến lực ngăn cản, không hiểu quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên, trong đôi mắt to tròn đầy nghi vấn.

“Đi tìm Tần Mặc đi, dù sao anh cũng không còn bao nhiêu thời gian, trong khoảng thời gian cuối cùng này sống như thế nào cuối cùng cũng là chết, không sao cả, không nên liên lụy em...”

Tần Dật Hiên hiểu rõ tính tình Tô Song Song, lương thiện, hơn nữa là thích mềm không thích cứng tiêu chuẩn. Anh cứ thích cứng rắn giữ cô lại, cô sẽ cảm hận mình, mình yếu thế lại khiến cho cô ấy mềm lòng.

Bây giờ Tô Song Song khẳng định sẽ không đành lòng nhìn anh sống thê thảm trong cuộc sống còn sót lại, cho nên bây giờ anh càng đuổi cô đi, cô lại càng không đành lòng, càng sẽ không đi!

Quả thật như Tần Dật Hiên phán đoán, Tô Song Song cau mày, khẽ quát một tiếng: “Anh! Lúc này là lúc nào, sao em có thể bỏ lại anh một mình!”

Tần Dật Hiên tỏ vẻ khỗ sở, trong lòng đã sớm cười, anh kéo cánh tay Tô Song Song chuyển dọc theo cánh tay xuống, tiến tới cầm bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, Tần Dật Hiên vừa mở miệng giống như hơi nghẹn ngào: “Song Song...”

Bây giờ tất cả tâm tư của Tô Song Song đều đặt lên bệnh tình của Tần Dật Hiên, thấy cảm xúc của anh ổn định lại, lật tay cầm tay anh.

“Anh, cái gì cũng đừng nghĩ nhiều, anh nhất định sẽ không có chuyện gì, em đi tìm bác quản gia gọi bác sỹ!” Tô Song Song dftienddn lieqiudoon nói xong định chạy ra ngoài, lúc này quản gia đã dẫn bác sỹ đi vào, đi vào giống như cố ý nắm chặt thời gian.

Bên này bác sỹ kiểm tra thân thể cho Tần Dật Hiên, Tô Song Song rảnh rồi, ngồi ngoài ghế ngăn người, tay đặt trên đầu gối cô xiết chặt, lại thả lỏng.

Mặt dù cô tức giận Tần Mặc, cảm thấy anh quá máu lạnh vô tình, nhưng lát sau khi cô tỉnh táo lại, đứng ở lập trường Tần Mặc mà suy nghĩ, lại cảm thấy hình như lời của mình hơi quá đáng.

Tần Mặc là người có tính cách lạnh nhạt, anh vốn không liếc mắt nhìn người không liên quan đến mình, huống chi lại là Tần Dật Hiên nước lửa không hòa hợp với anh.

Anh chỉ nói ra câu nói kia theo bản năng, cũng không có ý tứ dư thừa, chỉ có điều trong lòng Tô Song Song rất rối rắm, bây giờ cho dù Tần Mặc có cố ý hay không, hai người bọn họ đã náo loạn thành như hiện tại.

Bây giờ Tô Song Song nhớ đến bóng lưng dứt khoát rời đi của Tần Mặc, cô đã cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cô không nên nói câu làm tổn thương Tần Mặc.

Tô Song Song xoa xoa bàn tay, muốn đi tìm Tần Mặc nói rõ ràng chuyện này, nhưng vừa nghĩ tới tình hình hiện tại, nếu cô đi tìm Tần Mặc, quá mức ích kỷ.

Bây giờ coi như giải thích rõ, thì cô vẫn không thể rời khỏi Tần Dật Hiên bị bệnh tật, lôi kéo Tần Mặc, để cho anh khó xử.

Ở bên ngoài Bạch Tiêu chạy như điên mới đuổi theo kịp Tần Mặc đi như chạy, vừa đuổi theo cậu ta, Bạch Tiêu không nhìn được mà kêu la: “Tôi nói này Tần Mặc, cậu có phải muốn tự tay dâng nhị manh hóa ra ngoài không?”

“Cô ấy là của tôi!” Tần Mặc lạnh lùng nói một câu, bước chân không ngừng, tiếp tục đi dọc theo đường chính ra ngoài, hình như muốn dựa vào đi bộ, để cho mình tỉnh táo lại.

“Dạ dạ! Là của boss ngài!” Bạch Tiêu nói đến đây lại nghĩ tới tình hình bây giờ không lạc quan, không nhìn được lắm bầm một câu, “Tiếp tục như vậy, thật sự không biết nhị manh hóa thành bà xã của ai... Haizzz... Thật lãng phí...”

“Đồ ngu xuẩn kia!” Tần Mặc cắn răng thì thầm một tiếng, anh thật sự bị Tô Song Song chọc giận, Tần Mặc vừa thấy Tô Song Song buông tay anh ra đi chăm sóc tên hồ ly chết bầm kia thì anh thật sự hận không thể trực tiếp giết luôn Tần Dật Hiên.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, sao cô ngốc ngu xuẩn kia luôn dễ dàng buông tay anh ra như vậy!

Bạch Tiêu vừa nghe lời Tần Mặc nói cũng thở dài, trong lòng cảm thán: Nhị manh hóa chỗ nào cũng tốt, chính là lòng mềm yếu quá lương thiện, quá dễ dàng để cho người ta lợi dụng.

“Cũng không phải cô ấy quá ngu ngốc, là tên hồ ly Tần Dật Hiên chết bầm đó quá biết lợi dụng lòng người!” Bạch Tiêu cảm thán một câu, Tần Dật Hiên coi như nắm được rõ tính tình của Tô Song Song và Tần Mặc.

Tần Dật Hiên lợi dụng tính tình lương thiện và không đành lòng của Tô Song Song với cậu ta, kích thích Tần Mặc, hơn nữa lợi dụng tính tình vô cùng kiên cường bá đạo của Tần Mặc, trong lúc vô tình tổn thương Tô Song Song, khiến hai người vốn lằng nhằng không rõ trong nháy mắt càng lúc càng xa, thật âm hiểm.

Bạch Tiêu bị thua thiệt trên tay Tần Dật Hiên, vừa nghĩ tới cậu ta, anh cắn răng nghiền lợi, hận không thể trực tiếp giết cậu ta.

“Chỉ có điều cô ấy không đủ quan tâm tôi.” Hình như Tần Mặc nghĩ tới chuyện không tốt, nhắm mắt lại rồi mở ra, vẻ mặt nặng nề hơn.

Bạch Tiêu vừa nghe, vội vàng giải thích giúp Tô Song Song, nếu không với chỉ số EQ thấp đó của Tần Mặc, đoán chừng dieenndkdan/leeequhydonnn vốn không hiểu Tô Song Song bị làm khó.

“Cái này không thể trách nhị manh hóa! Tiểu Tần Tần, dưới cái nhìn của nhị manh hóa, Tần Dật Hiên bị bệnh nặng, nhị manh hóa đương nhiên lo lắng cho thân thể cậu ta, cho nên...”

“Cho nên, với cô ấy mà nói, Tần Dật Hiên quan trọng hơn tôi?” Tần Mặc đột nhiên dừng bước quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, Bạch Tiêu bất ngờ đối diện với cặp mắt Tần Mặc, bị sợ đến thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết. Anh ho khan mấy tiếng, cùng một vấn đề, bỗng cảm thấy giải thích cho Tần Mặc quả thật là đàn gảy tai trâu, nhưng anh không thể không bắn, “Sao có thể!”

“Chuyện này giải thích như thế nào đây, giống như tôi sắp chết rồi, sau đó cậu làm bạn với tôi, nhị manh hóa muốn cậu rời khỏi tôi, không chăm sóc tôi, chẳng lẽ cậu không nổi giận với nhị manh hóa?”

“Tại sao tức giận? Anh chết tại sao tôi phải chăm sóc bên cạnh anh?” Tần Mặc khó hiểu nhìn Bạch Tiêu, cảm thấy anh ta toàn nói nhảm bên tai.

Bạch Tiêu bị chỉ số EQ thấp của Tần Mặc làm tức giận đến tức chết rồi, anh vì tương lai nghỉ đông của mình, cắn răng bình tĩnh lại tiếp tục giải thích: “Tôi sắp chết, cậu là người thân của tôi, là anh em thân thiết nhất, chẳng lẽ không làm bạn với tôi sao?”

Tần Mặc vẫn không hiểu, đáng vẻ nhìn Bạch Tiêu giống như nhìn kẻ ngốc: “Có ích lợi gì? Còn không bằng đi tìm cách điều trị cho anh.”

“Cậu! Đúng là đàn gảy tai trâu!” Bạch Tiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép găm lên, đi tới gõ vào đầu Tần Mặc, ấn vào chỉ số EQ của cậu ta.

Tần Mặc rất quen thuộc với việc Bạch Tiêu hờ một chút là động chân động tay, không có phản ứng gì hỏi ngược lại: “Nếu như tôi bệnh chết, chẳng lẽ cậu sẽ làm bạn bên cạnh tôi?”

“...” Bạch Tiêu tưởng tượng đến hình ảnh đó, đột nhiên lạnh run, sau đó dùng sức lắc đầu, nói giờn, anh không gay, việc sinh ly tử biệt vẫn biến thành người khác thì tốt hơn.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu lắc đầu, ánh mắt nhìn anh giống như nhìn kẻ ngốc, Bạch Tiêu cũng nhận thấy được ví dụ anh lấy không thỏa đáng.

Anh lúng túng tăng hăng một tiếng, vốn còn định lấy Dương Hình làm ví dụ tương tự, nhưng nghĩ đến cái tên này, anh đã cảm thấy cả người không được thoải mái, sắc mặt không được tốt, nên không đề cập nữa.

Dù sao Bạch Tiêu đã nghĩ, cho dù anh đưa ra nhiều ví dụ nữa, đoán chừng Tần Mặc vẫn không hiểu, cho nên anh định đổi chủ đề, khai sáng Tần Mặc từ phương diện khác, coi như là đường cong cứu quốc đi.

“Cậu vừa rồi nói như vậy rất không sáng suốt, lại nói cũng không thể cứ đi như vậy!” Bạch Tiêu không nhịn được oán trách một câu, cứ đi như thế, để lại Tô Song Song, thật sự quá tiện nghi Tần Dật Hiên rồi!

“Ở lại đây...” Hình như Tần Mặc rất không cam lòng, chân mày nhíu chặt lại quả thật có thể kẹp chết một con ruồi, nhìn về phía Bạch Tiêu không rõ chân tướng, “Sẽ chỉ khiến cô ấy khó xử hơn.”

“!” Bạch Tiêu còn tưởng rằng Tần Mặc sẽ nổi giận, lại vô cùng không ngờ trong miệng cậu ta có thể nói ra lời quan tâm như vậy, xem ra Tần Mặc không phải hết thuốc trị.

Anh vỗ miệng, nhìn nhạo báng chiếm đa số trong mắt Tần Mặc nhưng cũng lộ ra chút lo lắng.

“Trong lòng cô ấy tôi quan trọng hay không, bây giờ cũng không quan trọng.” Tần Mặc tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt kiên định, cố chấp, chậm rãi nói ra: “Bởi vì cho dù như thế nào, tôi đều sẽ không buông tay.”

Bạch Tiêu nghe xong lời nay bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa đứng nhìn thấy cố chấp thật sâu trong mắt Tần Mặc, anh không khỏi khẽ lạnh run.

Tần Mặc hạng người không yêu thì không yêu, một khi yêu, đó chính là móc tim móc phổi, không chết không thôi, Bạch Tiêu thở dài, yêu nồng đậm sâu nặng như vậy, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu với Tô Song Song.

Bạch Tiêu có thể khẳng định, bây giờ Tần Mặc còn có thể kiên nhẫn với Tô Song Song, nếu như có một ngày, Tô Song Song dieendaanleequydonn thật sự sức tình hiểu ra kiên nhẫn của Tần Mặc đã tiêu hao hết, đoán chừng chuyện gì Tần Mặc cũng làm ra được, nói không chừng chơi trò chơi cầm tù...

Bạch Tiêu càng nghĩ càng hưng phấn, nên liên tưởng luôn, đủ loại trò chơi đặt trên người Tần Mặc và Tô Song Song, ngẫm nghĩ trong đầu mình một lần.

Lúc này tâm tình Tần Mặc đã khôi phục, đang định ngồi xe trở về, quay đầu nhìn tất cả trong mắt Bạch Tiêu đều là chế nhạo, mặc dù nói không biết trong đầu anh ta đang nghĩ cái gì, nhưng anh có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là việc gì tốt, hơn nữa nhân vật chính tám phần là anh.

Anh không khỏi liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, Bạch Tiêu nhận thấy tầm mắt Tần Mặc, lập tức hồi hồn, vừa nghĩ tới thứ mình vừa nghĩ, trong lòng hơi chột dạ.

“Tôi xử lý chuyện công ty hai ngày nay, cậu đi tìm nhược điểm bệnh tật của Tần Dật Hiên.” Tần Mặc phân nhiệm vụ của từng người xong, lên xe luôn, Bạch Tiêu gật đầu, vừa định lên xe theo Tần Mặc, Tần Mặc lại nhốt anh bên ngoài xe lần nữa.

Bạch Tiêu nhìn xe nghênh ngang rời đi, tức giận dùng sức dậm chân, gầm nhẹ phát tiết: “Tần Mặc, cậu chính là một bạch nhãn lang!”

Chỉ một giây sau hình như anh mới lấy lại tinh thần, Tần Mặc nói cậu ta sẽ quản lý việc công ty, vậy có phải anh có thể nghỉ phép, nghĩ như vậy, lập tức vui lên.

Anh xoay người lại duỗi tay vận lưng mỏi, cười híp mắt kêu lên một câu: “Các người đẹp, tôi tới đây!” Chỉ có điều vừa nghĩ tới nhiệm vụ Tần Mặc giao cho anh, trong nháy mắt lại ỉu xìu rồi.

Đồ hồ ly chết bầm Tần Dật Hiên, nếu dám lừa gạt Tô Song Song trắng trợn như vậy, đoán chừng nhất định sẽ làm một giọt nước cũng không lọt, tối thiểu sẽ toàn lực đề phòng anh và Tần Mặc, anh lại thở dài nặng nề, cảm giác ngày nghỉ này của mình lại bị bỏ lỡ.

“Tiểu thư, thiếu gia gọi ngài.” Tô Song Song nghe thấy giọng quản gia gọi mình, lấy lại tinh thần, cô cảm thấy thời gian trôi thật lâu, nhưng vừa nhìn đồng hồ trên tường, mới qua nửa giờ.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, đứng dậy, vỗ vỗ mặt mình, suy nghĩ như vậy hồi lâu, về sự việc của ba người, cô cảm thấy mình cần thiết phải nói rõ ràng với Tần Dật Hiên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Có Thể Tốt Hơn Không

Tô Song Song vừa đi vào, Tần Dật Hiên lập tức chống người định ngồi dậy, Tô Song Song vừa thấy dáng vẻ yếu ớt này của Tần Dật Hiên, dừng khí vừa mới nổi lên trong nháy mắt đã tiêu hết.

“Anh, anh đừng lộn xộn, nằm yên.” Tô Song Song nói xong đi qua đỡ anh nằm xuống, Tần Dật Hiên nằm trên giường, nhìn Tô Song Song, hết sức tập trung.

“Anh sao rồi?” Tô Song Song bị Tần Dật Hiên nhìn chăm chú như vậy, trong nháy mắt cảm thấy cả người không thoải mái, cô theo bản năng ngồi lui về sau, tầm mắt bỏ qua ánh mắt Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cũng cảm thấy mình hơi trắng trợn rồi, anh nhìn Tô Song Song cười cứng chiều, lắc đầu một cái, giống như mình đang cảm thán, nhẹ nhàng nói: “Chỉ không ngờ lúc này lại còn liên lụy em, trong lòng anh...”

“Anh!” Tô Song Song không nghe được lời như vậy của Tần Dật Hiên, cô khẽ quát một tiếng, cô xưa nay tính khí tốt cũng hơi tức giận trong nháy mắt.

“Nếu như anh còn coi em là người thân...” Tô Song Song nói đến đây, đột nhiên dừng lại, cô cắn môi, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tần Dật Hiên không coi cô là người thân, mà là... Là... Tô Song Song nghĩ đến chuyện này, đã cảm thấy khó chịu, thiên sứ và ác ma lại đánh nhau trong đầu.

Ác ma kêu cô ích kỷ một chút đi, đi tìm Tần Mặc, nói rõ ràng, mà thiên sứ lại kêu cô ở đây, ít nhất cũng phải khiến Tần Dật Hiên tiếp nhận sự thật hiện tại rồi mới đi.

Tô Song Song bỗng cảm thấy đầu muốn nổ, cô thật sự muốn đung đầu vào tường, bất tỉnh luôn đi, như vậy cái gì cô cũng không cần nghĩ nữa.

“Song Song, em mệt không, lên lầu ngủ một giấc như thế nào?” Mắt Tần Dật Hiên đảo lòng vòng, đột nhiên một ý nghĩ xông lên đầu, anh cần một mình yên lặng một chút, suy nghĩ thật kỹ, cho nên muốn Tô Song Song rời đi.

Đúng lúc Tô Song Song không biết nên đối mặt với Tần Dật Hiên ra sao, vừa nghe anh nói như vậy, đứng lên, gật đầu, thất thần xoay người đi ra ngoài cửa.

Tô Song Song đứng bên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, cô có thể cảm thấy rõ ràng vệ sĩ vốn canh giữ ở cửa lớn bớt đi một nửa, mà cửa phòng của cô cũng không khóa lại, cho nên bây giờ cô tự do, bất cứ lúc nào cũng có thể đi tìm Tần Mặc.

Nhưng mà Tô Song Song vẫn không thể bước ra một bước, Tô Song Song cứ ngồi trước cửa sổ ngẩn người như vậy, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó cửa phòng mở ra.

Cho đến khi Tần Dật Hiên đi vào, Tô Song Song mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía anh, thấy anh mặc âu phục, Tô Song Song lập tức khẩn trương đứng dậy, cau mày nói: “Anh, bệnh anh còn chưa hết, đây là muốn làm gì?”

Sắc mặt Tần Dật Hiên rất kém, quả thật không hề chút sắc máu nào, anh giật giật môi hơi khô ráp: “Công ty có chút chuyện, anh phải đi xem, buổi tối sẽ trở lại, muốn ăn cái gì, anh... Khụ khụ... Mang về cho em...”

Tần Dật Hiên nói một nửa, ho khan, anh vội vàng đưa tay che miệng mình, bằng vải quần trên cổ tay có dính chút máu, Tô Song Song nhú mày theo bản năng.

“Có chuyện lớn gì xảy ra sao, muốn anh tự mình đi.” Tô Song Song vẫn không yên lòng về thân thể Tần Dật Hiên, buổi sáng mới ra nhiều máu như vậy, cũng không biết có thể có ảnh hưởng gì đến bệnh tình của anh không.

Tần Dật Hiên vừa nghe, thu tay lại, tay vừa động, khuy tay áo bằng kim cương trên âu phục khẽ chớp sáng đập vào mắt Tô Song Song, cô hơi híp mắt lại nhìn qua, thấy là khuy tay áo kim cương trên quần áo Tần Dật Hiên, nên không quá để ý.

Tần Dật Hiên gượng cười, hình như rất không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ anh chưa bao giờ từ chối rõ rệt bất cứ yêu cầu nào của Tô Song Song, anh ngẫm nghĩ, cố gắng nói một cách uyển chuyển.

“Gần đây náo loạn giữa anh và tập đoàn Tần thị hơi gay gắt, công ty mới xuất hiện có dụng ý xấu định thu mua, cho nên anh phải đi xem.” Tần Dật Hiên nói lời này hơi mơ hồ, hưng chỉ cần là người bình thường, đầu tiên sẽ nghĩ tới đây là chuyện Tần Mặc làm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song hơi trắng không còn chút máu trong nháy mắt, cô gật gật đầu, không nói gì thêm nữa, chỉ cúi đầu tay nắm chặt vạt áo mình, không biết đang nghĩ gì.

Tần Dật Hiên đưa tay vuốt ve đầu Tô Song Song, thở dài, chậm rãi nói: “Anh đã nghĩ cẩn thận, là anh muốn nhiều lắm, cho nên từ nay về sau, thời gian còn dư lại, Song Song em coi anh như anh trai đi.”

Tô Song Song vừa nghe, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên, đôi mắt trừng đến tròn trịa, hình như ngăn di3n~d@n`l3q21y'd0n

cách giữa cô và Tần Dật Hiên đã biến mất không còn thấy gì nữa theo một câu nói này.

Tô Song Song dấu môi trong khoảnh khắc, nước mắt bắt đầu không khống chế được mà chảy ra ngoài, Tần Dật Hiên lại thở dài, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Là lỗi của anh...” Trong giọng nói đau thương của Tần Dật Hiên lộ ra cứng chiều, nhưng Tô Song Song không thấy được không cam lòng nồng đậm thoáng hiện trong cặp mắt.

“Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Tần Dật Hiên nói một câu, khẽ đẩy Tô Song Song ra, sau đó đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, lúc này mới xoay người rời đi.

Tô Song Song thấy cuối cùng Tần Dật Hiên cũng buông ra, xem như thở phào một cái, cô ngồi xuống ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, thật ra thì Tô Song Song luôn có cảm giác mình nên đi tìm Tần Mặc.

Cô cảm thấy nên nói chuyện mình khó xử ra cho anh biết, nếu như Tần Mặc vẫn không hiểu cô, vậy ít nhất cô cũng sẽ không còn gì tiếc nuối.

Tần Dật Hiên vừa vào trong xe, lập tức nhíu mày, anh cầm gương lên, lè lưỡi soi, khi đó vì để phun ra búng máu, hấp dẫn sự chú ý của Tô Song Song, anh không chút do dự cắn rách lưỡi mình, vào lúc này đau đớn khiến cho anh cảm thấy phiền não.

Quản gia ngồi đối diện Tần Dật Hiên, đã sớm lấy ra thuốc chuẩn bị trước đưa tới, Tần Dật Hiên cau mày, rất không bình tĩnh bôi lên.

Anh mơ hồ không rõ mà hỏi: “Đề phòng cẩn thận Bạch Tiêu và Tần Mặc, chỉ sợ bây giờ bọn họ muốn lật tung trời đất cũng phải tìm ra chứng cứ tôi giả bệnh.”

“Thiếu gia yên tâm, đều là bác sỹ dành riêng cho ngài, bọn họ không điều tra được.” Quản gia máy móc trả lời, nói xong lấy một chai thuốc từ trong ngực ra đưa cho Tần Dật Hiên, “Đây là thuốc thiếu gia ngài muốn.”

Tần Dật Hiên nhận lấy chai thuốc màu trắng chỉ dán duy nhất ký hiệu C, chân mày nhíu sâu hơn, giống như cảm xúc càng buồn bực: “Thuốc này ngoại trừ làm cho người ta dễ quên ra, còn có tác dụng phụ khác không?”

Quản gia lắc lắc đầu, rất khẳng định nói: “Thiếu gia yên tâm, không có bất kỳ tác dụng phụ nào khác, sẽ không tổn hại đến thân thể của tiểu thư.”

Lúc này Tần Dật Hiên mới hơi có vẻ hài lòng khẽ gật đầu, ngón tay vô cùng gầy gò của anh xoay xoay chai thuốc trong tay, trong đôi mắt nhỏ dài hiện lên đau đớn không thể tránh khỏi ngay sau đó là điên rồ quả thật kinh người.

Anh từng nói dù dùng hết thủ đoạn nào, anh cũng sẽ khiến Tô Song Song ở lại bên cạnh anh, nếu Tô Song Song không thể nào quên Tần Mặc, cũng không thể nào quên chuyện anh là anh trai cô, như vậy anh sẽ khiến cho cô quên.

Từ nay về sau ký ức của cô sẽ do anh điều khiển ra từng chút một cho cô, chỉ có ký ức về anh và cô! Không có thế giới Tần Mặc nữa!

“Thẩm Ôn Uyển đã tới chưa?” Tần Dật Hiên cầm chai thuốc trong tay cất vào túi áo, cúi đầu nhìn đồng hồ, thuận miệng hỏi một câu.

Quản gia ở đối diện khẽ gật đầu, cung kính nói: “Thiếu gia yên tâm, cô ta đã đến, địa điểm rất an toàn, sẽ không để cho Tần Mặc và Bạch Tiêu biết.”

Tần Dật Hiên vừa nghe hài lòng gật đầu, dựa vào phía sau, nhắm mắt dưỡng thần, mặc dù bệnh của anh là giả vờ, nhưng máu này thật sự chảy ra, bây giờ anh bởi vì mất máu quá nhiều mà hơi choáng váng đầu.

Ba ngày nay Tô Song Song trôi qua có thể nói như đứng trên đồng lửa, Tần Dật Hiên đã khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, màn thú tội kia giống như là một màn kịch.

Nếu như không phải trên cổ tay Tần Dật Hiên còn quấn vải trắng, Tô Song Song quả thật cảm thấy mình như mơ cơn ác mộng.

Đợi đến ngày thứ ba, Tô Song Song thấy Tần Dật Hiên thật sự đã nghĩ thoáng ra, cô do dự đi đến bên cạnh Tần Dật Hiên, còn chưa mở miệng, Tần Dật Hiên đã mở miệng trước: “Anh đưa em đi gặp Tần Mặc.”

“!” Tô Song Song tuyệt đối không ngờ Tần Dật Hiên sẽ nói ra những lời này, cô mở to mắt kinh ngạc nhìn Tần Dật Hiên, không hề hiểu rõ anh.

Tần Dật Hiên cười đứng lên từ trên ghế, ho nhẹ một tiếng, đưa tay cứng chiều vuốt đầu Tô Song Song như cũ: “Suốt hai ngày nay em đứng ngồi không yên, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao?”

Tô Song Song vừa nghe, hơi cảm thấy có lỗi cúi đầu, cắn môi, cảm giác mình làm em gái thật sự quá không xứng chức.”

“Anh đã nghĩ thông rồi, cho nên Song Song, chỉ cần em vui vẻ là được rồi, nếu để cho em đi tìm Tần Mặc, có thể khiến em vui vẻ, vậy thì anh đi cùng em.”

“Anh...” Tô Song Song hít hít mũi, thiếu chút nữa bật khóc ra, trong lòng lại cảm động không biết nên nói gì cho tốt.

Cô biết cô quá tàn nhẫn ích kỷ với Tần Dật Hiên, nhưng mà ở trong trái tim nhỏ nhỏ của cô, chỉ có thể yêu một người, nếu như không thể cho hy vọng, còn không bằng hoàn toàn xóa bỏ, để tránh tương lai rơi vào trong đốn đau.

“Ăn cơm trưa xong, anh đưa em đi.” Tần Dật Hiên đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song, sau đó kéo tay cô đi tới phòng ăn.

Anh giả bộ như tùy ý hỏi một câu: “Đã uống vitamin chưa? Bên trong có thêm một số vị thuốc khác, rất có ích cho bệnh thiếu máu của em.”

Tô Song Song hơi hoảng hốt, hình như cô hơi không nhớ rõ chút chuyện uống thuốc nhỏ nhặt này.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song không lên tiếng, quay đầu lại liếc nhìn cô, thấy cô đang cau mày như nghĩ cái gì, trong mắt anh thoáng qua vẻ điên cuồng, chỉ lóe lên rồi mất.

“Không có gì, nếu quên thì trong lúc ăn uống một viên, dù sao uống nhiều thuốc đó cũng không có gì, nhưng quên uống thì không tốt.”

“Ồ! Vậy cơm nước xong em uống một viên.” Tô Song Song cũng cảm thấy chỉ là một viên vitamin, cô cũng không hề rối rắm chuyện nhớ hay không nữa.

Ăn xong, Tần Dật Hiên tự mình đưa Tô Song Song đi tìm Tần Mặc, Tô Song Song nhìn xe không phải chạy theo hướng đến tập đoàn Tần thị, mà ngược lại giống như chạy đến hướng bệnh viện, hơi mơ hồ.

“Anh, đây là?” Khi xe thật sự dừng trước bệnh viện, Tô Song Song cuối cùng không nhịn được hỏi một câu.

Trên mặt Tần Dật Hiên không có vẻ gì đặc biệt, thản nhiên nói: “Vừa rồi anh mới hỏi thăm một chút, anh ta đang ở bệnh viện, đang truyền nước biển.”

“Cái gì?” Tô Song Song kêu lên một tiếng, ngay sau đó tỉnh táo lại.

Cô chợt nhớ tới, bệnh bao tử của Tần Mặc vẫn chưa tốt hoàn toàn, truyền nước biển ở bệnh viện cũng không kỳ quái, nghĩ thông suốt, cô thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều cũng không kịp đợi nữa, đẩy thẳng cửa ra, đi vào trong bệnh viện.

Mới đi được một bước, Tô Song Song chợt dừng bước lại, quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, định mở miệng, đột nhiên ý thức được vừa rồi mình quá lo lắng cho Tần Mặc, vốn quên nói một tiếng với Tần Dật Hiên đã lao ra rồi.

Vào lúc này nhìn Tần Dật Hiên, trong nháy mắt cảm thấy rất có lỗi, Tần Dật Hiên cũng không trách cứ Tô Song Song quên mất anh, ngược lại vẫn cười cưng chiều với cô, giọng nhẹ nhàng: “Anh còn chưa nói cho em biết phòng bệnh ở đâu, nhìn em vội vàng kìa.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Xà Tinh Bệnh Nhập Vào Thân

Tô Song Song đột nhiên dừng bước xoay người nhìn Tần Dật Hiên cũng bởi vì nguyên nhân này, chỉ có điều lúc xoay người mới nhớ ra vừa rồi mình quá gấp gáp, lại quên mất anh trai ở sau đầu, thật sự quá không biết xấu hổ, nên không hỏi ra miệng.

“Ở phòng bệnh 304 lâu ba.” Tần Dật Hiên cười híp mắt nói, cũng không xuống xe, ở trong xe khoát khoát tay áo với Tô Song Song, ý bảo cô đi đi, “Em đi đi, anh không tiện đi vào, ở đây đợi em.”

“Ừm!” Tô Song Song biết lập trường của Tần Dật Hiên, gật đầu cảm kích với anh, xoay người chạy vào bên trong, cô chỉ sợ Tần Mặc lại giả vờ ngớ ngẩn không chịu yên ổn ăn cơm, khiến thân thể mình xong rồi.

Khi Tô Song Song một đường chạy như điên đến phòng 304 lâu ba thì cô đột nhiên hơi sợ sệt, Tô Song Song nhìn cửa phòng bệnh mở một kẽ hở, căn môi, đang nghĩ đi vào câu đầu tiên nên nói gì.

Khi Tô Song Song đang rối rắm muốn chết, cô đột nhiên nghe thấy Tần Mặc mở miệng nói chuyện với ai đó: “Nói.” Một chữ nhạt nhẽo, lộ ra lạnh lẽo vô hạn.

Tô Song Song thấy trong phòng bệnh của Tần Mặc có người, nên dừng lại, không đẩy cửa ra, chỉ có điều cứ như vậy rời đi lại hơi không cam lòng, dứt khoát đứng bên ngoài đợi.

Đột nhiên nhớ ra giọng nói của người phụ nữ trong phòng bệnh, giọng của người phụ nữ này, Tô Song Song còn hết sức quen thuộc, lại là Thẩm

Ôn Uyển!

Tô Song Song hơi kỳ quái đưa người tiến lên phía trước dò xét, cẩn thận dựa sát vào, vị trí này vừa vặn có thể thấy bóng lưng của Thẩm Ôn Uyển, ngăn trước người Tần Mặc, Tô Song Song không thấy rõ vẻ mặt của Tần Mặc.

“A Mặc, em biết tâm ý của anh, em hiểu tất cả!” Thẩm Ôn Uyển nói xong câu này, đột nhiên xoay người lại ôm Tần Mặc.

Tô Song Song lập tức sững sờ die nda nle equ ydo nn ngoài cửa, cô chớp chớp mắt, lui mạnh về sau một bước, giống như không quá tin tưởng lại tiến tới.

Cô liếc mắt nhìn, Tần Mặc rõ ràng không đẩy Thẩm Ôn Uyển ra, đây rốt cuộc trò kịch gì!

Ngay sau đó mê muội dời núi lấp biển đánh úp tới, Tô Song Song lại lui về sau mấy bước, đứng nguyên tại chỗ, định đi, nhưng phát hiện mình quá mức bàng hoàng, bước chân vốn không bước ra được.

Trong phòng, Tần Mặc nhìn Thẩm Ôn Uyển đang ôm mình, trên mặt không có vẻ gì đặc biệt, một lát sau, anh lạnh lùng nhìn lướt qua Thẩm Ôn Uyển, lạnh lẽ nói: “Có thể?”

Trong mắt Thẩm Ôn Uyển tràn đầy nước mắt, cô hít hít cái mũi khéo léo, giống như rất uất ức, cô chậm rãi lui về sau một bước, đưa tay vuốt ve chơi đùa mái tóc dài khêu gợi sau lưng.

“A Mặc...” Thẩm Ôn Uyển gọi mềm mại uyển chuyển, hết sức câu người, Tần Mặc lại ngoảnh mặt làm ngơ, khẽ nhấc mắt, lạnh lùng nhìn lướt qua cô ta.

Thẩm Ôn Uyển lập tức bị ánh mắt lạnh lẽo này của Tần Mặc dọa sợ đến co rụt lại, nhưng mà nghĩ đến nhiệm vụ của mình, chỉ có thể nhắm mắt bước lên phía trước, vẫn quần lấy Tần Mặc như cũ.

Tô Song Song đứng ở ngoài cửa, hít một hơi thật sâu, cô quay đầu lại nhìn cửa phòng bệnh mở một nửa, tiếng gọi khẽ kia của Thẩm Ôn Uyển, tất cả đều rơi vào trong tai cô.

Tô Song Song chỉ cảm thấy mỗi tế bào mạch máu toàn thân đều đang kêu gào khó chịu, muốn bãi công, cô đưa tay nhỏ bé vỗ mạnh lên hai gò má của mình.

Tô Song Song thở ra một hơi thật dài, rồi xoay người tiến thẳng vào phòng, trong lòng Tô Song Song tức giận, không hề khách khí tung thẳng một cước đá văng cửa phòng bệnh, “Rầm!” một tiếng, bị sợ đến Thẩm Ôn Uyển thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tần Mặc lại hết sức trấn tĩnh, bệnh viện này là bệnh viện tư nhân dưới danh nghĩa của anh, an ninh làm hết sức tốt, có bất kỳ uy hiếp gì sẽ không kéo mọi người tiến đến, cho nên giờ phút này anh chỉ ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Khi Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song đứng ngoài cửa, hia tay chống nạnh dáng vẻ tức giận, cả người hơi sừng sốt, ngay sau đó mặt than ngay lập tức rạn nứt, anh hé miệng, định nói gì.

Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé tức giận của Tô Song Song, ánh mắt lại nhìn Thẩm Ôn Uyển đã khôi phục bình tĩnh, trong nháy mắt hiểu ra, người phụ nữ này là một cái bẫy, chính là để cho Tô Song Song nhìn thấy cảnh này.

Ánh mắt Tần Mặc hơi híp lại, Thẩm Ôn Uyển bị sợ đến lui về sau một bước theo bản năng.

Tô Song Song trừng tròn trịa đôi mắt, tầm mắt đầu tiên quét lên người Thẩm Ôn Uyển rồi quét sang Tần Mặc, thấy dáng vẻ Tần Mặc như vậy, Tô Song Song hơi không tin tưởng, theo bản năng đưa tay dụi dụi mắt mình.

Lấy tay ra, Tần Mặc trước mắt vẫn là dáng vẻ này, Tô Song Song lập tức không biết rõ đây là thế nào, sao Tần Mặc lại giống như dân châu Phi chạy nạn.

Tần Mặc ở đối diện mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro nhạt nhẵn nhẵn nhúm nhúm, tóc cũng loạn lên, râu trên cằm dài ra, là dáng vẻ chú chán chường.

Hình như Tần Mặc không tự biết, vẫn nhìn Tô Song Song, Tô Song Song vốn rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lôi thôi chán nản này của Tần Mặc, hơn nữa đảo qua đồng tài liệu bên cạnh Tần Mặc, không khỏi hơi mềm lòng.

Chỉ có điều Tô Song Song vẫn không quên mục đích mình tiến vào đây, cô đưa một cánh tay chỉ Thẩm Ôn Uyển, hỏi Tần Mặc: “Anh thích cô ta?”

Tần Mặc vừa nghe, trong nháy mắt nhú mày, hình như rất không bằng lòng trả lời câu hỏi thiếu dinh dưỡng lãng phí chỉ số IQ của anh, nhưng mà thấy vẻ mặt thành thật của Tô Song Song, anh lập tức lắc đầu, phủ nhận.

Tô Song Song thấy Tần Mặc lắc đầu, mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng thật ra trong lòng thở phào một cái, cô bữu môi, tiếp tục hỏi: “Vậy sao anh để cô ta ôm anh!”

Thẩm Ôn Uyển vốn rất yên tĩnh, nhưng mà thấy dáng vẻ Tô Song Song giống như bà xã bắt tiểu tam, cô không chịu nổi nữa, cô cũng học Tô Song Song, hai tay chống nạnh, vẻ mặt còn hung ác hơn Tô Song Song.

“Cô là ai! Dựa vào cái gì mà cô can thiệp vào chuyện a Mặc có yêu tôi hay không?” Giọng nói bén nhọn rít đặc từ cuống họng hỏi ngược lại Tô

Song Song.Tô Song Song nhìn chăm chú vào Tần Mặc, trong mắt vốn không có Thẩm Ôn Uyển, mà từ đầu tới cuối Tần Mặc cũng chưa từng để Thẩm Ôn Uyển vào trong mắt, lúc này thấy Tô Song Song không hề chớp mắt nhìn mình chăm chăm, anh cũng nhìn chăm chú vào cô, chờ Tô Song Song nói tiếp.

Hai người kia tự động gạt Thẩm Ôn Uyển ra ngoài, khiến mặt Thẩm Ôn Uyển lúc đỏ lúc trắng, cô bị chọc tức căm rằng nghiêng lợi, nhưng vì e ngại Tần Mặc ở đây, cô cũng không dám càn rỡ.

Thẩm Ôn Uyển chỉ có tức giận đùng đùng nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, hy vọng có thể dùng phần nộ của mình, khiến Tô Song Song chú ý, nếu không về phương diện phách lối cô cũng không náo loạn nổi, còn thể hiện ưu thế của cô như thế nào!

Thẩm Ôn Uyển tức giận quơ quơ tay mình, Tô Song Song vốn không muốn để ý tới Thẩm Ôn Uyển, nhưng đột nhiên cảm thấy có một luồng ánh sáng bạc đập vào mắt hơi đau.

Cô theo bản năng quay đầu tránh, đợi đến khi trở lại bình thường, nghe được một tiếng “Cạch!” Hình như có thứ gì đó rơi trên đất, âm thanh rất nhẹ, nhưng không trốn được lỗ tai Tô Song Song.

Tô Song Song tò mò cúi đầu xuống nhìn lướt qua, khi nhìn thấy rõ đồ vật trên mặt đất cô cảm thấy lòng mình bị thắt chặt lại.

Ngay sau đó Tô Song Song bỗng nhiên ngẩng đầu, trợn to cặp mắt nhìn thẳng vào Thẩm Ôn Uyển, cho tới nay, Tô Song Song cho Thẩm Ôn Uyển ấn tượng chính là một con thỏ nhỏ dễ bắt nạt, nào từng nhìn thấy vẻ mặt “Hung ác” như thế.

Thẩm Ôn Uyển vốn còn rất phách lối, bị Tô Song Song nhìn chăm chú trong nháy mắt thì không còn sức lực, cô cố tỏ vẻ trấn tĩnh lắp ba lắp bắp vặn hỏi: “Nhìn... Nhìn cái gì! Chưa từng thấy người đẹp hả!”

Tô Song Song càng nhìn Thẩm Ôn Uyển càng cảm thấy không thích hợp, cô chuyển mắt một cái, đột nhiên ý thức được cái gì, chỉ có điều ý nghĩ này làm cho cô kinh hãi, rất muốn trốn tránh.

“Sao vậy?” Tần Mặc phát hiện Tô Song Song không thích hợp, còn tưởng rằng cô có chỗ nào không thoải mái, hỏi một câu, Tô Song Song nghe được giọng Tần Mặc, đột nhiên lấy lại tinh thần từ trong thế giới thứ hai của mình.

Cô há to miệng, chỉ có điều lời vừa nói ra, trong nháy mắt thay đổi, “Vậy sao anh để cho cô ta ôm anh?” Tô Song Song lại lặp lại một lần lời vừa nói.

Chỉ có điều lần này cô không cho Tần Mặc cơ hội mở miệng, Tô Song Song nói thẳng: “Chẳng lẽ để dẫn dụ chủ mưu sau màn?”

Tô Song Song đột nhiên chuyển mũi nhọn về phía Tần Mặc, khiến Thẩm Ôn Uyển và Tần Mặc đều bất ngờ, tất cả tầm mắt dinendian.lợqid]on của hai người bọn họ đều tập trung trên người Tô Song Song, hình như không biết rõ Tô Song Song như vậy là làm sao, kích động như thế nào, lại đột nhiên trở nên sắc bén như thế.

“Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ lần trước anh cũng gạt em, Tần Mặc, một ngày anh đùa giỡn bao nhiêu lần vậy?”

Tô Song Song chỉ có bị chọc giận mới trở nên sắc bén như thế, lúc này mặc dù cô bàng hoàng, nhưng vẫn không đến mức chọc đến điểm mấu chốt, cho nên vốn không biến thân thành Tô sắc bén, cô cũng chỉ có thể vắt hết óc, lấy hết những âm mưu trong tuồng chèo ra rồi.

Tần Mặc không rõ chân tướng nhìn Tô Song Song, không rõ vì sao trong lòng cô mình lại thành không thể tin, nghe Tô Song Song chất vấn mình, Tần Mặc trầm mặc không nói.

Thẩm Ôn Uyển vừa nghe thì ra là Tô Song Song hiểu lầm Tần Mặc, trong lòng mừng rỡ, không che giấu được hài lòng trong mắt.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không nói lời nào, càng làm trầm trọng hơn, đôi mắt trừng đến tròn trịa nhìn anh, hung dữ nói: “Anh không nói có phải chính là chấp nhận không?”

Tần Mặc lắc đầu, chỉ có điều Tô Song Song làm như không nhìn thấy, cô hết sức kiêu cách hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Tần Mặc, suy nghĩ một chút tiến lên luôn, một tay tóm lấy áo nhả nhúm của Tần Mặc.

Tô Song Song khề nghiêng người sang, vừa đúng lúc đưa lưng về phía Thẩm Ôn Uyển, cô nhìn Tần Mặc, mở lớn hai mắt, Tần Mặc thấy Tô Song Song nháy mắt, không biết rõ ràng, vẫn là vẻ mặt mỗi thù sâu nặng.

Trong lòng Tô Song Song nhanh chóng hận thù nặng nề với Tần Mặc mãi không thông suốt, hận không thể lập tức gõ anh, gõ cho chỉ số EQ cao lên chút.

Tô Song Song cảm thấy tiếp tục như vậy, cô không chiếm được thứ mình muốn, cô quay đầu lại nhìn Thẩm Ôn Uyển đang xem trò vui bên cạnh, ánh mắt Tô Song Song hung thần ác sát, trong nháy mắt làm chấn động khiến Thẩm Ôn Uyển sợ hãi.

“Cô nhìn cái gì mà nhìn, có gì để nhìn, đi ra ngoài!” Tô Song Song gầm lên giận dữ, đừng nói Thẩm Ôn Uyển, ngay cả Tần Mặc đều sửng sốt sửng sờ, anh không rõ ràng Tô Song Song đây là làm sao.

Thẩm Ôn Uyển đương nhiên không nghe lời Tô Song Song nói, chân mày cau lại, đáng vẻ có phải cô bị xà tinh bệnh * không, ai nhìn đáng vẻ của cô, đừng nói đi ra ngoài, ngay cả động đậy cũng không nhúc nhích.

(*) xà tinh bệnh: Ngôn ngữ Internet, ý chỉ "Bệnh tâm thần". Giọng điệu càng chế giễu hơn "Bệnh tâm thần", không mang theo ác ý mạnh mẽ.

Nguồn xuất xứ: Video clip Internet —— tuyệt đối không ngờ! Gió rét lạnh, Hứa Tiên nhìn thấy tiểu Thanh đang dùng nước lạnh tự dội lên người trong sân, nên vội vàng tiến lên cướp lấy thùng nước. Hứa Tiên tức giận hỏi: "Tại sao người tự làm hại mình như vậy?" Tiểu Thanh xoa xoa hai mắt khóc đến đỏ, nói: "Tôi hôm qua ta nghe thấy tỷ tỷ nói với người ở trên giường, xà tinh bệnh mới thích người." (Nguồn: Baike)

Tô Song Song cũng biết mình không đuổi được Thẩm Ôn Uyển đi, cô liếc mắt nhìn Tần Mặc, lạnh lùng nói ra: “Hôm nay hai chúng ta có thù có oán gì, tôi cũng muốn nói riêng rõ ràng với anh, sau khi nói xong tôi và anh cầu về cầu đường về đường!”

Tô Song Song nói xong hơi ngửa đầu về phía Thẩm Ôn Uyển, ý tứ rất rõ ràng, Thẩm Ôn Uyển không ngờ tính công kích của Tô Song Song đột nhiên trở nên mạnh mẽ làm sao, hơi không biết làm sao nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vốn không liếc mắt nhìn Thẩm Ôn Uyển, lạnh như băng ra lệnh: “Đi ra ngoài!”

Thẩm Ôn Uyển vốn còn định giãy giụa hai cái, nhưng đối mặt với thái độ lạnh lẽo của Tần Mặc, cô thật sự không dám, chỉ có thể hung dữ liếc Tô Song Song, rồi ảo não đi ra ngoài.

Trước khi Thẩm Ôn Uyển đi ra, Tô Song Song cũng không nhàn rỗi, cô lớn tiếng kêu la: “Tôi nói cho anh biết, Tần Mặc anh đừng mỗi một ngày coi tôi như con ngọc, từ nay về sau tôi và anh ân đoạn nghĩa tuyệt! Cắt áo đoạn nghĩa!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Các Kiểu Phân Tích Bàn Luận

Tô Song Song nghĩ ra tất cả những từ ngữ mà cô có thể sử dụng được, nhưng khi nói xong, chính bản thân cô cũng cảm thấy mình có chút không đúng, chỉ có điều, lúc này cô cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.

"..." Gương mặt của Tần Mặc vẫn giữ nguyên biểu cảm tê liệt như cũ, anh nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, chỉ có điều, cái vẻ đau khổ vì mối thù sâu nặng lại trở thành vẻ mặt không biết phải làm sao.

Tô Song Song vừa xông đến trước Tần Mặc vừa nháy mắt mấy cái, muốn truyền lại ám hiệu, chỉ tiếc Tần Mặc lại vẫn không hiểu được ý của cô, ngược lại anh còn đưa tay ra sờ lên trán của Tô Song Song: "Em bị bệnh à?"

"Anh mới bị bệnh!" Tô Song Song không nhân nhịn nổi nữa, theo bản năng liền phản kích lại một câu. Nhưng nói xong, cô lại cảm thấy có chút không đúng lúc, vội vàng xoay chuyển lời nói, đẩy phắt bàn tay của Tần Mặc ra.

Cô lui lại về phía sau vài bước: "Tần Mặc, dù sao, lần này tôi sang đây thăm anh, coi như tự mình đa tình, từ nay về sau, anh hãy cách xa tôi ra!"

Tần Mặc vừa nghe thấy những lời này, vẻ mặt vốn đang đầy lo lắng, trong nháy mắt trở nên tối sầm lại như bị mây đen dày đặc che phủ.

Trong lòng Tô Song Song cảm thấy chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép được, cô đành thở dài, vừa nhanh nhanh chóng nhìn anh nháy mắt một cái.

Tiếc rằng, Tần Mặc lại vẫn như cũ, không có linh hội được ý đồ của Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn thấy Thẩm Ôn Uyển đã ra khỏi phòng, cô mới há miệng dùng kiểu nói khẩu hình (*) nói với Tần Mặc: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?"

(*) Kiểu nói theo khẩu hình là cách nói không phát ra âm thanh (nói thầm) do dây thanh không tham gia vào quá trình nói, chỉ có hình dáng của miệng nói thay đổi theo từ cần nói như khi nói phát ra âm thanh

Nhưng mà, Tô Song Song đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Tần Mặc. Ông chủ Tần hoàn toàn không phải là thần ngữ, cho nên cho dù anh có nhìn đấy, nhưng cũng không hiểu hình dáng của miệng khi phát âm. Cũng bởi vì cho tới bây giờ, Tần Mặc đều cho rằng không cần thiết phải để mắt vào người khác làm gì, cho nên từ trước tới nay, anh cũng không nghiên cứu xem hình dáng của miệng khi phát âm sẽ như thế nào.

Tô Song Song nhìn thấy vẻ mặt của Tần Mặc vẫn biểu lộ sự mờ mịt, cô nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, diển đàn. lê. quý. đôn dứt khoát tiến lên phía trước, dán sát vào lỗ tai của Tần Mặc hỏi một câu: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy! Anh của em... Có phải anh trai của em đã lừa gạt em điều gì đó phải không?"

Những lời nói sau cùng này, ngữ điệu nói của Tô Song Song cực kỳ vương mắc, nếu như có thể, cô thật sự không muốn tin tưởng vào những mối nghi vấn kia.

Nhưng cái cúc áo kim cương kia, cái cúc áo kim cương đã rơi từ trên người Thẩm Ôn Uyển xuống đất kia, thật sự đã làm mình cô quá chói mắt rồi, làm cho những ý nghĩ tự lừa mình dối người của Tô Song Song cũng không có cách nào núp ở trong cái xác rùa đen của mình được nữa.

"Có..." Tần Mặc tuyệt đối sẽ không hạ thấp giọng nói khi nói chuyện. Anh vừa mới mở miệng, Tô Song Song đã sợ tới mức lập tức vươn tay ra che lấy miệng của anh.

Trong nội tâm Tô Song Song thở dài, coi như cô đã tha thứ cho Tần Mặc rồi, tha thứ cho cái người đàn ông vừa giống như trẻ con sáo lại vừa giống như sói xám kia. Nhưng hiện tại cái cô mà muốn biết nhất chính là chân tướng sự thật, cho nên trong nội tâm cô chỉ cho phép mình nhớ đến Tần Mặc đúng một phút đồng hồ, sau đó cô đành chỉ có thể "vứt bỏ" anh.

"Thôi quên đi, anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc căn bệnh của anh trai em bệnh là sự thật hay là giả dối?" Tô Song Song hạ giọng, hỏi nhỏ anh một câu.

Trên mặt cô tuy vẫn có vẻ hết sức bình tĩnh, nhưng giờ phút này, chỉ có cô biết rằng, trái tim của cô lúc này đang đập rất mãnh liệt, thật sự cô đã quá sợ hãi.

Dường như Tần Mặc đã có kinh nghiệm, tự biết bản thân mình sẽ không thể nào hạ giọng xuống để nói chuyện với cô được, cho nên anh cũng không mở miệng, chỉ đơn giản khẽ gật đầu một cái nhẹ nhàng.

Cái gật đầu này làm cho bàn tay của Tô Song Song đang che ở ngoài miệng Tần Mặc chợt run rẩy. Trong nháy mắt bàn tay như không còn chút sức lực nữa, chợt buông thõng xuống. Cô cắn môi, chỉ trong nháy mắt, tròng mắt của cô đã dâng lên một tầng hơi nước.

Tô Song Song rất muốn nghi ngờ Tần Mặc, nhưng mặc dù cô không phải là người có cảm xúc cực kỳ nhạy cảm, nhưng đột nhiên giác quan thứ sáu của cô lúc này lại đang không ngừng nhắc nhở cô, Tần Mặc không hề lừa gạt cô.

Trong nháy mắt, Tô Song Song có cảm giác dường như cả người mình liền trở nên rã rời, không còn chút sức lực. Cô nhắm mắt lại, dự tính chính

mình sẽ tự tìm ra chân tướng.

Tô Song Song nghĩ kỹ càng trước sau, sau đó cô mạnh mẽ quay đầu không hề liếc nhìn Tần Mặc một cái, bước nhanh đi ra ngoài. Khi đi ra tới cửa, cô thuận tiện nương theo tiếng sập cửa nặng nề, để lại ở phía sau một lời nói chứa đựng sự oán giận: "Chúc hai kẻ gian phu dâm phụ các người được sống với nhau thiên trường địa cửu!" Đứng nấp ở góc tường của cửa ra vào để nghe trộm, Thẩm Ôn Uyển vừa nghe thấy câu nói này liền cảm thấy rất cao hứng. Cô ta cảm giác kế hoạch của mình và Tần Dật Hiên đã thực hiện được rồi, nhưng lại không nghĩ rằng không những Tô Song Song đi ra đột ngột, mà còn lưu lại một câu nói như vậy.

Tuy rằng cô rất muốn cùng Tần Mặc ở chung một chỗ, nhưng khi đối mặt với những lời vừa nói của Tô Song Song, trong nháy mắt vẻ mặt cô trở nên hết sức khó coi. Khi Tô Song Song rời đi, cô nhìn theo bóng lưng kia, giận dữ hừ lạnh một tiếng, rồi đẩy cửa đi vào.

Chỉ là Thẩm Ôn Uyển vừa mới đi vào, đối diện với giận hai mắt của Tần Mặc đầy vẻ tức giận, trong nháy mắt Thẩm Ôn Uyển sợ tới mức không dám bước thêm về phía trước nữa. Cô thế nào mà đã quên mất, Tần Mặc vừa mới bị Tô Song Song vứt bỏ xong, đúng vào thời điểm anh đang tức giận nhất như thế, lúc này cô lại tiến vào, không phải là tự mình đã làm mất mặt mình rồi không!

Rốt cuộc, trong chốc lát Thẩm Ôn Uyển liền trở nên thông minh, cô cũng không cần chờ Tần Mặc mở miệng, mà tự mình liền ngoan ngoãn lui ra ngoài, còn thuận đường đóng cửa lại rất cẩn thận.

Cánh cửa vừa được đóng lại, Tần Mặc liền không nhịn được bật lên tiếng ho khan, thoáng cái sắc mặt trở nên tái nhợt. Tần Mặc nhìn kim truyền dịch đang cầm ở trên tay, liền đưa tay ra giật xuống từng cái một.

Anh không sao hiểu nổi, Tô Song Song đã hỏi anh rằng một câu, có phải Tần Dật Hiên đang giả bệnh để lừa gạt cô không. Anh cũng đã trả lời cô rồi, nhưng vì sao cô lại nhất định phải quay trở về nhà, chẳng lẽ anh thế này mà không đáng để cho cô tin tưởng hay sao?

Càng nghĩ, Tần Mặc lại càng cảm thấy tức giận, hai tay anh đặt ở trên đầu gối gặt gao nắm chặt lại thành quả đấm, trên tay gân xanh liền nhô hết cả lên.

Bạch Tiêu gặp Thẩm Ôn Uyển ở ngay tại cửa ra vào, lại trông thấy Tô Song Song đi từ bệnh viện ra ngoài, nhìn bộ mặt đầy tức giận của Tô Song Song khi bước lên xe của Tần Dật Hiên, anh lập tức cảm thấy có chuyện không tốt.

Bạch Tiêu lập tức xông vào trong phòng bệnh, vừa tiến vào, anh đã nhìn thấy Tần Mặc đang rút hết những chiếc kim truyền dịch trên tay ra, trong nháy mắt, anh liền nổi giận!

"Tôi nói này Tần Mặc, cậu thuộc nhóm người có cảm xúc trí tuệ thấp, không tìm được bà xã, cậu có thể có tiền đồ một chút hay không, đừng có mang sức khỏe của bản thân mình ra mà đùa giỡn như vậy chứ!" Bạch Tiêu nói xong, hít vào một hơi thật sâu, mới kiềm chế lại được những lời nói cay nghiệt hơn.

Tần Mặc không buồn để ý đến Bạch Tiêu, anh vẫn thản nhiên, điên cuồng làm việc như trước, cúi đầu tiếp tục xử lý tài liệu trên tay. Bạch Tiêu nhìn Tần Mặc không ngủ không nghỉ, tự mình giày vò chính bản thân mình như vậy, bèn tiến lên một bước, giơ tay giật mạnh tập tài liệu trong tay Tần Mặc.

Tần Mặc nhận thấy tập tài liệu trên tay mình bị lấy đi như thế, lúc này mới ngẩng đầu lên liếc nhìn Bạch Tiêu, ánh mắt tỏ ra hết sức lạnh nhạt. Có

lẽ đây là lần đầu tiên Tần Mặc dùng kiểu ánh mắt xuyên thấu, lạnh lùng chứa đầy sát khí kia để nhìn Bạch Tiêu.

Hiển nhiên Bạch Tiêu có chút không thích ứng, anh lập tức cảm thấy một luồng tử khí bao phủ quanh thân mình, tập tài liệu đang cầm trong tay cũng khẽ run lên.

Tần Mặc đưa tay ra giật lại tập tài liệu trong tay của Bạch Tiêu, tiếp tục cúi đầu xử lý. Bạch Tiêu lấy lại tinh thần, từ trước cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nhìn thấy Tần Mặc có kiểu làm việc cần cù chịu khó như vậy. Nhưng trong nội tâm của anh lại không hề có một chút hứng thú nào, mà ngược lại, nhìn thấy cái vẻ lập dị này của bạn mình mà thấy trong lòng đau ê ẩm.

Bạch Tiêu thở dài, anh biết rõ không thể nào khuyên được Tần Mặc, suy nghĩ cách thay đổi đường lối cứu quốc, anh xác định Tần Mặc mà còn tiếp tục sống kiểu như vậy nữa thật sự sẽ mệt chết.

Bạch Tiêu cân nhắc một chút, dự định trước hết khéo léo uyển chuyển hỏi dò Tần Mặc một chút, tránh làm cho anh bị kích động.

Nhưng nghĩ lại, Tần Mặc là người có chỉ số cảm xúc thấp, nếu như anh hỏi kiểu khéo léo, không chừng đi vòng qua mười tám khúc quanh của con đường mà vẫn chưa tìm được nơi cần đến, phỏng chừng hiệu quả còn kém hơn, chi bằng anh trực tiếp hỏi Tần Mặc cho tiện. Nghĩ sao làm vậy, anh liền trực tiếp hỏi bạn mình: "Làm sao mà khi này cậu và Nhị Mạnh Hóa lại náo loạn lên với nhau thế?"

Dường như Tần Mặc không muốn đề cập đến chuyện này, anh hoàn toàn không để ý Bạch Tiêu, vẫn tiếp tục xử lý tài liệu trong tay như trước, xem xét hết sức chăm chú, phát huy toàn bộ những suy nghĩ vô cùng sâu sắc để giải quyết toàn bộ công việc một cách điên cuồng, tưởng chừng như đã ngấm vào tận trong xương cốt vậy.

Đương nhiên Bạch Tiêu cảm thấy có chút tự bị mất mặt, nhưng bất quá hiện tại anh cũng không còn có biện pháp nào khác. Anh cũng không thể đi tìm Tô Song Song, chỉ có thể tiếp tục mập mờ hỏi một câu khác: "Cậu cứ nói ra đi, nói không chừng tôi có thể giúp cậu ngẫm nghĩ ra cách giải quyết gì đó, tốt xấu gì tôi cũng là quân sư của cậu mà!"

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc dường như vẫn không để ý anh, lại tiếp tục nói như kiểu ngựa chết nói thành ngựa sống: "Ít nhất kinh nghiệm của tôi phong phú hơn cậu rất nhiều!"

Đáng tiếc Tần Mặc cũng vẫn không có phản ứng gì với Bạch Tiêu, hiển nhiên đối với những kinh nghiệm của người vốn dĩ là hoa hoa công tử kia, anh cảm thấy cực kỳ không tin tưởng lắm. Bạch Tiêu thoáng đập vào miệng một cái, cũng trầm mặc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Các Kiểu Phân Tích Bàn Luận (2)

Đột nhiên Bạch Tiêu nhớ tới Tần Mặc cực kỳ tin tưởng cái bộ sách “Trúng kế tình yêu” cực kỳ yêu nghiệt kia, ánh mắt vụt sáng lên, liền lừa dối hỏi Tần Mặc: "Này toàn bộ cuốn “Trúng kế tình yêu” tôi cũng đọc qua một lượt rồi, cậu hãy nói qua một chút, tôi xem xem có thể tìm được biện pháp hay không."

Quả thật, khi Bạch Tiêu nhắc tới quyển sách này, rốt cuộc Tần Mặc liền thả tập tài liệu trong tay xuống, ngẫm nghĩ một lúc, rồi chỉ nói một câu đơn giản: "Cô ấy hỏi tôi có phải là Tần Dật Hiên đã lừa gạt cô ấy hay không, có phải là đang giả bộ bị bệnh không, tôi đã gạt đầu rồi, vậy mà vì sao cô ấy vẫn không tin tôi, còn bỏ đi như vậy?"

Bạch Tiêu vừa nghe nói đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhị Manh Hóa đã có thể đưa ra câu hỏi như vậy, diễn ๓đàn๓lê๓quý๓đôn dựa theo tính cách của cô ấy, chắc chắn là cô ấy đã cảm thấy có điều gì đó không đúng nên mới đến đây.

Nhưng vì sao cô lại còn biểu hiện vẻ tức giận như vậy nhỉ? Theo bản năng Bạch Tiêu đã cảm thấy là Tần Mặc đã trách sai rồi. Anh hơi ngửa đầu, chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép, hỏi tiếp một câu: "Có phải cậu đã nói câu gì đó kỳ quái không vậy? Hoặc là Nhị Manh Hóa có biểu hiện gì đó kỳ quái hay không?"

Tần Mặc lại nghĩ nghĩ, sau đó mới phun ra mấy chữ nghe lạnh băng: "Cô ấy luôn nháy mắt."

"..." Bạch Tiêu vừa nghe vậy, liền hít mạnh vào một hơi dài mới kiềm chế được bản thân không vươn tay ra đập cho Tần Mặc một cái.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu nhắm mắt lại hít sâu một hơi, bộ dạng như muốn co rút lại, liền để tay lên nút bấm gọi chuông: "Tôi gọi bác sĩ cho cậu nhé?"

"..." Bạch Tiêu nghe nói như thế, anh liền cảm thấy như bản thân đã bị chỉ số cảm xúc thấp quá mức của Tần Mặc đánh bại, vừa định lắc đầu, nhưng thoáng nhìn lướt qua chỗ mấy chiếc kim truyền dịch bị Tần Mặc rút ra kia, lại gật đầu một cái.

Ba ngày nay Tần Mặc một mực làm việc không ngủ không nghỉ, quả thực anh đã giày vò bản thân, lăn đi lộn lại đến mệt lử, sắp chết đến nơi. Bình truyền dinh dưỡng này chính anh đã phải túm lấy Tần Mặc, đánh cho một cái bất tỉnh rồi sau đó anh mới đưa đến bệnh viện để truyền cho Tần Mặc.

Tần Mặc vừa tỉnh lại, mặc dù không rút kim ra, nhưng lại bảo thư ký mang tất cả công văn tài liệu đến đây để anh tiếp tục xử lý, coi con người mình tựa như một cỗ máy móc đã được bảo dưỡng tốt rồi, làm cho người khác cảm thấy không thể nào không tức giận được.

Bạch Tiêu biết rõ đối với Tần Mặc, Tô Song Song là người rất quan trọng. Nhưng từ trước đến giờ, anh lại không ý thức được rõ ràng cô lại là người quan trọng đến mức có thể làm cho Tần Mặc lâm vào tình trạng tự mình giày vò bản thân mình đến chết đi sống lại như vậy.

Lúc trước Bạch Tiêu nghĩ, Tần Mặc đã muốn làm cho bộ dạng của chính mình lăn qua lăn lại đến chết như vậy mới hả giận, hay là hôm nay anh phải đi tìm Tô Song Song, cho dù có phải đi cướp đoạt anh cũng phải đoạt lại cô bằng được, sau đó buộc cô lại ở trên giường của Tần Mặc.

Ai ngờ đâu, đột nhiên Thẩm Ôn Uyển đến đây, lại còn nói rõ ràng, trong tay cô ta đang nắm được điểm yếu của Tần Dật Hiên nên yêu cầu được gặp Tần Mặc. Bạch Tiêu tuyệt đối không tin Thẩm Ôn Uyển, cảm nhận được ngay rằng cô ta đang có âm mưu gì đó.

Chính là do anh nghĩ tới bộ dạng của Tần Mặc lúc này đang trong tình trạng nửa chết nửa sống, nên mới cho Thẩm Ôn Uyển gặp Tần Mặc, trong nội tâm anh vẫn đang ôm ấp một chút chờ mong, hy vọng người phụ nữ này có thể chọc giận được Tần Mặc.

Chỉ cần Tần Mặc có thể tức giận, ít nhất anh vẫn còn có cảm xúc của một con người, còn là một con người, vậy xem ra anh vẫn còn có thể cứu chữa được.

Nhưng Bạch Tiêu lại tuyệt đối không ngờ rằng, Tô Song Song có thể tới nơi này, hơn nữa lại còn trong tình huống như vậy. Hôm nay ngẫm nghĩ lại, Bạch Tiêu nhận thấy, chắc chắn là Tô Song Song đã phát giác ra được chuyện gì đó, cho nên cô khi đi ra khỏi đây cô mới tức giận như vậy.

Chỉ tiếc Tần Mặc này lại là một con người có chỉ số cảm xúc thấp, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không biết nhìn mà diễn kịch cho khéo, hoàn toàn không hiểu được rằng, Tô Song Song đang "Dụng tâm lương khổ" (chịu khổ để thực hiện mưu đồ).

Bạch Tiêu nhìn lướt qua Tần Mặc, không hiểu sao, đột nhiên anh cảm thấy Tần Mặc thật sự rất ngu xuẩn, quá mức ngu xuẩn, thực sự không có một chút nào đáng để người ta yêu! Anh thở dài, vừa nghĩ tới chuyện sẽ không biết phải giải thích chuyện này như thế nào để cho Tần Mặc hiểu được, vẻ mặt anh liền giống như người bị táo bón vậy.

"Kỳ thật, Nhị Manh Hóa luôn nháy mắt với cậu như vậy là muốn ám hiệu cho cậu biết, cô ấy đang diễn trò với cậu đấy. Tôi đoán chừng Nhị Manh Hóa đã biết được điều gì đó, cho nên không mới không muốn bứt

dây động rừng. Vì vậy, tôi muốn nói với cậu điều này, tiểu Tần Tần à! Cậu phải mau chóng sửa sang lại con người mình một chút đi, cho nó ra hình dạng của con người một chút!"

Bạch Tiêu quét từ trên xuống dưới khắp người Tần Mặc một vòng, cái nhìn đầy vẻ ghét bỏ. Bộ dạng này của Tần Mặc quả thực lồi thối nhếch nhác quá mức. Mặc dù loại chán chường này vẫn mang chút hơi hướng anh tuấn đấy, nhưng thật sự là Tần Mặc đã quá nhếch nhác lồi thối, phỏng chừng từ trên xuống dưới, khắp trên người anh lông cũng đã mọc dài ra rồi!

Bởi vì Bạch Tiêu biết rõ tình huống bây giờ rất có lợi, anh vẫn một mực căng thẳng lo lắng cho Tần Mặc, rốt cục giờ đây trái tim anh đã có thể buông lỏng được rồi. Anh không sao kiềm chế nổi ý nghĩ lúc này chỉ muốn trêu chọc Tần Mặc một chút.

"Nếu không đến lúc đó cho dù Nhị Manh Hóa có trở lại, cũng bị cái bộ dạng nhếch nhác lồi thối này của cậu dọa sợ mà bỏ chạy!" Bạch Tiêu nói xong trên mặt càng lộ rõ vẻ ghét bỏ hơn.

Tần Mặc tuyệt đối không tin lời Bạch Tiêu vừa nói. Anh dứt khoát xem nhẹ lời nói vừa rồi của Bạch Tiêu, tiếp tục cúi đầu xử lý tài liệu trong tay. Anh căn bản không sao dừng được ý muốn tự làm khổ bản thân.

Bạch Tiêu tức giận thật sự, chỉ muốn mặc kệ Tần Mặc. Nhưng nhìn đồng tài liệu đang chồng chất ở bên người Tần Mặc kia, anh lại cảm thấy có chút không đành lòng. Cuối cùng anh đành ngồi xuống ở bên cạnh Tần Mặc, rầu rĩ cùng với Tần Mặc giải quyết đồng tài liệu kia.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu ngồi xuống, quét mắt nhìn anh một cái, Bạch Tiêu lập tức cầm tài liệu trong tay đưa tới, vừa định cầm lấy một tập tài liệu khác để xem, thấy Tần Mặc vừa quét mắt tới, anh ngượng ngùng thu tay lại.

"Theo như lời cậu vừa nói, hiện giờ không phải là cậu nên đi để tiếp ứng cho Song Song hay sao?" Tần Mặc vẫn không hề ngẩng đầu, con mắt quét qua rất nhanh, cầm lấy tập dự án hợp tác mới nhất, tay cũng vẫn không ngừng phê bình chú giải trên tài liệu.

Bạch Tiêu vừa nghe thấy vậy, tinh thần như tỉnh táo lại. Anh quay đầu nhìn Tần Mặc, lập tức cảm thấy loại mặt hàng này cũng không phải đến nỗi không có thuốc nào cứu chữa được. Chỉ là anh không biết rõ, Tần Mặc đã tin tưởng những lời nói vừa rồi của mình hay chưa. Cái gì chứ, sao cậu ta vẫn còn tự mình làm khổ mình, cứ ngồi xử lý tài liệu tựa như người điên vậy.

Có thể là ánh mắt của Bạch Tiêu đã quá mức rõ ràng, cho nên xem ra Tần Mặc có vẻ rất bức bối. Anh ngẩng đầu lên, quét qua Bạch Tiêu một liếc mắt. Mặt mũi Bạch Tiêu lập tức xám xịt, anh khoát khoát tay, ý bảo cứ để tự mình đi.

Thời điểm Bạch Tiêu ra đi vẫn còn không cam tâm, anh quay đầu lại nhìn Tần Mặc một cái, hừ lạnh nói ra một câu: "Cậu nghĩ rằng tôi không biết vì sao mà cậu lại làm việc giống như một người điên sao, chẳng phải là cậu sợ một khi bản thân rảnh rỗi, sẽ không sao kiềm chế nổi bản thân mà muốn đi bắt Nhị Manh Hóa trở lại hay sao!"

Tần Mặc vừa nghe thấy Bạch Tiêu nói như vậy..., ngẩng đầu lên, liếc nhìn anh một cái, Bạch Tiêu lập tức quay đầu lại, trực tiếp chạy ra ngoài.

Tần Mặc nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiêu, đối với những lời Bạch Tiêu vừa nói..., anh thật sự không thể nào phủ nhận được. Tần Mặc vừa nghĩ như vậy, hai mắt anh thoáng cái liền hơi híp lại một chút, lạnh như băng, sau đó cúi đầu tiếp tục xử lý tài liệu trên tay.

Tô Song Song vừa ra khỏi bệnh viện, Tần Dật Hiên liền mở cửa xe ra, ra ngoài đón cô. Anh nhìn thấy vẻ mặt của Tô Song Song đầy sự giận dữ, dù

trên mặt lộ vẻ tràn đầy lo lắng, nhưng trong nội tâm lại thấy cực kỳ cao hứng.

Tô Song Song liếc nhìn Tần Dật Hiên một cái thật sâu, Tần Dật Hiên nhìn thấy vậy trong nội tâm có chút sợ hãi. Ngay sau đó, Tô Song Song trực tiếp nhào vào trong ngực Tần Dật Hiên, giống như khi cô còn bé phải chịu uất ức vậy. Tô Song Song bắt đầu gào khóc ngay ở trong lòng ngực của anh.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song như vậy, không phải không đau lòng, nhưng mà vừa nghĩ tới tương lai của bọn họ, anh liền cắn răng hạ quyết tâm, tính toán lúc này đây sẽ làm cho Tô Song Song phải đau triệt để, như vậy từ nay về sau thuận tiện để cô sẽ không còn nhớ nhung gì đến Tần Mặc nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Lời Nói Dối Bị Vạch Trần

Bạch Tiêu tức giận thật sự, chỉ muốn mặc kệ Tần Mặc. Nhưng nhìn đồng tài liệu đang chồng chất ở bên người Tần Mặc kia, anh lại cảm thấy có chút không đành lòng. Cuối cùng anh đành ngồi xuống ở bên cạnh Tần Mặc, rầu rĩ cùng với Tần Mặc giải quyết đồng tài liệu kia.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu ngồi xuống, quét mắt nhìn anh một cái, Bạch Tiêu lập tức cầm tài liệu trong tay đưa tới, vừa định cầm lấy một tập tài liệu khác để xem, thấy Tần Mặc vừa quét mắt tới, anh ngượng ngùng thu tay lại.

“Theo như lời cậu vừa nói, hiện giờ không phải là cậu nên đi để tiếp ứng cho Song Song hay sao?” Tần Mặc vẫn không hề ngẩng đầu, con mắt quét qua rất nhanh, cầm lấy tập dự án hợp tác mới nhất, tay cũng vẫn không ngừng phê bình chú giải trên tài liệu.

Bạch Tiêu vừa nghe thấy vậy, tinh thần như tỉnh táo lại. Anh quay đầu nhìn Tần Mặc, lập tức cảm thấy loại mặt hàng này cũng không phải đến nỗi không có thuốc nào cứu chữa được. Chỉ là anh không biết rõ, Tần Mặc đã tin tưởng những lời nói vừa rồi của mình hay chưa. Cái gì chứ, sao cậu ta vẫn còn tự mình làm khổ mình, cứ ngồi xử lý tài liệu tựa như người điên vậy.

Có thể là ánh mắt của Bạch Tiêu đã quá mức rõ ràng, cho nên xem ra Tần Mặc có vẻ rất bức bối. Anh ngẩng đầu lên, quét qua Bạch Tiêu một liếc mắt. Mặt mũi Bạch Tiêu lập tức xám xịt, anh khoát khoát tay, ý bảo cứ để tự mình đi.

Thời điểm Bạch Tiêu ra đi vẫn còn không cam tâm, anh quay đầu lại nhìn Tần Mặc một cái, hừ lạnh nói ra một câu: “Cậu nghĩ rằng tôi không biết vì sao mà cậu lại làm việc giống như một người điên sao, chẳng phải là cậu sợ một khi bản thân rảnh rồi, sẽ không sao kiềm chế nổi bản thân mà muốn đi bắt Nhị Mạnh Hóa trở lại hay sao!” Tần Mặc vừa nghe thấy Bạch Tiêu nói như vậy..., ngẩng đầu lên, liếc nhìn anh một cái, Bạch Tiêu lập tức quay đầu lại, trực tiếp chạy ra ngoài.

Tần Mặc nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiêu, đối với những lời Bạch Tiêu vừa nói..., anh thật sự không thể nào phủ nhận được. Tần Mặc vừa nghĩ như vậy, hai mắt anh thoáng cái liền hơi híp lại một chút, lạnh như băng, sau đó cúi đầu tiếp tục xử lý tài liệu trên tay.

Tô Song Song vừa ra khỏi bệnh viện, Tần Dật Hiên liền mở cửa xe ra, ra ngoài đón cô. Anh nhìn thấy vẻ mặt của Tô Song Song đầy sự giận dữ, dù trên mặt lộ vẻ tràn đầy lo lắng, nhưng trong nội tâm lại thấy cực kỳ cao hứng.

Tô Song Song liếc nhìn Tần Dật Hiên một cái thật sâu, Tần Dật Hiên nhìn thấy vậy trong nội tâm có chút sợ hãi. Ngay sau đó, Tô Song Song trực tiếp nhào vào trong ngực Tần Dật Hiên, giống như khi cô còn bé phải chịu uất ức vậy. Tô Song Song bắt đầu gào khóc ngay ở trong lòng ngực của anh.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song như vậy, không phải không đau lòng, nhưng mà vừa nghĩ tới tương lai của bọn họ, anh liền cắn răng hạ quyết tâm, tính toán lúc này đây sẽ làm cho Tô Song Song phải đau triệt để, như vậy từ nay về sau thuận tiện để cô sẽ không còn nhớ nhung gì đến Tần Mặc nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 151.2

Tô Song Song ôm Tần Dật Hiên, mặc dù đang khóc, nhưng trong cặp mắt của cô lại hiện ra sự trong sáng. Cô ngẫm nghĩ, do dự một lát rồi mới hạ quyết tâm, tiếp tục nói với Tần Dật Hiên.

"Anh, em không bao giờ muốn gặp lại Tần Mặc nữa đâu. Hiện tại em cũng không muốn suy nghĩ về bất cứ điều gì nữa, chỉ có lo lắng cho sức khỏe của anh mà thôi! Ngày mai em sẽ cùng anh đi đến bệnh viện để kiểm tra lại sức khỏe nhé, có được không?"

Lúc đầu Tần Dật Hiên nghe thấy Tô Song Song nói quyết định sẽ không gặp Tần Mặc nữa liền thấy cao hứng cực kỳ, nhưng khi vừa nghe thấy Tô Song Song nói muốn đi cùng với anh đến bệnh viện để kiểm tra, trong nháy mắt vẻ cao hứng nhiệt tình này liền bị dập tắt.

Cặp mắt của Tần Dật Hiên đảo quanh một vòng, bây giờ anh không thể nào để cho Tô Song Song đi cùng anh đến bệnh viện được. Tuy rằng những tờ hóa đơn kia có thể làm giả được, nhưng lỡ ra anh không giấu diếm được thì chẳng phải “kiểm củi ba năm thiêu một giờ”, toàn bộ thành công cốc hết hay sao.

"Song Song, ở trong nước không có cách nào chữa trị được căn bệnh này của anh đâu. Anh đang dự định mấy ngày nữa sẽ đi ra nước ngoài kiểm tra lại, xem liệu có thể kéo dài thời gian thêm được vài năm nữa hay không. Vì vậy, nếu như em đã nói rằng, em thật sự muốn buông tay với Tần Mặc rồi, thì hãy đi cùng với anh ra nước ngoài, còn nếu như em không muốn, thì có thể ở lại nơi này chờ anh trở về."

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Dật Hiên nói như vậy, không biết vì sao, trước đây cô vẫn luôn một mực tin tưởng đối với anh, không một chút nghi ngờ, vậy mà giờ đây trong lòng cô, sự tin tưởng ấy đã bắt đầu dao động. Cô thử nói tiếp thêm một câu: "Anh, vậy thì trước hết em phải cùng anh đi kiểm tra lại sức khỏe một chút đã, nếu không em sẽ rất lo lắng..."

Tần Dật Hiên không muốn nghĩ gì nhiều thêm nữa, chỉ kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra xa một chút, đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Tô Song Song đầu, trong ánh mắt mang theo sự cứng chiều vô tận.

"Em đừng lo lắng, những gì nên kiểm tra anh cũng đều đã kiểm tra hết rồi, chỉ có điều kiểm tra ở trong nước cũng chỉ là làm một việc tốn công vô ích mà thôi, không bằng còn một chút thời gian, anh nên tận dụng để được ở cùng bên em nhiều hơn."

Tô Song Song cúi đầu, trước giờ Tô Song Song vẫn luôn không quá tin tưởng vào giác quan thứ sáu, vậy giờ khắc này, chỉ trong nháy mắt cô đã trở nên thông suốt rồi. Lúc trước cô lo lắng cho sự an nguy cho tính mạng của Tần Dật Hiên, nên cho dù có phát hiện ra có chỗ nào đó có chút gì đó không đúng, cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều hơn về nó.

Nhưng mà hôm nay, giây phút nhìn thấy chiếc cúc gài tay áo bằng kim cương kia, quả thực, đã khiến cho cô bị chấn động quá lớn. Hơn nữa cái gạt đầu của Tần Mặc vừa thoáng hiện lên trong đầu cô, trong nháy mắt đã làm cho Tô Song Song chột tỉnh táo lại.

Bây giờ, nhìn những động tác này của Tần Dật Hiên, lại nghe những lời nói đó của anh, cho dù Tô Song Song không muốn thừa nhận, thì cô vẫn nhận thấy chuyện này có trăm ngàn sơ hở, rất có vấn đề.

Tô Song Song lôi kéo tay áo của Tần Dật Hiên, giống như muốn túm lại một chút hi vọng cuối cùng. Cô vẫn một mực cúi đầu không nhìn vào Tần

Dật Hiên, chậm rãi hỏi: "Anh, từ trước đến nay anh thực sự chưa từng bao giờ gạt em có phải không?"

Tần Dật Hiên không nghĩ tới đột nhiên Tô Song Song lại hỏi anh một câu như vậy, nên có chút sững sờ, nhưng anh vốn là một diễn viên hoàn mỹ, đương nhiên sẽ không bởi vì câu hỏi bất thành linh của Tô Song Song, mà để cho bản thân lâm vào tình trạng luống cuống.

Trong mắt của Tần Dật Hiên vẫn tràn ngập ý cười và sự cưng chiều như trước, chỉ có ngữ điệu trả lời là có chút bất đắc dĩ: "Làm sao có thể như vậy chứ, cho dù có lừa gạt ai đi nữa, anh cũng sẽ không bao giờ lừa gạt em."

Tô Song Song nghe thấy những lời nói này của Tần Dật Hiên..., vừa vận ngón đầu lên, cô nhìn chăm chú vào cặp mắt của anh. Giờ khắc này, ở trong đáy mắt của Tần Dật Hiên, Tô Song Song chỉ nhìn thấy tràn ngập sự chân thành.

Tô Song Song có chút do dự, cô nắm lấy tay Tần Dật Hiên thật chặt, lắc lắc ống tay áo của anh, người đàn ông trước mặt này là anh trai thân thiết mà cô tin tưởng nhất, cô không muốn phải tiếp tục thăm dò anh giống như với những người xa lạ khác.

Tô Song Song nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Tần Dật Hiên, một lát sau cô mới mở miệng, trong tròng mắt đã dâng lên một tầng hơi nước: "Anh, chiếc cúc áo kim cương anh vẫn cài ở trên ống tay áo bây giờ đâu rồi?"

Tuy Tần Dật Hiên không biết vì sao đột nhiên Tô Song Song lại đề cập đến chiếc cúc áo kim cương cài ở tay áo của mình, nhưng anh vẫn luôn có một cảm giác có chuyện gì đó không tốt lắm. Theo bản năng, anh cúi đầu xuống nhìn lướt qua tay áo của mình, chiếc cúc cài tay áo áo mà anh thích nhất kia quả thực đã không còn ở đó.

Tần Dật Hiên đảo mắt nghĩ nghĩ, chỉ cần anh mặc âu phục thì nhất định sẽ dùng chiếc cúc cài tay áo này. Đây là chiếc cúc cài tay áo bằng kim cương độc nhất vô nhị, đã sớm trở thành biểu tượng cho thân phận của anh. Hôm nay...quả thật, Tần Dật Hiên cũng không nhớ là mình đã để rơi chiếc cúc cài tay áo này ở nơi nào nữa.

"Có thể là bị rơi mất ở đâu đó rồi cũng nên, làm sao vậy?" Tần Dật Hiên thuận miệng nói ra một câu, bộ dạng ra vẻ thoải mái, nhưng trong đầu lại chuyển động rất nhanh, suy nghĩ đến những chỗ mà có khả năng anh làm rơi nhất. Nhưng mà, vì sao đột nhiên Tô Song Song lại hỏi đến vấn đề này nhỉ?

Tô Song Song thu hồi lại cánh tay đang lôi kéo ống tay áo Tần Dật Hiên, buông thõng xuống ở bên cạnh người. Cô nhìn thẳng vào Tần Dật Hiên, nhìn anh thật sâu, nói rõ ràng từng chữ từng câu: "Anh, lâu nay anh có từng gặp gỡ với Thẩm Ôn Uyển hay không? Đừng có gạt em!"

Bốn chữ cuối cùng, âm điệu nói chuyện của Tô Song Song bỗng nhiên vút cao lên, trong nháy mắt tâm tình của cô trở nên kích động.

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy từ trong miệng Tô Song Song thốt ra ba chữ Thẩm Ôn Uyển kia, thoáng sửng sốt một chút. Anh hiểu ngay, nhất định là Tô Song Song ít nhiều đã nhận ra những điều gì đó, nhưng anh cũng không biết rõ ràng lắm. Rốt cuộc không hiểu cô đã biết được bao nhiêu, nhưng trong đầu anh đã xoay chuyển cực kỳ nhanh chóng, lập tức đã nghĩ ra ngay một cách thoái thác.

Anh cau mày tựa như đang cố sức nghĩ ngợi, đột nhiên bộ dạng làm ra vẻ như bưng bình vì đã nhớ ra, đáp lại: "Song Song, hai ngày trước anh đã gặp cô ấy một lần ở văn phòng, nhưng cũng chỉ là bàn công chuyện làm ăn thôi mà, có chuyện gì vậy?"

"Chỉ có gặp mặt một lần thôi sao?" Tô Song Song thay đổi cách nói, hỏi một câu hỏi khác, Tần Dật Hiên thấy tâm tình của Tô Song Song lúc này đã có phần buông lỏng, liền nhẹ gật đầu theo ý cô.

Làm sao Tần Dật Hiên biết được, khi bản thân mình vừa mới kết thúc cái gật đầu kia, trong nháy mắt, Tô Song Song liền lui về phía sau một bước, vươn người ném luôn chiếc cúc cài tay áo bằng kim cương cô vẫn đang cầm trong tay lên trên người Tần Dật Hiên.

"Chỉ là gặp mặt nhau một chút, vậy mà chiếc cúc cài tay áo kim cương đang ở trên ống tay áo của anh, lại có thể mắc lại ở trên trang phục của cô ta hay sao? Rốt cuộc, anh định giải thích thế nào với em về chuyện này đây? Anh muốn em phải tin tưởng anh như thế nào đây?"

Đột nhiên Tần Dật Hiên nhớ ra. Người phụ nữ có tên là Thẩm Ôn Uyển kia thực sự là một con người không chịu an phận, đã ăn trong chén lại vẫn còn nhớ ở trong nồi. Cô ta muốn Tần Mặc, nhưng cũng không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để quyến rũ người khác.

Ngày đó vốn dĩ anh nói cho cô ta biết phải đối phó với Tần Mặc như thế nào. Nhưng ngờ đâu, cô ta lại đương nhiên bu lại, ý định quyến rũ anh, làm cho anh cảm thấy chán ghét phát buồn nôn.

Nếu như không phải Tần Dật Hiên anh còn cần cô ta, thì anh đã trực tiếp ném văng cô ta ra ngoài rồi... có lẽ là, khi cô ta tiếp cận sát vào anh, chiếc cúc cài tay áo kia đã mắc lên trên trang phục của cô ta.

"Có thể là thời điểm anh bắt tay cô ta thì chiếc cúc cài tay áo kia đã bị mắc lên trên trang phục của cô ta thôi." Tần Dật Hiên hoàn toàn không có đủ thời gian để hoàn thiện cho lời nói dối của mình, cho nên càng nói dối, trong câu nói của anh càng có nhiều chỗ sơ hở hơn.

"Tần Dật Hiên, Tần Mặc đã nói cho em biết hết rồi, anh chỉ giả vờ bị bệnh mà thôi, hơn nữa em cũng đã trông thấy chứng cứ rồi!" Hiện tại Tô

Song Song cũng đã hiểu được rõ ràng thiệt giả thế nào rồi. Cô dự định thử lừa lại Tần Dật Hiên một chút xem sao.

Cho tới bây giờ Tần Dật Hiên vẫn không hề nghĩ tới Tô Song Song lại có thể lừa gạt anh. Cho nên anh cho rằng Tô Song Song đã thật sự nhìn thấy chứng cứ rồi, lập tức sắc mặt của anh liền trầm xuống, hận không thể băm vằm thân thể Tần Mặc ra thành ngàn vạn mảnh.

"Làm sao có thể chứ! Anh ta tuyệt đối không thể nào biết rõ được chuyện này!" Người mà Tần Dật Hiên quan tâm nhất là Tô Song Song, hiện tại điều mà anh cũng lo lắng nhất là Tô Song Song biết mình giả bộ bị bệnh, cho nên khi nghe Tô Song Song nói ra câu lừa gạt như thế, anh đã không còn đủ bình tĩnh nữa, vừa thốt ra câu nói xong anh đã liền hối hận ngay.

Tô Song Song thật hy vọng giờ phút này chính mình không hề nghe thấy bất cứ điều gì cả, nhưng mà, câu nói của Tần Dật Hiên vừa mới thốt ra kia, ngay lúc này vẫn còn đang lượn lờ ở bên tai, cứ từng lần từng lần vang vọng trong cô.

Mỗi một lần tiếng vọng ấy cất lên, nó tựa như lưỡi dao găm nhọn sắc đâm và trong tim của Tô Song Song, khiến cô muốn khóc mà không sao khóc nổi. Cô liền lùi lại về sau mấy bước, cảm thấy giờ đây dù Tần Dật Hiên đang ở trước mắt cô, nhưng chưa bao giờ anh trở nên xa lạ đến thế.

Giờ khắc này, tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, rất nhanh chóng liền hiện lên một lượt ở trong đầu Tô Song Song, sau đó lắp ghép lại với nhau, tạo thành một sợi dây xuyên suốt. Hóa ra tất cả mọi chuyện trước sau đều rõ ràng như vậy, chỉ có điều, do cô ngu xuẩn nên mới không nhận ra được mà thôi.

"Song Song, anh thật sự bị bệnh mà!" Tần Dật Hiên vẫn không chịu buông tha Tô Song Song, anh vẫn muốn tiếp tục lừa gạt cô. Nhưng là Tô

Song Song lại hận nhất là bị người khác lừa gạt, hơn nữa đây lại là người thân thiết nhất của cô, khiến cô càng hận hơn.

Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên nhích lại gần mình, cô nhanh chóng bước lui lại về phía sau, chỉ muốn cách anh thật xa. Giờ khắc này cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình, thuận tiện suy nghĩ kỹ càng thấu đáo xem rốt cuộc nên giải quyết mối quan hệ giữa mình và Tần Dật Hiên như thế nào cho tốt.

Nhưng Tần Dật Hiên biết rõ, lúc này nếu như anh để cho Tô Song Song đi, chờ khi cô đã suy nghĩ hết thấy cho thật rõ ràng xong xuôi, lúc ấy mọi việc thật sự đã trở nên quá muộn.

Tần Dật Hiên đi nhanh lên phía trước, giơ tay tóm lấy cánh tay của Tô Song Song, kéo cô về lại ở bên cạnh mình. Giờ đây anh cũng không cần giả bộ bị bệnh nữa rồi, sức lực cũng trở nên rất mạnh mẽ, khiến Tô Song Song không thể nào giãy dụa ra nổi.

Tô Song Song không nghĩ tới, đã đến lúc này rồi mà Tần Dật Hiên vẫn còn không chịu buông tha cô, đầu cô đau nhức, kêu ong ong, rối loạn một mảnh.

Giờ khắc này, Tô Song Song lại cảm thấy có chút nghi ngờ, có phải từ trước tới nay, thật sự Tần Dật Hiên vẫn không hề ở lừa gạt cô hay không? Từ đầu tới giờ, có phải anh hoàn toàn vẫn như cũ, vẫn không hề nghĩ rằng anh là anh trai của cô hay không?

"Tần Dật Hiên, rốt cuộc anh đã lừa em bao nhiêu lần rồi?" Tô Song Song gầm nhẹ một tiếng, dùng sức vùng ra, chỉ tiếc là cô không có thể thoát khỏi tay của Tần Dật Hiên, mà ngược lại, cô còn bị anh kéo vào trong lòng ngực của mình thêm một chút nữa.

Bên ngoài bệnh viện đã bắt đầu có người nhìn sang phía hai người rồi. Tô Song Song vừa định cầu cứu thì hai vệ sĩ của Tần Dật Hiên ở trong xe

trực tiếp đi ra, ngăn trở ánh mắt của những người phía sau bọn họ.

Tần Dật Hiên thoáng nhìn sang Tô Song Song, ánh mắt của hai người giao nhau ở trên không trung. Trong đáy mắt của Tô Song chỉ thấy tràn ngập sự phẫn nộ và thất vọng.

Cho dù Tần Dật Hiên có trù tính được mọi chuyện xảy ra trước sau thế nào, anh không ngờ rằng có cẩn thận mấy cũng vẫn xảy ra sơ sót. Mắt đã nhìn thấy hết thấy tất cả mọi chuyện đều đã thuận lý thành chương, nhưng lại không nghĩ tới rõ ràng anh đã thua chỉ bởi một chi tiết nhỏ như thế!

"Anh không nói lời nào có phải là từ đầu tới cuối anh vẫn luôn lừa gạt em, đúng không?" Xem ra Tô Song Song đã hoàn toàn bị chọc giận, trong nháy mắt, sự sắc bén đã bao phủ khắp người cô. Tô Song Song nhìn thẳng vào Tần Dật Hiên, không một mảy may nhân nhượng.

Khóe môi của Tần Dật Hiên giật giật. Anh cắn răng một cái, trong lòng của anh cũng không thể chịu nổi nữa rồi, bản thân anh cũng đã nhận ra, anh không thể che dấu nổi tình cảm của mình nữa, cho nên đã nói ra hết những suy nghĩ vẫn luôn giấu kín trong trái tim: "Đúng thế! Cho tới tận bây giờ, anh vẫn chưa từng bao giờ có ý nghĩ rằng anh muốn làm anh trai của em!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Mà Không Được Mang Cô Ấy Đi

"!" Tuy rằng Tô Song Song đã phần nào đoán được, nhưng khi thật sự nghe rõ ràng từ trong miệng của Tần Dật Hiên nói ra, Tô Song Song vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận nổi.

Tô Song Song đột nhiên lạnh lùng, dùng sức giãy giãy cánh tay đang bị Tần Dật Hiên lôi kéo, nhưng cho dù cô làm như thế nào cũng không thể mở ra được. Tần Dật Hiên căn bản không có ý định buông cô ra.

Tô Song Song cũng dứt khoát không vùng vẫy nữa, chỉ lạnh nhạt nhìn Tần Dật Hiên, giọng nói không chút cảm xúc: "Thả tay em ra."

Tuy tính tình của Tô Song Song rất dịu dàng, nhưng nếu khi đã thực sự chọc tới cô, chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, khi ấy sự sắc bén vốn đang nằm ép trên người cô, lập tức nhất tề dựng đứng lên hừng hực sức chiến đấu, quả thực cô giống như một thùng thuốc nổ nhỏ, không giống như cô của những ngày thường để người khác có thể bắt nạt được.

Từ nhỏ Tần Dật Hiên và Tô Song Song đã cùng nhau lớn lên, đương nhiên anh biết rõ cô có một "Kỹ năng" như vậy. Vừa thấy gương mặt cô lạnh xuống, Tần Dật Hiên biết lần này mình đã thật sự chọc giận Tô Song Song rồi.

Tần Dật Hiên dự định dùng thủ đoạn tình cảm dịu dàng một lần nữa, hy vọng có thể thức tỉnh lại nội tâm yếu đuối nhu thuận của Tô Song Song, như vậy, anh còn có thể có cơ hội làm cho Tô Song Song tin tưởng lại bản thân mình.

"Song Song, chỉ là do anh quá yêu em mà thôi, em chỉ cho phép anh được làm anh trai của em, đối với anh mà nói, thật sự đã quá tàn nhẫn!" Tần Dật Hiên nói đến đây liền hơi nới lỏng sự lôi kéo tay của Tô Song Song một chút, trong ánh mắt tràn đầy đau thương.

Tô Song Song cứ như vậy nhìn Tần Dật Hiên, nhìn thấy trong mắt của anh như đang nói những lời đau thương, cô nhúu mày. Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy bản thân mình rất ngu, không ngờ cô có thể cứ hết lần này lại đến lần khác để cho loại lời nói này, loại vẻ mặt này của Tần Dật Hiên xoay quanh mà lừa gạt.

"Từ trước cho tới bây giờ em đều không hề yêu cầu anh làm anh trai của em, anh đã thật sự coi em chính là người yêu của anh, nếu như em không muốn, em nên sớm nói cho anh biết, anh tuyệt đối sẽ không quăn quýt lấy em."

"Nhưng mà bây giờ anh nói những lời này với em để làm cái gì?" Hai hàng lông mày của Tô Song càng nhúu lại sâu hơn, tuy sự sắc bén của cô vẫn cụp lại, nhưng nỗi đau đớn thầm kín đầy chua xót trong nội tâm của cô thì vẫn như cũ, vẫn không có cách nào để phát tiết ra bên ngoài.

Tần Dật Hiên cũng vậy, tuy vẫn luôn là một người hoạt ngôn (giỏi ăn nói ứng biến trong mọi trường hợp), anh cũng không biết lúc này phải nói những câu gì nữa. Anh chỉ có thể cố chấp lôi kéo tay của Tô Song Song không buông, muốn dùng hành động này để chứng minh cô vẫn còn đang bên cạnh mình.

"Song Song, có thể cả chặng đường vừa qua anh đều đã sai rồi, nhưng mà tấm lòng của anh đối với em thì cho tới bây giờ vẫn luôn luôn rất chân thành, em hãy cho anh một cơ hội nữa, cho phép anh một lần nữa thôi, chúng ta làm lại từ đầu một lần nữa, có được không,?"

Tần Dật Hiên nói xong, bàn tay lại siết chặt, lôi kéo cánh tay của Tô Song Song, như chỉ sợ cô lại sẽ dùng lực để tránh thoát khỏi anh, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Tô Song Song không hề cử động, chỉ nhìn Tần Dật Hiên, chỉ có vẻ kiên cường trong ánh mắt của cô thì không thể nào che dấu được sự thương tâm. Mặc dù thần kinh của cô cũng đã vững vàng, nhưng vẫn chưa đủ vững vàng đến mức có thể bỏ qua được sự tổn thương lớn như thế.

"Em... em... Từ nay về sau em không muốn gặp lại anh nữa, ít nhất là không muốn nhớ lại những gì gần đây..." Tô Song Song cúi đầu, lúc này cô cũng không hề liếc nhìn Tần Dật Hiên đến một lần.

Không thể trách lòng dạ của Tô Song Song ác độc, gặp phải một người cứ mang cô ra để mà trêu đùa tới mức như thế, nếu như người này không phải là Tần Dật Hiên, người đã từng sống ở bên cô từ thời còn nhỏ, nói không chừng Tô Song Song sẽ trực tiếp cho anh một cước, làm cho anh đoạn tử tuyệt tôn, thậm chí muốn dùng sự phát tiết này để làm hả nỗi oán giận đầy ứ trong lòng.

"Không có khả năng! Cả đời này Tô Song Song em cũng đừng mơ đến điều đó, trừ phi anh chết!" Tần Dật Hiên dùng sức kéo Tô Song Song vào trong ngực mình.

Sự nhẫn nại của Tô Song Song cũng đã đến cực hạn. Cô bắt đầu dùng sức giãy dụa, chỉ có điều, sự giãy dụa này không lại được với Tần Dật Hiên, sau đó cô bị anh nửa tóm nửa kéo hướng vào trong xe.

Đương lúc Tô Song Song bị kéo vào trong xe, trong nháy mắt, vừa vặn Bạch Tiêu đang thì thầm lầm bầm đi từ trong bệnh viện ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tô Song Song bị kéo vào trong xe.

Anh sửng sốt một giây, vô ý thức rống lên một câu: "Tần Dật Hiên, đồ khốn kiếp kia! Mau thả người ra!" Bạch Tiêu vừa hô vừa đuổi tới, chỉ tiếc

một giây đồng hồ anh bị sưng sờ kia, Tần Dật Hiên đã đóng cửa xe, mang theo Tô Song Song nghênh ngang rời đi rồi.

"Mẹ kiếp, đồ trứng thối!" Bạch Tiêu thấy khó thở rồi, khẽ nguyên rủa một tiếng, tại sao anh không nghĩ ra cô nàng Nhị Mạnh Hóa kia sẽ trực tiếp ngã bài rõ ràng với Tần Dật Hiên chứ, ngay cả cơ hội để cho anh hòa hoãn cũng không có.

Anh vội vàng lấy điện thoại di động ra, dặn dò thủ hạ đuổi theo Tần Dật Hiên, như vậy tất yếu sẽ tìm được hắc đã đưa Tô Song Song tới chỗ nào rồi.

Dặn dò xong, Bạch Tiêu tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Tần Mặc, Tần Mặc nhìn thấy số điện thoại của Bạch Tiêu còn đang nghĩ không muốn nhận, nhưng rồi lại cầm lên như cũ, phương pháp nghe rất đúng tiêu chuẩn của Tần thị, điện thoại vừa thông liền hừ lên một tiếng tràn đầy miệt thị, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Trong lòng Bạch Tiêu đang gấp, cũng không muốn so đo, đếm xỉa gì với Tần Mặc, nghĩ nghĩ xem khả năng lớn nhỏ của chuyện này thế nào, có lẽ nên nói thật thì sẽ thuyết phục hơn: "Tần Mặc, Tô Song Song bị Tần Dật Hiên lôi đi rồi!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 152.2

Tần Mặc vừa nghe, trực tiếp ném điện thoại, liền lập tức xông ra ngoài, chạy ra đến bên ngoài bệnh viện, nhìn thấy Bạch Tiêu vẫn còn cầm điện thoại ở đằng kia mà "A lô A lô", trực tiếp một cước đạp tới.

Bạch Tiêu bị đạp một cái lão đảo, vừa lấy lại tinh thần, đang định nổi giận, nhưng khi nhìn thấy đó là Tần Mặc, lại thấy bộ dạng anh nổi giận ùng ùng, cũng không dám lên tiếng nữa, sợ anh nổi lên bão tố.

"Cái gì mà đi rồi hả?" Tần Mặc căn bản không còn tâm tình nào mà trách cứ Bạch Tiêu điều gì, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía. Bên ngoài bệnh viện vốn dĩ đang ồn ào nhao nhao, đám người vừa mới vây quanh kia biết rõ Tần Dật Hiên và Tần Mặc là những người không thể trêu vào, nên cũng đã sớm tản đi.

"Bọn họ đã đuổi theo rồi, chúng ta cũng đi thôi." Bạch Tiêu cúi đầu thoáng nhìn qua điện thoại đang cầm trong tay, bên kia đã truyền đến tin tức định vị, theo phương hướng này, dường như Tần Dật Hiên muốn đưa Tô Song Song về lại đại bản doanh của hắn rồi.

Tần Mặc không hề mở miệng, đi theo Bạch Tiêu lên xe, Bạch Tiêu cũng không ậm ờ gì nữa, dứt khoát khởi động cho xe chạy như một cơn lốc.

Tần Mặc vừa nhìn thấy phương hướng này, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng. Phía bên kia là đại bản doanh của Tần Dật Hiên, chỉ sợ Tần Dật Hiên có ý định mang Tô Song Song lên máy bay tư nhân để bay ra nước ngoài!

"Nhanh lên!" Tần Mặc ý thức được vấn đề này, không nhịn được liền gầm nhẹ một tiếng, dám chạm vào ngọn lửa giận khổng lồ này, Tần Dật Hiên quả thật đã không muốn sống tử tế nữa rồi, hẳn đã khiêu chiến anh quá nhiều lần, lần này đã chạm đến điểm giới hạn của anh rồi.

Bạch Tiêu cũng gắng nhẫn nhịn lời nói ở trong lòng, bàn chân một mực giẫm lên chân ga, không ngừng cho xe xông lên phía trước. Thằng nhãi cáo già Tần Dật Hiên này, xem như từ đầu tới cuối đã làm cho anh triệt triệt để để bị móp miệng, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Tần Dật Hiên nhìn thấy Bạch Tiêu như vậy, đương nhiên biết rõ bọn họ sẽ đuổi theo kịp rất nhanh. Anh ta cúi đầu thoáng nhìn qua Tô Song Song đang giãy dụa kịch liệt ở trong ngực của mình, ngẫm nghĩ một lát liền vươn tay dứt khoát đánh cho cô bị ngất xỉu đi.

Trước khi bị té xỉu một khắc, Tô Song Song liếc nhìn Tần Dật Hiên một cái, trong cái nhìn ấy tràn đầy sự thất vọng lẫn thương tâm, khiến trong nội tâm Tần Dật Hiên đặc biệt thấy khó chịu.

Tần Dật Hiên vươn tay sờ lên trán của Tô Song Song, thở dài: "Cô gái nhỏ ngu ngốc này, em hãy tha thứ cho anh một lần này, chỉ một lần này nữa thôi, sau đó, chờ khi em đã quên tất cả chuyện này, chắc em cũng sẽ không trách anh nữa."

Tần Dật Hiên vừa đến bên ngoài tòa nhà của mình ở vùng ngoại ô, thì máy bay đã sớm chờ ở chỗ đó rồi. Tần Dật Hiên trực tiếp ôm Tô Song Song đi ra, lúc anh ta đang định lên máy bay, đột nhiên thấy bên ngoài tòa nhà náo loạn một trận.

Theo bản năng, Tần Dật Hiên quay đầu lại thoáng nhìn qua, dù thế nào anh ta cũng không nghĩ rằng Tần Mặc có thể tới đây nhanh như vậy, bước chân anh ta không ngừng, đi rất nhanh về hướng chiếc máy bay đang đỗ ở trước mặt.

Lúc này bước chân của Tần Dật Hiên xem ra trầm ổn, anh ta tin tưởng những thủ hạ của mình vẫn có thể kéo dài với Tần Mặc trong chốc lát, ít nhất khi anh lên máy bay cũng chưa có vấn đề gì.

Nhưng mà, khi anh ta vừa mới đến bên cạnh máy bay, đã nghe thấy giọng nói của Tần Mặc: "Tần Dật Hiên, mày không được mang cô ấy đi!"

Tần Dật Hiên cắn răng một cái, tuy trong lòng suy nghĩ không cần thiết phải để ý đến Tần Mặc, nhưng không sao không chế nổi, vẫn như cũ quay đầu lại, thoáng nhìn qua. Ngay trong lúc anh ta quay lại nhìn, liền cảm thấy trên đùi của mình đau nhói, ngay sau đó đầu gối của anh ta khẽ gập lại, chân sau liền quỳ xuống trên mặt đất.

Theo bản năng anh ta duỗi tay lên trước để chống đỡ, nên suýt nữa làm rơi Tô Song Song xuống đất. Cũng may một khắc cuối cùng anh ta siết chặt cánh tay của mình, kéo Tô Song Song sát lại vào trong ngực, không chịu buông tay.

Chỉ có điều, ngay trong chốc lát đó, Tần Mặc đã dẫn người đi tới. Tần Mặc từ trên cao nhìn xuống Tần Dật Hiên đang nửa quỳ trên mặt đất, anh cúi người, vươn tay định kéo Tô Song Song ra.

Tần Dật Hiên muốn đứng lên, nhưng trên đùi anh ta đã bị mũi kim gây tê bắn trúng, chỉ trong chốc lát, thuốc tê đã lan ra tràn ngập toàn thân ngay lập tức. Anh ta có muốn giữ lại Tô Song Song ở trong ngực của mình, cũng hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể nhìn Tần Mặc ôm lấy Tô Song Song vào trong ngực của anh.

Tần Mặc, đến ngay cả việc nhìn qua Tần Dật Hiên một chút xiu cũng không buồn liếc mắt nữa, trực tiếp ôm Tô Song Song đi trở về. Anh cúi đầu cau mày, chăm chú nhìn thật sâu vào Tô Song Song, tựa như lúc này toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ mà thôi.

Giờ phút này chỉ có tự bản thân Tần Mặc biết tim của mình đã đập nhanh mạnh đến cỡ nào. Lúc này anh đã sợ hãi biết bao nhiêu, anh sợ sẽ không còn được gặp lại Tô Song Song nữa, chỉ nghĩ đến như vậy, Tần Mặc liền siết thật chặt vòng tay đang ôm Tô Song Song. Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ buông tay cô nữa, bất kể như thế nào anh cũng sẽ không chịu buông tay!

Tần Dật Hiên dần dần xụi lơ xuống trên mặt đất, anh ta cố chấp quay đầu lại nhìn Tần Mặc, trong cặp mắt chứa đầy sự nham hiểm.

"Tần Mặc, tao tuyệt đối sẽ không chịu buông tay đâu! Tuyệt đối!" Tần Dật Hiên hét lên rầm rĩ, lúc này Bạch Tiêu liền đi tới, cúi đầu nhìn Tần Dật Hiên nằm trên mặt đất cực kỳ chật vật.

Anh nửa ngời xuống dưới, vươn tay chọc chọc vào cái trán của Tần Dật Hiên, động tác cực kỳ khinh thường: "Mày cho rằng tao không dám trừng trị mày hay sao, hả?"

Bây giờ mà giết Tần Dật Hiên thì không có cách nào để giết anh ta. Bởi vì “ông già cổ hủ” của nhà họ Tần kia tuyệt đối không thể chấp nhận chuyện người trong dòng tộc mình, lại tự tàn sát lẫn nhau làm nguy hiểm tới tính mạng. Vì vậy bây giờ anh vẫn chưa muốn chọc giận đến đám người kia.

Nhưng mà chuyện trừng trị Tần Dật Hiên, chính đốn để cho hắn sẽ không dám có ý đồ gì đối với Tô Song Song nữa, chuyện này anh vẫn có thể làm được.

Bạch Tiêu đứng lên, tầm mắt nhìn lướt qua những người của Tần Dật Hiên đã bị người của anh khống chế, trong ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý. Anh đã sớm biết Tần Dật Hiên là người không thể khinh thường, cho nên lần này anh đang mang tất cả mọi người đến đây, lấy số lượng người của mình để đè bẹp người của Tần Dật Hiên, để xem hắn còn có thể nhảy nhót thế nào.

Bạch Tiêu vừa nghĩ tới chuyện mình đã bị Tần Dật Hiên trêu đùa như thế nào, từ ở nước ngoài cho tới hiện tại, liền tức giận không thể không đánh một lần, dứt khoát một cước đá vào trên người của Tần Dật Hiên.

Tuy rằng Tần Dật Hiên không thể cử động được, nhưng cảm giác trên người anh ta vẫn còn rất linh mẫn, một cước này lập tức Tần Dật Hiên cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình hình như cũng bị nghiền ra mất rồi.

Bạch Tiêu nhìn thấy vẻ mặt dối trá kia của Tần Dật Hiên nhú lại, trong nội tâm cực kỳ sảng khoái, vừa định đá thêm một cước nữa, coi như báo thù thay cho Tần Mặc và Tô Song Song, thì bên ngoài lại nghe thấy có tiếng cãi vã ầm ĩ.

Bạch Tiêu nghe tiếng nhìn về phía đó, vừa vặn trông thấy một người mà anh không muốn nhìn thấy nhất, tức thì anh thu chân lại, một tay cầm vào trong túi quần, quần áo bộ dạng nhàn nhã. Thái độ của anh cực kỳ cung kính, ngữ điệu nói cũng rất tử tế, cất tiếng chào hỏi: "Ồ, ngọn gió nào đã thổi ngài tới nơi này vậy? Anh Vương?"

Một người đàn ông chừng độ hơn bốn mươi tuổi đang chậm rãi đi về hướng bên này, mái tóc hoa râm, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ nhìn cũng biết đây chính là một người có tính nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ. Bản thân ông ta cũng chỉ là một người bình thường, thân phận cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà chức vị của ông ta lại không thể không làm cho Bạch Tiêu phải nể ông ta ba phần mặt mũi.

Người đàn ông được Bạch Tiêu gọi là anh Vương kia chính là Vương Hoành, chính là người phát ngôn của “ông già cổ hủ” trong gia tộc của nhà họ Tần. Tuy người phát ngôn của “ông già cổ hủ” kia tuổi tác không lớn lắm, không thích gây sức ép, nhưng khi có chuyện gì, tất cả đều do Vương Hoành thay mặt bọn họ giải quyết công việc.

Vương Hoành hướng về Bạch Tiêu gật đầu ý bảo, chào hỏi rất có lễ phép, sau đó quay ra giải quyết việc chung, nói: "Tôi tới để đưa cậu ta đi, bệnh của Tần Dật Hiên lúc trước vẫn chưa chữa khỏi hoàn toàn, ông cụ trong nhà nói, cần đưa cậu ta tiếp tục đi chữa bệnh."

Trong lòng Bạch Tiêu khẽ hừ lạnh một tiếng: nhìn cũng biết hẳn không có bệnh tật gì, cái chính là “ông già cổ hủ” kia không muốn nhìn thấy bọn họ và Tần Dật Hiên đấu đá lẫn nhau, sau đó để cho người khác làm “ngư ông đắc lợi”, nên nhìn thấy Tần Dật Hiên rơi vào thế hạ phong mới sốt ruột như vậy.

Nhưng điều mà Bạch Tiêu quan tâm, khiến trong lòng của anh khiếp sợ chính là, làm sao “ông già cổ hủ” kia lại có thể biết được hành động của bọn anh nhanh như vậy, xem ra trong chuyện này nhất định có điều gì đó kỳ lạ!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Dời Đến Sát Vách Nhà Cô

Bạch Tiêu cúi đầu nhìn Tần Dật Hiên bị anh đã đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng khẽ thở phào một cái, chỉ có điều vẫn không cảm thấy hả giận, bây giờ hối hận không thôi, sớm biết vừa rồi đã thêm hai chân.

Vương Hồng cúi đầu nhìn Tần Dật Hiên, thấy anh ta không có chuyện gì, lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tiêu, vừa mở miệng vẫn là giọng nói công việc: “Bạch thiếu gia, tôi có thể mang Hiên thiếu đi không?” Khi đối mặt với Bạch Tiêu thái độ của anh cung kính nhưng không hề sợ hãi, cũng là một nhân vật.

Bạch Tiêu khẽ gật đầu, mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng thật ra trên tổng thể lại thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không trừng trị Tần Dật Hiên, nhưng tốt xấu gì Tần Mặc đã ôm nhị manh hóa về nhà, chuyện trừng trị Tần Dật Hiên còn nhiều thời gian.

Tần Dật Hiên nằm trên mặt đất không nhúc nhích được ngược đầu nhìn Bạch Tiêu, trong đôi mắt nhỏ dài quả thật có thể phun ác độc tới.

Bạch Tiêu cúi đầu nhìn anh ta, khuôn mặt vốn nghiêm túc đột nhiên lè lưỡi, làm mặt quỷ với anh ta, không thể đánh anh ta cũng phải chọc tức, ngay sau đó anh hừ nhẹ: “Cho dù cho mày trăm năm, cũng đừng nghĩ tranh người với tiểu Tần Tần!”

Tần Dật Hiên đương nhiên không cam tâm, đang định nói gì, chỉ nghe thấy Bạch Tiêu lẩm bẩm như cảm khái: “Bởi vì tiểu Tần Tần chính là dùng tâm, còn mày chính là dùng thủ đoạn.”

Tần Dật Hiên nghe những lời này, lời nói ác độc định mắng ra trong nháy mắt bị tắc trong cổ họng, anh há miệng, định phản đối, nhưng không biết nên nói gì.

Tô Song Song cảm thấy đầu mình vô cùng đau, cô trở mình một cái, định ngủ tiếp, đột nhiên nghĩ tới cái gì mở mắt ra, ngay sau đó cô hốt hoảng ngồi dậy, nhìn chung quanh, bối rối.

Cô còn lạ gì căn phòng kiểu thiếu nữ này, không phải là phòng của cô sao?

Hình như muốn xác minh suy nghĩ của Tô Song Song, đột nhiên một tiếng mèo kêu, ngay sau đó Tứ gia bề ngoài sáng bóng hơi biến thành màu đen nhảy lại đây, khó có được dính vào trong ngực Tô Song Song.

Tô Song Song cúi đầu nhìn Tứ gia nũng nịu trong ngực cô, hơi sửng sốt, lúc nào thì Tứ gia cao ngạo lạnh lẽo nũng nịu dính cô như thế, cô theo bản năng đã cảm thấy mình tuyệt đối đang nằm mơ.

Để kiểm chứng mình một chút có phải đang nằm mơ không, cô đưa tay sờ lên chân nhỏ của Tứ gia, sau đó dùng lực nhéo nhéo.

“Meo!” Tứ gia lập tức gào lên một tiếng, hết sức ghét bỏ liếc qua Tô Song Song, quay người, cái đuôi dùng sức quét lên mặt Tô Song Song, nhảy đi.

Mặt hơi đau, Tô Song Song mịt mờ sửng sờ tại chỗ, sau một lát, đưa tay vuốt ve gò má của mình, hơi nhăn tâm, véo mạnh mặt mình một cái, đau khiến cô lập tức hít vào một hơi.

Lúc này cuối cùng Tô Song Song đã tin tưởng mình không phải nằm mơ, nhưng cô lại càng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, cô nhớ cuối cùng mình bị Tần Dật Hiên mạnh mẽ ép mang lên xe, còn bị anh đánh cho bất tỉnh rồi.

Tô Song Song nhảy xuống giường, liếc nhìn tay chân mình, rất tự do, trong lòng Tô Song Song chợt nghĩ đến chẳng lẽ Tần Dật Hiên đã nghĩ ra, thả cô?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, đã ngay lập tức bị Tô Song Song dập tắt đi, lúc cô ngất, trong mắt Tần Dật Hiên... Chấp niệm kia quả thật khiến cô cảm thấy kinh hãi.

Nếu anh có thể dễ dàng nghĩ thông suốt như vậy, hiểu ra, vậy cũng sẽ không sinh ra nhiều chuyện như thế.

Tô Song Song cẩn thận đi tới cửa, ngẩng nghĩ một phát mở mạnh cửa, khoảnh khắc khi mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa, sửng sốt!

Cô lại lập tức đóng cửa lại, Tô Song Song khẽ cúi đầu nhìn bàn chân mình, mở trừng hai mắt, cô cảm giác nhất định là phương thức mở cửa của mình không đúng, sao Tần Mặc lại đứng bên ngoài?

Đây tuyệt đối quá kỳ quái!

Nhưng sau một khắc, Tô Song Song lấy lại tinh thần vội vàng mở cửa ra, khi nhìn thấy đúng là Tần Mặc đứng ngoài cửa thì Tô Song Song không biết tại sao, mũi cay xè, đôi mắt thì đỏ.

Tần Mặc vốn bị chặn ngoài cửa sắc mặt rất khó nhìn, đang định dùng chìa khóa mở cửa, Tô Song Song lại mở cửa ra. Tần Mặc còn chưa kịp nói gì, đã thấy Tô Song Song hít hít mũi mắt đỏ hồng đáng vẻ đáng thương nhìn anh.

Lòng cảm giác lạnh lẽo như băng của Tần Mặc trong nháy mắt bị Tô Song Song như vậy phủ ấm, anh rất không thích ứng với tình cảm như vậy, thân thể hơi cứng ngắc, khựng lại rồi mới cất lời: “Sao vậy?”

Tần Mặc không mở miệng còn may, vừa mở miệng, chút nguy trang giả kiên cường của Tô Song Song trong nháy mắt đã dần biến mất hóa thành tro theo một tiếng này của Tần Mặc bay đi.

Tô Song Song vốn còn hít hít mũi, trong thời gian một câu nói đã thành thút thít rồi, nhìn Tần Mặc trong lòng hoang mang rối loạn, giống như có con mèo gãi lòng anh, làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Anh duỗi rộng tay, một tay đỡ sau gáy Tô Song Song, đặt đầu Tô Song Song ở trước ngực cứng rắn của mình, hơi đông cứng nói: “Đừng khóc!”

Tô Song Song vốn bị hành động cứng như sắt này của Tần Mặc đung đến chóng mặt hoa mắt, vốn không có tâm tư đi hỏi vấn đề khác.

Nhưng mà vừa nghe trong lời nói cứng ngắt lại càng mềm mại của Tần Mặc, nước mắt nước mũi thế nào cũng không nhịn được từ từ chảy ra ngoài.

“A Mặc, xin lỗi, thật ra thì em...” Tô Song Song muốn giải thích chuyện ở bệnh viện, Tần Mặc lại khẽ dùng sức, khiến Tô Song Song càng gần sát ngực mình hơn.

“Anh biết rõ...” Tần Mặc nhẹ nhàng nói ba chữ, hai người đều yên tĩnh lại, thời gian giống như yên ả xuống ngay tại lúc này.

Tô Song Song tựa vào trong ngực Tần Mặc, vị trí này đúng là vị trí trái tim anh, từng tiếng tim đập trầm ổn chậm rãi đập vào trong lỗ tai Tô Song Song, khiến cho cô cũng dần bình tĩnh lại.

Chỉ cần anh biết, cô cũng biết, sự việc không cần phải nói thêm cái gì.

“Này tôi nói, đồ gia dụng này của cậu mang đến phòng nào...” Bạch Tiêu đi từ trong thang máy ra, bắt đầu hét lên, sau lưng có Như Hoa đi theo vẫn luôn gửi nuôi ở nhà anh.

Bạch Tiêu ồn ào được một nửa, ngẩng đầu đã nhìn thấy Tần Mặc đang ôm Tô Song Song phía trước. Tô Song Song vừa nghe thấy giọng nói, bỗng ngẩng đầu, chỉ có điều ánh mắt của cô không vượt qua được bả vai Tần Mặc, vừa ngẩng đầu chỉ nhìn thấy bả vai rộng lớn của Tần Mặc.

Nhưng giọng Bạch Tiêu quá đặc biệt rồi, cho dù Tô Song Song không nhìn thấy anh, cũng biết là anh tới.

Tần Mặc khó khăn lắm mới ôm được Tô Song Song vào trong ngực, yên lặng được một lúc, không ngờ mỗi lần đều bị Bạch Tiêu người rất không có năng lực quan sát này phá hư, anh quay mạnh đầu lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu bị sợ đến lập tức dừng bước, chỉ có điều Như Hoa vẫn gửi nhờ nuôi ở chỗ anh hình như cũng học xong không có năng lực quan sát của anh, lỗ mũi khẽ ngửi thấy mùi vị của Tô Song Song, lập tức mừng rỡ nhào tới.

Bạch Tiêu không ngờ Như Hoa nhìn thấy Tô Song Song sẽ dâng trào như thế, sợi dây trên tay không giữ chặt, lúc muốn cứu vãn, Như Hoa đã chạy như bay.

Bạch Tiêu lập tức đưa tay che mắt, giả bộ như không nhìn thấy cảnh tượng “Bi thảm” anh tạo ra, nhưng lại không nhịn được nhìn từ kẽ tay.

Chỉ thấy Như Hoa lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt tới, một phát đầu chen vào giữa Tần Mặc và Tô Song Song.

Vốn theo kiểu kia của Tần Mặc... Khí thế giết người vô hình, Như Hoa không dám lỗ mãng như thế, nhưng Tô Song Song vừa thấy Như Hoa, trong nháy mắt đưa tay, vuốt ve đầu nó.

Như Hoa lập tức bị cuốn hút, trong nháy mắt đã biểu hiện giống như câu chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, đầu càng rúc lại lợi hại hơn, đẩy luôn

Tần Mặc sang bên cạnh rồi.

Tần Mặc định quát khê đuổi Như Hoa đi, nhưng mà vừa thấy Tô Song Song ngừng khóc, cười ha hả đưa tay đùa Như Hoa, anh lại không mở miệng được.

Hình như Như Hoa cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tần Mặc, lắc đầu nhìn sang, Bạch Tiêu cách đó không xa nhìn cảnh một người một chó giằng co lẫn nhau, không biết vì sao, anh giống như nhìn ra vẻ hả hê hiện ra trong đôi mắt to long lanh của Như Hoa.

Bạch Tiêu đứng đó nhìn mặt thối của Tần Mặc, đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt đẹp, ở trong lòng như thầm khen Như Hoa, coi như không phí công bị Như Hoa giày vò, lúc này có thể khiến Tần Mặc tức giận mà không dám nói gì, đúng là giỏi lắm!

Bạch Tiêu không khỏi cảm thán trong lòng: Tần Mặc, cậu xong rồi, ngay cả một con chó cũng nhìn ra cậu bị nhị manh hóa tùm chặt rồi, thật sự là tiền đồ đáng lo ngại. Nhưng trong lòng càng nhiều hơn là nhìn hơi hả hê.

Tự Tần Mặc còn không biết, vì để cho Tô Song Song vui vẻ, cứ như vậy bị Như Hoa đẩy sang một bên, anh đứng bên cạnh mắt mang cương chiều nhìn Tô Song Song trên đùi Như Hoa.

Đợi tầm mắt anh thỉnh thoảng quét lên người Như Hoa, cương chiều đó trong nháy mắt biến thành sát khí, mỗi lần anh nhìn sang, cả người Như Hoa đều run lên, sau đó núp ở sau lưng Tô Song Song, tìm kiếm bảo vệ.

Bạch Tiêu đứng cách đó không xa, anh hết sức không muốn quấy rầy giờ phút không khí “Hài hòa” như thế, nhưng sau lưng mang theo một đồng đồ rương hòm gia dụng của Tần Mặc, một đồng đồ và người đứng ở đây, thật sự hơi tắc nghẽn giao thông.

Nhất là mấy món gia dụng đen thui của Tần Mặc, có vài ánh mắt không tốt, lúc đi ngang qua còn hỏi thăm, có phải có người nào qua đời không, kêu anh cố nén đau buồn gì đó... Khiến Bạch Tiêu rất bất đắc dĩ.

Bạch Tiêu đứng hơi mệt rồi, giả bộ tựa vào bên cạnh thang máy, lười biếng hỏi Tần Mặc: “Tiểu Tần Tần, đồ gia dụng này của cậu rốt cuộc dời đến phòng nào?”

Tần Mặc nhìn về phía Tô Song Song đang trêu chọc Như Hoa, Tô Song Song cảm nhận được tầm mắt của Tần Mặc, ngẩng đầu lên nhìn sang, cặp mắt Tần Mặc vẫn lạnh lẽo như xưa, nhưng không biết vì sao khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ lên.

Cô quay đầu lại nhìn Bạch Tiêu ở phía đối diện hả hê, thiếu tự tin quát: “Còn có thể mang đến đâu, đương nhiên là dời đến sát vách...”

“Ồ...” Bạch Tiêu ồ kéo dài một tiếng, đang định chế nhạo Tô Song Song đôi câu, nào biết thang máy đột nhiên mở ra, anh trở tay không kịp, suýt nữa ngã vào.

“Phụt!” Tô Song Song thật sự không muốn cười Bạch Tiêu, nhưng mà dáng vẻ của anh thật sự rất buồn cười, mà Tần Mặc mặt vẫn xụ xuống, không biết là vì Bạch Tiêu bị xấu mặt, hay Tô Song Song vui vẻ, trong mắt cũng nhuộm lên một chút ảm áp vui vẻ.

“Dời đến đây.” Tần Mặc không muốn để cho người khác quấy rầy thời gian anh và Tô Song Song ở chung một chỗ, đưa ngón tay chỉ về phía căn phòng ban đầu của anh.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc chỉ vào sát vách, theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết vì sao trong lòng vẫn hơi thất vọng một chút.

Tô Song Song lập tức đưa hai tay ra vỗ má mình, đánh tư tưởng vô cùng đáng xấu hổ này ra khỏi đầu mình.

“Bốp bốp bốp!” Ba tiếng giòn vang, đau đến Tô Song Song nhúm mày, khi Tần Mặc nghe thấy phản ứng lại, Tô Song Song đã vỗ xong rồi, mà ngay cả Bạch Tiêu đi từ trong thang máy ra nhìn thấy Tô Song Song tự làm khổ mình như thế cũng ngậy ngấn cả người.

Tô Song Song thấy tất cả mọi người dùng ánh mắt xà tinh bệnh nhìn mình, thật hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, vừa rồi cô thật sự không cố ý tự làm khổ mình như thế!

Cô vì quá kích động, không nắm giữ tốt cường độ, cho nên mới dùng sức như vậy, lúc này cô cũng hối hận muốn chết, trên mặt nóng hừng hực đau.

Ngay khi cô định đưa tay xoa xoa mặt bị mình vỗ đau thì đột nhiên cảm giác được ánh mắt Tần Mặc trở nên khủng bố, cô cẩn thận dùng đuôi mắt liếc qua, lập tức hít vào một hơi thật sâu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Không Tháo Đồng Hồ Xuống Được

Chỉ thấy ánh mắt Tần Mặc rất dọa người, nhìn khiến Tô Song Song hơi chột dạ, hai mắt cô mở to nhìn chăm chăm, cảm giác tay đặt trên đầu Như Hoa động cũng không được, lấy xuống cũng không xong.

Tần Mặc vẫn nhìn Tô Song Song như vậy, cuối cùng nhìn Tô Song Song đến dựng lông rồi, cô thu tay đặt lên đầu Như Hoa lại, cảm giác bị ánh mắt như vậy của Tần Mặc nhìn, là mình đuối lý.

Tính tình chân chó trước vẫn bị Tần Mặc đồn nén lại dâng lên, cô ngượng ngùng cười vang, đi tới gần, mắt lóe sáng như sao hỏi: “Boss, không phải tiểu nhân lại làm sai chứ?”

Tần Mặc vốn cho rằng Tô Song Song vừa nghe không ở cùng mình, vui vẻ thất thường rồi, bởi vì trong lòng anh chuyện này không phải rất thoải mái, dĩ nhiên lại lộ vẻ hung ác ra ngoài, lúc này vừa thấy thái độ Tô Song Song như vậy, bỗng cảm thấy có thể mình suy nghĩ nhiều.

Nhưng Tần Mặc tuyệt đối không thừa nhận điều gì, anh dần thu hồi vẻ hung ác trên mặt mình, hơi cứng ngắt phun ra hai chữ: “Không sao!”

Tô Song Song nhìn Tần Mặc, vẻ mặt anh tuyệt đối có chuyện gì đó, Tần Mặc bị Tô Song Song nhìn không được thoải mái, quay đầu đi vào nhà, trước khi đi vào vẫn không quên dặn dò Tô Song Song một tiếng: “Cơm tối đơn giản một chút.”

“...” Tô Song Song nhú mày về phía Tần Mặc, thấy anh đi vào, nụ cười trên mặt không dày đặc như vừa rồi, lúc này Bạch Tiêu đi tới, liếc nhìn Tô

Song Song.

Mặc dù nụ cười vô sỉ vẫn như cũ trên mặt Bạch Tiêu, nhưng nghiêm túc hơn vừa rồi nhiều, yên tĩnh lại, đôi mắt trầm ổn khác thường.

“Muốn hỏi gì, cứ hỏi đi.” Bạch Tiêu giống như không có xương, tựa bên cửa phòng trọ Tô Song Song, đôi mắt liếc về phía cánh cửa phòng trọ của Tần Mặc.

Công nhân dọn nhà nối đuôi nhau mà vào, mặc dù cố gắng đè thấp âm thanh ầm ĩ náo loạn, nhưng vẫn có thể lẫn át giọng của Bạch Tiêu và Tô Song Song, không đến mức khiến Tần Mặc nghe thấy.

Tô Song Song biết Bạch Tiêu rất thông minh, không nghĩ rằng anh lại nhận ra biểu hiện của mình không thích hợp, cô cắn môi, vẫn không yên lòng hỏi một câu: “Em... Anh của em, anh ấy không có chuyện gì chứ?”

Mặc dù Tô Song Song không cách nào giải thích được hành động của Tần Dật Hiên, nhưng dù sao từ đầu tới cuối anh đều không muốn làm tổn thương cô, đối với cô giả bộ và lừa gạt, oán hận, làm như không hề lo lắng là không thể nào.

“Không có chuyện gì, mấy ngày nữa em có thể trông thấy cậu ta vui vẻ.” Bạch Tiêu giống như rất không muốn nhắc tới Tần Dật Hiên, lười biếng nói một câu.

Tô Song Song vừa nghe Tần Dật Hiên không có việc gì, cũng yên lòng, cô đưa tay sờ lên người Như Hoa đang quanh quẩn quanh cô, định đưa nó đến chỗ Tần Mặc, cô cần trở lại phòng yên tĩnh một lát.

Mặc dù bây giờ tất cả nhìn như đã bình tĩnh lại, nhưng mấy ngày gần gũi trôi qua, Tô Song Song cảm giác mình cực kỳ mệt mỏi.

Tô Song Song đang định xoay người, Như Hoa sao cũng không buông Tô Song Song ra, cắn mép váy cô, quần quýt lấy cô chơi cùng mình, Tô Song Song thật bất đắc dĩ.

Bạch Tiêu liếc nhìn cô, chống người dậy, quyết định vào phòng trọ của Tần Mặc, nhưng khi đi đến bên cạnh Tô Song Song thì dừng lại.

Bạch Tiêu quan sát cô từ trên xuống dưới, nhìn Tô Song Song hơi sợ hãi, anh nói lan man: “Đã thành, nhị manh hóa, không là chuyện lớn gì, em cứ xem như một cơn ác mộng, hai ngày nữa là được!”

Tô Song Song không ngờ Bạch Tiêu còn có thể an ủi cô, rất cảm kích nhìn anh, đột nhiên lại nghe anh nói tiếp: Dù sao đầu em vốn không mạch lạc, mấy ngày nữa chắc chắn sẽ quên!”

“...” Lời cảm kích của Tô Song Song cứ mắc nghẹn trong cổ họng như vậy, quả thật là cô quá ngây thơ, Bạch Tiêu người này tuyệt đối không có lời nào hay để nói.

Nhưng bị anh náo loạn như vậy, tâm tình vốn suy sụp của Tô Song Song ngược lại tốt hơn nhiều, cô âm thầm làm một biểu tượng cố gắng lên.

Đúng như Bạch Tiêu nói, cô cứ xem như một cơn ác mộng là được rồi, Tần Dật Hiên không có chuyện gì, Tần Mặc không có chuyện gì, cô cũng không có chuyện gì, xem như tất cả đều vui vẻ.

Bây giờ tỉnh mộng, ở đây xuân buồn thu đau cũng không làm nên chuyện gì, cô còn phải tiếp tục sống tốt.

“Nhưng mà, nhị manh hóa, em cũng không có thời gian ở đây xuân buồn thu đau đau! Nói gì thì sắp đầu tháng, em...” Bạch Tiêu hất cằm, chỉ lên cánh cửa phòng trọ của Tô Song Song, ánh mắt mang vẻ đùa giỡn.

Đầu tháng!

Tô Song Song vừa nghe đầu tháng, cả người cứng đờ, cô lòng vòng mắt, sao cô quên vụ này rồi, cô trả tiền hàng tháng, tiền thuê nhà tháng sau vẫn chưa kiểm đầu!

Cô không dễ gì tìm được công việc, trốn mấy ngày chắc đã sớm bị đuổi rồi, bản thảo cũng ngừng vài ngày, chắc hẳn tiền nhuận bút tháng này cũng bị ngâm nước!

Tô Song Song nghĩ đến đây, khuôn mặt lập tức thành xanh xao, hận không thể trực tiếp biến mất, đờ phải đối mặt với nỗi lo ngủ ngoài đường.

“Cái này, em vào trước, anh mang Như Hoa đi!” Tô Song Song nói xong túm lấy cánh tay Bạch Tiêu, đặt luôn tay anh lên đầu Như Hoa.

Như Hoa có người sờ đầu, trong lòng con chó này thoải mái, quên luôn Tô Song Song, Tô Song Song thừa dịp khe hở kia lập tức xoay người vào nhà.

Đúng như Bạch Tiêu nói, cô không còn thời gian đau thương nữa! Nếu cô không thể biến mất, phải đối mặt, phải sống tốt trước! Nếu không tháng sau cô đúng là ngủ ngoài đường cái.

Bạch Tiêu nhìn Tô Song Song vội vàng hấp tấp đi vào, nhếch môi cười, Tô Song Song đi vào, Tần Mặc đi từ phòng trọ ra, liếc nhìn anh.

Bạch Tiêu nhún nhún vai, cười tủm tỉm: “Đã thành, cậu đừng lo lắng cho nhị manh hóa nữa, Bạch Tiêu tôi ra ngựa, trực tiếp xong rồi, đưa tiền phòng trước, chắc hẳn lúc này nhị manh hóa không còn thời gian đau thương nữa.”

Tần Mặc vừa nghe, khẽ gật đầu, đột nhiên, nghĩ đến vấn đề tiền phòng, ánh mắt anh sáng ngời.

Bạch Tiêu liếc Tần Mặc, anh thấy ánh mắt cậu ta sáng lên, không biết tại sao trong lòng run lên, cảm giác có người không may, mà người không may này chính là nhị manh hóa thiếu một dây thần kinh.

Đồ gia dụng khác nhau của Tần Mặc chuyển vào hết sức nhanh, lúc này người dọn nhà đã rút lui, Bạch Tiêu cúi đầu nhìn Như Hoa đang quần quýt lấy anh, trong lòng hơi sợ hãi.

Anh ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ trấn tĩnh: “Tiểu Tần Tần à! Cậu lưu Như Hoa lại, nếu lại để cho tôi mang đi, tôi sẽ than phiền về cậu với nhị manh hóa, bôi đen cậu!”

Tần Mặc vốn không phải người thích nói đùa, vừa nghe Bạch Tiêu nói vậy, hơi híp mắt, sát khí bốn phía.

Trong nháy mắt Bạch Tiêu phát hiện mình nói sai, nhị manh hóa là vậy ngược của Tần Mặc, anh lập tức lùi về sau mấy bước, duy trì khoảng cách an toàn với Tần Mặc.

Cứ nói đùa, Tần Mặc tinh thông taekwondo, thái quyền, võ thuật, quả thật chính là cao thủ võ lâm, đây là lý do Bạch Tiêu không tùy tiện chọc cậu ta, dễ dàng bị quật ngã trong một phút, thế chết chắc!

“Tôi nói đùa, tôi nói đùa, tôi nhất định nói tốt vài câu về cậu trước mặt nhị manh hóa!” Bạch Tiêu vừa cười làm lạnh, vừa lui về sau, liều mạng nịnh nọt như thái giám đại nội.

Nhưng hình như Tần Mặc không có ý định bỏ qua cho Bạch Tiêu, anh cũng tiến về phía trước một bước, đưa tay, động tác trực tiếp ra tay này, Bạch Tiêu còn tưởng rằng cậu ta định đánh anh, sợ tới mức anh bịch bịch bịch về sau mấy bước.

Tần Mặc thấy Bạch Tiêu càng chạy) càng xa, bất mãn nhíu mày, lạnh lùng mở miệng: “Đồ đâu?”

“Cái gì?” Bạch Tiêu không rõ chân tướng hỏi ngược lại một câu, thấy chân mày Tần Mặc nhíu sâu hơn, rõ ràng càng không kiên nhẫn, trái tim nhỏ sợ hãi nhanh chóng nhảy lên, kiểu này sẽ không phải bởi vì bất mãn mà lát nữa ném anh qua vai chứ!

“Đồng hồ đeo tay.” Tần Mặc nói xong lại tiến lên một bước, rõ ràng kiên nhẫn đã hao hết, Bạch Tiêu vừa nghe đồng hồ đeo tay, lập tức nhớ tới, bưng tỉnh hiểu ra vỗ đầu mình một cái.

Hai tay anh nhanh chóng lục qua lục lại trên người, lại mò cái hộp ở trong túi quần, Bạch Tiêu vội vàng như hiến vật quý, nhanh chóng đưa cái hộp tới.

Tần Mặc cầm cái hộp lên, mở ra xem, lấy ra một cặp đồng hồ, lật xem trên dưới, thấy hình thức đơn giản trang nhã, trong lòng tương đối hài lòng.

“Thế giới chỉ có một cặp này, theo dõi toàn bộ hành trình, để cho cậu bất cứ lúc nào cũng biết nhị manh hóa đang ở đâu, lúc này cậu sẽ không sợ bị cô ấy vứt lại!” Bạch Tiêu nói đến đây, trong mắt chứa vẻ hả hê, đây chính là do anh thiết kế, cảm giác thật tuyệt!

“Ừ, cảm ơn.” Tần Mặc lấy chiếc đồng hồ nam ra, đeo vào tay mình, lại lấy đồng hồ nữ ra, tùy ý ném cái hộp cho Bạch Tiêu.

“Tôi đi, làm tôi sợ muốn chết!” Bạch Tiêu vừa nghe Tần Mặc nói cảm ơn, bị sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lúc nhận được cái hộp, mặt hoảng sợ, giống như nhận một quả lựu đạn.

Tần Mặc quen với việc Bạch Tiêu hoảng sợ, lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta, dáng vẻ anh có thể đi được rồi, Bạch Tiêu lấy lại tinh thần.

Anh bất mãn hừ lạnh một tiếng, quơ quơ cái hộp trong tay, dặn dò một câu: “Sau khi đeo lên, đừng quên quét vân tay của cậu, về sau chỉ có vân tay của cậu mới có thể lấy xuống.”

“Ừ.” Tần Mặc nói xong nhét đồng hồ đeo tay nữ vào trong túi áo, đi tới bên ngoài phòng trọ của Tô Song Song, gõ cửa.

Bạch Tiêu thấy nơi này không có chuyện gì của mình, nhún vai một cái, hai tay nhét vào túi, nhàn nhã đi ra ngoài.

Đột nhiên anh ngừng bước chân, nhớ tới, Như Hoa không ở bên cạnh anh rồi, lập tức vui mừng trở lại, ngâm nga khúc ca nhỏ, tính toán tối nay qua hộp đêm, tìm em gái hóa giải đoạn thời gian vừa rồi bị ép làm hòa thượng đến khổ.

Tô Song Song vừa vào phòng liền mở điện thoại di động, tình tình hiện ra mười cuộc gọi nhờ và tin nhắn, Tô Song Song hơi híp mắt lại nghĩ mà sợ nhìn xem, vừa thấy toàn là Tô Mộ, dọa đến trái tim nhỏ cũng sắp bật ra rồi.

Cô run run rẩy rẩy mở tin nhắn cuối cùng ra, cho dù chỉ là tin nhắn, nhưng Tô Song Song cũng cảm thấy cơn tức giận khổng lồ của Tô Mộ.

“Cô dám tắt máy! Tô Song Song, Cô! Nhất định! Chết! Rồi! Tôi tịch thu tiền nhuận bút tháng này, giữ đến tháng sau! Cô nằm ngoài đường lớn đi!”

“!” Tô Song Song cảm thấy bà cô thật sự tức giận, đang định gọi điện thoại về cầu xin tha thứ, chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa.

Lỗi tai Tô Song Song giật giật, chạy tới, nhìn qua mắt mèo, là Tần Mặc, cô chớp chớp mắt, mở cửa ra, không hề nghĩ ngợi nói một câu: “Không phải anh có chìa khóa sao?”

Tần Mặc nghe lời Tô Song Song nói, tâm tình tập tức tốt hơn vừa rồi nhiều, anh khẽ gật đầu một cái, nói theo lời Tô Song Song: “Ừ, về sau anh đi thẳng vào.”

Thế này Tô Song Song mới ý thức được mình nói sai, định đổi ý, nhưng lời đã nói ra ngoài, chỉ có thể yên lặng không lên tiếng.

“Tặng cho em!” Tần Mặc nói xong kéo tay nhỏ bé của Tô Song Song, đeo lên cổ tay trái của Tô Song Song, ngón tay cái của Tần Mặc khẽ lướt qua màn hình bên ngoài, “Tách!” một tiếng, đồng hồ được giữ chặt lại.

Tô Song Song còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, trên tay đã có hơn một cái đồng hồ, cô theo bản năng muốn tháo đồng hồ trên tay xuống: “Không được, sao em có thể tùy tiện nhận đồ gì đó của anh!”

Dựa theo tính cách áp bức của Tần Mặc, đưa đồ đi tuyệt đối không thể tiện nghi, vòng ngọc quý này vẫn trên cổ tay phải cô lóe sáng, sao cô có thể không biết xấu hổ mà đòi gì đó của Tần Mặc nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Anh Ấy Có Yêu Em Không

Chỉ có điều Tô Song Song gỡ chốt, không gỡ ra được, cô chớp chớp mắt đưa tay về phía Tần Mặc, không biết xảy ra chuyện gì hỏi một câu: “Không tháo ra được rồi! Làm thế nào?”

Tần Mặc tỏ vẻ phớt tỉnh nắm đôi tay nhỏ bé của Tô Song Song, lật qua, nhìn chốt cài đồng hồ đeo tay, đưa tay gỡ chốt, sau đó rất bình tĩnh nói: “Ừ, đoán chừng chốt hư, không gỡ ra được rồi.”

“...” Hình như Tô Song Song rất không tin tưởng, lại tự mình cạy cạy, nhưng gỡ hồi lâu, cái chốt đồng hồ đeo tay này giống như đã chết, vốn không gỡ ra được.

“Sao... Làm thế nào?” Tô Song Song hơi luống cuống, trong đầu cô lóe lên, vội vã nói, “Nếu không em ra tiệm sửa đồng hồ, mở nó ra?”

Tần Mặc vẫn nghiêm trang như cũ, anh lại đưa tay gỡ, không mở được, anh giơ tay mình lên, thoải mái lấy đồng hồ giống kiểu của Tô Song Song trên tay mình ra, sau đó lại đeo lên.

“Sao đồng hồ này vừa đeo đã hỏng rồi!” Tô Song Song nhìn đồng hồ trên tay Tần Mặc có thể lấy xuống, trong lòng càng bất mãn, quơ quơ tay mình, thật ra trong lòng rất hoảng loạn, đồng hồ này sao còn khóa lại! Quá lừa bịp trắng trợn rồi.

“Đồng hồ này, rất mắc.” Tần Mặc như trần thuật phun ra một câu, ngẫm nghĩ lại tăng thêm một câu, “Nhà thiết kế nước ngoài, trong nước không mở ra được.”

“Cái gì???” Tô Song Song vừa nghe có thể từ trong miệng Tần Mặc nói ra rất mắc, lập tức bị sợ đến không dám cạy loạn, có thể ép tiểu cầm thú cao cấp như thế nói ra chữ mắc, như vậy không phải dfienddn lieqiudoon đồng hồ này có giá trên trời sao!

Bây giờ cô nghèo đến mức bữa nay không có bữa mai rồi, nếu không cần thận làm trầy nước sơn, vậy nửa đời sau không phải đền vào.

“Làm... Làm sao? Anh xem là anh mang lên, không phải em đeo nha!” Tô Song Song vội vàng giả bộ đáng thương phui sạch.

Không phải cô không dám chịu trách nhiệm, mà là với Tần Mặc mà nói, đồng hồ này cũng không sánh nổi một cọng lông trên người anh, nhưng mà với Tô Song Song mà nói, thì đáng để cho cô bán thịt!

Tần Mặc không có phản ứng gì, chỉ gãi gãi đôi tay nhỏ bé của Tô Song Song, Tô Song Song đuối lý, không dám lộn xộn, nên tùy ý để Tần Mặc ngắt véo, không biết đang làm gì ở đây.

Đột nhiên, Tô Song Song trừng mắt lên, tròn xoe, trong lòng bắt đầu run lên, không nhận được suy nghĩ: Tần Mặc sờ mình như vậy, chẳng lẽ định chặt tay cô!

“Buổi tối ăn thịt.” Tần Mặc vẫn cúi đầu vuốt ve đôi tay nhỏ bé của Tô Song Song, cảm thấy gần đây Tô Song Song bị giày vò gầy không ít, bây giờ mặc dù ngón tay thon dài đẹp mắt, nhưng anh vẫn thích khi cô có chút cảm giác thịt hơn.

“!” Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc đột nhiên muốn ăn thịt, bị sợ đến thân thể nhỏ bé run lên, ngửa đầu nhìn Tần Mặc, trong mắt đột nhiên tràn đầy hoảng sợ, cô theo bản năng thu tay về.

“Thịt... Tần Mặc, miệng anh vị quá nặng rồi!” Nào Tô Song Song lại bắt đầu mở rộng ra, còn tưởng rằng Tần Mặc định chặt tay cô, sau đó không hề

lãng phí, hằm ăn luôn.

Tô Song Song nghĩ như vậy đã cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông lên, cuối cùng quanh quẩn trên tay mình, tay nhỏ bé lạnh lẽo trong nháy mắt.

Lúc này Tần Mặc mới chú ý tới vẻ mặt của Tô Song Song, trước có thể không hiểu ra làm sao, nhưng ở chung với Tô Song Song lâu như vậy, bây giờ ít nhiều anh có thể hiểu ra được tư duy nhanh nhẹn của cô rồi.

“Thịt heo. Chẳng lẽ em là heo sao?” Tần Mặc bình tĩnh giễu cợt Tô Song Song, Tô Song Song bỗng cảm thấy mình trúng một chiêu lớn!

Vẻ mặt cô trở nên hết sức ngượng ngùng, vào lúc này cô cũng ý thức được dường như mình suy nghĩ hơi nhiều, mặc dù khẩu vị của Tần Mặc hơi đặc biệt, nhưng không đến mức không có tính người mà muốn ăn tay cô.

Cô nhìn lên, chính là không dám nhìn ánh mắt của Tần Mặc, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, đầu nhanh chóng nghĩ làm sao tìm lại vẻ xấu mặt này về.

Nhưng mà gần đây đầu Tô Song Song dùng hơi nhiều, vào lúc này nghĩ việc rồi, nghĩ sao cô cũng không nghĩ ra lời có thể xoay chuyển mặt mũi của mình.

“Đồng hồ này cho em, em đeo trước, chờ nhà thiết kế nước ngoài đến, để cho ông ta nghĩ cách tháo xuống.” Tần Mặc đi, n; da.nlze.qu;ydo/nn thức thời mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc giờ phút này, nói thẳng chủ đề tiếp theo, coi như cho Tô Song Song một bậc thang lớn đi xuống.

Mặc dù Tô Song Song hơi ngây ngô, nhưng không ngốc, có bậc thang đi xuống, đương nhiên sẽ không còn chịu khó tiến lên nữa, cười ha ha, quơ tay, hỏi tiếp Tần Mặc một câu: “Chẳng lẽ không thể mạnh mẽ mở nó ra sao?”

Tô Song Song nói xong trừng mắt nhìn, mặt lấy lòng, “Boss ngài có tiền có thể như vậy, một cái đồng hồ chắc không đến nỗi nhĩ.”

“Nó là của em, em tùy ý, chỉ có điều đồng hồ này làm từ hợp kim đặc thù, đoán chừng dùng máy khoan điện có thể mở, nhưng cổ tay của em...” Tần Mặc khó có được nói nhiều như vậy, nhưng càng nói lòng Tô Song Song càng ngày càng lạnh.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay màu trắng tinh xảo trên cổ tay mình, trong lòng rét lạnh, đây tuyệt đối là hố to!

Trời biết cô dựa vào chính đôi tay mình kiếm cơm ăn, lúc cô vẽ tranh còn thuận tay trái, vậy nếu không cẩn thận, Tô Song Song lập tức lạnh run, vậy sau này cô chỉ có thể ngủ gằm cầu ăn đồ ăn thừa rồi!

Mặc dù Tô Song Song không có ý định muốn cái đồng hồ này, nhưng bây giờ tình thế cấp bách, cũng chỉ có thể đeo trên tay trước. Mặc dù cô hơi lo lắng sẽ va chạm sứt mẻ đồng hồ này, phải dùng nửa đời sau của mình đền, nhưng cũng không có cách khác.

“Về sau một ngày hai bữa cơm sớm tối nuôi Như Hoa.” Tần Mặc nói một câu, thấy Tô Song Song không hề rời rã chuyện đồng hồ nữa, xoay người đi về phòng mình dọn dẹp một chút.

Tô Song Song mới vừa cầm đồng hồ quý như vậy của Tần Mặc, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cũng không dám có thái độ quá kịch liệt, chỉ sợ Tần Mặc đổi ý, muốn mạnh mẽ lấy đồng hồ lại. “À!” Vừa nghĩ tới việc cổ tay mình có thể tiếp xúc thân mật với máy khoan điện, Tô Song Song yên lặng, buồn buồn đáp một tiếng, coi như bị buộc đón nhận lấy đồng hồ này và vận mệnh bi thảm một ngày hai bữa sớm tối lưu lại Như Hoa.

Tô Song Song tiễn “Ôn thần” Tần Mặc đi, bản thân ỉu xiu trở về trên ghế bắt đầu vẽ Canh Tân, vừa nghĩ tới Tô Mộ muốn giữ tiền lương của cô đến

tháng sau phát, trong lòng Tô Song Song wow lạnh wow lạnh.

Cô không nhận được tăng thêm vai phản diện trong truyện tranh, đáng dấp nhân vật phản diện này có tám phần tương tự Tô Mộ, Tô Song Song vẽ vẽ, càng vẽ càng vui vẻ, cuối cùng cười híp mắt tâm trạng hình như cũng khá hơn nhiều.

Đợi đến cơm tối sau khi Tô Song Song khẩn cấp gửi vài bức tranh bản thảo cho Tô Mộ, cả người Tô Song Song giống như khôi phục lại dáng vẻ không tim không phổi.

Khi cô định ra ngoài mua chút thức ăn, làm thịt cho Tần Mặc ăn thì điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Song Song vừa di3n~d@n`l3q21y"d0n thấy hiển thị cuộc gọi đến là Tô Mộ, trong lòng còn tưởng rằng chị ấy định khen ngợi cô chịu khó, cười híp mắt nhận.

Chỉ có điều Tô Song Song chưa kịp nói một câu tốt, bên kia Tô Mộ đã bắt đầu nã pháo.

“Tô Song Song em gái này, có phải em giỏi rồi không? Lại dám vẽ chị xinh đẹp như hoa người gặp người khen thành nhân vật phản diện, có phải em muốn cả đời này không có tiền nhuận bút rồi không?”

Tô Song Song vừa nghe bị sợ đến rụt cổ lại, chỉ có điều oang mang hơn nữa, cô thấy Tô Mộ bên kia đã phát xong giận, thận trọng hỏi một câu: “Tô Mộ, chị nhìn ra được?”

“Em cho rằng bà chị đây mắt mù hả! Phụ nữ đẹp như vậy ngoại trừ chị ra còn có thể là ai! Tô Song Song chị nói cho em biết, hôm nay em không đổi lại bản thảo cho chị, hừ hừ!”

Một tiếng hừ hừ này, trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy cả người không thoải mái, cô vội vàng chân chó đáp một tiếng, Tô Mộ bên kia vừa nghe, lúc này mới hết giận.

“Nói, mấy ngày nay em đi đâu vậy, chị tìm em nhiều lần, em lại đều không có ở nhà?” Tô Mộ vốn rất lo lắng, chỉ có điều bây giờ Tô Song Song lông tóc không chút sứt mẻ nào trở lại, cũng yên lòng.

“Cái đó... Em đến nhà anh trai ở vài ngày, tán gẫu nói chuyện phiếm, chị biết đó người thân mà, thêm đó mấy ngày nữa anh ấy ra nước ngoài, sau này không biết khi nào gặp...”

Tô Song Song nói nửa thật nửa giả, chỉ có điều không biết vì sao lúc nói ra thì trong lòng vẫn cảm thấy chua xót như cũ.

Cô vẫn coi Tần Dật Hiên là người thân, đáng tiếc đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, gặp mặt lại, bọn họ cũng không thể trở về như lúc trước, có lẽ là người lạ còn thoải mái hơn.

“A, vậy em và boss tiến triển như thế nào rồi? Song Song à, không phải chị nói em, nhanh chóng ôm lấy bắp đùi boss đi! Đến lúc đó không cần khổ cực bị ép vẽ đuổi nữa!” Tô Mộ tận tình khuyên bảo, thật sự hận không thể đóng gói Tô Song Song đưa đến bên cạnh Tần Mặc, nếu không chờ đến khi Tô Song Song thông suốt, đoán chừng cũng phải ngày tháng năm nào rồi, đứa bé nhà cô cũng chạy đầy đất!

“Cái này... Chúng em... Cái đó... Nói sau!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ lên, cung không nói rõ ràng lắm bây giờ cô và Tần Mặc coi là gì.

Mặc dù Tần Mặc nói muốn cùng một chỗ với cô, nhưng cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nói yêu, cũng không biết dieendaaanleequuydonn vì để hoàn thành nhiệm vụ nhiều hơn, hay thích cô nhiều hơn, Tô Song Song cảm thấy đầu rất lớn, bệnh con rùa đen lại phát tác, núp trong vỏ bọc, không muốn động.

Tô Mộ không cần hỏi cũng biết Tô Song Song nhất định vờ ngớ ngẩn rồi, cô vốn định khuyên Tô Song Song nữa, lại sợ ép uống Tô Song Song,

cô ấy dưới tình thế chó cùng rứt giậu, chạy trốn mất.

Chỉ có điều Tô Mộ chớp mắt, đột nhiên nghĩ ra một điểm, cô cười híp mắt nói: “Được rồi, trước tiên đừng nghĩ gì cả, theo trái tim của mình là được, bây giờ là thời đại nào rồi, nhớ rõ không có chuyện gì thì tích cực một chút đi!”

Tô Song Song vừa nghe Tô Mộ cười hèn mọn như vậy, đã cảm thấy hơi không thích hợp, nhưng vừa nghe Tô Mộ nói như vậy, trong lòng vẫn hơi ngửa ngáy.

“Tô Tô, em nên chủ động một ít như thế nào?” Tô Song Song cẩn thận hỏi lại một câu.

Ở chỗ Tần Dật Hiên, Tô Song Song đã thấy rõ lòng mình, cô thích Tần Mặc, chỉ có điều bây giờ cô không bắt được rốt cuộc Tần Mặc có tâm tình gì với cô, cho nên cô còn đang chờ đợi.

Chỉ có điều lúc này nghe Tô Mộ nói như vậy, cô cảm giác hình như Tô Mộ có cách, giúp mình sớm biết rõ lòng Tần Mặc.

“Cái này, coi như em hỏi đúng người! Song Song, nếu như đàn ông thích một phụ nữ, nhất định không chịu nổi cô ấy hấp dẫn, em có thể... E hèm, em hiểu được mà!”

Tô Mộ càng nói tròng mắt càng sáng, vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, cô thiếu chút nữa phun máu mũi, nhẹn máu mũi, ý cười trên khóe môi lại không nhẹn được.

Tô Song Song nghe Tô Mộ bên kia cười như bà lên đồng, trong lòng hơi sợ hãi, chỉ có điều lòng hiếu kỳ càng lúc càng đậm, không nhẹn được nói tiếp: “Em không hiểu, Tô Tô, chị nói.”

“...” Tô Mộ thật sự muốn đê chết Tô Song Song, chỉ tiếc nếu đê chết cô ấy rồi, cô cảm thấy hơi không có lợi lắm, xác định không được xem kịch hay phía sau, hơn nữa cô cũng không bỏ được người bạn lòng dạ thành thật này.

Tô Mộ thở dài, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: “Cái này, đúng là, Song song, em có thể thử quyến rũ boss một chút xem, xem anh ấy có phản ứng gì không!”

Nói đến đây, Tô Mộ hưng phấn xoa xoa tay, cười càng thêm hèn hạ ti tiện, “Với tính tình kia của boss, nếu như phụ nữ không thích đến gần, khẳng định sẽ đày đi Nam cực, nếu anh ấy có ý tứ với em, khụ khụ, em hiểu đó!”

“Em...”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Bộ Trang Phục Hầu Gái Mê Người

“Đi đi đi! Chị đã biết ngay mà, em không hiểu cái gì hết!” Tô Mộ không đợi Tô Song Song nói xong, liền trực tiếp cắt ngang lời nói của Tô Song Song, ngữ điệu nói có vẻ rất ghét bỏ, lời đã nói ra ngoài còn có cảm giác ghét bỏ hơn, “Em bây giờ thì thông minh rồi, thực nôn nóng để nắm giữ thay boss đấy nhỉ!”

Tô Song Song cũng có tự tôn của mình, bị Tô Mộ cười nhạo như thế, cô bặt miệng, thở hồn hển nói ra một câu: “Tô Tô, em hiểu rồi !”

“Cái gì! Em đã hiểu rồi sao?” Tô Mộ hít mạnh vào một hơi, kêu lên một tiếng kinh ngạc đầy khoa trương, ngay sau đó vội vàng nói, “Em chờ một chút! Chờ một chút!”

Tô Song Song còn tưởng rằng Tô Mộ đã gặp phải chuyện gì rồi, lo lắng hỏi lại một câu, “Làm sao vậy?” Hỏi xong lại càng ngồi xuống nhanh chóng hơn, chỉ sợ cô sẽ gây ra một cái gì đó ngoài ý muốn.

Tô Mộ hừ hừ, nói rất chân thành: “Em chờ một chút, để chị đi ra bên ngoài nhìn xem thế nào đã, xem hôm nay có phải là mặt trời mọc từ phía đông hay lặn xuống phía đông không đã! Em đã hiểu mọi chuyện được rõ ràng như vậy, thật sự là kỳ tích đó!”

“... Tô Mộ, chị đây cũng có lòng tự tôn của mình đấy!” Tô Song Song vừa nghe Tô Mộ không xảy ra chuyện gì, liền ngồi lên trên giường, tức giận hừ một câu, bày ra vẻ kịch liệt bất mãn của mình.

“Đúng đúng, đương nhiên là “chị” có tự tôn rồi, chỉ là không có chỉ số thông minh thôi!” Tô Mộ cứ phải nói một câu làm tổn thương người khác như vậy, lúc này mới chịu cảm thông, tức thời di chuyển sự chú ý đến vấn đề bây giờ cần phải “quyến rũ” thế nào.

“Đúng rồi, Song Song, em định ăn mặc như thế nào đây? Có cần người chị này trang bị cho em một bộ võ trang đầy đủ hay không? Đại loại như kiểu áo da nhỏ hay bộ trang phục quyến rũ ấy?”

“...” Tuy rằng Tô Song Song chưa bao giờ xem những tấm hình chụp những động tác khi yêu đương, nhưng chính là đừng quên cô là một hủ nữ (*)! Một hủ nữ có tâm niệm là khác!

(*) Hủ nữ: Đó là từ Hán Việt có xuất phát từ Trung Quốc, ở Nhật thì gọi là Fujoshi, dịch sát nghĩa là con gái “hết thuốc chữa”. Đây là từ chuyên biệt gọi những cô gái chỉ chú ý đến tình yêu giữa những người cùng giới nam và nam, đến những tác phẩm “boy's love”, thuộc loại đam mỹ.

Đương nhiên là cô đã từng xem qua nam nam... Hừ hừ a a... Bộp bộp, bành bành... Những bộ trang phục quyến rũ kia chế cô cũng đã từng ngó qua một chút, lúc này vừa mới chạm vào bên rìa những thứ mà mình thông hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt liền đỏ rực!

“Không... Không cần! Em chỉ muốn bình thường thôi... nhưng để em hỏi anh ấy một chút!” Dù cho giờ phút này Tô Song Song đối diện không ai, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn đỏ bừng vì mắc cỡ như cũ, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Đừng thế! Người ta là người có chỉ số thông minh, hơn nữa người ta lại là thượng boss (thượng cấp, cấp trên), những thứ thuộc tình cảm yêu đương thế này tuyệt đối phù hợp. Nếu như em hỏi không được rõ ràng, còn làm cho boss hiểu lầm là khác. Với tính cách như con rùa đen của em, chuyện của em và boss cho dù là thật sự cũng trở thành chơi đùa rồi !”

Tô Mộ nghĩ đến cái kiểu tính cách của hai người này, đã cảm thấy đúng là trời đất đã tạo nên một đôi vách đá dựng đứng, nếu hai người đó ở cùng một nơi có thể làm cho người ta chết vì gấp gáp mất!

Tô Song Song vừa nghe, cảm thấy lời nói của Tô Mộ cũng rất có đạo lý, cô căn môi, tuy nhiên cô cũng đoán được nếu như còn hỏi Tô Mộ nữa, cô ấy tuyệt đối sẽ nảy ra những chủ ý thối tha.

Nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lát, Tô Song Song vẫn như cũ, không nhận được lại nhỏ giọng hỏi một câu: “Tô Tô, vậy chị có biện pháp nào không? Còn chuyện mặc bộ trang phục quyến rũ gì gì đó nhất định là không được đâu, nếu trong nội tâm của boss mà không có em, em mà ăn mặc như vậy sẽ dọa người lắm!”

“Cứng cỏi đấy, chị đây phục cô rồi.” Trong lòng Tô Mộ thầm nghĩ, nếu Tô Song Song mà chịu mặc những loại đồ kia, phỏng chừng Tần boss sẽ hóa thân thành sói mất, trực tiếp ăn Tô Song Song đến một mẫu xương cũng không để thừa, còn có thể làm cho Tô Song Song trở nên rất dọa người!

Chỉ có điều những lời này Tô Mộ cũng không dám nói ra với Tô Song Song, sợ sẽ làm cô bị dọa sợ mà bỏ chạy. Như vậy chẳng phải đến lúc đó Tần boss sẽ băm vằm xác cô ra thành vạn mảnh, vứt cho cá sấu ăn mất thôi.

“Song Song à, vậy thì em có thể mặc thứ đồ hai mảnh hơi nhỏ một chút được không, ví dụ như mặc váy ngủ là dây đeo chẳng hạn! Thần kỳ lắm, chính vì em ở trong phòng ngủ, dùng loại đồ chơi này không quá phạm đâu.”

Váy ngủ là dây đeo! Tô Song Song nghĩ đến thứ đồ này, đầu tiên là khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ngay sau đó thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Tuy nhiên cô lại không thích chủ ý này, lại vẫn như cũ áp úng nói: “Cái này... Xem ra Tần Mặc thật sự không thích em đâu, chỉ là vì anh ấy muốn

hoàn thành nhiệm vụ ông nội giao nên mới chịu lấy em thôi!”

“Nói cái gì đấy?” Tô Mộ vừa nghe đã có chút nóng nảy, Tần boss nhân phẩm không có chuyện gì, gia cảnh cũng không tồi, đối xử với Tô Song Song này lại càng quá tốt.

Tô Song Song thuộc mẫu người có cảm xúc ngu ngốc, có thể nói với chỉ số thông minh đáng giá hai đồng kia, có thể đã tu luyện ngàn năm mới được một người toàn năng như boss thế này, hơn nữa bây giờ nhìn bộ dạng Tô Song Song lại còn động tình như vậy, chuyện này nếu như một giấc mộng, vậy cũng nên hãm hại Tô Song Song cho rồi.

“Trước kia em cũng đã từng mặc chiếc váy ngủ ngắn lắc lư ở trước mặt Tần Mặc, anh ấy... anh ấy cũng không có phản ứng gì cả!” Tô Song Song nói xong câu này, mặt lại bắt đầu đỏ rực lên, bất quá trong nội tâm lại thấy thấp thỏm không yên.

Nếu quả thật Tần Mặc đúng như cái dạng mà Tô Mộ đã phân tích kia , xem ra đối với cô anh cũng không có ý tứ gì !

“Gì!” Tô Mộ vừa nghe, không nhận được liền một tiếng kinh hô, ánh mắt tỏa sáng nhìn chung quanh một chút, sau đó cô vội vàng hạ thấp giọng xuống, có chút kinh ngạc, hỏi: “Hai người cũng đã tiến triển đến nước này rồi hả? Em gái này, sao em lại không nói cho chị biết hả?”

Tô Song Song ấp úng, nghĩ tới khoảng thời gian mà hai người sống chung với nhau, có chút chột dạ, “Chỉ là em mặc váy ngủ nhưng không cẩn thận nên bị anh ấy nhìn thấy, nhưng mà em xem... em xem... Ai dà, chính là hiện tại em mới nhớ tới, hình như anh ấy không có phản ứng gì thì phải.”

Tô Song Song vừa nghĩ tới đồ nội y mà mình mặc bên trong đều đã bị Tần Mặc nhìn thấy trống trơn cả rồi, nhưng mà khi đó đừng nói anh hóa thân thành sói, ngay cả đến một chút phản ứng kỳ quái anh cũng không có.

Tô Mộ nhúu mày, tấm lòng của Tần Mặc đối với Tô Song Song, cho tới bây giờ cô cũng không chút hoài nghi. Cái chính là Tô Song Song cũng đã ăn mặc đến như thế, vậy mà Tần Mặc vẫn không có một phản ứng khác thường nào, quả thực anh đúng là người cực kỳ giỏi chịu đựng!

Trong lòng Tô Mộ không khỏi bội phục Tần Mặc, cô cắn cắn môi, cảm thấy chuyện này không thể kéo dài được nữa, có chút nghiêm túc nói: “Song Song, như vậy đi, chốc nữa chị sẽ đưa tới cho em một thứ vũ khí tuyệt mật, buổi tối hôm nay em hãy thử xem! Không thành công cũng thuận tiện thành nhân!”

“Đợi...” Tô Song Song còn chưa nói xong, ở đầu kia Tô Mộ đã cúp máy. Tô Song Song ngồi ở bên giường, nhìn phòng bếp trống rỗng, lúc này mới nhớ tới, Tần Mặc đã nói một lát nữa sẽ sang đây để ăn cơm tối.

Ngay cả chuyện này, nếu như cô cũng làm không xong, phỏng chừng lúc ấy cô cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, dứt khoát sẽ bị Tần Mặc cho pass (nguyên bản tiếng Anh: qua, bỏ qua, trôi qua) rồi.

Tô Song Song tuyệt đối không nghĩ rằng Tô Mộ lại có thể tới nơi này nhanh chóng như thế. Cô vừa mới mua thức ăn trở về, đã nhìn thấy Tô Mộ đang thờ hồn hển đứng tựa ở cửa ra vào nhà cô, đang định gõ cửa.

Tô Mộ vừa thấy được Tô Song Song, ánh mắt sáng lên, trực tiếp nhào tới, trong tay cầm một gói to, một phát, nhét luôn vào tay của Tô Song Song, cười cười vẻ trêu chọc, nói một câu: “Song Song, vũ khí bí mật đây, vào nhà hãy chú ý nghiên cứu một chút, chúc em đêm nay hãy nắm lấy Tần boss thật chặt nhé!”

“Không phải đâu Tô Tô, không phải là em muốn nắm bắt lấy Tần Mặc, chỉ là em muốn nghiệm chứng...” Tô Song Song còn chưa nói xong, Tô Mộ đẩy luôn cả cái gói to ấy vào trong ngực Tô Song Song.

“Được rồi, chị biết mà, chị biết mà, em mau đi đi, trong chốc lát nữa là boss đến đây.” Tô Mộ nói xong đẩy Tô Song Song về phía trước, còn bản thân mình công thành lui thân luôn.

Trước khi đi, cô vẫn không quên dặn dò lại một câu với Tô Song Song: “Nhất định phải mặc đó! Nếu không em thực sự có lỗi với chị đấy!”

Tô Song Song cúi đầu nhìn nhìn gói đồ to tướng ở trong ngực của mình, hướng về Tô Mộ khẽ gật đầu. Tô Song Song cắn răng, ôm gói đồ to đùng, biểu lộ bộ dáng anh hùng hy sinh, đi vào phòng.

Đến lúc Tô Song Song làm xong bữa cơm, nhìn đồng hồ, đoán chừng Tần Mặc cũng sắp tới đây rồi, cô vội vàng lôi cái gói đồ to tướng mà Tô Mộ đã đưa cho cô ra xem. Tô Song Song lôi hết quần áo ở bên trong ra, nhìn thấy chỉ là màu trắng đen, liền nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đến khi Tô Song Song mở rộng hoàn toàn bộ quần áo này ra, hai mắt cô trừng lớn như bị hù dọa, quả thực tròng mắt của cô mở lớn đến độ sắp sửa lồi hẳn ra ngoài đến nơi.

Bộ trang phục này...chẳng phải là kiểu dáng trang phục hầu gái với hai màu trắng đen pha lẫn đang gây ồn ào đó sao? Tô Song Song thoáng nhìn vào trong túi, thấy trong đó là chiếc mũ của nữ hầu gái với đường viền hoa xinh xắn kia thì cảm giác trái tim của mình muốn nhảy luôn ra ngoài.

Mặc hay là không mặc, đó là một vấn đề!

Tô Song Song có chút do dự, nhưng vừa nghĩ tới Tô Mộ ngàn dặm xa xôi, trốn việc tới đây để đưa quần áo cho mình, nếu như cô không mặc hình như có chút không thể nào nói nổi.

Tô Song Song đã dự tính sẽ mặc thử xem sao, sau đó sẽ cởi ra, nếu như Tô Mộ có hỏi, cô cũng có thể nói quần áo không thích hợp ba la ba la, như vậy cũng có thể ăn nói với Tô Mộ được rồi.

Suy nghĩ như vậy, Tô Song Song thoáng nhìn qua thời gian, còn cách thời gian mà Tần Mặc tới còn những nửa giờ, qua đủ thời gian, Tô Song Song vội vàng xách quần áo lên đi mặc thử.

Tô Song Song đứng đối diện với cái gương, cầm chiếc mũ hầu gái có đường viền hoa xinh xắn đáng yêu kia đội lên trên đầu, Tô Song Song nhìn thân hình phản chiếu trong gương, cảm thấy cũng khá đẹp mắt .

Nhưng mà, cô cũng cảm thấy bộ đồ này khi mặc vào chỉ có thể để cho chính mình thưởng thức, nếu để cho người khác nhìn thấy, cô sẽ mắc cỡ chết mất.

Ngay lúc cô đang dự định chuẩn bị thay ra, bàn tay mới sờ đến chiếc mũ trên đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa truyền đến. Tô Song Song sửng sốt, cảm giác nhất định là mình đã nghe nhầm, cô thò cổ ra nhìn một cái, liền nhìn thấy cánh cửa đã mở ra rồi, ngay sau đó cô nhìn thấy Tần Mặc với vẻ mặt lúc nào cũng như bị tê liệt đang đi vào.

Lập tức đôi đồng tử của Tô Song Song co rút lại, theo bản năng cô tựa như muốn tìm một chỗ trốn đi, nhưng mà suy nghĩ của cô thì chuyển động, nhưng thân thể lại giống như bị đóng đinh tại chỗ vậy, không cử động cũng không thể nhúc nhích được.

Tần Mặc đóng cửa lại, ngẩng đầu lên nhìn tới, đã nhìn thấy Tô Song Song trên người đang mặc bộ váy ngắn của hầu gái, anh lập tức sửng sốt ở tại chỗ.

Bộ trang phục nữ hầu mà Tô Song Song mặc trên người thuộc loại trên dưới rời nhau, bên trên phía trước là một chút vải vóc, hoàn toàn không che phủ hết được “sóng lớn” mãnh liệt của cô.

Chính giữa để lộ ra vòng eo mảnh khảnh của cô, phía dưới là một cái váy ngắn, để lộ ra cặp đùi bóng loáng trắng nõn, đôi tất dài đến ngang bắp chân

có một đường viền hoa nho nhỏ, càng làm nổi bật lên đôi chân cực kỳ thon dài và làn da trắng nõn khác thường.

Tần Mặc lập tức cảm thấy một hồi khô nóng, yết hầu như bị xiết chặt khiến anh không khống chế nổi, cứ nuốt từng ngụm nước bọt. Cảm giác không thể khống chế được cảm xúc của chính mình làm cho anh thấy rất không thoải mái, đầu lông mày không khỏi nhăn lại.

Đầu tiên Tô Song Song cũng không để ý lắm, nhưng ngay sau đó nhớ tới lời của Tô Mộ đã nói..., trong nháy mắt cô trở nên thấp thỏm không yên, lúc này cô cẩn thận từng ly từng tí, ngẩng đầu liếc nhìn Tần Mặc.

Tô Song Song thấy đầu lông mày của anh nhăn lại, bộ dạng kiểu như mất hứng, trong nháy mắt cảm thấy như bị một chậu nước lạnh dội vào người, từ đầu xuống chân. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc trước còn đang đỏ rực, chỉ trong nháy mắt, đã tái nhợt một mảnh.

Tần Mặc hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới đè nén được cảm xúc trong lòng mình. Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song trắng bệch ra, lại tưởng rằng cô bị lạnh, liền cởi áo khoác âu phục của mình, đi tới, rất đương nhiên khoác vào trên người Tô Song Song, bao phủ hết thân hình kiều diễm của cô lại.

Nhưng hai tay của Tần Mặc vẫn lôi kéo vạt áo âu phục như cũ, anh cúi đầu nhìn chăm chú Tô Song Song một lát mới mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Tại sao em lại ăn mặc thành như vậy?”

Chiếc áo của Tần Mặc áp sát vào trên người, trong nháy mắt Tô Song Song cảm giác như mình được bao vây ở trong hương vị của Tần Mặc, đầu óc cô thoáng có chút chóng mặt ,

Cô chớp chớp mắt mấy cái, thiếu chút nữa đã vọt miệng nói ra chân tướng, cũng may một khắc cuối cùng, cô đã kịp khôi phục lại một chút lý

trí còn sót lại, cứng rắn nuốt những lời đã đến bên miệng trở lại vào bên trong.

Cô nghĩ nghĩ, thật vất vả tìm ra được một cái lý do thích hợp, “Cái này là... có hội cos-play Anime! Đây là...Đây là trang phục mà em phải mặc!”

Tần Mặc vừa nghe xong, tròn mắt hơi híp lại, thoáng cái đánh giá từ trên xuống dưới bộ quần áo mà Tô Song Song đang mặc, trong nháy mắt, trong mắt anh nhuộm kín vẻ giận dữ.

Tô Song Song vốn dĩ đang chột dạ, lại bị Tần Mặc xem xét như vậy, rất không có tiền đồ liền nuốt ngụm nước miếng, ấp úng, sau đó không biết bây giờ cô nên nói tiếp điều gì để giảm bớt sự xấu hổ.

Tần Mặc lại đột nhiên duỗi một tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cái cằm của Tô Song Song, khiến cho cô phải ngẩng đầu lên, nhìn hướng về phía cặp mắt của mình. Anh vẫn như trước hơi híp hai mắt lại, nói một câu: “Từ nay về sau, loại trang phục này, em chỉ có thể mặc cho một mình anh nhìn mà thôi!”

“!” Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc nói lời này, trong nháy mắt mọi suy nghĩ trong đầu liền dừng lại, như cỗ xe bị chết máy rồi. Cô mở trừng đôi mắt tròn xoe nhìn vào mặt của Tần Mặc, không hiểu ra làm sao, thậm chí cũng không nghĩ ra được trong lời nói kia của anh muốn biểu đạt ý tứ gì.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song đôi mắt đơn thuần sạch sẽ đang chiếu vào mặt của mình, sự tự chủ vẫn luôn luôn làm cho anh kiêu ngạo kia rốt cục tại thời khắc này hình như đã sụp đổ hoàn toàn.

Anh chậm rãi cúi đầu xuống, muốn hôn vào cái miệng nhỏ vẫn đang hé mở của Tô Song Song, anh biết rõ giờ phút này nếu anh hôn cô, nhất định có thể nếm được vị ngọt mà anh đã ngấp nghé lâu nay.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Vội Vả Quá, Chết Không Ai Đền Mạng

Trong lúc đầu óc của Tô Song Song còn ở thời kỳ đang thích ứng, thì nhìn thấy gương mặt tuần tú đến mức làm cho cả người và thần linh phải công phần, của Tần Mặc đang chậm rãi ghé dần xuống. Cô mở trừng hai mắt tròn xoe, đầu óc hoàn toàn không thể phản ứng kịp rồi.

Đợi cho gương mặt của Tần Mặc dán tới gần, đến mức cô cảm nhận được hơi thở của Tần Mặc phả ra trên mặt của chính mình, thì trong nháy mắt, Tô Song Song mới phát giác được, liền hơi hoảng loạn lên, muốn né tránh, nhưng sức nghĩ tới “hiệu quả” như lời của Tô Mộ đã nói kia, cô lại có một chút chờ mong.

Đến lúc này chỉ nhoáng một cái rất thần kỳ, môi của Tần Mặc đã chụp lên cái miệng nhỏ của Tô Song Song, đang định công thành đoạt đất, sắp đến đoạn sấm sét bổ xuống đất thì lúc này, chiếc điện thoại hân đang được Tần Mặc nhét ở trong túi quần, liền kêu “reng” lên một tiếng, tiếp đó là cả một hồi chuông vang lên chấn động cả nhà.

Trong nháy mắt, Tô Song Song sợ tới mức liền đẩy Tần Mặc một cái, Tần Mặc trở tay không kịp, khiến cho Tô Song Song từ trong lòng ngực của mình trượt ra ngoài.

Tần Mặc thấy Tô Song Song đã đẩy mình ra rồi, anh hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát giả bộ như đang rất bình tĩnh, lấy điện thoại di động ra, xem xét số điện thoại gọi đến đang hiển thị trên màn hình điện thoại. Màn hình biểu hiện rõ ràng là số điện thoại của Bạch Tiêu, d trong anh chợt nổi lên một cơn giận vô cớ, ngón tay trượt trên màn hình để nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa mới thông, lần đầu tiên Tần Mặc mở miệng trước: “Nói!” Đầu óc Tô Song Song vốn dĩ còn đang lúng củng mờ mịt, vừa nghe thấy cái giọng nói lạnh như băng kia của Tần Mặc, trong nháy mắt sợ tới mức co rụt cổ lại, vừa lui về phía sau một bước.

Tần Mặc cảm giác được Tô Song Song lui về sau, tâm tình càng thêm không tốt, bực bội đến mức đưa tay lên túm lấy mái tóc của mình khẽ kéo giật về phía sau một chút.

Đầu bên kia điện thoại, Bạch Tiêu vốn dĩ vẫn đang rất sốt ruột, vừa nghe thấy giọng điệu này của Tần Mặc, sợ tới mức trái tim nhỏ liền run lên, trong nháy mắt anh quên phắt mất bản thân mình gọi điện thoại đến để nói những gì rồi.

Dường như sự kiên nhẫn của Tần Mặc đã hoàn toàn bị mài mòn hết sạch, đang định cúp điện thoại thì ở phía đầu dây bên kia, hình như Bạch Tiêu đã cảm nhận được, lập tức gấp gáp hét vào trong điện thoại: “Tiểu Tần Tần, ông già đã trở lại rồi! Khuya hôm nay máy bay sẽ tới!”

“!” Tần Mặc vừa nghe thấy, trong nháy mắt liền nhú mày, một lát sau mới mở miệng: “Tại sao đột nhiên ông ấy lại trở về nước thế, chẳng phải bệnh của ông ấy còn chưa hồi phục đó sao?”

Bạch Tiêu vừa nghe thấy Tần Mặc hỏi bực bội thở dài một hơi, nói như giải thích: “Còn không phải là do chuyện tốt mà thằng nhãi con cáo già Tần Dật Hiên đã làm hay sao!”

Anh vừa nhắc tới Tần Dật Hiên, thiếu chút nữa thì muốn phát điên, gấp gáp rống giận nói tiếp: “Ông già ở nước ngoài không biết nghe ai nói rằng cháu dâu của ông đã bị Tần Dật Hiên cướp đi mất rồi, không nói hai lời nhất định đòi trở về nước, đã dùng mọi cách để ngăn cản ông già lại rồi nhưng đều vô ích.”

Tần Mặc nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Song Song, rồi lại cúi đầu xuống nói ra: “Bây giờ chẳng phải là không có chuyện gì nữa rồi hay sao?”

Bạch Tiêu nghe thấy Tần Mặc nói như vậy, gương mặt như mang nặng nỗi đau khổ bởi mối thù sâu, thở vắn than dài sắp sửa vượt cả ông già đến nơi rồi: “Tôi cũng đã nói là mọi chuyện không phải như người ta đã đâu... Nhưng mà ông già có chết cũng không chịu tin lời tôi nói!”

Bạch Tiêu xoay chuyển sang đề tài khác, sốt ruột nói: “Tôi nói này, cậu phải hành động nhanh lên một chút đi thôi! Chỉ có một mình Nhị Manh Hóa này, vậy mà cậu theo đuổi cũng đã lâu như vậy rồi, lại vẫn chưa túm vào trong tay được, thật sự cậu làm cho tôi sốt hết cả ruột lên rồi! Cậu cẩn thận đấy, không chừng ông già trở về bắt đầu tiến hành bức hôn!”

Bạch Tiêu nói đến đây, cũng không biết là đang chờ mong hay là đang lo lắng, thở hắt hắt nói ra: “Cậu cũng đã biết những thủ đoạn của ông già rồi đó, ông cụ chú ý chuyện gạo nấu thành cơm của hai người đấy, xem hai người có kết hôn thật hay không, tôi và cậu đều không sợ, da dày thịt béo, chỉ sợ làm cho Nhị Manh Hóa bị dọa sợ mà bỏ chạy thôi!”

Đương nhiên là Tần Mặc cũng đã nghĩ đến điểm này, ông cụ Tần vốn dĩ đã muốn có cháu dâu đến phát điên lên rồi. Đến bây giờ, nếu để cho ông cụ biết được chuyện anh và Tô Song Song còn chưa có thành công, khẳng định là ông cụ sẽ quấy rối cho mà xem.

Anh nhàn nhạt lên tiếng, “Ừ.” Nhìn Tô Song Song đang cúi đầu xoa xoa bàn tay nhỏ bé, bộ dạng của kia của cô nàng Nhị Manh Hóa làm cho người ta thực hận không thể trực tiếp một ngụm ăn hết luôn.

Chỉ có điều Tần Mặc vẫn luôn nhớ lá gan của Tô Song Song này rất nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã nhụt chí, phỏng chừng hiện tại nếu như anh nhào tới,

nhất định sẽ làm cho cô nàng Tô Song Song bị dọa sợ mà bỏ chạy bán mạng.

Tô Song Song cảm nhận thấy có ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, liền có chút không thoải mái. Cô ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy hai con người của Tần Mặc lúc này có chút phiếm hồng. Cô cảm thấy có chút sợ hãi liền lui về phía sau một bước.

Trong nháy mắt, Tần Mặc lập tức ý thức được hình như bộ dạng của chính mình đã làm cho Tô Song Song bị hù dọa rồi, anh quay đầu nhìn về phía bên cạnh rồi lạnh lùng nói: “Đi thay quần áo đi, ông nội đã trở lại rồi, em và anh phải cùng đi đón ông đấy.”

“Cái gì? Ông nội đã trở lại rồi sao? Thân thể của ông đã khỏe lên rồi hả?” Tô Song Song vừa nghe thấy ông nội Tần sắp trở về rồi, lập tức hưng phấn lên, bước nhanh lên trước vài bước, bởi vì nóng vội nên lôi kéo ống tay áo của Tần Mặc, thấy anh không nói lời nào, cô nhẹ nhàng lắc lắc cái tay.

Thân thể của Tô Song Song cũng lắc lư theo tay của mình, cảnh tượng sinh động trước ngực cô cũng lập tức lắc lư theo, làm cho Tần Mặc bị một hồi hoa mắt, cái mũi của anh dường như cũng bị làm cho khô rang.

Anh vội vàng lui về phía sau một bước, không nhìn vào Tô Song Song nữa: “Ông vẫn chưa khỏe lại đâu, một chốc lát nữa khi gặp được ông em sẽ biết thôi, nửa giờ nữa anh tới đón em.”

Tần Mặc nói xong liền xoay người đi ra phía ngoài cửa, để lại một mình Tô Song Song đứng ở tại chỗ đó, tay vẫn duy trì trạng thái đang lôi kéo ống tay áo Tần Mặc, trong nội tâm chợt thấy ê ẩm chua xót không nói ra được.

Tần Mặc đi tới cửa đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, chợt quay đầu lại liếc nhìn Tô Song Song một cái, giọng điệu nói nghiêm túc khác thường: “Còn bộ quần áo em đang mặc, vứt đi!”

“!” Tô Song Song cả kinh, há to miệng như muốn nói điều gì, nhưng cô cũng không biết phải nói điều gì cho phải, cứ đứng sững sờ như vậy trong chốc lát, còn Tần Mặc cũng đã mở cửa ra khỏi phòng.

Tô Song Song đứng lặng ở tại chỗ, trong nháy mắt trong lòng cô trở nên rối loạn rồi. Một lát sau, Tô Song Song yên lặng cầm lấy điện thoại đang đặt ở trên giường, bấm số điện thoại của Tô Mộ.

Điện thoại phía bên này của Tô Mộ chỉ vang lên một tiếng chuông, Tô Mộ đã nhận cuộc gọi luôn, có thể thấy là cô đang rất chờ đợi. Tô Song Song còn chưa kịp nói câu gì, Tô Mộ đã vội kêu la: “Chị đã nói rồi mà! Không phải chứ, boss lại nhanh như vậy hay sao?! Có phải là không làm ăn được gì không?!”

“Cái gì mà không được?” Tô Song Song bị câu hỏi của Tô Mộ làm cho sững sờ, nghe thấy tiếng cười rộ lên đầy bi ối của Tô Mộ ở đầu bên kia điện thoại, trong nháy mắt Tô Song Song đã hiểu ngay Tô Mộ đã nói điều gì đó không chút tốt đẹp, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ rực lên.

“A, ừm...ừm không phải vậy!” Tuy ở trong phòng không có ai, nhưng mà có lẽ đây là lần đầu tiên Tô Song Song đã đàm luận cái này cùng với người khác, ánh mắt nhìn loạn xạ, không biết nên dừng cái nhìn ở chỗ nào cho tốt.

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lúc này em lại rảnh rồi mà gọi điện thoại cho chị thế? Tần boss đâu?”

Tô Mộ không hiểu nên hỏi lại một câu, một bên vừa nói một bên vừa vội vã nhét cọng khoai tây chiên vào trong miệng, đột nhiên cô ho khan một tiếng mạnh mẽ, vội vã hỏi: “Không phải là bị thất bại chứ?!”

Tô Song Song vừa nghe Tô Mộ hỏi cô như vậy, nghĩ tới tình hình vừa mới xảy ra lúc nãy, trong nháy mắt cả người chợt thấy mất mát, như chú gà trống đi thi đấu bị thất bại vậy, ỉu xìu ỉu xìu khẽ rên lên tiếng.

Tô Mộ vừa nghe thấy tiếng kêu rên “Ồi dào mẹ ời” kia cất lên, trong nội tâm lại cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm. Cứ nhìn ánh mắt của Tần Mặc khi nhìn thấy Tô Song Song kia, quả thực chính là như một con sói đói khát trông thấy con cừu nhỏ vậy!

Hơn nữa, Tần boss còn là một đấng nam nhi cực kỳ nhiệt huyết, tại sao trông thấy Tô Song Song ăn mặc gợi cảm đến như thế, lại có thể không hóa thành sói đói mà chụp mỗi chữ, thật sự là quá kì quái.

“Được rồi... Cũng không phải là chuyện gì lắm, em cũng không hiểu ra làm sao, cho nên mới gọi điện thoại hỏi chị một chút.” Tô Song Song nhỏ giọng nói lầm bầm, cô một bên vừa lầm bầm một bên vừa nhìn đồng treo trên tường xem thời gian, cô vẫn chưa quên lời của Tần Mặc đã nói, nửa giờ sau sẽ tới đón cô.

“A? Em nói mau, chị nghe đây!” Tô Mộ ném luôn những thanh khoai tây chiên sang bên cạnh, sau đó hết sức chăm chú nghe, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ một điểm nhỏ nào đó.

“Thế này, đầu tiên là Tần Mặc nói từ nay về sau bộ quần áo này chỉ có thể mặc cho một mình anh ấy xem thôi.” Kỳ thật hiện tại trong đầu của Tô Song Song đang rất mịt mờ, cô cố gắng hồi tưởng lại những lời mà Tần Mặc đã nói với mình lúc này.

Tô Mộ vừa nghe vậy, ánh mắt liền sáng lên, cái này không phải là hấp dẫn sao! Vội vàng an ủi Tô Song Song một câu: “Có thể là Tần boss quá rụt rè rồi! Không có chuyện gì hết! Không có chuyện gì hết, anh ấy còn nói cái gì nữa không?”

“Sau đó anh ghé xuống hôn em, nhưng chỉ vừa mới ghé xuống chạm môi một cái, thì sau đó điện thoại liền vang lên.” Tô Song Song vừa nghĩ tới lúc này môi của Tần Mặc đụng phải môi của mình, trong nháy mắt đó, theo bản năng cô vươn tay sờ lên cánh môi của mình.

Tô Mộ vừa nghe thấy thế, trong nháy mắt liền vỗ đùi kêu chát một cái, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liền hét lên: “Như vậy chẳng phải là đã áp thân lên rồi sao? Tại sao lại không tiếp tục phát triển đến giai đoạn sau?”

Tô Song Song vừa nghĩ tới Tô Mộ nói đến giai đoạn tiếp sau, trong nháy mắt càng thêm không được tự nhiên, cô liền cắn môi, ấp úng rầm rì lên tiếng: “Điện thoại vang lên, em liền bị sợ hãi, mới đẩy anh ấy ra!”

“...” Tô Mộ chỉ cảm thấy, giờ phút này cô không cách nào hình dung nổi tâm tình của mình ra sao nữa, nhưng cô có thể khẳng định là, nếu như lúc này Tô Song Song đang đứng ở trước mặt của mình, nhất định cô sẽ một cước đá bay đi luôn. Nếu không, cô khó có thể phát tiết ra hết toàn bộ cảm xúc tiếc nuối vì không thể rèn sắt thành thép được.

“Tần Mặc nhận điện thoại xong sau đó hình như có chút mất hứng, anh ấy nói với em hãy ném bộ quần áo em đang mặc trên người đi, sau đó nói một chốc lát sẽ đưa em đi đón ông nội.”

“?” Tô Mộ cũng có phần hơi bối rối, Tần boss như vậy là có ý tứ gì đây, chẳng lẽ kỹ thuật nhận nhin của boss mạnh mẽ đến vậy sao?

“Tô Tô à! Theo chị, rốt cuộc là anh ấy có thích em hay không?” Tô Song Song nhìn xoay quanh trong phòng, sốt ruột hỏi một câu. Hiện giờ ông cụ Tần đã sắp trở về rồi, đến lúc đó nhất định ông cụ sẽ hỏi thúc hôn sự, nhưng cô và Tần Mặc trước sau vẫn còn giả dối như vậy, đến lúc đó kết hôn thế nào đây?!

Hơn nữa, đến giờ này, còn chưa tìm ra được đứa trẻ rơi vào trong bụng cô nữa kia, vậy phải làm sao bây giờ! Tô Song Song cúi đầu thoáng nhìn qua cái bụng nhỏ xẹp lép của chính mình, phỏng chừng chuyện mang thai đến lúc này đã không thể giả vờ được nữa rồi! Nếu như ông cụ Tần mà biết được, e rằng bệnh tình sẽ lại tăng thêm mất!

“Theo sự phân tích của chị, chắc chắn là anh ấy thích em, chỉ có điều Tần boss và em đều là những người thuộc dạng hiếm thấy khó tìm cả, thật sự chị không thể dùng tư duy của người bình thường để phân tích được.”

Tô Mộ thở dài một hơi rồi nói một câu tình ý sâu sa, nghĩ đến chuyện của hai con người này, trong nháy mắt, cô cảm thấy như mình đã già đi thêm vài tuổi nữa rồi, quả thực nát lòng nát ruột.

“Sao ạ?” Cặp mắt của Tô Song Song chớp chớp, càng lâm vào vòng mờ mịt hơn, nói như vậy Tần Mặc cũng ưa thích cô, nhưng mà, tại sao anh lại không chịu nói với cô.

Tô Song Song cũng cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi, cô “hừ” ra một câu: “Cái kiểu như chơi đùa thế này chỉ làm người khác phải phiền lòng!”

“...” Tô Mộ nương cặp lông mày lên, nắm một vốc khoai tây chiên lên nhét vào trong miệng, nhai kêu “răng rắc răng rắc”, nói một câu mơ hồ không rõ ý: “Được rồi, em đã biết như vậy là đủ rồi, bà cô của tôi ạ, chị đây mới chính là người phải sốt ruột đấy, mọi thứ đã bày biện lên trên quầy hàng như thế rồi, vậy mà em, ngay cả chuyện yêu đương của mình, cũng không biết đường mời chào cho mặt hàng của mình nữa.”

Trong nháy mắt, Tô Song Song trở nên trầm mặc, bặt miệng xuống, không biết phải nói năng gì nữa. Cô thở dài, nhìn ra bên ngoài, đột nhiên tầm mắt của cô quét đến chiếc đồng hồ báo thức, trong nháy mắt liền trở nên cuống quýt.

“Được rồi được rồi, em không nói chuyện nữa, chỉ chốc lát nữa là Tần Mặc tới tìm em rồi! Chuyện trước kia em giả vờ với ông nội lúc khác sẽ nói sau!”

Hiện tại, điều mà Tô Song Song lo lắng nhất chính là vấn đề đối với ông cụ Tần, sẽ phải đối phó như thế nào, tình hình đã khẩn cấp như kiến bò trên chảo nóng rồi, còn có lòng dạ nào mà suy nghĩ đến những điều này nữa.

Tô Mộ vừa nghe vậy, ít nhiều cô cũng đã biết chuyện Tô Song Song và Tần Mặc đã cùng nhau lừa gạt ông cụ Tần chuyện Tô Song Song mang thai. Vừa nghe, cô cũng giận tái mặt, nhưng chỉ thở dài nặng nề. Chuyện của hai người bọn họ không biết còn có thể tiến triển tốt đẹp được hay không nữa, thật sự là đợt sóng trước còn chưa yên, đợt sóng sau đã lại bắt đầu xô tới.

“Đi đi, em hãy mau chóng đi đi!” Tô Mộ nói xong câu đó, chỉ chào một tiếng gặp lại với Tô Song Song liền cúp điện thoại. Điện thoại vừa mới cúp, Tô Song Song đã lập tức hoảng loạn lên rồi, quần áo mặc trên người, không biết làm sao mà kéo lên kéo xuống mãi không xong.

Tô Song Song túm chiếc váy ngắn trên người kéo xuống, càng kéo càng rối loạn không thể kéo xuống được, hai chân liền xoắn vào làm một, “phịch, rầm” thông” một tiếng, cô gục xuống trên mặt đất, ngã ập xuống đất, đầu choáng váng mắt hoa lên.

Tô Song Song giãy dụa cố gắng tìm cách để đứng lên, nhưng vừa trở mình, trong nháy mắt cô cảm thấy đầu lại choáng váng mắt hoa lên, cuối cùng Tô Song Song đành phải với lấy chiếc điện thoại, mặc kệ mọi chuyện, rất không tình nguyện, bấm số điện thoại của Tần Mặc .

Điện thoại vang lên một hồi, Tô Song Song thậm chí đã muốn khóc, nhẫn nhịn nửa ngày mới nói ra được một câu: “A Mặc, anh tới cứu em đi...”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Coi Như Là Sinh Non

Tần Mặc vừa nghe, không nói hai lời, trực tiếp từ phòng cách vách vội vã chạy sang, quả thực anh đã như phá cửa để vào nhà. Đến khi anh vừa tiến vào trong nhà, đã lập tức nhìn thấy Tô Song Song quần áo bị lôi kéo tới tả tơi xốc xếch, mà người thì đang nằm trên mặt đất vẫn không hề nhúc nhích.

Tần Mặc sửng sốt một chút, ngay sau đó bước nhanh đi qua, vươn tay sờ lên tứ chi của Tô Song Song, thấy xương đầu không làm sao, thở phào một cái.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tần Mặc ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Song Song, nhìn chiếc váy ngắn ngắn đã bị cô kéo đến một nửa, để lộ ra nội y bằng vải bông màu trắng khiết ở bên trong, thở dài một hơi thật sâu.

Tô Song Song thật là, cô thật sự đã không coi anh là một người đàn ông thì phải, cứ hết lần này lại đến lần khác như muốn khảo nghiệm sự tự chủ của anh. Bàn tay của Tần Mặc buống xuống ở bên người ngón tay siết chặt lại nắm thành quả đấm, anh phải cố nén lắm mới không dạy cho Tô Song Song một số những lời “Giáo huấn”.

Tô Song Song bị ngã đến thất điên bát đảo, cứ nằm ở trên mặt đất như thế, chỉ còn kém rên hừ hừ nữa mà thôi. Cô cử động bên cánh tay và cẳng chân lần trước đã từng bị thương, hiện tại cảm thấy trên người mình chỗ nào cũng đều bị đau, cô không khỏi càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình thật đáng thương.

Đến giờ mới có hơn một tháng ngắn ngủn, cô lại có thể lại tiếp tục bị ngã như vậy, lại còn lúc thì đi ra lúc thì đi vào bệnh viện, thật sự là cô đã xui xẻo đủ mọi đường rồi!

Tần Mặc nửa ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, nhìn mặt của cô nhăn nhó giống như cái bánh bao, rốt cục anh nhìn không được liền vươn tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song.

Tô Song Song còn đang nằm ở chỗ đó mà bị xuân thương thu, đột nhiên cảm giác thấy có người tập kích vào gương mặt của mình, vô ý thức cố quay mặt sang chỗ khác để tự vệ, nên không ngờ ngón tay của Tần Mặc đang chọc chọc vào gương mặt của cô, trong nháy mắt đã chọc vào đúng chỗ miệng của cô, vẻ mặt trở nên tiu nghỉu luôn.

“Ha ha.” Tần Mặc nhìn thấy bộ dạng của Tô Song Song như vậy, không nhìn không được nhẹ nhàng bật lên tiếng cười ha ha. Nụ cười này của Tần Mặc làm cho Tô Song Song nhìn đến ngây người, tròn mắt của cô mở to tròn xoe nhìn anh, cô nhìn anh rất chuyên chú, từ đôi mắt đen như mực cho đến gương mặt kiên định mà cực kỳ anh tuấn của Tần Mặc.

Hai người vừa đối mắt với nhau, Tần Mặc nhìn thấy trong con người mắt của Tô Song Song có hình dáng của mình, đột nhiên anh không sao cười nổi nữa, anh thâm tình liếc nhìn Tô Song Song, hơi cúi người một chút.

Tần Mặc còn đang muốn tiếp tục nụ hôn môi lúc trước còn đang dang dở, không ngờ đột nhiên đôi đồng tử của Tô Song Song co rút lại, trên mặt đầy sự vui vẻ, mạnh mẽ ngồi bật dậy.

Do Tô Song Song ngồi dậy quá đột ngột, nên đã trực tiếp lao luôn vào trong ngực Tần Mặc, cái miệng nhỏ gặm của cô gặm phải cái cằm của Tần Mặc. Cả hai người đều sững sờ, ngay sau đó Tô Song Song lại hét lên một tiếng rồi lại bị té mạnh ra phía sau, ngã ngửa xuống đất .

Tần Mặc tay mắt lạnh lẽ, vươn tay ôm lấy eo Tô Song Song kéo cô vào trong ngực, anh chăm chú nhìn thật sâu vào hai mắt của Tô Song Song, hai người đột nhiên lại trở lại cảnh tượng mắt đối mắt như vừa rồi.

Không biết vì sao tim của Tô Song Song lại cứ đập “thình thịch” giống như lại bắt đầu bị phát bệnh. Quả thực, lúc này trái tim của cô đang tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, n giữa những nhịp hô hấp hít vào thở ra cô chỉ ngửi thấy hương vị riêng có của Tần Mặc.

Rốt cuộc, giờ đây ngay cả hô hấp Tô Song Song cũng hoàn toàn không dám thở mạnh nữa, cô sợ bản thân bị chết chìm trong hương vị của Tần Mặc làm cho mất đi lý trí, sẽ học theo “tiểu công” trong tranh truyện manga kia mất, sẽ giống như loài sói đói chộp mồi, kiểu như Bá Vương ngành thượng cung!

Tần Mặc chỉ cảm thấy Tô Song Song tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, cô mãi nghĩ ngợi đến mức xuất thần. Đối với cái cô gái Nhị Manh Hàng kia, lúc này, rõ ràng cô đang ở trong ngực của chính anh, vậy mà cô lại còn có thể xuất thần đến mức không hề nhận thức ra một điều gì ở xung quanh như vậy, điểm này đã làm cho Tần Mặc rất không hài lòng.

Anh vươn tay nhéo nhéo vào vòng eo bé xíu xiu của Tô Song Song đang bị lộ ra chút xíu kia, Tô Song Song lập tức cảm thấy ngứa ngứa, lấy lại tinh thần cười rộ lên “Khanh khách!”. Cô một bên vừa cười, một bên vừa lắc lắc thân thể nhỏ bé của mình ở trong ngực Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức cảm thấy bản thân mình làm có điều gì đó không đúng, bị Tô Song Song uốn éo như vậy, anh cảm thấy nhiệt độ xung quanh thân thể tựa như bị tăng lên, trong nháy mắt, anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

“Đừng nhúc nhích...” Tần Mặc vừa mở miệng, giọng nói đã trở nên khàn khàn, giờ phút này anh cực kỳ chán ghét cái tự chủ tự siêu cường kia của mình.

Nếu không anh đã trực tiếp thực hiện ăn luôn Tô Song Song ở ngay tại chỗ này, tránh cho mỗi một ngày anh vẫn luôn phải suy nghĩ, đấu trí so đũa khí cùng với đầu không chịu khai sáng kia của cô, suy nghĩ phải làm thế nào để sớm có ngày cưới được cô về nhà.

“Em cũng không muốn động đây đâu, tại anh chọc vào người làm em bị nhột!” Tần Mặc dừng tay lại, Tô Song Song lập tức không dám động đây nữa. Ánh mắt của cô vừa xoay chuyển, lại sức nhớ tới một chuyện quan trọng mà lúc này cô đã định nói với anh.

“A Mặc, chỉ lát nữa ông nội đã trở lại rồi, chuyện của hai chúng mình thì có thể dễ dàng lựa chiều xoay chuyển để gạt gẫm được, nhưng mà chuyện đưa nhỏ thì phải làm sao bây giờ? Trong bụng của em trống không thế này, có muốn giả vờ có bầu cũng không được rồi.”

Tô Song Song vừa nhắc tới chuyện này, liền nhăn nhu mặt mày lại vì lo lắng, bây giờ biết vậy lúc đầu chẳng làm cái chuyện dối gạt kia cho xong. Nếu biết có ngày này, chắc chắn cô sẽ nhất định không nói lừa gạt ông nội, khiến cho hiện tại có muốn xuống đài cũng không được, thật sự là mình tự gây nghiệt thì không thể sống yên ổn mà.

Đương nhiên là Tần Mặc đã nghĩ đến cái vấn đề này rồi, mới đầu anh dự tính tìm một cái cớ gì đó để nói là đưa trẻ không còn nữa, còn đang định mở miệng, Tô Song Song lại vượt lên trước một bước.

“Nếu đã vậy! Nếu đã vậy hay là... anh xem hiện tại không phải là em vừa mới bị ngã ư, thật vừa vặn, chúng ta có thể nói không cần thận nên đưa trẻ đã không còn nữa! Tuy rằng sẽ làm cho ông nội bị thương tâm, nhưng chung quy may mắn nhất là không để ông nội biết được chuyện chúng ta đã lừa gạt ông!”

Tần Mặc không nghĩ tới hai người bọn họ đều có chung một ý nghĩ như vậy, anh chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, coi như chấp nhận. Tô Song Song vừa thấy

Tần Mặc gật đầu, như vậy chung quy là lần này Tần Mặc chịu chấp nhận với ý kiến đề nghị của mình, cô cao hứng cười tùm tùm đến độ quên cả những đau đớn ở trên người mình.

Cô cứ cười ngây ngô như vậy ở trong ngực của Tần Mặc một lúc, mãi sau mới phát hiện ra dường như có chút gì đó không đúng. Cô vội liếc mắt nhìn qua cánh tay lúc này đang vòng quanh người của cô.

Vừa cúi đầu gượng gạo nhìn thoáng qua chiếc váy ngắn ngủn mà chính mình đang kéo xuống đến một nửa kia, trong nháy mắt cô giống như bị điện giật, cả người lập tức trở nên cứng ngắc lại.

Một giây sau, Tô Song Song mạnh mẽ ngồi dậy, hai tay kéo lại chiếc váy, sau đó rất nhanh chóng, tự nguyện tự giác chui lên giường, cầm lấy chiếc chăn mỏng che lên trên người mình, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ rực lên.

Đối với những chuyện thiếu sót của Tô Song Song, luôn luôn làm cho đầu óc của người khác cứ phải căng lên như dây cung kia, trong đầu Tần Mặc tập mãi cũng đã thành thói quen rồi. Anh nhìn thấy Tô Song Song còn có thể vui vẻ như thế, biết rõ cô cũng chỉ bị thương ngoài da, đoán chừng là lúc này cô bị ngã nên đầu óc bị u mê đi, do đó cô mới gọi điện thoại cho anh để cầu cứu.

Chỉ có điều, đối với việc khi gặp phải chuyện nguy hiểm Tô Song Song lại có thể gọi điện thoại cho anh trước tiên, Tần Mặc vẫn cảm thấy rất hài lòng.

Anh đứng dậy đến bên giường, sau đó nhìn Tô Song Song lúc này giống như con thú nhỏ đang nằm co lại thành một đoàn thể kia, trong lòng lại thấy ngứa ngáy, thật giống như có một bàn tay nhỏ bé đang tại gãi nhẹ lên trái tim của anh vậy.

Nhưng đến cuối cùng, lý trí của anh vẫn chiếm thế thượng phong, Tần Mặc mặt không đổi sắc, ngẩng đầu lên thoáng nhìn lên cái đồng hồ trên tường ba giây.

Ngay sau đó anh bày ra gương mặt lạnh lùng, nói ra một câu: “Còn có nửa giờ nữa ông nội xuống máy bay, hiện tại anh sẽ đưa em đến bệnh viện, lại còn phải gấp gáp sắp xếp mọi chuyện, nếu chậm trễ, chuyện về đứa nhỏ, tự em đi mà giải thích với ông.”

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, tay vội vàng giật ngay chiếc mũ viền đăng ten mềm như tơ đang đội trên đầu xuống, ngẫm nghĩ một lát, cũng không quan tâm nhiều, kéo mạnh chiếc váy ngăn ngăn ngùn lúc trước mới kéo được một nửa, mặc lại vào người.

Cô đưa tay ra với lấy chiếc áo khoác ngoài đang vắt ở bên cạnh sau đó khoác lên trên người, tiếp đó nhảy xuống giường, xông đến bên cạnh Tần Mặc, hơi ngửa đầu lên, nói ra một câu rất hào sảng: “Em đã xong việc rồi ! Đi thôi nào! Nhanh lên một chút !”

Tần Mặc nhìn bộ dạng đầy chật vật kia của Tô Song Song, vừa nghĩ tới chuyện sau khi đến bệnh viện, sẽ có y tá trông thấy trên người cô còn đang mặc cái bộ quần áo giả làm nữ hầu kia, trong nháy mắt cảm thấy không hài lòng, trực tiếp lôi kéo tay Tô Song Song nhét cô vào trong toilet.

Trong lúc Tô Song Song còn không kịp có phản ứng gì, Tần Mặc liền lôi từ trong tủ treo quần áo ra một bộ áo dài quần dài, nhét luôn vào tay của Tô Song Song đang thò ra để đón lấy.

Lúc này khi Tô Song Song ôm bộ áo dài quần dài trong tay, cô mới sực nhớ tới, hiện tại bên ngoài đang là đầu mùa đông, nhiệt độ xuống dưới 0 độ, trong nháy mắt, cô cảm thấy Tần Mặc cũng có phần nào đó biết săn sóc đến mình, liền liếc nhìn Tần Mặc một cái đầy cảm kích, ôm đông quần áo vội vàng thụt lại vào trong toilet thay quần áo ra.

Tần Mặc đứng ở tại chỗ, nhìn cánh cửa toilet đóng chặt, nghĩ tới ánh mắt tràn ngập cảm kích vừa rồi của Tô Song Song, liền cảm thấy có chút kỳ quái.

Anh ngẫm nghĩ, không nghĩ ra được, thì cũng không cần phải nghĩ nữa, bởi vì Tần Mặc coi như, đầu óc của Tô Song Song lúc này chưa nghĩ ra được, những gì lúc này mình chưa thể hiểu được ngay, thì cũng không cần phí công để suy nghĩ làm gì.

Đợi cho Tô Song Song thay xong quần áo đi ra, Tần Mặc trực tiếp ôm lấy ngang người Tô Song Song, nhắc bổng lên một cái. Cái ôm giống như kiểu công chúa thể này xảy ra quá đột ngột, theo bản năng Tô Song Song liền thét lên một tiếng đầy kinh hãi, đến khi cô kịp phản ứng, đã thấy mình đang nằm trong ngực của Tần Mặc.

Cặp mắt của Tô Song Song chớp chớp không ngừng, thẳng đến khi Tần Mặc ôm cô đi vào thang máy, lúc này Tô Song Song mới muộn màng nhận ra, cô dùng ngón tay chọc chọc vào lồng ngực của Tần Mặc, hỏi rất ngây ngô: “A Mặc, em không bị sao mà, làm sao anh lại phải ôm em đi như vậy? Chẳng lẽ bốn phía xung quanh đây có thám tử của ông nội sao?”

“...” Tần Mặc vốn nhìn thấy Tô Song Song đi khắp khiêng, sợ cô bị mệt cho nên anh mới bế cô lên như vậy. Gần đây Tần Mặc biết rõ thần kinh của Tô Song Song không được ổn định, nhưng mà cho tới bây giờ cô vẫn không hề ý thức được rằng thần kinh của mình có vấn đề, làm cho anh hận không thể trực tiếp bóp chết cô.

Tần Mặc cũng chẳng muốn cùng nói năng gì thêm với Tô Song Song nữa, phỏng chừng với sự thông minh kia thì cô cũng không hiểu, cho nên anh chỉ đơn giản gật gật đầu theo ý tưởng của cô, ít nhất có thể làm cho cô trở nên an phận để cho mình ôm.

“Không phải vậy chứ! Vậy thời điểm chúng ta đi đến bệnh viện cũng nên cẩn thận một chút!” Tô Song Song nói xong rồi nhích lại gần hơn vào trong ngực Tần Mặc. Khi Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song ở trong ngực anh mà còn lo lắng căng thẳng đến vậy, chỉ biết thở dài, thật sự anh không biết phải nói với cô thế nào để cho cô hiểu ra.

Chỉ có điều, đối với việc Tô Song Song đã chủ động nhảy vào trong lòng anh như vậy, Tần boss cũng cảm thấy tương đối hài lòng. Lớp băng hàn lạnh giá ở trên gương mặt của anh dường như cũng đã tan rã không ít, trong đôi mắt hoa đào lạnh như băng kia đã thấp thoáng cảm thấy có chút ấm áp tỏa ra.

Khi hai người tiến vào trong bệnh viện, các nhân viên trong bệnh viện chịu trách nhiệm chữa bệnh và chăm sóc cũng đã được bố trí đầy đủ, hơn nữa kể cả “khẩu cung” cũng đã được sắp xếp hoàn hảo, cam đoan ông cụ Tần có hỏi đến cũng không thể nào tìm ra được những kẻ hờ phía sau, chỉ có thể cho rằng do Tô Song Song không được cẩn thận mà bị ngã sắp xuống, cho nên đưa trẻ mới không còn.

Tần Mặc ngồi ở bên giường, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, ngẩng đầu liếc nhìn vào chiếc đồng hồ trên tường. Tô Song Song thì đến một cái nhúc nhích thôi cũng không dám động dậy vì quá căng thẳng, chỉ sợ trong chốc lát chính mình sơ suất lại để lộ ra điều gì sơ hở, làm cho ông cụ Tần nhìn thấy.

Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song khẩn trương đến mức toàn thân cứng ngắc, liền vươn tay ra vuốt vuốt mái tóc của cô. Mái tóc của Tô Song Song hết sức mềm mại, khi chạm tay vào mái tóc liền tạo ra một thứ cảm xúc rất tuyệt vời, làm cho Tần Mặc vô cùng tham luyện loại cảm xúc mà anh không biết phải diễn tả thế nào, đối với cảm giác ở trên đầu ngón tay của mình, không kiềm chế nổi lại vuốt ve thêm mấy cái.

Cũng may hiện tại toàn bộ sự chú ý của Tô Song Song đều tập trung vào mục tiêu đang ở trên tường kia. Cô nhìn thấy khoảng cách chiếc kim phút của chiếc đồng hồ treo trên tường mỗi lúc nhích gần tới thêm một ô, cảm thấy trái tim cô lại càng đập càng nhanh hơn.

Tần Mặc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song trắng bệch ra, không cần hoá trang nhìn cũng thấy rất giống như cô đã bị bệnh nặng một thời gian, liền thoáng nhăn đầu lông mày lại một chút, anh nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Tô Song Song.

“Trong chốc lát nữa em cũng không cần phải nói bất cứ điều gì hết, cứ giữ nguyên vẻ trầm mặc, nét mặt cứ buồn rười rượi như vậy là được rồi, hết thấy tất cả người gì còn lại đã có anh.” Tần Mặc đột nhiên mở miệng, dọa Tô Song Song nhảy dựng lên, cô quay mạnh đầu lại nhìn Tần Mặc, trong đôi mắt to lộ rõ vẻ vô cùng bất lực.

“A Mặc, chúng ta như vậy lừa gạt ông nội như vậy có phải là không được hay lắm không? Nếu không... Nếu không chúng ta đổi lại cách nói khác đi có được không? Có thể nói cho ông nội kết quả lúc trước là do đã chẩn đoán lầm có được không?!”

Cái đầu nhỏ của Tô Song Song đoán chừng là sắp bị lâm nguy, đột nhiên lại trở nên như được khai thông, trong lúc đó chợt nghĩ ra được một cái ý kiến hay như vậy. Tần Mặc vừa nghe xong, cũng cảm thấy không có gì sai sót.

Nhưng đến khi xem xét lại thời gian, đã đến lúc này, nếu lại bắt đầu dọn dẹp lại “khẩu cung” cho những nhân viên chữa bệnh và chăm sóc ở nơi này cho hoàn hảo, đoán chừng là cũng không kịp nữa.

Anh đang định mở miệng, thì chợt nghe thấy từ ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến. Người còn chưa nhìn thấy đâu, đã nghe thấy giọng nói cao

vút và run rẩy của ông cụ Tần: “Song Song à! Cháu không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tô Song Song vừa nghe thấy ông cụ Tần nói đến đây, trong nháy mắt thân thể lại càng thêm cứng ngắc, cả người cũng không sao động đậy nổi nữa, mà ngay cả tròng mắt lúc này cũng đều sững sờ nhìn ra phía trước.

Nếu không cô còn sót lại một chút bản năng, phỏng chừng đến hô hấp cũng đều bị đình chỉ lại mất. Ngay sau đó mồ hôi lạnh trên trán túa ra, chảy xuống dưới, nhìn thấy cũng có thể nhận ra bộ dáng chột dạ của cô, chính đối với câu chuyện đầy sai chuyện này, căn bản không thể nào gạt được ông cụ Tần.

“Song Song, lập tức làm cái vẻ mặt như trong nhà có người chết của em đi!” Tần Mặc nhìn thấy cái bộ dạng kia của Tô Song Song, trong nội tâm cảm thấy lo lắng, chỉ sợ cô lại phá vỡ mất kế hoạch.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Mấy Tháng Sau Kết Hôn

Tần Mặc không sợ ông cụ Tần phơi bày tất cả khó chịu trong lòng, dù sao sóng to gió lớn gì mà ông cụ Tần chưa từng trải qua, ông biết chân tướng rồi thì cùng lắm náo loạn một chút tính khí.

Nhưng Tần Mặc sợ nếu chuyện này lộ ra, với tính tình của Tô Song Song, nhất định sẽ tự trách, anh không nỡ nhìn cô nhú mặt bánh bao lại, đứng ở góc không người đau lòng.

Cho nên anh cố ý dặn dò một câu, cho cô nội dung vở kịch, chỉ sợ Tô Song Song ngốc nghếch sẽ phá hỏng chuyện này.

Tô Song Song vừa nghe lời Tần Mặc nói, đột nhiên nằm lên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong lòng lẩm nhẩm lần nữa: Tứ gia chết rồi... Tứ gia chết rồi...

“Song Song à! Thân thể cháu như thế nào?” Ông cụ Tần điều trị ở nước ngoài rất tốt, mặc dù không thể trị tận gốc, nhưng cả người có tinh thần hơn trước kia, ông hấp tấp đẩy cửa ra, vừa tiến đến đã vội vàng hò hét tìm Tô Song Song.

Khi tầm mắt ông cụ Tần quét đến Tô Song Song thì ông cụ sững sờ tại chỗ, ngay sau đó ông cụ bước nhanh tới, đứng ở bên giường, ông cụ đã trải qua sóng to gió lớn hơi không biết làm sao.

Tô Song Song nằm ở trên giường, dùng chăn che đầu, cho dù cách chăn vẫn có thể nghe thấy cô khóc tê tâm liệt phế, khóc làm đau lòng người.

“Song Song à! Đừng đau lòng, các cháu còn trẻ, sau này vẫn có thể có đứa bé!” Ông cụ Tần đưa tay định vỗ đầu Tô Song Song, an ủi cô, nhưng đưa tay ra lại không biết làm sao.

Tần Mặc không ngờ chỉ trong thời gian anh xoay người, Tô Song Song có thể khóc đau lòng như vậy, khóc khiến lòng anh rất khó chịu, Tần Mặc đi tới, định vén chăn che kín đầu Tô Song Song lên.

Tần Mặc mới đưa tay ra, ông cụ Tần đã phát hiện ý đồ của cháu mình, “Bốp” một tiếng đánh mạnh vào tay Tần Mặc, ngay sau đó hung dữ trừng mắt liếc cháu trai.

Tô Song Song nghe thấy một tiếng giòn vang, vén chăn lên nhìn đã thấy tay Tần Mặc đỏ lên, cô đỏ mặt không hiểu nhìn sang, thấy Tần Mặc chau hai chân mày lại, càng thêm mơ màng.

Ông cụ Tần thấy cuối cùng Tô Song Song cũng thò đầu ra, nhẹ nhàng thở ra, chỉ có điều khi nhìn thấy đôi mắt của cô đỏ như mắt thỏ nhỏ, lập tức lại đau lòng.

“Song Song, đừng khó chịu, có gì thì nói với ông nội.” Ông cụ Tần nói xong ngồi đến bên giường, đưa tay hiền từ sờ lên đầu rồi tung của Tô Song Song, càng nhìn dáng vẻ của cô càng thấy đau lòng.

Trong lòng Tô Song Song vẫn luôn lăm lăm Tứ gia chết, cực kỳ khó chịu, vừa nghe lời ông cụ Tần an ủi mình trong lòng càng khó chịu, ắp a ắp úng, nước mắt vốn kìm nén lại tuôn ra.

Ông cụ Tần thở dài, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, nắm thật chặt, thật ra trong lòng ông cũng khó chịu.

Đây chính là đứa cháu đầu tiên của ông, rõ ràng cứ không còn như vậy, nhưng nhìn thấy Tô Song Song như thế này, ông đau lòng còn không kịp, sao lại nhẫn tâm đi nói thêm cái gì.

Lúc này Tô Song Song mới từ trong tình tiết Tứ gia chết do Tần Mặc thù dệt cho cô ra ngoài, vừa thấy ông cụ Tần đau lòng theo cô, trong lòng nhất thời áy náy.

Cô đưa tay dụi dụi đôi mắt đỏ rực của mình, đuôi mắt liếc về phía Tần Mặc, muốn hỏi anh phải làm gì.

Chỉ tiếc tư duy của hai người bọn họ vốn không cùng một mức độ, Tô Song Song không hề nhìn ra ám hiệu trong ánh mắt cực kỳ lạnh như băng của Tần Mặc, ngược lại trong lòng càng ngày càng không nắm chắc rồi.

Tô Song Song cúi đầu, vừa nghĩ tới mình đang lừa ông cụ Tần, nên ngay cả nhìn cũng không dám nhìn ông cụ, ba người ở đây giằng co trong chốc lát, vẫn là ông cụ Tần mở miệng trước.

“Song Song à! Hai đứa còn trẻ, đừng quá khổ sở, chỉ cần thân thể cháu không có chuyện gì là tốt rồi, cái này quan trọng nhất.” Ông cụ Tần nói lời thăm thía, chỉ sợ Tô Song Song nghĩ lung tung.

Tô Song Song nghe xong lời này, trong lòng càng thêm áy náy, cô hơi nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng vào ông cụ Tần, nhỏ giọng hỏi: “Ông nội, chắc không có, ngài không giận cháu sao?”

“Con bé này! Cháu không có chuyện gì là vô cùng may mắn rồi! Mặc dù chắc không còn khiến ông nội rất đau lòng, nhưng tất cả đều phải lấy cháu làm trọng!”

Ông cụ Tần vừa nói xong, Tô Song Song cũng không nhịn được nữa, khóc thút thít, khóc lúc này vô cùng tự trách, chỉ có tự cô biết áp lực trong lòng nhiều hơn.

Tô Song Song ngẩng đầu lên, nhìn Tần Mặc, thật sự không muốn lừa ông cụ Tần nữa rồi, Tần Mặc nhìn hai mắt Tô Song Song, khó có được nhiều lần đối mặt với cô, nhìn hiểu suy nghĩ trong lòng cô.

Tô Song Song thấy Tần Mặc không có phản ứng đặc biệt kịch liệt gì, trong lòng dứt khoát quyết định, không thể lừa gạt ông cụ Tần nữa, cô há to miệng: “Ông nội... Cháu...”

Tô Song Song còn chưa nói xong, Tần Mặc đã đoạt trước một bước, mở miệng nói: “Thật ra lần trước Song Song không mang thai, là chẩn đoán sai, lần này ngài trở về, chúng cháu sợ ngài thất vọng, cho nên mới nói dối.”

Tần Mặc khó có được một hơi nói nhiều lời như vậy, nói xong Tô Song Song sợ đến ngây người, hai mắt thật to nhìn Tần Mặc chăm chăm, tỏ vẻ không rõ chân tướng.

Nhưng tiếp theo, cô lập tức kịp phản ứng, quay đầu nhìn ông cụ Tần, sợ ông chịu kích thích quá lớn trực tiếp ngất đi.

Ông cụ Tần ngồi bên giường không có vẻ mặt đặc biệt gì, chỉ nhìn Tần Mặc, giống như không nghe thấy lời cháu trai nói, hết sức bình tĩnh.

Ông cụ Tần bình tĩnh khiến cho ngay cả Tần Mặc cũng cảm thấy hơi kỳ quái, Tô Song Song nhìn ông cụ Tần chăm chăm, nuốt nước miếng, đợi trong chốc lát, thấy ông cụ vẫn không hề có phản ứng gì, lúc này lại luống cuống.

“Ông nội, chúng cháu biết sai rồi, xin lỗi ông!” Tô Song Song nhanh chóng nghiêng người về trước, thận trọng đưa tay, muốn định thử kiểm tra hơi thở ông cụ Tần, chỉ sợ ông cụ giận quá đi luôn rồi.

Đợi đến khi ngón tay của Tô Song Song đưa đến trước mũi ông cụ Tần thì ông cụ Tần lại lấy lại tinh thần, đứng thẳng lên, nhìn nhìn Tần Mặc, lại liếc nhìn Tô Song Song.

Ánh mắt ông cụ Tần lộ ra vẻ sắc bén, nhìn khiến Tô Song Song thầm chột dạ, đối mặt trong chốc lát với ông cụ Tần, cô cúi đầu tỏ vẻ có lỗi, tỏ vẻ

mình làm sai.

“Haizzz! Thôi, thân thể Song Song không có chuyện gì là tốt rồi, nếu không sinh non sẽ tạo thành tổn thương quá lớn cho thân thể!”

Ông cụ Tần thở dài, mặc dù trong lòng vẫn rất không thoải mái, nhưng vừa thấy Tô Song Song khóc khó nhịn như vậy, thì không đành lòng trách cứ con bé điều gì.

Ông luôn biết rõ Tô Song Song là đứa nhỏ ngoan không có tâm kế gì, con bé lừa gạt ông, sợ rằng trong lòng càng khó chịu hơn ông. Chỉ có điều ông cụ Tần nóng tính không phải lời nói đùa, quay đầu sang hung hăng trợn mắt lườm Tần Mặc, mới xem như hết giận.

“Được rồi, Song Song, thân thể cháu tốt cuộc có chuyện gì không! Ông nội thấy cháu vẫn thật sự truyền dịch đấy?” Con tức của ông cụ Tần đến nhanh đi cũng nhanh.

Bây giờ ông đã nghĩ thông suốt, thay vì rối rắm chuyện cũ, còn không bằng nhanh chóng suy tính chuyện tương lai, tương lai kia đương nhiên là làm thế nào để cho Tần Mặc và Tô Song Song thật sự sinh cho ông một đứa cháu trai.

Tô Song Song vừa nghe chẳng những ông cụ Tần không tức giận cô, ngược lại quan tâm thân thể của cô, áy náy còn muốn khóc, ngẩng đầu lên cảm kích nhìn ông cụ Tần, chỉ có điều khoảnh khắc khi tầm mắt đối diện với ông cụ Tần, cô cảm giác hơi là lạ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ lên: “Ông nội, cháu không sao, chỉ có điều không cần thận vấp ngã, truyền để tiêu viêm, tránh phát sốt.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi! Không có chuyện gì là tốt rồi! Vậy ông nội yên tâm, nhưng bé Song Song à, từ nay về sau cháu nên cẩn thận, đừng

xúc động như vậy nữa, nếu thật sự té hổng thì làm sao bây giờ?”

Ông cụ Tần lớn tuổi, tính cách vốn mạnh mẽ vang dội, bây giờ lại trở nên hơi đông dài, chính bản thân ông cụ cũng không biết.

Nhưng đối xử với Tô Song Song lại phá lệ yêu thương, Tô Song Song vừa nghe, vội vàng khẽ gật đầu.

Nhưng Tần Mặc ở bên kia lại không cho là như vậy, anh hơi không kiên nhẫn với ông cụ Tần đông dài, anh nhìn về phía ông cụ Tần, hỏi một câu: “Ông cụ, nếu bên này không có việc gì, ông vẫn nên ra nước ngoài tiếp tục điều trị đi.”

Tô Song Song không hiểu rõ ông cụ Tần, nhưng Tần Mặc lớn lên từ nhỏ bên cạnh ông cụ, tràn đầy cảm xúc với tính cách không đạt được mục đích không bỏ qua của ông cụ.

Tần Mặc biết bây giờ tất cả ý định của ông cụ Tần đều đặt ở chỗ làm thế nào để thời gian tới cho tụi anh sinh ra chỗ cho ông, nếu ông cụ Tần ở đây, chỉ sợ bầu trời của anh và Tô Song Song cũng sẽ lật lên.

Ông cụ Tần liếc mắt nhìn Tần Mặc, rất không hài lòng với việc cháu mình ra lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, hừ lạnh một tiếng, rất khinh thường nói với Tần Mặc: “Ông không đi, ông định ở đây chăm sóc cho Song Song, tránh cho cháu bắt nạt con bé!”

“...” Tần Mặc bỗng cảm thấy ghen lời, ông cụ vì có thể ở lại bây giờ, thật sự là cái gì cũng có thể dùng tới, Tần Mặc lo lắng cho bệnh tình của ông cụ Tần, giọng điệu hơi hiền hòa một chút nói thêm một câu, “Cháu sẽ không ức hiếp cô ấy.”

“Hừ, nói vậy cũng không được, dù sao ông cũng không đi, nếu không qua mấy tháng nữa tham gia hôn lễ của hai đứa, còn không phải lại giày vò đi về, ông đây một cục xương già, không giày vò hành hạ nổi nữa rồi!”

Ông cụ Tần nói xong nhìn về phía Tô Song Song, tỏ vẻ kéo viện binh, Tô Song Song thấy ông cụ Tần tỏ vẻ đáng thương nhìn mình, lời từ chối nói như thế nào cũng nói không ra miệng.

Nhưng không từ chối, nghe ý của ông cụ Tần, sẽ bắt bọn họ phải làm hôn lễ, chuyện này cũng không tốt đẹp gì cho cam! Cô bất ổn trong lòng, cuối cùng chỉ có thể giống như xin giúp đỡ nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc vốn như thế nào cũng sẽ không để ông cụ Tần ở lại quấy rối, nhưng mà vừa nghe ông cụ Tần cố ý chuẩn bị tổ chức hôn lễ cho bọn họ, trong nháy mắt đổi chủ ý rồi.

Tần Mặc suy tư một chút, sau đó dưới ánh mắt cầu cứu của Tô Song Song thì khẽ gật đầu, Tô Song Song lập tức ngây dại, trong nháy mắt ngổn ngang trong gió rồi, chuyện này không giống như trong kịch bản lúc trước bọn họ đã noi! Đúng không!

Tô Song Song bỗng nhiên cảm thấy có thể Tần Mặc mềm lòng, mặc dù hai chữ này thật sự hoàn toàn không liên quan gì đến Tần Mặc, nhưng Tô Song Song cảm thấy ngoại trừ lý do này, thật sự không có khả năng nào khác có thể sử dụng để giải thích cho cái gật đầu vào giờ phút này của Tần Mặc.

Mặc dù Tô Song Song không đành lòng để cho một mình ông cụ Tần ở nước ngoài chữa bệnh, nhưng nếu để cho ông cụ ở lại, như vậy hỏng rồi sẽ là cô và Tần Mặc đó!

Theo tính cách của ông cụ Tần, là nói được thì làm được, chẳng lẽ mấy tháng sau hai người thật sự phải cử hành hôn lễ sao? Đây không phải náo loạn sao?

Tô Song Song vừa nghĩ tới khả năng này, vội vàng mở tròng hai mắt về phía Tần Mặc, cho dù bọn họ thật sự hai bên đều có tình cảm với nhau, chia

sẻ tâm sự lẫn nhau, vậy cũng không thể mấy tháng sau thì kết hôn! Điều này thật sự quá nhanh.

Hơn nữa trong chuyện này người nào trong bọn họ cũng đều không có! Bây giờ Tô Song Song vẫn không hiểu rõ Tần Mặc có thật sự thích cô hay không, sao có thể cân nhắc đến chuyện kết hôn!

Tần Mặc nhìn Tô Song Song đang liếc, thấy cô chớp mắt một cái, vì để đạt được mục đích mình sớm ngày lấy được cô về nhà, Tần Mặc tự động bỏ qua.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Hai Người Đùa Gì Đâu

Tô Song Song rất khó hiểu với việc Tần Mặc bỏ qua, cô lại mở trường hai mắt về phía anh, chỉ có điều Tần Mặc vẫn không có phản ứng gì, chuyện ông cụ Tần lưu lại thành quyết định sung sướng dưới trạng thái Tô Song Song còn mông lung.

Đợi đến khi ông cụ Tần được đưa đi làm kiểm tra, Tô Song Song ngồi trên giường bệnh trong nháy mắt đã không chịu nổi rồi, ánh mắt của cô trừng đến tròn xoe nhìn Tần Mặc, Tần Mặc yên tĩnh ngồi bên cạnh, tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Tô Song Song chờ trong chốc lát, thấy Tần Mặc vẫn không cảm nhận được ánh mắt mang theo dao găm của mình, hơi thất bại đã lên tiếng: “Tần Mặc! Anh lúc đó và kịch bản ban đầu đưa ra vốn không giống nhau! Nếu ông nội ở lại, vậy anh và em...”

Tô Song Song nói đến đây nhìn Tần Mặc ngoảnh đầu nhìn lại, duỗi ngón tay chỉ vào anh rồi chỉ vào bản thân mình, tỏ vẻ mối thù sâu nặng nói: “Vậy phải làm sao bây giờ! Chẳng lẽ thật sự cử hành hôn lễ? Đây quả thực hồ đồ!”

Trên mặt Tần Mặc không có biểu hiện gì đặc biệt, anh nhìn Tô Song Song, ánh mắt rất thâm thúy, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng Tô Song Song lại cảm thấy hơi sợ hãi, giống như bị Tần Mặc nhìn lượng không khí đều không đủ như vậy.

“Sao... Làm sao vậy! Em nói có gì không đúng sao?” Tô Song Song cẩn thận ngẫm nghĩ, mình nói không có gì không đúng! Trong nháy mắt lượng

không khí lại đủ.

Tần Mặc không trả lời Tô Song Song, anh đứng bật dậy, đi về phía Tô Song Song, Tô Song Song chỉ cảm thấy trong nháy mắt cảm giác quanh thân bị áp bức tăng mạnh.

Cô cười ha ha, theo bản năng định lui về sau, nhưng thân thể vừa động, mới ý thức được sau lưng là giường, vốn không lùi được.

Trong chốc lát này, Tần Mặc chạy đến bên cạnh Tô Song Song, cúi mạnh người xuống, hai tay chống hai bên người Tô Song Song, mặt gần sát mặt Tô Song Song trong nháy mắt.

Tô Song Song chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, ánh mặt trời trước mắt bị Tần Mặc che chắn, mặt của anh trong nháy mắt cách cô vô cùng gần, gần đến mức, Tô Song Song ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Tô Song Song ngửa thân thể ra sau theo bản năng, muốn cách mặt Tần Mặc xa một chút, nào ngờ, thân thể Tần Mặc lại nghiêng tới trước một chút, cho dù thế nào đi nữa mặt anh đều cách mặt Tô Song Song cùng một cự ly.

Hô hấp của hai người đan xen một chỗ, vô cùng mập mờ, Tô Song Song thoáng chốc cảm thấy tim mình lại giống như phát bệnh, từng tiếng “Thịch! Thịch!” giống như luôn chấn động lên tận đầu, khiến cho cô khó thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Tô Song Song, bây giờ đã là tháng mười một, em còn chưa tới mười ngày cân nhắc, lấy hay không lấy anh làm chồng.”

Tần Mặc đột nhiên mở miệng, mang theo một chút mùi vị thuốc lá phun lên trên mặt Tô Song Song, ấm áp, lại khiến cho Tô Song Song không hiểu sao cảm thấy phía sau lưng mình rét lạnh.

Tô Song Song vốn định nói chuyện này quá gấp rút, cho cô thêm một chút thời gian nữa để cân nhắc, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ dọa người này của Tần Mặc, lời nói đến bên miệng, lại thay đổi, “Không... Không phải còn có mười ngày đó sao, để em suy nghĩ, ngẫm lại.”

Tần Mặc vừa nghe, không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ có điều bóng đen che giấu trên khuôn mặt càng thêm tối tăm, anh chậm rãi chống người dậy, bóng đen trên mặt cũng dần biến mất, lộ ra khuôn mặt anh tuần lạnh lẽo.

Áp lực trước mặt trong nháy mắt biến ất, Tô Song Song lập tức cảm thấy nhẹ nhàng thở phào ra, cô cẩn thận đưa tay vỗ lên chỗ trái tim suýt chút nữa muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng trong lòng vẫn rất khinh bỉ tính tình chỉ ăn mềm sợ cứng của mình.

Chỉ có điều ngay sau đó Tô Song Song tự an ủi mình: Kẻ địch quá mạnh mẽ, cô cần dùng trí, không thể một mực chống lại, như vậy là ngu dốt!

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Song Song trong nháy mắt cảm thấy thoải mái hơn, cô liếc mắt nhìn bình truyền nước nhỏ từng giọt, ánh mắt sáng lên, một bình truyền này sắp xong, cô cũng không cần ở lại chỗ này trừng mắt lớn mắt nhỏ với Tần Mặc nữa rồi.

Hành động mờ ám trong mắt Tô Song Song đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt Tần Mặc, anh liếc nhìn Tô Song Song thật sâu, ánh mắt đó giống như nhìn con thỏ trắng nhỏ hoàn toàn rơi vào sự khống chế của mình.

Đôi mắt Tô Song Song vốn sáng ngời trong suốt, bị Tần Mặc nhìn trong nháy mắt tối xuống, cô đảo tròn mắt, âm thầm định ấn chuông gọi sau lưng.

Chỉ có điều cô vừa mới đưa tay, Tần Mặc đã đưa tay chụp lên tay bị đâm kim truyền của cô, Tô Song lập tức sợ tới mức trợn tròn hai mắt, ngay sau đó đã nhìn thấy Tần Mặc đưa tay, định lấy kim tiêm ra.

Tô Song Song lập tức sợ hãi, vội vàng nhắm hai mắt lại, cảm giác bằng dính y tá dán trên tay mình bị lột ra, thân thể Tô Song Song run lên theo bản năng, sau đó Tần Mặc rút tay ra, Tô Song Song sợ sẽ nhìn thấy máu, đôi mắt hé ra một khe nhỏ nhìn sang, không có màu đỏ.

Ngay sau đó Tô Song Song nhẹ nhàng thở ra, thu tay hơn run run đang lơ lửng giữa không trung về, cúi đầu xem xét, thậm chí ngay cả một vết bầm tím cũng không có, kim này rút ra có thể nói là hoàn mỹ!

Tô Song Song thật sự không ngờ Tần Mặc còn biết cái này, ngẩng đầu lên con mắt lóe sáng những vì sao nhìn Tần Mặc, càng thêm sùng bái anh có năng lực toàn năng, quả thật vóc người đẹp trai, các kỹ năng phụ khác cũng đạt điểm tối đa!

Tần Mặc ngược lại lơ đãng, anh đưa tay kéo tay Tô Song Song, vừa dùng lực, kéo cô đứng dậy: “Anh đưa em về.”

Tô Song Song thật sự muốn về nhà nằm một lát, vừa rồi mới khóc đến đầu choáng váng, đôi mắt cũng đau, lại trải qua chuyện của ông cụ Tần, có thể nói là tâm tư và sức lực đều tiêu tụy, Tô Song Song chỉ nghĩ đến tràn ngập tình cảm khi tiếp xúc thân mật với giường nhỏ ấm áp màu hồng phấn.

Mặc dù bây giờ cô rất muốn tách ra một lát với Tần Mặc, tránh né ánh mắt vô cùng nóng bỏng kia, nhưng quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, đã tối rồi, bệnh viện này hơi xa xôi, muốn thuê xe, chắc hẳn hơi mệt mỏi khó khăn.

Còn nữa, kinh tế của cô cũng thành vấn đề, cuối cùng Tô Song Song vì có thể tiết kiệm chút tiền xe hấp dẫn, rất không có khí tiết gật đầu.

Tần Mặc thấy Tô Song Song không tình nguyện khẽ gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì, chỉ khó có được hỏi một câu săn sóc: “Có thể đi không?”

Tô Song Song khóc đến đầu choáng váng hồ đồ, trong lúc nhất thời không hiểu rõ câu hỏi lời ít mà ý nhiều này của Tần Mặc, sững sốt một chút, mới phản ứng được, vội vàng dốc sức nhảy xuống giường.

Chỉ có điều nằm trên giường hơi lâu, lần này, hai chân mềm nhũn, nửa quỳ luôn trước mặt Tần Mặc, khi thân thể Tô Song Song mềm nhũn, Tần Mặc đã đưa tay định đỡ lấy cô, đáng tiếc đã chậm một bước.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Song Song quỳ trước mặt mình, nhưng Tần Mặc vẫn nhanh chóng đưa hai tay xách cô lên, nhìn khuôn mặt bánh bao của Tô Song Song nhăn lại, Tần Mặc vội vàng ôm lấy cô đặt lên trên giường.

Trong lòng Tô Song Song quả thật có một vụn con thảo nê mã lao nhanh qua, cô cảm giác mình nên đi coi bói, quả thật năm xui tháng hạn, mấy tháng này, trên thân thể không có một chỗ nào tốt.

Tần Mặc đã ngồi xổm xuống, vén quần bệnh nhân rộng thùng thình của Tô Song Song lên, kiểm tra đầu gối cho cô, xem xét, Tần Mặc nhíu mày trong nháy mắt, đầu gối Tô Song Song bị va xanh tím một mảnh, nhìn có vẻ đặc biệt khiến cho người ta đau lòng.

Tâm trạng Tần Mặc lập tức không tốt, sắc mặt âm trầm khó coi, Tô Song Song đau quá mức rồi, cúi đầu nhìn Tần Mặc ngồi chồm hổm trước mặt mình kiểm tra vết thương cho cô, không biết tại sao, trong nháy mắt cảm thấy chung quanh lạnh lẽo.

“Em có suy nghĩ không vậy?” Tần Mặc cúi đầu, đưa tay nhéo đầu gối bị va đến tím của Tô Song Song, Tô Song Song lập tức đau đến mặt nhăn lại.

Cô theo bản năng giơ chân lên, Tần Mặc lập tức dè chân cô xuống, duỗi bàn tay to, nhẹ nhàng vuốt ve đầu gối bị va đến tím, giúp cô lưu thông máu.

Tần Mặc có ý tốt, Tô Song Song lại đau đến gào khóc thảm thiết, hai tay túm lấy bả vai Tần Mặc, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Đau... Nhẹ chút... Nhẹ chút...”

“Tôi nói hai người có về không? Tôi đưa...” Bạch Tiêu vừa đẩy cửa ra, chỉ nghe thấy tiếng Tô Song Song nức nở mang theo tiếng cầu xin tha thứ, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Anh vội vàng quay lưng đi, hốt hoảng nói xin lỗi: “Thật... Thật sự xin lỗi! Cứ coi như tôi không hề nhìn thấy!” Anh vừa nói vừa đi ra ngoài, chỉ có điều lỡ tai dừng thẳng đứng, bước chân cũng hết sức thông thả, chính là vì nghe kỹ diễn trò.

Tô Song Song sắp đau đến mơ hồ, nhưng vẫn nghe thấy giọng Bạch Tiêu, nhưng cô nghe không hiểu lời anh nói, Tô Song Song đưa tay túm lấy tay Tần Mặc, không muốn để anh xoa nhẹ tiếp.

“Buông tay, anh làm đau em, Bạch tiên sinh, anh mau kêu bác sỹ giúp tôi!” Tô Song Song túm lấy tay Tần Mặc, Tần Mặc không nắm giữ tốt cường độ, hơi dùng lực một chút, Tô Song Song đau đến kêu ra tiếng, nước mắt thoáng chốc chảy ra.

Tần Mặc nhíu chân mày sâu hơn, một tay túm lấy hai tay nhỏ bé đang lộn xộn của Tô Song Song, hơi không kiên nhẫn nói: “Đừng lộn xộn, một chút nữa là được rồi!”

“Tôi đi! Tần Mặc lại có thể thô bạo như vậy, nhị manh hóa đừng sợ, tôi đây tới cứu cô!” Bạch Tiêu đưa lưng về nghe đoạn đối thoại này, trong nháy mắt mơ màng, cảm thấy Tần Mặc đây là bá vương ngành thượng cung, lại còn chơi Tô Song Song đến bị thương rồi, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Anh một tay che mắt, xoay mạnh người lại, cẩn thận liếc mắt nhìn, sau đó hơi sững sốt, vội vàng bỏ tay che mắt ra, hơi không quá tin tưởng một

màn trước mắt.

Tô Song Song đang dùng cả hai tay giãy dụa với Tần Mặc, vốn không có thời gian đi để ý đến Bạch Tiêu nói gì, làm cái gì, mà Tần Mặc vốn không thèm để ý đến anh ta.

Bạch Tiêu cứ đứng nguyên chỗ nhìn Tô Song Song có ý đồ dùng chân giẫm lên mặt Tần Mặc, mà Tần Mặc sợ làm Tô Song Song bị thương, trên tay vốn không dám dùng sức.

Bởi vì như vậy, anh tức thì đã bị Tô Song Song làm cho hơi sứt đầu mẻ trán, cuối cùng chỉ có thể bị ép cho bất lực, buông tay ra, không xoa lên đầu gối bị xanh tím một mảnh của cô nữa.

Hai người chiến đấu một trận, đương nhiên đã nhìn thấy Bạch Tiêu đứng bên cạnh bọn họ, vẻ mặt ngưỡng ngừng kinh ngạc, Bạch Tiêu giống như vẫn chưa hoàn hồn, hết nhìn Tần Mặc lại nhìn Tô Song Song.

“Hai người đang chơi gì vậy? Tiên phong như vậy?” Qua một khắc, Bạch Tiêu mới tìm được giọng nói của mình, ngơ ngác hỏi một câu.

Tần Mặc đứng lên, sửa sang lại quần áo và tóc bị Tô Song Song đá loạn kéo bậy, cúi đầu liếc mắt nhìn đầu gối của Tô Song Song, thấy vết máu bầm bị xoa nắn lan ra, đưa tay ấn chuông gọi.

Tô Song Song vừa nghe thấy tiếng chuông vang lên, biết Tần Mặc sẽ không tra tấn cô nữa, thở phào một cái, đưa tay lau nước mắt của mình, hít hít cái mũi nhỏ hồng hồng.

Lúc này Bạch Tiêu đã hoàn toàn lấy lại tin thần, thấy Tần Mặc và Tô Song Song không có ai để ý đến anh, chịu hết nổi mở miệng hỏi lại một lần: “Hai người đang chơi gì vậy? Đánh nhau?”

Tô Song Song xoa xoa cái mũi, đầu gối còn đau ê ẩm, bất mãn trừng mắt nhìn Tần Mặc, ngẫm nghĩ lại cảm thấy nếu giải thích chuyện này từ đầu thì quá phiền toái, dứt khoát lời ít mà ý nhiều tổng kết lại một câu, nói: “Anh ấy ngược đãi em!”

“... Phụt!” Đừng trách Bạch Tiêu không cho Tô Song Song thể diện, thật sự cái chữ ngược đãi kia, khiến cho anh trong nháy mắt nghĩ sai.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Không Cần Thận Tạo Ra

Cuối cùng vẫn là Tần Mặc còn sót lại một chút lý trí, anh liếc nhìn Bạch Tiêu, ánh mắt kia biểu lộ rất rõ ràng: Anh kiểm chỗ nào mát mẻ đi.

Chỉ có điều Bạch Tiêu xưa nay lớn mặt đã quen, vốn không coi cảnh cáo vô cùng hiền hòa này của Tần Mặc là gì, nhất định chính là thành thói quen.

Hắn vẫn đứng ở chỗ này, từ lúc mới đầu ngây ngốc đến bây giờ cười đến mắt cũng híp lại rồi, hắn cười hèn hạ đề tiện lại gần, nhìn khuôn mặt Tô Song Song nhả lại thành bánh bao, hơi chỉ sợ thiên hạ không loạn mà hỏi: “Nhị manh hóa, đau không?”

Tô Song Song nào có bản lĩnh đoán được giọng của Bạch Tiêu có ý gì, chỉ nghe một chữ đau, theo bản năng gật gật đầu.

Bạch Tiêu thấy Tô Song Song gật đầu, cười đề tiện hơn nữa rồi, chế nhạo nhìn Tần Mặc, cười híp mắt nói: “Tiểu Tần Tần à! Nhị manh hóa là lần đầu tiên, cậu phải dịu dàng chút mới được!”

Lúc này, Tô Song Song nghe ra ý chế nhạo trong lời Bạch Tiêu nói, bực tức trợn mắt lườm Bạch Tiêu, thấy anh ta vẫn không hề có ý tự giác, trực tiếp mở miệng, tính công kích 100%: “Dương Hình cũng trở lại rồi.”

“!” Bạch Tiêu lập tức không cười được, cả người giống như bị khựng lại, một lát sau mới ha ha cười khan một tiếng, nghĩ kỹ hóa giải bối rối của mình, chỉ có điều rất có cảm giác giấu đầu lòi đuôi: “Hình nhi đang ở đâu? Sao không nhìn thấy vậy?”

Tần Mặc không tỏ vẻ gì, thấy Bạch Tiêu cuối cùng đành hoảng, thì bắt đầu đuổi khách: “Cô ấy đi cùng ông cụ đi khám bệnh rồi mới qua, bây giờ anh đi còn kịp.”

“Tại sao tôi phải đi!” Bạch Tiêu giống như bị người đập vào đuôi, trong nháy mắt đã dựng lông lên, Tô Song Song cũng nhận thấy được khi Bạch Tiêu vừa nghe đến chuyện của Dương Hinh, cả người rất không đúng lắm.

Cô ngoảnh đầu nhìn sang, chân mày nhíu lại một chỗ thật chặt như trước, trong đôi mắt lộ ra tìm tòi nghiên cứu, Bạch Tiêu bị Tô Song Song nhìn như vậy, không khỏi cảm thấy chột dạ, vồ vồ miệng, định giải thích một câu, lại cảm thấy hơi dư thừa.

“Cái đó, công ty còn có chuyện, cậu ở đây với nhị manh hóa, tôi còn phải đi làm việc, đi trước!” Bạch Tiêu biết mình nói những lời này quá không có tiền đồ, nhưng bây giờ anh thật sự không dám gặp Dương Hinh.

Đừng nói gặp, chính là nhớ tới vẻ mặt âm thầm chịu đựng đau lòng của Dương Hinh, anh đã cảm thấy khó chịu trong lòng, Bạch Tiêu nói xong, chỉ sợ lập tức sẽ gặp phải Dương Hinh, cũng không đợi Tô Song Song và Tần Mặc mở miệng nói chuyện, đã xoay luôn người chạy đi như chạy trốn.

Tô Song Song nhìn bóng lưng Bạch Tiêu, hơi ngây ngốc, cho dù chỉ số thông minh của cô không cao lắm, cũng không cảm thấy Bạch Tiêu không thích hợp, đau đớn trên đầu gối bị dời đi, mặc dù Tô Song Song vẫn nhăn mặt, nhưng cảm thấy hình như không đau đớn như vừa rồi.

“Sao anh ấy lại sợ Dương Hinh như vậy?” Tô Song Song hỏi xong chớp chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu, trong ấn tượng của cô tính tình khí Dương Hinh đều rất tốt, một người dạng láu cá như Bạch Tiêu sao có thể sợ cô ấy chứ.

Tần Mặc ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy nếu giải thích yêu hận tình thù giữa Bạch Tiêu và Dương Hinh cho Tô Song song thì hình như hơi phiền

toái, hơn nữa theo năng lực nói năng ngắn gọn của anh, sợ rằng phải nói rõ ràng cho Tô Song Song, cũng khó khăn.

Cho nên Tần Mặc xem như không nghe thấy câu hỏi của Tô Song Song, nhảy thẳng qua, lẳng lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ y tá đi vào.

Tô Song Song thấy dáng vẻ giả vờ ngây ngô lười phải giải thích của Tần Mặc, nên cũng không hỏi lại, lại còn le lười với bóng lưng của Tần Mặc.

Cô thè đầu lười ra lại cảm thấy hơi ngây thơ, Tô Song Song cúi đầu nhìn đầu gối bầm tím của mình, thở dài, trong lòng cảm thán lần thứ 10086 với bản thân là năm hạn không thuận lợi.

(Chỗ này hình như là quảng cáo trá hình, vì 10086 trùng hợp thay là số điện thoại chăm sóc khách hàng của mạng viễn thông bên Trung Quốc)

Y tá nhỏ tiến vào, vừa thấy hai đầu gối của Tô Song Song bị va đập thành như vậy, quay đầu nhìn Tần Mặc giống như trách cứ anh vài câu, hỏi anh một chút đây là chăm sóc bệnh nhân như thế nào.

Chỉ có điều vừa thấy gò má Tần Mặc, trong nháy mắt cặp mắt biến thành hình trái tim, nhìn thấy khiến Tô Song Song không thể không bội phục lực sát thương của Tần Mặc.

Nhưng mà đợi đến khi y tá nhỏ quay đầu nhìn Tô Song Song thì tầm mắt chần chờ trên đầu gối cô, trái tim bốc lên trên ánh mắt trong nháy mắt trở nên lộ ra vẻ mập mờ.

Tô Song Song bị cô ấy nhìn hơi sợ hãi, không khỏi lui về sau, cô y tá kiểm tra một chút, đứng dậy vỗ vỗ tay, cười híp mắt nói: “Không có việc gì, chỉ là máu ứ đọng thôi, bôi chút thuốc tiêu ứ lưu thông máu là được rồi.”

Nói xong, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, rực rỡ đến khó hiểu khiến cho Tô Song Song nhớ đến nụ cười đều của Bạch Tiêu, cảm giác cả người sợ hãi.

“Chỉ có điều về sau hai người phải chú ý một chút, thân thể vị tiểu thư này rất dễ dàng tạo thành máu ứ đọng, hơn nữa đây là bệnh viện, hai người...”

“Ngừng!” Tô Song Song lại không ngốc, trải qua Bạch Tiêu, lại trải qua cô y tá nhỏ này, trong nháy mắt hiểu được bọn họ hiểu lầm cái gì rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện bọn họ hiểu lầm, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, cả người đều cảm thấy không tốt, nhưng cô vẫn không quên giải thích một câu: “Tôi chỉ không cẩn thận ngã xuống, không có gì khác, cô đừng nghĩ loạn.”

Cô y tá nhỏ này không cho là như vậy, vẫn cười mập mờ vẻ mặt chế nhạo như cũ, nghe Tô Song Song đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn giải thích, vừa mở miệng giọng nói đã lộ vẻ chế nhạo: “Tôi biết rõ, tôi biết rõ, hai người không cẩn thận!”

“...” Tô Song Song gặm thét một câu ở trong lòng: em gái cô! Cô biết cái em gái cô! Chuyện này chạy lệch đến nước Java rồi!

Tần Mặc đứng ở đó giống như việc không liên quan đến mình tự đắc nhìn biểu cảm phong phú trên mặt Tô Song Song, nhìn đến vô cùng tự đùa tự vui, đợi đến khi cô y tá nhỏ đi, Tô Song Song cuối cùng không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tần Mặc.

Trừng đến dùng sức quá mức, cảm giác thiếu chút nữa trừng trừng mắt mình ra ngoài, Tô Song Song vội vàng đưa hai tay ra vuốt vuốt hai mắt đau nhức, buồn buồn ai oán nói: “Quá đẹp trai chính là mầm tai họa như vậy!”

Tần Mặc cuối cùng chịu chú ý tới Tô Song Song rồi, quay đầu lại nhìn cô, cặp mắt cực kỳ thâm trầm, nhìn khiến Tô Song Song cũng phải ngượng ngùng, nghiêng mắt đi, cà lăm hỏi: “Sao... Làm sao vậy?”

“Em cảm thấy anh đẹp trai?” Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, giọng nói rất nghiêm túc.

Tô Song Song vừa nhú mày vừa quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc, quan sát trên dưới một chút, nghĩ thầm: Chẳng lẽ tiểu cầm thú này chẳng những hành vi lạ lùng, thẩm mỹ cũng độc đáo? Là người đều sẽ cảm thấy anh đẹp trai có được không?”

Mặc dù Tô Song Song không sẵn lòng khích lệ Tần Mặc, nhưng với phẩm chất thật sự tốt đẹp có sao nói vậy, gật đầu một cái, tỏ vẻ khẳng định.

Nào biết khoe miệng Tần Mặc lại đột nhiên khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười khó có được, nụ cười vô cùng khó có này làm lóa mắt chó nhỏ khiến Tô Song Song thiếu chút nữa choáng váng.

Mặc dù không phải lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc mỉm cười, nhưng vẫn giống như gặp phải ánh mắt của Medusa, hóa đá ngay lập tức rồi, cũng may lúc cô hóa đá, miệng mím chặt lại, nếu không đoán chừng nước miếng cũng chảy ra, như vậy thật sự không có khí tiết rồi.

“Làm sao vậy?” Tần Mặc xưa nay bình tĩnh đã bị ánh mắt như vậy của Tô Song Song nhìn khiến cho hơi không thoải mái, cuối cùng anh vẫn không nhịn được mà hỏi ra một câu.

Tô Song Song nghe thấy tiếng, trong nháy mắt hồi hồn, lại nghĩ tới vừa rồi nhìn Tần Mặc lại có thể nhìn đến ngây người, mặt đã không thể dùng đỏ có thể hình dung rồi, đơn giản cũng giống như mộng con khi vậy, đỏ đến muốn nhỏ ra máu.

Tần Mặc nhìn sắc mặt Tô Song Song quá không bình thường, đi tới, đưa tay sờ lên khuôn mặt nóng bỏng của cô, lại sờ thẳng lên trán cô một chút, cảm giác nhiệt độ chỗ trán bình thường, càng thêm thấy kỳ lạ.

“Mặt của em sao lại nóng lên?” Tần Mặc không hiểu hỏi một câu, hỏi xong, còn đưa ra đề nghị: “Chỗ nào khó chịu, có cần gọi bác sỹ không?”

Tần Mặc nói xong tay lại đưa về phía chuông gọi, Tô Song Song vừa thấy, không dám làm đà điều tiếp nữa rồi, lập tức đưa tay một phát bắt được cổ tay Tần Mặc, ra sức lắc lắc đầu.

Chuyện này nếu gọi bác sỹ tới, cô phải giải thích như thế nào, cô ngẫm trai đẹp đến mặt phát sốt lên! Bị Tần Mặc biết được, còn không phải bị anh bắt nạt chết sao! Đời này cô cũng đừng nghĩ tới xoay người trước mặt Tần Mặc nữa.

Tần Mặc thấy đôi mắt Tô Song Song lóe lên, không biết đang ở đây suy nghĩ cái gì, hơn nữa nhìn mặt cô càng ngày càng đỏ, chỉ sợ thân thể cô xảy ra vấn đề gì, không chờ được, đưa tay định ấn chuông gọi.

Tô Song Song bị sợ đến nhất thời kích động, bất chợt bổ nhào, dùng cả tay chân quấn lấy Tần Mặc, chỉ sợ không kiềm chế được anh, chỉ có điều cô xông tới quá đột ngột, dưới chân Tần Mặc không vững, trực tiếp mang theo Tô Song Song ngã về sau.

Khoảnh khắc khi ngã xuống, sợ tới mức Tô Song Song thét một tiếng chói tai, Tần Mặc bị kích thích trong nháy mắt nhú mày, may mà sau lưng bọn họ là giường bệnh khác, chỉ có điều Tần Mặc bị Tô Song Song đè mạnh lên ngực, vẫn kêu rên một tiếng.

Đầu Tô Song Song đụng lên ngực Tần Mặc, hai tay hai chân giống như gấu koala quấn trên người Tần Mặc, Tần Mặc sợ va chạm đến đầu gối bị thương của Tô Song Song, đôi tay chống lên giường, lưu lại một khe hở nhỏ giữa anh và giường.

Tô Song Song phát hiện tư thế của bọn họ hơi không thích hợp, định đứng lên, nhưng mà không dám lộn xộn, sợ cân nặng cơ thể này của mình đè lên Tần Mặc, chỉ có thể cứng ngắc thân thể hỏi một câu: “A Mặc, em động làm sao?”

Giọng nói trong mềm mại dịu dàng mang theo giọng mũi khẽ gọi, trong nháy mắt Tần Mặc cảm thấy trong cơ thể có một dòng chảy nóng hừng hực chảy qua, cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Song Song ở trong lòng mình khôn ngoan không dám lộn xộn, tự chủ của Tần Mặc sụp đổ trong nháy mắt rồi.

Anh bất chợt nâng eo, xoay người một phát, hai tay ôm Tô Song Song đè cô ở dưới thân, trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi đến khi cô phản ứng kịp, bản thân đã nằm trên giường, mà hai tay Tần Mặc đang chống hai bên người cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, mỗi một hơi thở của Tần Mặc đều có thể phun lên mặt Tô Song Song, hơi ngứa, mang theo mùi thuốc lá khiến cho người ta ngất xỉu.

Tô Song Song theo bản năng muốn ngừng thở, chỉ có điều mới ngừng một lát, đã hoa mắt, cuối cùng buông tha, nhưng không khí đột nhiên tràn vào khiến cho cô tham lam, cuốn lấy mùi vị Tần Mặc, tham lam há miệng to thở hỗn hển.

Trống ngực của Tô Song Song đập phồng lên xuống, mang theo bộ ngực sóng đào mãnh liệt quét qua lồng ngực của Tần Mặc, khẽ lên khẽ xuống, hết sức mềm mại, mang theo nhiệt độ cơ thể hương vị ngọt ngào, Tần Mặc bỗng cảm thấy quanh thân càng thêm nóng.

Tần Mặc cúi đầu thật sâu nhìn chăm chú vào Tô Song Song, đôi mắt hoa đào lạnh lẽo trong nháy mắt càng thêm thâm trầm, khiến cho người ta có cảm giác như ảo giác không nhìn thấy đáy.

Tô Song Song cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của Tần Mặc, mặc dù muốn trốn tránh, nhưng vẫn không khống chế được mà nhìn qua, một liếc mắt hình như đã bị tròng mắt sâu không thấy đáy của Tần Mặc hấp dẫn, cũng không thể dời tầm mắt của mình đi nữa.

Tầm mắt hai người giao nhau trong không trung, kích thích một tia lửa, Tần Mặc trực tiếp cúi đầu, khi môi mỏng chạm lên cái miệng nhỏ đầy đặn trề ra của Tô Song Song thì Tô Song Song theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Tần Mặc nhẹ nhàng mút lấy cái miệng nhỏ nhắn của Tô Song Song, hương vị ngọt ngào mềm mại như trong trí nhớ của anh, ngay sau đó anh bắt đầu tiến quân thần tốc, muốn cạy hàm răng đóng chặt của Tô Song Song ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Không Quấy Rầy Hai Người.

Ngay khi Tần Mặc muốn cạy mở hàm răng của Tô Song Song ra ngay lập tức thì đúng giờ khắc này, đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên, ngay sau đó truyền đến giọng nói của Dương Hinh: "Song Song, anh Tần Mặc, em tới thăm hai người đây, hai người có ở đây hay không vậy?"

Dương Hinh vừa nói dứt câu thì Tô Song Song cũng đã lấy lại được tinh thần. Cô đẩy Tần Mặc ra, chẳng qua là sau khi đã đầy một hồi mà cũng không thể đẩy Tần Mặc ra được, nhưng cô cũng không dám mở miệng, sợ Dương Hinh ở ngoài cửa nghe được cái gì đó sẽ nghĩ ngợi thêm nhiều chuyện.

Tần Mặc không cần biết tới việc sau khi Dương Hinh biết được chuyện này, mọi việc tiếp đó sẽ như thế nào. Dương Hinh và Bạch Tiêu quả thật là giống hệt nhau, cả hai người này đều làm cho người khác bị mất hứng rất đúng dịp. Tần Mặc còn lưu luyến mãi ở trên cái miệng nhỏ của Tô Song Song không muốn rời đi. Tô Song Song bởi đẩy anh ra không nổi, nên trên trán cô đã nhanh chóng túa ra một lớp mồ hôi.

Dương Hinh đợi ở bên ngoài trong chốc lát, lại thấy trong phòng không có động tĩnh gì, lại tưởng rằng Tần Mặc và Tô Song Song đi rồi, vội vàng đẩy cửa ra, muốn tiến vào để xác định một chút.

Vào lúc cô đẩy cửa ra thì cũng vừa khéo, trong nháy mắt Dương Hinh liền ngây ngẩn cả người, ngay sau đó cô dùng hai tay bụm lấy mặt xoay người lại, đầu óc rối loạn, lúc này cô cũng không biết cần phải nói cái gì cho hợp nữa.

Tô Song Song nằm ngửa mặt ở trên giường, ánh mắt ngược lên vừa vặn nhìn thấy động tác của Dương Hinh. Cô vừa vội vừa sợ, trực tiếp dùng cả hai tay hai chân để đẩy Tần Mặc ra. Đương nhiên là Tần Mặc không thích thú gì cái chuyện bị người khác xem trực tiếp tại hiện trường, anh đẩy tay của Tô Song Song lui về sau, thuận thế kéo Tô Song Song ngồi dậy.

Tô Song Song vừa ngồi dậy liền một cước đá vào trên đùi của Tần Mặc, nhưng vẫn như cũ, chưa hết giận. Cô vừa then vừa giận trực tiếp cầm lấy chiếc chăn kéo lên che kín đầu, sau đó khom người cúi đầu vào trong chăn, co quắp ở trên giường, không nhúc nhích, giả chết.

Dương Hinh mặc dù không hề nhìn qua, nhưng lỗ tai vẫn nghe thấy một hồi những động tĩnh ở bên kia. Cô nghe thấy những tiếng sột soạt, biết rõ hai người bọn họ đã ngồi lên rồi.

Ánh mắt của Dương Hinh thoáng liếc qua, nhìn thấy Tần Mặc đã đứng ở một bên, lúc này mới xoay người lại, có chút xấu hổ liếc nhìn Tần Mặc. Ánh mắt của cô vừa chạm vào cái nhìn của Tần Mặc, một khắc kia, những lúng túng của Dương Hinh lập tức bị ánh mắt lạnh như băng của anh đánh tan thành mây khói, nhưng cũng không biết phải làm sao nữa.

"Em không có việc gì, chỉ là muốn tới thăm hai người một chút thôi, hai người...Hai người cứ tiếp tục đi!" Dương Hinh cũng không biết phải nói những lời gì hơn nữa, đành chỉ có thể cười cười vẻ đầy xấu hổ, hướng về Tần Mặc chỉ tay vào Tô Song Song đang núp ở trên giường.

Ngay sau đó cô cũng bất chấp không nói thêm gì nữa, rồi xám xịt xám xịt lập tức xoay người rời đi, đến ngay cả lời chào tạm biệt “Hẹn gặp lại” cũng quên nói luôn, có thể thấy được cô đã bối rối đến cỡ nào.

Dương Hinh vừa đi khỏi, Tần Mặc liền đi đến bên giường, vươn tay chọc chọc vào Tô Song Song đang ở trong chăn, vì không lựa chọn tìm đúng vị trí, nên vừa vặn đâm vào ngay trên mông đít nhỏ của cô.

Tô Song Song then quá hoá giận, đuổi chân ra đạp anh một cái, nhưng mà do cô núp ở trong chăn nên không làm gì được. Tần Mặc cũng không sốt ruột, dứt khoát ngồi xuống ở bên giường nhìn Tô Song Song đang co người lại thành một khối nho nhỏ.

Hệ thống lò sưởi trong bệnh viện rất tốt, trong phòng bệnh rất ấm áp, chăn mền cũng đủ dày. Tô Song Song trong lòng đầy buồn bực, chỉ một lát sau lập tức đã cảm thấy thở không sao thở nổi nữa, nhưng cô lại biết rõ Tần Mặc đang ngồi ở bên cạnh mình...

Trong cô xuất hiện một suy nghĩ, cũng chỉ là cô vừa vặn nghĩ tới bản thân mình lúc này đã tỏ ra kiên quyết như vậy rồi, nên không thể ló mặt ra được. Lúc này bất quá cũng chỉ thấy khó chịu một chút thôi, nhưng nếu cô thò ra ngoài, nhất định sẽ bị Tần Mặc chê cười, cho nên cô dứt khoát tiếp tục chịu đựng sự khó chịu này.

Tần Mặc đợi trong chốc lát thấy Tô Song Song vẫn không chịu ra ngoài, anh lại vươn tay chọc chọc vào thân thể Tô Song Song, lúc này lại càng ác liệt hơn, anh trực tiếp đâm trúng vào trên lưng của Tô Song Song.

Lớp da thịt trên lưng của Tô Song Song là nơi dễ bị nhột nhiều nhất. Lúc này bị anh chọc chọc mấy cái không nặng không rõ như vậy, lập tức liền bị nhột. Cô lại không muốn phản ứng lại với Tần Mặc, liền kéo chăn mền, xê dịch người hướng sang bên cạnh.

Tính nết của Tần Mặc vốn dĩ nếu không đạt được mục đích cũng sẽ nhất định không chịu dừng tay. Lúc này anh lại vươn tay ra, vẫn như trước, nhẹ nhàng đâm vào bên hông của Tô Song Song. Tô Song Song vừa thấy khó chịu lại vừa muốn cười, đến cuối cùng cô thật sự không chịu nổi nữa, liền xốc mạnh, gạt chiếc chăn ra.

Vì Tô Song Song chiếm được ưu thế, cô vén chăn lên, trong nháy mắt liền đứng bật dậy. Cô đứng ở trên cao nhìn xuống Tần Mặc, vị trí này làm

cho cô lá gan của cô cũng lớn hơn.

Ánh mắt của Tô Song Song mang theo một chút miệt thị, cô hơi cúi đầu xuống nhìn Tần Mặc, bộ dạng ra vẻ tiểu nhân đắc chí, dường như cô đang ở đó mà nói những lời không thành tiếng: “Này cậu bé kia, rốt cục chị đây đã có thể khinh bỉ cậu được rồi nhỉ. Cái bộ dạng con người như làm bằng sắt kia chỉ tổ làm cho người ta giận sôi.

Tần Mặc đứng ở bên cạnh đó, nhìn lại những hành động của Tô Song Song ở phía đằng kia. Anh cũng không nói không rằng gì hết, mà cũng không có bất cứ một biểu lộ đặc biệt gì khác. Anh ngửa đầu lên nhìn Tô Song Song đang đứng ở trên giường cao hơn anh một chút, nhưng biểu hiện tỏ ra rất hờ hững.

Tô Song Song tỏ vẻ khách sáo với Tần Mặc trong chốc lát, nhưng thấy đối tượng bị mình khinh bỉ như vậy mà lại không có phản ứng gì, cũng cảm thấy không được thú vị cho lắm. Hơn nữa, hiện tại cô đứng như thế này là hơi cao, mà cô lại sợ độ cao.

Tô Song Song bữu môi, trực tiếp ngồi xuống, dùng chân của mình đá đá vào chân của Tần Mặc, hỏi với vẻ rất bất mãn: "Anh chọc em xong rồi sao?"

Tần Mặc vẫn như cũ, vẫn không có biểu lộ gì đặc biệt, thật giống như con người không có đạo đức vừa mới rồi kia, hoàn toàn cũng không phải là chính là anh vậy. Tô Song Song chỉ thấy anh tỏ ra rất hờ hững duỗi ngón tay ra chỉ vào chiếc điện thoại của Tô Song Song đang bày đặt ở trên tủ đầu giường bên cạnh.

Tần Mặc bình thản nói trần thuật: "Điện thoại di động của em có tin nhắn gửi đến đó. Anh vừa nhìn lướt qua, ước chừng nếu hôm nay em không trả tiền thuê phòng, em có thể dọn nhà rồi."

Tô Song Song vừa nghe thấy thế, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ đang bất mãn kia, chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt liền tỏ ra kinh hãi. Rất nhanh cô vươn tay ra, một phát túm lấy chiếc điện thoại đang để ở trên bàn điện thoại kia, mở ra xem xét, quả thật đúng như lời của Tần Mặc đã nói.

Tô Song Song nhìn thấy hôm nay là ngày cuối cùng, liền vội vàng mở tin nhắn thông báo số dư tài khoản của mình ra xem. Cô thoáng nhìn qua dòng cuối cùng của tin nhắn nhắc nhở thông báo số dư còn lại tài khoản, trên đó viết một câu tàn nhẫn: số dư trên tài khoản của bạn hiện còn: ba đồng tám hào tám xu!

Số tiền trong tài khoản của cô hiện giờ còn không đến năm đồng bạc, thật sự chúng đang ở đó mà cười nhạo cô thật sâu. Tô Song Song lại vội vàng vươn tay túm lấy quần áo đang để ở một bên, sờ soạng tất cả khắp các túi rồi mới lấy ra được một trăm 100 đồng.

Tô Song Song ngẫm nghĩ đến số tiền thuê nhà phải trả của mình hiện tại lên đến bốn con số kia, trong nháy mắt liền cảm giác cuộc sống của mình đều trở nên u ám. Cô cắn môi, mở điện thoại ra định gọi cho Tô Mộ để cầu cứu.

Chỉ có điều là khi cô tìm ra số điện thoại Tô Mộ thì trong nháy mắt, cô lại tắt điện thoại luôn. Bởi vì đột nhiên cô nhớ tới, Tô Mộ đã phải vay tiền để mua một gian nhà trọ nho nhỏ, khoản tiền trả mỗi tháng cũng còn phải chịu sức đầu mẻ trán. Bây giờ Tô Mộ vẫn đang còn ở trong hà tập thể của công ty như vậy, làm sao lại còn có thể có tiền nhàn rỗi mà cho cô vay chứ!

Ngay trong lúc Tô Song Song còn đang sầu thảm, đến mức vò đầu bứt tai như vậy thì đúng lúc đó đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Tô Song Song vừa nhìn thấy là cuộc gọi của Tô Mộ, cô thoáng chút do dự nhưng rồi lại nhấn phím nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa thông một cái, lập phía đầu dây bên kia liền vang lên tiếng hét của Tô Mộ với giọng điệu rất thoải mái: "Bé con ngu ngốc ời, có phải là em không có tiền để trả tiền thuê nhà phải không? Bậc làm chị như chị đây không thể không ra tay, chị có thể chờ được cho em một tháng này!"

Tô Song Song vừa nghe Tô Mộ nói xong, trong nháy mắt, trong mũi liền cảm thấy chua xót. Tình trạng kinh tế của Tô Mộ hiện nay như thế nào, cô là người biết rõ ràng nhất, ngay cả mì tôm cũng đã sắp đến mức không có để mà ăn nữa rồi. Cho dù cô có là người không có tim không có phổi, cũng không thể để cho Tô Mộ phải lâm vào tình trạng, cho dù có ăn mì tôm một tháng liền cũng không có đủ tiền mà ăn được.

Tuy rằng Tô Song Song chỉ muốn phát khóc lên, nhưng cô cũng học theo Tô Mộ, vừa mới mở miệng cũng dùng giọng nói vẻ rất thoải mái: "Tô Tô, chị không cần phải lo lắng cho em đâu, chị họ của em vừa mới cứu tế cho em một chút tiền."

"Lúc trước em cũng không có ý định nhận đâu, nhưng mà nghĩ lại, em lại đã không có tiết tháo mà nhận tiền của chị em rồi, chị sẽ không ghét bỏ em chứ!"

Tô Song Song càng nói càng chột dạ, kỳ thật chị họ của cô đúng là có thể cứu tế được cho cô. Nhưng là từ tận trong xương tủy của mình, Tô Song Song vốn dĩ là một con người rất quật cường rất quật cường, từ ngày ba mẹ cô gặp chuyện không may đến nay, cho dù có gặp khó khăn đến đâu đi nữa cô cũng không bao giờ mở miệng xin tiền người chị họ của mình nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 162.2

Đầu dây bên kia Tô Mộ thoáng trầm mặc một chút, cảm thấy có chút nghi ngờ nên cố hỏi lại một câu: “Thật vậy chứ? Em có thể cầm tiền của chị họ mình thật sao?”

Trong khoảnh khắc, trái tim Tô Song Song như rơi bộp xuống, chỉ là cô vẫn như cũ, cố gắng trấn tĩnh nói lại: “Đây chẳng phải là do tình thế bức bách hay sao! Chờ khi em kiếm tiền được rồi thì em sẽ lập tức trả lại cho chị ấy ngay, coi như là mượn của chị ấy thôi mà.”

Tô Mộ vừa nghe như vậy, , xem ra đã tin lời của Tô Song Song, giọng nói của cô càng thêm thoải mái: “Em rõ thật, sao em không cầm lấy nhiều nhiều thêm một chút nhỉ, cũng có thể cứu tế giúp đỡ cho chị một chút!”

Lời này của Tô Mộ đương nhiên chỉ là nói giỡn, Tô Song Song nghe thấy như vậy cũng chỉ cười cười, , không nói thêm gì nữa. Phía đầu bên kia dường như Tô Mộ cũng đang bận việc, nên cũng vội vàng nói thêm một câu nữa rồi cũng cúp điện thoại luôn.

Điện thoại vừa mới cắt đứt xong, trong nháy mắt, Tô Song Song đã cảm thấy mất hết can đảm, cô nhìn chằm chằm vào điện thoại của mình, trong nội tâm của cô hết sức giãy dụa, chẳng lẽ cô sẽ phải đến vay tiền người chị họ của mình thật sự hay sao? Điều này thật sự là một sự thử thách ghê gớm đối với vấn đề tôn nghiêm của cô!

Tô Song Song ngửa đầu ngả về phía sau một chút, cảm thấy trong đầu đau nhức và quay cuồng. Nhưng vẫn như cũ, , cô cũng không thể nghĩ ra

thêm được bất cứ những biện pháp gì khác. Cuối cùng, cô cứ nằm ngửa mặt như vậy ở trên giường bệnh, vẻ mặt lộ rõ sự u sầu.

Đột nhiên gương mặt anh tuấn của Tần Mặc xuất hiện ở trước mắt cô. Tô Song Song sợ tới mức thiếu chút nữa đã bật dậy. Cũng may ở giây phút cuối cùng cô đã kịp dừng lại, nếu không, cô đã phải tiếp xúc thân mật với gương mặt nghiêm lạnh kia của Tần Mặc rồi.

Tô Song Song nghĩ lại mà cảm thấy có chút sợ hãi, sợ Tần Mặc sẽ lại tái phát xuân tình, đột nhiên hôn cô. Còn hiện tại, cô còn đang lo lắng vì chuyện củi gạo dầu muối, tương cà trà dấm, âu sầu muốn chết lên được đây. Lúc này cô cũng không có thời gian đâu mà nghĩ đến nước Mĩ hay đi nói chuyện yêu đương nữa.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Song Song cảnh giác nhìn Tần Mặc, bấp chần hơi gaap khúc lại một chút, bộ dạng tư thế như muốn cảnh báo anh còn dám tới thêm một chút nữa, tôi đây liền đá anh luôn.

Tần Mặc cảm thấy cái bộ dạng này của Tô Song Song nhìn rất đáng yêu, anh cố ý ngừng lại trong chốc lát mới mở miệng nói ra: “Anh có một nơi mà em có thể ở được, em có đi không?”

“Gì cơ?” Tô Song Song vừa nghe thấy có chỗ ở, tinh thần lập tức tỉnh táo, nhưng chỉ là cô lập tức cũng ý thức được ngay, rằng thiên hạ không bao giờ có cơm trưa miễn phí nên lại lắc đầu.

“Em đến nhìn qua căn phòng đó xem thế nào, chăm sóc cho con chó, không cần phải trả tiền.” Tần Mặc tiếp tục quăng mồi ra, chờ Tô Song Song bị mắc câu.

Tô Song Song vừa nghe thấy không cần phải trả tiền, hơn nữa mình lại còn được giúp đỡ để đi xem phòng, trong nháy mắt liền có chút dao động, chỉ là cô vẫn giữ cảnh giác, cứ nhìn chăm chăm vào Tần Mặc như cũ, hỏi lại một câu về không quá tin tưởng: “Có chuyện tốt như vậy sao?”

“Ừ, mùa đông rất cần có người trông nom căn nhà, cũng cần có người để chăm sóc con chó.” Tần Mặc xem ra rất có kiên nhẫn trong việc giải thích cho Tô Song Song hiểu. Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, đôi mắt liền xoay chuyển một vòng, căn môi suy nghĩ, trong lòng rất dao động.

“Có một phòng để không, đồ đạc của em cũng có thể dọn đến, ở một năm hay nửa năm cũng có thể được.” Trong nháy mắt Tần Mặc ném ra ngoài một câu, quả thực chiêu này đã có thể đập cho Tô Song Song một cú đến hoa mắt chóng mặt vì miếng mồi thật lớn kia.

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, trong nháy mắt, ánh mắt liền sáng lên, một năm hay nửa năm cũng được! Vậy là cô đã có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền rồi! Tô Song Song cảm thấy Tần Mặc sẽ không hãm hại mình, cho nên cô duỗi ra ngón tay ra chỉ chỉ vào bên cạnh, ý bảo Tần Mặc ngồi xuống đó, hai người bọn họ sẽ nói chuyện với nhau cho thật thoải mái.

Tần Mặc đứng dậy, ngồi vào trên chiếc ghế ở bên cạnh, thấy Tô Song Song đã bắt đầu dao động, anh tiếp tục nói: “Rất an toàn, em cứ yên tâm.”

Tô Song Song cũng đã động lòng rồi, chỉ có điều cô không dám biểu hiện thái độ quá vội vàng. Tô Song Song đảo con ngươi mắt lòng vòng, cái nhìn hết sức linh động, một lát sau cô mới cẩn thận hỏi một câu: “Bạn bè của anh à? Liệu có chuyện gì bất tiện hay không?”

“Không đâu.” Tần Mặc trả lời một câu, lời ít mà ý nhiều, câu nói này so với câu nói vừa nãy rõ ràng là ngắn hơn rất nhiều. Dựa theo những gì mà Tô Song Song đã hiểu biết về Tần Mặc, cô biết rõ anh là một người không có tính kiên nhẫn.

Tô Song Song vội vàng lựa chọn luôn một câu thuộc vấn đề quan trọng nhất để hỏi: “Em có thể đi đến đó để xem trước hay không vậy?”

“Không thể, đã tìm được người tốt rồi, nếu em muốn đi thì hiện tại phải quyết định ngay để anh còn đi nói.” Lời nói của Tần Mặc nghe qua thấy rất

đơn giản, nhưng mà Tô Song Song thoáng nghe đã hiểu được ngay rồi.

Chính là vốn dĩ đã có người đi xem cái phòng này rồi, mà cô tới đó ở là do Tần Mặc đi cửa sau, đương nhiên mới có thể nạy ra cái chỗ tốt này cho cô.

Trong chuyện này là có sự cạnh tranh, Tô Song Song liền cảm thấy khẩn trương lên rồi, trong nháy mắt cũng không muốn khác đi. Tuy rằng trong nội tâm cô rất áy náy đối với người kia, nhưng cô lại cũng không muốn mình lập tức bị gặp cái cảnh phải đi ngủ ở cạnh đường cái lớn. Vì thế, lúc này cô căn bản không thừa hơi mà có lòng đồng tình thương cảm với người khác, bởi vì phòng chừng không có mấy người có cảnh ngộ bi thảm như cô.

Tô Song Song lập tức nhẹ nhàng gật đầu một cái. Cô khẩn trương hỏi Tần Mặc: “Bây giờ em có thể đi được không?”

“Ừ, hiện tại để anh đưa em về nhà đã, em dọn dẹp một chút trước, sáng sớm ngày mai công ty chuyển nhà sẽ đến khuân đồ nhé, có được không?” Tần Mặc vẫn như trước, lời ít mà ý nhiều, biểu đạt thái độ áy náy của mình vô cùng rõ ràng chính xác.

Đôi mắt của Tô Song Song lại xoay chuyển lòng vòng một chút. Thậm chí cô còn mang tất cả những đường lui ra để suy nghĩ một chút, cuối cùng phát hiện ra, chỉ có một con đường như vậy mới có thể không làm cho sự tôn nghiêm của chính mình bị tổn thương thêm nữa, vì vậy cô vội vàng nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 163: Thẻ tín dụng cho tiểu tam trong truyền thuyết

Tần Mặc thấy Tô Song Song gật đầu, vươn tay ra kéo cô lên xe, nhàn nhạt nói một câu: “Đi thôi.” Tâm trí của Tô Song Song lúc này đều dồn cả về căn phòng mới kia, nên cứ ngơ ngơ ngác ngác, bị Tần Mặc nắm lấy kéo đi lên phía trước.

Đợi đến lúc đã lên xe, Tô Song Song mới hậu tri hậu giác nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu. Cô quay đầu hỏi Tần Mặc rất nghiêm túc: “Này, vậy còn chuyện điện nước than củi khí ga gì đó, em có cần phải đi nộp hay không?”

“...” Tần Mặc vừa nghe vừa liếc nhìn Tô Song Song một cái rồi lắc đầu, Tô Song Song lập tức nhẹ nhàng thở phào một cái, cả người liền buông lỏng, ngã người vào trên chiếc ghế da.

Không phải là Tô Song Song quá keo kiệt, mà thực sự là cô quá nghèo, ngay cả phí sử dụng điện nước, hiện giờ cô cũng không thể trả nổi. Cô mới ngồi yên tĩnh được trong chốc lát, Tần Mặc vừa khởi động xe, Tô Song Song đột nhiên ngồi bật dậy, quay đầu sang nhìn anh.

Tần Mặc bị giật nảy mình vì cái nhìn kia của Tô Song Song. Anh thả cho tốc độ của xe hơi chậm lại một chút, thoáng ghé mắt nhìn về phía Tô Song Song, ý bảo cô có chuyện gì thì hãy mau chóng mà nói ra đi.

Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện mà chính mình muốn nói kia, kỳ thật chuyện này nói ra nghe chừng cũng không được tiện cho lắm. Tô Song Song cười ha ha, vẻ mặt thẹn thùng, nhưng vì tình thế bức bách, cô vẫn phải mở miệng hỏi một câu: “Còn chuyện... thức ăn cho chó, em cũng không cần phải trả tiền chứ?!”

“...” Tần Mặc hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên đạp chân phanh dừng xe lại, quay đầu nhìn về phía Tô Song Song.

Tô Song Song bị Tần Mặc nhìn chăm chăm như vậy, có chút chột dạ, nhưng mà trong lòng cô vẫn còn tồn tại một ngum khí khái kiêu ngạo, cô hơi ngửa đầu, nhìn Tần Mặc, hỏi lại một câu: “Sao vậy? Anh chưa từng nhìn thấy người nghèo bao giờ à?!”

“Chưa từng thấy em nghèo như vậy .” Hiếm khi nào Tần Mặc nói chuyện với Tô Song Song nhiều câu đến vậy, chỉ có điều nội dung nói

chuyện này quả thật làm cho Tô Song Song không thể vui mừng nổi.

“Chẳng phải em hơi có chút bị nghèo đó sao? Anh lại có thể trách cứ em ư, em cũng đã sắp không có cơm để ăn nữa kia. Còn chút tiền dư thừa đó, em trông nom con chó kia, nếu lại để cho con chó của nhà người ta bị gây đi vì đói, chuyện này sẽ không được tốt lắm đâu.”

Tô Song Song càng nói lại càng không thể không lo lắng. Cô tuyệt đối cũng không thể ngờ rằng, mình lại có thể có một ngày bị nghèo đến như vậy! Thật sự là cô đã sánh bước cùng với gian khổ rồi, thậm chí cô bị dồn ép đến mức đã tức giận nghĩ muốn tìm chén để đập bể hoặc đi ra nhà ga mà xin cơm rồi.

Tần Mặc liếc nhìn Tô Song Song thật sâu, sau đó đưa tay móc chiếc ví tiền từ trong chiếc túi áo ngực của mình ra, lấy từ bên trong đó ra một chiếc thẻ tín dụng màu vàng rực nhét vào trong lòng của Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức trợn trừng hai mắt thật to, nhìn nhìn có chút thăm dò tấm thẻ vàng đang ở trong lòng của mình kia, thoáng cảm thấy có chút hoảng sợ. Chiếc thẻ có màu vàng kia, nhìn thế nào cũng cảm thấy giống hệt như chiếc thẻ dành cho tiểu tam trong truyền thuyết vậy!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Không Quấy Rầy Hai Người (3)

"Đây là cái gì vậy?" Tô Song Song cũng không dám đụng tay vào vật kia, chỉ cúi đầu nhìn lướt qua chiếc thẻ vàng đang kẹp ở trên cánh tay của cô, sau đó lại nhìn sang phía Tần Mặc vẻ mặt đầy mờ mịt cộng thêm sự kinh hãi.

Ngay sau đó Tô Song Song liền run run rẩy rẩy nói: "Chẳng lẽ người bạn kia muốn tìm một người không những đến để trông nom nhà cửa, mà còn phải làm thêm một số công việc phục vụ khác nữa hay sao?" Cô nói xong liền nướng lông mày lên, trên gương mặt càng hiện rõ sự ghét bỏ sâu sắc.

Tần Mặc nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, thật sâu... Sau đó, anh mới mở hai mắt ra, quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, duỗi ngón tay thon dài của mình ra, kẹp lấy chiếc thẻ vàng ở trên cánh tay của Tô Song Song.

Anh nhẹ nhàng quơ quơ, ánh mắt của Tô Song Song nhìn theo chiếc thẻ vàng đang chuyển động trên tay của anh, càng thấy không hiểu ra làm sao nữa..

"Tiền mua thức ăn cho chó, mỗi một lần mua sẽ ghi cụ thể vào sổ sách, ok?" Tần Mặc kết thúc câu nói với ngữ điệu lạnh lùng, sau đó lại nhét trả lại chiếc thẻ vàng mình đang cầm trong tay vào chỗ cánh tay của của Tô Song Song.

Tô Song Song vừa nghe thấy như vậy, lúc này mới đưa tay ra, cẩn thận từng ly từng tí, tiếp nhận chiếc thẻ vàng vào trong tay mình. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy chiếc thẻ tín dụng quý giá, tinh xảo như thế. Tô

Song Song cẩn thận từng ly từng tí liếc nhìn chiếc thẻ vàng, coi như cô đã được mở mang thêm chút kiến thức.

Tần Mặc thấy Tô Song Song không nói năng gì nữa, lại khởi động xe, tiếp tục chạy về hướng khu nhà trọ của bọn họ. diễn ♪đàn♪ lê ♪quý♪ đôn Tô Song Song vẫn như cũ, ngồi ở đằng kia lật qua lật lại, ngắm nghía chiếc thẻ vàng trong tay, cuối cùng cô lại quay đầu nhìn về phía Tần Mặc.

Tần Mặc cảm giác được có ánh mắt ở bên cạnh chiếu vào mình. Chung quy anh cảm thấy Tô Song Song không nên nói bất cứ lời gì thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng chỉ có điều anh lại sợ, nếu như cô nín lặng nhiều quá lại hỏng mất, cho nên ánh mắt lại liếc qua Tô Song Song một cái, ý bảo cô có lời gì cứ nói ra.

Tô Song Song bặt cái miệng lại, kỳ thật trong nội tâm cô đang rất không thoải mái... Cái đồ tiểu cầm thú kia đã đưa cho cô thẻ tín dụng rồi, tại sao lại còn không chịu nói mật mã cho cô biết cơ chứ? Không có mật mã của chiếc thẻ này, đối với cô mà nói, có mà dùng cái lòng của thẻ!

"Còn chuyện này nữa... Tần boss à! Xin hỏi chiếc thẻ vàng tôn quý này có mật mã là gì vậy?" Tô Song Song cảm thấy rất không hài lòng đối với thái độ lúc thì lôi kéo như phát cuồng, lúc thì phòng phòngтеттет bùng nổ giống như ông trời con của Tần Mặc, ho nên khi mở miệng, cô mới dùng cái giọng điệu mang theo một chút trào phúng như vậy.

Đúng là Tần Mặc đã quên nói cho Tô Song Song mật mã, nhưng anh vừa định mở miệng nói ra thì đột nhiên lại ngừng lại ngay lập tức. Anh nắm chặt lấy tay lái tiếp tục lái xe, hơi mỉm cười, ngữ điệu nói so với lúc nãy nghe còn thấy lạnh hơn một chút: "Là ngày sinh nhật của em đó."

"Gì cơ?!" Tô Song Song vừa nghe thấy, chiếc thẻ vàng đang cầm trong tay suýt nữa thì bị văng ra. Cô nhú hàng lông mày lại, dùng dáng vẻ của một người không thích hay nói giỡn kia nhìn sang phía Tần Mặc.

Vừa vặn lúc này phía trước có đèn đỏ, Tần Mặc liền dừng xe, quay đầu sang nhìn Tô Song Song, đối mặt với sự nghi vấn của cô, anh chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu đầy vẻ thản nhiên.

Trong chớp nhoáng này, Tô Song Song chợt cảm thấy không biết cảm xúc trong mình nên như thế nào nữa. Trước hết khoan chưa cần nói chuyện vì sao mà Tần Mặc lại dùng sinh nhật của cô làm mật mã vội, mà cái chính là tại sao anh lại biết rõ về ngày sinh nhật của cô kia, điều này đáng giá để cô chất vấn hỏi anh.

"Làm sao mà anh lại biết rõ sinh nhật của em vậy?" Tô Song Song nói xong liền "xoạch" một tiếng, cầm luôn chiếc thẻ vàng ở trong tay kia vỗ vào trên đùi mình một cái. Sau đó, cô duỗi ngón tay ra chỉ chỉ vào chiếc thẻ vàng đang nằm ở trên đùi kia.

Đèn xanh bật sáng, Tần Mặc trực tiếp đạp mạnh vào chân ga một cái, thân thể của Tô Song Song lao lên hướng về phía trước một chút. Chiếc thẻ vàng đang ở trên đùi cô liền bị rơi xuống bên cạnh. Tần Mặc chỉ nhìn lướt qua, bình tĩnh nói: "Bản thân tấm thẻ này có giá trị 5000 đấy."

"Gì cơ!" Tô Song Song kêu lên một tiếng đầy kinh hãi, làm gì còn có tâm tình nào mà quan tâm đến vấn đề vì sao Tần Mặc lại biết được sinh nhật của mình, tại sao lại phải dùng sinh nhật của mình để mật mã nữa. Cô bối rối, muốn tháo dây nịt an toàn ra để đi tìm chiếc thẻ vàng bị rớt ở phía dưới.

Tần Mặc liếc mắt, quét cái nhìn sang cô. Ngay lúc bàn tay của Tô Song Song sờ lên móc cài của dây an toàn thì anh tức thời mở miệng nói ra một câu: "Chỗ này có camera giám sát đó, không cài dây an toàn, phạt tiền hai ngàn."

Tô Song tay vừa nghe tới con số hai ngàn kia, khá lắm, vì tiền phòng cộng thêm sinh hoạt phí của cô trong một tháng kia, lập tức ngoan ngoãn

trở lại trạng thái nằm ngay đơ, đến nhúc nhích một cái cũng không dám cử động nữa, nhưng mà ánh mắt của cô thì vẫn quét về phía bên dưới tìm kiếm trong chiếc thẻ vàng trong truyền thuyết có giá trị tới 5000 kia.

Đợi cho Tần Mặc lái xe đến dưới lầu cư xá, ngay tại giây phút ngừng xe đó, rất nhanh chóng, Tô Song Song liền cởi giây nịt an toàn ra, vênh cái mông lên rồi bắt đầu tìm cho bằng được chiếc thẻ vàng. Đến khi cô tìm được thẻ vàng rồi, liền cầm nó trong tay thối thối thật sạch, một khắc này, quả thực Tô Song Song cảm thấy hạnh phúc như trái bóng sắp bay bổng lên cao.

Lúc này Tần Mặc đã xuống xe, đi đến phía bên Tô Song Song ngồi, anh nhìn xuyên qua cửa sổ xe, liếc nhìn Tô Song Song một cái, thản nhiên nói: "Nhưng mà anh cũng phải bổ sung thêm là thẻ này không dùng để rút tiền."

"!" Chính trong lúc này Tô Song Song đang nắm thật chặt chiếc thẻ vàng bảo bối kia ở trong tay, vừa mới nghe thấy những lời nói kia của Tần Mặc cũng vẫn chưa kịp phản ứng.

Đến khi cô phản ứng kịp, liền lập tức mở cửa xe ra, nhảy xuống xe, nhìn Tần Mặc đứng ở một bên bộ dạng như việc này không liên quan gì đến mình, tự nhiên cô cảm thấy tức giận đến khó chịu!

Tô Song Song cắn răng, cứng rắn nuốt cơn tức này xuống, trong nội tâm cứ một lần lại một lần tự nhủ, người con gái tốt không nên đấu khẩu với đàn ông, cô không cần thiết phải so đo với loại tiểu cầm thú kia!

Tô Song Song đi lướt qua bên người Tần Mặc, khẽ hừ một tiếng, hơi ngửa đầu, dứt khoát bỏ qua anh đi về hướng thang máy. Tần Mặc nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn duyên dáng đầy kiêu ngạo của Tô Song Song, trên đôi môi của anh hơi nhếch lên, thoáng phác thảo ra một nụ cười nhẹ nhàng. Hiện tại coi như anh đã phát hiện ra một chuyện, trêu đùa Tô Song Song,

nhìn khuôn mặt của cô nhắn lại như cái bánh bao nhỏ, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Niềm hạnh phúc này cứ từ từ nhập dần vào trong đầu của Tần Mặc, làm cho anh cảm thấy hơi sững sờ. Anh không khỏi dừng bước lại, loại cảm giác lạ lẫm này, làm cho anh cảm thấy rất ngạc nhiên, lại có chút ít mê mang.

Tô Song Song đang bước đi tới phía trước, đột nhiên nghe thấy đằng sau mình không có động tĩnh gì, cũng dừng bước quay đầu nhìn lại. Cô liếc nhìn về phía Tần Mặc, thấy anh vẫn đứng ở tại chỗ vẻ mặt mê mang hồ đồ, giống như một đứa trẻ bị lạc đường vậy.

Ngoài trời lạnh lẽo đến như vậy mà còn đứng ở đó... Tô Song Song bẹt miệng, trong lòng cô chỉ nghĩ, đây không phải là cô đang đau lòng cho Tần Mặc bị đứng trong gió rét, mà chỉ là cô đang chăm sóc cho người hàng xóm của mình mà thôi. Với sự tưởng tượng như vậy, cô đi ngược trở lại, vươn tay ra nắm chặt lấy cánh tay của Tần Mặc, rầu rĩ dắt lấy anh đi vào trong hành lang.

"Anh đi mau lên một chút! Nếu như anh mà bị bệnh, ngày mai ai là người đưa em đi xem nhà mới đây?" Tô Song Song dường như sợ Tần Mặc sẽ sinh ra hiểu lầm, giải thích một câu giấu đầu lòi đuôi, nói xong chính mình còn cảm thấy rất có đạo lý, chút xấu hổ lúc trước, giờ đây chỉ trong nháy mắt cũng đã tan thành mây khói.

Tần Mặc đã lấy lại tinh thần nhi, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tô Song Song đang nắm lấy ống tay áo màu đen của anh, càng làm nổi bật lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn và mềm mại của cô, suýt nữa đã làm cho anh không kiềm chế được mình mà vươn tay ra tóm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Bất quá Tần Mặc chỉ sợ rằng phải thật vất vả lắm Tô Song Song mới tới gần với anh, giờ lại bị dọa sợ mà chạy, liền cố nhịn lại loại xúc động này. Cho nên anh cứ đi theo sau lưng Tô Song Song như vậy, để cho chính mình chiều theo ý của cô bước đi những bước nho nhỏ, từ từ đi theo phía sau cô.

Đến cửa ra vào nhà trọ, lúc này Tô Song Song mới ý thức được chính mình rõ ràng suốt trên đường đi cô đều dắt tay Tần Mặc, mà ngay cả khi tiến vào trong thang máy cô cũng đã quên mất, không chịu buông bàn tay đang lôi kéo cánh tay của anh ra.

Lúc này nét mặt của cô lập tức ửng hồng, có vẻ xấu hổ liền khẽ ho khan một tiếng, đã như thế cô còn cảm thấy không khí bốn phía có chút nóng lên... Tô Song Song bật lên tiếng cười ha ha, giơ tay lên ra vẻ thuận tay vuốt vuốt mái tóc của mình để trấn tĩnh lại, nhưng kỳ thật chính là vươn tay lung tung một lúc rồi lại bỏ tay xuống.

Đang lúc Tô Song Song cho rằng mình đã rất trấn định rồi, nhưng mà ở trong mắt Tần Mặc, đôi mắt đang chớp chớp của Tô Song Song, động tác cứng ngắc kia thì rõ ràng là cô đang ngượng ngùng.

"Em không cần phải cảm thấy ngượng ngùng đâu, từ nay về sau cánh tay này của anh, em cứ thoải mái tùy tiện mà nắm." Tần Mặc rất quan tâm, mở miệng nói an ủi Tô Song Song. Tô Song Song vừa nghe thấy, bàn tay đang cầm lấy tóc cũng dừng tại giữ ở giữa không trung.

Ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song lúc trước đang hồng hào, trong nháy mắt liền trở nên đỏ rực, cô lắp bắp ra vẻ hung ác nói: "Ai... Ai mà thèm nắm tay anh chứ! Em chỉ là... Em chỉ là... Đúng rồi... chỉ là sợ... Sợ... anh... Ai dà!"

Cà lăm suốt nửa ngày Tô Song Song cũng không nói ra được hết một câu đầy đủ, cô bị chọc tức liền dậm chân một cái, dứt khoát mở cửa căn phòng trọ kia rồi sau đó liền tiến vào.

Cửa vừa đóng lại, trong nháy mắt, Tô Song Song liền tựa lên cửa ra vào, vừa vuốt lên trái tim chính mình đang đập "thình thịch, thình thịch" như vừa phát bệnh, dậm chân một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tô Song Song đã quên phắt mất là đầu gối của mình vẫn còn đang bị thương, liền dẫm mạnh một cái, cô bị đau, há miệng lên kêu đến khàn giọng, ôm đầu gối lên mà nhảy nhảy đến, lăn ra trên giường.

Cô vừa mới nằm xuống ở trên giường, đã nghe thấy có tiếng gõ cửa. Tô Song Song chỉ có hai người quen thuộc có thể tìm tới cửa nhà cô mà thôi, một là Tô Mộ, hai là Tần Mặc. Cả hai người này đều có chìa khóa nhà của cô, cho nên Tô Song Song thấy hoàn toàn chẳng cần thiết phải ngồi dậy để quan tâm xem ai là người gõ cửa.

Tiếng gõ cửa cách đều nhau vang lên ba tiếng, sau đó liền truyền đến tiếng mở cửa. Kỳ thật Tô Song Song vừa nghe thấy tiếng gõ cửa quen thuộc kia, lập tức đã nghĩ ngay đến người đó chính là Tần Mặc.

Quả thật khi cửa vừa mở ra, Tô Song Song liếc qua, đã nhìn thấy Tần Mặc đóng cửa rồi tiến đến. Tần Mặc đi đến bên giường, nhìn Tô Song Song đang nằm cô quắp lại thành một đoàn rất không có hình tượng, lông mày lập tức nhíu lại.

Anh đặt tuýp thuốc làm lưu thông máu động đang cầm trên tay lên giường, duỗi ra ngón tay ra chỉ vào đầu gối của Tô Song Song. Lúc này Tô Song Song vừa mới ngồi dậy xong, thoáng nhìn qua tuýp thuốc để ở trên giường, cô nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt toát ra vẻ cảm kích: "Cám ơn anh!"

Sau đó hai người đều trầm mặc, Tần Mặc cũng không hề động dậy!

Tô Song Song nhíu mày, dùng chiếc cầm xinh xắn hất hất về phía cửa ra vào, nhưng Tần Mặc vẫn không hề động dậy!

Tô Song Song lập tức không bình tĩnh được nữa. Tại sao Tần Mặc vẫn còn chưa chịu đi kia chứ? Tô Song Song và Tần Mặc mắt to mắt nhỏ trừng nhau trong chốc lát, rốt cuộc Tần Mặc vẫn là người mở miệng trước.

Anh vừa mới mở miệng, Tô Song Song nghe mà suýt nữa thổ huyết. Tần Mặc chỉ nói ra một từ nghe lạnh như băng: "Cởi."

Tô Song Song sợ tới mức con mắt tròn trừng tròn xoe, nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, cô lại bắt đầu nói cà lăm: "Cởi... Cởi cái gì?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Không Thể Chờ Đợi Được

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, ánh mắt nhìn cô giống như đang si mê vậy. Trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy có gì đó bất an, có cảm giác như cái nhìn này của anh như muốn sàm sỡ cô, còn bộ dạng lúc này giống như muốn túm lấy cô vậy. Tựa như Tô Song Song cô đang thiếu nợ của anh!

Càng nghĩ, trong lòng Tô Song Song càng thấy tức giận nhiều hơn. Cô tức giận bất bình đến mức, trực tiếp đứng lên trên giường, từ trên hạ cái nhìn xuống Tần Mặc ở phía dưới, hai tay chống nạnh, bộ dáng cô lúc này như một người đàn bà chanh chua.

Kỳ thật Tô Song Song tạo cho mình có dáng vẻ thế này chẳng qua là để tăng cho mình thêm lòng can đảm mà thôi, dù sao lúc trước cô đã bị Tần Mặc chèn ép quá lợi hại, tận trong xương tủy của cô vẫn còn tồn dư lại một ít nô tính.

"Cởi! Cởi em gái anh ấy! Muốn cởi anh đi về trong phòng của chính anh mà cởi ấy!" Tô Song Song rống xong, đã cảm thấy thoải mái hơn, cô cứ đứng như vậy nhìn Tần Mặc vẫn còn có một chút rất mệt mỏi, bất quá cô cảm thấy về phương diện khí thế thì cô không thể thua anh được, nên hai tay cứ chống nạnh, găng gượng mà đứng như vậy.

"Em đang mặc quần áo bệnh nhân mà." Tần Mặc quét mắt một vòng nhìn Tô Song Song từ trên xuống dưới, sau đó tầm mắt dừng lại ở trên đầu gối của Tô Song Song: "Em thay quần ngắn đi, để anh bôi thuốc cho em."

Yêu cầu lúc trước của anh mới thuần khiết biết bao! Tô Song Song nghe thấy thế, liền cúi đầu nhìn lướt qua quần áo của mình rất nhanh, lúc này cô

mới phát hiện ra rõ ràng mình đang mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân mà đã nghênh ngang trở lại nhà rồi.

Cô xấu hổ nhắm mắt lại, kêu lên “ai nha” một tiếng, ngay sau đó ý thức được chính mình đã hiểu lầm Tần Mặc rồi, vừa nghĩ tới bộ dạng nhe nanh múa vuốt vừa mới rồi của mình, cô lập tức có chút ngượng ngùng, hơn nữa lại càng cảm thấy sượng mặt hơn.

Cô chớp chớp đôi mắt, vội ho một tiếng, chậm rãi ngồi trở lại trên giường, nhìn đông xem tây một lát, đột nhiên cảm thấy bầu không khí lúc này thực rất xấu hổ, nhẵn nhụi nửa ngày, Tô Song Song mới từ trong cổ họng thoát ra được ba chữ: "Thực xin lỗi..."

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song còn có thể nói lời xin lỗi với mình. Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song lúc này đã có chút phấm hồng, mà cũng không dám nhìn vào anh, chỉ rộng lượng nói: "Không sao đâu, nếu như tức giận với những người có chỉ số thông minh như em thì thật không sáng suốt chút nào."

Lúc trước Tô Song Song còn cảm thấy có chút gì đó ngượng ngùng, nhưng vừa nghe thấy Tần Mặc nói như vậy, cô liền vừa nhắm mắt lại nghiêng chặt răng, trong nội tâm cứ lẩm nhẩm mãi câu “mắt không thấy lòng không phiền”. Cô cố đè nén lại cảm xúc muốn đuổi anh đi ra ngoài.

Chỉ là khi cô lại mở to mắt nhìn sang Tần Mặc, hai mắt của Tô Song Song vẫn có chút lộ ra một chút lửa giận như cũ. Nếu như nói, vừa mới rồi Tô Song Song giống như con thỏ nhỏ đầy nhu thuận, vậy thì hiện tại, cô chính là con mèo nhỏ đang xòe những móng vuốt của mình ra, nhe nanh múa vuốt như muốn cào xé Tần Mặc.

"Em hãy mau chóng đi thay đổi quần áo đi, cứ để máu tụ mãi ở trên đùi không tan đi thì không biết lúc nào mới khỏi được." Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song vẫn còn phồng má lên như cái bánh bao, bộ dáng như muốn cắn

anh như cũ, liền nghĩ nghĩ rồi bổ sung thêm một câu, "Nếu để cho ông nội trông thấy thì ông sẽ lo lắng lắm đấy."

Quả thật Tần Mặc vừa mới nhắc nhở đến ông nội một cái, Tô Song Song lập tức nhanh chóng nhận mệnh, nhảy ngay xuống giường. Cô chạy đến bên chiếc tủ quần áo, lôi từ trong tủ ra một chiếc quần ngắn rộng rãi cùng với một chiếc áo cộc tay màu trắng, nghiêng răng nghiêng lợi ôm tất cả đi vào trong toilet.

Một lát sau, Tô Song Song mới từ từ dềnh dàng đi ra ngoài, đã trông thấy Tần Mặc tay cầm lọ cao chống tụ máu ngồi ở bên cạnh giường chờ, cô ngồi xuống giường vẻ không tình nguyện, cúi đầu nhìn cái đầu gối tím xanh của mình, thở dài một hơi buồn bã, lại một lần nữa chỉ vì cô làm nhiều điều sai trái mà đã ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Tần Mặc thấy Tô Song Song ngồi xuống, trực tiếp ngồi xổm xuống dưới, dùng ngón tay lấy ra một ít cao chống tụ máu, chậm rãi bôi vào trên đầu gối của Tô Song Song.

Mới đầu Tô Song Song còn có chút hờn dỗi không muốn để ý gì đến Tần Mặc, nhưng khi thấy trên đầu gối lan truyền đến một hồi lạnh buốt, theo phản xạ cô quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy Tần Mặc đang nửa ngồi ở trước mặt mình, hơi cúi đầu xuống một chút, vẻ mặt thành thật bôi thuốc mỡ cho cô.

Mái tóc của Tần Mặc xòa hết xuống vầng trán của anh, che khuất đi một nửa gương mặt. Cặp mắt hoa đào mê người giờ phút này hơi buông xuống một chút, toàn bộ ánh mắt của anh đều tập trung chuyên chú nhìn vào công việc đang làm. Khiến cho Tô Song Song có một loại ảo giác, không phải là anh đang bôi thuốc mỡ cho cô, mà là đang làm một công việc gì đó vô cùng tinh tế.

Ngón tay thon dài của Tần Mặc cùng với thuốc mỡ lạnh buốt, lướt qua lớp da thịt trên đầu gối của cô mang đến cảm giác mát lạnh nơi vết thương trên đầu gối đang nóng hằm hập.

Tần Mặc bôi thuốc rất chuyên chú. Tô Song Song hơi nghiêng đầu một chút, cũng chăm chú nhìn động tác của Tần Mặc. Đợi đến khi Tần Mặc đã thoa thuốc mỡ xong, thu tay lại, Tô Song Song vẫn còn chưa có lấy lại được tinh thần.

Tần Mặc bôi thuốc cao xong rồi bắt đầu dùng tay xoa, lúc này anh mới cảm giác nơi đỉnh đầu của mình có một ánh mắt nóng rực đang chiếu vào, anh chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt của anh lập tức đan vào ánh mắt kia của Tô Song Song cùng một chỗ.

Giờ khắc này, bầu không khí vốn dĩ trong trẻo nhưng lạnh lùng dường như đã trở nên mập mờ ấm áp hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tô Song Song lại bắt đầu dần dần khôi phục lại màu hồng rực.

Hai người cứ như vậy đối mặt với nhau, cách nhau một khoảng không xa lắm nhưng cũng không phải là gần quá, đều rất ăn ý với nhau, cũng không ai dẫn đầu phá vỡ giờ khắc của sự yên lặng này.

"Meo meo!" Đột nhiên một tiếng mèo kêu đã phá vỡ ánh mắt đối nhau đầy mập mờ giữa hai người. Tô Song Song lập tức chuyển ánh mắt đi nơi khác, ấp úng nửa ngày cũng không biết phải nói cái gì cho đúng.

Ngược lại, Tần Mặc lại rất thản nhiên. Anh đứng lên, theo thói quen sửa sang lại quần áo hơi bị nhăn nhúm lại một chút, cúi đầu liếc nhìn Tô Song Song, thấy gò má của cô phớt hồng, tâm tình cảm thấy không tồi.

"Sáng sớm ngày mai anh tới đón em." Tần Mặc nói xong câu đó liền xoay người rời đi. Khi đi tới cửa, đột nhiên như anh chợt nhớ ra điều gì đó, không quay đầu chỉ dặn dò lại một câu, "Buổi tối khi đi ngủ em chớ có lộn xộn nhé, trên đầu gối có thuốc đó."

Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc nói lại một câu đầy sự quan tâm này..., trong lúc nhất thời cô có chút không phản ứng kịp. Đợi đến khi cô kịp phản ứng lại, xác định những lời nói đầy sự quan tâm kia thực sự đã được nói ra từ trong miệng của kẻ tiểu cầm thú kia thì Tần Mặc đã đi rồi.

Tô Song Song trực tiếp ngửa đầu ngả người ra nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà tuyết trắng, có chút ngây người.

Suy nghĩ của Tô Song Song lại bắt đầu trở nên hỗn loạn, nghĩ đến kỳ hạn mà Tần Mặc đã đưa ra cho mình, Tô Song Song lại cảm thấy đầu đau nhức. Trong đầu cô quay quay cuồng cuồng đến chóng mặt. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể nghĩ ra được bản thân phải làm thế nào đây, để biết rõ ràng được tình cảm của Tần Mặc đối với chính mình, trong khi thời gian chỉ còn lại độ mười ngày mà thôi.

Nếu như Tần Mặc thật sự yêu mến cô, như vậy dù bất cứ giá nào cô cũng sẽ nhanh chóng đồng ý kết hôn với anh. Nhưng mà nếu như Tần Mặc không thích cô thì sao, trong nháy mắt ánh mắt của Tô Song Song thoáng hiện lên vẻ ảm đạm.

Cô dừng suy nghĩ lại, ngả người, nằm ngửa đầu ở trên giường. Lúc này những suy nghĩ đầy rối rắm kia lại hiện ra từng lần từng lần trong đầu cô, rốt cuộc Tần Mặc có thích cô hay không, cô cứ nghĩ đi nghĩ lại mãi, sau cùng cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không biết nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 164.2

Cho đến ngày hôm sau Tô Song Song mở hai mắt ra, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng. Cô liếc mắt nhìn qua một cái, thấy người như muốn chìm vào hôn mê, liền xoay người, tính toán tiếp tục ngủ.

Chỉ có điều khi Tô Song Song xoay người lại, liền cảm thấy ánh mặt trời kia thật chói mắt, cô nhắm mắt lại, đầu óc hỗn độn không hiểu ra làm sao, chẳng lẽ hôm nay ánh mặt trời lại còn có thể chiếu theo đường cong vào mình hay sao?

Tô Song Song chậm rãi, lười biếng xoay người lại, rất không tình nguyện mở ra một con mắt nhìn thoáng qua, sau đó cô cả người cô liền như bị đóng đinh tại nơi đó rồi.

Ngay sau đó, rất nhanh, Tô Song Song lập tức mở luôn cả hai con mắt ra. Cô gắt gao nhìn chăm chăm vào gương mặt như tê liệt của Tần Mặc đang đứng ở bên cạnh giường của cô. Cảm thấy có chút không quá tin tưởng vào đôi mắt của mình, cô vươn tay dụi dụi vào hai mắt.

Đến khi thu tay lại thì cô đã nhận ra rõ rồi, đúng là Tần Mặc vẫn còn đang trước mặt mình. Tô Song Song đã nhận ra, không phải là cô đang nằm mơ, không hiểu có phải bây giờ tiểu cầm thú kia đã coi nhà cô thật sự giống như là công viên rồi không, cho nên anh cứ tự nhiên ra vào như thế!

Tô Song Song rời giường, cảm thấy trong mình vẫn còn rất tức giận. Cô ngội phịch xuống rất mạnh, mở trừng đôi mắt lên nhìn không hề chớp mắt một cái, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, dự định trước hết dùng ánh mắt đầy khí thế kia để giết chết Tần Mặc.

Tần Mặc vẫn thản nhiên đứng ở đằng kia, vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn lại Tô Song Song. Anh không hiểu nổi, tại sao sáng sớm thức dậy cô không đánh răng, không rửa mặt gì cả, mà cứ ngồi đó quan sát gương mặt của anh để làm cái gì vậy.

Tô Song Song trừng mắt trong chốc lát, cảm giác sát khí của mình đã sắp sửa nổ tung lên rồi. Nhưng mà, tiểu cầm thú ở phía đối diện kia lại không có chút phản ứng nào, ngược lại, trong cặp mắt hoa đào trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại toát ra một ánh nhìn khó hiểu?

Lúc này Tô Song Song mới ý thức tới bản thân mình xuất chiêu gặp bất lợi, đối diện với tiểu cầm thú này cô không thể ra bài dựa theo lẽ thường được. Bởi vì thân thể của anh chính là một con người tuyệt thế!

Tô Song Song thở phào một cái, ánh mắt liền rũ mắt xuống, vươn tay vuốt vuốt đôi mắt đang đau nhức không thôi. Cô đóng đưa đôi chân, vừa đưa tay lên gãi gãi làm cho mái tóc rối tung lên, lúc này mới ra vẻ bình tĩnh, giọng lười biếng hỏi lại anh một câu: “Mới sáng sớm ra anh đã ở chỗ này làm gì vậy?”

Tần Mặc tựa như rất không có hứng thú muốn nói chuyện, trực tiếp vươn tay ra, nắm vào cái cằm nhỏ của Tô Song Song, xoay một cái, quay cái đầu của cô nhìn về phía đồng hồ treo tường.

Tô Song Song vẻ rất bất mãn quay đầu theo tay của Tần Mặc, trong lòng đã tự nhủ thầm: kiểu cách điệu bộ trêu đùa phụ nữ đàn ông như thế này, không biết tiểu cầm thú kia đã học được từ đâu nhỉ, thật sự là quá... tàn bạo rồi !

Đúng lúc này ánh mắt của Tô Song Song chiếu vào chiếc đồng hồ trên tường, cô trông thấy hiện tại kim đồng hồ đã chỉ đúng mười giờ sáng rồi. Cô lập tức phản ứng rất nhanh, nhảy dựng lên một cái thật mạnh, thiếu chút nữa thì đụng vào cái cằm của Tần Mặc.

Cũng may, Tần Mặc đã tạo cho mình một phản xạ với động tác nhảy dựng người lên thế này của Tô Song Song, trở thành thói quen. Đúng lúc thân thể cô chuyển động một cái, thì chỉ trong tích tắc kia, anh liền nhanh nhẹn lùi thân thể của mình lại về phía sau một bước. Nếu không, ngày hôm nay anh và đỉnh đầu của Tô Song Song đã có sự tiếp xúc với nhau vô cùng mạnh mẽ.

“Ái chà! Tại sao anh không gọi em dậy sớm một chút thế, còn kịp không?” Tô Song Song nhìn trong phòng không còn thứ đồ đạc gì nữa cần phải thu dọn, trong nháy mắt bàn tay như bị tê dại mất rồi !

Không nói đến chuyện đến xem nhà mới kia nữa, ngày hôm qua chính cô đã ngồi nói chuyện với bác gái chủ nhà cho thuê nghe thì hay lắm. Cô đã nói, hôm nay trước mười hai giờ sẽ dọn đồ đi! Nhưng mà biết làm sao được, cả đêm hôm qua cô vẫn còn đang mãi ngủ, khắp căn phòng của cô vẫn tràn đầy đồ đạc, cô chưa thu dọn được chút nào hết!

Tần Mặc nhìn lướt qua đống đồ đạc lộn xộn được chồng chất tràn đầy khắp căn phòng, cặp lông mày lúc trước đang giãn ra lúc này liền nhăn lại vẻ ghét bỏ, anh lạnh lùng hỏi một câu: “Em có cần thiết phải sử dụng hết toàn bộ số đồ vật này không?”

Tô Song Song không hề nghĩ ngợi đáp luôn lại một câu: “Đương nhiên rồi! Em không thể thiếu bất cứ thứ nào hết! Tất cả đều là bảo bối của em đấy!”

Lúc này Tô Song Song vội vàng ngồi xuống dưới giường lôi ra một cái bao rất to. Ý nghĩ đầu tiên của cô là dự định sẽ nhét hết tất cả mọi thứ của mình vào trong cái bao to kia, đóng gói lại mang đi đã, rồi sau đó mới nói đến chuyện thu dọn những thứ khác.

Ánh mắt của Tần Mặc quét một vòng xung quanh căn phòng của Tô Song Song, bốn góc tường bày đầy các món đồ chơi bằng lông nhung, còn

có một số những thứ thượng vàng hạ cám gì đó, không biết nên nói là đồ vật gì nữa. Anh đưa tay lên vuốt vuốt mi tâm, tựa như nói một câu với Tô Song Song, hoặc cũng có thể là đang làm bầm lều bầu một mình vậy: “Những bảo bối của em quả thật là nhiều quá mức.”

Tô Song Song còn đang bận rộn đến vắt chân lên cổ, làm sao có thời gian mà để ý tới những lời mà Tần Mặc vừa mới phun ra kia. Lúc này cô hận không thể biến mình thành yêu quái tám tay để có thể nhanh nhanh chóng chóng vơ tất cả những đồ vật thuộc sở hữu của mình nhét vào trong túi.

Tần Mặc lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, gọi một cú điện thoại: “Tìm công ty chuyển nhà nào chu đáo một chút, hiện tại đến đến luôn khu nhà trọ của cô ấy.”

Tô Song Song còn đang vội vàng, nhưng lỗ tai cũng vẫn không ngừng nghe ngóng. Vừa nghe thấy Tần Mặc tìm một công ty chuyển nhà, bàn tay đang nhặt đồ cho vào trong cái bao to chứa đồ vật kia liền ngừng lại một chút, chậm rãi quay đầu nhìn sang Tần Mặc.

Tần Mặc bắt gặp Tô Song Song đang nhìn mình với vẻ mặt vô cùng cảm kích. Dù Tô Song Song vẫn đang trong bộ dạng vừa mới ngủ dậy như cũ, nhưng hai mắt cô vẫn lộ ra cái nhìn trong veo như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi ửng hồng. Tuy rằng mái tóc của cô lúc này có chút rối loạn, nhưng nhìn cô lại có vẻ gì đó rất đáng yêu.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song như vậy, tâm tình đang rối loạn, hồng bét của anh dường như cũng đã tốt hơn một chút. Chỉ có điều, cho đến lúc này, từ đầu đến cuối, toàn bộ thời gian đó Tô Song Song đều luôn im hơi lặng tiếng.

Tô Song Song cảm kích nhìn Tần Mặc trong chốc lát, trên tay xách cái túi đựng đồ to tướng, sau đó cười tủm tỉm hơi có vẻ chân chó hỏi: “Tần

boss, còn cái phí dọn nhà kia em có phải trả không vậy?”

Tần Mặc chỉ biết đối mặt Tô Song Song, anh không thể nào chờ mong quá nhiều những điều khéo léo, nhu thuận. Mọi người đều nói, trong chuyện tình cảm anh là người có chỉ số thấp, nhưng bây giờ xem ra, anh thấy Tô Song Song mới chính là một con cá gỗ đầy vương mắc! Dù có gỗ thế nào cũng không thông suốt.

Tần Mặc dứt khoát xoay người đi, không để ý tới Tô Song Song nữa. Chờ khi công ty chuyển nhà tới, năm người kia đã rất nhanh phân loại tất cả những cái mà Tô Song Song gọi là bảo bối kia, cất kỹ.

Tô Song Song ngồi ở trong xe của Tần Mặc, nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, cho đến bây giờ tâm tình vẫn còn đang chìm trong chuyện dọn sang nhà mới kia chưa tỉnh lại.

Chỉ có điều Tô Song Song nhìn phong cảnh phía ngoài kia, càng ngày càng cô cảm thấy con đường này điều gì đó không đúng lắm. Phong cảnh độc đáo ở hai bên đường của con đường này tại sao lại càng ngày lại càng cảm thấy quen thuộc như vậy nhỉ?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Lại Ở Chung

Tô Song Song bấu víu cửa sổ xe nhìn ra cảnh tượng bên ngoài, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, bên này là khu biệt thự sang trọng, hơn nữa vị trí này, cô nhớ không lầm, bên này cũng chỉ có một khu nhà cao cấp có diện tích cực lớn – nhà cũ nhà họ Tần mà!

Đợi đến khi Tần Mặc mang theo một đoàn xe dọn nhà sau lưng đi về phía cửa chính nhà cũ nhà họ Tần thì Tô Song Song đã không thể bình tĩnh, cô bất chợt quay đầu nhìn Tần Mặc, vừa mở miệng, giọng nói lộ vẻ chất vấn: “Tần Mặc, sao lại chạy tới nơi này?”

Tần Mặc vẫn như cũ không có phản ứng gì tiếp tục lái xe, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích một câu với Tô Song Song: “Để cho em sang đây xem căn phòng này.”

“Cái gì?” Trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy trí thông minh của mình hơi không đủ dùng, tòa nhà lớn như vậy, người giúp việc cũng từng đám từng đám, còn cần cô một người ngoài tới chỗ này nhìn căn phòng, đùa gì thế! Coi Tô Song Song cô thật sự là kẻ ngốc sao?

Tô Song Song nhất thời không vui, cô buồn bực ngồi trong xe, đợi đến khi xe dừng phía ngoài nhà chính, Tô Song Song một phát túm được cánh tay Tần Mặc, nhìn chòng chọc vào gò má anh, trong đôi mắt cong cong tràn đầy lửa giận.

“Tần Mặc, có phải anh thật sự coi em là kẻ ngốc không!” Tô Song Song vừa mở miệng, giọng nói tốt lành.

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, trong đôi mắt đào hoa vẫn lạnh lạnh như cũ, không có vẻ mặt đặc biệt gì, đừng nói gì đến áy náy, cảm giác đó cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trên vẻ mặt hay trong mắt của Tần Mặc.

Tô Song Song và Tần Mặc nhìn nhau một lát, càng nhìn càng tức, cảm giác Tần Mặc chính là coi cô như kẻ ngốc, cô chưa hết giận đẩy cánh tay Tần Mặc một phát, ngay sau đó mở cửa xe, rồi nhảy xuống xe.

Tô Song Song vừa đi ra ngoài, nhìn nhân viên dọn nhà phía sau đang xách đồ của cô định đi ra ngoài, trực tiếp vươn tay dang hai tay ra, cản bọn họ lại.

“Mấy người đừng dọn nữa, tôi muốn quay về!” Tô Song Song giống như phát tiết gầm nhẹ một tiếng, gầm xong mới phát hiện thân thể thoải mái hơn.

Nhân viên dọn nhà đang khiêng bao lớn bao nhỏ của Tô Song Song, hơi mơ hồ, bọn họ theo bản năng nhìn về phía Tần Mặc, chờ đợi dặn dò của anh.

Tô Song Song cảm thấy đám người này không đếm xỉa đến ánh mắt của cô, càng thêm bức tức, dù sao bọn họ chuyển cũng là đồ của cô, có thể không có quyền lực như vậy không.

Tần Mặc không lên tiếng, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn nhà chính, Tô Song Song cảm giác ánh mắt của Tần Mặc hơi kỳ quái, cô theo bản năng quay đầu sang nhìn, còn chưa kịp động, chỉ nghe thấy giọng nói thân thiết của ông cụ Tần vang lên sau lưng.

“Song Song à! Cuối cùng cháu lại tới, lần trước ông nội thật sự làm sai, lúc này cháu cứ yên tâm ở lại chỗ này, ông nội bật đèn suốt đêm cho cháu! Bảo đảm trong phòng sáng trưng!”

“...” Tô Song Song híp mắt nhìn Tần Mặc, trong lòng lăm lăm 10086 lần: Tần Mặc tên tiểu nhân hèn hạ này, lại dám lấy ông nội ra làm bia đỡ đạn!

Trong lòng Tô Song Song nghĩ thì nghĩ như vậy, chỉ có điều lúc xoay người nhìn về phía ông cụ Tần, trên mặt lập tức mang theo nụ cười, mặc dù hơi gượng ép, nhưng dù sao cũng hơn không có.

“Ông nội, ngài ở đây!” Tô Song Song gượng cười nói, nói xong ngay chính bản thân cũng cảm thấy nụ cười của mình hơi kỳ cục, vội vàng cúi đầu, che giấu bối rối của mình.

Ông cụ Tần có sóng to gió lớn gì chưa từng thấy, đương nhiên nhìn ra chút cảm xúc nhỏ nhỏ của Tô Song Song, ông cụ cau mày nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc vẫn tỏ vẻ lạnh lùng sự việc không liên quan đến mình.

Ông cụ Tần mặc kệ, đi qua, trực tiếp đánh một phát lên sau lưng Tần Mặc, nổi giận đùng đùng nói: “Cháu tên cọc gỗ khó chịu này có phải làm cháu dâu bảo bối của ông tức giận rồi không!”

“Ông nội! Không có không có!” Mặc dù dĩ nhiên Tô Song Song rất muốn nói thật, chính là Tần Mặc anh ấy khinh người quá đáng, tới tiền trăm hậu tấu, cho cô là kẻ ngốc mà lừa gạt.

Nhưng mà cô thấy ông cụ Tần tức giận thành dáng vẻ như vậy, sợ mình nói thật, sẽ làm tổn thương thân thể ông cụ Tần thêm, chỉ có thể trái lương tâm nói chuyện giúp Tần Mặc.

Chỉ có điều nhìn thấy Tần Mặc bị ông cụ Tần đánh, trong lòng thoáng chốc thoải mái rất nhiều, cô vừa thoải mái, nụ cười lập tức chân thành, ngọt ngào hơn vừa rồi.

Ông cụ Tần thấy Tô Song Song thoải mái, cũng mỉm cười híp mắt, đi tới, nhìn trên nhìn dưới xem một vòng, vui vẻ hỏi: “Song Song à, chỗ bị té còn

đau không?”

“Không đau, ông nội ngài không cần lo lắng, thân thể cháu tốt lắm!” Tô Song Song nói xong làm một tư thế khỏe đẹp, chọc cho ông cụ Tần cười ha ha lên.

Tô Song Song và ông cụ Tần nói dứt lời, mới ý thức được người của công ty dọn nhà đã mang bao lớn bao nhỏ của cô đi vào trong nhà cũ nhà họ Tần rồi, Tô Song Song lập tức lại bắt đầu hốt hoảng.

Cô đi ngang từng bước một về phía Tần Mặc, di chuyển tới nơi, hạ thấp giọng khẽ hỏi: “Tần Mặc, rốt cuộc anh có ý đồ gì!”

“?” Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, ý đồ? Tần Mặc thật sự nghiêm túc suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu nhảy ra một câu bên trong “Kế trong kế yêu đương”: Mục đích cuối cùng nhất chính là cưới em về nhà, ừ a a.

Tần Mặc ngẫm nghĩ, tuy lời nói này hơi đáng xấu hổ, nhưng thật sự phù hợp với thực tế, chỉ có điều anh đương nhiên không thể nói vậy với Tô Song Song.

Sau đó Tần Mặc đã nghĩ ra một lý do rất cao lớn, cực kỳ hài lòng mở miệng nói: “Chơi với ông nội.”

Chơi... Chơi... Tô Song Song trừng mắt liếc Tần Mặc, mặc dù lý do này rất làm tổn thương chỉ số thông minh của cô, nhưng lại cảm thấy rất hợp lý, cô cũng cảm giác Tần Mặc sẽ không vô duyên vô cớ để cho cô chuyển vào nhà cũ nhà họ Tần.

Tô Song Song lại đè thấp giọng một chút, lộ ra một ít mong đợi hỏi: “Có chỗ tốt nào không?”

“Tiền trong thẻ vàng tùy em tiêu.” Thật ra Tần Mặc chờ Tô Song Song nói ra câu này, anh cũng không mong muốn nhìn Tô Song Song sống gian khổ như vậy, nhưng anh cũng biết nếu trực tiếp đưa tiền cho Tô Song Song, cô nhất định sẽ không muốn, định sẽ chờ chính cô mở miệng.

“!” Tô Song Song vừa nghe, mắt lập tức sáng lên, cô đưa tay sờ thẻ vàng trong túi áo, quay đầu nhìn Tần Mặc một cách tinh quái, có ý tứ không tốt lắm nói một câu: “Như vậy sẽ không phải là em chiếm tiện nghi quá lớn chứ?”

“Hạn mức mỗi ngày của tấm thẻ này cao nhất là hai trăm, bao gồm cả thức ăn cho chó trong đó.” Tần Mặc nhìn đôi mắt Tô Song Song sáng lên, nên không nhịn được trêu chọc cô một chút.

Quả thật Tô Song Song vừa nghe thấy hai trăm, cả khuôn mặt cũng cau chung một chỗ rồi, bắt nạt cô chưa từng nuôi chó có phải không!

Nhưng dù sao cô cũng từng chăm sóc Như Hoa nửa tháng, đại gia này, một tháng tiền thức ăn cho chó cũng mất mấy ngàn, hai trăm này, cô còn chiếm tiện nghi gì! Không thêm vào là tốt rồi không sai!

“Biểu hiện tốt, có khen thưởng thêm.” Tần Mặc cảm thấy tất cả đồ đạc đều chuyển vào, anh sai bước đi về phía trước, đi một bước, cảm thấy Tô Song Song còn chưa lấy lại tinh thần, anh đưa tay ra phía sau, kéo đôi bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song lại, mang theo cô đi về phía trước.

Tô Song Song đang suy nghĩ biểu hiện tốt trong miệng Tần Mặc là chỉ cái gì, cũng cảm giác bàn tay mình được người kéo đi, cô ngẩng đầu nhìn tay bọn họ lại nắm cùng một chỗ.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên trên tay hai người bọn họ, làm nổi bật chỗ tay nắm tay nhau lộ ra vẻ ấm áp, trong nháy mắt tim Tô Song Song đập lỡ một nhịp.

“A Mặc...” Tô Song Song theo bản năng khẽ gọi một tiếng, Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song gọi anh, dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chú thật sâu vào Tô Song Song, cho cô một cảm giác chung tình.

“Anh...” Tô Song Song khựng lại một chút, lời anh yêu em ư đến khóe miệng, vừa mở miệng, trong nháy mắt lại trở thành, “Một lát nữa ăn cái gì? Em đói rồi...”

Tô Song Song nói xong, gương mặt trở nên ảo não, nhưng trong lòng còn mang theo chút may mắn nho nhỏ, bây giờ cô còn chưa có dũng khí được ăn cả ngã về không đi hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc không ngờ Tô Song Song sẽ đặt ra một câu hỏi tuyệt hảo như vậy, cho dù quen cô thần kinh bay bổng cũng không tránh khỏi ngẩn người, ngay sau đó quay đầu, cũng không thêm để ý đến cô, kéo Tô Song Song tiếp tục đi về phía trước.

Vào phòng, khi Tô Song Song đứng trong phòng chuẩn bị làm phòng ngủ cho cô thì ngây ngẩn cả người, cô đưa tay chỉ vào bên trong, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc đứng sau lưng cô nửa bước, ngây ngốc hỏi một câu: “Anh ở đâu?”

Đây rõ ràng là phòng của Tần Mặc có được không, cô ở đây, vậy Tần Mặc ở đâu, thật ra thì ít nhiều gì trong lòng Tô Song Song đã có đáp án, nhưng lại không muốn nghĩ đến.

Tần Mặc ngược lại không có gì kinh ngạc, ông cụ Tần muốn chặt đến phát điên rồi, anh ở đây còn để cho Tô Song Song đi phòng khách, quả thật là nói giỡn.

Tần Mặc dùng cằm chỉ vào trong phòng, trực tiếp vạch trần mong đợi nhỏ bé của Tô Song Song, miệng Tô Song Song lập tức há hốc thành hình chữ O.

Cô nhớ phòng Tần Mặc rất đơn giản, chỉ có một cái giường thôi có được không? Tô Song Song để kiểm chứng suy nghĩ trong lòng mình, vội vàng vào nhìn xem, quả thật chỉ nhìn thấy một chiếc giường lớn màu đen, lờ mờ trắng trợn hả! Phải không.

Tần Mặc thấy Tô Song Song vẫn nhìn chòng chọc vào chiếc giường lớn, rất quan tâm nói một câu với cô: “Nếu giường không đủ lớn, anh có thể đổi một cái khác để anh và em có thể nằm ngủ.”

“Ngủ em gái anh! Hai chúng ta làm sao có thể...” Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Mặc đã đưa tay che miệng cô lại.

Anh liếc mắt nhìn sang bên cạnh, Tô Song Song cũng nhìn sang theo, đã thấy ông cụ Tần híp mắt đi tới, vừa đúng lúc dừng ở cửa.

Ông cụ Tần đứng ở cửa ra vào nhìn một cái, thấy Tần Mặc và Tô Song Song đang ôm nhau, lập tức đưa tay che mắt, cười cũng sắp không ngậm được miệng rồi, phất phất tay khác nói: “Hai đứa tiếp tục, tiếp tục!”

Chân trước ông cụ Tần vừa đi, Tô Song Song đã liếc Tần Mặc một cái, ý bảo anh buông tay, Tần Mặc buông tay ra rồi nhìn Tô Song Song, giống như trần thuật sự thật: “Ông nội sẽ không để cho anh và em tách ra ngủ.”

“...” Tô Song Song nhìn chiếc giường loại cực lớn, tâm tình cuối cùng hơi bình tĩnh một chút, chỉ có điều giống như trái bóng cao su đã rút hết khí, cả người không chút sức sống.

Chuyện này và chuyện cô nghĩ thật sự chênh lệch quá lớn, hơn nữa có một cảm giác lên phải thuyền giặc không xuống được, bây giờ ông cụ Tần ở đây, cô vốn muốn đi cũng không thể đi.

Tô Song Song ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc đứng ở bên cạnh, tầm mắt lại quét một vòng chỗ mấy cái va li chồng chất trong phòng của cô, luôn cảm giác mình và những cái va li này có vẻ không hợp nhau.

“A Mặc, em phải ở chỗ này bao lâu?” Tô Song Song nói xong nhìn lướt ra ngoài cửa, ý bảo còn phải lừa gạt ông cụ Tần bao lâu.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, mười ngày sau, cho dù Tô Song Song đồng ý hay chưa đồng ý gả cho anh, anh đều sẽ không buông tay, đến lúc đó anh sẽ mang cô đến chỗ ở của mình, tránh cho cô không được tự nhiên, nghĩ như vậy, Tần Mặc thản nhiên nói: “Mười ngày.”

“Ông nội đi nhanh như vậy?” Khi Tô Song Song nghe được mười ngày thì đầu tiên là vui mừng sau đó là kinh ngạc, tiếp theo đó hơi hốt hoảng.

Mười ngày, cô thật sự vẫn phải suy nghĩ kỹ, làm thế nào nhận nhiều thêm mấy tranh minh họa, kiếm chút tiền, lúc dọn đi phải kiếm xong tiền thuê phòng.

Tần Mặc không muốn lừa dối Tô Song Song, cho nên không trả lời cô, ném lại một câu, “Tự em dọn dẹp.” Rồi xoay người đi ra ngoài.

Tô Song Song ngồi trên giường nhìn một đồng va li của cô, hơi buồn rầu, mới vừa rồi chỉ mong nhanh, cô vốn không nhớ đồ đặt ở trong cái va li nào, chuyện này nếu không tìm được, thì phải mở toàn bộ va li ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Sẽ Không Bỏ Qua Em

Khi Tô Song Song giống như nhận mệnh đồ toàn bộ đồ ra, tính toán phân loại lần nữa rồi đóng gói lại, cô đột nhiên ngửi thấy một mùi vị thơm ngon, trong nháy mắt liên tưởng đến thịt.

Cô ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua một đồng lộn xộn nhìn về phía cửa, đã thấy trên tay Tần Mặc bưng gì đó, đang cau mày nhìn trên nền phòng vốn không có chỗ đặt chân.

Tô Song Song lập tức đứng dậy, chỉnh váy trên người, hơi ngượng ngùng nói: “Đồ quá lộn xộn, em đang thu dọn một chút.”

Đây chính là kết quả sau khi em dọn dẹp?” Tần Mặc quét mắt cả phòng, trong tám cái va li lớn của Tô Song Song, tất cả đồ đều bị đổ ra, cả phòng giống như bị cướp bóc, lộn xộn lung tung.

“Đây không phải là vẫn chưa... Dọn dẹp đó sao...” Thật ra thì Tô Song Song thật sự ngượng ngùng quá, đồ nhiều quá, ngay cả bản thân cô cũng không thể nào xuống tay, chỉ có thể ập a ập úng tìm một lý do.

“Ồ!” Tần Mặc ý vị sâu xa đáp một tiếng, khay đồ ăn bưng trong tay đặt lên trên góc bàn còn một chỗ trống, nhìn chén đĩa rung rung muốn đổ xuống, cuối cùng Tần Mặc vẫn bưng nó lên.

“Ăn cơm.” Tần Mặc nói xong bưng khay đồ ăn lui về sau một bước, anh cũng không cảm thấy Tô Song Song tìm được chỗ trống để ăn cơm trong đồng lộn xộn này.

Tô Song Song quay đầu lại liếc nhìn đồng hồ treo tường, mười giờ, đây cũng không phải là lúc ăn cơm! Chỉ có điều cô chưa ăn điểm tâm thật sự bụng kêu ùng ục rồi.

Đột nhiên Tô Song Song nhớ tới, lúc tiến vào cô đã hỏi Tần Mặc khi nào ăn cơm! Khóe miệng cô không khỏi nhếch lên, Tần Mặc trở nên sẵn sàng như vậy từ lúc nào.

“Em không tới đây, thì cho Như Hoa ăn, dù sao cũng là đồ làm cho nó còn dư lại.”

Hình như Tần Mặc không quen từ sẵn sàng, thấy Tô Song Song thật lâu không tới, còn cười đến vẻ mặt chế nhạo, nên tìm một cái cớ, để tránh Tô Song Song nhìn ra đây là đặc biệt làm vì cô.

“...” Tô Song Song dẫu môi, lập tức đánh vỡ bong bóng màu hồng trong đầu, cảm thú nhỏ này, lại có thể cảm thức ăn cho chó đưa cho cô ăn.

Tô Song Song ngồi tại chỗ muốn ra oai không khuất phục, nhưng mùi thơm đó trong không khí càng ngày càng đậm, khiến cho bụng cô càng lúc càng sôi nổi kêu ùng ục, cuối cùng Tô Song Song bĩu môi, lại nghĩ tới một câu: đại trưởng phu có được dẫn được.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song cứ vui vẻ đi tới, nhìn đồ gì đó trên tay Tần Mặc, sữa đậu nành hương vị ngọt ngào, còn có một cái bánh quẩy, cùng với trứng luộc.

Tô Song Song nhìn đồ rõ ràng làm cho người ăn, không những bội phục tán thưởng một câu: “Như Hoa thật mạnh mẽ, những thứ đồ này cũng có thể ăn.”

Tần Mặc hơi có vẻ xấu hổ, liếc nhìn Tô Song Song, thấy cô tỏ vẻ tin là thật, trong lòng thở phào một hơi, lần đầu tiên cảm thấy trí thông minh của Tô Song Song không cao cũng vô cùng tốt.

Tô Song Song ngồi trong phòng khách ăn gì đó, Tần Mặc rời đi, Tô Song Song nhìn phòng khách trống rỗng, trong lòng cực kỳ trống không, muốn gọi Tần Mặc lại, đợi cô một lát, lại cảm thấy hơi khó xử, nên yên lặng ngồi trong phòng khách một mình ăn gì đó.

Đợi đến khi Tô Song Song cơm nước xong xuôi, người giúp việc giống như xuất hiện từ trong không khí, bắt đầu thu dọn, vốn không cần Tô Song Song thu dọn.

Ông cụ Tần đi bệnh viện tái khám, Tô Song Song liếc nhìn phòng lớn này, quả quyết âm thầm về phòng ngủ của mình, các loại tiểu thuyết cô xem, trong phim, một mình đi dạo lung tung trong phòng lớn, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!

Tô Song Song đi tới cửa phòng, nghe bên trong phòng có động tĩnh, cảnh giác, lại cảm thấy hình như làm điều thừa, cô đẩy cửa nhìn vào bên trong, lại thấy Tần Mặc đang đứng giữa đông đồ của cô, chọn chọn lựa lựa dọn dẹp cho cô.

Tô Song Song bỗng cảm thấy được cưng chiều mà hoảng sợ, ba bước cũng biến thành hai bước, không để ý có thể dẫm bên món đồ bảo bối của cô không, di chuyển nhanh chóng đến bên cạnh Tần Mặc, đưa tay sờ trán Tần Mặc.

Tần Mặc bị động tác bất ngờ này của Tô Song Song dọa sợ hết hồn, ngược đầu, mặt không hiểu nhìn cô, ánh mắt hỏi thăm em đang làm cái gì vậy!

Tô Song Song thấy trán Tần Mặc không nóng, lại ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa sổ, choáng nha, mặt trời vẫn mọc lên từ hướng đông!

Lúc này Tô Song Song không bình tĩnh rồi, cô cúi đầu nhìn Tần Mặc, chớp mắt mấy cái, không xác định chắc chắn mà hỏi: “A Mặc, anh đang làm gì vậy?”

“Thu dọn đồ đạc.” Tần Mặc thấy Tô Song Song nói ra lời không có tính chất xây dựng, cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc trên tay.

“Nhưng đồ anh dọn dẹp là đồ của em!” Tô Song Song cúi đầu nhìn Tần Mặc giống như không có chuyện gì cầm đồ lót của cô bỏ vào trong va li quần áo, trong nháy mắt ngổn ngang trong gió rồi.

Lúc này Tần Mặc chẳng thềm ngẩng đầu lên, tiếp tục dọn dẹp, chỉ lạnh lùng đáp lại Tô Song Song một câu: “Đây là phòng của chúng ta.”

Chúng ta... Từ này nhảy ra ngoài, trong lòng Tô Song Song trong nháy mắt ấm áp, cô đảo mắt một vòng, hình như không kiềm chế được cảm giác ngọt ngào, không khỏi khẽ bật cười.

Tô Song Song đứng ở chỗ này cười ngây ngô một lát, cảm giác mình hơi ngu ngốc, cũng ngồi xổm xuống, theo Tần Mặc cùng nhau thu dọn đồ đạc.

Hai người cũng trầm mặc, một lát sau, Tô Song Song cuối cùng dưng lên chút dũng khí, nghiêng đầu hỏi Tần Mặc: “A Mặc, tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

Tay Tần Mặc đang thu dọn đồ đạc dừng lại, ngay sau đó tiếp tục dọn dẹp, rất bình thản nói một câu với Tô Song Song: “Em là người anh muốn cưới.”

Câu này trong nháy mắt khiến cho Tô Song Song vừa mới nếm ngọt ngào trở nên bối rối, cô cúi đầu, giả bộ như thu dọn đồ đạc, thật ra một mực len lén nhìn Tần Mặc.

Tô Song Song muốn nhìn ra biểu cảm gì khác trên mặt anh, nhờ vào đó phán đoán ra những lời này của Tần Mặc rốt cuộc là giải quyết việc chung, hay do tính tình gây ra.

Nhưng rất đáng tiếc, vẻ mặt Tần Mặc vẫn là mặt than như cũ, Tô Song Song vốn không nhìn ra lý do, cuối cùng lời định hỏi anh yêu hay không yêu mình ra đến bên miệng lại nuốt về.

Tô Song Song cứng cổ, yên tĩnh thu dọn đồ đạc, cũng không có cách gì với tính cách rùa đen rút đầu của mình, cô thỉnh thoảng liếc nhìn Tần Mặc, cuối cùng càng thêm không có cách gì với tính tình lạnh lùng này của anh, chỉ có thể yên lặng thờ dài trong lòng.

Lúc này ở trong nhà Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên khó khăn lắm mới thoát khỏi mấy ông già ở nhà họ Tần trời buộc về đến nhà, lấy được tin tức chính là Tô Song Song đi đến nhà cũ nhà họ Tần ở.

Tần Dật Hiên đứng trước cửa sổ, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, ngay sau đó cầm ly rượu đỏ trong tay nện từng cái lên cửa sổ, trong nháy mắt thủy tinh rạn nứt ra, giống như mạng nhện.

Thuộc hạ đứng đằng sau báo cáo lập tức trắng nhọt mặt, Tần Dật Hiên nổi tiếng bạo ngược, anh rút cổ lại theo bản năng, chỉ sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

“Ông cụ Tần cũng trở lại rồi, ở nhà cũ?” Tần Dật Hiên giống như không hề phát giận, bình tĩnh xoay người, mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm vào tên thuộc hạ này, chỉ có điều cặp mắt kia giống như con rắn độc, chứa đầy nham hiểm.

Thuộc hạ này cân nhắc một chút rồi gật gật đầu, lại cảm thấy như vậy không đủ cung kính, vội vàng mở miệng trả lời: “Dạ!”

Tần Dật Hiên vừa nghe ông cụ Tần cũng ở nhà cũ, lửa giận trong lòng càng sâu sắc, anh không ngờ mình chỉ bị vây hai ngày như vậy, động tác Tần Mặc lại nhanh như thế, kéo Tô Song Song về nhà cũ, hơn nữa còn có ông cụ Tần coi chừng.

Trải qua chuyện lần trước, Tần Dật Hiên đã biết bây giờ Tần Mặc bố trí không ít người bên cạnh Tô Song Song, trong khoảng thời gian ngắn, anh không có cách nào đến gần Tô Song Song rồi.

Tần Dật Hiên có kiên nhẫn, cho nên anh nhìn được giọng điệu này, chỉ có điều anh sẽ không dung túng cho người khác, người đã trực tiếp đưa đến một kế hoạch thất bại cho anh.

“Thẩm Ôn Uyển đâu?” Tần Dật Hiên lạnh lùng hỏi một câu, cúi đầu nhìn ngón tay của mình, xòe ra.

“Nhà họ Thẩm bị Tần Mặc đả kích sát đầu bể trán, Thẩm Ôn Uyển cũng giao thiệp bốn phía.” Thuộc hạ này thở phào một cái trong lòng, cũng may cô biết tính tình của Tần Dật Hiên, biết anh sẽ không bỏ qua cho Thẩm Ôn Uyển, cố ý trả bài trước.

“Vậy thì tôi sẽ tốt bụng giúp đỡ Tần Mặc một tay.” Tần Dật Hiên nói đến đây, híp mắt lại, khẽ nhếch môi cười, thuộc hạ này vừa nhìn thấy, cả người run lên, nụ cười này của Tần Dật Hiên giống như nụ cười ma quỷ tới từ địa ngục, làm cho người ta sợ hãi từ trong đáy lòng.

Tô Song Song và Tần Mặc dọn xong một đồng hồ của cô, đã trễ rồi, ông cụ Tần đã sớm trở lại.

Vào lúc này ông cụ đang đứng trước cửa cười híp mắt nhìn Tô Song Song và Tần Mặc ăn ý một cầm một cất, hai người này tập trung đến mức ngay cả ông cụ đứng ở cửa cũng không chú ý tới.

“Song Song à! Ăn cơm, lát nữa lại dọn dẹp.” Ông cụ Tần liếc nhìn đồng hồ, cũng sắp bảy giờ, Tần Mặc không đói bụng, ông cụ còn lo đói bụng đến cháu dâu mình đấy.

Ông cụ Tần vừa mở miệng, lúc này Tô Song Song mới phát hiện ông cụ đứng ở cửa, vội vàng đứng dậy, chỉnh váy, vừa nhìn đồng hồ, bản thân cũng

ngạc nhiên, hai người bọn họ lại cứ như vậy ở trong phòng dọn dẹp đồ đến một ngày.

Vừa đứng dậy, bụng Tô Song Song thành thực kêu lên, cô lập tức ngượng ngùng gãi đầu, nhưng tiếp theo bụng lại kêu lên.

Cô đưa tay sờ bụng mình, đang định mở miệng, lại nghe thấy bụng kêu, lúc này cô mới ý thức được hình như không phải bụng mình đang kêu.

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tần Mặc đang đứng bên cạnh cô, ngạc nhiên tròn mắt tròn trịa, hỏi một câu: “Tần Mặc, bụng của anh lại biết kêu?”

Tần Mặc cau mày nhìn Tô Song Song, nói một câu khó hiểu: “Anh là người, bụng đương nhiên có thể kêu.”

“Đúng vậy! Anh là người, không phải siêu saiyan!” Tô Song Song lầm bầm một câu, cảm giác Tần Mặc quá mạnh mẽ, cường đại đến không giống người.

Vào lúc này xem ra anh cũng chỉ là một người bình thường đói bụng thì bụng sẽ kêu sao! Mặc dù đẹp trai hơn người bình thường một chút, năng lực mạnh hơn một chút.

“A a! Mau mau, nhanh đi ăn cái gì!” Tô Song Song đột nhiên phản ứng kịp, Tần Mặc và cô đã một ngày không ăn gì, dạ dày kia sao chịu được.

Tô Song Song trực tiếp nắm tay Tần Mặc, kéo anh đi ra bên ngoài, vừa đi vừa vẫn không quên trách móc: “Anh dạ dày thủy tinh này bản thân còn không rõ ràng sao? Đói bụng sao không nói với em! Nếu lại đói bụng thì phải làm sao? Chẳng lẽ còn muốn đi bệnh viện tiêm...”

Tô Song Song thao thao bất tuyệt suốt dọc đường, khó có được Tần Mặc một câu cũng không cãi lại, lúc đi tới bên cạnh ông cụ Tần, Tô Song Song

đều cảm thấy hơi kỳ quái.

Trong lòng cô hơi hồi hộp, còn tưởng rằng Tần Mặc đã đói bụng đến chóng mặt rồi, vội vàng quay đầu lại liếc nhìn anh. Cái nhìn này lập tức đối diện với ánh mắt có vẻ hơi nóng rực của Tần Mặc, nhìn đến khiến khuôn mặt của Tô Song Song trong nháy mắt đỏ bừng lên.

“Sao... Sao vậy?” Tô Song Song đầy khẩn trương liền lắp bắp, vào lúc này định buông tay Tần Mặc ra, Tần Mặc lại đảo tay, trực tiếp cầm ngược lại bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, bình thản nói: “Ăn cơm.”

Ông cụ Tần nhìn tay bọn họ nắm chặt đi chung với nhau, cười đến không khép miệng được, trong lòng thầm nghĩ: Chắt của ông chắc chắn sắp có rồi! Nhanh chóng!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Trộm Quần Áo Đi

Đến lúc ăn cơm buổi tối rất vui vẻ, Tô Song Song và ông cụ Tần cười cười nói nói, nhà cũ nhà họ Tần vốn vắng vẻ lập tức trở nên náo nhiệt thêm một phần, ngay cả Tần Mặc vạn năm mặt than cũng bị không khí vui vẻ này lây đến, thỉnh thoảng biết gật đầu một chút trả lời đôi câu.

Chỉ có điều đợi đến khi cơm nước xong xuôi, sau khi ông cụ Tần đẩy hai người vào phòng, Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Mặc đứng ở sau lưng cô trong cùng một phòng, không có cách nào bình tĩnh.

Tô Song Song lập tức đưa tay vặn nắm cửa, hay chưa, quả thật giống như cô tưởng tượng, cửa bị khóa trái rồi.

Từng có kinh nghiệm lần trước nên Tô Song Song rất bình tĩnh, cô dùng sức gõ cửa, kêu to: “Ông nội! Cháu và Tần Mặc mới ăn no, phải đi ra ngoài đi dạo, có thể tạo chặt vào tối nay không!”

“...” Tần Mặc đang định ngồi vào bên cạnh tìm quyển sách trên giá sách đọc, đột nhiên nghe Tô Song Song hăng giọng kêu một câu như vậy, trong nháy mắt cả người cũng không có cách nào bình tĩnh lại.

Anh quay đầu lại nhìn Tô Song Song đang vui vẻ ở cửa ra vào, chỉ nghe thấy ông cụ Tần ở ngoài cửa cười ha hả rất vui vẻ quay lại: “Sáng mai ông nội dẫn cháu đi bộ, đi bộ với cọc gỗ đó có gì chứ, hai đứa bây giờ yên tâm tạo chặt nội, cái gì cũng không cần nghĩ!”

Tô Song Song thấy chiêu này không dùng được, lập tức ỉu xìu rồi, đang định nói vài lời kinh thiên động đại khiếp quỷ thần gì đó, Tần Mặc một

phát túm lấy tay cô, xoay người cô lại, đưa tay che miệng cô.

Mặc dù ai không ngại Tô Song Song thiếu một sợi dây thần kinh, nhưng mà để cho cả nhà cũ họ Tần biết cô là người ngốc nghếch như vậy, Tần Mặc cũng không tình nguyện.

Những nhân viên kia ngoài mặt không dám nói Tô Song Song, nhưng bí mật nói không chừng sẽ gièm pha cô, Tần Mặc không muốn ở trong thế giới của anh có người dám không tôn kính Tô Song Song.

Tô Song Song chột nhứ hai đầu chân mày lại, hai tay bị Tần Mặc kéo, không nhúc nhích được, cô chỉ có thể chu miệng lại, ra dấu anh lấy tay ra.

Môi mềm mại mang theo ẩm ướt lướt qua bàn tay Tần Mặc, cũng xê dịch qua lại ở đó, Tần Mặc bỗng cảm thấy trong phòng vô cùng lạnh lạnh này của anh cũng bắt đầu tràn ngập tình cảm ấm áp rồi.

Ánh mắt lấp lóe của anh rời khỏi tầm mắt của Tô Song Song, nhìn về hướng khác, vừa nhìn, Tần Mặc có thể chắc chắn, căn phòng vốn vắng lặng của anh quả thật không hề vắng lặng rồi.

Màu hồng khắp phòng khiến cho anh không dám nhìn thẳng, Tần Mặc thở dài, quay đầu lại, phát hiện mình vẫn còn che miệng Tô Song Song, mà cô cũng vẫn đang nỗ lực mưu toan dùng miệng của mình đẩy bàn tay của anh ra.

Phần cổ chấp này đáng giá để tuyên dương, nhưng chính là hành vi quá ngu xuẩn.

Tần Mặc lấy tay mình xuống, cúi đầu xem xét, trong lòng bàn tay đều là nước miếng, trong nháy mắt anh càng hết chỗ nói rồi.

Sau khi Tô Song Song đạt được tự do, nhìn Tần Mặc đang nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay, cũng kiễng chân nhìn ngó, khi thấy toàn là nước

miếng trong suốt trên đó, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Cô ha ha cười khan một tiếng, vội vàng lấy ống tay áo ra, dùng tay áo mình chùi bàn tay Tần Mặc, chùi xong, lại cảm thấy hơi chán ghét, cúi đầu nhìn ống tay áo đặc sánh của mình, sùng sốt.

Tần Mặc thật sự bị hành động của Tô Song Song đến hết nói gì nổi rồi, anh kéo tay Tô Song Song, kéo cô, tùy tiện lấy một bộ đồ ngủ do ông cụ Tần để người chuẩn bị trước đó ở trong tủ quần áo ra nhét vào trong ngực Tô Song Song, đẩy cô vào toilet.

Tần Mặc vội vàng rửa tay, rồi từ trong toilet đi ra: “Thay nhanh đi.”

Tô Song Song cúi đầu nhìn quần áo ẩm ướt bởi nước miếng của chính mình, lúc này cũng cảm thấy hơi chán ghét rồi, cô vội vàng nhanh và gọn cởi quần áo ra ném vào trong bồn tắm bên cạnh.

Đợi đến sau khi cô cởi sạch sẽ, Tô Song Song mới cầm lấy đồ ngủ để bên cạnh, phần chần mở ra xem xét, trong nháy mắt mặt Tô Song Song tái đi rồi.

Ai có thể nói cho cô biết váy ngủ viền tơ màu đen có ý nghĩa như thế nào, nhất là vải vóc trên váy ngủ viền tơ này không che được bao nhiêu phía trước cũng không che được bao nhiêu phía sau là có ý nghĩa gì?

Tô Song Song quay mạnh đầu lại nhìn quần áo bị cô ném vào trong bồn tắm, tất cả đều ướt, không thể trông cậy vào rồi, Tô Song Song thở dài, một phát túm lấy khăn tắm treo phía trước mặt, đang định vây quanh người, đột nhiên phát hiện khăn tắm kia quá nhỏ.

Quây được phía trên thì không quây được phía dưới, cuối cùng Tô Song Song cắn răng, mặc đồ ngủ hở trước hở sau nhưng tốt xấu gì cũng có thể che khuất cái mông vào.

Sau khi cô lấy khăn tắm quây trước ngực, soi gương, thấy sẽ không lộ gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cô cẩn thận mở cửa phòng tắm, thò đầu ra.

Vừa thò đầu, đã nhìn thấy Tần Mặc đã thay xong đồ ngủ, đang ngồi bên giường hơi cúi thấp đầu đọc sách, nhìn thấy cửa phòng tắm mở ra, anh ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy Tô Song Song đang lén la lén lút, hỏi một câu: “Sao không đi ra?”

“Ha ha, thật ra em định nói, anh có thể cầm một đồ ngủ khác cho em được không?” Tô Song Song nói xong, hơi hé mở một ít cửa, phô bày tạo hình hiện giờ của mình cho Tần Mặc thấy.

Sau đó nghĩ tới trong đồ ngủ của mình trên dưới đều trần trụi, cô cũng không nên để Tần Mặc cầm quần lót giúp cô, vẫn phải tự mình đi ra.

“Cái kia... Vẫn là tự cầm thôi! Anh xem sách, tiếp tục xem sách!” Tô Song Song nói xong, cẩn thận mở cửa, sợ động tác lớn sẽ làm rớt khăn tắm quây trước ngực.

Chỉ có điều càng không muốn có chuyện gì phát sinh, lại càng xảy ra chuyện, cô vừa mới duỗi tay ra, khăn tắm lập tức không nể mặt rớt xuống.

Tần Mặc trông thấy phía dưới váy ngủ lộ ra cái đùi trắng nõn của Tô Song Song, biết ngay xảy ra chuyện gì, kiên nhẫn càng ngày càng ít với sự hồ đồ của ông cụ Tần.

Tần Mặc đang định quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy khăn tắm che được chỗ rất nhỏ trên người Tô Song Song rơi xuống, lộ ra đồ ngủ bằng ren hơi mỏng.

Bộ đồ ngủ này hoàn toàn phơi bày bộ ngực to lớn hoàn mỹ của Tô Song Song, hơn nữa khe rãnh cũng lộ ra không thể nghi ngờ, cộng thêm đùi trắng nõn, nhìn mà yết hầu Tần Mặc căng thẳng.

Tô Song Song lập tức rầu rĩ nhắm mắt lại nhú mày, theo bản năng đóng cửa lại, che mình, cô dựa vào cửa phòng tắm, khẽ thở dốc.

Tô Song Song thề, lần sau trước khi thay quần áo nhất định phải xem là quần áo gì, tránh lại gây ra cảnh xấu mặt như vậy, thật sự quá mất mặt rồi!

Một lát sau, Tô Song Song lấy dũng khí quyết định đi ra, Tần Mặc lại ở bên ngoài gõ cửa phòng tắm, Tô Song Song vội vàng mở ra một khe nhỏ, thò đầu ra, hỏi anh: “Sao... Làm sao vậy?”

Sắc mặt Tần Mặc nhìn không tốt, anh không nhìn Tô Song Song, mà trực tiếp nhét quần áo trong tay vào trong ngực Tô Song Song, Tô Song Song vừa nhìn, thấy trên mặt để quần lót của mình, thật sự mắc cỡ đến hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Cô ôm đóng quần áo trong tay Tần Mặc, lập tức đóng cửa lại, ngay sau khi cửa đóng lại, mặt của cô vẫn trong trạng thái ửng đỏ.

Khi bọn họ ăn cơm, ông cụ Tần đã cho người nhân đạo hủy diệt toàn bộ đồ ngủ dài của Tô Song Song, trong tủ đồ lấp đầy đồ ngủ lộ liễu ông cụ cố ý để cho người ta mua về.

Mới vừa rồi Tần Mặc tìm trong ngăn tủ hồi lâu, cũng không tìm được một bộ quần áo bình thường, cuối cùng không còn cách nào, tìm một chiếc áo sơ mi trắng mình chưa từng mặc đưa qua cho Tô Song Song.

Lúc này Tô Song Song cúi đầu nhìn áo sơ mi trong lòng mình, mặc dù vẫn không thể chấp nhận, nhưng vẫn yên lòng hơn món đồ ngủ câu người vừa rồi, lúc này lại nhìn đây là áo sơ mi, cảm thấy thuận mắt hơn.

Tô Song Song mở áo sơ mi ra, ướm thử, khoa tay múa chân vài cái trên thân thể, thấy sắp đến đầu gối rồi, lúc này mới hài lòng mặc lên.

Cô lặng lẽ đi ra ngoài, thấy Tần Mặc vẫn đọc sách như cũ, rất không biết xấu hổ di chuyển đến bên cạnh tủ quần áo, mở ra nhìn, thiếu chút nữa phun một ngụm máu ra.

Tần Mặc thấy động tác của Tô Song Song, anh buông sách ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói một câu: “Ngày mai anh kêu người mang quần áo của em về, tối nay... Cứ mặc như vậy đi.”

Mới vừa rồi Tô Song Song thấy Tần Mặc nhét áo sơ mi vào, còn tưởng rằng anh là đồ biến thái, lúc này thấy tủ quần áo của mình bị “Cướp sạch không còn”, trong nháy mắt hiểu ra tại sao Tần Mặc lại lấy một chiếc áo sơ mi cho mình.

Trong tủ đồ của cô thật sự không còn bộ quần áo nào có thể lấy ra, Tô Song Song không cam lòng mở ra, chỉ tiếc không còn cái nào, cô chỉ có thể nhận mệnh mặc áo sơ mi của Tần Mặc mà đi rồi.

Giường của Tần Mặc vừa cao lai vừa lớn, sau khi Tô Song Song leo lên, nhìn thấy trên giường chỉ có một chiếc chăn mền, lại mơ hồ rồi, trong phòng này ngay cả quần áo dài tay cũng không có, ngoại trừ cái chăn này, thật sự không có cái khác có thể rồi.

Đột nhiên Tô Song Song nhanh trí, nhìn ga trải giường, hai mắt sáng rực lên, cô đưa tay đẩy Tần Mặc một cái, hưng phấn nói: “A Mặc, kéo ga giường này xuống! Em đắp!”

Tần Mặc quét mắt nhìn Tô Song Song, lại nhìn điều hòa nhiệt độ bị ông cụ Tần điều chỉnh, nhiệt độ trong phòng chỉ hai mươi độ, chỉ sợ buổi tối ông cụ Tần thích làm trò quái dị sẽ điều chỉnh nhiệt độ thấp hơn.

Nếu Tô Song Song chỉ đắp cái chăn đơn kia, nhất định sẽ bị đông lạnh cảm mạo, anh lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Chăn mền em đắp.”

“Cái gì???” Tô Song Song nhìn đồ ngủ áo ngắn quần ngắn của Tần Mặc, có phải nhiệt độ trong phòng chính quá thấp, cô theo bản năng rùng mình một cái, nhiệt độ này, nếu Tần Mặc không đắp chăn, có bị cảm lạnh không?

Cô vội vàng lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút lại gật đầu: “Cho dù em đắp chăn, vậy anh cũng phải đắp gì đó! Em thấy ga giường này rất tốt, gập lại thì đây, nếu không anh một cái, em một cái!”

Tô Song Song nói xong nhảy xuống giường, đưa tay vừa sờ, trong nháy mắt lại tức giận, mẹ nó, ga giường này lại khô chết trên giường!

Tần Mặc ngược lại không có gì ngoài ý muốn với phong cách làm việc cực kỳ rõ ràng của ông cụ Tần, vẫn bình tĩnh cầm quyển sách vừa buông xuống lên tiếp tục xem.

Tô Song Song yên lặng bò lên giường, cúi đầu nhìn đùi trắng nõn lộ ra bên ngoài của mình, hơi ngại ngùng, cô kéo một ít chăn mềm, đắp trên đùi mình, ngẫm nghĩ, lại đẩy chăn mềm còn dư lại về phía Tần Mặc.

“Cứ như vậy đối phó một đêm đi.” Tô Song Song ra vẻ hào phóng xoay người, không phải cô hào phóng, thật sự điều kiện không cho phép, cô sợ nếu mình xoay người chậm một chút, có thể sẽ xông tới đi gõ cửa, thẳng thắn với ông cụ Tần.

Tần Mặc nhìn chăn đẩy đến bên cạnh mình, hai mắt lạnh như băng thoáng hiện lên một vòng màu ấm, anh nắm một ít góc chăn đắp lên bụng mình, tiếp tục để đèn đầu giường đọc sách.

Thời gian còn sớm, chưa tới chín giờ, Tần Mặc không có ý định ngủ, đang cúi đầu xem sách trên tay mình, dời lực chú ý của mình đi, đột nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng ưm nhẹ.

Trong giọng nói mềm mại lộ ra chút hương vị ngọt ngào, ngay sau đó Tô Song Song xoay người một cái, cánh tay trắng nõn khoác lên bên hông Tần

Mặc.

Tần Mặc vẫn chưa kịp phản ứng với chuyện gì đã xảy ra, đùi Tô Song Song cũng lộ ra ngoài, trực tiếp gác lên đùi anh, áo sơ mi vốn che phủ hông bị vén lên, lộ ra quần lót màu hồng mang theo hình vẽ hoạt hình của cô.

Chân nhỏ của Tô Song Song còn không thành thật cọ tới cọ lui trên đùi Tần Mặc, đùi bóng loáng cọ lên da Tần Mặc, trong nháy mắt khiến không khí bốn phía nóng lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Không Đến Anh Ấy Sẽ Chết

Tần Mặc thở dài, vươn tay tóm lấy mắt cá chân của Tô Song Song dịch chuyển chân của cô sang hướng bên cạnh. Nhưng anh nào biết được, vừa mới chuyển chân của cô đi một chút, Tô Song Song liền xoay người một cái, trực tiếp ôm lấy Tần Mặc.

Tần Mặc có chút giật mình. Tô Song Song trong nháy mắt lại nhúu mày, bộ dạng như sắp tỉnh dậy. Tần Mặc lập tức bất động, cúi đầu nhìn Tô Song Song ở trong ngực mình, trong ánh mắt của anh tràn ngập sự dịu dàng, ấm áp mà anh chưa từng có bao giờ.

Tần Mặc trực tiếp xê dịch thân thể xuống phía dưới một chút, để cho Tô Song Song nằm ở trong ngực của mình được thoải mái hơn. Quả thật chỉ chốc lát sau, nhiệt độ trong phòng đã giảm hẳn xuống, trực tiếp hạ xuống mười lăm độ.

Tần Mặc cau mày nhìn lướt qua về phía cửa ra vào, mà bất đắc dĩ hơn nữa là anh cảm thấy nhiệt độ cơ thể của Tô Song Song ở trong ngực mình đang từ từ giảm xuống. Tần Mặc bỏ chiếc chăn sang bên cạnh, kéo Tô Song Song dựa sát vào trong ngực của mình hơn nữa, sau đó kéo chăn lại đắp lên trên người.

Lăn qua lăn lại một ngày, hơn nữa lúc ăn cơm lại không được ngon miệng, Tần Mặc cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ghé môi hôn nhẹ lên vầng trán của Tô Song Song, sau đó liền ôm cô ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Tần Mặc bị đánh thức bởi một tiếng thét lên rất lớn. Anh cúi đầu liền nhìn thấy Tô Song Song lúc này vẫn còn ở trong ngực anh, đôi mắt mở tròn xoe, bộ dạng vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Tần Mặc rất bình tĩnh, buông cánh tay đang ôm Tô Song Song ra, khẽ vẫy vẫy cánh tay mấy cái. Bị Tô Song Song gối cả đêm, nên máu ở cánh tay của anh có chút không được lưu thông, vừa cử động liền thấy tê dại, rất không thoải mái.

Tần Mặc cũng đã ngồi dậy, Tô Song Song nằm lại ở trên giường, vẫn như cũ, cô không hề nhúc nhích, cứ giữ nguyên tư thế định dạng như vừa mới rồi, nhưng lúc này ánh mắt lại như dán lên trên người của Tần Mặc.

“Tối hôm qua em đã bỏ nhào sang người anh, thân thể em rất lạnh, cho nên anh mới ôm em như vậy.” Tần Mặc lời ít mà ý nhiều, ăn ngay nói thật, kể lại cho Tô Song Song nghe tất cả mọi chuyện đã diễn ra, không hề nói thêm thắt lời nào.

Cái gì mà gọi là tối hôm qua cô bỏ nhào sang anh chứ? Tô Song Song cúi đầu nhìn nhìn tạo hình của chính mình, đột nhiên có chút không dám khẳng định với chính mình. Cái tư thế này của cô, quả thật dường như rất giống cô đã bỏ nhào sang để ôm lấy anh.

Tô Song Song lập tức ngồi dậy, kéo kéo chiếc áo sơmi đang mặc trên người đã bị nhiều nếp nhăn vế xấu hổ. Cô thật sự không còn mặt mũi nào để nói chuyện với Tần Mặc nữa.

“Chắc hẳn là cửa đã mở rồi, để anh đi lấy quần áo.” Tần Mặc ngược lại, như không bị ảnh hưởng gì, liếc mắt nhìn lại trên người Tô Song Song, bộ dáng hiện tại của cô thực khêu gợi.

Mà ngay chính Tần Mặc cũng không dám khẳng định, nếu như hai mắt của mình mà nhìn cô nhiều chút hơn nữa, không biết liệu anh có thể hóa

thân thành sói, trực tiếp bổ nhào vào cô, mà làm cuộc “tiền trăm hậu tấu” hay không.

Tần Mặc vừa đi ra ngoài, trong nháy mắt Tô Song Song liền nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cô quần chân lại, duỗi chân ra rồi đập một cái, thực hận không thể trực tiếp đâm đầu vào trên giường, đập cho chết đi.

Lúc ban ngày, ông cụ Tần ngậm miệng không đề cập tới chuyện của buổi tối hôm qua, chỉ cười cười vẻ hết sức chế nhạo, cứ nhìn chăm chăm Tô Song Song từ trên xuống dưới. Bộ dạng này của ông thật sự giống như muốn Tô Song Song lập tức sinh con ngay lập tức vậy, Tô Song Song nhìn mà cảm thấy sợ hãi.

Tô Song Song cùng ngồi phơi nắng ở trong sân với ông cụ Tần. Tô Song Song uống một ngụm nước trái cây, cuối cùng cũng đã nghĩ đầy đủ một chút, sau đó liền đặt lại ly nước trái cây lên trên mặt bàn.

Bởi vì cô quá vội vã, nên ly nước trái cây phát ra tiếng “cạch!” mạnh mẽ, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của ông cụ Tần. Ông cụ Tần lập tức để quyển sách trên tay xuống, gấp gáp hỏi: “Làm sao vậy? Nước trái cây này đã làm cháu thấy khó uống sao?”

Tô Song Song vừa thấy bộ dạng nôn nóng kia của ông cụ Tần, liền cười cười, lắc đầu, ý nói không phải là khó uống, sau đó cô hạ thấp giọng nói ra: “Ông nội, buổi tối ngài đừng khóa cửa nữa nhé, ngài làm như vậy hai chúng cháu thấy bị áp lực lắm, chuyện kia... không được thoải mái!”

“!” Ông cụ Tần vừa nghe Tô Song Song dám nói trắng chuyện này ra với ông như thế, đầu tiên là thấy sững sờ, sau đó trong lòng liền thấy như nở hoa, ông một mực nhìn Tô Song Song cười rất vui mừng.

“Cháu cho rằng lão già ta không nhìn ra được sao, giữa cháu và cái thằng tiểu tử thú kia có chuyện mâu thuẫn với nhau! Nếu như ông thực sự không

khóa cửa lại, ông khẳng định cái thằng tiểu tử thú kia đến nửa đêm sẽ bỏ ra ngoài!”

Tô Song Song không nghĩ tới những chuyện này cũng bị ông cụ Tần đoán trúng. Trong nội tâm có chút chột dạ, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Hai chúng cháu cũng thật không phải, lại còn lằng nhằng kéo dài thời gian như vậy. Ông nội, ngài cũng đừng lo lắng quá, nhất định ông sẽ có chặt nội của mình thôi ạ!”

“Được, ông đã hiểu rồi, ông đã hiểu rồi, Song Song à! Cháu đã chịu ở lại nơi này là may mắn lắm rồi, ông nội sẽ không tắt đèn dọa cháu nữa!” Ông cụ Tần cười tủm tỉm, hình như là đã đồng ý với Tô Song Song, mà hình như là cũng không muốn đồng ý với cô vậy.

Đợi cho đến buổi tối, khi Tô Song Song đứng ở cửa ra vào cầm lấy tay cầm mở cửa, vặn mở ra, lại thấy đã bị khóa lại rồi thì cô coi như đành triệt để buông tay. Xem ra, đây chính là một công việc được ông cụ Tần yêu thích nhất rồi, cô vẫn không nên ngoan cố làm ra những chuyện những gì khác biệt để chống lại ông nội!

Cũng may, tối khuya hôm nay cô đã thông minh hơn, mặc bộ đồ ngủ áo dài quần dài để đi ngủ là ổn. Cho dù ông cụ Tần có cực kỳ gấp gáp hơn nữa, cũng sẽ không thể tìm người lột sạch cô ra mà ném vào.

Tô Song Song vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tần Mặc. Thấy trên người anh cũng mặc một bộ quần áo ngủ dài để đi ngủ, lập tức cảm thấy hai người bọn họ đều rất sáng suốt.

Cứ như vậy Tô Song Song đã xác định sẽ ở lại nhà cũ của nhà họ Tần. Cứ vào mỗi buổi sáng cô lại ngồi tán gẫu cùng với ông cụ Tần, vẽ tranh cho truyện manga, buổi tối lại cùng ông cụ Tần đấu trí so đũa khí, cuộc sống trôi qua cũng thanh nhàn.

Hôm nay Tô Song Song nằm ở phía ngoài trên mặt ghế, phơi mình dưới ánh nắng ấm áp. Ông cụ Tần trở về phòng của mình để đi ngủ, cô tính toán chỉ khép mắt nằm lại ở chỗ này chợp mắt trong chốc lát.

Đột nhiên điện thoại vang lên. Cô xem xét là một số điện thoại xa lạ, theo bản năng cô đã định cúp máy, nhưng lại ngẫm nghĩ hay là cứ nhận thử xem sao. Điện thoại vừa mới được tiếp nhận, phía đầu kia liền truyền đến tiếng nguyền rủa nguyền rủa: “Tô Song Song!”

Tô Song Song mới vừa nghe thấy, thân thể liền run lên, ngồi bật dậy, hơi ngẫm nghĩ một chút, mãi một hồi lâu sau cô mới nhớ được chủ nhân của giọng nói này là ai. Tô Song Song không khỏi nhú mày, nói ra: “Thẩm Ôn Uyển, cô gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

Theo lẽ thường, Tô Song Song sẽ cúp luôn cuộc gọi này ngay lập tức, nhưng cũng không biết vì sao, cô có cảm giác, cảm thấy trong lòng có chút không yên, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy, cho nên cô vẫn nhẫn nại hỏi lại một câu.

“Tôi muốn gặp cô.” Giọng nói của Thẩm Ôn Uyển có vẻ có chút mệt mỏi, nhưng vẫn như trước, trong giọng nói của mình Thẩm Ôn Uyển vẫn không thể che dấu nỗi hận ý của mình. Nghe thấy tiếng của Tô Song Song, cả người cô ta cũng cảm thấy không được thoải mái.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 168.2

Tô Song Song cầm điện thoại, lông mày nhíu lại sâu hơn, trong lòng nghĩ ngợi: muốn tôi đi đến đó để gặp cô sao, đây không phải không có chuyện liên kiếm chuyện để đến chơi đó sao?

Nhớ lại quá khứ, có rất nhiều lần Thẩm Ôn Uyển vẫn thường làm những chuyện lặp đi lặp lại như vậy. Tô Song Song cũng không muốn tiếp tục nói chuyện gì thêm với cô ta nữa, , chẳng qua xuất phát từ sự lễ độ, cô cũng không có trực tiếp cúp luôn điện thoại, chỉ mở miệng nói với giọng rất khách khí: “Tôi không đi đâu, không có chuyện gì nữa, tôi cúp máy đây.”

“Vậy thì Tần Dật Hiên sẽ chết ở trong tay của tôi!” Thẩm Ôn Uyển nói xong câu đó, bắt đầu nở nụ cười. Cô ta cười đến độ như điên cuồng, thật giống như nhân vật nữ đang lên đồng trong kịch truyền hình vậy, làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Tô Song Song vừa nghe thấy ba chữ Tần Dật Hiên kia, bàn tay cầm điện thoại liền xiết chặt, lập tức nghĩ nghĩ, cảm thấy có cái gì đó không đúng, cảm giác như Thẩm Ôn Uyển đang muốn ra vẻ.

Cô không kiên nhẫn nói: “Thẩm Ôn Uyển, cô cho tôi là ngốc sao? Cô và tôi... Tần Dật Hiên nguyên bản chính là cùng một phe, như thế nào anh ấy lại ở trong tay của cô chứ?”

“Tô Song Song, , hiện giờ tôi và Tần Dật Hiên trở nên âm ỉ, trở mặt với nhau thế này, nguyên nhân tất cả mọi chuyện đều do cô. Anh ta và Tần Mặc đã làm cho nhà họ Thẩm chúng tôi không còn đường nào để đi nữa rồi! Tôi

cũng đã không còn có cái gì nữa! Cho dù chết tôi cũng nhất định phải kéo anh ta cùng chôn chung!”

Cho dù hiện tại Tô Song Song không nhìn thấy bộ dạng của Thẩm Ôn Uyển, nhưng từ trong giọng nói của cô ta, cô cũng cảm nhận được, giờ đây trong con người của cô ta chỉ toàn hận ý dày đặc, nhịp tim của cô không khỏi cảm thấy đập nhanh hơn.

“Hiện tại tinh thần của cô cũng đã sa sút lắm rồi, Tần Dật Hiên làm sao lại rơi vào trong tay cô được chứ!” Những tình tiết tiểu thuyết kia, Tô Song Song cũng không phải là không nhìn thấy, lập tức đã cảm thấy trong lời nói của Thẩm Ôn Uyển có trăm ngàn chỗ hở, liền phản bác lại cô ta một câu.

Thẩm Ôn Uyển vừa nghe vậy, cười lạnh một tiếng, tựa như rất khinh thường: “Anh ta sao? Chính là một kẻ tiểu nhân còn tự cho mình là đúng! Cô không tin sao, để tôi cho cô nghe giọng của anh ta một chút nhé...”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trở lại yên tĩnh. Trái tim của Tô Song Song dường như bị thót lên tới cổ họng. Cô có cảm giác, cảm thấy hiện tại Thẩm Ôn Uyển giống như đã bị điên rồi, bất cứ chuyện gì cô ta cũng có thể làm ra được.

Đột nhiên đầu bên kia điện thoại trở nên âm ỉ, dường như có tiếng ú ớ của người nào đó truyền đến, sau đó chỉ nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền đến một câu: “Song Song...”

Trong nháy mắt thân thể của Tô Song Song trở nên căng thẳng. Giọng nói này thật sự quá quen thuộc với Tô Song Song, chỉ là, quả thực đó chính là giọng nói của Tần Dật Hiên. Cô gắt gao nắm chặt điện thoại, vừa định nói một câu gì đó, nhưng phía đầu kia đã không còn tiếng nói của Tần Dật Hiên nữa.

Ngay sau đó, đầu kia lại biến thành giọng nói của Thẩm Ôn Uyển. Cô ta cười đắc ý, hỏi: “Như thế nào, nghe thấy gì chưa? Tô Song Song, nếu như

cô không đến, hiện tại tôi sẽ chặt rơi một tay của anh ta, gửi sang cho cô. Mà cô thích tay trái hay là tay phải nhỉ?”

“Đủ rồi!” Tô Song Song gầm nhẹ một tiếng, đè thấp cuống họng hỏi: “Rốt cuộc cô muốn làm gì!”

“Chỉ có một mình cô đi tới đây, cô cũng không được phép nói cho bất cứ ai biết, nhất là Tần Mặc. Nếu như cô để cho tôi biết được có người đi theo cô, tôi sẽ chọc cho anh ta một nhát dao chết luôn!”

Thẩm Ôn Uyển nói bằng một giọng điệu cực kỳ hung ác tàn nhẫn. Theo bản năng Tô Song Song liền run rẩy cả người, cô cầm điện thoại trong tay, con mắt đảo một vòng rất nhanh, trong lòng càng ngày càng thấy bối rối.

“Tôi qua đó không phải là tự chịu chết hay sao! Làm sao có thể chắc chắn rằng cô sẽ thả anh ấy và tôi ra chứ?” Mặc dù Tô Song Song rất sốt ruột, nhưng mà cô cũng không ngốc nghếch. Cô liều lĩnh đi một mình tới đó như vậy, đừng nói sẽ không cứu được Tần Dật Hiên, mà ngay cả bản thân mình cũng sẽ bị mắc luôn vào trong đó.

Phía bên kia Thẩm Ôn Uyển không ngờ rằng, bình thường thoát nhìn Tô Song Song ngây ngô là thế, vậy mà cũng có lúc khôn khéo ra trò. Cô ta ngẫm nghĩ rồi nói: “Chúng ta sẽ gặp nhau ở trên sân thượng của tòa cao ốc xxx, nếu như tôi mà không tha người, cô có thể kêu cứu, như thế nào?”

“Rốt cuộc cô muốn gặp tôi để làm gì!” Tô Song Song cảm thấy Thẩm Ôn Uyển muốn gặp cô nhất định không phải chỉ là muốn được ôn lại chuyện cũ. Nếu như quả thật là nhà họ Thẩm hiện giờ đã xong rồi, đúng như lời cô ta đã nói, như vậy hiện tại Thẩm Ôn Uyển chính là đang bị đè nén quá, mới trở nên nóng nảy, bất cứ chuyện gì cô ta cũng đều có thể làm ra được.

“Tôi muốn cô đưa tôi đến nhà ga, có cô cùng tôi ở đó, Tần Mặc sẽ không dám đụng đến tôi!” Thẩm Ôn Uyển vội vàng nói một câu, bộ dạng tựa như

thực sự đang rất vội.

Tô Song Song rất do dự. Tuy rằng cô không thể tha thứ cho những hành động mà Tần Dật Hiên đã từng làm, nhưng mà cô cũng không thể trơ mắt ra mà nhìn anh trai của mình bị xảy ra chuyện.

Nếu như bởi vì sự coi thường này của cô, mà Tần Dật Hiên bị xảy ra chuyện gì đó không tốt, cả đời này Tô Song Song cũng sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân mình.

Giữa lúc cô còn đang do dự , đột nhiên nghe thấy bên kia truyền đến tiếng rên rỉ của người đàn ông. Trong nháy mắt cô bắt đầu trở nên khẩn trương, vội vàng nói: “Cô đừng có làm thương tổn anh trai tôi, tôi sẽ đến đó!”

“Rất tốt, Tô Song Song, chỉ một mình cô đến thôi, tôi thấy cô đến, sẽ để Tần Dật Hiên ở lại đó, sau đó cô đưa tôi đến nhà ga an toàn, tôi liền thả cô ra!”

Thẩm Ôn Uyển coi như vẫn còn lý trí, cô ta liền lặp lại một lần nữa chuyện mà cô ta muốn Tô Song Song phải làm, nhưng vẫn không quên cảnh cáo cô: “Nếu như cô nói cho người khác biết, tôi sẽ đồng quy vu tặc cùng với Tần Dật Hiên!” (đồng quy vu tặc: cùng nhau chết)

Bên kia Thẩm Ôn Uyển vừa dứt lời, tiếng rên rỉ của người đàn ông lại truyền tới. Tô Song Song cũng không dám suy nghĩ gì thêm nữa, lập tức liền lên tiếng: “Đừng, tôi biết rồi, cô chờ tôi, tôi lập tức đi tới đó.”

Đầu kia, khi nghe thấy Tô Song Song chấp nhận, Thẩm Ôn Uyển liền cúp điện thoại. Tô Song Song đứng ở tại chỗ đó nhìn điện thoại phát ra âm thanh tút tút, tim đập như trống làng, cực kỳ nhanh. Ánh mặt trời lúc trước chiếu trên người ấm áp là thế, nhưng giờ phút này cũng đã trở nên lạnh lẽo khác thường.

Tô Song Song hít vào một hơi thật sâu, cắn răng một cái. Đã hạ quyết định rồi, cô không thể để cho Tần Dật Hiên bị gặp phải chuyện gì, bất luận phía trước có là đầm rồng hang hổ hay là Hồng Môn Yến đang chờ đón cô đi nữa, cô cũng sẽ đi đến đó một chuyến.

Tô Song Song vội vàng trở lại trong phòng, thay đổi một bộ quần áo dài, ngẫm nghĩ rồi tự nhủ cũng nên mặc loại dày một chút, nếu như Thẩm Ôn Uyển có đánh, thì cô mặc dày như thế này có thể phát huy được tác dụng đỡ bị đau.

Ngay sau đó cô lại lấy điện thoại ra cho nhắn cho Tần Mặc một tin nhắn hẹn giờ phát ra sau đúng một tiếng đồng hồ nữa, tiếp đó cô mô tả lại đơn giản chuyện này với anh một chút, gửi tin nhắn đi xong xuôi, cô liền vội vàng xóa luôn tin nhắn này.

Làm xong hết cả chuyện, Tô Song Song tìm lý do nói với quản gia một tiếng, rồi trực tiếp chạy đến sân thượng của tòa cao ốc xxx.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Dù Như Thế Nào Cũng Phải Chết

Đến lúc Tô Song Song đánh xe đến bên dưới lầu của tòa nhà lầu xxx, cô cúi đầu thoáng nhìn qua đồng hồ trên tay, bởi vì kẹt xe cộng thêm cô tìm không thấy đường, đã trễ gần bốn mươi phút rồi.

Trong lòng Tô Song Song rất sốt ruột, cô đưa tay gạt lớp mồ hôi trên trán, còn được hơn mười phút nữa tin nhắn sẽ tự động gửi đi, phát đến cho Tần Mặc ở phía bên kia, cô cần phải rảo bước nhanh hơn nữa, tránh cho tánh mạng của Tần Dật Hiên bị gặp nguy hiểm.

Tô Song Song đang định đi lên lầu thì điện thoại liên vang lên, cô vừa nhìn đã thấy là số của Thẩm Ôn Uyển, vội vàng nhận cuộc gọi. Từ đầu điện thoại bên kia lập tức truyền đến tiếng rống hét của Thẩm Ôn Uyển: "Tô Song Song người nếu như cô thực sự không đến, tôi liền giết chết anh ta! Giết chết anh ta luôn!"

"Tôi đã ở dưới lầu rồi, vừa mới rồi là do bị kẹt xe thôi! Cô bình tĩnh một chút đi!" Tô Song Song cũng lo lắng rống lại một câu, trái tim của cô như cũng bắt đầu run lên.

"Được! Nếu mười phút nữa tôi vẫn không nhìn thấy cô, tôi sẽ đẩy luôn anh ta xuống dưới lầu!" Thẩm Ôn Uyển điên cuồng rống lên một câu, dứt khoát cúp luôn điện thoại.

Tô Song Song nhìn nhìn tòa nhà lầu ở trước mặt mình, trong nội tâm ngược lại, liền thở phào một cái. Cũng may tòa nhà lầu này không cao lắm, chỉ có tám tầng, chẳng qua đây chỉ là một tòa nhà sắp bị phá bỏ, những

người ở đây đã được di dời đi nơi khác rồi, nhìn tòa nhà lung lay như sắp đổ, hết sức nguy hiểm.

Chỉ có điều Tô Song Song có cảm giác thấy ở đây có cái gì đó rất kỳ quái. Cô quay đầu bốn phía quan sát nhìn ngó xung quanh, không thể ngờ được, cô đột nhiên trông thấy đối diện với tòa lầu này chính là tập đoàn Tần thị!

Tô Song Song hoảng sợ hai mắt trừng lớn, cô cảm thấy chỉ sợ rằng mọi chuyện sẽ không hề đơn giản như cô đã nghĩ. Trong chuyện này nhất định Thẩm Ôn Uyển đã những ý đồ gì đó khác nữa.

Chỉ có điều, cái ý đồ này dù Tô Song Song đã rất nhanh tìm tòi ở trong đầu những cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà cô đã từng đọc, cảm giác, cảm thấy miêu tả cực kỳ sinh động, nhưng lại không tìm ra được đầu mối.

Rất nhanh Tô Song Song đi vào trong thang máy, ấn nút lên tầng thượng lầu mười. Khi định đẩy cánh cửa ra sân thượng thì một khắc này, Tô Song Song đã bấm sẵn dãy số 110 (*) trên điện thoại rồi, nhưng ở trong suy nghĩ cô vẫn đắn lòng chưa bấm phím gọi đi vội, sau đó cô nắm chặt chiếc điện thoại ở trong tay

(*) Số điện thoại 110 ở Trung Quốc là số điện thoại dùng gọi cho cảnh sát (giống như số điện thoại 113 ở Việt Nam)

Tuy rằng trong nội tâm của Tô Song Song đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi cô đẩy cánh cửa kia ra, chỉ trong tích tắc nhịp thở tựa như bị ngừng lại bởi quá căng thẳng. Chẳng qua khi cô ngẩng đầu lên nhìn lại, trên sân thượng chỉ có một mình Thẩm Ôn Uyển, nơi đó nào có Tần Dật Hiên.

Tô Song Song đứng ở cửa ra vào sân thượng, nhìn Thẩm Ôn Uyển đang tựa ở trên lan can sân thượng nhìn mình, theo bản năng cô gần như lui lại về phía sau một bước.

Thẩm Ôn Uyển lại đột nhiên rống to: "Ô Song Song, có phải là cô cho rằng tôi và cô ngu ngốc như nhau, nên còn mang con tin đi theo ở bên người mình không?"

Thẩm Ôn Uyển vừa nói như vậy, tâm tình của Tô Song Song đã nổi lên chút căng thẳng lúc này mới thả lỏng ra. Cô bước lên trước vài bước, bất quá vẫn cẩn thận giữ một khoảng cách với Thẩm Ôn Uyển như cũ.

"Anh trai của tôi đang ở nơi nào?" Tô Song Song nhú mày lại hỏi một câu, cô cảm thấy thoát nhìn Thẩm Ôn Uyển đang ở đối diện có điều gì đó quá bất bình thường, "Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì ư? Hừ!" Thẩm Ôn Uyển cười ha hả, cười xong rồi, cô ta vươn tay ra xoa xoa chút nước mắt vừa chảy ra, thần kinh hề hề hà hà cứ chăm chăm vào Tô Song Song, "Trong chốc lát nữa cô sẽ biết."

"Rốt cuộc anh trai của tôi đang ở nơi nào!" Tô Song Song nhìn bộ dạng của Thẩm Ôn Uyển như đang lên cơn điên điên khùng khùng, không có cách nào bình tĩnh lại nổi nữa, cô có cảm giác, người phụ nữ kia hiện tại đã bị mất trí rồi, bất kể chuyện gì cô ta cũng làm ra được.

Đột nhiên Thẩm Ôn Uyển từ lan can bên kia đi tới phía bên này. Theo bản năng Tô Song Song định lui lại về phía sau, chỉ nghe thấy Thẩm Ôn Uyển cười lạnh, nói: "Nếu như cô không muốn biết tên tiểu nhân Tần Dật Hiên kia đang ở tại nơi nào, hiện tại cứ việc bước đi!"

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy liền dừng bước chân lại, cảnh giác nhìn cô ta đang đi tới. Thấy Thẩm Ôn Uyển đi vòng quanh bên cạnh mình, Tô Song Song vội vàng quay đầu nhìn theo cô ta chăm chăm, chỉ sợ cô ta sẽ làm ra điều gì mờ ám.

Thẩm Ôn Uyển đi vòng vo quanh Tô Song Song hai vòng nhi, đột nhiên vươn tay tóm luôn lấy mái tóc của Tô Song Song, trong ánh mắt mang theo hận ý thật sâu. Tô Song Song nhìn thấy ánh mắt đó, một cảm giác lạnh buốt

xương sống đột ngột từ dưới lòng bàn chân liền xông thẳng lên tận đỉnh đầu.

"Ô Tô Song Song, cô có cái gì tốt kia chứ? Lại có thể làm cho Tần Mặc và Tần Dật Hiên đều nhất mực cứ xoay chuyển vây quanh người cô như vậy, nhất là cái tên tiểu nhân Tần Dật Hiên kia, ngay cả luân thường đạo lý cũng không thềm quan tâm để ý đến nữa!"

Thẩm Ôn Uyển nói đến đây tựa như muốn được phát tiết ra vậy. Cô ta dùng sức vừa giật mạnh mái tóc của Tô Song Song một cái. Tô Song Song bị đau, phải nghiêng đầu theo tay của cô ta, theo bản năng, cô vươn tay ra muốn tóm lấy bàn tay của Thẩm Ôn Uyển đang kéo tóc của mình.

Thẩm Ôn Uyển lại đột nhiên lên tiếng: "Nếu như cô còn động đây, chỉ thoáng cái cô liền vĩnh viễn đừng mong được biết rõ Tần Dật Hiên hiện tại đang nơi nào nữa đâu!"

Tô Song Song yên lặng thu tay của mình lại, trong nội tâm cảm thấy đau buồn phần nộ đến muốn khóc. Cô còn cố ý không cuộn lại mái tóc của mình ghim lên, chỉ sợ lại bị người ta kéo bím tóc, không nghĩ tới để sợi tóc mảnh như vậy khi kéo tóc, lại càng đau hơn!

Thẩm Ôn Uyển cũng biết giữ mức độ, sau khi giật hai cái liền nới lỏng tay ra một chút. Cô ta chậm rãi đi vòng ra phía sau lưng Tô Song Song, lúc này Tô Song Song đang bị kéo siết mái tóc đến đau nhức nên cũng không chú ý đến hành động của cô ta.

Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy cổ đau nhói một cái, trong nháy mắt thân thể cô như không còn chút chút hơi sức lực nào nữa. Thoáng một cái thân hình của cô liền lao đảo, phải rất vất vả cô mới ổn định lại được thân thể, nhưng mà sức lực trên người cô dường như đã bị rút hết đi vậy, trở nên mềm nhũn.

Thẩm Ôn Uyển một phát bắt được mái tóc của Tô Song Song, ghé đầu của mình tới sát đầu của cô, mặt cũng dán vào mặt của cô, tiện thể ném luôn chiếc ống tiêu đang cầm trong tay mình đi, nở một nụ cười cực kỳ âm hiểm, nói: "Tô Song Song, tao muốn làm cho tất cả bọn họ đều phải hối hận! Tất cả đều phải hối hận! Ha ha!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 169.2

Thân thể Tô Song Song đã không còn chút sức lực nào nữa, mùi nước hoa gay mũi trên người Thẩm Ôn Uyển càng kích thích đầu óc cô thêm thanh tỉnh. Cô muốn bấm xuống phím gọi đi cho dãy số 110, nhưng mà ngón tay cũng trở nên vô lực, lúc này Thẩm Ôn Uyển lại một phát giật được ngay chiếc điện thoại từ trên tay cô.

Thẩm Ôn Uyển cúi đầu xem xét dãy số trên màn hình, hừ lạnh một tiếng: "Tao còn tưởng rằng người thứ nhất mà mày nghĩ đến để cầu cứu sẽ là Tần Mặc cơ đấy, hóa ra ở trong lòng mày anh ta cũng không sánh bằng cái số 110 kia!"

Tô Song Song không hề lên tiếng, chỉ khẩn trương nhìn điện thoại di động của mình ở trên tay Thẩm Ôn Uyển, hai chân cô mềm nhũn, trực tiếp ngã ngời phịch một cái ở trên mặt đất. Cô tuyệt đối không còn tâm tình nào để phản ứng lại với con người đã nổi điên kia, vẫn chỉ khẩn trương nhìn chăm chăm vào tay của Thẩm Ôn Uyển.

"Rốt cuộc cô muốn làm cái gì!", đến ngay cả việc nói chuyện Tô Song Song cũng cảm thấy hoàn toàn vô lực, cô phải thở dốc nhiều lần mới thốt ra được một câu nói như vậy.

Thẩm Ôn Uyển tựa như cảm thấy cái trò chơi này vẫn chưa được chơi đùa đủ đô vậy, cô ta chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Song Song, lấy ra một chiếc bút ghi âm bút, sau đó bấm xuống, một cái, sau đó chính là giọng nói hơi trầm thấp của Tần Dật Hiên: "Song Song..."

Cho dù Tô Song Song có là một người phản ứng lại chậm chạp, lúc này cũng đã hiểu được, thật ra cô mới chính là mục tiêu chính của Thẩm Ôn Uyển kia. Tô Song Song khẩn trương nhìn lướt qua thời gian từ chiếc điện thoại trên tay Thẩm Ôn Uyển, cảm xúc căng thẳng đã được thả lỏng hơn một chút nhi, chỉ còn có năm phút đồng hồ nữa Tần Mặc sẽ nhận được tin nhắn cô đã gửi.

Tô Song Song không kiềm chế nổi liền hướng ánh mắt về phía tòa nhà đối diện. Trong tòa nhà đối diện được xây dựng cao lớn hùng vĩ kia, giờ phút này Tần Mặc đang ở tầng cao nhất, trong văn phòng của tập đoàn Tần thị, không biết anh có thể nhìn thấy cô hay không?

"Yên tâm đi, tao gọi xong cú điện thoại này, là anh ta có thể trông thấy mày ngay." Thẩm Ôn Uyển nói xong cười rộ lên khanh khách, ngay sau đó dùng điện thoại của Tô Song Song bấm số điện thoại của Tần Mặc.

Tô Song Song không rõ, rốt cuộc Thẩm Ôn Uyển muốn làm cái gì nữa, lúc này cô ta chủ động thông báo cho Tần Mặc, chẳng lẽ cô ta không muốn có đường lui nữa hay sao?

Tưởng tượng như vậy, trái tim Tô Song Song lập tức như bị thót lên tới cổ họng, cô nhổ nước bọt ra, cố nín thở, sợ không nghe rõ được nội dung nói chuyện trong điện thoại.

Tần Mặc đang ở trong cuộc họp, đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại vang lên, trong nháy mắt anh liền nhíu mày, không cần suy nghĩ cầm luôn điện thoại bấm nút nghe luôn.

Tiếng nhạc chuông đy này là do anh đã cố ý đặt riêng cho cuộc gọi của Tô Song Song. Nếu không có chuyện cô tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho anh, cho nên Tần Mặc vừa mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại này, trong nháy mắt chợt có một loại cảm giác xấu.

Anh cầm điện thoại lên, vươn tay làm một động tác tạm ngừng lại, cho nên trong nháy mắt tất cả mọi tình anh nòng cốt đều không ai dám lên tiếng. Thoáng chốc cả phòng hội nghị trở nên yên tĩnh đến mức ngay cả cái kim rơi xuống đất cũng đều có thể nghe thấy.

"Làm sao vậy?" Giọng nói của Tần Mặc rất thấp, tuy nhiên biểu lộ của anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng như trước, chỉ có giọng nói đã trở nên mềm dịu ấm áp hơn rất nhiều. Nghe thấy âm thanh đó, tất cả nòng cốt tình anh ở đây, tất cả nguyên một đám người đó đều ngây ngẩn cả người.

Không một ai trong bọn họ có thể ngờ rằng, thật sự lại còn có thể nghe thấy vị boss băng sơn của mình lại có thể nói ra những lời dịu dàng ấm áp đến như thế, quả thực giống như đang nằm mơ vậy.

Đầu kia Thẩm Ôn Uyển lại hừ lạnh một tiếng đầy sự khinh thường: "Tần Mặc, hôm nay Tô Song Song sẽ chết ở trên tay của tôi..." Tần Mặc vừa nghe thấy những lời này, bàn tay đang cầm chiếc điện thoại trong nháy mắt liền siết chặt lại, khớp xương liền phát ra tiếng kêu lách cách.

"Trong chốc lát nữa anh có thể trông thấy cô ta từ trên lầu phía đối diện rơi xuống dưới!" Thẩm Ôn Uyển nói xong, liền cười rộ lên khanh khách, cũng không đợi để cho Tần Mặc nói một lời nào, liền cúp luôn điện thoại.

Tần Mặc ném thẳng chiếc điện thoại đang cầm trong tay xuống trên mặt đất, mạnh mẽ đứng bật dậy, ba bước làm thành hai bước chạy đến bên cửa sổ cúi đầu xem xét. Quả thật ở trên tầng thượng của tòa nhà phía đối diện đang sắp bị phá bỏ và di dời đi nơi khác kia có hai người, một người nằm còn một người khác đang đứng.

Tuy rằng Tần Mặc không thể nhìn thấy rõ được bộ dáng của người ở phía đối diện, nhưng mà căn cứ vào bộ quần áo mặc trên người của người đang nằm anh nhận ra đúng là Tô Song Song! Anh quay mạnh đầu lại, gầm nhẹ lên một tiếng: "Gọi 119, có người nhảy lầu, tại tòa nhà đối diện."

Giờ khắc này, đôi mắt hoa đào của Tần Mặc tràn đầy bạo ngược. Trong nháy mắt thư ký của anh liền hiểu được ngay, đã có chuyện gì xảy ra rồi, vội vàng lo liệu xong xuôi. Tần Mặc một khắc cũng không dám chậm trễ, vội vã chạy thẳng luôn xuống lầu dưới.

"!" Khi Tô Song Song nghe hết những lời mà Thẩm Ôn Uyển đã nói, lúc ấy, cả người cũng cảm thấy không tốt rồi, cô muốn chạy trốn, nhưng mà trên người cô không lấy đâu ra một chút sức lực.

"Thẩm Ôn Uyển, cho dù thế nào cô cũng không nên để cá chết lưới rách, tôi mà chết đi thì cô cũng sống không được đâu!" Tô Song Song cắn răng gầm nhẹ một tiếng, muốn làm cho mình thêm can đảm và sức mạnh, chỉ có điều, giọng nói của cô vừa phát ra đã thấy âm điệu cực kỳ yếu ớt, hoàn toàn không có chút sức mạnh nào.

"Sống sao? Hai người bọn họ cũng đã hoàn toàn không cho tao con đường sống nữa rồi. Đã như vậy, giờ đây tao muốn bọn họ sống cũng không bằng chết!" Thẩm Ôn Uyển nói xong liền ngồi xổm xuống, nắm chặt lấy chiếc cằm của Tô Song Song mà lắc lắc.

"Nếu như tất cả bọn họ đều đã quan tâm đến mày như vậy, hiện giờ tao sẽ giết mày, giết mày ngay ở trước mặt bọn họ!" Thẩm Ôn Uyển nói xong lại cười rộ lên khanh khách.

Lúc này chuông điện thoại của Tô Song Song lại vang lên, Thẩm Ôn Uyển vừa nhìn thấy cái dãy số xa lạ này, lại bắt đầu cười rộ lên, cô ta cố ý mở loa ngoài của điện thoại ra.

Điện thoại vừa được tiếp thông, từ phía bên kia liền truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Tần Dật Hiên: "Song Song, ngàn vạn lần đừng đi gặp..."

"Gặp ai?" Thẩm Ôn Uyển không để cho Tần Dật Hiên nói xong, liền hỏi ngược lại một câu. Đầu điện thoại bên kia lập tức không còn tiếng nói nữa, ngay sau đó truyền đến một tiếng chửi rủa.

"Thả cô ấy ra, tôi sẽ để cho cô ra nước ngoài được bình an, kể cả người nhà của cô nữa! Hơn nữa, tôi sẽ cho cô một số tiền lớn!" Tần Dật Hiên vội vàng nói ra một câu có sức cảm dỗ khá lớn.

Thẩm Ôn Uyển vừa nghe thấy, lại cười rộ lên, rồi đột nhiên tắt luôn tiếng cười của mình lại, tựa như vừa nhớ tới chuyện gì đó không tốt, hai mắt lại mở trừng thật to, lập tức hung dữ găm nhẹ lên, nói: "Tần Dật Hiên, anh là đồ tiểu nhân chuyên lật lọng!"

"Anh nghĩ rằng tôi bây giờ lại còn có thể lại tin tưởng vào những lời này của anh hay sao. Điều mà anh am hiểu nhất chẳng phải chính là “qua sông đoạn cầu, nhổ cỏ tận gốc” đó sao? Lúc này tôi liền mang theo con người mà anh yêu quý nhất để cùng chết! Cho cả đời này anh sẽ phải sống ở trong sự đau khổ!"

Thẩm Ôn Uyển rống xong, trực tiếp ném mạnh luôn chiếc điện thoại quả táo cản trở của Tô Song Song xuống đất, "Răng rắc!" Một âm thanh vỡ nát vang lên, chiếc điện thoại đã vỡ nhỏ thành những mảnh vụn rồi!

Trong lòng Tô Song Song liền đau nhói lên một cái, bất quá chỉ có thể nhìn Thẩm Ôn Uyển đang đi về phía cô, vừa khẩn trương cố đứng dậy: "Thẩm Ôn Uyển... Cô có thể có lý trí một chút được không?!"

Lúc này Tô Song Song cũng đã xác định rồi, thế nào Thẩm Ôn Uyển cũng muốn giết chết chính mình, cho nên trong nội tâm cô rất sợ, nhưng cô cũng cảm thấy mình bình tĩnh khác thường. Trong đầu cô liền chuyển động rất nhanh, hy vọng có thể kéo dài thêm được một chút ít thời gian nữa.

Thời điểm cô đi lên tòa nhà này, xem toàn nhà này cũng không còn được cao như trước. Có thể nói, nếu như nhân viên cứu viện có thể đến nhanh được một chút..., nói không chừng cô sẽ không bị chết.

Nhưng Thẩm Ôn Uyển dường như không có để ý tới những lời nói của cô. Cô ta trực tiếp cầm lấy tóc của cô định kéo cô đi, đương nhiên là Tô

Song Song sẽ không để cho cô ta kéo lê người mình đi tới sát bên mép của toà nhà một cách đơn giản như vậy. Cô dùng hết sức lực bám lại ở trên mặt đất, da đầu bị túm căng thẳng ra đến đau nhức, nên cô cũng không thể giữ lại được lâu.

Hơn nữa, hiện tại toàn thân của Tô Song Song đã cảm thấy vô lực rồi, Thẩm Ôn Uyển cũng chỉ túm lấy mái tóc của cô trong chốc lát, sau đó liền buông ra, tiếp tục đưa tay túm lấy cánh tay của cô mà kéo đi, cô ta thực sự đang rất muốn kéo lê Tô Song Song ra tới bên cạnh mép sân thượng của tòa nhà này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Mắt Nhìn Thấy Cô Chết

Khi Thấm Ôn Uyển kéo thân hình của Tô Song Song tới bên cạnh mép của tòa nhà, cô ta đứng tựa người ở trên lan can, cúi đầu thoáng liếc nhìn xuống bên dưới. Phía dưới lầu, nhân viên cứu hộ đã bắt đầu nhanh chóng dựng thối phòng chiếc phao cứu hộ.

Thấm Ôn Uyển quay đầu lại nhìn Tô Song Song đang nằm xụi lơ trên mặt đất, hừ lên một tiếng. Cô ta đuổi chân ra đá đá vào Tô Song Song: "Tân Mặc thật sự rất quan tâm đến mày."

Tô Song Song thân thể mềm nhũn, nhưng cô vẫn có thể cử động thân thể một cách chậm chạp. Bị Thấm Ôn Uyển đá một phát, cô cảm thấy đau liên hơi xê dịch sang bên cạnh một chút, thấy Thấm Ôn Uyển cũng không có phản ứng gì, cô lại cẩn thận xê dịch về phía bên cạnh một chút nữa.

Thấm Ôn Uyển lấy từ trong túi áo lý bao thuốc lá, bật lửa châm một điếu, nhìn Tô Song Song cười nhạo một tiếng vẻ mờ ám. Cô ta hít một hơi thuốc lá, liếc nhìn Tô Song Song một cái, hung hãn nói: "Nếu như mày còn muốn bị tóm tóc nữa, thì cứ di chuyển về phía bên kia đi."

Tô Song Song lập tức cảm thấy da đầu bị xiết chặt, nghĩ nghĩ một chút lại xê dịch trở về chỗ cũ. Cô liếc xuống dưới lầu một cái, nhìn thấy ở bên dưới lầu đang bơm khí vào chiếc phao cứu hộ, tâm trạng thấp thỏm lúc này mới thoáng thấy yên tâm hơn một chút.

Nhưng Thấm Ôn Uyển lại quay đầu liếc nhìn về phía bên phải của tòa nhà. Phía bên phải này có một cái hồ lớn, bởi vì bên này muốn xây dựng

thêm cho nên hồ lớn đã được mở rộng thêm về phía bên này hiện tại đã tiến đến sát bên cạnh mép của toàn nhà rồi.

Tô Song Song nhìn thấy hồ nước bị ánh mặt trời phản chiếu hắt lên sáng chói, trong nội tâm liền cảm thấy tim bỗng đập mạnh một hồi. Tô Song Song xem như đã hiểu ra vì sao mà ở phía đối diện với tập đoàn Tần thị có nhiều tòa nhà cao như vậy mà Thẩm Ôn Uyển không chọn. Hết lần này tới lần khác cô ta cứ nhất định lựa chọn một tòa nhà nhỏ và không cao lắm, sắp bị phá bỏ và dời đi nơi khác như vậy.

Thì ra ngay từ đầu, mục đích của Thẩm Ôn Uyển cũng không phải muốn đẩy cô xuống dưới lầu, mà chính là muốn đẩy cô xuống dưới hồ nước kia! Dưới lầu còn có thể dùng phao cứu sinh để đỡ, nhưng nếu là ở bên hồ nước thì không thể nào dùng biện pháp gì được.

"Tô Song Song mày không biết bơi lội nhỉ, mày không chết vì bị quăng xuống thì cũng có thể mày sẽ bị chết vì sặc nước." Thẩm Ôn Uyển nói xong liền hơi hí mắt, hít một ngụm khói thuốc thật sâu, bộ dáng rất hưởng thụ.

Đến lúc này Tô Song Song biết mình thế nào cũng sẽ phải chết, thì có chút cảm thấy vò đã mẻ lại sứt, không còn cảm giác kinh hồn táng đờm như vừa mới rồi nữa. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Ôn Uyển, hỏi một câu: "Tôi đã làm gì khiến cô phải hận tôi đến như vậy chứ?"

"Hận sao?" Thẩm Ôn Uyển vừa nghe thấy cái chữ này thì lại lập tức trở nên bị kích động. Cô ta lại lôi kéo Tô Song Song hướng về phía bên trái sau đó buông tay ra, người Tô Song Song lắc lư một cái, suýt nữa rơi xuống.

Tô Song Song bị sợ tới mức tâm trạng vừa mới vững vàng lại được một chút lại nhanh nhanh chóng chóng nhảy lên, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Trong nội tâm Tô Song Song liền kêu rên lên một tiếng, cô chẳng những là cá vọt lên cạn, mà lại rất sợ độ cao!

"Làm sao tao lại có thể không hận mày được chứ! Rõ ràng Tần Mặc chính là của tao! Tần Dật Hiên cũng là người đứng ở bên cạnh tao, vậy mà mày hết lần này tới lần khác lại xuất hiện như thế, mày đã đoạt đi hết thảy mọi thứ vốn thuộc về tao rồi! Nhà họ Thẩm cũng xong rồi, tao cũng vậy, đã xong rồi! Làm sao tao có thể không hận mày đây!"

Thẩm Ôn Uyển nói đến đây thì dùng sức đá vào người Tô Song Song một cái. Tô Song Song kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác không biết mình thế nào mà giống như thiếu nợ vậy, cũng không muốn nói gì nhiều thêm nữa để trước khi chết da thịt còn phải chịu những sự khổ sở.

Bất quá lúc này, Tô Song Song ngược lại cảm thấy có chút may mắn, cũng vì lúc đi ra ngoài cô lại mặc thêm hai cái quần, một cước này đá vào người, có lớp quần kia chống đỡ giúp, vì vậy không đến nỗi bị đau nhiều lắm.

Chỉ là cô vừa liếc qua hồ nước ở phía dưới, lập tức bắt đầu thấy chóng mặt vì sợ độ cao. Tô Song Song vừa nghĩ tới chỉ chốc lát nữa bản thân mình cũng sẽ bị đẩy xuống, tứ chi đã bắt đầu thấy cứng ngắc, đầu óc vốn dĩ vẫn còn đang suy nghĩ rất tốt cũng bắt đầu có chút cảm giác không dùng được rồi.

"Song Song!" Nơi cửa ra sân thượng bỗng vang lên một tiếng gầm nhẹ. Tần Mặc hơi thở dồn dập vừa mới vọt ra vội ngẩng đầu nhìn lên, liền trông thấy Tô Song Song đã bị kéo đến sát bên cạnh mép của tòa nhà.

Theo bản năng, Tần Mặc định chạy về hướng bên kia, nhưng Thẩm Ôn Uyển lại đột nhiên ngồi xổm xuống, một túm lấy tóc của Tô Song Song kéo lên, điều thuốc lá đang cầm trên tay nhắm ngay ngy vào mặt của Tô Song Song mặt.

"Tần Mặc, nếu như anh không muốn làm cho cô ta bị hủy dung trước khi chết, thì tốt nhất là anh đừng có tới đây!" Thẩm Ôn Uyển vừa nói vừa dí sát

điều thuốc lá đang cầm trong tay tới gần mặt của Tô Song Song. Tô Song Song sợ tới mức ngửa ra sau đầu, nhắm mắt lại. Chỉ tiếc là mái tóc của cô bị nắm chặt gắt gao, hoàn toàn không thể nào nhúc nhích được.

Tần Mặc vừa thấy điệu bộ này, lập tức đứng bất động ở ngay tại chỗ. Ở phía sau anh các loại cảnh sát và nhân viên đàm phán lúc này đã đuổi kịp tới, cũng đều đứng lại không nhúc nhích ở phía sau anh.

Thẩm Ôn Uyển hướng mắt nhìn lướt qua phía sau lưng Tần Mặc. Không hề nhìn thấy Tần Dật Hiên, cô ta cũng không phải sốt ruột, chỉ là điều thuốc đang cầm trong tay cứ chuyển động qua lại bên cạnh gương mặt của Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn điều thuốc lá kia thỉnh thoảng lại lóe lên đỏ rực một chút nhìn rất chướng mắt, ngay cả việc thở mạnh cô cũng không dám thở mạnh hơn nữa. Loại nhiệt độ rất nhỏ cứ đảo qua đảo lại trên da mặt làm cho cô cảm thấy kinh hãi (kinh hoàng và sợ hãi), khắp người vã ra một lớp mồ hôi lạnh.

Thẩm Ôn Uyển xác thực hận không thể cầm điều thuốc lá đang cháy đỏ trong tay dí vào trên mặt của Tô Song Song. Bởi vì cô ta biết, lúc này không thể!

Nếu như cô ta dí đầu thuốc lá đang đỏ kia vào trên mặt của Tô Song Song, chắc chắn Tần Mặc sẽ không còn bình tĩnh như hiện tại nữa, chỉ sợ rằng lúc ấy rất có thể anh lại sẽ nghĩ ra bất cứ những phương pháp khác thường nào đó.

Tô Song Song nhìn vào đầu điều thuốc lá đang dao động qua lại hai bên gương mặt của chính mình. Cô sợ tới mức muốn chu miệng nhỏ lại để thổi tắt nó đi, nhưng không ngờ càng thổi lại càng sáng hơn, khiến cho cô bị kinh hồn táng đảm, bị hù dọa đến mức suýt nữa phát bệnh tim.

Thẩm Ôn Uyển thoáng nhìn qua lối thoát hiểm này, hiện tại Tần Dật Hiên vẫn không thấy đâu, vẫn chưa tới thời điểm cá chết lưới rách. Cô ta nghĩ nghĩ sao đó ném đầu mâu thuốc lá đang cầm trong tay xuống dưới lầu.

Tô Song Song vừa nhìn thấy tàn thuốc lá đã cách xa mặt của mình, trong nháy mắt nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lúc này cô đã bị sợ hãi lại cộng thêm tác dụng của điều thuốc lá kia, thân thể càng thêm mềm nhũn.

Tần Mặc đứng ở đó, nhìn Thẩm Ôn Uyển cùng Tô Song Song, một mực tìm địa phương đột phá, đáng tiếc là vị trí mà Thẩm Ôn Uyển đứng kia, đúng phải chỗ góc chết, căn bản không thể có người có nào thể lặng lẽ đi tới gần không một tiếng động.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 170.2

Anh đặt tay lên trên điện thoại di động rồi gõ rất có tiết tấu. Lập tức trong tòa nhà lớn của tập đoàn Tần thị ở phía đối diện, một tay súng bắn tỉa đã nhanh chóng vào chỗ. Người cảnh sát đứng ở bên cạnh Tần Mặc nhìn thấy Tần Mặc gõ điện thoại như vậy, sắc mặt cũng trầm trọng.

Anh tiến lên nửa bước, nhỏ giọng nói ra: "Tổng giám đốc Tần, ở vị trí này, dù cho người bị tình nghi kia bị bắn chết, cô ta cũng vẫn có khả năng đẩy Tô tiểu thư xuống bên dưới."

Tần Mặc vừa nghe thấy vậy, bàn tay đang cầm chiếc điện thoại lập tức mạnh mẽ xiết chặt lại, anh hạ thấp giọng nói: "Tìm cơ hội, cô ấy, không thể có chuyện gì."

Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện, từ lối thoát hiểm vang lên một hồi tiếng động, ngay sau đó Tần Dật Hiên đẩy cửa ra bước tới. Nhìn thấy tình hình hiện tại như vậy, anh tiến mạnh tiến lên trước mấy bước, nhưng liền bị Tần Mặc dùng tay níu lại.

Tần Dật Hiên quay đầu lại hung dữ trừng mắt liếc nhìn Tần Mặc, quát lên: "Lôi kéo tôi cái gì, anh không phát hiện Song Song..."

"Tần Dật Hiên, nếu như anh dám tới, tôi sẽ đẩy cô ta xuống ngay lập tức!" Thẩm Ôn Uyển nhìn thấy Tần Dật Hiên đã đến đây, cả người đều cảm thấy hưng phấn lên, túm lấy mái tóc của Tô Song Song bộ dáng như sắp đẩy Tô Song Song xuống dưới theo như lời nói.

Tô Song Song sợ tới mức thét lên một tiếng, chỉ có điều bởi vì cô đã bị Thẩm Ôn Uyển đánh thuốc, cho nên âm thanh phát ra chỉ giống như tiếng muỗi kêu, nhưng trong nháy mắt đã làm cho trái tim của hai người đàn ông ở đây nổi lên một trận sợ hãi và kinh hoàng.

"Thẩm Ôn Uyển!"

"Thẩm Ôn Uyển!"

Hai tiếng rống giận, kinh hãi vang lên trên hiện trường. Thẩm Ôn Uyển trông thấy bộ dạng của Tần Mặc cùng Tần Dật Hiên dù rất sốt ruột nhưng cũng không dám tiến lên, đặc ý cười lên ha hả. Tay cô ta cầm lấy mái tóc của Tô Song Song cứ lắc qua lắc lại.

Tô Song Song bị kéo tóc đau đến chảy nước mắt ra. Nhưng lúc này Tô Song Song cũng rất có cốt khí, cô cắn răng lại không dám rên lên một tiếng, chỉ sợ sẽ làm cho Tần Mặc lo lắng.

"Tại sao không gọi tiếp nữa vậy, hả?" Thẩm Ôn Uyển đặc biệt đặc ý, hiện tại đặc biệt yêu thích loại cảm giác này.

Trước kia cô ta chỉ dám cúi đầu xưng thần bộ dáng đáng thương, đi theo sau lưng Tần Mặc cùng Tần Dật Hiên. Hôm nay có thể trông thấy bộ dạng của bọn họ như vậy, trong nội tâm cô ta cảm thấy không sao kiềm chế được cảm xúc đặc biệt vui sướng, bởi vì đã nghĩ ra cái trò tra tấn Tô Song Song.

Lúc này Tô Song Song có cảm giác mình đầu óc của mình giống như đang ngồi trên ca bin cáp treo vậy, tưởng chừng như mái tóc của cô đã sắp bị kéo tuột ra khỏi đầu rồi. Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy cực kỳ cáu kỉnh!

Tô Song Song nín đủ một hơi, sau đó dứt khoát chịu đựng sự đau nhức do tóc bị kéo căng, dùng sức một cái, cứu được đầu mình từ trong bàn tay ma quỷ của Thẩm Ôn Uyển trở về.

Thẩm Ôn Uyển nhìn vài cọng tóc đang treo trên ngón tay của mình. Cô ta không ngờ rằng, tới lúc này rồi mà Tô Song Song vẫn còn có dũng khí như vậy, việc này làm cho cô ta phát cáu, lập tức có chút then quá hoá giận.

Cô làm bộ liền đá Tô Song Song một cước, một cước này được đá ra, ở phía đối diện cả Tần Dật Hiên và Tần Mặc đã không còn bình tĩnh nữa.

"Thẩm Ôn Uyển, tôi thả cho cô đi, cô hãy thả Tô Song Song ra!" Tần Dật Hiên khê quát lên một tiếng, vội vàng bước lên trước một bước, còn đang định tiến lên trước thêm nữa, chợt trông thấy tay của Thẩm Ôn Uyển đang cầm ở trên cổ Tô Song Song, như muốn đẩy cô xuống dưới, nên anh cũng không dám cử động nữa rồi. "Cầu xin tôi đi! Các người hãy mau cầu xin tôi đi!" Thẩm Ôn Uyển tiểu nhân đắc chí, giờ khắc này, cô ta có cảm giác mình giống như một vị nữ vương mang bộ dáng cao cao tại thượng. Vốn dĩ cô ta muốn đẩy Tô Song Song xuống dưới kia ngay lập tức, nhưng lúc này tâm tư liền thay đổi, thoáng cái cô ta liền nghĩ, hiện tại hãy tra tấn Tần Dật Hiên và Tần Mặc chơi một lúc cho thoải mái đã.

Tần Dật Hiên không cần phải nói đến lần thứ hai, trực tiếp cúi đầu thành khẩn nói: "Van cầu cô đấy, Thẩm Ôn Uyển, hãy thả cô ấy ra, cô muốn tôi phải làm như thế nào đều được, xin cô đấy!"

Ngữ khí của Tần Dật Hiên biểu lộ sự hèn mọn tới cực điểm, đã làm cho lòng hư vinh của Thẩm Ôn Uyển cảm thấy được thỏa mãn thật lớn. Cô ta cười ha ha một tiếng, tựa hồ vẫn còn cảm thấy chưa được thỏa mãn, nhìn Tần Dật Hiên, trừng lớn hai mắt, quát lên mạnh mẽ: "Hãy quỳ xuống để van xin tôi đi!"

Tần Dật Hiên có chút hơi sửng sốt. Thẩm Ôn Uyển liền lập tức lại túm tóc của Tô Song Song lên, để đầu của cô hướng về phía dưới lầu, như muốn ấn xuống.

Tần Dật Hiên đang định quỳ xuống, thì Tần Mặc cũng không cần phải nhắc lại đến lần thứ hai, trực tiếp quỳ một chân xuống đất, tiếp theo đó một chân kia cũng để nằm ngang, "phịch" một tiếng, Tần Mặc quỳ xuống về mặt vẫn không có chút biểu cảm, hơi cúi thấp đầu xuống, trầm giọng nói ra: "Cầu xin cô hãy thả cô ấy ra!"

Tô Song Song nhìn Tần Mặc quỳ gối ở trước mặt mình, đôi mắt liền ửng hồng, há to miệng muốn nói với anh, nhưng mà nơi yết hầu của cô giống như bị cái gì đó ngăn chặn lại vậy, đến một chút âm thanh cũng không thể phát ra nổi. Tần Mặc là một người kiêu ngạo biết bao, cho dù có chết anh cũng sẽ không bao giờ chịu khuất phục người khác, vậy mà anh...

Cô đau lòng đến mức khó nói lên lời, hận không thể trực tiếp từ nơi này nhảy luôn xuống bên dưới được, tránh cho liên lụy đến anh.

Lúc này Tần Dật Hiên cũng kịp phản ứng, dứt khoát cũng quỳ gối ở trước mặt Thẩm Ôn Uyển theo Tần Mặc, giọng nói lúc này xem ra lại càng trở nên hèn mọn hơn: "Ôn Uyển, cầu xin cô đấy, hãy thả... em gái của tôi ra đi!"

Có thể nói, quả thực Tần Dật Hiên là một diễn viên có diễn xuất cực kỳ tốt, mỗi một động tác của anh đều đã làm cho lòng hư vinh của Thẩm Ôn Uyển cảm thấy được thỏa mãn thật lớn. Chỉ là bàn tay cô ta vẫn đang lôi kéo mái tóc của Tô Song Song, thì không hề muốn buông ra một chút nào.

Tầm mắt của Thẩm Ôn Uyển dao động đảo qua đảo lại trên người giữa Tần Dật Hiên và Tần Mặc. Tô Song Song vừa thấy Tần Dật Hiên cũng quỳ xuống theo như vậy, không có cách nào bình tĩnh được nữa, thân thể của cô cứ run rẩy không ngừng. Một làn gió thổi qua, nước mắt liền tuôn rơi, chảy xuống.

Cuống hòng của Tô Song Song khàn đặc, cô cầu xin Thẩm Ôn Uyển: "Cô đừng có làm như vậy, có ý nghĩa gì đâu cơ chứ?"

"Không có ý nghĩa gì hả?! Chẳng phải bọn họ luôn tự cho bản thân mình là thanh cao, cảm thấy mình luôn cao cao tại thượng đó sao? Ngày hôm nay, tao muốn bọn họ phải té ngã ở dưới mặt đất, rốt cuộc không thể dậy nổi được nữa!"

Thẩm Ôn Uyển nói đến đây liền nhẹ nhàng nở nụ cười, cười đến cực kỳ đắc ý. Cô ta ghé sát mặt mình vào mặt của Tô Song Song mà nói ra một câu: "Mà hết thảy những điều này, nguyên nhân đều bởi vì mày!"

"Đủ rồi!" Tô Song Song khẽ quát lên một tiếng, giọng nói khàn khàn, giống như một giầy sau cô có thể ho ra máu nữa. Nghe thấy như vậy, trong nháy mắt Tần Mặc liền nhíu mày lại, anh lại gõ lên trên điện thoại di động ba cái, tiết tấu đều đều.

"Đủ rồi? Làm sao có thể chứ?" Thẩm Ôn Uyển nhìn Tần Dật Hiên, anh ta coi như xong rồi. Tần Dật Hiên kia vốn dĩ chính là một con cáo già狡诈 hoạt, vì để đạt tới mục đích, bất cứ việc gì anh ta cũng đều có thể làm ra được.

Nhưng mà khi tầm mắt cô ta chuyển tới trên người Tần Mặc, vừa nghĩ tới anh là một người cao ngạo, cho dù có dí súng vào trên đầu thì cũng sẽ không bao giờ cầu xin được tha thứ. Nhưng hôm nay, chỉ vì Tô Song Song mà Tần Mặc không cần nói đến lần thứ hai, liền quỳ ngay xuống trên mặt đất, quả thực đã chọc cho cô ta tức giận đến mức muốn điên lên rồi.

"Tần Mặc! Tần Dật Hiên! Hôm nay tôi liền muốn cho các người phải trở mặt ra mà nhìn cô ta chết nhưng lại không thể làm được bất cứ việc gì!" Giọng nói của Thẩm Ôn Uyển sắc nhọn, sự oán hận từ trong cốt tủy bùng lên. Nói xong cô ta vươn tay ra muốn tóm lấy Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Chết Không Buông Tay

“Đùng!” một tiếng, một viên đạn bắn vào bụng Thẩm Ôn Uyển, máu tươi trong nháy mắt tuôn ra, Thẩm Ôn Uyển cúi đầu nhìn bụng mình, ngay sau đó trong mắt cũng hiện lên ác độc khó diễn tả bằng lời.

Giờ khắc này, cảnh sát và Tần Mặc trong nháy mắt xông tới, Thẩm Ôn Uyển không thể tưởng tượng nổi nhìn tòa nhà trước mặt, ác độc trong nháy mắt trở thành oán độc.

Cô cắn răng dốc toàn bộ sức lực, dùng sức đẩy Tô Song Song một phát, Tô Song Song chỉ cảm thấy thân thể của mình vèo một cái, trong nháy mắt đã nghiêng sang bên cạnh.

Tô Song Song biết nếu té xuống, trái tim cũng đập thành thịch, theo bản năng định giãy giụa túm lấy cái gì, nhưng bởi vì thuốc làm cho toàn thân cô không có sức, đừng nói túm, chính là đưa tay cũng không được.

Cho dù cô có thể động, cô cũng không biết bơi, tuyệt đối là chết chắc, Tô Song Song trừng lớn hai mắt, hoảng sợ nhìn cảnh vật trước mắt.

Cô thấy đôi mắt đào hoa của Tần Mặc bỗng nhiên trừng lớn, đồng tử co rút lại, đang chạy như bay về phía cô, cô theo bản năng định đưa tay về phía Tần Mặc, chỉ có điều cánh tay bủn rủn không có sức, chỉ hơi hơi làm một tư thế giãy dụa.

Ngay khoảnh khắc khi thân thể Tô Song Song lật qua lan can, cô sợ tới mức nhắm mắt lại, ngay khi thân thể lập tức rơi xuống phía dưới, đột nhiên cô cảm giác tay mình bị siết chặt, giống như bị cái gì kéo lại.

Cô mở lớn hai mắt ra, đã nhìn thấy Tần Mặc thả người nhảy lên, kéo hai tay của cô, túm cô vào trong ngực mình, hai người ngã thẳng xuống phía dưới.

Tô Song Song đột nhiên không nghĩ đến cái gì, đã lên tiếng: “A Mặc anh...”

“Anh yêu em!” Tần Mặc gầm nhẹ một tiếng, kêu xong kéo Tô Song Song sát vào ngực mình thêm một chút.

Tô Song Song thoáng chốc cảm thấy mình cứng lại rồi, tất cả bốn phía đều biến mất không thấy, hoảng sợ, hoảng hốt cũng biến mất theo, cô hơi nhếch môi cười, xán lạn như hoa.

Chỉ có điều nụ cười vẫn còn chưa kéo đến lớn nhất, chỉ nghe “Bùm!” một tiếng, trong nháy mắt hai người rơi vào trong hồ, tạo nên bọt nước khổng lồ.

“Tô Song Song!” Trên lầu, Tần Dật Hiền mót hết tâm can kêu lên một tiếng đau xé cõi lòng, định nhảy xuống theo, lại bị cảnh sát hai bên kéo lại thế nào cũng tránh không thoát.

Khoảnh khắc khi rơi vào trong nước, Tô Song Song cảm thấy đầu mình đã quay xong rồi, cô không cảm giác được điều gì, chẳng qua cảm thấy lồng ngực rất đau, tứ chi cũng rất đau, nơi nào trên người cũng đau.

Nhưng mà một tiếng anh yêu em kia của Tần Mặc lại thành động lực khổng lồ khiến cô muốn phải sống tiếp, bởi vì cô còn chưa nói một câu em yêu anh với Tần Mặc, cô không cam lòng!

Ý niệm sống tiếp càng ngày càng mãnh liệt, Tô Song Song mở to miệng định hô hấp, vị mặn chát lập tức tràn vào, ngay sau đó có thứ gì đó dán lên miệng cô, cô lập tức tham lam bắt đầu mút thỏa thích, cuối cùng đã mất đi tri giác.

Khi Tô Song Song tỉnh lại, chợt mở to hai mắt ra, cảm thấy trước mắt âm đạm, cô kêu khê một tiếng, ngồi bật dậy, nhìn chung quanh một chút, mới phát hiện nơi này là bệnh viện.

“Song Song! Em đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái không?” Tô Mộ dựa vào bên cạnh nghỉ ngơi vừa thấy Tô Song Song tỉnh, lo lắng đứng lên, bu lại, bởi vì quá kích động, trực tiếp làm đổ cái ghế.

“Rầm!” một tiếng khiến Tô Song Song lấy lại tinh thần, cô dứt khoát vén chăn đắp trên người mình lên, tỏ vẻ định nhảy xuống giường, nào biết hai chân vừa chạm đất, đầu gối lập tức đau đến quả thật không phải của mình.

Hai đầu gối của cô mềm nhũn, trực tiếp quỳ một chân trên đất, cũng may Tô Mộ nhanh tay lẹ mắt, đôi tay đang giữ lấy cô, trước khi đầu gối cô chạm đất, đã kéo cô lên.

Chỉ có điều lực té ngã của Tô Song Song quá lớn, vóc người Tô Mộ cũng tương đối nhỏ, không có hơi sức gì, bị cô ấy dựa vào, trực tiếp té xuống đất theo, đau đến từ mũi đến mắt Tô Mộ đều nhúu chung một chỗ rồi.

Hai tay Tô Song Song lập tức chống trên mặt đất, đỡ lấy thân thể, cặp mắt còn hơi hoa, nhưng cô chờ không kịp, nào có ý định đi quan tâm xem hai cô ngã có nghiêm trọng không, quát thẳng lên: “Tần Mặc! Tần Mặc ở đâu?”

Thật ra trong lòng Tô Song Song rất sợ, thật sự sợ sẽ bị kịch giống như trong tiểu thuyết, nam nữ chính vì vậy mà người với người cứ mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.

Mắt cô không hề chớp nhìn Tô Mộ chăm chăm, chỉ sợ để sót chút vẻ mặt nào đó của chị ấy, ánh mắt Tô Mộ lóe lên, rồi cố buông lỏng nói: “Không có chuyện gì lớn, lúc này còn phải quan sát, em trước cho tốt...”

Tô Mộ còn chưa nói hết, hai tay Tô Song Song đã túm lấy bả vai cô, dùng sức lắc lắc, gào còn kích động hơn vừa rồi: “Nói thật!”

Bởi vì Tô Song Song biết Tô Mộ vừa nói dối ánh mắt sẽ lóe lên không dám nhìn người, lòng của cô cũng rơi vào đáy vực theo cái lóe lên của chị ấy trong nháy mắt, cô lắc xong, vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Mộ, dáng vẻ kia quả thật giống như điên.

Tô Mộ dừng lại một chút, mắt đảo rồi lóe lên, Tô Song Song thấy chị ấy còn định nói láo, nhanh chóng lắc tiếp: “Nói thật đi! Anh ấy đang ở đâu vậy?”

Hình như Tô Mộ cũng bị cảm xúc của Tô Song Song lây đến, cô nhắm mắt lại, nước mắt trong mắt xông lên, cũng gào to một tiếng: “Nằm ở trên giường, không động được! Không động được!”

“Cái gì...” Tô Song Song chỉ cảm thấy trong cơ thể cũng bị rút đi theo những lời này của Tô Mộ, cô hơi không hiểu rõ ràng, lại vội vàng lắc lắc Tô Mộ, hỏi: “Cái... Có ý tứ gì?”

“Chính là ý em hiểu đó!” Tô Mộ vẫn nhắm mắt, nước mắt chảy xuống mãnh liệt hơn vừa rồi, cuối cùng thậm chí thút thít.

Trong nháy mắt Tô Song Song xụi lơ trên mặt đất, một tay cô cố sức chống đỡ thân thể mình, hình như trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng với cuộc xảy ra chuyện gì, một lát sau, cô mới lẩm bẩm thành tiếng: “Không động được... Không động được...” Một giây tiếp theo cô bất ngờ nhào về phía Tô Mộ, túm được tay chị ấy, hốt hoảng hỏi: “Ở đâu? Tần Mặc ở đâu, mang em đi!”

Sau khi Tô Song Song rơi vào trong hồ, hai đầu gối va vào nhau một phát, coi như vết thương mới thêm vết thương cũ, đứng lên cũng lao lực, chứ đừng nói là đi.

Tô Mộ vội vàng đỡ lấy, Tô Song Song đã không đợi được, lão đảo định đi ra ngoài, Tô Mộ vừa dìu, vừa an ủi.

“Song Song, tính mạng Tần tổng không có gì đáng ngại, chỉ có điều thân thể... Chẳng qua trong chốt lát không thể tin nổi, lát nữa em gặp được anh ấy thì phải vô cùng cẩn thận, đừng tạo thành tổn thương lần hai cho anh ấy!”

Tô Mộ thút tha thút thít dặn dò Tô Song Song, chỉ sợ sau khi cô ấy nhìn thấy Tần Mặc không nhúc nhích, sẽ kích động lẫn anh ấy đến chết rồi.

Tô Song Song không trả lời Tô Mộ, nhưng cô lại nghe lọt được không sót một chữ trong lời của chị ấy, Tô Song Song gật gật đầu, kiềm chế nước mắt trong mắt, không nói gì, bởi vì cô biết nếu cô vừa mở miệng, trút khẩu khí này, tuyệt đối sẽ gào khóc lên.

Tô Mộ đỡ Tô Song Song đi tới phòng chăm sóc đặc biệt, từ cửa sổ bên ngoài Tô Song Song liếc mắt nhìn Tần Mặc nằm không nhúc nhích ở bên trong, nước mắt trong nháy mắt tuôn ra.

“Tô Tô... Anh ấy không tỉnh lại sao?” Tô Song Song nắm chặt cánh tay Tô Mộ, giống như nắm chặt cây bè gỗ cuối cùng vậy, trong đôi mắt cong cong tràn đầy nước mắt.

Tô Mộ nhìn van xin đầy mắt Tô Song Song, lời nói lập tức bị chặn trong cổ họng, như thế nào cũng không nói được một câu, khoảnh khắc khi cô đang định mở miệng, Bạch Tiêu đột nhiên mở cửa phòng bệnh đi ra, nhìn thấy dáng vẻ Tô Song Song, sững sốt một chút.

Tô Song Song nhanh chóng đưa tay tóm lấy cánh tay Bạch Tiêu, giống như tóm được người ở bè gỗ khác, Tô Song Song vừa mở miệng, trong giọng nói mang theo nước mắt: “Bạch tiên sinh, anh nói cho tôi biết, Tần Mặc không có chuyện gì... Có phải không?”

Ba chữ cuối cùng Tô Song Song cắn cực kỳ nặng, giống như ký thác toàn bộ y vọng vào ba chữ này, tiếng nói vừa dứt, nước mắt đã không khống chế được mà tuôn ra ngoài như điên.

Bạch Tiêu nhìn dáng vẻ Tô Song Song như vậy, rất không nhẫn tâm, nghiêng đầu, không nhìn cô, lại lắc đầu một cái: “Sợ rằng, không tỉnh lại.”

Tô Song Song nghe nói như thế, tay nắm tay Bạch Tiêu và Tô Mộ đột nhiên không có hơi sức, tuột xuống, đập lên người, cũng không cảm thấy đau, giống như hai cánh tay kia không phải của mình vậy.

“Làm sao có thể vẫn chưa tỉnh lại...” Tô Song Song tự lẩm bẩm, nhìn Tần Mặc sắc mặt trắng bệch ở trong phòng bệnh, định đưa tay đẩy cửa ra, lại chỉ sợ sau khi đẩy ra tất cả sẽ trở thành sự thật.

Tay nắm chốt cửa của Tô Song Song cứ run rẩy, Bạch Tiêu không nhìn nổi, một phát túm được tay Tô Song Song, nắm thật chặt, hấp dẫn lực chú ý của cô tới đây.

“Song Song, bây giờ hai người tất cả đều là giả, giờ em rời đi thôi, rời khỏi cậu ấy vẫn còn kịp! Không có bất kỳ ai sẽ trách em, nếu không còn dưng lại...”

“Anh nói cái gì! Em yêu anh ấy! Cho dù anh ấy biến thành dáng vẻ gì, em đều không rời khỏi anh ấy đâu!” Tô Song Song điên cuồng gào lên một tiếng, sau đó hít một hơi thật sâu, cứng rắn đè nén nước mắt mãnh liệt về, sau một khắc mở cửa ra.

Trong phòng hết sức yên tĩnh, chỉ có tiếng máy móc “Tít tít” chói tai, khoảnh khắc khi Tô Song Song mở cửa, vẫn còn đang mong đợi, giống như trong tiểu thuyết, tất cả đều là một trò đùa ác của Tần Mặc.

Nhưng trong chớp nhoáng khi mở cửa, khi Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc nằm trên giường không nhúc nhích, ngay cả lông mi cũng không run

rầy một cái, cô biết tất cả đều không phải một trò đùa ác.

Tô Song Song suýt chút nữa hồng mắt, cô đưa tay che miệng mình, cứng rắn nuốt tiếng nước nở nghẹn ngào đã trào đến cổ họng vào.

Bạch Tiêu đứng ở cửa thấy Tô Song Song như thế, không đành lòng, vừa định tiến lên, lại bị Tô Mộ kéo lại, Tô Mộ lắc đầu với Bạch Tiêu, Bạch Tiêu đột nhiên ý thức được điều gì, dừng bước chân lại.

Tô Song Song đứng ở cửa trong chốc lát mới có dũng khí bước lên trước, cô không đi được từng bước, đầu gối giống như bị kim đâm đau, nhưng cô lại ngoảnh mặt làm ngơ, bước từng bước tới cực kỳ trịnh trọng, giống như bước trên thảm đỏ, mỗi một bước đều mang theo thành kính.

Khi Tô Song Song đi tới bên cạnh Tần Mặc, cô khụy nửa người xuống, khoảnh khắc khi đầu gối chạm đất, đau đến mồ hôi lạnh trên trán cô chảy xuống, nhưng Tô Song Song không hề để ý đến chút nào.

Cô đưa tay cầm lấy bàn tay Tần Mặc đặt bên giường, tay Tần Mặc rất đẹp, thon dài trắng nõn, nhưng lại lạnh muốn chết, lạnh giống như người chết, khiến cho cô không khỏi run rẩy.

Tô Song Song theo bản năng đưa hai tay ra, nắm tay Tần Mặc thật chặt, muốn dùng tay mình sưởi ấm cho an, nhưng chính bàn tay nhỏ bé của cô cũng lạnh lẽo muốn chết, vốn không che ấm được tay Tần Mặc.

Tô Song Song hơi lộ vẻ tuyệt vọng dán tay Tần Mặc lên mặt mình, cảm môi, nhìn Tần Mặc giống như ngủ say.

Hô hấp của Tần Mặc rất vững vàng, chỉ có điều cho dù ngủ thiếp đi, hai chân mày cũng nhíu chặt chung một chỗ, hình như rất không yên bình, nhìn sâu vào cặp mắt Tần Mặc, nói từng câu từng chữ cực kỳ chậm chạp, lại nghiêm túc lạ thường: “A Mặc, em cũng yêu anh.”

Nói xong, Tô Song Song giống như thở phào nhẹ nhõm, cô đột nhiên nhếch môi cười, cười chảy nước mắt, khiến Bạch Tiêu và Tô Mộ đứng cạnh cửa nhìn đều cảm thấy đau trong lòng.

“Anh hôn mê một ngày, em sẽ chờ anh một ngày, anh hôn mê một năm, em sẽ chờ anh một năm, anh hôn mê cả đời, em sẽ chờ anh cả đời...”

“Nếu như anh tỉnh lại, giống như trong tiểu thuyết ngôn tình vậy, quên em, vậy thì em sẽ quấn quýt chặt lấy anh, trừ phi anh yêu thương người khác, nếu không em chết cũng không buông tay!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Chính Là Chọc Em Chơi

“Tần Mặc, anh tỉnh lại đi... Anh còn chưa nghe thấy em nói yêu anh đâu...” Tô Song Song nói xong lời cuối cùng, cuối cùng không nhin được mà nghẹn ngào, sau đó khóc không thành tiếng.

Tô Mộ đứng ở cửa, không nhìn nổi, đưa khuỷu tay chọc Bạch Tiêu một cái, chính bản thân Bạch Tiêu thấy còn phải cảm động, hai mắt đầm lệ mơ hồ, một người đàn ông to lớn thiếu chút nữa khóc lên, bị một chọc vô tình của Tô Mộ như vậy, suýt nữa kêu lên.

Anh quay đầu lại liếc nhìn Tô Mộ, trong đôi mắt nhìn đẹp như ánh mặt trời tràn đầy lửa giận, Tô Mộ lập tức chân chó cười, đưa ngón tay chỉ Tô Song Song, ý bảo anh nhanh lên.

Bạch Tiêu cũng cảm thấy nếu không làm chút gì thì hơi quá mức, nhưng nhiều ít vẫn cảm thấy chột dạ, anh đi lên phía trước mấy bước, lúc đi đến bên cạnh Tô Song Song, hai tay đỡ bả vai cô, đỡ cô lên.

Tô Song Song vẫn khóc không thành tiếng, cuối cùng khóc đến thân thể run rẩy theo, Bạch Tiêu càng thêm chột dạ, nhìn về phía cửa, định đi tìm Tô Mộ, nào ngờ đã sớm không thấy bóng dáng Tô Mộ.

Bạch Tiêu khẽ nguyên rửa một tiếng trong lòng, quay Tô Song Song lại, để cho cô nhìn mình, Tô Song Song khóc đến đôi mắt sưng lên, cảm thấy ánh mắt Bạch Tiêu nhìn tới.

Tô Song Song ngẩng đầu lên, chỉ có điều đau rất mắt quá, cô vốn không nhìn rõ mặt của Bạch Tiêu, đương nhiên cũng không chú ý tới vẻ mặt áy

náy của anh.

“Nhị manh hóa à...” Bạch Tiêu nói lời thành khẩn thở dài một hơi, chân mày nhíu lên, vừa nghĩ tới lời nói sau đó của mình, đã cảm thấy tim đập thình thịch.

Đừng nhìn Tô Song Song đáng vẻ con thỏ trắng nhỏ dịu dàng, nếu như Tô lưu manh phải cúi người, vậy vốn không phải là người mà Bạch Tiêu có thể khống chế, trực tiếp bị Tô lưu manh đánh cho thành vật hy sinh rồi.

Tô Song Song nghe Bạch Tiêu gọi mình, không hiểu ngẩng đầu nhìn anh, muốn dùng mắt ý bảo anh có lời cứ nói, bây giờ dĩ nhiên lieqiudoon trong lòng cô rất khó chịu, không có tâm tình nói tán gẫu vớ vẩn với anh. Chẳng qua đôi mắt đã sưng, không có cách nào ra hiệu bảo anh nói gì.

“Hà?” Tô Song Song thấy Bạch Tiêu hồi lâu không nói chuyện, cho rằng anh nhìn nhưng không hiểu rõ ý trong mắt mình, dùng lỗ mũi hừ ra một tiếng, giọng mũi rất nặng.

Bạch Tiêu cắn răng một cái, dậm chân một cái, nhắm mắt lại mở miệng, tốc độ nói cực kỳ nhanh: “Nhị manh hóa à! Thật ra thì Tần Mặc không có chuyện gì, anh chọc em chơi!”

“...” Tô Song Song chớp chớp đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi, nhìn mặt Bạch Tiêu, vào lúc này cô có thể nhìn rõ ràng nét mặt của Bạch Tiêu rồi, bởi vì mặt của Bạch Tiêu đã nhăn lại chung một chỗ.

Mặc dù lời Bạch Tiêu nói, cô đều có thể nghe hiểu từng chữ, nhưng mà hợp lại cùng nhau sao lại không rõ đây?

“Cái gì?” Trái tim treo cao của Tô Song Song lập tức hạ xuống, ngay sau đó hai tay dùng sức tóm lấy bả vai Bạch Tiêu, vội vàng hỏi: “Thật? Tần Mặc thật sự không có chuyện gì?”

Bạch Tiêu thấy Tô Song Song không nổi đóa, còn sững sốt một chút đó, chỉ có điều bởi vì Tô Song Song quá kích động, khi túm lấy bả vai dùng lực quá mạnh, đau khiến Bạch Tiêu lấy lại tinh thần, vội vàng gạt đầu một cái.

Ngay sau đó Tô Song Song nở nụ cười, chỉ có điều một giây kế tiếp, khuôn mặt nhả lại, cô đưa ngón tay chỉ về phía Tần Mặc nằm không nhúc nhích trên giường, thận trọng hỏi: “Có phải anh đang gạt em không, nếu như anh ấy thật sự không có chuyện gì, tại sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh?”

Bạch Tiêu thấy Tô Song Song như vậy, là đau lòng thật, chỗ nào cũng có thể nhìn ra tình cảm sâu sắc của nhị manh hóa đối với Tần Mặc, mà ý định của Tần Mặc đối với Tô Song Song càng không cần phải nói rồi.

Sao mà hai người này có thể giày vò đến bây giờ, nhất định gây nên cảnh tượng sinh ly tử biệt, mới có thể thấy rõ tim mình, nói lời này ra khỏi miệng, đây không phải không có chuyện gì ở chỗ này làm gì sao?

“Cậu ấy được tiêm thuốc an thần, cho nên mới yên tĩnh như vậy, không có chuyện gì, nhị manh hóa, Tần Mặc cậu ấy không có chuyện gì, chỉ có điều nhiều bộ phận phần mềm bị bầm tím thôi, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng là được!”

Khi Bạch Tiêu ý thức được đã nói ra khỏi miệng, hiện giờ anh đã hối hận khi nghĩ ra chiêu như vậy, giúp hai người Tần Mặc và Tô Song Song mở ra nội tâm rồi.

Mặc dù kết quả rất đáng tin, nhưng quá trình thật sự quá khốc liệt, khiến cho anh một đấng mày râu cũng không đành lòng nghĩ lại, vừa nghĩ tới đáng vẻ tê tâm liệt phế của Tô Song Song, anh lại đau lòng.

Tô Song Song vừa nghe, vẫn ngây ngốc, quay đầu nhìn Bạch Tiêu, giống như vẫn không tin, lại hỏi một câu: “Thật sao?” Giọng run run rẩy rẩy, chỉ có điều hai chữ giống như nói lâu một thế kỷ.

Bạch Tiêu thở dài nặng nề, cầm hồ sơ bệnh án bên cạnh lên, vừa lật ra cho cô xem, vừa nói: “Nhị manh hóa, em xem, thật sự không có chuyện gì, chỉ cần trong khoảng thời gian này chú ý nghỉ ngơi là được.”

Tô Song Song giống như sinh mạng mới khôi phục, cả người trong nháy mắt mềm nhũn, trực tiếp ngã ra trên đất.

Bạch Tiêu không ngờ Tô Song Song lại đột nhiên ngã nhào, không kịp phản ứng, khi phản ứng lại, Tô Song Song đã giống như một bãi bùn loãng ngồi dưới đất rồi.

Lúc này là đầu mùa đông, ngồi dưới đất cũng không phải chuyện gì, Bạch Tiêu vội vàng đỡ cánh tay Tô Song Song, kéo cô lên, sau đó để cô ngồi bên cạnh giường bệnh của Tần Mặc.

“Nhị manh hóa, thật lòng xin lỗi...” Một tiếng xin lỗi này của Bạch Tiêu là thật lòng thật ý, anh không ngờ sẽ làm tổn hại tới Tô Song Song, bây giờ anh cũng không dám nhìn đôi mắt sưng đỏ của Tô Song Song, chỉ cần liếc mắt nhìn, cảm giác tội lỗi giống như thủy triều, trong nháy mắt có thể đập chết anh.

Tô Song Song ngồi trên giường nhìn Tần Mặc hô hấp bình thường, giờ phút này, nhìn lại anh, trong nháy mắt cảm giác mình nhất định đi từ địa ngục lên thiên đường, hạnh phúc khó nói nên lời.

Tô Song Song khẽ thở nhẹ, điều chỉnh hô hấp của mình một chút, cuối cùng có thể bình ổn lại trái tim vẫn nhảy loạn.

Cô đưa ngón tay chỉ Tần Mặc, vẫn không quá khẳng định hỏi một câu, hỏi đến cực kỳ cẩn thận: “Thật sự chỉ là tác dụng của thuốc an thần? Anh ấy thật sự chỉ bị bầm tím một số bộ phận phần mềm?”

“Thật! Thật như em là phụ nữ không phải đàn ông vậy!” Bạch Tiêu học câu nói trước kia của Tô Song Song, hy vọng có thể trêu chọc cô cười một

tiếng, nhưng sau khi nói ra khỏi miệng, đối diện với ánh mắt mừng rỡ của Tô Song Song, trong nháy mắt lại cảm thấy cảm giác áy náy đó, càng thêm nồng đậm. Bạch Tiêu lập tức lấy một cái máy ghi âm ra, quơ quơ, giải thích một chút chân tướng với Tô Song Song.

“Nhị manh hóa, đây không phải là anh và Tô Mộ nhìn hai người vòng quanh ở đây, chính là không thổ lộ, cho nên muốn ra chiêu này, muốn cho hai người bày tỏ tâm ý của nhau chứ sao...”

“Nhưng mà, khoảnh khắc khi tụi em rớt xuống, Tần Mặc đã thổ lộ tâm ý với em, em cũng hiểu tim mình!” Tô Song Song nhìn Bạch Tiêu, vừa nghe anh nói dự tính ban đầu, khỏi phải nói mình có tâm tình gì.

Bạch Tiêu vừa nghe lời Tô Song Song nói, trong nháy mắt kinh ngạc miệng há hốc thành hình chữ O, anh cũng không có cách nào để hình dung giờ phút này tâm tình của mình là như thế nào nữa rồi, tóm lại thật nát bét, hận không thể trực tiếp đập đầu vào tường cho xong.

Thì ra hai người bọn họ đã thổ lộ tâm ý rồi, Bạch Tiêu nắm thật chặt máy ghi âm trong tay mình, cúi đầu liếc nhìn qua Tần Mặc, vốn là chuyện giành công, lúc này hay rồi, tốt bụng làm chuyện xấu.

Bạch Tiêu cũng có thể nghĩ ra được, nếu Tần Mặc tỉnh lại biết mình làm cho Tô Song Song khóc, còn khóc thành như con gấu vậy, mình đoán chừng thời gian sau này cũng đừng mong yên tĩnh, khỏi cần nghĩ tới chuyện tán gái rồi, chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết ký ức rồi.

“Nhị manh hóa! Chúng ta có thể thương lượng một chút không, chờ Tần Mặc tỉnh lại...” Bạch Tiêu vừa mới nói được một nửa, Tô Song Song đã mở miệng cắt đứt lời anh.

“Bạch tiên sinh, anh nói thân thể của Tần Mặc bây giờ rất tốt, cho dù đánh anh ấy một trận anh ấy sẽ không chết đúng không?” Tô Song Song ngược đầu, vẫn giả bộ đáng thương nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu suy nghĩ một chút, thân thể Tần Mặc quả thật không có gì đáng ngại, vẫn ở lại bệnh viện quan sát, là bởi vì anh biết được Tô Song Song còn chưa tỉnh, cảm xúc không ổn định, cho nên mới để cho cậu ấy tiêm thuốc an thần, tránh cho cậu ấy lộn xộn, làm bản thân bị thương.

Nghĩ như vậy, Bạch Tiêu rất nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Ồ!” Tô Song Song ý vị sâu xa hừ một tiếng, không biết vì sao Bạch Tiêu trong nháy mắt cảm thấy quanh thân cũng không quá thoải mái, khi anh đang định an ủi Tô Song Song một chút, chỉ thấy Tô Song Song đột nhiên ra tay.

“Bốp!” Cho Tần Mặc một cái bạt tai không nhẹ không nặng, đánh cho Tần Mặc cho dù đang ở trong giấc mộng cũng phải nhíu mày lên.

“A!” Bạch Tiêu lập tức sợ hãi kêu một tiếng, tiến lên kiểm tra mặt Tần Mặc một chút, thấy không có chuyện gì, lúc này mới thở phào một cái, chỉ có điều trong lòng vẫn sợ hãi như cũ.

Nói giỡn, tiêm thuốc an thần cho Tần Mặc cũng chính là trêu chọc nghịch lân, chuyện này nếu để cho Tần Mặc biết sau khi bị mình cho tiêm thuốc an thần còn bị đánh một bạt tai, Tần Mặc sẽ tuyệt đối không tha cho anh.

Vậy thì anh đừng nói đến nửa đời sau nữa, chính là đời sau chắc cũng bị giày vò muốn chết, đừng nghĩ có một kỳ nghỉ.

“Nhị manh hóa! Không đúng, bà cô Tô à! Tôi thật sự biết sai rồi, cái bạt tai này, chờ cậu ấy tỉnh lại, em nhất định nói cho cậu ấy biết...”

“Là anh đánh!” Tô Song Song trực tiếp nói một câu như chém đinh chặt sắt, sau đó đứng lên, mặc dù hai đầu gối run run rẩy rẩy, nhưng khí thế bức người này, rõ ràng chính là Tô khí phách lưu manh khiến người ta cúi người rồi.

Bạch Tiêu nhìn một lúc kinh hãi, tầm mắt đưa tới đưa lui giữa Tô Song Song và Tần Mặc, cuối cùng thân thể suy sụp, ngồi ở trên ghế, nhìn Tô Song Song tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Bà cô Tô à! Em muốn gieo họa chết anh sao! Em không sợ một đám hậu cung của anh tới tìm em?” Bạch Tiêu cảm thán một câu, chỉ có điều nhìn Tô Song Song đầy máu sống lại, tràn đầy sức sống, trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Chỉ có điều rãnh máu này của Tô Song Song đột nhiên mở rộng rất nhiều, trực tiếp tiến cấp lên Tô lưu manh bá đạo, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Gieo gió gặt bão! Tô Mộ đâu?” Tô Song Song vỗ vỗ tay, ánh mắt lướt qua nửa bên mặt đỏ lên của Tần Mặc, trong lòng lại đau một trận, vừa rồi vẫn ra tay quá nặng.

Chỉ có điều vừa nghĩ tới mình bị uất ức bởi vì Tần Mặc, đã cảm thấy cho anh cái bạt tai này, coi như nhẹ, nhất là anh còn kết bạn với một người bạn bè xấu như Bạch Tiêu, hơi thiếu chút nữa giày vò chết cô, đáng đời anh bị bạt tai!

“Cái này, em thấy rồi đó, cô ấy chuồn mất!” Mặc dù Bạch Tiêu tiếp xúc không nhiều với Tô Mộ, nhưng hai người bọn họ cũng hết sức hy vọng Tô Song Song và Tần Mặc có thể tốt, cho nên nhanh chóng đạt thành nhận thức chung, răn chuột một ố mà nghĩ ra một chiêu tổn hại như vậy.

Mới vừa rồi Tô Mộ thấy tình hình không ổn, chuồn thẳng luôn, Bạch Tiêu rất tức giận với việc cô ấy không nói nghĩa khí như vậy, cho nên nhắc tới cô ấy, giọng nói cũng mang theo chút tức giận.

Dù sao Bạch Tiêu cũng nghĩ hay lắm, sau khi trở lại thì giữ nửa tháng tiền thưởng của Tô Mộ, ai bảo cô không nói nghĩa khí!

Sau khi Tô Song Song nhìn lướt qua Bạch Tiêu, Bạch Tiêu lập tức cười híp mắt, vội vàng đứng lên, lấy tay quạt gió cho Tô Song Song.

Bây giờ Bạch Tiêu chưa từ bỏ ý định, anh cười lấy lòng lừa gạt nói: “Nhi manh hóa à! Chuyện này em đừng nói với Tần Mặc, anh đưa ảnh quý giá trong nhà cậu ấy mặc tã cho em xem được không?”

Tô Song Song hơi dao động, nhưng vừa nghĩ tới Bạch Tiêu làm chuyện như vậy, lập tức không đánh một trận không được, sửa trị trái tim anh một trăm năm kiên quyết không lay được!

Tô Song Song rất kiên quyết lắc lắc đầu, bày tỏ quyết tâm của anh. Một cái lắc đầu này của cô, coi như dao động lòng Bạch Tiêu thành lạnh giá rồi.

Bạch Tiêu kiên quyết không buông tha, tiếp tục ném mồi ra: “Nếu không, tôi đưa tất cả chuyện xấu hổ từ tiểu học đến trung học của cậu ấy cho em?”

Tô Song Song vừa nghe càng thêm động lòng, ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu, ánh mắt sừng tấy rất giãy giụa rồi rằm, trong nháy mắt ánh mắt Bạch Tiêu sáng lên, lại tăng thêm một lợi thế: “Còn có tất cả kỳ cục của cậu ấy như thế nào?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Nên Cho Đáp Án

“Rất tốt.”

Khi Tô Song Song đang do dự, sau lưng đột nhiên vang lên hai chữ bình thản, trong nháy mắt bị sợ đến cô giật mình, suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Bạch Tiêu càng thêm sợ hết hồn, anh ngẩng đầu nhìn qua, vừa đúng lúc nhìn thấy Tần Mặc mở hai mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt ấy giống như nhìn người chết, trong nháy mắt khiến cả người Bạch Tiêu cũng không được tự nhiên.

Bạch Tiêu lập tức ha ha cười khan một tiếng, lộ ra một chút nụ cười mang tính lấy lòng, chân chó hỏi: “Tiểu Tần Tần, cậu đã tỉnh!”

Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc tỉnh, vội vàng xoay người lại, vừa nhìn thấy Tần Mặc thật sự mở mắt, ngồi dậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ đó đều không có vấn đề gì, Tô Song Song lại không nhịn được khóc.

Tần Mặc thấy Tô Song Song có thể đi, quả thật như bác sỹ nói, không có gì đáng ngại, mừng rỡ một phen, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Tô Song Song quay đầu, Tần Mặc nhú mày trong nháy mắt.

Anh theo bản năng quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu, thấy anh ta cười vẻ mặt nịnh hót, cũng biết chuyện Tô Song Song khóc thành như vậy, nhất định không tránh được có liên quan tới anh ta.

Bạch Tiêu bị Tần Mặc nhìn rất chột dạ, cười lui về sau định chạy đi, chạy ra nước ngoài tiêu dao mấy ngày, tránh đầu gió, ai mà biết Tô Song

Song lại đưa tay túm được anh.

Trong lòng Bạch Tiêu vẫn còn hồ thẹn với Tô Song Song, nên do cô kéo mình lại, không giẫy giụa, nghĩ thầm coi như là còn Tô Song Song rồi, nào biết Tô Song Song lại nghĩ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy.

Tô Song Song quay đầu nhìn Tần Mặc, dùng đôi mắt đỏ hoe hết sức đáng thương nhìn Tần Mặc, mím môi nói: “A Mặc, Bạch Tiêu gạt em...”

Tần Mặc vừa nghe, ánh mắt nhìn Bạch Tiêu càng thêm sắc bén, anh nhú mào, đã cảm thấy má trái của mình đặc biệt đau, anh quay đầu liếc mắt nhìn cửa sổ, trên cửa sổ phản chiếu má trái của anh ửng đỏ.

Bạch Tiêu vừa thấy Tần Mặc phát hiện ra mình bị đánh, nhắm mắt lại khuôn mặt hối tiếc, anh mở mắt nhìn Tô Song Song, cho cô một ánh mắt cầu xin tha thứ, chỉ tiếc Tô Song Song vốn không nhìn anh, lòng Bạch Tiêu lạnh toàn bộ trong nháy mắt.

Bây giờ Bạch Tiêu coi như đã hiểu cái gì gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống rồi, anh quả thật tự mình đào hố, tự mình nhảy vào, còn thuận tay lấy đất chôn một nửa rồi.

Bạch Tiêu giùng giàng trở tay kéo ống tay áo Tô Song Song, lắc lắc, không biết bây giờ làm nũng cầu xin tha có thể tốt không, chỉ tiếc Bạch Tiêu làm như vậy thật sự khiến Tô Song Song chán ghét.

Ngay cả Tần Mặc cũng cảm thấy hết sức không thoải mái, không muốn gặp lại anh ta, hơn nữa anh ta lại dám trắng trợn lôi kéo Tô Song Song ngay trước mặt mình, thật sự sống đủ rồi.

“Bạch Tiêu, Phi Phi có một dự án hợp tác, ngày mai anh đi xem một chút!” Tần Mặc trực tiếp hạ “Thư thông báo tử vong” cho Bạch Tiêu!

Bạch Tiêu vừa nghe dự án hợp tác đó của Phi Phi, trong nháy mắt cả người cũng không tốt, khuôn mặt trắng nõn vốn hồng hào lập tức trở thành trái cà tím, anh đẩy mặt kính hải, đi mấy bước đi tới bên cạnh Tần Mặc, còn thiếu điều ôm bấp đùi Tần Mặc khóc kêu thôi.

“Tiểu Tần Tần à! Cậu không thể bầy tôi như vậy! Cẩn thận tôi từ chức không làm nữa!” Bạch Tiêu cảm thấy trừng phạt này của Tần Mặc thật sự quá nặng, chỗ Phi Phi này, tất cả đều là người da đen, ngay cả con nhóc bình thường anh muốn tán tỉnh cũng không tìm được, ai đi chỗ đó chứ!

Tần Mặc không hề cử động, hơn nữa càng không quan tâm tới việc Bạch Tiêu uy hiếp từ chức, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Tôi có toàn bộ phương thức liên lạc với mấy người phụ nữ của anh, có cần để cho các cô ấy cùng nhau tìm không...”

“Không cần! Không cần!” Bạch Tiêu lập tức cười làm lạnh. Tất cả chỗ Tần Mặc dành riêng đó đều là khoản nợ hoa đào năm nào đó nông cuồng anh chọc tới, nếu là một hai người thì anh cũng không sợ.

Nhưng mà hoa đào gì anh chọc tới đều có, số lượng tăng lên bản thân cũng đếm không hết, nhưng đau buồn thay một hoa đào ban đầu anh cũng khoe khoang với Tần Mặc, không ngờ người đàn ông mặt than vạn ác này lại nhớ kỹ toàn bộ mọi người, hơn nữa ghi chú phương thức liên lạc.

Cuối cùng chỉ cần một khi anh không chăm chỉ làm việc, Tần Mặc sẽ khiến đám người kia liên lạc với anh, vừa nghĩ tới ánh mắt buồn bã của những người phụ nữ kia, Bạch Tiêu lập tức hoảng sợ cả người.

Thật sợ có người nào đó bị anh gieo họa thảm, oán niệm vẫn dành dụm nhiều năm như vậy, để Tần Mặc đưa người đó đến bên cạnh anh, rồi giết anh!

“Được! Tần Mặc, xem như cậu lợi hại, đáng đời cậu bị một bạt tai này!” Bạch Tiêu tức giận nói một câu, xoay người rời đi, mặc dù trong lòng tức

giận, nhưng vẫn không dám nhìn về phía Tô Song Song, bây giờ khi anh đối diện với cặp mắt đỏ như thỏ của Tô Song Song, lập tức áy náy khó nói nên lời.

Bạch Tiêu vừa đi, trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh lại, Tô Song Song liếc mắt nhìn ra ngoài trời, vẫn chưa tới buổi trưa, ánh nắng ấm áp chiếu vào cực kỳ thoải mái.

Cô có một cảm giác sống sót sau tai nạn, Tô Song Song vẫn không thể tin, chậm rãi quay đầu lại nhìn, khoảnh khắc khi nhìn thấy Tần Mặc vẫn ngồi trên giường, không hề biến mất, cô không nhịn được đưa tay đặt lên mặt Tần Mặc.

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt lên gương mặt lạnh lẽo của Tần Mặc, nhưng Tô Song Song lại cảm thấy cực kỳ ấm áp, cô chậm rãi từ từ vuốt ve mặt Tần Mặc.

Làm thật rõ cảm nhận rõ ràng về người này trước mặt mình, sau khi xác định linh hoạt sống động, Tô Song Song cuối cùng không nhịn được bật khóc.

Tần Mặc càng thêm lộ vẻ xúc động, một tay kéo Tô Song Song vào trong ngực, nhẹ nhàng không quá thành thạo vỗ lưng cô, thậm trọng chỉ sợ vỗ đau cô.

“A Mặc...” Tô Song Song nhẹ giọng kêu một tiếng.

“Ừ...” Tần Mặc nhẹ nhàng đáp lại, Tô Song Song nắm thật chặt cánh tay Tần Mặc đang ôm mình, vùi trong ngực anh cọ cọ.

“A Mặc, tại sao... Lại nhảy xuống theo em, làm gì mà ngu vậy?” Tô Song Song nhớ tới tình cảnh lúc đầu, đã cảm thấy trong lòng vẫn còn sợ hãi, không nhịn được lại ôm Tần Mặc chặt thêm.

Tần Mặc kéo cự ly giữa hai người ra, anh cúi đầu tập trung nhìn vào Tô Song Song, một đôi mắt hoa đào vô cùng lạnh lẽo chiếu lên khuôn mặt Tô Song Song, giọng điệu của anh rất bình thản chậm chạp.

“Bởi vì anh muốn nói cho em biết, anh yêu em.” Tần Mặc nhìn có vẻ bình thản, nhưng chỉ có bản thân anh mới biết, tâm tình khi nhìn thấy Tô Song Song té xuống, tuyệt vọng vô dụng đến cỡ nào.

“...” Tô Song Song nghe Tần Mặc nói yêu mình lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong lòng ấm áp, nhưng hơi im lặng với câu trả lời quá không chịu trách nhiệm này.

Tô Song Song ngửa đầu nhìn Tần Mặc, khe cau mày, hai mắt sừng tấy như trái đào bất mãn trợn mắt nhìn Tần Mặc: “Vậy anh ở trên đó nói là được rồi, làm gì mà nhảy xuống theo em...”

Tần Mặc không tiếp tục nói nữa, mà cúi đầu, dùng trán của mình tựa vào trán Tô Song Song, khe ma sát, đây chính là lưu luyến dịu dàng cho tới bây giờ anh chưa từng thử một lần.

Hơi thiếu chút nữa khiến Tô Song Song chết chìm trong dịu dàng đến mãnh liệt. Ngay sau đó Tần Mặc mở miệng, giọng nói chậm rãi triền miên: “Bởi vì em ở đây...”

Năm chữ đơn giản, vẫn là phong cách ngôn ngữ của Tần thị, người khác có thể nghe không hiểu, nhưng từng chữ này lại như dấu khắc vào trong lòng Tô Song Song, trong nháy mắt làm ướt mắt cô, ấm áp lòng của cô, khiến cho cô thật lâu không thể nói, cô chỉ sợ vừa mở miệng lại nghẹn ngào.

Tần Mặc đưa mắt nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, khe nhếch môi cười, trong giọng nói tràn đầy mong đợi và khẩn trương không dễ dàng phát hiện: “Hôm nay em nên nói cho anh biết đáp án.”

“!” Vừa nhắc tới chuyện như vậy, Tô Song Song lập tức hoảng loạn, trong lòng kêu lên một tiếng: Sao mà nhanh như vậy! Tại sao lại là hôm nay!

Cô lập tức buông tay kéo tay Tần Mặc ra, suy nghĩ hồi lâu mới do do dự dự trả lời: “A Mặc, có phải giữa chúng ta nên cọ sát cọ sát không...”

Vừa nói đến chuyện này, trong nháy mắt Tô Song Song lại không có tự tin, vấn đề hình như trở lại điểm xuất phát ban đầu, cô hốt hoảng túm lấy vạt áo của mình, không dám nhìn Tần Mặc.

Mặc dù bọn họ đã tỏ rõ tâm ý với nhau, nhưng tất cả tới quá đột ngột, đột nhiên khiến cho cô không chuẩn bị xong.

Tần Mặc biết Tô Song Song đang rối rắm cái gì, anh đứng phắt dậy, xuống giường, sau đó lôi kéo tay Tô Song Song, rồi bước nhanh đi ra bên ngoài.

Đợi đến khi Tô Song Song phản ứng kịp, bọn họ đã ngồi trong taxi rồi, tài xế taxi vốn cười ha hả, nhưng khi nhìn thấy tạo hình của hai người ngồi phía sau qua gương chiếu hậu, trong nháy mắt không cười nổi rồi.

“Hử, hai vị là bỏ trốn?” Chú tài xế phản ứng cũng nhanh, vội vàng nở nụ cười hóa giải lúng túng vừa rồi.

Tô Song Song thật sự không cười nổi, cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, lại liếc nhìn quần áo Tần Mặc, bọn họ lại có thể mặc bộ đồ bệnh nhân tràn đầy cảm giác tồn tại này ra ngoài đi dạo, đây là muốn náo loạn cỡ nào.

“A Mặc, nếu không chúng ta...” Tô Song Song vẫn chưa nói hết, Tần Mặc đã cắt đứt lời cô, bình thản báo một địa chỉ với tài xế: “Đi cục dân chính.”

“!” Đừng nói tới Tô Song Song, ngay cả chú tài xế cũng sửng sốt rồi, cười ha ha mà nói: “Tôi nói này, hai người chính là muốn đi lĩnh chứng nhận, cũng không thể mặc bộ đồ như vậy chứ! Tấm hình kia sẽ in trong giấy đỏ cả đời!”

Xem ra hôm nay tâm tình Tần Mặc rất tốt, đối mặt với chú tài xế dài dòng như vậy, vẫn không lộ ra chút bất mãn nào, ngược lại rất dí dỏm trả lời một câu: “Trang phục tình nhân.”

Lúc này chú tài xế ước chừng tĩnh lặng hai phút, sau đó qua kính chiếu hậu quét từ trên xuống dưới một vòng cái gọi là trang phục tình nhân trên người Tô Song Song và Tần Mặc, ngay sau đó cười ha ha, không hề nói gì nữa.

Anh đạp chân ga, kêu một tiếng: “Trang phục tốt! Ngày nào đó tôi và vợ tôi cũng làm một bộ, hôm nay là ngày náo nhiệt đi lĩnh chứng nhận, chúc mừng chúc mừng!”

Tần Mặc không nói gì, chỉ khẽ gật đầu về phía kính chiếu hậu, mặc dù thái độ lạnh nhạt, nhưng không khiến cho người ta chán ghét, sau đó anh cúi đầu gửi hai tin nhắn, giống như đang căn dặn cái gì.

Khi Tô Song Song nghe thấy cục dân chính, thì hoàn toàn sợ ngây người, nói không ra tâm tình của bản thân là gì, chính là nhịp tim cực nhanh, cả người đều có một cảm giác không chân thực, nếu như không phải bàn tay hơi lạnh của Tần Mặc cầm đôi tay nhỏ bé của cô, cô khẳng định cho rằng đang nằm mơ.

Xe khởi động, thân thể cô thoáng lắc một cái, mới lấy lại tinh thần, cô sửng sờ quay đầu nhìn Tần Mặc, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu không phải là không đi, mà là bọn họ thật sự không mang cái gì đến, không phải đi uống công sao? Ngay sau đó ngây ngô hỏi một câu: “Em không có giấy tờ chứng nhận gì!”

Tần Mặc đưa tay vuốt tóc Tô Song Song, trong lòng càng ngày càng ấm, đợi đến khoảnh khắc xe taxi dừng lại, anh còn chưa mở cửa, vệ sỹ của anh ở ngoài cửa đã mở cửa xe ra, thanh toán tiền xe.

Khí thế kiêu đại ca như vậy, trong nháy mắt khiến ông anh tài xế vừa rồi vẫn cười đùa với Tần Mặc mất điện, tiếng cười cũng trở nên dè dặt một chút.

Nào biết sau khi Tần Mặc kéo Tô Song Song xuống xe, còn hết sức lễ phép quay đầu lại liếc nhìn anh tài xế, nói một tiếng cảm ơn. Trong nháy mắt khiến Tô Song Song, anh tài xế và nhóm vệ sỹ của Tần Mặc đều bị kinh sợ.

Cho đến khi Tô Song Song bị Tần Mặc kéo vào cục dân chính, Tô Song Song nhìn thấy đội ngũ thật dài, lúc này mới tỉnh ngộ trong nháy mắt, cô đây là phải lĩnh chứng nhận đúng không?

Chỉ có điều đợi đến khi Tô Song Song nhìn thấy một hàng dài trước mặt, trong lòng thở phào một cái, xem ra hôm nay vốn không tới lượt bọn họ, cô có thể đi về cân nhắc suy tính kỹ một chút... Đời người!

Tần Mặc kéo tay nhỏ bé của Tô Song Song hết sức lạnh nhạt dưới ánh nhìn quỷ dị và soi mói của mọi người, vệ sỹ đứng sau lưng anh đi không xong, ghé vào lỗ tai Tần Mặc thấp giọng nói một câu: “Tốc độ này, hôm nay xếp hàng không được.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Kết Hôn Ngày Tốt Lành

Người vệ sĩ này nói xong, vốn đang cầm chứng minh thư hộ khẩu trên tay liền cung kính đặt vào trên tay Tần Mặc, Tần Mặc liền tiện tay giao lại tất cả sổ giấy tờ này vào tay của Tô Song Song.

Anh thoáng nhìn qua đội ngũ thật dài đang sắp xếp phía đằng trước, lại hỏi một câu, “Ước chừng đến chỗ nào rồi nhỉ?”

Tô Song Song vẫn còn đang ở vào trạng thái mịt mờ như cũ. Lúc nhìn thấy sổ hộ khẩu đang ở trong tay của mình, cô lại càng thấy bối rối, người cả cái này mà tiểu cầm thú kia cũng đều đã có chuẩn bị rồi sao? Tần Mặc đã thu thập đủ các loại giấy chứng nhận của cô từ khi nào, mà bây giờ đem đến đây vậy nhỉ?

“Ước chừng có thể mới tới một nửa.” Người vệ sĩ sau khi đánh giá hạ xuống một câu, sau đó đè thấp thân thể nói ra: “Có cần phải nghĩ một số những biện pháp khác không ạ?”

Tần Mặc nhìn nhìn phía trước, anh nghĩ nếu như mình dùng sức mạnh quyền thế để uy hiếp đám người này, sẽ làm cho Tô Song Song kịp phản ứng, nhất định trong nội tâm cô sẽ không thấy thoải mái. Anh muốn làm cho Tô Song Song khó quên được thời khắc quan trọng này, nhưng lại không muốn dùng phương thức làm cho cô chán ghét đến mức cô khó quên.

“Thực hiện kế hoạch B.” Tần Mặc nhàn nhạt nói ra năm chữ kia, người vệ sĩ đứng ở bên cạnh anh bị sửng sốt một chút, điều này cũng không hề có trong kế hoạch mà.

Tô Song Song nghe thấy Tần Mặc nói chuyện, ngửa đầu lên nhìn anh, trong nội tâm nghi hoặc, đến giờ này làm sao còn thực hiện kế hoạch B, chẳng lẽ trên thương trường Tần Mặc đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng.

Tô Song Song lập tức túm lấy ống tay áo Tần Mặc kéo kéo. Tần Mặc cảm nhận được động tác nhỏ kia của Tô Song Song, anh cúi đầu xuống nhìn cô, trong ánh mắt hoa đào lộ ra ý muốn hỏi lại cô.

“Chuyện kia... Ở công ty của anh đã có chuyện, mà hôm nay có nhiều người như vậy, không bằng để hôm khác đi?” Tô Song Song cảm giác nhất định là cái cười của mình vô cùng chân chó (nịnh nọt), nhưng là vì muốn đạt được mục đích bất cứ giá nào, nên cô cũng không cần quan tâm đến người vệ sĩ đang ở bên cạnh mình có thể cười nhạo cô hay không nữa.

Tần Mặc lắc đầu, đáp lại một câu với Tô Song Song: “Chọn ngày không bằng gặp ngày”, chính ngày hôm nay đi.”

“...” Tô Song Song còn muốn khuyên Tần Mặc một câu, chỉ là nhìn ở phía trước còn nhiều người như vậy, cô cảm thấy chắc chắn là không tới lượt bọn họ, dứt khoát cũng không lên tiếng nữa.

Mà người vệ sĩ ở sau lưng Tần Mặc vẫn còn đang ở chỗ đó mà cân nhắc chuyện kế hoạch B như thế nào, thì nhận được một cái tin nhắn gửi đến. Anh ta xem xét xong liền bừng tỉnh hiểu ra, ánh mắt nhìn Tần Mặc chỉ thấy mang theo sự sùng bái, Tần Mặc quả thật không hổ là một thủ lĩnh của bọn họ, kế hoạch này, thật là hoàn mỹ!

Tần Mặc nhìn anh ta một cái, người vệ sĩ lập tức gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ. Tần Mặc liền chuyên chú cúi đầu nhìn Tô Song Song đang ngẩn người, đưa tay nắm chặt lấy tay của cô mà chơi đùa.

Ánh mắt của Tô Song Song vẫn nhìn chăm chăm vào hàng người ở phía trước, nhìn thấy hồi lâu cũng không di chuyển một cái, trong nội tâm thấy vui mừng đến sắp nở hoa rồi. Tuy rằng cô rất muốn tu thành chính quả

cùng Tần Mặc, nhưng mà cho tới bây giờ cô vẫn cảm thấy không nên làm (làm thủ tục kết hôn) vào lúc này, thật sự là quá là nhanh.

Ngay lúc trong nội tâm Tô Song Song cảm thấy may mắn, đột nhiên có một luồng khói phun ra, ngay sau đó nghe thấy một tiếng thét to vang lên ầm ầm: “Cháy rồi kìa, chạy mau!”

Ngay sau đó hàng người toàn những nam thanh nữ tú lúc trước còn đang xếp hàng thành từng đôi từng đôi một, bắt đầu trở nên hỗn loạn, từ trong đại sảnh của cục dân chính đua nhau chạy ra bên ngoài. Tô Song Song vừa nghe thấy liền lôi kéo Tần Mặc định bỏ chạy, nhưng không ngờ Tần Mặc lại túm lấy tay của cô mà kéo trở lại. “Anh làm gì vậy?” Tô Song Song nhìn Tần Mặc, đã đến lúc này rồi, không biết cái tên tiểu cầm thú kia còn nổi điên cái gì nữa đây, “Chạy mau, cháy rồi kìa kìa!”

“Không có chuyện ấy đâu, giả vờ thôi!” Tần Mặc nói xong, dứt khoát ôm ngang người Tô Song Song, đi thẳng đến chỗ làm việc. Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, Tô Song Song đã được Tần Mặc ôm lướt qua làn sương mù kia, phía trước là một khoảng trong sáng.

Trong nháy mắt, Tô Song Song cũng không sao hiểu nổi nữa, cái này là muốn làm cho người ta phải kinh hãi hay sao? Rốt cuộc là có lửa cháy hay là không có lửa cháy đây chứ! Cô vội vàng ôm lấy bả vai Tần Mặc, hỏi lại một câu, “Sao anh không chịu chạy đi?”

Tần Mặc cũng không hề hé miệng trả lời Tô Song Song..., mà vẫn như trước, anh ôm cô đi thẳng lên phía trước. Tuy vậy trong nội tâm của Tô Song Song vẫn còn cảm thấy sợ hãi, chỉ là cô lại càng thêm tin tưởng ở Tần Mặc, cảm thấy rất có thể anh đã biết rõ cái đường hầm bí mật gì đó, nên đã ôm cô đi theo đường tắt.

Chỉ có điều là, nhịp bước chân của Tần Mặc đi thật sự không hề giống như đang chạy trốn chết, mà lại giống như đang đi tản bộ thì đúng hơn.

Ngoài miệng Tô Song Song vẫn không nói gì, nhưng trong nội tâm của cô thì đã nhanh chóng cảm thấy khó chịu rồi. Cô không thể nhẫn nhịn được nữa, liền thúc dục một câu: “A Mặc, thật ra anh có thể đi nhanh lên một chút được không?!”

Tần Mặc nghe thấy những lời này của Tô Song Song, liền cúi đầu xuống quét mắt liếc nhìn cô, tâm tình dường như rất không tồi, trả lời lại một câu: “Rất cực em cũng đã sốt ruột rồi đấy nhỉ.”

“Em vẫn một mực cực kỳ vội đấy, có được không!” Tô Song Song nhú mày lại nhìn Tần Mặc. Cô có cảm giác, cảm thấy mặt hàng này nhất định là do thời điểm rút rút xuống tòa nhà kia bị vỡ đầu, lúc trước chỉ số EQ đã không cao, lúc này đến chỉ số thông minh cũng không còn nữa rồi!

“Tốt lắm!” Tần Mặc nói xong tiến độ bước đã nhanh hơn. Cuối cùng trái tim của Tô Song Song cũng đã buông lỏng ra được một nửa. Nhưng chỉ là vừa đi được vài bước cô đã nghe thấy nghe thấy từ trong văn phòng truyền đến tiếng kêu gào nghe nhe tiếng giết heo vậy: “Thả tôi ra! Cứu mạng! Lửa cháy rồi kìa!”

Tần Mặc ôm Tô Song Song vừa đi vào, đã nhìn thấy người vệ sĩ của Tần Mặc đang chặn giữ cái vị công chứng viên kia lại, mà lúc này vị công chứng viên mặt đã nhanh chóng đỏ bừng lên, nhìn thấy có người tiến đến, vội vàng cầu cứu: “Nhanh nhanh cứu tôi với! Người này không cho tôi đi, có phải là muốn tôi cùng chết với anh ta hay không?”

Tay của người vệ sĩ đang giữ lấy tay của vị công chứng viên kia run lên, suýt nữa buông lỏng tay ra. Tô Song Song nhìn bác gái kia cũng phải sắp bốn mươi tuổi đến nơi, lại nhìn nhìn lại cậu chàng vệ sĩ trẻ đang giữ người kia, rõ ràng là một thanh niên mới độ hai mươi tuổi, trong nội tâm đã muốn phát ói ra rồi. Cái vị bác gái kia thực sự có can đảm khi nói chuyện, cô không khỏi yên lặng thương cảm cho cậu chàng vệ sĩ trẻ kia, lại có thể bị bác gái đùa giỡn như vậy.

Lúc này cậu chàng vệ sĩ trẻ kia rốt cục cũng đã không thể nhẫn nhịn được nữa, trông thấy Tần Mặc đã tiến vào rồi, vội đẩy cái bác gái kia lúc này vẫn còn đang ồn ào náo loạn như cũ, găm nhẹ một câu: “Câm miệng, không có lửa!”

Cậu chàng vệ sĩ trẻ kia đã bắt đầu nổi giận lên rồi, toàn thân tỏa ra sự tàn bạo. Trong nháy mắt bác gái kia bị sợ tới mức liền rụt ngay cổ lại không dám lên tiếng nữa. Bất quá nghe thấy được lời nói kia của cậu chàng vệ sĩ kia vừa nói ra, liền yếu ớt như cũ, hỏi lại một câu: “Không có lửa cháy sao?”

“Không có, chỉ là do cửa ra vào có khói thuốc lá phả ra mà thôi.” Cậu chàng vệ sĩ trẻ giải thích một câu. Trong phòng làm việc lúc trước còn đang trong tình trạng rối ren, trong nháy mắt đã an tĩnh trở lại, lúc này sương mù ở phía ngoài cũng tản đi hết.

Bác gái công chứng viên kia vừa nhìn thấy hiện trạng, liền đưa tay vỗ vỗ vào nơi ngực của mình, thở phào một cái, chưa tỉnh hồn nhưng đã hướng về phía cậu chàng vệ sĩ kia vẫn còn đang chặn giữ lấy mình nói một câu.

“Làm cho tôi sợ muốn chết, vừa mới rồi cậu lại cứ chặn lấy đường không cho tôi ra ngoài, sao lúc đó cậu không chịu nói ra ngay đi! Làm cho bà già này bị sợ tới mức còn tưởng rằng cậu định tự tử cùng với tôi kia đấy! Thiệt là! Thanh niên trẻ bây giờ, thật sự là quá lạnh lùng tàn khốc rồi!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 174.2

Cậu chàng vệ sĩ trẻ kia sợ tới mức vội vàng buông tay ra, lui lại một bước hướng sang bên cạnh. Mà ngay cả Tô Song Song cũng đều cảm thấy vị bác gái này đã quá tàn phá ý chí của cậu chàng vệ sĩ kia rồi. Cô liền ho nhẹ lên một tiếng, cắt đứt đối thoại của bọn họ.

Chỉ là cô rất muốn hỏi Tần Mặc, bọn họ đến chỗ người này để làm chi, nhưng mà lúc này Tần Mặc đã đỡ cô ngồi vào chỗ ngồi, sau đó anh cũng thuận thế ngồi vào bên cạnh của Tô Song Song.

Lúc này anh ngẩng đầu lên nhìn bác gái ở phía đối diện vẻ mặt vẫn còn chưa tỉnh hồn như cũ, cầm lấy tất cả những giấy tờ mà Tô Song Song Song vẫn đang cầm ở trên tay, sau đó dùng hai tay đặt lên trên mặt bàn, lạnh lùng nói ra một câu: "Chúng tôi kết hôn."

Cái vị bác gái này nhìn Tần Mặc một cái rồi lại nhìn sang Tô Song Song một cái,, lập tức thân thể chuyển động nhìn thoáng qua phía sau bọn họ. Nhìn thấy hàng người vừa mới lúc nãy còn xếp hàng dài dằng dặc, nhưng đến lúc này bởi vì lời đồn có lửa cháy mà đã chạy không còn một ai, miệng liền chặc chặc lên hai tiếng.

Tô Song Song đứng ở cửa ra vào nhìn tờ giấy màu hồng ở trong tay, quay đầu nhìn thoáng qua Tần Mặc. Những lời bác gái kia vừa mới thao thao bất tuyệt nói không ngừng vẫn còn đang ở bên tai.

"Bác gái sẽ lập tức lập giấy kết hôn cho hai người! Hôm nay chính là một ngày đặc biệt lắm cuốn nhất trong năm nay đó, ngày 11 tháng 11, thật rực rỡ hết chỗ nói! Cũng là một ngày đặc biệt của cuộc sống..." Bác gái nọ

còn đang muốn tiếp tục phun ra những lời như, trách sao ngày hôm nay không khỏi có nhiều người đến nơi này như vậy.

Đúng vậy! Tô Song Song lại cúi đầu rất nhanh liếc nhìn tờ giấy chứng nhận màu đỏ đang cầm trong tay. Ai có thể nói cho cô biết, tại sao cô lại trở nên ngây ngô khi đi đến đây để kết hôn thế nhỉ? Hơn nữa tại sao cả quá trình này cô cũng không thể nào có thể nhớ lại được?

Thêm nữa ai có thể nói cho cô biết, vì sao ảnh chụp trên tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực này, trang phục cô mặc trên người lại chính là quần áo bệnh nhân, mà không phải là loại trang phục khác, đây có phải là sự thật hay không?

Tần Mặc nhìn lên ánh mặt trời đang sáng rõ ở trên bầu trời, trong nội tâm cũng cảm thấy thực ấm áp, anh đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song. Tần Mặc cúi đầu nhìn tờ Giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực trong tay cô, không kiềm chế nổi lòng mình, khẽ nhếch môi lên thoáng nở một nụ cười.

Tô Song Song vừa vặn ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Mặc, chống đỡ lại nụ cười tươi sáng rực rỡ của anh. Trong nháy mắt, cô như đã bị anh làm cho thất hồn lạc phách, đợi cho đến lúc Tần Mặc ôm cô ngồi lên trên xe taxi, trở lại nơi nhà cũ của họ Tần, Tô Song Song vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Những chuyện lúc trước đã xảy ra với Tần Mặc và Tô Song Song Song, Bạch Tiêu không dám nói cho ông nội Tần biết, sợ ông không chịu nổi mà làm cho bệnh bị tái phát. Cho nên khi ở cửa ra vào, ông nội Tần trông thấy Tần Mặc và Tô Song Song, trên thân cả hai người đều mặc quần áo bệnh nhân thì ngây ngẩn cả người.

Tô Song Song vừa nhìn thấy trong nháy mắt, sắc mặt của ông nội Tần trắng bệch ra, không còn chút máu, vội vàng giải thích một câu: "Ông nội,

lúc này hai chúng cháu đang mặc quần áo tình nhân, kiểu mới nhất đấy ạ!!! Ông nhìn xem có đẹp mắt không?"

Nói xong Tô Song Song còn dạo quanh một vòng, ông nội Tần thoáng sửng sốt một chút, tuy rằng ông vẫn không đến nỗi không thể quá tiếp nhận, nhưng sự thấp thỏm đang treo trong lòng ông cũng đã được buông xuống.

Ông quét mắt một vòng nhìn từ trên xuống dưới hai bộ quần áo mà Tô Song Song và Tần Mặc đang mặc trên người, vốn đang muốn nói một câu tán thưởng gì đó..., nhưng rồi ông lại nhẩn nhẩn, mãi một hồi lâu, vẫn cảm thấy giống như trước, không thể chấp nhận được gu thẩm mỹ của hai bộ quần áo này, chỉ đành gật đầu bừa.

"Loại quần áo này... đúng là loại trang phục tình nhân không sai, nhưng mà có điều... Lần sau các con đừng có mặc loại trang phục thế này nữa, rất dễ làm cho người ta bị hiểu lầm." Nói xong, đột nhiên tầm mắt của ông nội Tần bị hai tờ giấy màu đỏ chói đang ở trong tay của Tô Song Song Song hấp dẫn. Trên gương mặt của ông nội Tần mang vẻ mừng rỡ, tươi cười, từng bước từng bước một, đi tới gần Tô Song Song, đột nhiên đưa tay ra cầm lấy hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực ở trên tay cô, mở ra xem xét. Trong nháy mắt, ông cụ Tần lập tức bị sửng sốt ở tại chỗ.

Tô Song Song nhìn thấy gặp ông nội Tần phảng phất như bị điểm huyết vậy, vội vàng đi tới vỗ vỗ cho ông cụ Tần xuôi khí xuống. Cô cảm thấy cả đời ông nội Tần mạnh mẽ như vậy, thế mà khi bọn họ đi đăng ký kết hôn không nói qua với ông một câu, lại có thể làm cho ông buồn bực đến như vậy.

Cô bối rối giải thích: "Ông nội? Ông không có chuyện gì chứ? Chúng cháu biết sai rồi, lẽ ra khi đi đăng ký kết hôn chúng cháu phải nên nói trước với ông một tiếng!"

Ông nội Tần vẫn không hề có phản ứng như cũ, Tô Song Song quay đầu lại nhìn Tần Mặc giống như muốn cầu cứu anh, lại đã nhìn thấy Tần Mặc nhú mày lại liếc nhìn ông nội Tần, lạnh lùng nói một câu: "Cháu kết hôn rồi!"

"!" Tô Song Song còn tưởng rằng Tần Mặc có thể nói ra một câu gì đó để an ủi ông nội Tần, nhưng không nghĩ tới anh lại có thể nói một câu đơn giản và thô bạo như thế, nhanh chóng trừng mắt nhìn thẳng vào anh.

Ai ngờ đâu, ông nội Tần đã lấy lại tinh thần, tiếp đó vỗ đùi, hưng phấn rống lên một tiếng thật to: "Emma! Ta thực sự có cháu dâu rồi! Giờ đây chỗ nội của ta cũng không còn xa nữa!"

"..." Tô Song Song nghe thấy tiếng rống hét này của ông nội Tần, trong lòng vẫn đang một mực thấp thỏm, đến lúc này đã hoàn toàn buông xuống. Hóa ra tâm trạng mà ông nội Tần cứ giữ mãi đến nửa ngày như vậy, nguyên nhân là do ông nội Tần cảm thấy quá hưng phấn, cho nên đến giờ tâm trạng mới định dạng lại được hoàn chỉnh!

Sau khi ông nội Tần đã qua cơn hưng phấn, ông liền lôi kéo tay của Tô Song Song, nghĩ muốn dắt cô đi lên trên thư phòng ở lầu hai.

Tần Mặc không đi theo sau lưng hai người bọn họ, khóe miệng của anh vẫn hơi nhếch lên một chút, nhìn lại tất cả những người đang đi ở dưới đường mà trong lòng cảm thấy run sợ, rồi sau đó ngửa đầu lên nhìn xem, có phải là ngoài kia mặt trời đang mọc lên ở phía tây hay không!

Tiến vào trong thư phòng, ông nội Tần liền lôi kéo Tô Song Song đi đến trước bàn sách của mình. Ông cụ Tần mở hai chiếc khóa ra, trực tiếp lấy ra một chuỗi các chìa khóa đập xuống trên mặt bàn một cái.

"Cái nhà này của ta có ba mươi căn phòng tất cả, cháu thích căn phòng nào thì cứ vào trong căn phòng đó mà ở, nếu cảm thấy thật sự không phù hợp thì cháu có thể cứ mỗi ngày đổi một căn phòng mới! Không cần thiết

cứ phải ở lại cái nhà cũ này, hàng ngày cứ phải đi theo bên cạnh ông già này có thêm nhiều sự buồn bực!" Gương mặt của ông nội Tần cười tươi đến mức đã sắp sửa nở thành một đóa hoa rồi, có thể thấy được trong nội tâm của ông thấy cao hứng biết bao nhiêu.

Tô Song Song nhìn những chiếc chìa khóa được xâu thành một chuỗi dài ở trên bàn, cô nuốt nước miếng một cái, lắc đầu. Tuy rằng bây giờ cô đã kết hôn với Tần Mặc rồi, nhưng mà cô vẫn như cũ cảm thấy có chút hư vô mờ mịt, không quá chân thật, cho nên những thứ gì gì đó ở nhà họ Tần này cô không thể nhận.

Ông nội Tần vừa nhìn thấy Tô Song Song ý như không cần phải như vậy, cũng cảm thấy có chút khó khăn rồi. Tuy rằng ông đã sớm nghĩ đến tính tình của Tô Song Song thuần khiết như vậy, khẳng định sẽ không thích mấy thứ gì đó kiểu như vật chất thế này.

Nhưng mà ông cũng thật sự không thể nghĩ ra mình còn có thể cho Tô Song Song những đồ vật gì đó khác hơn, để diễn tả tình cảm yêu mến của mình đối với cô cháu dâu này.

Ông nội Tần ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Mặc đang đứng ở cửa, cho anh một ánh mắt ý bảo Tần Mặc phải tranh thủ thời gian, nghĩ biện pháp làm cho Tô Song Song biết được tình cảm của ông già này đối với cô cháu dâu thực sự yêu mến và quý trọng như thế nào.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Mỗi Ngày Đối Một Gian Phòng

Editor: Mẹ Bầu

"Ông hãy lấy chút rượu mà ông vẫn cất kỹ đó mang ra đây đi!" Tần Mặc vẫn lạnh lùng như trước. Ông cụ Tần vừa nghe thấy vậy, thì vẫn coi như không có gì liên quan đến mình. Ông nhặt từng cái chìa khóa trên bàn nhét vào Tô Song Song trong lòng bàn tay của Tô Song Song, trừng mắt nhìn Tần Mặc một cái.

"Ta xem là cháu vẫn còn nhớ kỹ những thứ rượu kia đấy nhỉ!" Ông cụ Tần nói xong liền cười tùm tùm nhìn sang Tô Song Song. Tô Song Song hoảng sợ nhìn một đồng chìa khóa đang nằm chổng chắt ở trong lòng bàn tay của mình, cảm giác những chiếc chìa khóa kia giống như củ khoai lang nướng phồng tay vậy, ném cũng không được mà nhận lấy cũng không xong.

Tần Mặc trực tiếp đi tới, nắm lấy tay Tô Song Song, nói một câu: "Ông nội đã cho em thì em cứ nhận đi, mấy thứ này đối với ông mà nói, chỉ là "Cửu ngư nhất mao" (*) mà thôi."

(*) Cửu ngư nhất mao (九牛一毛): Thành ngữ – nghĩa đen: "chín trâu mất sợi lông". Nghĩa bóng: là một việc không đáng kể, giống như câu thành ngữ "hạt cát trong sa mạc ở Việt Nam"

"!" Trong nội tâm Tô Song Song cảm thán, một cọng lông này thật sự là rất to! Đủ cho cô sống cả đời rồi.

Tô Song Song đẩy lại vào trong tay của Tần Mặc. Cô cảm thấy mình vẫn không thể tiếp nhận được. Tần Mặc cũng không miễn cưỡng Tô Song Song, thuận tay tiếp nhận, lại nói thêm vào một câu: "Coi như ông nội đã tặng quà cho chặt của mình trong tương lai thôi mà."

Ông cụ Tần vừa nghe thấy vậy liền cười ha ha vẻ rất vui mừng. Tô Song Song chỉ yên lặng nhìn, chỉ là thấy ông cụ Tần rất vui vẻ, nên cô cũng không cự tuyệt nữa, dĩ nhiên. đàn. lê. quý. đôn dù sao cô nhận hay không nhận thì cũng giống nhau mà thôi.

"Ông nội à, ngày mai chúng cháu sẽ chuyển ra ngoài sống!." Tần Mặc nói xong, rất tự nhiên đưa tay nắm lấy bả vai của Tô Song Song, nhìn ông cụ Tần, lại bổ sung thêm một câu, "Có phải là ông cũng nên thay đổi, chịu nghe lời đi ra nước ngoài để tiếp tục điều trị bệnh rồi hay không?"

"..." Ông cụ Tần nghe Tần Mặc nói xong câu này, cười lạnh một tiếng, đập mạnh cây quả trượng trong tay một cái, hừ hừ nói: "Cháu đừng có coi lão già này là một người khờ khạo nhé! dĩ nhiên. đàn. lê. quý. đôn Hiện tại tình trạng giả kết hôn để lừa gạt người già ở trong nhà xảy ra rất nhiều. Còn định bảo ta đi hả, ta vừa ra nước ngoài một cái, hai đứa lại liền ly hôn, ta biết đi tìm ai để nói rõ lí lẽ đây?"

"..." Tô Song Song lập tức cảm thấy phải lau mắt mà nhìn đối với ông nội Tần. Quả thật đúng là gừng càng già càng cay! Không nghĩ tới ông nội vẫn còn sáng suốt như vậy, chỉ cần liếc mắt đã thấy luôn là hai người bọn họ có vấn đề.

Thoáng cái, Tần Mặc lại đã vòng hai tay ôm chặt lấy Tô Song Song, trịnh trọng nói: "Ly hôn hả, trừ phi cháu chết."

"!" Tô Song Song bị những lời này của Tần Mặc làm cho bị hù dọa đến chết khiếp, Cô ngửa đầu muốn nhìn nét mặt của anh một chút, chỉ tiếc ở vị trí này cô chỉ có thể nhìn thấy cái cằm của anh.

Tô Song Song liếc ánh mắt nhìn qua ông cụ Tần, thấy ông đang cười tủm tỉm, cảm thấy phồng chùng nhất định những diễn xuất kia của Tần Mặc đã biểu lộ khá tốt, nếu không đã không thể lừa gạt được một người “anh minh thần vũ” (thông minh sáng suốt như thần) như ông nội Tần.

"Được, các cháu cứ chuyển ra ngoài đi, nhưng mà ta thì không đi nước ngoài đâu! Đúng rồi, khi nào thì hai đứa tổ chức hôn lễ?" Xem như ông cụ Tần đã thỏa hiệp một bước rồi, lại còn muốn ông ra nước ngoài ấy hả, chuyện đó không có cửa đâu nhé!

Tô Song Song vừa nghe thấy từ hôn lễ kia cũng có chút nóng ruột, chuyện kết hôn kia đã đủ qua loa rồi, hôn lễ này cũng nên chờ thêm một chút thời gian nữa. Có thể nào cũng phải để cho cô và Tần Mặc cùng bàn bạc thỏa thuận với nhau cho đầy đủ ngọn nguồn đã chứ!

Đương nhiên là Tần Mặc biết rõ Tô Song Song đang nghĩ gì, hướng về phía ông nội Tần lắc đầu, nói ra: "Hôn lễ thì phải đợi cho đến sang năm. Khi nào Song Song đồng ý thì mới tổ chức được." Tô Song Song vừa nghe thấy liền liếc nhìn lên cái cằm của Tần Mặc đầy vẻ cảm kích. Đột nhiên cô cảm thấy, có đôi khi Tần Mặc cũng rất biết cách săn sóc cô đấy chứ.

Ông cụ Tần thấy hai người bọn họ cũng đã đi đăng ký kết hôn rồi, cũng cảm thấy sự thấp thỏm trong lòng đã được buông xuống. Ông cũng không ép hai đứa cháu của mình nữa, tránh cho việc gây nên hiệu quả ngược lại, chỉ khẽ gật đầu một cái.

"Được, được, được! Chuyện tương lai tuổi trẻ giữa hai người, bây giờ là do các cháu tự mình định đoạt. Ông nội đã già rồi, đến lúc đó chỉ cần đến tham gia náo nhiệt là được, hai đứa bận việc gì thì cứ làm đi, ông nội đi xem TV đây."

Ông cụ Tần nói xong liền nở một nụ cười đầy vẻ mập mờ, trực tiếp tránh đi, dành lại không gian cho hai người bọn họ cùng nhau ở một chỗ.

Trong thư phòng yên tĩnh, cho đến bây giờ cảm xúc của Tô Song Song vẫn còn chưa trở lại được như bình thường sau sự việc quá mức vừa rồi. Hiện giờ cô đã trở thành một người phụ nữ đã có chồng rồi sao? Cô cúi đầu nhìn lên bàn tay của mình, đột nhiên thấy thoáng sửng sốt một chút.

Cô vội vàng giơ bàn tay trái của mình lên, lắc lư qua lại trước mắt mình một lúc. Ai có thể nói cho cô biết được không, ngón áp út bàn tay trái của cô đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương từ khi nào vậy?

Tô Song Song lại cúi đầu xuống nhìn nhìn vào bàn tay trái của Tần Mặc. Cô thấy bàn tay trái của anh cũng đang đeo một cái nhẫn kim cương cùng loại, rốt cuộc là từ khi nào vậy, chẳng lẽ Tần Mặc lại có phép thuật biến hóa hay sao?

Viên kim cương ở trên chiếc nhẫn kim cương cũng không phải là lớn, nhưng mà cực kỳ lóng lánh. Tô Song Song thích nhất là hình thức bề ngoài của chiếc nhẫn, rất mộc mạc mà cũng rất tao nhã. Đột nhiên ánh mắt của Tô Song Song vụt sáng ngời, sao thế nhỉ? Không biết tại làm sao cô lại cảm thấy sự xếp đặt này của cái nhẫn kim cương nhìn rất quen mắt.

Cô chợt bừng tỉnh hiểu ra, bộ dáng xếp đặt của chiếc nhẫn kia chẳng phải đã xuất hiện ở trên tờ giấy cô hay dùng để vẽ tranh châm biếm đó sao? Bởi vì cô cực kỳ yêu thích, cho nên mới cố ý dùng một tờ giấy vẽ để biểu hiện ra cái nhẫn kim cương này.

Khi đó cô còn đã từng mơ tưởng, nếu như có một ngày nào đó mà có tiền, nhất định cô sẽ thuê chế tạo ra một chiếc nhẫn kim cương như vậy... không nghĩ tới... có một ngày cô đã thật sự được mang nó trên tay mình.

Tô Song Song lập tức cảm thấy cực kỳ cảm động. Cô không biết nói cái gì cho phải, ngửa đầu lên nhìn Tần Mặc, đột nhiên kiễng chân thoáng hôn nhẹ một cái lên cánh môi mỏng của Tần Mặc, tựa như chuồn chuồn lướt nước vậy. Nhưng đây lại là lần đầu tiên cô chủ động hôn môi Tần Mặc.

"A Mặc, cảm ơn anh!"

Tần Mặc lại hoàn toàn đắm chìm ở trong cái hôn như chuồn chuồn lướt nước kia của Tô Song Song. Tô Song Song vừa dứt lời, Tần Mặc liền vươn tay nắm vào vòng eo mảnh khảnh của cô, cúi đầu hôn một cái chuẩn xác không hề sai lên trên đôi môi của cô.

Tô Song Song sợ tới mức hai mắt mở lớn, ngây ngẩn cả người. Cô muốn đẩy ra, ngăn cản Tần Mặc lại, nhưng khi Tần Mặc gỡ mở đôi môi của cô, khi cô bị hơi thở của Tần Mặc bao vây, thì đột nhiên Tô Song Song không còn nghĩ trước lo sau gì nữa. Cô không còn cảm thấy sợ cái này sợ cái kia nữa, lần đầu tiên cứ làm theo suy nghĩ ở trong lòng của mình.

Vốn dĩ Tần Mặc chỉ nghĩ hôn lướt qua một chút rồi dừng lại. Nhưng khi Tô Song Song ngây ngốc đón ý hòa theo anh, thì Tần Mặc cũng không thể khống chế được lý trí của mình nữa. Bàn tay to của anh chậm rãi dời từ nơi vòng eo của Tô Song Song xuống bên dưới, ôm vào cái mông dẹt nhỏ của cô, kéo thân thể của cô sát thêm về phía mình một chút nữa.

Dần dần anh gia tăng thêm lực đạo vào nụ hôn môi của Tô Song Song lớn hơn. Lúc khởi điểm anh vẫn còn có thể khống chế nhiệt tình của mình khá tốt, không đến mức hù dọa đến Tô Song Song. Nhưng mà đến cuối cùng, anh cũng bị lạc ở trong cảm xúc của chính mình, thậm chí chỉ muốn đắm chìm mãi vào trong hương vị thuộc về Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Mỗi Ngày Đổi Một Gian Phòng (Tiếp Theo)

Editor: Mẹ Bầu

Mà Tần Mặc cũng đã không thể tự kiềm chế được nữa.

Tần Mặc áp người lên Tô Song Song ôm lấy cô, tiến từng bước một về phía trước. Cho đến khi tựa người vào ở bên cạnh chiếc bàn, anh mới dừng bước lại. Tần Mặc đang vươn tay định gạt hết những thứ ở trên chiếc bàn rơi xuống bên dưới, ngay trong lúc hai người đang làm chuyện hôn nhau đến khó có thể tự kiềm chế lại, thì đột nhiên ở cửa ra vào vang lên mở khóa cửa "lách cách".

Tô Song Song cả kinh lập tức quay đầu nhìn sang, Tần Mặc cũng liếc mắt nhìn lướt qua, sau một khắc anh liền ngừng lại, sau đó rất nhanh, áp đầu của Tô Song Song vào trong ngực của mình.

Ông cụ Tần run run rẩy rẩy cúi đầu nhặt chiếc quả trượng ở trên mặt đất lên, nhìn Tần Mặc, nở nụ cười có vẻ hơi xấu hổ, nói lầm bầm: "Người tuổi trẻ bây giờ thật đúng là rất nhiệt tình... Ông nội... Ông nội đến đây chính là vì quyển sách kia, các cháu cứ tiếp tục... Tiếp tục đi!"

Ông cụ Tần nói xong liền bỏ đi ra ngoài, vẻ mặt ỉu xiu. Nhưng khi ông đi ra đến bên ngoài thì vẫn không quên đóng cửa lại, trong nháy mắt, trong phòng đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Nhưng một khi "cuộc chiến" đã bị ông nội Tần can thiệp như vậy, thì xem ra lúc này hai người bọn họ cũng không thể tiếp tục "nhé nhé" được nữa rồi! (mọi người tự hiểu nhé.)

Tần Mặc thuận thể nhìn về những thứ lúc này đã bị chính mình gạt rơi là tả xuống đất, còn đang ngổn ngang ở phía sau một chút, vẻ đầy bức bối. Trong nội tâm anh khẽ nguyên rủa một tiếng. Người ông nội này của anh cùng với cái người anh họ kia thật giống hệt nhau, luôn đứng vào thời khắc mấu chốt lại tới quấy rối.

Tuy nhiên khi ông cụ Tần đã đi ra khỏi phòng rồi, Tô Song Song vẫn còn cảm thấy xấu hổ như cũ, cô vẫn không dám ngẩng đầu lên, cứ nấp mãi ở trong ngực của Tần Mặc. Cô níu lấy vạt áo của anh, dự định đợi đến khi nhiệt độ trên mặt mình tiêu tán đi một chút rồi mới rời đi.

"Ừng ục ừng ục!" Tô Song Song vốn cho rằng cảm giác cứ nấp mãi ở trong ngực của Tần Mặc thế này thì rất tốt, được hơi thở của Tần Mặc vây quanh, cô cảm thấy đặc biệt an tâm, cũng đã cảm thấy muốn buồn ngủ rồi, ngờ đâu cái bụng lại bắt đầu đấu tranh, bắt đầu kêu réo lên ừng ục.

Tần Mặc vươn tay vuốt vuốt mái tóc của Tô Song Song, đỡ đầu của cô từ trong ngực của mình ra nắm lấy tay của cô: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước đã, còn một số việc khác, buổi tối nói chuyện sau."

Còn một số việc khác... Buổi tối...

Tô Song Song trở nên ngờ ngác, tuy chân bước đi theo Tần Mặc, nhưng trong đầu cô vẫn đang tràn ngập mấy cái câu nói kia. Không phải là cô suy nghĩ nhiều, mà là do cách Tần Mặc nói ra mấy cái câu này, thật sự nó rất dễ dàng làm cho cô nảy sinh ra ý nghĩ kỳ quái khác.

Đợi cho đến khi cơm nước xong, Tô Song Song đến ngồi ở trên giường trong phòng ngủ. Cô nhìn đồng hồ treo tường, vừa vặn chỉ vào đúng chín giờ tối, lúc này trong đầu của cô vẫn như cũ, chỉ thấy văng vẳng mấy câu nói kia mà thôi.

Tần Mặc tắm rửa xong đi ra ngoài, anh chỉ dùng một cái khăn lông quây quanh chiếc hông của mình một cách lỏng lẻo, một tay cầm một cái khăn

tắm khác lau mái tóc ướt của mình. Anh nghiêng đầu nhìn Tô Song Song đang ngồi ở bên giường đến gần người, không nhịn được liền hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

Tô Song Song lập tức nhảy dựng lên giống như một con chim nhỏ sợ cung tên. Khi quay đầu lại, vừa nhìn thấy cách ăn mặc trên người Tần Mặc như vậy, trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người. Cô há to miệng, cảm giác cái mũi nóng rực lên, vội vàng dùng sức hít hít vào, chỉ sợ bị chảy máu mũi.

Dường như Tần Mặc nhìn bộ dáng hi hí mắt, mang vẻ không tín nhiệm kia của Tô Song Song đã thành thói quen, cho nên anh chỉ phối hợp vừa lau tóc của mình, vừa ngồi xuống bên giường, ngược đầu lên, quét mắt nhìn Tô Song Song, hỏi một câu: "Sao em không đi tắm rửa đi?"

Tô Song Song vừa nghe thấy cái từ tắm rửa đầy nhạy cảm kia, thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên, theo bản năng cô chỉ lắc đầu: "Không... Không cần tắm rửa đâu, em cứ bẩn thế đấy!"

Tần Mặc sững sốt, Tô Song Song cũng sững sốt, cô tuyệt đối không nghĩ tới chính mình lại có thể thốt ra một câu nói ương bướng, không chút suy nghĩ như vậy, mà ngay đến chính bản thân cô cũng thật sự cảm thấy khó có thể chấp nhận được, dù chỉ một chút.

Tần Mặc cũng chỉ là sững sốt một chút, liền lấy lại tinh thần được luôn. Anh vươn tay lôi kéo tay của Tô Song Song, hơi dùng sức một chút, vẫn hơi ngửa đầu lên nhìn cô một chút.

Tô Song Song cảm giác được sức lực trên tay mình, cô nhìn về phía anh, liền trông thấy đôi mắt hoa đào của Tần Mặc đã mang theo chút sương mù. Không biết có phải là do cảm nhận của cô bị sai hay không, mà cô có cảm giác, cảm thấy sự biểu lộ tình cảm ở trong mắt của anh đã phần nào bớt đi

sự lạnh như băng cố hữu, mà đã tăng sự dịu dàng tình cảm nhiều hơn một chút.

"Chúng ta cùng nhau bàn chuyện bữa ăn tối một chút nhé." Tần Mặc bình tĩnh nhổ ra mấy chữ này. Nhưng mà mấy cái chữ đơn giản kia giống như từng khối gạch vuông vức đập thẳng luôn vào trên đầu của Tô Song Song, làm cho cô cảm thấy mờ mịt.

"Gì cơ... Có gì để nói chuyện đâu? Chúng ta đi ngủ... đi ngủ đi!" Tô Song Song nói lắp ba lắp bắp, lôi kéo tay của Tần Mặc, tựa như muốn kéo anh lên trên giường. Nhưng chính khi cô đang trực tiếp leo lên giường được một nửa thì lại cảm thấy lời nói này của mình có chút gì đó không đúng lắm.

Quả thật, vừa quay mới đầu lại, cô lập tức nhìn thấy đôi mắt hoa đào của Tần Mặc đang liếc mắt sang nhìn cô, trong cặp mắt nhìn rất đẹp mắt kia, thoáng lộ ra một chút chế nhạo khó thấy. Chợt Tô Song Song nghe thấy anh nói: "Sao em vội vã như vậy?"

"Hả?" Tô Song Song kêu lên một tiếng kinh ngạc, lập tức liền ném ngay cái tay của Tần Mặc rất nhanh, giống như vừa bị nắm lấy củ khoai lang nóng bị phỏng tay vậy. Hơn nữa, cô còn bước vội xuống giường, lui về phía bên cạnh một bước, "Gấp cái lông ấy? Em mới không vội đâu nhé!"

"Cái kia... Em còn phải đi tắm đây." Tô Song Song bị cái nhìn của Tần Mặc làm cho cảm thấy có chút không được tự nhiên, ôm lấy bên cạnh giường nói như buồn ngủ, sau đó liền ỉu xìu bỏ chạy vào trong phòng tắm.

Cô tắm rửa hết một lượt, trực tiếp hết đúng một giờ. Tần Mặc cũng không sốt ruột, vẫn tựa ở đầu giường, chăm chú đọc sách, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra, anh buông sách xuống đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ rực lên, đang chậm rãi đi tới.

"Bồn tắm lớn quá, thật thoải mái, cho nên em mới ngâm mình lâu hơn một chút... làm sao anh còn chưa ngủ vậy?" Tô Song Song trông thấy Tần Mặc vẫn còn chưa ngủ, liền cười khan ha ha lên một tiếng.

Trong nội tâm cô đã hồi hận đến tím đen cả ruột rồi, sớm biết anh còn chưa chịu đi ngủ thế kia, cô sẽ không ngâm mình quá lâu đến như vậy, da thịt trên chân tay cô đều đã nhăn nheo hết cả rồi, khó chịu chết đi được.

Tần Mặc cũng không chọc thủng Tô Song Song, anh vươn tay vỗ vỗ vào vị trí ở bên cạnh mình nói: "Em ngồi xuống đây, chúng ta bàn bạc với nhau chuyện ăn uống buổi tối mai nhé."

"Chuyện bữa ăn chỉ là chuyện nhỏ mà!" Tô Song Song vừa nghe thấy liền nhẹ nhàng thở phào, vội vàng vui tươi hơn hờ chạy tới, ngồi ở bên người của Tần Mặc. Ghé cái hông vào ngồi vào ở trên giường mềm mại, cảm thấy thực thoải mái, quả thực cô đã muốn hừ hừ rồi.

Tần Mặc híp mắt lại nhìn Tô Song Song lúc này giống như một con mèo nhỏ vậy, anh không khỏi nhích lại gần hơn về phía cô một chút, chẳng qua vẫn như cũ, anh vẫn không hề quên chuyện chính: "Ngày mai sẽ tổ chức bữa tiệc chỉ toàn những người ở trong gia đình thôi, em có muốn mời ai hay không?"

Tô Song Song vừa nghe thấy hỏi cô muốn mời ai, liền sửng sốt. Người trước tiên cô nghĩ đến đúng là Tần Dật Hiên, cô há to miệng, nhưng như thế nào cũng không nói ra tên nổi. Nhưng mà nếu như không mời anh, cô lại cảm giác, cảm thấy không thích hợp.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Bằng Trêu Chọc Trong Đêm Tân Hôn

"Tần Dật Hiên?" Tần Mặc thấy bộ dạng Tô Song Song muốn nói nhưng rồi lại thôi như vậy, anh biết, hiện tại thật sự Tần Dật Hiên chính là sự băn khoăn lo lắng trong lòng cô. Tuy rằng trong nội tâm của Tần Mặc không phải là rất thoải mái, nhưng anh vẫn có thể tiếp nhận được như cũ.

Tô Song Song vừa nghe thấy cái tên được thốt ra từ trong miệng của Tần Mặc, theo bản năng cô liền nhìn sang anh. Thấy sắc mặt của anh không có gì thay đổi đặc biệt, trong nội tâm mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

"Cũng không phải... Chỉ là đột nhiên em nghĩ, em cũng có thể... nhưng..." Tô Song Song cũng không biết vì cái gì mà mình lại ấp úng như vậy, càng nói cô càng cảm thấy chột dạ, nhưng khi ngẫm nghĩ lại thật cần thận, kỳ thật cũng không có chuyện gì, cho nên cô càng thêm rối rắm.

Tần Mặc nhìn sang hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ chói đang đặt ở trên, hào phóng nói ra một câu: "Anh ta đến tìm em, lại bị anh ngăn cản, nếu như em muốn gặp anh ta, buổi sáng ngày mai em hãy bảo anh ta tới."

Tần Mặc có thể hào phóng như vậy, lại còn bảo Tô Song Song gọi Tần Dật Hiên tới nơi này, chính là muốn để cho anh ta nhìn thấy hai tờ giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ kia, làm cho Tần Dật Hiên hoàn toàn chết tâm trong chuyện này, tránh cho ngày ngày anh ta cứ đến vây quanh lấy Tô Song Song, giống như ruồi bọ vậy.

"Thật sự có thể sao?" Ngày đó Tô Song Song đã từng trông thấy Tần Dật Hiên chịu đựng nhục nhã, quỳ gối xuống trước mặt Thẩm Ôn Uyển, trong nội tâm của cô cảm thấy rất khó chịu. Cô có cảm giác, cảm thấy nếu hai

người bọn họ cứ như vậy, cả đời không còn qua lại với nhau nữa, dường như cũng không được thoả đáng, ít nhất bọn họ cũng nên công bằng mà ngồi nói chuyện với nhau một hồi.

"Ừ, chỉ có điều là phải ngồi nói chuyện ở trong nhà họ Tần, tránh cho anh ta lại nghĩ ngợi những chuyện gì đó lệch hướng." Tần Mặc nói xong lại xê dịch về phía bên này của Tô Song Song, vươn tay bắt lấy tay trái của cô, loay hoay đùa nghịch ngón tay của cô. Ngón tay của Tô Song Song có chút thịt khá đầy đặn, sờ vào cảm thấy cực kỳ có cảm giác...

Tô Song Song vừa nghe đến đoạn “phải ngồi nói chuyện ở trong nhà họ Tần”, trong nháy mắt, liền nghĩ ngay tới ông nội Tần, toàn thân run lên. Tần Mặc lại tưởng rằng Tô Song Song bị lạnh, nên anh đuổi cánh tay ra ôm cô vào trong lòng, giọng điệu nói như không có vấn đề gì xảy ra: "Nếu em cảm thấy lạnh, thì chui vào trong chăn."

Chui vào trong chăn, chui vào trong chăn... Tô Song Song vừa nghe thấy mấy chữ kia, trong nháy mắt liền nhớ lại câu “cút ra khỏi giường, cút ra khỏi giường”, thân thể lại run lên một lần nữa.

Lúc này Tần Mặc cũng không chờ Tô Song Song mở miệng nữa, anh trực tiếp lôi cô một cái, cả hai người liền ngã xuống giường. Anh vươn bàn tay to ra kéo chăn lên, che kín cho cả hai người.

"Còn lạnh nữa không?" Tần Mặc nhẹ giọng hỏi một câu.

Tô Song Song cảm nhận thấy hơi thở ấm áp của Tần Mặc đang phun ra ở trên mặt mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền ửng hồng, trong nội tâm của cô đang gặm thét: anh đó, lúc nào cũng chỉ biết nói lạnh! Nhưng chẳng qua cô vẫn có chút rụt rè như cũ, chỉ đơn giản trả lời một câu: "Không lạnh nữa, nhưng mà..."

"Hả?" Tần Mặc chống vào cái trán Tô Song Song, hừ nhẹ một tiếng, trong nháy mắt, hơi thở của Tần Mặc xen lẫn mùi vị thuốc lá nhàn nhạt ập

vào mặt cô. Thoáng cái, có một giây phút Tô Song Song cảm thấy như bị choáng váng.

"Anh hỏi em này, thực sự em cảm thấy cái tư thế này có được không?" Chấn mền đập trên người cũng không che đậy đến mức kín đáo lắm, dưới ánh sáng của ngọn đèn phía ngoài, Tô Song Song nhìn thấy hai tay Tần Mặc đang chống ở hai bên người cô, gương mặt của anh treo sát ở phía trên mặt cô, cặp lông mày nhíu lại.

Gương mặt của Tần Mặc để hết sức gần gương mặt của Tô Song Song. Tô Song Song cảm thấy hai mắt của mình gần như đã bị nhòa đi rồi, vì vậy cô hơi khép lại mí mắt một chút. Lúc này Tần Mặc cúi đầu xuống, hai tay chống ở hai bên người cô cũng chậm rãi buông lỏng ra, thân thể áp dần xuống.

Đợi cho anh hoàn toàn áp hẳn người lên trên người Tô Song Song thì Tần Mặc nói một câu dường như cảm thán: "Ừ, qur thực cái tư thế này đúng là tuyệt vời hơn tư thế lúc trước nhiều!"

"Anh này..." Tô Song Song còn chưa kịp nói xong, Tần Mặc liền chụp đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của cô. Nụ hôn này là một một nụ hôn từ nông đến sâu, hôn đến mức làm cho Tô Song Song trở nên ý loạn tình mê.

"Ừm..." Tô Song Song không chịu đựng nổi nữa liền ưỡn lên một tiếng. Thân thể của Tần Mặc vẫn một mực lạnh như băng, trong nháy mắt trở nên khô nóng. Bàn tay to của anh có chút lạnh như băng dọc theo chiếc eo của Tô Song Song chậm rãi hướng lên phía trên.

Đợi đến khi đụng chạm tới mềm mại trước ngực Tô Song Song, thì Tô Song Song kinh hãi mở to hai mắt ra, cái miệng nhỏ liền hơi hé mở. Tần Mặc liền thừa cơ đánh vào, công thành đoạt đất.

Nụ hôn vừa chấm dứt, đồ ngủ của Tô Song Song đã bị cuốn đến trước ngực. Vầng trán của Tần Mặc thân thiết cụng vào cái trán của Tô Song Song, dùng giọng mũi hừ ra hai chữ, có vẻ đặc biệt mập mờ lâu dài: "Được không?"

Trong lòng Tô Song Song lập tức rối loạn như ma. Theo lý thuyết bọn họ đã có giấy chứng nhận kết hôn rồi, loại chuyện này chính là thuận theo nước chảy thành sông. Nhưng mà cô cảm giác, cảm thấy có chút hơi nhanh quá, bây giờ cô vẫn còn chưa phục hồi tinh thần trở lại như bình thường. Cô vẫn còn chìm trong cảm xúc mình là một người phụ nữ đã kết hôn!

"Chuyện này..." Tô Song Song hừ hừ, môi vừa mấp máy một cái, liền đụng chạm luôn vào môi mỏng có chút mát lạnh của Tần Mặc. Tô Song Song bị sợ tới mức ngay đến thở mạnh một cái thôi cũng không dám thở mạnh nữa.

Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song còn do dự, ngược lại không quá bức bách cô, chỉ vui cái đầu của mình ở nơi cần cổ của Tô Song Song, hít vào một hơi thật sâu, đến khi thở ra, khi luồng khí ấm áp phun vào nơi cổ của Tô Song Song, làm cho cô cảm thấy tê dại, khi thổi vào trong lỗ tai, trong nháy mắt cả người cô chợt run rẩy hết lên.

"Nếu không..." Giai điệu đang ở trước mặt làm cho ý chí của Tô Song Song trở nên bạc nhược yếu kém, lập tức đã bị đánh tan. Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, sờ soạng ở bên hông to lớn của Tần Mặc một cái, bàn tay chạm vào cây gậy cột!

Trong nháy mắt, trong lòng Tô Song Song cảm thấy có một chút gì đó thất thường. Lúc này Tần Mặc kéo giãn cự ly giữa hai người ra, anh vừa động một cái, chiếc chăn liền chảy xuống, để lộ ra thân hình của hai người bọn họ. Tô Song Song vừa nhấc mắt lên, vừa vận nhìn sang thấy mình tiến vào trong ánh mắt của Tần Mặc.

Ngọn đèn mờ nhạt, hiện ra sắc màu ấm áp. Ánh mắt của Tần Mặc lúc trước vốn lạnh như băng lúc này cũng đã nhiễm lên một tầng màu vàng, đã có nhiều sự ấm áp hơn. Trong lúc này, khi ánh mắt ấy chiếu đến gương mặt của Tô Song Song, ngoài sự tinh khiết ra không còn bất cứ một thứ gì khác, làm cho Tô Song Song thấy si mê.

“Song Song...” Một tiếng gọi khe khẽ vang lên, lập tức Tô Song Song cảm thấy dường như có đồ vật gì đó vừa nổ tung ở trong đầu. Cô thở hào hển mấy cái, đôi bàn tay nhỏ bé chống đỡ ở trước ngực Tần Mặc, chỉ có điều đôi bàn tay kia lại bất ngờ vừa vịn thúc một cái bất tử ở trước ngực của anh.

Tần Mặc kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức cúi người ghé môi vào hôn lên đôi môi của cô, Chẳng qua nhân lúc hai người đang gần bó với nhau như môi với răng thế này, anh lại lưu lại một ít khe hở, rù rì nói: "Có thể chứ..."

Loại âm thanh mềm mại yếu ớt này, trong nháy mắt đã làm cho Tô Song Song không cách nào kháng cự nổi, bàn tay nhỏ bé của cô dần dần buông lỏng ra, đặt sang hai bên người mình, khe khẽ gật đầu một cái, bàn tay của Tần Mặc dọc theo thân thể Tô Song Song, một lần nữa xuống di chuyển xuống phía dưới.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Bằng Trêu Chọc Trong Đêm Tân Hôn (2)

Editor: Mẹ Bầu

Đối với sự chấp nhận kiểu không tiếng động này của Tô Song Song, trong nháy mắt Tần Mặc trở nên có chút điên cuồng. Anh đặt một nụ hôn lên môi của Tô Song Song có vẻ hơi thô lỗ. Có một loại cảm xúc chưa từng bao giờ có trong nháy mắt đã lan ra khắp toàn thân Tô Song Song, làm cho ánh mắt của cô hơi có chút tan rã.

Ngay tại lúc Tần Mặc muốn lôi kéo chiếc quần nhỏ của Tô Song Song xuống, thì lúc này, đột nhiên Tô Song Song cảm thấy bụng đau nhói một cái, tựa như có thứ gì đó vừa chảy ra. Tô Song Song chợt mở lớn hai mắt, hoảng sợ nhìn liếc nhìn sang Tần Mặc.

Trong nháy mắt Tần Mặc cảm thấy thân thể Tô Song Song trở nên cứng ngắc. Anh dừng lại, một lần nữa, lại tạo ra một khoảng cách ở giữa hai người cúi mặt xuống nhìn Tô Song Song, hỏi: "Em làm sao vậy? Không thoải mái ư?"

Bây giờ trong bụng của Tô Song Song đau thực sự muốn chết đi rồi, mặt của cô nhăn nhúm thành hình cái bánh bao. Cô rất muốn nói trong người mình không được thoải mái, di@en*dyan(lee^qu.donnn), cô khó chịu đến mức không sao chịu được, nhưng mà Tô Song Song lại sợ làm cho Tần Mặc bị tổn thương.

Cuối cùng Tô Song Song cũng không thể không nói ra với anh. Cô nhắm mắt lại, rất nhanh chóng nói ra một câu: "Bà dì cả của em đã đến rồi!"

" Bà dì cả của em sao? Thật vừa vặn, ngày mai em hãy bảo bà dì của em tới cùng tham gia bữa tiệc gia đình luôn, có vấn đề gì không?" Tần Mặc không hỏi một câu, đơn giản giải thích luôn. Nhưng nhìn thấy Tô Song Song vẫn đang còn cau mày, theo bản năng, anh cúi đầu xuống nhẹ nhàng thoáng đặt một nụ hôn vào trán của Tô Song Song: Em đau đầu à?"

Sự dịu dàng này của tiểu cầm thú quả thực quá cầm thú. Tô Song Song suýt nữa có chút không chịu nổi, chỉ là cô không ngờ rằng chỉ số tình cảm của tiểu cầm thú lại thấp đến như thế! dien-+-dan-+-le-+-quy-+-don-+-com Cô ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng quyết định nói ra hết không chút đếm xỉa: "Bà dì cả của em đã đến rồi!"

"Bà dì cả sao? Quan hệ của em và bà dì này không được tốt à?" Việc này cũng không thể trách được Tần Mặc. Ngay từ nhỏ, Tần Mặc đã được tiến hành giáo dục trong thương trường tinh anh, ông nội Tần chỉ lo bồi dưỡng cho chỉ số thông minh của cháu mình, mà hoàn toàn không hề nghĩ tới chi dạy dỗ đứa cháu trai những chuyện về phương diện tình cảm, tình yêu. Cho nên Tần Mặc đã trở thành một chàng trai thuần lương giống như người ngoài hành tinh vậy.

Nếu trong hai năm qua không được cùng Bạch Tiêu lâu lóng chung một chỗ, phỏng chừng Tần Mặc sẽ trở thành siêu nhân rồi, có khi còn cho rằng anh là một con người đã bị tiến hành trao đổi thân thể là khác.

Hơn nữa ngoại trừ Bạch Tiêu ra, bên ngoài làm gì có người nào khác chán sống mà dám ở trước mặt Tần Mặc nói những chuyện lung tung không chính đáng kia chứ. Mà Bạch Tiêu tuy rằng có bỉ ổi như thế, nhưng anh thực sự cũng không phải là người không biết xấu hổ mà đi thảo luận cái chuyện “dì cả đến” với Tần Mặc, cho nên Tần Mặc không biết cái chuyện “dì cả đến” là thế nào cũng là điều rất bình thường.

"Ái chà! Là em tới kỳ kinh nguyệt rồi! Đến kỳ nghỉ lễ rồi! Anh có hiểu hay không vậy?" Tô Song Song thật sự bị chọc tức làm cho dựng cả lông

lên rồi. Nói xong, hình như cô tựa như cũng đã được trút giận xong, tính tình trở lại bình thường, rụt cổ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, thực hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Cô nhìn xem ở dưới giường, một kẻ đất cũng không có, trong nội tâm đang tính toán, bằng không có khi trực tiếp lấy máy khoan, khoan luôn một cái lỗ ở bên dưới cho xong.

"À..." Rốt cuộc lúc này Tần Mặc cũng đã hiểu rõ, cũng cảm thấy một hồi xấu hổ. Anh vội vàng kéo Tô Song Song lại, cúi đầu xuống nhìn nhìn, quả thật nơi cô vừa mới cô nằm đã có một vết đỏ sậm nho nhỏ.

"Làm sao bây giờ?" Tần Mặc nhìn đến ngẩn người, kiến thức căn bản thì anh cũng đã học qua, cho nên anh vội vàng xuống giường, kéo cái quần đã tuột xuống đến một nửa lên, bộ dáng anh có vẻ bắt đầu ngơ ngẩn.

Đột nhiên bước chân của Tần Mặc liền dừng lại, anh quay đầu lại nhìn Tô Song Song, nhíu mày: "Ở trong nhà cũ không có băng vệ sinh rồi." Tô Song Song nghe thấy vậy, cô vừa muốn đứng dậy, liền cảm thấy bụng mình đau dội lên, trong nội tâm kêu rên một tiếng: xem ra lượng ra sẽ rất nhiều, chuyện này nếu như không có băng vệ sinh thì cô biết phải làm sao bây giờ?

Tô Song Song quyết định trước hết cứ đi vào trong toilet ngồi ở đó đã, nếu không chỉ chốc lát nữa máu trong người sẽ chảy xuống, máu huyết sẽ ra đầy giường, chùng đó sẽ làm cho người hầu tới dọn dẹp sẽ bị choáng váng mắt.

Tô Song Song tiến vào trong toilet trước, ánh mắt nhìn vào Tần Mặc đầy kỳ vọng, cười ha ha cười: "Ông xã, thời gian khảo nghiệm của anh đã đến rồi đó! Không có anh, buổi tối hôm nay em sẽ phải ngồi cạnh trong toilet cả đêm rồi."

Một tiếng ông xã kia, Tô Song Song vốn chỉ là trêu ghẹo Tần Mặc mà thôi. Cô chỉ muốn giảm bớt cuộc thảo luận về băng vệ sinh giữa một nam một nữ đáng xấu hổ kia. Nhưng khi câu này lọt vào trong lỗ tai của Tần Mặc thì lại tạo nên một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Trong nháy mắt trái tim phảng phất lạnh như băng của anh đã bị hai chữ này làm cho trở nên ấm áp. Anh hơi nhếch cánh môi của mình lên, nhẹ nhàng gật đầu, nói rất chân thành: "Ừ, chờ anh nhé!."

Tô Song Song vẫn mở tay cầm cánh cửa phòng vệ sinh, nhìn vẻ mặt Tần Mặc bộ dạng như phải đi làm một chuyện lớn, cảm thấy có chút mờ mịt. Chẳng phải chỉ là đi mua băng vệ sinh thôi sao? Tại sao anh phải tề chỉnh giống như muốn đi cứu vớt thế giới này vậy.

Tô Song Song ngồi chồm hồm ở trong phòng vệ sinh đã muốn ngủ gật rồi, đột nhiên cánh cửa phòng vệ sinh bị đẩy mạnh ra, ngay sau đó rất nhiều loại băng vệ sinh liền tràn vào phần phạt.

Tô Song Song bị sợ tới mức phải lùi lại phía sau ngẩng lên nhìn, tiếp theo néo một cái vào thân thể của mình một cái. Cô cảm thấy được sự đau đớn, lúc này cô mới ý thức được rằng, đây không phải là đang nằm mơ.

Ngay lúc Tô Song Song còn đang mịt mờ khó hiểu, thì từ trong đồng băng vệ sinh kia lộ ra gương mặt của Tần Mặc. Anh cau mày nhìn nhìn đủ loại băng vệ sinh thuộc đủ loại nhãn hiệu nổi tiếng, đang nằm đầy ở trên mặt đất, có chút thất bại, "Không biết em dùng loại nào, cho nên anh đã mua toàn bộ tất cả các loại băng vệ sinh ở đó mang về cho em."

Tô Song Song nhìn đồng băng vệ sinh đủ mọi màu sắc ở trước mặt mình, không kiềm chế nổi mà giơ ngón tay cái lên, nói một câu cứng nhắc: "Toàn những loại tốt đấy chứ!"

Tần Mặc còn tưởng rằng Tô Song Song đang khen anh thật sự, cảm thấy có chút không quen lắm, quay đầu đi nhìn nơi khác, dùng cái mũi khế hừ ra

một câu: "Không có gì..."

Không có gì em gái anh ấy! Trong nội tâm của Tô Song Song đang gầm thét, dứt khoát liền cầm lấy một bao băng vệ sinh, dự tính trước hết phải cấp cứu cho kẻ giang hồ kia đã.

Chỉ là cô nhìn thấy Tần Mặc vẫn đứng ở cửa ra vào như cũ, ngược mắt nhìn lên bầu trời một góc bốn mươi lăm độ (45 độ), vẻ mặt rất xin lỗi, hàm hờ nói ra một câu: "Thật xin lỗi! Phiền toái ngài mau chóng đi ra ngoài trước một chút, tôi sợ máu sẽ bắn tung tóe lên vẻ mặt của ngài mất!"

Lúc này Tần Mặc mới ý thức được chính mình vẫn còn đang đứng ở cửa phòng vệ sinh, liền vội vàng lui về phía sau một bước, đóng cửa lại. Cánh cửa kia được đóng lại sau một khắc, Tần Mặc đứng ở cửa ra vào, nhìn vào bóng người sáng quắc ở trong toilet, sau đó quay đầu lại, đưa mắt nhìn lên trên giường còn đang lộn xộn hồng bét kia, anh không nhìn không được mà nhẹ nhàng khẽ nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười.

Rốt cuộc, anh đã được sống cùng một chỗ với người phụ nữ mà mình yêu mến, đã có một người chỉ thuộc riêng một mình anh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Lại Khổ Nhục Kế

Editor: Puck

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Song Song tỉnh lại, cảm giác bên người hơi lạnh, không nhìn được đưa tay sờ sờ, vừa sờ, Tô Song Song cảm thấy hơi kỳ quái, nên đưa hai tay ra cùng sờ.

Sờ tới sờ lui, đột nhiên sờ thấy giống như sống mũi và đôi mắt, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, đã nhìn thấy Tần Mặc đang khẽ cau mày nhìn cô.

Vừa mới sáng sớm bị mỹ nam đột kích, bị sợ đến Tô Song Song thét lên một tiếng, trực tiếp lăn về phía sau giống như sẽ ngã nhào xuống giường, may mà Tần Mặc tay mắt lanh lẹ, một phát vớt cô lên.

“Sao vậy?” Tần Mặc có tức giận lúc rời giường, vào lúc này chân mày nhíu lại thật sâu, anh tựa vào đầu giường, nói xong một câu này, lại nhắm mắt dưỡng thần, giống như còn muốn ngủ bù.

Tô Song Song xếp bằng ngồi trên giường, nhìn Tần Mặc không biết xấu hổ trên người trần truồng, tự nhiên ngủ, đầu ngậy ngốc, chỉ có điều chuyện tối ngày hôm qua cũng rất rõ ràng.

Tối ngày hôm qua sau khi cô đi ra, hình như Tần Mặc tiến vào phòng tắm, cho đến khi cô ngủ thiếp đi, Tần Mặc còn chưa đi ra, sao lại biến thành như vậy vào sáng nay.

Tô Song Song giật giật, bụng lại đau, cô vội vàng nhảy xuống giường, định đi đổi băng vệ sinh, đợi đến khi cô đi từ toilet ra, phát hiện trên giường

đã không có bóng dáng của Tần Mặc.

Tô Song Song chớp mắt mấy cái, hơi kỳ quái, chẳng lẽ cầm thú nhỏ ghét bỏ mình ầm ỉ, chạy đến phòng khác đi ngủ rồi hả? Chuyện này nếu để ông nội nhìn thấy Tần Mặc từ trong phòng khác ra ngoài, không biết có kích thích bệnh tình của ông cụ không.

Tô Song Song vừa nghĩ, trong lòng hoảng hốt, vội vàng mặc bộ quần áo rồi định ra ngoài tìm Tần Mặc, khi cô tính toán thay quần áo khác ra ngoài tìm Tần Mặc thì cửa phòng ngủ mở ra.

Tô Song Song quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy trong tay Tần Mặc bưng một ly nước màu đỏ đỏ, thấy Tô Song Song ra ngoài, anh đi tới, đặt cái ly cầm trong tay vào tay cô.

“Chuyện này...” Thật ra thì Tô Song Song đã đoán được, nhưng vẫn sững sờ hỏi một câu, ở trong ấn tượng của cô, cầm thú nhỏ thần kinh có vẻ hơi thô, hình như không phải tỉ mỉ dịu dàng như vậy, khiến cho cô trong nháy mắt có cảm động hơi muốn khóc.

Tần Mặc thấy Tô Song Song cúi đầu nhìn cái ly trong tay không nói chuyện, không khí rất lúng túng, anh đưa tay vuốt ve đầu Tô Song Song, xoay người đi đổi đồ mặc nhà rồi.

Từ lần trước ở bệnh viện Bạch Tiêu làm sai, Tần Mặc rất đương nhiên giao toàn bộ công việc cho anh ta, bản thân tính toán ở nhà bên cạnh Tô Song Song hai ngày, coi như là trắng mặt đã nói trước đó, cho nên giờ phút này anh rất thanh nhàn.

Tô Song Song đang cầm cái ly, nhấp từng ngụm nhỏ một, Tô Song Song có thể khẳng định ly nước đường đỏ này nhất định do Tần Mặc pha, bởi vì cho hơi nhiều đường đỏ, ngọt mà hơi mặn, nhưng cô cảm thấy ý nghĩ ngọt ngào vẫn lan tràn vào trong lòng, ngọt mà không ngán.

Ăn điểm tâm xong, ông cụ Tần vừa nghe Tần Dật Hiên muốn tới, bất ngờ đứng lên, giơ gậy lên khua loạn, tư thế kia giống như nếu Tần Dật Hiên đứng trước mặt ông cụ, ông cụ có thể trực tiếp đánh chết luôn, bị sợ đến Tô Song Song cũng không dám nói đỡ cho Tần Dật Hiên rồi.

Tần Mặc thì cực kỳ bình tĩnh, nhìn lướt qua ông cụ Tần, mặc dù là nói thật, nhưng vẫn mang đầy ý châm chọc: “Người cháu duy nhất của người anh em của ông, giống như ông thật sự có thể ra tay vậy.”

Ông cụ Tần vừa nghe, ôi chao thở dài, thu gậy lại, vẻ mặt ảo não, nói lầm bầm: “Vậy ông cũng phải thay ông ấy giáo dục tốt cháu của ông ấy!”

Tần Mặc không lên tiếng, ngồi trên ghế sa lon, lật xem tạp chí kinh tế. Tô Song Song thấy ông cụ Tần không làm lộn xộn, thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, ngồi bên cạnh Tần Mặc, thật ra trong lòng rất thấp thỏm.

Ông cụ Tần làm ầm ĩ một lát cũng mệt mỏi, vừa nghĩ tới ở lại đây sẽ thấy Tần Dật Hiên, ông cụ liền hừ lạnh định đi lên lầu, bởi vì nếu vừa nhìn thấy Tần Dật Hiên, ông thật sự không thể bảo đảm có thể ra tay đánh chết con thỏ nhỏ dám giành cháu dâu của ông không.

“Ông đi, Tần Mặc, nếu con thỏ nhỏ này lại dám đánh chủ ý lên cháu dâu của ông, cháu lập tức gọi ông! Ông lập tức xuống, xem ông có đánh chết nó không!”

Ông cụ Tần nói xong thở phì phò lên thẳng trên lầu rồi, Tô Song Song nhìn dáng vẻ ông cụ không nhịn được buồn cười, ông cụ thành con thú, hể kêu là tới rồi!

Tô Song Song ngồi trên ghế sa lon, đưa tay chống cằm mình, đang nghĩ loạn, Tần Mặc thấy Tô Song Song đột nhiên trầm mặc như vậy, để tờ báo xuống, đưa ngón tay chọc chọc trán Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức hồi hồn, chớp mắt nhìn đáng vẻ Tần Mặc đưa ngón trỏ lên có vẻ hơi ngây ngô đáng yêu, hỏi một câu: “Làm gì vậy?” Những lời này chính gốc hai lúa, thật sự phá hư không khí ấm áp này.

Tần Mặc thu ngón tay lại, đột nhiên không muốn để ý đến cô, nhưng vẫn hỏi một câu: “Nghĩ cái gì?”

Tô Song Song trề môi, thở dài nặng nề, hết sức buồn bã nói: “Em đang nghĩ công việc của em lại bị trễ, mới đi làm một ngày đã bỏ bê công việc.”

Tần Mặc không xem là quan trọng, nhưng nghĩ đến hình như Tô Song Song không phải người không biết làm ở nhà ngồi ăn rồi chờ chết, rất cứng rắn an ủi một câu: “Không sao, hôm nay là chủ nhật.”

“...” Tô Song Song rất muốn nói một câu, hôm nay không phải là chủ nhật có liên quan gì đến mấy ngày trước cô bỏ bê công việc sao? Chỉ có điều lời còn chưa kịp nói ra, quản gia đã tiến vào, mặt nghiêm túc, nói một câu: “Thiếu gia, Hiên thiếu gia tới.”

“Ặc...” Tô Song Song vừa nghe Tần Dật Hiên tới, không khỏi hơi khẩn trương, tay nắm váy siết chặt, sau khi buông ra, trên váy vải bông lưu lại một đống nếp uốn.

Tần Mặc gật gật đầu với quản gia, ý bảo ông để Tần Dật Hiên đi vào, quay đầu đã nhìn thấy nếp uốn trên váy Tô Song Song, đôi mắt hoa đào trong trẻo lạnh lùng hơi híp lại, tỏa ra khí lạnh. Anh đứng thẳng dậy, Tô Song Song thấy anh đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn anh, còn tưởng rằng Tần Mặc phải đi, trong lòng hơi sợ, nào ngờ Tần Mặc vòng quay khay trà, ngồi vào bên cạnh cô, vẫn còn rất ngây thơ khoác tay lên vai cô.

Tần Mặc vòng tay nắm cả hai đầu vai Tô Song Song, lại giống như ảo thuật, lấy giấy chứng nhận màu đỏ đặt trên khay trà bên cạnh, lúc này mới hài lòng cúi mắt xuống, cảm giác tất cả công tác chuẩn bị đều làm xong.

Tô Song Song nhìn tờ giấy chứng nhận màu đỏ ở trên bàn trà, thật sự không có cách nào châm chọc kiểu ngây thơ này của Tần Mặc, chỉ có điều trong lòng lại ầm ập, cô đưa tay sờ giấy chứng nhận màu đỏ trên bàn trà, Tần Mặc lập tức quay đầu nhìn cô chăm chăm.

“A Mặc, thật ra em cảm thấy để cái này ở đây rất ngây thơ, sẽ rớt xuống, chuyện chúng ta lĩnh giấy chứng nhận, có thể trực tiếp nói cho... Anh em, anh không phải làm...”

“Hạng người như cậu ta, không cho cậu ta nhìn, cậu ta sẽ không tin tưởng.” Hình như Tần Mặc rất hiểu tính tình của Tần Dật Hiên, nói xong lại đặt giấy chứng nhận màu đỏ Tô Song Song định lấy lên bàn trà, còn bày ở vị trí dễ thấy nhất.

Tô Song Song vô lực nâng trán, cuối cùng cũng theo anh, dù sao mất thể diện cũng là bọn họ cùng mất thể diện, mất thành thói quen.

“Song Song... Tô Song Song vẫn còn rối rắm chuyện giấy chứng nhận màu đỏ mất mặt, Tần Dật Hiên đã tiến vào, đứng cách đó không xa, khẽ gọi một tiến.

Giọng Tần Dật Hiên rất khàn, cho dù không nhìn thấy anh cũng có thể cảm thấy mệt mỏi trong giọng nói của anh, cảm giác mệt mỏi phát ra từ trong lòng vốn không thể giả bộ ra.

Tô Song Song ngẩng đầu nhìn qua, quả thật vẻ mặt Tần Dật Hiên tiều tụy, chỉ có vài ngày không nhìn thấy anh, anh giống như già thêm mấy tuổi, kinh người nhất chính là, bên thái dương của anh lại thoáng hiện vài sợi tóc màu bạc, nhìn thấy khiến lòng Tô Song Song cực kỳ khó chịu.

Tần Mặc nhíu mày nhìn dáng vẻ tiều tụy của cậu ta, trong lòng hết sức ghê tởm hành động giả vờ yếu đuối này của cậu ta, hình như lúc này đã thật sự quên mất, lúc trước cậu ta đã làm ra chuyện không tốt gì.

“Anh... Anh làm sao...” Tô Song Song đứng lên, định nói điều gì, nhưng lúng túng giữa mình và Tần Dật Hiên vẫn còn, trong lúc nhất thời không tìm được lời thích đáng để nói.

Tần Dật Hiên lại cười mĩa một tiếng, đi về phía trước mấy bước, khi đi đến bên cạnh ghế sa lon, đã nhìn thấy giấy chứng nhận màu đỏ sáng loáng trên khay trà, bước chân của anh hơi chậm lại, trên mặt càng lộ vẻ già nua tiều tụy.

Tô Song Song thấy tầm mắt Tần Dật Hiên rơi lên giấy chứng nhận đỏ trên khay trà, vội vàng giải thích một câu: “Em và a Mặc lĩnh chứng nhận rồi, hôm nay tìm anh chính là muốn nói chuyện này, sau đó nếu như... Buổi tối anh có thời gian rảnh, cùng nhau ăn mừng...”

Lời này của Tô Song Song thật sự khó nói ra khỏi miệng, mặc dù cô không đồng ý với ý tưởng của Tần Dật Hiên về mình, nhưng vẫn cảm thấy lời này giống như đâm một dao găm vào trong ngực anh.

“Được, em gái của anh kết hôn, anh đương nhiên phải ăn mừng với hai người, anh còn phải đưa một món lễ vật lớn cho em gái duy nhất của anh.” Tần Dật Hiên đột nhiên thu lại vẻ khổ sở trên mặt, cố sức nặn ra vẻ tươi cười, chỉ có điều nụ cười kia lại có vẻ cực kỳ khó coi.

Tần Mặc vừa nghe Tần Dật Hiên muốn đưa lễ, lại là lễ lớn, trong nháy mắt cảnh giác lên, quay đầu nhú mày nhìn cậu ta, dáng vẻ mày dăm chơi trò xảo trá mày sẽ biết tay.

Tần Dật Hiên cảm thấy tầm mắt của Tần Mặc, nhìn dáng vẻ che chở thức ăn của anh ta, khó có được giải thích một câu: “Khoảnh khắc khi nhìn thấy Tô Song Song ngã xuống, tôi đã hiểu.”

Tần Dật Hiên nói đến đây quay đầu lại nhìn Tô Song Song, trong đôi mắt nhỏ dài trong nháy mắt dính vào một tầng hơi nước.

Anh nói tiếp: “Khoảnh khắc kia, anh chỉ nghĩ nếu như có thể để cho em sống sót, anh sẽ không bao giờ đi tranh đoạt nữa, chỉ cần em có thể sống thật tốt, chỉ cần có thể để cho em hạnh phúc, như thế nào cũng có thể... Cho dù anh chỉ là một người ngoài cuộc.”

Nói đến đây, hình như anh nhớ tới tuyệt vọng khi đó, gương mặt cau lại khổ sở, chậm một chút mới lên tiếng.

“Bây giờ em mạnh khỏe sống tốt, còn sống rất hạnh phúc, anh trai cũng không cầu xin gì, chỉ cầu có thể thỉnh thoảng nhìn thấy em, khi em gặp khó khăn, khó chịu làm... Người nhà...”

Hai chữ cuối cùng Tần Dật Hiên nói hết sức trịnh trọng, ngay cả Tần Mặc cũng cảm thấy hơi rung động, còn Tô Song Song khiếp sợ không biết nên nói gì cho phải.

Cô đứng thẳng lên, chui vào trong ngực Tần Dật Hiên, ôm anh khóc: “Anh... Xin lỗi... Thật lòng xin lỗi...”

Tần Dật Hiên muốn cô không cho được, mà cô đương nhiên muốn Tần Dật Hiên tiếp tục làm anh trai của cô, việc này làm khó cách nghĩ của Tần Dật Hiên, bản thân Tô Song Song cũng rất khinh thường, cho nên anh mới lựa chọn hai người cả đời không qua lại với nhau.

Tô Song Song vốn cho rằng, sau lần này, cô và Tần Dật Hiên thành cầu về cầu, đường về đường, cô lại khôi phục tình huống không có một người thân, không ngờ...

Tần Mặc cau mày nhìn Tần Dật Hiên ôm Tô Song Song, chỉ có điều trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, nhìn dáng vẻ Tần Dật Hiên không giống như giả vờ, không biết lần này có phải cậu ta dùng khổ nhục kế không.

“Tần Dật Hiên, cậu còn muốn sử dụng khổ nhục kế lần hai?” Tần Mặc thản nhiên nói một câu ra miệng, thân thể Tô Song Song lập tức run lên.

Lần trước Tần Dật Hiên đúng là nói muốn làm anh trai của cô, cô tin, nhưng cuối cùng... Tô Song Song nghĩ được như vậy, lui ra từ trong ngực Tần Dật Hiên, trừng trừng mắt, trong mắt tràn đầy hoài nghi nhìn Tần Dật Hiên.

Không phải Tô Song Song không tin Tần Dật Hiên, mà là vết xe đổ, thật sự quá đau rồi, tin tưởng lại thất vọng, còn đau hơn chưa bao giờ tin tưởng nhiều.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lo Lắng Tiệc Trong Nhà

Tần Dật Hiên nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Song Song, thái độ càng thêm khó chịu, anh há miệng, định giải thích gì đó, nhưng cái gì cũng không nói ra khỏi miệng được.

Cuối cùng, anh lui về sau một bước, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười: “Vầy buổi tối anh tham gia tiệc mừng trong nhà của hai người, sẽ trở lại quỹ đạo sinh hoạt của anh, nếu như Song Song em không tới tìm anh, anh sẽ không quấy nhiễu em, như vậy được không?”

“Anh...” Một câu nói này của Tần Dật Hiên coi như đâm chọc chỗ đau của Tô Song Song, cô mếu máo, mặc dù biết có thể sẽ tạo thành tổn thương với Tần Dật Hiên, nhưng bây giờ biện pháp này vẫn coi như là tốt nhất.

Cô gật gật đầu, nụ cười của Tần Dật Hiên cứng lại một chút, nhưng mà vẫn theo Tô Song Song gật đầu một cái, anh ngẫm nghĩ, hỏi: “Có muốn tìm vật gì đặc biệt không?”

“Không có... Anh, nếu như buổi tối anh cảm thấy đi quá khó, không cần miễn cưỡng...” Lúc này Tô Song Song mới phát hiện được chuyện này hơi không ổn.

Cái gọi là tiệc trong nhà vào buổi tối, Bạch Tiêu nhất định phải đi, chỉ sợ sẽ chê cười Tần Dật Hiên, khiến cho anh càng thêm khó chịu.

Thật ra Tần Dật Hiên cũng nghĩ đến chuyện này, chỉ có điều vẫn gật gật đầu: “Khi em hạnh phúc nhất, anh nhất định phải có mặt, cho dù anh chỉ là một khách qua đường.”

Tần Mặc ngồi trên ghế sa lon nghe Tần Dật Hiên nói lời chua chát như vậy, chân mày càng nhíu sâu, Tần Dật Hiên nhìn Tần Mặc, vào lúc này trong mắt không hề có khiêu khích, chỉ có đau thương thật sâu.

Tần Dật Hiên như vậy, thật ra khiến Tần Mặc càng thêm ghét, bởi vì nếu như cậu ta có mục đích gây rối gì đó, anh sớm muộn gì cũng tìm được nhược điểm, khiến Tô Song Song nhìn thấy rõ diện mạo của cậu ta.

Nhưng nếu như cậu ta không có mục đích gì, hoặc che giấu sâu hơn, vậy anh vốn không bắt được nhược điểm, Tô Song Song ngốc như vậy, sẽ chỉ khiến cho cậu ta làm Tô Song Song chẳng biết gì, tùy ý lừa gạt.

Tần Dật Hiên tự nhiên nhìn ra đề phòng trong mắt Tần Mặc, anh giống như rất mệt mỏi, theo bản năng đưa tay định sờ đầu Tô Song Song, bàn tay đưa ra được một nửa, lại cô đơn thu lại.

“Nhà hàng ở đâu, một lát nữa em nói cho anh biết, công ty anh còn có chuyện, vẫn đi về trước thôi.” Tần Dật Hiên nói xong, cười cười với Tô Song Song, xoay người định đi.

Đi một bước anh đột nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói thêm một câu với Tô Song Song: “Chúc vụ ở công ty vẫn giữ lại cho em, anh cho em nghỉ bệnh, nếu em muốn trở về thì cứ về, bên kia anh cũng không thường ở, sẽ không để cho em cảm thấy lúng túng.”

Tần Dật Hiên nói xong, trực tiếp xoay người rời đi, Tô Song Song nhìn theo bóng lưng cô đơn của Tần Dật Hiên, trong lòng rất không thoải mái, vừa nghĩ tới lời anh vừa mới nói, bước lên trước, định kéo tay áo Tần Dật Hiên.

Chỉ có điều vừa nghĩ, vẫn là thôi, lại dừng bước chân, thu tay về.

Cho dù bây giờ Tần Dật Hiên buông tha, cô và anh cũng không cách nào trở về như lúc ban đầu rồi, vẫn giữ vững một chút khoảng cách, đối với

mình hay đối với Tần Mặc, đều tốt.

Đợi đến khi Tần Dật Hiên đi, Tần Mặc đứng dậy, đưa tay nắm cả đầu vai Tô Song Song, để cho cô dựa vào mình.

Tô Song Song nín lấy áo Tần Mặc, rất không muốn tỏ vẻ khó chịu khiến Tần Mặc không vui, nhưng nhìn anh trai vẫn chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn, bây giờ biến thành như vậy, trong lòng không khó chịu là giả.

Cô không muốn che giấu tâm tình của mình trước mặt Tần Mặc, cho nên cho dù biết sẽ làm anh không vui, cô cũng không muốn lừa anh chuyện gì, Tô Song Song hự một tiếng: “Xin lỗi... A Mặc...”

“Không có chuyện gì, anh chỉ lo lắng cậu ta sẽ lừa gạt em nữa, để cho em bị thương.” Tần Mặc nói xong thở dài khe khẽ, kéo cô ngồi xuống.

Tần Mặc không khỏi không muốn để cho Tô Song Song suy nghĩ về bất cứ chuyện gì của Tần Dật Hiên, anh hỏi sang chuyện khác, “Em nói xem em còn muốn mời ai?”

Tô Song Song vừa nghe mời ai? Lập tức nhớ tới chính là Tô Mộ, chị ấy là nhất định rồi, chỉ có điều chỉ có một hai người dường như hơi quá khó coi.

Cô vắt hết óc suy nghĩ một chút, phát hiện dường như cũng không có người nào, cuối cùng đột nhiên suy nghĩ của cô lóe lên, quay đầu nhìn Tần Mặc, “Tô Mộ, còn có chị họ em, Chiến Hâm!”

“Chiến Hâm?” Tần Mặc cảm giác cái tên này hơi quen thuộc, anh gật gật đầu, đứng dậy, “Vậy em gọi điện thoại cho họ, khi đến lúc anh để cho người đi đón họ.”

Tô Song Song đưa tay kéo cánh tay Tần Mặc, ngược đầu hỏi anh một câu: “Vậy anh muốn mời ai?”

“Không có ai, để cho Bạch Tiêu và Dương Hình tới là được rồi.” Tần Mặc suy nghĩ một chút lại tặng thêm một câu, “Đợi đến lúc làm hôn lễ, sẽ cho em một tiệc cưới náo nhiệt.”

Tô Song Song vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, vội vàng lắc lắc đầu, không biết vì sao vốn là chuyện thật vui vẻ, cho đến bây giờ cô vẫn cảm giác mịt mờ, cảm giác xoay không kịp.

Tần Mặc biết chuyện kết hôn như vậy có thể nói là quá bất ngờ với cô, cũng không nói gì, tất cả đều ở trong kế hoạch của anh, anh tin tưởng không lâu về sau, Tô Song Song nhất định có thể hoàn toàn tiếp nhận chuyện này.

Đợi đến buổi tối, Tô Song Song ngồi ở bàn cơm nhìn không khí cả bàn này, thật lòng cười không nổi.

Tần Mặc ngồi bên cạnh tay phải cô, Tô Mộ ngồi ở bên tay trái cô, Dương Hình ngồi bên cạnh Tô Mộ, đối diện Dương Hình chính là Bạch Tiêu chết không tử tế không xong, mà Tần Dật Hiên và Chiến Hâm ngồi đối diện cô.

Bạch Tiêu không dám nhìn Dương Hình, lại tức giận trừng mắt nhìn Tần Dật Hiên, mà Dương Hình thì cúi thấp đầu, rõ ràng đang suy nghĩ chuyện gì, cảm xúc không tốt lắm.

Chiến Hâm càng dừng nói nữa, cô đột nhiên lấy ra tờ giấy đỏ, chị ấy vừa mừng vừa sợ cộng thêm tức giận, nếu không phải ngại vì nơi này quá nhiều người, chị ấy chắc đã một cước đạp bàn, một tay níu lấy cổ áo Tô Song Song, hỏi cô rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì!

“Cái đó... Chị họ à! Đây là Tần Mặc, em...” Tô Song Song có một kiểu e ngại trời sinh với Chiến Hâm, ậm ừ hồi lâu, đột nhiên hơi không dám nói tiếp nữa.

Bây giờ cô vừa nghĩ tới tình cảnh lúc gọi điện thoại cho Chiến Hâm, trong lòng vẫn còn sợ hãi, khi đó lỡ tai cô thiếu chút nữa bị Chiến Hâm phá rách rồi.

Tần Mặc đưa tay cầm tay Tô Song Song, đặt nó lên trên đầu gối mình, kéo Tô Song Song lễ phép đứng dậy, thái độ với Chiến Hâm rất tôn trọng: “Chị họ, chào chị, em là Tần Mặc, là ông xã của Tô Song Song.”

Mấy chữ cuối cùng Tần Mặc nói hết sức trịnh trọng, nói xong tầm mắt quét một vòng, lộ ra khí phách không công kích được.

“!” Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, mặc dù Tần Mặc nói là sự thật, nhưng có cần phải thẳng thắn như vậy không, hơi uyển chuyển một chút.

Quả thật Chiến Hâm vừa nghe đến, cả khuôn mặt cũng nhú lại, rõ ràng cho thấy đáng vẻ muốn nổi giận, chỉ có điều cô vẫn từng nghe nói đến cái tên Tần Mặc, tổng giám đốc của tập đoàn Tần thị, cô dù sao thì cũng phải nể tình, cũng chưa gương nanh múa vuốt nổi giận.

Nhưng mà Chiến Hâm trực tiếp đứng lên, trừng mắt liếc Tô Song Song, lại trợn mắt nhìn Tần Mặc, nói một câu không cho từ chối: “Đại tổng giám đốc Tần, em gái tôi hết sức đơn thuần, cậu phải thật tâm sống qua ngày với con bé, tôi không nói gì.”

Cô lại chuyển đề tài, ánh mắt lập tức sắc bén lên: “Nhưng nếu như cậu ôm thái độ vui đùa một chút, Chiến Hâm tôi chính là táng gia bại sản, cũng sẽ không đồng ý!”

Tô Song Song nghe xong lời này, định mở miệng giải thích, nào biết Tần Mặc đột nhiên không biết lấy ra giấy chứng nhận đồ của bọn họ từ chỗ nào, đưa cho Chiến Hâm, phía dưới giấy chứng nhận đồ còn có một phần tài liệu công chứng.

Chiến Hâm nhận lấy giấy chứng nhận đỏ vừa nhìn, không ngờ hai người bọn họ thật sự lĩnh giấy chứng nhận rồi, tâm tư buông lỏng một nửa, chỉ có điều vừa nghĩ, bây giờ tỷ lệ ly hôn cao như vậy, Tô Song Song vẫn không có bảo đảm.

Đợi đến một hai năm hoặc ba bốn năm sau, Tần Mặc chơi đủ rồi, ly hôn với Tô Song Song, đến lúc đó Tô Song Song không đáng giá, nhưng Tần Mặc vẫn là toàn thạch vương lão ngũ * độc thân, đây không phải là cái hổ sao!

(*) Toàn thạch vương lão ngũ: Vương lão ngũ kim cương, ám chỉ người đàn ông độc thân có tiền hoặc gia đình có tiền có thế. Vương lão ngũ kim cương ý nói người đàn ông rất kiệt xuất, là người độc thân còn sót lại, không chỉ nhiều tiền mà còn rất đẹp trai, phong độ, học thức uyên bác, tài giỏi và đạt yêu cầu về mọi mặt.

Lòng Chiến Hâm mới để một nửa xuống trong nháy mắt lại treo cao, cô vội vã lật xem tài liệu công chứng Tần Mặc đưa tới, vừa nhìn, tay run lên.

Hình như Chiến Hâm quá không tin tưởng, nghiêm túc lật xem, vừa định nói gì, Tần mặc lại cắt đứt cô: “Chị họ hiểu được tâm ý của em với Song Song rồi chứ?”

Chiến Hâm nhìn một chút tài liệu công chứng trên tay, phía trên này viết, nếu như bọn họ ly hôn, tất cả toàn bộ tài sản của Tần Mặc đều thuộc về Tô Song Song.

Chiến Hâm nắm thật chặt tài liệu trong tay, không ngờ Tần Mặc có thể vì Tô Song Song làm đến mức độ này, lòng thấp thỏm cuối cùng buông xuống, gật gật đầu.

“Vậy là cái gì?” Tô Song Song thấy Chiến Hâm vừa nhìn thấy tài liệu Tần Mặc đưa tới, trong nháy mắt giống như trái cầu da đã trút giận, lực

chiến đấu hoàn toàn không có, hơi ngạc nhiên, kéo ống tay áo Tần Mặc hỏi một câu.

Chiến Hâm không ngờ Tần Mặc không nói chuyện này cho Tô Song Song, đang định mở miệng, Tần Mặc lại nhanh hơn cô một bước nói ra khỏi miệng: “Là bảo hiểm, là bảo hiểm anh mua cho em.”

“A!” Tô Song Song vừa nghe, rất tin tưởng Tần Mặc, cũng không hỏi nhiều cái gì.

Chiến Hâm lại hơi sửng sốt, chỉ có điều ngay sau đó nhếch môi cười, cô ngược lại rất hài lòng với Tần Mặc, nhưng nếu như nói trong lòng không có băn khoăn là không thể, cô chuyển mắt một cái, tính toán lát nữa cơm nước xong phải bàn luận về cuộc sống một chút với Tô Song Song!

Chiến Hâm ngồi xuống, thì liếc nhìn Tần Dật Hiên ngồi ở bên cạnh cô, cô vẫn có ấn tượng không tốt về Tần Dật Hiên, khi còn bé đã cảm thấy ánh mắt cậu ta nhìn Tô Song Song rất kỳ quái, khi trưởng thành mới rõ ràng là có ý gì.

Chỉ có điều suy nghĩ của Tô Song Song đơn thuần, sau đó còn bị Tần Dật Hiên đưa đi, cô cũng chưa từng đề cập tới, bây giờ gặp lại cậu ta, trong lòng cô vẫn không thoải mái.

Chiến Hâm không nhịn được hừ lạnh một câu: “Tuyệt vọng rồi chứ! Lúc trước tôi nhìn thẳng nhóc cậu không thành thật, lúc này Song Song là danh hoa đã có chủ, tôi cuối cùng coi như yên tâm.”

Tần Dật Hiên đã điều chỉnh xong tâm tình, trước khi đến anh cũng nghĩ đến sẽ phải chịu chê cười, anh chỉ cười cười với lời Chiến Hâm nói.

Ánh mắt anh nhìn thấy Tô Song Song cúi đầu, vẻ khó xử, anh liền nói một câu đùa giỡn, hóa giải không khí một chút: “Vâng, tuyệt vọng rồi, chỉ

có điều nếu như anh họ không đối xử tốt với Song Song, em sẽ mang theo Song Song bỏ trốn!”

Bạch Tiêu vẫn nhìn Tần Dật Hiên không vừa mắt, biết rõ cậu ta chỉ nói giỡn, vẫn bất mãn hừ một câu: “Cậu muốn, cũng phải là nhị manh hóa đi theo cậu!”

Tần Dật Hiên cho Tô Song Song mặt mũi, cho nên theo đó cho Tần Mặc mặt mũi, nhưng không có nghĩa anh cho Bạch Tiêu mặt mũi, anh nghe thấy lời này quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt nhỏ dài tràn đầy tối tăm.

Mùi thuốc súng lập tức xông lên, Tô Song Song nhắm mắt lại thở dài, cô cũng biết, bữa cơm này tuyệt đối ăn không ngon.

“Có chuyện gì, nói riêng một chút, hôm nay tối chính là ăn cơm.” Lời Tần Mặc nói, Bạch Tiêu lập tức câm miệng, bây giờ công việc của anh một đồng lớn, cũng không dám chọc Tần Mặc nữa.

Không khí vốn vô cùng tốt, mặc dù không có ai nói chuyện, chỉ có điều ít nhất không có cãi vã, nhưng khi chiếc đĩa của Bạch Tiêu đụng vào chiếc đĩa của Tần Dật Hiên, có thể nói là thiên lôi câu động địa hỏa rồi.

Bạch Tiêu lập tức ném đĩa lên bàn, trợn mắt nhìn Tần Dật Hiên một cái, anh tức giận hừ một câu: “Sao đây, hết đuổi theo cái này lại đuổi đến cái khác, cậu rất lợi hại đó!”

Nói xong câu đó, sắc mặt Dương Hình ngồi đối diện Bạch Tiêu lập tức trắng bệch, Tần Mặc cũng thấy Bạch Tiêu nói sai, đá Bạch Tiêu một cước dưới mặt bàn.

Bạch Tiêu nói ra khỏi miệng, lập tức hối hận, chỉ có điều lời đã nói ra ngoài, ở trước mặt Tần Dật Hiên, cũng không muốn yếu thế, cứng cổ nhìn cậu ta chăm chăm.

Tần Dật Hiên ngược lại rất lạnh nhạt, quay đầu liếc mắt nhìn Dương Hình sắc mặt đang tái nhợt vô cùng khó coi, khẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tiêu: “Đã là quá khứ rồi, lại nói lúc ấy Dương tiểu thư cũng không để ý đến tôi.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Năng Lượng Tình Yêu Có Bao Nhiêu Yêu

Bạch Tiêu theo bản năng nhìn Dương Hinh, anh không muốn bỏ qua cho Tần Dật Hiên, nhưng cũng không muốn làm tổn thương tới Dương Hinh, trong lúc nhất thời hơi khó cả đôi đường.

Tô Song Song cuối cùng có một lần cơ trí, bất ngờ đứng dậy, giơ ly rượu lên, lúc đứng dậy, tất cả mọi người nhìn về phía cô, phá tan không khí giương cung bạt kiếm này.

Nhưng khoảnh khắc đi đứng dậy, Tô Song Song lại đột nhiên đầu óc trống rỗng, ngây ngô quét một vòng bốn phía, không biết nên nói cái gì rồi.

“Ừmh...” Tô Song Song ậm ừ, Tần Mặc ở bên cạnh liếc nhìn cũng biết cô đang ở thế kẹt, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ghen đến đỏ bừng, lập tức giơ ly rượu lên, giải vây cho cô, nhỏ giọng nói: “Song Song nói thật hay, cạn chén!”

“...” Mọi người đều sửng sốt, liếc nhìn Tần Mặc, lại liếc nhìn Tô Song Song, nếu như bọn họ nhớ không lầm, mới vừa rồi Tô Song Song không nói gì cả! Dường như chỉ là một tiếng “Ừmh”.

Chỉ có điều ở người đây đều là người thông minh, rất nhanh đã hiểu được ý tứ của Tần Mặc, bọn họ đều giơ ly rượu lên, chạm nhẹ, sau đó uống rượu trong ly.

Bạch Tiêu vốn ở đó mắt lớn trừng mắt nhỏ với Tần Dật Hiên, nhưng Bạch Tiêu bị Tần Mặc nhìn lướt qua, phản ứng kịp, đây là tiệc mừng của

bọn họ, không thể gây sự, nên kìm nén bức bối uống ngụm rượu này xuống, coi như tạm thời không tìm Tần Dật Hiên gây phiền phức nữa.

Tâm tình Tần Dật Hiên vốn không tốt, bị Bạch Tiêu cho một kích như vậy, tâm tình càng thêm tệ hết biết rồi, hơi ngẩng đầu uống rượu rồi, coi như cho Tô Song Song mặt mũi, cùng với Bạch Tiêu hai người tạm thời hòa bình với nhau.

Thật ra thì mơ hồ nhất là Tô Song Song, cô nhớ cô còn đang suy nghĩ, sao khi hồi hồn lại, tất cả mọi người đang nâng ly uống rượu đây?

Tô Song Song cúi đầu nhìn rượu trái cây trong ly của mình, suy nghĩ một chút, uống một hơi cạn sạch, sau đó giơ ly lên, cuối cùng nói một câu “Tốt!” Coi như tìm cho mình một bậc thềm.

Ở đây thoải mái nhất chính là Tô Mộ rồi, cô và người trong này không có dính líu gì, vừa nhìn thấy dáng vẻ ngưỡng ngưỡng này của Tô Song Song, không nhìn được che miệng cười khanh khách.

Nụ cười này của cô, Bạch Tiêu chú ý đến cô, nhớ tới lúc trước cô làm chuyện không có suy nghĩ, lừa cô một cái, Tô Mộ lập tức tim lặng, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Lúc này hay rồi, chỗ này có một người duy nhất linh hoạt một chút, vào lúc này cũng bị bóp chết, cả bữa tiệc gia đình, từng người một tất cả đều có tâm tư của riêng mình, coi như ăn không có vị gì rồi.

Khi kính xong một ly rượu cuối cùng, Tô Song Song coi như thở phào nhẹ nhõm, sớm biết tiệc mừng ăn thành dạng này, còn không bằng không ăn, khiến cho trong lòng mọi người đều không quá thoải mái.

Tần Dật Hiên coi như là người không được hoan nghênh nhất ở đây, là người rời đi đầu tiên, anh đi đầu tiên, trước khi đi vốn định nói hai câu với

Tô Song Song, chỉ tiếc vẫn bị Bạch Tiêu nhìn chăm chăm, anh chỉ có thể cười cười với Tô Song Song, tịch mịch rời đi.

Tần Dật Hiên vừa đi, tầm mắt của Bạch Tiêu lập tức chuyển sang trên người Tô Mộ, người đã bị anh gán cho cái mác không nói nghĩa khí, Tô Mộ không dám đắc tội lãnh đạo trực tiếp là Bạch Tiêu này.

Mặc dù cô có ngàn lời vạn chữ muốn nói, nhưng dưới áp bức của Bạch Tiêu, chỉ có thể khoát tay áo với Tô Song Song, rồi chạy đi còn nhanh hơn Tần Dật Hiên, chạy thẳng.

Dương Hình nhìn Bạch Tiêu một cái thật sâu, lúc này biến thành ánh mắt Bạch Tiêu lóe lên, cuối cùng không đợi Tô Song Song nói gì với anh, anh cũng chuồn mất.

Bạch Tiêu vừa đi, Dương Hình tỏ vẻ cô đơn, cuối cùng nói một tiếng chúc mừng với Tô Song Song, cũng đi, Tô Song Song đứng tại chỗ, nhìn Chiến Hâm còn sót lại, trái tim nhỏ lại bắt đầu thành thịch thịch nhảy dựng lên.

Vào lúc này Chiến Hâm đứng từ trên ghế lên, nhìn Tô Song Song khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng hếu, nhìn khiến Tô Song Song sợ run trong lòng, cô cười ha ha, không khỏi nhích lại gần bên cạnh Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận được thân mật mờ ám này của Tô Song Song, tự nhiên đưa tay kéo tay nhỏ của cô, khẽ dùng sức, ý bảo cô có anh ở đây cái gì cũng không sợ.

Tần Mặc vừa đứng ra làm chỗ dựa cho cô như vậy, Tô Song Song bỗng nhiên cảm thấy mình có chút tư thế bắt nạt chị họ, thấy sắc mặt chị họ càng lúc càng khó coi, vội vàng cười cười lấy lòng, tránh khỏi tay Tần Mặc, vội vàng tiến đến.

“Chị họ, chị có chuyện gì cần dặn dò sao?” Tô Song Song cười đặt tới chân chó, trừ Tần Dật Hiên ra, Chiến Hâm là người thân nhất trong lòng Tô Song Song.

Chiến Hâm không có cách nào so sánh với Tần Dật Hiên, bởi vì Chiến Hâm nói như thế nào cũng là người nhà họ Chiến, nhà họ Chiến cũng chính là nhà mẹ đẻ của Tô Song Song, năm xưa đuổi mẹ Tô ra khỏi cửa, có thể nói cả đời không qua lại với nhau.

Mặc dù Chiến Hâm coi thường quyết định trong nhà, nhưng cũng phải bận tâm, hai năm qua cũng xa cách cô, chỉ khi Tô Song Song có chuyện thật sự không giải quyết được mới ra ngoài giúp một tay, hơn nữa mỗi lần đều còn lén lén lút lút.

Tô Song Song không muốn thêm phiền phức cho Chiến Hâm, qua lại càng ngày càng ít, tự nhiên không thân cận được bằng Tần Dật Hiên người anh trai hầu như luôn ở bên cô từ nhỏ.

Chiến Hâm nhíu mày liếc mắt nhìn Tần Mặc, đưa ngón tay nhẹ nhàng chọc lên trán Tô Song Song, cô hơn Tô Song Song mấy tuổi, vẫn coi cô ấy như đứa bé mà nhìn.

Vào lúc này đứa bé trong lòng mình đã lập gia đình, không khỏi hơi xúc động, mặc dù tràn đầy đều là chúc phúc, nhưng không biết vì sao trong lòng vẫn có ít nhiều khó chịu.

“Đây chính là người lần đó đưa em vào đồn cảnh sát?” Chiến Hâm cực kỳ thông minh, Tô Song Song bình thường đều là trạch nữ ru rú trong nhà, sợ rằng chuyện lần đó, chính là do boss lớn Tần này mang lại.

Tô Song Song vừa nghe, trong nháy mắt nhớ tới chuyện khi ấy cô biết Tần Mặc, thật ra thì cũng chính là trước đây không lâu, nhưng không nghĩ tới vào lúc này bọn họ đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi, Tô Song Song hơi hoảng hốt, rất không biết xấu hổ gật gật đầu.

“Thật đúng là nghiệt duyên!” Chiến Hâm lầm bầm một câu, cô vẫn còn chưa phải hoàn toàn hài lòng với thân phận của Tần Mặc, Tần Mặc là toàn thạch vương lão ngũ phụ nữ toàn thành phố hướng đến, nhưng cô cảm thấy anh không thích hợp với Tô Song Song đơn thuần.

“Song Song, nếu như có một ngày em không muốn cùng anh ta, tìm đến chị họ, chị họ nhất định có biện pháp để cho em rời khỏi anh ta!” Chiến Hâm giống như khiêu chiến, nhìn lướt qua Tần Mặc.

Tần Mặc nhú mào trong nháy mắt, anh đều không muốn gặp bất kỳ ai có ý đồ mang Tô Song Song từ bên người anh đi, nếu không phải Chiến Hâm là chị họ của Tô Song Song, anh đã sớm để cho cô hối hận khi nói ra những lời này.

“Ha ha, chị họ, sao có thể, chị đừng lo lắng, bây giờ em vô cùng tốt! Vô cùng tốt!” Mặc dù Tô Song Song quá không thích ứng với chuyện kết hôn này, nhưng mà những cảm giác khác đều rất tốt.

Nhất là đi cả này của cô đến càng tốt, có thể cho cô ít nhất một tuần lễ gỡ suôn sẻ những chuyện này.

“Em cảm thấy tốt là được, không có chuyện gì chị đi về trước, em cũng biết.” Chiến Hâm nói đến đây, tỏ vẻ có lỗi nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức hiểu được, Chiến Hâm không tiện nán lại đây, cô như trước kia khéo léo gật gật đầu, cười cười, chỉ có điều trong mắt dù ít hoặc nhiều vẫn không che giấu được cô đơn.

Tần Mặc vẫn nhớ lời Chiến Hâm nói, anh bước lên trước, nói: “Em tiền chị, Song Song em ở đây chờ anh, tiện thể xem bữa ăn khuya muốn ăn gì, xách về.”

“Hả?” Tô Song Song không rõ, lúc này mới ăn xong, đã nghiên cứu bữa ăn khuya, mặc dù cô tham ăn, nhưng cũng quá khoa trương, lại nói nhà cũ

họ Tần cái gì cũng có, nếu quả thật muốn ăn cái gì, tự cô cũng có thể làm mà!

Tô Song Song vừa định nói cô muốn tiễn chị họ, ai ngờ hai người kia đã đi ra ngoài rồi, khi đi ra, Tần Mặc vẫn còn rất tự giác đóng cửa phòng lại.

Tô Song Song nhìn cửa đóng lại, cũng dừng bước chân định đi ra, cô hơi bết miệng, làm cái mặt quỷ về phía cửa đóng kín, quay đầu lại nhìn thức ăn trên bàn, có rất nhiều món cũng không ăn được hai miếng, cảm thấy vứt đi như vậy rất lãng phí.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, còn không bằng mang những món này về làm bữa ăn khuya, có thể ăn chung với người giúp việc ở nhà cũ họ Tần, cũng có thể náo nhiệt một chút, coi như ăn mừng ở nhà.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song ném luôn chuyện Tần Mặc đi riêng với Chiến Hâm ra sau đầu, gọi nhân viên phục vụ đến, hai người vừa nói vừa thu dọn.

Từ lúc mới bắt đầu Chiến Hâm đã biết được Tần Mặc có chuyện muốn nói riêng với cô, cho nên anh mới bước nhanh cùng ra ngoài, không để cho Tô Song Song theo đuôi, vào lúc này hai người đã đi đến bãi đậu xe, Chiến Hâm liền dừng bước lại, nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo ý dò hỏi.

Tần Mặc cũng dừng lại, khi mở miệng có vẻ hơi cứng rắn: “Đừng nghĩ đến có một ngày mang Tô Song Song từ bên cạnh tôi đi, chị không có tư cách.”

“!” Chiến Hâm không ngờ Tần Mặc sẽ nói như vậy, nhà họ Chiến cũng là gia tộc lớn, từ nhỏ cô cũng quen cường thế, vốn cho Tần Mặc mặt mũi, vẫn khách khí, nghe anh nói như vậy, hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó Chiến Hâm khinh thường nói: “Vậy tôi còn thật sự không biết ngoại trừ tôi ra, còn có ai có tư cách này! Chẳng lẽ thằng nhóc Tần Dật

Hiên bụng dạ khó lường kia?’

“Các người đều không có tư cách, ai cũng không có tư cách.” Tần Mặc thân nhiên nói, không có phản ứng đặc biệt gì với giọng nói hơi khiêu khích của Chiến Hâm, giống như từ đầu đến cuối đều không để cô vào trong mắt.

Chiến Hâm vừa nghe, nhú mào, giọng nói càng thêm khinh thường: “Tần Dật Hiên chắc chắn không có tư cách, nhưng tại sao cậu lại nói tôi không có tư cách, bây giờ tôi là người thân nhất trên thế giới này của Tô Song Song!”

Đột nhiên Chiến Hâm nghĩ đến điều gì đó, cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “VẬY còn cậu? Tần Mặc, cậu cho rằng cậu là ai, Song Song biết cậu cũng chỉ mới hai tháng, cậu cho rằng năng lượng tình yêu có bao nhiêu yêu?”

Trong lòng Chiến Hâm tức không nhịn nổi, lại nói một câu tàn nhẫn: “Tần Mặc tôi cho cậu biết, tôi cứ kiên quyết không đồng ý, cũng có thể khiến hai người thất bại!”

“Cha mẹ của cô ấy qua đời, khi sợ tối cả đêm không ngủ được, chị ở đâu? Khi cô ấy bơ vơ không chỗ nương tựa cần một người giúp đỡ, chị ở đâu? Chiến Hâm, tại sao chị nói chị có tư cách đây?”

Tần Mặc khó có được một hơi nói nhiều như vậy, nhưng mỗi một câu một chữ cũng khiến cho Chiến Hâm không có lời nào đáp trả, cô sớm mất khí thế khinh người vừa rồi.

Cô luôn nói là người thân nhất của Tô Song Song, cô then với con bé, nhưng cho tới bây giờ Tô Song Song không biểu hiện ra, cô cũng lừa mình dối người cảm thấy không có gì, cảm giác mình làm đủ nhiều.

Nhưng trong giai đoạn cuộc sống gian nan nhất của Tô Song Song, biết con bé mỗi đêm bị ác mộng mà tỉnh, biết con bé mở đèn suốt đêm, không dám ngủ.

Nhưng vì trong nhà xen vào, cô trừ ra được chút tiền, thì không trông nom con bé được bao nhiêu, nói như thế, cô còn không bằng Tần Dật Hiên.

Nói như thế, cô thật sự vẫn không có tư cách gì đi quản lý Tô Song Song chung một chỗ với ai, chỉ có điều, Chiến Hâm biết rõ chuyện như vậy, nhưng trong lòng vẫn ghen một hơi.

Theo ý cô, Tô Song Song cũng không nói gì, Tần Mặc thì có tư cách gì ở đây quơ tay múa chân, nghĩ như vậy, trong nháy mắt cô đã khôi phục vênh váo hê hê lúc trước.

Cô khinh thường nhìn Tần Mặc: “Cho dù tôi không có tư cách, nhưng cậu cũng không thể phủ nhận lực ảnh hưởng của tôi với Tô Song Song, cho nên Tần Mặc, cậu cũng đừng quá coi mình là gì!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Như Một Trò Đùa

"Cho tới tận bây giờ tôi cũng chưa từng bao giờ coi tôi là gì, tôi chỉ hiểu rõ một điều rằng, bản thân mình phải hết sức cố gắng đến mức lớn nhất để làm cho Song Song được hạnh phúc. Cho nên, tất cả mọi chướng ngại, tôi sẽ lập tức loại bỏ không chút do dự..."

Cả một câu nói đó, ngữ điệu nói của Tần Mặc vẫn giữ vẻ bình thản như cũ, không một chút nhấp nhô, chỉ khi nói đến hai chữ cuối cùng, giọng nói của Tần Mặc lại rất nhẹ, die,n;da.nlze.qu;ydo/nn giống như chiếc lông tơ lướt qua trái tim, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta có một loại cảm giác như bị đè nén.

Trong nháy mắt, Chiến Hâm cảm thấy như bị một sức nén đánh bật trở lại, nhưng do cá tính vốn luôn hiếu thắng cho nên cô đã bắt buộc chính mình không được lùi bước...

Cô cau mày nhìn Tần Mặc, lại hừ lạnh một tiếng một lần nữa: "Tôi đây sẽ quan sát xem anh sẽ làm thế nào để cho Song Song được hạnh phúc, nhưng nói trước, một khi cô ấy mà không được hạnh phúc, tôi sẽ không chút do dự để chia rẽ hai người đâu đấy!"

Chiến Hâm nói xong cũng không dám liếc nhìn lại Tần Mặc một cái liếc mắt, bởi vì cô sợ mình sẽ không chống đỡ nổi cái ánh mắt vô cùng sắc bén của Tần Mặc. Bởi vì là người nhát gan, cho nên Chiến Hâm dứt khoát xoay người lên xe rời đi, cảm giác giống như chạy trốn vậy.

Khi Tần Mặc trở lại, Tô Song Song đang cầm trên tay túi lớn túi nhỏ để đồ ăn thừa, đang đứng ở bên cạnh bàn vẽ đầy khó xử, vừa nhìn thấy Tần

Mặc trở lại, cô lập tức nở nụ cười tươi rói.

"A Mặc, giúp em một chút!" Tô Song Song nói xong cố sức giơ cái gói to lên trong tay mình lên. Tần Mặc nhìn lướt qua, ước chừng phải đến có mười túi.

Đây là lần đầu tiên Tần Mặc xách đồ ăn thừa mang về nhà, nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt của Tô Song Song hào hứng bừng bừng, thì anh cũng không nói năng gì, chỉ lặng lẽ vươn một tay ra cầm lấy cái túi to, xách lên, tay kia anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song.

Khi đi đến cửa ra vào phòng ăn, Tần Mặc nhẹ giọng thì thầm một câu tựa như cảm thán: "Chúng ta về nhà..."

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, trong nội tâm cảm thấy ấm áp, không khỏi nắm thật chặt tay của Tần Mặc, cười tủm tỉm, nói: "Vâng! Bây giờ chúng ta cùng về nhà!"

Tô Song Song nói xong, nhanh nhẹn nắm lấy tay Tần Mặc trước, vẫn không quên khẽ thì thầm một câu: "Mang đồ ăn về nhà thế này vừa vặn để cho em và bác quản gia và mọi người trong nhà cùng nhau ăn bữa ăn khuya. Những đồ ăn này vẫn còn ấm lắm, không cần phải hâm nóng lại nữa. Nói thật, vừa mới rồi em cũng không thể nào ăn được chút gì, bây giờ vẫn đang bị đói đây này..."

Tần Mặc nghe Tô Song Song thì thầm lái nhai như vậy, tuy rằng cô đã phá hư mất giây phút của bầu không khí cực kỳ lãng mạn này, nhưng anh lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh đi theo đằng sau Tô Song Song, nghe cô vui vẻ sắp đặt những chuyện buổi tối, tựa như cũng bị lây nhiễm thứ cảm xúc nhiệt tình đầy hưng phấn kia của Tô Song Song, không khỏi mỉm cười.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Tô Song Song tỉnh lại, liền cảm thấy dường như có chút gì đó không đúng thì phải. Cô quơ quơ vào chỗ cái mông dít nhỏ của mình, chợt phát hiện ra chỗ không đúng kia là gì rồi.

Cô dồn sức bật ngồi dậy, khi trông thấy trên tấm ga trải giường ở bên dưới người mình, đã bị loang ra một khoảng đỏ sậm, liền lập tức trợn tròn mắt. Cô cẩn thận từng ly từng tí liếc nhìn sang Tần Mặc vẫn còn đang ngủ, liền nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Tô Song Song cầm lấy cuộn giấy vệ sinh nhãn hiệu con chim để ở bên cạnh đó, cẩn thận từng ly từng tí lau chùi vết máu loang ở trên ga giường, nhưng mà cho dù cô đã lau chùi rất lâu rồi thì cái vết máu kia lại càng lau chùi càng rộng ra thêm. Mặt của Tô Song Song nhăn nhúm lại như cái, có chút không biết phải làm thế nào.

Cô vừa liếc nhìn Tần Mặc vẫn còn đang nằm ngủ ở trên giường, liền mím miệng thật chặt, ngẫm nghĩ một lát sau đó lặng lẽ đi xuống giường, dự định trước tiên phải rửa ráy thân thể của mình cho thật sạch sẽ đã.

Khi đi vào trong toilet, Tô Song Song nhìn thấy một đồng băng vệ sinh để chồng chất ở trong toilet, liền hung dữ đá một cước.

Quả thật, băng vệ sinh mà nhờ đàn ông đi mua thì không thể tin tưởng được. Cũng không biết Tần Mặc đã làm thế nào mà mua đủ tất cả các loại băng vệ sinh của các nhãn hiệu. Chỉ có điều bình thường loại băng vệ sinh mà cô hay dùng cũng không phải là loại quá nhiều tiền như thế này, nhưng không biết thế nào mà cái loại đắt tiền kia lại bị thối hết ra ngoài như thế, bây giờ bảo cô phải đi tìm ai để phân rõ lí lẽ phải trái lí lẽ đây!

(Loại nhãn hiệu băng vệ sinh Tô Song Song thường dùng hừ hừ một câu: Biết tính sao với lời khen ngợi của chị đây! Hết hàng rồi!)

Tô Song Song ảo não lục tìm một cái khăn thoát nhìn có vẻ đã cũ kỹ cầm lên đắp một chút nước, dự định trở về tiếp tục lau vết máu trên giường, nếu

không độ chốc lát nữa Tần Mặc tỉnh lại, cô không biết phải nói với anh như thế nào nữa?

Chẳng lẽ lại cười ha ha, nói: ai dà, thật xin lỗi, không phải anh nghĩ là em đá dầm đó chứ?

Tô Song Song nghĩ đến vấn đề này thì hận không thể trực tiếp bỏ chạy ra ngoài, giả vờ như không biết gì là được, nhưng rồi cuối cùng, cô cô vẫn yên lặng cầm chiếc khăn nhỏ đó đi trở lại bên giường.

Cô ngồi ghé ở một bên giường, một tay túm lấy cái ga giường, tay kia cầm cái khăn mặt cần thoa lau chùi từng ly từng tí một.

Kỳ thật khi Tô Song Song bước xuống giường thì Tần Mặc cũng đã biết rồi, chẳng qua là anh cho rằng Tô Song Song phải đi vệ sinh cho nên anh cũng không nghĩ ngợi gì.

Chỉ là sau khi thấy Tô Song Song đi trở lại, Tần Mặc lại cảm thấy cô không trèo lên trên giường, mà là ngồi ghé vào ở một bên giường, thoáng hơi kéo cái ga giường lên một chút, không biết đang làm cái gì đó.

Tần Mặc hiểu ngay Tô Song Song lặng lẽ làm như vậy nhất định là có chuyện gì đó không muốn để cho anh biết rõ, liền hơi he hé mắt ra một đường nhỏ, nhìn xem Tô Song Song thế nào. Tuy chỉ có mở nửa con mắt ra thì cũng không thể nhìn rõ ràng hết được, nhưng xem qua coi như anh cũng đã biết được hình như Tô Song Song đang lau cái gì đó.

Tô Song Song lau được một lát, nhìn lại tấm ga giường thấy không còn vết máu nữa liền nhẹ nhàng thở ra, chỉ là trên mặt tấm ga giường có một chỗ bị ướt sũng, thoát nhìn thật tình ai cũng nghĩ ngay là vết đá dầm rồi.

Cuối cùng không biết làm cách nào, Tô Song Song đánh huy động sức lực thân thể, cẩn thận tỉ mỉ dùng miệng thổi vào tấm ga giường ý định làm khô đi vết nước kia.

Tần Mặc đợi trong chốc lát, thấy Tô Song Song không có ý định muốn dừng lại hé mắt liếc qua, thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ bừng hết cả lên mà cũng không để ý, liền lặng lẽ chống tay ngồi dậy, trực tiếp ghé sát lại gần mặt của cô.

"Có chuyện gì vậy?" Tô Song Song thối nhiều thấy mệt mỏi, liền nhắm mắt lại, đột nhiên nghe thấy tiếng Tần Mặc nói chuyện, cô sợ tới mức giật nảy mình lên, lập tức trực tiếp ngã ngối ra phía đằng sau ngay trên mặt tấm nệm. Đến khi cô mở được hai mắt ra thì vẫn còn chưa thể hoàn hồn lại như trước.

Tần Mặc vươn tay ra dự định kéo Tô Song Song dậy, nhưng khi thực hiện thì động tác lại từ từ. Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc như vậy, lại nghĩ anh muốn xem cái vết nước ở trên giường kia, liền vội vàng nhào tới, dứt khoát đặt mông ngồi lên trên vết nước đó.

Chỉ có điều Tô Song Song chỉ che được một phần mà thôi, phần còn lại vẫn bị lộ ra ngoài. Tần Mặc chỉ nhìn lướt qua một cái đã nhìn thấy ngay một vũng nước ở đó, anh ngồi hẳn dậy, tóm lấy lỗ tai nhỏ của Tô Song Song.

"Chẳng phải chỉ là đái dầm thôi sao? Có tiểu thì cũng đã tiểu ra rồi, chẳng lẽ em còn sợ anh ghét bỏ em sao?" Tần Mặc nói xong, lại chống đỡ thân thể, có chút khó hiểu đối với hành động mờ ám này của Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Như Một Trò Đùa (2)

Tô Song Song vừa nghe thấy lời này, trong nháy mắt liền mất hết can đảm, cô thật đúng là “chữa lợn lành thành lợn què” (trong nguyên bản: biến khéo thành vụng), vì vậy liền xoay người một cái, nói theo kiểu “vò đã mẻ lại còn bị sút”.

"Cũng tại cái băng vệ sinh mà anh đã mua đó, từ trước tới giờ em chưa từng bao giờ dùng băng vệ sinh loại nhãn hiệu này, bị trào hết ra bên cạnh! Khiến cho thấm hết cả xuống ga giường, nếu như bị người mấy chị giúp việc trông thấy thì thật sẽ làm người ta bị dọa sợ!"

Kỳ thật Tô Song Song lo lắng không yên, cho nên liền lôi kéo cả Tần Mặc vào, mang toàn bộ mọi chuyện đổ thừa cho loại băng vệ sinh mà Tần Mặc đã mua. Như vậy cô cảm thấy còn có thể khiến hành động vừa rồi của mình trở nên hợp tình hợp lý một chút.

Tần Mặc không nói gì, chỉ có “ồ” một tiếng ý vị thâm trường, sau đó liền đứng dậy, thấy Tô Song Song còn nằm ở trên giường giả chết, lúc này anh liền vươn tay ra nhéo nhéo cái mũi của cô: "Hôm nay là chủ nhật, muốn ngủ nướng thì cũng có thể, nào đi cùng với anh sang phòng cách vách."

Tần Mặc nói xong, tựa như còn chưa ngủ tỉnh, cặp mắt mới mở được một nửa, nên thiếu đi vài phần lãnh khốc, phần lớn vẫn còn mang vẻ ngái ngủ nhiều hơn. Tô Song Song nhìn Tần Mặc đuổi cánh tay ra, cô còn chưa kịp hiểu thế nào liền đã bị tóm lấy, đó bị anh đưa sang phòng của khách ở cách vách.

Lại nói sau đó, khi Tô Song Song đang nằm gọn ở trong ngực của Tần Mặc, mà liếc nhìn lên trần nhà, cô cứ chớp chớp đôi mắt mãi. Cho đến tận lúc này cô vẫn còn không hiểu rõ làm thế nào mà cô lại có thể từ căn phòng bên cạnh trôi dạt đến cái phòng này.

Nhà cũ của nhà họ Tần là một nơi vắng vẻ, rất thích hợp cho việc dưỡng lão, nhưng vị trí nơi này lại không phù hợp cho những người còn phải đi làm như Tần Mặc và Tô Song Song. Cho nên hai người bọn họ bắt đầu cùng nhau thu dọn đồ đạc dự định sẽ chuyển đến sống ở trong căn hộ của Tần Mặc nằm ở trung tâm thành phố.

Ông cụ Tần thì ngược lại cảm thấy không sao cả, nếu Tần Mặc và Tô Song Song không ở lại tại nơi này, thì vừa vặn ông liền dứt khoát vào nằm điều trị luôn ở trong bệnh viện. Như vậy đỡ phải hàng ngày ông phải chạy đi chạy lại giữa nhà cũ và bệnh viện.

Ông cụ Tần đứng ở bên ngoài phòng ngủ của Tần Mặc cười tủm tỉm, nhìn Tần Mặc và Tô Song Song cùng thu dọn đồ đạc về rất ăn ý. Ông cười đến nỗi hai con mắt đều sắp nhắm tít cả lại rồi.

Vốn dĩ Tô Song Song đang hết sức chuyên chú để thu dọn đồ đạc này nợ của mình. Chợt cô có cảm giác, cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, liền ngẩng đầu lên nhìn sang. Cô chợt nhìn thấy ông cụ Tần không biết đã đứng ở cửa ra vào từ khi nào, đang nhìn bọn họ cười cười, vẻ mặt chế nhạo.

Theo bản năng Tô Song Song liền cảm thấy không biết có phải là ông cụ Tần đã biết rõ chuyện cô "đái dầm" rồi không, cô vội vàng thả ra những thứ đang cầm trong tay ra, đứng bật dậy, khẩn trương nói: "Ông nội, buổi sáng thứ ở trên ga giường chính là nước đấy ạ!!! Nước ấy ạ!"

Ông cụ Tần vốn đang đứng ở cửa ra vào mơ tưởng đến đứa cháu đích tôn trong tương lai, đột nhiên ông cảm thấy, nếu như có một đứa cháu gái đáng yêu và đơn thuần giống như Tô Song Song thế này thì quả cũng không tồi.

Mới chỉ nghĩ đến vậy, đã thấy Tô Song Song liền không đánh mà đã khai ra câu chuyện xảy ra vào buổi sáng nay.

Ông cụ Tần sững sốt một chút, nhưng lập tức đã kịp thời phản ứng, quay sang Tô Song Song xem cô đang nói cái gì. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Song Song đỏ rục lên, ông cụ Tần vốn dĩ đã không muốn cười. Nhưng mà cho đến phút cuối cùng ông thật sự đã không thể nhịn được nữa liền bật lên tiếng cười “Hì hì” một tiếng. Một tiếng sau, ngay sau đó ông lập tức cười ha ha.

Lông mày Tần Mặc lập tức liền nhăn tít lại vào nhau, nhìn bóng lưng cứng còng của Tô Song Song, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Từ nay về sau, ngàn vạn lần không thể để cho Tô Song Song biết rõ bí mật gì, nếu không người ta còn chưa kịp khảo mà cô đã xưng ra hết cả rồi, cô sẽ không đánh mà tự khai.

Tô Song Song thấy ông cụ Tần cười nghiêng cười ngửa, cười tới cười tới cười lui như vậy, đôi mắt chỉ biết chớp mắt, quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc, vừa vặn nghênh đón cặp mắt của anh. Vừa thấy được từ trong ánh mắt của Tần Mặc toát ra cái nhìn biểu lộ ám chỉ kiểu “chỉ tiếc không rèn sắt trở thành thép được, cô liền hiểu ra luôn, cô thật sự cảm thấy choáng, chỉ mong sao cả hai người mau chóng cùng đi về nhà!

Tô Song Song lập tức thở dài một tiếng, vươn tay vỗ bộp một cái vào cái đầu của mình, cuối cùng đành yên lặng ngồi chồm hổm xuống, tiếp tục thu dọn đồ đạc, ai muốn làm chuyện gì làm, với cô mọi chuyện đều tựa như không hề xảy ra vậy.

Ông cụ Tần cười đủ rồi, liền cúi đầu nhìn lướt qua Tô Song Song, thấy cô gương mặt của cô đỏ rục, cứ như vậy giả bộ như không có chuyện gì, một mình thu dọn đồ đạc trong phòng, lập tức không sao nhịn được nữa, bắt đầu phá lên cười ha ha. Ông cười đến mức người hầu bốn phía xung quanh đều phải nhìn sang phía ông.

Tô Song song lúc này mặt càng đỏ hơn, chỉ có thể vô lực nói lầm bầm: "Thật sự là nước....."

Tần Mặc thở dài, nhìn Tô Song Song đầu to mà chỉ có cằm tóc (ý nói loại người làm việc hoặc nói năng không có suy nghĩ), thật chỉ muốn dùng sức gõ mạnh vào đó một cái. Rốt cuộc có phải trong cái đầu của cô có phải đã bị a xít ăn mòn hết nào rồi hay không mà lại có thể có thể cái bộ dáng ngu xuẩn như vậy.

Chỉ là cái bộ dạng có chút ngu xuẩn này của cô lại làm cho Tần Mặc không thể nở nói ra một câu để trách cứ cô. Anh cúi người xuống cầm lấy tay của Tô Song Song, kéo cô lên, sau đó hướng về phía bên ngoài đi ra. Khi đi ngang qua bên cạnh ông cụ Tần, Tần Mặc dừng bước lại.

Ông cụ Tần vừa thấy Tần Mặc dừng lại, biết ngay thẳng nhóc thối này muốn tìm lại thể diện cho bà xã của anh rồi, cho nên mới quyết định rảnh rồi chờ xem, anh muốn gặp ông một chút để có thể nói ra được điều gì.

Chân mày của Tần Mặc càng nhíu càng sâu, cuối cùng anh cắn răng nói: "Là cháu làm đó..." Nói xong anh lôi kéo Tô Song Song bỏ đi, đầu cũng không ngoảnh lại, cứ thế liền hướng ra bên ngoài mà đi.

Ông cụ Tần cùng Tô Song Song đều thấy sững sốt, đợi đến khi Tần Mặc lôi kéo Tô Song Song đi đến khi không còn nhìn thấy hình bóng nữa, ông cụ Tần vỗ đùi, cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, thiếu chút nữa thì đã mắc bệnh, làm cho lão quản gia bị sợ đến run rẩy cả người.

Đợi đến Tần Mặc lôi kéo Tô Song Song ra khỏi tòa nhà cũ của nhà họ Tần, Tô Song Song mới nhận thức được ý nghĩa của câu nói mà Tần Mặc vừa mới nói ra lúc này là có ý gì. Cô lôi kéo tay của Tần Mặc, trong mắt cô tràn ngập sự cảm kích.

Chỉ là đến cuối cùng, không phải Tô Song Song không coi nghĩa khí ra gì, chỉ là một nghĩ đến mặt lạnh của Tần Mặc bộ dạng gương mặt lại khề

ứng hồng, liền không nhìn được mà cảm thấy buồn cười.

Tần Mặc thấy Tô Song Song ở chỗ này đang cố nén cười, lập tức liền giận dữ sợ. Anh vươn tay dùng sức vuốt vuốt mái tóc của cô, cuối cùng cũng không nói gì, lôi kéo tay của nàng liền hướng bên ngoài đi.

"Ai! Em... Những chuyện gì đó! A Mặc, em đã sai rồi, mà em cũng không hề cười nhạo anh! Nếu không thì anh cũng có thể cười nhạo trở lại em kia mà?" Trong nháy mắt Tô Song Song bị Tần Mặc lôi kéo đi, vừa đi vừa cười, lo lắng buổi sáng liền biến mất trong nháy mắt không thấy.

Tần Mặc cũng không quay đầu lại, vẫn như cũ lôi kéo Tô Song song đi ra ngoài, dự định lúc này trực tiếp lái xe rời mà đi thôi, hơn nữa trong thời gian ngắn, anh cũng không muốn trở lại vào ngôi nhà cũ của họ Nhiếp nữa! Cái chuyện này nhớ lại thật sự là quá làm cho anh sốt ruột rồi!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Ai Là Người Đứng Phía Sau Chuyện Đó?

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song vốn cho là khu nhà trọ của Tần Mặc ở trong thành phố cũng giống như kiểu khu nhà trọ nhỏ mà bọn họ đã ở trước kia... Nhưng khi Tô Song Song đi vào đến trung tâm của khu chung cư nằm ở vị trí tắc đất tắc vàng, đứng ở trước căn hộ của khu chung cư xa hoa nhất trong đó...

Tô Song Song nhìn căn hộ hai trăm mét vuông mà trong miệng Tần Mặc vẫn hay nói, chỉ là căn nhà nhỏ trong khu chung cư cao cấp kia, thì trong nháy mắt, cô cảm thấy mình đã đánh giá quá thấp cách nhìn về sự chật hẹp của Tần Mặc rồi! Quả thật, trong thế giới của những người có tiền, diện tích căn hộ hai trăm mét vuông cũng vẫn là nhỏ.

Tần Mặc ngược lại, lại không hề có phản ứng gì hết. Anh rất tự nhiên, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Căn hộ ở khu chung cư này nằm ở vị trí cách địa điểm mà Tô Song Song đi làm hiện tại rất gần, cho nên anh mới lựa chọn mua căn hộ ở chỗ này. Kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên Tần Mặc đi tới căn hộ này.

Lúc trước, khi hai người bọn họ còn đang ở trong phòng cưới, thì ngay lúc đó cũng đã bắt đầu chuyển đồ rồi. Đồ đạc của Tần Mặc thì thật ra cũng không có đáng bao nhiêu lắm, nhưng mà những đồ đạc của Tô Song Song thì có thể nói là nhiều hơn mức bình thường quá nhiều. Về cơ bản thì hai người bọn họ cũng đã phải mất đến hơn mười ngày trời mà cũng chưa chuyển hết được “một chút” đồ dùng “bảo bối” kia của Tô Song Song.

Lúc chiều, vốn dĩ Bạch Tiêu đã nói trước là sẽ đến hỗ trợ hai người bọn họ, nhưng không ngờ, đang đợi Bạch Tiêu đến , thì bọn họ lại chờ được cuộc điện thoại gọi đến của Dương Hình.

Thời điểm Tần Mặc nghe thấy chuông điện thoại, anh đang giúp Tô Song Song bày chậu hoa trên bệ cửa sổ. Anh vừa nhìn thấy điện thoại của Dương Hình, trong nháy mắt liền lông mày liền lập tức nhíu lại. Bởi vì sau khi trải qua sự hiểu lầm lẫn lộn trước, nếu như không có chuyện gì lớn, Dương Hình tuyệt đối sẽ không bao giờ gọi điện thoại cho Tần Mặc.

Tần Mặc vội vàng buông chậu hoa trong tay ra, lập tức nghe điện thoại. Điện thoại vừa mới được tiếp thông, thì đã nghe thấy tiếng khóc hu hu của Dương Hình ở đầu dây bên kia. Tiếng khóc lớn đến mức Tô Song Song đứng ở một bên đang bày đặt những chiếc gối ôm cũng có thể nghe thấy được.

Tô Song Song kinh hãi đến độ đánh rơi luôn cả những chiếc gối ôm xuống trên mặt đất. Cô nhìn chăm chăm vào Tần Mặc không hề chớp mắt, lỗ tai dựng thẳng lên để nghe những tiếng nói phát ra từ trong điện thoại.

"Anh Tần Mặc, anh Bạch Tiêu đang ở trong bệnh viện rồi! Hiện tại vẫn aanh ấy còn đang nằm trong phòng cấp cứu để phẫu thuật! Anh mau tới đây đi, em sợ lắm!" Phải khó khăn lắm Dương Hình mới nói ra được một câu nói đầy đủ, nói xong Dương Hình lại bắt đầu nước nở ghen ngào .

"!" Tần Mặc đang nắm chặt điện thoại trong tay, chợt tay anh thoáng buông lỏng ra, làm chiếc điện thoại suýt nữa thì bị rơi xuống trên mặt đất. Tô Song Song càng thêm kinh sợ, khẽ kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Đầu bên kia điện thoại dường như Dương Hình đang rất bối rối. Dương Hình chỉ vội vàng nói xong câu nói kia lại khóc òa lên, rồi cúp điện thoại. Tần Mặc vội nắm chặt lấy chiếc điện thoại, vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Đây là lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc có những hành động không đúng mực như thế. Cô liền túm lấy điện thoại trong tay Tần Mặc, tắt máy rồi sau đó nhét lại vào trong túi áo của Tần Mặc.

Tiếp đó, không nói thêm lời nào nữa, cô liền lôi kéo anh đi về phía cửa ra vào. Khi đi tới cửa, cô vẫn không quên với tay lấy chiếc áo khoác treo trên chiếc giá mắc áo để bên cửa xuống, nhét vào trong ngực Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc như mới lấy lại được tinh thần, anh liền choàng chiếc áo khoác đang cầm trong tay lên trên người Tô Song Song, sau đó trở tay lôi kéo cô đi. Mới đi được vài bước, Tần Mặc lại đã vọt lên phía trước, trở thành người lôi kéo Tô Song Song cùng đi.

Tô Song Song nhìn theo bóng lưng Tần Mặc, thấy anh đã khôi phục lại được sự tỉnh táo cô liền thở phào một cái. Tô Song Song cũng không dám chậm trễ, vội vàng bước cao bước thấp, rảo bước chân thật nhanh để đuổi kịp Tần Mặc, chỉ sợ sẽ làm chậm trễ thời gian mất từng phút từng giây đồng hồ.

Đến khi Tần Mặc vào đến bệnh viện, công việc phẫu thuật cho Bạch Tiêu vẫn chưa hoàn thành. Tần Mặc nhìn thoáng qua Dương Hình đang ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, lúc này vẫn còn đang khóc không thành tiếng như cũ, bèn lên tiếng hỏi một câu: " Dương Hình! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Dương Hình nghe thấy giọng của Tần Mặc liền ngẩng đầu lên, ngược trông mắt sững đờ lên nhìn Tần Mặc, miệng cô há ra nhưng lại không thể nào thốt lên nổi thành lời để trả lời Tần Mặc được một câu đầy đủ. Cuối cùng vẫn phải nhờ người trợ lý của Bạch Tiêu đang đứng ở bên cạnh lúc này vẫn còn đang tỉnh táo, thuật lại tất cả đầu đuôi chân tướng sự việc.

"Tổng giám đốc Tần, vào buổi trưa khi Tổng giám đốc Bạch đi từ trong nhà một người bạn gái của mình ra bên ngoài, khi đi qua một cái ngõ thì

Tổng giám đốc Bạch đã bị người ta tập kích, dùng gạch nện vào trên đầu, hiện tại vẫn còn đang cấp cứu."

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tần Mặc, người trợ lý kia cũng không có ý định muốn nói gì thêm về sự việc kia nữa, mà lại chuyển sang đề tài khác, tiếp tục báo cáo lại với Tần Mặc những chuyện đã được sắp xếp xong xuôi: "Cha mẹ của Tổng giám đốc Bạch nghe tin báo đã lên máy bay, bay từ nước ngoài về rồi, nhưng do máy bay bị chậm thời gian, nên ước chừng cũng phải đến sáng mai thì hai người mới có thể tới đây được."

"Phía bên chính phủ giải thích, người bạn gái mà buổi trưa Tổng giám đốc Bạch đến tìm kia, là một phụ nữ đã có chồng. Vì vậy ông chồng của người phụ nữ kia do quá tức giận, nên đã tìm người đến để muốn dạy dỗ Tổng giám đốc Bạch. Nhưng mà, thuộc hạ thì lại không cho là như vậy."

Người trợ lý này chợt dừng lại một chút, đưa tay đẩy chiếc kính mình đang đeo lên một chút, nói phân tích: "Cho dù thế nào, nếu nói về cái người gọi là ông chồng của cô bạn gái của Tổng giám đốc Bạch kia, tôi khẳng định đối phương cũng đã biết rõ về thân phận của Tổng giám đốc Bạch, nhất định ông ta cũng sẽ không thể hành động tùy tiện như vậy được. Tôi e rằng trong chuyện này đã có âm mưu gì đó mà thôi."

"Lại nói, sau đó đối phương lại còn có thể cực kỳ khéo léo mà tránh thoát được đám vệ sĩ vẫn đi bên người Tổng giám đốc Bạch như thế, có thể nói, loại hành động này thật sự đã quá mức chuyên nghiệp rồi, một chuyện không phải bất cứ người dân bình thường nào cũng có thể làm được."

Tần Mặc nghe xong chỉ khẽ gật đầu. Anh đứng tựa người vào bên cạnh vách tường, kỳ thật trong nội tâm của anh lúc này thoát nhìn không giống như vẻ bên ngoài đầy lạnh lùng và hà khắc kia.

Bạch Tiêu đã sống cùng với Tần Mặc từ thuở nhỏ, cho đến khi trưởng thành. Có thể nói Bạch Tiêu chính là một người thân vô cùng thân thiết

nhất của Tần Mặc. Sự ăn ý giữa hai người bọn họ không phải bất cứ một người nào khác cũng có thể so sánh được.

Tuy rằng thoát nhìn Tần Mặc luôn có vẻ không quan tâm gì đến Bạch Tiêu lắm, nhưng mà cả hai người bọn họ đều đã quá hiểu biết về nhau. Tình cảm giữa hai người bọn họ chính là tình anh em thân thiết nhất. Hiện tại Bạch Tiêu còn đang được phẫu thuật trong ở trong phòng cấp cứu, sống chết chưa biết thế nào, Tần Mặc làm sao có thể bình thản lạnh lùng như thoát nhìn vẻ mặt bên ngoài như vậy được chứ!Editor: Mẹ Bầu

Chỉ có điều, Tần Mặc đã phải ép buộc chính bản thân mình phải thật tỉnh táo, anh cũng hiểu rất rõ chuyện Bạch Tiêu bị đánh không hề đơn giản như vậy. Chỉ sợ rằng đã có người nào đó muốn nhắm vào nhà họ Tần của anh, hoặc là, chỉ đơn giản muốn nhắm vào riêng anh và Bạch Tiêu.

Nhưng lúc này, Tần Mặc càng muốn giữ cho mình được tỉnh táo, thì đầu óc anh lại càng cảm thấy rối loạn, hàng lông mày của anh nhíu chặt lại thật sâu, lộ rõ sự bạo ngược khác thường. Ngay trong lúc anh đang cảm thấy trong lòng phiền muộn khác thường, thì đột nhiên cảm giác thấy cánh tay của mình, được bàn tay ấm áp mềm mại của ai đó kéo kéo.

Tần Mặc cúi đầu nhìn lại, anh bắt gặp ánh mắt đầy vẻ lo lắng của Tô Song Song đang nhìn mình. Tô Song Song thấy Tần Mặc nhìn sang mình thì cố sức nặn ra vẻ mặt tươi cười.

Tô Song Song nói như muốn an ủi Tần Mặc: "Anh yên tâm đi, cho dù là tai họa ngàn năm để lại, Bạch Tiêu là một người có số mạng và sức khỏe mạnh mẽ ngoan cường chẳng khác gì yêu quái. nhất định anh ấy sẽ không có việc gì đâu!"

Kỳ thật trong nội tâm của Tô Song Song còn rối loạn hơn nữa. Tuy trên miệng cô luôn nói những lời cay độc với Bạch Tiêu, nhưng trong nội tâm thì cô đã sớm coi anh là người bạn tốt nhất rồi. Giờ phút này cô cũng đang

cảm thấy hoang mang lo sợ và vô cùng bối rối, cũng không biết mình cần phải làm gì nữa.

Đến Tô Song Song mà còn cảm thấy bản thân mình như vậy, thì chắc hẳn một người từ nhỏ đã sống cùng một chỗ với Bạch Tiêu như Tần Mặc, khẳng định trong nội tâm của anh càng cảm thấy bất lực hơn nữa, cho nên cô đã cưỡng bức chính bản thân mình phải thật tỉnh táo để mà an ủi Tần Mặc.

Tần Mặc nhẹ gật đầu, biểu cảm trên mặt anh so với lúc trước đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Anh cứ lầm bầm lâu bầu, thì thào như đang nói cùng với Tô Song Song, mà cũng như đang tự nói với chính bản thân mình mãi một câu: "Bạch Tiêu là một yêu quái, nhất định cậu ấy sẽ không có chuyện gì hết!"

Đang ngồi chồm hổm ở trên mặt đất mà khóc thút tha thút thít, Dương Hình nghe thấy Tô Song Song và Tần Mặc nói với nhau những lời như vậy, đôi môi của cô cũng liên hơi mấp máy, Dương Hình cũng cố sức nuốt nghẹn nước mắt trở lại vào trong. Cô lấy tay chụp vào đầu gối của mình một cái, ra sức tự nói với bản thân mình, anh Bạch Tiêu sẽ không có chuyện gì đâu, mình không thể khóc như vậy được.

Cuộc phẫu thuật của Bạch Tiêu kéo dài một mạch suốt ba giờ đồng hồ. Đến khi đèn đỏ nơi cửa phòng phẫu thuật được tắt đi thì một khắc kia, Dương Hình lập tức đứng bật dậy. Chỉ có điều, đôi chân của cô do đã ngồi xổm như vậy đã lâu nên đã bị tê rần, , Dương Hình vừa đứng dậy một cái liền bị ngã nhào luôn về phía trước.

Tô Song Song vẫn luôn một mực chú ý đến Dương Hình. Nhìn thấy Dương Hình sắp sửa bị ngã sắp mặt xuống, Tô Song Song vội vàng vươn tay ra kéo Dương Hình lại. Nhưng do sức kéo của Tô Song Song quá yếu, nên cô trực tiếp liền bị Dương Hình kéo ngã nhào theo lên phía trước cùng với Dương Hình.

Cũng may là Tần Mặc đã nhanh tay kịp thời níu giữ Tô Song Song lại được. Anh dùng sức kéo ngược Tô Song Song trở về, cho nên cả hai cô gái đều đã được anh kéo giật trở lại. Cũng trong chốc lát này, Bạch Tiêu cũng đã được đẩy đi ra ngoài.

Tô Song Song vội vàng nhìn lướt qua xung quanh, nhìn thấy gương mặt cũng như cả người của Bạch Tiêu đều không bị phủ vải trắng lên (*), trong nháy mắt cô liền khẽ thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần người còn sống, có thể nói mọi chuyện đều tốt đẹp!

(*) Ý nói người đã chết. Theo thông lệ trong bệnh viện, khi bệnh nhân được cấp cứu mà không qua khỏi thường được phủ tấm vải trắng lên, sau đó được đưa xuống dưới nhà xác để quản trong phòng lạnh, chờ người nhà đến nhận xác và làm thủ tục chôn cất.

Dương Hinh thì lại không nghĩ được nhiều như vậy, mà cô cũng không nghĩ gì đến đôi chân của mình có còn bị tê dại nữa hay không, cứ lao đảo lao người về hướng Bạch Tiêu.

Đến khi trông thấy lồng ngực của Bạch Tiêu vẫn đang có chút phập phồng nhẹ nhẹ, Dương Hinh liền giống như người bị mất hết sức lực, liền ngã ngối xuống trên mặt đất, bật lên tiếng khóc còn lớn hơn cả tiếng khóc lúc này, cô thật sự cảm thấy giống như đã được sống sót sau tai nạn vậy.

Tô Song Song nhìn thấy Dương Hinh như vậy, không hiểu sao cô cũng có cảm giác thấy đau lòng. Tô Song Song đi tới bên cạnh Dương Hinh, cũng ngồi xổm xuống mà nói lời vỗ về an ủi với Dương Hinh. Tô Song Song kéo Dương Hinh vào trong ngực của mình, để cho Dương Hinh dựa vào.

Tần Mặc chạy nhanh tới trước, nhìn thấy bác sĩ chính trực tiếp mổ cho Bạch Tiêu chính là Đông Phương Nhã, bác sĩ riêng của Bạch Tiêu. Cặp mắt

của Đông Phương Nhã đầy tơ máu, thấy Tần Mặc đi tới cô liền tháo khẩu trang xuống, không đợi anh hỏi đã lập tức báo cáo ngay cho Tần Mặc.

"Tình hình của anh Bạch Tiêu không được đặc biệt tốt lắm, vết thương trên đầu anh ấy tương đối nghiêm trọng, nhưng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng... Chỉ có điều, những chuyện về sau này... anh ấy liệu có thể tỉnh lại được hay không hoặc như thế nào đó thì tôi không biết chắc, tôi đã cố gắng hết sức..."

Đông Phương Nhã nói đến đây, trên mặt cô lộ ra vẻ vô cùng mệt mỏi. Dương Hình đang ngả ngồi ở trên mặt đất, nghe thấy Đông Phương Nhã nói như thế, liền đứng mạnh lên, hai tay cô tóm chặt lấy bả vai của Đông Phương Nhã.

Dương Hình nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Đông Phương Nhã, gào lên giống như bị phát điên: "Chẳng phải cô rất yêu mến anh ấy hay sao? Cô hãy dốc toàn lực ra để cứu anh ấy đi! Anh ấy là một người luôn yêu thích vui đùa như vậy, làm sao anh ấy có thể chịu đựng được chuyện phải nằm ở trên giường không nhúc nhích như vậy được chứ?"

Đông Phương Nhã nghe thấy những lời Dương Hình nói..., sắc mặt của cô lại càng trở nên trắng bệch ra hơn. Đông Phương Nhã có cảm giác giống như mình bị người khác rình mò xem bí mật của riêng mình vậy, trong nháy mắt cô liền nhíu mày, vẻ mặt đầy sự phản cảm. Đông Phương Nhã ngẩng đầu lên đầy vẻ cao ngạo, sau đó hơi cúi đầu xuống, vẻ mặt không chút biểu cảm, liếc nhìn Dương Hình, nói một câu.

"Dương tiểu thư chớ nên nói lung tung, tôi chỉ là bác sĩ riêng của Bạch tiên sinh, nếu như Dương tiểu thư còn tiếp tục nói lung tung như vậy, cẩn thận tôi sẽ kiện cô về tội phỉ báng người khác đó!" Vốn dĩ người khác sẽ không cho rằng Đông Phương Nhã yêu mến Bạch Tiêu, nhưng mà một câu nói cuối cùng kia của cô quả thực đúng là câu nói “giấu đầu lòi đuôi”.

Nghe Đông Phương Nhã nói xong câu nói, Dương Hinh liền cười lạnh một tiếng: "Yêu miễn thì chính là yêu miễn, có cái gì mà cô không dám thừa nhận! Đông Phương Nhã, cô nói đi, có phải là cô... có phải là cô đã không chiếm được Bạch Tiêu... cho nên cô đã..."

"Đủ rồi đó, Dương Hinh! Cô đừng có ở đây mà làm náo loạn lên nữa, hiện tại điều quan trọng nhất chính là sức khỏe của Bạch Tiêu. Nếu như cô không tin vào Đông Phương Nhã, tôi đây sẽ tìm một chuyên gia giỏi về phương diện này... Bạch Tiêu, nhất định cậu ấy, sẽ tỉnh lại!"

Tần Mặc gầm nhẹ một tiếng! Cuối cùng hiện trường cũng được an tĩnh trở lại. Đông Phương Nhã nhẹ nhàng thở ra, vươn tay vuốt vuốt lên mi tâm đầy vẻ mệt mỏi, cô cũng không từng liếc nhìn qua mấy người bọn họ thêm một lần nào nữa, nhanh chóng rời đi, giống như muốn tránh né cái gì đó vậy.

Tô Song Song nhìn thấy một màn như vậy, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Như thế nào mà cả Dương Hinh và Đông Phương Nhã đều cùng yêu mến Bạch Tiêu như vậy chứ! Hơn nữa nhìn bộ dạng tình hình thế này, dường như giữa hai người bọn họ còn có mâu thuẫn khá lớn. Hiện giờ vết thương của Bạch Tiêu lại như vậy, dường như mọi chuyện lại càng trở nên khó mà có thể phân biệt được rõ ràng hơn nữa.

Tô Song Song nghĩ đến đây liền quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc. Không biết vì sao cô lại có cảm giác, cảm thấy sau khi chuyện này xảy ra, tựa như người cuối cùng duy nhất có thể dựa vào chỉ có thể là Tần Mặc mà thôi.

Loại cảm giác bất an này làm cho Tô Song Song cảm thấy hoảng hốt. Cô bước nhanh đi đến bên người Tần Mặc, giữ chặt lấy tay của anh, khi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hơi lạnh của Tần Mặc, Tô Song Song mới cảm thấy trong người có vẻ được an tâm thêm một chút.

Tần Mặc cũng cảm nhận được tâm trạng đang phấp phồng của Tô Song Song, anh duỗi cánh tay ra vuốt vuốt lên mái tóc của Tô Song Song, xem như cho cô lời động viên an ủi thầm lặng.

"Anh hãy đi thu xếp chuyện đoàn chuyên gia đi, nhất định phải làm cho Bạch Tiêu hồi tỉnh lại." Tần Mặc nhìn trợ lý của Bạch Tiêu đang đứng ở phía đối diện, sắp xếp mọi việc gọn gàng, chu đáo.

Hiện tại điều chủ yếu nhất mà anh muốn làm, chính là phải đảm bảo cho sự an toàn của Bạch Tiêu. Hơn nữa, anh còn phải mau chóng tìm ra cho được thủ phạm đứng đằng sau chuyện này, nếu không, địch thì ở trong tối, mà bọn họ lại ở ngoài sáng, thực sự là vô cùng bất lợi đối với bọn họ.

Tần Mặc nghĩ đến đây, theo bản năng anh cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song. Hiện tại anh điều sợ nhất chính là, vì chuyện của bọn họ mà lại gây ra tai họa nào đó cho Tô Song Song. Tần Mặc không sao nhìn được, liền kéo bàn tay Tô Song Song tới, nắm thật chặt ở trong tay, anh muốn dùng cảm giác này để tự tạo cho bản thân mình một cảm giác an tâm.

Bạch Tiêu nằm ở trong bệnh viện, Tần Mặc phải trở lại công ty để nắm giữ quyền điều hành. Còn Tô Song Song ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng cô cũng quyết định sẽ trở lại đi làm ở công ty thuộc sở hữu của Tần Dật Hiên.

Dù sao lúc trước Tần Dật Hiên cũng đã chân thành đề nghị với cô về chuyện vị trí làm việc của cô ở công ty của anh rồi. Nếu như cô còn tiếp tục tránh né anh, ngược lại chính cô sẽ làm cho người khác phải nghĩ nhiều.

Người gây chuyện đánh úp Bạch Tiêu đã bị bắt quy án. Đó chỉ là một người tiểu thị dân bình thường, anh ta nói chẳng qua là do quá tức Bạch Tiêu đã có quan hệ với vợ của mình, cho nên anh ta mới làm ra loại chuyện này. Tất cả chi tiết đều không tìm thấy có gì khác biệt, cho nên cảnh sát cũng chỉ có thể kết án như vậy mà thôi.

Vài ngày nữa trôi qua, cũng không có bất kỳ chuyện gì đặc biệt tiếp tục phát sinh. Nếu như không phải giờ phút này Bạch Tiêu vẫn còn đang nằm ở trong bệnh viện chưa tỉnh lại, thì thật sự cho tới bây giờ dường như chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ vậy. Mọi việc đột nhiên trở nên yên tĩnh đến mức làm cho người ta cảm thấy thực sự rất kỳ lạ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Cho Anh Một Sự Kinh Ngạc

Chuyện của công ty lúc trước vẫn là do Bạch Tiêu quản lý, có một số bộ phận chi tiết, Tần Mặc không nắm bắt được, vì vậy mấy ngày hôm nay anh bận bịu công việc luôn đi sớm về trễ, căn bản không có thời gian để quan tâm đến Tô Song Song.

Tô Song Song chỉ là một trợ lý nhỏ chuyên vẽ tranh manga, công việc cũng không có gì bận rộn lắm, cứ hết giờ làm lại đến thăm Bạch Tiêu, hy vọng có thể cho mang đến tin tức tốt lành cho Tần Mặc.

Hai ngày nay tuy công việc ở bộ phận tranh manga không phải là rất thuận lợi, vẫn luôn bị người khác sai vặt đến sai vặt đi, nhưng mà Tô Song Song vẫn cảm thấy cuộc sống rất phong phú. Đến giờ tan tầm, Tô Song Song liền đến thẳng đến bệnh viện.

Tô Song Song còn chưa tiến vào đến cửa bệnh viện, chỉ nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng cãi vã, cô cẩn thận lắng nghe, là tiếng của Dương Hình và Đông Phương Nhã.

Tô Song Song đứng ở cửa ra vào, muốn đi vào, nhưng lại cảm thấy có chút không hay, nên cứ đứng bên ngoài như vậy. Bởi vì tiếng cãi nhau của hai cô gái kia hết sức lớn, cho nên lúc này Tô Song Song bị biến thành người nghe trộm.

"Đông Phương Nhã, cô chính là một người bụng dạ khó lường! Nói đi! Có phải là cô đã làm hại anh Bạch Tiêu hay không!" Dương Hình tâm tình rất kích động, Tô Song Song từ bên ngoài ngó qua cánh cửa hé mở nhìn

vào, liền nhìn thấy Dương Hinh mặt mũi đỏ rứt xông vào Đông Phương Nhã mà gào rú.

Thực sự đây là lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thấy một Dương Hinh tính tình vẫn luôn tao nhã, lại có thể phát giận lớn đến như vậy. Theo bản năng liền Tô Song Song lui lại về phía sau một bước, định rời đi, thì lại nghe thấy Đông Phương Nhã hừ lạnh một tiếng.

"Dương Hinh, nếu như muốn nói hại người, chính cô mới là người có khả năng nhất, chẳng phải cô vẫn một mực thương anh Bạc Tiêu đó sao? Nhìn anh ấy mỗi ngày cùng một chỗ với những người phụ nữ khác, chẳng lẽ đến ngay cả chuyện ấy mà cô vẫn chưa từng bao giờ hận anh ấy hay sao? Chẳng lẽ cô chưa từng muốn giết anh ấy hay sao?"

Vẻ mặt Tô Song Song lập tức trở nên kinh ngạc, cô chớp chớp đôi mắt, không nhìn được nữa lại tiến lên trước nửa bước, cẩn thận từng ly từng tí liếc nhìn thử xem thế nào, chẳng lẽ “đại chiến” đã đến mức giằng xé rồi sao?

Dương Hinh và Đông Phương Nhã cùng đưa mắt nhìn nhau chòng chọc, nhưng nhất định không ai chịu nhường nhịn ai. Cuối cùng Đông Phương Nhã liền cầm lấy bản bệnh án, hừ lạnh một tiếng, Đông Phương Nhã quay đầu đi về cực kỳ cao ngạo, tiếp đó liền hướng về phía cửa ra vào, đi ra ngoài.

Khi Đông Phương Nhã vừa quay đầu lại, cô đã nhìn thấy Tô Song Song đang đứng ở cửa. Tô Song Song lập tức cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng cô nhanh trí vội vàng cầm túi nước ép hoa quả trong tay giơ lên, nói một câu giấu đầu lòi đuôi: "Tôi vừa đến xong, tôi mang chút nước hoa quả đến!"

Gương mặt của Đông Phương Nhã lộ ra vẻ có chút khó coi, nhưng cô cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía Tô Song Song khẽ gật đầu, sau đó liền đi lướt qua người Tô Song Song, đi ra khỏi phòng bệnh.

Đông Phương Nhã vừa đi khỏi, trong lòng Dương Hình vẫn còn có chút bất bình, nhìn theo bóng lưng của Đông Phương Nhã hừ lên một tiếng, tiếp sau đó cô đi tới bên cạnh Tô Song Song, tiếp nhận túi nước ép hoa quả từ trong tay của Tô Song Song. Rõ ràng tâm tình của Dương Hình đang rơi vào trong tình trạng rất thấp.

"Song Song, cô lại còn mang theo nước hoa quả đến để làm gì vậy? Tốn nhiều tiền lắm, lại nói... Anh ấy cũng không ăn được..." Nói đến đây, hai mắt Dương Hình lại đỏ lên.

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, trong nội tâm thật sự cũng cảm thấy rất khó chịu. Nhưng bất quá cô vẫn lập tức lên tiếng nói chuyện trêu chọc cho Dương Hình vui vẻ: "Anh Bạch Tiêu không ăn, vậy thì cô ăn là được! Nói chứ, nếu như sau đó đột nhiên anh Bạch Tiêu tỉnh dậy, nếu anh ấy muốn ăn hoa quả, vậy thì lúc đó cũng đã có sẵn đồ để ở đó rồi! Nếu không cái con người luôn có cái tính vừa kiêu ngạo lại vừa hay nóng nảy nhõng nhẽo kia, lại làm ồn ào lên rằng mọi người đã ngược đãi anh ấy mất!"

Dương Hình vừa nghe Tô Song Song nói như vậy liền mỉm cười, chỉ là trên mặt vẫn tràn đầy vẻ cô đơn như cũ. Dương Hình đặt số hoa quả kia lên trên mặt bàn, rồi ra ngồi ở trước giường bệnh, cô nhìn Bạch Tiêu vẫn không có bất kỳ một phản ứng nào, không thể nhìn được nữa lại vừa muốn khóc.

Tô Song Song nhìn thấy Dương Hình như vậy, trong nội tâm cảm thấy cũng không được thoải mái. Cô vươn tay ra lôi kéo bàn tay của Dương Hình, vỗ nhẹ nhẹ vào bàn tay đó: "Không có chuyện gì đâu, giống như tôi và A Mặc đã từng nói rồi đó, cho dù có là tai họa ngàn năm để lại, nhất định anh Bạch Tiêu sẽ tỉnh lại, rồi anh ấy sẽ lại tiếp tục gây tai họa cho chúng sinh cho mà xem!"

"Ừ.. Chỉ là Song Song à, tôi không cam lòng, tôi cảm thấy trong lúc làm phẫu thuật cho anh Bạch Tiêu, nhất định là Đông Phương Nhã đã động tay chân gì đó. Nếu không anh Bạch Tiêu chỉ có bị gạch đập một cái thôi, làm

sao lại có thể đập mạnh đến mức làm cho người ta trở thành người sống cuộc sống thực vật như vậy chứ!"

Dương Hinh vừa nhắc tới Đông Phương Nhã, không hiểu sao tâm tình của cô liền trở nên kích động hẳn lên. Dương Hinh siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song đến đau nhức. Tô Song Song không biết rõ nguyên nhân bên trong của chuyện này, cho nên cô cũng không dám nói lung tung, mà chỉ có thể tiếp tục an ủi Dương Hinh.

"Đoàn chuyên gia mà A Mặc đã mời vừa mới tới đây rồi. Dương Hinh à, cô cứ yên tâm đi, cho dù Đông Phương Nhã động tay động chân làm cái chuyện gì đó, thì nhất định bọn họ cũng sẽ điều tra ra thôi. Chỉ có điều, tôi cảm thấy rằng, Đông Phương Nhã đã làm bác sĩ riêng cho Bạch Tiêu suốt một thời gian lâu như vậy rồi, xét về công về tư, cô ấy cũng sẽ không làm ra cái loại chuyện này..."

"Không! Đông Phương Nhã tuyệt đối không phải là một người phụ nữ đơn giản như vậy. Tôi vẫn cảm thấy trong chuyện này cô ấy có vấn đề, rõ ràng Đông Phương Nhã yêu mến anh Bạch Tiêu như vậy, tuy rằng Đông Phương Nhã đã che dấu cái chuyện kia rất sâu. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy cái cô Đông Phương Nhã này cũng không phải là một người phụ nữ có lòng dạ giống như những người phụ nữ bình thường khác!"

Dương Hinh càng nói càng có vẻ kích động, siết mạnh bàn tay của Tô Song Song đến mức cô có cảm giác xương cốt bàn tay của mình đã sắp vỡ nát ra mất rồi. Tô Song Song vội vàng rút bàn tay của mình ra, cười lên ha ha, rồi nói: "Hinh nhi à, cô đừng có quá kích động như vậy, để tôi nói chuyện này với A Mặc, nhắc nhở anh ấy chú ý thêm một chút."

Kỳ thật Tô Song Song cảm thấy Đông Phương Nhã yêu mến Bạch Tiêu thì không nói, cũng thuộc về hiện tượng bình thường, nhưng Bạch Tiêu là một hoa hoa công tử như vậy, tuyệt đối cũng không thích hợp cho phụ nữ phò thác cả đời.

Chỉ là chuyện này nếu làm rõ ra, chỉ sợ cuối cùng chính là số mệnh của người đó cũng sẽ bị quăng đi. Thoạt nhìn Đông Phương Nhã chính là một người phụ nữ rất khôn khéo, nên đã tự mình lựa chọn giấu diếm tình cảm, trong chuyện tình cảm luyện ái thế này cũng có thể tha thứ được.

"Ừ! Song Song, tôi cầu xin cô đấy, nhất định cô phải nói với anh Tần Mặc chú ý đến chuyện này của anh Bạch Tiêu một chút!" Dương Hình nói xong, vừa cúi đầu xuống nhìn Bạch Tiêu, ánh mắt của cô đầy sự chuyên chú và cố chấp, lộ rõ vẻ đau thương.

Tô Song Song nhìn thoáng qua Dương Hình, lại nhìn qua Bạch Tiêu một chút, rõ ràng anh gầy đi rất nhiều. Tô Song Song thở dài, quả thực đây cũng chính là một đôi oan gia.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 182.2

Editor: Mẹ Bầu

Thời điểm Tô Song Song bước ra khỏi phòng bệnh, đột nhiên cô cảm thấy mình và Tần Mặc mới may mắn làm sao. Nghĩ đến chuyện hai người bọn họ có thể được bình an ở cùng một chỗ, trong nội tâm của Tô Song Song không khỏi cảm thấy ấm áp. Giờ khắc này, đột nhiên Tô Song Song rất muốn được gặp Tần Mặc, rất muốn được nhìn thấy anh.

Tô Song Song xem xét thời gian trên đồng hồ đeo trên tay, bây giờ còn cách thời gian Tần Mặc tan tầm một khoảng kha khá. Cô có thể đến ngồi trong quán cà phê đối diện với công ty của Tần Mặc để chờ anh, sau đó cô và anh sẽ cùng nhau trở về nhà, Trong đầu Tô Song Song tưởng tượng ra hình ảnh như vậy, trong nội tâm liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Đối diện với công ty của Tần Mặc có một quán cà phê khá lớn. Tô Song Song đi vào trong quán cà phê, cô ngồi trong đó bắt đầu thoáng nhìn lại đồng hồ, mới hơn năm giờ chiều, mà thời gian Tần Mặc tan tầm là khoảng bảy giờ tối.

Cô liền định ngồi đó đợi cho đến khoảng hơn sáu giờ ba mươi phút một chút, thì cô sẽ gửi đến cho Tần Mặc một tin nhắn, nói cho anh biết cô đang ngồi ở phía bên này chờ đón anh, rồi sau đó hai người sẽ cùng nhau trở về nhà, tránh cho anh khỏi sốt ruột.

Suy nghĩ như vậy, Tô Song Song xem xét sẽ còn phải ngồi chờ Tần Mặc khoảng chừng chừng hai giờ đồng hồ nữa, cho nên cô liền gọi một phần

bánh ngọt, chậm rãi ngồi ăn. Ngay trong lúc cô đang chăm chú chơi điện thoại, thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh mình có người gọi tên cô.

"Song Song!" Giọng nói mang theo một chút thử nghiệm, nhưng cũng không che dấu được sự mừng rỡ. Tô Song Song nghe tiếng gọi liền quay đầu ra nhìn sang, đã nhìn thấy bên cạnh mình là Tần Dật Hiên và vài người nữa đi cùng với anh.

Tô Song Song không nghĩ tới ở chỗ này mà cô lại có thể gặp được Tần Dật Hiên, nên vô cùng kinh ngạc, trong miệng Tô Song Song vẫn còn đang ngậm cái thìa, đã vội đứng lên.

Đến lúc trông thấy ý cười đầy vẻ chế nhạo trong mắt Tần Dật Hiên, Tô Song Song mới ý thức được rằng, lúc này trên miệng của mình vẫn còn đang ngậm chiếc thìa, cô liền vội vàng bỏ chiếc thìa xuống, đỏ mặt kêu lên một tiếng: "Anh trai!"

Những người đứng ở bên cạnh Tần Dật Hiên đương nhiên cũng nhìn thấy Tô Song Song. Nhìn thấy Tần Dật Hiên đã chào hỏi với Tô Song Song rồi, nhưng cũng không có ý định muốn bỏ đi, chắc cũng ngại tính tình của Tần Dật Hiên, cho nên gương mặt lộ ra vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tô Song Song nhìn thấy người bên cạnh Tần Dật Hiên có vẻ khó xử, vội vàng phát phát tay:, "Anh à, anh cứ đi làm công việc của anh đi, em ở chỗ này ngồi ăn bánh ngọt một lát."

Tần Dật Hiên cười cười, quay đầu lại nói nhỏ một câu với người ở bên mình một chút. Trong nháy mắt sắc mặt người nọ liền bắt đầu trở nên khó coi, nhưng mà vẫn phải nhẹ nhàng gật đầu một cái, tỏ vẻ đã nghe rõ, sau đó liền dẫn những người khác rời khỏi chỗ đó.

Tô Song Song nhìn mấy người kia rời đi, chỉ còn có một mình Tần Dật Hiên ở lại như vậy, cô có chút không hiểu vì sao, liền sững sờ đến ngay

người ra ở chỗ đó. Cô có thể nhìn ra rất rõ ràng, Tần Dật Hiên đang có công việc cần phải xử lý, nhưng thế nào mà người này lại có thể dừng lại ở chỗ của cô như vậy.

"Anh à, anh đang bận công việc của mình thì cứ đi mà giải quyết trước đi, em ngồi đây một lúc rồi đi ngay bây giờ ấy mà." Tô Song Song lại lặp lại câu nói đã nói lúc trước, sợ Tần Dật Hiên sẽ bị chậm trễ công việc chính sự của mình.

Nhưng không ngờ Tần Dật Hiên lại đột nhiên ngồi xuống, gõ gõ vào bên kia chiếc bàn, ý muốn bảo Tô Song Song ngồi xuống phía bên ấy. Tô Song Song nhìn mọi người quanh bốn phía, sau đó nhìn lại về phía người trước mặt mình, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Tần Dật Hiên, không không hiểu Tần Dật Hiên muốn làm gì.

"Anh cũng không có gì công chuyện gì lớn lắm, vừa vặn gặp em ở đây thì ngồi với em trong chốc lát. Đã lâu lắm rồi hai anh em mình không có thời gian yên tĩnh để ngồi nói chuyện với nhau một lát."

Tần Dật Hiên nói xong, Tô Song Song còn chưa kịp nói năng gì, vừa vặn lúc này người phục vụ đi tới, Tần Dật Hiên ngẫm nghĩ một lát sau đó mới mở miệng nói: "Cho tôi gọi một phần bánh ngọt giống như cô ấy."

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy liền vội vàng lắc đầu nói luôn: "Anh à, bánh này của em rất ngọt, anh ăn không phù hợp đâu!"

Nhưng Tần Dật Hiên lại vẫn kiên trì, chỉ cười nhẹ nhàng, lắc đầu nói ra một câu: "Anh nhìn thấy em ăn có vẻ rất thơm ngon nên cũng muốn nếm thử xem thế nào."

"Vậy thì anh..." Tô Song Song vừa định nói một câu giống như ngày trước cô vẫn hay thường nói, "vậy thì anh hãy nếm thử của một miếng của em cũng được", nhưng cô mới nói được mấy từ đầu tiên của câu nói, đã vội vã nuốt ngược lại phần còn lại của câu nói kia, trở vào bên trong. Đã trải

qua nhiều chuyện như vậy, cô và Tần Dật Hiên thật sự không thể nào còn có những chuyện giống như ngày trước được nữa, không bao giờ có thể trở về được.

Đương nhiên là Tần Dật Hiên cũng nhìn ra Tô Song Song đang muốn nói gì đó lại thôi, cũng đoán ra được cô định nói ra câu gì, nhưng lại cố nuốt nghẹn trở về. Trong nội tâm của Tần Dật Hiên cảm thấy một hồi khó chịu, nhưng Tần Dật Hiên vẫn bài trừ ra vẻ mặt tươi cười như cũ, không muốn làm cho Tô Song Song nghĩ ngợi nhiều hơn.

"Làm phiền anh, cho tôi gọi một phần bánh ngọt giống như của cô ấy." Tần Dật Hiên cười cười, sau đó nói với người nhân viên phục vụ một câu kia, sau đó anh lại quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, bầu không khí giữa hai người lúc này có phần bối rối khó hiểu.

"Song Song..." Tần Dật Hiên gọi cô một tiếng, quay đầu lại thoáng nhìn về tòa nhà của tập đoàn Tần thị ở phía đối diện, hỏi: "Em tới đây để đón anh họ tan tầm sao?"

"Hả? À, vâng !" Tô Song Song có thói quen hay cần thà, cảm thấy không cần thiết phải giấu diếm, cô đáp lại câu hỏi của Tần Dật Hiên xong, hai người lại lâm vào trong bầu không khí trầm mặc.

"Gần đây công việc của em có được thuận lợi không? Tốt xấu gì em cũng làm gái của Tổng giám đốc công ty này. Nếu như có người nào bắt nạt ức hiếp em, em hãy nói với anh, anh sẽ sai người nhét người đó vào trong chiếc bao tải nhỏ, sau đó sẽ đánh cho một trận!"

Ngữ điệu nói của Tần Dật Hiên vẫn mang vẻ nhạo báng giống như ngày trước vậy. Kiểu cách khí thế nói thoải mái như thế này, phảng phất làm cho Tô Song Song như được trở về cái thời, cả hai người vẫn còn là trẻ con ngày xưa, thân thể cô vẫn luôn một mực căng thẳng cũng trở nên bình tĩnh lại.

Cô ngậm chiếc ống hút vào miệng, vừa nhắc tới chuyện công tác của mình, Tô Song Song liền nhú mày. Thời gian gần đây công việc của Tần Mặc cực kỳ bận rộn, cho dù cô có gặp phải những chuyện phiền toái thế nào, cũng không dám nói lại với Tần Mặc, chỉ sợ sẽ tạo cho anh thêm gánh nặng.

Lúc này đối mặt với anh trai Tần Dật Hiên của mình, máy hát liền được mở ra, lập tức một lô một lốc những chuyện uất ức của cô liền theo lời nói được tuôn ra..., bô lô ba la kể ra bằng hết một số những người giở trò không tốt với mình và những chuyện có liên quan khác, kể lại một loạt cho Tần Dật Hiên nghe.

Tần Dật Hiên cũng không có một chút gì vượt quá giới hạn, xác định vị trí mình chính là anh trai của Tô Song Song, chỉ kiên nhẫn ngồi nghe cô nói chuyện. Đợi cho cô nói xong hết, lời đầu tiên Tần Dật Hiên nói là để an ủi Tô Song Song, sau đó anh mới đưa ra kế sách cho Tô Song Song.

Lúc này trong phòng họp của tập đoàn Tần thị, theo thói quen Tần Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đồng hồ đang đeo trên tay, đã sắp đến thời gian tan tầm rồi, anh không khỏi nghĩ xem lúc này Tô Song Song đang ở chỗ nào, liệu cô có còn ở trong bệnh viện hay không.

Vừa nghĩ đến chỗ này, Tần Mặc liền lấy điện thoại di động ra, do dự một lúc rồi nhẹ nhàng bấm xuống một cái, định vị xem vị trí của Tô Song Song một chút. Vị trí vừa hiện ra, Tần Mặc thoáng sửng sốt một chút, lập tức trên mặt liền hiện lên vẻ nhu hòa.

Sự thay đổi này của Tần Mặc lập tức làm cho các nhân viên công tác sợ tới mức mặt mũi tái nhợt đi không còn chút máu nào. Bọn họ vẫn chưa từng bao giờ được nhìn thấy Tần Mặc để lộ ra vẻ mặt dịu dàng ấm áp như thế, nguyên một đám người kia liền lập tức kinh hồn táng đờm.

Tần Mặc hoàn toàn cũng không hề để ý đến sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt của chính mình, anh cúi đầu nhắn cho Tô Song Song một cái tin nhắn: Em đang ở đâu đấy?

Tô Song Song đang vui vẻ nói chuyện cùng với Tần Dật Hiên, vừa thấy tin nhắn của Tần Mặc gửi tới, khoe môi liền thoáng hiện lên nụ cười, thoáng nhìn qua đồng hồ một chút, mới sáu giờ thôi, cô nghĩ nghĩ một lát, dự định muốn cho Tần Mặc một sự kinh ngạc, nên nhắn lại cho anh một câu: Em đang ở bệnh viện.

Ở trong phòng họp, Tần Mặc vừa nhìn thấy tin nhắn kia liền sửng sốt một chút, nhưng anh lập tức hiểu ra ngay. Cô nhóc kia hẳn là muốn cho anh một sự kinh ngạc đây, vậy thì anh cũng sẽ giả bộ như không biết gì hết, cố ý nói cho cô biết thời gian: Ủ, anh tan tầm lúc bảy giờ.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc đã nhắn thời gian rõ ràng cho mình, trong nội tâm cảm thấy rất vui mừng, sự vui mừng kia còn lộ rõ trên nét mặt của cô. Tô Song Song cất kỹ điện thoại đi, lại trông thấy Tần Dật Hiên ở phía đối diện đang nhìn mình mỉm cười, Tô Song Song lập tức cảm thấy có chút không thoải mái.

"Là anh họ sao?" Tần Dật Hiên tùy tiện hỏi lại một câu, thấy Tô Song Song gật đầu, uống một ngụm cà phê.

Tần Dật Hiên nói tiếp: "Vừa vặn lúc này anh cũng đang có chuyện muốn tìm anh họ để nói. Anh sẽ cùng với em ngồi đợi anh họ ở chỗ này, chỉ có điều, anh chờ sau khi em cho anh họ một sự kinh ngạc xong, anh sẽ mới xuất hiện ở nơi này, có được không?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Không Khéo Không Thành Sách

Tô Song Song suy nghĩ một chút, cảm thấy không có vấn đề gì, liền gật đầu, tiếp tục câu có câu không nói với Tần Dật Hiên, không khí tự nhiên hơn vừa rồi rất nhiều.

Tần Mặc sờ sờ điện thoại trong tay, suy nghĩ một chút, đột nhiên đứng lên, khiến nhân viên đang làm báo cáo bị sợ đến ngừng thở, suýt chút nữa ngộp chết.

Trong phòng họp lập tức yên tĩnh lại, từng người một đều thận trọng nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, còn tưởng rằng anh có gì bất mãn với đề án này, đang định nổi giận đấy.

Tần Mặc quét một vòng bốn phía, thấy bọn họ đều khẩn trương nhìn mình chăm chăm, ho nhẹ một tiếng, hóa giải không khí lúng túng: “Tôi còn có chuyện, báo cáo gửi vào hòm thư cho tôi, tôi quay lại nhìn, bây giờ tan họp.”

“...” Người tại chỗ hai mặt nhìn nhau, thấy Tần Mặc đi, tất cả đều ảo não rời đi.

Khí thế của Tần Mặc có thể nói mạnh hơn Bạch Tiêu nhiều, mặc dù Bạch Tiêu là một con cọp mặt cười, nhưng ít nhất bề ngoài anh ta còn có thể cho mọi người một khuôn mặt tươi cười, Tần Mặc thì chân chân chính chính là một con cọp lớn rồi, bề ngoài cũng không dễ chọc như vậy, người cùng trong phòng họp với anh đều cảm thấy áp lực như núi.

Tần Mặc sợ khiến cho người ta chú ý nên đi ra từ cửa hông, chạy thẳng tới tiệm cà phê đối diện, đợi đến khi anh đi lên lầu hai, đứng ở đầu cầu thang nhìn vào trong, đã liếc mắt nhìn thấy Tô Song Song.

Trong nháy mắt trên mặt Tần Mặc mang theo vẻ ôn hòa ấm áp, nhưng khi tầm mắt của anh lướt qua người bên cạnh Tô Song Song thì nụ cười ấm áp trên mặt lập tức ngưng kết thành sương.

Nhân viên phục vụ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông thành thực anh tuấn như vậy, vội vàng lại gần, d1en d4nl 3q21y d0n thận trọng hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi anh đi mấy người?”

Nhân viên phục vụ này hỏi xong vẫn không thấy Tần Mặc đáp lời, không nhìn được ngẩng đầu lên then thùng nhìn sang, một cái nhìn này, bị sợ đến thiếu chút nữa cô kêu thành tiếng.

Thái độ của Tần Mặc hết sức dọa người, ý lạnh quanh thân cũng văng ra bốn phía, viết rõ ràng người lạ chớ vào, cô vừa vội vã liếc nhìn, vừa vội vàng ôm cái khay chạy trốn.

Lúc này Tần Dật Hiên đang nói đến tin đồn thú vị trong công ty, Tô Song Song nghe được thú vị, thỉnh thoảng cười lên, đột nhiên nghe thấy tiếng xôn xao, quay đầu lại nhìn, đã nhìn thấy Tần Mặc vẻ mặt lạnh lùng đứng ở đầu cầu thang.

Nụ cười trên mặt Tô Song Song cứng ngắc trong nháy mắt, cô hé miệng, định kêu một tiếng: A Mặc, tuy nhiên lại phát hiện bởi vì quá kinh ngạc, giống như bị đông cứng lại, vốn không phát ra được âm thanh.

Tần Dật Hiên chú ý thấy Tô Song Song không thích hợp, anh ngồi đưa lưng về phía cầu thang, quay đầu nhìn sang, tầm mắt của anh lập tức đối diện với tầm mắt hơi có sát ý của Tần Mặc, anh lập tức nhú mày.

Tần Dật Hiên vội vàng quay sang an ủi Tô Song Song: “Song Song em đừng vội, anh đi giải thích với anh ta.”

Tần Dật Hiên vừa nói, Tô Song Song lấy lại tinh thần, bất ngờ đứng lên, vừa định đi tìm Tần Mặc, Tần mặc đã xoay người sải bước rời đi.

Tô Song Song vội vàng nhắc chân ra định đuổi theo, chỉ có điều vết thương trên đầu gối cô vốn chưa khỏi, mới vừa đứng lên quá vội, đầu gối đụng vào trên bàn, đau đến sắc mặt cô trắng bệch trong nháy mắt.

Khi đứng lên còn không đau như vậy, nhưng mới bước ra một bước, trong nháy mắt đầu gối giống như dao cắt, đau đến cô đứng không vững, ngã thẳng xuống ghế, mồ hôi lạnh cũng tuôn rơi trên trán.

“Song Song, em làm sao vậy?” Tần Dật Hiên vừa thấy dáng vẻ của Tô Song Song, đưa tay sờ lên trán cô, vừa sờ, mồ hôi lạnh dính trên tay anh, sắc mặt của Tần Dật Hiên cũng trở nên khó nhìn trong nháy mắt, mặt đầy lo lắng.

“Có phải vết thương trên người em còn chưa tốt? Anh đưa em đi bệnh viện!” Tần Dật Hiên càng nghĩ càng sợ, đưa tay ôm Tô Song Song định chạy ra ngoài.

Tô Song Song đau đến hàm răng đánh vào nhau, một tay giữ chặt cánh tay Tần Dật Hiên, đỏ mắt, cố sức nói: “Anh, em phải đi tìm anh ấy!”

Tô Song Song biết Tần Mặc nhất định hiểu lầm, sớm biết mới vừa rồi không định cho Tần Mặc vui mừng bất ngờ cái gì, không nói cho anh biết cô đang ở tiệm cà phê gần công ty anh, lúc này còn để cho anh nhìn thấy mình và Tần Dật Hiên ở chung một chỗ vừa nói vừa cười, đây không phải có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao.

Nhưng mà Tô Song Song không trách Tần Mặc, nếu tráo đổi vị trí của hai người, cô cũng sẽ tức giận, sẽ hiểu lầm, cho nên cô mới vội vã muốn đi

tìm Tần Mặc giải thích một chút.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song đến lúc này rồi mà còn bần khoản Tần Mặc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thờ dài, lùi một bước nói: “Anh đưa em đến bệnh viện trước, sau đó anh đi tìm anh ta, dinendian.lơqid]on chúng ta cùng nhau giải thích rõ cho anh ta có được không?”

Tô Song Song cắn răng lắc lắc đầu, lúc này Tần Dật Hiên thật sự nổi giận, ôm cô đi ra bên ngoài, vừa đi vừa gào: “Nếu như anh ta thật sự yêu thương em, nên tin tưởng em, chẳng lẽ em không nghĩ đến cái chân của em! Tô Song Song, đã nhiều năm như vậy, sao em vẫn còn ngốc như thế!”

Tần Dật Hiên thật sự nổi giận, mắng xong, cúi đầu nhìn Tô Song Song, thấy cô ỉu xiu đỏ mắt, lại cảm thấy mình thật quá đáng, nhỏ giọng khàn khàn nói một câu: “Xin lỗi, sự xuất hiện của anh lại khiến em thêm phiền toái rồi.”

“Không có...” Tô Song Song vừa thấy dáng vẻ tự trách này của Tần Dật Hiên, trong lòng lại khó chịu, chuyện này vốn không phải là lỗi của Tần Dật Hiên, chỉ là thật trùng hợp, hơn nữa cô cũng không nên muốn vui mừng bất ngờ cái gì, trực tiếp nói thẳng cho Tần Mặc rằng mình và Tần Dật Hiên ở tiệm cà phê là được rồi.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song không muốn để cho Tần Dật Hiên áy náy nữa, gật gật đầu: “Vậy anh đưa em đi bệnh viện, em gọi điện thoại cho a Mặc.”

Tần Dật Hiên thấy sắc mặt Tô Song Song càng ngày càng trắng, cũng không nói gì, ôm cô đi ra bên ngoài, Tô Song Song run run rẩy rẩy lấy máy điện thoại mới ra, gọi một cú điện thoại cho Tần Mặc.

Khi Tần Dật Hiên bước ra tiệm cà phê, Tô Song Song nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên, cô vội vã ngẩng đầu nhìn sang, đã thấy Tần Mặc đứng ở cửa tiệm cà phê, đang phiền não hút thuốc.

Vừa thấy trong tiệm cà phê có người ra ngoài, anh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Tô Song Song được Tần Dật Hiên ôm thì sắc mặt nhất thời khó coi, quả thật muốn giết người, chỉ có điều một giây sau anh chú ý tới sắc mặt tái nhợt, trên trán toàn là mồ hôi lạnh của Tô Song Song.

Anh nào còn quan tâm tới tức giận hay không, sải bước đi tới, nhỏ giọng hỏi một câu: “Sao vậy?” Nói xong tỏ vẻ muốn nhận Tô Song Song từ trong ngực Tần Dật Hiên.

Tần Mặc sợ làm bị thương Tô Song Song, cho nên cũng không phải rất mạnh mẽ, chỉ chuẩn bị xong tư thế, Tần Dật Hiên quét mắt qua Tần Mặc, cũng không có đấu tranh quá nhiều, vừa đưa Tô Song Song vào trong ngực Tần Mặc, vừa nói: “Hình như là đau chân.”

“!” Tần Mặc vừa nghe chân Tô Song Song đau, cũng biết nhất định là đầu gối của cô có vấn đề, không nói hai lời, ôm cô đi tới bên cạnh đường phố, xe của anh dừng ở bãi đậu xe của tập đoàn Tần thị, đi tới quá làm trễ nải thời gian, anh định kêu taxi.

Tần Dật Hiên lại bước nhanh theo tới, vội vã nói một câu: “Xe của tôi ở ven đường, khoảng trống lớn, có thể để cho Song Song thoải mái chút!”

Tần Mặc chỉ do dự một chút, rồi hất cằm, ý bảo Tần Dật Hiên dẫn đường, bây giờ quan trọng nhất ở trong lòng anh chính là Tô Song Song khỏe mạnh, những thứ khác có thể ném về phía sau.

Tần Dật Hiên cũng nghĩ như vậy, không nói gì khác, sải bước dẫn đường phía trước cho Tần Mặc.

Tô Song Song tựa vào trong ngực Tần Mặc, đầu gối đau giống như không là của cô, cô rầm rầm rì rì, định giải thích một chút, Tần Mặc lại khẽ quát một tiếng: “Đàng hoàng ngậy ngô.”

“...” Tô Song Song nghe Tần Mặc dịu dàng bá đạo, không nhịn được nhếch môi cười, không hề nói nữa, tựa vào trong ngực anh, đôi tay nhỏ bé níu chặt vạt áo anh, cổ nén đau không kêu một tiếng.

Lên xe, Tần Mặc nhìn Tô Song Song vùi đầu trong ngực anh, cái trán nhẹ nhàng tựa lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng diee ndda fnleeq uysd doon nói một câu: “Đau cứ khóc, không ai cười em!”

Tô Song Song thật sự muốn khóc! Nhưng đau đớn này khiến cho ngay cả hơi sức để khóc cô cũng không có, tay chỉ nắm chặt vạt áo của Tần Mặc, một đầu mồ hôi lạnh đều lau lên vạt áo nhăn nhúm của anh.

Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn Tô Song Song và Tần Mặc qua gương chiếu hậu, cô đơn trong đôi mắt nhỏ dài sâu hơn, chỉ có điều chạy xe càng thêm ổn định.

Đến bệnh viện, Tô Song Song vào phòng khám, ngoài cửa chỉ còn sót lại Tần Mặc và Tần Dật Hiên, hai người đứng hai bên cửa, liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt lại dời mắt đi, rõ ràng ai cũng không muốn nhìn thấy người kia.

Một lát sau, Tần Dật Hiên khó khăn mở miệng, nặn ra mấy chữ: “Anh hiểu lắm, tôi chỉ ngẫu nhiên gặp cô ấy, muốn ngồi cùng cô ấy một lát, cô ấy muốn cho anh vui mừng bất ngờ.”

Lời này nói từ trong miệng Tần Dật Hiên quả thật quá khó khăn, năng lực mồm miệng của anh luôn rất mạnh, nói câu này lại lắp ba lắp bắp, đứt quãng.

Tần mặc không quay đầu nhìn cậu ta, nhưng trong lỗ mũi hừ ra một chữ: “Ừ.”

Tần Dật Hiên thấy rất kỳ quái với phản ứng lạnh nhạt như vậy của Tần Mặc, không nhịn được quay đầu lại định nhìn vẻ mặt của anh ta, lại thấy

anh ta hết sức tập trung nhìn chăm chăm vào cửa phòng khám, không hề chớp mắt.

Tần Dật Hiên quay đầu lại, cúi đầu tự giễu cười cười, thế giới của Tô Song Song và Tần Mặc, cho tới bây giờ anh vẫn không đi vào, cũng không có cách nào cắm vào.

Anh không muốn lại tìm khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Anh đã tin tưởng Song Song, vậy tại sao lại rời đi?”

Tần Mặc không ngờ Tần Dật Hiên còn chưa đi, ánh mắt liếc nhìn cậu ta, vào lúc này anh đã tỉnh táo lại, bình tĩnh không gợn sóng nói: “Tôi sợ sẽ không kiềm chế được mà đánh cậu, làm khó cô ấy.”

“A!” Lời Tần Mặc nói quả thật không khác suy nghĩ của anh lắm, Tần Dật Hiên đưa tay vuốt ve ấn đường đau nhức, nhíu mày một cái, sau đó lại giãn ra, anh gật gật đầu, coi như đồng ý.

“Chăm sóc tốt cho cô ấy, lần sau coi như sợ làm khó cô ấy cũng đừng để cho cô ấy sốt ruột.” Tần Dật Hiên nói xong câu đó, xoay người đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bên cạnh Tần Mặc, lại tặng thêm một câu, “Giúp tôi nói một tiếng với cô ấy, hôm nào thăm cô ấy.”

Tần Mặc liếc cậu ta một cái, trả lời lại một câu: “Lần sau sẽ không làm khó cô ấy cũng sẽ không khiến cô ấy gấp gáp.”

Tần Dật Hiên nghe xong, không nhịn được cười khẽ, hình như rất thoải mái, lại hình như rất bất đắc dĩ, nhưng cho dù là vẻ mặt nào, đều không rơi vào mắt Tần Mặc.

Chỉ chốc lát sau bác sỹ đã ra tới, trên mặt không có biểu cảm gì, y tá nhỏ đẩy Tô Song Song ra, Tần Mặc vừa thấy Tô Song Song ngồi xe lăn, biểu hiện trên mặt hết sức khó coi.

Bác sỹ vốn còn thông thả ung dung, vừa thấy Tần Mặc nhú mày, vội vàng nhanh chóng giống như đánh máu gà, sốt sinh sịch nhanh chóng nói ra.

“Tần tiên sinh ngài yên tâm, Tô tiểu thư không có gì đáng ngại, chỉ có điều tạm thời ngồi xe lăn hai ngày, tránh cho đầu gối sưng nặng thêm, cô ấy cảm thấy đau. Hai ngày nay bôi thuốc đúng hạn, làm việc gì cũng dừng trì hoãn, chờ hai ngày nữa, cô ấy cảm thấy không đau, cũng không cần ngồi xe lăn.”

Anh thấy Tần Mặc cau mày nhìn Tô Song Song ngủ mất, vội vàng tặng thêm một câu: “Bây giờ cô ấy quá đau, cho nên tiêm thuốc an thần cho cô ấy, buổi tối có thể tỉnh, không có chuyện gì! Thật sự không có chuyện gì!”

Nói xong bác sỹ này thận trọng nhìn lướt qua nét mặt Tần Mặc, thấy anh không có dấu hiệu nổi giận, thở phào nhẹ nhõm.

Anh thấy Tần Mặc không có phản ứng gì, vội vàng để y tá nhỏ đẩy Tô Song Song tới, còn ân cần để người đi mua thuốc về, đặt ở sau xe lăn.

Tần Mặc ngồi xồm trước xe lăn, thấy mặc dù Tô Song Song cau mày, nhưng ngủ rất yên ổn, nên yên tâm.

Tính khí tốt gật gật đầu với bác sỹ, ngỏ ý cảm ơn, lại khiến cho bác sỹ này sợ hết hồn, cho đến khi đưa bọn họ đi, anh mới cảm thấy sống lại.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Đeo Táp Dề Màu Hồng

Editor: Puck

Bác sỹ sợ làm tổn thương thần kinh Tô Song Song, cho nên chỉ tiêm lượng ít thuốc tê cho cô, đợi đến khi về đến nhà, Tô Song Song mơ mơ màng màng đã tỉnh lại.

Đôi mắt Tô Song Song còn hơi mơ hồ, khẽ mở mắt, hoảng hoảng hốt hốt hình như nhìn thấy có bóng người, cô nhớ lại lúc trước mình bị đụng đầu gối, theo bản năng giật giật.

Khẽ động này, đau đến sắc mặt cô trắng bệch, không nhìn được hừ hừ, ngay sau đó cảm thấy đầu của mình bị người ta gõ một cái, cô vội vàng mở hai mắt ra, đã nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Tần Mặc ở trước mặt mình.

Tô Song Song sợ hết hồn, Tần Mặc thấy hù được Tô Song Song, theo bản năng lui về phía sau, Tô Song Song lấy lại tinh thần, lại một phát tóm được tay Tần Mặc.

“A Mặc, em...” Vẻ mặt Tô Song Song rối rắm, còn định giải thích rõ chân tướng này như thế nào.

“Anh biết rồi!” Tần Mặc không có vẻ mặt đặc biệt gì, đưa tay vuốt ve đầu Tô Song Song như an ủi, tiếp tục cúi đầu bôi thuốc trên đầu gối cho Tô Song Song.

Tô Song Song đảo tròn mắt, hỏi vấn đề giống như Tần Dật Hiên: “Anh đã hiểu, vì sao phải đi?”

Lời hứa ích không nói hai lần, chỉ có điều Tần Mặc nhẫn nại tính tình như cũ, lại giải thích một lần: “Anh sợ sẽ đánh cậu ta, làm em khó xử.”

Tô Song Song vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không nhịn được cười, vừa định bật cười, đầu gối đau xót, theo bản năng đầu gối bật ra phản xạ, một cước đá vào tiểu đệ yếu ớt của Tần Mặc.

Cũng may Tần Mặc phản ứng nhanh, ngồi xuống phía sau, mới tránh được một kích trí mạng này, Tần Mặc ngồi dưới đất nhìn móng chân Tô Song Song, nếu một cước này trúng, vậy hai người bọn họ thật sự không cần cuộc sống vợ chồng gì rồi.

Tô Song Song cũng tỏ vẻ ảo não nhìn chân mình, thật hận không thể cho nó một cước, thấy Tần Mặc không có chuyện gì, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng không quản đầu gối của mình có đau hay không, vội vàng cười làm lành.

“Ha ha... Nó chẳng qua chỉ hơi nghịch ngợm!” Tô Song Song nói xong theo bản năng cúi đầu nhìn chân mình, cái nhìn này không quan trọng, lập tức khiến cô choáng váng.

Ai có thể nói cho cô biết, từ lúc nào thì quần của cô đã cởi ra, chỉ còn lại quần lót không? Tô Song Song không quá khẳng định chỉ ngón tay về phía quần lót của mình, rồi chỉ về phía Tần Mặc đứng trước mặt cô.

Tần Mặc ngược lại tỏ vẻ lạnh nhạt, chống thân thể, đứng lên, đã tóm lấy cái mền ở bên cạnh đắp lên trên đùi Tô Song Song, thật bình tĩnh nói: “Bôi thuốc cho em.”

Tô Song Song nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, lúc này mới kiềm chế không cho Tần Mặc một cước, bôi thuốc thì anh cứ bôi thuốc, việc gì phải

cởi quần của người ta! Muốn chết hả?

Tần Mặc hình như nhìn ra khó chịu nhỏ của Tô Song Song, đẩy cô đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa giải thích: “Chân của em quá thô, quần quá chật, không vén lên được, chỉ có thể cởi ra thôi.”

“!” Những lời này còn không bằng không giải thích, Tô Song Song vén chần đấp trên chân mình ra, cúi đầu nhìn chân của mình, tròn tròn đấy! Cô còn lâu mới đến một trăm cân có được không, chân thô nữa thì có thể thô đến chỗ nào?

Tần Mặc cúi đầu nhìn qua, thở dài, hình như phát hiện mình đâm chọc chỗ đau của Tô Song Song, giải thích một câu: “Không phải chân em thô, chẳng qua quần quá chật!”

Em gái anh! Tô Song Song gặm thét một câu trong nội tâm, cuối cùng suy nghĩ một chút, hôm nay gấp gáp làm việc sai trước, chuyện này coi như cô hào phóng không so đo nữa, coi như hai người bọn họ huề nhau.

Chỉ có điều Tô Song Song vẫn cúi đầu tỉ mỉ quan sát chân mình, thấy thế nào cũng cảm thấy không mập! Cuối cùng Tô Song Song đồng ý với lời Tần Mặc nói, đó là cái quần này quá chật!

Tô Song Song quay đầu lại nhìn chiếc quần jean bị quên lãng vứt bỏ trên ghế sa lon, cắn răng mà nói ra: “Quần này em không cần nữa, để đó đi.” Suy nghĩ một chút, Tô Song Song lại cảm thấy hơi lãng phí, bổ sung một câu, “Chờ đến hè, em sẽ đổi nó thành quần cụt!”

Tần Mặc rất ủng hộ tính tình tiết kiệm này của Tô Song Song, không nói gì, đến phòng ngủ, anh ôm Tô Song Song lên giường, đứng ở bên cạnh, nhìn Tô Song Song, hỏi một câu, “Cơm tối muốn ăn gì? Anh làm.”

Tô Song Song lên giường, mới chú ý tới mình lại có thể vẫn phóng khoáng mặc mỗi quần lót, không trách được lạnh lẽo như vậy, cô vội vàng

túm chần bên cạnh, đập lên trên người mình.

Vừa nghe Tần Mặc muốn làm cơm, đã hứng thú rồi, cũng không rồi rẫm nữa, suy nghĩ một chút, đột nhiên sinh ra một vấn đề rất quan trọng, cô nghiêng đầu hỏi Tần Mặc: “Anh sẽ làm gì vậy?” Cô nhớ Tần Mặc không biết làm cơm.

Tần Mặc rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó trịnh trọng đáp lại: “Cháo.” Cảm thấy có thể quá đơn giản, lại bổ sung một câu, “Cháo trứng muối thịt nạc.”

“!” Tô Song Song nhú mày nhìn Tần Mặc, dáng vẻ mặt anh trêu chọc em, lại hỏi một câu, “Cái khác?”

Tần Mặc lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẫn hết sức trịnh trọng nói: “Cái khác không biết.” Nói xong còn lắc đầu chậm nửa nhịp.

Tô Song Song nhắm mắt lại, đỡ trán, mặt thật sự ngửa lên trời gào to một tiếng, anh có phải con khỉ được phái tới trêu chọc em không?

“Em ngã bệnh, ăn cháo tương đối chính xác.” Tần Mặc thấy dáng vẻ ghét bỏ này của Tần Mặc, không quá chịu thua bổ sung một câu, nói xong suy nghĩ một chút, “Ngày hôm qua trong tủ lạnh còn dư dưa muối, vừa đúng.”

“...” Tô Song Song vốn định nói chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài đi, nhưng nghĩ lại, nói như vậy thật sự quá đả kích tính tích cực của Tần Mặc rồi, đoán chừng theo tính cách cao ngạo của anh, đời này sẽ không nấu cơm nữa, đây không phải thiệt thòi lớn sao.

Tô Song Song vội vàng tán thưởng gật đầu, tỏ ý đồng ý với ý nghĩ này của Tần Mặc, còn hết sức chân chó tặng thêm một câu: “Không tệ, a Mặc anh thật có ý tưởng.”

Tần Mặc lại không ngốc, tự nhiên nghe được trong những lời này của Tô Song Song chế nhạo nhiều hơn tán thưởng, anh nể tình Tô Song Song là bệnh nhân, không so đo với cô, xoay người đi ra ngoài nấu cơm.

Đi được một nửa, Tần Mặc quay đầu lại nhìn Tô Song Song một cái, nói: “Đầu gối của em không có gì đáng ngại, có thể đi lại, nhưng mà không thể đi quá lâu, nếu có chuyện gọi anh, anh mở cửa.”

Sau khi hai đầu gối của Tô Song Song bôi thuốc vào cũng chưa từng đau như vậy, vào lúc này nằm trên giường, rất tiêu điều tự tại, nghe lời Tần Mặc nói, gật gật đầu, rất đại gia phát phát tay.

Tần Mặc thấy Tô Song Song không có chuyện lớn gì, nên yên tâm đi nấu cơm.

Tô Song Song ở trong phòng ngây ngô nhàm chán, muốn đi ra ngoài xem ti vi, cô tùy tiện tìm một bộ đồ ngủ.

Sau đó cô định gọi Tần Mặc tới đỡ cô, đi1enda4nle3qu21ydo0n sau cảm giác chân mình cũng không đau như vậy, định tay làm hàm nhai.

Cô chống giường đứng lên, cẩn thận cử động, phát hiện trừ một chút cảm giác đau đớn ra, không có những phản ứng khó chịu gì khác, cô liền chống giường rồi chống tường, bước nhỏ đi ra ngoài.

Cô vừa đi đến cửa, chỉ nghe thấy bên ngoài “Ầm!” một tiếng, dọa cho cô sợ đến suýt chút nữa hai chân mềm nhũn ngồi lên đất.

Tô Song Song sửng sốt một chút, phản ứng kịp thời tiếng động truyền đến từ phòng bếp, cô không kịp quan tâm xem chân mình có đau hay không, bước nhanh ra ngoài đi tới, mới vừa đi qua cửa, đã thấy Tần Mặc đeo tạp dề hình hoạt hình, mặt đen đứng ở ngoài phòng bếp.

Tô Song Song vốn định hỏi Tần Mặc có sao không, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì thật sự không nhìn được, một tay vịn cửa, một tay ôm bụng, cười ha ha lên.

Tần Mặc đối diện mặc đồ ở nhà, vóc người cao hơn một mét chín, đeo tạp dề hình Hellokitty béo mập màu hồng, trên mặt tràn đầy bụi, tóc cũng tán loạn trên trán.

Đừng nói tới người khác, chính là Tô Song Song lần đầu tiên nhìn thấy Tần Mặc ngốc đáng yêu đến như thế, thật sự không nhìn được cười lên, đây quả thật là tạo hình la ly kinh kong, không cười cũng có lỗi với khôi hài thiên phú này của Tần Mặc.

(*) La ly = Lolita

Tần Mặc quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng bếp, chẳng qua là nồi nấu một chút, phòng bếp còn có thể dùng, anh tự động coi thường Tô Song Song, rất không chết tâm, tính toán trở vào tiếp tục nấu cháo.

Tô Song Song thấy Tần Mặc chưa từ bỏ ý định, còn định đi vào, bị sợ đến dừng cười, kêu lên một tiếng: “A Mặc, đừng...”

Tần Mặc nghe Tô Song Song kêu một tiếng, vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ nghe thấy Tô Song Song nói được một nửa, bắt đầu đột nhiên nấc lên.

“Ức! Đừng, ức! Làm, ức! Nữa!” Tô Song Song vừa rồi thu khí quá mạnh, hiện giờ bụng đầy khí, giống như nhai kẹo cao su Stride, thật sự vốn không được.

Tần Mặc vốn không chịu thua từ trong xương, thấy Tô Song Song không có chuyện gì, vẫn tiếp tục đi làm nhiệm vụ chưa hoàn thành, Tô Song Song coi như sợ thật, đi qua vài bước, một phát túm lấy cánh tay Tần Mặc.

“Đại ca, ức! Ngài, ức! Loạn, ức! Mình đi!” Tô Song Song thật khó khăn nói ra một câu, rồi ngậm miệng không nói, đôi mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, giống như ngài tha cho tôi cũng là tha cho đáng vè của ngài.

Tần Mặc quay đầu lại liếc nhìn nôi cơm thắm không nở nhìn, cúi mắt xuống, cân nhắc một chút, gật gật đầu, coi như buông tha cho kích thích định nấu cháo này.

Tô Song Song lập tức thở phào Dieễn ddàn lee quy don nhẹ nhõm, chỉ sợ ý nghĩ này như tro tàn lại cháy trong đầu Tần Mặc, vội vàng cơ trí nói: “Muốn ăn bánh bao hấp, chúng ta đi!”

Nói xong Tô Song Song nhúu mày, thật hận không thể cho mình hạ xuống, bây giờ hơn nửa đêm chỗ nào bán bánh bao, gần đây đầu cô nhất định bị chập mạch.

“Bánh bao?” Tần Mặc nhớ Tô Song Song ghét nhất ăn bánh bao! Chỉ có điều cũng quen với tính tình hay thay đổi này của cô, gật gật đầu, “Ăn chút gì thanh đạm cũng tốt.”

Tô Song Song cũng không quản có phải là bánh bao hay không, chỉ cần không phải là cháo anh làm, ăn cái gì cũng được, vội vàng phụ họa gật đầu.

“Đi ra ngoài ăn hay ăn ở nhà?” Tần Mặc quét qua đầu gối Tô Song Song, cánh tay duỗi ra, bế ngang cô, giảm bớt áp lực lên đầu gối cô.

Tô Song Song đã thành thói quen với cái ôm công chúa của Tần Mặc, không phản ứng gì, còn rất tự nhiên đưa tay ôm cổ anh, nhích lại gần trong ngực anh, tìm một vị trí thoải mái.

“Vẫn ra ngoài ăn đi!” Tô Song Song cũng không muốn lộn xộn, chỉ có điều nhìn lướt qua phòng bếp sau lưng, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tô Song Song sinh ý sợ với nhiệt tình nấu cơm nóng hổi còn chưa chết của Tần Mặc, lát nữa lại không chịu được tịch mịch, muốn bánh bao với cháo, cô sợ đến lúc đó nó không phải là phòng bếp, mà là nhà bọn họ.

“Cũng được, trước thay quần áo khác.” Tần Mặc rất không hài lòng với cái tạp dề này, cũng muốn sớm đổi nó lại.

“Đúng rồi, a Mặc, anh thích tạp dề này?” Tô Song Song thật sự không ngờ Tần Mặc kiêu ngạo như thế lại có thể biết mặc tạp dề hồng này vào, không nhìn được nghịch lòng hỏi một câu.

Tần Mặc vừa nghe, nhúu mày, “Không thích.”

“Vậy tại sao anh muốn mang nó?” Tô Song Song không rõ, tính cách này của Tần Mặc, nếu như anh không thích, anh có thể ép buộc anh?

Tần Mặc khó hiểu cúi đầu liếc nhìn Tô Song Song, hơi không xác định hỏi một câu: “Nấu cơm không nhất định phải đeo tạp dề sao?”

“...” Tô Song Song hơi sững sốt một chút, ngay sau đó bắt đầu cười to, Tần Mặc bị cô cười đến hơi cáu.

Nhưng sử dụng đầu óc thông minh của anh suy nghĩ một chút cũng đã nghĩ rõ ràng, trực tiếp ném cô lên giường, một phát giật tạp dề trên người xuống, ném xuống đất.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Tô Bạo Lực Cúi Người

Bởi vì trên đầu gối của Tô Song Song bị thương, bị buộc ở nhà nghỉ ba ngày, lại nghỉ nữa, cô cũng không tiện, đến ngày thứ tư, cô lặng lẽ lần mò đi làm, vệ sinh phòng làm việc sạch sẽ một lần.

Cùng Tô Song Song còn có hai trợ lý, một nữ sinh tên Triệu Điềm Nhi, vóc người vô cùng tốt, một mét bảy mươi, mặt trái xoan, mắt to, sống mũi cao, tính tình hơi không dễ chung đụng, thích đao to búa lớn.

Nhân viên đều ngầm nói cô ấy là người đẹp nhân tạo, phẫu thuật thẩm mỹ giống như gỗ cộp pha, ném đi Hàn Quốc, cũng không tìm được cô, đụng thẳng vào nhau, không có!

Một người khác là nam sinh thoát nhìn cao gầy rất yếu ớt, tên Cao Dương, sắc mặt hơi tái nhợt, quầng thâm trên mắt rất nghiêm trọng, vừa nhìn chính là trạch nam từng trải, chỉ có điều tính khí rất tốt.

Sau khi Tô Song Song đi làm, ba ngày hai bữa trốn việc, người khác chắc sẽ không nói gì, nhưng hai trợ lý cùng chia sẻ xử lý công việc với cô, lại có quyền phát ngôn lớn nhất.

Cao Dương một người hũ nút, chỉ cười ha ha, còn thông cảm cho đầu gối của Tô Song Song bị thương, ôm tất cả công việc của người chạy việc, nhưng Triệu Điềm Nhi lại không hào phóng như vậy.

Từ khi Tô Song Song tới cô ta vẫn không cho cô sắc mặt tốt mà nhìn, vẫn ném ném đá đá, còn cố ý giao một vài việc nặng nhọc cho cô làm.

Mặc dù Tô Song Song biết Triệu Diễm Nhi hơi nhắm vào mình, chỉ có điều tự biết đuối lý, cũng không nói gì nhiều, chỉ cần đầu gối của mình chịu nổi, cô đều nhận cả.

Khó khăn xử lý xong việc trên tay, Tô Song Song cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ, mười một giờ rưỡi chính là giờ ăn cơm trưa, cô duỗi lưng một cái, định đi phòng uống nước uống chén nước.

Mới đi hai bước đã gặp Cao Dương, anh ta cũng định đi phòng uống nước, Cao Dương không thích nói chuyện, hai người cười cười với nhau, rồi yên tĩnh cùng đi đến phòng uống nước.

Tô Song Song đang quẹo vào phòng uống nước, còn chưa qua khúc quanh, chỉ nghe thấy bên trong riu rít, cô không để ý, khi bước chân vào trong nháy mắt nghe được tên của mình, cô lập tức thu chân lại.

Cao Dương ở sau lưng cô nửa bước, thấy cô dừng lại, vừa định hỏi cô làm sao, đã nghe thấy đoạn đối thoại trong phòng uống nước.

Tô Song Song biết một người trong đó là Triệu Diễm Nhi, hình như cô ta nói rất kích động.

Cô ta hừ lạnh một tiếng, giọng nói sắc bén: “Tô Song Song kia vừa nhìn chính là một con hồ ly tinh, trên tay mang vòng tay đó? Cái đồng hồ đeo tay kia, đều là hàng xịn, chỉ bằng cô ta một trợ lý nhỏ có thể mua được?”

Một người phụ nữ khác vừa nghe, kêu lên một tiếng, “Tôi cũng cảm thấy cô ta nhất định có bối cảnh gì đó, nếu không sao nhiều ngày không đến làm như vậy, lại cũng không có ai để ý.”

“Bối cảnh? Tôi thấy chính là ôm bắp đùi ông chủ nào đó thôi, tìm mấy cha nuôi thôi! Cô nhìn xem, đầu gối đau, chặc chặc, tôi thấy chính là chơi quá kịch liệt rồi!” Nói đến chỗ này, Triệu Diễm Nhi che miệng cười nhạo.

Người phụ nữ đang nói chuyện với cô sửng sốt một chút, ngay sau đó phản ứng kịp, bắt đầu cười khanh khách theo, Tô Song Song đứng ở bên ngoài, hít một hơi thật sâu.

Mặt của Cao Dương đã ửng đỏ, ngay sau đó trong mắt thoáng qua tia lửa giận, anh liếc nhìn Tô Song Song, hơi cà lăm nói: “Tôi đi lý luận với các cô ấy, tại sao có thể nói cô như vậy!”

Tô Song Song lại kéo cánh tay của Cao Dương lại, cô trực tiếp đi vào, cửa vừa mở ra, Triệu Diễm Nhi và một cô gái khác trong nháy mắt ngừng cười.

Triệu Diễm Nhi vừa thấy là Tô Song Song, sắc mặt hơi biến thành khó coi nhìn lên, chỉ có điều nghĩ lại, bình thường nhìn Tô Song Song chính là một trái hồng mềm, cho dù cô nói, đoán chừng Tô Song Song cũng không dám làm cái gì, cho nên lại vênh váo hả hê.

Một cô gái khác dù sao cũng không tiếp xúc nhiều với Tô Song Song, mặt lộ vẻ lúng túng, lại cố nặn ra vẻ tươi cười, hỏi một câu: “Chị cũng tới uống nước à!”

Tô Song Song gật gật đầu, không nói gì, đến thẳng bên cạnh nhận ly nước.

Triệu Diễm Nhi vừa thấy Tô Song Song yếu ớt ngay cả một câu cũng không dám nói, càng thêm hài lòng, còn khinh thường trợn mắt nhìn Tô Song Song.

Cô ta hừ lạnh một tiếng, vừa quay đi, Tô Song Song lại gọi cô ta lại: “Triệu Diễm Nhi.”

“Hà?” Triệu Diễm Nhi cao ngạo quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, Tô Song Song trực tiếp tưới ly nước lên đầu cô ta, sau đó dùng sức đặt cái ly lên trên bàn bên cạnh.

Một giây đồng hồ Tô bạo lực cúi người, lạnh lùng nói một câu: “Há mồm để cho cô ăn cơm uống nước, không phải dùng để nói lời ngu ngốc *.”

(*) nguyên gốc 扯蛋: xả đản, xả = kéo, vứt, đản = trứng, thuộc về ngôn ngữ mạng

Triệu Diễm Nhi dù thế nào cũng không nghĩ đến Tô Song Song bình thường xem ra hết sức dễ bắt nạt lại sẽ nổi đóa, hơn nữa còn nói tục, tỏ vẻ kinh gnacj, không thể tưởng tượng nổi sừng sờ tại chỗ.

“Cô!” Đợi cô ta lấy lại tinh thần, hét lên một tiếng, Tô Song Song nhú mày, giống như nghĩ đến chuyện gì vậy, từ trên nhìn xuống quan sát Triệu Diễm Nhi một chút, bình tĩnh nói: “A, đúng rồi, cô không có trứng, cũng không có cách này kéo, xin lỗi.”

“!” Lúc này đừng nói Triệu Diễm Nhi, ngay cả cô gái kia và Cao Dương đều ngẩn ra, Cao Dương không ngờ bình thường Tô Song Song bất hiển sơn bất lộ thủy *, khi cần thiết lực chiến đấu lại mạnh mẽ như thế.

(*) bất hiển sơn bất lộ thủy: giấu giếm không lộ tài năng.

Bình thường Triệu Diễm Nhi cũng mắc bệnh công chúa, chiếm không ít tiện nghi của Cao Dương, hôm nay thấy bị Tô Song Song giết hết, anh vừa nhìn thấy dáng vẻ 囧 của Triệu Diễm Nhi, đã không nhịn được cười lên.

Triệu Diễm Nhi vốn cảm thấy mất mặt, vào lúc này có người cười mình, cô tự nhiên cảm thấy càng thêm mất thể diện, trợn mắt lên giận dữ nhìn Tô Song Song, đưa tay định đánh Tô Song Song.

Tô Song Song đã sớm đoán được, người phụ nữ này sẽ giơ tay lên định cho người ta cái bạt tai, khi cô ta giơ tay lên, cô một phát túm được tay cô ta, dùng sức vung, hất tay Triệu Diễm Nhi ra.

Lúc này, Triệu Diễm Nhi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, không ngờ lực chiến đấu của Tô Song Song lại mạnh như thế, nhìn nụ cười vẻ mặt ôn hòa, ra tay lại một chút cũng không nhẹ, nhất định chính là ác ma khoác áo thiên sứ, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Triệu Diễm Nhi cảm giác mình có thể đánh không lại Tô Song Song, hơn nữa nếu ở công ty náo loạn ra chuyện, công việc của mình cũng không thể giữ được, hừ lạnh một tiếng, cố làm ra vẻ thanh cao bỏ lại một câu: “Tôi còn lâu mới chấp nhận với con đàn bà đê tiện này.” Nói xong xoay người rời đi.

Triệu Diễm Nhi vừa đi, Tô Song Song nhất thời nhụt chí, cô thở dài một tiếng, cảm giác mình hơi vạm vỡ quá một chút.

Tô Song Song khẽ mỉm cười với cô bé đi cùng Triệu Diễm Nhi, định vẫn hồi chút hình tượng nhu nhược của mình, nào biết nụ cười này của cô lập tức khiến cô em đó bị sợ đến run lên, vội vàng ảo não chạy mất.

Tô Song Song thở dài, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, Cao Dương thấy Tô Song Song như thế, lại không nhịn được ngượng ngùng cười lên, sau đó giơ một ngón tay cái với Tô Song Song.

Tô Song Song không ngờ lần đầu tiên mình nhận được lời khen khi đến công ty lại bởi vì cô phá bỏ áp bức thành công, hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu mình, cười ha ha, rất xấu hổ.

“Song Song?” Một tiếng gọi nhẹ, Tô Song Song nhón chân lên nhìn qua cửa sổ, đã nhìn thấy tiểu Vương đứng ở ngoài cửa, cầm cái ly.

Tô Song Song vừa thấy là cô ấy, trong nháy mắt vui vẻ, vui mừng giơ tay vẫy vẫy: “Tiểu Vương, thật trùng hợp.”

Khi tiểu Vương cười lên, híp mắt lại, dáng vẻ hết sức thân thiết đáng yêu, cô ấy cũng vẫy vẫy tay.

Cao Dương đứng giữa hai cô, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, không quá khăng định hỏi một câu: “Hai người dường như chỉ cách nhau một cánh cửa, còn cần vậy tay sao?”

Cao Dương nói xong, Tô Song Song và tiểu Vương mới phản ứng được, không nhịn được phì cười một tiếng, hai người cũng vui vẻ.

Tiểu Vương vội vàng đi tới, kéo cánh tay Tô Song Song, hơi tiếc hận nói: “Sau đó, tôi còn tới tìm cậu, chỉ tiếc cậu xin nghỉ, thật là, chỉ có điều không nghĩ tới hôm nay có thể trùng hợp nhìn thấy cậu như thế.”

Nhắc tới chuyện này, Tô Song Song lại thấy hơi ngượng ngùng, lớp này cô thật lòng không lên mấy ngày nữa, suy nghĩ một chút, vẫn không thể tỏ vẻ lạnh nhạt nói chuyện này, nên bỏ qua nó nói: “Buổi trưa tôi mời cậu ăn cơm đi!”

“Ăn cơm, được! Nhưng tôi muốn ăn cơm chiên đắt tiền nhất nơi này!” Tiểu Vương vừa nghe, cười híp mắt nói, Tô Song Song vừa nghe, hai người cười nhạo một tiếng, hình như không khí không vui vừa rồi đã biến mất không thấy trong nháy mắt.

Cao Dương nhìn hai người này, thở dài, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, náo loạn một trận như vậy, cũng sắp đến thời gian nghỉ trưa, lần đầu chủ động mở miệng: “nếu không để ý, cùng nhau như thế nào?”

“Tôi nói vị tiểu soái ca này, lời của anh cũng quá lịch sự rồi, nếu không anh mời hai chúng tôi đi, chúng ta cùng nhau? Như thế nào?” Tính tình tiểu Vương tương đối haotj bát, học giọng điệu của Cao Dương, trêu chọc nói.

Cao Dương đỏ mặt lên theo thói quen, gật gật đầu, rất hả giận nói: “Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, tôi cũng bị Triệu Diễm Nhi chọc tức mấy ngày nay, hôm nay Song Song cũng trút giận thay tôi, sáng khoái, tôi mời!”

Tô Song Song vốn cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng thấy không thể từ chối thịnh tình của Cao Dương, tính toán cũng muốn một phần cơm chiên, nên gật đầu.

Ba người bạn họ kết bạn đi tới nhà ăn, mới vừa đi vào, lại phát hiện người bên trong nhà ăn dường như ngồi thật nghiêm chỉnh, dáng vẻ kia giống như có lãnh đạo đến thị sát.

Tô Song Song và Cao Dương cùng với tiểu Vương lập tức cảnh giác lên, thận trọng cất bước đi vào, định dựa vào đồng nghiệp ngồi cạnh cửa hỏi một chút.

Chỉ có điều đợi bọn họ đi vào, khi nhìn thấy người đứng giữa sảnh chính, cũng không cần hỏi, Cao Dương và tiểu Vương trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song lập tức nhả thành bánh bao, theo bản năng muốn tránh, chỉ có điều suy nghĩ một chút vẫn thôi đi, hơi có cảm giác giấu đầu lòi đuôi, nên thoải mái đứng đằng kia, chỉ có điều ánh mắt hơi mơ hồ.

Tần Dật Hiên đang thị sát nhà ăn công ty, ánh mắt trước tiên quét đến Tô Song Song đứng ngoài cửa ra vào, anh giả bộ như vô tình liếc nhìn cô, rồi quay đầu, tiếp tục công việc thị sát của mình.

Vẫn là Cao Dương phản ứng nhanh, cho Tô Song Song một ánh mắt, vừa liếc nhìn tiểu Vương, ý bảo bọn họ nhanh chóng tìm nơi hẻo lánh chờ tổng giám đốc đi rồi, lại đi ăn cơm.

Tô Song Song lập tức lĩnh hội, khi đi tới, lại phát hiện tiểu Vương ngẩn người rồi, cô vội vàng kéo tay cô ấy một cái, tiểu Vương sợ hết hồn, trực tiếp kêu lên một tiếng.

Một tiếng kêu này khá tốt, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của Tần Dật Hiên về phía này, mặc dù tầm mắt của Tần Dật Hiên giống như nhìn tiểu Vương, nhưng thật ra thì khóe mắt vẫn một mực nhìn chăm chú vào Tô Song Song.

Quản lý nhà ăn đứng bên cạnh Tần Dật Hiên lập tức trợn mắt nhìn tiểu Vương, cười híp mắt tiến tới bên cạnh Tần Dật Hiên, thấp thỏm nói: “Tổng giám đốc...”

“Nhà ăn nên náo nhiệt sôi nổi, sao lại vắng vẻ như thế.” Tần Dật Hiên không để cho ông ta nói xong, trực tiếp quay đầu quét một vòng bốn phía, cười ha hả, dáng vẻ xem ra hết sức dễ nói chuyện.

Quản lý nhà ăn này lại thường xuyên lau mồ hôi trên trán mình, mọi người ở tập đoàn Tần thị đều làm điều tra trước.

Chỉ cần là nhân viên cấp quản lý đều biết, tổng giám đốc này của bọn họ có tính tình không tốt, cười càng rục rĩ, chính là tâm tình càng không tốt.

Tần Dật Hiên cũng không tự chủ, tràn đầy lòng tràn đầy mặt tất cả đều là Tô Song Song, cũng không dám bày tỏ ra, chỉ sợ hù dọa cô chạy mất, chỉ có thể cười ôn hòa với mọi người.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Tai Họa Do Trời

Editor: Mẹ Bầu

Người khác có thể cho rằng người mà Tần Dật Hiên nhìn chính là Vương Tử, người đã đột nhiên kêu thét lên một tiếng kia. Nhưng chỉ có một mình Tô Song Song biết, ánh mắt của Tần Dật Hiên vẫn luôn một mực rơi vào trên người cô, ánh mắt đó mang theo một chút nóng bỏng làm cho cô khó có thể bỏ qua được.

Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy có chút không thoải mái. Cô xoa xoa cái bụng, ghé vào bên tai Vương Tử nhỏ giọng thì thầm một câu: "Vương Tử, dì cả của tôi đến, trong người không được thoải mái, tôi đi toilet một lúc. Trong chốc lát nữa, nếu Tổng giám đốc Tần đi rồi, cô gọi giúp cho tôi một phần mì xào giống như của cô nhé!"

Vương Tử vẫn có chút sững sờ như cũ. Tô Song Song cho rằng Vương Tử bị tình trạng như vậy là bởi vì vừa mới rồi đã quá mất mặt, nên vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cũng không muốn nghĩ những gì nhiều thêm, hướng về phía Cao Dương, tay làm một động tác nói mình đi toilet, tiếp đó liền chạy trốn.

Tô Song Song vừa ra khỏi nhà ăn, lập tức cảm thấy nhẹ nhàng, thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cô vươn tay vuốt vuốt lên huyệt Thái Dương của chính mình vẫn còn đang đập thành thịch, cảm giác mình vẫn vẫn nên giữ một khoảng cách với Tần Dật Hiên thì sẽ tốt hơn.

Đợi cho Tô Song Song trở về, đã là nửa giờ sau rồi, cô còn chưa tiến vào đến nơi, chỉ cần nghe thấy trong phòng ăn đã khôi phục lại sự náo nhiệt,

liền biết rõ Tần Dật Hiên đã đi rồi, cười đi vào.

Vương Tử vừa nhìn thấy Tô Song Song, liền đứng dậy trêu chọc: "Tôi nói này Song Song, cô có bị rơi vào trong toilet không đó, hai người chúng tôi cũng đã ăn sắp xong rồi thì cô mới về đến nơi! Nói đi! Có phải là cô đã đi gặp gỡ người tình bé nhỏ của mình để nói chuyện đúng không?"

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, không nhịn được liền cười rộ lên, cô đã sớm đói bụng, liền há miệng ăn ngấu ăn nghiến, lắc đầu, nói: "Muốn đi gặp gỡ người tình bé nhỏ, cũng chỉ có cô mà thôi!"

Nhưng Vương Tử lại chỉ cười không nói năng gì, chỉ là trong mắt cô vẫn tràn đầy vẻ chế nhạo như cũ, thấy Tô Song Song thật sự là cực kỳ đói rồi, nên cũng không nói chuyện gì nữa, gấp những miếng thịt trong đĩa của mình bỏ sang đĩa của Tô Song Song.

Tô Song Song cười ngọt ngào, ăn một miếng, cảm thấy làm việc trong công ty này thực sự rất hạnh phúc. Mặc dù có cái loại người như Triệu Diễm Nhi kia, nhưng mà cũng có những người bạn tốt như Vương Tử và Cao Dương. Có như vậy, cuộc sống của con người mới được tính là hoàn hảo được.

Nhưng đúng lúc Tô Song Song còn đang ăn uống, thì vừa vặn Triệu Diễm Nhi đi ngang qua. Vừa nhìn thấy Tô Song Song, cô ta liền tức không thể đánh một cái để trừng trị, chỉ đảo con ngươi một vòng, nhận thấy bên cạnh đã có Vương Cao Quân, người mà mình vừa mới quyến rũ được, đột nhiên liền vênh váo tự đắc.

Triệu Diễm Nhi đi tới, chào hỏi Tô Song Song tỏ vẻ rất thân thiết: "Song Song à! Tại sao cô lại cùng ngồi ăn ở chỗ này với mấy người bọn họ thế? Tôi nhớ chẳng phải là cô đã hẹn với Vương Cao Quân rồi sao?"

Triệu Diễm Nhi thoáng nhìn qua một cái, Mà đám công nhân viên đang ngồi ở bên cạnh Tô Song Song lúc này cũng bắt đầu xem náo nhiệt, vừa

nghe thấy nói Tô Song Song có hẹn với Vương Cao Quân, cả đám đều rất kinh ngạc, lập tức tiếng cười nhạo nổi lên liên tiếp.

Vương Cao Quân là người đã được mệnh danh là lão Sắc Ma, cũng sắp năm mươi tuổi rồi, trên tay có chút quyền lợi, cho nên chuyên môn đi khắp nơi quyến rũ các cô gái trẻ, cho nên công nhân viên trong tập đoàn Tần thị đều chán ghét ông ta.

Tô Song Song mới tới, hoàn toàn không biết Vương Cao Quân là ai, chẳng qua cô nhìn thấy những người khác có phản ứng như vậy, cũng biết được đây không phải là loại người tốt đẹp gì. Cô cau mày, đối với sự bối mót không ngừng của Triệu Diễm Nhi, Tô Song Song có thể có chút nhẫn nại, nhưng cô không thể nhẫn nhục được!

Chỉ là Tô Song Song còn chưa kịp nói câu gì, Vương Tử liền đứng lên, trực tiếp cầm luôn ly nước vẫn còn thừa lại một nửa, hất luôn lên mặt của Triệu Diễm Nhi.

Giữa tiếng kêu thét lên của Triệu Diễm Nhi, Vương Tử nói lại một câu đầy sự khinh thường: "Thế nào mà tôi lại nhớ rõ, đêm qua đã trông thấy cô và cái vị Vương Cao Quân kia, đang ở trong phòng thay quần áo, hai người cùng nhau nghiêng ngả dính chặt lấy nhau kia mà!"

"Cô! Cô!" Triệu Diễm Nhi bị đâm một nhát vào chính giữa sự thật, sắc mặt trắng bệch một mảnh. Những giọt nước từ trên mái tóc dài như sóng biển của cô ta, chảy xuống bên dưới, làm trôi đi lớp trang điểm của cô ta. Triệu Diễm Nhi thét lên một tiếng thét, ôm đầu chạy.

Cô ta vừa đi khỏi, Vương Tử liền không nhịn được cười rộ lên, Tô Song Song vừa nhìn thấy Vương Tử nở nụ cười như vậy, nhớ tới bộ dạng kia của Triệu Diễm Nhi, cũng không nín nhịn được nữa, cũng cười rộ lên theo, tiếp theo đó ngay cả Cao Dương tựa như vừa nhận được một chuyện vui, cũng ha ha cười rộ lên theo.

Lúc này, trong căn tin vốn dĩ còn đang nói nhao nhao, trong nháy mắt càng trở lên náo loạn hơn nữa, ai nấy đều có chút không thể chịu được cái bộ dạng kia của Triệu Diễm Nhi, vì thế ai nấy đều giơ ngón tay cái lên, hướng về phía Tô Song Song và Vương Tử.

Lúc chiều, đúng lúc Tô Song Song đang thu thập bản thảo buồn chán đến chết, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô xem xét số điện thoại, người gọi đến là Dương Hình, cô không hề nghĩ ngợi liền nhận luôn

"Song Song, anh Bạch Tiêu đã tỉnh rồi! Tỉnh rồi!" Tô Song Song vừa nghe thấy liền che miệng lại đè nén tại tiếng kinh hô ở trong miệng, ngay sau đó cô cũng không sao ngăn được sự vui mừng trong lòng mình, không quên hỏi lại một câu: "Đã báo cho A Mặc chưa?"

"Tôi báo rồi, bây giờ anh ấy đang đi tới đây đó, cô có tới không?" Dương Hình có vẻ đặc biệt kích động, bởi vì quá hưng phấn mà giọng nói trở nên run rẩy.

Tô Song Song nhìn đồng hồ, còn độ nửa giờ nữa là tan tầm, cô thoáng đảo con mắt một vòng, lên tiếng: "Ừ, hiện giờ tôi sẽ tới đó luôn."

Tô Song Song nói xong, liền bùm lấy đầu gối của mình, nói đầu gối mình đau, trực tiếp xin nghỉ sớm.

Tô Song Song trên xe còn đang vì tự khen chính mình đã có chút thông minh nhanh trí. Vừa đến bệnh viện trông thấy bộ dáng Dương Hình đang khóc đến mức kia, liền lập tức không dám lộ nổi vui mừng ra ngoài. Giờ khắc này, cô có thể cảm nhận được, tình cảm của Dương Hình đối với Bạch Tiêu, thật sự là đã yêu đến trong xương cốt rồi.

Tần Mặc đang đứng ở bên giường, nhìn Bạch Tiêu mới tỉnh lại, hơi thở còn rất yếu ớt, anh hừ lạnh một tiếng, rõ ràng rất khinh thường, Bạch Tiêu vừa nghe Tần Mặc hừ lên một tiếng này, cảm thấy không vừa lòng.

Anh cố sức nói lầm bầm: "Tốt xấu gì tôi cũng là bệnh nhân đấy, cậu đó, cậu vẫn không thể đối xử nhẹ nhàng với tôi được một chút hay sao! Khụ khụ..."

Tô Song Song nhìn thấy Bạch Tiêu đỏ mặt tía tai lên vì vẻ nũng nịu kia của mình, cô vội vàng vươn tay ra đẩy đẩy Tần Mặc một cái, ý bảo anh, tốt xấu gì cũng nên chiều theo ý của Bạch Tiêu lúc này còn đang bị bệnh một chút, cần dịu dàng đối với anh thêm một chút.

Tần Mặc nhận được tín hiệu của Tô Song Song, lông mày nhíu lại sâu hơn, không muốn để cho Tô Song Song bị thất vọng, Tần Mặc nghiêng người xuống, nhìn Bạch Tiêu, hạ giọng hỏi thăm: "Cậu có cảm thấy... có chỗ không được thoải mái hay không?..."

Những lời này Tần Mặc nói đứt quãng, nói xong anh tự cảm thấy quá chán ghét bản thân mình. Vẻ mặt của Bạch Tiêu như hoảng sợ, cứng ngắt nói ra một câu: "Có!""Chỗ nào?!" Tần Mặc đã không còn đủ kiên nhẫn nữa, anh hơi cao giọng lên một chút, hỏi lại một câu.

"Bị cậu làm cho buồn nôn!" Bạch Tiêu nói xong một câu phỉ báng đó, vội vàng làm ra vẻ bộ dạng mình bị nôn khan, thiệt tình đã làm cho anh chán ghét chết đi được.

Tô Song Song vừa nghe thấy, cũng hiểu được Tần Mặc làm như vậy đã khiến cho người ta cảm thấy có chút chán ghét. Cô nhìn nhìn Tần Mặc, không nhịn được nữa bật cười lên. Cô cười, Dương Hình cũng nín khóc bật cười theo, bầu không khí căng thẳng suốt mấy ngày qua, rốt cục khi Bạch Tiêu tỉnh lại, thì chỉ trong tích tắc, đã trở nên như được nói lỏng ra.

Bạch Tiêu không bị chuyện gì lớn trở ngại, anh cũng chỉ bị hôn mê vài ngày, trở thành người sống đời sống thực vật mất vài ngày. Mấy ngày đó, anh chỉ dựa vào dung dịch dinh dưỡng được truyền qua để duy trì sự sống,

cho nên thân thể của anh cực kỳ suy yếu, chỉ có thể tiếp tục nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở trên giường bệnh thêm vài ngày.

Dương Hình vẫn quật cường như cũ, cô vẫn luôn ở bên cạnh người Bạch Tiêu. Lần này, khi Bạch Tiêu tỉnh lại, thái độ của anh đối với Dương Hình cũng không còn trốn tránh như trước nữa. Tô Song Song cảm thấy hẳn là hai người bọn họ sẽ có triển vọng tốt đẹp.

Lúc trở về Tô Song Song liền vô cùng hào hứng, kể lại cho Tần Mặc nghe chuyện xảy ra giữa mình và Triệu Diễm Nhi vào buổi sáng hôm nay. Lại nói, bởi vì tâm tình cô đang rất vui vẻ, cho nên khi kể lại chuyện cũng thấy cao hứng hơn.

Tần Mặc đang nghiên cứu cái nồi nấu cháo, vừa nghe thấy Tô Song Song kể lại sự tích đã khiến mình trở nên hung hãn như vậy, anh hài lòng nhẹ gật đầu, nói tán thưởng: "Rất tốt, chỉ là lần tới nếu như lại có người tới bắt nạt, em có thể động tay, cũng đừng lên tiếng."

Tần Mặc nói xong tiếp tục cúi đầu nghiên cứu cái nồi. Trong nháy mắt Tô Song Song bị ngôn ngữ dũng mãnh của Tần Mặc chinh phục ngay tại chỗ. Cô giơ ngón tay cái lên đối với anh, liếc qua Tần Mặc, thấy anh vẫn còn đang nghiên cứu cái nồi, cô sợ tới mức vội vàng đoạt lấy cái nồi, mang đi.

"Em có ý kiến thế này, A Mặc, cái chuyện cơm nước này là công việc của phụ nữ, anh cũng đừng nghiên cứu làm gì!" Tô Song Song chợt dạ cười cười, nhìn thoáng qua phòng bếp không có một chút bụi nào, cô thật sự không có dũng khí tiếp tục để cho anh làm cái chuyện nấu cháo này.

Tần Mặc lấy lại cái nồi từ trong tay của Tô Song Song, nói một câu cực kỳ thản nhiên: "Nam nữ bình đẳng, anh lại không phải là người đàn ông chỉ biết mỗi chuyện làm việc."

"..." Tô Song Song rất cảm động đối với sự săn sóc kia của Tần Mặc. Nhưng mà cô vừa tưởng tượng ra chuyện anh sẽ làm những gì, liền thấy kinh hồn táng đờm, nghĩ nghĩ một lúc cô thấy có lẽ vẫn nên nói thật với anh là tốt nhất.

"A Mặc! Em biết rõ điều này mà, về phương diện khác thì anh có thiên phú cực kỳ tốt, chỉ có điều, tuy rằng ông Trời rất thiên vị anh, nhưng đương nhiên sẽ không thể dành tất cả những thiên phú đó cho anh, cho nên thiệt tình anh không được thiên phú cho công việc nấu cơm đâu."

Tô Song Song nói xong, cẩn thận từng ly từng tí liếc nhìn Tần Mặc, thấy con mắt của anh lại càng mở to hơn, càng nhìn chăm chăm vào cái nồi kia, trong nội tâm chợt thấy lạnh đi. Cô cẩn thận ngẫm nghĩ lại xem mình có nói ra những lời nào có sai sót hay không, mà rốt cuộc đã làm kích động tới ý chí chiến đấu của tiểu cầm thú kia đến mức độ nào rồi?

"Anh rất thích làm những chuyện có sự khiêu khích thế này." Tần Mặc nói xong vươn tay vuốt vuốt mái tóc của Tô Song Song, vẫn không quên bổ sung thêm một câu, "Anh đã đặc biệt mua cái nồi sẽ không bị phát nổ, anh muốn nấu cơm cho em ăn, chỉ cho một mình em thôi."

Một câu nói này quả thực đã chứa đủ sự ấm áp êm dịu ở trong lời nói, trong nháy mắt chinh phục Tô Song Song, cô cười cười, vẻ mặt có chút xin lỗi, khoe miệng giật giật, cúi đầu ngich ngich những ngón tay.

Ngay trong lúc cô còn đang đắm chìm ở trong những chiếc bong bóng màu hồng phấn mà Tần Mặc đã kiến tạo ra, đột nhiên cô nghe thấy "rầm!" một tiếng, trong nháy mắt đã làm vỡ nát tất cả những chiếc bong bóng màu hồng phấn ở chung quanh cô.

Tô Song Song hít vào một hơi thật sâu, lo lắng quay đầu lại, khi trông thấy Tần Mặc bình an đang đứng ở sau cửa, cô mới thở phào một cái, ngay sau đó một luồng nóng giận liền bốc lên ngàn ngút.

Tô Song Song gầm nhẹ một tiếng: "Tần Mặc, nếu như còn anh dám nấu cơm, em đây sẽ dám ly hôn với anh luôn!"

"!" Tần Mặc vừa nghe thấy lời này, thoáng sửng sốt một chút. Anh quay đầu lại, đưa mắt nhìn nồi cơm vẫn còn chưa bị bản thân mình chinh phục, tiếp đó lại quay đầu thoáng nhìn qua Tô Song Song đang nổi giận đùng đùng, dứt khoát thỏa hiệp, khẽ gật đầu một cái.

Lúc này Tô Song Song mới cảm thấy hơi thở của mình mới thuận trở lại. Cô đứng dậy, nhìn thoáng qua phòng bếp đã bị phá hủy hoàn toàn, đưa tay chống lên trán, cô cảm thấy, nếu như mình mà đã đi đứng được tốt rồi, nhất định sẽ phải cho Tần Mặc một cước, sẽ dùng biểu hiện để nói cho anh biết trong giờ phút này trong lòng của cô đang rất tức giận.

Chỉ có điều Tô Song Song cũng đã kịp suy nghĩ lại, cho dù cô có đi đứng được tốt rồi, thì chắc chắn cô cũng không dám đá Tần Mặc, cho dù Tần Mặc hiện tại giống như một con cạp lớn đã được thuần hóa, nhưng cho dù coi như anh đã được thuần hóa đi nữa, thì cũng vẫn là một con cạp! Cô cũng không dám đá vào cái mông của con cạp già này.

An tĩnh trở lại, Tần Mặc ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, trong lòng rất nóng ruột nhìn Tô Song Song đang loay hoay đùa nghịch những ngón tay của mình. Đợi cho đến khi Tô Song Song đã ngủ thiếp đi rồi, Tần Mặc mới ẵm Tô Song Song lên giường, sau đó cầm điện thoại lên, bấm một dãy con số.

Từ đầu bên kia truyền đến một giọng nói nam giới nghe rất hèn nhát: "Tổng giám đốc Tần ngài khỏe chứ ạ, ngài thân chinh hỏi thế này có điều gì dặn dò không ạ?"

"Nếu người phụ nữ kia lại đến trêu chọc Song Song, anh hãy xem rồi giải quyết cho tốt nhé!"

"Dạ, chỉ là có vẻ như Tô tiểu thư cũng không chịu thua thiệt đâu ạ! Tổng giám đốc Tần cứ yên tâm." Lúc nói giọng điệu của đối phương hết sức thoải mái.

Tần Mặc vừa nghe thấy, khẽ "Ừ" một tiếng, sau đó cúp điện thoại, quay đầu lại, nhìn về phía Tô Song Song đang vui vẻ nằm ngủ ở trên giường, thoáng mỉm cười.

Nếu như dám coi con mèo hoang nhỏ này của anh trở thành Hel-lo Kitty (ý nói con mèo bông), vậy thì phòng chừng người nọ cũng phải bị Tô Song Song cào cho nát tươm ra rồi. Cũng không phải là Tần Mặc lo lắng chuyện này, chẳng qua anh muốn cho Tô Song Song được sống thật vui vẻ, hàng ngày sẽ không bị gặp phải những chuyện làm cho bức mình, hoặc bị những người khác gây chuyện bức mình làm cho cô thấy khó chịu.

Tô Song Song nằm ở trên giường cứ lăn qua lộn lại, đột nhiên cô cảm thấy như thiếu thiếu cái gì, theo bản năng liền đưa tay tìm kiếm. Tần Mặc vừa thấy thế liền đi tới, dứt khoát ôm lấy cô kéo vào trong ngực của mình. Anh ôm lấy cô, hai người cùng một chỗ ngủ thiếp đi.

Tô Song Song nhích người tiến sát vào trong ngực Tần Mặc. Trong nháy mắt liền cảm thấy an tâm, cô ngọ ngoạy cái đầu, tìm một vị trí thoải mái, sau đó an tâm chìm vào trong giấc ngủ ngọt ngào.

Tô Song Song vốn cho là mình có thể đến nơi làm việc rất yên ổn, nhưng cô không ngờ khi vừa mới bước chân vào công ty, lập tức thấy bầu không khí trong phòng làm việc cực kỳ lạ lùng. Đợi cho cô đi vào, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, ánh mắt có vẻ không thân thiện lắm.

Tô Song Song vừa ý thức được đã cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Đúng lúc này Cao Dương cũng nháy mắt cho cô, Tô Song Song còn chưa kịp tiêu hóa ánh mắt này Cao Dương là có ý gì, thì vị chủ biên phòng làm việc của các cô đã xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Tô Song Song, trong nháy mắt cô ta liền quắc mắt dựng mày. Tô Song Song hiểu ngay, xem ra hôm nay người thực sự bị xui xẻo đúng là cô rồi. Cô vội vàng cúi thấp đầu xuống, muốn tránh né sang bên cạnh người này.

Nào có ai ngờ, Tô Song Song còn chưa kịp tránh sang bên, vị chủ biên kia liền cầm tất cả những bản thảo trong tay nện luôn ở trên mặt Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Sao Có Người Vừa Khéo Như Vậy

Editor: Mẹ Bầu

Những trang bản thảo cứng ngắt kia, trực tiếp đập mạnh vào trên mặt Tô Song Song, làm cho cô không sao né tránh kịp, có một tờ bản thảo trực tiếp cửa vào trên mặt của cô, Tô Song Song lập tức cảm thấy gò má của mình nóng rực đau nhói lên một cái.

Cô nhú mày, đưa tay lên sờ soạng trên mặt mình một chút, thoáng cái, trên ngón tay cô thấy ươn ướt. Cô thu tay lại xem xét, trên ngón tay đều là máu. Tô Song Song nhìn thấy máu là choáng váng, lập tức đầu bắt đầu mơ hồ.

Cao Dương thoáng trông thấy một cái, liền bước tới, đứng ngăn ở phía trước mặt Tô Song Song, nhìn vào vị chủ biên kia: "Chủ biên, có chuyện gì cứ từ từ nói, làm sao cô có thể ra tay như vậy chứ?"

Vị nữ chủ biên kia đẩy chiếc gọng kính trên mặt, nhìn lướt qua gương mặt của Tô Song Song, nhìn thấy chỉ là một vệt giấy quệt qua rất nhỏ làm cho Tô Song Song bị thương, nên lại ngẩng cao đầu kiêu ngạo.

Cô ta hừ lạnh một tiếng: "Các người có ai trông thấy tôi ra tay đây? Tôi chỉ ném tập giấy bản thảo, đúng lúc cái mặt của cô ta đang ở đó, bản vẽ hỏng như vậy rồi, chẳng lẽ còn trách tôi sao?"

"Cô!" Cao Dương tức quá, đang muốn lên tiếng phản bác lại, thì Tô Song Song kéo anh lại, ý bảo anh không cần nổi giận. Rõ ràng đối phương đang muốn hướng về phía cô, cô không muốn gây liên lụy đến Cao Dương.

"Quản lý Cảnh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?" Tô Song Song tận gắng sức để cho giọng nói của mình có vẻ mềm mỏng đi một chút, cô muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra rồi.

"Cô hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra sao? Chính trong nội tâm của cô là rõ ràng nhất kia mà! Tối hôm qua cô là người theo dõi việc hậu kỳ của bản thảo, tất cả đều bị tung lên trên mạng hết rồi, tiểu Nhạc xem như vẽ không công rồi! Cô nói xem, người nào phải chịu trách nhiệm đây!"

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy liền nhú mày, ngày hôm qua cô đã làm tốt phần hậu kỳ bản thảo rồi, tiếp đó rõ ràng là cô đã cất kỹ đầy đủ rồi, làm sao có thể bị truyền lên trên mạng được chứ!

Tô Song Song đang định mở miệng nói cái gì, quản lý Cảnh thấy bộ dạng cô vẫn giữ thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh như vậy liền hừ lạnh lên một tiếng, một tay đẩy mạnh Tô Song Song một cái, nói ra: "Mặc kệ những chuyện khác, cô đã bị đuổi việc rồi, cút đi!"

Lần này hành động đẩy người của quản lý Cảnh quá đột ngột, hai chân của Tô Song Song không kịp giữ thăng bằng, thân thể của cô liền nghiêng đi một cái. Thoáng cái, lập tức đầu gối trái của cô bị khuỵu xuống, vừa vịn đập mạnh một cái vào bên cạnh của mặt bàn. Tô Song Song bị đau đến mức cô lập tức ôm lấy đầu gối ngồi xồm xuống trên mặt đất không sao đứng dậy nổi.

Cao Dương thoáng nhìn thấy một cái, sắc mặt cũng biến đổi, vội vàng đi tới đỡ Tô Song Song. Xem như vết thương mới của Tô Song Song lại chồng lên trên vết thương cũ, hoàn toàn không sao đứng dậy nổi nữa. Cao Dương lập tức có chút luống cuống, anh vừa định lấy điện thoại di động ra gọi đến số 120, quản lý Cảnh lại cướp lấy điện thoại di động của anh ném mạnh vào trên mặt đất.

"Gọi cái gì mà gọi? Chỉ vừa mới đẩy một cái, giả bộ cái gì mà giả bộ, muốn giả bộ thì lăn ra mà giả bộ đi!" Phía sau của quản lý Cảnh rất mạnh và vững chãi, chú của cô ta là một trong những nguyên lão của công ty, cho nên cô ta một mực vẫn luôn rất kiêu ngạo.

Cao Dương cúi đầu xuống, mái tóc ngang trán che dấu vẻ mặt của anh vừa thay đổi trong nháy mắt. Vừa mới rồi trên gương của anh còn thấy vẻ nhu nhược mà lúc này đã biến thành sắc bén, lộ ra một chút lạnh lùng.

Anh vừa định ngẩng đầu lên ra tay, liền cảm giác thấy bên cạnh mình có người bước nhanh đi qua, anh liền cúi đầu xuống, che dấu vẻ sát ý trong mắt, lúc này mới ngẩng đầu lên liếc nhìn qua, trong mắt anh lộ rõ sự kinh ngạc, thế nào lại là Tần Dật Hiên.

Vốn dĩ Tần Dật Hiên chỉ đi ngang qua, nghe thấy quản lý Cảnh lại đang gây khó dễ với người mới, anh cũng lơ đãng. Chẳng qua là, khi anh chợt nghe thấy người đó là Tô Song Song thì liền mạnh mẽ dừng bước chân đứng lại. Anh vốn không muốn quấy rầy cuộc sống của Tô Song Song, nhưng mà khi bước chân của anh vừa mới được di chuyển một cái...

Đến khi anh trông thấy Tô Song Song bị đẩy một cái, lại đụng phải vết thương cũ, rốt cục anh đã không thể nhịn được nữa rồi, vội bước đi tới. Tô Song Song bị đau đến mức hoàn toàn không hề chú ý tới ai vừa mới bước tới, chỉ cảm thấy bốn phía thoáng chốc dường như liền an tĩnh trở lại.

Cô định ngẩng đầu lên để nhìn xem ai, nhưng mà cô vừa cử động một cái, liền thấy đầu gối đau nhức tựa như sắp sửa tìm đường chết đến nơi rồi. Cô liền cúi đầu xuống, chậm rãi suy nghĩ một chút, nhưng lỗ tai nhỏ của cô vẫn một mực nghiêm túc nghe ngóng.

Tần Dật Hiên vừa tiến vào, cả phòng làm việc thoáng chốc liền an tĩnh trở lại. Ngay cả quản lý Cảnh, lúc trước vẫn còn vênh váo tự đắc là thế, cũng ngây ngẩn cả người. Cô ta vội vàng tươi cười, còn chưa kịp nhớ rõ

mình nói cái gì, chỉ thấy Tần Dật Hiên ngẩng đầu, trực tiếp vung tay giáng xuống một cái bạt tai.

"Chát!" một tiếng kêu giòn tan vang lên, có người nhát gan, trong nháy mắt liền thốt kêu lên một tiếng kinh hãi. Tô Song Song nghe thấy tiếng động, cũng cảm thấy kinh sợ, cố nén lại sự đau nhức trên đầu gối, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Trong nội tâm lại càng thấy kinh sợ hơn nữa, thế nào lại là Tần Dật Hiên!

Quản lý Cảnh và Tần Dật Hiên coi như là cũng có sự qua lại, cho nên cô ta không sao ngờ được Tần Dật Hiên lại có thể trực tiếp giáng cho cô ta một cái bạt tai như vậy. Mặc dù trong nội tâm biết rõ không thể đắc tội với Tần Dật Hiên, nhưng mà cô ta kiêu ngạo đã thành quen, vừa bùm mặt nhưng không sao nén nhịn được, hỏi lại một câu: "Tổng giám đốc, thế này là có chuyện gì vậy?"

"Mặt của cô đã ngăn trở cái tay của tôi rồi, cô bị đánh như vậy chẳng lẽ lại còn trách tôi sao?" Nói xong, Tần Dật Hiên quơ quơ tay, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay lụa, lau lau bàn tay của mình, tựa như sợ bị bẩn tay vậy.

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều biết rõ đây là Tần Dật Hiên đã giúp cho Tô Song Song được hả giận rồi. Những ánh mắt lúc trước còn đang chiếu vào trên người Tần Dật Hiên, chỉ trong nháy mắt, những ánh mắt đó liền di chuyển đến trên người Tô Song Song.

Tần Dật Hiên lau tay xong, bảo đảm sẽ không làm bẩn đến Tô Song Song, lúc này anh mới vươn tay xoa xoa gương mặt của Tô Song Song. Thấy cái trán của cô vừa túa ra một lớp mồ hôi lạnh, anh nghĩ nghĩ, sau đó dứt khoát cẩn thận từng ly từng tí, ôm ngang người cô đứng dậy.

Theo bản năng, Tô Song Song liền giãy dụa tựa như muốn tuột xuống, chỉ nghe thấy Tần Dật Hiên ghé xuống ở bên tai cô, hạ giọng nói ra: "Em

gái à, em đang bị thương, anh trai ôm em gái đứng dậy cũng đúng với đạo lý trời đất thôi mà! Em đừng ngộ ngoạ nữa."

Giọng của Tần Dật Hiên không lớn, nhưng lại làm cho tất cả mọi người trong phòng làm việc, ai nấy đều nghe thấy được rất rõ, lập tức tiếng hít không khí lại vang lên liên tiếp. Tô Song Song thấy Tần Dật Hiên dứt khoát đặt vị trí của anh rất chuẩn xác, định vị ngay mình là anh trai của cô, cũng không giãy giụa gì nữa rồi.

Cô vừa nghĩ tới đã gây cho Tần Dật Hiên thêm phiền toái, cô vừa ý tứ, cười cười, thấp giọng kêu lên một tiếng: "Anh à..."

"Không có chuyện gì đâu, anh đã từng nói với em rồi thôi. Nếu như có người nào đó dám bắt nạt em, anh liền chụp chiếc bao tải nhỏ lên người đó, đánh đòn một trận mới thôi!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 187.2

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song cảm thấy nếu chỉ va nhẹ một cái thôi mà phải đi bệnh viện thì quả thật là rất kỳ cục. Nhưng mà, hiện giờ đầu gối trái của cô bây giờ đang bị đau gần chết, nguyên nhân do vết thương lần trước của cô vẫn còn chưa được khỏi hẳn, lúc này lại bị tổn thương trở lại, cô cũng thấy có chút lo lắng. Nếu như thật sự xảy ra vấn đề gì đó, liệu cô có thể bị què chân hay không.

Tô Song Song nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu: "Anh à, anh chỉ cần đưa em đi ra bên ngoài là được, em sẽ thuê xe đi bệnh viện, anh cứ làm việc đi."

Tần Dật Hiên không nói gì, chỉ lạnh lùng liếc nhìn lướt qua quản lý Cảnh. Bắt gặp cái nhìn này, lập tức hai chân quản lý Cảnh liền mềm nhũn, ngã ngối xuống trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập. Cô ta biết mình xong rồi!

Tần Dật Hiên ôm Tô Song Song đi ra khỏi phòng làm việc. Mặc dù anh đã cố gắng hạ giọng xuống cho thật thấp, nhưng mà, lúc này ở trong công ty, tất cả mọi người đều đã tận mắt chứng kiến toàn bộ tất cả những việc anh đã làm. Trên đoạn đường đi xuống, coi như Tô Song Song đã nổi danh.

Ra đến bên ngoài, theo bản năng Tô Song Song định tụt xuống đất, cô muốn tự bản thân mình đi đến bệnh viện. Nhưng Tần Dật Hiên lại không chịu buông tay, anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, trong mắt lộ ra vẻ buồn bã bi thương: "Song Song, nếu như em còn coi anh là một người anh trai, thì

em cũng đừng có khách khí như vậy nữa, nếu để một mình em đi bệnh viện, anh sẽ lo lắng."

Tô Song Song mím mím đôi môi lại, không lên tiếng, rầu rĩ ngồi ở trong xe của Tần Dật Hiên, trong nội tâm của cô thấy rất khó chịu. Nếu như có thể, cô thực sự chỉ muốn quan hệ giữa mình với Tần Dật Hiên giống như trước mà thôi.

Nhưng mà, từ khi anh thổ lộ cõi lòng của mình, sau đó lại làm ra nhiều chuyện như vậy, lúc này tình cảm giữa hai người bọn họ đã giống như có một cây xà ngang nằm chắn ngang, không cách nào vượt qua được, cũng không làm thế nào để có thể trở về được như thời gian trước.

"Anh à, anh có thể để cho em có một chút thời gian để thích ứng lại, có được không? Từ nay về sau, nhất định chúng ta sẽ trở lại giống như ngày trước." Tô Song Song nhẩn nhẩn nửa ngày, rốt cục, mãi lâu sau cô mới thốt ra được một câu nói như vậy.

Bàn tay của Tần Dật Hiên đang nắm lấy tay lái liền xiết chặt. Chẳng qua chỉ vì anh không muốn để cho Tô Song Song cảm thấy khó chịu, cho nên anh vẫn phải cố nặn ra vẻ tươi cười, khẽ gật đầu: "Được, chỉ cần em sống hạnh phúc, anh sẽ không tới quấy rầy làm phiền em."

Những lời Tần Dật Hiên vừa mới nói ra đã làm cho nội tâm của Tô Song Song cảm thấy ê ẩm. Cô biết rõ chuyện này đối với Tần Dật Hiên là không công bằng, nhưng mà, trái tim của cô lại rất nhỏ, chỉ có thể chứa đựng được một người. Dĩ nhiên cô đã sắp xếp Tần Mặc vào trong đó rồi, thì sẽ không thể nào còn có vị trí khác cho Tần Dật Hiên được nữa. Vì thế, cô chỉ có thể thực lòng nói câu rất xin lỗi đối với Tần Dật Hiên mà thôi.

"Đến nơi rồi! Để anh đưa em vào trong bệnh viện nhé." Cửa xe vừa mở ra, một khắc này Tô Song Song vừa định nói câu "không cần đâu ạ", nhưng

vừa ngẩng đầu lên cô đã nhìn thấy Tần Mặc đang đứng cách nơi đó không xa.

Tô Song Song chớp chớp mắt mấy cái, lập tức cảm thấy nhất định là ông trời đã có ác ý đối với cô rất sâu sắc. Nếu không, tại sao chỉ cần cô vừa mới ở cùng một chỗ với Tần Dật Hiên, chỉ cần thoáng có sự tiếp xúc thân mật với Tần Dật Hiên một chút thôi, thì nhất định cô sẽ nhìn thấy Tần Mặc.

Những chuyện như thế này, đương nhiên đã làm cho tự bản thân cô xuất hiện một cảm giác, liệu có phải là mình đã nảy sinh tư tưởng ngoài luồng rồi hay không?! Tô Song Song cảm thấy rất căm phẫn và uất ức, chợt thoáng có ý nghĩ muốn ngồi phịch luôn xuống dưới mặt đất, cam chịu mọi chuyện xảy đến.

Tần Dật Hiên cũng hơi sửng sốt một chút. Anh đảo mắt nghĩ nghĩ, sau đó lập tức liền trở lại bình thường. Anh chỉ đứng yên ở bên cạnh Tô Song Song, cũng không đưa tay ra đỡ cô, chuyện này anh nắm giữ cực kỳ tốt.

Tần Mặc cũng không có biểu lộ cảm xúc gì khác, cũng không thể nhìn ra có phải là anh đang tức giận hay không. Anh cứ bước từng bước một đi tới gần, tiến đến bên cạnh Tô Song Song, rất tự nhiên vươn tay ra ôm ngang người cô.

Tuy rằng Tô Song Song đang ngồi ở đó cam chịu, nhưng mà thân thể cô lại rất thành thực, rất tự giác vươn tay ra ôm lấy cổ Tần Mặc, cúi đầu làm dáng vẻ của một người đã làm chuyện gì sai lầm.

Tần Dật Hiên liếc nhìn Tần Mặc, giải thích một câu có chút yếu ớt: "Đầu gối trái cô ấy bị thương, người nọ tôi đã..."

"Tôi đã biết rõ mọi chuyện rồi..." Tần Mặc lạnh lùng nói ra mấy chữ, trực tiếp ôm lấy Tô Song Song, xoay người, chân bước đi hướng về phía bệnh viện, tựa như không muốn cho Tần Dật Hiên nhìn thấy ngay cả bóng lưng của Tô Song Song.

Tô Song Song cũng muốn ngoan ngoãn, nhưng mà, chuyện xảy ra ngày hôm nay, thật sự không phải là do Tần Dật Hiên gây ra mà! Cô không thể quá bất công như vậy được! Tô Song Song dứt khoát làm cái chuyện ngược gió, giơ bàn tay của mình lên, lặng lẽ vẫy vẫy tay với Tần Dật Hiên.

Vốn dĩ Tần Dật Hiên đang yên lặng đứng ở nơi đó, khi vừa nhìn thấy bàn tay nhỏ bé kia của Tô Song Song, trong nội tâm anh liền thấy ấm áp. Anh cố gắng nặn ra một nụ cười mang theo chút đắng chát, chỉ là đột nhiên anh suy nghĩ đến một điều gì đó, rồi ánh mắt anh chợt sáng lên, tựa như đã nghĩ thông suốt chuyện gì đó.

Tô Song Song đang co người nằm ở trong ngực của Tần Mặc. Cô cảm thấy trong chuyện này cô hoàn toàn không làm sai điều gì. Nhưng mà không biết lý do tại sao, cô lại có cảm giác chột dạ, cô lại bắt đầu ngo nguẩy nghịch mấy đầu ngón tay của mình, định mở miệng giải thích một chút cho Tần Mặc nghe.

Nhưng mà cô lại cảm thấy, nếu như mình giải thích, có khi ngược lại, lại càng gây nên sự nghi ngờ hơn. Hai người cứ như vậy, một mực trầm mặc cho đến lúc vào đến phòng khám của bác sĩ, để kiểm tra cho Tô Song Song.

Vị bác sĩ kia vừa nhìn thấy cái đầu gối của Tô Song Song lại tím bầm như vậy, trong nháy mắt liền nổi giận, cũng không thèm quan tâm đến thân phận của Tần Mặc, liền gầm gào lên nói ầm ĩ một trận.

"Có phải là các người không còn cần đến cái chân này nữa rồi đúng không, nếu không tại sao lại để tình hình càng ngày càng nghiêm trọng như thế? Nếu như đã không cần cái chân này nữa thì có thể nói ra..., hiện tại tôi liền cắt luôn cái chân của cô ấy đi, còn hơn là cứ để hành hạ như thế này!"

Tô Song Song nghe hết câu nói cảm thấy hãi hùng khiếp vía một hồi. Trước nay, Tần Mặc chưa từng bao giờ phải nghe người khác mắng mỏ như

vậy! Cô chỉ sợ anh nổi giận, trong phút chốc lập tức giải quyết luôn vị bác sĩ này thì nguy mất.

Cô rút cổ lại, cẩn thận từng ly từng tí, hướng cái nhìn về phía Tần Mặc, nhưng lại phát hiện thấy Tần Mặc chỉ cúi đầu, bộ dáng trông rất khiêm tốn ngồi yên nghe bác sĩ nói. Theo bản năng, Tô Song Song quay đầu thoáng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rõ ràng là mặt trời vẫn mọc lên từ phía đông kia mà!

Đột nhiên có một ý nghĩ nảy ra làm cho Tô Song Song có chút sợ hãi, chẳng lẽ là cô đã tam phen tứ bận làm cho Tần Mặc tức giận đến hồ đồ rồi sao? Lúc này, Tô Song Song cũng không còn rụt rè nữa, cô lôi kéo tay của Tần Mặc, bắt đầu rí rỉ rả rả, kể lại cho Tần Mặc nghe toàn bộ đầu đuôi chân tướng sự việc, vừa mới xảy ra sáng hôm nay.

Tần Mặc không hề lên tiếng, cứ ngồi lặng yên như vậy để nghe Tô Song Song giải thích toàn bộ sự việc đã phát sinh. Sau khi nghe xong, anh nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó nói lại một câu với vẻ cực kỳ thần nhiên: "Anh đã sớm biết chuyện này xảy ra như thế nào rồi."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Có Phải Là Âm Mưu

Editor: Mẹ Bầu

"Gì cơ?" Tô Song Song có chút khó hiểu, đây là chuyện vừa mới xảy ra mà! Tần Mặc làm sao mà biết được chứ? Cô nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt mang theo ý muốn hỏi lại anh.

Vừa vặn lúc này một tiếng rống kia của bác sĩ cũng vừa chấm dứt. Tần Mặc nhìn vào vị bác sĩ kia vẫn còn đang tức giận, mặt đỏ tới tận mang tai gật gật đầu, coi như cảm ơn, sau đó ôm Tô Song Song ra khỏi phòng khám.

Tần Mặc cũng không có ý định gạt Tô Song Song, thấy cô hỏi thì anh đáp lại: "Cao Dương là người của anh."

"..." Tô Song Song lập tức không nói gì câu gì nữa! Chẳng lẽ đây là nội gián của anh, theo bản năng cô lại hỏi một câu, "Anh muốn trộm cơ mật sao?"

"Để bảo vệ em." Tần Mặc ôm Tô Song Song xoay người một cái, đi vào trong phòng bệnh.

Tô Song Song cũng không kịp phản ứng, cô ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, lặng ngắt một lúc mới hỏi lại một câu: "Bảo vệ em để làm cái gì?"

Tần Mặc coi như đã lỡ miệng nói ra rồi, dừng bước lại, dự định giải thích với cô xong rồi lại đi: "Sợ ngộ nhỡ có người nào đó có mưu đồ làm loạn, người ta sẽ bắt em làm con tin, làm tổn thương tới em."

Còn có một chút, anh sợ cái người có bộ dạng ngu ngốc này, khi ở công ty dễ bị người khác bắt nạt. Chẳng qua là, về điểm này Tần Mặc không có ý định nói ra với Tô Song Song, tránh cho vết bầm tím kia lại làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Tần Mặc vừa nói như vậy, trong nháy mắt Tô Song Song đã hiểu rõ ràng. Trong đầu cô lúc này ngàn ngạt những tranh minh họa trong tiểu thuyết, tất cả những chuyện không may bi thương kia đều là do nhân vật nam chủ động gọi phụ nữ đến, sau đó đủ kiểu bị bắt cóc, bị chà đạp.

Tưởng tượng như vậy một lúc, Tô Song Song thấy hoảng sợ một trận. Cô đảo con mắt, cảm thấy dựa vào người không bằng dựa vào chính mình, cô vội vàng nói ra: "A Mặc, chờ sau này em khỏe lại lắm, em sẽ đi học võ đạo, học Thái Cực Quyền, học cái gì cũng được, miễn là có thể đánh lại người khác là được, tránh cho tương lai sau này anh cứ phải ở phía sau để bảo vệ em."

Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song nói lời này, theo bản năng anh nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên cổ tay của Tô Song Song, trong nháy mắt thấy an tâm rất nhiều. Nhưng mà anh vẫn gật đầu, coi như không đã phá tính tích cực kia của Tô Song Song .

Bạch Tiêu đã chuyển đến phòng bệnh bình thường. Tần Mặc sợ Tô Song Song nhàm chán, cho nên định sắp xếp cho Bạch Tiêu và Tô Song Song ở chung trong một phòng bệnh.

Dù sao đến buổi tối Tần Mặc cũng phải ôm Tô Song Song trở về nhà. Ban ngày để cho Tô Song Song ở chỗ này cùng với Bạch Tiêu để giải buồn.

Lúc này Bạch Tiêu đang ngồi ở trên giường đang giở trò xấu bụng với Dương Hinh. Anh bắt Dương Hinh phải dùng miệng để bón cho anh ăn trái cây, Dương Hinh vẻ mặt ngọt ngào tươi cười, bị Bạch Tiêu đùa giỡn với dự định thật không tốt.

Cuối cùng Dương Hình , không lay chuyển được Bạch Tiêu, đành ngậm một miếng táo đưa vào trong miệng Bạch Tiêu. Bạch Tiêu vừa ngậm vào trong miệng, thì Tần Mặc một cước đá văng cánh cửa ra, ôm Tô Song Song đi vào.

"!" Bạch Tiêu bị giật nảy mình, miếng táo liền chui tọt vào miệng, mắc nghẹn lại ở trong cổ họng. Anh gắng sức ho khan một hồi lâu mới khạc miếng táo ra được. Dương Hình bị sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch ra, tái nhợt đi.

Bạch Tiêu tức giận thở hỗn hển một lúc, trực tiếp phun luôn miếng táo trong miệng mình về phía Tần Mặc sau đó bắt đầu rít gào: "Cậu chuyên môn làm những chuyện như vậy, có phải là cậu đang muốn hại chết tôi không vậy? Cậu không biết trước rằng, trước khi muốn vào thì phải gõ cửa à?!"

Tần Mặc không thèm để ý đến Bạch Tiêu, tự mình đặt Tô Song Song ở trên giường bệnh, tìm cho cô một cái tư thế thoải mái, lúc này mới quay đầu lại liếc nhìn Bạch Tiêu một cái. Bạch Tiêu nhìn thấy thế, trong nháy mắt liền cảm thấy da đầu của mình chợt run lên.

Không biết vì sao, hình ảnh ngày đó Tần Mặc hỏi anh một câu phát buồn nôn “cậu có sao không?” liền xông lên trong đầu. Bạch Tiêu lập tức giật mình một cái, xê dịch về hướng bên cạnh, lôi kéo tay Dương Hình , bộ dạng như kiểu có cô dâu nhỏ ở đây cậu đừng có tới gần.

"Tôi nói này, tôi ở đây đã có Hình Nhi rồi, nếu như cậu dám có mưu đồ làm loạn đối với tôi, chắc chắn Song Song sẽ không chịu bỏ qua cho cậu đâu!" Bạch Tiêu nói xong, vẻ mặt kiểu như thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tô Song Song bị thái độ kia của Bạch Tiêu làm cho tức cười, cô thấy đáng vẻ của Bạch Tiêu và Dương Hình đang rất hạnh phúc, trong nội tâm

cũng thấy cao hứng theo.

Chỉ là, kỳ thật Tô Song Song cũng không biết tại sao Bạch Tiêu lại ở cùng một chỗ với Dương Hinh. Đường như một ngày trước Bạch Tiêu vẫn còn chưa thấy nói năng gì, vậy mà đợi đến ngày hôm sau, đã thấy hai người bọn họ dính chặt nghiêng ngả, ngọt ngọt ngào ngào với nhau rồi.

Vốn dĩ Tần Mặc muốn nói với Bạch Tiêu điều gì đó, nhưng bị Bạch Tiêu tỏ vẻ thái độ chán ghét đến như vậy, cuối cùng anh cũng im miệng không nói năng gì nữa, quay đầu lại nhìn Tô Song Song, đến liếc nhìn Bạch Tiêu một cái cũng lười ngoái lại.

"Tôi nói này, Nhị Manh Hàng, cái chân này của cô nhìn một cái cũng biết ngay, thực sự không được tốt lắm đâu!" Bạch Tiêu nhìn thấy cả mảng bầm tím nơi đầu gối của Tô Song Song bị lộ ra bên ngoài như vậy, trong nội tâm cũng thấy rất đau lòng, nhưng mà, ngoài miệng Bạch Tiêu lại vẫn như cũ, nhất định không chịu buông tha người khác.

Tô Song Song cũng cảm thấy rất bùi ngùi, nhìn đầu gối của mình đã sắp bị vỡ nát ra như vậy, cũng cảm thấy bi xuan thương thu một hồi. Bạch Tiêu thấy Tô Song Song không để ý đến mình, lúc này suy nghĩ của anh lại xoay chuyển tới trên người Tần Mặc.

"Tôi nói cậu này, tiểu Tần Tần à! Cậu như thế này là không được rồi! Ba ngày hai lần làm cho Nhị Manh Hàng bị thương, còn làm cho cái thằng nhãi con như con cáo già kia tỏ vẻ anh hùng. Cậu mà còn tiếp tục hành động như vậy nữa, tôi xem Nhị Manh Hàng có muốn chạy thoát khỏi cậu hay không!"

Chẳng qua do Bạch Tiêu phải ngây ngốc ở trong bệnh viện nên cảm thấy quá buồn bức, cho nên mới ở chỗ này trêu chọc Tần Mặc như vậy. Nhưng anh không ngờ đến, Tần Mặc lại không hề có phản ứng lại với anh, cho nên Bạch Tiêu lại quay lại trêu chọc sang Tô Song Song.

Tô Song Song ném một cái gối đầu sang phía Bạch Tiêu, miệng nói lầm bầm: "Chạy cái em gái anh ấy, anh mới cùng người khác chạy đi chỗ khác!"

Bạch Tiêu thấy Tô Song Song thật sự bị chọc giận đến bùng nổ rồi, cũng không dám trêu chọc cô nữa, chỉ cười cười vẻ ngượng ngùng, kéo tay Dương Hình ngọt ngào nói một câu: "Hiện tại tôi đã có Hình Nhi rồi, cho dù có muốn chạy cũng không thể chạy được nữa rồi!"

Tần Mặc thấy Tô Song Song bị bắt nạt, làm sao có thể nuông chiều Bạch Tiêu được liền trực tiếp hừ lạnh một tiếng: "Chính xác là không cần phải chạy, cậu chỉ cần nói một tiếng triệu hồi, lập tức những chị gái, em gái kia liền trực tiếp chạy tới ngay thôi."

"Tôi đi!" Bạch Tiêu lập tức cầm luôn chiếc gối đầu mà Tô Song Song vừa mới ném sang mình, ném về phía Tần Mặc, miệng hét lên: "Cậu cũng đừng chêm ngòi vào quan hệ giữa tôi và Hình Nhi nhé! Cẩn thận đấy, tôi sẽ vụng trộm mua Nhị Mạnh Hàng cho cậu xem!"

Tô Song Song thở dài, cũng không muốn phản bác lại với Bạch Tiêu nữa. Lúc này, đột nhiên cô cảm thấy Bạch Tiêu cứ nằm ở trên giường, không nói một lời nào có khi còn đáng yêu hơn.

Tô Song Song lôi kéo ống tay áo của Tần Mặc, vẻ mặt không chút cảm xúc, hỏi anh một câu: "Anh xác định là anh sẽ để cho em ở đây để Bạch Tiêu nói chuyện phiếm cho đỡ buồn, chứ không phải để cho anh ấy làm cho hai chúng ta tức chết đấy chứ?"

Tần Mặc nghiêm túc ngẫm nghĩ một lát, cũng hiểu được mình để cho Tô Song Song ở tại phòng bệnh này, quả thực là quá không được sáng suốt. Anh liền đứng dậy ôm Tô Song Song trực tiếp đi ra cửa, "Vậy chúng ta đi về nhà."

"Này, tôi nói hai người hãy theo giúp tôi đi!" Thật không dễ dàng gì Bạch Tiêu mới tìm được một người có chút thú vị. Anh còn vui đùa chưa

được đủ kia mà, làm sao có thể cam lòng để cho Tần Mặc đưa Tô Song Song đi được chứ, cho nên liền kêu la ầm ĩ.

Chỉ tiếc một điều, cho tới tận bây giờ, ở trước mặt Tần Mặc, Bạch Tiêu vẫn luôn là người thấp cổ bé họng. Anh ồn ào một lúc lâu như vậy, ấy thế mà đến ngay một cái liếc mắt, Tần Mặc cũng không hề cho anh.

Tô Song Song trở lại nhà trọ, nhìn cái đầu gối của mình, ở trong lòng cô thiệt tình cảm thấy buồn muốn chết đi được. Tình cảnh đã đến nước này rồi, chung quy giờ cô còn có thể cảm thấy vui sướng được sao?

Tần Mặc đang ở bên cạnh Tô Song Song xem tài liệu, nhìn thấy Tô Song Song quơ quơ cái chân vẻ không hài lòng, anh cảm thấy vẫn nên nói với Tô Song Song những suy nghĩ ở trong lòng mình: "Hay là tạm thời em đừng đi làm nữa, đợi cho đến khi chân của em đã hoàn toàn bình phục trở lại rồi sẽ đi làm sau."

Sau khi Tần Mặc và Tô Song Song ở cùng một chỗ, vị nam thần lộ rõ bản lãnh cao cường, nhưng lại giống như đã làm cho vị nam thần bị đời chuyển phương hướng, gần đây nhất lời nói của vị nam thần so với trước kia cũng đã nói nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa còn nói cả một câu rất dài.

Tô Song Song rất vui mừng, cô nhìn vào cái đầu gối của mình, lại vừa nghĩ tới tình huống hiện tại công ty lúc này, lại cảm thấy đầu đau nhức. Nhưng nếu phải buông tha cho công việc này, cô cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Dựa vào mấy cái kinh nghiệm lẻ tẻ tựa như học sinh tiểu học của cô, muốn tìm được một công việc có sự đãi ngộ tốt như vậy, thật sự là quá khó khăn.

Tô Song Song chuyển động cái đầu gối của mình, thử cố gắng đấu tranh: "Hay là em thử đến đó lần nữa xem thế nào? Thật sự không được thì sẽ trở về?"

Trong nháy mắt, sắc mặt của Tần Mặc liền trở nên âm trầm hẳn xuống. Anh duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng thoáng chọc vào cái đầu gối của Tô Song Song, Tô Song Song bị đau lập tức co rụt ngay lại, ngay sau đó Tần Mặc nói luôn: "Nếu như em cảm thấy không đau, em cứ việc đi."

Nét mặt của Tô Song Song có vẻ không cam lòng, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn lại thành cái bánh bao. Tần Mặc đã trở nên linh hoạt và với không biết xấu hổ như thế nào bao giờ vậy! Cô lập tức cảm thấy, từ nay về sau không thể để cho Tần Mặc và Bạch Tiêu lại tiếp tục chơi đùa cùng với nhau được nữa rồi, quả thực là cái tốt thật khó học.

"Đau..." Tô Song Song ỉu xiu ỉu xiu nói ra một câu, bực bội ngả người về phía sau, cầm lấy cái gối ôm đau xót vung loạn lên, khiến cho Tứ gia vốn dĩ đang buồn ngủ liền nhảy dựng lên một cái thực mạnh mẽ, dẫm loạn ở trên người cô thật là đau xót.

Sau khi Tô Song Song bị Tứ gia dùng chân làm lễ rửa tội, thì lại càng thêm buồn bực, dự định cấm nó ăn cá đồ hộp trong nửa tháng, coi như lập uy.

Tần Mặc thấy Tô Song Song buồn bực, đang muốn nói chuyện với cô chuyện để cho cô mở một gian phòng làm việc của riêng mình, thì điện thoại của cô liền vang lên. Cô cúi đầu đưa mắt nhìn, lại là điện thoại của Tần Dật Hiên.

Ở cửa bệnh viện, giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên lúc đó coi như đã hòa hợp, Tô Song Song liền hào phóng nhận điện thoại: "Anh à, có chuyện gì sao?"

Giọng nói của Tần Dật Hiên như đang cười, anh nói mấy câu tựa như một bậc trưởng bối vậy, lộ rõ một chút hiền lành: "Chuyện xảy ra ở công ty lúc buổi sáng hôm nay, là do anh chưa xử lý tốt, công việc sau này của em có thể sẽ phải gặp một chút phiền toái."

"Làm sao có thể chứ!" Tô Song Song nhìn nhìn đầu gối mình một cái. Cái chuyện từ chức này cô vẫn có chút không thể nói nên lời, đó là tiền bạc của cô đấy! Chỉ là cô vừa mới mở miệng định nói một câu, thì vừa lúc đó tiếng chuông đình đoong vang lên!

Đừng hỏi vì sao Tô Song Song không đòi tiền Tần Mặc. Tốt xấu thế nào, bây giờ cũng đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi. Một người con gái nữ tính, cũng không thể nào há miệng ra mà đòi tiền của chồng mình được!

Thêm nữa, hôn nhân của hai người bọn họ bây giờ vẫn còn là một đám cưới chui, Tô Song Song càng không có ý định ở nhà làm sâu mọt được.

Tuy rằng Tần Mặc cũng không muốn để cho Tô Song Song phải chịu vất vả. Nhưng chính cô cũng biết, bề ngoài của mình nhìn có vẻ mềm mại, nhưng tính tình quật cường, chỉ cần cô không làm cho bản thân mình phải chịu cảnh lặn qua lặn lại đến bị thương, anh sẽ để cho cô tùy vui vẻ.

"Chỉ là vừa khéo, nửa tháng sau có một vị chuyên gia vẽ tranh minh họa truyện manga từ nước ngoài trở về sẽ ký kết hợp đồng, mà công ty của chúng ta, vừa vặn cần một trợ lý. Nếu như em cảm thấy có thể, anh sẽ báo để cho người ta điều em qua đó làm việc. Như vậy là em lại bắt đầu một lần nữa, anh... Sẽ không làm ảnh hưởng đến em."

Tần Dật Hiên nói xong lời cuối cùng, ngữ điệu nói có vẻ rất cô đơn. Lời nói này của Tần Dật Hiên làm cho nội tâm của Tô Song Song lại thấy khó chịu như cũ. Nhưng mà cô lại cảm thấy đây là một cơ hội tốt, liền đảo con người một vòng, "Vâng!" Một tiếng.

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy vậy liền nhẹ nhàng cười, phảng phất như không làm cho Tô Song Song phải xấu hổ, tận lực giữ một khoảng cách với cô: "Tốt lắm, vậy nửa tháng sau anh sẽ liên lạc với em, nửa tháng này em cứ ở nhà mà nghỉ ngơi đi, chỉ điều sẽ không có tiền lương đâu, có thể chứ?"

Tần Dật Hiên hơi lưỡng lự, vì anh biết tính tình của Tô Song Song nhất định cũng sẽ rất dẫn đo, nếu cô biết rõ anh cho cô hưởng lương khi nghỉ ngơi, nhất định cô sẽ cảm thấy là, anh đã lấy việc công để lo cho việc tư rồi, cho nên anh liền dứt khoát dựa theo quy định nội bộ của công ty.

Quả thật Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, vui vẻ lên tiếng mà cũng không hề có sự do dự. Ở tại đầu bên kia, Tần Dật Hiên điện thoại nhẹ nhàng cười, nói một tiếng gặp lại, rồi sau đó cúp điện thoại luôn, cũng không nói thêm với cô một chút lời nói dư thừa nào khác.

Điện thoại vừa mới cúp máy, chính bản thân cô mới nhớ là lẽ ra cô cũng nên bàn bạc với Tần Mặc một chút. Nhưng mà khi nghĩ lại, cô cũng chỉ là đổi lại vị trí làm việc, cũng không có gì gọi là đặc biệt hơn, một chút suy nghĩ này cũng đã làm cho sự bối rối trong nội tâm của cô chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

"A Mặc, em được thay đổi vị trí làm việc, có thể nửa tháng sau sẽ đi làm, như vậy chân của em cũng đã khá rồi, thật sự là quá tốt!" Tô Song Song nói xong ngồi ôm đầu gối ở trên giường nhìn Tần Mặc, tiếp đó "chụt" một cái, đặt lên gò má anh một nụ hôn.

Trên mặt Tần Mặc vẫn không có biểu lộ gì đặc biệt, chỉ là trong nội tâm của anh lại cảm thấy có chút kỳ quái. Tất cả những chuyện này thật sự là trùng hợp sao, phảng phất tất cả đều chuyển động vây quanh Tô Song Song, thật giống như trước đó đều đã trải chấn động đáng hoàng, chỉ còn đợi đến lúc Tô Song Song bước từng bước một, bước vào.

Theo bản năng Tần Mặc có cảm giác là Tần Dật Hiên không chết tâm, lại bắt đầu ra vẻ rồi. Chỉ là rất hiếm khi được trông thấy Tô Song Song vui vẻ như vậy, lúc này anh vừa chỉ là suy đoán chứ không có chứng cứ gì, chỉ biết giấu chuyện này ở trong lòng, không nói với Tô Song Song.

Tô Song Song hôn Tần Mặc một cái, lại đã cảm thấy có chút đó không đúng. Trong nháy mắt bị chính sự hào phóng của mình làm cho sợ đến ngây người ra.

Tần Mặc cúi đầu vừa vận công thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Tô Song Song giống y hệt cái mông của con khi đỏ ửng, liền muốn nâng cô lên, hôn trả lại Tô Song Song một nụ hôn, trong nháy mắt, trong đôi mắt hoa đào đã chuyển sắc đen hơn một ít.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Đột Ngột Gặp Bất Trắc

Tần Mặc rất tự nhiên ngồi bên cạnh Tô Song Song, đưa tay ôm cả eo cô, vùi đầu vào trong cổ cô, rất chính nghĩa nói: “Về sau có thể tặng thêm một nụ hôn chào buổi sáng.”

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song ửng đỏ trong nháy mắt, cảm thấy hôm nay Tần Mặc cực kỳ dịu dàng, đầu nóng lên, cũng không biết mình nói cái gì, “Cũng có thể tặng thêm một nụ hôn ngủ ngon buổi tối.”

Nói xong Tô Song Song liền hồi hận, thận trọng ngẩng đầu lên liếc nhìn Tần Mặc, thấy anh vẫn cười ôn hòa, hình như không có dấu hiệu gì hóa thân làm sói, thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra tầm mắt Tần Mặc vẫn đặt trên đầu gối Tô Song Song, bây giờ vết thương của Tô Song Song ở trạng thái người tàn tật, anh chính là có lòng hóa thân làm sói, cũng cảm thấy thật sự không có ai tin rồi.

Cho nên Tần Mặc liền cúi đầu, hôn một cái lên mặt Tô Song song, nhẹ giọng nói ra: “Hôn ngủ ngon.”

Tô Song Song chóng mặt, cứ như vậy đã ngủ, sáng sớm hôm sau, Tần Mặc đã lên công ty xử lý công việc, cô nằm trên giường tiếp tục cuộn ga giường.

Lăn qua lộn lại, khi cô đang định ngủ bù thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Song Song cầm lên vừa nhìn, là tiểu Vương.

Điện thoại vừa thông, tiểu Vương bên kia đã bất mãn kêu lên: “Tôi nói Song Song này, sao cậu có thể đi như thế?”

“Tôi không đi! Chỉ chuyển đổi chức vụ, ờ... Sau đó nghỉ bệnh nửa tháng, coi như nghỉ bệnh đi!” Tô Song Song tự do lăn một vòng trên giường, cười híp mắt nói, “Sau này có cơ hội về công ty.”

“Ồ! Tôi còn tưởng cậu đã đi rồi! Chỉ có điều Song song, tôi thật sự không ngờ cậu lại có quan hệ tốt với tổng giám đốc của chúng ta như vậy!” Giọng của tiểu Vương lộ ra vẻ hâm mộ.

“Có quan hệ tốt gì chứ, anh ấy là anh tôi.” Tô Song Song vội vàng phủi sạch, không biết có phải cô mười năm die ennd kdan/le eequhyd onnn sợ dây thừng hay không, bây giờ chỉ cần nghe chuyện hơi thân mật một chút với Tần Dật Hiên, cô đều định phủi sạch.

Tiểu Vương vừa nghe, dường như cũng không hoàn toàn tin tưởng, mang theo nụ cười chế nhạo nói: “Anh ấy là anh ruột của cậu?”

Tô Song Song do dự một chút, định nói thật, bởi vì Tần Dật Hiên công bố ra ngoài không có em gái ruột, nếu cô nói là em gái ruột, về sau tiểu Vương có thể sẽ cảm thấy cô lừa cô ấy.

“Không phải ruột thịt, nhưng mà chúng tôi thân hơn anh em ruột!” Tô Song Song cố ý tặng thêm một câu, nói xong lại cảm giác mình hơi tỏ vẻ, lại lăn một vòng, đang định nói sang chuyện khác, không ngờ tiểu Vương chuyển đề tài trước.

“Song Song, cậu biết không, chuyện quản lý Cảnh lần trước, chính là con đĩ nhỏ Triệu Diễm Nhi đó giờ trò quỷ, cậu đã là anh em với tổng giám đốc, chuyện này không thể bỏ qua cho cô ta!”

Tiểu Vương nói đến đây rất tức giận, cảm xúc cũng hơi kích động.

Tô Song Song vừa nghe, ngược lại không có kinh ngạc quá, dù sao cô ở trong công ty đã có quan hệ không phải rất tốt với Triệu Diễm Nhi.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, lần trước Triệu Diễm Nhi bị bọn họ dội nước hai lần, mất hết thể diện, mà cô thật ra thì không có tổn hại gì, chuyện này còn không bằng cho qua là được rồi.

“Tiểu Vương, quên đi, định oán thù không dứt đến khi nào, lại nói nếu so đo với tiểu nhân, ai bảo đảm lúc nào cô ta lại cắn ngược lại một miếng, tôi không ở công ty rồi, nhưng cậu vẫn còn ở đó!”

Tô Song Song càng nói càng cảm thấy quyết định của mình rất chính xác, lại đứng dậy, cũng không có ý định ngủ.

“Thôi đi!” Tiểu Vương hừ nhẹ một tiếng, giọng nói rất khinh thường, “Tôi nghe nói con dĩ đó gần đây còn tính toán cả cậu, giống như moi được tấm hình của cậu với ai đó, còn định dán lên bảng thông báo công ty, chỉ có điều chẳng qua là tin đồn, còn không xác định.”

“Cái gì?” Tô Song Song kêu lên một tiếng, không nghĩ đến Triệu Diễm Nhi này lại khó dây dưa đến vậy, nhú mày, nếu nói hình, đoán chừng chính là hình của cô và Tần Mặc, vậy nếu dán lên bảng thông báo, về sau cô cũng đừng nghĩ tới có cuộc sống yên ổn.

Bảo đảm không cho phép có truyền ra cô quyến rũ tổng giám đốc gì đó, cô cũng không muốn lộ ra chuyện cô và Tần Mặc kết hôn, tránh cho đến lúc đó trở thành đối tượng công kích số một của tên bắt cóc.

“Sao cậu biết, nghe ai nói? Triệu Diễm Nhi ở đâu, ở công ty rồi hả? Tôi đi tìm cô ta!” Tô Song Song nói xong trực tiếp nhảy xuống giường, định thay quần áo xong đi tìm Triệu Diễm Nhi lý luận một chút.

Tiểu Vương thở dài, nói: “Cô ta không ở công ty, hôm nay xin nghỉ, tôi đoán cô ta đi kiểm hình, cậu định đi tìm cô ta?”

“Như vậy sao! Vậy tôi nên đi tìm cô ta, tiểu Vương cậu biết nhà cô ta ở chỗ nào không?” Tô Song Song vừa nghe, nóng nảy lên tới, Triệu Diễm Nhi còn không cho mặt mũi, trong nháy mắt Tô bạo lực cúi người.

Tiểu Vương vừa nghe, vội vàng nói ra địa chỉ nhà Triệu Diễm Nhi, còn tăng thêm một câu: “Chúng ta đến đây tụ họp đi, tôi sợ một mình cậu không đánh lại cô ta!”

Tô Song Song suy nghĩ một chút, mình thế lực đơn bạc đúng là hơi nguy hiểm, ừ một tiếng, định tụ họp ở trước nhà Triệu Diễm Nhi.

Tô Song Song đây là tìm người tranh luận náo loạn đi, cô không có ý định nói cho Tần Mặc biết, tránh cho anh thêm phiền toái, nghĩ tới nếu đánh không lại, lại gọi điện thoại cho Tần Mặc, cầu cứu.

Nhà Triệu Diễm Nhi hơi vắng vẻ, Tô Song Song liếc mắt nhìn nhà trọ này, đứng ở bên ngoài suy nghĩ chờ tiểu Vương đến, hay mình đi lên trước thăm dò chút tiếng gió.

Khi Tô Song Song đang do dự, điện thoại reo lên rồi, Tô Song Song vừa thấy là điện thoại của tiểu Vương, vội nhận: “Tiểu Vương cậu ở đâu! Tôi đến rồi!”

“Cái này, Song Song, bên chỗ tôi có chút chuyện cần xử lý, ước chừng còn phải nửa giờ, nếu không cậu tìm quadoon một chỗ chờ tôi một chút?” Giọng tiểu Vương giống như bị làm khó, hình như rất bận.

Tô Song Song vừa nghe, mới nhớ tới, cô đang nghỉ phép, nhưng tiểu Vương đây là thời gian làm việc còn phải đi làm, vội vàng từ chối: “Tôi cũng quên, hôm nay cậu đi làm, tôi tự đi được, nếu cô ta dám đánh tôi, tôi sẽ gọi 110, cậu đừng lo lắng.”

“VẬY... Song Song thật xin lỗi, công ty thật sự không đi thoát được, tự cậu cẩn thận một chút!” Tiểu Vương nói xong vội vàng cúp điện thoại với

Tô Song Song.

Tô Song Song nắm thật chặt điện thoại trong tay, hùng dũng oai vệ khí thế bồng bồng đi thẳng lên lầu, đợi đến khi cô đứng ngoài cửa nhà trọ của Triệu Diễm Nhi, cô nghĩ vẫn nên lễ phép gõ cửa.

Chỉ chốc lát sau cửa lập tức mở ra, mở cửa lại là một người đàn ông, thoát nhìn cao lớn thô kệch, trên người còn có vết xăm, nhìn tướng mạo thuộc kiểu không dễ chọc.

Tô Song Song lập tức hơi khiếp sợ, người đàn ông kia liếc nhìn Tô Song Song, hung thần ác sát hỏi: “Tìm ai?”

Mặc dù trong lòng Tô Song Song sợ hãi, nhưng mà đối phương đã hỏi, cô tự nhiên phải trả lời một câu, nhỏ giọng hỏi: “Triệu Diễm Nhi ở đây sao?”

Người đàn ông xăm mình này nhìn lướt qua Tô Song Song từ trên xuống dưới, hừ hừ, đột nhiên lộ ra nụ cười bỉ ổi, hỏi một câu: “Cô chính là Tô Song Song?”

Tô Song Song không ngờ đối phương lại có thể biết được tên mình, trong nháy mắt hơi luống cuống, cô theo bản năng lập tức lui về sau một bước, ngay sau đó định chạy.

Nhưng mà đối phương lại nhanh hơn cô một bước, tiến lên lôi kéo cánh tay cô kéo cô vào trong nhà, Tô Song Song vừa định kêu cứu, người đàn ông này lập tức bịt miệng cô lại.

Tô Song Song bị sợ đến tròng lớn cặp mắt, liều mạng giãy giụa, nhưng cánh tay bấp chân nhỏ bé của cô bị người đàn ông xăm mình vừa nhìn đã biết là người có luyện tập tùm lầy.

Chỉ chốc lát sau, cô đã bị nửa kéo nửa túm lôi vào trong nhà trọ, Tô Song Song mắt thấy cửa nhà trọ sẽ bị đóng lại, trong mắt thoáng qua bất lực và hoảng sợ.

Đợi đến khi cô bị túm vào trong phòng, liếc mắt nhìn, sửng sốt, sao Triệu Diễm Nhi lại bị trói ném trên giường, hơn nữa nhìn quần áo cô ta xốc xếch, hiển nhiên mới vừa rồi xảy ra chuyện gì không tốt.

Trong phòng còn có mấy người đàn ông khác, Tô Song Song vội vã nhìn lướt qua, đều là người đàn ông kiểu hung ác như người đàn ông mình, từng người một đều có dáng vẻ lưu manh, trên người cũng xăm mình một mảng lớn.

Người đàn ông vừa lôi kéo Tô Song Song sau khi đi vào, thì buông lỏng tay, hừ một tiếng, sau đó nở nụ cười: “Mấy người nhanh chuẩn bị xong cái thứ này, vóc người này thật sự đẹp hơn trong ảnh, tôi cũng không kịp đợi.”

Tô Song Song nhanh chóng nhìn lướt qua mấy người trong phòng mà anh ta đang nói chuyện, lại là tay chụp hình, lập tức hoảng loạn, cô hoảng hốt chạy bừa định chạy ra ngoài.

Lại bị người đàn ông này một phát túm được, vung, ném lên giường, vừa đúng đập lên người Triệu Diễm Nhi, Triệu Diễm Nhi rõ ràng hơi mệt mỏi, vừa thấy là Tô Song Song, nhổ một ngụm: “Mày đồ sao chổi, hại chết tao!”

Tô Song Song nào có thời gian nghe cô ta chửi mình, đứng dậy định chạy, người đàn ông kia đột nhiên quay đầu nhìn Tô Song Song, ánh mắt cực kỳ hung dữ, giống như muốn giết người.

Anh ta giống như rất không có kiên nhẫn, gào lên một câu: “Nếu mày để cho ông đây phí sức bắt mày lần nữa, ông đây sẽ đánh gãy chân mày! Dù sao hiệu quả giống nhau.”

Tô Song Song vừa nghe, thân thể run lên, lập tức thức thối không dám động loạn nữa, cô co lại trên giường, điện thoại di động ở trong túi áo, cô nhấn lung tung một phím, cảm thấy điện thoại vang lên chấn động, thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ cô cũng mặc kệ đối phương là ai, chỉ cần có thể gọi 110 giúp cô cứu cô là được, Tô Song Song cố làm ra vẻ cuống cuống hỏi, “Đây không phải là nhà Triệu Điềm Nhi sao? Các người là ai?”

“Con quỷ nhỏ còn thật nhiều lời, mà còn không bằng giữ lại chút hơi sức dùng để kêu, tránh cho giống như cô ta, cuối cùng như người chết không có ý nghĩa.”

Tô Song Song hoảng hốt, ánh mắt liếc nhìn Triệu Điềm Nhi tê liệt ngã xuống trên giường, trên người cô ta khắp nơi đều là xanh xanh tím tím, chỉ mặc một chiếc áo ngủ bị xé rách rưới.

Khi Tô Song Song nhìn sang, đối diện với ánh mắt oán độc của Triệu Điềm Nhi, bị sợ đến vội trốn ra phía sau, suýt nữa rơi xuống giường, Tô Song Song kêu lên một tiếng: “Các người làm như vậy là phạm pháp!”

“Ai biết chúng tao đã làm, nếu mà lú lú nữa, bây giờ sẽ để cho mà nói không ra lời!” Người đàn ông giống như thủ lĩnh càng thêm không nhịn được, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Song Song.

Lúc này Tô Song Song thật sự đuối mềm rồi, cô chỉ sợ trong điện thoại truyền đến giọng nói, lại chọc giận đám người này, vội vàng cúp luôn điện thoại, sau đó yên tĩnh.

Trong phòng có năm người đàn ông, mấy người khác đều ở đó sửa máy chụp hình, hình như máy chụp hình bị hỏng, làm sao cũng làm không tốt.

Một người trong đó không quá bình tĩnh, đá một cước, gào to một tiếng: “Đại ca, em cũng không phải làm cái này, vốn không sửa được, bằng không

dùng di động chụp đi, dù sao chỉ cần nhìn thấy rõ người là được, không phải đối phương không cần chất lượng sao?”

Tô Song Song vốn còn lộ ra chút may mắn, máy này vẫn không sửa được, còn nói không chừng cô có thể bình yên đợi có người đến cứu cô, ai ngờ khi cô đang hy vọng tràn đầy, hy vọng này trong nháy mắt bị một câu nói của người đàn ông kia phá nát.

Cô thận trọng quan sát người đàn ông cầm đầu, thấy hình như anh ta cũng không bình tĩnh, tim của cô trong nháy mắt nhảy lên tận cổ họng, Tô Song Song thấy anh ta gật gật đầu, hoảng hốt sinh ra đầy mồ hôi.

Tô Song Song thấy mấy người này vừa nghe được người đàn ông thủ lĩnh đồng ý, lập tức cười gian lại gần, bị sợ đến thân thể run lên, vội vàng quát: “Tiền! Tôi có tiền, chỉ cần các người thả tôi ra, tôi có thể cho các người tiền!”

Tên lão đại này vừa nghe, cười lạnh một tiếng: “Hôm nay chúng tao trả nhân tình, tiền cũng không tiện lấy, may tốt nhất ngoan ngoãn, nếu không sẽ không thiếu được da thịt chịu khổ!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Sao Lại Trùng Hợp Như Thế

Khi Tô Song Song gào lên, thật ra trong lòng rất chột dạ, cô có một xu ấy! Nhưng mà bây giờ chỉ có thể gửi gắm trên người Tần Mặc, Tô Song Song khẩn trương nhìn chăm chăm vào người đàn ông xăm mình đứng đối diện.

Không ngờ người đàn ông xăm mình này lại đáp lại một câu giày vò cô, bà nội nó, thậm chí tiền cũng không cần, bây giờ giặc cướp cố chấp như vậy sao?

Tô Song Song theo bản năng lui lại phía sau, cho đến khi chạm vào giường, cũng không động được nữa, cô liền căng thẳng thân thể khẩn trương nhìn chăm chăm giặc cướp đối diện.

Người thủ lĩnh xăm mình nhổ một ngụm, quay đầu liếc mắt nhìn thủ hạ vẫn còn đang loay hoay chỗ máy chụp hình mắng một câu: “Được rồi! Đừng làm, nhanh cầm điện thoại!”

Tô Song Song vừa nghe điện thoại di động, mặt trắng bệch, cô nhìn Triệu Diêm Nhi nằm trên giường ác độc nhìn mình đã thoi thóp một hơi, đầu vang lên ong ong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại biến thành như vậy!

“Chờ! Chờ một chút! Anh biết, tôi... Anh tôi là Tần Dật Hiên, anh nếu như... Nếu như... Đừng nghĩ tới có kết quả tốt!” Tô Song Song biết tính khí bên ngoài của Tần Dật Hiên, cho nên lấy ra hù dọa bọn họ đầu tiên.

Đối phương vừa nghe, hơi sửng sốt, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cầm khăn lông quăng lên người Tô Song Song, dọa cho cô sợ đến khẽ kêu một tiếng.

“Anh mày? Thúi lắm!” Người thủ lĩnh xăm mình bây giờ đã không còn kiên nhẫn, vung mạnh tay định đi lên, mấy người sau lưng anh ta bắt đầu cười khanh khách.

Tô Song Song đảo tròn mắt, giống như bất cứ giá nào, nhắm mắt lại gầm nhẹ: “Chồng tôi là Tần Mặc, các người muốn chết cứ tới đây thử một chút!”

Lúc này coi như hù dọa bọn họ, người thủ lĩnh xăm mình dừng bước, quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới một chút, mấy thủ hạ sau lưng anh ta cũng không động.

Tô Song Song thấy đối diện di3n~d@n`l3q21y'd0n không có động tĩnh, thở phào một cái, thận trọng mở to hai mắt nhìn sang, đã thấy bọn họ đứng yên tại chỗ bất động.

Chỉ có điều giọng điệu này của cô còn chưa xong, người thủ lĩnh xăm mình đã tung một cước đá văng cái ghế bên cạnh, phun một bãi nước miếng, rất khinh thường nói: “Mày mà là vợ của Tần Mặc, tao còn là cha của Tần Mặc!”

Tô Song Song vừa nghe anh ta nói như vậy, trong lòng nhất thời run lên, thấy dáng vẻ đi về phía cô, cô hét lên một tiếng, ngay sau đó thủ lĩnh này cũng không bình tĩnh tóm lấy Tô Song Song, đang định cho Tô Song Song một cái tát, cửa phòng đột nhiên bị người phá ra.

“Rầm!” Một tiếng, dọa sợ đến người cả phòng run lên, Tô Song Song giống như thấy được hy vọng, đang định nhảy xuống giường, người thủ lĩnh này lại phản ứng cực kỳ nhanh, một phát tóm được Tô Song Song, coi cô như con tin.

Trên tay Tần Dật Hiên còn đang cầm điện thoại di động, đầu tóc rối bời, đi vào lập tức hốt hoảng quét mắt nhìn, khi nhìn thấy Tô Song Song bị người ta tóm lấy thì trong đôi mắt nhỏ dài tràn đầy tàn bạo.

Tô Song Song vừa thấy Tần Dật Hiên cầm điện thoại di động trong tay, đã hiểu, mới vừa rồi gọi điện thoại đến chỗ Tần Dật Hiên rồi, Tô Song Song theo bản năng kêu lên một tiếng, “Anh...”

Thủ lĩnh đang tóm Tô Song Song rõ ràng nhận ra Tần Dật Hiên, hơi do dự, khi nghe được Tô Song Song thật sự gọi anh ta là anh, do dự trong mắt trong nháy mắt biến mất không thấy.

Nếu như Tô Song Song thật sự là em gái Tần Dật Hiên, theo tính cách của Tần Dật Hiên, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mấy người bọn họ, đoán chừng đến lúc đó sẽ sống không bằng chết.

Anh ta vội vàng liếc nhìn ra sau lưng Tần Dật Hiên, không có ai, thủ lĩnh này lập tức cười đều, anh ta tóm tóc Tô Song Song, hung ác nhìn Tần Dật Hiên: “Nếu mày dám tới đây, tao sẽ lập tức vặn gãy cổ cô ta!”

Bước chân đi về phía trước của Tần Dật Hiên dừng lại, quét một vòng người trong phòng, trong lòng không có bài bản đặc biệt gì, mới vừa rồi anh vội vàng tới vốn quên gọi người, bây giờ anh mới thấy dường như không ổn.

Nhưng mà cho dù anh ở thế yếu cũn sẽ không để cho bọn họ nhìn ra, Tần Dật Hiên cố làm ra vẻ trấn tĩnh, chậm rãi nói: “Thả cô ấy, tao tha cho bọn mày đi.”

Tóc Tô Song Song bị người này kéo tới làm đau, cô đỏ mắt yên lặng mặc niệm một giây vì vận mệnh bi thảm của mình, vì sao luôn ép buộc cô! Cô cũng không trêu chọc ai!

“Tần Dật Hiên, nó thật sự là em gái mày?” Người thủ lĩnh hàm hồ hỏi một câu, giống như đang dò xét gì đó.

Tần Dật Hiên khựng lại, cũng không lập tức trả lời anh ta, chỉ nhìn Tô Song Song thật sâu một cái, anh biết bây giờ mình nên hủy bỏ, hơn nữa phải sạch quan hệ với Tô Song Song mới có lợi nhất.

Thế nhưng trong một khắc, anh lại bốc đồng không muốn chặt đứt một chút liên lạc cuối cùng với Tô Song Song, cho dù chỉ chặt đứt trên đầu môi, anh cũng không bỏ được.

Tần Dật Hiên lại bước lên trước, hoàn toàn lộ mình ra trước tầm mắt bọn họ, chậm rãi gật gật đầu: “Đúng, thả cô ấy, tụi mày muốn gì tao đều cho tụi mày.”

“Cái rắm! Mày nghĩ rằng tụi tao ngu à! Nếu thả cô ta, chúng tao chết thế nào còn không biết!” Người thủ lĩnh còn không ngu xuẩn, nhìn qua Tô Song Song, lại nhìn qua Tần Dật Hiên.

“Mày, đi tóm lấy thằng đó, chúng ta coi nó như con tin, tỷ lệ ra ngoài lớn!” Thủ lĩnh này nhìn sang người anh em bên cạnh, người anh em kia lập tức tiến lên, định bắt Tần Dật Hiên.

Tô Song Song thấy không ổn, vội vàng quát: “Anh, anh chạy mau!”

“Câm miệng! Con đàn bà thú!” Người thủ lĩnh lôi kéo Tô Song Song vừa thấy, vung một bạt tai, quạt đến khiến đầu Tô Song Song nghiêng sang một bên, khóe miệng chảy máu.

Tần Dật Hiên lập tức nổi giận, gầm nhẹ một tiếng, “Nếu mày còn dám đụng vào cô ấy, tao giết cả nhà mày!”

Tiếng gào này hết sức âm độc, dieendaanleequuydonn bị sợ đến tiểu đê định bắt Tần Dật Hiên đó run lên, không dám ra tay rồi, thủ lĩnh này cũng

lo sợ trong lòng, suy nghĩ một chút, lúc này không phải sợ.

Hắn hất cằm lên, thở hỗn hển nói: “Thả cô ta, mày ngoan ngoãn đi theo chúng tao.”

“Anh!” Tô Song Song che khuôn mặt sưng đỏ, gào to một tiếng, đám người này vừa nhìn thì biết không phải người tốt lành gì, nếu Tần Dật Hiên đi theo bọn họ, khó bảo đảm sẽ không bị bọn họ dọa giết.

“Có thể!” Tần Dật Hiên nhìn thật sâu vào Tô Song Song bị ngã xuống giường, sóng nước chẳng xao động đáp.

Người thủ lĩnh lập tức gào một câu lên với tiểu đệ không dám làm ra cử động nào: “Còn lo lắng làm gì, không muốn mạng hả! Nhanh chóng bắt lấy hắn, chúng ta đi!”

Tiểu đệ đó lập tức hồi hồn, một người khác cũng vọt tới, hai người một trái một phải túm được Tần Dật Hiên, tiện thể giật luôn điện thoại di động của anh, vứt trên mặt đất, rút bẻ.

Tô Song Song giùng giảng định đứng lên, Tần Dật Hiên sợ cô bị thương nữa, nổi giận gầm lên một tiếng: “Em đừng hoảng ở đó cho anh!”

Tô Song Song giật giật, biết mình phản kháng cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại lãng phí thể lực, cô cắn môi đỏ mắt không dám động rồi, nhưng tầm mắt vẫn rơi lên trên người Tần Dật Hiên.

Thủ lĩnh này nhìn Tần Dật Hiên giống như nhìn mỏ vàng, hắn cười lạnh một tiếng: “Vậy phiền toái Tần tổng đi theo chúng tôi một chuyến rồi.”

“Tôi có thể bảo đảm cho tụi mày an toàn rồi đi, cũng cho tụi mày một khoản tiền, nhưng tụi mày phải thả cô ấy, chuyện này không liên quan đến em gái tao!” Tần Dật Hiên mặt không đổi sắc nói, dáng vẻ kia giống như anh không phải là con tin.

“Có thể!” Bây giờ Tô Song Song ở đây chính là một gánh nặng trong mắt tên thủ lĩnh. Hẳn bắt Tô Song Song vốn vì trả nhân tình, nhưng bây giờ mạng hắn cũng không có, nào có ý định đi để ý đến nhân tình của ai.

Tần Dật Hiên thấy bọn họ đồng ý, thở phào nhẹ nhõm, cho Tô Song Song một ánh mắt, để cho cô yên tâm, rồi bị bọn họ áp giải ra ngoài.

Bọn họ vừa đi ra ngoài, Tô Song Song lập tức nhảy xuống giường, định mở cửa đi cầu cứu, nhưng cửa lại khóa trái, Tô Song Song lập tức lấy điện thoại di động của mình, vừa nhìn thấy có nhiều cuộc gọi nhờ của Tần Mặc.

Tô Song Song lập tức gọi điện thoại qua cho Tần Mặc, điện thoại vừa thông, Tần Mặc ở đầu bên kia đã hỏi một câu: “Không có chuyện gì chứ?” Giọng Tần Mặc nghe vững vàng, nhưng cẩn thận nghe sẽ phát hiện âm điệu hơi run rẩy.

“A Mặc, nhanh! Mau cứu anh trai em, anh ấy bị người ta mang đi!” Tô Song Song bởi vì gấp gáp, gào to một tiếng, sau khi gào xong thì không kiềm chế được bắt đầu khóc, “Em đang ở...”

“Anh biết rõ, em chờ anh!” Tần Mặc đang vội sang bên này.

Tô Song Song đang ở đây khóc, cửa đột nhiên được mở ra, Tô Song Song còn chưa kịp quay đầu lại, chỉ nghe thấy ngoài cửa có một tiếng hô to: “Song Song?”

Tô Song Song mới nghe còn tưởng mình xuất hiện ảo giác, chợt quay đầu lại nhìn thấy Tần Dật Hiên hoàn hảo không vấn đề gì đứng ở cửa, hơi sửng sốt, một giây kế tiếp chợt nhảy xuống giường, chạy về phía anh.

Tần Dật Hiên nhìn thấy Tô Song Song bình an cũng rất kích động, trực tiếp dang cánh tay ôm cô vào trong ngực, ôm chặt lấy.

“Anh! Anh! Anh không có chuyện gì!” Tô Song Song chưa tỉnh hồn, ní non hết lần này đến lần khác.

Tần Dật Hiên rất nhanh lấy lại tinh thần, đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Tô Song Song, an ủi cô: “Không có chuyện gì, vừa rồi có người cứu anh rồi, thật sự không có chuyện gì!”

“Hai người đang làm gì?” Giọng nói lạnh lẽo, Tô Song Song lại cực kỳ quen thuộc, vừa ngẩng đầu đã thấy Tần Mặc đứng cách đầu cầu thang không xa.

Đôi mắt Tô Song Song đắm lệ mơ hồ, nhìn thấy Tần Mặc, càng thêm không nhìn được nước mắt, đang định khóc, đột nhiên phát hiện mình đang ở trong ngực Tần Dật Hiên, lập tức hơi hốt hoảng.

Cô còn chưa nghĩ ra rồi khỏi lồng ngực Tần Dật Hiên, Tần Mặc đã bước qua, đưa tay tách Tần Dật Hiên ra, kéo Tô Song Song vào trong ngực mình.

“Mặt của em, xảy ra chuyện gì?” Tần Mặc vốn định hỏi Tô Song Song và Tần Dật Hiên xảy ra chuyện gì, nhưng đến gần đã thấy má trái của Tô Song Song sưng lên, trên mặt có bốn dấu tay, rõ ràng chính là bị người đánh.

Lúc này Tô Song Song mới cảm nhận được mặt của mình đau, một tay cô che mặt mình, đỏ mắt nói: “Mới vừa rồi em không giải thích được bị người ta bắt cóc, may mà anh trai đã xuất hiện cứu em.”

Tần Mặc túm được tay che mặt của Tô Song Song, lạnh lùng nói một câu: “Đừng đụng vào.” Nói xong, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Dật Hiên đối diện, chân mày hơi nhíu lên.

Trong ánh mắt lạnh lẽo của anh lộ ra vẻ hoài nghi, hỏi một câu: “Thật đúng là khéo!”

Một câu nói khiến Tần Dật Hiên đối diện cũng nhú mào, trong nháy mắt anh hiểu Tần Mặc hoài nghi cái gì, anh há miệng, định giải thích, nhưng lại cảm thấy giải thích với Tần Mặc không cần thiết, chỉ đưa mắt nhìn về phía Tô Song Song, muốn nhìn xem cô có tin tưởng mình không.

Tô Song Song hơi hậu tri hậu giác *, nhưng bây giờ cũng cảm thấy chuyện này giống như thật trùng hợp, cô cũng muốn hỏi Tần Dật Hiên, nhưng hỏi không ra miệng.

(*) hậu tri hậu giác: sau khi quan sát mới phát hiện ra.

Lời nói mắc kẹt trong cổ họng Tô Song Song, ba người đứng ở đây trầm mặc.

Tần Mặc khó có được chủ động mở miệng phá vỡ yên lặng, anh bắt đầu hỏi trước: “Sao cậu biết mà chạy tới nơi này trước tiên?”

Tần Dật Hiên nhìn Tô Song Song, thấy cô không nhìn mình, biết mặc dù ngoài miệng cô không nói gì, nhưng trong lòng lại bắt đầu hoài nghi mình, Tần Dật Hiên không trách Tô Song Song.

Dù sao lúc trước anh đã làm chuyện như vậy, hơn nữa hôm nay chuyện như vậy thật sự trùng hợp, anh cân nhắc một chút lại nói: “Vừa đúng có người bạn mời tôi ăn cơm ở đây.”

“Song Song nói cậu bị bắt đi rồi, tại sao cậu trở lại.” Tần Mặc hỏi nữa, những lời này vừa đúng ý trong lòng Tô Song Song, mấy người kia rõ ràng không giống như sẽ từ bỏ ý định, Tần Dật Hiên sao nhanh như vậy đã toàn thân mà lui rồi?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Trong Chỗ Tối Có Người

Tần Dật Hiên đang định nói bởi vì đột nhiên gặp phải một đám người, cứu anh, nhưng lời đến bên miệng, chính anh cũng cảm thấy chuyện như vậy thật sự quá khoa trương đúng dịp rồi.

Miệng Tần Dật Hiên giật giật, vẫn cứ nói ra: “Bởi vì... Vừa có một đám người, cứu tôi.”

“Người nào?” Tần Mặc thật bình tĩnh hỏi cậu ta.

Tần Dật Hiên khựng lại một chút, càng thêm không nói ra lời, Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên, trong mắt mang theo chờ đợi.

“Không biết người nào, chỉ là đúng dịp.” Tần Dật Hiên nói xong lời này, đột nhiên thật sự không dám nhìn vào mắt Tô Song Song, chỉ sợ nhìn ra hoài nghi trong mắt cô.

Tô Song Song cũng không định hoài nghi Tần Dật Hiên, nhưng mà... Tất cả giống như Tần Mặc hỏi vậy, thật sự quá trùng hợp rồi.

Đột nhiên Tần Dật Hiên mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong đôi mắt mang theo tức giận và chất vấn; “Tần Mặc, có phải anh thiết kế hãm hại tôi không?”

“Tất cả đều trùng hợp như vậy, mà anh, tại sao mỗi lần cũng đều có thể xuất hiện ở thời điểm thỏa đáng nhất, có phải là anh không!” Tần Dật Hiên nói xong lời cuối cùng, rõ ràng rất kích động.

Liên tưởng đến tất cả, rõ ràng có người hãm hại anh, mà hãm hại anh lấy được lợi ích lớn nhất chính là Tần Mặc, Tần Dật Hiên càng nghĩ càng cảm thấy chuyện chính là như vậy.

Tô Song Song vừa nghe Tần Dật Hiên nhắm vào Tần Mặc, trong nháy mắt liền bối rối, cô cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơi mờ mịt hết nhìn Tần Dật Hiên lại quay sang nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc rất tỉnh táo, không có vẻ mặt đặc biệt gì, chỉ liếc mắt nhìn Tần Dật Hiên, nhìn sâu vào ánh mắt Tần Dật Hiên, sau đó quay đầu về phía Tô Song Song: “Song Song, em tin anh không?”

Tô Song Song nhìn Tần Mặc, diee ndda fnleeq uysd doon vừa liếc nhìn Tần Dật Hiên, rất khó chịu tránh ánh mắt đau thương của anh, sau đó gật đầu với Tần Mặc: “Em tin anh, a Mặc.”

“Song Song!” Tần Dật Hiên nghe xong lời này, găm nhẹ một tiếng, nhưng gào xong lại cảm thấy không có ý nghĩa, bởi vì tin tưởng của Tô Song Song dành cho anh, là anh tự tay đánh mất.

Tô Song Song không dám nhìn Tần Dật Hiên, đưa tay kéo chặt ống tay áo của Tần Mặc, nói không ra lời, Tần Dật Hiên liếc nhìn Tô Song Song, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn Tần Mặc: “Tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ! Tần Mặc, anh mới là tên tiểu nhân bỉ ổi.”

Tần Dật Hiên nói xong xoay người rời đi, Tần Mặc thấy cậu ta không dây dưa nữa, lôi kéo Tô Song Song cũng định đi, lòng Tô Song Song vẫn sợ hãi như cũ, cô đưa ngón tay chỉ vào trong phòng, liếc mắt nhìn Triệu Diễm Nhi ở trên giường, “A Mặc, mau cứu cô ta!”

Hình như lúc này Tần Mặc mới phát hiện ra ở trong phòng còn có một người, anh nhìn lướt qua, thấy dáng vẻ thoi thóp một hơi của cô ta, đưa tay đặt lên mắt Tô Song Song, anh lấy điện thoại di động ra, bấm số 120 gọi xe cứu thương.

Tô Song Song vừa nghe, thở phào nhẹ nhõm, muốn nhìn lại Triệu Điềm Nhi một cái, xem xem có phải cô ta có chuyện gì không, Tần Mặc lại trực tiếp ôm cô lên, sai bước rời đi.

“A Mặc, anh nói có phải thật sự có người hãm hại anh em không?” Tô Song Song cảm thấy lần này Tần Dật Hiên anh ấy không phải lừa gạt mình, bởi vì cảm giác đau thương trong ánh mắt anh không giống như giả bộ.

Tần Mặc không trả lời ngay câu hỏi của Tô Song Song, Tô Song Song biết quan hệ giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên vốn không tốt, cũng sẽ không hỏi, chỉ có điều trong lòng vẫn rất nghi ngờ.

Đợi đến khi Tần Mặc ôm Tô Song Song lên xe, anh mới mở miệng: “Có thể, nếu như quả thật có người hãm hại cậu ta, cậu ta sẽ tìm ra.”

Tô Song Song ở trong ngực Tần Mặc gật gật đầu, Tần Mặc cúi đầu nhìn cô, Tô Song Song cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc, ngẩng đầu nhìn anh, Tần Mặc lại đột nhiên mở miệng: “Cám ơn em tin tưởng anh.”

“!” Tô Song Song vừa nghe, mở lớn hai mắt, tay nắm thật chặt quần áo của Tần Mặc, Tần Mặc lại tặng thêm một câu, “Dù sao anh đã từng lừa gạt em.”

Tần Mặc nói xong, Tô Song Song bấu môi, đưa tay túm lấy lỗ mũi Tần Mặc, hừ hừ nói: “Nhưng mà anh đã nói về sau sẽ không lừa gạt em nữa, chẳng lẽ là giả?”

Tần Mặc mặc cho Tô Song Song nhéo mũi anh, không nói gì, cuối cùng lắc lắc đầu, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên má trái của Tô Song Song, thâm tình nói: “Không biết.”

Tô Song Song vừa nghe, không nói gì nữa, chỉ cười ngọt ngào tiếp, sau đó vui trong ngực Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp mang Tô Song Song đi bệnh viện, Bạch Tiêu vẫn ở trong hành lang đi tới đi lui, đột nhiên nhìn thấy Tần Mặc ôm Tô Song Song bị sưng nửa bên mặt lên đi vào, lập tức sưng sốt.

Tô Song Song vừa nhìn thấy Bạch Tiêu, theo bản năng quay đầu, không muốn nhìn thấy anh ta, chỉ có điều cái khế động này của cô, Bạch Tiêu đã bình tĩnh mà đến rồi, che miệng bắt đầu cười to.

“Tôi nói nhị manh hóa này, cô được hay không được vậy! Chẳng lẽ cô có thể chất bị thương, ba ngày hai lượt, còn có thể tốt không?” Bạch Tiêu thấy Tô Song Song không có chuyện gì lớn mới cười nhạo cô.

Chỉ có điều cười cười, Bạch Tiêu lại nghiêm túc, trợn mắt nhìn Tần Mặc: “Tôi nói tiểu Tần Tần, khả năng bảo vệ vợ của cậu cũng quá kém đi! Lại khiến nhị manh hóa nhiều lần bị thương!”

Tần Mặc nghe nói như thế rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Bạch Tiêu, cái nhìn này khiến Bạch Tiêu không dám nói gì nữa, bởi vì anh đã cảm nhận được sự phẫn nộ của Tần Mặc.

Tô Song Song ở trong ngực Tần Mặc, không nhìn thấy được vẻ mặt của anh, chẳng qua cảm thấy không khí di ien n#dang# yuklle e#q quiq on giữa hai người hình như không đúng lắm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tiêu, “Anh nói ít đi hai câu đi, cẩn thận a Mặt thật sự dày anh đi châu Phi, không bao giờ để cho anh trở về nữa.”

Bạch Tiêu không ngờ Tô Song Song học được phương thức uy hiếp của Tần Mặc nhanh như vậy, hừ hừ, thấy Tần Mặc nhìn mình, trong lòng biết, phương pháp xử lý cuối cùng của chuyện này, cậu ấy không muốn để cho Tô Song Song biết, cho nên Bạch Tiêu cũng sẽ không nói gì.

Mặt Tô Song Song không có gì đáng ngại, nhưng lại mệt muốn chết rồi, sau khi xử lý đơn giản, cô ở trong phòng bệnh ngủ thiếp đi, Dương Hình

đứng ở bên giường, nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Tô Song Song, cùng với vết cào trên cánh tay, trong mắt khê ửng đỏ.

Bạch Tiêu vội vàng đi tới, ôm cả đầu vai Dương Hình, cùng cô đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài, Dương Hình lại dựa vào trong ngực Bạch Tiêu, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Xem ra sau này Song Song đừng nghĩ tới yên bình.”

Bạch Tiêu liếc mắt nhìn Tô Song Song, vừa nghĩ tới sau khi cô biết Tần Mặc thì phải chịu những tổn thương khó hiểu này, thở dài, tựa vào trên tường, nhéo gò má Dương Hình.

“Đây chính là giá cao ở cùng với Tần Mặc.” Nói xong, Bạch Tiêu cúi đầu nhìn Dương Hình, trong mắt lộ ra đau thương, “Hình nhi, ở cùng với anh, cũng phải chịu giá cao như vậy, anh không muốn...”

“Bạch Tiêu, nếu anh nói những lời này nữa, em sẽ thật sự tức giận.” Dương Hình nói xong hờn dỗi trợn mắt nhìn Bạch Tiêu, Bạch Tiêu lập tức vui vẻ, ôm Dương Hình hôn lên.

“Được! Được! Lại nói anh cũng không nghĩ Tần Mặc gốc như vậy, lại nhiều lần để cho người phụ nữ của mình bị thương.” Bạch Tiêu nói xong cúi đầu định hôn Dương Hình, đột nhiên nhìn thấy cái gì đó, khựng lại, hơi sững sờ nhìn về phía trước, mặt tỏ vẻ lúng túng.

“Bạch tiên sinh, khuyên ngài khi thân thể không tốt đừng làm những chuyện này!” Đông Phương Nhã đi tới, rất nghiêm túc quét một vòng Bạch Tiêu và Dương Hình, giọng nói lạnh lẽo, vẫn lộ ra một ít cay nghiệt như cũ.

Bạch Tiêu vừa thấy Đông Phương Nhã đi tới, vẫn đầy giọng trêu đùa như trước: “Ôi! Tôi biết, bác gái Đông Phương, tật xấu dài dòng của em thật sự càng ngày càng nghiêm trọng.”

Đông Phương Nhã cũng không giận, chỉ tiến thêm một bước, trực tiếp kéo cổ áo Bạch Tiêu, nhướn mày nói: “Khuyên Bạch tiên sinh vẫn chiếu cố

tốt cho thân thể của mình, nếu không tiền lương của tôi đây sẽ do ai thanh toán?”

Bạch Tiêu vừa thấy Đông Phương Nhã nói tiền, mặt tỏ vẻ được rồi tôi hiểu rõ, rất tự nhiên ôm Dương Hinh tránh né sang bên cạnh, khiến cho Đông Phương Nhã nói lỏng tay.

Đông Phương Nhã liếc mắt nhìn tay trống rỗng của mình, nở nụ cười, sau đó lui về phía sau một bước, tỏ vẻ khoảng cách.

Dương Hinh có thái độ thù địch nhìn Đông Phương Nhã, định mở miệng nói gì đó, nhưng vừa nghĩ tới mình không có chứng cứ, lại im miệng rồi, chỉ lôi kéo Bạch Tiêu rời khỏi nơi này, không có ý định để cho anh nhìn thấy Đông Phương Nhã

Bạch Tiêu vẫn cảm thấy Dương Hinh có tính tình con nít, dù sao bây giờ có cô, anh cũng tự nhiên giữ một khoảng cách với những người phụ nữ trước kia rồi.

Lúc trước anh quả thật nghĩ tới cùng Đông Phương Nhã, bây giờ theo bản năng tránh né cô ấy.

Đông Phương Nhã đứng tại chỗ nhìn Bạch Tiêu và Dương Hinh rời đi, cúi đầu nhìn quyển hồ sơ bệnh án trên tay, hơi híp mắt, xoay người rời đi.

Tần Mặc sau khi nhìn thấy Tô Song Song đã ngủ, để cho Dương Hinh chăm sóc cô, bản thân tự đi xử lý những chuyện này một chút. Mặc dù anh không định thừa nhận, nhưng cũng xác định 80% chuyện này dường như không phải do Tần Dật Hiên làm.

Nếu như cuối cùng thật sự xác định di1enda4nle3qu21ydo0n không phải do Tần Dật Hiên bố trí, người phía sau màn dường như khó đối phó, người này nhất định phải biết được ân oán giữa anh và Tần Dật Hiên, có thể khơi lên mâu thuẫn giữa họ, mà bọn hắn ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Tần Mặc nghĩ được như vậy, vuốt ve giữa chân mày đau nhức, một ngày không hiểu rõ chuyện này, anh sẽ một ngày không được yên tâm, cảm giác như có một thanh đao đặt giữa đỉnh đầu Tô Song Song, bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống, làm tổn hại đến Tô Song Song giống như hôm nay vậy.

Tần Mặc ngồi trong xe, điện thoại di động đột nhiên vang lên, anh tiếp nhận, bên kia cung kính nói: “Tần tổng, Thẩm Ôn Uyển tỉnh, đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, ngài có dặn dò gì.”

Tần Mặc vừa nghĩ tới Thẩm Ôn Uyển, hận không thể diệt trừ cô ta nhanh chóng, nhưng vừa nghĩ tới tính tình của Tô Song Song, nhất định không hy vọng hai tay của anh dính đầy máu tươi, khựng lại một chút: “Đưa cô ta đến chỗ nên đi, để người trong ngục giam ‘chăm sóc’ tốt cho cô ta.”

Xe tiếp tục đi về phía trước, Tần Mặc tính toán đi đến chỗ bệnh viện Triệu Diễm Nhi năm, tự mình hỏi cô ta một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho đến bây giờ mấy tên giặc cướp còn không tìm được, để cho anh tương đối không yên lòng.

Xe Tần Mặc còn chưa tới, điện thoại lại vang lên, anh vừa nhìn là Bạch Tiêu, còn tưởng rằng Tô Song Song đã xảy ra chuyện gì, vội vàng tiếp nhận, điện thoại vừa thông, Bạch Tiêu ở đầu bên kia đã kêu la.

“Tôi nói Tần Mặc cậu có phải đầu bị hư không, tại sao giữ lại Thẩm Ôn Uyển, không biết nhổ cỏ tận gốc sao? Nhà họ Thẩm còn có chút thế lực, nếu như...”

Bạch Tiêu thật sự nghĩ không ra sao Tần Mặc nói yêu thương, tim lại trở nên mềm nhũn như vậy cơ chứ? Anh càng nói càng tức giận, nhưng mà lời còn chưa nói hết, đã bị Tần Mặc mở miệng cắt đứt.

“Nếu như cô ta có hành động khác lạ nào, trực tiếp để cho kẻ địch của cô ta ở trong ngục xử lý, tôi... Không muốn dính máu, anh cũng cố gắng

không cần xen vào chuyện này nữa.” Tần Mặc nói xong, vẫn là lần đầu tiên không cắt đứt điện thoại của Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu vừa nghe, cũng hiểu ý của Tần Mặc, thở dài, dùng lỗ mũi hừ một tiếng, mặc dù đồng ý lời của Tần Mặc nói, nhưng vẫn không muốn thừa nhận.

Cuối cùng Bạch Tiêu giống như cảm thán: “Cũng không biết cậu và nhị manh hóa ở chung một chỗ, rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu, thật đúng là phiền toái không ngừng, bây giờ thì tôi tốt không sai lắm, có chuyện gì cứ giao cho tôi làm, những người khác cậu yên tâm tôi cũng không yên lòng.”

Tần Mặc vẫn trầm mặc, nhưng trong lòng anh hiểu, cho dù là chuyện tốt hay chuyện xấu, anh đều sẽ không buông tay Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Tất Cả Đều Là Giả Đối

"Ừ." Tần Mặc nghe xong lời nói kia của Bạch Tiêu..., lên tiếng đáp lại, anh có chút đau đầu vuốt vuốt lên mi tâm của mình, hỏi lại một câu: "Khi nào thì A Viễn trở về?"

Bạch Tiêu vừa nghe thấy vậy liền thở dài, hét lên: "Cậu cũng đừng đề cập đến lão yêu quái kia nữa, nghe thấy tôi bị thương, cậu ta liền nói như làm nũng vậy, bảo là muốn trở về để thăm tôi một chút. Cậu ta cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, so ra còn lớn tuổi hơn tôi là khác, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on vậy mà không ngày nào là không gây chuyện, tôi chán ghét muốn chết."

A Viễn trong miệng Tần Mặc vừa nói, có tên gọi là Lục Minh Viễn, là một người bạn chơi với bọn họ từ nhỏ, cùng nhau lớn lên. Chỉ có điều Lục Minh Viễn là con lai, suốt một thời gian dài chạy qua chạy lại giữa hai lục địa Trung - Mỹ, thời gian ở cùng một chỗ với hai người bọn họ cùng không phải đặc biệt nhiều, nhưng mà tình cảm giữa bọn họ lại cực kỳ sâu sắc.

Lục Minh Viễn là một tay cự phách trên thương trường, là người thừa kế xí nghiệp của gia tộc, diễ♦n♦đ♦àn♦lê♦q♦uý♦đ♦ôn chỉ là bây giờ vẫn còn đang bên ngoài chơi đùa làm loạn, dự định đến ba mươi tuổi mới trở về nhà.

Lần này Tần Mặc và Bạch Tiêu sút đầu mẻ trán, Lục Minh Viễn không thể trở về được, là bởi vì lần trước A Viễn bị người ám sát trọng thương, vẫn còn đang điều trị ở nước Mỹ, đến hôm nay là đã ba tháng rồi, Tần Mặc cảm thấy tiểu tử kia hẳn phải là đã trở lại rồi.

Tần Mặc cũng không có tâm tình ở lại chỗ này mà nghe Bạch Tiêu phàn nàn, lại hỏi một lần nữa: "Cậu ấy có nói gì đến chuyện khoảng bao giờ sẽ trở về chưa?"

"A Viễn sao?" Bạch Tiêu nhắc tới bạn mình, cả người liền nổi da gà, run rẩy, dĩ nhiên đừng nói nếu như nói Tần Mặc sợ Bạch Tiêu chán ghét A Viễn, vậy thì Bạch Tiêu chỉ sợ Lục Minh Viễn sẽ chán ghét anh.

Bạch Tiêu tựa ở trên tường nghĩ nghĩ, lần trước Lục Minh Viễn vừa mới gọi điện thoại một cái, vừa mới nghe thấy Lục Minh Viễn nói chuyện, Bạch Tiêu đã cúp luôn điện thoại, hoàn toàn không hề nghe xem Lục Minh Viễn nói đến thời gian nào sẽ trở về nước.

"Về chuyện này... Nếu không cậu thử hỏi lại cậu ấy một chút xem sao." Bạch Tiêu chợt dạ nói lại một câu, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác, "Ái dà, bác sĩ bảo tôi đi kiểm tra lại, tôi cúp điện thoại trước nhé."

Tần Mặc biết rõ Bạch Tiêu sợ Lục Minh Viễn, cũng không nói gì thêm nữa, cũng cúp điện thoại, Dieenndkdan/leeequhydonnn lúc này xe cũng vừa vặn đến nơi bệnh viện mà Triệu Diễm Nhi đang nằm điều trị.

Tần Mặc vừa xuống xe liền đeo luôn kính mắt, cố ý an phận đi vào từ cửa chính. Triệu Diễm Nhi cũng không bị thương gì nhiều lắm, chỉ là do cô ta bị sợ quá, ở trong bệnh viện cũng không dám ngủ, cứ rằm rì lẩm bẩm suốt.

Tần Mặc vừa tiến vào, đôi mắt của Triệu Diễm Nhi liền sáng lên, Tần Mặc đứng ở bên cạnh cúi đầu nhìn Triệu Diễm Nhi, trong mắt anh hiện lên một chút chán ghét.

"Tổng giám đốc Tần... Thế nào mà ngài lại tới nơi này vậy?" Đường nhiên là Triệu Diễm Nhi có biết Tần Mặc, sau khi xác định thật sự đó chính

là Tần Mặc, hưng phấn đến mức thiếu chút nữa thì từ trên giường nhảy xuống.

Vẻ mặt của Tần Mặc vẫn thản nhiên như cũ, anh đi thẳng vào vấn đề, hỏi cô: "Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy, cô có biết là ai đã làm chuyện này không?"

Đương nhiên là lần này Triệu Diễm Nhi nghĩ không muốn bỏ lỡ cơ hội được cùng Tần Mặc cùng một chỗ, hừ hừ, cho nên cô ta chính là không muốn nói vào chuyện trọng yếu: "Tổng giám đốc Tần, ngài có mệt hay không, ngồi xuống đây một lát, chúng ta từ từ nói chuyện, chuyện xảy ra vừa mới rồi đã làm cho tôi sợ muốn chết!"

Tần Mặc thấy Triệu Diễm Nhi không có ý định nói cái gì, xoay người lại định đi. Triệu Diễm Nhi thấy vậy lập tức liền sợ hãi. Bên ngoài vẫn thường nghe những lời đồn đại về Tần Mặc, anh không phải là kiểu người như “thiện nam tín nữ”! (ý nói người có tính nết hiền lành)

"Tổng giám đốc Tần! Tổng giám đốc Tần! Tôi nói, tôi nói!" Triệu Diễm Nhi lập tức chống người ngồi dậy, lo lắng rống lên.

Tần Mặc quay đầu lại nhìn cô một cái, anh xoay người lại, nhưng cũng không có ý định bước lên phía trước, cặp mắt hoa đào lạnh như băng kia nhìn chăm chú vào Triệu Diễm Nhi, trầm ổn nói: "Một cơ hội cuối cùng."

Vốn dĩ Triệu Diễm Nhi vẫn còn muốn tìm một số những lời khác để nói, nhưng mà, vừa nghe thấy Tần Mặc nói ra những lời này, toàn thân liền run lên, nuốt nước miếng một cái, vội vàng trả lời: "Dạ! Dạ!"

Tần Mặc cũng không nói thêm một lời nào nữa với Triệu Diễm Nhi. Triệu Diễm Nhi dừng lại một chút, rồi vội vàng nói ra: "Tôi thực sự cũng không biết bọn họ là do ai phái đến, nhưng mà tôi cảm thấy rằng, cái người đứng ở phía sau chuyện này nhất định phải là người hiểu biết rất rõ những ân oán giữa tôi và Tô Song Song!"

Triệu Diễm Nhi cũng không phải là người dấn độn, không phải là loại người có ngực to mà trong đầu không có não. Cô ta vẫn một mực nghĩ ngợi về chuyện này, lúc này Triệu Diễm Nhi cực kỳ khoáy đạt, giọng nói mang đầy vẻ khẳng định: "Người này tuyệt đối là người ở trong công ty, hơn nữa người này phải là người ngày đó đã trông thấy tôi và Tô Song Song cãi nhau!"

Tần Mặc đã biết được điều mà mình muốn, liền xoay người rời đi. Triệu Diễm Nhi nhìn theo bóng lưng Tần Mặc, như còn muốn nói điều gì đó. Nhưng cho dù đã há to miệng ra, nhưng cô ta cũng không dám mở miệng nói. Trong nội tâm của Triệu Diễm Nhi hết sức cảm khái, cái nhìn theo Tần Mặc mang hơi hướng của một kẻ háo sắc.

Kỳ thật Tần Mặc cũng đoán ra được những điều này, hiện tại coi như anh đã có thể khẳng định được rồi. Xác định được người này ở trong công ty, đã là tốt lắm rồi, khỏi phải tìm nhiều hơn.

Lúc này ở bệnh viện, Tô Song Song cũng đã tỉnh. Cô đảo cặp mắt nhìn xung quanh, Dương Hình liền lập tức sán lại: "Song Song à! Cô không việc gì chứ hả? Anh Tần Mặc đi đến công ty rồi, anh nãy nhắn lại là cô hãy ở tại chỗ này đợi anh ấy trở lại đón về."

Tô Song Song vừa nghe thấy liền nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thấy dáng vẻ Dương Hình kiểu như một cô gái đang chìm đắm trong sự ngọt ngào của yêu đương, Tô Song Song cũng đi theo cô cười, chỉ là do thời gian gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, Tô Song Song rất muốn để cho chính mình được yên lặng một chút.

"Hình Nhi à, tôi vẫn còn muốn ngủ tiếp chốc lát nữa, cô không cần ở đây giúp tôi việc gì đâu, nhanh đi xem anh Bạch Tiêu thế nào đi!"

Không ngờ cô vừa mới nói xong, đã nghe thấy ở bên cạnh Bạch Tiêu hừ lạnh một tiếng: "Thôi đi, Nhị Mạnh Hóa à, tôi nghĩ lúc này chắc cô đang bị

kích động thôi, chứ làm sao một người có chỉ số thông minh vốn dĩ không được cao như cô cũng bị vút đi đâu mất rồi? Tôi ở ngay chỗ này, cô bảo Hình Nhi đi chỗ nào để giúp đỡ tôi được đây?!"

Lúc này Tô Song Song mới phát hiện ra, thế nào mà mình lại đang nằm trong một phòng bệnh cùng với Bạch Tiêu? Tô Song Song liếc nhìn Bạch Tiêu với vẻ ghét bỏ, không muốn nói nhiều thêm với Bạch Tiêu nữa.

Tô Song Song dứt khoát lật người lại, xoay qua chỗ khác giả bộ như ngủ. Bạch Tiêu thấy Tô Song Song không để ý đến mình, cũng không muốn áp cái mặt nóng vào trên cái mông dít lạnh nữa.

Lúc Tần Mặc trở lại, cầm tay Tô Song Song lôi kéo ra khỏi phòng, ngồi ở trong xe, Tô Song Song vẫn cảm thấy có chút buồn ngủ như cũ, nhưng Tần Mặc vẫn cầm nắm lấy tay của cô, anh có mấy lời không biết có nên nói ra với cô hay không nữa.

Xuống xe, khi tiến vào trong tòa nhà cao tầng, Tô Song Song liền xoay trở lại cầm lấy tay Tần Mặc, vừa cười vừa nói:"A Mặc, anh có chuyện gì muốn nói với em phải không?"

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song lại có thể phát hiện ra điều này, liền ngẩn người ra, cúi đầu nhìn cô, trong mắt hiện rõ ràng mấy chữ, từ khi nào em trở nên quá thông minh như vậy.

Hôm nay chỉ số thông minh của Tô Song Song lại bất ngờ bùng nổ, có thể nhìn ra ý tứ trong mắt Tần Mặc. Hừ hừ, cô muốn hất tay của anh ra không thềm để ý tới anh nữa, nhưng Tần Mặc lại nắm lấy tay của cô thật chặt, lôi kéo tay của cô không buông, không để cho cô thực hiện được ý định của mình

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Tất Cả Đầu Là Giả Dối (Tiếp Theo)

Tần Mặc một bên lôi kéo tay của Tô Song Song tay, một bên chậm rãi đi về hướng lên trên lầu, mở miệng nói một câu: "Buổi sáng ngày hôm nay có phải là em đã có hẹn với Vương Tử cùng đi tìm Triệu Diễm Nhi phải không?"

Tô Song Song không nghĩ tới đột nhiên Tần Mặc lại nhắc đến Vương Tử như vậy, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái, dừng bước lại. Cô có cảm giác, cảm thấy điều mà Tần Mặc định nói với cô, sẽ làm cho cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Sau đó cô ấy nói công ty có chuyện gì đó nên không đi được với em phải không?" Tần Mặc tiếp tục hỏi, nhưng mà từ những vấn đề mà Tần Mặc hỏi, Tô Song Song cảm giác mình trong đầu óc mình như tê dại đi, cảm giác sợ hãi kia càng trở nên sâu sắc hơn.

"Phải... Làm sao anh lại biết được?" Tô Song Song hỏi lại một câu.

"Cả ngày hôm qua cho đến cuối buổi, cô ấy cũng không có ở công ty đúng không?" Cho dù Tần Mặc cũng chưa trả lời thẳng vào vấn đề mà Tô Song Song hỏi, nhưng mà những lời này lại làm cho Tô Song Song kinh hãi, hai mắt mở to tròn thật lớn.

Cô khẽ lắc đầu, nói dứt khoát: "Sẽ không đâu! Làm sao có thể được chứ? Hai người bọn em chính là..."

Tần Mặc lại cắt đứt lời của Tô Song Song. Anh vươn tay vuốt vuốt lên mái tóc của Tô Song Song, nhẹ giọng nói ra một câu: "Thật ra thì em đã

hiếu được vấn đề rồi đó! Nhưng mà Song Song à, tại sao em lại phải lừa dối chính mình?"

"Nhưng mà..." Tô Song Song vừa mới mở miệng, nước mắt đã chảy ra rồi. Vương Tử kia, cô thật tình đã nghĩ coi Vương Tử như bạn bè của mình.

Trước sự thương tâm của Tô Song Song, Tần Mặc không sao cầm lòng mình được. Nhưng mà, nếu như muốn để cho cô được sống với chính bản thân mình, được sống hoạt bát, tự do tự tại không phải chịu sự gò bó nào, vậy thì anh phải làm cho cô có sự đề phòng với lòng của người khác. Cho nên trong chuyện này, ngày hôm nay anh phải nén nhịn lại sự đau nhức, để cho Tô Song Song tự mình nhìn thấy mà hiểu được.

"Song Song, có một số người sẽ không bao giờ đối xử tốt với em như em đã đối xử tốt với người ta đâu, bởi vì từ trước đến nay, trên thế giới này đã không có sự công bằng rồi." die,n;da.nlze.qu;ydo/nn, Tần Mặc khom người xuống để cho tầm mắt của mình ngang hàng với đôi mắt của Tô Song Song.

"Anh muốn để cho em cả đời này được sống trong sự chân tình, không có một chút giả dối nào, nhưng nếu như vậy nhất định sẽ phải trói buộc sự tự do của em lại, mà anh biết rõ, như vậy em sẽ không được vui vẻ, cho nên anh nhất định phải ép buộc em phải đi để tự em nhìn thấy thế giới này rõ hơn."

Đây là lần đầu tiên Tần Mặc nói thao thao bất tuyệt như vậy, anh giải thích ước nguyện ban đầu của mình. Cách làm này coi như là anh muốn cảm tạ Bạch Tiêu đã cho anh "sách lược trong tình yêu". Nếu không, theo như sự thông minh của Tần Mặc, chỉ sợ sẽ làm Tô Song Song bị chọc giận, hiểu lầm, cũng sẽ không nói ra bất cứ điều gì.

Tô Song Song cúi đầu xuống, cô không muốn phải thừa nhận hiện thực này. Nhưng mà, quả thực đúng như lời của Tần Mặc đã nói, chung quy là

cô không thể sống ở trong thế giới mà tự mình tưởng tượng là luôn sạch sẽ như vậy được nữa. Nếu như thế, chẳng những cô đã đặt mình ở trong chính giữa sự nguy hiểm, đồng thời cũng sẽ làm cho Tần Mặc bị nguy hiểm.

"Em nghĩ... Em sẽ đi gặp cô ấy..." Tô Song Song cắn môi, kỳ thật trong nội tâm cô vẫn như cũ, vẫn ôm ấp một chút hi vọng, hi vọng hết thảy mọi chuyện đều là sự trùng hợp, cho nên cô muốn đích thân mình đi hỏi Vương Tử một chút.

"Anh sẽ đi cùng với em." Tần Mặc nói xong liền kéo tay Tô Song Song. Tô Song Song cũng không hề phản đối, đầu óc của cô vẫn như cũ, vẫn hỗn loạn một mảnh. Cô dứt khoát đi vượt lên phía trước một mình, không để cho chính mình phải đi theo Tần Mặc nữa.

Đợi cho đến khi đi vào bên ngoài khu nhà mà Vương Tử sống, Tô Song Song bỗng có chút kinh ngạc. Lúc trước khi cô nhìn Vương Tử luôn vui vẻ, cách sống phóng khoáng, quần áo mặc trên người cũng không hề tệ, nên Tô Song Song cho rằng, gia cảnh nhà Vương Tử hẳn là rất giàu có.

Cô không hề ngờ rằng Vương Tử lại có thể sống ở tại cái nơi nổi danh là "Khu dân nghèo" như thế này. Người sống ở nơi này phần lớn là cũng đã sắp dời đi nơi khác để sống, vì phần lớn các phòng ở đây đều đã đổ nát, có rất nhiều tầng nhà dường như sắp đổ sập đến nơi.

Tô Song Song đứng ở bên ngoài, phía dưới khu nhà lầu mà Vương Tử đang ở, cô ngẩn người nhìn lên tòa nhà cao tầng trước mặt đã hơi có chút nghiêng lệch, tối đen như mực kia. Lúc cô đang định bước lên lầu, đột nhiên trông thấy Vương Tử từ trong cửa thang lầu bước ra.

Vương Tử trông thấy Tô Song Song rõ ràng có chút gì đó sửng sốt, trên mặt lộ ra một chút sự kinh ngạc và xấu hổ, nhưng ngay sau đó, cô liền cười ngênh đón, liền kéo tay Tô Song Song, cười mở nói: "Song Song tại sao cô lại đến nơi đây thế này, có người bạn của tôi ở chỗ này, cô..."

"Vương Tử, tại sao sáng hôm nay cô lại không cùng đi với tôi vậy?" Tô Song Song cúi đầu, cắn môi hỏi.

Tô Song Song không phải là người ngốc nghếch, cô chỉ là một con người rất đơn thuần. Nhưng mà, giờ khắc này chỉ cần nhìn thấy phản ứng của Vương Tử khi nhìn thấy cô, Tô Song Song đã hiểu ngay, cho tới tận bây giờ, Vương Tử cũng chưa từng bao giờ coi cô là bạn bè.

Nếu không chỉ cần tùy tiện thoáng nhìn một cái, cho dù chỉ là bạn bè bình thường thôi, trông thấy một nửa gương mặt của cô sưng lên như thế kia, phản ứng đầu tiên hẳn không phải là hỏi cô vì cái gì ở chỗ này, mà phải hỏi là vì sao gương mặt của cô lại trở thành như vậy.

Huống hồ lúc này Vương Tử lại còn cười đến vui vẻ như vậy, Tô Song Song cảm giác trái tim mình đau nhức, cũng cảm thấy vẻ tươi cười của Vương Tử rất chướng mắt, cô bỏ qua ánh mắt của Vương Tử, không nhìn tới cô ta nữa.

Vương Tử vẫn chưa phát giác ra được Tô Song Song có gì đó không thích hợp, vừa cười vừa nói: "Không phải là tôi đã nói rồi sao, công ty có chút việc, tôi phải đi làm, về sau bận bịu công việc quá liền quên mất không hỏi lại xem chuyện của cô đã như thế nào rồi!"

Vương Tử vừa nói đến đây liền vội vàng hỏi: "Đúng rồi Song Song, cô đã nói chuyện với Triệu Diễm Nhi thế nào rồi?"

Vừa mới rồi trong lòng Vương Tử còn đang rối loạn, cho nên hoàn toàn không có chú ý đến gương mặt của Tô Song Song, lúc này khi cô ta đã trấn tĩnh lại, liếc nhìn Tô Song Song một cái, Vương Tử mới phát hiện ra nửa gương mặt của Tô Song Song bị sưng phù lên như vậy, liền kêu lên một tiếng kinh ngạc: "Nhìn gương mặt của cô kìa, làm sao vậy, Triệu Diễm Nhi đánh cô sao?"

Tô Song Song không để ý tới câu hỏi của Vương Tử, tiếp tục hỏi: "Nhưng mà khi đó cô cũng không có ở công ty."

"!" Vương Tử vừa nghe thấy vậy liền thoáng giật mình một cái, bất quá cô ta vẫn tựa như cố vùng vẫy giãy chết, vừa cười vừa nói: "Không phải là tôi đi ra ngoài làm việc sao?!"

"Cô đã xin nghỉ!" Tô Song Song thấy Vương Tử vẫn còn muốn lừa gạt mình, tâm tình có chút kích động, rống lên một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Vương Tử, trong mắt cô tràn đầy thất vọng.

Ánh mắt của Vương Tử cũng hướng vào đôi mắt của Tô Song Song, biết rõ chuyện này đã không thể gạt được Tô Song Song nữa, cô ta lui lại phía sau một bước, thoáng nhìn về phía Tần Mặc đang đứng ở sau lưng Tô Song Song, sau đó tầm mắt lại trở lại trên người Tô Song Song.

Lúc này trên mặt Vương Tử đã dỡ bỏ xuống nụ cười, trong mắt trên mặt, tất cả đều chỉ còn thấy sự khinh thường, hừ lạnh một tiếng, cất tiếng hỏi lại một câu: "Cô cũng biết rồi hả?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Lại Uống Rượu Say

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song thật sự là không nghĩ rằng Vương Tử lại có thể hỏi cô một câu hỏi kiểu như trong tiểu thuyết ngôn tình như vậy, mà cô cũng không muốn hỏi Vương Tử tại sao phải làm như vậy. Sau đó lại còn phải nghe Vương Tử nói ra một lô một lốc những câu nói cô ta đã hận mình đến cỡ nào, mà không hiểu tại sao lại như thế.

Chỉ có điều, quả thực trong nội tâm Tô Song Song vẫn luôn ôm một chút hy vọng, cô cho rằng cuộc sống thực tế sẽ không giống như trong tiểu thuyết văn mô tả. , Đến cuối cùng Tô Song Song vẫn không thể kiềm chế được, sững sờ hỏi lại Vương Tử một câu: "Tại sao chứ?"

Vương Tử vừa nghe thấy những lời này của Tô Song Song, trên mặt càng biểu lộ ra vẻ khinh thường. Nếu như không ngại Tần Mặc đang ở chỗ này, ngay cả trong suy nghĩ, Vương Tử cũng không buồn để ý đến Tô Song Song.

"Chẳng phải chúng ta là bạn bè đó sao?" Tô Song Song nhìn thấy biểu lộ này của Vương Tử, trong nội tâm cô đã cảm thấy sự ngượng lạnh, cũng đã đoán được, cái nội dung kết thúc đầy bi thương của vở kịch này tuyệt đối giống như trong những bộ phim tình cảm vậy. Cô vậy mà lại bị đùa bỡn giống như một chú khỉ con, hơn nữa còn bị đùa giỡn đến mức suýt nữa không giữ được sự trong sạch.

Trong nội tâm của Tô Song Song rất tức giận, nhưng mà cô vẫn muốn lên tiếng hỏi lại một câu cho rõ ràng. Cô cũng không muốn mình giống như

một kẻ ngốc, không biết một cái gì hết.

"Bạn bè ư? Tô Song Song tiểu thư, tôi thật sự không có cái vinh hạnh được làm bạn bè với ngài." Vương Tử vừa mới mở miệng liền nói ra một câu chua chát, có thể thấy được sự oán hận của cô ta đối với Tô Song Song không phải chỉ trong một ngày đã hình thành.

Tô Song Song không nói chuyện, nhìn Vương Tử ở đối diện, trong nội tâm cảm thấy rất buồn bực, chẳng lẽ tổ tiên của cô và Vương Tử có cừu oán cho nên đến đời của cô đã tới để báo thù sao.

Nhưng mà rõ ràng cô biết, dĩ nhiên đã là một kẻ lừa đảo, nhưng ba ba của cô đời đời đều là người thành thật, mà mẹ của cô đã về bên kia thế giới, sớm ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, cũng không còn lý do gì để làm cho Vương Tử hận cô!

Càng nghĩ Tô Song Song càng cảm thấy bức rút. Cô cứ như vậy nhìn Vương Tử ở đối diện càng ngày càng đặc ý, chờ cô ta giải thích mấy lời làm rõ mọi chuyện.

Tần Mặc đứng ở sau lưng Tô Song Song, ánh mắt nhìn Vương Tử một mực tỏa ra hàn ý, đương nhiên Vương Tử cảm nhận được sự lạnh lẽo này của Tần Mặc.

Bất quá lúc này Vương Tử cũng nhìn thấy sự việc cũng đã có phần bị đẩy lên cao rồi, cho dù cô có lùi bước, phỏng chừng Tô Song Song cùng Tần Mặc cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Còn không bằng hiện giờ cô dùng miệng lưỡi cực nhanh của mình để ứng đối.

"Loại người như cô mà cũng thích làm bạn bè với loại người bình dân như chúng tôi sao? Sau đó, cô sẽ đột ngột hiển hiện thân phận của mình để cho mọi người cảm thấy được sự ưu việt của mình, có đúng không?" Vương Tử lời hết toàn bộ những oán giận vẫn luôn một mực bị cô đè nén ở trong lòng, nói ra một lượt với Tô Song Song.

Tô Song Song hít sâu vào một hơi, rốt cục cô đã không sao nhịn được nữa rồi. Tô Song Song nhìn Vương Tử, đáp lại một câu: "Đây đều là những phán đoán của cô mà thôi, tôi và cô đều giống nhau cả, cùng đều không có chỗ ở."

"Nói bậy! Tô Song Song, cô đừng cho là tôi không biết gì hết! Ngay ngày đầu tiên mở rộng huấn luyện tôi đã nhìn thấy rồi, cô và Tổng giám đốc Tần Dật hiên có sự thân mật đặc biệt, sau đó Tổng giám đốc Tần cũng thừa nhận cô là em gái của của anh ấy."

Vương Tử nói đến đây thì, trong mắt hàm chứa hận ý dày đặc, ngay sau đó liền rống lên: "Hai người hoàn toàn cũng không phải là anh em ruột! Tô Song Song, chính cô đã quyến rũ Tổng giám đốc Tần, cô đừng có cho là tôi không biết gì hết!"

"..." Tô Song Song cảm thấy không biết phải nói điều gì, cô không ngờ rằng Vương Tử lại hiểu lầm cô đến mức này. Cô nghĩ muốn giải thích, nhưng rồi lại đã cảm thấy chẳng cần thiết phải giải thích bất cứ điều gì hết.

Vương Tử rống lên, lại thấy Tô Song Song không hề để ý gì đến mình, có chút thẹn quá hoá giận, cũng không quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa, gầm nhẹ lên tiếng: "Tôi thực sự yêu mến Tổng giám đốc Tần như vậy, dựa vào cái gì mà tất cả trong mắt của anh ấy đều chỉ có cô, anh ấy căn bản không thèm nhìn vào tôi một cái liếc mắt. Tô Song Song nếu như cô không chết, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tới lượt tôi!."

Tô Song Song không nghĩ tới Vương Tử lại có thể có ý nghĩ như vậy. Rõ ràng chỉ vì không chiếm được mà cô ta lại nghĩ muốn làm tổn thương đến người khác, người này thật sự có một trái tim vô cùng xấu xa. Tô Song Song không khỏi thoái lui về phía sau một bước. Cô không muốn thừa nhận người phụ nữ ác độc đang ở trước mặt mình bây giờ, lại chính là Vương Tử luôn luôn cười mở hay cười mà cô đã từng quen biết trước kia.

Vương Tử nhìn thấy Tô Song Song rốt cục đã có phản ứng, cũng không biết là nên cười hay là nên khóc nữa, lại hừ một tiếng nói tiếp: "Ngay từ ban đầu, khi mà tôi bắt đầu tiếp cận với cô cũng chính chỉ vì Tổng giám đốc Tần mà thôi. Tô Song Song, hàng ngày mỗi khi trông thấy cô cười cười nói nói với tôi, tôi đều cảm thấy chán ghét cô vô cùng!"

Một câu nói cuối cùng kia, chỉ trong nháy mắt, đã làm cho trái tim của Tô Song Song trở nên lạnh lẽo. Cô hít một hơi thật dài, cũng không hề nổi giận, chỉ nói lại một câu rất bình tĩnh: "Trước nay tôi vẫn luôn coi cô chính là một người bạn thân thiết của mình. Nhưng mà, bây giờ từ nay tôi và cô sẽ không còn là bạn bè nữa rồi, từ nay về sau tôi cũng không quen biết gì với cô nữa."

Tô Song Song nói xong liền lôi kéo Tần Mặc quay lại, đi trở về. Tần Mặc cũng không hề lên tiếng. Vương Tử lại gọi với ở phía sau Tô Song Song: "Cô cứ như vậy buông tha cho tôi sao?"

Về cơ bản Vương Tử cũng đã “vò đã mẻ lại còn bị sút rồi”! Vốn dĩ Vương Tử đã không nghĩ đến chuyện mình đã đứng sau hậu trường làm chuyện giết dây mạnh mẽ, cứng ngắc như vậy, thế mà Tô Song Song lại có thể dễ dàng buông tha cho mình như vậy.

Tô Song Song không quay đầu lại, hiện tại cô ngay cả nhìn thôi, cô cũng không muốn còn phải nhìn Vương Tử thêm một cái liếc mắt, bình tĩnh nói: "Đối với người xa lạ, tôi không cần phải phí tâm tư, của mình. Chỉ là đối với những chuyện mà cô đã làm, tôi có thể dễ dàng bỏ qua cho cô, nhưng mà cảnh sát cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

Tô Song Song nói xong câu đó, lôi kéo Tần Mặc đi thật nhanh. Khi đi đến giao lộ, Tô Song Song dừng bước lại, cô hơi ngửa đầu lên, hít vào một hơi thật sâu, sau đó, chậm rãi thở ra một luồng khí đã bị vẩn đục kia ra bên ngoài.

Tần Mặc yên tĩnh đứng ở bên cạnh Tô Song Song, đợi cho cô đã bình tĩnh trở lại, mới mở miệng nói: "Nếu như trong nội tâm em cảm thấy không cam lòng, anh sẽ giúp em..."

"Thôi không cần đâu, A Mặc à! Em và anh, hai chúng ta chính là người dân lương thiện, cho nên cũng không cần thiết phải làm những chuyện thiếu đạo đức kia đâu. Em tin tưởng cảnh sát sẽ cho chúng ta một câu trả lời công bằng."

Tô Song Song nói rất nhẹ nhàng, nhưng mà chỉ có chính cô mới biết rõ, trong lòng cô cũng không hề lạnh nhạt như đang vẽ mặt cô đang biểu lộ ở bên ngoài như vậy, trong cô chỉ thấy tràn ngập cảm xúc mất mát.

Tô Song Song chính là điển hình của mẫu người trạch nữ (*), cô cũng không có nhiều bạn bè lắm. Nhiều năm trôi qua, ngoài Tô Mộ là một người để cô thổ lộ tình cảm, thật không dễ dàng gì cô mới cho rằng mình vừa mới kết giao được với một người bạn tốt có tính khí nóng nảy. Nhưng ai biết được, kết quả là thiếu chút nữa đã để cho người khác làm cho bản thân mình không còn mạng sống nữa.

(*) Trạch nữ: Nghĩa của từ là chui trong nhà. Có thể hiểu nôm na “Trạch nữ” là từ dùng để chỉ các bạn nữ suốt ngày chỉ thích ở nhà, không thích ra ngoài đi chơi, thường các bạn này cũng không thích có quá nhiều bạn bè.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 193.2

Tô Song Song mới nghĩ đến như vậy, trong nội tâm liền thấy nổi lên một hồi lạnh lẽo, buồn nôn. Cô không sao kiềm chế nổi nữa liền rung mình một cái lạnh run người. Tần Mặc vừa thấy thân thể của Tô Song Song run lên như vậy, liền cởi áo khoác ra khoác lên trên người cô.

Một mùi vị quen thuộc ấm áp trong nháy mắt liền bao trùm toàn thân Tô Song Song, làm cho trong nội tâm của cô cảm thấy thật ấm áp. Cô hít hít thứ hương vị chỉ thuộc về một mình Tần Mặc. Chỉ là, thứ hương vị mang mùi thuốc lá nhàn nhạt kia, lúc này đã làm cho trái tim của cô bình tĩnh trở lại, những suy nghĩ có phần sa sút kia tựa như cũng đã được khôi phục không ít.

"Đi thôi! Chúng ta nên có một bữa cơm no đủ!" Tô Song Song nói xong quay đầu lại nhìn Tần Mặc mỉm cười, trong ánh mắt của cô mang theo một chút vẻ giảo hoạt, "Chuyện này, anh mời khách nhé!"

Thật vất vả một hồi, Tô Song Song mới đưa ra được một yêu cầu đối với Tần Mặc. Tần Mặc đã dự định sẽ đưa Tô Song Song đi ăn một bữa tiệc thật lớn. Nhưng anh không ngờ, cô nhóc kia lại đưa anh quẹo trái quẹo phải đi tới một căn nhà trọ nhỏ những cực kỳ ấm cúng.

Tần Mặc vừa nhìn thấy trên chiếc bảng thực đơn bóng nhẫy những đầu được treo ở bên ngoài cửa hàng, trên đó viết: mì thịt bò, thì hơi sững sờ. Tần Mặc vội kéo tay của Tô Song Song, chỉ chỉ vào ba chữ "Mì thịt bò".

Tô Song Song nhẹ gật đầu một cái vẻ rất khẳng định, cô nhìn theo về hướng tay của Tần Mặc đang chỉ chỉ vào ba chữ kia, nói rất khẳng định:

"Đúng vậy, chính là mì thịt bò, thêm chút thức ăn cho hai người nữa, anh mời nhé!"

"..." Tần Mặc thấy Tô Song Song cao hứng như vậy cũng không nói gì thêm, bước vào cửa hàng. Lúc này trên người anh mặc bộ tây trang, nhìn có vẻ đặc biệt không hợp với ngoại cảnh.

Tô Song Song cũng không quan tâm, lôi kéo anh đi tìm một vị trí tương đối yên tĩnh, tiếp đó liền vươn tay, vui sướng gọi vào: "Bác gái à, cho cháu hai tô mì thịt bò, cả hai tô đều cho nhiều thịt thêm một chút nhé! Tiếp đến là món cá sốt chua cay với sợi rong biển, thêm món váng đậu khô thái chỉ (*) trộn nữa ạ!"

(*) Đậu hũ khô thái chỉ: Thực phẩm này ở Việt Nam vẫn quen gọi là váng đậu hay là tàu hũ ky hoặc còn gọi là phù chúc. Váng đậu là một sản phẩm làm từ đậu nành. Trong quá trình nấu đậu, một lớp màng đậu mỏng chứa đạm và chất béo sẽ hình thành nổi trên bề mặt sữa đậu. Người ta sẽ vớt lớp màng mỏng này và phơi khô, đây chính là váng đậu hay là tàu hũ ky.

Từ váng đậu có thể chế biến ra rất nhiều món ăn ngon, như dùng khi ăn lẩu, hoặc đem váng đậu ngâm nước cho mềm để làm món nem cuốn vệt quay (dùng váng đậu thay cho bánh đa nem để quấn thịt vệt quay), món váng đậu cuộn tôm chiên giòn, món váng đậu cuộn thịt băm chiên giòn... Món ăn được nhắc trong đoạn văn ở trên còn được gọi là món nộm váng đậu hay món váng đậu trộn chua ngọt.

Bác gái bán hàng quay mặt lại phía có tiếng gọi, nhận ra Tô Song Song vừa lên tiếng gọi, thì lập tức cười ha ha lên một tiếng. Một lát sau, bác trực tiếp bưng chút thức ăn đi lên, vừa nhìn thấy Tô Song Song liền thoáng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn nhìn Tô Song Song rồi lại nhìn sang Tần Mặc ngồi đối diện, nở một nụ cười.

Bác gái bán hàng cười cười, để lộ ra một chút chế nhạo, nói ra một câu: "Vừa mới rồi bác lại còn tưởng rằng cháu không phải là cô nhóc bác quen trước kia đâu đấy. Khi nhận thấy thật sự là cháu, bác gái đây còn buồn bực tại sao hôm nay cháu gái lại cam lòng muốn gọi đến hai cái phần thức ăn như vậy, hóa ra là cháu dẫn theo bạn trai đến ăn! Ha ha!"

Tô Song Song bị bác gái cười có chút không có xấu hổ, gãi gãi đầu, vừa cười vừa nói: "Chẳng phải là vì trước kia cháu cần phải tiết kiệm để quản lý công việc trong gia đình đó sao!"

Tần Mặc nhìn tô mì thịt bò trước mặt, xem xét, cảm thấy cũng không tệ lắm, liền quay đầu nhìn bác gái nhẹ gật đầu. Bác gái ngẩng nhìn gương mặt của Tần Mặc vẻ rất thân thiết, sau đó như thoáng sửng sốt một chút, rồi lập tức cười rộ lên giống như hoa nở vậy.

"Đúng thế, đúng thế! Công việc quản lý gia đình cần phải tiết kiệm, cháu đó, cô nhóc ạ, cháu thật là có phúc, đã tìm được một bạn trai anh tuấn như vậy. Được rồi! Bác gái này sẽ tặng cho cháu thêm chút thức ăn nữa, coi như bác gái đây chúc mừng cho cháu!"

Tô Song Song vừa nghe thấy liền cười vui vẻ. Nhưng Tần Mặc lại đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói lạnh lùng kia có xen lẫn chút tình cảm dịu dàng: "Tôi là chồng của cô ấy!"

"!" Vẻ mặt của bác gái lúc trước còn đang mang vẻ cười, chỉ trong nháy mắt liền đông cứng lại, cả người bác gái cũng không hề nhúc nhích, giống như bị điểm huyết vậy. Tô Song Song lại càng bị lời nói này của Tần Mặc làm cho hoảng sợ. Cô không nghĩ tới anh lại có thể không chút rụt rè như vậy.

Sau một khắc, bác gái liền lấy lại tinh thần, vỗ tay đánh "đét" một cái, khuôn mặt mập mạp đáng yêu lập tức lại trở lại vẻ tươi cười tựa như những đóa hoa nở rộ, đến mức đôi mắt nhăn tít lại không nhìn thấy gì hết: "Ai chà,

đây là chuyện lớn đây. Có chuyện vui như vậy tại sao lại không nói với bác gái này một tiếng chứ, thiệt là!"

"Chuyện này... hai chúng cháu vẫn còn chưa chưa tổ chức hôn lễ, chỉ là đi đăng ký trước, sau này đến khi nào chúng cháu tổ chức hôn lễ nhất định chúng cháu sẽ đến mời bác gái đi dự!" Hai năm trước đây, Tô Song Song hay đến cửa tiệm ăn này, cho nên mối quan hệ giữa cô với bác gái này tốt vô cùng, nếu không cô cũng sẽ không lao tâm khổ tứ mà dắt Tần Mặc tới chỗ này để ăn.

Bác gái vừa nghe thấy vậy liền nhẹ nhàng gật đầu, lúc này chợt có khách hàng khác đến tiệm gọi món, bác gái liền lên tiếng đáp lại, đang định đi, đột nhiên bác gái lại như nhớ tới cái gì đó.

Bà quay đầu lại hướng về phía Tô Song Song cười cười nói một câu: "Một lát nữa bác sẽ mang đến tặng một bình rượu mà hương vị của nó được chế biến theo bí quyết tổ truyền, coi như bác gái chúc mừng cháu rất cực đã gả chồng rồi!"

Tô Song Song vừa nghe bác gái muốn mang ra tặng cô bình rượu chế biến theo bí quyết tổ truyền, lập tức liền cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng tại thời điểm nghe thấy hai chữ “rất cực”, Tô Song Song thiệt tình cảm thấy không thể nào còn có thể lộ ra được một chút vui mừng kia nữa.

Nhưng mà đợi đến khi bác gái mang ra bình rượu Phiêu Hương kia, cái mặt giống y như cái bánh bao của Tô Song Song rất cực cũng được giãn ra. Theo bản năng cô muốn rót ra một ly rượu, nhưng bác gái lại một phát bắt luôn được bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song.

"Này cô nhóc, từu lượng của cháu kém như vậy, nếm một ngụm là được rồi , tránh đừng có uống nhiều quá lại giờ trò say rượu mà đùa giỡn điên khùng, đập phá cái tiệm ăn này của bác gái mất!" Bác gái nói xong liếc

nhìn Tô Song Song vẻ chế nhạo, vừa liếc mắt ngắm nghĩa thường thức Tần Mặc một chút, sau đó mới bỏ đi về bận rộn.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song lập tức đỏ rực lên. Tô Song Song biết nếu như mình uống nhiều rượu quá, tướng mạo bản thân cô nhìn tựa như cũng không còn được diễm đạm nho nhã như trước nữa. Chỉ là rượu ngon đang ở trước mặt, cô lại cảm thấy rất tham, nội tâm hết sức quẩn quýt.

Kỳ thật ngoài ra vẫn còn có chuyện khác nữa, cho dù là cô không thêm nghĩ đến chuyện của Vương Tử nữa, nhưng trong nội tâm của cô vẫn phiền thấy phiền muộn như cũ. Tô Song Song cũng chỉ muốn uống một ly, thử xem có thể mượn rượu tiêu sầu hay không.

Tần Mặc vừa thấy rượu kia, lại nhớ tới bộ dáng đáng yêu của Tô Song Song khi uống rượu nhiều đến say tí bĩ, anh cũng không nói gì, trực tiếp rót cho cho Tô Song Song một ly rượu Phiêu Hương.

"Không có chuyện gì đâu, em có uống nhiều hơn nữa, anh cũng sẽ ôm em trở về." Tần Mặc nói xong liền rót một chén cho mình. Rượu vừa được rót ra, liền tỏa ra mùi thơm ngát một hồi. Tần Mặc không khỏi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trong mắt hiện lên vẻ rất tán thưởng, thật đúng là loại rượu quý.

Tô Song Song vốn dĩ còn có một chút do dự, nhưng vừa nghe thấy Tần Mặc nói như vậy, liền không nhịn được nữa, con sâu tham ăn uống trong bụng cô liền nổi lên. Cô vội vàng nhấp một ngụm rượu nho nhỏ, trong nháy mắt rượu ở trong miệng liền tản ra, ngay sau đó lưu lại một hương vị thân thiết.

"Uống ngon thật!" Tô Song Song không khỏi tán thưởng một tiếng Cô không sao nhịn được, cứ như vậy vừa nhấp một ngụm rượu, lại vừa ăn một

chút thức ăn, chỉ chốc lát sau non nửa ly rượu Phiêu Hương trong tay của Tô Song Song chỉ còn thấy đáy mà thôi.

Tô Song Song uống rượu vào là gục, lúc này cô lại còn uống hết một nửa ly rượu còn lại, mà cô cũng đã không thể uống được nữa, đợi cho cô cầm cái chén đặt lại trên bàn, thì trong nháy mắt đó, thân thể cô liền mềm nhũn, người trực tiếp ngã nhào lên trên mặt ghế ở phía sau.

Tần Mặc nhìn bộ dạng của Tô Song Song bệt miệng ra mà uống rượu, đôi môi của anh liền khẽ nhếch lên hiện ra một ý cười. Anh cầm ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy đi về phía Tô Song Song, ôm lấy cô rất tự nhiên.

Bác gái vừa thấy bộ dạng của Tô Song Song như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chặc chặc hai tiếng, nhưng vẫn không quên dặn dò Tần Mặc một câu: "Chàng trai à, cô nhóc kia uống nhiều rượu quá, bị say liền đùa giỡn như điên khùng ấy, cậu thông cảm cho cô nhóc ấy một chút nhé!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Bị Giày Vò Đến Thê Thảm

Nhưng hiện tại Tô Song Song lại rất yên tĩnh, Tần Mặc vừa ôm cả người Tô Song Song, vừa dùng lực để bế cô lên.

Anh khẽ ngẩng đầu, nghĩ nghĩ đến đoạn viết về cách xử trí đối với người phụ nữ khi say rượu trong cuốn “Kế sách trong tình yêu” như thế nào, sau đó con mắt anh liền đảo quanh một vòng.

Tần Mặc vừa cúi đầu xuống, khi anh nhìn thấy Tô Song Song tràn đầy nhu thuận đang nằm ở trong ngực mình, chợt cảm thấy, nhất định đêm nay sẽ rất nhiều hứng thú. Chỉ là khi ra khỏi cửa tiệm mì thịt bò kia một chút, trong nháy mắt cả người Tô Song Song đã không tốt rồi.

Tần Mặc đang muốn ôm Tô Song Song tiến vào trong xe, nhưng không ngờ, thoáng cái từ trong ngực Tần Mặc, Tô Song Song liền nhảy ngay xuống, cực kỳ linh hoạt, một phát túm luôn được cổ áo của Tần Mặc, đôi mắt như hai mảnh trăng lưỡi liềm liền mở to tròn xoe.

Tần Mặc không biết Tô Song Song định làm cái gì, nhưng anh sợ cô đã uống quá nhiều rượu sẽ làm tổn hại đến mình, nên dứt khoát thuận theo cô mà cúi đầu xuống. Tần Mặc và Tô Song Song, hai người bốn mắt nhìn nhau, chỉ thấy Tô Song Song nhú mày lại.

“Không thoải mái sao...” Tần Mặc còn chưa hỏi hết câu, Tô Song Song liền hé cái miệng nhỏ ra, ợ lên một tiếng, hơi thở có mùi vị của rượu liền được phả ra. Tần Mặc chỉ biết thở dài.

Tô Song Song nấc lên mấy cái, chậm rãi buông cái tay đang lôi kéo cổ áo Tần Mặc ra, chân liền mềm nhũn, ngã ngược lại phía đằng sau. Tần Mặc vội vàng vươn tay ra nắm lấy cái eo của Tô Song Song.

Tô Song Song cảm giác có chút chết lặng, nhưng mà cô vẫn cảm thấy có người đang nắm lấy eo của mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, trên gương mặt của cô bày ra cái vẻ đầy mơ hồ, cứ cười ha ha, cái cười của cô nhìn ngốc nghếch lạ thường.

“Mẹ nó, ta đã nhìn thấy tiểu Cầm Thú rồi!” Tô Song Song vừa mới mở miệng, Tần Mặc liền nhớ lại lần trước, sau khi Tô Song Song đã uống quá nhiều rượu rồi, khi đó Tô Song Song rất hiền lành, thế nào mà lần này...

Tần Mặc lập tức hiểu ra ngay, lần trước Tô Song Song không uống nhiều như lần này. Quả thật lần này cô đã uống quá nhiều rồi, anh nhìn bộ dạng mang vẻ ngây ngô của Tô Song Song, không nghĩ tới khi cô nhóc kia uống nhiều rượu lại có thể bày ra biểu cảm rất đáng yêu như vậy.

Tô Song Song chậm rãi trì hoãn, bộ dạng có vẻ lại bắt đầu muốn giở trò mới. Cô lôi kéo tay áo Tần Mặc, híp nửa con mắt lại, nhưng mà vẫn không thể nhìn thấy rõ được biểu lộ của Tần Mặc ở trước mắt.

Tô Song Song hừ hừ, nói ra một câu: “Ta muốn làm kỹ sĩ, ta muốn cưới tiểu Cầm Thú”

Tô Song Song nói xong liền dùng cả tay cả chân mà bò lên trên người Tần Mặc. Lúc này tài xế ngồi chờ ở trong xe trông thấy vậy liền đi xuống, muốn giúp đỡ cho Tần Mặc, nhưng Tần Mặc lại lắc đầu.

Tần Mặc cao hơn Tô Song Song đến một cái đầu, Tô Song Song cánh tay thì gầy, bắp chân thì nhỏ, hơn nữa cô lại uống quá nhiều, căn bản là không thể bò lên được trên người Tần Mặc. Cô bò lên được một chốc lát hình như cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, dứt khoát làm bộ muốn ngồi phịch luôn xuống trên mặt đất.

Tần Mặc nhìn về buồng bình kia của Tô Song Song, anh liền nửa ngồi xuống dưới, để cho cô bò lên trên phía sau lưng của mình, bàn tay to của anh đỡ cái mông đít nhỏ của cô để cho cô leo lên.

Thoáng một cái, Tô Song Song tựa như vừa mới được hồi sinh trở lại vậy, lập tức hoa chân múa tay về rất vui sướng, trong chốc lát liền túm lấy tóc của Tần Mặc tóc, trong miệng còn nói lẩm bẩm: “Nào! bây giờ chúng ta cùng đi đánh... đánh quái thú nhé!”

Trong chốc lát hai chân của cô liền quàng vào eo của Tần Mặc, kẹp thật chặt, mơ mơ màng màng hét lên: “Tiểu Cẩm Thú, anh chậm một chút nào, tuy rằng chúng ta đi đánh người ta, nhưng mà anh cũng không cần phải hưng phấn như vậy đâu!”

“...” Tần Mặc dùng ánh mắt thoáng liếc nhìn xung quanh một cái, trông thấy những người khác đang đứng ở bên cạnh mình, trong nháy mắt anh đã biết ngay, lúc này hai người bọn họ đã trở thành một hình ảnh tuyệt đẹp cho mọi người cùng xem rồi!

Tần Mặc thở dài, dường như ngày hôm nay là ngày mà anh đã phải thở dài nhiều nhất trong cả tháng này rồi. Bác lái xe thì trên đầu vãi ra một lớp mồ hôi lạnh, đi theo phía sau lưng Tần Mặc cùng Tô Song Song.

Bác lái xe nhìn đôi bàn tay bé nhỏ của Tô Song Song, lúc này đang cực kỳ nhiệt tình tàn phá mái tóc của vị Tổng giám đốc anh minh thần võ của bọn họ, xem ra chính bản thân mình cũng thấy kinh hồn táng đảm.

Tô Song Song náo loạn một lúc liền cảm thấy lập tức mệt nhọc. Cô tựa vào ở phía sau lưng Tần Mặc, hai cái chân thì cứ đung đưa về hết sức nhàn nhã. Chỉ có điều, những câu từ trong miệng cô thốt ra kia, lại làm cho Tần Mặc cảm thấy cực kỳ đau lòng.

“Em cho rằng, em và cô ấy có thể kết giao thành bạn rất thân với nhau, cũng giống như với Tô Tô vậy. May mắn là em còn chưa kịp đề cập với Tô

Tô về chuyện này. Nếu không, cô ấy mà biết được nhất định sẽ cười em mất...”

Tô Song Song to miệng, nói một thôi một hồi nhưng lời tâm sự ở trong lòng của mình, nói xong rồi, cô còn cảm thấy có chút khó chịu, liền lau chùi hết nước mắt nước mũi của mình vừa mới chảy ra, lên hết trên chiếc áo đang mặc của Tần Mặc.

Một cơn gió nhỏ thổi qua, Tần Mặc cảm thấy phía sau lưng mình mát lạnh, lập tức dính chặt lại. Anh nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, ngay đúng lúc anh hít vào như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song liền dán chặt lấy phía sau lưng của Tần Mặc, dùng sức cọ một cái, còn phát ra âm thanh lau nước mũi.

“A!” Nhưng ngược lại, Tần Mặc lại không hề có phản ứng gì. Nhưng mà bác lái xe vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ thì sợ tới mức hét lên một tiếng. Đúng lúc này bác trông thấy Tần Mặc quăng một ánh mắt nhìn sang phía bên mình, thì lập tức bác liền vội vàng che miệng lại, giả bộ như không hề nhìn thấy gì cả.

Tần Mặc quay đầu lại như trước, trên lưng cũng Tô Song Song đi về phía trước, nhịp bước vững vàng, biểu lộ cũng rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm của anh lại có bộ dạng giống như Tô Song Song đang hình dung, tựa như có một vụn con Thảo Nê Mã lao nhanh qua làm nổi lên một trận cuồng phong.

“A Mặc... Thật may mắn là em có anh...” Tô Song Song ra sức cọ xát ở phía sau lưng Tần Mặc, nhẹ giọng thì thào.

Trong nháy mắt, Tần Mặc chợt dừng bước chân lại, mặc dù anh nói không ra đó là loại cảm giác gì, nhưng trong nháy mắt, anh cảm thấy trong nội tâm mình cực kỳ ấm áp. Loại tình cảm ấm áp này cứ một mực lan tràn đến khắp toàn thân của anh.

“Ừ... Anh vẫn luôn như vậy mà...” Tần Mặc quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song, nhẹ nhàng cười.

Tô Song Song trông thấy vẻ mặt kia của Tần Mặc, cũng bật lên cười. Cô, cười nhìn cực kỳ thật thà phúc hậu. Đứng ở sau lưng hai người một bước, bác lái xe đi theo phía sau, nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ cứ cười tùm tùm cũng nhẹ nhàng thở ra phào một hơi nhẹ nhõm.

Ai ngờ được, ngay đúng lúc hai người đang có vẻ rất tốt đẹp kia, thì Tô Song Song chợt biến sắc, ngay sau đó “ọe” lên một tiếng, trong nháy mắt phun ra đầy cả cổ Tần Mặc.

“...” Tần Mặc không nói gì, anh nhắm mắt lại, cắn chặt răng, mới nén nhịn lại được không ném Tô Song Song xuống đất.

“!” Bác lái xe đi theo sau vừa mới cười được hai tiếng, xem như trong nháy mắt liền cảm thấy vừa bối rối vừa kinh hãi, đứng chết lặng ngay tại chỗ nhìn hai người miệng há ra, nhưng bác cũng chỉ ngăn người ra trong chốc lát, sau đó vội vàng trên dưới lục tìm khăn giấy. Thật vất vả lắm bác móc ra được một gói giấy, còn thừa được đúng một tờ giấy.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Bị Giày Vò Đến Thê Thảm (Tiếp Theo)

Bác lái xe run run rẩy rẩy cầm tờ khăn giấy kia trên tay giấy đưa tới cho Tần Mặc, xem xét một bãi kia ở trên cổ Tần Mặc, trong nháy mắt cúi đầu nhìn nhìn trên tay mình cái này ra vẻ không quá đủ trước mặt khăn giấy.

Tần Mặc một tay ôm lấy cái hông của Tô Song Song, tay kia nhận lấy tờ khăn giấy trên tay bác lái xe đang đưa ở trước mặt, thử lau qua trên cổ mình một chút. Chiếc khăn giấy vừa tiếp nhận kia, không cần đến nhiều thời gian, chỉ trong nháy mắt tờ khăn giấy kia đã ướt sũng, không sử dụng được nữa rồi.

Bác lái xe không nói hai lời, lập tức cởi áo khoác của mình đưa cho Tần Mặc. Nhưng Tần Mặc lắc đầu, vốn dĩ anh còn định ôm Tô Song Song đi trên đường nhỏ nói chuyện để giải sầu, nhưng lúc này thì cũng không cần nữa rồi.

Phỏng chừng tạo hình này của hai người bọn họ nếu lúc này còn tiếp tục đi nữa, thì cũng không phải là để giải sầu cho chính mình, mà là lại chính là để cho người khác được giải sầu rồi.

Tần Mặc cõng Tô Song Song trên lưng mình nhanh chóng đi lên xe ô tô.

Trở lại trong căn hộ Tần Mặc đứng ở trước gương thoáng nhìn qua tạo hình của hai người bọn họ hiện tại, thiết tình anh cũng không biết phải nói cái gì nữa.

Cuối cùng sau khi anh ngẫm nghĩ một lúc, liền cởi luôn áo ngoài của Tô Song Song và của mình ra, sau đó ôm cô đi vào phòng tắm, bắt đầu tắm

rửa. Tần Mặc vẫn cảm thấy còn có chút khó chịu.

Tuy nhiên anh cũng không thêm để ý, cái chính là, anh chỉ sợ nếu như Tô Song Song tỉnh lại mà trông thấy như vậy, sẽ cảm thấy chính anh đã lợi dụng muốn bắt nạt cô trong khi cô còn đang chìm trong cơn say rượu.

Chỉ là đến cuối cùng, Tần Mặc cảm thấy lúc này trên cơ thể của hai người, đang bốc lên cái mùi rượu vừa hơi hám vừa chua loét kia, rốt cuộc anh vẫn phải thỏa hiệp. Tần Mặc để Tô Song Song đứng đó, cởi hết quần áo của cô ra khỏi người. Vừa cởi áo của cô ra, anh vừa nhìn xem trên người cô có còn thứ đồ gì nữa bị bẩn hay không.

Tần Mặc tìm một cái khăn mặt sau đó lau khắp người cho cô, tiếp đó anh cẩn thận ôm cô đi ra ngoài, đặt cô nằm ở trên giường, đắp chăn lại, dự định trước hết đi xử lý chỗ Tô Song Song đã nôn ra trên người mình một chút.

Đến khi Tần Mặc đã giải quyết thân thể mình sạch sẽ, đi từ phòng tắm ra ngoài, tiến vào trong phòng ngủ, nhìn điệu bộ của đầy mê hoặc lòng người của Tô Song Song ở trên giường ngủ kia, nhưng chợt ngây ngẩn cả người.

Ai có thể nói cho anh biết, cái người phụ nữ trên thân thể không một mảnh vải, để cơ thể hoàn toàn trần trụi, lại còn đang uốn éo người thành bánh quai chèo ở trên giường như thế kia, rốt cuộc là ai vậy?

“Song Song?” Tần Mặc thử gọi một câu, Tô Song Song hí mắt, cố sức quay đầu lại nhìn Tần Mặc, ngây ngô cười cười, sau đó quay tròn một cái, suýt nữa thì bị ngã từ trên giường xuống đất.

Tần Mặc vội vàng bước nhanh tới, vươn tay ra đỡ lấy Tô Song Song nâng lên. Anh đang định thở phào một hơi, không ngờ đột nhiên Tô Song Song duỗi dài hai chân ra quàng lấy cổ Tần Mặc, đưa chân dẫm lên trên ngực Tần Mặc, dùng sức đạp về phía sau một cái.

Tô Song Song vừa đập vừa nói lầm bầm nghe có chút mơ hồ: “Tại sao trái bóng này lại to giống như tiểu Cầm Thú thế nhỉ? Ngày mai nhất định mình phải nói lại với anh ấy mới được...”

“...” Tần Mặc bị Tô Song Song đập bất ngờ nên không kịp đề phòng, bị lúi lại về phía sau mấy bước mới đứng lại được. Đợi trong chốc lát, thấy Tô Song Song rốt cục đã trở nên yên tĩnh rồi, anh mới đi qua, kéo chiếc chăn lên phủ kín trên người cô.

Nào ngờ Tô Song Song xoay người một cái quấn luôn chiếc chăn quanh người, trực tiếp rơi luôn từ trên giường xuống đất. Cô ngã xuống trên mặt đất rồi nhưng vẫn còn tiếp tục lăn lộn về phía bên cạnh, sau đó cười luôn lên đồng chăn đó ngủ thiếp đi. Tần Mặc đứng ở bên kia giường nhìn Tô Song Song nằm trên mặt đất. Lần đầu tiên từ khi trưởng thành, anh bị một người khác túm lấy đầu tóc như vậy, thuận tay, Tần Mặc đưa tay lên vuốt lại mái tóc của mình về phía sau một chút tóc, xem như tạm thời giảm bớt chút tâm tình khó nói lên lời của mình trong giờ phút này.

Tần Mặc chậm rãi đi qua bế xốc Tô Song Song từ trên mặt đất lên, đặt cô nằm ở trên giường, nhưng không ngờ, Tô Song Song lại giở mình quay sang hướng khác, người lăn đi một cái, lại rơi xuống trên mặt đất.

Tần Mặc vội vàng bước đi tới bên kia, lại xốc Tô Song Song lên, lại đặt cô lên trên giường. Lúc này, anh không đợi Tô Song Song quay cuồng nữa, liền một phát bắt luôn được cánh tay của Tô Song Song.

Anh nhìn thấy Tô Song Song lại bắt đầu lăn lộn qua lại lung tung, vẫn còn đang làm loạn, chưa chịu yên tĩnh, vẫn còn có chút giãy dụa. Tần Mặc trực tiếp lên trên giường, hai tay vòng quanh Tô Song Song, làm cho cô nằm gọn ngay ở trong ngực của mình, không thể nhúc nhích được.

Ngày hôm sau, khi Tô Song Song tỉnh lại, cảm thấy đầu óc của mình đặc biệt đau nhức. Ngay cả cơ thể của cô, khắp mọi nơi trên người cũng cảm

thấy bị đau nhức gần chết. Cô mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, đã nhìn thấy gương mặt của Tần Mặc.

Tô Song Song chậm rãi tỉnh lại, ngược lại cô không hề cảm thấy có điều gì khác lạ, dù sao hai người bọn họ bây giờ đã là vợ chồng hợp pháp, mỗi sáng sớm cô đều được trông thấy mặt của Tần Mặc.

Nhưng mà, Tô Song Song vừa động dậy một cái, lại cảm giác được Tần Mặc cứ một mực ôm lấy cô, còn có một loại cảm giác kỳ quái, thật giống như chính mình đang không hề mặc quần áo vậy.

Nghĩ ngợi như vậy, Tô Song Song liền cúi đầu nhìn nhìn, chiếc chăn bị tuột xuống một nửa, cô xem xét một chút, quả thật trên người cô không hề mặc thứ gì cả.

Tô Song Song sửng sốt một chút, nhớ lại những cuốn tiểu thuyết mà trước kia cô đã từng xem qua. Trong đó đều là nói cái gì mà ngày hôm sau thân thể đau nhức giống như bị nghiền qua vậy, mà cô, hiện tại cũng đang có cảm giác người bị đau nhức như vậy!

Lúc này Tô Song Song rất không bình tĩnh, cô trực tiếp thử đập một cước vào trên đùi của Tần Mặc. Tần Mặc đã ngủ rồi, cho nên lực ôm của cánh tay khi ôm Tô Song Song cũng không mạnh lắm. Anh bị cô đập một phát, liền lăn người sang hướng bên cạnh.

Tô Song Song vừa mới nhìn thấy chỉ có mỗi một mình cô đang khóa thân ở dưới lớp chăn mền kia, lại nhìn sang Tần Mặc, thấy anh trên nga anh chỉ có bọc một cái khăn tắm nhỏ, lại càng thêm không bình tĩnh!

Tuy nhiên Tô Song Song đã có chuẩn bị về tình huống loại này rồi. Nhưng mà anh cũng không thể nhân lúc cô uống nhiều quá, say đến không biết trời đất là gì nữa, dưới tình huống ấy mà anh lại “ í é í é này nọ “, “ í é í é này nọ “ chứ!

“Tần Mặc! Anh là đại cầm thú!” Tô Song Song gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp một cước đạp luôn Tần Mặc đang ngủ mơ mơ màng màng kia lăn xuống dưới đất.

Thân thể của Tần Mặc bị đụng một cái vào sàn nhà lạnh buốt, trong nháy mắt liền thanh tỉnh. Anh ngồi dậy, nhìn vẻ mặt vẻ giận dữ của Tô Song Song, không hiểu ra làm sao.

“Làm sao vậy?” Tối hôm qua Tần Mặc đã bị Tô Song Song lăn qua lăn lại đến thê thảm rồi, cho nên giờ phút này, cho dù anh có bị đạp xuống giường, cũng hết sức bình tĩnh, vẫn coi như Tô Song Song say rượu vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh hẳn.

Tô Song Song vừa nghe thấy kiểu cách giọng nói của Tần Mặc vẫn cứ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, lại càng thêm giận dữ. Cô đuổi ngón tay ra chỉ vào Tần Mặc, run run rẩy rẩy, quát lên: “Anh đó, lại còn hỏi em làm sao vậy nữa chứ!”

“...” Tần Mặc vẫn còn chưa hiểu rõ ràng mọi chuyện, anh liền nhú hàng lông mày lại, vẻ mặt biểu lộ ra câu hỏi em nói vậy là có ý tứ gì.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Em Trai Hẹn Không Hẹn

“Tần Mặc, anh còn không biết ngượng hỏi em là như thế nào? Mặc dù hai chúng ta đã lĩnh giấy đăng ký kết hôn, nhưng anh cũng không thể giậu đồ bìm leo!” Tô Song Song càng nói càng cảm thấy uất ức, trên người cũng đau muốn chết, giống như bị xe nâng lớn nghiền một lần vậy.

Lúc này Tần Mặc nghe rõ, anh đứng lên nhìn chăm chú vào Tô Song Song, nghĩ tới kinh nghiệm tối ngày hôm qua cả đời cũng khó quên.

Tần Mặc khó khăn lắm mới bình ổn lại được lòng mình xáo động trong nháy mắt, thật hận không thể đi qua hung hăng túm lấy mặt Tô Song Song, trút ra cơn tức này.

Tô Song Song nhìn vẻ mặt Tần Mặc, cảm thấy có gì hơi không đúng, nỗ lực nhớ tới chuyện phát sinh tối ngày hôm qua, nhưng đầu cô rất không có tiền đồ cắt đứt rồi.

“Anh làm gì thế? Còn định then quá thành giận phải không?” Tô Song Song theo bản năng nắm chặt chăn mền của mình, chỉ có điều đối mặt với Tần Mặc như vậy, cảm giác hình như mình hiểu lầm cái gì.

“Tối ngày hôm qua em uống hơi nhiều.” Tần Mặc nói từng câu từng chữ, vừa nói vừa đi về phía bên cạnh Tô Song Song.

Tô Song Song gật gật đầu, cô dĩ nhiên biết mình uống quá nhiều, nếu không sao hình ảnh lại đứt quãng như vậy, die nd da nl e q uu ydo n cô nhìn Tần Mặc đi tới từng bước từng bước một, trong lòng luống cuống hơn, vừa

định nhảy khỏi giường chạy trốn, Tần Mặc lại nhanh hơn cô một bước, đôi tay giữ chặt gương mặt cô, dùng sức lôi kéo.

Hai má Tô Song Song bị giữ lại không chạy được, mặc dù không đau, lại cảm thấy rất mất mặt, không khỏi tức giận kêu la: “Này này! Tần Mặc, anh làm gì vậy?”

“Sau đó em ới lên cả người anh.” Tần Mặc vẫn bình tĩnh như cũ nói, nói xong liếc nhìn sang vai trái của mình, cảm giác dính dính đó, đến giờ Tần Mặc thậm chí không quên được.

Tô Song Song vừa nghe, lập tức sửng sốt, hiểu được tại sao cô trần trụi rồi, thì ra hôm qua cô ới!

Cô nuốt nước miếng một cái, vừa rồi còn tức giận, bây giờ lập tức đổi thành chân chó, khuôn mặt cô bị Tần Mặc giữ lại, hàm hồ nói: “Vết vết thương trên người em có phải do anh nhân cơ hội ngược đãi em không?”

“Có phải trả đũa vì hôm qua em ới lên cả người anh không!” Tô Song Song càng nói càng cảm thấy uất ức, hừ hừ, cúi đầu nhìn cánh tay và chân mình, xanh và tím một mảng.

“Chẳng lẽ anh đá em xuống giường?” Vết thương kia Tô Song Song không tin là do Tần Mặc đánh, bây giờ cũng chỉ có một khả năng như vậy.

Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song nói rơi xuống giường, gật gật đầu, Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc gật đầu, lập tức trợn to hai mắt, cô thật sự không nghĩ tới Tần Mặc lại mất có thể mất lý trí đập cô xuống giường như thế.

“Anh!” Tô Song Song gầm nhẹ một tiếng, Tần Mặc lại cắt đứt cô, lắc lắc đầu, Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc lắc đầu lại bối rối, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, cô nghĩ tới một chuyện, mình uống rượu quá nhiều tính cách không tốt lắm, một ý nghĩ xông lên đầu, có thể... Có phải do mình không, không cẩn thận lăn xuống giường không?

Tần Mặc thấy Tô Song Song tỏ vẻ khiếp sợ, giống như đã nghĩ ra điều gì, anh lại gật đầu một cái, nói: “Nếu như em nghĩ do mình tự lăn xuống giường, như vậy đúng rồi, em không chỉ té xuống một lần, còn cảm như thế nào cũng không ngăn được té thẳng xuống dưới.”

“...” Tô Song Song biết Tần Mặc chỉ trần thuật sự thật, chỉ có điều anh trần thuật sự thật như vậy dường như hơi khiến người ta bức.

Tô Song Song bĩu môi, đá đá chặn, định chuyện này cứ vậy mà qua đi: “Vậy anh đi ra ngoài đi, em đi thay quần áo.”

Tô Song Song nói xong cuốn chăn định đi thay quần áo, cúi đầu nhìn bị mình giật xuống ném đi đều là đồ lót, trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, cô cố tỏ vẻ nhẹ nhõm thò chân đá bọn chúng vào trong góc, tính toán đợi đến khi Tần Mặc không có ở đây thì dọn dẹp.

Nhưng mà, Tần Mặc không có ý định đi, di3nd@nl3qu.yd0n trực tiếp xoay người lại, mở tủ treo quần áo ra, lấy một bộ quần áo cũng rất tự giác bắt đầu thay.

Tô Song Song hét lên một tiếng, đưa tay che hai mắt mình, nhưng vẫn không nhìn được lạng lẽ liếc mắt nhìn, cái nhìn này để cho máu mũi của cô chảy ròng, trực tiếp té xuống, ôm chăn lăn lăn.

Công ty Tần Mặc vẫn bề bộn nhiều việc, cho nên thấy Tô Song Song không có chuyện gì lớn, mua một phần bữa ăn sáng cho Tô Song Song rồi đi làm.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, Tô Song Song lại nhớ tới chuyện tiểu Vương, không khỏi cảm thấy hơi buồn bức, cô ôm chăn lại trở về trên

giường, đang định lăn lộn, điện thoại trong nhà vang lên.

Tô Song Song mới vừa nhận thì chỉ nghe thấy Tô Mộ ở đầu bên kia vang lên: “Em trưởng thành hay không trưởng thành? Người như vậy em cũng có thể tin tưởng?”

Tô Song Song hơi mơ hồ, chỉ có điều ngay sau đó biết Tô Mộ nói về cái gì, đầu tiên cô sững sờ, ngay sau đó rất hoài nghi hỏi một câu: “Sao chị biết?”

“Chị đi bệnh viện tìm em, không gặp được em, ờ... Nên nói chuyện với Bạch Tiêu, vốn còn tưởng rằng anh ấy không thể bỏ qua chị, không nghĩ tới anh ấy nói chuyện của em khiến chị quên chuyện của chị trong nháy mắt...”

Tô Mộ nói hơi chột dạ, chỉ có điều rất nhanh chuyển đề tài, hừ hừ nói: “Đừng nói chị, trước tiên nói về em đứa ngu ngốc này, chuyện gì xảy ra, còn nghe nói em bỏ qua cho con đi kia?”

“...” Tô Song Song không ngờ Tô Mộ lại biết tất cả mọi chuyện, hơi chột dạ, ngẫm nghĩ vẫn nói ý tưởng trong lòng mình ra: “Chuyện có thể giao cho cảnh sát xử lý, còn cần chúng ta phí sức làm gì!”

“Em! Đã nói em mềm lòng mà!” Tô Mộ bất mãn hừ hừ, đột nhiên lại đổi lời, vui mừng nói: “Song Song, em đi ra đi, chị dẫn em đi chơi.”

“Cái gì?” Tô Song Song sững sờ, bình thường Tô Mộ bận kiêm chức bận rộn muốn chết, sao lại đột nhiên có thời gian muốn dẫn cô đi chơi.

Tô Song Song vốn định từ chối, nhưng nghĩ tới nếu như mình ở nhà nhất định sẽ mốc meo, nên đồng ý ra ngoài cùng Tô Mộ.

Chẳng qua khi Tô Song Song xách theo bao lớn bao nhỏ đi trên đường thì trong lòng hối hận muốn chết, người này cô cũng biết, Tô Mộ này không nhờ vả được gì, thì ra để cho tới làm lao động chân tay.

Tô Song Song cầm hai túi lớn lẫn lộn đồ vật đặt dưới đất, hung dữ nhìn Tô Mộ đứng bên cạnh mình cùng nhau xả hơi: “Sao chị không lái xe, keo kiệt như vậy?”

“Chỉ hai bước đường, chị cũng không nỡ lãng phí tiền xăng xe, cưng, ngài còn muốn thuê xe, nếu không em bỏ tiền?”

Tô Mộ nhìn hai túi trong tay, thở dài, thật ra thì cô cũng không muốn nô dịch Tô Song Song vết thương trên chân còn chưa hoàn toàn tốt, nhưng chỗ này thật lòng không tiện thuê xe!

Nhưng cô chính là vệt chết còn cứng mủ, trong lòng suy nghĩ thay cho Tô Song Song cũng không nói ra, chỉ nói mát.

Tô Song Song tự nhiên biết tính khí này của Tô Mộ, thật ra thì vừa rồi cô nhìn hồi lâu, đừng nói taxi, ngay cả xe riêng cũng không có một cái.

Tô Song Song thở dài, cũng may đầu gối của mình tốt hơn nhiều, bằng không hôm nay hai người bọn họ đừng nghĩ đi về.

Tô Song Song tựa vào đồng hồ lung tung thở dốc một hơi, nhìn mục đích còn có hai con đường, khẽ cắn răng, định đi tiếp.

Tô Mộ lại thở dài, đưa tay nhận lấy một cái túi trong tay cô ấy, Tô Song Song định giành lại, Tô Mộ hung dữ trợn mắt nhìn Tô Song Song.

“Thôi đi, nếu như vết thương cũ trên đầu gối của em tái phát, chị còn phải công em về, tha cho chị đi bà chị!” Tô Mộ nói xong, cầm túi lên hì hục tiếp tục đi về phía trước.

Tô Song Song không có cách nào lắc đầu, di@en*dyan(lee^qu.donnn) đôi tay xách theo túi, đi theo Tô Mộ đi về phía trước.

Rõ ràng chỉ có hai con đường, đi như thế nào mà khá lâu rồi, Tô Song Song đang lúc tuyệt vọng, đột nhiên nghe tiếng xe hơi, cô vội vàng kéo cánh tay Tô Mộ, tràn đầy hy vọng nhìn sang.

Khi nhìn thấy một chiếc xe con hào hoa chạy như bay qua thì đôi tay Tô Song Song đưa ra gọi xe cũng cứng lại.

Tô Mộ bĩu môi, vừa định khinh bỉ Tô Song Song một câu, nào biết xe vừa mới bay qua lại lui trở lại, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một đầu tóc ngắn màu vàng, chủ nhân mái tóc hơi ngửa đầu, ngay sau đó lộ ra một khuôn mặt tiểu chính thái Hàn Quốc non mềm như nước.

Cặp mắt Tô Mộ lập tức sinh ra trái tim rồi, bắt đầu rơi vào hoa si rồi, thật ra thì Tô Song Song cũng rất hoa si chính thái đáng yêu, nhưng bây giờ đã kết hôn rồi, lý trí không để cho cô không biết xấu hổ mà biểu hiện khoa trương giống như Tô Mộ vậy.

“Hello! Các chị, các chị định đi đâu đây?” Thằng nhóc giống như tiểu chính thái này cười ha hả hỏi một câu, ngay sau đó mở cửa xe đi xuống.

Vóc dáng chính thái không thấp, ước chừng 1m75, chỉ có điều thật lòng đáng dấp thật đáng yêu, làm cho người ta đều không nhẫn tâm từ chối câu hỏi của cậu ta.

Tô Mộ lập tức ngây ngốc ha ha trả lời: “Tụi chị muốn về nhà trọ trên phố bên cạnh, mang những thứ đồ này về.”

“A! Nhiều đồ như vậy! Dù sao thuận đường, em giúp các chị đi!” Chính thái này hết sức có lễ phép, tính khí lại tốt, Tô Mộ không có sức từ chối.

Tô Song Song thấy nước miếng Tô Mộ sắp chảy ra, vội đưa tay đẩy chị ấy một cái, ý bảo lòng người hiểm ác, Tô Mộ nào còn quản được những thứ này, một tay hai túi đã lên xe.

Tô Song Song dậm chân một cái, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đang định đi gọi Tô Mộ lại, nào ngờ tiểu chính thái này tỏ vẻ vô tội uất ức nhìn cô, yếu ớt do dự hỏi một câu:”Có phải chị không yêu thích em không? Cảm thấy em là người xấu sao?”

Tô Song Song lập tức kêu lên một câu trong lòng: Con mẹ nó! Lực sát thương này quả thật 100%! Cho dù trong lòng cô nghĩ như vậy, em chính là người xấu, nhưng cũng không thể nói ra khỏi miệng được!

Tô Song Song vội vàng lắc lắc đầu, tiểu chính thái này lập tức nở nụ cười, ân cần mở cửa xe cho Tô Song Song, Tô Song Song còn để ý, ghi nhớ biển số xe, gửi cho Tần Mặc.

Thật ra thì ngồi lên xe, Tô Song Song vừa gửi tin nhắn cho Tần Mặc, đến nơi, hai người mới xuống xe, điện thoại của Tần Mặc đã gọi tới, vừa mở miệng đã hỏi: “Có phải một người dáng dấp rất con nít không? Thường gọi là...”

“Chính thái!” Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc nói lời này, nhất thời cảm nhận được Tần Mặc biết người này, quả nhiên Tần Mặc ở đầu bên kia đáp một câu: “Nó không có chuyện gì, chỉ có điều nó đáng ghét giống như Bạch Tiêu, có thể thì cách xa nó một chút.”

Tô Song Song vừa nghe cấp bậc chiến đấu của tiểu chính thái đối diện giống như Bạch Tiêu, trong nháy mắt kính nhi viễn chi * rồi, một Bạch Tiêu đã đủ cho cô nhức đầu, cô cũng không muốn chọc thêm một “Kẻ thù”!

(*) kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Tô Mộ hoàn toàn rơi vào trong chính thái không thể tự thoát ra được rồi, ngây ngốc cười với chính thái này, die ennd kdan/le eequhyd onnn sau khi

lấy túi xuống còn đề nghị để cho cậu ta lên lầu uống trà.

Tô Song Song liếc mắt nhìn nụ cười này của Tô Mộ, bỗng cảm thấy chị ấy giống như bà dì lừa bán người bạn nhỏ, Tô Song Song ho nhẹ một tiếng, hy vọng Tô Mộ có thể hồi hồn lại, chỉ tiếc Tô Mộ đã hoàn toàn trúng chiêu của tiểu chính thái này rồi.

“Chị, em tên là Lục Minh Viễn, các chị có thể gọi em là a Viễn!” Lục Minh Viễn nói xong để lộ một nụ cười ngọt ngào, nụ cười sáng loáng kết hợp với mái tóc màu vàng kim, thật sự sáng đến Tô Song Song đầu vầng mắt hoa.

Tô Mộ đã sớm có khuynh hướng vầng đầu, ha ha cười, thân thiết gọi: “A Viễn này, em có lên trên lầu nghỉ một lát không?”

“Tô Mộ!” Tô Song Song thật sự nóng nảy, gào to một tiếng lại cho Tô Mộ một cùi chỏ, Tô Mộ bị đau, lúc này mới lấy lại tinh thần, chỉ có điều cũng không tốt hơn vừa rồi bao nhiêu.

Cô tốt hơn, thấy lời đã nói ra ngoài, kể cả da mặt dày cũng sẽ không thu lại, vẫn là mặt nụ cười của bà dì xấu, nói: “Có đi không?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Chị, Em Thích Chị

Có thể nhăn nhin nhưng không thể nhăn nhục, chú có thể nhin nhưng thím thì không, đối mặt với dáng vẻ hèn mọn bỉ ổi này của Tô Mộ, Tô Song Song cô cũng không nhin được!

Tô Song Song trực tiếp kéo Tô Mộ sang bên cạnh, đôi tay nhéo gò má Tô Mộ, dùng sức nhéo nhéo: “Em gái chị *, chị cây cỏ già có thể giữ mặt mũi một chút không, người ta là con bò non!”

(*) Em gái chị: một câu chửi, ngôn ngữ mạng.

Tô Mộ bị Tô Song Song nhéo hơi đau, một phát chụp được tay Tô Song Song đang nhéo mình, mặc dù chột dạ, nhưng không muốn bỏ qua cơ hội đùa giỡn tiểu thịt tươi như vậy, vênh mặt lên nói: “Cái này... Chị cũng không phải là người xấu!”

“...” Tô Song Song thật sự muốn châm chọc, chị như vậy mà còn không phải người xấu, vậy như thế nào mới là người xấu!

Tô Song Song len lén liếc nhìn Lục Minh Viễn, thấy cậu ta cười híp mắt nhìn sang, lòng cũng mềm đi, lại quay đầu nhìn Tô Mộ, thấy chị ấy tỏ vẻ đáng thương nhìn mình, cũng không nhẫn tâm được.

Cô định vò đã mở lại sứt nói: “A Mặc biết cậu ta, nói cậu ta cùng cấp bậc với Bạch Tiêu!”

Tô Mộ vừa nghe, hơi sừng sốt, dĩ nhiên lieqiudoon Tô Song Song còn tưởng rằng cuối cùng đã hù dọa được Tô Mộ, để cho chị ấy quay đầu lại là

bờ rồi, nào ngờ chị ấy vỗ đùi, cười.

“Chị đi! Vậy thì tốt quá!” Tô Mộ nói xong xoay người giống như định chạy về phía Lục Minh Viễn, Tô Song Song kéo cánh tay chị ấy, túm chị ấy trở lại.

“Em nói Tô Tô à! Chị có phải tám đời chưa thấy đàn ông không! Người đẳng cấp như Bạch Tiêu đó chị cũng không bỏ qua?” Tô Song Song hạ thấp giọng gào một tiếng.

Tô Mộ tỏ vẻ cảm khái, mặt tràn đầy hoa si, nói ra lời khiến Tô Song Song giận tức chết: “Chị là tám đời chưa nhìn thấy chính thái đáng yêu như vậy! Vừa đúng Tần tổng biết, biết gốc biết rễ.”

Lời Tô Mộ lại xoay chuyển, vẻ mặt phàn nàn nói: “Song Song ngài bây giờ có tổng giám đốc bá đạo, nên thành toàn cho trái tim nhỏ bé say mê chính thái đi!”

“Biến thái!” Tô Song Song thấy nói không lại Tô Mộ, Tần Mặc có biết Lục Minh Viễn này, chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm, nên cũng không quản.

Tô Song Song vừa buông tay, Tô Mộ giống như con chim sổ lồng bay đi, bay về phía bên cạnh Lục Minh Viễn, Tô Song Song vội vàng đi qua, chỉ sợ Tô Mộ làm ra chuyện gì làm nguy hại đến đời tiếp theo của tổ quốc.

Chỉ có điều khiến Tô Song Song kinh ngạc chính là, tiểu chính thái này lại hơi sức không nhỏ, một người nhẹ nhõm xách tất cả túi xách lên trên lầu, khi bỏ trên đất ngay cả thớ mạnh cũng không thớ gập.

Vào phòng, Tô Song Song ngược lại tương đối thận trọng, Tô Mộ đã chạy trước ra phía sau pha trà, Lục Minh Viễn ngồi trên ghế sa lon vẫn giữ nụ cười trên khóe miệng, dáng vẻ ngây thơ u mê, tinh khiết giống như thiên sứ, làm cho người ta không khỏi có ấn tượng tốt với cậu ta.

“Chị, em còn không biết tên của các chị?” Lục Minh Viễn cười đến vô hại.

Tô Song Song vốn đang mắt to trừng mắt nhỏ với cậu ta, cũng rất lúng túng, vừa nghe cậu ta mở miệng nói chuyện, vội vàng đáp lại: “Chị tên Tô Song Song, chị kia tên Tô Mộ.”

Lục Minh Viễn vừa nghe hứng thú, cười ha hả nói: “Hai chị là chị em?”

“Không phải, chỉ rất khéo có họ giống nhau thôi.” Tô Song Song nói xong có vẻ trầm mặc, mặc dù cô thích chính thái, nhưng so sánh mà nói, cô càng thích nam hơn.

Lục Minh Viễn đột nhiên ôi một tiếng, giống như nhớ ra chuyện quan trọng gì, quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới, kích động mà hỏi: “Chị có phải là bà xã của Tần Mặc không?”

“!” Tô Song Song vừa nghe, đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó gật gật đầu, ngược lại không ngờ Lục Minh Viễn lại có thể biết cô.

“Ô! Ô! Chị dâu đừng kinh ngạc, em và Mặc ca có quan hệ rất tốt, em, anh Mặc, a Tiêu, nhưng là ba kiếm khách đó!” Lục Minh Viễn nói xong, cười híp mắt vui vẻ lên, hình như nhớ lại câu chuyện khi còn bé.

Tô Song Song bỗng cảm thấy lời nói này của cậu ta có chỗ kỳ quái, nhưng lại không nghĩ ra, thấy cậu ta cười vui vẻ, nên cùng cười cười với cậu ta.

Tô Mộ bưng trà ra, cười híp mắt nói: “Hai người nói gì đó, cười đến vui vẻ như vậy, tôi nói cho a Viễn biết, Song Song là người danh hoa có chủ!”

Tô Song Song thấy Tô Mộ cười như vậy, thờ dài, thật sự quá bỉ ổi, thô bỉ đến cô đã nghĩ làm bộ như không biết Tô Mộ.

Lục Minh Viễn lại giống như con cừu nhỏ, hình như vốn không cảm giác được bị ối trong nụ cười đỏ của Tô Mộ,ngoan ngoãn bưng ly trà lên uống một ngụm, tán dương một câu: “Lá trà rất thơm đó!”

“A Viễn nếu như em thích, chị lấy một ít cho em mang về, coi như đáp tạ!” Tô Mộ hoàn toàn không có cách gì với chính thái, đáng về hận không thể móc cả tim ra.

“Tô Tô, cậu ấy là bạn rất tốt của a Mặc, cậu chú ý nước miếng một chút!” Tô Song Song thấy Lục Minh Viễn và Tần Mặc rất quen, nói chuyện cũng buông lỏng rất nhiều, thật sự không nhìn nổi dáng vẻ kia của Tô Mộ, chỉ sợ lưu lại ám ảnh gì cho Lục Minh Viễn, nhắc nhở một câu.

Tô Mộ vừa nghe, lúc này mới phản ứng được, mình thật sự bị ối quá mức rồi, vội vàng ho nhẹ một tiếng.

Lúc này không khí giữa ba người cuối cùng tốt hơn nhiều, bởi vì quanh đi quẩn lại đều quen biết, lại hàn huyên một lúc, Tô Song Song thấy sắp tối rồi, phải đi về chuẩn bị cơm tối cho Tần Mặc, nên định cáo từ.

Lục Minh Viễn tính toán đi cùng Tô Song Song gặp Tần Mặc, nên đi cùng cô, trước khi đi, Tô Song Song thật sự không yên lòng về Tô Mộ.

Cô lôi kéo chị ấy sang bên cạnh, lời lẽ công chính dạy dỗ chị ấy một trận, “Chị đó, về sau nhìn thấy chính thái có thể đứng đắn một chút không, ai nói chính thái thì trời sinh thiên thần, cẩn thận gieo họa gì cho chị cũng không dư lại!”

Tô Mộ thở dài, chính mình cũng hiểu rõ thói hư tật xấu này của mình, nhưng chính là không đổi được, cô lắc lắc đầu, lần đầu tiên nghe Tô Song Song, hơi ngượng ngùng hừ hừ: “Em cũng biết, chị chính là không có cách nào với chính thái chứ sao...”

Tô Song Song vừa nghe, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vừa khéo gõ xuống gáy Tô Mộ, hung tợn cảnh cáo nói: “Về sau gặp chuyện như vậy thì gọi điện thoại cho em, tránh cho chị bị lừa gạt!”

“Được đấy! Bà cô, ngài mau trở về làm bà chủ gia đình đi, nhớ đừng vứt bỏ tiểu chính thái này!” Tô Mộ nói xong cười đẩy Tô Song Song ra.

Vừa lên xe, Tô Song Song cũng không có ý tốt, cô thấy hình như Tô Mộ thật sự để bụng đến Lục Minh Viễn, không muốn để cho Lục Minh Viễn hiểu lầm Tô Mộ.

Tô Song Song cười cố tỏ vẻ thả lỏng nói một câu: “Tô Tô này chính là làm người quá nhiệt tình! Người khác giúp chị ấy, chị ấy cũng không thể không móc tim móc phổi cho người ta!”

Lục Minh Viễn thuần thục lái xe, nghe Tô Song Song nói như vậy, cười khẽ một tiếng, hình như đã hiểu rõ ràng rằng cô đây là đang nói tốt thay cho Tô Mộ.

Anh khéo léo gạt gạt đầu, âm thanh trong trẻo, nghe không hề có lòng dạ chút nào: “Vâng, em hiểu rõ, chị Mộ là người rất tốt, em rất thích chị ấy!”

Tô Song Song vừa nghe có hy vọng, chính là muốn thay Tô Mộ thăm dò chiều hướng một chút, nào ngờ Lục Minh Viễn lại mở miệng nữa, nói ra suýt nữa dọa sợ Tô Song Song đến nhảy xe.

“Chỉ có điều, chị Song Song, em càng thích chị hơn chị Mộ, chị có thể không ở chung một chỗ với anh Mặc, ở cùng với em không!”

Tô Song Song nghe xong những lời này hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô quay đầu lại nhìn Lục Minh Viễn, thấy vẻ mặt cậu nhóc này thuần khiết đơn giản, chỉ không rõ, chẳng lẽ cô nghe lầm, xuất hiện ảo giác rồi hả?

“A Viễn này! Em vừa mới nói gì, chị lãng tai, không nghe thấy!” Tô Song Song nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của Lục Minh Viễn, bỗng cảm thấy nhất định là mình nghe lầm.

Nhưng ai biết cô quả thật tự đào một cái hố cho mình!

Giống như nghe một lần còn không đủ, còn muốn nghe lần thứ hai, cần phải ép buộc tiểu thית tươi người ta thổ lộ lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Minh Viễn đỏ lên, dáng vẻ then thùng ngượng ngùng.

Tô Song Song vừa thấy dáng vẻ này của cậu ta, trong lòng hồi hộp, một vạn con thảo nê mã đang lao nhanh đến không đủ để hình dung tâm tình rối loạn hồng bét giờ phút này của cô.

Cô đột nhiên muốn kêu to một tiếng, em đừng nói nữa, lại nói chị sẽ nhảy xe.

Nhưng cô chưa kịp há mồm phát ra âm thanh, chỉ nghe thấy Lục Minh Viễn nói, “Em thích chị Song Song, đó là thích giữa đàn ông và phụ nữ, vừa thấy đã yêu, cho nên, chị Song Song, chị đừng ở chung một chỗ với anh Mặc!”

“Tôi nhõ vào *!” Tô Song Song thật lòng không phải cố ý nói tục, nhưng tin tức này quả thật quá kinh khủng, cô nuốt nước miếng, vẫn không hóa giải được kích động muốn đánh người giờ phút này.

(*) Tôi nhõ vào (gốc 我擦= 我去): thường dùng nó với nghĩa bị sốc bởi một điều bất ngờ, thường có nghĩa tiêu cực (= [bad word])

Tô Song Song quay đầu lại nhìn Lục Minh Viễn vẫn nghiêm túc lái xe, cảm thấy cậu ta không giống như đang nói giỡn! Nhưng nếu như không phải nói giỡn, chuyện này nói ra ngoài chẳng phải rất dũng mãnh?

“A Viễn à! Có phải em có thù hận gì với anh Mặc em không?” Đây là suy nghĩ duy nhất mà lúc này Tô Song Song có thể nghĩ đến, cô tỏ vẻ mong đợi nhìn Lục Minh Viễn.

Vừa đúng đèn đỏ, Lục Minh Viễn dừng xe, quay đầu nhìn Tô Song Song, nói rất chân thành: “Không biết! Quan hệ giữa em và anh Mặc rất tốt! Anh Mặc thật lòng thích em đấy! Không như a Tiêu cái miệng rộng đó làm người ta ghét.”

“...” Trong lòng Tô Song Song loạn hơn rồi, cô đảo mắt một cái, rồi cuộc nghĩ đến một khả năng, cô thận trọng hỏi, “Cái đó, có phải em thích cướp đoạt thứ gì đó của anh Mặc em không?”

Lục Minh Viễn vừa nghe càng thêm không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Song Song, tỏ vẻ sao có thể như thế, cười híp mắt nói: “Từ nhỏ đến lớn, có thứ gì tốt, em đều chia sẻ cho người đầu tiên chính là anh Mặc!”

“Tôi nhớ vào, vậy không phải em thích anh Mặc của em chứ!” Tô Song Song là hủ nữ thâm niên! Chỉ cần cho cô một điểm tựa, cô có thể bẻ cong toàn bộ đàn ông thế giới.

Lục Minh Viễn vừa nghe, tay run lên, suýt chút nữa tông vào xe bên cạnh, cậu nhìn Tô Song Song một cái thật sâu.

Cái nhìn này khiến Tô Song Song kinh hồn bạt vía, chỉ sợ mình đã đoán đúng, cô nhìn chăm chú vào Lục Minh Viễn, cẩn thận nắm bắt thái độ cậu ta, chỉ sợ bỏ qua một tin tức có khả năng nào đó.

Chỉ có điều bây giờ trong lòng Tô Song Song đã yên lặng như sợi mì chảy theo chiều rộng rồi, không nghĩ tới chẳng những phải đề phòng tiểu tam là nữ, còn phải đề phòng tiểu tam là nam!

“Phụt!” Lục Minh Viễn đột nhiên nở nụ cười, cười hết sức vui vẻ, anh lắc lắc đầu, sau đó thân thể run lên: “Em cũng không thích đàn ông!”

Tô Song Song thở phào một hơi, chỉ cần không phải là tình địch, vậy thì tốt rồi, nếu không phải đối phó với tiểu tam là nam, Tô Song Song còn phải đọc thêm vài quyển tiểu thuyết, học tập kỹ năng này.

“A Viễn à! Đừng nói đùa, nhanh lên, chúng ta về nhà, em gặp anh Mặc của em một chút là được rồi!” Tô Song Song nhìn sang trái nói với cậu ta, muốn coi chuyện này giống như cười giỡn bay đi.

Nào biết tiểu chính thái này còn cố chấp, vỗ mạnh tay lái, quật cường quát: “Em chính là vừa thấy đã yêu chị Song Song, nếu chị ngại nói, để em đi tìm anh Mặc nói!”

“Ngài là anh tôi, được chưa? Đừng làm vậy, tiểu tử tông!”

Lục Minh Viễn thấy Tô Song Song nói những lời này, vừa nghe đã cảm thấy ngây thơ.

Cô cũng không tin chuyện cái gì vừa nhìn thấy đã yêu đâu, hơn nữa, cậu ta là một tiểu chính thái sáng ngời như vậy, thích cũng chỉ có thể thích lolita.

Cho dù cậu ta không thích lolita, như vậy theo lý thuyết nên thích FZL *! Tại sao lại chọn trúng cô kiểu có tiếng không có miếng, không có một chút FZL “Bình dân” nào!

(*) FZL: 非主流 (non-mainstream) vốn là khái niệm trừu tượng, chỉ những gì mà một bộ phận thiểu số người đi theo, ngược lại với những gì được coi là xu hướng chính, chủ đạo; theo nghĩa hẹp và phổ biến trong giới trẻ bây giờ thì khái niệm này để chỉ một hiện tượng chủ yếu lan truyền qua mạng của giới trẻ, thường được viết tắt là FZL.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Bạch Tiêu Gặp Chuyện Không May

“Chị nhất định phải tin, em lập tức nói với anh Mặc!” Lục Minh Viễn nói xong tức giận đạp chân ga, đầu môi giống như ai bắt nạt mình vậy.

Lúc này xe văng vằng chạy lên trước, Lục Minh Viễn quay đầu tập trung lái xe, Tô Song Song lại tỏ vẻ hoảng sợ vẫn nhìn chăm chăm vào cậu ta, với dung lượng bộ não của cô, thật sự không nghĩ ra mình nên nói cái gì.

“Cái đó...” Tô Song Song thử câu thông bình thường với cậu nhóc này một chút, nào biết Lục Minh Viễn thật sự vẫn tức giận, vốn không để ý tới Tô Song Song, đợi đến khi ngừng xe lại, cậu ta đột nhiên lấy điện thoại di động ra.

Sau khi điện thoại thông, khi Tô Song Song nghe thấy một tiếng “Anh Mặc” kia, cả người Tô Song Song không tốt rồi, cô sững sờ nhìn Lục Minh Viễn.

“Anh Mặc, anh về nhà, bây giờ em đang ở chung một chỗ với chị Song Song.” Lục Minh Viễn nói xong, vốn không nghe Tần Mặc nói gì, tút một tiếng quả quyết cúp điện thoại.

Trái tim nhỏ của Tô Song Song run lên, nhìn Lục Minh Viễn trong mắt càng nhiều không giải thích được thêm, đầu óc cậu nhóc này tuyệt đối có vấn đề, nếu không dám lạnh lẽo cắt đứt điện thoại của Tần Mặc như vậy.

Tô Song Song suy nghĩ một chút vẫn nên chuồn trước đi thì tốt hơn, tránh cho đầu cậu nhóc này nóng lên, một khi làm ra chuyện gì, đến lúc đó cô muốn trốn cũng không thoát.

Nào biết Tô Song Song vừa mới xuống xe, Lục Minh Viễn cũng xuống xe theo, đi đến trước mặt Tô Song Song, hơi cúi đầu, mắt to ngập nước giả bộ đáng thương nhìn Tô Song Song, nhìn khiến Tô Song Song vốn lẽ thẳng khí hùng trong nháy mắt cảm giác mình là một quả trứng thối lớn.

“Em... Em định làm gì!” Tô Song Song lắp ba lắp bắp tính toán hỏi trước một chút xem cậu ta rốt cuộc định làm gì, tránh cho lại hiểu lầm cậu ta nữa.

Lục Minh Viễn làm bộ đáng thương nhìn Tô Song Song, mím môi, dáng vẻ kia thật sự có lực sát thương quá lớn, cậu vừa mở miệng, đã lộ tất cả giá trị con người của mình ra ngoài: “Chị Song Song, tiền của em không thể ít hơn anh Mặc, em có thể chuyển toàn bộ tiền sang tên của chị.”

Cậu ngẫm nghĩ rồi lại nói tiếp: “Em sẽ đối xử tốt với chị, còn tốt hơn anh Mặc đối với chị, tính tình em cũng tốt, sẽ không lạnh như băng giống như anh Mặc, chị chọn em có được không?”

Tô Song Song thật sự bị giật mình, cô nhìn xem bốn phía, thật sự muốn hỏi người này một chút, có phải cô xuất hiện ảo giác rồi không, rốt cuộc nào loạn đến thành treu chọc thiếu niên này từ chỗ nào.

Lục Minh Viễn nhìn thật sâu vào đôi mắt Tô Song Song, đầu độc nói: “Chị Song Song, chỉ cần chị gật đầu, một số tiền lớn cứng chiều một đồng lớn, chị có thể hạnh phúc hơn bây giờ nhiều, chị chọn em như thế nào?”

Tô Song Song cũng nhìn Lục Minh Viễn, bây giờ đã sinh ra ghét bỏ người này, nếu như cậu ta thật sự là bạn bè của Tần Mặc, làm sao lại nói lời như vậy.

Tô Song Song lui về phía sau một bước, trong mắt đã không che giấu được ghét bỏ, cô bình tĩnh nói: “Cho dù cậu tốt nhường nào, cậu cũng không phải là Tần Mặc.”

Lục Minh Viễn nghe lời này, hơi sững sốt, ngay sau đó nhẹ nhàng bật cười, cười cười, cười lớn, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Tô Song Song càng ngày càng cả thấy thứ hàng này là xà tinh bệnh, hơn nữa còn là màn cuối, xoay người định chạy, lại đột nhiên va vào trong ngực người nào đó, bị sợ đến Tô Song Song thiếu chút nữa kêu ra.

“Anh.” Đôi tay Tần Mặc đặt trên vai Tô Song Song, để cho cô buông lỏng, Tô Song Song nghe là giọng của Tần Mặc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi cô còn tưởng là người do Lục Minh Viễn mang tới, định thẹn quá thành giận bắt cóc cô đấy.

Lục Minh Viễn nhìn thấy Tần Mặc tới, vượt vượt bụng mình, cuối cùng không cười nữa, chỉ có điều trên mặt vẫn mang theo nụ cười chế nhạo nói: “Em nói anh Mặc này, anh tìm đâu ra thứ đồ đáng yêu như vậy! Không trách được a Tiêu không quản gọi chị ấy là nhị manh hóa!”

“...” Tô Song Song nghe nói như thế, xoay người, hung dữ trừng mắt nhìn Lục Minh Viễn, vẫn hơi cảnh giác với cậu ta.

Tần Mặc không muốn để ý đến cậu ta, lôi kéo Tô Song Song trực tiếp lên lầu, Lục Minh Viễn lại nhanh hơn hai bước chân chặn trước mặt Tần Mặc và Tô Song Song.

“Được rồi! Được rồi! Không phải em đây chỉ đùa một chút thôi sao? Anh đột nhiên kết hôn, em không nhìn chị ấy là ai, sao yên tâm.” Lục Minh Viễn cười híp mắt tỏ vẻ vô hại, giống như mới vừa rồi nói ra lời ác liệt như vậy không phải là cậu.

Tô Song Song chột nhứ mày, liên hệ trước sau, hơn nữa những lời này của cậu ta, trong nháy mắt đã hiểu, cả nửa ngày cậu ta đây chính là đang thử dò xét mình.

Tô Song Song hừ lạnh một tiếng, bị người khác coi là kẻ ngu mà đùa giỡn, trong lòng rất tức giận, chỉ có điều cô không muốn nổi giận, như vậy sẽ có vẻ mình bị ép phong độ quá thấp.

“A! Thì ra em đang thử dò xét chị hả! Chỉ có điều phương pháp này của em cũng quá low rồi, chỉ trong một phút chị đã khám phá ra!” Tô Song Song nói xong, một tay chống nạnh, cổ tỏ vẻ nhẹ nhõm châm chọc cậu ta.

Lục Minh Viễn thấy dáng vẻ Tô Song Song như vậy, lại nhin không được bật cười, nụ cười chế nhạo tỏ vẻ em biết rồi ngài nói rất đúng, cuối cùng vẫn không nhin được nhạo báng một câu: “Dạ! Dạ! Câu đó của chị em không phải Tần Mặc, thật sự làm em rung động! Hức ~”

Lục Minh Viễn nói xong nghịch ngợm cười một tiếng, cười đến khiến Tô Song Song hết sức khó chịu, cả người đã nổi đầy da gà, cô vội vàng né tránh ra sau lưng Tần Mặc.

Tâm tình Tần Mặc xem ra không tệ, không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ liếc mắt nhìn Lục Minh Viễn, ý bảo cậu ta đừng làm rộn quá mức.

Lục Minh Viễn vội vàng le lưỡi, cười ha hả đi theo sau lưng Tần Mặc, định theo vào nhà.

Hiện giờ Tô Song Song đã hiểu vì sao Tần Mặc nói Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu cùng một đẳng cấp rồi, xà tinh bệnh này, thật lòng lực chiến đấu còn mạnh hơn Bạch Tiêu.

Tô Song Song đi theo Tần Mặc lên lầu, Lục Minh Viễn cũng đi lên theo hai người bọn họ, đợi đến khi mở cửa phòng, Tô Song Song một phát đẩy Tần Mặc vào, theo sát đó lập tức đi vào, định nhốt Lục Minh Viễn ở ngoài. Nào biết tên kia giống như nhìn thấu động tác của Tô Song Song, trực tiếp dùng cả tay chân, tóm được cửa, chính là không buông tay, mặt dày mày dạn muốn vào.

Tần Mặc liếc mắt nhìn, bàn tay đặt lên đôi tay nhỏ bé của Tô Song Song, nói một câu: “Cho cậu ta vào đi thôi.”

Trong lòng Tô Song Song không cam lòng, nhưng mà vẫn nghe lời Tần Mặc buông lỏng tay, Tần Mặc cầm tay nhỏ bé của Tô Song Song đi vào, vừa đi vừa nói: “Anh giúp em hả giận.”

“!” Tô Song Song nghe xong vui lên, quay đầu liếc nhìn Lục Minh Viễn một cái, ánh mắt viết đầy: Nhóc con, xem một lát nữa cậu còn đắc ý làm sao.

Lục Minh Viễn tỏ vẻ đã sớm thích ứng, dáng vẻ vô tội đi theo sau lưng bọn họ vào, đi vào, cậu ta đã tự quen thuộc ngồi trên ghế sa lon, dáng vẻ cực kỳ khéo léo.

“Anh Mặc, em chính là đùa giỡn một chút với chị Song Song thôi, anh cũng đừng...” Lục Minh Viễn nói xong giả bộ đáng thương, giống như Tần Mặc định làm gì cậu ta vậy.

Tô Song Song cũng đi theo ngồi trên ghế sa lon, cô nhìn dáng vẻ này của Lục Minh Viễn, cẩn thận ngẫm lại, thật ra thì cậu ta cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý, cũng chỉ là đùa giỡn một chút.

Nếu lại suy nghĩ một chút, nếu cười giỡn này của cậu ta có thể tiếp nhận được, người bạn tốt nhất của mình kết hôn, thử đối tượng kết hôn của cậu ấy xem có phải thật lòng hay không, cũng dễ hiểu.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song cảm thấy nếu tiếp tục so đo với Lục Minh Viễn, thì sẽ tỏ ra mình quá hẹp hòi, cô kéo ống tay áo Tần Mặc, ý bảo anh không cần để ý nữa.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, lại quay đầu nhìn Lục Minh Viễn, ánh mắt rõ ràng mang theo chút ghét bỏ: “Người hai mươi bảy, đừng gọi chị Song Song.”

Lời ít mà ý nhiều, phù hợp với phong cách của Tần Mặc, Tô Song Song hoàn toàn nghe hiểu, nhưng lại không rõ, cái gì gọi là người hai mươi bảy?

Tô Song Song đảo mắt, bình tĩnh hiểu ra, vội vàng nhìn về phía Lục Minh Viễn, đã nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Lục Minh Viễn, thấy Tô Song Song nhìn sang, cười ha hả, gãi gãi đầu mình, ngay sau đó bắt đầu tố cáo Tần Mặc.

“Em nói anh Mặc này, anh có thể đừng hủy kế hoạch của em không, mặc dù em hai mươi bảy tuổi rồi, nhưng bề ngoài cũng chỉ mười tám! Ảnh hưởng tới hình tượng thiếu niên của em.”

“...” Tô Song Song im lặng, vốn không biết nên nói gì để hình dung tâm tình lúc này của mình, luôn hóa thành một động tác cuối cùng, chính là đá cho con bò già giả bộ nai tơ này một cước.

Lục Minh Viễn thấy nét mặt này của Tô Song Song, càng thêm ngượng ngùng, cảm thấy không náo loạn nổi nữa, đứng dậy định đi: “Cái đó, em đi bệnh viện nhìn a Tiêu một chút.”

“Cậu nên xác nhận, về sau cách xa Song Song một chút.” Tần Mặc liếc nhìn Lục Minh Viễn, ý cảnh cáo hết sức nồng đậm.

Lục Minh Viễn lập tức đứng nghiêm, sau đó nghịch ngợm kêu một tiếng “Rõ”, đang định đi, lại đột nhiên sức nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Tần Mặc và Tô Song Song, cười ha hả nói: “Lời nói thật, chị Song Song không phải là món ăn của em, cho nên anh Mặc, anh đừng lo lắng!”

Tô Song Song khẽ nheo mắt lại, lập tức liệt Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu vào đối tượng đề phòng số một.

Lục Minh Viễn nhìn dáng vẻ muốn nổi giận lại kiềm chế của Tô Song Song vào trong mắt, vui vẻ cười một tiếng, lại tặng thêm một câu: “Chẳng qua em thật tâm thích người chị dâu này, anh Mặc, giỏi lắm!”

Nói xong Lục Minh Viễn xoay người rời đi, Tô Song Song sững sờ, ngẩng đầu nhìn sang, sau đó thư thái cười một tiếng.

Tần Mặc vốn đều không có cách nào với Lục Minh Viễn cũng như Bạch Tiêu, anh thấy Tô Song Song thoải mái cười một tiếng, đưa tay ra ôm cả bả vai cô, chưa tính là an ủi xoa dịu một câu: “Cậu ấy thích nói giỡn.”

“Không có chuyện gì! Lần sau em sẽ không bị lừa, yên tâm, em đã khắc sâu cảm nhận được, lời cậu ta và Bạch Tiêu cùng một cấp bậc có ý nghĩa gì!”

Tần Mặc vừa nghe, nhếch môi cười khẽ một tiếng, đứng dậy cời âu phục của mình xuống, sau khi cất xong âu phục, cúi đầu nhìn Tô Song Song, giọng điệu không có vẻ gì nói: “Hôm nay anh mới học một thực đơn mới, làm cho em?”

Tô Song Song vừa nghe, theo bản năng tầm mắt ngược lên liếc nhìn phòng bếp vẫn đen như mực, cả người run lên, vội vàng lắc đầu, quay đầu lại cười với Tần Mặc giống như một đóa hoa.

“Hôm nay em cũng học một món ăn mới, để cho em làm cho anh trước đi, ăn không ngon anh làm tiếp, như thế nào?” Khi Tô Song Song nói câu này chỉ sợ Tần Mặc hủy bỏ.

Tô Song Song thật sự không dám nói với Tần Mặc rằng cô sợ anh nấu cơm, Tần Mặc đó là kiểu người càng khó khăn càng đi lên, nếu như nói anh làm không tốt, vậy cho dù anh làm nổ toàn bộ nhà cửa, cũng phải làm ra một món ăn.

Có vết xe đổ, Tô Song Song chỉ có thể đi theo đường cong cứu quốc rồi, lúc này chuyện chiêm xào hàm lược tất cả đều rơi lên trên đầu cô.

Tần Mặc dĩ nhiên không từ chối yêu cầu của Tô Song Song, gật gật đầu, Tô Song Song lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm tạ trời cao, tất cả

đều cảm tạ một lần, chỉ sợ Tần Mặc đổi ý, quần áo cũng không thay, đã chạy thẳng vào phòng bếp.

Khi món ăn của Tô Song Song phải ra khỏi nồi, điện thoại của Tần Mặc vang lên, anh cúi đầu xem xét, là Lục Minh Viễn gọi điện thoại tới, Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu giống nhau, không có chuyện gì quan trọng chắc sẽ không gọi điện thoại cho anh, anh lập tức nhận.

Điện thoại vừa thông, Tần Mặc đã nghe thấy Lục Minh Viễn run rẩy nói: “Anh Mặc, a Tiêu... A Tiêu đã xảy ra chuyện! Anh mau tới đây!”

“Cái gì!” Tròng mắt Tần Mặc co lại, đáp một tiếng, vội vàng cúp điện thoại, nhìn Tô Song Song khựng lại một chút mới phản ứng được, khàn giọng nói: “Song Song, đi bệnh viện, Bạch Tiêu lại xảy ra chuyện!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Kỳ Vọng Không Phải Là Em

Editor: Mẹ Bầu

Thời điểm Tô Song Song cùng Tần Mặc chạy tới bệnh viện, Bạch Tiêu đã được đưa từ phòng giải phẫu đi vào phòng giám sát những bệnh nặng rồi.

Lục Minh Viễn cùng Dương Hinh cũng đang đứng ở bên ngoài phòng bệnh. Dương Hinh khóc đến mức cặp mắt đỏ kè, thân thể run rẩy gần như đứng cũng không vững nữa. Lục Minh Viễn đứng ở bên cạnh vẫn đang vỗ về Dương Hinh, sắc mặt hết sức khó coi, lộ ra một vẻ tối tăm.

Lục Minh Viễn vừa thấy Tần Mặc đi tới, liền vỗ vỗ vào Dương Hinh, an ủi dỗ dành cô ngồi xuống ở trên ghế, tiếp đó bước nhanh đi về phía Tần Mặc, nghênh đón anh: "A Tiêu bị người ta hạ độc, cũng may được phát hiện kịp thời, mặc dù không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà... Lần này..."

Nói đến lời cuối cùng, nhưng Lục Minh Viễn lại thật sự không nói ra miệng. Anh không thể nghĩ ra nổi, một người luôn luôn khôn khéo như Bạch Tiêu tại sao lại bị lật thuyền (*) đến tam phen nhị lượt như vậy được.

(*) Lật thuyền: câu nói cửa miệng, ý nói bị gặp khó khăn giữa chừng.

"Làm sao có thể bị người hạ độc được chứ, đã điều tra camera giám sát chưa?" Tần Mặc cau mày, sắc mặt nhìn rất khó coi. Anh buông tay của Tô Song Song ra, liếc mắt nhìn sang Dương Hinh, Tô Song Song hiểu ngay, vội vàng đi đến trấn an Dương Hinh.

Tô Song Song nhẹ nhàng tiến đến gần Dương Hinh. Dương Hinh liền ôm Tô Song Song bắt đầu òa lên khóc, Cô khóc đến nỗi liền làm cho Tô Song Song cũng cảm thấy lỗ mũi mình ê ẩm.

Cô vươn tay vỗ vỗ vào sau lưng Dương Hinh, vắt hết óc nghĩ ra được một câu nói để an ủi Dương Hinh: "Cô đừng quá thương tâm, lần trước Bạch Tiêu đã không có chuyện gì rồi, thì đến lúc này cũng sẽ không có chuyện gì đâu!"

"Nhất định là Đông Phương Nhã! Nhất định là cô ta!" Dương Hinh khóc một hồi lâu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng về phía Tần Mặc và Lục Minh Viễn hét to lên một câu.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Song Song được nghe từ chính miệng của Dương Hinh, nói ra những câu điều mang đầy sự hoài nghi đối với Đông Phương Nhã như thế. Nhưng mà cô lại có cảm giác khác, cô cảm thấy khả năng xảy ra chuyện này rất nhỏ.

Tần Mặc và Lục Minh Viễn nghe thấy Dương Hinh nói như vậy cũng ngẩn người. Tần Mặc không mở miệng nói gì, nhưng Lục Minh Viễn lại nói một câu có chút u buồn: "Đông Phương Nhã và A Tiêu có quan hệ tốt vô cùng, cô ấy cũng không có một lý do gì..."

"Cô ta yêu anh Bạch Tiêu, yêu lâu lắm rồi!" Dương Hinh không nhận được nữa, cất tiếng nói cắt ngang lời của Lục Minh Viễn..., nói xong cô lại càng thêm khẳng định việc này chính là do Đông Phương Nhã làm.

Lúc này Lục Minh Viễn cũng sửng sốt, đảo con mắt suy nghĩ một chút. Nếu như đây là một điều kiện tiên quyết, vậy thì cũng có thể nói, rất có khả năng Đông Phương Nhã đã hại người, nhưng mà anh lại có cảm giác, cảm thấy chuyện này có chút khiên cưỡng.

Dương Hinh quệt nước mắt một cái, trong mắt để lộ ra một chút oán hận. Cô đưa tay ra nắm lấy cánh tay của Tô Song Song, vội vàng nói: "Song

Song, cô có tin tưởng tôi không? Trực giác của người phụ nữ vẫn là chuẩn nhất, tôi vẫn cảm thấy chính là cô ta!"

Tô Song Song cúi đầu nhìn Dương Hình, không biết tại sao, cô có cảm giác, cảm thấy biểu cảm trong ánh mắt của Dương Hình toát ra thật sự có chút kinh khủng. Theo bản năng, Tô Song Song cũng gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó cô lại lắc đầu, có chút xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, tôi... tôi không biết..."

Dương Hình vừa nghe thấy vậy, trong ánh mắt càng nhìn càng thêm điên cuồng, trong nháy mắt cả khuôn mặt dường như cũng trở nên vặn vẹo. Cái bộ dáng này của Dương Hình đã làm cho Tô Song Song bị dọa sợ đến mức phải lui về phía sau một bước. Cô muốn tránh thoát khỏi cánh tay của Dương Hình, nhưng cô lại bị Dương Hình kéo đến sát hơn nữa.

Vào lúc này, Tần Mặc cũng phát giác ra có điều gì đó không đúng lắm. Anh đi tới một tay nắm lấy bả vai của Tô Song Song, một cái tay khác đặt lên trên tay của Dương Hình đang kéo cánh tay của Tô Song Song, ý bảo cô buông ra.

Dương Hình đối diện với ánh mắt lạnh lùng kia của Tần Mặc, lúc này cô mới lấy lại được tinh thần, liền vội vàng buông tay ra. Biểu cảm kinh khủng vừa mới rồi ở trong ánh mắt nhìn, chỉ trong nháy mắt cũng đã biến thành đau thương như trước.

Trong lòng của Tô Song Song đến lúc này vẫn còn thấy sợ hãi. Giờ khắc này, đột nhiên cô có chút cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc không biết Dương Hình là loại người như thế nào nữa.

Tần Mặc cũng cảm thấy Dương Hình có gì đó là lạ. Chỉ là hiện tại bây giờ quan trọng nhất là tình hình sức khỏe của Bạch Tiêu. Tần Mặc lôi kéo Tô Song Song lại đi tới bên này Lục Minh Viễn, trầm giọng hỏi: "Kết luận của đoàn chuyên gia nói thế nào?"

"Đây là chất độc có ảnh hưởng rất lớn đối với hệ thần kinh của A Tiêu. Hiện tại hết thầy vẫn chưa biết sẽ như thế nào, vẫn chỉ biết dựa vào chính bản thân anh ấy như cũ..." Lục Minh Viễn không muốn thừa nhận thực tế, nhưng mà thực tế lại luôn tàn khốc như vậy.

"Không tìm được người đã ra tay hạ độc sao?" Tần Mặc nói đến đây thì con người chợt mở rộng, nhưng giọng nói so với lúc này lại nhỏ hơn một chút: "Vậy thì hãy tiến hành điều tra từng bước từng bước một, có một chút nghi ngờ cũng không thể bỏ qua!"

Lục Minh Viễn hơi có chút do dự, lúc này mới lên tiếng: "Theo Hình Nhi nói, gần đây quả thật Đông Phương Nhã có chút kỳ quái, nghe nói cô ấy đang làm thủ tục để di dân, cứ một mực muốn đi lúc này..."

"Vậy thì hãy điều tra lại một lần nữa tất cả những chuyện gì có liên quan đến con người và việc làm của cô ấy, chỉ cần có một chút vấn đề cũng nhất định không được bỏ qua!" Tần Mặc lúc này cũng vẫn đang canh cánh trong lòng đối với chuyện Bạch Tiêu từ trong phòng giải phẫu ra ngoài, mà vẫn còn hôn mê bất tỉnh như thế.

Anh có cảm giác, cảm thấy chỉ một chút vết thương nhỏ như vậy, Bạch Tiêu không đến nỗi vẫn bị hôn mê bất tỉnh như thế. Chuyện hôm nay lại có liên quan tới Đông Phương Nhã, lại càng làm cho anh thêm hoài nghi.

Tô Song Song lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Hình, thấy cô đang gắt gao nhìn về phía bên này, ánh mắt của hai người chạm vào nhau, Dương Hình liền chợt cúi đầu xuống, lại bắt đầu khóc.

Tô Song Song lại có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, cô lôi kéo năm thật chặt lấy tay của Tần Mặc, có mấy lời không biết có nên nói ra hay không.

Ngày hôm sau Lục Minh Viễn vào bệnh viện, vẻ mặt rất nặng nề. Tần Mặc, Tô Song Song và Dương Hình cũng đều đang ở trong bệnh viện, Lục

Minh Viễn trực tiếp mở miệng tức giận nói ra một câu: "Thật sự đúng là Đông Phương Nhã, tôi đã lục soát ở trong phòng của cô ấy, đã tìm thấy được loại thuốc độc có ảnh hưởng đến hệ thần kinh đó!"

"Cái gì!" Tô Song Song kêu lên một tiếng, ánh mắt lại chuyển tới trên người Dương Hinh.

Dương Hinh có chút gì đó tựa như cũng không ngoài dự đoán, trên mặt lộ ra một chút đắc ý không thể che dấu được. Cô nhìn Bạch Tiêu, đỏ mắt nói: "Tôi vẫn luôn nói Đông Phương Nhã kia chính là một kẻ tiểu nhân đê tiện mà. Cô ta yêu anh Bạch Tiêu, nhưng anh Bạch Tiêu lại ở bên tôi rồi, cho nên, cô ấy mới không cam lòng!"

Nói đến đây đột nhiên Dương Hinh lại òa lên khóc. Cô khóc hết sức thương tâm, nước nỡ nghẹn ngào nói: "Tại sao cô ấy lại không chịu buông tha cho tôi với anh Bạch Tiêu chứ?"

Tô Song Song bị tiếng khóc của Dương Hinh làm trong lòng cảm thấy khó chịu, liền vươn tay vỗ vỗ lên bả vai của cô. Sau đó cô lại ôm Dương Hinh vào trong ngực, để cho cô thoải mái khóc.

Dương Hinh vừa khóc vừa nói tiếp: "Anh Tần Mặc, anh Minh Viễn, nhất định hai người không thể bỏ qua cho Đông Phương Nhã, có bắt cô ta lại cũng không đủ để báo thù cho anh Bạch Tiêu!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 198.2

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc không nói gì, Lục Minh Viễn gật đầu một cái, vươn tay vỗ vỗ lên bả vai Dương Hinh, trịnh trọng nói: "Cô cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho người nào ó ý muốn hại người anh em của tôi. Cả đời này cô ta cũng đừng nghĩ sẽ được gặp lại A Tiêu nữa!"

Dương Hinh vừa nghe thấy thế, cảm xúc suýt nữa hồng mất lúc này mới hơi được hóa giải đi một chút. Cô tránh ra khỏi ngực của Tô Song Song, gật đầu một cái, lau nước mắt trên mặt của mình.

"Tôi muốn ở lại một mình cùng với anh Bạch Tiêu một lát có được không?" Dương Hinh ngồi ở bên cạnh giường, nhìn Bạch Tiêu vẫn không hề nhúc nhích, cảm xúc vừa mới được khá hơn một chút lúc này lại trở nên sa sút sắp hồng mất.

Tô Song Song vội vàng lôi kéo Tần Mặc đi ra ngoài. Lục Minh Viễn quay đầu lại liếc mắt nhìn, sau đó cũng cùng đi theo ra ngoài. Vừa đi ra đến bên ngoài, Tô Song Song không nhịn được liền thở dài một tiếng.

Tần Mặc liếc mắt về phía Bạch Tiêu đang nằm ở trên giường bệnh một cái, trên mặt lộ ra một biểu cảm cho Lục Minh Viễn. Lục Minh Viễn lập tức gật đầu một cái, ra hiệu ý bảo Tần Mặc yên tâm.

Tần Mặc thấy cái gật đầu này của Lục Minh Viễn, lúc ấy mới lôi kéo Tô Song Song đi ra ngoài. Vừa ra bên ngoài bệnh viện, Tô Song Song trở tay

kéo tay Tần Mặc dừng bước lại. Tần Mặc cũng dừng bước lại, anh quay đầu nhìn lại Tô Song Song, trong ánh mắt lộ ra sự nghi vấn.

"Hiện tại chúng ta đi ra ngoài như vậy có ổn không?" Tô Song Song nói xong quay đầu lại liếc mắt nhìn vào cửa bệnh viện vẻ không yên lòng.

Tần Mặc đưa ra bàn tay vuốt vuốt lên đầu Tô Song Song, gật đầu một cái, ý bảo cô không có chuyện gì: "Chúng ta đi sang phía đối diện ăn chút đồ gì đó, vừa ăn vừa đợi."

Tô Song Song vừa nghe đến ăn, trong nháy mắt cái bụng của cô liền kêu lên ục ục như không chịu thua kém. Tô Song Song ngượng ngùng vươn tay lên gãi gãi cái đầu của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Bên trong bệnh viện, trong phòng bệnh của Bạch Tiêu, Dương Hình chăm chú nhìn thật sâu vào Bạch Tiêu lúc này đang nằm ở trên giường, gương mặt cô vốn dĩ còn đang rất dịu dàng, chợt thoáng một cái, bỗng nổi lên sự ham muốn chiếm giữ một cách điên cuồng.

Cô vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày của Bạch Tiêu, ngón tay di chuyển xuống phía dưới, đầu ngón tay như lưu luyến trên lớp da của Bạch Tiêu, sau đó lại vuốt ve lên cái mũi thẳng rất thanh tú của anh, cuối cùng bàn tay thoáng ngừng một chút, thu trở lại.

Trong phút chốc, tròng mắt của Dương Hình lại đỏ lên. Cô nhìn Bạch Tiêu vẫn nằm không nhúc nhích ở trên giường, trong mắt cô tràn đầy vẻ không cam lòng lẫn đau thương.

Một lát sau, Dương Hình ngẩng đầu lên, cứng rắn nén lại những giọt nước mắt trở về trong hốc mắt. Cô căm tức nhìn Bạch Tiêu, vừa mở miệng nói, giọng nói hết sức oán giận.

"Tại sao chứ, rõ ràng là anh cũng đã lựa chọn ở cùng với em rồi, tại sao trong lòng anh vẫn còn nhớ mãi người phụ nữ kia?" Dương Hình nói xong,

trong mũi lại thấy cay xè, rốt cuộc cô cũng không thể nào nén nhìn nổi những dòng nước mắt được nữa.

"Đúng vậy! Em đã lừa anh rằng em bị bệnh ung thư là không đúng, nhưng mà, đó là bởi vì em đã quá yêu anh, tại sao anh biết được em không có bệnh, lại cứ một mực cho chỉ muốn rời khỏi em?"

Dương Hinh nói đến đây thì cô lại đưa tay ra tóm lấy tay của Bạch Tiêu, dùng sức nắm lấy thật chặt: "Em đã thật vất vả lắm mới nắm có thể nắm được bàn tay của anh, làm sao em lại cam tâm buông tay anh được! Anh bảo em phải làm thế nào để cam tâm buông tay anh ra được đây!"

Dương Hinh càng nói càng trở nên kích động, cuối cùng suýt nữa cô đã không khống chế được tính tình của mình. Dương Hinh hít một hơi thật sâu, từ từ một lúc lâu sao cô mới đứng vững nổi, cảm xúc của cô gần như đã hỏng mất rồi.

"Em cũng không muốn! Em cũng không muốn để cho anh phải nằm ở chỗ này, không thể nhúc nhích được. Nhưng mà, nếu như không làm như vậy, anh sẽ liền muốn rời khỏi em để đi tìm người phụ nữ kia!"

"Anh Bạch Tiêu, em đã yêu anh nhiều năm như vậy, tại sao anh lại có thể tàn nhẫn đến như vậy. Anh đã cho em những ngày tháng hạnh phúc như vậy, chẳng lẽ lại chỉ vì em sẽ bị chết hay sao?"

Dương Hinh nói đến đây thì không nhịn được nữa, lại bật khóc: "Nếu như quả thật chỉ vì đoán em sắp chết rồi, cho nên anh mới lưu lại ở bên cạnh em hay sao? Nếu đúng vậy thì em cũng cam tâm tình nguyện, nhưng mà tại sao em lại không có bệnh chứ? Tại sao em lại cứ sống rất tốt như thế? Tại sao anh lại muốn rời khỏi bên cạnh em chứ?"

Dương Hinh nói đến câu cuối cùng, cô đã khóc đến không thành tiếng. Cô nhào vào trên người Bạch Tiêu, khóc rống lên: "Thật sự là em không hề

muốn làm tổn thương đến anh, nhưng mà em sợ... Em sợ anh sẽ không ở bên cạnh em nữa... Vậy thì em tình nguyện sẽ chết cùng với anh!"

"Hình Nhi, tình cảm này của em không phải là yêu..."

Dương Hình nghe thấy giọng nói này, thân thể chợt cứng lại, ngay sau đó cô cảm giác mọi bàn tay to đặt lên đỉnh đầu của cô. Cảm giác này thật quen thuộc, trong nháy mắt làm cho cô thân thể đang căng thẳng trở nên thanh tĩnh lại.

Dương Hình tựa vào trong ngực Bạch Tiêu cảm giác đầy tham luyện (tham lam lưu luyện), không muốn nhúc nhích cử động một chút nào. Giờ khắc này, Dương Hình có cảm giác, do mình đã thương tâm quá độ mà đã sinh ra ảo giác mất rồi, nhưng cho dù là ảo giác, cô cũng thấy hết sức tham luyện... Cô tham luyện sự dịu dàng mà Bạch Tiêu đã cho cô.

"Hình Nhi, tình cảm của em như vậy chỉ là sự ham muốn, chiếm giữ của em đối với anh mà thôi..."

Lúc này Dương Hình đã không còn cảm giác là mình đang nằm mộng nữa rồi. Cô chợt ngồi dậy, nhìn Bạch Tiêu đã mở hai mắt ra mà nhìn cô. Dương Hình bị dọa sợ đến mức cô liền ngã ngửa về phía sau, trực tiếp kéo luôn cái ghế bị đổ theo lăn nghiêng ra trên mặt đất.

Bạch Tiêu thở dài, cố sức ngồi dậy, nhìn Dương Hình ngồi dưới đất đang hoảng sợ nhìn mình. Trong ánh mắt của Bạch Tiêu cũng đã lan tràn vẻ không đành lòng.

Nhưng chính ánh mắt nhìn như vẻ thương hại ấy, trong nháy mắt đã làm cho Dương Hình thức tỉnh. Từ dưới đất cô đột ngột đứng phắt lên, nhìn Bạch Tiêu, lắp bắp hỏi: "Anh đã tỉnh lại rồi sao? Anh thế này là... đã tỉnh lại từ lúc nào vậy?"

"Từ sáng sớm hôm qua anh đã tỉnh lại rồi." Bạch Tiêu nhẹ nhàng nói ra những lời này, Dương Hình vừa nghe thấy, cả người giống như bị điện giật, cô đảo ánh mắt lòng vòng, trong nháy mắt đã suy nghĩ được rõ ràng rồi.

Cô lui về phía sau hai bước, sau đó bắt đầu cười lớn, cười xong lại tiếp tục khóc. Cô nhìn Bạch Tiêu, cảm thấy người tàn nhẫn nhất trên cái thế giới này, chính là anh.

"Nói như vậy, là cả Tần Mặc cùng Lục Minh Viễn cũng đều đã biết rồi phải không? Anh làm như vậy mục đích để làm cái gì? Muốn được nghe từ chính miệng em nói những điều này đúng không? Vậy rốt cuộc anh muốn làm cái gì chứ?" Nói đến câu cuối cùng, Dương Hình đã không nhịn được nữa liền cao giọng gào thét thành tiếng.

Bạch Tiêu lại thở dài, trong nháy mắt tựa như anh đã già đi rất nhiều, anh thở dốc một cái, sau đó cố sức nói: "Anh... ôm một chút kỳ vọng... Kỳ vọng đó không phải là em..."

Một câu nói ra làm Dương Hình sửng sốt, lặng người. Bạch Tiêu cúi đầu, hai mắt nhắm lại vẻ đầy thất vọng, lúc này, sự khó chịu trong lòng anh cũng không thể ít hơn so với Dương Hình.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Chúng Ta Đi Nghỉ Tuần Trăng Mật

Editor: Mẹ Bầu

"Hiện tại anh đã trông thấy rồi đó, tiếp sau đây thì sao? Bạch Tiêu, đã đến như thế này rồi mà anh vẫn có thể yên tâm thoải mái vứt bỏ em sao?" Dương Hinh nhìn Bạch Tiêu đầy vẻ hung tợn, trong mắt cô giờ đây chỉ thấy sự không cam lòng đến điên cuồng.

Bạch Tiêu chống đỡ thân thể cố gắng ngồi dậy, một tay nhổ hết kim truyền đáng cảm trên tay, một cái tay khác thì tháo bỏ toàn bộ dây truyền cung cấp ô xy ra, Chợt cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Đông Phương Nhã bước nhanh đến, một tay đặt lại ống dẫn ô xy cho Bạch Tiêu.

"Bạch Tiêu nếu như anh muốn chết thì hãy cút ra ngoài mà chết nhé! Đừng có chết ở chỗ này, tránh cho việc mọi người lại hiểu lầm tôi!" Đông Phương Nhã ngoài miệng nói những câu không chút khoan dung đối với người khác, vừa nói ra rả, vừa nhanh nhanh chóng ghim lại kim truyền cho Bạch Tiêu.

Dương Hinh vừa nhìn thấy Đông Phương Nhã coi như là đã hoàn toàn suy sụp. Cô giống như đã bị phát điên xông lại về phía Đông Phương Nhã, đưa tay ra tóm lấy tóc của Đông Phương Nhã.

Từ trước đến nay Đông Phương Nhã cũng không phải người chỉ biết ăn chay (*), lắc người một cái tránh được bàn tay của Dương Hinh. Dương Hinh nhào vào khoảng không, lão đảo một cái, tiếp đó cô xoay đầu lại, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào Đông Phương Nhã. Mặc dù mặt mũi

Dương Hình nhìn có vẻ hung ác, nhưng ánh mắt của cô đã sớm phiếm hồng rồi.

(*) Ý nói người hiền lành, luôn nhẫn nhịn khi bị người khác ức hiếp

Dương Hình hít một hơi thật sâu, nhìn Bạch Tiêu, mặc dù nhìn thấy rõ trong mắt Bạch Tiêu tràn ngập vẻ không đành lòng, nhưng lại không hề có một chút xú sự thỏa hiệp nào, Dương Hình biết, chuyện của cô và Bạch Tiêu đã không thể nào tồn tại được nữa rồi.

Bạch Tiêu nhìn có vẻ như tùy ý, nhưng từ trong xương, anh vốn đã quật cường, anh đã định ra chuyện gì, chắc chắn sẽ không thay đổi bởi tác động của bên ngoài.

"Hình Nhi..." Bạch Tiêu nhẹ nhàng kêu một tiếng. Một tiếng này, đã khiến cho Dương Hình không nhịn được bật khóc lên. Cô đi tới bên cạnh Bạch Tiêu, lôi kéo tay của Bạch Tiêu, khổ sở cầu khẩn.

"Anh Bạch Tiêu, chỉ vì em muốn được ở cùng với anh, mới lừa dối anh, nói rằng em bị mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo như thế... em thực sự chỉ muốn được ở cùng với anh..."Dương Hình khổ sở cầu khẩn, nhưng Bạch Tiêu cũng chỉ buông mắt xuống liếc nhìn qua cô một chút, không nói một lời nào, thái độ cũng rất kiên quyết.

Gương mặt của Dương Hình đầy vẻ thống khổ, thấy mềm không được, cô lại bắt đầu điên cuồng gào thét lên: "Anh chỉ vì muốn cùng với cô ta, cho nên mới nhất định vứt bỏ em, có phải hay không?"

Dương Hình rống lên một tiếng, đột nhiên xông về phía Đông Phương Nhã. Nhưng mà cô còn chưa kịp bước ra một bước, đã bị Tần Mặc ở phía sau ôm lấy. Tần Mặc trầm mặt, gầm nhẹ lên một tiếng: "Dương Hình, chớ có làm loạn!"

Dương Hinh vừa nghe thấy tiếng của Tần Mặc thanh âm, thân thể liền run lên. Mặc dù trong lòng cô không chịu cam lòng, nhưng mà cô biết, Tần Mặc đã ở chỗ này, thì tuyệt đối anh sẽ không để mặc cho cô tiếp tục náo loạn thêm nữa.

Cô cắn môi, né lại nước mắt, nhẹ giọng nói: "Anh Tần Mặc, em thật sự yêu anh Bạch Tiêu, cầu xin anh, van xin các anh đấy!"

Dương Hinh nói xong, hai chân mềm nhũn, xụi lơ ở trong ngực Tần Mặc. Tần Mặc liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, sau đó kéo Dương Hinh đi ra ngoài. Lục Minh Viễn tựa vào cửa liếc mắt nhìn Dương Hinh, thấy bộ dáng này của cô, trong lòng không thể nói ra được mùi vị thế nào.

Tần Mặc lôi Dương Hinh một mạch ra bên ngoài, sau đó ném Dương Hinh ngồi lên trên ghế. Dương Hinh ngồi xụi lơ ở trên ghế, càng khóc càng thấy khó chịu. Thật ra thì, ngay một khắc khi ra tay hạ độc kia, cô đã hối hận rồi.

Lục Minh Viễn đá đá vào cái ghế ở bên cạnh Dương Hinh, thấy bộ dạng của Dương Hinh thương tâm như vậy, vốn dĩ đang tức giận, anh cũng không thể phát ra nổi cơn giận được nữa, cũng chỉ đành nói một câu chua chát: "Cái mạng của A Tiêu đã bị cô làm thua lỗ một lần này rồi, về sau cô cũng đừng nên dây dưa với A Tiêu nữa."

Dương Hinh vừa nghe thấy vậy, thân thể run lên, bàn tay đặt ở trên váy liền dùng sức siết chặt lấy làn váy, cô muốn nói không, nhưng lại cảm thấy mình không có lập trường để nói gì thêm nữa.

Tần Mặc trực tiếp ra lệnh: "Ngày mai cô sẽ đi sang nước Mỹ, không bao giờ được trở về nơi này nữa!"

Tần Mặc nói xong liền lôi kéo tay Tô Song Song đi vào phòng bệnh. Mặc dù Tô Song Song cảm thấy những việc làm của Dương Hinh thật sự

rất quá đáng, nhưng khi cô nhìn thấy cái bộ dáng này của Dương Hình lại cảm thấy đau lòng.

Giữa lúc này, cửa mở phòng bệnh lại được mở ra, Dương Hình lại bước lên tấm trải sàn, sống chết lôi kéo cánh cửa, hét to như người bị mắc bệnh tâm thần: "Tôi không đi! Tôi nhất định không đi đâu hết! Cho dù chết tôi cũng không bao chấp nhận thành toàn cho đồ tiểu nhân đê tiện Đông Phương Nhã kia!"

Vào lúc này, Bạch Tiêu lại xuất hiện ở cửa, anh nhìn Dương Hình, nhẹ nhàng nói một câu: "Hình Nhi, em yêu tôi, nhưng mà tôi không thương em, tình yêu không thể miễn cưỡng, cũng không thể cầu xin được."

Dương Hình sợ nhất chính là nghe Bạch Tiêu nói ra cái từ “tôi không thương em” kia. Từ đầu tới cuối, Bạch Tiêu cũng chưa từng bao giờ nói câu “tôi không thương em” kia, coi như là anh vẫn còn giữ lại cho cô một chút thể diện. Nhưng mà, đến hôm nay, giờ phút này, khi anh đã nói ra câu nói đó, coi như anh đã chặt đứt sợi dây cuối cùng ràng buộc giữa hai người bọn họ rồi.

"Nhưng mà..."

"Tình yêu là chuyện cảm nhận từ hai phía, không phải chỉ một mình sắm vai là được. Hình Nhi, trở về nhà đi thôi, về sau này, đến khi nào em đã nghĩ thông suốt, anh Bạch Tiêu hoan nghênh em trở lại như ngày trước."

Bạch Tiêu thu lại nụ cười trên mặt, trở nên hết sức nghiêm túc, bộ dáng này của anh ngay cả Tô Song Song nhìn vào cũng cảm thấy rất nghiêm túc, có chút hơi sợ hãi.

Dương Hình khóc nước mắt đến không thành tiếng, cô còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng cô biết mình quả thật làm điều sai, coi như có nói thêm những điều gì hơn nữa, cũng không thể làm nên chuyện gì khác. Cô cắn môi

của mình, cho đến lúc cắn bật ra máu tươi, mới nén lại được lời cầu xin đã dâng lên đến khóe miệng của mình.

"Được, em sẽ đi ra khỏi nước." Dương Hình nói xong lời này, liền xoay người rời đi, bóng lưng của cô hết sức cô độc. Tô Song Song nhìn Dương Hình, lôi kéo ống tay áo của Tần Mặc, nhỏ giọng hỏi: "A Mặc, Dương Hình như vậy, liệu có thể bị xảy ra chuyện gì hay không?"

Tần Mặc cũng cảm thấy không yên lòng, liếc nhìn Lục Minh Viễn một cái, Lục Minh Viễn cũng nhún vai một cái, chậm rãi chạy đuổi theo.

Dương Hình chân trước mới vừa đi, Bạch Tiêu không nhịn được nữa, liền nôn ra một búng máu, đến Đông Phương Nhã vẫn luôn luôn bình tĩnh cũng bị dọa cho sợ mà kêu lên một tiếng. Tần Mặc vội vàng chạy đến đỡ lấy Bạch Tiêu đã lão đảo muốn ngã.

"Nếu như cậu khó chịu thì cũng có thể đuổi theo." Tần Mặc cau mày nhìn Bạch Tiêu nói ra một câu như vậy.

Bạch Tiêu nghe thấy vậy chỉ biết cười khổ một tiếng, thúi cho Tần Mặc một quyền vào ngực, cười nói về ngưỡng nghệu: "Tôi vẫn luôn coi cô ấy như một cô em gái thân thiết. Nếu như không phải tôi biết cô mắc phải chứng bệnh nan y, làm sao tôi có thể làm cái chuyện dở dành cho cô ấy vui vẻ như vậy, hiện tại..."

Bạch Tiêu nói đến đây thì cũng không muốn nói thêm điều gì nữa. Tính mạng của anh cũng đã bị Dương Hình hại suýt nữa thì không còn. Mặt khác, cho dù anh có cưng chiều Dương Hình hơn nữa, anh cũng không thể nào tiếp tục mặc kệ để cô tiếp tục đi xuống như vậy nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 199.2

Editor: Mẹ Bầu

Đông Phương Nhã nhìn Bạch Tiêu một cái, cũng cười khổ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đập cho Bạch Tiêu một cái, nói: "Sắp tới tôi cũng sẽ ra nước ngoài rồi, về sau chính anh phải tự bảo trọng lấy mình!"

"!" Đừng nói là Bạch Tiêu, ngay cả Tần Mặc và Tô Song Song cũng thoáng sửng sốt một chút. Bạch Tiêu định nói điều gì đó, nhưng mà vừa nghĩ tới mấy ngày gần đây, anh và Dương Hình cũng đã gây những điều tổn thương đối với Đông Phương Nhã, nên cuối cùng cũng không nói thêm điều gì nữa.

Tô Song Song có thể nhìn thấy rõ ràng sự ưu thương trong mắt của Đông Phương Nhã và sự không đành lòng ở trong mắt của Bạch Tiêu. Cô nôn nóng đến mức hận không thể đập chan chát mấy cái vào trên người bọn họ, để cho hai người bọn họ được tỉnh táo lại. Tình chàng ý thiếp đã rõ ràng như thế rồi, ở chỗ này bọn họ còn giữ cái thói kiêu cách thế kia để làm gì chứ!

Đông Phương Nhã nói xong, xoay người rời đi. Bạch Tiêu vươn tay ra, nhưng cuối cùng cũng vẫn không thể bắt được Đông Phương Nhã. Tô Song Song nhìn cánh tay của Bạch Tiêu duỗi ra ở giữa không trung, sự tức giận của cô càng không thể dẹp xuống nổi.

"Tôi đã không có chuyện gì lớn nữa rồi, hai người cứ trở về đi thôi, Hình Nhi... Tiểu Tần Tần, cậu hãy tự mình đưa Song Song trở về nhà đi." Bạch Tiêu nói xong vỗ vỗ lên bả vai của Tần Mặc.

Bạch Tiêu vừa mới nói xong liền bị bác sĩ và y tá chạy tới đỡ đi vào trong, Tần Mặc nhìn về phía Bạch Tiêu gật đầu một cái, sau đó lùi kéo tay Tô Song Song xoay người rời đi.

Mới đi về phía trước được mấy bước, Tô Song Song liền không nhịn được nữa, liền bắt đầu mở miệng phun ra mấy câu nghe hoàn toàn rất có chuyên môn, không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận: "Em bảo này A Mặc, theo sự quan sát của em, em nhận thấy Bạch Tiêu thích Đông Phương Nhã, mà Đông Phương Nhã cũng thích Bạch Tiêu, tại sao hai người bọn họ lại không ở chung một chỗ như vậy chứ hả?"

Theo Tô Song Song nhận thấy, rõ ràng giữa hai người bọn họ bây giờ đã không còn có chướng ngại nào nữa rồi, tại sao lại còn phải coi nhau như người xa lạ như thế? Đã phải chịu thống khổ về những sự rối rắm như thế rồi, vậy mà cuối cùng bọn họ cũng chỉ có đập nhau một cái, tựa như trong kịch truyền hình vậy!

Tần Mặc vuốt ve mái tóc của Tô Song Song, suy nghĩ một chút, nói: "Bọn họ cảm thấy có lỗi với Dương Hinh, em cứ tin tưởng ở Bạch Tiêu, cậu ta sẽ có cách xử lý được chuyện này rất tốt."

Tô Song Song còn muốn nói điều gì nữa, nhưng mà ngẫm nghĩ lại một chút, cô cảm thấy mình cũng không có lập trường gì trong chuyện này. Dù sao cô cũng không phải là người trong cuộc. Không hiểu giữa bọn họ rốt cuộc đã trải qua những gì, mặc dù Tô Song Song cảm thấy tiếc nuối, nhưng cô vẫn gật đầu một cái.

Bất quá giờ khắc này, đối với việc cô có thể được ở chung một chỗ cùng với Tần Mặc, Tô Song Song càng cảm thấy thêm quý trọng lẫn cảm kích, cô ngược đầu nhìn Tần Mặc một cái, ánh mắt nhìn thật dịu dàng.

Vừa vặn đúng lúc này Tần Mặc cũng cúi đầu xuống, nhìn Tô Song Song. Tâm mắt của hai người chạm vào nhau, Tần Mặc nhìn thấy trong ánh mắt

đầy dịu dàng của Tô Song Song còn mang theo một chút ẩm ướt, trong nháy mắt trong lòng anh thấy thật ấm áp.

Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên trán của Tô Song Song. Khi đôi môi của anh rời khỏi, Tô Song Song tựa như vừa mới trải qua trận mơ hồ, cô mở mắt thật to, vươn tay vuốt vuốt lên trán của mình, dáng vẻ của cô cứ ngây ngốc ngơ ngác.

Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song như vậy, trong lòng càng thấy ấm áp hơn. Thật ra thì đối với anh mà nói, chuyện xảy ra vừa mới rồi giữa Bạch Tiêu và Dương Hinh, anh cũng cảm thấy rất xúc động. Giờ phút này, anh cảm thấy bản thân mình có thể được ở cùng với Tô Song Song chung một chỗ, thật sự là vô cùng may mắn.

Tần Mặc ôm Tô Song Song đi tới chỗ xe dừng, ngồi vào bên trong xe. Sau cùng vì sợ Tô Song Song không nghĩ ra, Tần Mặc vuốt vuốt mái tóc của cô, nói với cô về hết sức cưng chiều: "Về chuyện của bọn họ, chúng ta cũng không cần phải quan tâm nhiều đến nữa, anh định dẫn em đi chơi, em muốn đi chỗ nào?"

Lời nói này của Tần Mặc nghe có vẻ rất tùy hứng, quả thực đây đúng là lần đầu tiên Tô Song Song được chứng kiến Tần Mặc thể hiện tính tình ra như thế này. Cô không nhịn được liền đưa tay lên sờ sờ vào trán của anh, thấy trán của anh không nóng, cô cảm thấy có chút khó hiểu.

"A Mặc, làm sao đột nhiên anh lại trở nên giống như đang trêu đùa như vậy?" Đây cũng là một ấn tượng cực kỳ mạnh mẽ mà Tần Mặc đã tạo ra cho Tô Song Song. Cô chớp chớp đôi mắt, càng nghĩ càng cảm thấy những lời nói kia thật sự là không thể nào từ trong miệng của Tần Mặc nói ra được.

"..." Tần Mặc bị hành động của Tô Song Song làm cho thật sự không biết cần phải ứng đối lại những gì với cô cho phải. Anh nhắm mắt lại nhẹ nhàng

hít sâu một hơi, ra hiệu bảo tài xế lái xe đi.

Xe khởi động chạy đi, Tần Mặc đưa Tô Song Song trở lại nhà cũ của họ Tần. Vào đến trong nhà, khi nhìn thấy ông nội Tần, Tô Song Song mới hiểu được tại sao Tần Mặc lại nói muốn mang cô đi chơi rồi...

Thì ra là ông nội Tần bắt đầu "bức hôn" rồi ! Chẳng qua là cái chuyện bức hôn này không phải giống như nghĩa của từ bức hôn kia, nghĩa là ông nội Tần đã bắt buộc Tần Mặc phải tổ chức hôn lễ!

Tô Song Song vừa nghe thấy, nhất thời liền tê dại đến tận đầu ngón tay rồi. Cô đảo mắt một vòng vây quanh người Tần Mặc đầy vẻ hốt hoảng. Ngay sau đó, cô khẩn trương lôi kéo ống tay áo của Tần Mặc, ngược đầu lên, gương mặt hiện rõ ý muốn hỏi thăm.

Cô vừa mới kịp thích ứng chuyện hai người bọn họ kết hôn với nhau xong, chẳng lẽ hiện tại đã phải tiến hành hôn lễ rồi sao?

Thật ra thì Tần Mặc cũng không muốn để cho Tô Song Song lộ diện trước công chúng nhanh như vậy. Anh biết cô nhóc này vẫn luôn thích sống tự do tự tại, nếu nhưng bây giờ để cho mọi người đều biết rõ, đến lúc đó nhất định sự tự do của cô sẽ bị hạn chế.

"Ừ, cho nên anh đã nói trước với ông nội rồi, chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật trước!" Dường như Tần Mặc có vẻ yêu thích đối với mái tóc dài của Tô Song Song, vừa mới nói được vài câu, lại nhìn thấy cô trở nên ngây ngốc như thế, anh liền không nhịn được, lại vươn tay ra vuốt ve mái tóc của cô.

Tô Song Song vừa nghe thấy đi hưởng tuần trăng mật, ánh mắt liền sáng lên. Đi nghỉ trăng mật cũng chỉ là một chuyến đi ra nước ngoài miễn phí để chơi đùa mà thôi! Chỉ có điều, cô còn đang cười cười, đột nhiên chợt nghĩ đến một vấn đề rất trọng yếu.

Tô Song Song vội vàng móc từ trong túi của mình ra mấy cái thẻ tín dụng cô vẫn luôn mang theo bên mình, không chút ý thức đặt toàn bộ lên trên tay của Tần Mặc, còn lầm bầm một câu: "Chỉ có điều A Mặc à, em chỉ ngần này tiền thôi, dường như không thể đủ được đâu!"

Tần Mặc vừa nhìn thấy mấy cái thẻ tín dụng ki của Tô Song Song, trong lòng liền thở dài. Anh không biết phải đến lúc nào thì anh mới có thể làm cho Tô Song Song coi tiền của anh cũng như là tiền của mình được nữa.

"Là ông nội đã buộc chúng ta phải đi nghỉ tuần trăng mật, cho nên coi như là mọi chi phí được đài thọ, em không cần phải bỏ tiền." Tần Mặc sống cùng với Tô Song Song đã lâu, cho nên bản lĩnh thuận miệng nói bậy cũng càng ngày càng mạnh, mọi chuyện anh nói ra thực sự đã đạt đến trình độ nói thuận miệng thành chương rồi.

Tô Song Song vẫn luôn tin tưởng ở Tần Mặc, mặc dù cảm thấy anh nói có chút gì đó hơi khiên cưỡng, nhưng mà vừa nghĩ tới có thể được đi du lịch ra nước ngoài miễn phí, hơn nữa theo như Tần Mặc đã nói những nơi mà hai người bọn họ đi du lịch tuyệt đối sẽ không hề thấp kém liên hưng phần gặt đầu một cái.

Nhưng mà cô vẫn còn nhỏ giọng nói ra một câu: "A Mặc, chờ em kiếm được tiền, nhất định sẽ mang trả lại cho anh!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Sẽ Phải Làm Mèo Con

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói ra câu này, biết tính tình của cô vốn quật cường, nên anh cũng không nói gì, chỉ gật đầu một cái, coi như là chấp nhận. Tô Song Song thấy Tần Mặc không hề cự tuyệt mình liền nở nụ cười.

Gần đây bệnh tình của ông nội Tần được giữ gìn vô cùng tốt, nhìn thấy hai người bọn họ tới, sửng sốt không muốn để cho bọn họ đi, bảo là muốn chuẩn bị cho bọn họ đi nghỉ trắng mặt gì đó.

Đối với sự nhiệt tình của ông nội Tần, Tần Mặc vẫn luôn luôn cảm thấy không được thích thú lắm. Hiện tại thấy bệnh tình của ông nội đã có thể kiểm soát được rất tốt, cho nên anh càng cảm thấy không thích thú gì. Anh hoàn toàn không sao chịu nổi giọng nói đầy sự ma mị như rót vào tai người khác của ông nội nữa, dứt khoát lôi kéo Tô Song Song chỉ muốn bỏ đi.

Lúc này ông nội Tần lại trở nên thông minh, dứt khoát sẽ ra tay bắt đầu từ Tô Song Song. Vừa thấy hai đứa cháu mình đang dự định ra đi, ông cụ Tần liền đứng ở cửa, bộ dạng nhìn Tô Song Song vẻ rất tội nghiệp, đáng vẻ tựa như đã sắp khóc đến nơi.

Ông vừa vẫy tay vừa nói với dáng vẻ đáng thương: "Ai... Cái thân thể này của ta giống như người đã bị đưa vào trong đất một nửa rồi! Cũng không biết đến lúc nào thì sẽ không còn trên thế gian này nữa... Chỉ nghĩ muốn sẽ được nán lại cùng cháu nội cháu dâu được nhiều thêm một lát nữa mà thôi! Người đời lại có chút ác nhân cũng không muốn cho ta nữa!"

"..." Tô Song Song càng nghe càng cảm thấy trong lòng chua xót, lôi kéo tay Tần Mặc, dừng lại, Tần Mặc quay đầu lại liếc mắt nhìn ông nội Tần.

Ông nội Tần sau khi bắt được Tô Song Song chính là cái xương sườn mềm rồi, ông sẽ không bao giờ còn phải sợ bị đứa cháu Tần Mặc kia uy hiếp nữa, đôi mắt ông liền hơi híp lại một chút, đắc ý cười lên một tiếng.

Ông nội Tần thấy Tô Song Song quay đầu lại, lại vội vàng lại bắt đầu giở ra cái dáng vẻ đáng thương, nói những gì đâu đâu: "Ai... Ta đây cũng chỉ muốn hưởng thụ một ngày được sống vui vẻ bình thường cùng cháu nội cháu dâu mà thôi... Ta làm sao lại đáng thương như vậy chứ!"

Cuối cùng Tần Mặc cũng vẫn không sao chịu nổi cái bộ dạng thật ghê tởm kia của ông nội Tần, liền lôi kéo Tô Song Song quay trở lại, khi đi lướt qua bên cạnh ông nội Tần, anh liền nói một câu lạnh như băng: "Chỉ một ngày thôi đấy!"

Làm sao Tô Song Song không biết ông nội Tần lúc này là đang giả bộ đáng thương, nhưng thấy Tần Mặc nói năng chua ngoa, trái tim cô lại trở nên mềm như miếng đậu hũ.

Cô liếc nhìn ông nội Tần le lưỡi một cái, ông nội Tần cũng chớp chớp mắt vẻ rất nghịch ngợm. Hai người cùng một dáng vẻ đã thực hiện được gian kế, coi như là đã một lần ngấm ngấm thực hiện mưu kế đối với con người vốn dĩ tinh nhanh như Tần Mặc kia .

Buổi tối nhàn rỗi không chuyện gì, Tô Song Song an vị trước máy vi tính đọc truyện manga, Tần Mặc ngồi ở bên cạnh, đọc các tài liệu mấy bản đồ án thiết kế của công ty một chút. Cả hai người đều không một ai lên tiếng, nhưng không khí lại đặc biệt hài hòa.

Đột nhiên Tô Song Song như nghĩ đến chuyện gì đó, quay đầu định hỏi Tần Mặc, đúng lúc này Tần Mặc cũng quay đầu nhìn về phía cô.

"Chúng ta sẽ đi..."

"Em nghĩ muốn đi..."

Hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời im tiếng.

Ánh mắt của hai người bọn họ giao nhau ở trên không trung. Ánh mắt của Tần Mặc lộ ra vẻ thâm trầm khác thường, cái nhìn của anh lộ ra một chút sắc xanh của sự lảng lơ mê hoặc lòng người. Tô Song Song nhìn lại Tần Mặc có chút ngây ngời.

Tần Mặc nhìn hình ảnh của mình được phản chiếu lại trong đôi mắt trong veo tinh khiết của Tô Song Song, theo bản năng anh liền cúi đầu xuống, đôi môi mỏng chậm rãi ghé đến gần cái miệng nhỏ của Tô Song Song.

Khi môi mỏng của anh vừa dán lên cái miệng nhỏ của Tô Song Song, cả hai người vừa định nhắm mắt nhắm lại, thì chợt nghe thấy từ phía cửa ra vào vang lên "rầm!" một tiếng, cánh cửa chợt bị đá văng ra.

"Cháu dâu, mau nhìn xem, ông nội chuẩn bị cho các cháu những gì này, cháu có thích không ... Hay không... Hay không... Hay không?" Ông nội Tần mặt mũi vốn dĩ đang hăng hái bừng bừng, vừa xông tới vừa rống lên ầm ĩ. Phải một lúc lâu sau ông mới phát hiện ra cháu nội của mình đang định tiến công cháu dâu của mình.

Chuyện này đã làm cho ông nội Tần, người có đến hơn nửa đời người vốn oai phong một cõi kia, trong nháy mắt liền cảm thấy bối rối. Ông muốn lui trở về, sau đó lặng lẽ đóng cửa lại, coi như xem mình cho tới bây giờ cũng chưa hề tới nơi này.

Nhưng mà cho dù ông vừa mới lui về phía sau một bước, Tần Mặc liền quay đầu lại nhìn ông, trong ánh mắt thăm thăm nhuốm sắc xanh lam kia, lúc này nhìn có chút giống như ánh mắt của loài sói vậy.

Nhất thời ông nội Tần liền nuốt nước miếng một cái! Tần Mặc kia, cho dù đó là cháu nội của ông, cho dù ông chính là ông nội của nó đấy, nhưng nếu như thằng cháu này thật sự tức giận lên, thì cái người làm ông nội như ông cũng phải nhường nó ba phần.

Nói đến chuyện ông nội Tần đã tiến vào phòng không phải lúc, trong lòng cũng cảm thấy đuối lý! Ông cười cười vẻ xấu hổ, sau đó tiến vào, đi về phía bên trái một bước.

Ông đưa ra một đồng đồ vật vẫn luôn giấu ở phía sau mình kia, nói với Tô Song Song giống như đang hiến vật quý vậy: "Cháu dâu à, mau nhìn xem, ông nội đã tỉ mỉ chuẩn bị đồ tốt cho cháu đi nghỉ trăng mật đây này!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ rực lên, cô hận không tìm được một cái lỗ để chui vào trong đó. Nghe những lời ông nội Tần vừa nói, cô giống như một con chim nhỏ cố hít vào một hơi, gắng sức để cho mình trở nên trấn tĩnh, sau đó cười lên ha ha một tiếng.

Tô Song Song đã phát huy đến mức tận cùng kỹ năng thể hiện biểu cảm trên gương mặt của mình, cô nở một nụ cười làm bộ như rất hưng phấn nhảy xuống giường, sau đó bất kể ra sao, cô nhảy nhót từng từng từng đi tới bên cạnh ông nội Tần, vẻ mặt hưng phấn nhìn vào cái đồng đồ mà ông nội Tần đã giấu ở đằng sau lưng kia.

"A! Ông nội, những đồ mà ngài chuẩn bị đều là cực kỳ dễ thương..." Tô Song Song vươn tay cầm lên một bộ quần áo, cô còn đang định tiếp tục nói một câu tán thưởng để khích lệ ông nội Tần một chút, nhằm hóa giải bớt cái bầu không khí đang tràn đầy sự lúng túng, bởi có người thứ ba xen vào giữa hai người bọn họ như thế.

Ai biết được, khi cô vừa cầm lấy bộ quần áo kia, vừa giơ lên nhìn bộ quần áo kia đang cầm trên tay, thì thật sự cô không có cách nào để thốt ra nổi một lời tán dương trái lương tâm như vậy.

Giờ phút này, trong nội tâm của Tô Song Song nội tâm đang ra sức găm thét. Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc số tuổi của ông nội Tần hiện nay là bao nhiêu vậy, tại sao ông lại có thể giống như đang đùa nghịch mà mua nhiều bộ nội y sexy như vậy!

Lần trước coi như xong, lần này ông lại muốn làm náo loạn đến thế nào nữa đây!

Thật ra thì ông nội Tần cũng có một chút ngượng ngùng, nhưng cũng chỉ hạnh phúc của cháu nội và cháu dâu của mình, cho nên ông mới buộc lão quản gia tìm hiểu giúp ông xem, hiện tại loại áo ngủ mà người trẻ tuổi thích nhất là loại như thế nào.

Chỉ tiếc một điều, ông thật sự đã đánh giá cao tài nghệ sử dụng máy tính của lão quản gia. Lão quản gia đã thể hiện kỹ năng dùng đầu ngón tay gõ mỗ cò lên trên bàn phím, cho nên đã không cẩn thận mà gõ từ áo ngủ đã ghép thành cụm từ áo ngủ tình thú.

Lúc này thì hay rồi, hai ông lão mắt mờ tất cả mọi thứ đều nhìn không rõ, trực tiếp cầm bản thiết kế mẫu áo ngủ đó đi ra ngoài, cướp sạch tất cả những đồ nội y ở trong các cửa hàng. Trải qua bao nhiêu gian truân, hai ông lão đã mua được rất nhiều bộ quần áo với đủ kiểu đủ sắc màu khác nhau.

"Thế nào? Cháu không thích cái con mèo con này sao?" Ông nội Tần hỏi xong, nhìn thấy gương mặt của Tô Song Song cũng sắp biến thành màu quả cà tím đến nơi rồi.

Trong nháy mắt ông nội Tần liền đập cây quả trứng một cái, tức giận hò hét một câu: "Con bé nhân viên bán hàng ở cái shop đó lại dám gạt ta! Còn dám nói cái gì mà đây là mẫu mã mà hiện tại người trẻ tuổi ưa thích nhất!"

Nói xong Ông nội Tần còn chưa hết giận, lại gõ cây quả trượng một cái nữa, hơi cúi đầu phun ra một câu đầy năng lực: "Ta đã nói trước rồi mà, cái loại quần áo gì mà có ít vải như kiểu đồ chơi thế này làm sao có thể có người thích được chứ! Nhất định là con bé nhân viên bán hàng ở cái shop đó đã gạt ta, ta phải dẫn người đến đó giải quyết cái shop đó mới được!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 200.2

Editor: Mẹ Bầu

"Ấy! Ấy! Ông nội, đừng mà, cháu thích, cháu thích! Ông xem này, còn có cả cái đuôi nữa đấy, nhìn thật dễ thương... đáng yêu quá!" Tô Song Song sợ ông nội Tần cho người đi đánh nhau thật, vẻ mặt đưa đám ép buộc mình phải nói ra những lời trái lương tâm kia..., vừa nói cô còn vừa cầm cái đuôi mèo kia quơ quơ lên mấy cái.

Ông nội Tần vốn dĩ đã bị mắc bệnh hoa mắt. Cả đời này ông phải chung sống với căn bệnh đó. Ông cũng đã phải tốn phí rất nhiều tiền bạc để chữa trị căn bệnh hoa mắt này, nhưng mà, ông lại không muốn phải đeo kính. Hơn nữa, ông đã lớn tuổi rồi, trong đầu cũng có một chút hồ đồ, đương nhiên là ông thật sự tin vào lời của Tô Song Song đã nói.

Ông liền cười ha ha, lại tiếp tục lôi ra đến mười mấy cái áo ngủ khác vẫn còn giấu ở sau lưng, tất cả những chiếc áo ngủ đó đều được ông khoe ra, sau đó nhét vào trong lòng của Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn một đống áo ngủ lúc này đang nằm đầy ở trong lòng mình, cái thì như con báo vằn, cái thì như con thỏ nhỏ, rồi kiểu cảnh sát, nữ tiếp viên hàng không, còn có áo ngủ từ thời cổ đại, tưởng chừng như cũng có thể mở được một buổi biểu diễn thời trang áo ngủ.

Cô nuốt nước miếng một cái, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói với ông nội Tần: "Ông nội, thật ra thì cháu không cần phải mang đi nhiều áo ngủ như vậy đâu ạ..."

"Không có chuyện gì, cháu cứ việc chọn lựa, ông nội nhìn những thứ này cũng chưa thấy được nó ra hình dáng gì, cho nên cho dù đã mua về rồi, nghĩ thầm thế nào cũng có một cái mà cháu có thể thích. Cháu cứ việc lựa chọn thoải mái đi! Nếu như cháu thấy cái nào cũng không thích, ông nội sẽ đi tìm cái con bé nhân viên bán hàng có lòng dạ hiểm độc của shop đó để lý luận!"

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, vội vàng lắc đầu một cái, ôm chặt tất cả những bộ quần áo ngủ đó ở trong ngực, cười ha hả nói: "Cảm ơn ông nội, cháu thật sự rất thích, cái nào cũng thích."

Ông nội Tần vừa nghe thấy như vậy liền vui vẻ rồi, ông cười, gương mặt tựa như đóa hoa đang nở. Cuối cùng ông thở dài, nói một câu nghe rất cảm khái: "Chỉ có mỗi một mình cháu dâu của ông là tốt thôi! Ông có một đứa cháu nội, có mua cái gì cho nó, nó cũng không biết nói lời cảm ơn với ông. Quả thật, trong lòng ông nội thật rất ấm áp!"

Tô Song Song thấy ông nội Tần cao hứng, lúc này chút vắn vẹo khó xử trong lòng cô trong nháy mắt cũng đã tiêu tán. Cô cười cười, gật đầu một cái, chân thành nói: "Ông nội mua cái gì cháu cũng thích, cảm ơn ông nội."

"Tốt! Tốt!" Ông nội Tần cười vỗ vỗ vào bả vai của Tô Song Song, ông cười vui vẻ đến mức ánh mắt cũng híp lại, sau đó xoay người rời đi.

Ông nội Tần vừa mới đi được một bước, đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì đó, vừa đi ông vừa nói lầm bầm một mình: "Tuổi trẻ bây giờ, sao khiêu khích mỹ cũng trở nên kỳ quái như vậy nhỉ, loại quần áo ngủ này nhìn như đồ chơi, mặc vào có khác gì dã thú đâu, có cái gì hay để mà nhìn chứ!"

Lúc này Tô Song Song ôm một đồng quần áo kỳ kỳ quái quái trong lòng, thật sự cảm thấy giống như mình đang ôm trong lòng củ khoai lang nướng bỏng tay vậy. Nhưng cô lại không thể ném đồng quần áo này đi được, chỉ có thể ôm trong lòng, sau đó vứt thành một đồng ở trên giường.

Tần Mặc vẫn một mực không hề nói gì. Đến lúc này ánh mắt của anh mới bị này đồng quần áo kia hấp dẫn, liền vươn tay ra cầm một chiếc áo ngủ hình dáng một con thỏ nhỏ, vẫy vẫy cái đuôi thỏ.

Động tác này Tần Mặc cũng chỉ là vô tâm làm mà thôi, nhưng Tô Song Song lại thấy trái tim nhỏ của mình cứ nhảy lên, đập nghe "thình thịch, thình thịch" một hồi điên cuồng. Cô quay đầu nhìn chăm chăm vào cặp môi mỏng của Tần Mặc, cô cảm giác, cảm thấy chỉ một lát nữa thôi, nhất định từ trong miệng của anh sẽ nói ra một câu gì đó có sức lực mạnh mẽ như trái phá.

"Em thích cái loại áo ngủ thế này hay sao?" Tần Mặc nói xong, liền để xuống cái áo ngủ tình thú con thỏ nhỏ kia xuống, lại nhặt lên một chiếc áo ngủ khác có hình con mèo nhỏ, một tay anh sờ sờ lên cái đuôi của con mèo.

Màu đen của cái đuôi mèo quần ở trên cánh tay màu trắng của Tần Mặc, trong nháy mắt tạo thành một hình ảnh tương phản, Tô Song Song nhìn thấy thế, trái tim nhỏ của cô thiếu chút nữa lại nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, cô vội vàng dùng sức lắc đầu thật mạnh.

Nói giỡn, cho dù cô có da mặt dày đi nữa, cũng không có cách nào mặc bộ đồ này lắc lư đong đưa dạo chơi ở trước mặt Tần Mặc!

Tần Mặc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đầu tiên là tái nhợt đi sau đó lại đỏ rực lên, anh biết cô là ngượng ngùng. Thế nhưng lúc này đột nhiên Tần Mặc lại nhớ đến nhân vật đã mặc chiếc áo ngủ tình thú được miêu tả trong cuốn sách "Sách lược trong tình yêu".

Màu sắc con đôi con người trong mắt anh thoáng trầm xuống, anh tiếp tục mở miệng nói, cổ họng cũng trở nên hơi khàn khàn: "Song Song, sắp đến sinh nhật của anh rồi, đến lúc đó em sẽ tặng quà sinh nhật cho anh chứ?"

"Sẽ tặng quà cho anh! Đương nhiên là có quà rồi. Thế anh muốn quà gì?" Tô Song Song vẫn đang trong tình trạng khẩn trương như cũ, đối với vấn đề của Tần Mặc, cô đơn thuần trả lời anh theo bản năng

Trả lời xong thì Tô Song Song liền có chút hối hận, vấn đề quà tặng sinh nhật thế này, làm gì có ai lại đi hỏi dò xem người ta muốn được tặng cái gì!

Không ngờ Tần Mặc hài lòng gật đầu một cái, nói: "Nghĩ muốn em tặng cái gì tạm thời anh chưa nghĩ ra, đợi đến đúng ngày sinh nhật của anh, anh sẽ nói cho em biết."

"A!" Tô Song Song cảm giác, cảm thấy trong câu nói của Tần Mặc có gì đó lộ ra một chút kỳ quái, nhưng mà cô lại không thể nghĩ ra rốt cuộc đó là cái gì. Chưa thể nghĩ ra được, Tô Song Song cũng không muốn lãng phí tế bào não để nghĩ về vấn đề đó nữa, cho nên cô dứt khoát không nghĩ nữa.

Ai ngờ cô vừa mới vừa lơ lửng ra một chút, Tần Mặc đã lại đưa ra cho cô một vấn đề nan giải khác. Cô liền nghe thấy Tần Mặc hỏi: "Trong số những bộ áo ngủ này có bộ nào mà em cảm thấy thích nhất? Ông nội đã đưa cho em như vậy, thế nào em cũng phải lựa ra một bộ để mang đi."

Tô Song Song nhìn đồng quần áo ngủ đang nằm trên giường với đủ màu sắc rực rỡ, với nhiều kiểu cách kỳ dị khác nhau kia, liền cảm thấy thật khó khăn. Thật lòng cô không hề muốn mang đi bất cứ một bộ nào hết! Nếu để cho người khác nhìn thấy được thì cô biết làm thế nào đây?

"Nếu để lại nhất định quán gia sẽ đếm, nếu để cho ông nội biết được, ngay một bộ áo ngủ thôi mà em cũng không mang đi như thế, ông sẽ..."

Tần Mặc còn chưa nói hết câu, Tô Song Song liền nhanh chóng chỉ chỉ vào đồng quần áo ngủ, xem ra những bộ quần áo ngủ có hình thù mèo con là nhiều nhất, dùng sức gật đầu một cái: "Lấy bộ này đi! Nhìn trông cũng hay hay!"

Tần Mặc liếc mắt nhìn cái bộ áo ngủ hình thù con mèo con kia, đưa tay nghịch nghịch cái đuôi của nó, dường như cũng rất hài lòng, liền gật đầu một cái.

Không biết tại sao, Tô Song Song cảm giác, cảm thấy trong ánh mắt kia của Tần Mặc chột thoáng qua một chút biểu cảm mãn nguyện bí ẩn, tựa như là biểu cảm đặc ý của người khi thấy gian kế đã được như ý.

Chỉ là một giây kế tiếp sau đó, Tô Song Song liền đã bỏ rơi luôn cái ý nghĩ vừa rồi ở trong óc mình. Cô cảm thấy nếu dựa theo tính tình của Tần Mặc mà nói, khi thương thuyết bàn bạc chuyện làm ăn, anh cũng sẽ không để lộ ra cái vẻ mặt như vậy.

Chẳng qua là sau đó Tô Song Song liền cảm thấy hối tiếc không kịp nữa rồi. Cô ngược lại đã quên rằng, cho dù thế nào Tần Mặc cũng không phải là một người bình thường! Con người kia luôn luôn thông minh, học những chuyện hay mà cũng nhanh như vậy, chứ không cần phải nói đến tốc độ của chuyện học những điều xấu xa gì đó!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Tần Mặc Là Yêu Nghiệt

Một khắc Tần Mặc cũng không chịu nổi ông cụ Tần hết sức vội vã nhìn chăm chăm người cùng với mang mấy thứ kỳ kỳ quái quái chất đống trong phòng họ.

Mới đầu Tần Mặc nhìn thấy mấy thứ kia, ảo tưởng từng cái mặc trên người Tô Song Song sẽ cảm thấy rất đáng yêu, nhưng bị truyền thụ của ông cụ Tần giống như nhồi cho vịt ăn, thật sự không chịu nổi.

Sáng sớm hôm sau ngay cả điểm tâm cũng không ăn, Tần Mặc đã mang theo Tô Song Song trực tiếp đi sân bay, ngồi chờ trong phòng Vip, Tô Song Song đứng bên cạnh ghế dựa, nhìn Tần Mặc dáng vẻ đại gia ung dung tự tại, hơi mơ hồ.

Cô nhìn trái nhìn phải, dường như chỉ nhìn thấy một cái bọc nhỏ ôm trong ngực mình, Tô Song Song chớp chớp mắt, nếu như cô nhớ không lầm, hình như trong bọc của cô cũng chỉ có vài món đồ nội y tình thú hình con mèo chọn ngày hôm qua, sau đó cái gì cũng không có!

Tô Song Song giơ cái bọc nhỏ của mình lên, run lên ở trước mặt Tần Mặc, thật sự không có ý tứ nói ra khỏi miệng rằng trong túi xách của cô nhét thứ gì.

Chỉ tiếc Tần Mặc ngây ngốc giả bộ như không biết, nhú mày nhìn Tô Song Song, nói ra chỉ thiếu không tức giận chết cô: “Nếu em cầm một cái, có thể đặt trên ghế bên cạnh.”

“...” Tô Song Song ôm bọc tiến tới, ghé vào bên cạnh tai Tần Mặc, nhỏ giọng nói: “Anh tạm thời giả bộ, trong giỏ xách này là bộ đồ kia, chúng ta ra nước ngoài như thế nào?”

Tần Mặc vừa quay đầu, chạm khẽ một cái lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng của Tô Song Song, Tô Song Song bị sợ đến đột nhiên nâng người lên, kết hợp lùi về sau mấy bước, khi nhìn lại Tô Mặc, ánh mắt cũng thay đổi.

Tần Mặc vừa ăn trộm đậu hũ nhà người ta này thật sự là nam thần cao ngạo lạnh lùng nhà cô sao, sao một giây biến thân thành tiểu cầm thú, để cho cô cảm thấy sợ sệt.

Tần Mặc ngược lại không có vẻ mặt đặc biệt gì, giống như mới vừa rồi hôn trộm Tô Song Song vốn không phải là anh vậy, anh đưa tay vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình, ý bảo cô tới đây.

Tô Song Song theo bản năng ôm chặt cái bọc nhỏ trong ngực, cảnh giác nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thu tay lại, bình tĩnh nói: “Biết em thích bộ đồ đó, nhưng cũng không cần ôm chặt như vậy.” Dieễn ddàn lee quiy đôn

Tô Song Song vừa nghe, mới phản ứng được bản thân mình đang ôm món đồ chơi gì, theo bản năng định ném nó đi luôn, nhưng mới vừa đưa tay ra lại cảm thấy ném loạn đồ không tốt, thêm nữa đồ này còn do ông cụ Tần đưa, ngượng ngùng ôm nó vào trong ngực.

Tô Song Song đi về phía trước mấy bước, nhưng không ngồi ở trên ghế, cô đón lấy ưu thế này, từ trên cao nhìn xuống khán giả Tần Mặc, hừ hừ, bất mãn nói: “Anh đừng có đổi chủ đề, anh còn chưa nói, hai chúng ta không có gì cả làm sao ra nước ngoài!”

Tô Song Song liếc nhìn Tần Mặc, anh chỉ mặc một bộ đồ ngủ, túi nhỏ như vậy, vốn không thể để hộ chiếu gì đó.

Tần Mặc không trả lời câu hỏi của Tô Song Song, mà là đưa tay, bất ngờ không kịp đề phòng kéo Tô Song Song vào trong ngực của mình, cánh tay đảo một cái, để cho cô ngồi ở bên cạnh, sau đó cánh tay giữ chặt cả đầu vai của cô.

Tô Song Song bị Tần Mặc tóm lấy, chỉ có thể dựa vào trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, nhìn chung quanh, thấy không có ai nhìn sang, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay Tô Song Song kéo ống tay áo của Tần Mặc, khẽ ngửa đầu hỏi: “A Mặc, anh đây là muốn náo loạn kiểu nào?”

“Em tin anh không?” Tần Mặc cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Tô Song Song, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói thông thả.

Tô Song Song không hề nghĩ ngợi gật gật đầu, sao có thể không tin anh được, khóe miệng Tần Mặc đột nhiên khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười, mê loạn mắt Tô Song Song.

Chỉ nghe anh nói: “Vậy thì ngoan ngoãn dựa vào anh một lát thôi, tất cả đã có anh.” Tần Mặc nói xong, nắm thật chặt cả cánh tay Tô Song Song, để cho cô càng dựa thêm vào trong ngực mình.

Vì tránh né ông cụ Tần, chưa tới sáu giờ Tần Mặc đã kéo Tô Song Song dậy, mang theo cô lên đường chạy trốn, bây giờ cũng mới hơn bảy giờ, nghe Tần Mặc vừa nói như thế, Tô Song Song thật sự hơi mệt nhọc.

Cô tìm một vị trí thoải mái trong ngực Tần Mặc, cọ cọ, chỉ muốn nhắm mắt một lát, không ngờ ở trong lồng ngực ấm áp của Tần Mặc lập tức ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi Tô Song Song tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ở trên máy bay rồi, đang dựa vào đầu vai Tần Mặc ngủ được mơ mơ màng màng,

cô ngẩng đầu lên, tầm mắt đảo qua, đã nhìn thấy trên đầu vai Tần Mặc mà mình mới dựa vào, một mảnh nước đọng.

Tô Song Song chuyển mắt, làm như không thấy, sau đó cười khan rồi nói: “A Mặc, chúng ta lên máy bay từ khi nào!”

Tần Mặc rất bình tĩnh, cầm khăn lông bên cạnh lau đầu vai của mình, sau đó cởi áo khoác ra, ném lên chiếc ghế trống bên cạnh. die nd da nl e q uu ydo n

Lúc này Tần Mặc mới quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, mặt không tỏ vẻ gì nói: “Khi em chảy giọt nước miếng đầu tiên.”

Tô Song Song lập tức lúng túng hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, cô dẩu dẩu môi, mặc dù miệng Tần Mặc rất độc, nhưng anh nói là sự thật, cô không có cách nào cãi lại.

Tô Song Song nói không lại Tần Mặc, nên định không bạo lực không chống cự, cô ngồi yên trên chỗ ngồi, buồn bực không lên tiếng, mặc dù trong lòng nghi ngờ bọn họ góp đủ đồ đạc như thế nào, nhưng như cũ nhin lấy không lên tiếng.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một thanh chocolate, tầm mắt Tô Song Song bị hấp dẫn trong nháy mắt, cho đến bây giờ cô còn chưa ăn điểm tâm đâu, chẳng qua khi nhìn thấy thanh chocolate mê người kia ở trên tay Tần Mặc thì Tô Song Song quật cường quay đầu.

Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, Tô Song Song dẩu dẩu môi, vẻ mặt đáng thương, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tần Mặc không ngờ ý chí của Tô Song Song lại ương ngạnh như thế, anh bóc vỏ chocolate cầm trên tay ra, sau đó lại lắc lư một vòng trước mặt Tô Song Song.

Hương vị ngọt ngào của chocolate hành hạ thần kinh của Tô Song Song, cô cắn răng, mới chịu đựng không một miếng mà cắn thanh chocolate mê người này vào trong miệng.

Tần Mặc nhìn mặt Tô Song Song nhăn thành bánh bao, không nói gì, thu thanh chocolate lại, sau đó bỏ vào trong miệng của mình, đôi tai Tô Song Song khẽ giật giật, rõ ràng nghe thấy tiếng giấy bọc, nghe thấy tiếng Tần Mặc ngậm chocolate vào.

Cô chậm rãi hít vào một hơi, trong không khí tất cả đều là vị chocolate, giờ khắc này Tô Song Song hối hận, dù sao ở trước mặt Tần Mặc cô đừng nói tới mặt mũi, ngay cả bên trong cũng mất sạch, cô rốt cuộc mới vừa già mồm cái lão cái gì.

Khi Tô Song Song đang biết vậy chẳng làm, hận không thể quay đầu lại cướp lấy chocolate trong miệng Tần Mặc, Tần Mặc lại đột nhiên đưa tay giữ chặt cái gáy của cô, cúi đầu trực tiếp hôn lên môi cô.

Tô Song Song nhìn thấy đầu tiên là nửa miếng chocolate kia, không hề nghĩ ngợi trực tiếp ngậm vào trong miệng, ngay sau đó, cô càng hối hận, đặc biệt em gái nó, ai có thể nói cho cô biết, vì sao ở đầu kia của chocolate không phải là tay của Tần Mặc, mà là miệng của Tần Mặc không!

Chỉ có điều trong nụ hôn ngọt ngào mang theo vị ngọt của chocolate ở đây, Tô Song Song đã không có ý định dư thừa đi suy nghĩ tại sao, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn đắm chìm trong hương thơm tinh khiết này.

Đợi đến khi môi mỏng của Tần Mặc rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của Tô Song Song, Tô Song Song đã hoàn toàn mơ hồ rồi, cô khẽ nguyên rủa một tiếng trong lòng, tiểu cầm thú âm hiểm này, lại dùng chocolate tẩm rượu!

Cô ấy chỉ cần dính hơi rượu thôi sẽ choáng!

Chỉ có điều chocolate tắm rượu có nồng độ không cao, Tô Song Song chỉ hơi choáng váng, tay chân như nhũn ra, còn chưa tới mức thần trí không rõ, say khướt.

Khi Tô Song Song đang tựa vào ghế, liếc mắt nhìn thấy Tần Mặc bưng một tô cháo, múc một muỗng, đang quơ quơ trước mặt Tô Song Song.

Lúc này Tô Song Song một chút cũng không hề do dự, không biết có phải dưới tác dụng của rượu cồn không, tính tham ăn nguyên thủy nhất của cô bị khuếch tán, một muỗng này giống như sói đói vồ mồi, nếu không phải muỗng nhỏ bằng nhôm, đoán chừng đã bị cô cắn một nửa.

Tô Song Song cứ mơ mơ màng màng như vậy bị Tần Mặc đút vào cho nửa chén, có đồ xuống bụng, cảm giác choáng váng đó tốt hơn nhiều, lúc này Tô Song Song mới bắt đầu hậu tri hậu giác đỏ mặt.

Cô đoạt lấy cái chén trong tay Tần Mặc, nói lắp bắp: “Em... Em tự làm...”

“Một chén cháo này, cũng chỉ còn một nửa.” Tần Mặc nói xong liếc mắt nhìn bụng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song lập tức đỏ hơn, cô vội vàng nhét nửa chén cháo còn lại vào trong tay Tần Mặc.

Tần Mặc lại không nhận, thản nhiên nói: “Mới vừa rồi anh cho em ăn rồi, để huề nhau, bây giờ em đút cho anh.”

“!” Phản ứng đầu tiên của Tô Song Song chính là ném chén, sau đó gầm nhẹ một tiếng: Đại gia anh. Chỉ có điều Tô Song Song cũng chỉ suy nghĩ một chút.

Trước không nói tới vị đại nhân hiện tại kiêu ngạo yêu nghiệt này là ông xã của cô, hay trên cái máy bay nhỏ này không biết bay đi đâu, ngày nghỉ tương lai của cô tất cả đều dựa vào vị đại nhân giàu có này!

Vừa rồi Tô Song Song đã ăn thiệt thòi thà chết chứ không chịu khuất phục rồi, vào lúc này lập tức biến thân thành Tô chân chó, cười híp mắt múc một muống cháo, giả bộ giống như thổi ngụi cho anh, thật ra là tốn sức thổi thêm nhiều nước miếng vào bên trong.

Trình độ ác liệt kia thật sự muốn ói, ánh mắt Tần Mặc vẫn nhìn động tác mờ ám của Tô Song Song, thấy mặt mày cô cong cong, đáng vẻ âm mưu nhỏ được thực hiện, cũng không nói gì, cứ như vậy uống một miếng cháo tăng thêm nước miếng của Tô Song Song vào bụng.

Tô Song Song dĩ nhiên đã thấy Tần Mặc nhìn thấy đáng vẻ mờ ám của mình rồi, vốn định chọc anh, nào biết anh cứ thật sự uống cháo vào như vậy, bị sợ đến tay Tô Song Song run lên, thiếu chút nữa đâm cái muống vào trong cổ họng Tần Mặc.

Tần Mặc vội vàng cầm tay Tô Song Song, lấy cái muống ra, lúc này Tô Song Song mới phản ứng được, mình thiếu chút nữa giết lầm Tần Mặc, bị sợ đến tay nhỏ bé run lên, vội vàng tươi cười.

Tần Mặc liếc nhìn Tô Song Song, đã tập mãi thành thói quen với hành động thiếu gân thiếu cốt của cô, lười phải so đo, anh liếc mắt nhìn nửa chén cháo còn lại, ý bảo cô tiếp tục.

Nếu vậy đã tốt, Tần Mặc còn cố tình nói thêm một câu: “Dù sao mới vừa rồi còn ăn không ít nước miếng của em, còn là vị chocolate.”

“Tôi nhớ!” Hai chữ này hoàn toàn khắc họa nội tâm giờ phút này của Tô Song Song! Cô trợn to mắt tròn trịa nhìn Tần Mặc bực bực, một lần nữa hoài nghi, có phải Tần Mặc bị yêu nghiệt nhập thân không.
di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Tần Mặc đương nhiên nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong đôi mắt nhỏ của Tô Song Song, không hề để ý liếc cô một cái, nói: “Anh chỉ rất nhanh thức thôi.”

“Anh! Đại ca! Đại đại ca! Ngài có thể học tốt một chút không!” Tô Song Song vô lực kêu rên một tiếng, hiện giờ hoàn toàn tin tưởng, người này muốn học xấu thật sự là chuyện chỉ cần một phút đồng hồ.

Nhất là Tần Mặc có trí thông minh tràn đầy, cái này nếu muốn học hư, thật sự là một giây sau biến thành cảm thú, còn là một cảm thú yêu nghiệt, cơ thể cực kỳ tiến hóa đấy!

“Chưa ăn no đấy.” Tần Mặc lại liếc nhìn cái chén Tô Song Song bưng trong tay, vào lúc này Tô Song Song không dám chọc giận Tần Mặc rồi, chỉ sợ anh vô sự tự thông *, một giây đồng hồ từ yêu nghiệt biến thành yêu quái, trực tiếp ăn cô luôn, nên ngoan ngoãn cho anh ăn cháo.

(*) vô sự tự thông: không cần dạy cũng biết

Tần Mặc ngược lại rất hưởng thụ, trong lòng nghĩ đến, xem ra bản “Tình yêu kể trong kể” * kia còn rất có tác dụng, cảm giác mình và Tô Song Song càng ngày càng thân mật, tốt hơn trước kia nhiều.

(*) Tình yêu kể trong kể là một tác phẩm do Hồng Thường sáng tác

Yêu nghiệt “Tình yêu kể trong kể” trong nháy mắt loạn vào, hừ hừ một cái thể hiện sự tồn tại của mình: “Tất nhiên, cũng không nhìn xem tôi do ai viết!”

Bạch Tiêu ở bệnh viện phía xa, đột nhiên hắt xì, anh vuốt vuốt lỗ mũi của mình, tiện thể nhú mào, luôn cảm giác mình lạnh cả sống lưng đây này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Thật Sự Còn Tốt Chưa

Vừa xuống máy bay, Tô Song Song lập tức có cảm giác sống sót sau tai nạn, cô vừa mới làm nô dịch không ít vì Tần Mặc, là cho ăn cơm xong, lại đốt chân đốt lưng cho anh, làm một nha hoàn nhỏ thời cổ đại, mà Tần Mặc anh chính là địa chủ Chu Bái Bì *!

(*) Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. “Bái Bì” ở đây còn có nghĩa là lột da.

Tô Song Song vội vàng đuổi người một cái, mới hạ cánh tay xuống, vừa nhìn về phía trước, lập tức trong lòng hoàn toàn trống trải, nơi này trừ bầu trời màu xanh lam đặc biệt, ngay cả không khí hình như cũng tràn đầy một ít mùi vị ngọt ngào.

Tô Song Song vội vàng xoay một vòng, sân bay này xây trên một nền đất cao, cho nên Tô Song Song nhìn xuyên qua kính nhìn xuống, đã thấy nước biển trong suốt quả thật như trong veo, chớp mắt một cái tươi đẹp cũng sẽ không thay đổi.

Lúc này Tần Mặc đi tới, đứng ở bên cạnh Tô Song Song, kéo tay của cô, nhẹ giọng hỏi một câu: “Thích nơi này không?”

Tô Song Song kích động cũng không nói chuyện, vội vàng gật đầu một cái, ý hưng phấn khó nói lên lời.

Tần Mặc hài lòng đưa tay, theo thói quen vuốt vuốt đầu của cô, sau đó kéo cô đi ra ngoài, vừa đi vừa kiên nhẫn nói: “Nơi này tương đối nóng, chúng ta đi khách sạn đổi một bộ quần áo trước, nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều anh dẫn em đi bờ biển chơi, hả?”

Bây giờ cả mắt Tô Song Song đều là nước biển trong suốt nhìn thấy đáy, Tần Mặc nói cái gì và cái gì, cũng chỉ cố gật đầu, đợi đến khi ra khỏi sân bay, rời khỏi máy điều hòa nhiệt độ, Tô Song Song giờ mới hiểu được, Tần Mặc nói thay quần áo.

Thì ra bọn họ xuyên qua nửa địa cầu! Trực tiếp chạy đến vùng nhiệt đới, vừa đi ra ngoài, Tô Song Song đã cảm thấy một luồng sóng nhiệt đánh tới, cô cúi đầu nhìn bộ áo dài quần dài trên người mình, bỗng cảm thấy mình giống như con ngốc.

Cũng may chỉ đi vài bước, xe đã tới rồi, Tô Song Song vội vàng chui vào trong xe, máy điều hòa nhiệt độ vừa mở, trong nháy mắt cảm thấy sống lại rồi.

Cô hưng phấn như đứa trẻ con mới ra cửa, chỗ này chỗ kia đều mới mẻ, rướn cổ nhìn ra bên ngoài.

Tần Mặc ngồi ở bên cạnh, Tô Song Song nhìn ra bên ngoài, anh thì tập trung nhìn Tô Song Song, hai người ai cũng không lên tiếng, cho đến khi xuống xe, Tô Song Song lấy tốc độ thi chạy một trăm mét điên cuồng chạy vào khách sạn, chỉ trong chốc lát này thôi cũng đã thiếu chút nữa khiến cô nóng đến chết rồi.

Vừa vào khách sạn, Tô Song Song lại nhìn túi nhỏ trong ngực mình, bối rối, cô nhìn Tần Mặc đang thông thả ung dung đi về phía cô, lại quơ quơ cái túi trong tay mình, nói: “A Mặc, chúng ta cũng không mang theo quần áo!”

Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song, ánh mắt kia lộ ra chút bất đắc dĩ, anh móc một chiếc thẻ từ trong túi áo ra, quơ quơ, sau đó giao cho nhân viên phục vụ, nói đơn giản một cái số đo của anh và Tô Song Song, cùng với nhãn hiệu quần áo cần tới.

Sau đó Tô Song Song liền nhìn thấy nhân viên phục vụ này cười híp mắt cầm thẻ đi, Tô Song Song hơi nóng nảy, lôi kéo Tần Mặc nói: “A Mặc, nếu như anh ta cầm thẻ chạy mất thì làm như thế nào?”

“...” Mặc dù Tần Mặc không nói gì nhưng lại cảm thấy đáng vẻ bảo vệ tài sản cho anh của Tô Song Song đặc biệt đáng yêu, anh đưa tay lại vuốt ve đỉnh đầu Tô Song Song, trầm giọng nói: “Cậu ta không dám.”

Bốn chữ này Tần Mặc nói không có giọng điệu đặc biệt gì, nhưng chỉ có điều mùi vị lạnh như băng này mới khiến cho người ta có cảm giác sợ nổi da gà, Tô Song Song liếc nhìn Tần Mặc, thấy gương mặt băng giá của anh, gật đầu, quả thật, đoán chừng ngại mạng dài rồi mới dám trộm tiền của Boss Tần.

Ngay cả ông cụ Tần có đáng vẻ kêu đánh kêu giết, mỗi một phút đã xắt người thành miếng củ cải.

Tô Song Song vậy yên tâm, ngồi máy bay cho tới trưa, làm nha hoàn nhỏ cho tới trưa, Tô Song Song giờ vừa mệt lại buồn ngủ, lôi kéo Tần Mặc đi tới trước quầy lễ tân. dfienddn lieqiudoon

“A Mặc, chúng ta ở đâu?” Tô Song Song mới hỏi xong, còn chưa đi tới quầy lễ tân, Tần Mặc đã lật tay túm được tay Tô Song Song, kéo cô đi thẳng vào thang máy.

Thang máy chạy thẳng lên trên cùng, Tô Song Song nhìn con số tăng vọt một đường, đợi đến khi ngừng lại còn hơi mơ hồ đấy.

Tần Mặc trực tiếp kéo Tô Song Song đi ra ngoài, mở cửa một căn phòng trong cùng, Tô Song Song đi vào, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngồi phệt xuống đất.

Phòng này ước chừng sơ qua đoán chừng phải hai ba trăm mét vuông! Hay thật, giờ khắc này phòng khách đã vượt qua khu nhà trọ kia của cô rồi, Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, theo bản năng vịn khung cửa, định chạy đi.

Tần Mặc một phát kéo cô lại, đóng cửa, ôm cô, không để cho cô chạy, không hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Song Song đi vào trong phòng, nhìn đồ xa xỉ trong phòng, lại nhìn cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn thấy toàn bộ đảo, trái tim nhỏ thật sự run lên lại run lên.

“A Mặc, mặc dù anh có tiền, nhưng cũng không thể tiêu xài như vậy! Thế này về sau em phải kiếm tiền mấy đời mới có thể đổi lấy tiền du lịch một lần này!”

Tô Song Song vừa nghĩ tới nửa đời sau của mình vất vả cũng vì một căn phòng rộng lớn cao cấp đỉnh nhất này, tha cho cô đi! Cô sợ nửa đêm thức tỉnh!

Tần Mặc rất cuộc hiểu được Tô Song Song đang sợ cái gì rồi, cười khê một tiếng, chớp mắt một cái, mở miệng nói: “Khách sạn này là của chúng ta, cho nên chúng ta ở không tốn tiền.”

“??” Tô Song Song quay đầu lại nửa tin nửa ngờ nhìn Tần Mặc, vẻ mặt anh đùa thôi hả? Nếu ở trong nhà kia của Tần Mặc mà anh nói anh có một khách sạn ở đây, cô khẳng định không do dự chút nào chỉ tin tưởng.

Thế nhưng đây là ở ngoài nửa địa cầu! Chẳng lẽ tay Tần Mặc đã duỗi xa đến như vậy, Tô Song Song theo bản năng liếc nhìn tay Tần Mặc, tay thon

dài trắng nõn, thật đẹp mắt.

Cô chặc chặc một tiếng trong lòng: Quả thật là thế giới giàu có, cô một bình dân nho nhỏ nhìn không thấu. “Thật sự không tốn tiền?” Tô Song Song thử hỏi một câu, thấy Tần Mặc rất nghiêm túc gật gật đầu, vậy được rồi, bởi vì Tần Mặc đã đồng ý không bao giờ lừa cô nữa.

Vừa nghe không tốn tiền, Tô Song Song lập tức vui vẻ, bắt đầu xem đông một chút tây một chút, sờ sờ chỗ này một chút sờ chỗ kia một chút, dáng vẻ một tên nhà quê ra tỉnh, nhìn chỗ này chỗ kia đều mới mẻ.

Tần Mặc cứ tựa vào cửa như vậy, nhìn dáng vẻ Tô Song Song vui vẻ, trong lòng ấm áp vui vẻ theo, nhìn một lúc, thấy toàn bộ lực chú ý của Tô Song Song đều bị phong cảnh ngoài cửa sổ hấp dẫn, anh lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn.

“Thu mua khách sạn này.” Năm chữ đơn giản, chính là vì không bao giờ lừa gạt Tô Song Song nữa.

Tô Song Song nhìn một lúc, ôm gối ôm tựa vào ngòai cạnh cửa sổ sát đất, nhìn một chút, cuối cùng không nhìn được ngủ thiếp đi.

Tần Mặc gửi tin nhắn xong, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô Song Song ngòai dưới đất bên cạnh giường, nhắm mắt lại yên tĩnh ngủ thiếp đi.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa kính chiếu lên người cô, hiện lên một ít hào quang bảy màu, như mộng như ảo, Tần Mặc lập tức hơi kinh hãi, chỉ sợ sau một khắc Tô Song Song sẽ theo vầng sáng bảy màu này cùng nhau biến mất ở trong không khí.

Anh vội vàng đi nhanh tới, khoảnh khắc khi chạm đến thân thể Tô Song Song kia, Tần Mặc mới cảm thấy yên tâm, anh nhìn thấy trên trán Tô Song Song đã hiện lên một tầng mồ hôi mỏng, bất đắc dĩ lắc đầu nhẹ nhàng hôn lên cái trán cô, sau đó ôm cô lên.

Vừa vào phòng ngủ, Tần Mặc đã rón rén giúp Tô Song Song cởi áo ngoài ra, bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ làm chuyện này, Tần Mặc làm vừa cẩn thận vừa vụng về, một bộ quần áo ước chừng mất mười phút mới cởi ra xong.

Cởi áo khoác cho Tô Song Song, anh thế nhưng lại mồ hôi đầy đầu, anh cũng định cởi áo ngoài, nhìn Tô Song Song ngủ ngon, anh đứng bên giường suy nghĩ một chút, trực tiếp lên giường, ôm Tô Song Song theo cô một lát.

Một giấc ngủ này của Tô Song Song vẫn ngủ thẳng đến buổi chiều, nếu như không phải bụng gọi, đoán chừng cô sẽ ngủ thẳng đến tối, cô mơ mơ màng màng vuốt ve bụng mình, càng vuốt càng đói, Tô Song Song rốt cuộc không chịu được mở hai mắt ra rồi.

Hai mắt vừa mới mở ra, còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng, đã nhìn thấy cái cằm tuần tú của Tần Mặc, cô còn mơ mơ màng màng, cằm của Tần Mặc bị ánh mặt trời chiếu qua, càng thêm không thấy rõ rồi, Tô Song Song còn tưởng là bánh bao lớn, vừa ngẩng đầu đi lên chính là một ngụm.

“Ừm...” Tần Mặc rên lên một tiếng, mắt khép hờ vừa nhìn, mới phát hiện bị Tô Song Song cắn.

Khoảnh khắc khi Tô Song Song cắn lên, cảm giác sắp rơi rã, trong nháy mắt cảm thấy có gì không đúng, cô cảm thấy đau, đó chính là nói cô không phải nằm mộng, đã tỉnh rồi, ở bên đầu cô vốn không thể có bánh bao trắng lớn.

Tô Song Song vội vàng buông miệng ra, cẩn thận liếc mắt nhìn, khi nhìn thấy cô vừa mới cắn chính là cằm của Tần Mặc thì nhìn thấy trên cằm Tần Mặc có hai hàng dấu răng, cộng thêm một đồng nước miếng thì Tô Song Song vội vàng nhắm mắt lại, giả chết.

Tần Mặc nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu, mới kiềm chế được lửa giận nơi đáy lòng, không một cước đạp Tô Song Song xuống.

Anh đã nắm chặt bên mép chăn, lung tung xoa xoa cằm của mình, nhìn dáng vẻ giả chết của Tô Song Song ở trong lòng mình, cuối cùng tức giận hóa thành bất đắc dĩ.

Tần Mặc khẽ thở dài, ngay sau đó hé miệng, một ngụm cắn lên cái mũi nhỏ của Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức cả kinh trợn tròn hai mắt, thiếu điều kêu lên, khi Tô Song Song định kêu lên, Tần Mặc trực tiếp buông lỗ mũi của cô ra, hôn lên môi cô, chặn miệng cô lại.

Cái hôn này lại hôn đến khiến cho Tô Song Song mơ mơ màng màng rồi, đợi đến khi Tần Mặc buông cô ra, cô nằm trên giường, cảm giác hít vào nhiều thở ra ít, quả thật mệt muốn xỉu.

Tần Mặc thì đứng dậy, đưa tay định kéo Tô Song Song lên, thấy Tô Song Song bám lấy cái giường, không có ý tứ muốn đứng dậy, anh trực tiếp tự mình xuống giường, không quên nói một câu: “Vậy anh tự đi ăn cơm.”

“Đừng! Đại thần chờ em!” Tô Song Song vừa nghe đến ăn, trong nháy mắt cũng không để ý đến có xấu hổ hay không nữa rồi, đưa tay kéo Tần Mặc lại, dùng sức kéo.

Chỉ nghe “Roẹt!” Một tiếng, Tô Song Song còn chưa đứng dậy, đã cảm thấy phá hư rồi, cô khẽ ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái, vừa nhìn, bị sợ đến Tô Song Song vội vàng buông tay ra.

Ai có thể nói cho cô biết, tổng giám đốc đại nhân mặc quần hiệu gì không! Thật sự quá lừa bịp rồi! Cô chỉ nhẹ nhàng kéo, làm sao lại xé rách cái mông này ra!

Tần Mặc cảm thấy sau cái mông mình mát mẻ một trận, anh nhắm nghiền mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, sau đó mở hai mắt ra, xoay người liếc nhìn mông mình.

Lại bị xé rách hở ra một mảng lớn, lộ ra quần lót màu đen bên trong, hàm răng Tần Mặc lập tức mài đến “Ken két” vang dội.

Tô Song Song vừa nghe thấy tiếng mài răng “Ken két” này, trong nháy mắt cảm thấy cái mạng nhỏ của mình mất rồi, vội vàng xin tha: “Boss Tần, Tần đại thần, em thật sự không phải cố ý! Không cẩn thận, tay làm sai!”

Tần Mặc không để ý đến Tô Song Song, chậm rãi xoay người, đưa tay bóp má Tô Song Song, Tô Song Song còn tưởng rằng Tần Mặc định thực hành hình phạt đáng sợ nào đó, mặt mo cũng không cần, gào lên một tiếng: “Ông xã, em sai rồi! Cũng không dám nữa!”

Một tiếng ông xã, mềm mại êm ái yếu đuối còn mang theo chút rung động, trong nháy mắt an ủi xao động trong lòng Tần Mặc, đôi tay đưa ra định bầm mặt Tô Song Song đổi thành vuốt ve đỉnh đầu Tô Song Song.

Tô Song Song còn tưởng rằng Tần Mặc định “Giày xéo” cô, bị sợ đến cũng nhắm mắt lại, chờ cả ngày cũng chỉ cảm thấy Tần Mặc vuốt ve đầu mình như sờ con chó nhỏ, hình như không có động tác nào khác, lúc này mới lặng lẽ mở một mắt ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Tổ Hợp Hai Người Hút Mắt

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tần Mặc tỏ vẻ dụ dàng nhìn mình, Tô Song Song trong nháy mắt có cảm giác có phải mình đã chuyển kiếp rồi không, vẻ mặt dụ dàng như vậy sao có thể xuất hiện trên mặt boss Tần, nó không khoa học!

Cô cười ha ha, hơi hoảng hốt, nghĩ thầm có phải Tần Mặc giận quá thành cười không, càng dụ dàng thật ra một lát nữa thủ đoạn trừng trị cô càng hung ác tàn bạo.

Tô Song Song cảnh giác nhìn chăm chăm Tần Mặc, vốn không vì dụ dàng của anh mà xúc động, đáng vẻ nếu anh dám ra tay, em sẽ cho anh biết sự lợi hại.

Tần Mặc thật sự bị Tô Song Song đánh bại, trực tiếp ngồi ở trên giường, rồi bắt đầu cởi quần bị Tô Song Song kéo rách, Tô Song Song vừa thấy, bị sợ đến vèo một phát xông lên.

“Anh! Anh làm gì thế?” Tô Song Song theo bản năng định chạy trốn sang bên cạnh, mặc dù bọn họ đã là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng bước nhảy chất lượng này, hình như còn cần xây dựng một chút tâm lý.

“Cái đó... Em, anh...” Tô Song Song nhìn Tần Mặc tự nhiên cởi quần xuống, liền lắp bắp, thấy Tần Mặc đứng dậy, cô chột nhăm mắt lại, nhưng đợi trong chốc lát, không cảm thấy cái gì.

Tô Song Song thận trọng mở mắt, vừa nhìn, thì ra Tần Mặc đi tới phòng tắm lấy áo tắm khoác lên người, cô vừa mở mắt, vừa đúng Tần Mặc quay

đầu nhìn sang.

Anh vừa thấy dáng vẻ Tô Song Song như vậy, khẽ nhúu mày một cái, nói: “Nếu như em muốn, buổi tối chúng ta làm vận động tiếp, ban ngày... Anh sợ em xấu hổ!”

“Xấu hổ em gái anh!” Tô Song Song nhìn ra Tần Mặc đang nhạo báng cô, nhất thời dựng lông, dựng hết lông lại lạnh, dường như những lời này của cô thật sự làm cho người ta hiểu lầm.

Tần Mặc lại bị dáng vẻ ngốc nghếch này của Tô Song Song chọc cười, cười khiến Tô Song Song lại cảm thấy rợn cả tóc gáy, trong thời tiết hơn ba mươi độ chỗ này, lại lạnh run một cái.

“Bình-boong!” Khi không khí giữa hai người đang hết sức khó xử, chuông cửa reo, Tô Song Song nhìn lướt qua Tần Mặc, vốn không cho anh cơ hội, cô vội vàng nhảy xuống giường, chạy như trối chết ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở ra, thì ra là nhân viên phục vụ bị Tần Mặc chỉ điểm đi mua quần áo, anh ta đang cười híp mắt đưa thẻ và mấy bộ quần áo tới.

Tô Song Song gật đầu một cái, nói một tiếng cảm ơn, vội vàng lấy đồ vào, tùy tiện tìm một bộ quần áo của Tần Mặc kín đáo đưa cho anh, nói lầm bầm: “Thay nhanh lên, ban ngày ban mặt, mặc như vậy, thật sự làm tổn hại thuần phong mỹ tục.”

Tần Mặc vừa nghe, gần đây trêu chọc Tô Song Song có dáng có vẻ, liền trực tiếp cởi quần áo, Tô Song Song chớp chớp mắt, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Tầm mắt dời xuống, nhìn thấy quần lót màu đen kia của Tần Mặc thì vội vàng đưa tay che mắt, mặt tỏ vẻ hoảng sợ: “Anh đùa bỡn lưu manh? Giả bộ Shin cậu bé bút chì cái gì?”

Mặc dù không phải là lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thấy tiểu Tần Mặc, nhưng dè dặt nên có vẫn phải có, không thể biểu hiện quá sắc, tránh cho bị Tần Mặc nắm được chuôi, với trình độ phát triển của Tần Mặc cầm thú này, về sau nhất định sẽ lấy chuyện này ra nhạo báng cô.

“Em nói anh mặc áo tắm làm tổn hại thuần phong mỹ tục, anh liền cười.” Tần Mặc tự nhiên nói, tay lại mở đồ Tô Song Song đặt trên giường, chọn một bộ áo ngắn quần ngắn màu trắng thuần, định đi thay.

Anh lại lật mấy bộ đồ tắm ra đưa cho Tô Song Song, bản thân xoay người đi phòng tắm thay quần áo, “Em chọn lựa một bộ, anh dẫn em đi bờ biển.”

Tần Mặc suy nghĩ một chút, lại tặng thêm một câu: “Em thử một chút xem, xem có vừa người không.”

Tô Song Song nghe lời Tần Mặc nói, dời tay che mắt ra, nhìn đồ bơi màu sắc sỡ trên giường thoạt nhìn rất đẹp mắt, nhất thời nhao nhao muốn thử.

Cô lật tới lật lui, nhìn cái nào cũng đẹp, cuối cùng chọn một cái màu sáng khỏi hút nhiệt, sôi nổi vô cùng vui vẻ đi phòng thay quần áo sát bên thay quần áo.

Đợi đến khi Tô Song Song thay xong quần áo, đi ra ngoài, soi trước gương, cảm giác không tệ, suy nghĩ một chút vẫn nên cho Tần Mặc xem một chút, xem anh có thích màu sắc này không, dù sao cô và Tần Mặc cùng đi ra ngoài.

Tô Song Song lặng lẽ hé mở cửa ra một khe hở, thò đầu nhỏ ra, nhìn Tần Mặc đã thay xong quần áo ngồi ở trên giường, nghe động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tô Song Song lập tức kinh ngạc, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Mặc mặc màu trắng sạch sẽ như vậy, hơi thở lạnh lẽo đó trong nháy mắt giảm bớt không ít, nổi bật lên cực kỳ nho nhã của anh, một thân đi ra ngoài, đoán chừng chính là đi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Bản thân Tần Mặc còn không biết, ngẩng đầu nhìn Tô Song Song chỉ lộ ra cái đầu, chính là không tiến vào, không nhin được nói một câu: “Em vốn dần, nếu bị kẹp đầu, cũng không cứu!”

Đây là khiêu khích trắng trợn! Tần rần độc một lần nữa xuất hiện, Tô Song Song không nhin được, đột nhiên mở cửa, hừ một tiếng: “Chị thông minh!”

Tô Song Song dĩ nhiên đã chuẩn bị xong Tần Mặc sẽ phản kích, nào biết Tần Mặc nhìn cô khẽ nheo mắt lại, hình như hơi ngẩn người rồi.

Bây giờ ở trong thị giác của Tần Mặc, Tô Song Song này có thể nói một tiếng hoàn mỹ, Tô Song Song chọn một bộ đồ bơi kiểu váy nhỏ, trên dưới tách rời.

Phía trên là ngực cao ngạo ngễ, bụng nhỏ bóng loáng, eo nhỏ mảnh khảnh, dưới váy ngắn ấy là cặp đùi trắng nõn thon dài.

Theo chỉ số cảm xúc EQ không quá cao của Tần Mặc cũng có thể cảm thấy, nếu Tô Song Song mặc bộ này đi ra ngoài, đoán chừng sẽ kiếm ra một đám sói, bao vây lấy cô.

“Thế nào? Bộ này của em khó coi sao?” Tô Song Song thật sự trước giờ chưa từng mặc đồ bơi, bị Tần Mặc xem xét như vậy, hơi chột dạ.

Tần Mặc lập tức lắc đầu một cái, lộ ra ánh mắt hơi ghét bỏ, thuận tay túm được quần dài trên giường, ném về phía Tô Song Song, trái lương tâm nói: “Chân của em quá thô, vẫn mặc cái này thôi.”

Tô Song Song lập tức cúi đầu nhìn chân của mình, với thị giác của cô vừa nhìn, quả thật cảm thấy chân mình rất to, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ôm quần áo ảo não chạy vào trong phòng thay quần áo bên cạnh thay.

Tô Song Song mặc một chiếc váy dài màu trắng không tay, mặc dù bộ đồ này không hấp dẫn, nhưng lại nổi bật lên vẻ tiên khí mười phần của cô, xem ra cực kỳ hút mắt.

Tần Mặc hiện giờ hơi hối hận vì tiện tay túm một cái ném cho Tô Song Song, nhưng mà bây giờ cũng không thể để cho cô đổi, nhìn kỹ một chút, món đồ này dù sao cũng tốt hơn món đồ lộ ngực lộ chân kia.

Tần Mặc thấy Tô Song Song thay xong quần áo, tính toán mang cô đi ăn chút gì đó, rồi lại đi bờ biển chơi.

Bữa ăn trong khách sạn hàng đầu hết sức ngon lành, Tô Song Song vì một lát nữa đi bờ biển không thể lộ bụng nhỏ mập mạp, nên nhịn đau ăn một miếng.

Cô ăn xong rồi, liền trơ mắt nhìn Tần Mặc, dáng vẻ không thể chờ đợi muốn đi ra ngoài.

Tần Mặc thông thả ung dung ăn xong, còn cẩn thận lau tay, lúc này mới nắm tay nhỏ bé của Tô Song Song, dẫn cô ung dung đi ra bờ biển.

Đến bờ biển, Tô Song Song lên trước nhìn, lập tức không nhịn được kêu lên một tiếng, thật sự quá đẹp, nước biển xanh thẳm trong suốt, đứng ở chỗ này có cảm giác như ở tiên cảnh.

Bây giờ là mùa du lịch, Tô Song Song và Tần Mặc vốn chính là tuần nam mỹ nữ, hết sức hấp dẫn người.

Tô Song Song vừa kêu như vậy, càng khiến hút toàn bộ ánh mắt của tất cả mọi người tới.

Lập tức hai người bọn họ trở thành tiêu điểm của toàn bộ bãi biển, Tô Song Song đi tới bờ biển đưa tay nghịch nước, mới chú ý tới hơi không thích hợp, hình như có rất nhiều đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mình.

Tô Song Song theo bản năng nhìn về phía Tần Mặc, thấy anh bình tĩnh tự nhiên, mình cũng không cần quá mức khẩn trương, nên nhẹ nhàng đưa tay khom người nghịch nước.

Mãi mê nô đùa, Tô Song Song bắt đầu đi vào trong nước, Tần Mặc thấy nước biển không sâu, nên tùy ý Tô Song Song đi chơi rồi, anh đứng ở bên cạnh bãi biển, một tay nhét túi, ánh mắt tập trung nhìn Tô Song Song chơi.

Đột nhiên một đám con nít chạy tới, cười híp mắt một đuổi một đánh, cực kỳ náo nhiệt, đang ào ào xông về chỗ Tô Song Song.

Tô Song Song đang khom người nghịch nước, đột nhiên không biết một đứa nhỏ hùng hổ nào đấy, dưới chân không vững, trực tiếp ngã nhào vào trong nước biển.

Tô Song Song trong nháy mắt mơ hồ, cô không biết bơi là vọt lên cạn! Khoảnh khắc khi nước tràn vào trong miệng, Tô Song Song lập tức đưa tay ra bắt đầu kêu cứu: “A Mặc!”

Khoảnh khắc khi Tần Mặc thấy Tô Song Song ngã xuống, trong nháy mắt giống như mũi tên xông tới, chẳng qua khi anh đi tới bên cạnh Tô Song Song, bỗng cảm thấy hơi lúng túng.

Tô Song Song phịch hai cái, thấy Tần Mặc ở bên cạnh mình lại không cứu mình, hơi mơ hồ, cô nhìn Tần Mặc chăm chăm, trong mắt tràn đầy không hiểu.

Nhưng sau một khắc, không hiểu trong nháy mắt biến thành kinh ngạc, nếu như cô không nhìn lầm, hình như, nước ở đây, chỉ đến bắp chân của Tần Mặc?

Tô Song Song ý thức được điều đó, chột ngồi dậy, lúc này mới phản ứng được, cô mới vừa rồi cũng không đi đến chỗ sâu, nước chỗ này cô ngồi xuống đứng lên, mới đến ngực của cô!

Tô Song Song vội vàng nhìn chung quanh, cô và Tần Mặc vốn chính là tiêu điểm, một cái bể nhào này quá hay rồi, thành tiêu điểm trò cười, tất cả mọi người nhìn cô, đều che miệng cười.

Tô Song Song ngồi ở trong nước, ánh mắt cực kỳ u oán nhìn váy trắng của mình lơ lửng trong nước, nên định ngồi như vậy, không đứng lên nữa.

Tần Mặc rốt cuộc không nhìn nổi, đôi tay xốc nách Tô Song Song, trực tiếp lôi cô lên, Tô Song Song vẫn cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quả thật giống như lửa đốt. d1en d4nl 3q21y d0n

Tần Mặc lướt qua bộ đồ trên người Tô Song Song, váy trắng này hơi dính nước, hiện tại đã ướt toàn bộ, dính trên dáng người là lướt của Tô Song Song, thanh thuần lại quyến rũ.

Ánh mắt Tần Mặc liếc nhìn đàn ông chung quanh, thấy tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, trong nháy mắt nhú mày.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc nhú mày, còn tưởng rằng anh cảm thấy mình làm cho anh mất mặt, bị sợ đến rụt cổ lại, theo bản năng định trở lại trong nước, tự sinh tự diệt.

Tần Mặc lại trực tiếp kéo Tô Song Song nổi hẳn lên, cúi đầu liếc mắt một cái, để cho cô đàn ông hoàng, không nhịn được nói một câu: “Em thật sự mỗi ngày đều có thể làm cho anh vui mừng.”

Tô Song Song mím môi, cúi đầu, cũng không dám giãy giụa, lừa mình dối người coi Tần Mặc đang khen mình.

Tần Mặc một đường ôm Tô Song Song trở lại khách sạn, cô vừa vào sảnh chính, vội vàng giùng giăng nhảy khỏi trong ngực Tần Mặc. Hai chân vừa xuống, Tô Song Song ngạc nhiên phát hiện, quần áo của mình lại khô rồi!

Tô Song Song không cam lòng nhìn bên trái một chút bên phải một chút, quả thật tất cả đều khô, ngay cả tóc của cô cũng khô, cô nhất thời bẹt miệng, thật ra thì chưa chơi đủ nước đâu, nhưng vừa nghĩ tới vừa rồi lúng túng như vậy, cô cũng không dám trở lại bờ biển nữa.

Tần Mặc thấy vẻ mặt Tô Song Song thất vọng, kéo cô không nói hai lời, trực tiếp xoay người ra khỏi khách sạn, hai người đi dọc theo con đường nhỏ, bước chậm yên tĩnh.

Lực chú ý của Tô Song Song trong nháy mắt bị không khí mát mẻ trong rừng, hoa hoa cỏ cỏ cộng thêm cây cổ thụ che trời hấp dẫn, trong nháy mắt đã quên bãi biển ra tận sau đầu rồi.

Hai người tay nắm tay, vẫn luôn không buông ra, cứ đi từng bước từng bước như vậy, từ từ tản bộ giữa rừng, Tô Song Song tập trung xem hoa hoa cỏ cỏ, thỉnh thoảng hưng phấn nói một câu với Tần Mặc.

Tần Mặc khẽ cúi đầu, tập trung nhìn Tô Song Song, trong mắt của anh, Tô Song Song cười vui vẻ cũng thành một cảnh đẹp.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Chào Buổi Sáng, Tình Yêu Của Anh!

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, đột nhiên cúi đầu xuống, môi mỏng nhẹ nhàng cắn vào vành tai của Tô Song Song, nhẹ giọng nói một câu: “Song Song, buổi tối nay là thời điểm anh sẽ thu quà sinh nhật của em đó.”

“!” Tô Song Song hơi sửng sốt một chút, một lát sau cô mới hơi ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải còn đến hơn nửa tháng nữa mới đến sinh nhật của anh hay sao?”

“?” Tần Mặc cũng hơi sửng sốt một chút, anh đảo con người mắt một vòng, ngẫm nghĩ, hiểu ra, liền nhún bả vai một cái, môi mỏng khẽ nhếch lên thành một đường cong, lộ ra một ý cười xấu xa mà chính mình cũng không tự phát giác ra được: “Anh muốn trải qua sinh nhật theo Dương lịch.”

“Chết tiệt!” Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, nhảy bật lên như lò xo, trong nháy mắt liền tê dại đến tận đầu móng tay. Cô cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian đến mười hai giờ đêm còn có không tới sáu tiếng đồng hồ.

Hiện tại, cô một là không có tiền, hai là không quen biết đường xá, ba là ngôn ngữ không biết, cô biết phải đi đâu để tìm quà sinh nhật cho Tần Mặc đây?

Ánh mắt của Tô Song Song cứ lập lờ, muốn nghĩ ra một biện pháp gì đó, nhưng mà suy nghĩ hồi lâu, cũng không thể nào nghĩ ra được. Chẳng lẽ cô chỉ có thể khom lưng ngồi trên mặt đất nhặt những viên đá cuội xếp lại thành hình trái tim để tặng cho Tần Mặc sao!

Tần Mặc cũng ở đó mà nhìn Tô Song Song đang thần người ra, anh cũng liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay tình nhân cùng kiểu với Tô Song Song, còn không tới sáu tiếng nữa, anh không cần phải vội vàng, vẫn còn muốn nhìn xem Tô Song Song có thể làm được cái gì một chút nữa.

“Chuyện này... Đột nhiên em đau bụng quá! Chúng ta trở về khách sạn đi!” Tô Song Song cảm thấy hiện tại chuyện duy nhất cô có thể làm chỉ có thể là cầu cứu viện trợ từ bên ngoài mà thôi. Tô Mộ biết làm bánh ngọt, chỉ bằng cô trở về khách sạn để làm bánh ngọt!

“Ừ.” Tần Mặc thông thả ung dung đi theo sau lưng Tô Song Song, nhìn Tô Song Song tê dại chân tay anh cảm thấy tâm tình nhàn nhã một cách đặc biệt.

Trở lại khách sạn, Tần Mặc cùng với Tô Song Song ăn cơm tối xong, anh cố ý nói mình có chuyện cần phải xử lý, để lại không gian cho Tô Song Song. Hơn nữa, anh còn rất quan tâm cố ý để lại cho Tô Song Song chiếc thẻ tín dụng, tựa như thử xem một chút, xem cô có thể làm ra được cái gì.

Tần Mặc chân trước vừa mới đi, Tô Song Song liền vội vàng gọi điện thoại cho Tô Mộ. Tô Mộ bên này lại chính đang vào thời điểm bận rộn, điện thoại vừa mới thông suốt, ở đầu bên kia Tô Mộ vừa mới mở miệng, liền nói tràn đầy sự oán trách đối người nào đó lúc này đang nghỉ phép nhàn nhã cùng với Tô Song Song ở bên ngoài dạo chơi.

“Em đó nếu như gọi điện thoại mà nói chuyện gì không ra làm sao, cẩn thận chị đây tính tiền theo thời gian, phá hư tuần trăng mật của em và Boss đấy.”

“Tô Tô, chớ có tán gẫu nữa, mau suy nghĩ giúp em một chút, A Mặc muốn trải qua sinh nhật theo Dương lịch. Mười hai giờ đêm nay chính là qua sinh nhật của anh ấy rồi, mà em lại cũng chưa kịp chuẩn bị gì hết! Chị mau nói cho em biết cách làm bánh ngọt như thế nào đi!”

“...” Tô Mộ bên kia trầm mặc phải đến một phút, ngay sau đó cô gầm lên giận dữ: “Em đó, em có phải là óc heo hay không? Em cùng với Boss thật đúng là trời sinh một đôi mà!”

“What???” (Cái gì - tiếng Anh nguyên bản)! Lông mày của Tô Song Song nhướng cao, lặng lẽ hít sâu một hơi mới đè xuống được ngọn lửa nhỏ tức giận ở trong lòng, cười cầu hòa, nói: “Xin Tô Tô đại nhân chỉ thị!”

“Em đeo trên cổ một cái nơ con bướm, mặc bộ quần áo ngủ con mèo kia vào, tự gói mình lại thành một món quà để tặng cho Boss, bảo đảm món quà này của em sẽ làm cho anh ấy vui vẻ hơn bất cứ món quà tặng nào khác!”

“What??” (Cái gì - tiếng Anh nguyên bản)! Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lựng lên, vừa nghĩ tới cái cảnh tượng đó, trong nháy mắt cô cảm thấy mắc cỡ không thể tả được, “Nếu không...”

“Không có biện pháp nào khác đâu! Tô Song Song, em là một hủ nữ (*) hiện đại, đến bây giờ lại còn khác người như vậy, hai người cũng đã đăng ký kết hôn rồi, em còn để ý như vậy nữa thì chả mấy chốc Boss sẽ ly hôn với em thôi, để cho em đến khi già rồi vẫn còn là xử nữ (*)!”

(*) Hủ nữ: Hủ nữ là những cô gái bị thu hút bởi vẻ đẹp và tình yêu của các cặp nam – nam yêu nhau. Thông thường, họ rất đam mê, yêu thích những câu chuyện đam mỹ. Đặc điểm chung của các hủ nữ là chỉ thích những chàng trai điển trai, đẹp trai, và họ lại nhìn những chàng trai này theo hướng “thẳng thành cong”.

(*) Xử nữ: chỉ những cô gái còn trinh tiết

Ở đầu điện thoại bên này Tô Mộ chỉ hận rèn sắt không thành thép (*), cô không cẩn thận nên không khống chế lại được cổ họng của mình, trong nháy mắt, cô trở thành người to tiếng, thu hút mọi ánh mắt trong phòng làm việc.

(*) Nguyên văn: 恨铁不成钢 –“hận thiết bất thành cương”: câu thành ngữ này thường được ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Tô Song Song ở bên này đã hoàn toàn chìm trong vòng mơ hồ rồi. Mặc dù cô cảm thấy Tô Mộ nói rất đúng, nhưng mà Tần Mặc bên này ngoại trừ sau cái ngày dờ khóc dờ cười đó ra, thì cũng không có phản ứng gì. Nếu như cô quá tích cực chủ động liệu anh có thể nghĩ cô có vẻ tương đối hào sảng hay không? Cô có cảm giác, cảm giác thấy cứ kỳ kỳ quái quái thế nào ấy.

Tô Mộ vừa nhìn ánh mắt từ bốn phía đang quăng tới với vẻ kỳ quái, lại thêm nhìn đồng công việc trên tay của mình đã tích lại như núi thế kia, trong nháy mắt Tô Mộ cảm thấy không còn đủ kiên nhẫn đối với cái kiểu người như Tô Song Song này thêm nữa, từ trong cổ họng lại rống lên một câu: “Chính em tự hiểu mà làm đi, dù sao bánh ngọt cũng sẽ không có! Chỉ có một bộ nội y sexy mà thôi!”

Tô Song Song vượt vượt lỗ tai của mình, cô đang dự tính sẽ hỏi thêm một lần nữa, bên đầu điện thoại kia đã truyền đến tiếng chuông điện thoại kêu “Tút tut...”, Tô Mộ đã quả quyết cúp điện thoại rồi.

Tô Song Song ngồi ở trên giường, lấy cái bọc nhỏ từ trong túi xách của mình ra, lôi ra ngoài bộ quần áo ngủ, bày ra ở trên giường nhìn kỹ một chút. Cô cảm giác bộ đồ ngủ này còn nhiều vải vóc hơn bộ đồ bơi nhiều, ít nhất nó cũng nhiều hơn có một cái đuôi và đôi tai mèo này! Coi như cũng không đến nỗi quá mức bại lộ.

Tô Song Song nhìn đồng hồ, mới hơn chín giờ, Tần Mặc mới đi ra ngoài chưa được một canh giờ. Cô đoán chừng anh không thể quay lại phòng nhanh như vậy được. Tô Song Song suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên mình mặc thử bộ quần áo ngủ này một chút, ngộ nhỡ không vừa với người mình thì, cô cũng không cần phải xoắn xuýt cổ họng nữa.

Nghĩ như vậy, cô lại thấy mình tràn đầy thanh xuân sức sống, vội vàng cầm lấy bộ quần ngủ kia lên, đi vào trong phòng thay quần áo để mặc thử. Thay đổi xong, cô đi ra ngoài đứng ở trước gương, ngắm nhìn bộ quần áo ngủ kia đã được mặc vào trên người mình, lúc này, cô có chút sững sờ.

Tô Song Song vươn tay đùa nghịch hai cái tai mèo ở trên đỉnh đầu của mình, sau đó lại đưa tay sờ sờ cái đuôi nhỏ dính ở trên váy, trong nháy mắt, cô bị bộ quần áo làm cho sững sờ cả người!

Cô vậy mà lại là diễn hình cho loại mèo được điều khiển!

Vốn dĩ Tô Song Song chỉ muốn thử mặc một cái rồi cởi ra, nhưng lúc này lại nảy sinh một ý, liền có chút suy nghĩ không cởi bỏ ra nữa. Cô nhìn đồng hồ, nghĩ tới một lúc nữa Tần Mặc trở lại còn có thể nhìn thấy, tốt hơn hết là cô cứ mặc cái bộ quần áo này, để nhìn cho thỏa nguyện.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Chào Buổi Sáng, Tình Yêu Của Anh! (Tiếp Theo)

Đợi đến khi cô làm chiếc bánh ngọt xong thì sẽ thay quần áo trở lại. Nếu như Tần Mặc có đột nhiên trở lại, cô vừa nghe được tiếng của anh thì cũng có thể nhanh chóng chạy đến phòng thay quần áo để thay ra, như vậy Tần Mặc cũng không thể nhìn thấy được.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song liền cười lên một tiếng vẻ hài lòng, lại ra đứng gương mà quay một vòng nữa. Cô không nhìn được mà đưa tay sờ sờ lớp lông xù của cái đuôi nhỏ, nội tâm tựa như sắp bị tan chảy ra.

Tô Mộ không có ý định nói cho Tô Song Song cách thức làm bánh ngọt thế nào, cho nên cô liền quyết định tự mình học thành tài. Tô Song Song đang bận rộn ở trong phòng bếp không thể rời ra ngoài được một bước, cho nên cô căn bản không hề để ý tới cửa phòng đã được mở ra.

Vốn dĩ Tần Mặc muốn ở bên ngoài đợi đến lúc hơn mười một giờ thì anh mới trở về. Bất đắc dĩ, chỉ vì trị giá cái gương mặt của anh lại quá cao, nên anh đi đến chỗ nào cũng bị một đám phụ nữ ngoại quốc ủa đến bao vây, tấn công.

Thật vất vả lắm anh mới nén nhịn được đến mười một giờ. Hiện tại, anh thật sự đã không thể nào chịu nổi những ánh mắt của những người phụ nữ vẫn đang bắn phá, càn quét trên người anh nữa rồi, anh chỉ có cách mau chóng chuồn về nhà thật nhanh.

Tần Mặc đã dự tính sẽ lặng lẽ đi vào trong thư phòng, đợi đến lúc sắp mười hai giờ thì sẽ trở ra. Ai biết được khi vừa mới mở cửa ra, thì anh lại nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp.

Tần Mặc đi tới, định len lén liếc mắt nhìn xem Tô Song Song đang làm gì, nhưng khi nhìn thấy Tô Song Song, anh cảm thấy bản thân lúc này đã không thể dời mắt khỏi cô được nữa.

Một đôi tai mèo màu đen lông xù đang vểnh lên ở trên đầu Tô Song Song, trên người cô mặc chiếc áo ngực nhỏ màu đen, cảnh tượng như ẩn như hiện, đẹp đến mê người.

Phía dưới là chiếc quần nhỏ màu đen mỏng manh bó sát người, lớp vải quần mỏng manh đó chỉ vừa đến bắp đùi, sau lưng là một chiếc đuôi mèo với lớp lông xù mượt mà. Cái đuôi mèo cứ lắc lư lắc lư theo động tác của Tô Song Song, cảnh tượng nhìn thật dễ thương và hấp dẫn đến bất ngờ.

Bắp đùi trắng như tuyết cùng với chiếc quần mỏng màu đen tạo thành hai màu sắc sáng tối đối lập nhau. Hai bắp chân nhỏ đang nhún nhảy qua lại theo điệu nhạc mà Tô Song Song đang ngâm nga, nhìn cực kỳ linh hoạt.

Tần Mặc nhìn thấy hình ảnh trước mắt, chỉ cảm thấy cổ họng của mình căng thẳng, tất cả sự tự chủ của anh ở trước mặt bà xã mến yêu của mình, lúc này đều hóa thành hư không.

Tần Mặc sai bước đi hướng về phía Tô Song Song. Tô Song Song đang nhìn chăm chăm vào thời gian của lò nướng, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, bị dọa cho sợ liền chột quay đầu lại. Khi nhìn thấy Tần Mặc, cô lập tức ý thức được ngay thứ mình đang mặc, chính là loại đồ chơi gì. Tô Song Song liền bị dọa cho sợ, lập tức bỏ chạy về hướng phòng thay quần áo.

Tần Mặc đưa tay ra tóm lấy cánh tay của Tô Song Song kéo lại. Anh ôm cô vào trong ngực mình, trực tiếp đưa tới vách tường phía đông, vây Tô Song Song lại ở giữa chính mình và vách tường.

"Song Song..." Tần Mặc hơi cúi đầu, tựa trán của mình lên trán của Tô Song Song, môi mỏng như có như không đụng chạm vào cái mũi nhỏ xinh

xắn của Tô Song Song, cổ họng anh chột như khàn đi, nói một câu: "Anh nhớ anh đã nói trước với em rồi, hôm nay anh sẽ nhất định phải được nhận quà tặng sinh nhật của mình."

"Chuyện này...không phải chứ..." Thật ra thì Tô Song Song cũng đã nghĩ ra hiện tại Tần Mặc muốn làm gì. Mặc dù chuyện yêu đương nam - nữ dù chỉ một chữ cô cũng không biết, nhưng mà chuyện yêu đương nam – nam, thì cô chính là chuyên gia hàng đầu!

Vào lúc này chỉ thoáng nghĩ một cái, là cô đã có thể hiểu Tần Mặc hiện đang muốn cùng cô làm cái chuyện ấy ấy đó, mà chuyện này... cái chuyện này...

Thật ra thì Tô Song Song cũng không bài xích đối với chuyện này, chỉ là cô có chút xấu hổ. Nhất là hiện giờ trên người cô còn đang mặc một bộ đồ như vậy, nó giống như một biến tướng của sự quyến rũ, thật sự mới đòi phong bại tục làm sao!

"Có thể không?" Mặc dù lúc này đang hỏi Tô Song Song, nhưng môi mỏng của anh cũng đã chậm rãi dờ xuống dưới rồi. Anh bắt đầu nhẹ nhàng hôn từ cái mũi nhỏ của Tô Song Song, xuống đến đôi môi, đến trên cổ của cô.

Tô Song Song nhất thời cảm thấy cơ thể mình nổi lên một tầng da gà mềm mại, hô hấp cũng thay đổi, trở nên dồn dập, nhịp thở càng ngày càng nhanh hơn. Nhưng Tô Song Song lại cảm thấy đầu óc của mình tựa như càng lúc càng thêm thiếu dưỡng khí. Cô cảm nhận được tay của Tần Mặc đang buông lỏng dần trên người cô. Anh trực tiếp một cái xoay người, liền kéo luôn cô ngồi lên ở trên mặt bàn bằng đá lưu ly màu đen.

Lúc này môi mỏng của Tần Mặc đã chuyển qua trước ngực của Tô Song Song. Thân thể của Tô Song Song run lên, cô dường như đã bị mất đi toàn

bộ sự kháng cự, thân thể trở nên mềm nhũn, vội vàng đưa hai tay lên vòng vào trên cổ của Tần Mặc.

Hiện tại trong đầu cô đang hò hét loạn xạ lên, nhưng mà, thực sự rõ ràng ở trong tác phẩm kinh điển BL (*) đã từng nói đến làm cái chuyện đó ở trên mặt bàn đá lưu ly! Tô Song Song vội vàng ôm chặt lấy cổ của Tần Mặc, nhỏ giọng năn nỉ nói: "Đừng nên ở chỗ này... Em cầu xin anh đấy..."

(*) BL: Boy Love, là truyện về tình yêu giữa Boy với Boy, ta thường hay quen gọi là truyện đam mỹ

Cuối cùng khi xuống đến hai khối mềm mại kia, trong nháy mắt, Tần Mặc cảm thấy trong đầu óc của mình dường như đã bị nổ tung như một đóa hoa. Anh thở hào hển một hồi, ôm lấy Tô Song Song, trực tiếp sải bước, nhanh chóng đi về phía hướng phòng ngủ.

Tần Mặc tưởng chừng như đã bị mất đi lý trí, anh dứt khoát chỉ một cước đá văng cánh cửa phòng ngủ ra, đi vào trong, sau đó liền đặt Tô Song Song ở trên giường, anh cúi người nằm đè lên.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song nằm ở dưới người mình, chỉ cảm thấy cả người mình cũng bắt đầu nóng ran. Tô Song Song nằm ở phía dưới, hai chiếc tai mèo lông xù ở trên đỉnh đầu cũng run run rẩy rẩy theo nhịp thở của cô, lộ ra một chút hương vị đáng thương.

Hơn nữa, bởi vì Tô Song Song bị căng thẳng, nên đôi mắt trong trẻo sáng bóng của cô liền khẽ nhắm lại. Cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn có chút sưng đỏ, lúc này càng làm gia tăng bộ dạng đáng thương của cô. Tần Mặc hận không thể làm cho bản thân mình hóa thân thành sói, để nuốt luôn Tô Song Song lúc này đang ở phía dưới anh, vào trong bụng mình, để cho cô sẽ hòa nhập cùng với anh thành một thể thống nhất.

Hô hấp của Tần Mặc càng ngày càng dồn dập. Anh vừa cúi đầu xuống vừa điên cuồng hôn Tô Song Song, vừa kéo hết quần áo của hai người ra.

Chỉ chốc lát sau, cả hai người liền thẳng thắn gặp nhau.

Cho đến thời điểm một khắc kia, Tô Song Song khẽ kêu lên một tiếng nho nhỏ, cô cắn môi, trong nháy mắt tròn mắt của cô liền đỏ ửng lên. Tần Mặc đột nhiên dừng lại, tỉ mỉ hôn Tô Song Song, anh khẽ lẩm bẩm, thì thào từng tiếng, từng tiếng ở bên tai cô: "Anh yêu em... Anh yêu em..."

Tô Song Song nhất thời cảm thấy trong không khí cũng lộ ra từng chút từng chút ngọt ngào. Cô chủ động hôn lên Tần Mặc, từ trong cổ họng cô khẽ rên lên một câu: "Em cũng vậy, em rất yêu anh... A Mặc..."

Đợi đến lúc Tô Song Song nói xong nhìn vào Tần Mặc, trong nháy mắt, ánh mắt của cô đỏ hồng lên, cô cực kỳ hối hận, hối hận đến mức chỉ muốn bỏ trốn đến đảo Java.

Cho đến ngày hôm sau, khi chân trời đã dâng lên thứ ánh sáng màu trắng bạch, Tô Song Song mơ mơ màng màng nhìn lướt qua Tần Mặc vẫn còn đang "cần cù lao động canh tác" ở trên người mình, nhất thời ngay cả sức lực để hối hận cũng không còn nữa, chỉ có thể nằm im không nhúc nhích để giả chết.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, đợi đến lúc Tô Song Song mơ mơ màng màng mở mắt ra, động đậy cánh tay căng chân của mình, thì nhất thời cô cảm thấy thân thể của mình tựa như lại vừa mới bị bóp nát một lần nữa vậy.

Giờ khắc này, Tô Song Song đã cảm nhận được sâu sắc rồi! Những gì mà trong tiểu thuyết vẫn từng nói, có phần nào đó không hề gạt người ta. Con mẹ nó chứ, mọi chuyện xong chuyện rồi, thực lòng mà nói, lúc này cô cảm thấy cả người mình cực kỳ đau nhức!

Đang lúc cô giùng giăng nghĩ muốn đứng lên xem xét lại người mình một chút, xem có phải là tay chân của mình sau buổi tối hôm qua, khi Tần Mặc cảm xúc dâng cao đã dùng các kiểu có độ khó cao, đã làm bị gãy rồi

hay không. Tần Mặc đột nhiên thu lại cánh tay kéo luôn Tô Song Song vào trước ngực mình.

Tô Song Song nằm ở trước ngực Tần Mặc, liếc tròn mắt sững mòng nhìn anh, vẻ mặt giận dữ mà không dám nói gì. Nhưng Tần Mặc lại nhếch khóe miệng lên, tặng cho Tô Song Song một nụ cười cực kỳ sáng lạn.

Ngay sau đó anh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thành kính hôn một cái ở trên trán của Tô Song Song, nụ cười vẫn luôn sáng rõ trên khóe miệng của anh, không hề tiêu tán. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính của anh cứ lượn lờ ở bên tai Tô Song Song. Lúc này Tô Song Song đã ngây ngẩn cả người, nghe anh nói ra một câu tình tứ, tựa như ngọt ngào nhất ở trên đời.

"Chào buổi sáng, tình yêu của anh!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Ngọt Ngào Chết Không Đèn Mạng

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song nằm ở trong ngực Tần Mặc, bị anh những lời nói ngọt ngào này của anh, trong nháy mắt ngọt khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ rực lên, cả một đêm một mối dường như cũng liền biến mất.

Cuối cùng cô then thùng cúi đầu, tựa vào nơi trái tim của Tần Mặc, rầm rì bắt chước Tần Mặc, nói một câu: "Chào buổi sớm, người mà em yêu nhất."

Tần Mặc vừa nghe xong, chợt hít sâu một hơi, trực tiếp một lật người lại áp luôn Tô Song Song xuống dưới thân thể của mình. Anh híp mắt lại, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Tô Song Song, không nhận được ý muốn trêu chọc cô một chút.

Tần Mặc cố ý hôn nhẹ một cái vào nơi nhạy cảm ở vành tai của Tô Song Song, nói một câu mập mờ: "Hay là chúng ta lại vận động một chút vào lúc sáng sớm này nhỉ?"

Vừa mới có một câu ngọt ngào xong, trong nháy mắt đã biến thành bọt biển. Những lời nói này của Tần Mặc thật sự giống như ánh mặt trời vậy, chỉ rong nháy mắt đã làm những cảm xúc ngọt ngào của Tô Song Song vỡ tan, nổ lổp bốp, di@en*dyan(lee^qu.donnn), lổp bốp giống như bong bóng bị phơi dưới ánh nắng vậy...

Tô Song Song nhất thời bày ra vẻ mặt cầu xin tha mạng, mặt mũi nhăn lại như cái nhú bánh bao, nói: "Tần đại nhân, xin ngài tha tiểu nữ đi, tiểu

nữ là trạch nữ (*), thật lòng không thích hợp vận động vào buổi sáng."

(*) Trạch nữ: Cụm từ dùng để chỉ những cô gái lập dị, có sở thích chỉ muốn ngồi ở trong nhà suốt ngày để đọc truyện, xem phim...

"Không thích hợp vận động..." Tần Mặc đột xuất nói ra năm từ mang ý vị thâm trường, ngay sau đó, anh tiếp tục nói: "Vậy thì chúng ta không đi ra ngoài, chúng ta vận động ở trên giường một chút nhé, em thấy thế nào?"

"Chẳng ra làm sao cả!!!" Tô Song Song vội vàng rống lên một câu, cũng không còn muốn cái gì mà buổi sáng ngọt ngào nữa. Chuyện này nếu như lại còn sôi trào ở trên giường thêm một lần thứ nữa, chắc cô cũng không cần làm hôn lễ, trực tiếp làm tang lễ luôn là được.

Thật ra thì chính là Tần Mặc chỉ muốn trêu chọc Tô Song Song mà thôi. Thấy cô bị dọa cho sợ đến mức cả tay chân đều khua đá lung tung, bộ dạng kiểu như phản đối anh đang định bắt nạt phụ nữ đang hoảng vậy, liền không nhìn được mà bật lên một tràng cười nhẹ nhàng.

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc cười, vội vã ngẩng đầu lên nhìn lại, khi nhìn thấy Tần Mặc đang cười thật ấm áp, trong nháy mắt cô cảm giác mình nhất định là đã gặp quý.

Cô nuốt nước miếng một cái, dừng giây giũa lại, chăm chú nhìn Tần Mặc, Tần Mặc thấy Tô Song Song đột nhiên dừng lại, lại còn chăm chú nhìn mình như vậy, còn tưởng rằng cô có chuyện gì cần phải nói, liền cúi đầu xuống chuyên chú nhìn cô.

Hai người cứ anh nhìn em, em nhìn lại anh như vậy, cái nhìn vào nhau vừa chăm chú vừa thâm tình, vào giờ khắc này, thời gian tựa như cũng dừng lại.

Đột nhiên Tô Song Song há to miệng, cẩn thận hỏi Tần Mặc một câu: "A Mặc, có phải qua đêm tân hôn vừa rồi, anh đã liền thân rồi hay không,

hoặc là có phải anh có cái gì đó như thần thông quảng đại ấy, hay không? Như kiểu có phép thuật..."

". . ." Tần Mặc thật sự đã đánh giá cao đầu óc suy nghĩ của Tô Song Song rồi, lẽ ra anh không nên kỳ vọng có thể được nghe từ trong miệng của cô câu nói tình tứ yêu đương gì mới phải!

Anh dứt khẻ nhồm thân thể lên, đi xuống giường, cầm chiếc áo tắm để ở bên giường lên khoác vào người, khôi phục lại trong vẻ cao ngạo lãnh khốc của ngày thường.

Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc như vậy, không biết tại sao cô chợt cảm thấy cực kỳ thân thiết, nắm đó níu lấy chân, biểu lộ dáng vẻ của một người vợ nhỏ, nhìn theo bộ dáng vẻ Tần Mặc đi vào phòng tắm đầy sự sùng bái.

Cửa phòng tắm đóng lại, một khắc kia, Tô Song Song nằm ở trên giường, giang rộng chân tay thành hình chữ đại (大), để cho tứ chi của mình giãn rộng ra, vừa lăn đi lăn lại, để cho cơ thể của mình được thư giãn thoải mái,.

Đột nhiên cửa phòng tắm được mở ra, Tần Mặc sai bước đi tới gần giường, Tô Song Song nhìn Tần Mặc vẻ khó hiểu, chỉ thấy anh một phát, vén chăn lên.

Tô Song Song nhất thời bị hù dọa sửng sốt đến ngây người, cũng quên cả việc thét lên chói tai. Tần Mặc liền ôm ngang người Tô Song Song, đi về hướng phòng tắm.

Nhưng mà hiện tại người cô đang trơn bóng thế này! Tô Song Song cả kinh, ánh mắt mở trừng lên tròn xoe, căn bản không hiểu lúc này Tần Mặc đang bị cái gì kích thích.

Còn chưa kịp mở miệng, Tần Mặc liền đặt Tô Song Song vào trong bồn tắm. Tô Song Song ngồi ở trong bồn tắm thoải mái xoa bóp, thoải mái ưỡn lên một tiếng, trong nháy mắt, một khắc kia cô cũng quên cả việc mình đã có chút kinh ngạc về chuyện này rồi.

Nước ấm vừa phải, trong nháy mắt cuốn đi hết những dính dấp trên người cô, hơn nữa còn được thoải mái xoa bóp, làm cho Tô Song Song râm rì đến quên mất không để ý rằng Tần Mặc vẫn đang còn ở trong này.

Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy mực nước chợt tăng lên, cô vừa mở mắt nhìn, không biết từ lúc nào mà Tần Mặc đã bước vào ngồi ở trong bồn tắm. Mặc dù cả hai người cùng ngồi ở trong cái bồn tắm sang trọng này không hề phải chen chúc, nhưng mà Tô Song Song vẫn cảm thấy ngượng ngùng!

Ngày hôm qua, mặc dù hai người đã thẳng thắn gặp nhau, nhưng mà... Nhưng mà đó là một sự mờ ám! Tô Song Song bị căng thẳng, đến ngay cả ánh mắt cũng không dám mở ra, nhưng mà đến thời điểm bị kích động cô cũng không khống chế được, liền len lén xoa xoa đập đập lên mặt mình mấy cái.

Vào ban ngày ban mặt, lúc này cả hai người lại cùng ngồi ở trong một trong bồn tắm để tắm, thật sự là đã làm cho Tô Song Song bị quá kích thích rồi.

Cô vội vàng đưa bàn tay nhỏ của mình lên dự tính định che lỗ mũi của mình lại, sau đó cố làm ra vẻ bình tĩnh quay đầu nhìn sang bên cạnh. Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, người nào thiết kế cái phòng tắm quái quỷ này, vì ngay sát bên cạnh bồn tắm lại là một vách kính lớn!

Tô Song Song vội vàng lại quay đầu lại sang bên kia nhưng lại còn quá đáng hơn nữa, bên đó lại là một cái gương, Tô Song Song cũng không thể quay ngược cổ của mình ra đến sau lưng, cô chỉ có thể chấp nhận cúi đầu

xuống mà nhìn trước ngực của mình, bộ dạng như của một người đã làm sai chuyện gì đó.

Ánh mắt của Tần Mặc vẫn nhìn Tô Song Song một cách mờ ám, khóe miệng mỉm cười, nhìn thấy Tô Song Song ngồi ngay đơ ở đằng kia không dám nhúc nhích một chút, anh liền dùng chân quàng lấy đôi chân nhỏ của cô.

Tô Song Song lập tức bị dọa cho sợ, lập tức liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Mặc. Cô còn chưa kịp nói được câu gì, Tần Mặc đưa tay ra, một phát tóm lấy luôn bàn chân nhỏ của Tô Song Song, chơi đùa nghịch ngợm mấy đầu ngón chân xinh xắn của cô.

"!" Tô Song Song nhìn Tần Mặc chơi đùa dường như rất vui vẻ, không nhịn được, liền hỏi anh một câu: "Anh chơi thích thú lắm sao?"

Tần Mặc vừa nghe thấy thế, liền bật cười “phì” lên một tiếng. Gần đây nụ cười dường như càng ngày càng xuất hiện trên mặt của anh nhiều hơn. Lần đầu tiên nụ cười của anh tràn đầy sự ấm áp, không hề mang nặng kiểu cười hình thức, làm cho Tô Song Song nhìn mãi mà không hề thấy chán.

Tần Mặc thấy vẻ mặt thành thật của Tô Song Song nhìn vào bàn chân của mình như vậy, liền rất trịnh trọng đáp lại một câu: "Cũng khá thích, em có muốn chơi hay không?"

Tô Song Song giật giật mấy đầu ngón chân bị Tần Mặc xoa bóp làm cho ngứa ngáy, vẻ mặt nhìn Tần Mặc đầy sự tiếc hận. Vừa mới rồi câu nói kia của cô chỉ là nói giỡn mà thôi! Chẳng lẽ Tần Mặc không hiểu được điều này hay sao?

"A Mặc, hai người chúng ta ở chỗ này chơi gậy chân của nhau nhé, chơi thật nghiêm chỉnh đấy nhé, được không?" Tô Song Song nói xong chột thu hồi đôi chân của mình lại, xếp chân vòng tròn ngồi ở đằng kia. Cô nhìn anh, cảm thấy thế nào ấy, nhất định là tối ngày hôm qua Tần Mặc đã bị đập

đầu vỡ trán rồi thì phải, nếu không tại sao hôm nay trí thông minh của anh lại giảm xuống kịch liệt như vậy chứ?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Ngọt Ngào Chết Không Đèn Mạng (2)

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc thấy Tô Song Song thu chân về, cũng liền để cô tùy ý, hai tay anh mở rộng ra, tùy ý đặt ở hai bên bồn tắm, nhìn như thờ ơ không buồn để ý. Nhưng anh lại nói một câu hết sức nghiêm túc: "Nơi nào trên người em, anh cũng thích!"

"!" Tô Song Song thiếu chút nữa thì bị sặc một ngụm nước mà chết. Cô liếc tròn mắt nhìn sang phía Tần Mặc, thấy cái mũi đôi mắt của anh, tất cả ngũ quan, cái nào cũng vẫn nguyên như trước. Thế nhưng tại làm sao cái miệng của anh lại trở nên ngọt ngào như vậy chứ, vị ngọt ngào làm ấm áp đến tận trái tim của cô.

"Ặc..." Tô Song Song thẹn thùng cúi đầu xuống. Cô không làm thế nào mà che giấu được nụ cười trên khóe miệng. Bàn chân nhỏ của cô giật giật, ngượng ngùng nói: "Em cũng vậy, trên người anh, nơi nào em cũng thích."

Nói xong Tô Song Song nhất thời cảm giác gương mặt của mình cũng bắt đầu nóng rần lên, trái tim cũng đập mạnh thành thịch thịch thịch cực nhanh. Một chút liêm sỉ còn sót lại trong cô rốt cục cũng liền nổi lên, trong nội tâm của cô yên lặng tự khiển trách mình: Hai người bọn họ đang ở chỗ này nói với nhau những điều như vậy, thật là không biết xấu hổ hay sao?

"Một lát nữa em muốn ăn cái gì, để anh làm cho em ăn." Tần Mặc cúi đầu hôn một cái lên trán của Tô Song Song, sau đó anh đứng dậy đi ra ngoài, cầm lấy chiếc áo tắm vẫn để một bên, khoác lên người.

Gương mặt của Tô Song Song vẫn còn đang bốc lửa, cô vẫn còn đắm chìm ở trong những lời nói ngọt ngào, chan chứa tình cảm kia của Tần Mặc. Vào lúc này cô mới đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên, sờ sờ vào trán của mình. Không biết có phải là do cảm giác của không chuẩn hay không, mà cô cảm thấy trên mặt trên của mình vẫn còn có độ ấm của nụ hôn kia của Tần Mặc.

Đợi đến lúc cô phản ứng kịp với lời nói của Tần Mặc, rằng anh muốn nấu cơm cho cô ăn, Tô Song Song vội đứng bật dậy. Cô cũng không để tâm đến thân thể của mình có còn bị khó chịu nữa hay không, vội vàng cầm lấy quần áo, hấp tấp vừa khoác lên người vừa chạy ra ngoài.

Khi nhìn thấy ở phòng bếp đã chuẩn bị sẵn sàng, Tần Mặc chỉ còn thiếu một bước chưa nổi lửa, thì Tô Song Song vội vàng gầm nhẹ lên một tiếng: "Từ từ đã, ra tay lưu ý một chút!"

Câu "từ từ đã..." thì Tần Mặc nghe rõ, chỉ có điều câu nói phía sau "...ra tay lưu ý một chút!", thì anh nghe không hiểu lắm. Tần Mặc ngẩng đầu lên, nhướn đôi chân mày nhìn về phía Tô Song Song, chờ cô giải thích.

Vào lúc này, Tô Song Song tựa như một làn khói đã chạy tới nơi, một phát nhắc luôn cái vung nồi lên nhìn bên trong, thấy trong đó chỉ có gạo và nước, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Sau khi Tô Song Song tự mình nghiêm túc kiểm tra một lần, lúc này cô mới đồng ý bảo Tần Mặc đã có thể nổi lửa lên được rồi.

Tần Mặc thấy Tô Song Song đi chân trần ra ngoài, anh đưa hai tay ôm vào hông của cô, nhắc lên một cái, sau đó đặt cô ngồi lên trên mặt bàn gỗ, để cho cô ngồi ở chỗ này đợi mình.

Anh xoay người lại nhìn lò nướng, rồi quay đầu lại hỏi Tô Song Song một câu: "Ngày hôm qua em nướng bánh ngọt à?"

Vào lúc này Tô Song Song đang đu đưa hai cẳng chân, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, chỉ sợ anh làm ra cái chuyện gì giống như con thiêu thân, làm nổ tung cả mình lên. Vừa nghe thấy lời nói này của Tần Mặc, lúc này cô mới sực nhớ ra là ngày hôm qua mình đã làm bánh ngọt.

Cô vội vàng nhảy xuống, mở lò nướng ra để xem xét. Nhìn vào bên trong thấy chiếc bánh ngọt mềm mịn vàng ươm, trong lòng cảm khái một câu: Cái lò nướng này thực sự rất tốt!

Cô suy nghĩ một chút, đẩy Tần Mặc ra sau lưng, sau đó đẩy anh ra khỏi phòng bếp, cười vẻ thần bí, nói: "Một lát nữa em sẽ cho anh một sự vui mừng!"

Tần Mặc định cứ như vậy tựa vào cửa phòng bếp, nhìn Tô Song Song ở bên trong bận rộn nhảy tới nhảy lui. Nhưng sực nhớ ra, anh lại đứng dậy, đi tới cửa, cầm lên một đôi dép lê mang tới phòng bếp.

Tần Mặc đứng ở sau lưng Tô Song Song, để đôi dép đi trong nhà ở trên mặt đất, tiếp sau đó, từ phía sau, anh giơ tay nắm vào hông của cô, nhắc lên, sau đó đặt cô tới chỗ đôi dép, để cô xuống đi vào chân.

Tô Song Song vừa mới kị phản ứng lại, chỉ cảm thấy như mình đang ngồi trên cáp treo vậy, lắc lư lên một cái rồi lại lắc lư xuống một cái. Chẳng qua là khi xuống lần nữa, liền thấy dưới chân mình là một mảnh ấm áp.

Tô Song Song quay lưng về phía Tần Mặc, cái miệng nhỏ nhắn không kiềm chế được thoáng chu ra một cái, thẹn thùng đỏ mặt. Cô cũng không nói chuyện, chỉ sợ sẽ làm cho Tần Mặc nhìn thấy cái bộ dạng không có tiền đồ này của mình.

Tô Song Song vừa nhìn vào công thức vừa làm bánh ngọt, kỹ thuật cực kỳ không thuần thục. Cũng may bơ và tất cả các nguyên liệu khác đều đã được khách sạn cung cấp sẵn rồi, cô chỉ việc trực tiếp dùng là được.

Đến giai đoạn cuối cùng của trình tự làm bánh, khi dùng chocolate lỏng để viết chữ lên bánh, Tô Song Song lại bị gặp phải một chút khó khăn. Cô viết xong dòng chữ sinh nhật vui vẻ, thì dường như có chút bị thiếu chỗ, cô tính toán viết chữ Tần Mặc lên trên, hẹp lại một chút thì nhìn không được đẹp, nhưng nếu như cô viết khác đi thì lại sợ Tần Mặc không chịu nổi.

Tô Song Song đứng thật lâu mà vẫn không ra tay. Tần Mặc tựa người vào cửa phòng bếp nhìn Tô Song Song. Từ vị trí này của anh chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Tô Song Song, thấy cô nửa ngày không động đậy, anh còn tưởng rằng cô làm hỏng rồi, đang ảo não.

Anh khẽ nhắc người dậy, đi về hướng Tô Song Song, nghiêng đầu qua để nhìn. Tô Song Song vẫn đang đứng sững sờ ở đó, chỉ trong nháy mắt anh đã hiểu ngay cô đang buồn về chuyện gì.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, từ phía sau vòng tay qua người Tô Song Song, sau đó tay phải cầm lấy tay của cô, viết xuống trên mặt chiếc bánh ngọt hai chữ "Mặc", "Song" như rồng bay phượng múa.

Tô Song Song nhìn hai chữ này, trái tim nhỏ vừa mới bình tĩnh lại, lúc này lại bắt đầu điên cuồng nhảy dựng lên "Thành thích thành thích". Cô há miệng ra, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được điều gì, khóe miệng lại hóa thành một nụ cười xinh đẹp và ngọt ngào.

Tần Mặc nghiêng đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gương mặt của Tô Song Song, sau đó về ở bên ngoài hai cái tên của hai người bọn họ một hình trái tim nhìn rất đẹp mắt.

Tô Song Song nhìn thấy trái tim này, nụ cười trên khóe miệng lại càng ngọt ngào hơn. Xem ra đây là thời điểm cô thấy hạnh phúc nhất. Tô Song Song vừa đặt tờ hướng dẫn làm bánh xuống bên cạnh thì lúc này đột nhiên điện thoại di động lại vang lên, dọa Tô Song Song giật nảy mình.

Cô quá hốt hoảng cũng không kịp liếc mắt nhìn số điện thoại đang biểu hiện trên màn hình nữa, cứ thế nhận luôn cuộc gọi. Điện thoại vừa thông suốt, phía đầu bên kia hết sức huyên náo, Tô Song Song còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy bên đầu điện thoại đằng kia gấp gáp kêu lớn.

"Song Song, cô không thể cùng với Tần Mặc, cô ở chung một chỗ với ai cũng được, nhưng không thể ở cùng với người nhà họ Tần, bởi vì anh... Tút tut..."

Điện thoại đầu bên kia nhi còn chưa nói hết câu thì điện thoại dường như liền bị vội vả cúp luôn. Tô Song Song sửng sốt một chút, vội vàng gọi trở lại, những điện thoại ở đầu kia chỉ biểu hiện đối phương đã tắt máy.

Rất lâu sau, trái tim của Tô Song Song vẫn không thể bình tĩnh trở lại nổi. Mặc dù mới chỉ là một câu nói thôi, nhưng mà Tô Song Song cũng đã nghe ra được đối phương là người nào, đó chính là Âu Dương Minh, người đã được người trong nội tộc đưa về!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Em Gái Tần Mặc

Ánh mắt của Tô Song Song chợt lóe lên, cho đến bây giờ cô vẫn không nghĩ ra, tại sao đột nhiên Âu Dương Minh lại gọi điện thoại tới để nói với cô chuyện này.

Tần Mặc đang đứng ở sau lưng Tô Song Song, đương nhiên anh nghe thấy rất rõ tiếng nói chuyện ở trong điện thoại, chân mày của anh vốn đang giãn ra liền nhú lại thật sâu như muốn dính chặt lại với nhau. Tần Mặc đưa tay ra cầm lấy chiếc điện thoại ở trong tay Tô Song Song đặt sang bên cạnh.

Theo bản năng Tô Song Song quay đầu lại nhìn Tần Mặc, trong ánh mắt của cô mang theo sự nghi ngờ. Tần Mặc buông vòng tay đang vây quanh Tô Song Song ra. Anh xoay người vừa đi lấy mấy cây nến, vừa nói: "Em không cần phải để ý đến chuyện này đâu, từ nhà họ Âu Dương cho đến nhà họ Tần, tất cả bọn họ đều không phải là người tốt."

Trong nháy mắt, Tô Song Song liền cảm thấy thoải mái, cảm thấy trong chuyện này, đa phần đều là do Âu Dương Minh đã dự định kích bác để ly gián.

Lại nói, hiện nay trên thế giới này, người mà cô cảm thấy có thể tin tưởng được nhất chính là Tần Mặc, nên cô không cần thiết phải để những lời nói không đâu của người khác, làm ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người bọn họ.

Tô Song Song cúi đầu cười cười, đưa tay nhận lấy cây nến trong tay Tần Mặc, đang định đốt nến, đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề, liền quay đầu

lại nhìn Tần Mặc: "A Mặc, chẳng phải bánh sinh nhật thường hay ăn vào buổi tối hay sao?"

"Để đến buổi tối thì anh sợ nó bị nguội lạnh mất." Tần Mặc đưa tay chọc nhẹ một cái vào chiếc bánh ngọt. Chiếc bánh ngọt vẫn còn ấm áp, phía trên do bị nóng quá nên bơ đã chảy ra, hơi dính dính vào đầu ngón tay. Tần Mặc đưa ngón tay có dính bơ lên trên miệng liếm liếm, bánh này nếu như mang bán thì kỹ thuật còn quá kém, nhưng được cái mùi vị vẫn có thể chấp nhận được

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc nói..., mới đầu cô cũng không phản ứng kịp, phải một lát sau cô mới hiểu ra. Bởi vì trong lòng cô gấp gáp cho nên cũng đã quên làm lạnh phôi (*) chiếc bánh ngọt này để lau sạch bơ, cho nên đến lúc này, bơ trong chiếc bánh ngọt chảy ra cũng sắp thành biển thành một đồng rồi.

(*) Phôi bánh ngọt: bánh ngọt (bánh ga tô) mới nướng xong, chưa có hình trang trí bằng kem hoặc hoa quả, chocolate lên

Tô Song Song khẩn trương xin lỗi, đầu ngón chân hơi co rúc lại một chút. Cô còn đang định nói thêm một vài câu để làm hòa hoãn bớt cái không khí lúng túng này một chút, thì đã nhìn thấy Tần Mặc ở đó đang liếm liếm đầu ngón tay của mình, gương mặt anh cực kỳ lạnh lùng, cực kỳ yêu nghiệt...

Lúc này băng và lửa va chạm vào nhau, tương phản đến cực hạn. Trong nháy mắt Tô Song Song nhất thời có cảm giác trong óc mình nổ tung như một đóa hoa, cô nuốt nước miếng một cái, ngây ngô hỏi Tần Mặc một câu: "Anh ăn có ngon không?"

Tần Mặc nhướn cặp lông mày lên, không trả lời lại câu hỏi của Tô Song Song..., mà anh lại đưa tay chọc vào chỗ bơ trên bánh, sau đó nhét vào trong khóe miệng của Tô Song Song. Tô Song Song chưa kịp nói lời nào,

còn đang ngơ ngác, theo phản xạ liền lập tức mút luôn chỗ bơ ở trên đầu ngón tay của Tần Mặc.

Tần Mặc cúi thấp đầu xuống, tầm mắt dính vào khóe miệng của Tô Song Song, nhìn cái đầu lưỡi màu hồng thỉnh thoảng lại vươn ra liếm lướt qua ngón tay của anh. Cổ họng Tần Mặc căng thẳng, giọng nói của anh hơi khàn khàn hỏi Tô Song Song một câu: "Song Song em có cảm thấy bản thân bị mập không?"

Tô Song Song sửng sốt một chút, khạc luôn ngón tay của Tần Mặc ra, liếm liếm bơ ở khóe miệng, chớp chớp đôi mắt, cúi đầu nhìn xuống một chút, nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy mình bộ ngực vĩ đại của mình.

Cô cảm thấy chắc là bản thân mình cũng hơi bị mập, nếu không Tần Mặc cũng đã không hỏi cô một câu như thế. Tô Song Song có chút ngượng ngùng gật đầu một cái.

Tần Mặc đột nhiên bật cười, trực tiếp ôm lấy Tô Song Song, vác cô lên vai đi về phía phòng ngủ. Tô Song Song nhất thời luống cuống, quay đầu lại nhìn cái ót của Tần Mặc mà hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Nếu như em cảm thấy rằng em bị mập, anh liền giúp em vận động một chút." Tần Mặc gương mặt hồng nhưng tim không nhảy, nhưng Tô Song Song nghe thấy vậy mặt mũi lại đỏ rực lên. Cô nện cho Tần Mặc một quyền vào sau lưng, hét lớn: "Tần Mặc, anh đúng là đồ cầm thú!"

"Ừ!" Tần Mặc không hề phản bác, với những chuyện kiểu như thế này, anh anh cam nguyện làm cầm thú.

Lăn qua lăn lại một hồi như vậy, Tô Song Song đã hoàn toàn nghỉ cơm rồi, khi cô ngửi thấy hương vị ngọt ngào của cháo thì vẫn đang nằm ở trên giường. Tô Song Song cảm ơn ông trời, cảm tạ cảm tạ Thượng Đế, rằng mình vẫn có thể sống được.

Cứ như vậy, suốt mấy ngày liền, Tô Song Song cùng Tần Mặc ngây ngốc ở chỗ này, không biết xấu hổ không chút thẹn thùng. Cuối cùng Tần Mặc bị Bạch Tiêu thúc giục, thật sự anh không có cách nào khác, mà lúc này đúng lúc ngày nghỉ của Tô Song Song cũng đã sắp kết thúc, cho nên hai người bọn họ liền trở về nhà.

Tần Mặc vừa mới xuống máy bay, ông nội Tần liền gọi điện thoại tới, chỉ cần nghe thấy một câu từ trong điện thoại, tâm tình của anh liền hết sức kích động. Tô Song Song ngồi ở bên cạnh Tần Mặc, cho nên cô nghe được hết nội dung đã nói ở trong điện thoại.

"Này nhóc thối, anh có em gái đấy!" Từ trong cổ họng, ông nội Tần trực tiếp hét lên một câu vọng tới đây, hết rống hét lại bắt đầu cười rộ lên, rõ ràng là ông nội Tần đang hết sức cao hứng.

Nhưng Tần Mặc lại nhú mày. Ba mẹ anh đã qua đời từ lâu, từ chỗ nào anh lại được mọc ra thêm một người em gái như vậy. Trong nháy mắt, Tần Mặc nhận định không biết đây là thân thích của nhà nào, mặc dù anh không có hứng thú, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi một câu: "Người nhà ai vậy?"

"Cái gì mà người nhà ai, là em gái ruột của anh đấy!" Ông nội Tần quát lớn một câu, lại cười ha hả nói tiếp, chỉ có điều, giọng nói của ông nghe có chút hơi bị lúng túng: "Đúng vậy, đó là con gái riêng của ba ba anh đấy."

"!" Cho dù là Tần Mặc cũng bị sững sốt một chút, anh hỏi ngược lại một câu: "Đã xác định chắc chắn chưa?"

"Đã làm giám định ADN, xác định chắc chắn rồi!" Mặc dù ông nội Tần vui vẻ, nhưng mà, dù sao chuyện ám muội như vậy, chỉ sợ đụng chạm đến sự chán ghét trong lòng Tần Mặc, cho nên trong giọng nói của ông rõ ràng không có sự hưng phấn như vừa mới rồi.

Tô Song Song ngồi ở bên cạnh, lúc này vừa nghe thấy nội dung câu chuyện trong điện thoại, cô sững sốt lặng người đi một chút. Tô Song Song

quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, thấy vẻ mặt của anh không có gì khác thường, cũng cảm thấy hơi yên tâm, nên đặt tay mình phủ lên trên tay của Tần Mặc.

Tần Mặc cảm giác được sự mờ ám của Tô Song Song, thân thể anh vốn đang có chút căng thẳng liền thấy thư giãn hẳn ra. Anh quay đầu nhìn sang Tô Song Song gật đầu một cái, ý bảo cô không cần lo lắng.

"À..." Sau lúc kinh ngạc ban đầu, có thể nói, chuyện mình có thêm một người em gái nữa đối với Tần Mặc cũng chẳng có chút cảm giác nào.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Em Gái Tần Mặc (Tiếp Theo)

Ông nội Tần vừa nghe thấy Tần Mặc tỏ thái độ lạnh nhạt như vậy, nhất thời không giữ được bình tĩnh, từ trong cổ họng lại rống lên một câu: "Nó là em gái ruột của anh! Đợi về đến nhà rồi anh sẽ biết, hiện tại con bé chính là người thân thiết nhất của anh đấy, thẳng nhóc nhà anh..."

"Trên thế giới này, hiện tại người thân thiết nhất của cháu đang ở bên cạnh cháu đây." Tần Mặc không để cho ông nội Tần nói hết câu, lập tức liền phản bác lại luôn lời của ông nội, thái độ kiên quyết, chân thật đáng tin.

Ngồi ở bên cạnh Tần Mặc,, Tô Song Song vừa nghe thấy anh nói vậy, trái tim lại nhảy lên một cái, có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhưng đồng thời lại không kiềm chế được, mà len lén nở một nụ cười, trong lòng cô thấy cực kỳ ấm áp, ngọt ngào.

Ông nội Tần vừa nghe thấy vậy, thoáng sửng sốt một chút, nhưng ông cũng hiểu được ngay, người mà Tần Mặc vừa nói đến là chỉ Tô Song Song, cho nên thái độ của ông cũng hòa hoãn, tâm tình cũng vững vàng hơn rất nhiều: "Đương nhiên anh và Song Song là hai người thân thiết nhất rồi, nhưng ta muốn nói, đây là người thân thích máu mủ nhất của anh nhất kia."

"Vâng." Tần Mặc vẫn không có hứng thú như cũ, anh còn đang dự định phải mau chóng gấp gáp giải quyết xong xuôi mọi chuyện của công ty, tiếp đó còn muốn đưa Tô Song Song đi du lịch thêm ở mấy nơi khác nữa, để cho đầu óc được thư giãn một chút. Vì thế, lúc này anh không có hơi đâu mà để ý tới cái cô em gái nọ, cũng không biết đã mọc ra từ nơi nào kia

"Anh đó, cái thằng nhóc thối này, anh thật sự muốn chọc giận để lão già này chết có phải hay không!" Ông nội Tần nghe Tần Mặc nói có vẻ không chút để tâm đối với cô em gái của mình như vậy, chỉ cảm thấy tức giận, hận không thể đánh cho Tần Mặc một trận, nháy mắt giọng nói của ông nội Tần lại tăng cao thêm một mức nữa.

Ông đã có cảm giác mình sẽ không thể sống nổi được hai năm nữa. Thật không dễ dàng gì mà Tần Mặc lại có thêm một người thân thiết nhất như vậy. Ông còn đang cao hứng không thôi, vậy mà cái thằng nhóc thối này lại không thấy cảm kích, làm sao ông cụ Tần lại không cảm thấy tức giận được chứ.

"Bây giờ anh hãy đưa Song Song trở lại nhà ngay lập tức! Ngay lập tức!" Ông nội Tần rống lên một câu, sau đó cúp luôn điện thoại, nhất định không cho Tần Mặc có cơ hội để nói câu hòa hoãn.

Tần Mặc nghe âm thanh cúp máy vang ra từ trong điện thoại, chân mày anh lại nhíu lại. Anh định không để ý đến lời nói của ông nội Tần, nhưng Tô Song Song lại lôi kéo tay của anh.

"A Mặc, chúng ta đi về nhà cũ một chuyến đi! Chúng ta đi du lịch trở về, dù thế nào cũng phải đi đến gặp ông nội chứ! Lại nói, anh có thêm một người em gái nữa, đây không phải là một chuyện tốt hay sao? Về sau chúng ta cũng sẽ có thêm một người thân nữa mà!"

Đối với cô em gái này, Tần Mặc cũng không thấy ưa thích gì hết, dù chỉ một chút. Vả lại, cô gái này lại còn là con gái riêng của cha anh. Chuyện này rõ ràng là cha của anh đã phản bội lại mẹ anh rồi, loại người thân như thế này, thử hỏi làm sao anh có thể yêu thích được chứ.

Chẳng qua, anh nhìn thấy trong mắt Tô Song Song đang tràn đầy sự lo lắng, cho nên vì sợ cô lo lắng mà Tần Mặc đành phải gật đầu một cái. Anh

dự tính chỉ trở về nhà một chút để gặp qua cái cô gái, được nói là em gái của anh kia.

Tô Song Song được Tần Mặc dắt tay, cô vừa vào phòng khách nhà cũ, đã nhìn thấy ông nội Tần đang lôi kéo tay một cô gái nhòm thoạt nhìn chỉ chừng độ mười sáu mười bảy tuổi, hướng về phía Tần Mặc và cô gái nhỏ kia cười.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Tô Song Song liền bị cô gái này làm cho hấp dẫn. Vóc dáng của cô gái không tính là cao, ước chừng còn thấp hơn cô đến nửa cái đầu, dáng dấp hết sức thanh thuần dễ thương, Đôi mắt thật to, trong veo như nước, làm cho người ta vừa liếc mắt nhìn đã thấy ưa thích.

Chuyện cô gái kia có thể là con gái riêng, ngoại trừ có cặp môi mỏng ra, còn lại cũng không có nơi nào khác lắm so với sự tưởng tượng. Tô Song Song nhìn về phía cô gái cười cười. Cô bé này vẫn còn đang cúi đầu xấu hổ, nhìn thật thanh thuần ưa mắt.

Tần Mặc đứng ở đằng kia, cũng chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn qua cô gái này một cái, sau đó liền dời tầm mắt đi chỗ khác, bộ dạng của anh vẫn như cũ, giữ nguyên vẻ không cảm thấy hứng thú đối với cô.

Ông nội Tần vốn định còn muốn lôi kéo cô để giới thiệu một chút, nhưng vừa thấy bộ dáng của Tần Mặc như vậy, trong nháy mắt liền thu lại nụ cười, bộ dạng lại như sắp sửa nổi giận dùm dùm.

Tô Song Song chỉ sợ ông nội Tần lại tức giận lên nữa, sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình, vội vàng lôi kéo ống tay áo của Tần Mặc, ý bảo anh chớ có lạnh nhạt như vậy. Ngay sau đó, cô lại hướng về phía cô gái kia mà cười cười tỏ ý hữu hảo. Tô Song Song quay đầu nhìn về phía ông nội Tần hỏi: "Ông nội, đây chính là em gái của A Mặc phải không ạ?"

Ông nội Tần vừa thấy có bậc thang bên dưới rồi, vội vàng cười ha ha, đưa tay kéo cô gái nhỏ có lá gan cũng rất nhỏ kia, vẫn đang tránh ở sau

lưng ông ra, giới thiệu vẻ rất hưng phấn: "Ừ, con bé này tên gọi là Cô Tô Na, theo họ của mẹ, là em gái của Tần Mặc, em gái ruột đấy!"

"Chị có thể gọi em tiểu Na được không?" Tô Song Song có ấn tượng rất tốt đối với Cô Tô Na. Cô cười híp mắt đưa tay ra. Cô Tô Na núp ở bên cạnh người của ông nội Tần, liếc mắt nhìn sang Tô Song Song, dè dặt đưa tay ra nắm tay của Tô Song Song.

Sau đó cô cười vẻ xấu hổ, bộ dáng đó khiến cho người ta phải ưa thích vui mừng. Trong nháy mắt, Tô Song Song liền thấy có cảm tình với cô gái này.

Cô Tô Na thu tay lại sau đó quay đầu sang, nhìn Tần Mặc, cẩn thận từng ly từng tí đưa tay ra, nhẹ giọng nói: "Anh trai..." Giọng nói mềm mại yếu ớt, nghe có vẻ đáng thương đặc biệt.

Tần Mặc cúi đầu quét mắt nhìn Cô Tô Na một cái, nhìn cánh tay của cô đang duỗi ra, vốn dĩ anh không muốn để ý tới, nhưng khi liếc mắt nhìn thấy ánh mắt của Tô Song Song đang sáng rực lên nhìn chăm chăm vào Cô Tô Na, anh không muốn làm cho cô bị thất vọng, cũng đưa tay ra nhẹ nhàng cầm lấy tay của Cô Tô Na.

Thời điểm hai người nắm lấy tay nhau, đột nhiên Tần Mặc quay đầu nhìn Cô Tô Na một cái thật sâu, biểu cảm trong ánh mắt ánh lên vẻ tối tăm không rõ.

Cô Tô Na lại cười, so mới vừa rồi đã vui vẻ hơn. Đôi mắt to của cô phấp phất hồng hồng bởi vì quá kích động. Bộ dạng cả người lẫn vật đầy vẻ vô hại đáng thương, làm cho người ta phải đau lòng.

Ông nội Tần nhìn thấy bộ dáng của Cô Tô Na như vậy, trong lòng cũng cảm thấy chua xót. Ông thở dài, vươn tay vuốt vuốt lên mái tóc của Cô Tô Na, cười khỏ, nói: "Đứa nhỏ này mười tuổi đã không còn mẹ, phải ăn nhờ ở

đậu, sống ở trong Cô nhi viện, may sao hai ngày trước không biết ông có duyên phận thế nào mà may mắn lại tìm được con bé..."

Ông nội Tần nói đến đây lại thở dài, nghĩ tới lần đầu tiên ông nhìn thấy tình cảnh của Cô Tô Na, trong lòng liền thấy khó chịu: "Đứa nhỏ này vừa nghe thấy mình có người thân một cái liền thật cao hứng."

Tô Song Song vừa nghe thấy thế, trong lòng lại càng thêm thương cảm đối với cô gái nhỏ thoát nhìn có chút linh lợi kia, hướng về phía cô cười dịu dàng hơn.

"Tần Mặc, Song Song, đứa nhỏ này có chút tự ti và hướng nội, ông nội già rồi, về sau này vẫn còn phải dựa vào các con chăm sóc cho em nó!" Nói xong ông nội Tần nhìn về phía Tô Song Song, trong mắt mang theo sự chờ đợi nồng đậm.

Tô Song Song lập tức gật đầu một cái, đây là người thân của Tần Mặc, dĩ nhiên cô sẽ tận lực đối xử với cô bé thật tốt. Mà Tần Mặc lại vẫn như cũ, bộ dạng vẫn giữ kiểu phớt lờ, tựa như đây là một việc không chút liên quan đến mình vậy, giống như người mà hai ông cháu đang đàm luận kia không có bất cứ quan hệ gì với anh hết.

Ông nội Tần vừa nhìn thấy bộ dáng như vậy của Tần Mặc, liền tức giận. Nhưng ông ngại vì có Tô Song Song và Cô Tô Na đều đang ở đây, nếu ông mà nổi giận thì thật không hay, nên chỉ có thể nuốt cục tức kia trở lại trong lòng.

Ông hiền từ nhìn sang Tô Song Song một chút, lại nhìn sang Cô Tô Na một chút. Ông có một cô cháu dâu tốt như vậy, lại cộng thêm một cô cháu gái biết điều như vậy, thì cái thằng cháu nội Tần Mặc luôn luôn đối nghịch với ông kia, đã có thể coi như không có gì đáng kể nữa rồi.

Nghĩ như vậy, ông nội Tần lại thấy vui vẻ lên. Ông dặn dò với người làm vội vàng đi chuẩn bị bữa cơm tối, làm một bữa cơm đoàn viên, coi như

chào mừng Cô Tô Na cùng với Tô Song Song và Tần Mặc trở về nhà.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Làn Đầu Tách Ra Ngủ

Không khí trên bàn ăn vẫn còn rất vui vẻ, Tô Song Song và Cô Tô Na thảnh thơi nói hai câu, ông cụ Tần vẫn cười híp mắt nhìn, hơi thiếu điều cơm cũng quên ăn.

Tần Mặc vẫn mặt than như cũ, vốn không có ý định gia nhập đề tài của các cô, chỉ có điều thảnh thơi gấp hai miếng thịt Tô Song Song thích ăn, lần đầu tiên có cảm giác tồn tại thấp như thế.

Nói chuyện phiếm xong, trời cũng đã tối, ông cụ Tần để Tô Song Song và Tần Mặc ở chỗ này, Tần Mặc vốn không nghĩ tới, nhưng khi nhìn trời đã bắt đầu đổ tuyết.

Vùng núi ngoại ô này tuyết đọng hơi nhiều, lở như đường trơn xảy ra chuyện sẽ không tốt, cuối cùng hết sức miễn cưỡng định chấp nhận ở một đêm ở đây, sáng sớm ngày mai trở lại.

Bây giờ ông cụ Tần hoàn toàn bỏ qua Tần Mặc, chọn lựa chính sách không để ý đến, chỉ cần Tô Song Song ở lại chỗ này, ông cụ đã vui vẻ.

Ông cụ tuổi đã lớn, tám giờ đã bắt đầu mệt mỏi rã rời, trực tiếp giao Cô Tô Na cho Tô Song Song, mình đi nhắm mắt trước một lúc.

Cô Tô Na vẫn cúi đầu, có vẻ cực kỳ e lệ, hơn nữa đặc biệt không tự tin, Tô Song Song nhìn dáng vẻ cô ấy như vậy đã cảm thấy đau lòng.

Cô kéo Cô Tô Na ngồi trên ghế sa lon mềm mại, định nói chuyện trước với cô ấy một lúc, làm quen một chút. Tô Song Song suy nghĩ một chút,

vẫn trước tiên lấy ấn tượng tốt: “Tiểu Na, chị năm nay hai mươi tuổi, em bao nhiêu tuổi rồi vậy?”

“Em... Em 18...” Giọng Cô Tô Na yếu ớt, lúc nói chuyện cũng không dám nhìn mắt Tô Song Song, Tô Song Song vội vàng kéo tay Cô Tô Na lại.

Lôi kéo, tay nhỏ bé của cô ấy cực kỳ lạnh lẽo, cực kỳ làm người ta đau lòng, tay Tô Song Song túm được tay Cô Tô Na thì cô khẽ run lên, khẽ vùng vẫy một cái, lại bất động. diee ndda fnleeq uysd doon

Lúc này Cô Tô Na ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Song Song, trong đôi mắt to lộ rõ vẻ ngưỡng ngùng, khóe miệng cũng treo ý cười ngưỡng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, có vẻ khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Tô Song Song thấy quan hệ giữa hai người hòa hoãn rất nhiều, trong nháy mắt được cổ vũ, cô cũng không ngại nói chuyện với người khác, chỉ có thể tìm từ đơn giản nhất để nói: “Mười tám tuổi hả! Đúng là độ tuổi đẹp, tiểu Na có phải đã lên tiểu học rồi không?”

Chỉ có điều trong lòng Tô Song Song cũng rất cảm khái: Thân thể Cô Tô Na này giống như đứa nhỏ mới mười lăm mười sáu tuổi, rõ ràng dinh dưỡng không đầy đủ, có thể thấy được cuộc sống lúc trước khó khăn đến nhường nào.

Cô Tô Na vừa nghe, trong nháy mắt lại đỏ vành mắt, đáng vẻ đáng thương nhìn Tô Song Song, cắn môi, lại cúi đầu: “Năm nay thi đậu đại học, chỉ có điều đứa nhỏ mười tám tuổi ở cô nhi viện sẽ không thể ở đó nữa, em không có tiền, không thể đi học tiếp...”

“Sao có thể chứ, bây giờ em có nhà rồi, có ông nội, có anh trai, còn có chị, về sau em sẽ làm một công chúa nhỏ không buồn không lo có được không?”

Tô Song Song vừa thấy người ta khóc thì không chịu nổi, huống chi là một em gái la ly đáng yêu như vậy, quả thật khiến cho cô đau lòng muốn chết.

Cô Tô Na vừa nghe, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tô Song Song, vẫn thận trọng, không xác định chắc chắn mà hỏi: “Thật sự có thể đi học sao? Chỉ cần tiền học phí học kỳ một là được rồi, về sau em sẽ đi làm kiếm tiền!”

Lời nói này khiến trong lòng Tô Song Song càng thêm khó chịu, mặc dù cô chỉ lớn hơn cô bé hai tuổi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ngây thơ như đứa bé của cô bé, đã không khỏi không muốn để cho cô bé uất ức, cô nghĩ cũng không nghĩ đã đồng ý: “Dĩ nhiên có thể!”

Tần Mặc vẫn dựa vào bên cạnh cửa sổ, đưa qua đưa lại điều thuốc trong tay, mặc dù tầm mắt của anh nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy nhiên vẫn nghe cuộc nói chuyện của hai cô.

Đột nhiên Tần Mặc nâng người lên, xoay người đi về phía ghế sa lon, kéo Tô Song Song đang cầm tay Cô Tô Na, ý bảo cô đứng lên: “Đi, thu dọn một chút rồi đi ngủ.”

“...” Tô Song Song liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, giờ còn chưa tới chín giờ, có thể nằm ngủ mới là lạ đó!

Tần Mặc cảm thấy được từ chối rất nhỏ, quay đầu nhìn về phía cô, bình tĩnh nhàn nhạt nói: “Nếu em không ngủ được, anh giúp em.”

“!” Tô Song Song theo bản năng nghĩ đến chuyện đòi phong bại tục, ô nhiễm lỗ tai Cô Tô Na.

Cô hốt hoảng đứng lên, cúi đầu nhìn Cô Tô Na đang trơ mắt nhìn mình, hơi không đành lòng nói, “Cái đó, anh trai và chị ngồi máy bay nửa ngày,

hơi mệt rồi, ngủ trước, tiểu Na em cũng sớm đi ngủ một chút nha, ngày mai chị lại dẫn em đi chơi!”

Mặc dù trong đôi mắt Cô Tô Na đầy vẻ không muốn, nhưng vẫn khéo léo gật gật đầu, dáng vẻ như thế khiến Tô Song Song nhìn thấy mà trong lòng áy náy, chỉ có điều ngại uy quyền của Tần Mặc, chỉ có thể theo anh lên lầu trước.

Vừa vào phòng, Tần Mặc liền buông tay Tô Song Song ra, sai bước đi tới bàn đọc sách, dùng máy tính đọc thư Bạch Tiêu gửi tới cho anh.

Tô Song Song đứng ở cửa, hoàn toàn mơ hồ rồi, mở trừng hai mắt, thấy Tần Mặc vẫn ngồi trước bàn tập trung xem tài liệu, cô lại không hiểu trong nháy mắt. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Mặc dù trong lòng Tô Song Song đã nổi trận lôi đình, nhưng vẫn căn cứ theo nguyên tắc trước khi chưa biết rõ thì không thể nổi giận, kiên nhẫn hỏi một câu: “A Mặc, anh náo loạn cái gì?”

Tần Mặc vừa nghe, quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, đôi mắt hoa đào mang theo chân thật đáng tin, chậm rãi nói: “Trong mắt trong lòng của em chỉ có thể có anh, ở đây nhìn một mình anh là đủ rồi.”

Giờ phút này trong lòng Tô Song Song tự nói chỉ có hai chữ, chính là: Mẹ nó!

Cô sững sờ nhìn Tần Mặc, đột nhiên không hiểu nổi, ai có thể nói cho cô biết, cầm thú nhỏ kiêu ngạo này rốt cuộc từ đâu đến vậy!

“Cái kia... Cô bé ấy là em gái anh!” Tô Song Song cảm thấy cần thiết phải cẩn thận phân tích rõ ràng với Tần Mặc, để cho anh hiểu được quan hệ nhân quả trước sau, “Cho nên em mới đối xử cực kỳ tốt với cô ấy.”

“Cô ta có phải là em gái của anh hay không cũng không liên quan gì đến anh.” Tần Mặc nói, hình như vẫn còn rất bất mãn với việc Tô Song Song cứ nói về người này bên tai anh, trực tiếp quay đầu, không để ý đến Tô Song Song, rõ ràng kiêu ngạo bất mãn rồi.

Tô Song Song vẫn đứng tại chỗ như cũ, trong lòng quả thật muốn hỏng mất, em gái anh không có quan hệ gì với anh thì có quan hệ với ai!

“Cô ấy thật đáng thương!” Tô Song Song cảm thấy cần thiết phải nói chuyện sâu sắc về vấn đề này, cố gắng để anh chuyển tới cùng một tầng thế giới với mình.

“Người đáng thương rất nhiều.” Tần Mặc vừa xem tài liệu, vừa đáp lại lời Tô Song Song nói, rõ ràng không động dẩy.

“A Mặc...” Tô Song Song còn muốn căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình tiếp, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng gõ cửa, cô vừa định mở cửa, chỉ nghe thấy ông cụ Tần mệt mỏi nói: “Song Song, là ông nội.”

Tô Song Song vội vàng mở cửa, đã nhìn thấy ông cụ Tần mang theo Cô Tô Na đỏ ửng hai mắt đứng ở cửa, Tô Song Song vừa thấy Cô Tô Na khóc, trong nháy mắt khẩn trương: “Ông nội, tiểu Na làm sao vậy?”

“Haizzz! Đứa nhỏ này mấy buổi tối nay vẫn không ngủ ngon, cứ ngủ thì bắt đầu khóc, ông nghĩ Song Song đang ở đây, còn không bằng..” Ông cụ Tần còn chưa nói xong, Tần Mặc đã đứng dậy.

Anh bước nhanh đến phía sau Tô Song Song, một tay ôm lấy Tô Song Song vào trong lòng từ phía sau, lạnh lùng quét mắt nhìn ông cụ Tần và Cô Tô Na phá lệ đáng thương, lạnh như băng nói: “Không được!”

Ông cụ Tần hơi sửng sốt, dường như ông cụ còn chưa nói gì, sao Tần Mặc đã từ chối dứt khoát như vậy!

Tô Song Song chỉ cảm thấy một lực lượng kéo cô về phía sau, khi cô kịp phản ứng lại thì đã ở trong lồng ngực Tần Mặc, mặt của cô lập tức đỏ lên, ấp úng định nói gì đó, nhưng không biết nên nói cái gì hóa giải tình hình giương cung bạt kiếm lúc này.

Bốn người trầm tĩnh một lát, Tô Song Song cũng hiểu được mục đích ông cụ Tần mang Cô Tô Na đến đây, vội vàng hỏi một câu: “Cái đó... Ông nội ông định nói gì, cần con theo cùng tiểu Na sao?”

Ông cụ Tần vừa nghe, giống như chỉ sợ Tô Song Song đổi ý, gật đầu một cái: “Sau khi đứa nhỏ này đến, ai cũng không gần gũi, hôm nay ông thấy con bé và con hết sức thân cận, cho nên muốn để cho con giúp một tay, đợi hai ngày nữa bác sỹ chữa trị một đợt cho con bé, là có thể khỏe!”

Loại chuyện nhỏ nhặt như vậy mà ông cụ Tần cũng tự mình ra mặt, Tô Song Song không có ý từ chối được, gật gật đầu, nhưng Tần Mặc chính là không buông tay, đã rõ rồi, không thả người.

Không khí trong nháy mắt cứng ở chỗ này, ông cụ Tần vốn còn rất vui vẻ, vừa thấy tình hình như thế, tức giận đưa tay vuốt trán, dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt xiu. di1enda4nle3qu21ydo0n

Tô Song Song vừa thấy liền nóng nảy, lấy cùi chỏ nhẹ nhàng đụng đụng vào ngực Tần Mặc, quay đầu lại nhìn anh: “A Mặc, tiểu Na ngủ thiếp đi, em lại trở lại, vừa đúng anh cũng đọc xong tài liệu!”

Tần Mặc định đọc tài từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mang theo vẻ cầu khẩn của Tô Song Song, cuối cùng vẫn còn thỏa hiệp, không nói gì, lại buông lỏng tay ra.

Tô Song Song vội cho Tần Mặc một nụ cười khen thưởng, đi về phía trước một bước, chìa tay về phía Cô Tô Na về mặt hèn nhất.

Cô Tô Na núp sau lưng ông cụ Tần cẩn thận nhìn tay Tô Song Song, do dự một chút, vẫn chìa tay để Tô Song Song cầm tay của mình.

Ông cụ Tần thấy vậy, liền cười, nhức đầu muốn mạng mới vừa rồi hình như cũng đã khá nhiều, ông đưa tay cảm kích vỗ vỗ bả vai Tô Song Song, cảm khái nói một câu: “Vẫn là Song Song hiểu chuyện.” Ông cụ nói xong, trợn mắt nhìn Tần Mặc một cái, coi như không có biện pháp hòa bình với Tần Mặc rồi.

Thật ra thì Tần Mặc đã sớm dùng hết kiên nhẫn, xoay người ngay cả nhìn cũng không nhìn ông cụ Tần và Cô Tô Na một cái, ngồi trước bàn đọc sách tiếp tục đọc tài liệu.

Tô Song Song đương nhiên cảm thấy Tần Mặc không vui mừng, cô chỉ có thể nở nụ cười lúng túng với ông cụ Tần, ở giữa hóa giải mâu thuẫn giữa bọn họ: “Anh ấy chính là tính như vậy, lòng tốt, tốt!”

Ông cụ Tần hừ lạnh một tiếng, cũng kiêu ngạo không thèm để ý đến Tần Mặc, lôi kéo Tô Song Song và Cô Tô Na rời đi.

Phòng của Cô Tô Na do đích thân ông cụ Tần tìm một nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế cho, cả căn phòng tràn đầy vẻ mơ màng công chúa, hết sức đẹp đẽ.

Tô Song Song ngồi ở bên giường, nhìn Cô Tô Na nằm trên giường, cầm lấy tay cô bé, cảm thấy tay của cô bé khẽ run, trong lòng lại chua xót.

Cô Tô Na tối ngủ cũng không dám tắt đèn, hành vi này ở trong mắt Tô Song Song sinh ra đồng cảm, cô càng thêm yêu thương cô bé, thấy cô bé như thế nào cũng không ngủ, liền nhẹ nhàng ngâm nga, dụ dỗ cô bé ngủ.

Một lát sau, Cô Tô Na vẫn không ngủ, ngược lại mở hai mắt ra, giả bộ đáng thương nhìn Tô Song Song, nhỏ giọng khẩn cầu: “Chị dâu... Em sợ

chị đi, càng thêm không ngủ được, chị... Chị có thể ngủ chung với em không?”

“!” Tô Song Song cũng không quên cô đồng ý với Tần Mặc sẽ lập tức trở về, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Cô Tô Na như vậy, cũng không đành lòng từ chối, trong lòng nghĩ chỉ có một buổi tối, bên cạnh đứa bé đáng thương này, chắc không sao cả.

Cô Tô Na thấy Tô Song Song do dự, mang theo chút nước nỡ van xin nói: “Chỉ một đêm nay, đã rất lâu em chưa từng ngủ một giấc yên ổn rồi...”

Những lời này trong nháy mắt đã đánh tan phòng tuyến cuối cùng của Tô Song Song rồi, cô gật gật đầu, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Tần Mặc, nói cho anh ấy biết tối nay không về ngủ, ở đây với Cô Tô Na.

Tin nhắn vừa mới gửi tới, bên Tần Mặc đã gửi ngay lại, hai chữ, một dấu chấm than, thái độ rất mãnh liệt: Không được!

Trong nháy mắt Tô Song Song rồi rằm, khi đang do dự, cảm thấy nắm tay nhỏ bé của mình run càng thêm lợi hại, cô dứt khoát, tắt máy điện thoại rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Mâu Thuẫn Lại Tăng Cấp

Thật ra thì khoảnh khắc tắt máy kia, Tô Song Song cũng rất run rẩy, chỉ có điều nghĩ ở tại đây một đêm, sẽ không có vấn đề gì, nên đã khôi phục lại lực chiến đấu, cười ha hả nhìn Cô Tô Na.

Cô Tô Na thấy Tô Song Song để điện thoại sang bên cạnh mà không đi, lập tức thận trọng nở nụ cười, sau đó vén một góc chăn, ý bảo Tô Song Song lên.

Cô Tô Na cẩn thận như vậy, nhìn mà khiến trong lòng Tô Song Song càng khó chịu hơn, đứa bé này thiếu hụt yêu thương đến cỡ nào, mới có thể để ý cẩn thận sắc mặt của mỗi người như vậy.

Tô Song Song nằm ở trên giường, ôm lấy Cô Tô Na, để cho cô bé thả lỏng, vẫn nhẹ nhàng hát ru bài hát trước, một lát sau, hô hấp của Cô Tô Na trở nên vững vàng.

Tô Song Song thấy Cô Tô Na chắc đã ngủ, dè dặt cẩn trọng chính là định xuống giường, vụng trộm chạy về.

Đột nhiên cửa phòng bị đá mạnh văng ra, sợ tới mức Tô Song Song run lên, cả Cô Tô Na vừa mới ngủ ở trong lòng cô cũng mở lớn tròng mắt, bị dọa quá mức giữ chặt lấy ống tay áo của Tô Song Song.

Khi cô thấy đứng ở cửa là Tần Mặc đang tức giận đùng đùng thì cặp mắt to lập tức ướm át, nhỏ giọng hèn nhát kêu một tiếng: “Anh...”

Tần Mặc vốn không để ý đến Cô Tô Na, sai bước đi về phía Tô Song Song, nhắc cô ra khỏi giường, ngay sau đó vác lên vai.

Đầu tiên Tô Song Song hơi sững sốt, phương hướng này của cô vừa đúng nhìn thấy Cô Tô Na đỏ mắt sẽ lập tức khóc lên lại vẫn cố nén nước mắt, nhất thời cảm thấy Tần Mặc quá mức.

Cô dấm Tần Mặc một dấm, cau mày, thấy Tần Mặc không có ý dừng lại, lại giật giật chân, đá anh hai cái, Tần Mặc vẫn không để ý đến cô.

Lúc này Tô Song Song không thể bình tĩnh, tay và chân của cô cùng sử dụng, giùng giăng muốn xuống, chỉ tiếc thân thể nhỏ bé này của cô ở chỗ Tần Mặc, quả thật không có đường sống mà giãy giụa.

“A Mặc! Tần Mặc, anh thả em xuống, anh đang làm cái gì vậy!” Tô Song Song cuối cùng thật sự tức giận cực kỳ, chỉ có thể gào lên với anh.

Tần Mặc vừa nghe âm thanh này của Tô Song Song, dừng bước chân lại, buông Tô Song Song xuống, lại trực tiếp đề lên vách tường, để cho cô không nhúc nhích được, Tần Mặc cúi thấp đầu, nhìn thật sâu vào mắt Tô Song Song, ánh mắt lạnh lẽo lộ ra rét lạnh.

Ánh mắt này khiến Tô Song Song hơi hồi hận, lắp ba lắp bắp hỏi: “Anh... Anh rốt cuộc muốn làm gì!”

“Tô Song Song, em lại vì cô ta mà tắt máy?” Mặt Tần Mặc lạnh lùng, rõ ràng chính là mất hứng.

Tô Song Song vừa nghe, thật sự không biết mình nên vui mừng hay tiếp tục tức giận, anh có phải là người bình thường không vậy, ngay cả em gái ruột của mình cũng ăn được dấm chua.

Nhưng mà Tô Song Song nhìn Tần Mặc buồn bực ăn dấm chua lại không tức giận như vừa rồi, cô cảm thấy tức giận với người có chỉ số thông minh

là số lẻ, quả thật là tự mình tìm tai vạ.

Cô khẽ thở dài, giọng điệu chậm lại, dịu dàng nói: “A Mặc, cô ấy là em gái ruột của anh đó!”

“Em gái của anh, chẳng lẽ quan trọng hơn anh?” Tần Mặc cau mày, hiển nhiên không hiểu suy luận này của Tô Song Song.

Tô Song Song cũng không biết suy luận này của Tần Mặc có được hay không! Bị anh làm cho dở khóc dở cười, cô đang suy nghĩ nên nói như thế nào với Tần Mặc để cho anh hiểu nét đẹp của truyền thống kính già yêu trẻ này, Cô Tô Na lại chạy ra.

Cô ta ôm gối đầu, chân không, tròn mắt đỏ ngầu hèn nhát liếc nhìn Tần Mặc, thấy anh không để ý tới mình, mắt đỏ hơn, khi quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt.

Tô Song Song vừa thấy cô bé muốn khóc, trong nháy mắt tê dại rồi, cô vỗ vỗ cánh tay Tần Mặc để ngang trước mặt mình, để cho anh thả cô ra ngoài.

Nào biết Tần Mặc vốn không để ý tới hành động mờ ám của cô, hình như vẫn còn chấp nhất với vấn đề vừa rồi của anh: Ở trong lòng của Tô Song song chẳng lẽ em gái của anh quan trọng hơn anh?

“Chị dâu, ngài trở về đi thôi, đừng khiến cho anh trai tức giận, anh ấy sẽ càng ghét hơn... Ghét em hơn rồi...” Cô Tô Na nói đến đây, rốt cuộc không nhìn được bật khóc.

Vừa khóc, Tô Song Song lại luống cuống, cô dùng sức đập đập cánh tay Tần Mặc, ý bảo anh đừng làm rộn, Tần Mặc còn chưa để ý đến cô, vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, chờ đáp án.

Ham muốn giữ lấy điên cuồng trào ra từ trong xương đó, khiến Tần Mặc vốn không khống chế được hành vi của mình, anh vẫn cho rằng, ở trong mắt và trong lòng Tô Song Song chỉ cần nhìn thấy một mình mình là được rồi, cho nên giờ phút này cực kỳ cố chấp.

Cô Tô Na vừa khóc, khóc khiến Tô Song Song hơi tự trách. Cô cảm thấy Tần Mặc cố tình gây sự quá mức rồi, tính bướng bỉnh trong xương dâng lên, cô nhú mày nhìn Tần Mặc, tức giận gào to một tiếng: “Anh có thể đừng làm rộn không?”

Tô Song Song sinh tức tự nhiên vì mấy lý do: Đối mặt với Cô Tô Na sao cô có thể không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng, lời ở trong lòng em anh dĩ nhiên quan trọng hơn em gái anh, đây không phải rắc muối vào trong lòng đưa bé yếu ớt sao!

“Tô Song Song!” Tần Mặc cảm thấy chỉ là một câu nói, tại sao Tô Song Song bò qua anh, chính là không nói, anh vốn cố chấp, đề cập đến chuyện của Tô Song Song càng thêm không thỏa hiệp rồi.

Hai người đang giằng co ở đây, không ai nhường ai, trong hành lang cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng khóc nho nhỏ của Cô Tô Na, có vẻ rất chói tai.

Ngay tại không khí giằng co không xong, đột nhiên nghe ông cụ Tần quát khê một tiếng: “Tần Mặc, mày đang làm gì vậy?”

Tần Mặc nghe giọng ông cụ Tần, dù sao cũng phải cho ông cụ mặt mũi, buông tay đang giữ Tô Song Song ra, Tô Song Song vội vàng ôm Cô Tô Na đang khóc rưng rức vào trong ngực. “Tiểu Na, không có chuyện gì, anh trai chỉ đang đùa với chúng ta thôi!” Mặc dù Cô Tô Na đã là cô gái mười tám tuổi, nhưng đáng dấp nhỏ, tính tình lại hèn nhát, theo bản năng Tô Song Song đã coi cô bé như em gái nhỏ.

Mới đầu Cô Tô Na còn sợ hãi không dám đến gần Tô Song Song, theo bản năng quan sát sắc mặt của Tần Mặc, thấy Tần Mặc vốn không nhìn mình, thở phào nhẹ nhõm, ôm Tô Song Song, nhỏ giọng thút thít.

Cô vừa khóc vừa thút tha thút thít nói: “Chị dâu... Là tiểu Na không đúng, không nên quấy lấy chị, khiến anh trai tức giận... Về sau tiểu Na không bao giờ quấy lấy chị dâu nữa.. Tự ngủ một mình...”

Cô Tô Na khóc khiến trái tim Tô Song Song và ông cụ Tần tan nát rồi, ông cụ Tần nhìn dáng vẻ chuyện này không liên quan đến mình của Tần Mặc, liền giận dữ sợ, dùng sức chọc một gậy, gào to một tiếng: “Tần Mặc, lòng của mày chính là làm từ đá!”

Tần Mặc từ chối cho ý kiến, hàng ngàn vạn người trong xã hội, nếu như anh đều khoa trương lại giả tạo đồng tình đến đồng tình đi với mỗi người đáng thương, anh vốn không có cách nào đặt chân ở nhà họ Tần!

Cho dù Cô Tô Na thật sự là em gái ruột của anh, ở nhà họ Tần vốn chưa bao giờ có chuyện anh em tương thân tương ái, nếu không anh cũng sẽ không huyên náo đến trình độ không chết không thôi với Tần Dật Hiên.

Tần Mặc xem thường thái độ chọc giận ông cụ Tần và Tô Song Song, Tô Song Song biết Tần Mặc ghen, nhưng người đã bao lớn, tại sao có thể ngây thơ như vậy chứ, so đo với em gái ruột của mình.

“A Mặc, cô ấy là em gái ruột của anh!” Tô Song Song còn nhẫn nhịn cường điệu một lần, hy vọng Tần Mặc có thể rộng lượng một chút.

Nào biết Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song gào với mình, càng tức giận hơn, chân mày nhíu lại thật sâu, liếc mắt nhìn Cô Tô Na, lạnh lùng nói: “Em gái ruột? Cùng cha khác mẹ cũng coi là ruột?”

Cô Tô Na vừa nghe lời này của Tần Mặc, chợt run rẩy ở trong ngực Tô Song Song, Tô Song Song hốt hoảng vỗ vỗ sau lưng Cô Tô Na, muốn giải

thích thay Tần Mặc một chút, nhưng lời này của Tần Mặc thật sự quá đáng, cô vốn không biết nên giải thích như thế nào.

“!” Những lời này hoàn toàn chọc giận ông cụ Tần, ông cụ giờ gậy lên định đánh Tần Mặc, Tần Mặc lại một phát túm được gậy của ông cụ Tần.

Nút thắt giữa Tần Mặc và ông cụ Tần cho tới bây giờ vẫn chưa cởi ra, hiện giờ anh nể mặt mũi ông cụ Tần, chính là bởi vì ông cụ sinh bệnh, nhưng mà không có ý nghĩa anh sẽ luôn thỏa hiệp vô điều kiện.

Ông cụ Tần nhìn thái độ này của Tần Mặc, biết nó vẫn còn canh cánh chuyện còn bé ở trong lòng, ông cụ Tần khi nhớ lại chuyện này, trong lòng vẫn luôn áy náy.

Nhưng đối mặt với tính tình lạnh lùng của Tần Mặc, lại đối mặt với Cô Tô Na làm như không thể nghe thấy lời này, chỉ có thể tức giận vung gậy, gầm nhẹ một tiếng: “Mày cút đi! Tao đây không chào đón mày!”

Tần Mặc vốn không thích ngôi nhà này, làm thành như vậy, vốn sẽ không ở đây ngây người, anh nhìn về phía Tô Song Song, chìa tay về phía cô, lạnh lùng nói: “Đi cùng anh.”

Tô Song Song bị thái độ lạnh nhạt không nói nhân tình của Tần Mặc chọc giận, trong lòng định đi cùng anh, tuy nhiên nó rất không hợp, khi đang do dự, cô cảm thấy Cô Tô Na run rẩy kéo ống tay áo của cô.

Tô Song Song cúi đầu nhìn sang, Cô Tô Na lại vội vàng hèn nhát thu tay, cắn môi trắng bệch, khóc nói: “Tiểu Na không thể để cho anh trai tức giận...”

Cô Tô Na hèn nhát lo nghĩ vì Tần Mặc như vậy khiến Tô Song Song đau lòng đến tận xương tủy, cô quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, thấy Tần Mặc vẫn không hề cử động, đỏ mắt nói: “Tần Mặc, cô ấy là em gái ruột của anh, sao anh có thể quá đáng như vậy!”

Tần Mặc không nói, chỉ nhìn Tô Song Song một cái thật sâu, ánh mắt lướt qua Cô Tô Na.

Anh cũng không phải nhằm vào cô ta, chỉ có điều lòng của Tần Mặc rất nhỏ, cõi đời này có thể để cho anh đặt vào trong lòng, phí tâm tư chỉ có lựa thừa vài ba người, trong đó không bao gồm Cô Tô Na mà thôi.

Đây là Tần Mặc cố chấp, cho nên sẽ không thỏa hiệp, anh nhìn tay mình đặt giữa không trung, lại nói một lần: “Đi cùng anh.”

“Đi cái gì mà đi, Song Song ở lại đây, mày điên khùng thì tự mày đi điên khùng, xảy ra chuyện đừng lôi theo Song Song!”

Bên ngoài bây giờ đang đổ tuyết lớn, ông cụ Tần sao lại thật sự đuổi Tần Mặc đi, mới vừa rồi chỉ vì nổi nóng, mới nói ra, phản ứng kịp, lời đã ra khỏi miệng.

Vào lúc này vừa đúng tìm một bậc thang đi xuống, biến hình nói cho Tần Mặc biết nguy hiểm bên ngoài.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, định mang cô đi, thấy Tô Song Song cảm tức nhìn mình, trong lòng anh cũng kỳ quái, hơn nữa nghĩ đến thời tiết bên ngoài không tốt, anh trực tiếp xoay người, một mình rời đi.

Tô Song Song đứng tại chỗ nhìn Tần Mặc xoay người rời đi, ngây ngẩn cả người, đợi đến khi ở đầu cầu thang không thấy bóng dáng của Tần Mặc, Tô Song Song mới phản ứng được, Tần Mặc không phải nói giỡn, là đi thật rồi.

Cô nhất thời luống cuống, vừa định đuổi theo Tần Mặc, Cô Tô Na lại kéo cánh tay Tô Song Song, hèn nhát hỏi một câu: “Có phải tiểu Na lại chọc anh trai tức giận không? Ngay cả ông nội cũng tức giận đúng không?”

Tô Song Song nóng nảy trong lòng, nhưng lại không thể hất Cô Tô Na ra, chỉ có thể nhìn, vuốt ve đầu Cô Tô Na, an ủi cô ta: “Không có, ông nội và anh trai vẫn luôn như vậy, không phải bởi vì em.”

Nói xong Tô Song Song lại liếc nhìn ông cụ Tần đang tức giận, tầm mắt ông cụ Tần vẫn nhìn về phía đầu cầu thang, rõ ràng cho thấy lo lắng cho Tần Mặc, lại sĩ diện.

Tô Song Song thở dài trong lòng, lại an ủi Cô Tô Na một câu, vội vàng chạy ra ngoài, chỉ tiếc bị Cô Tô Na kéo dài, Tần Mặc đã lái xe của mình xuống núi.

Tô Song Song đứng ở cửa nhà cũ, nhìn tuyết lớn mênh mông, vội vàng dậm chân, đột nhiên cô nghĩ đến điều gì, vội vàng gọi điện thoại cho Tần Mặc.

Điện thoại với mới thông, cô vội vàng alo một tiếng, bên kia lại truyền đến âm thanh cứng nhắc: “Xin lỗi, điện thoại ngài vừa gọi đã tắt.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Hai Người Làm Gì Vậy

Editor: Puck -

Lúc này, Tô Song Song thật sự luống cuống, cô vội vàng chạy vào trong nhà, muốn tìm người, vừa đúng lúc ông cụ Tần cũng đi ra, hai người vừa thấy mặt, Tô Song Song đã lo lắng hỏi một câu: “Ông nội, điện thoại của a Mặc đã tắt rồi!”

Ông cụ Tần vừa nghe, sửng sốt một chút, trong nháy mắt nhịp tim của ông cũng rối loạn theo, chỉ có điều Tô Song Song ở đây, ông phải trấn tĩnh.

Ông cụ Tần cố làm ra vẻ trấn tĩnh gật gật đầu, một tay vỗ bả vai Tô Song Song, để cho cô đừng lo lắng, một tay kia lấy điện thoại ra, vội vã căn dặn một câu: “Xem xem Tần Mặc có an toàn đến chân núi không.”

Tô Song Song tự nói với mình phải tin tưởng ông cụ Tần, nhưng trong lòng lại hổng rồi, cho tới bây giờ Tần Mặc đều không mở máy, đây là lần đầu tiên, cô không khống chế được suy nghĩ của mình, bắt đầu nghĩ lung tung một số chuyện không tốt.

Bông tuyết lạnh lẽo bên ngoài bị gió lạnh thổi vào, rơi trên mặt, không biết là do tuyết quá lạnh, hay do tác dụng tâm lý của cô, Tô Song Song chợt rùng mình một cái.

Ngay sau đó, ánh mắt của cô liền đỏ trong nháy mắt, cô hít hít mũi, muốn nhịn nước mắt đang tràn ra trở về, yên lặng cúi đầu, yên tĩnh chờ.

Ông cụ Tần thấy thân thể Tô Song Song run lên, còn tưởng rằng đông lạnh đến cô, vội vàng kéo cô đi vào trong nhà hai bước.

Một lòng Tô Song Song đều ở trên người Tần Mặc, một lúc đã cảm thấy như giầy vò, ông cụ Tần lôi kéo cô, giống như bẻ gãy một dây đàn căng thẳng cuối cùng trong đầu cô, cô không nhịn được hỏi: “Ông nội, như thế nào?”

Ông cụ Tần tỉnh táo lại, suy nghĩ kỹ một chút, theo bản lĩnh của thằng nhóc Tần Mặc kia, chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc, cảm thấy sẽ không xảy ra chuyện.

Lui vạn bước mà nói, nếu xảy ra chuyện gì, phòng an ninh bên kia đã bùng nổ rồi, nghĩ như vậy giọng nói bình tĩnh hơn vừa rồi nhiều: “Không cần lo lắng, toàn bộ hành trình xuống núi đều có theo dõi, không có tin tức chính là tin tức tốt.”

Tô Song Song vừa nghe, suy nghĩ một chút cũng đúng, thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều tâm thần không yên, dù sao đây là lần đầu tiên Tần Mặc tắt máy, lần đầu tiên để cho cô không tìm được anh.

Ước chừng mười phút sau, điện thoại của ông cụ Tần vang lên, Tô Song Song vội vàng khẩn trương ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm điện thoại trong tay ông cụ Tần.

Điện thoại vừa vang lên, ông cụ Tần bị sợ đến tay run một cái, chỉ có điều cố gắng làm ra vẻ trấn tĩnh, thật ra hết sức hốt hoảng nhận, vừa nghe phòng an ninh nói Tần Mặc bình an xuống núi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Điện thoại mở loa ngoài, cho nên Tô Song Song cũng nghe thấy rồi, cô vừa nghe, thân thể vẫn căng thẳng chậm rãi thả lỏng, suýt chút nữa xụi lơ ngồi xuống dưới đất.

Cô vội vàng đưa tay định bấu lấy cái bàn bên cạnh, ai ngờ tay vừa đưa ra, đã được một người đỡ.

Tô Song Song quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện không biết Cô Tô Na đứng bên cạnh cô từ lúc nào, thấy cô ấy đưa tay qua, thận trọng đỡ cô.

Cô Tô Na thấy Tô Song Song quay đầu, vội vàng cẩn thận thu tay lại, hèn nhát kêu một tiếng: “Chị dâu, có phải em đã gây họa không?”

Nghe ông cụ Tần nói Cô Tô Na còn có chứng uất ức cường độ thấp, chỉ sợ kích thích đến con bé lại khiến bệnh tình thêm nặng, Tô Song Song vội vàng lắc đầu một cái, ý bảo Cô Tô Na rằng không phải là lỗi của em.

Vào lúc này tâm tình của ông cụ Tần cũng thả lỏng xuống, vừa thấy dáng vẻ như vậy của Cô Tô Na, lại bắt đầu tức Tần Mặc, phồng má, không quen cứng rắn khuyên Cô Tô Na mấy câu: “Anh con cứ như vậy, con không cần phai để ý đến nó.”

Tô Song Song nhìn Cô Tô Na đỏ mắt, ông cụ Tần tức giận, suy nghĩ thêm một chút về Tần Mặc đã tắt máy tức giận rồi đi, đã cảm thấy đau cả đầu, cô rút cuộc nên chú ý bên nào đây?

Tô Song Song đứng tại chỗ, nhanh chóng lắc lắc đầu mình, lần đầu tiên nhanh chóng rút ra một sợi, thật ra chính là cái nào gấp gáp thì xử lý cái đó.

Tô Song Song quyết định phân ra giải quyết trước, nếu cứ lộn xộn tất cả đều chất đống cùng một chỗ, đoán chừng đầu cô sẽ nổ tung.

Dưới cái nhìn của Tô Song Song, việc cấp bách là để Cô Tô Na đi vào ngủ, không để cho cô ta đoán mò, cô ngồi xổm xuống, để tầm mắt ngang với Cô Tô Na, cố sức nặn ra vẻ tươi cười, dịu dàng nói: “Tiểu Na, em về ngủ trước, chị và ông nội nói chuyện một lúc.”

Cô nói xong thấy Cô Tô Na vẫn đỏ mắt, dáng vẻ tự trách giống như mình làm chuyện gì sai, moi ruột gan ra một câu dùng làm lời an ủi thôi nát, an ủi Cô Tô Na: “Em yên tâm, anh trai em có tính khí lạnh nhạt đó, anh ấy không phải không thích em!”

Cô Tô Na vừa nghe để cho mình về ngủ, trong nháy mắt lộ vẻ sợ hãi, nhưng lại che giấu đi, ôm gối đầu, ba bước lại quay đầu lại nhìn Tô Song Song. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Tô Song Song vừa nhìn thấy dáng vẻ này của cô bé, cũng không nhẫn tâm được, suy nghĩ một chút, nếu Tần Mặc không có chuyện gì, nếu có thể để sau gọi thì gọi sau, dù sao anh cũng đã tắt máy không để ý đến cô rồi.

Tô Song Song liếc nhìn ông cụ Tần, thấy khuôn mặt mệt mỏi của ông, lại nhìn thời gian, hành hạ như vậy cũng sắp mười giờ.

Giờ này, bản thân cô cũng không có khả năng đi tìm Tần Mặc, chuyện gì cứ để ngày mai nói, cô vội vàng nói một câu: “Ông nội, ngài đi ngủ trước đi, con đi với tiểu Na.”

Bình thường lúc này ông cụ Tần đã sớm ngủ rồi, biết Tần Mặc không có chuyện gì, hiện giờ yên tâm, mặc dù còn tức, nhưng cơn buồn ngủ tới, thế nào cũng không chịu nổi.

Ông cụ liếc nhìn Cô Tô Na, lại liếc nhìn Tô Song Song, ông cụ rất yên tâm về Tô Song Song, liền gật đầu một cái, bản thân đi ngủ trước.

Khi Cô Tô Na nghe được Tô Song Song muốn ngủ cùng mình, rất hưng phấn đứng tại chỗ không đi, yên tĩnh chờ Tô Song Song.

Tô Song Song vừa liếc nhìn điện thoại di động, muốn gọi cho Tần Mặc, rồi lại không bỏ sĩ diện xuống được, suy nghĩ một chút, phiền não cũng tắt di động.

Cô lại ngược đầu lên nở nụ cười cứng rắn, kéo Cô Tô Na đi ngủ.

Tần Mặc biết trên đường núi có máy theo dõi, đợi đến khi ra khỏi đường núi, anh liền ngừng xe, ngồi trong xe, phiền não đốt một điếu thuốc.

Đến bây giờ anh vẫn không nghĩ ra, tại sao ở chỗ Tô Song Song, tại sao người khác hình như đều quan trọng hơn anh, một điếu thuốc vài hơi không rút ra, Tần Mặc nhìn tàn thuốc trên đầu ngón tay, chờ tới bây giờ vẫn không thấy Tô Song Song gọi tới một cú điện thoại, anh càng thêm nổi giận.

Anh lấy điện thoại di động ra, đang định gọi điện thoại cho Tô Song Song hỏi một chút xem đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn, điện thoại di động lại tắt máy, anh sững sốt một chút mới phát hiện ra không biết từ lúc nào mình đã ấn vào nút tắt máy rồi.

Tâm tình của Tần Mặc đột nhiên tốt hơn rất nhiều, anh mở di động, đợi trong chốc lát, vẫn không thấy Tô Song Song gọi, đột nhiên nghĩ tới có lẽ trước đó cô gọi tới, thấy mình tắt máy, tức giận.

Tần Mặc vội vàng gọi cho Tô Song Song, khoảnh khắc khi điện thoại nổi thông, khóe miệng Tần Mặc khẽ nhếch lên một ít, chẳng qua khi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo “Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt...” này, mặt của Tần Mặc liền tối trong nháy mắt.

Anh không chết tâm tắt lại gọi lại một lần, vẫn là tắt máy, anh phiền não bỏ di động sang bên cạnh.

Đợi trong chốc lát, Tần Mặc suy nghĩ một chút cầm điện thoại di động lên, lại gọi lại một lần, lúc này khi nghe đối phương đã tắt máy, anh coi như hoàn toàn tức giận.

Tần Mặc cau mày, trực tiếp một phát đạp chân ga chạy ra ngoài, Tần Mặc cũng không trở về nhà trọ của mình và Tô Song Song, mà lái xe thẳng đến chỗ Bạch Tiêu ở.

Vừa đến dưới lầu nhà Bạch Tiêu, Tần Mặc gọi một cú điện thoại, điện thoại reo hồi lâu cũng không có ai nhận, anh dựa vào bên cạnh xe liếc mắt nhìn, thấy đèn nhà Bạch Tiêu sáng rõ, cảm thấy không phải anh ấy không nghe thấy.

Tần Mặc lại bấm một lần nữa, vẫn không có ai nhận, anh trực tiếp nâng người lên, sai bước đi về phía nhà Bạch Tiêu, đứng ở trước cửa, Tần Mặc gõ hai cái, không ai thưa, anh liền lấy chìa khóa dự phòng của mình ra, mở cửa. dfienddn lieqiudoon

Khoảnh khắc khi mở cửa, đèn phòng khách không bật, chỉ có đèn trong phòng có tiếng ồn ào rất lớn, Tần Mặc vừa định đề phòng, lại nghe được người lên tiếng là ai, có Bạch Tiêu, còn có Lục Minh Viễn, thân thể căng thẳng của anh trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Tần Mặc bật đèn phòng khách, đập vào mắt là một mảnh hỗn độn, tất cả đều là các loại chai rượu. Tần Mặc càng thêm phiền não, Bạch Tiêu vừa uống là rất nhiều, phẩm chất khi uống rượu này, còn ác liệt hơn Tô Song Song, hiện giờ anh hơi hối hận vì tìm đến Bạch Tiêu rồi.

“Bạch Tiêu, a Viễn?” Tần Mặc gọi một tiếng, Lục Minh Viễn ở trong phòng hình như nghe thấy giọng Tần Mặc, gào một tiếng, hét âm lên, “Anh Mặc, mau cứu em!”

Tần Mặc vừa nghe, men theo âm thanh lớn bước qua, khoảnh khắc khi mở cửa phòng ngủ, Tần Mặc nhìn cảnh tượng trong phòng mà hơi sửng sốt, tay cầm nắm cửa đột nhiên siết chặt.

Ai có thể nói cho anh biết có phải phương thức mở cửa của anh không đúng không, tại sao Bạch Tiêu lại đề Lục Minh Viễn xuống giường, còn ở đó giở trò lưu manh?

Lục Minh Viễn gắng sức nghiêng đầu qua, vừa thấy thật sự là Tần Mặc, trong nháy mắt tràn ra nước mắt kích động, kêu rên một tiếng: “Anh Mặc,

anh Mặc mau tới cứu em! Ngăn người cái gì! Một lát nữa em sẽ bị kẻ uống rượu điên này đâm rồi!”

Lục Minh Viễn vừa kêu, Tần Mặc mới phản ứng được mình không phải nằm mơ, vội vàng tiến lên, định kéo Bạch Tiêu đang đè loạn trên người Lục Minh Viễn lên.

Nhưng không biết có phải Bạch Tiêu uống nhiều rượu lắm rồi, hơi sức cũng thay đổi lớn không, Tần mặc lại kéo không lên được, Bạch Tiêu ôm thật chặt Lục Minh Viễn, mặt khẽ mập mờ cọ cọ ở cổ cậu ta, liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái, trong mắt ngầm chứa sát khí.

“Có phải mày cũng nhìn trúng tiểu bảo bối của ông đây rồi không? Muốn cướp?” Một câu nói này trong nháy mắt khiến Tần Mặc và Lục Minh Viễn đều chán ghét, Tần Mặc lập tức cau mày, hận không thể đá Bạch Tiêu một cước, đá cho anh ta tỉnh.

Mặt Lục Minh Viễn ửng đỏ, đập Bạch Tiêu đang đè trên người mình một cước, cực kỳ tức giận quát: “Tiểu bảo bối em gái anh, Bạch Tiêu, anh mau xuống khỏi người tôi, nếu không tôi thiến anh!”

“...” Tần Mặc rất không muốn quan tâm đến Bạch Tiêu uống quá nhiều rồi, chính là không thể mặc cho người anh em của mình bị người anh em khác đâm, mặt lạnh lùng, dùng sức một chút, cuối cùng kéo được Bạch Tiêu ở trên người Lục Minh Viễn xuống.

Lục Minh Viễn lập tức đứng lên, run run người nổi da gà, ngay sau đó nhanh chóng mặc quần áo bị Bạch Tiêu xé tan tác lên.

Bạch Tiêu bị Tần Mặc kéo, ngã ngời trên đất bên cạnh, thân thể xụi lơ, dựa vào trên tường, thở hỗn hển, giống như đã quên “Tiểu bảo bối” của mình rồi.

Lục Minh Viễn mặc xong quần áo, giặt kinh khủng, một cước còn không chút lưu tình đá vào trên đùi Bạch Tiêu, Bạch Tiêu bị đá lập tức kêu rên một tiếng.

Chỉ tiếc anh uống rượu thật sự quá nhiều, gào thét xong rồi, thân thể nghiêng đi, té xuống đất, không biết nằm bầm cái gì, dù sao cũng cực kỳ âm ỉ.

Lòng của Tần Mặc vốn đủ loại phiền toái, vốn định tới chỗ Bạch Tiêu hỏi anh ấy một chút, chuyện này anh làm là đúng hay sai, không ngờ người này lại uống quá nhiều như một thằng điên rượu ở đây đùa bỡn.

Dáng vẻ Lục Minh Viễn giống như người sống sót sau tai nạn, đá Bạch Tiêu xong rồi, vẫn cảm thấy chưa hết giận, lúc này mới nhớ tới Tần Mặc còn đang ở đây.

Cậu dừng bước lại, nhìn Tần Mặc, hỏi một câu: “Anh Mặc, anh không ở nhà cuốn ga giường với chị dâu, sao lại chạy đến đây?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Xóa Tin Nhắn Của Song Song

Tần Mặc tiến vào trong nhà đã được một lúc rất lâu, mà sự náo loạn ở phía đằng kia diễn ra cũng đã tương đối lâu rồi. Đến cuối cùng, Tần Mặc cũng quyết định phải đi vào chủ đề. Anh nhìn lướt qua Bạch Tiêu lúc này vẫn còn đang rầm rì ở trên mặt đất, đoán chừng Bạch Tiêu đã không còn sức lực để chiến đấu nữa rồi, lúc ấy Tần Mặc mới đến ngồi ghé vào ở một bên trên giường.

Anh do dự một lúc mới mở miệng nói: "Tôi và Song Song... Có thể coi như là đã cãi nhau."

Lục Minh Viễn đang tức giận đến khó chịu vì bị Bạch Tiêu giày vò từ này đến giờ,, đột nhiên nghe Tần Mặc nói ra một câu kia, lập tức tiến tới gần Tần Mặc, sắc mặt đầy kích động, đôi mắt Lục Minh Viễn mở to tròn xoe, nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, vẻ mặt không giấu nổi sự tò mò: "Cãi nhau vì cái gì vậy?!"

Tần Mặc nhìn lên, đột nhiên thấy có một gương mặt phóng đại ở ngay trước mặt mình, thiếu chút nữa anh đã một cước đá văng Lục Minh Viễn rA Viễn. May mắn, sau cùng một khắc kia anh lại kịp thời nén nhịn lại được, nhưng Tần Mặc vẫn phải vọt chân nhanh chóng chạy trốn sang phía bên cạnh.

"Tôi đột nhiên mới mọc thêm ra một người em gái." Tần Mặc nhớ lại cảm giác của mình trong buổi tối ở nơi đó. Anh sợ rằng chính mình cũng không lý giải được chuyện này được rõ ràng, cho nên muốn nói với Lục Minh Viễn, coi như là là cứu được ngựa chết trở lại thành ngựa sống.

Lục Minh Viễn nghe Tần Mặc nói mình mới có thêm một người em gái, thì lại rất bình thản, tựa như chuyện này anh đã biết trước rồi. Mà quả thật, Lục Minh Viễn vừa mở miệng, thì đúng là như vậy.

"Lúc trước Bạch Tiêu đã nói cho em biết chuyện này rồi! Chỉ có điều, khi đó anh đang đi hưởng tuần trăng mật cùng với Nhị Mạnh Hóa, cho nên hai chúng em cảm thấy tốt nhất là vẫn đừng nói cho anh biết, tránh cho tuần trăng mật của hai người bị mất hứng."

Tần Mặc gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Nhưng mà hôm nay chỉ vì người con gái kia mà Song Song lại có thể giận đối với tôi. Chẳng lẽ trong lòng cô ấy, người con gái kia lại quan trọng hơn cả tôi hay sao?"

Tần Mặc nói đến đây thì lại cảm thấy cảm xúc khó chịu khi đó lại trở dậy một lần nữa. Anh cau mày, dáng vẻ rất dọa người.

Lục Minh Viễn nghe Tần Mặc nói xong, liền sững sờ ngay tại chỗ rồi, phải mất một lúc lâu anh mới hồi thần lại được. Lục Minh Viễn hết sức tự kiểm chế bản thân, nhưng vẫn như cũ, không thể nào nhịn được mà bật lên tiếng cười nghe "Phì" một tiếng.

Cười xong Lục Minh Viễn nhanh chóng lui về phía sau hai bước, chạy trốn tới một khoảng cách an toàn, chỉ sợ Tần Mặc then quá thành giận, cho anh thêm một cú đá bay chân thì hỏng.

Nhưng mà Nhưng Tần Mặc lại không có phản ứng gì lớn, chẳng qua chỉ nhìn Lục Minh Viễn, cau mày một cái, bộ dạng vẻ khó hiểu. Dường như đến lúc này Tần Mặc vẫn chưa hiểu rõ được là Lục Minh Viễn đang cười về vấn đề gì.

Còn Lục Minh Viễn, thực sự đây là lần đầu anh nhìn thấy Tần Mặc nảy sinh ra cái bộ dạng ngây ngô như thế. Càng về sau, thấy vẻ mặt của Tần Mặc như đang nghiêm túc chất vấn mình, cho nên Lục Minh Viễn cũng cười lên một tiếng vẻ hối lỗi.

"Em nói này, anh Tần Mặc! Anh trai à! Cái gì mà người phụ nữ kia chứ! Đó là em gái của anh mà! Anh lại đi ghen với em gái của mình cái gì chứ!" Lục Minh Viễn thật sự không thể nào nhìn nổi nữa rồi, liền rống lên một tiếng từ trong cổ họng. Rống hết câu, lại thấy lông mày của Tần Mặc càng nhíu lại sâu hơn, lúc này Lục Minh Viễn có buồn cười cũng không dám cười nữa.

Bạch Tiêu vẫn đang dựa vào góc tường râm rì một mình, vừa nghe thấy Lục Minh Viễn rống lên, liền cũng bắt chước gân cổ rống lên một câu. Nhưng ngay sau đó dường như anh phát hiện ra có chuyện gì tốt, nên bắt đầu giùng giăng bò về phía Lục Minh Viễn. Bạch Tiêu vừa bò lại còn vừa kêu réo bằng cái giọng nghe phát lộn mửa: "Tiểu bảo bối của anh ơi! Tiểu bảo bối của anh à!"

Lục Minh Viễn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, trực tiếp xoay người lại đã cho Bạch Tiêu một cước. Nếu như không nể mặt Tần Mặc đang ở nơi này, Lục Minh Viễn có thể đã dồn tất cả sự tức giận của mình ra mà phát tiết lên trên người Bạch Tiêu.

Đương nhiên là Tần Mặc biết Cô Tô Na là em gái của anh, nhưng điều mà anh cảm thấy khó hiểu là, không rõ tại sao một người, rồi hai người, ai cũng cảm thấy cô gái kia rất quan trọng như vậy.

Lục Minh Viễn giải quyết Bạch Tiêu xong, liền quay ngược cái ghế ở bên cạnh lại, ngồi như cười ở trên ghế, nhìn Tần Mặc, bắt đầu xem xét đầu óc của Tần Mặc lúc này đang rối như gà mắc tóc lên rồi.

Tần Mặc nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, đã sắp mười một giờ đêm. Hôm nay thực sự có muốn gặp, anh cũng sẽ không gặp được Tô Song Song nữa rồi. Tần Mặc dự định ở chỗ này chờ đợi một đêm, đến sáng ngày mai anh sẽ đi đón Tô Song Song trở về nhà.

Giữa bọn họ dù có mâu thuẫn ăm ỉ đến thế nào thì cũng mặc kệ mâu thuẫn, nhưng bất kể thế nào, anh vẫn kiên quyết không thể ném bà xã của mình ở lại bên ngoài như thế

"Cậu có cảm thấy chị gái của cậu rất quan trọng không?" Tần Mặc lạnh nhạt liếc mắt nhìn Lục Minh Viễn, hỏi một câu.

Lục Minh Viễn vừa nghe thấy vậy, không nghĩ tới Tần Mặc lại đột nhiên hỏi mình như thế. Anh thoáng có chút sửng sốt, nhưng ngay sau đó lập tức bĩu môi khinh thường, hừ hừ nói: "Thôi đi, người phụ kia ấy hả, chỉ vì muốn tranh giành gia sản thiếu chút nữa là đã hại chết em rồi! Nếu như không phải chị ta đã trốn đi, em dứt khoát sẽ không bỏ qua cho chị ta."

Gương mặt than của Tần Mặc rốt cục cũng đã để lộ ra một chút biểu cảm. Bộ dáng hài lòng vì ý tứ của anh chính là như vậy. Đến lúc này Lục Minh Viễn cũng đã hiểu được lý do tại sao, đột nhiên Tần Mặc lại nói đến chị gái của anh, là có ý gì rồi.

Lục Minh Viễn thở dài, dùng lời nói chân tình giải thích với Tần Mặc: "Anh Tần Mặc à! Chúng ta đều là người có xuất thân như vậy, đương nhiên sự thân tình trong nhà sẽ rất lạnh nhạt. Nhưng mà đối với Tô Song Song đơn thuần kia, đối với một người có xuất thân từ hoàn cảnh gia đình như vậy mà nói, người thân trong gia đình chính là người quan trọng nhất."

"Anh không hiểu Nhị Mạnh Hóa, cũng giống như Nhị Mạnh Hóa không hiểu được vì sao anh lại lạnh nhạt đối với người thân của mình. Theo quan điểm của cô ấy, anh chính là một người máu lạnh!"

Tần Mặc cái hiểu cái không, nhưng anh chỉ hiểu một điều, trong chuyện này có thể là anh đã sai lầm rồi. Tần Mặc gật đầu một cái, đứng dậy dự định đi tìm phòng khách để đối phó một đêm. Nhưng lúc đi tới bên cạnh Lục Minh Viễn, thấy Lục Minh Viễn nhìn mình, anh liền dừng bước lại.

"Ngày mai tôi sẽ đón cô ấy về nhà, cậu không cần phải lo lắng." Tần Mặc nói xong đang định cất bước đi tiếp, thì không biết Bạch Tiêu đã di chuyển đến bên cạnh chân của anh rồi. Cậu ta ôm lấy hai chân cổ chân của anh, bắt đầu gào khóc thảm thiết.

"Đại Bảo Bối của anh ơi! Em đừng có đi mà! Chúng ta cùng nhau tình tang nhé!" Bạch Tiêu vừa nói vừa bò lùn theo bắp đùi của Tần Mặc đi lên trên, sức lực của cậu ta giống như đã bị uống phải thuốc kích thích vậy.

Tần Mặc bị Bạch Tiêu kéo nên hơi lảo đảo một cái, thiếu chút nữa thì bị ngã xuống, cũng may có Lục Minh Viễn phản ứng mau lẹ, vội vàng gấp gấp đứng dậy, đỡ được Tần Mặc. Nhưng ai ngờ, đúng vào thời điểm này tự nhiên Bạch Tiêu lại đưa tay vòng vào bắp đùi của Lục Minh Viễn cùng với Tần Mặc ngay lập tức.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Xóa Tin Nhắn Của Song Song (Tiếp Theo)

Trong nháy mắt Tần Mặc và Lục Minh Viễn mặt đối mặt áp sát lại với nhau. Mặt của Lục Minh Viễn chột đụng vào trên ngực của Tần Mặc, cái mũi bị đụng mạnh suýt nữa bị vẹo đi. Trong nháy mắt, máu mũi Lục Minh Viễn liền chảy ra, cọ xát lên trên người của Tần Mặc.

Tần Mặc nhào người lên trước, muốn tránh ra khỏi cánh tay của Bạch Tiêu, nhưng mà một bên chân của anh lại bị dính trên mặt đất, hoàn toàn không thể nào nhúc nhích được một chút. Nếu như anh khẽ cử động một chút, nhất định sẽ bị ngã nhào sang một bên. Dưới tình thế này dứt khoát Tần Mặc chỉ có thể nằm đè lên trên thân thể Bạch Tiêu mà thôi.

Mà khổ người của Tần Mặc lại vừa to vừa nặng như vậy, nếu như cả khối nặng này mà nện lên trên người Bạch Tiêu, đoán chừng Bạch Tiêu sẽ lập tức chỉ có thể nằm lên cánh cửa để khiêng đi đến bệnh viện mất.

Mặc dù Tần Mặc cảm thấy rất phiền não đối với sự náo loạn của Bạch Tiêu, nhưng mà anh biết Bạch Tiêu cũng chỉ là vô tâm. Cho nên anh chỉ có thể hết sức giữ gìn cho bản thân mình, không để bị ngã xuống, cứ như vậy, để mặc cho Bạch Tiêu ôm lấy hai bắp đùi của mình mà cọ sát lung tung ở nơi đó.

Nhưng Lục Minh Viễn lại không một chút khách khí đối Bạch Tiêu. Anh dùng sức giãy ra một cái, rút ra được một cái chân. Lục Minh Viễn không đi dép để chân trần như thế, trực tiếp đạp một cái lên trên mặt của Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu bị đau, lều bều một tiếng, theo bản năng buông hai tay ra, sờ soạng lên cái mũi của mình. Nhân lúc Bạch Tiêu buông lỏng tay, Lục Minh Viễn và Tần Mặc liền tránh thoát ra bên ngoài. Lục Minh Viễn chột cú người xuống, hai tay lôi kéo cổ áo của Bạch Tiêu, liền muốn quai cho Bạch Tiêu một quyền.

Nhưng khi nhìn thấy cái bộ dạng đang cười khúc khích kia của Bạch Tiêu, Lục Minh Viễn thật sự cung không thể nào thừa dịp người khác gặp nguy mà ra tay đánh người ta được. Cho nên anh chỉ hừ lên một tiếng, dùng sức vung Bạch Tiêu ra. Viễn, không để ý tới anh nữa.

"Anh Tần Mặc, chúng ta nhanh chóng đi đến phòng khác đi thôi. Em cũng không muốn nữa ứng phó với cái đồ quỷ say rượu này nữa rồi!" Lục Minh Viễn nhức đầu vuốt vuốt lên mi tâm của mình. Suốt buổi chiều nay Bạch Tiêu đã làm huyên náo, không biết anh đã bị Bạch Tiêu bôi lên người bao nhiêu vết bẩn rồi.

Tần Mặc vốn rất ghét sự phiền nhiễu, nghe thấy Bạch Tiêu đang ngồi tựa vào bên giường, ở đó hát đi hát lại mãi câu “người yêu của em là anh”, thì lại càng cảm thấy phiền, anh trực tiếp nhắc chân bỏ đi ra bên ngoài.

Nhưng không ngờ rằng Bạch Tiêu lại vẫn chưa từ bỏ ý định. Anh đã uống rượu say đến lảo đảo, sức lực như được bốc thẳng lên cao, thấy Tần Mặc bước đi như vậy, anh thành linh bổ nhào về phía trước. Tần Mặc không kịp ứng phó lại, trực tiếp bị Bạch Tiêu bổ nhào đến nên té ngã xuống đất.

Mặc dù hai tay của Tần Mặc đã chống được ở trên mặt đất tạo thành một cái giảm xóc, nhưng mà Bạch Tiêu là một người có thân cao thể trọng cũng không kém gì Tần Mặc, lại cộng thêm lực trên đà xông tới, cho nên Tần Mặc chỉ chống đỡ được trong chốc lát, liền bị Bạch Tiêu áp xuống dưới thân thể của mình.

Bạch Tiêu vừa thấy mình ôm được “mỹ nhân bé nhỏ” vào trong lòng rồi, bắt đầu giở thói càn rỡ. Hai tay anh liền bắt đầu xé rách lung tung quần áo của Tần Mặc đang mặc trên người.

Tần Mặc khẽ nguyên rủa một tiếng. Anh xoay trở người thật vất vả, đang muốn dựa theo gương mặt của Bạch Tiêu để quai cho cậu ta một quyền, làm cho Bạch Tiêu có thể tỉnh táo lại một chút, thì chợt nghe thấy Bạch Tiêu vừa khóc nức nở vừa nói lầm bầm: "Đông Phương Nhã, có phải là vì anh có chút hoa tâm, mà em có thể không chút do dự quyết rời xa anh như vậy hay không..."

Đây là lần đầu tiên Tần Mặc nhìn thấy Bạch Tiêu vừa khóc vừa cười vừa thổ lộ ra một câu tình cảm nghe thật bi thương như thế, nhất thời đã làm cho anh có chút mềm lòng không ra tay.

Nhưng Lục Minh Viễn thì lại không nghe thấy Bạch Tiêu đang lầm bầm cái gì, chỉ thấy Bạch Tiêu đã hết bơi bắn lên trên người mình rồi, lại còn muốn tiếp tục bơi bắn lên trên người Tần Mặc như vậy. Lục Minh Viễn chỉ sợ đến sáng sớm ngày hôm sau Bạch Tiêu sẽ bị Tần Mặc tiêu diệt, cho nên vội vàng nhào qua, vừa lôi vừa túm mất một lúc, mới kéo được Bạch Tiêu từ trên người Tần Mặc ra ngoài.

Cuối cùng quả thực rất có thể do bị Bạch Tiêu giày vò quá mức, lại còn bị anh ngã nhào lên người như vậy, nên đã làm cho Tần Mặc thấy phiền não không dứt. Tần Mặc quyết định cầm tấm ga trải giường lên hợp lực cùng với Lục Minh Viễn trói Bạch Tiêu lại ở trên giường. Xử lý xong Bạch Tiêu, Tần Mặc mệt mỏi không chịu nổi. Anh đi vào phòng ngủ của khách ở cách vách nằm xuống nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường, một khắc kia, Tần Mặc liền lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một chút, dự định gọi điện thoại cho Tô Song Song, thử xem liệu có phải cô vẫn còn quá tức giận hay không mà đã tắt máy đi không...

Đang định bấm số điện thoại, thì mắt anh lại vừa vắn liếc thấy đã sắp mười hai giờ đêm rồi. Tần Mặc sợ Tô Song Song đã đi ngủ, nên không muốn đánh thức cô dậy nữa, không lưu loát gửi cho Tô Song Song một cái tin nhắn: Em đã ngủ chưa, anh đã sai rồi!

Ở bên này, Tô Song Song đã đi lên lầu, thời điểm đứng ở ngoài cửa phòng của Cô Tô Na, cô liền mở máy điện thoại ra, chờ đợi trong chốc lát, thấy Tần Mặc vẫn không gọi điện thoại tới thì cô có vẻ hơi thất vọng, thế nhưng lần này Tô Song Song không còn tắt máy điện thoại nữa.

Vốn dĩ Tô Song Song dự định dỗ dành Cô Tô Na ngủ thiếp đi thì mình sẽ lui ra ngoài để gọi điện thoại cho Tần Mặc. Nhưng không ngờ ở trong phòng Cô Tô Na lại đốt đàn hương để an thần, cho nên Tô Song Song đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết.

Tô Song Song vừa ngủ thiếp đi, Cô Tô Na liền mở hai mắt ra. Cô nhồm người ngồi dậy, nhìn điện thoại của Tô Song Song đặt ở trên tủ đầu giường liền cẩn thận từng ly từng tí cầm lên xem.

Cô Tô Na đang muốn xem tin nhắn của Tô Song Song một chút thì chợt có tiếng “ding ding” từ trong điện thoại vang lên. Cô Tô Na vội vàng bấm một cái, âm thanh lập tức bị tắt. Cô cẩn thận liếc mắt nhìn sang phía Tô Song Song, thấy Tô Song Song vẫn không tỉnh giấc liền thở phào một cái đầy nhẹ nhõm.

Sau khi Cô Tô Na xác nhận là Tô Song Song không hề tỉnh lại, lúc này mới cẩn thận nhìn lại điện thoại một chút, phát hiện ra đây là tin nhắn của Tần Mặc gửi tới, cô vội vàng mở ra xem, khi nhìn thấy mấy chữ “anh đã sai rồi” thì Cô Tô Na cười lạnh một tiếng.

Một giây kế tiếp, Cô Tô Na không do dự lập tức xóa luôn tin nhắn kia đi, sau đó lại tắt máy điện thoại của Tô Song Song đi, thả trở lại đầu giường.

Tần Mặc gửi tin nhắn đi đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Tô Song Song hồi âm trở lại. Tần Mặc cho rằng có thể là Tô Song Song đã ngủ thiếp đi, anh quyết định để chiếc điện thoại di động lên trên tủ đầu giường.

Ngồi dựa vào ở trên giường, Tần Mặc lướt mắt nhìn ra ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ, lắng nghe tiếng gào khóc thảm thiết của Bạch Tiêu ở căn phòng cách vách, làm thế nào cũng không thể ngủ được.

Mặc dù Tần Mặc không muốn thừa nhận, nhưng mà quả thật theo bản năng, anh vẫn mong đợi đến sáng ngày hôm sau Tô Song Song phải đọc được tin nhắn kia của anh. Tần Mặc nghĩ, điều quan trọng trước nhất là phải làm sao anh có thể đến đó, để đón cô trở lại nhà của mình.

Thật ra thì suốt cả một đêm đó, Tô Song Song ngủ cũng không được an ổn. Buổi sáng, mới hơn năm giờ mà cô đã tỉnh giấc, theo bản năng Tô Song Song liền cầm điện thoại di động lên, vừa nhìn thấy điện thoại đã tắt máy, cô vội vàng mở máy ra.

Nhưng mà trên dưới, trái phải đều không có bất cứ phản ứng gì. Một chút ít kỳ vọng mong mỏi trong lòng cô chỉ trong nháy mắt liền rơi vào khoảng không. Tô Song Song thấy Cô Tô Na vẫn còn đang ngủ say, cô định cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Tần Mặc ở bên này đợi từ sớm cho đến hơn bảy giờ một chút, nhưng vẫn thấy điện thoại di động không có động tĩnh gì. Rốt cục, anh không thể nằm nổi được nữa, liền cầm điện thoại di động lên, do dự một lát mới bấm số máy gọi điện thoại cho Tô Song Song.

Điện thoại của Tô Song Song vang lên bất thành linh đã dọa cô giật mình. Khi Tô Song Song kịp phản ứng lại thì định nói muốn anh đến đón mình, nhưng Tô Song Song lại không biết mình sẽ phải nói với Tần Mặc những gì. Cô cảm giác, chung quy nếu cứ như vậy mà nhận sai thì dường như bị mất thể diện quá.

Không ngờ rằng, chỉ một chút do dự như vậy, đợi đến khi cô có ý định muốn nhận cuộc gọi thì điện thoại đã cúp máy. Tô Song Song nghe thấy đầu dây bên kia vọng lại tiếng máy đang bận, thì trong lòng cảm thấy rối rắm lại cộng thêm sự hối hận. Cô muốn gọi lại cho Tần Mặc, nhưng thật sự lại sợ việc này làm cho mình bị mất thể diện.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Cậu Yêu Thích Tôi Sao?

Tần Mặc nhìn điện thoại di động, suy nghĩ một chút, cuối cùng anh tính toán đi trở về nhà cũ để đón Tô Song Song trở về nhà của mình. Còn có những chuyện gì khác, hai người bọn họ sẽ đóng kín cánh cửa lại, sau đó hai người sẽ cùng nhau tự mình nghiên cứu.

Có ngờ đâu, khi anh vừa mới đứng dậy, còn chưa kịp mở cửa, ở ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa dồn dập “Cốc, cốc cốc”, tiết tấu hỗn loạn, có vẻ đặc biệt gấp gáp.

Tần Mặc vừa nghe cũng biết đã có chuyện xảy ra rồi. Anh vội vàng mở khóa cửa ra. Cánh cửa vừa mới mở ra, Tần Mặc đã nhìn thấy sắc mặt của Lục Minh Viễn trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Anh Tần Mặc, mau lên! Mau lên! A Tiêu..." Lục Minh Viễn sợ hãi lắp bắp nói. Tần Mặc thấy đến nửa ngày mà Lục Minh Viễn cũng không thể nói ra được một câu đầy đủ, liền trực tiếp đẩy Lục Minh Viễn ra.

Anh sai bước đi về phía phòng ngủ của Bạch Tiêu. Khi quay người lại, nhìn nhìn thấy Bạch Tiêu đang nằm ở bên giường thì anh cũng thấy kinh sợ. Bạch Tiêu nằm ở trên giường, nhưng trên cổ, trên mặt của anh, tất cả đều nhuộm một màu đỏ hồng của máu.

Màu đỏ tươi của máu, cùng với màu tuyết trắng của chiếc ga trải giường, đã tạo thành hai màu sắc đối lập với nhau, càng gây kích thích ánh mắt nhìn của người khác. Trái tim của Tần Mặc phảng phất tựa như bị ngừng đập mất một lúc. Bởi vì Bạch Tiêu nằm ở trên giường thật sự là quá an tĩnh, an tĩnh tựa như đã bị chết rồi vậy.

Tần Mặc sửng sốt một chút, rồi nhanh chóng chạy tới, đưa tay thử thăm dò một chút ở lỗ mũi Bạch Tiêu. Thấy Bạch Tiêu vẫn còn có hơi thở, anh vội vàng quay đầu về phía Lục Minh Viễn gầm nhẹ một tiếng: "Mau gọi cấp cứu ..."

Từ xe còn chưa kịp thốt ra, Tần Mặc đã cảm thấy dường như có điều gì đó không đúng lắm. Anh quay đầu lại, ghé sát vào mặt Bạch Tiêu hít hà một hơi, một luồng mùi vị của sốt cà chua bốc lên!

Tần Mặc nhìn kỹ lại, quả thật trên mặt Bạch Tiêu đều đỏ hồng một mảnh như nhau, nhưng mà những thứ đó lại cứ dập dính ở trên mặt Bạch Tiêu. Khi nhìn vào thật gần, thì anh có thể nhận ra được ngay, chất màu đỏ kia hoàn toàn không hề giống máu một chút nào.

Tần Mặc vươn tay ra thử quệt vào một chút, sau đó hai ngón tay thử xoa xoa vào nhau, thấy dính nhăng nhẳng. Anh nhẹ nhàng liếm qua một cái, quả thật đúng là sốt cà chua. Tần Mặc nhất thời nổi giận, trực tiếp giơ chân lên, đá luôn một cước lên bắp đùi của Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu bị đau, kêu rên một tiếng. Anh trở mình tránh qua một bên, lập tức thân thể từ trên giường lăn xuống dưới, cả người nằm dài trên mặt đất, gương mặt trực tiếp va luôn vào sàn nhà, Bạch Tiêu bị đau đến mức liền kêu thét lên một tiếng đau đớn, dần dần tỉnh táo lại.

Lúc trước Lục Minh Viễn nhìn thấy trên người Bạch Tiêu toàn là máu, lo lắng đến mức đầu óc loạn xạ, chân tay hoàn toàn trở nên luống cuống. Vì thế anh mới bị mất bình tĩnh, tinh thần hỗn loạn, chỉ đành chạy đi gọi Tần Mặc, cũng quên gọi xe cứu thương.

Vào lúc này thấy Bạch Tiêu nằm dài ở trên mặt đất vừa miệng rên hừ hừ, Lục Minh Viễn có chút giật mình sửng sốt. Nhưng trấn tĩnh lại, Lục Minh Viễn vừa nhớ đến động tác của Tần Mặc, rốt cuộc anh cũng đã hiểu có chuyện gì xảy ra.

Có thể nói, sự tức giận của Lục Minh Viễn đối với Bạch Tiêu còn nhiều hơn Tần Mặc. Lục Minh Viễn đi tới, một cước đá luôn vào trên bụng Bạch Tiêu. Cú đá này của anh trong nháy mắt đã làm cho Bạch Tiêu tỉnh táo lại hoàn toàn.

Bạch Tiêu choáng váng, đầu váng mắt hoa t, trên người chỗ nào cũng đau. Anh mở hai mắt, nhìn ra xung quanh một chút, nhìn tới nhìn lui, khi ánh mắt trở về bên cạnh cửa thì thấy Lục Minh Viễn cùng với Tần Mặc đang đứng ở bên nhau, gương mặt cả hai người đều lộ rõ vẻ giận dữ, bộ dáng kia giống như sắp sửa muốn ăn thịt anh vậy.

Bạch Tiêu xoa xoa hai mắt của mình, cảm giác hình như nhất định là anh vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Nhưng mà xoa mắt xong rồi, nhìn kỹ lại, Bạch Tiêu vẫn thấy hai người kia đứng ở đó, thậm chí, ngay cả vẻ mặt cũng không hề có bất kỳ sự biến hóa nào.

Bạch Tiêu chống thân thể ngồi dậy, hao phí nhiều sức lực mới ngồi tựa lên được trên giường. Anh mơ mơ màng màng nghĩ lại xem rốt cuộc vào buổi tối ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Anh nhớ dường như là mình đã gọi Lục Minh Viễn tới uống rượu, nhưng mà Tần Mặc thì tới đây lúc nào nhỉ?

Hiện tại trí nhớ của Bạch Tiêu đã hoàn toàn đứt đoạn rồi. Anh tuyệt không thể nào nhớ ra được buổi tối ngày hôm qua mình đã chọc ghẹo hai người giống như tự tìm đường chết như thế nào. Chỉ có điều hiện giờ Bạch Tiêu đã bị hai người bạn của mình trừng phạt đến mức không dậy nổi.

Đột nhiên Bạch Tiêu nhìn thấy trên tay mình là một mảng đỏ rực. Anh bị dọa cho sợ, chột xông lên, gào lên một tiếng: "Máu! Tại sao lại có nhiều máu thế này! Mẹ kiếp, hai người..."

Bạch Tiêu còn chưa kịp nói hết câu, Tần Mặc đã lập tức không sao chịu được sự om sòm kia, nên đã nắm lấy cổ tay của Bạch Tiêu, sau đó ấn luôn

bàn tay của Bạch Tiêu cắm vào trong miệng của anh.

Hai ngón tay của Bạch Tiêu liền cắm vào trong miệng của mình, Bạch Tiêu còn chưa kịp tỉnh hồn, vừa mới định rút ra, đột nhiên phát hiện trong miệng mình có cái vị chua chua ngọt ngọt, cũng không đến nỗi tệ lắm.

Bạch Tiêu mơ hồ liếm liếm mấy đầu ngón tay của mình, chân mày nhíu lại, vẻ mặt nghi ngờ: "Sốt cà chua à? Chẳng lẽ tối hôm qua chúng ta đã dùng thức ăn để đại chiến sao? Nhưng mà mấy người cũng quá đáng, chẳng có chút lịch sự nào cả! Bản thân mình thì rửa ráy sạch sẽ như thế, vậy mà lại nỡ để cho tôi mặt mũi dính đầy sốt cà chua thế này mà đi ngủ, dính dấp bẩn thỉu..."

Bạch Tiêu vẫn còn ở chỗ đó mà lải nhải nói, Lục Minh Viễn nghe thấy không chịu nổi, nhanh chóng đạp luôn một cước vào bụng của Bạch Tiêu. Lúc này Bạch Tiêu đã tỉnh táo, tuy rằng phản ứng của các bộ phận thân thể đến giờ vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, nhưng mà theo bản năng anh cũng vẫn tránh được cú đá kia của Lục Minh Viễn.

Bạch Tiêu lăn người về phía sau, ngã xuống giường, tránh thoát được cú đạp kia của Lục Minh Viễn. Ngay khi Bạch Tiêu vừa muốn đứng dậy, Lục Minh Viễn lại nhảy lên trên người của anh trước, trực tiếp ngồi luôn ở trên người của anh, đè ép anh xuống.

"Làm... Làm cái gì mớ gì vậy?" Thực sự, đây là lần đầu tiên Bạch Tiêu được nhìn thấy ánh mắt như hung thần ác sát, hiện lên trên gương mặt như trẻ con của Lục Minh Viễn như vậy. Ánh mắt ấy nhìn như xoáy vào anh, làm cho Bạch Tiêu bị hù dọa, giật nảy mình run bần cả người. Anh phải cẩn thận từng ly từng tí, dấy vẻ sợ hãi hỏi lại một câu, tựa như sợ làm Lục Minh Viễn bị kích động vậy.

Trong lòng Tần Mặc cảm thấy cực kỳ phiền não. Nhìn thấy hai người bạn của mình huyên náo náo nhiệt như thế, anh liền lui về phía sau mấy

bước, châm một liều thuốc, đứng tựa vào cửa xem náo nhiệt, coi như để hóa giải chút phiền não trong tâm tình của mình.

Bạch Tiêu liếc mắt nhìn sang Tần Mặc một cái, không ngờ lại thấy anh điềm nhiên như không, cứ đứng ở bên cạnh để xem náo nhiệt như vậy. Đột nhiên trong lòng Bạch Tiêu có một loại cảm giác xấu.

Chắc chắn tối ngày hôm qua anh tuyệt đối đã làm chuyện gì đó có lỗi với hai người bạn của mình rồi. Hơn nữa, chuyện này lại còn rất lớn nữa, nếu không Tần Mặc sẽ không ở chỗ này nhìn Lục Minh Viễn gieo họa cho anh!

Lục Minh Viễn cười lên một tiếng nghe rất quái dị. Anh đưa tay nín lấy cổ áo của Bạch Tiêu, cười híp mắt hỏi: "A Tiêu, anh có muốn biết tối ngày hôm qua anh đã làm cái gì hay không, hả?"

Giọng nói của Lục Minh Viễn nghe như âm dương quái khí (*), Bạch Tiêu nghe thấy ngữ điệu nói này, da gà trên người lập tức tỉnh dậy hết. Bạch Tiêu cũng không còn giữ vẻ ngông nghênh như trước, trực tiếp cầu xin tha thứ: "Có thể bỏ qua hay không?"

(*) Âm dương quái khí: Câu thành ngữ: nghĩa đen của câu là luồng khí quái lạ trong trời đất. Nghĩa bóng dùng để chỉ những người có lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định

Nếu như những ngày bình thường khác, Bạch Tiêu khẳng định sẽ không thèm để thân thể bé nhỏ kia của Lục Minh Viễn ở trong mắt. Nhưng mà hiện tại thì không được rồi! Anh mới vừa tỉnh rượu xong, hậu quả của việc say rượu khá nặng nề, men rượu vẫn còn chưa được tiêu tán hết, đến giờ toàn thân của anh vẫn còn mềm nhũn, hoàn toàn không thể nào không nhúc nhích được.

Hơn nữa không biết tại sao, nơi bụng và chân của anh lại đặc biệt đau đớn, không sao có thể nhúc nhích nổi. Cho nên Bạch Tiêu dự tính “thức thì

vụ giả vi tuần kiệt (*), trên mặt tràn ngập ý cười lấy lòng, nụ cười của anh tựa như một đóa hoa đang nở rộ vậy.

(*) Thức thì vụ giả vi tuần kiệt: Câu châm ngôn: Dịch nghĩa: Kẻ thức thời mới là tuần kiệt. Trong đoạn trên, ý tác giả muốn nói Bạch Tiêu thấy trong người còn yếu vì bị say rượu, cho nên tạm thời nhún nhường trước Lục Minh Viễn, để giữ cho bản thân được an toàn.

Nếu là bàn về chuyện giả heo ăn hổ (*), thì Bạch Tiêu lại không phải là đối thủ của Lục Minh Viễn, cho nên anh mới phải chú ý dè chừng là vậy. Lục Minh Viễn lại hoàn toàn không để ở trong lòng, anh hừ lạnh một tiếng, nụ cười lại càng thêm rực rỡ. Thái độ này của Lục Minh Viễn lại càng làm cho tâm can Bạch Tiêu cũng bị run rẩy theo.

(*) Câu thành ngữ. Nguyên văn: 扮猪吃老虎 - Hán Việt: Phấn trư cật lão hổ. Dịch nghĩa: Giả heo (lợn) ăn hổ (cọp), giống như câu thành ngữ giả chết bắt quạ. Ý nói: giả vờ yếu đuối để lừa kẻ khác...

"Chuyện này...A Viễn à! Cậu hãy tỉnh táo lại một chút đi, chúng ta đây chính là anh em với nhau! Là anh em tốt của nhau đó! Có chuyện gì thì hai chúng ta có thể nói chuyện thu xếp với nhau ổn thỏa được mà!" Bạch Tiêu thấy kế xuống nước của mình không thể thực hiện được, lại bắt đầu chuyển sang đánh bài thân tình.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Cậu Yêu Thích Tôi Sao? (Tiếp Theo)

Lục Minh Viễn không có tâm tư nào để tán nhảm với Bạch Tiêu, bắt đầu cởi áo sơ mi của Bạch Tiêu ra, sau đó tiếp tục định kéo tuột luôn quần của Bạch Tiêu xuống.

Trong nháy mắt, áo sơ mi của Bạch Tiêu đã bị giật ra. Bạch Tiêu mở trừng cặp mắt thật to, đôi con ngươi suýt nữa bật ra ngoài. Đến thời điểm, Lục Minh Viễn kéo quần của anh ra, thì lúc này Bạch Tiêu coi như đã không còn cách nào mà giữ bình tĩnh được nữa.

"Tôi nhớ vào! A Viễn, thì ra là cậu vẫn không chịu đi tìm phụ nữ chính là bởi vì cậu yêu tôi! Tôi không chấp nhận đâu! Nhà tôi tám đời con một. Mấy đời nay, dòng tộc nhà tôi chỉ độc đinh một mình tôi là mầm mống thôi, tôi còn phải nối dõi tông đường đấy..."

"Câm miệng lại! Em gái nhà anh chứ!" (câu chửi). Lục Minh Viễn chỉ nghĩ muốn dọa Bạch Tiêu một chút mà thôi, ai biết được, vừa mới mở miệng ra, Bạch Tiêu đã nói ra những câu nghe muốn lộn mửa ra như vậy, làm cho anh cũng không thể nào ra tay được nữa.

Nhưng Bạch Tiêu vẫn hoàn toàn chưa tỉnh táo lại hẳn được, anh giãy giụa một cách yếu ớt. Hiện tại chỉ còn cái miệng của Bạch Tiêu là lưu loát nhất, trước sau không thể nào dừng lại nổi, cứ rầm rì tàn phá lỗ tai của Lục Minh Viễn.

"A Viễn à, tôi đây còn có em gái thật, nhưng mà con bé lại là phụ nữ! Nếu như tôi mà ra ngoài lăng nhăng, người nhà của tôi sẽ đánh chết tôi luôn. Lại nói, Bạch Tiêu tôi đây lại chính là người chỉ yêu thích phụ nữ mà

thôi! Đối với nam giới như cậu, tôi thực sự không có chút cảm giác nào hết!"

"Mẹ kiếp!" Rốt cuộc Lục Minh Viễn cũng không sao chịu nổi nữa, anh dứt khoát tổng luôn cho Bạch Tiêu một quyền vào trên mặt, sau đó nhảy từ trên người Bạch Tiêu xuống đất, rũ quần rũ áo về ghê tởm, sau đó sửa sang lại quần áo đang bị xóc xếch của mình.

Bạch Tiêu bị một quyền của Lục Minh Viễn đánh cho tưởng chừng như bị hôn mê, nhưng khi sức nặng trên người mình biến mất thì anh vẫn biết.

Bạch Tiêu vội vàng ngồi dậy, ánh mắt nhìn Lục Minh Viễn đầy vẻ quái dị, bộ dạng ánh mắt kia như muốn nói "Cậu đó, cậu vậy mà lại có thể âm thầm yêu mến tôi lâu như vậy.

"Anh rút đi cho khuất mắt! Chính anh là người tối ngày hôm qua đã lột quần áo của tôi ra. Ngày hôm nay tôi làm như vậy chính là để trả lại cho anh đó!" Lục Minh Viễn bị ánh mắt kia của Bạch Tiêu làm cho ghê tởm, liền gắt lên một câu, sau đó lui về phía sau mấy bước.

"Cái gì?" Bạch Tiêu nghe thấy câu nói kia của Lục Minh Viễn lập tức liền bị một kích động không hề nhỏ. Ánh mắt của anh đảo quanh một vòng, tràn ngập cả gương mặt anh lộ rõ biểu cảm không thể tin được. Anh liền hỏi lại một lần nữa: "Thực sự là tôi... đã cởi bỏ quần áo của cậu ra sao?"

Lục Minh Viễn chính là muốn cho Bạch Tiêu phải chịu sự khó chịu, để làm giảm bớt sự bức bối mà buổi tối ngày hôm qua anh đã phải hứng chịu, cũng không quản mặt mũi của mình đã bị lột bên trong áo hay chần ròi, lập tức gật đầu một cái, bộ dạng lộ rõ ý bảo anh mới chính là người biến thái.

Lúc này Bạch Tiêu bị nhận sự kích động cũng không nhỏ. Anh quay đầu sững sờ nhìn Tần Mặc, ngây ngốc hỏi một câu: "Thực sự tôi đã làm vậy hay sao?"

Tần Mặc rít một hơi thuốc, nhìn về phía Bạch Tiêu, suy nghĩ một chút, gật đầu một cái đúng là sự thật. Anh lại còn bổ sung thêm một câu: "Cậu còn nói tiểu bảo bối ới, hãy để cho anh hôn một cái."

"Tôi đã nói vậy thật sao!" Bạch Tiêu bị dọa cho sợ lập tức vội vàng lấy tay quạt quạt lên miệng của mình, vừa lau vừa nói lầm bầm: "Không hôn ai hết, tôi đây chính là một người đàn ông chính trực! Nhất định là cậu..."

Lục Minh Viễn nhìn thấy Bạch Tiêu lại sắp bắt đầu nói những câu có chút vô dụng, anh cầm lấy cái ly ở bên cạnh mình lên ném về phía Bạch Tiêu. Bạch Tiêu bị dọa cho sợ, lắc mình tránh sang một bên tránh, nuốt luôn câu nói sắp sửa vọt ra ngoài miệng kia vào trong bụng.

"Được rồi được rồi! Mực nhỏ xuống vẫn còn dấu vết, cần phải đánh anh thì cũng đã đánh rồi! Chuyện này cứ thế cho nó trôi qua đi." Lục Minh Viễn chỉ sợ Bạch Tiêu lải nhải mãi không xong, cuối cùng lại lôi kéo anh cuốn vào trong vòng xoáy đó, để cho Bạch Tiêu được dịp nhạo báng, lại còn bị Bạch Tiêu đè ép xuống dưới thân thể mà bắt nạt nữa.

Lục Minh Viễn quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, xoay chuyển đề tài nhanh như gió, nói với Bạch Tiêu một câu: "Đúng rồi! Anh Tần Mặc đã cãi nhau với Nhị Manh Hóa rồi."

Bạch Tiêu cũng không muốn nhắc lại chuyện tối ngày hôm qua nữa, dựa theo bậc thang mà Lục Minh Viễn đã dựng lên để đi xuống (*). Anh vội vàng che bên mặt bị sưng lên hỏi: "Sao vậy? Thế nào mà hai người lại có thể gây gỗ với nhau được chứ?"

(*) Ý nói Lục Minh Viễn đã mở lối thoát cho tình thế đang bế tắc của Bạch Tiêu

"Anh Tần Mặc ghen bởi vì chuyện của cô em gái anh ấy!" Lục Minh Viễn vừa nghĩ tới hình dáng của Tần Mặc khi lên cơn ghen, liền không nhịn

được mà bật lên cười, nhưng anh lại không dám cười ra thành tiếng, cứ phải cố kìm nén lại đến nổi mặt mũi đỏ bừng.

Chỉ nháy mắt một cái, bằng sự thông minh của mình, Bạch Tiêu lập tức nghĩ liền suy đoán ra ngay chuyện gì đã xảy ra. Anh "phì" một cái bật cười lên thành tiếng, thật lòng không nghĩ tới Tần Mặc thật sự càng ngày càng có tiền đồ.

"Tôi nói này, ông anh! Ngài thật sự là anh của tôi đó! Không nghĩ tới trình độ ghen của ngài lại có thể đến mức ấy: sau một thời gian dài sống bên nhau, bây giờ, thậm chí anh còn ăn dấm với ngay cả em gái của mình." Bạch Tiêu cười đến mặt cũng đau, nhưng không thể dừng lại được.

Tần Mặc nhìn thấy hai người anh em tốt lại chĩa mũi nhọn về phía mình, anh dụi tàn thuốc trong tay vào trong cái gạt tàn thuốc màu trắng ở bên cạnh, thản nhiên hỏi lại: "Hai người chắc chắn cô ấy thực sự là em gái của tôi chứ?"

Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn vừa nghe thấy vậy liền thoáng sửng sốt một chút. Quả thật tất cả mọi thủ tục đều do ông nội Tần đi làm, cho nên bọn họ cũng không chút hoài nghi. Chẳng qua là, mọi chuyện đều do ông nội Tần làm thì chắc cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì!

"Đều là do ông nội làm, chắc sẽ không phạm sai lầm đâu." Bạch Tiêu bị câu hỏi kia của Tần Mặc làm khó, trong lòng anh cũng cảm thấy không còn vững vàng như trước nữa. Nhưng mà mọi việc giao thiệp đều do ông nội Tần tự mình giải quyết, làm sao cạm bẫy lớn như vậy có thể xuất hiện được.

"Nếu mà đi làm giám định lại một lần nữa, trong lòng tôi cũng có cảm giác không ổn. Nhưng mà nhìn cô gái này, thì thấy ánh mắt không hề đơn thuần giống như hình dáng bên ngoài." Hiếm khi Tần Mặc có thể nói liền một hơi hết cả câu nói dài như thế.

Anh nói xong, Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn cũng không còn có tâm tư nào mà làm loạn lên nữa. Trong khoảng thời gian gần đây quả thật là quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho bọn họ bắt đầu cảm thấy phải cảnh giác.

"Được rồi! Nhưng mà tiểu Tần Tần à, anh cũng đừng có giận dữ với Nhị Manh Hóa nữa. Cô ấy nghe những chuyện như vậy cũng không phải dễ dàng gì. Anh cần phải thương lượng bàn bạc với cô ấy những chuyện nhỏ nhỏ về yêu đương mới được!"

Bạch Tiêu nói xong xoa xoa loạn cái đầu của mình rồi bù lên giống như cái ổ gà. Chỉ vừa nghĩ tới chuyện ngày ngày Tô Song Song phải thích ứng với cái bình dấm chua bị đổ của Tần Mặc kia, nhất thời Bạch Tiêu cảm thấy Tô Song Song thật đáng thương.

"Bây giờ tôi đi đón cô ấy." Tần Mặc liếc nhìn Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn một cái. Ở nơi này đã không còn chuyện gì lớn nữa rồi, anh cũng không muốn ở lại cái chỗ này lãng phí thời gian nghe Bạch Tiêu nói bậy nữa, liền xoay người đi ra ngoài.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Khích Bác Ly Gián

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc đi ra ngoài, rống lên một tiếng thật lớn: "Sao anh không gọi điện thoại mà hỏi thăm tình hình trước một chút đã! Ngộ nhỡ người ta không muốn gặp lại anh thì sao?" Bạch Tiêu thấy bộ dạng hăm hăm hờ hờ đầy vẻ gấp rút kia của Tần Mặc, quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Tần Mặc vẫn không ngừng bước chân, mà cũng không có ý định lấy điện thoại di động ra để gọi cho Tô Song Song, chỉ nói lại một câu lạnh như băng: "Tôi muốn cho cô ấy một sự bất ngờ."

"!"

"!"

Đừng nói là Bạch Tiêu, ngay cả Lục Minh Viễn trong nháy mắt cũng bị lời nói kia của Tần Mặc làm cho kinh ngạc, đây là chuyện nhỏ nhặt mà Tần Mặc có thể thương lượng sao?

Bạch Tiêu cùng Lục Minh Viễn hai người đồng thời cùng vươn tay ra nhéo mạnh vào cánh tay của mình một cái. Cả hai người lại cùng đồng thời kêu lên một tiếng suýt xoa vì đau, lúc này mới xác định được, quả thật lời nói kia được nói ra từ trong miệng của Tần Mặc.

Bạch Tiêu nuốt nước miếng một cái, còn đang định nói thêm một câu gì đó với Tần Mặc, nhưng Tần Mặc đã sớm mở cửa đi ra ngoài. Bạch Tiêu nhìn cánh cửa ra vào đóng lại, tiếp đó anh quay đầu nhìn về phía Lục Minh

Viễn lúc này mặt mũi cũng vẫn đang ngơ ngẩn, lăm bằm lâu bầu nói như một kẻ đần độn: "Công lao của tôi đấy."

Chỉ có điều Bạch Tiêu nói xong lập tức cảm thấy hối hận. Anh sợ bị Lục Minh Viễn nghe được, vội vàng nhìn sang, nhưng bất hạnh thay, câu nói kia vẫn bị Lục Minh Viễn nghe được.

"Cái gì?" Lục Minh Viễn không nghe rõ, đi tới đá Bạch Tiêu một cước, nghĩ muốn thừa dịp nước đục thả câu.

Bạch Tiêu vừa nghĩ tới Tần Mặc vậy mà lại đã xem hết cuốn “Kế sách trong yêu dương” mà anh đã viết kia. Hơn nữa lại còn rất thông hiểu đạo lý, cũng đã có thể chơi trò lằng mạn rồi. Bạch Tiêu cũng đã cảm nhận được, quả thật Tần Mặc không phải là người bình thường khả năng lực học tập của anh quả thực đạt đến tiêu chuẩn nhất định!

Chẳng qua là Bạch Tiêu vừa nghĩ đến lại rất muốn ói ra. Thật ra thì, cuốn sách kia lúc trước vốn là bảo bối để anh đi tán gái, Tần Mặc đã học tập được đến như vậy, liệu có dùng được thật không?

"Không có gì, chính là... do Tiểu Tần Tần đã ở bên cạnh tôi nhiều năm, mưa dầm thấm đất, chắc học cũng nhanh thôi..." Bạch Tiêu cũng không dám nói thật với Lục Minh Viễn, nếu như truyền tới trong lỗ tai Tần Mặc, đoán chừng cái mạng nhỏ này của anh cũng không bảo vệ được rồi.

Yêu nghiệt của “Kế sách trong yêu dương” hừ lạnh lên một tiếng: Tôi sẽ là quả bom hẹn giờ của cậu, là quả bom hẹn giờ đó!

Lục Minh Viễn thấy cái vẻ mặt này của Bạch Tiêu cũng hiểu được ngay. Anh khẳng định lời nói kia của Bạch Tiêu chắc chắn không có cái gì tốt, cho nên cũng không hỏi lại nữa. Tối hôm qua Lục Minh Viễn cũng ngủ không ngon, lại thấy Bạch Tiêu không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, cũng xoay người đi ra ngoài, dự định bổ sung thêm cho mình một giấc ngủ nữa.

Mặc dù trên mặt Bạch Tiêu vẫn còn đang dính nhơm nhớp, nhưng mà anh thật sự không còn tâm trí lẫn sức khí lực đi lau rửa nữa, đưa tay túm lấy chiếc ga trải giường lên lau qua quít lớp sốt cà chua ở trên mặt mình một chút, sau đó nằm luôn trên mặt đất ngủ bù.

Từ sáng sớm, hồn vía của Tô Song Song cũng đã bay đến chín tầng mây, cô vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của mình, nghĩ muốn gọi điện hoai cho Tần Mặc, nhưng lại sợ bị mất thể diện, cho nên cả người cũng thấy ủ rũ, phờ phạc.

Cô Tô Na vẫn dính chặt ở bên cạnh Tô Song Song, bộ dạng có vẻ rất đáng thương, cô muốn nhờ Tô Song Song giảng giải cho cô một số vấn đề.

Đầu tiên Tô Song Song còn cách mười phút thì lại nhìn điện thoại di động một chút, nhưng đến cuối cùng, kỹ năng giảng dạy của cô đã hoàn toàn bị kích thích, Tô Song Song bắt đầu giảng giải một cách cao hứng.

Đang lúc Tô Song Song cao hứng giảng giải các vấn đề, thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Tô Song Song giống như có phản xạ có điều kiện vậy, nhanh chóng cầm lấy điện thoại, không hề nghĩ ngợi liền vội vàng nhận luôn cuộc gọi.

Điện thoại vừa thông suốt, Tô Song Song liền lằm vào vòng mơ hồ, cảm thấy khi có tiếng chuông điện thoại vừa vang lên mà đã vội nhận cuộc gọi luôn như vậy, thì thật sự là không có chút tiết tháo nào, nhưng mà ở sâu thẳm trong lòng cô vẫn nôn nao mong đợi.

Khóe miệng của Tô Song Song cũng không kiềm chế nổi liền cong lên. Cô còn đang suy nghĩ một lát xem nên mở miệng với Tần Mặc như thế nào, coi như anh có nói lời xin lỗi, cô cũng không muốn tha thứ cho anh.

"Song Song..."

Đối phương vừa mở miệng, Tô Song Song liền sửng sốt một chút, chút cảm xúc màu hồng trong lòng cô, chỉ trong nháy mắt liền vỡ tan như bong bóng. Khóe môi của cô giật giật, liếc mắt nhìn Cô Tô Na đang làm bài ở bên cạnh, liền đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Điện thoại ở đầu bên kia cũng trầm mặc một khắc, Tô Song Song có chút phách sức mới thừa lên được một tiếng: "Anh..."

Tần Dật Hiên khe khẽ thở dài, hai người lại trầm mặc một hồi. Rốt cuộc Tần Dật Hiên không nhẫn nại được nữa, anh mở miệng phá vỡ cái cục diện bế tắc này: "Song Song, anh biết bây giờ em không còn tin tưởng ở anh nữa, nhưng mà anh sẽ không bao giờ làm hại em, có đúng hay không?"

"Vâng...! Em hiểu..." Tô Song Song cũng không muốn hoài nghi Tần Dật Hiên, nhưng mà những tổn thương cùng với sự lừa gạt của anh trước kia đối với cô thật sự là quá lớn, khiến cho ở trong lòng cô không khỏi buộc phải xây dựng một phòng tuyến đối với Tần Dật Hiên.

"Anh phát hiện ra một chuyện này, trong điện thoại không thể nói ra hết được, em có thể đi ra ngoài một chút hay không?" Tần Dật Hiên thử hỏi thăm dò một câu, thái độ cực kỳ e dè cẩn thận.

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Dật Hiên nói chuyện với mình với vẻ cầu khẩn như vậy, đủ loại quá khứ thoáng hiện lên ở trước mắt cô. Tô Song Song đã cảm thấy trong lòng mình như bị tắc nghẽn lại, nhưng mà lý trí nói cho cô biết bây giờ không phải là lúc cô đi gặp Tần Dật Hiên.

Tô Song Song mở miệng còn đang muốn cự tuyệt, thì Tần Dật Hiên lại nói thêm một câu: "Anh đã điều tra được chuyện của Vương Tử và của Dương Hình có liên quan đến nhau, mà ở phía sau lưng Dương Hình tựa như còn có người..."

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, liền nuốt ngược trở lại những lời nói muốn cự tuyệt kia, cô cau mày hỏi lại một câu: "Thật sao?"

"Ừ! Anh có một số tấm hình em cần phải tự mình đến xem một chút. Hiện tại anh mới chỉ điều tra ra được một chút việc nhỏ không đáng kể. Nhưng mà, anh có cảm giác, cảm thấy bên trong đó có chuyện gì đó rất quan trọng đối với em, cho nên anh mới bảo em tới xem một chút... Giúp anh phân tích một chút."

tiếp tục ném ra mồi, thật ra thì những thứ đồ này anh chỉ cần gửi qua Email cho Tô Song Song cũng được. Nhưng cái chính là Tần Dật Hiên muốn được gặp gỡ Tô Song Song, muốn biết cô cuộc sống của cô có tốt hay không, trên mặt Tô Song Song có còn mang theo nụ cười ngây thơ nữa hay không. Nếu được như vậy là tốt rồi.

Nói đến đây giọng nói của Tần Dật Hiên nghe càng thêm nặng nề: "Anh có một loại dự cảm, người đứng ở phía sau hậu trường dường như đang bắt đầu phát động một âm mưu rất lớn!"

"Chuyện này..." Tô Song Song vẫn có chút do dự, hiện tại cô và Tần Mặc còn đang chiến tranh lạnh, nếu cô chạy đi gặp Tần Dật Hiên, sợ rằng sẽ làm gia tăng thêm hiểu lầm.

"Song Song, hiện tại anh chỉ là anh trai của em mà thôi, anh hiểu điều này rất rõ ràng, em có thể trốn tránh anh, thế nhưng nếu như vậy sẽ chỉ làm cho người khác càng thêm hoài nghi." Lúc Tần Dật Hiên nói ra những lời này trong anh tràn đầy sự bất đắc dĩ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Ngài Có Thể Không Hãm Hại Không

“Trong lòng em chỉ có anh là đủ rồi, những thứ khác giao cho anh.” Tần Mặc nói xong vung tay lên, ôm Tô Song Song vào trong ngực, cầm gối lên đỉnh đầu cô, động tác êm ái quyến luyến.

Trong lòng Tô Song Song vốn còn chút hờn giận nho nhỏ, nhưng luôn bị nhu tình mật ý hoàn toàn theo khuôn mẫu của người đàn ông Tần Mặc này ngấm, trong nháy mắt nộ khí giới đầu hàng, ngọt đến không biết nên nói gì cho phải.

“Song Song, thật ra để khiến cho ông cụ vui mừng có rất nhiều cách, hôm nay chúng ta có thể thử một trong các cách đó.” Tần Mặc mân mê đầu ngón tay của Tô Song Song, giống như đang tán gẫu, không hề để ý nói một câu.

Tô Song Song vừa nghe lập tức lấy lại tinh thần, gần đây Tần Mặc hoàn toàn đặc tội ông cụ Tần, dù sao cũng là hai ông cháu, cần phải huyên não đến giường cung bặt kiếm như vậy sao!

Cô thân là cháu dâu, đương nhiên có nghĩa vụ điều chỉnh mâu thuẫn giữa hai cá nhân, cho nên vừa nghe Tần Mặc nói có biện pháp, quả thật hưng phấn giống như con chó nhỏ nhìn thấy cục xương.

“Làm như thế nào? Cần em giúp một tay không?” Trong lòng Tô Song Song đặc biệt thành thật hỏi một câu, còn ngửa người ra, mắt to nhìn Tần Mặc, dáng vẻ muốn biết bằng được.

Tần Mặc nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi mắt Tô Song Song, trong suốt tập trung, không nhìn được cúi đầu chạm khẽ lên trán Tô Song Song, hôn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ lên lại cúi đầu.

“A Mặc, anh làm sao? Sao lại trở nên...” Tô Song Song thật sự không nói ra câu khó chịu kia, chỉ sợ Tần Mặc then quá thành giận, lại đột nhiên biến thân thành tiểu cầm thú, cô sẽ được không bù nổi mất.

“Luôn phải tiến bộ, chẳng lẽ em không thích anh bây giờ?” Tần Mặc nói xong còn hết sức quyến rũ mà liếc nhìn Tô Song Song.

Tần Mặc vẫn là Tần Mặc lạnh lẽo như núi băng đó, nhưng núi băng đẹp trai kết hợp với lời nói ngửa ngáy như vậy, chỉ số lực sát thương lập tức lên cao.

Tô Song Song giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn không nói ra được ba chữ không ưa thích, bởi vì cô thật sự thích Tần khó chịu nói một đồng lời ngon tiếng ngọt như bây giờ!

Tô Song Song coi như thông minh đổi chủ đề, cười híp mắt bỏ qua vấn đề này của Tần Mặc, nhảy đến vấn đề trước đó: “Đúng rồi, a Mặc, anh còn chưa nói làm như thế nào để khiến ông nội vui mừng!”

“Em thật sự muốn giúp anh?” Lúc Tần Mặc nói lời này, vừa đúng lúc xe dừng lại, anh kéo Tô Song Song ra khỏi xe, Tô Song Song dĩ nhiên muốn biết làm thế nào để khiến ông cụ Tần vui mừng, gật gật đầu.

Lúc này Tần Mặc đưa lưng về phía Tô Song Song nên không nhìn thấy cô gật đầu, Tô Song Song vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cái gáy của Tần Mặc, vừa nhảy vừa bật mới đuổi kịp bước chân của Tần Mặc.

“A Mặc, anh nói đi! Em đương nhiên giúp anh!” Tô Song Song bước lên bước sau nhanh hơn bước trước, đi tới bên cạnh Tần Mặc, kéo cánh tay

anh, ngược đầu, mắt cong cong mang theo nét cười, mặt mong đợi nhìn anh.

Tần Mặc vốn định vào đến trong nhà sẽ nói với Tô Song Song, nào biết cô vừa nghe chuyện thì hưng phấn như thế, anh cúi đầu nhìn sâu vào Tô Song Song, ánh mắt thâm thúy, giống như có ma lực hút người vào trong mắt, nhìn đến khiến Tô Song Song muốn dừng lông rồi.

“Sao... Sao vậy?”

Tần Mặc không trả lời Tô Song Song, đưa tay vác cô lên, Tô Song Song cảm giác nghiêng trời lệch đất một phát, trong nháy mắt lại mơ hồ, chờ lấy lại tinh thần, Tần Mặc đã khiêng cô vào trong thang máy.

Tô Song Song lơ mơ, đầu tụ máu, đá đá sau lưng Tần Mặc, bắt đầu chống cự: “A Mặc, anh lại náo loạn gì vậy? Hôm nay không vác em lên không chịu nổi?”

“Như vậy có thể nhanh một chút.” Tần Mặc nói xong, thang máy cũng dừng lại, cửa vừa mở ra, anh đã nhanh chóng khiêng cô đi tới nhà trọ, cửa nhà trọ vừa mở ra, Tần Mặc không nói hai lời đã chạy về phòng ngủ.

Tô Song Song trời đất quay cuồng, tất cả bả vai Tần Mặc đều là bắp thịt, trên bụng cô không có được hai lạng thịt, lắc lư xóc nảy này, thiếu chút nữa khiến cho cô phun ra.

Một lần nữa khi bụng của cô tiếp xúc thân mật với bả vai của Tần Mặc, Tô Song Song rốt cuộc không chịu nổi nữa, gầm nhẹ một tiếng: “Anh định... A! A! A!”

Lời Tô Song Song còn chưa nói hết, đã xoay tròn 360 độ trên không trung, bị sợ đến cô nhắm hai mắt lại, đợi đến khi cô phản ứng lại, mình đã rơi lên giường mềm mại.

Tô Song Song như rơi vào trong sương mù, liếc nhìn Tần Mặc, lại vỗ vỗ bộ ngực nhỏ còn chưa tỉnh hồn của mình, lời nói đến bên khóe miệng còn chưa nói ra, Tần Mặc đã đè lên người cô.

“Ặc...” Thân thể hơn một trăm năm mươi cân này của Tần Mặc đè lên trên người Tô Song Song, thiếu chút nữa đè cô tắt thở rồi, hự một tiếng, hoa mắt trong nháy mắt.

Tần Mặc vội vàng chống cánh tay, nằm phía trên cách Tô Song Song một khoảng, cúi đầu thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt kia trong lạnh lùng lộ ra nhiệt tình, quả thật khiến cho người ta bị kích thích như trong hai tầng lửa và băng.

Tô Song Song bị ánh mắt tập trung như vậy của Tần Mặc nhìn chăm chú vào, thật sự có giận cũng không phát ra được, mềm nhũn hỏi một câu: “A Mặc, có phải anh quên uống thuốc không?”

“...” Năng lực phá hủy bầu không khí của Tô Song Song tuyệt đối hạng nhất, Tần Mặc thở phào một cái, cánh tay khẽ cong chút, hạ thấp thân thể, nhìn Tô Song Song ở khoảng cách gần, dán lỗ tai cô nói: “Không phải em muốn giúp anh sao?”

Tô Song Song bị Tần Mặc làm cho ngứa ngáy cả người, trái tim nhỏ nhảy thành thịch điên loạn, cảm giác giúp này hình như có âm mưu trong đó.

Mắt Tô Song Song mơ hồ nhìn lung tung, đột nhiên trong đầu lóe lên ý tưởng, quay đầu nhìn Tần Mặc cười hì hì nói: “Em phải giúp anh, nhưng không phải giúp mẹ anh, cho nên, mau buông em ra, em chuẩn bị một lát rồi giúp anh!”

“Chậm, tên đã lên dây không phát không được.” Tần Mặc thì thầm một tiếng, vừa mới dứt lời, hoàn toàn đè lên người Tô Song Song, Tô Song Song lập tức cảm thấy sự biến hóa của thân thể Tần Mặc, trong lòng khẽ

nguyên rủa một tiếng: “Mẹ nó ~ thật sự là tiểu cầm thú!“Cái đó... Em có chuyện tốt cần thương lượng, giờ giữa ban ngày, hơi mất thuần phong mỹ tục, dạy hư bạn nhỏ đó!” Cổ họng Tô Song Song khàn khàn khuyên Tần Mặc, nhưng lời nói không có bất kỳ lực sát thương nào vốn không ngăn cản được tay Tần Mặc đang loạn xạ trên người cô.

Tô Song Song một phát túm được tay Tần Mặc đang kéo phòng tuyến cuối cùng của mình, giả bộ đáng thương hỏi: “A Mặc... A Mặc, không phải em nói giúp một tay sao? Cần gì phải gấp gáp như vậy!”

“Sinh một đứa con cho ông cụ, ông cụ sẽ vui vẻ.”

Tô Song Song hoàn toàn không ngờ Tần Mặc không lòng vòng như vậy, khi cô đang kinh ngạc da mặt của Tần Mặc trở nên dày như vậy từ khi nào, Tần Mặc đã công thành chiếm đất, ngay cả một chút thời gian cho Tô Song Song giãy giụa cũng không có.

Đợi đến buổi tối, Tô Song Song tựa vào trong ngực Tần Mặc, bụng ùng ục kêu gọi, cô ngẩng đầu ai oán liếc nhìn Tần Mặc vẻ mặt thỏa mãn, trong lòng nhất thời đau thương chảy thành sông.

Tần Mặc nghe tiếng bụng Tô Song Song kêu, chống thân thể lên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, đưa tay vuốt ve đầu tóc tán loạn của cô: “Ăn cái gì, anh đi làm cho em.”

“!” Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc muốn xuống bếp, lập tức bị sợ đến chút giọng điệu còn sót lại cũng bị tiêu diệt rồi.

Cô vội vàng thu lại vẻ oán hận trên mặt, tươi cười nói: “Đầu bếp Tần, tay nghề nấu nướng của ngài quá mức tinh xảo, chúng ta vẫn nên chờ tới ngày nghỉ, để cho ngài xuống bếp đi, ngày bình thường này, còn không bằng...”

“Nói tiếng người.” Tần Mặc đã đứng lên, túm lấy quần cộc bên cạnh, mặc rộng lưng thùng trên eo, lộ ra thứ to lớn kia có thể nói là hoàn mỹ trên

người, Tô Song Song nhìn thiếu chút nữa chảy máu mũi rồi.

Tần Mặc mặc xong quần thấy Tô Song Song còn chưa kịp mở miệng, quay đầu lại liếc nhìn cô, Tô Song Song vội vàng cười ha hả nói: “Chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi!”

“Ừ, muốn ăn cái gì?” Tần Mặc nói xong dùng chăn mỏng bọc Tô Song Song lại, định ôm cô đi tắm, rửa tất cả dính dính nhớp nhớp trên người.

Dính nhớp nhớp trên người Tô Song Song thật sự rất khó chịu, hiện giờ có cái chăn bọc lấy, cô cũng không cần khí tiết gì rồi, dựa vào trong ngực Tần Mặc, nghe tiếng nhịp tim vững vàng của anh, sau khi thể lực tiêu hao, bắt đầu ngán người.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song đang ngơ ngác, hỏi một câu: “Không có gì đặc biệt muốn ăn?”

Mặc dù Tô Song Song đói, nhưng không có khẩu vị gì, quơ quơ tay lộ ra phía ngoài, không có hứng thú mà nói một câu: “Ăn cháo thôi.”

Nói xong Tô Song Song liền hối hận, quả thật Tần Mặc vừa nghe chữ cháo này, hứng thú, nghiêng người ôm Tô Song Song vào trong phòng tắm, đặt cô trong bồn tắm, ánh mắt anh sáng ngời trong suốt nói: “Cháo anh sẽ làm, không cần gọi mua đồ ăn ngoài rồi!”

“Ca! Đại ca! Thật lòng không cần.” Nói xong Tô Song Song nhớ tới tính tình kỳ quái của Tần Mặc, càng không cho anh làm anh càng ngược lại phải thử một chút.

Cô đổi lời, vội vã nói: “Cái đó... Muốn ăn cháo bào ngư! Chúng ta không có nguyên liệu!” Tô Song Song thật lòng có điểm khen ngợi mưu trí của mình!

“Bào ngư?” Tần Mặc nhếch môi lên khẽ cười, nói ra một câu nói là cơn ác mộng nhất hôm nay của Tô Song Song, “Ngày hôm qua Lục Minh Viễn mang tới một đồng bào ngư thượng hạng, ở trong tủ lạnh, vừa đúng làm cháo.”

“...” Tô Song Song khóc không ra nước mắt nhìn Tần Mặc, còn định vùng vẫy giãy chết, “Cái đó... Cháo bào ngư quá mặn rồi, vẫn ăn cháo trứng muối thịt nạc đi, chúng ta không có thịt nạc và trứng muối!”

“Thịt nạc? Trứng muối?” Tần Mặc chột nhứ mày, nụ cười nơi khóe môi không giảm.

Tô Song Song thấy dáng vẻ này của anh, trong lòng chớp mắt lạnh đi một nửa, run run rầy rầy hỏi: “Tủ lạnh của chúng ta có nhiều đồ như vậy từ khi nào?”

“Gần đây anh cảm thấy xuống bếp là một chuyện rất thú vị, cho nên cũng để cho người nhét đầy đồ nấu ăn vào tủ lạnh, em còn muốn ăn cái gì?”

“Nếu như em nói em không đói bụng, anh còn làm nữa không?” Lúc này Tô Song Song thật sự muốn khóc, ánh mắt giả bộ đáng thương nhìn Tần Mặc.

Nổ tung phòng bếp, Tô Song Song cũng không khiến Tần Mặc đau lòng, anh có tiền đó, còn không đến mức chỉ nổ tung phòng bếp cũng phá sản, nhưng cô sợ anh làm bị thương bản thân!

Anh dù sao cũng là một boss lớn, làm việc sao lại không đúng mực như vậy đây? Anh không biết anh nấu cơm quả thật không hề khác đánh giặc.

Tần Mặc tự nhiên biết Tô Song Song lo lắng cái gì, hai tay anh tựa vào bên bồn tắm lớn, cúi đầu nhìn chăm chú vào Tô Song Song, chậm rãi nói ra: “Anh muốn nấu cơm cho em, để cho em chỉ ăn cơm anh làm, để cho tất cả chung quanh em đều là hơi thở của anh...”

Nói xong Tần Mặc nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tô Song Song, Tô Song Song dĩ nhiên đã bị lời này của Tần Mặc làm ngọt đến cái gì cũng nói không nên lời rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, liên tiếp nuốt nước miếng.

“Cái đó... A Mặc, em không chơi phạm quy như vậy!” Tô Song Song nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tần Mặc, nghe anh nói lời nói kỳ quái như thế, cảm nhận hơi thở dịu dàng của anh.

Từng hưởng thức ăn mặn bây giờ cô chỉ muốn hóa thân làm sói, đè Tần Mặc phía dưới, thế này thế kia như vậy còn như vậy, suy nghĩ một chút đã hơi kích động!

Tô Song Song vội vàng hít hít cái mũi của mình, không biết hút máu mũi hay còn là nước mũi về, nhưng nước miếng coi như không kiềm chế được.

Cô liếm liếm môi mình, cảm giác mình còn cứ tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Tần Mặc như vậy, chút khí tiết còn sót lại của cô cũng sẽ bể đầy đất rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Mâu Thuẫn Bộc Phát

Editor: Puck

“Không có chuyện gì, tất cả đồ làm bếp đều đổi, các biện pháp an toàn cũng làm đến tốt nhất, em yên tâm.” Tần Mặc nói xong cũng chiều sờ lỗ mũi Tô Song Song.

Lại một động tác tràn đầy tình yêu, trong nháy mắt khiến máu mũi Tô Song Song chảy thành sông, cô ngược đầu, phát phát tay, khàn khàn quát: “Anh mau đi đi, mau đi đi, cho dù làm thuốc nổ em cũng mặc kệ, nhanh đi mặc quần áo, máu của em!”

Tần Mặc cười khẽ một tiếng, xoay người rời đi, thuận tay đóng kỹ cửa phòng tắm, Tần Mặc vừa đi ra ngoài, Tô Song Song vội vàng ném mền ra ngoài, để rửa cái mũi của mình.

Mũi chảy máu, cô gần như rửa sạch máu mũi của mình, cũng may rồi cuộc dừng chảy máu mũi lại, Tô Song Song vừa ra khỏi bồn tắm, hai chân run run, vừa đói vừa mệt, cũng sắp đứng không vững.

Cô thở dài, quả thật là lam nhan họa thủy! Họa cô đến sắp không đứng vững rồi, cô cố sức mặc áo tắm, bám vách tường đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài chỉ nghe phòng bếp lách ca lách cách, trái tim nhỏ của Tô Song Song nháy mắt nhắc lên, cô bước chân vội vã đi tới ngoài phòng bếp, nhìn vào bên trong, máu mũi khó khăn lắm mới dừng lại thiếu chút nữa lại chảy xuống.

Trời ạ! Ai có thể nói cho cô biết, Tần Mặc rốt cuộc từ khi nào từ cầm thú biến hóa thành yêu nghiệt không! Còn là một yêu nghiệt tuyệt thế! Yêu nghiệt kèm theo thuộc tính nháy mắt đầy điểm không!

Vào lúc này Tần Mặc chỉ mặc một cái quần cụt, lộ ra bóng lưng to lớn, cương và nhu kết hợp này, chơi tạp dễ con mẹ nó này, quả thật khiến trái tim Tô Song Song muốn nhảy ra ngoài đúng không!

Tần Mặc nghe động tĩnh, quay đầu lại nhìn Tô Song Song một cái, trong ánh mắt tràn đầy cưng chiều, ngọt ngào tuyệt vời, Tô Song Song cảm giác nhận lấy một kích tình yêu. d1en d4nl 3q21y d0n

Cô một tay vịn tường, một tay bịt mũi, hốt hoảng chạy trốn tới phòng khách, khi ngồi trên ghế sa lon, Tô Song Song vẫn còn kịch liệt thở dốc, vỗ vỗ ngực lớn cao ngạo của mình, an ủi.

Cô thật sợ sợ nếu như mình nán lại ở đó một khắc, thì sẽ máu chảy thành sông, trở thành người đầu tiên vì máu mũi chảy không ngừng mà chết!

“Song Song, đi mặc quần áo, trong phòng không ấm áp như vậy.” Tần Mặc ở trong phòng bếp cũng không quên Tô Song Song, vừa làm hai phần thức ăn với cháo, vừa tràn đầy hơi thở nam tính ấm áp dẫn dò Tô Song Song.

Trái tim nhỏ mới vừa bình phục của Tô Song Song lại bắt đầu điên cuồng, cô buồn buồn đáp lại một tiếng, tất cả trong đầu óc đều là dáng vẻ Tần Mặc đeo tạp dễ, quả thật giống như nhân vật đi ra từ trong truyện tranh có được hay không, còn có thuộc tính nam tính ấm áp tràn đầy này nữa, thật sự quá phạm quy rồi.

Cô cúi đầu nhìn một thân tạo hình của mình, đúng là hơi bất nhã, cô bịt mũi, định trở về thay một bộ quần áo, tiện thể cầm một cái áo cho Tần Mặc.

Mặc dù cô không ngại nhìn bắp thịt nhỏ cường tráng của Tần Mặc, cơ bụng tám múi cùng với cơ ngoài bụng *, chỉ có điều sắc đẹp đáng quý, nhưng sinh mạng giá cao hơn! Tô Song Song còn muốn sống thêm hai năm, từ từ thưởng thức sắc đẹp.

(*) cơ ngoài bụng: gốc 人鱼线 (nhân ngư tuyến hay nhân ngư văn), chỉ chỗ xương chậu tiếp giáp với cơ bụng đàn ông tạo thành dáng chữ V, bởi vì giống dáng vẻ hơi co rút lại của bộ phận phía dưới của cá, do đó được gọi là nhân ngư tuyến. Leonardo da Vinci lần đầu tiên đưa ra “Nhân ngư tuyến” làm chỉ tiêu “Đẹp” và “Gợi cảm” trong hội họa.

Tô Song Song vừa mới vào phòng, đang lật quần áo, điện thoại đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình, Tô Song Song vội vàng đi lấy điện thoại, vốn cho rằng là Tô Mộ, nào ngờ vừa nhìn thấy gọi tới lại là nhà cũ họ Tần.

Trong nháy mắt Tô Song Song khẩn trương, chỉ sợ hôm nay Tần Mặc dọa ông cụ Tần ra nguy hiểm gì, có phải bệnh tình tái phát hay không.

Điện thoại vừa thông, chỉ nghe thấy ông cụ Tần sốt ruột nói: “Song Song à! Ông nội có chuyện cầu con!”

Tô Song Song vừa nghe giọng ông cụ Tần mặc dù hết hoảng nhưng rất vững vàng, thở phào nhẹ nhõm, nhưng mới vừa tỉnh táo lại, vừa nghĩ tới ông cụ Tần lại có chuyện cầu xin cô, khẩn trương trong nháy mắt.

“Ông nội ngài nói đi!” Tô Song song theo bản năng ngồi nghiêm chỉnh, thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ sót mất tin tức quan trọng gì.

“Song Song à! Con có thể trở về một chuyến không! Tiểu Na con bé gặp ác mộng, khóc thật sự quá dọa người, bác sỹ nói, đây là vấn đề tâm lý, dựa vào thuốc cũng không giải quyết được gì!”

Tô Song Song vừa nghe, siết chặt điện thoại trong tay, vội vàng hỏi một câu: “Cái gì? Tiểu na bây giờ như thế nào?”

“Tình huống không phải rất tốt, luôn đang khóc, giống như rơi vào trong ác mộng, ông nội đây không phải nghĩ tới lúc trước con ở đây, con bé ngủ được vô cùng tốt, nên muốn...” dinendian.lơqidJon

Ông cụ Tần biết Tần Mặc khẳng định không thể thả người, nên đánh ý định vào chỗ Tô Song Song, nhưng mà nghĩ đến như vậy có thể khiến Tô Song Song và Tần Mặc gây gổ, lại không tiện mở miệng.

“Không có chuyện gì, ông nội, hiện giờ con đi qua nhìn một chút!” Hiện nay Tô Song Song trừ Tần Dật Hiên ra đã không có người thân thiết nào, cho nên coi người thân của Tần Mặc như người thân của mình.

Cô vừa nghe Cô Tô Na xảy ra chuyện dĩ nhiên không thể ngồi xem không để ý, không đợi ông cụ Tần mở miệng, cô liền sáng khoái đồng ý.

Dưới cái nhìn của Tô Song Song, hiện giờ có thể Tần Mặc không thêm để ý, cảm thấy có hay không có người thân đều được, nhưng Tô Song Song sợ đến mười năm hai mươi năm sau, Tần Mặc anh già đi, hoặc cả đời qua lại với nhau, khi đó nếu Tần Mặc hối hận, làm sao có thể làm. Cho nên hiện tại chỉ cần có thể khắc phục quan hệ giữa Tần Mặc và người thân của anh, cô đều cố hết sức đi làm chu toàn.

Ông cụ Tần vừa nghe, mắt đỏ lên, ừ một tiếng, vẫn chưa yên tâm dặn dò: “Nói một tiếng tử tế với thằng nhóc thúi kia, nếu nó thật sự không muốn để cho con tới, thì thôi đi, dù sao ông nội thiếu nó quá nhiều, nó không tha thứ cho ông nội ông cũng chịu!”

Một ông cụ nói ra lời nói bất đắc dĩ như vậy, Tô Song Song khó chịu trong lòng, tinh thần trượng nghĩa trong nháy mắt dâng lên trong lòng, cô vỗ ngực mình nói: “Ông nội, không có chuyện gì, a Mặc không phải người không phân rõ phải trái, con lập tức qua!” Tô Song Song cúp điện thoại, nghe tiếng báo bận trong điện thoại, liếc mắt nhìn ngoài phòng ngủ, mới

vừa rồi đồng ý rất sáng khoái, nhưng thật ra thì trong lòng cô hơi kinh sợ đấy!

Tô Song Song có thể cảm nhận được Tần Mặc bài xích Cô Tô Na, cô thật sự không chắc có thể khiến Tần Mặc không tức giận mà để cho cô về nhà cũ.

“Song Song, ăn cơm!” Tần Mặc ở trong phòng bếp kêu một tiếng, Tô Song Song vừa nghe, thân thể run lên thật mạnh, ôm quần áo cầm cho Tần Mặc, vội vã đi tới phòng bếp.

Tần Mặc chỉ liếc nhìn Tô Song Song, xác định trong lòng cô có việc gì, Tần Mặc cũng không hỏi cô, tự nhiên múc cháo, sau đó ngồi xuống, mình nếm thử một miếng, mùi vị cũng không tệ lắm.

Tô Song Song đứng ở bên cạnh, giống như cô vợ nhỏ làm sai điều gì, râm rì hồi lâu, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng, cô cười hì hì cầm áo khoác lên người Tần Mặc, ân cần rót cho anh một ly nước.

“Chuyện gì? Ai gọi điện thoại tới?” Tần Mặc uống một ngụm nước, mặc dù chỉ là nước bình thường, nhưng không biết vì sao, anh uống lại có một cảm giác ngọt ngào. diee ndda fnleeq uysd doon

Nhưng mà cảm giác ngọt ngào này chỉ kéo dài đến khi Tô Song Song mở miệng: “Cái đó... Ông nội gọi điện thoại nói tiểu Na bị bệnh, cần... Cần em... Trở về một chuyến, nếu không chúng ta trở về nhà cũ hai ngày?”

Tần Mặc có cảm giác căm ghét nhà cũ họ Tần, khi còn bé cô đơn và vô dụng trình diễn hết lần này đến lần khác, luôn luôn khắc dưới đáy lòng, đó là một đoạn ký ức anh ghét nhất và muốn vứt bỏ.

Cho nên sau khi trưởng thành, trừ phi cần thiết, anh tuyệt đối sẽ không bước vào căn nhà đó nửa bước, bây giờ nghe Tô Song Song lại nhắc tới Cô

Tô Na, hơn nữa còn vì cô ta mà trở về, khuôn mặt vốn mang cười trong nháy mắt trầm xuống.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc thay đổi nét mặt, trong lòng giật thột, thật ra thì cô cũng hơi oán giận, cô đây là vì hòa hoãn quan hệ giữa anh và người nhà anh, sao ngược lại coi như cô làm chuyện gì thập ác bất xá * vậy.

(*) Thập ác bất xá: Nghĩa gốc mười tội nặng nhất. Nghĩa bóng Tội ác tày trời

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt Tô Song Song kiên cường hơn rất nhiều, cô chu môi, nói rất đúng ý hợp tình: “A Mặc, cho dù anh không thích tiểu Na, nhưng ông nội đã nhiều tuổi như vậy rồi, lại nói hiện giờ ông cụ bị bệnh, không thể để cho ông sống vui vẻ thoải mái một chút sao?”

“Là chính ông ấy làm ra chuyện phiền phức, tại sao muốn anh mua sổ sách cho ông ấy? Từ lạnh lòng hà khắc này là do ông ấy cho anh.”

Tần Mặc nói xong đẩy cháo trước mặt tới chỗ Tô Song Song, ý bảo cô ngồi xuống húp cháo, ngậm miệng không đề cập tới chuyện đi về.

Tô Song Song vừa nghĩ tới ông cụ Tần đối xử tốt với cô, bây giờ một chút chuyện nhỏ như vậy mà cô không thể giúp ông cụ Tần, trong lòng liền áy náy, lại nghĩ đến tình tính không thông tình đạt lý của Tần Mặc, tính khí quật cường cũng nổi lên.

Cô trực tiếp đẩy chén cháo trước mặt trở lại, quật cường nói: “Hôm nay phải đi, anh không về, tự em về!”

Tần Mặc nghe Tô Song Song nói như vậy, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, ánh mắt vốn mang theo dịu dàng cưng chiều, trong nháy mắt lại khôi phục lạnh lẽo trước kia.

Tần Mặc đứng lên, nhìn chăm chăm vào mắt Tô Song Song, trong nháy mắt Tô Song Song cảm giác thuộc tính boss của Tần Mặc trở về, cô không khỏi run rẩy.

“Anh... Anh định làm gì?” Tô Song Song vừa mở miệng, đã tiết lộ, rõ ràng không có sức lực, đã bắt đầu lắp bắp rồi.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, hai tay chống lên bàn, nghiêng người, mặt của anh gần sát mặt của Tô Song Song, hơi thở lạnh lẽo đó trong nháy mắt bao trùm toàn thân Tô Song Song.

Tô Song Song vốn cảm thấy mình lẽ thẳng khí hùng, nhưng đối mặt với thuộc tính boss của Tần Mặc, tính nô lệ bị sai khiến của cô hoàn toàn lộ ra, cũng không có sức chống lại rồi.

“Tô Song Song, anh cho em tự do, nhưng không phải cho em rời khỏi bên cạnh anh, đi lo lắng vì người khác!” Tần Mặc vừa mở miệng, giọng nói cũng không tốt, rõ ràng cho thấy đang tức giận.

Tô Song Song chớp chớp mắt, sao có cảm giác lời nói này của Tần Mặc giống như không để cho cô vui lòng đây? Cái gì gọi là anh cho em tự do, chẳng lẽ cô không tự do sao?

Tô Song Song nhíu mày trong nháy mắt, tính bướng bỉnh nổi lên: “A Mặc, chúng ta là vợ chồng, nhưng mà em tự do!”

“Tô Song Song, không phải em nói trong lòng của em chỉ có anh sao? Thế nào? Đối ý? Tại sao trong lòng của em lại giữ nhiều người như vậy? Tần Dật Hiên là đủ rồi, hiện giờ lại thêm một người Cô Tô Na.”

“Cô ta và em không quen không biết, sao em phải để ý cô ta làm gì? Có một ngày cô ta bán đứng em có phải em còn kiếm tiền cho cô ta?”

Bởi vì Cô Tô Na và Tô Song Song lặp đi lặp lại nhiều lần ném anh lại, điều này đã xúc động đến ranh giới cuối cùng của Tần Mặc, Tần Mặc thật sự nổi giận, vừa mới mở miệng, đã nói nhiều lời không đúng lúc như vậy.

Tô Song Song uất ức! Rõ ràng cô là vì hòa hoãn quan hệ giữa Tần Mặc và ông cụ Tần, khiến về sau Tần Mặc không hối hận, nhưng Tần Mặc lại không phân biệt tốt xấu, không biết lòng người tốt, nói gì kia đều vô căn cứ.

Tô Song Song đột nhiên đứng lên, cũng hai tay chống bàn nhìn thẳng vào mắt Tần Mặc, khí thế vốn hèn nhát lại bị lửa giận trong lòng đã bốc cháy lên thành ngọn lửa nhỏ tức giận, rõ ràng chính là bắt đầu tranh luận với Tần Mặc.

“Tần Mặc, sao anh lại không biết phải trái vậy! Em đây không phải vì tốt cho anh sao? Sợ về sau anh sẽ hối hận!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Vẫn Dây Dưa

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song ngửa khuôn mặt quật cường nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, không có ý định thối lui dù chỉ một một chút. Cứ như vậy, Tô Song Song để cho ngọn lửa giận trong lòng Tần Mặc càng ngày càng to lớn.

“Tô Song Song, em không cần phải để ý đến những người khác...” chân mày Tần Mặc càng nhíu lại sâu hơn. Lời nói vừa mới mở đầu, Tô Song Song đã tức giận cắt ngang lời của anh: “Tần Mặc, làm sao anh lại cứ ngang ngược như vậy chứ, anh biết rõ...”

Tô Song Song mới nói được một nửa câu nói phản đối kia, thì đột nhiên cảm thấy cực kỳ uất ức. Cô bùm lấy mặt, cũng không quan tâm đến Tần Mặc nữa, chạy ra ngoài cửa. Bởi vì Tô Song Song quá tức giận, quá đau lòng, nên cô xỏ chân vào giày rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tần Mặc đứng tại chỗ nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên nghe “rầm!” một tiếng, anh tức giận đấm mạnh một cái vào trên mặt bàn, lập tức vang lên “rầm!” một tiếng hật lớn. Trong nháy mắt, trong phòng trở nên an tĩnh đáng sợ.

Tần Mặc quay đầu liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, gió lạnh đang gào thét, mang theo những bông tuyết. Chân mày của anh trong nháy mắt liền nhíu chặt lại, tưởng như có thể kẹp chết được một con ruồi rồi, cả khuôn mặt quả thực nhìn lạnh như băng, làm cho bất cứ ai nhìn thấy đều phải sợ hãi.

Tô Song Song chạy một mạch đến đứng ở dưới lầu. Một khắc kia, khi cơn gió lạnh mang theo những bông tuyết nhỏ thổi qua, gào thét tựa như muốn róc cả da thịt, trong khi lúc này trên người cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, thì cô lập tức liền hối hận.

Tô Song Song lập tức bắt đầu tính toán cần phải hoạt động một chút, người hoạt động thì sẽ sinh nhiệt. Nhưng khi bàn tay cô vừa sờ đến túi áo của mình, lại thấy trống trơn, thì lúc này mắt của Tô Song Song coi như hoàn toàn trợn tròn.

Cô ngẩng đầu, liếc ánh mắt đầy bi thương nhìn lên bầu trời bao la xám xịt, chỉ thấy lất phất những giọt mưa bụi, lại cảm thấy bản thân mình càng lộ rõ vẻ thê thảm hơn. Tô Song Song chậm rãi quay đầu lại liếc mắt nhìn về phía cửa nhà trọ, suy nghĩ một chút, chợt mạnh mẽ quay đầu.

Cô dự định mình có khí phách một chút, nhưng chỉ tiếc giờ đây gió lạnh thấu xương. Tô Song Song đã suy tính hảo hán không cần quan tâm đến thiệt thòi trước mắt, cụp đuôi trở về, nhưng còn chưa kịp xoay người lại, lập tức đã cảm thấy có một chiếc áo khoác ngoài ấm áp choàng lên người mình.

Tô Song Song sửng sốt một chút, ngay sau đó cô được một cánh tay bền chắc có lực ôm vào trong ngực. Tô Song Song không quay đầu lại, cũng không buồn nhìn lên xem là ai, chỉ bằng một hơi thở quen thuộc là liền biết đó là người nào. Giờ khắc này cô làm thế nào cũng không thể không chế được những giọt nước mắt của mình.

Cô cúi đầu, quyết miệng, nhỏ giọng thút thít, co rút lại trong chốc lát liền biến thành gào khóc, vừa khóc vừa rầm rì: “Tần Mặc, anh là đại cầm thú, chẳng phải là em cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi sao...”

Tần Mặc thở dài, vòng hai tay quanh Tô Song Song, hai bàn tay nắm thật chặt lấy cánh tay của mình, anh chôn mặt vào trong hõm cổ của Tô Song

Song, nhẹ nhàng hít hà, qua một khắc mới phát ra một tiếng thì thầm nhỏ nhỏ: “Ừ.”

Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc dễ nói chuyện như vậy, nhất thời cảm giác mình vừa mới vừa rỗng lên như vậy cũng có một chút quá đáng. Hai tay cô cũng ôm lấy eo của Tần Mặc, rầm rì nói: “Em... Em cũng đã sai lầm rồi, lẽ ra em cần phải thương lượng với anh mới là tốt nhất, không nên như vậy vô đoán bừa bãi như vậy.”

“Ừ!” Tần Mặc lại đáp một tiếng, nhân tiện che kín Tô Song Song lần nữa. Tô Song Song chớp chớp đôi mắt, cảm thấy phản ứng của Tần Mặc lúc này có gì đó kỳ quái thế nào ấy.

“A Mặc, anh làm sao vậy? Giận em sao?” Tô Song Song giùng giăng muốn nhìn lên gương mặt của Tần Mặc một chút, nào ngờ đâu, Tần Mặc vẫn cứ ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt như cũ. Hai người duy trì tư thế đó trong chốc lát, một lát sau Tần Mặc mới lên tiếng, làm bộ như không thèm để ý, nói: “Bên ngoài trời vẫn đang rất lạnh.”

“Bỏ...” Tô Song Song vừa định nói anh nói những lời nói thừa, nhưng vừa mới cúi đầu xuống nhìn, thấy trên bả vai Tần Mặc chỉ khoác chiếc áo tắm bằng vải mỏng manh, cô chợt trợn to cặp mắt. Đột nhiên cô đẩy anh một cái, giãy giụa tránh ra khỏi trong ngực Tần Mặc, nhảy phắt một cái, vừa nhanh chóng lui về phía sau một bước, vừa nhìn anh.

Tô Song Song hoàn toàn choáng váng! Tần Mặc chỉ đi dép, khoác chiếc áo tắm, mái tóc còn ướt nhẹ, cứ thế đứng ở nơi này, phơi mình ở trong gió lạnh như muốn làm loạn vậy.

Tô Song Song chỉ ngẩn người một chút, sau đó không nói hai lời, túm luôn lấy tay Tần Mặc, kéo anh đi về phía lối trong căn hộ kéo, vừa kéo anh, cô vừa đau lòng quở trách: “A Mặc, anh nói xem, anh là người thông minh hay là người ngu ngốc đây hả!”

Tay của Tần Mặc lạnh như băng, anh cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ béop Tô Song Song đang lồi kéo tay của mình một chút, không nói năng gì, chẳng qua chân mày vẫn đang khóa chặt của anh, cuối cùng cũng đã giãn ra.

Vào đến bên trong phòng, xem ra Tần Mặc do bị lạnh nóng giao nhau, cho nên cũng không kiềm chế được mà rung mình một cái. Tô Song Song càng thêm run đến không dừng được, dần dần phải đến mười phút sau, cô mới nhận ra được mình đã sống lại một lần nữa.

“Em muốn trở về nhà cũ sao?” Tần Mặc ngồi ở trên ghế sa lon, châm một điếu thuốc, khói mù lượn lơ bay quanh làm cho gương mặt của Tần Mặc trở nên mờ lung.

Tô Song Song đứng ở cửa phòng ngủ, quán mình trong chiếc chăn nhìn Tần Mặc. Từ nơi này qua lớp sương khói mờ mịt kia, cô không nhìn thấy rõ biểu cảm sắc mặt của anh, cũng không biết Tần Mặc nói ra lời này là anh đang hỏi cô hay là anh đang nói mát.

Nhưng mà Tô Song Song cũng không có ý định làm trái với tâm ý của mình, hiểu lời nói của Tần Mặc theo hướng dễ nghe. Bởi vì bọn họ hiện tại đã là vợ chồng, giữa vợ chồng cần phải nâng đỡ với nhau, chứ không phải là che giấu. Nếu như chỉ dùng những lời nói soi mói rửa rối nhau, vậy thì quan hệ giữa hai người bọn họ cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

“Chuyện này chúng ta vẫn nên bàn bạc lại với nhau một chút đã. Dù sao cũng đã nhận lời với ông nội rồi.” Tô Song Song nói lời này thì cẩn thận liếc mắt nhìn sang phía Tần Mặc.

Tần Mặc hít thật sâu một hơi thuốc, ngay sau đó cầm điếu thuốc trong tay dụi vào trong cái gạt tàn thuốc, khói mù tản đi, gương mặt Tần Mặc được lộ ra. Nhưng bộ dạng mặt mày của anh vẫn như cũ, vẫn giữ cái vẻ mặt tê liệt, không chút biểu cảm như vậy, làm cho người ta không thể nhìn ra anh đã bớt giận chưa.

Tần Mặc đứng dậy, Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc nghe thấy lời của cô nói liền chột đứng lên, theo phản xạ có điều kiện, cô lui về phía sau một bước.

“Nếu em đã nói chúng ta phải đi, tại sao em còn không đi thay quần áo đi?” Tần Mặc nói xong cũng đi về phía bên trong phòng ngủ.

Tô Song Song đứng ở cửa phòng ngủ, nghe thấy Tần Mặc nói câu này, cho đến lúc Tần Mặc đi lướt qua bên người cô rồi, vậy mà cô cũng chưa thể nào phản ứng kịp. Đợi đến khi trong phòng truyền đến tiếng động mở cửa hộ tử, Tô Song Song mới ngơ ngác quay đầu lại nhìn.

Cô dần dần nhìn Tần Mặc cởi chiếc áo tắm ra khỏi người, để lộ ra bắp thịt săn chắc, cân xứng trên cơ thể có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ của anh. Trong nháy mắt, cô liền bưng bít lấy hai mắt của mình, tròn mắt nhìn sang chỗ khác, quay đầu, tầm mắt nhìn ra bốn phía đầy mơ hồ, làm ra vẻ như cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng nhìn bộ dạng cơ thể của anh vậy.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Vẫn Dây Dưa (Tiếp Theo)

Tần Mặc thay xong quần áo, đi tới bên cạnh Tô Song Song, nhìn cô còn đang đứng ngay đơ ở tại chỗ đó. Anh cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, chậm rãi mở miệng nói: "Mười phút, nếu em không ra khỏi phòng, vậy thì đừng đi đến nhà cũ nữa."

"A, vâng!" Tô Song Song kêu lên một tiếng, lập tức nhảy nhót, chạy đi, chỉ còn thiếu nước mặc quần áo cùng một lúc. Tay chân Tô Song Song luống cuống, tám phút sau cô đã sửa sang cho mình xong, chạy ra đứng ở trước mặt Tần Mặc, cười lên một tiếng để lấy lòng.

"Đi thôi." Tần Mặc nhìn Tô Song Song một chút, đưa tay lôi kéo tay của cô. Đến khi đi tới cửa ra vào, anh lại lấy từ trên chiếc giá treo quần áo một cái khăn quàng cổ, quấn lại ở trên cổ của cô.

Tô Song Song còn chưa tới nhớ việc chuẩn bị khăn quàng cổ cho mình. Mặc dù khăn quàng cổ màu lam kẻ ô vuông đang quấn ở trên cổ cô lúc này vẫn còn mới, nhưng mà Tô Song Song vẫn cảm thấy nó mang theo mùi vị đặc biệt của Tần Mặc như trước.

Cô chôn gương mặt của mình vào trong chiếc khăn quàng cổ, cười đến mức mặt mày cong cong, tựa như từ trước tới giờ, cái cảnh lúc này vừa nhốn nháo loạn xạ một hồi kia cũng chưa từng xảy ra vậy.

Hai người đi đến nhà cũ của họ Tần thì đã hơn tám giờ tối rồi. Tô Song Song vừa tiến vào đến cửa của nhà cũ, ông nội Tần liền ra đón. Nhìn thấy Tô Song Song thấy cây cỏ cứu mạng vậy.

Ông nội Tần lôi kéo Tô Song Song đi vào, không dám trễ nải dù chỉ chốc lát. Ông trực tiếp đưa Tô Song Song đi lên gian phòng của Cô Tô Na ở lầu hai, vừa đi ông cụ vừa giải thích.

"Khi Tiểu Na ngủ trưa, thì lại bắt đầu gặp ác mộng. Sau khi tỉnh lại cả người liền như bị ngơ ngẩn, chỉ một mực khóc lóc. Bác sĩ đến kiểm tra, nói là nó bị tâm bệnh, lúc này ông..."

Ông nội Tần còn chưa nói hết câu, đã đến cửa phòng của Cô Tô Na. Cánh cửa phòng chỉ khép hờ, Tô Song Song còn chưa tiến vào trong phòng đã nghe thấy tiếng khóc lóc của Cô Tô Na. Tiếng khóc của cô gái làm cho người khác cảm thấy đau lòng.

Tô Song Song vỗ vỗ vào tay của ông nội Tần, để cho ông yên tâm, sau đó cô đẩy cửa đi vào. Trong phòng của Cô Tô Na sáng khác thường. Tô Song Song liếc nhìn đã thấy Cô Tô Na đang co rúc ở trên giường, vừa hơi run rẩy vừa khóc thút thít.

Tô Song Song cẩn thận đi tới, đứng ở bên giường của Cô Tô Na nhẹ giọng gọi lên một câu: "Tiểu Na?"

Cô Tô Na nghe thấy có người gọi cô, thân thể lại tiếp tục run rẩy mãnh liệt hơn. Cô gái chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đứng ở bên giường của mình chính là Tô Song Song, thì Cô Tô Na chu đôi môi ra một cái, vừa khóc vừa gọi: "Chị dâu..."

"Haiz" Tô Song Song thở dài, thấy Cô Tô Na không bài xích mình, cô tiến lên ôm cô gái vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ lên thân thể đang run rẩy của cô.

Ông nội Tần đứng ở cửa, thấy cuối cùng Cô Tô Na cũng đã trở lại bình tĩnh, ông thở dài một hơi, cuối cùng thì thần kinh vẫn đang căng thẳng của ông đã có thể thả lỏng được rồi.

Tần Mặc đứng ở cửa ngửa đầu liếc mắt nhìn lên lầu hai, thấy cả ông nội Tần lẫn Tô Song Song dường như đã lập tức cùng bỏ quên anh ở sau ót rồi thì phải. Tần Mặc ngồi một mình ở trên ghế sa lon trong phòng khách, châm một điếu thuốc lá, nhưng anh mới chỉ hút một hơi, đột nhiên như nhớ tới cái gì, lại lập tức nhanh chóng dập tắt thuốc lá.

Lão quản gia đứng ở bên cạnh Tần Mặc vẫn một mực cung kính. Nhìn thấy Tần Mặc dập tắt thuốc lá, trên mặt lộ ra một nụ cười, ông khẽ nghiêng người, hỏi anh một câu mang đậm chất máy móc: "Tiểu thiếu gia, ngài cần uống chút gì không? Hay là uống cà phê đắng?" Tần Mặc đảo vòng tròn mắt một cái, lại lắc đầu một cái, dựa vào về phía sau, vuốt vuốt mi tâm, nói một câu: "Cho tôi chén trà, tôi muốn uống trà dưỡng sinh của ông nội tôi kia."

Lão quản gia vừa nghe thấy thế, nụ cười trên mặt càng sâu, gật đầu một cái, bước nhanh đi vào trong nhà bếp.

Ước chừng sau nửa giờ, cuối cùng Cô Tô Na đã ngủ thiếp đi ở trong ngực Tô Song Song. Tô Song Song cúi đầu liếc mắt nhìn Cô Tô Na, cẩn thận thở phào một cái, rút cánh tay của mình lúc này đã bị tê rần ra.

Cô ngừng lại một khắc, thấy Cô Tô Na vẫn chưa tỉnh giấc, lúc này mới cẩn thận đi ra khỏi phòng. Ông nội Tần vẫn một mực ở bên ngoài phòng chờ. Thấy Tô Song Song đi ra ngoài, ông bèn liếc mắt nhìn vào bên trong, nhìn thấy Cô Tô Na đã ngủ thiếp đi, lúc này mới hoàn toàn thanh tĩnh lại.

Ông nội Tần đưa tay ra vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai của Tô Song Song, nói ột câu vẻ rất cảm khái: "Cám ơn cháu, cháu dâu à! Nếu không, ông nội thật sự không biết phải nói như thế nào với thằng nhãi Tần Mặc ngu ngốc kia..."

Trong phòng, Cô Tô Na đang nằm ở trên giường vốn là đang ngủ say, lại đột nhiên mở hai mắt ra, cặp mắt hồng hồng, mang theo vẻ khinh thường, ngay sau đó cô gái lại nhắm hai mắt lại.

Tô Song Song nghe thấy ông nội Tần nói như vậy, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Nhưng mà trong lúc nhất thời cũng không có cách nào để hòa giải sự ngăn cách giữa ông nội và Tần Mặc.

Cô chỉ có thể vượt qua Tần Mặc, nói một câu với ông nội Tần, nghe đây về thoải mái: "Ông nội, tiểu Na cũng là người thân của cháu, chỉ có điều đứa nhỏ này cũng không thể nào cứ thế này mãi như vậy..."

Đứng ở dưới lầu Tần Mặc đã đứng dậy, anh nhìn về phía Tô Song Song đang ở xa xa. Tô Song Song nói xong liền thở dài, còn định nói điều gì nữa. Nhưng đột nhiên cô có cảm giác có một ánh mắt đang chăm chú nhìn về mình. Tô Song Song cảm nhận được ánh mắt của Tần Mặc, thu lại lời định nói, cúi đầu xuống, nhìn về phía Tần Mặc.

"Về nhà thôi!." Tần Mặc trực tiếp nói ra hai chữ lạnh như băng, làm cho ông nội Tần vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại tiếp tục nổi cơn tức giận. Ông cụ chột dạ mạnh cây quả trượng một cái xuống sàn nhà, cổ đờ ép tiếng quát trong cổ họng: "Mày đúng là thằng cháu bất hiếu, mày ở lại nơi này cùng với ông một chút mà lập tức thấy khó chịu như vậy hay sao?"

Tần Mặc tựa như đã quá mức thói quen đối với việc ông nội Tần dưng râu trợn mắt với mình, anh chỉ bình tĩnh nói: "Không phải là cùng với ông, mà là cùng với cái tòa nhà này."

Ông nội Tần vốn đang rất tức giận, nhưng khi nghe thấy lời nói này của Tần Mặc, cả người giống như trái bóng da bị xì hơi. Ông há to miệng, nhưng dường như ông cụ vẫn muốn giữ lại lời đã định nói ra, rốt cuộc cho đến cuối cùng, ông nội Tần vẫn không chịu mở miệng nói gì hết.

Ngừng một khắc, ông nội Tần cảm thấy, thật sự cũng không biết sẽ phải nói với Tần Mặc thêm điều gì nữa. Ông phẩy phẩy bàn tay, ý bảo Tần Mặc cứ việc đi về nhà.

Tô Song Song nhìn ông nội Tần, cô cảm nhận được tâm tình của ông nội Tần lúc này đã có chút sa sút. Tiếp đó, cô lại thoáng ngược lên gương mặt của Tần Mặc. Nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng kia của anh, cô hiểu rằng, hiện tại, xung đột đã tạo ra một sự ngăn cách lớn giữa hai ông cháu nhà anh. Mà mâu thuẫn này không phải chỉ ngày một ngày hai là có thể giải trừ được.

Hôm nay Tần Mặc đã rất nhượng bộ rồi, Tô Song Song biết mình không thể tiếp tục cứ được voi đòi tiên nữa. Cho nên cô biết rằng, không thể nói những lời ngược lại với lời của anh, vì vậy cô cũng chỉ đành nói một vài câu an ủi với ông nội Tần, sau đó liền xuống dưới lầu.

Chỉ có điều, Tô Song Song vừa mới đi đến bên cạnh Tần Mặc, thì chợt nghe thấy từ trong phòng ngủ của Cô Tô Na ở lầu hai, phát ra tiếng động lớn vang lên "rầm!" một tiếng, Ngay sau đó có một tiếng hét thê thảm vang lên, Tô Song Song bị tiếng hét đó dọa cho sợ đến mức thân thể run lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Thuận Lợi Bước Vào Nhà

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song giống như phản xạ có điều kiện, cô nhanh chóng xông lên lầu hai. Cửa vừa mở ra, Tô Song Song đã nhìn thấy Cô Tô Na đang ngồi ở dưới đất, người co rúm lại thành một khối, vừa nhìn thấy Tô Song Song đi vào, cô gái đưa hai cánh tay ra hướng về phía Tô Song Song.

Tô Song Song vội vàng nhanh chóng bước vài bước tới gần, ôm Cô Tô Na vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ vào phía sau lưng của cô gái.

Lúc này Cô Tô Na mới bình tâm trở lại, một lát sau, cô gái nhỏ lôi kéo ống tay áo của Tô Song Song, vẻ mặt đầy khẩn cầu: "Chị dâu, ngài có thể ở cùng với tiểu Na hay không? Chỉ một đêm thôi, chỉ cần một đêm là tốt rồi!"

Nghe lời cầu xin của Cô Tô Na, trong lòng của Tô Song Song cũng cảm thấy rối loạn. Thực ra cô ở lại chỗ này thơ thẩn cả một ngày cũng không phải là chuyện gì lớn lắm. Nhưng theo bản năng, Tô Song Song quay đầu nhìn về phía cửa ra vào.

Dường như ở nơi nhà cũ của nhà họ Mặc, trong ký ức của Tần Mặc có những chuyện gì đó không được tốt. Nếu buộc anh phải ở lại nơi này một ngày, tựa như có chút quá đáng,. Cho nên, Tô Song Song do dự.

Tô Song Song chỉ mới do dự một lát, Cô Tô Na lại đã khóc càng thương tâm hơn. Cô khóc đến nỗi ông nội Tần đang đứng ở cửa phải lên tiếng than thở. Tô Song Song cắn môi suy nghĩ một chút, rốt cuộc cô quyết định vẫn

nên thương lượng với Tần Mặc một chút, xem anh có thể chấp nhận chuyện ở lại chỗ này một đêm để đối phó hay không

Đúng lúc Tô Song Song ngẩng đầu lên, thì đột nhiên cô nhìn thấy Tần Mặc không biết đã đi lên đây từ lúc nào. Ánh mắt của cô chợt sáng lên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt giá lạnh như băng kia của Tần Mặc, thì trong nháy mắt, ánh sáng trong đôi mắt của Tô Song Song lại bị dập tắt.

Tô Song Song có chút lạnh người. Hôm nay cô thật sự đã làm rất nhiều chuyện quá mức, còn Tần Mặc vẫn luôn nhân nhượng với cô.

Tô Song Song há miệng, còn chưa kịp nói, đã nghe thấy Cô Tô Na mở miệng nói cầu xin: "Chị dâu, nếu như ngài không có cách nào ở lại chỗ này, thì có thể mang tiểu Na cùng đi với chị được hay không? Tiểu Na ở nhà chị dâu vài ngày nhé, bác sĩ nói như vậy tinh thần của em sẽ ổn định ngay lập tức!"

"!" Lời nói đơn giản của Cô Tô Na như một ngọn đèn sáng, trong nháy mắt chiếu sáng ý nghĩ của Tô Song Song. Cô đảo mắt một vòng suy nghĩ, nhà của Tần Mặc chiếm nửa tầng lầu, phòng dành cho khách cũng còn để trống nhiều. Tần Mặc không muốn ở lại nhà cũ này, vừa đúng có thể để cho tiểu Na đến nhà cô để ở, cũng có thể làm cho trong nhà được náo nhiệt thêm một chút.

Theo bản năng Tô Song Song ngoái nhìn lại về phía Tần Mặc muốn trưng cầu ý kiến. Nhưng cô thấy gương mặt của Tần Mặc lúc này vẫn giữ vẻ băng giá như cũ là, không có một chút biểu tình gì.

Tô Song Song cảm thấy Tần Mặc không tỏ vẻ gì liên cho rằng đây là chuyện tốt. Cô đang định mở miệng nói chuyện để cầu xin anh, thì Tần Mặc lại đột nhiên bước lên trước.

Anh quay đầu liếc mắt nhìn ông nội Tần đang đứng ở bên cạnh, bình tĩnh nói tựa như đang trần thuật lại sự thật: "Ông nội, ông xác định là con bé sẽ

trở lại bình thường như bác sĩ đã nói chứ?"

Ông nội Tần còn tưởng rằng rốt cuộc Tần Mặc đã quan tâm đến Cô Tô Na rồi, lập tức liền cao hứng, quay đầu nhìn lại nhìn Tần Mặc, hỏi: "Anh muốn nói đến bác sĩ tâm lý hay sao? Ta vẫn cho tiểu Na đến gặp bác sĩ tâm lý đấy chứ!"

Tần Mặc như cũ, vẫn không có biểu tình gì khác. Giọng nói đầy nhiệt huyết của ông nội Tần lập tức giống như bị khối băng nhỏ nứt lên, nhất thời nụ cười trên mặt ông có chút cứng ngắc, chỉ là ông vẫn như cũ, trong lòng tràn đầy sự hi vọng và mong đợi, xem Tần Mặc có thể nói ra một điều gì đó có tính xây dựng một chút. "Ông xác định dùng bác sĩ tâm lý sẽ có tác dụng chứ? Bộ dáng của con bé như vậy cũng nên đi khám ở khoa tâm thần xem thế nào." Tần Mặc nói xong dừng nói là ông nội Tần, ngay cả Tô Song Song cũng sửng sốt. Lời nói này của Tần Mặc, thật sự cũng quá cảm thú rồi!

"A Mặc!" Tô Song Song thấy mặt mũi ông nội Tần trắng bệch ra, vội vàng khẽ quát một tiếng, tránh để cho hai người bọn họ cãi vã nhau.

Bộ dạng của Tần Mặc tỏ ra là mình đang nói thật, tuyệt đối không có nửa điểm muốn lùi bước. Thật ra thì ông nội Tần không muốn đối địch với Tần Mặc, nhất là vào lúc này.

Nhưng mà bộ dạng của Tần Mặc thật sự là quá khinh người, nên đã làm ông cụ bị tức giận. Ông nội Tần giơ mạnh cây quả trượng trong tay xuống nền đất mấy cái, nhưng việc này cũng không thể nào làm cho sự tức giận trong lòng của ông phát tiết ra ngoài hết được.

Cô Tô Na cũng dừng ngay tiếng khóc, ngẩng khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ nhìn vào Tần Mặc.

Tần Mặc cúi đầu xuống nhìn, lần đầu tiên anh chủ động nhìn về phía Cô Tô Na. Chỉ có điều, ánh mắt kia của anh nhìn Cô Tô Na cũng chẳng khác gì

khi anh nhìn một người xa lạ. Chính là bởi vì Cô Tô Na luôn chiếm dụng thời gian của anh cùng với Tô Song Song, cho nên vẻ mặt của anh mới có vẻ đặc biệt lạnh như băng như vậy.

"Nhìn xem, không phải là không khóc nữa rồi sao?" Tận sâu từ trong xương, Tần Mặc đã không thích Cô Tô Na. Có thể nói, vốn dĩ anh đã không hiểu được cái gì là thương hương tiếc ngọc..., cho nên trong lời nói chuyện với Cô Tô Na, anh không hề có đến một chút mềm mỏng hoặc là quan tâm.

Cô Tô Na nghe thấy lời nói này của Tần Mặc..., kinh sợ đến nỗi, đôi con ngươi cũng như đã sắp sửa rơi khỏi tròng mắt đến nơi. Cô gái há to miệng, lúc này cô không có cách nào khóc nổi, nhưng nếu như cô không khóc, thì hoàn toàn sẽ không giữ lại được Tô Song Song, chứ đừng nói gì đến chuyện muốn đến sống ở trong nhà Tô Song Song.

Cô Tô Na chớp mắt một cái, gắt gao lôi kéo ống tay áo của Tô Song Song, lập tức tìm được một lý do để tiếp tục khóc lên. Cô Tô Na nghẹn ngào nhỏ giọng nói với Tô Song Song: "Chị dâu, có phải anh trai nói là em, nói là em... là bị bệnh thần kinh có phải không?"

"Không phải, mà là bệnh tâm thần!" Tần Mặc tức thời mở miệng đáp lại. Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc nói ra lời này, liền nhắm mắt lại, trong lòng cô tức giận không biết nên nói điều gì cho phải nữa.

Bản tính cầm thú của Tần Mặc như thế nào, vào lúc này đã hiển lộ hết lần này tới lần khác. Tô Song Song có cảm giác Cô Tô Na ở trong ngực mình lại khóc thương tâm hơn, đầu cô lại bắt đầu cảm thấy đau nhức.

Tô Song Song đang suy nghĩ nên khuyên nhủ Cô Tô Na như thế nào, ánh mắt vừa nhìn sang ông nội Tần. Ông cụ tức giận sắc mặt đã trắng bệch, quay chiếc quạt trượng lại, vung mạnh định đánh lên trên người Tần Mặc. Tô Song Song bị dọa cho sợ liền hét lên một tiếng: "Dừng lại, tiểu Na... Tiểu Na sẽ đến nhà ở với cháu! Ông nội, ngài đừng lo lắng nữa!"

Tô Song Song rống lên một tiếng xong, tất cả ba người khác liền ngậy ngấn cả người tại chỗ ngay lập tức. Ngay sau đó Tần Mặc nhíu mày, rõ ràng anh rất không hài lòng đối với những lời nói kia của Tô Song Song.

Cánh tay của ông nội Tần giờ đến được một liên lại thu trở lại, cúi đầu liếc mắt nhìn Cô Tô Na. Nhìn thấy Cô Tô Na đã ngừng khóc, trong tròng mắt còn đang sưng mọng vì khóc đã chứa đầy sự hưng phấn, ông cụ cũng thở phào một hơi dài đầy nhẹ nhõm.

Thừa cơ hội này, hai tay Cô Tô Na ôm chặt lấy eo Tô Song Song, bộ dạng nhìn thế nào cũng thấy đúng là cái kiểu đã coi Tô Song Song là chỗ dựa vững chắc của mình, cho dù thế nào cũng không chịu buông tay ra nữa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Sự Kiêu Ngạo Của Yêu Nghiệt Họ Tần

Ngày hôm sau Tô Song Song mở mắt ra, đã nhìn thấy cái cảm quen thuộc. Theo bản năng Tô Song Song đưa tay sờ sờ, chọc chọc, rồi lại sờ sờ... Đột nhiên cô nhú mày lại, ngay sau đó chợt mở bừng cặp mắt còn mơ hồ ra! Thật sự, không phải là cô đang nằm mộng!

"Anh! Tại sao anh lại ở chỗ này vậy?" Tô Song Song nhớ là buổi tối ngày hôm qua cô đã ngủ ở trên giường của Cô Tô Na kia mà! Vậy mà tại sao khi cô tỉnh dậy, Cô Tô Na liền biến thành Tần Mặc được nhỉ! Chuyện này thật huyền hoặc, thật sự là quá kinh khủng rồi!

Tần Mặc vừa thức giấc, nghe thấy Tô Song Song hỏi mình một câu như thế, anh chỉ hé mở mắt, nhìn Tô Song Song đây vẻ cực kỳ yêu nghiệt. Trong nháy mắt liền làm cho trái tim nhỏ của Tô Song Song chợt run rẩy, suýt nữa thì phun ra một dòng máu mũi.

Chỉ có điều Tần Mặc vừa mở miệng nói ra một câu, những bong bóng màu hồng của Tô Song Song lập tức tan vỡ. Tần Mặc chợt đưa tay kéo Tô Song Song, áp đầu cô vào trong ngực của mình, xấu tính nói: "Em còn ầm ĩ nữa, anh sẽ xử lý em đấy!"

"!" Tô Song Song kinh ngạc trước câu nói điên cuồng giống như một trái tạc đạn của Tần Mặc. Rốt cuộc là từ lần đó cô học được một bài học rồi, anh đã đùa giỡn cô làm cho cô không thở nổi nữa.

Nhưng mà chôn mặt ở trong ngực Tần Mặc, Tô Song Song chợt cảm thấy cảm giác bồi hồi ập tới một lần nữa. Cô cọ xát ở trong ngực anh định tìm một vị trí thoải mái, dự định bổ sung thêm cho mình một giấc nữa.

Chẳng qua là vừa mới nhắm mắt lại, Tô Song Song chợt nhớ tới cái gì đó, vội đẩy Tần Mặc ra, ngồi bật dậy.

Lúc này Tần Mặc đã thật sự tỉnh táo lại, khí áp quanh thân đặc biệt thấp, anh từ từ mở hai mắt ra, Tô Song Song vốn đang còn giương nanh múa vuốt, trong nháy mắt trở lại cẩn thận e dè.

Cô lên tiếng, nở một nụ cười lấy lòng, đưa tay nhỏ nhắn chỉ chỉ lên chiếc đồng hồ trên tường: "Tần đại nhân à, ngài mệt mỏi thì ngài cứ ngủ đi! Cũng đã tám giờ rồi, cũng nên để tiểu nhân dậy để còn đi nấu cơm cho tiểu Na chứ."

Tần Mặc phiền não vươn tay vuốt vuốt lên mái tóc của mình, làm cho tóc đổ xuống lòa xòa trên trán. Nhìn anh lúc này có vẻ bớt đi sự nghiêm túc một chút, để lộ ra thêm vẻ cuồng vọng không sao kiềm chế được.

Tô Song Song nhìn bắp thịt rắn chắc cùng với phong cách đầy vẻ chán chường của mỹ nam, trong nháy mắt lại thấy mình như si mê rồi! Tần Mặc dứt khoát đảo người lại, đưa lưng về phía Tô Song Song, phiền não dùng gối đầu ngăn trở ánh mặt trời, ném lại một câu: "Nếu như em còn không đi, anh có thể giúp em vận động một chút."

"Đi ngay! Em đi đây, đi ngay đây!" Tô Song Song sợ nhất là Tần Mặc lại kéo cô qua đó để "Luyện tập một chút", lập tức bật người dậy, nhảy dựng nhảy lên một cái rồi vội vã xuống giường.

Nhưng thoáng cái, chỉ trong nháy mắt cô liền nổi da gà. Tô Song Song cúi đầu xuống, vừa nhìn một cái, cô vội vàng túm lấy cái chăn bao quanh lấy người mình,, quay đầu lại gầm nhẹ một tiếng: "Anh đúng là cầm thú!"

Tô Song Song nhớ rõ ràng rằng, lúc đi ngủ cô vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ trắng nõn nà, thế nào mà lúc tỉnh dậy lại không thấy quần áo đâu nữa rồi! Thế là thế nào nhỉ! Hoàn toàn không còn sót lại một món đồ nào trên người!

Tần Mặc cảm nhận thấy trên người mình chợt mát lạnh. Anh chậm rãi xoay người lại. Trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy một cảm giác bị đè nén giống như có Đại Ma Vương giáng thế. Cô ôm chần theo bản năng lui về sau một bước, khí thế hùng hổ vừa rồi trong nháy mắt biến mất tăm không thấy đâu nữa, nhưng vẫn còn rất không có tiền đồ mà nuốt nước miếng một cái.

Ngờ đâu khi Tần Mặc quay người lại, trên người anh cũng trơn bóng như cô! Tô Song Song nhìn Tần Mặc, chợt cô trợn to cặp mắt, ngay sau đó giống như phản xạ có điều kiện, liền cầm lấy chiếc gối đầu để ở một bên, đập vào trên mặt Tần Mặc, từ cổ họng rống lên một tiếng: "Đồ lưu manh!"

Tần Mặc không ngờ rằng Tô Song Song lại tập kích bất thành linh như vậy, thời điểm anh lấy được chiếc gối đầu xuống thì đã chậm nửa nhịp, Tô Song Song đã bọc chần vào người "chạy trốn" mất rồi.

Tần Mặc cau mày nhìn lại tình cảnh do chính mình đã tạo nên kia một chút, phiền não đưa tay kéo chiếc ga giường lên, bọc vào người, tiếp tục ngủ.

Tô Song Song ôm chần đứng ở cửa, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Mặc. Thấy anh không đuổi theo mình tới đây, liền thở phào nhẹ nhõm, vể mặt vội vàng chạy lết sệt nhảy vào phòng để quần áo ở cách vách.

Đợi đến khi Tô Song Song ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, đang định đi vào trong phòng bếp làm một chút đồ ăn, thì đã ngửi thấy mùi cơm thơm thơm. Vể mặt của cô đầy vẻ nghi ngờ, theo lý thuyết, Tần Mặc mới vừa rồi còn đang ngủ, không thể nào thức dậy để nấu cơm được!

Nhưng đến khi Tô Song Song tiến vào phòng bếp, cô nhìn thấy Cô Tô Na mặc tạp dề, đang tráng trứng tươi thì trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Tiểu Na?"

Cô Tô Na tựa như bị giật mình, tay run lên, chiếc chảo bị rơi xuống, dầu sôi bắn ra ngoài, văng lên tay của Cô Tô Na. Tô Song Song bị dọa cho sợ, cô gấp gáp vội vàng cầm luôn chiếc khăn lau vẩn để một bên, nhẹ nhàng lau qua vết dầu bắn ở trên tay Cô Tô Na.

May mắn là dầu sôi không bắn lên tay của Cô Tô Na cũng không nhiều lắm, chỉ bị nổi lên một chút vết đỏ nho nhỏ. Tô Song Song vội vàng nói xin lỗi, xoay người định đi tìm hộp thuốc.

Vừa đúng lúc này, Tần Mặc đi ra. Theo thói quen, anh chỉ mặc một chiếc quần cụt, nghe thấy tiếng động ở trong phòng, Tần Mặc còn tưởng rằng là Tô Song Song đang nấu cơm. Ngờ đâu, khi anh đi tới gần, liền nhìn thấy Cô Tô Na đang đỏ mắt đứng ở cửa phòng bếp.

Cô Tô Na vừa nhìn thấy bộ dáng của Tần Mặc như vậy, lập tức cả kinh vội vàng xoay người đi. Tần Mặc cũng vẫn giữ nguyên dáng vẻ như không có chuyện gì cả, anh đến rót một chén nước, cứ thế uống. Uống xong, tựa như nhớ tới chuyện gì, anh lại buông một câu ngữ điệu không rõ cảm xúc: "Tôi đã nói rồi, cô lại khóc..."

Tần Mặc không có tính kiên nhẫn, cho nên tuyệt nhiên không muốn nói hết cả câu. Nhưng anh biết nhất định là Cô Tô Na sẽ hiểu, bởi vì khi cô gái nghe thấy chữ khóc kia thì thân thể rung lên một cái thật mạnh, rõ ràng là cô hiểu.

Vừa đúng lúc này Tô Song Song đã tìm được thuốc cao, cô vừa đi vào, vừa nhìn thấy Tần Mặc giống như đồ điên, chỉ mặc một chiếc quần cụt rộng thùng thình mà đã đi ra ngoài như vậy.

Tô Song Song vội vàng đặt thuốc cao ở trên bàn, ý bảo Cô Tô Na trước mắt tự bôi cho mình, rồi ngay sau đó cô vội vàng đẩy Tần Mặc đi.

Vừa đẩy Tô Song Song vẫn không thể nhẫn nhịn được, lên tiếng làm nhảm nói: "Em nói với anh này, mặc dù vóc người của anh đẹp, nhưng mà

cũng không cần phải lúc nào cũng để lộ ra như thế! Tần đại nhân, theo em vẻ đẹp kín đáo vẫn là tốt hơn một chút! Có đúng hay không?"

Tần Mặc vốn đang có chút mất hứng, nhưng khi vừa nghe Tô Song Song khen mình, khóe miệng thoáng nhếch lên hơi mỉm cười, nhưng anh cũng không nói năng gì. Bất quá anh vẫn hơi cau mày đầy vẻ kiêu ngạo như cũ, cứ để cho Tô Song Song đẩy mình vào phòng để quần áo.

Cuối cùng Tô Song Song phải nói tốt nói xấu mãi, ra sức tăng bốc Tần Mặc sắp lên đến tận trời cao, anh mới chịu mặc bộ một chiếc áo T-shirt và chiếc quần dài, sau đó chậm rãi đi rửa mặt.

Tô Song Song nhìn theo bóng lưng kiêu ngạo kia của Tần Mặc, đưa tay lên gạt lớp mồ hôi trên trán. Thật sự còn mệt mỏi hơn cả nuôi một đứa trẻ con, ngay cả chuyện mặc quần áo thôi mà còn phải dụ dỗ khuyên nhủ đến khô cả miệng.

Một lúc sau, thật vất vả Tần boss mới chậm rãi chỉnh đốn xong cho mình, từ phòng rửa mặt đi ra ngoài, ngồi ở trên bàn ăn nhìn lướt qua món điểm tâm, không nhúc nhích, quay đầu nhìn về phía Cô Tô Na đang mang vẻ mặt mong đợi, lạnh lùng hỏi một câu: "Cô đã làm sao?"

Cô Tô Na lập tức dùng sức gạt đầu một cái, sự mong đợi trong mắt càng sâu hơn. Tô Song Song thấy này hai anh em cuối cùng cũng đã có thể trao đổi với nhau bình thường một chút. Trong lòng cô cảm thấy rất vui mừng khi thấy Tần Mặc giờ đây hiểu rõ những hành động đạo lý, cuối cùng cũng đã có bộ dạng của một người anh trai rồi!

Cô cúi đầu uống một hớp sữa đậu nành, mùi vị không tệ, không đậm không nhạt, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Chỉ tiếc tâm tình vui vẻ này của cô chỉ duy trì đến lúc trước khi Tần Mặc mở miệng nói chuyện. Anh vừa mở miệng, đừng nói Tô Song Song, tâm trạng đang vui vẻ của Cô Tô Na trong nháy mắt đã lập tức tắt ngấm.

"Cô làm thì tôi không ăn." Tần Mặc nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, ý kia rất rõ ràng, nếu không phải là em làm, không phải tự anh làm, thì anh sẽ không ăn.

Tô Song Song đang cắn một miếng bánh mì nướng, suýt nữa thì bị cắn lại ở trong cổ họng, cũng may bánh mì gặp nước liền bị mềm nhũn luôn, nếu không hôm nay chắc là cô bị chết nghẹn trong bữa điểm tâm rồi.

Trong lúc nhất thời, Tô Song Song không phản ứng kịp, ngơ ngác hỏi lại anh một câu: "Vì sao vậy?"

Tần Mặc đã đứng dậy, xốc lại chiếc dây lưng quần vây quanh thân người, lạnh nhạt buông một câu: "Không vì cái gì hết!"

Thật sự để cho Tô Song Song khen ngợi Tần Mặc đã là tốt lắm rồi! Bởi vì tính tình của cô cũng có chút quật cường, nhưng mà hiện tại, việc cô càng muốn làm hơn chính là muốn đập đổ cái bàn. Chỉ tiếc ở dưới sự làm dụng uy phong của Tần Mặc, cô cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút.

Cuối cùng Tô Song Song cũng chỉ có cách hướng cái nhìn của mình về phía Cô Tô Na, cười cười như xin lỗi, còn tích cực chủ động cầm một chiếc bánh mì nướng nữa lên, duy trì nụ cười, nói: "Anh ấy không thích ăn thứ này, anh ấy chỉ thích ăn cháo trứng muối thịt nạc! Cứ mặc kệ anh ấy đi, chúng ta cứ việc ăn đi thôi!"

Nhưng mà chỉ một lát sau, khi Tô Song Song nhìn Tần Mặc cầm lát bánh mì nướng có cái trứng ốp lếp còn lòng đào ở trước mặt mình lên, thì thật sự đúng là Tần Mặc đã chân chân thật thật cho cô một cái bạt tai.

Tô Song Song nhìn Cô Tô Na lúc này ánh mắt đã hồng hồng, ánh mắt của cô cũng tràn đầy thất vọng. Cô chỉ có thể nhắm mắt lại mà nói mò, bởi vì nếu trợn tròn mắt lên, cô thật sự sẽ không thể nào nói ra nổi: "Tính của anh Tần Mặc có chút thích sạch sẽ, chỉ thích ăn những đồ ăn chính mình tự tay làm."

Tô Song Song nói xong, đã nhìn thấy Tần Mặc cầm lát bánh mì nướng cùng với trứng ốp lếp còn lòng đào đang đặt ở trước mặt cô, rồi cầm cả phần bánh mì nướng cùng với trứng ốp lếp đang ánh lên một màu vàng óng ánh trước mặt Cô Tô Na cho vào một chiếc túi đẩy đi.

"Chuyện này..." Tô Song Song định phản kháng một chút, nhưng mà đối với việc cô đã tự ý đón Cô Tô Na về nhà mình như thế, quả thật cô cũng cảm thấy mình đuối lý, biết Tần Mặc còn đang tức giận.

Tô Song Song muốn mở miệng nói, nhưng lại cảm thấy chưa đủ sức mạnh, chỉ sợ lại càng chọc cho Tần Mặc thêm phản kháng mạnh mẽ hơn, sẽ trực tiếp ném luôn cả Cô Tô Na ra ngoài, chỉ có thể không có tiền đồ cúi đầu giả chết.

Cô Tô Na cắn cắn đôi môi, cố nặn ra vẻ tươi cười, cúi đầu giống như không hề nhìn thấy một màn này vậy, vẫn khéo léo ăn cơm như cũ, chẳng qua chỉ thỉnh thoảng lại hít hít lỗ mũi, dáng vẻ như trong lòng đang rất đau đớn.

Nếu như là lúc trước, khẳng định rằng Cô Tô Na đã sớm khóc rồi. Nhưng mà bây giờ sau khi Tần Mặc đã cảnh cáo lần thứ hai, Cô Tô Na cũng không dám khóc ở trước mặt Tần Mặc nữa.

Bởi vì cô có thể cảm giác được, Tần Mặc không phải là người thích nói giỡn. Nếu như để cho anh nhìn thấy, anh thật sự có thể tổng ngay cô đến bệnh viện tâm thần.

Tô Song Song nhìn bộ dạng Cô Tô Na đầy vẻ tủi thân như vậy, hung tợn trừng mắt nhìn Tần Mặc một cái. Cô cũng chỉ có thể làm như vậy để giúp Cô Tô Na hạ giận, sau đó lại hung tợn cắn mạnh một cái, miếng bánh mì nướng này khó ăn chết được, lúc này mới cảm giác thấy tâm hồn được thư thái một chút.

Không khí trên bàn ăn nặng nề khác thường! Tần Mặc theo thói quen vẫn không nói chuyện, Cô Tô Na thì không dám nói lời nào, mà Tô Song Song lại cũng không muốn nói chuyện phiếm.

Cho đến lúc cả ba người cơm nước xong, cũng vẫn cứ thế, không có một người nào mở miệng nói một câu. Tô Song Song cũng nghĩ thông rồi, đối với tính tình kiêu ngạo này của Tần Mặc, cô cũng đã xác định sẽ không dùng bạo lực để kháng cự lại anh!

Cho dù Tô Song Song không có quyền được phản kháng, nhưng mà cô có quyền giữ vững sự trầm mặc của mình!

Nghĩ như vậy, Tô Song Song nhất thời cảm giác mình hết sức thông minh, trong mắt thoáng qua vẻ đắc ý, nhìn Tần Mặc cũng không còn thấy tức giận nữa, mà ngược lại, bộ dạng lại có vẻ đắc ý ta đây.

Tần Mặc nhíu mày liếc mắt nhìn Tô Song Song tinh thần đột nhiên trở nên hỉ hỉ hả hả như vậy, mặc dù anh không hiểu cô đang suy nghĩ gì. Nhưng mà anh có thể khẳng định, hiện tại cô đang có suy nghĩ, nhất định không muốn để cho anh biết.

Tần Mặc cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp chín giờ, nếu như anh còn không đến công ty, đoán chừng Bạch Tiêu có thể vào trong nhà trong giết anh mất. Tần Mặc đứng dậy, liếc nhìn Tô Song Song một cái, dùng ánh mắt như muốn nói cho cô biết là anh đi làm.

Thật ra thì Tô Song Song không hề hiểu ánh mắt của Tần Mặc. Khi thấy Tần Mặc mặc tây trang đi từ phòng treo quần áo đi ra, cô mới như bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là Tiểu Cầm Thú chuyên môn nô dịch Bạch Tiêu kia muốn đi làm!

Tô Song Song gật đầu một cái, mặc dù không muốn chủ động mở miệng nói chuyện, nhưng cô vẫn như cũ, làm người vợ hiền thực đứng ở cửa cung tiễn Tần boss đi làm.

Tần Mặc vừa mới đóng cửa lại, Tô Song Song liền hướng gương mặt ra phía cửa le lười một cái, trong lòng cũng cảm thấy buồn bực. Vì sao Tần Mặc cứ luôn một mực dùng sự kiêu ngạo kia để đối xử với em gái của anh như vậy chứ!

Cho dù Tô Song Song muốn an ủi Cô Tô Na một chút, để cho cô đừng tìm Tần Mặc so đo, thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Tô Song Song cầm điện thoại lên vừa nhìn, hóa ra là cuộc gọi của Chiến Hâm, chị họ của cô.

Tô Song Song vừa nghĩ tới lần trước Chiến Hâm và Tần Mặc gặp mặt nhau không chút vui vẻ, trong lòng liền dâng lên chút cảm xúc mạnh mẽ. Điện thoại vừa thông suốt, Tô Song Song lập tức nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi: "Chào chị, chị à, chị có mạnh khỏe không?"

Chiến Hâm vẫn như cũ, luôn giữ kiểu dáng vẻ ra mệnh lệnh. Từ lần chia tay không vui trước kia, trong lòng cô cũng cảm thấy rất không thoải mái, giọng nói rõ ràng có chút lạnh nhạt hơn: "Song Song, em ra ngoài đi, chị có chuyện muốn nói với em! Chuyện rất quan trọng đó!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Đưa Hình Cho Em Xem

Editor: Puck

Cúp điện thoại, Tô Song Song cảm giác giọng Chiến Hâm là lạ, có một cảm giác hưng sư vấn tội, cô lắc lắc đầu mình, lắc ý tưởng kỳ quái đó đi, quay đầu đã nhìn thấy Cô Tô Na khéo léo đứng ở đằng kia, nhìn cô.

Tô Song Song thở nhẹ một tiếng, vội vàng túm lấy tay vừa mới bị bồng của Cô Tô Na, thấy còn chưa bôi thuốc mỡ, hơi giận trách: “Em đưa bé này không thể đối xử tốt với bản thân một chút sao?”

Cô Tô Na cúi đầu, nhìn Tô Song Song thận trọng bôi thuốc mỡ cho mình, bôi một chút lại khẽ thối, cô đột nhiên cảm thấy không cười được, khẽ chau mày.

“Sao vậy? Đau?” Ánh mắt Tô Song Song quét qua chân mày chau lại của Cô Tô Na, bị sợ đến vội vàng thu tay lại.

Mặc dù cô và Cô Tô Na chung đụng không lâu, nhưng biết tính cách của cô ấy, khéo léo làm cho lòng người đau, nếu không phải thật sự không chịu nổi, cô ấy không thể cau mày.

“Không có... Không có gì...” Cô Tô Na khẽ nói một câu, mắt hơi ửng hồng, thấy Tô Song Song vẫn tỏ vẻ lo lắng nhìn mình, cô ngẩng đầu lên, cười híp mắt nói, “Chỉ có điều vừa rồi mũi cay xè, hơi đau!”

“Em đưa bé này!” Tô Song Song cười xoa đầu Cô Tô Na, giọng cưng chiều.

Cô Tô Na khẽ mỉm cười, cúi đầu hơi ngượng ngùng nói: “Chị dâu chỉ lớn hơn em có hai tuổi, còn phải để cho chị chăm sóc em!”

“Hai tuổi cũng là lớn hơn! Chăm sóc em là nên đó! Em là người thân của chị! Đúng rồi, lát nữa chị phải đi ra ngoài, nếu em nhàn chán thì lấy sách làm vài đề, nếu không biết trở lại chị nói cho em.”

Cô Tô Na không kịp thời báo danh lên đại học, cho nên chỉ có thể thi lại một lần, gần đây cảm xúc của cô không được tốt, nên không lên lớp học lại, mà ở nhà tìm gia sư học thêm.

Cô Tô Na gật gật đầu, ngón tay vẫn mân mê cái ly trước mặt, qua một hồi lâu, đợi đến khi Tô Song Song thay xong quần áo, thấy cô vẫn còn đứng đó ngẩn người, không nhận được hỏi một câu: “Sao vậy?”

Cô Tô Na giống như bị hoảng sợ, ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt lo lắng của Tô Song Song, vội vàng lắc lắc đầu: “Chỉ do ánh mặt trời chiếu vào, khiến ngây ngốc một trận, chị dâu chị mau đi đi! Em không sao!”

“Thật sự không có chuyện gì?” Tô Song Song hỏi một câu, vẻ mặt viết nghi ngờ, Cô Tô Na vội vàng gật gật đầu, còn kèm theo một nụ cười thật to.

Tô Song Song vẫn không yên lòng nhìn Cô Tô Na, dặn dò: “Chị ở gần đây, có chuyện gì gọi điện thoại, dù sao cũng không được chạy lung tung đấy!”

“Vâng! Chị dâu chị mau đi đi!” Cô Tô Na lại nở một nụ cười trong sáng thuần khiết, vừa đúng lúc ánh mặt trời sáng rỡ ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt cô, có vẻ cực kỳ chân thành.

Mặc dù Tô Song Song vẫn hơi không yên lòng, nhưng Cô Tô Na cũng không phải đứa bé, cô cũng không thể có vẻ gà mẹ quá mức, cúi đầu xem xét thời gian cũng không còn xê xích gì nhiều, vội vàng đeo giày vào, chạy ra ngoài.

Chân trước Tô Song Song vừa đi, Cô Tô Na lập tức thu lại nụ cười trên mặt, chỉ có điều nét mặt của cô cũng không được tính là quá vui vẻ, ngược lại lộ vẻ rối rắm.

Cô cúi đầu nhìn tay được bôi thuốc của mình, giờ nó lên, làm nổi bật dưới ánh mặt trời, tay có vẻ cực kỳ trắng. Cô Tô Na khẽ thở dài, thu tay lại, lại bắt đầu ngăn người nhìn ly nước trước mặt, đường trước mặt cô càng lúc càng khó đi rồi.

Tần Mặc đến công ty, Bạch Tiêu liền tiến đến, trên mặt anh còn lộ vẻ uể oải, Tần Mặc nhìn anh ta, không nói thêm gì.

Bạch Tiêu đi theo sau lưng Tần Mặc, đi hai bước mới đột nhiên nghĩ đến mình có chuyện quên nói, vội vàng nói: “Đã làm xét nghiệp DNA, hai người là anh em ruột!”

Tần Mặc nghe xong dừng bước, ngược lại không có kinh ngạc bao nhiêu, anh quay đầu lại nhìn Bạch Tiêu, chỉ hơi cảm thán: “Em gái này của tôi đây xuất hiện thật đúng lúc, mẹ của cô ta là ai, biết không?”

Bạch Tiêu vừa nghe nhú mày rồi, giọng hơi do dự: “Cũng không phải nhân vật lớn nào, nghe nói cha cậu uống say cả đêm phong lưu, người phụ nữ này mang thai, bà ta không phá thai, len lén sinh ra.”

Tần Mặc khẽ nhú mày một cái, trong mắt nhuộm vẻ khinh thường: “Thật đúng là con riêng chính cống...” Mặc dù lời này của anh không có giọng điệu gì, nhưng thật sự khiến cho người ta có cảm giác ý vị sâu xa.

Y theo tính cảnh giác của Bạch Tiêu, đã sớm cảm thấy thời điểm Cô Tô Na này ra tới thật sự trùng hợp, cố tình là khi đối phương không có động tĩnh gì, hơn nữa dáng vẻ Cô Tô Na bây giờ, lấy lòng ông cụ, lại dính vào một chỗ với Tô Song Song.

Đây rõ ràng là đánh vào nội bộ “Kẻ địch”! Tần Mặc lại bắt đầu đi về phía trước, Bạch Tiêu đuổi theo cậu ta, hỏi một câu: “Có cần mang cô ta...”

Câu tiếp theo anh không nói ra, nhưng y theo ăn ý giữa anh và Tần Mặc, Tần Mặc đã hiểu, anh lắc lắc đầu: “Thả dây câu dài câu cá lớn, cô ta còn không tạo ra sóng gợn gì.”

“Ừ, tôi sẽ phái người nhìn chăm chăm...” Bạch Tiêu còn chưa nói hết lời, đã nhìn thấy Lục Minh Viễn đi tới ở phía đối diện, lập tức thu giọng lại, hơi lúng túng nhìn về phía bên cạnh.

Sau khi Tần Mặc nghe thấy ngắt lời, quay đầu lại liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, thấy anh ta đang hết nhìn đông lại nhìn tây, dáng vẻ ngu ngốc, lại dừng bước nhìn anh ta, vừa đúng lúc Lục Minh Viễn đi qua, vừa thấy Bạch Tiêu liền vui vẻ.

Cậu ta trực tiếp tiến lên, đưa hai cánh tay ôm lấy cổ Bạch Tiêu, Lục Minh Viễn cao 1m7, Bạch Tiêu cao hơn 1m8, cậu ta cứ bám lấy như vậy, thật sự giống như treo trên người Bạch Tiêu, có vẻ cực kỳ mập mờ.

Tần Mặc cùng nhìn hai người bọn họ, chân mày nhíu sâu hơn, lần đầu bà tám mà hỏi: “Hai người ở cùng một chỗ?”

“Biến đi! Hù chết cục cưng rồi!” Bạch Tiêu một phát đẩy Lục Minh Viễn ra xa, run run người nổi da gà lên, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Lục Minh Viễn đang cười gian.

Lục Minh Viễn hình như còn chưa náo đủ, lại tiến tới bên cạnh Bạch Tiêu, Bạch Tiêu lập tức bị sợ đến trốn sau lưng Tần Mặc, lời lẽ nghiêm túc cảnh cáo nói: “Cậu làm ơn cách xa tôi một chút, cho dù cậu mơ ước tôi từ lâu rồi, tôi cũng sẽ không thể đi vào khuôn khổ!”

Lục Minh Viễn vừa nghe Bạch Tiêu bắt đầu nói chuyện tào lao, lập tức mất hứng náo loạn, thu lại vẻ cười gian trên mặt, đang định mở miệng,

Bạch Tiêu lại giống như không dừng lại được bắt đầu niệm kinh.

“Tôi chính là thật sự có một ngày nghĩ không ra, nhất định đi tìm đàn ông, cũng không tìm người như cậu! Tôi khẳng định hiến thân đầu tiên cho tiểu Tần Tần! Hai chúng tôi mới yêu chân thật!”

Bạch Tiêu nói xong, kéo cánh tay Tần Mặc, hèn hạ ti tiện tựa vào bả vai Tần Mặc, lập tức khiến Lục Minh Viễn chán ghét thiếu chút nữa ói mửa.

Cậu ta gần như bị một kích trí mạng, chột lui về sau một bước, đập đập tường, khoa trương nôn ọe hai cái, lại quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu, đột nhiên cậu ta nở nụ cười, đáng vẻ hả hê.

Bạch Tiêu thấy Lục Minh Viễn còn có tâm tình cười mình, đang định tiếp tục ghê tởm cậu ta, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, bởi vì anh cảm thấy một luồng sát khí.

Anh chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tần Mặc mình đang kéo, chỉ thấy ánh mắt cậu ta lạnh lẽo nhìn mình chăm chăm, biểu đạt rõ ràng, nếu không buông tay, tôi sẽ giết chết anh.

Bạch Tiêu lập tức buông tay ra, lui về sau một bước, cười đến mặt nhú chung một chỗ, “Thời gian quá nhàm chán, nói giỡn một chút, nói giỡn một chút, thân thể và tư tưởng của tôi đều là phụ nữ! Con gái!”

Tần Mặc ngoảnh mặt làm ngơ, quét Bạch Tiêu từ trên xuống dưới một cái, nhìn đến Bạch Tiêu dựng cả tóc gáy lên, vẫn còn rất không có tiền đồ mà run lên.

“Thì ra anh mạnh miệng như vậy, anh em nhiều năm như thế, tôi giúp anh thực hiện nguyện vọng, đưa anh đến...”

“Đừng đừng đừng! Tôi không đi đâu cả, tôi chỉ đến bên cạnh cậu!” Bạch Tiêu vội vàng khoát tay, nói giỡn, Tần Mặc vừa mở miệng, chỗ này tuyệt

đôi không tốt đẹp gì!

“Hì hì!” Lục Minh Viễn ở bên kia nhìn không nổi nữa, cười ra tiếng, hả hê hét lên, “A Tiêu, đã nhìn ra, anh thật sự rất thâm tình với anh Mặc! Anh ấy ở đâu thì anh ở đó!” Dieễn ddàn lee quiy đôn

Lục Minh Viễn cười nói được một nửa, đột nhiên không cười được nữa, bởi vì cậu cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Tần Mặc, vội vàng đứng nghiêm chỉnh, dáng vẻ giải quyết việc chung.

“Anh Mặc, công ty không có việc lớn gì, em và a Tiêu đều có thể đổi phỏ, ngài vẫn về nhà với chị dâu đi! Bằng không để chị dâu ở riêng một chỗ với Cô Tô Na, nói không chừng sẽ va chạm ra tia lửa không tốt.”

Tần Mặc cũng không quá yên tâm, chỉ có điều vừa rồi Tô Song Song gọi điện thoại nói đi gặp chị họ của cô rồi, mặc dù Tần Mặc cũng không yên tâm về người được gọi là chị họ đó, nhưng anh biết Chiến Hâm còn không đến mức hại Song Song, cho nên cũng không gấp gáp đi về.

“Không có chuyện gì, tôi có thể thương lượng với hai người trước một chút, chuyện về sau hai người làm việc ở đâu.” Tần Mặc nói xong nhẹ nhàng nhếch môi, lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo.

Lực sát thương này có chỉ số lập tức lên cao, chỉ có điều Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu giống như nhìn thấy nụ cười tử vong, bị sợ đến đều không dám nói chuyện rồi, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Tần Mặc.

Cuối cùng Bạch Tiêu không phục còn cho Lục Minh Viễn một ánh mắt, ý bảo cậu ta không có chuyện gì đi náo loạn lung tung, vậy giờ hay rồi, xem như đền cả hai người bọn họ vào.

Lục Minh Viễn hậu tri hậu giác le lưỡi một cái, làm một tư thế cắt cổ, dáng vẻ hy sinh vì nghĩa, nhìn Bạch Tiêu thật hận không thể cho anh ta một cước, chính anh ta tự tìm đường chết, còn cần phải lôi kéo mình.

--

Tô Song Song chạy tới tiệm cà phê hẹn hò ở trung tâm thành phố, đi vào, Chiến Hâm đã sớm chờ ở trong đó.

Chiến Hâm một đầu tóc ngắn gọn gàng, mặc đồ công sở màu đen, khí thế bạch cốt tinh cường tráng, Tô Song Song thấy chị ấy cúi đầu, đang xem báo tài chính kinh tế, trong lòng khẽ kinh sợ, cảm giác Chiến Hâm đột nhiên đến tìm cô, sẽ không có chuyện gì tốt.

“Chị họ!” Tô Song Song kêu lên một tiếng từ cách đó không xa, Chiến Hâm buông tờ báo trong tay xuống ngẩng đầu lên nhìn, vừa thấy là Tô Song Song, khẽ mỉm cười.

“Ngồi đi! Muốn ăn gì tự gọi!” Mặc dù khí thế của Chiến Hâm cường đại, nhưng mà vẫn là thái độ cứng chiều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép với Tô Song Song.

Lúc này Tô Song Song mới thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt ngồi đối diện Chiến Hâm, hỏi, “Chị họ, sao chị tới tìm em vậy?”

Chiến Hâm e ngại tình hình trong nhà, bình thường không có chuyện gì quan trọng chắc sẽ không đến tìm cô, cho nên Tô Song Song vừa nhận được điện thoại của chị ấy, cảm giác lo lắng.

“Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ có điều chị cảm thấy em và Tần Mặc không lâu được, cho nên mang những thứ này cho em xem xem!” Chiến Hâm nói xong lấy từ trong giỏ xách ra một phong thư.

Tô Song Song nghi ngờ lấy thứ gì đó từ trong phong thư ra, vừa nhìn, hơi sửng sốt, lại là một xấp hình trai đẹp! Cô hình như không xác định chắc chắn, nhìn lướt qua toàn bộ xấp hình.

Tô Song Song lập tức kinh ngạc, cái gì đây! Đại khái có năm mươi tám! Tô Song Song ngẩng đầu lên, bừng tỉnh hiểu ra, cười híp mắt nói: “Chị họ, chị tốt cuộc muốn gả mình ra ngoài hả!”

“Đưa cho em!” Chiến Hâm không có tâm tình đùa giỡn với Tô Song Song, đi thẳng vào vấn đề, lấy tới lật ngược lật xuôi ảnh trong tay Tô Song Song, nói tiếp, “Phía sau là tình huống căn bản, tất cả chỗ này đều là con nhà giàu đẹp trai, là người tin cậy hơn Tần Mặc, tùy tiện chọn!”

“...” Tô Song Song lại cúi đầu nhìn hình trên tay mình, hơi mơ hồ.

Nếu như cô nhớ không lầm, bây giờ cô hẳn là phụ nữ đã có chồng! Trắng trợn chọn hình xem mắt như vậy, thật sự tốt sao?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Lúc Tiến Hành Xem Mắt

Editor: Puck -

Tô Song Song nhìn chăm chăm Chiến Hâm như vậy hồi lâu, Chiến Hâm giống như không nhìn thấy nghi ngờ khiếp sợ trong đôi mắt nhỏ của Tô Song Song, lại rút ra vài tấm hình, đặt trước mặt Tô Song Song.

“Mấy người này, chị đều biết, tài hoa hạng nhất, hơn nữa người này, vẽ mông, đồng hành cùng em, tiếng nói chung nhiều!” Lần đầu tiên Chiến Hâm bà tám như vậy, giống như làm bà mai, đề cử cho Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn lướt qua, trong hình là một người đàn ông đầu tóc lộn xộn, cười khan một tiếng, không biết có phải do ở bên cạnh Tần Mặc đã lâu rồi không, nhìn người đàn ông khác giống như nhìn cặn bã!

“Chị họ, em còn chưa ly hôn!” Tô Song Song thật sự cảm thấy chị họ của mình hơi căng rồi, bắt đầu phản kháng ở phạm vi nhỏ.

Chiến Hâm vừa nghe, nhú mày, bắt đầu giáo dục Tô Song Song: “Tần Mặc là người đàn ông như thế nào? Anh ta có thể tin được, heo mẹ cũng có thể leo cây! Chị thấy em và cậu ta ở cùng với nhau, nhất định chỉ vì thân phận của em!”

“Thân phận của em?” Tô Song Song mơ hồ, bây giờ cô thân một người nghèo tay trắng, sống tiếp như vậy, phải dựa vào Tần Mặc mà sống.

“Tô Song Song em đừng quên, trên người em cũng có dòng máu nhà họ Chiến, nhà họ Tần và nhà họ Chiến luôn bất hòa, Tần Mặc kết hôn kỳ quái

với em như vậy, chị sợ tương lai em bị thua thiệt!”

“!” Bị Chiến Hâm nói như thế, trong lòng Tô Song Song run lên, chỉ có điều vừa nghĩ tới mẹ của mình đã bị nhà họ Chiến đuổi ra khỏi cửa, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng tiến vào cửa chính nhà họ Chiến căn bã, nhà họ Tần cũng không cần thiết phải phí hơi sức lớn như vậy.

Hơn nữa, Tô Song song nghĩ đến mình và Tần Mặc trải qua nhiều chuyện như vậy, càng thêm cảm thấy Chiến Hâm nói là đầm rồng hang hổ.

Chỉ có điều người chị họ này của cô, đặc biệt quật cường, nhận đúng chuyện gì, chỉ một đường đi tới, Tô Song Song ngẫm nghĩ, vẫn cảm thấy nên uyển chuyển từ chối. die nd da nl e q uu ydo n

“Chị họ, trên người em có phải có cất giấu bảo tàng gì của nhà họ Chiến không?” Tô Song Song thử hỏi Chiến Hâm một câu.

Chiến Hâm vừa nghe, chân mày nhíu lại thật sâu, ánh mắt nhìn Song Song cũng mang theo một chút ghét bỏ, cô nói: “Song Song, em vẽ manga vẽ đến ngu? Còn bảo tàng, giờ đã là thời đại nào rồi!”

“Vậy là được rồi! Chị họ, em chính là đồng căn bã bị trục xuất khỏi nhà họ Chiến, ngay cả nhà cũ cũng chưa từng đi vào, Tần Mặc tính toán gì ở em! Chẳng lẽ còn định bắt cóc em tống tiền nhà họ Chiến?”

“... Cái này...” Chiến Hâm suy nghĩ một chút, nhìn lên nhìn xuống Tô Song Song, quả thật cô nhóc này một người nghèo tay trắng, không có gì cả, cũng không có gì tốt để người ta lợi dụng.

Nhưng mà Chiến Hâm chính là nghĩ không ra, trí thông minh của Tô Song Song tuyệt cao, nhưng cũng ngốc, trừ bỏ manga ra cũng chỉ biết những công thức kia, chỉ số cảm xúc vốn ở cấp bậc nửa tàn phế, đáng vẻ không tệ, nhưng nhiều phụ nữ đẹp mắt hơn quyến rũ hơn con bé nhiều.

Vậy nếu như Tần Mặc không có mục đích, rốt cuộc là mắt bị mù rồi mới có thể nhìn trúng con bé!

“Chị họ! Chị họ!” Tô Song Song thấy vẻ mặt rối rắm khổ sở của Chiến Hâm, không nhịn được gọi hai tiếng.

Chiến Hâm lấy lại tinh thần, nhìn Tô Song Song, lại quan sát từ trên xuống dưới, vẫn cảm thấy con bé cái gì cũng không đúng, vẫn không yên lòng.

Cô nhét toàn bộ hình Tô Song Song đặt trên bàn vào tay con bé, giống như nửa ra lệnh nói: “Mau chọn ba tấm! Chuẩn bị tình huống bất cứ lúc nào!”

“Chị họ, như vậy không tốt đâu! Nếu không chờ ngày nào đó em và Tần Mặc ly hôn, em lại chọn?” Tô Song Song chỉ có thể theo Chiến Hâm nói, nếu không ứng với tính tình của chị ấy, nếu hôm nay không đồng ý, chị ấy sẽ ép cô xem mắt với năm mươi người đàn ông này trong một lần.

“Em có ngốc không vậy? Bị Tần Mặc lừa bỡn đủ rồi, cậu ta ly hôn, vẫn là Vương lão ngũ kim cương độc thân, em thì sao? Hoa tàn ít bướm đấy! Ai muốn?”

“...” Tô Song Song nhìn Chiến Hâm, thật sự muốn hỏi có phải chị bị cái gì kích thích không, sao đột nhiên từ một bạch cốt tinh biến thành một người hài hước rồi?

“Chị họ, nếu không chờ một chút? Nói không chừng chúng em sẽ không ly hôn!” Tô Song Song cười híp mắt thử thăm dò, vẫn không quên thận trọng nhìn sắc mặt Chiến Hâm.

Chiến Hâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trợn mắt nhìn Tô Song Song, “Chị đây đều vì tốt cho em, sao em cứ ngốc như vậy? Đàn ông đều

không thể dựa vào! Mau chọn! Không chọn, chị sẽ để em xem mắt với năm mươi người đàn ông này trong một lần!”

“Đừng! Chị họ, em sai rồi!” Tô Song Song vội vàng lắc đầu, cúi đầu tùy tiện rút ra ba tấm trong năm mươi tấm, cung kính đẩy tới trước mặt Chiến Hâm.

Chiến Hâm nhìn lướt qua, lúc này mới hài lòng, ngay sau đó cô cầm lên, lật lại, sau khi nhìn số điện thoại thì gọi tới.

Tô Song Song vừa thấy đã tê dại rồi, cô chỉ muốn ứng phó với Chiến Hâm một chút mà thôi, không định dùng thân phận phụ nữ đã lập gia đình đi xem mắt! Đây không phải là chơi người ta sao?

Chiến Hâm lại trợn mắt nhìn Tô Song Song, rõ ràng chuyện như vậy không có thương lượng! Từ nhỏ Tô Song Song đã sợ Chiến Hâm, bị chị ấy trừng cho như vậy, cũng không dám nói gì. di3nd@nl3qu.yd0n

Cô thò đầu rút cổ ngoan ngoãn ngồi xuống, vừa nghĩ, mình có thể vừa gặp mặt đã nói kết hôn rồi, hù đối phương sợ chạy mất, cũng không có vấn đề gì, sau đó cô cũng đối phó được với Chiến Hâm, nghĩ như vậy, trong nháy mắt Tô Song Song bình tĩnh lại.

Khi Chiến Hâm đang hẹn người, điện thoại của Tô Song Song reo lên, cô cúi đầu xem xét, là tin nhắn của Tần Mặc, mấy chữ đơn giản, phong cách Tần thị.

“Ở đâu, đón em không?”

Tô Song Song đảo đảo mắt, đột nhiên nghĩ định trêu chọc Tần Mặc, cẩn thận liếc mắt nhìn Chiến Hâm, thấy chị ấy tập trung gọi điện thoại, không để ý đến mình, vội vàng nhanh chóng nhắn lại cho Tần Mặc một tin nhắn.

“Em đang xem mắt! Ba trai đẹp!”

Tần Mặc chính là trở lại một giây, trực tiếp gọi điện thoại tới, lúc này Tô Song Song mới hơi chột dạ, đang định lặng lẽ nhận, ai biết Chiến Hâm một phát chớp lấy điện thoại của cô, lạnh lẽo tắt máy.

“Chị họ à!”

Tô Song Song còn chưa kịp nói gì, Chiến Hâm đã trợn mắt nhìn cô, ra lệnh: “Tần Mặc đúng không, không nhận, nếu có thể khuấy đảo khiến hai người không có kết quả, chị coi như công đức viên mãn, tránh cho tương lai em chịu khổ!”

“Chị họ à!”

“Câm miệng, em chờ đó!” Chiến Hâm nói xong nhét điện thoại di động của Tô Song Song vào trong giỏ xách của mình, còn dùng ánh mắt uy hiếp Tô Song Song, để cho cô đành hoảng ngây ngô.

Vào lúc này Tô Song Song thật sự như kiến bò trên chảo nóng rồi, y theo tính tình của Tần Mặc, cô tùy tiện tắt điện thoại của anh, còn nguyên nhân, đây không phải là tiết tấu về nhà từng phút một sẽ bị ngược đãi thành mảnh sao!

Cô định giật lại điện thoại di động, nhưng e ngại uy quyền của Chiến Hâm, hơn nữa cô biết Chiến Hâm thật lòng nghĩ vì cô, chỉ có điều phương pháp của chị ấy không đúng lắm, cô cũng không nhẫn tâm nổi giận cướp lại điện thoại di động.

Tính toán giây giũa cuối cùng của Tô Song Song bỏ xuống, làm ra vẻ đáng thương, nhìn Chiến Hâm, nói: “Chị họ, bây giờ em đã kết hôn, như vậy không tốt, đây không phải đùa bốn người ta sao!”

“Đã kết hôn thì thế nào? Trong nhóm chị có nhiều người kết hôn, vẫn còn rất nhiều lớp dự phòng, tình huống như em vậy càng nên chuẩn bị một người, nếu không về sau làm như thế nào?”

“...” Tô Song Song thật sự muốn hỏi chị họ của cô, rốt cuộc là cái nhóm gì, khó trách được đến tuổi này rồi mà chị ấy còn chưa lập gia đình, đều là người như vậy, nếu là cô cô cũng sẽ không tin hôn nhân.

“Chị họ!” Tô Song Song định nói tiếp gì đó, Chiến Hâm đột nhiên đứng lên, hướng ra cửa vẫy vẫy tay, Tô Song Song quay đầu nhìn lại, thấy một người đàn ông đi tới cửa, rõ ràng nhìn quen mắt, là người đàn ông ở trong hình.

Tô Song Song lập tức trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ người xem mắt tới nhanh như vậy, cô xoay người định chạy đi, Chiến Hâm lại giống như biết hành động mờ ám của cô, quay đầu lại lờm cô một cái: “Nếu em định bỏ chạy, chị sẽ đến nhà em chặn em!” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Tô Song Song theo bản năng ngồi xuống ghế, cười lấy lòng với Chiến Hâm, nói giỡn sao, nếu để Tần Mặc biết Chiến Hâm mang theo cô đi xem mắt, vậy từng phút đồng hồ là đại chiến thế kỷ!

Tô Song Song ngồi ở trên ghế 囍 囍 một lúc, người đàn ông xem mắt đã tới, Tô Song Song theo lễ phép đứng lên, ngẩng đầu nhìn, hơi sửng sốt, tại sao lại là người đàn ông chuồng gà!

Người đàn ông đối diện ăn mặc rất tùy ý, da màu lúa mạch khỏe mạnh do được ánh sáng mặt trời chiếu vào, tóc rất loạn, hơi dài, tùy tiện tết một bím tóc ở phía sau gáy, hết sức tùy ý.

Ánh mắt anh ta dài nhỏ, có bọt mắt *, nhìn thấy Tô Song Song lễ phép cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng, xem ra ngược lại là người rất ôn hòa.

(*) Nguyên gốc 卧蚕 (năm tầm): là từ người Trung Quốc dùng để hình dung mắt, tương đối chuẩn xác sinh động, hình dung bọt mắt dưới mí mắt mang hình dáng giống như một con tầm nằm ngang, cười lên mới rõ ràng, khiến ánh mắt trở nên đáng yêu. Trên cơ bản người có năm tầm thoát nhìn như ánh mắt biết cười, là ánh mắt vô cùng có sức quyến rũ. Năm tầm giống

như má lúm đồng tiền, tần suất xuất hiện trong mọi người rất cao, nhưng có người rõ ràng, có người không rõ ràng. (Baiké)

Trong mắt Tô Song Song đầy áy náy! Định nói lời thật ngay bây giờ, nhưng bị Chiến Hâm ép ở ngay bên cạnh nhìn, cũng nghiêm chỉnh, chỉ có thể gãi gãi đầu, đưa tay ra lễ phép bắt tay một cái với anh ta.

Ba người ngồi xuống, Tô Song Song theo bản năng liếc nhìn Chiến Hâm, trong lòng nóng nảy! Tại sao chị ấy còn chưa đi! Chị ấy đi rồi cô sẽ trực tiếp lật mặt, tránh cho người ta lúng túng như vậy.

Ai biết bọn họ vừa mới ngồi xuống, người đàn ông đối diện đã cười híp mắt nói: “Xin lỗi, tôi đã có vợ chưa cưới, tới xem mắt do bị bắt buộc!”

“!” Tô Song Song sửng sốt, nhưng trong lòng mừng như điên! Nhưng lại không tiện biểu đạt ra ngoài, chỉ có thể tỏ vẻ tiếc nuối.

Chiến Hâm có tính khí dữ dội, nghe xong nổi giận trong nháy mắt, vỗ bàn một cái, cũng không để ý hình tượng hay không hình tượng gì nữa rồi, gào to một tiếng: “Cậu có vợ chưa cưới còn đi xem mắt, tìm đánh phải không?”

Tô Song Song nghe những lời này, cảm giác mình thua thiệt trong lòng! Có lỗi nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi đối diện, vẫn có nụ cười ngây ngốc vẻ mặt ôn hòa.

Cô cũng là người đã kết hôn rồi còn đi xem mắt nha! Thua thiệt cho chị họ cô còn đồng dạng chỉ trích người ta như vậy, thật sự là đời người bừa hăn không cần giải thích!

“Xin lỗi, xin lỗi!” Người đàn ông đối diện thấy Chiến Hâm nổi giận, đứng dậy thi lễ một cái, mặc cho Chiến Hâm quở trách.

Cuối cùng Tô Song Song thật sự không nhìn nổi, cảm thấy mấy lời quở trách kia của Chiến Hâm đều có thể đặt lên người mình, hơn nữa cô là phụ nữ đã lập gia đình còn đi xem mắt, tình tiết càng thêm ác liệt.

Cô vội vàng túm lấy Chiến Hâm, làm người hòa giải cười ha ha nói: “Chị họ, người ta đều có chút bất đắc dĩ chứ sao! Đừng làm hỏng hòa khí!”

Chiến Hâm bị Tô Song Song lôi kéo như vậy, hình như mới nhớ tới, cô em họ của cô thật ra là người phụ nữ đã lập gia đình, thái độ hơi hòa hoãn xuống, gật gật đầu, coi như rất cho Tô Song Song mặt mũi.

“Vậy cậu đi nhanh đi! Nhìn chướng mắt!” Chiến Hâm hừ lạnh một tiếng, đáng vẻ hết sức kiêu ngạo.

Người đàn ông đối diện vẫn cười khiêm tốn như cũ, đáng vẻ không có vấn đề gì, móc ra hai trăm đồng từ trong túi áo, để lên bàn, cười ha hả nói: “Hôm nay tôi thanh toán!”

Chiến Hâm lập tức liếc xéo mắt, Tô Song Song sợ Chiến Hâm sẽ cầm tiền ném lên mặt người ta, vội vàng cầm hai trăm đồng trên bàn lên, nhét vào trong tay đối phương, ra hiệu bằng mắt cho anh ta, kêu anh ta chạy mau, nếu không không phải là nước miếng, mà sẽ bị quả đấm.

Năng lực lĩnh ngộ của người đàn ông đối diện rất cao, thấy Tô Song Song nháy mắt, khẽ mỉm cười, cầm tiền mang theo áy náy thi lễ, xoay người rời đi.

Anh ta vừa đi, Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều giọng điệu này còn chưa nhớ ra, Chiến Hâm đã mở điện thoại, liên lạc với một người khác rồi.

Tô Song Song nhìn đáng vẻ Chiến Hâm tích cực chủ động và chuẩn bị chiến tranh, cô vô lực ngồi xuống ghế, thật muốn ngửa mặt lên trời hét lớn

một tiếng; “Ông trêu chọc gì tôi vậy! Sao tất cả bên cạnh đều là đóa hoa tuyệt thế! Ngay cả bà chị họ bình thường cũng không bình thường!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Về Nhà Thu Thập Em

“Chị họ, em thấy một người là được rồi, lát nữa.. Lát nữa Tần Mặc sẽ tìm em!” Tô Song Song thật vất vả ứng phó một lần, lại sắp tới thêm một người, cô chột dạ!

“Cậu ta? Sợ cậu ta làm gì? Nếu cậu ta gọi điện thoại tới, em cứ nói với chị!” Chiến Hâm nói đến chỗ này, đột nhiên nhớ ra điều gì, lấy điện thoại di động trong túi xách ra, đặt lên bàn.

“Thiếu chút nữa bị em lừa dối! Điện thoại của em đã tắt máy, cậu ta có thể đi đâu tìm em, em cứ đàng hoàng ngây ngô ở đây đi!” Chiến Hâm nói xong, đứng lên, nhìn ra ngoài cửa, chờ người kế tiếp tới gặp mặt.

Tô Song Song ai oán nhìn điện thoại di động Chiến Hâm đặt trên bàn, rất muốn lấy tới mở máy, lập tức gọi điện thoại cho Tần Mặc, báo cáo tình huống của mình.

Nhưng mà Chiến Hâm đứng ở đằng kia, nhìn dáng vẻ đôi tay chống nạnh, rõ ràng cơn giận còn sót lại chưa tiêu, cô thật sự không định nhổ lông trên lưng con cọp, rõ ràng là muốn chết!

Cô nhìn đồng hồ, đoán chừng mười phút, không, năm phút đồng hồ thì có thể giải quyết người tiếp theo, nghĩ như vậy, Tô Song Song liền bình tĩnh, hiện giờ chỉ cầu mong chính là một đóa hoa tuyệt thế, có thể khiến cho cô đánh nhanh thắng nhanh.

Tô Song Song không thể không bội phục hiệu suất của Chiến Hâm, mới đợi năm phút đồng hồ, vị nam xem mắt thứ hai đã tới cửa, Tô Song Song

thấy nụ cười dịu dàng đầy mặt Chiến Hâm, nghĩ thầm có thể là một nhân vật lớn tới.

Cô ngẩng đầu lên vừa nhìn, trong nháy mắt chói mù mắt Khorium mắt chó nhỏ *, quả thật là một đóa hoa tuyệt thế! Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, người đàn ông có dáng dấp không theo trào lưu này rốt cuộc nhô ra từ chỗ nào không! diee ndda fnleeq uysd doon

(*) Khorium: một loại khoáng thạch quý trong game Warcraft, Khorium mắt chó là thuật ngữ game, chỉ nhìn thấy thứ gì đó khiến người ta chấn động đến làm mù con mắt.

Chỉ thấy đối phương một đầu tóc xù dài, áo khoác da đỉnh tán phong cách Rock, người đàn ông này còn trang điểm bông mắt đen thui, hai tay nhét vào túi, lão đảo đi tới.

Tô Song Song vội vàng cúi đầu nhìn ba bức hình mình vừa tùy tiện chọn, bức thứ hai chính là anh ta, Tô Song Song nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, quả thật là người xui xẻo, uống nước lạnh cũng mắc răng.

“Cái đó... Chị họ, người này hơi... Em... Không tiếp nhận nổi!” Tô Song Song thấy người ta còn chưa đi tới đây, vội vàng xin tha.

Chiến Hâm vẫn mặt mày tươi cười nhìn đối phương, lại hạ thấp giọng giải thích với Tô Song Song: “Chị biết đứa nhỏ này, đi du học ở Ý, cực kỳ có phong độ quý ông, của cải hùng hậu, mặc dù ăn mặc hơi khác người, nhưng nhất định có thể có tiếng nói chung với các bức tranh manga của em.”

“...” Tô Song Song còn định nói tiếp điều gì đó, không theo trào lưu này đã đi tới, lên tiếng chào hỏi, tự nhiên ngồi trên ghế, hai chân vắt chéo thật sự vô cùng có cá tính.

Chiến Hâm hiển nhiên rất hài lòng với không theo trào lưu này, Tô Song Song thật sự muốn hỏi Chiến Hâm, có phải thẩm mỹ của chị khiến đàn ông cận bã bên người tàn phá hầu như không còn rồi không.

Bọn họ ở cùng chỗ nói đôi câu, Chiến Hâm để thời gian và không gian đơn độc lại cho bọn họ, Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm trong lòng, Chiến Hâm vừa đi, cô dễ giải quyết rồi.

Không theo trào lưu đối diện vừa thấy Chiến Hâm đi, hình như cũng tự tại rất nhiều, anh ta rướn người lên, quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới một chút.

Dáng vẻ người này giống như lưu manh, nói chuyện khá lịch sự: “Dung mạo của em rất đẹp, giống như ánh mặt trời, ấm áp tầm mắt của anh.”

“!” Tô Song Song sợ hết hồn, không hổ là đi du học ở Ý, miệng tên không theo trào lưu này thật ngọt, còn mặt trời, cô là ánh trăng!

“Ặc... Thật đáng tiếc, thật ra thì tôi đã kết hôn rồi, lần này chị họ tôi không hiểu tình hình ra sao, cho nên xin lỗi!” Tô Song Song đứng dậy cúi đầu một cái.

Đợi đến khi cô đứng thẳng người lên, nhìn đối phương cũng đứng theo, hình như không có ý tức giận, chỉ có điều cặp ánh mắt lóe xanh kia lại nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng.

“Vậy thì thật đáng tiếc, chỉ có điều tôi rất muốn biết rõ rốt cuộc là ai có vận may ba kiếp như vậy, có thể lấy được ngài cô gái xinh đẹp!”

“!” Tô Song Song thật sự bị giật mình, cô nhìn từ trên xuống dưới, âm thầm quan sát cẩn thận thẳng nhóc ăn mặc không theo trào lưu đối diện này một chút, thật sự không có cách nào liên hệ ngôn ngữ quý ông với cách ăn mặc của anh ta.

“Cái đó... Chắc ngài không có khả năng biết anh ấy, anh ấy chỉ là một nhân vật nhỏ!” Tô Song Song thấy đối phương cũng không hẳn là người không phân rõ phải trái, thần kinh một mực căng thẳng cũng thả lỏng, nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều.

Đối phương cũng nở nụ cười theo Tô Song Song, đưa tay túm lấy tay Tô Song Song, nói; “Chẳng qua nếu ngài có thể cho tôi một cơ hội, chúng ta cũng có thể thử ngoại tình một chút!” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Lúc này Tô Song Song hoàn toàn sợ ngây người, cái miệng nhỏ nhắn há to thành hình chữ O, tròn mắt suýt trừng ra ngoài, cô coi như không cách nào hiểu được người trẻ tuổi bây giờ rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì rồi!

Không theo trào lưu này nói xong, cúi đầu định hôn lên mu bàn tay cô, Tô Song Song đang định rút tay về, đột nhiên có hai bàn tay to lớn túm được che trên mu bàn tay của cô, vừa dùng lực khiến tay người không theo trào lưu này bỏ tay ra.

Tô Song Song vừa nhìn bàn tay thon dài khớp xương rõ ràng kia, hơi sửng sốt, ngay sau đó trái tim bắt đầu thành thịch thành thịch nhảy dựng lên, lúc này không phải bởi vì kích động, mà bởi vì sợ hãi!

Cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn về mặt mang theo chút băng giá của Tần Mặc, hiện giờ cô thật hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống!

Tần Mặc đưa tay ôm cả eo Tô Song Song, tuyên bố chủ quyền của mình, hiện giờ Tô Song Song đuối lý! Không dám nhúc nhích, cứ yên lặng vùi trong ngực Tần Mặc, như chim nhỏ nép vào người.

Tần Mặc nhìn lướt qua người không theo trào lưu đối diện, ánh mắt quyết đoán, trong giây lát miếu sát * anh ta, không theo trào lưu này nhận ra trong nháy mắt, Tần Mặc là ông xã của Tô Song Song.

(*) miếu sát: chỉ với tính ưu thế áp đảo một chiêu trí mạng hoặc trong thời gian cực ngắn (ví dụ như một giây) giải quyết đối thủ. Từ này xuất phát từ game online, hình dung giết một người trong game chỉ trong nháy mắt. Trong nháy mắt này không không chế chỉ trong một giây, chỉ cần ra tay bất ngờ nhanh chóng đánh chết đối thủ, cũng coi là miếu sát. (Theo baike)

Anh ta cười ha ha, đưa tay gãi đầu mình, sau đó nhún vai một cái, ý bảo không có chuyện gì của anh ta rồi.

Tần Mặc vốn lười phải nói hơn một câu với người không liên quan, anh ôm Tô Song Song định ra ngoài, Tô Song Song sức nhớ ra điều gì đó, một phát túm lấy tay Tần Mặc.

Bây giờ Tần Mặc còn đang nổi nóng, cúi đầu nhìn Tô Song Song cũng không nói gì, Tô Song Song thật sự định giả bộ làm người chết! Nhưng mà chuyện như vậy không thể không nói!

Cô thận trọng cười làm lành, còn giấu đầu lòi đuôi giải thích một câu: “Cái đó... Em chính là giúp đỡ bạn bè, người bố sung, em đã nói với anh ta em có ông xã rồi!”

Tô Song Song chính là không dám nói Chiến Hâm lôi kéo cô tới xem mắt, nếu không với tính tình của Tần Mặc, tính toán với nhà họ Chiến không chết không nghỉ rồi!

Tần Mặc không nói gì, ánh mắt nhìn Tô Song Song vẫn lạnh nhạt như vậy, rõ ràng còn đang tức giận, cần vượt đuôi.

“Điện thoại di động của em vẫn ở chỗ chị họ, chúng ta phải tìm chị ấy cầm về...” Tô Song Song rất không muốn để Tần Mặc nhìn thấy Chiến Hâm, nhưng ngày mai cô phải đi làm, không thể không có điện thoại di động!

“Cô ta ở đâu?” Tần Mặc rốt cuộc mở miệng nói chuyện rồi, chỉ có điều giọng điệu này vốn không thể được gọi là hữu nghị, Tô Song Song hơi hối hận, còn không bằng tối nay cô lén lút liên lạc với Chiến Hâm, để cho chị ấy trả điện thoại lại.

Chỉ tiếc Tô Song Song đã sớm lĩnh giáo, trên đời này không bán thuốc hối hận, lúc này Chiến Hâm đi toilet vừa đúng trở lại, thấy Tần Mặc tới, cô chột nhứ mày, suýt chút nữa nhìn anh ta không vừa mắt.

Tô Song Song vội vàng quay đầu lại nháy mắt với Chiến Hâm, để cho chị ấy đừng tự vạch áo cho người xem lưng, ai biết lần trước Chiến Hâm bị kích thích gì ở chỗ Tần Mặc, nhất định phải gây ngược lại, đối nghịch với Tần Mặc. di1enda4nle3qu21ydo0n

Cô đi tới bên cạnh bọn họ, nhứ mày nhìn Tần Mặc, hừ lạnh một tiếng: “Sao cậu lại đến đây?”

Tần Mặc vốn không muốn để ý tới Chiến Hâm, nhưng hành động việc làm của cô ta, đã đụng chạm nghiêm trọng đến ranh giới cuối cùng của anh rồi, Tần Mặc nhìn về phía Chiến Hâm, trong mắt tràn đầy khinh thường, giọng nói lạnh lẽo: “Ông già mãi chưa chết nhà họ Chiến ra lệnh?”

Chiến Hâm vừa nghe lời này của Tần Mặc, sửng sờ, ánh mắt hơi mơ hồ, Tần Mặc vừa thấy dáng vẻ này của cô ta, cũng biết mình nói đúng rồi, thái độ anh nhìn cô càng thêm khinh thường.

Tô Song Song nghe được mà như rơi vào trong sương mù, nhưng khi nhìn nét mặt Chiến Hâm, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, cô định không mở miệng, mà yên lặng đứng bên cạnh Tần Mặc, lẳng lặng nghe.

“Chuyện giữa nhà họ Chiến và nhà họ Tần cũng không nên kéo cô ấy vào, nếu không mấy người đừng nghĩ tới có cuộc sống yên ổn.” Tần Mặc

nói xong câu đó, trực tiếp ôm Tô Song Song còn không rõ tình huống bên trong ra ngoài.

Tô Song Song tâm tâm niệm niệm chính là điện thoại di động của cô! Vội vàng đưa tay về phía sau, vẫy vẫy: “Chị họ, điện thoại di động của em! Điện thoại di động!”

Tần Mặc lại trực tiếp vác Tô Song Song lên, bước nhanh ra ngoài, vốn không cho Tô Song Song cơ hội tiếp xúc thân mật với điện thoại di động của cô.

Vào trong xe, Tô Song Song vẫn còn băn khoăn điện thoại di động của mình, chỉ tiếc Tần Mặc ngồi bên cạnh cô thật sự quá mức nghiêm túc, cô không dám nhắc tới.

Tần Mặc túm lấy tay Tô Song Song, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, Tô Song Song biết mình làm sai, cũng không dám lên tiếng, dánh vè cô vợ nhỏ khéo léo, để Tần Mặc sờ sờ mò mò một lúc.

Một lát sau, Tần Mặc mở miệng: “Đi siêu thị.”

“Cái gì?” Tô Song Song còn tưởng rằng bọn họ về thẳng nhà, sau đó cô phải tiếp nhận roi da nước ớt của Tần Mặc, không ngờ anh còn có thể đưa cô đi dạo siêu thị, thật sự được sung sướng mà kinh sợ.

Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song, dánh vè ngây ngốc này của cô, thật sự lười nói gì đó, nhưng thấy cô vẫn còn trợn trừng mắt nhìn mình, không nói cái gì, lại sợ cô phá nát đầu rồi vẫn không nghĩ ra.

“Cho dù cô ta trả điện thoại lại, cũng đừng dùng.” Tần Mặc do dự một lúc vẫn không nói suy đoán của mình ra ngoài miệng, anh định muốn dùng hết khả năng của mình để Tô Song Song vẫn sống ngây thơ như vậy.

Nhìn biểu hiện này của Chiến Hâm, đoán chừng nhà họ Chiến sẽ có mờ ám gì đó rồi, chỉ sợ điện thoại di động này do Chiến Hâm cố ý lấy đi, đoán chừng sẽ cài máy nghe lén hoặc máy xác định vị trí vào bên trong.

“Vì sao vậy?” Tô Song Song còn không rõ tình huống, chỉ có điều theo vòng sinh hoạt luân quần bình thường của cô, cũng sẽ không có nhiều chuyện lục đục với nhau như vậy, cô không nghĩ tới cũng là bình thường.

Tần Mặc đảo mắt, lạnh lùng nói: “Đồ cô ta từng chạm tới, em không thể lại dùng!”

“...” Tô Song Song lập tức im lặng, nhưng lại không dám nói thêm cái gì, dù sao người ta hào phóng, đổi thì đổi đi!

“A Mặc... Xin lỗi!” Mặc dù Tần Mặc không nói gì, nhưng trong lòng Tô Song Song vẫn rất áy náy, chuyện này nếu đổi vị trí suy nghĩ một chút, đoán chừng cô cũng giận điên lên.

“Ừ.” Tần Mặc không có phản ứng đặc biệt gì, vẫn cúi đầu đưa tay sờ đầu Tô Song Song, đột nhiên anh cúi đầu một tay giữ chặt gáy Tô Song Song, hôn lên.

Vừa hôn triền miên, Tô Song Song lập tức mơ hồ, hai mắt trừng thật lớn, đã quên nhắm lại, Tần Mặc cũng trợn tròn hai mắt, hai người cứ trừng lớn mắt như vậy mà hôn hăng say.

Cuối cùng Tần Mặc không nhìn nổi, hơi hé ra, lạnh giọng nói: “Nhắm mắt!”

Tô Song Song lập tức như phản xạ có điều kiện, lập tức nhắm hai mắt lại, trái tim nhỏ bé thành thịch đập thật nhanh, hình như là một nụ hôn hơi trừng phạt, tiêu trừ ngăn cách vừa rồi gần như không còn.

Chỉ tiếc ý tưởng của Tô Song Song thật sự quá ngốc quá ngây thơ rồi, Tần Mặc hôn xong rồi, ôm eo Tô Song Song, lạnh lùng nói: “Trở về thu thập em!”

“!” Trong nháy mắt vẻ mặt Tô Song Song như đưa đám, chuyện hôm nay như vậy mặc dù cô là người tham dự, nhưng thật lòng không liên quan đến cô nhiều lắm!

Hơn nữa cô đã ngoan ngoãn nhận sai, chẳng lẽ đều cho anh chiếm hết tiện nghi, người này sao nhỏ mọn như vậy chứ! Cô nhịn không được suy nghĩ, chẳng lẽ tối nay thật sự muốn roi da, nước ối?

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Đụng Phải Một Chuyện Kỳ Lạ

Đến siêu thị, Tô Song Song đột nhiên phát hiện ra một chuyện, đây xem như là lần đầu tiên hai người bọn họ chính thức đi dạo phố với nhau. Trong nháy mắt Tô Song Song liền quên phắt luôn chuyện khi về nhà sẽ bị Tần Mặc phạt. Cô kéo tay Tần Mặc đưa qua lại vẻ đầy hưng phấn.

Thật ra thì cơn giận của Tần Mặc vẫn còn sót lại chưa tiêu tán hết! Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Tô Song Song đi xem mắt, anh liền muốn đập chết luôn người đàn ông đã đến hẹn hò với cô, sau đó sẽ nhốt chặt Tô Song Song ở trong phòng, khóa cửa lại, để cho cô không thể nào còn biện pháp đi ra ngoài nữa.

Chỉ có điều loại ý nghĩ này cũng chỉ là suy nghĩ đầu của anh để hả giận một chút mà thôi. Tần Mặc cúi đầu liếc mắt nhìn sang vẻ mặt Tô Song Song đang cười ha ha kia, trong đôi tròng mắt lạnh như băng, chợt thoáng hiện ra một ánh mắt dịu dàng ấm áp. Anh làm sao có thể đành lòng khóa cửa nhốt cô ở trong phòng, không để cho cô vui vẻ được chứ!

Siêu thị mà Tần Mặc đưa Tô Song Song tới chính là một trung tâm thương mại lớn nhất ở nơi này. Đây cũng là lần đầu tiên Tô Song Song được vào một siêu thị lớn như vậy, nhìn cô hoàn toàn giống như một cô gái quê mùa vừa lên thành phố vậy.

Tô Song Song lôi kéo tay Tần Mặc, nhìn vào chỗ nào cũng cảm thấy mới lạ. Chỉ có điều cô lại không thấy tự ti, bởi vì cô cảm thấy quần áo ở nơi này thoát nhìn kiểu cách vẫn không đẹp mắt bằng các mẫu quần áo có trên trang web.

Theo bản năng Tô Song Song cúi đầu nhìn lại chiếc áo liền váy mình đang mặc một chút. Chiếc váy áo này cô mua hết hai trăm đồng, mặc dù là hàng nhái, nhưng mà nhìn cũng rất đẹp mắt

Tần Mặc đã chuẩn bị cho Tô Song Song rất nhiều váy áo thuộc những nhãn hàng nổi tiếng, treo đầy ở trong tủ treo quần áo. Nhưng mà, Tô Song Song vẫn theo thói quen chỉ thích mặc trên mình những loại quần áo rẻ tiền kia hơn, vừa tự tại lại vừa còn thoải mái.

Ở phương diện này, Tần Mặc rất thoải mái, cho dù Tô Song Song chỉ mặc hàng bán trên vỉa hè, giá chỉ mười mấy đồng tiền, khi anh đưa Tô Song Song đi ra ngoài cũng không cảm thấy có điều gì mất mặt. Chỉ cần Tô Song Song được vui vẻ, cho dù cô có khoác tấm vải rách đi ra ngoài cũng được, nhưng với điều kiện tiên quyết là cô phải bao gói thân mình thật kỹ càng.

Tô Song Song vẫn không hề quên, bọn họ tới chỗ này mục đích chủ yếu là để mua điện thoại di động. Hai người đi thang máy lên khu vực bán điện thoại ở trên lầu hai.

Nhìn hàng hóa bày la liệt đủ loại nhãn hiệu nổi tiếng, Tô Song Song dường như sắp chảy nước miếng đến nơi. Tần Mặc thì ngược lại, anh đi thẳng vào vấn đề, lôi kéo Tô Song Song đi tới quầy hàng bán điện thoại nhãn hiệu quả táo cắn dở, trực tiếp chỉ tay vào chiếc Iphone 6 mới nhất.

"Cái này... Có phải là quá xa xỉ hay không?" Tô Song Song cầm trên tay chiếc điện thoại quả táo cắn dở kia, gần đây trên thị trường đã thay đổi sang Iphone 6, mặc dù cô rất thích, nhưng mà, chiếc điện thoại này giá bán của nó dao động đến hơn năm ngàn đồng. Cho dù tiền không phải là của cô bỏ ra, nhưng cô cũng cảm thấy xót ruột lắm!

"Tạm thời em đừng có hòa theo Chiến Hâm, là đã có thể tiết kiệm tiền cho anh rồi." Tần Mặc dứt khoát lấy thẻ ra, động tác lưu loát đẹp mắt, Tô

Song Song nhìn mà hai mắt cũng chớp chớp, tựa như đã sắp chảy nước miếng đến nơi.

" Dạ đúng như vậy! Đại nhân ngài nói rất đúng ạ!" Kết quả, Tô Song Song tay cầm chiếc điện thoại di động cười híp mắt, thao tác thuần thục. Nói giỡn chứ, cô đã làm hỏng hai chiếc điện thoại di động rồi, đối với chiếc điện thoại di động Iphone 6 này, cô sử dụng đặc biệt thuần tay!

Tần Mặc dựa người vào ở bên cạnh, nhìn thấy Tô Song Song đã bổ sung sim thẻ vào trong máy đầy đủ xong xuôi rồi, tiếp tục lôi kéo tay của cô đi thẳng lên lầu trên.

Thật ra thì, Tô Song Song cũng không quá muốn đi lên khu vực bán quần áo giày dép ở phía trên, một là do cô cũng không có đủ tiền mà mua nổi, nhưng mà vừa nghĩ tới, đây là lần đầu tiên cô đi dạo phố cùng với Tần Mặc, lại cảm thấy cứ như vậy mà trở về ngay thì cũng có chút đáng tiếc.

Cuối cùng Tô Song Song nghĩ, dù sao thì chỉ ngắm nhìn thôi cũng không bị tốn tiền, cô vẫn nên xem xét một chút thì hơn, càng tạo điều kiện cho cô dễ dàng nâng cao trong cách vẽ những bức tranh của truyện manga. Nghĩ như vậy, trong nháy mắt Tô Song Song trở nên nghiêm túc, cẩn thận quan sát kiểu cách các loại giày, các kiểu mẫu mã của quần áo.

Tần Mặc thấy Tô Song Song nhìn nghiêm túc, nhưng không có ý định muốn mua, đang muốn mở miệng, đột nhiên nhớ tới tính tình của Tô Song Song, nên cũng không nói năng gì, cứ như vậy cùng với cô đi dạo quanh.

Đột nhiên chuông điện thoại của anh vang lên. Tần Mặc vừa nhìn, nhận ra là của Bạch Tiêu gọi đến, đoán chừng đây là chuyện của công ty. Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc cầm điện thoại lên nhưng lại không lập tức nhận cuộc gọi ngay, vội vàng đẩy anh một cái: "A Mặc, anh đi tìm một nơi yên tĩnh nào đó mà nhận đi, mình em ở nơi này đi dạo cũng được."

Tần Mặc suy nghĩ một chút, ở đây có nhiều người qua lại hỗn tạp, quả thật không thích hợp cho nói chuyện điện thoại, nên nhìn Tô Song Song gật đầu một cái, dự định đi đến góc tường bên cạnh đó nghe điện thoại. Trước khi đi, anh vẫn không quên dặn dò Tô Song Song: "Đừng đi có đi đâu lung tung đấy, anh sẽ lập tức trở về ngay."

Tô Song Song khéo léo gật đầu một cái, vừa thấy Tần Mặc đi, trong nháy mắt, cô cảm thấy vui sướng, lập tức giống như một chú chim nhỏ, chạy vọt vào một quầy hàng mới vừa rồi cô nhìn thấy rất thích mắt.

Mới vừa rồi đi cùng Tần Mặc, cô cũng nghiêm chỉnh đi vào thử, nhưng chỉ là cho đã cơn nghiện, lại chỉ sợ Tần Mặc sẽ mua đồ vật này. Mặc dù cô đã kết hôn cùng với Tần Mặc, nhưng mà về mặt kinh tế cô thực sự không muốn phụ thuộc vào Tần Mặc, những đồ vật nào mình có thể tự mua, hơn nữa lại do tự mình trả tiền thì mới tốt.

Tô Song Song đi vào, mấy nhân viên bán hàng vốn đang cười híp mắt, trong nháy mắt liền sững sốt một chút. Chỉ có điều, mặc dù các cô tương đối hoài nghi khả năng tiêu tiền của Tô Song Song, nhưng mà đã được rèn luyện về tư cách bán hàng, cho nên những nhân viên này cũng không dám để lộ ra điều gì.

Chẳng qua là khi đối diện với Tô Song Song, các cô không có sự nhiệt tình giống như khi đối diện với những khách hàng khác.

Tô Song Song cũng không thèm để ý, cứ thế chỉ để mắt nhìn đến những thứ mà mình thích. Đột nhiên hai mắt cô tỏa sáng, căn môi, ánh mắt cũng thay đổi trở nên cong cong rồi.

Trước mặt cô là một cái váy nhỏ có kiểu dáng bông bênh với đường cuộn bèo xinh xắn bên cạnh, được treo đơn độc ở đó. Bên cạnh là bảng giá của chiếc váy. Tô Song Song nhìn thấy chiếc váy kia tưởng chừng như không thể nhúc nhích được một bước.

Cô nhìn lướt qua giá tiền niêm yết ở trên bảng giá một chút, có năm chữ số. Trong nháy mắt, sự vui mừng trong mắt cô liền biến thành sự kinh ngạc, cô nuốt nước miếng một cái, trong nháy mắt vụt trở nên mất mát.

Tô Song Song thở dài, cái giá tiền này, cô không ăn không uống trong một năm ròng mới có thể gom đủ, những chỉ sợ đến lúc đó thì đã không còn cái váy này nữa rồi.

Nhưng mà, Tô Song Song lập tức lại khôi phục lại trạng thái không có tim không có phổi của mình. Cô tự an ủi mình, cô không thể mua nó, nhưng mà cô có thể thể hiện chiếc váy này trong chuyện manga.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song lại thấy cao hứng trở lại, coi như cô suy nghĩ, chẳng qua là mình không muốn thử một lần mà thôi. Thời điểm đã qua sự say mê, đột nhiên cô nghe thấy ở ngay bên cạnh mình truyền đến một giọng nói bén nhọn châm chọc.

"Ông nhìn cái gì vậy, chưa từng nhìn thấy hồ ly tinh bao giờ sao?"

Tô Song Song theo bản năng quay đầu nhìn sang, liền nhìn thấy cách đó không xa có một người phụ nữ độ hơn ba mươi tuổi đang đứng đó cùng với một người đàn ông tuổi chừng độ bốn mươi. Người phụ nữ đang đỏ mặt quở trách người đàn ông kia.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Đụng Phải Một Chuyện Kỳ Lạ (Tiếp Theo)

Người đàn ông kia mặc kệ thể diện, nhìn bộ dáng người cũng không đến nỗi tệ lắm, chỉ có điều là người phụ nữ kia thân thể phì nộn, vênh vênh vào vào, không ưa thích để ai vào trong mắt của mình.

Tô Song Song đang định quay đầu lại, thì nhìn thấy người phụ nữ béo mập giống như yêu quái kia nhìn sang mình, hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó cất tiếng nói chua như dấm: "Ui chao! Con hồ ly tinh nhỏ kia còn nhìn sang đây nữa chứ! Thế nào, mày muốn quyến rũ chồng bà sao?"

Theo bản năng Tô Song Song quay đầu nhìn chung quanh một chút, kết quả phát hiện, bốn phía xung quanh cô hoàn toàn không có một ai. Đến lúc này Tô Song Song mới hiểu, câu nói vừa rồi của người phụ nữ béo mập kia là muốn ám chỉ vào cô.

Tô Song Song trợn tròn mắt! Rốt cuộc là từ đâu mà bà ta lại nhìn ra cô là hồ ly tinh được chứ? Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không cần thiết phải dây dưa với loại người không thể nói lý được như vậy.

Cô vừa liếc nhìn bộ y phục kia, có chút không bỏ được, bất quá cô cũng muốn xem một chút, một chút như vậy thôi. Xem xong rồi, cô xoay người liền định rời khỏi đây, đi ra ngoài chờ Tần Mặc.

Ai biết Tô Song Song vừa mới đi ra tới cửa, người phụ nữ béo mập kia lại đột nhiên đi về phía cô, kéo cánh tay của Tô Song Song lại. Động tác của bà ta cực kỳ thô lỗ, làm Tô Song Song đau đến nhú máu.

"Bà định làm gì vậy?" Tính tình của Tô Song Song cũng khá ôn hòa, nhưng cô cũng không phải là quả hồng mềm, thấy người phụ nữ béo mập kia không có chút lễ độ tối thiểu, cô cũng không khách khí với bà ta.

Người phụ nữ béo mập kia không nghĩ tới Tô Song Song thoát nhìn giống như một con cừu nhỏ, ấy vậy mà vừa mở miệng lại có thể ghe gớm như vậy, thoáng sửng sốt một chút. Tô Song Song liền hất luôn tay của người phụ nữ kia xuống khỏi tay mình.

Tô Song Song theo bản năng lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn người phụ nữ béo mập kia, cau mày, rõ ràng đang rất tức giận: "Rốt cuộc bà muốn làm gì hả?"

Người phụ nữ béo mập đã lấy lại được tinh thần, quan sát trên dưới Tô Song Song một cái, rồi hừ lạnh một tiếng: "Mày là đồ tiểu yêu tinh, đến đây còn không xong, còn dám hỏi tao muốn làm gì hả..."

"Này bà kia, mời bà hãy biết tôn trọng người khác!" Tô Song Song lại lui về sau một bước. Cô liếc mắt đánh giá, nếu hai người bọn họ mà đánh nhau, thân thể này của cô thực không thể đối chọi được với vóc người của đối phương!

Lúc này người phụ nữ béo mập thấy Tô Song Song hèn nhát lui về sau một bước, thì được voi đòi tiên, dáng vẻ bộ mặt đầy sự khinh thường, xoay người lại, đẩy người đàn ông đang đứng ở phía sau lưng mình về phía Tô Song Song, tay vừa chỉ vào ông ta vừa chỉ chỉ vào Tô Song Song.

Người phụ nữ béo mập vừa mở miệng, giọng nói lập tức lộ rõ sự không lương thiện, trực tiếp chửi đổng, đúng như một mụ đàn bà chanh chua: "Làm gì hả? Mày, con mẹ nó chứ, dám quyến rũ chồng bà, mày nói tao sẽ làm gì hả?"

"Cái gì kia???" Tô Song Song thật sự đã bị choáng váng bởi cái logic thần kỳ của người phụ nữ mập mập kia. Cô không sao phản ứng kịp, ngơ

ngác hỏi ngược lại một câu, sau đó nhìn thấy cảnh tượng người đàn ông kia đang híp mắt nhìn mình, rốt cuộc cô đã hiểu rõ.

Tô Song Song hít thật sâu một hơi thật dài, cũng không có ý định tán dóc thêm với bọn họ nữa, liền xoay người cả quyết bước đi. Nhưng ai ngờ người phụ nữ mập mạp kia vẫn cố ý bới móc, nhất định lôi kéo cô lại, không để cho cô đi.

Người phụ nữ mập mạp kia vừa lôi kéo Tô Song Song, vừa ngoạc mồm hét lên: "Mau đến mà xem đi này, tiểu hồ ly tinh quyến rũ chòng của người khác, thua chuyện liền muốn bỏ chạy đây này!" Người phụ nữ béo hủ kia cứ kêu la như vậy không thôi, làm cho mọi người đang mua đồ ở bên cạnh liền xúm lại vây tròn xung quanh. Tô Song Song vừa nhìn, đã thấy, xem ra là cô đã không thể nào đi được rồi.

Tô Song Song biết mình không thể bỏ đi được, cũng lập tức bình tĩnh trở lại. Cô xoay người nhìn sang người đàn bà to béo lúc này đang mở miệng gào to, giật cánh tay của mình ra. Người đàn bà mập kia ứng phó không kịp, đành phải buông lỏng tay.

Tô Song Song rung rung ống tay áo của mình, nhìn sang người đàn bà to béo, cau mày nói: "Bà nghĩ vớ vẩn cái gì thế? Chồng bà híp mắt nhìn người khác vô lễ như vậy, tôi đây còn chưa đi tố cáo ông ta đã quấy rối tôi, vậy mà ngược lại bà lại tới trước tôi đòi bới móc là thế nào?!"

"Ui dà! Mà, cái đồ tiểu hồ ly mà còn dám đối đáp bừa bãi kia à!" Người đàn bà béo mập vốn cho rằng Tô Song Song là một quả hồng mềm, muốn xoa nắn một chút để xả cơn tức cái ánh mắt hiếu sắc đang híp lại của ông xã nhà mình. Ngờ đâu, lại đụng phải một cô gái cứng rắn như vậy.

"Tôi đây dám đối đáp lại thì đã sao nào? Mọi người thử nhìn xem cái ánh mắt kia của ông xã bà ta thế nào! Một người ánh mắt nhìn thế nào có thể nhìn ra rất rõ, ánh mắt của một kẻ hiếu sắc biến thái tựa như ma quỷ kia thế

nào, vậy mà còn dám ngờ vực tôi sao? Tôi đây lại không ăn mặc hở hang lộ tay lộ chân, dáng dấp cũng không phải giống như tiên giáng trần, tôi làm sao có thể quyến rũ ông chồng của bà ta được chứ?"

Trong nháy mắt, sự sắc bén giống như được thâm nhập vào trong thân thể của Tô Song Song. Cô nói chuyện không có một chút khách khí nào, làm cho người đàn bà béo mập kia bị ghen hòng đến sặc sụa, ấp úng, chỉ vào Tô Song Song, mãi một hồi lâu mà cũng không thể nói ra được một câu.

Tô Song Song thấy bà ta không nói lại được lời nào, cô cũng không muốn ở lại chỗ này làm con khỉ bị người ta nhìn nữa, quyết định bỏ đi. Ai biết được cái người đàn bà béo mập kia vẫn còn không chịu buông tay, bà ta gầm nhẹ lên một tiếng: "Không cho đi!"

Tô Song Song hít một hơi, quay đầu lại nhìn người đàn bà kia, bộ dáng như muốn nói, bà muốn nghĩ như thế nào, tôi đây mặc kệ để cho bà nói, tôi cũng không muốn đi theo để mà đối đáp với bà. Vốn dĩ là Tô Song Song thực sự không có lỗi, cô làm sao mà phải bỏ đi giống như một người chạy trốn như vậy chứ, cho nên cô cũng nhất định sẽ không đi.

"Hừ, nhìn cái bộ dạng nghèo kiết xác này của mày, dám lên đến tận nơi này, còn không phải là muốn đi câu kẻ ngốc thì còn vì cái gì nữa chứ?" Người đàn bà béo mập kia nói xong hết câu nói, dùng ánh mắt kẻ cả, quét mắt một vòng nhìn Tô Song Song từ trên xuống dưới với vẻ cực kỳ khinh miệt.

Tô Song Song cúi đầu nhìn lại toàn bộ thân hình của bản thân mình một chút, mặc dù đồ trên người của cô không thuộc loại đắt tiền, nhưng mà rất chỉnh tề, nhìn cũng khá đẹp mắt. Nếu quả thật cô có chút chuyện gì thì cũng thật xin lỗi quảng đại quần chúng, thật xin lỗi xã hội.

Tô Song Song cũng không có một chút xiu hèn nhát, nói: "VẬY nếu như tôi thể này mà đã quyến rũ con người của chồng bà, khiến người ta phải gọi tôi là người thứ ba, vậy thì những người đi đây ở trên đường giống như tôi đây chắc đều là người thứ ba mất rồi. Quả thật bà cũng nên cần phải thật sự cẩn thận một chút mới được. Một người đàn ông giống như ông xã của bà, vừa đi ra ngoài đường, đoán chừng chắc sẽ không về được!"

"Mày!" Người đàn bà tức giận thở hồng hộc, suýt nữa thì không để ý đến hình tượng của mình, chỉ muốn nhào qua để một mình chiến đấu với Tô Song Song một trận.

Tô Song Song thấy bà ta then quá thành giận, liền lui về phía sau mấy bước, cũng may người đàn bà to béo này đã không bị điên khùng đến mức tiếp tục tiến lên để đánh nhau với cô. Tô Song Song vỗ vỗ vào bộ ngực nhỏ của mình, như muốn an ủi. Quả thực nếu như người đàn bà kia mà nhào lên, đoán chừng cô cũng sẽ bị tàn phế luôn.

"A! Đúng rồi, không thấy chiếc vòng tay của tôi đâu nữa! Vòng tay Kim cương của tôi! Trị giá cũng phải đến mấy vạn kia đấy, nhất định là mày vừa mới trộm xong!" Người phụ nữ to mập này, thấy kế thứ nhất đã không thu được kết quả, lại chuyển sang một kế thứ hai, tay lại lập tức chỉ vào Tô Song Song giống như nổi dậy.

Tô Song Song không thể ngờ rằng cái người đàn bà mập này lại có thể đến hèn hạ như vậy, cư nhiên lại dùng một cái lý do rách nát như vậy để muốn làm khó cô. Tô Song Song cắn răng, hôm nay thật là xui xẻo, bị buộc đến để đi xem mắt là đã quá đủ rồi, không nghĩ tới lại còn bị thứ người như thế kia để mắt tới.

"An ninh đâu! Lọc soát người của cô ta cho tôi! Khẳng định chiếc vòng kia đang ở trên người của cô ta!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Đói Bụng Ăn Cái Gì

Editor: Mẹ Bầu

"Bà không nên làm những chuyện quá mức như thế!" Tô Song Song không nghĩ tới thật sự sẽ có an ninh đi tới chỗ này. Hảo hán không suy tính đến thiệt thòi trước mắt, theo bản năng Tô Song Song lui lại về phía sau mấy bước, nhưng lại bị vòng vây của những người nhiều chuyện bao vây quanh, cho nên trước sau cô không thể nào thoát đi được.

Tô Song Song nhìn thấy hai người an ninh đi tới, vẻ mặt không có một chút hảo ý nào, vừa định kêu to gọi Tần Mặc, thì đột nhiên một cánh tay từ đỉnh đầu của cô đưa ra, một phát túm được luôn một trong hai người an ninh kia, sau đó thuận tay liền đẩy người đó ra chỗ khác.

Theo bản năng, Tô Song Song cho đó là Tần Mặc, quay đầu lại vừa định lên tiếng gọi anh, nhưng nhận ra đó là Tần Dật Hiên, cô liền thoáng chút sửng sốt.

Vừa đúng lúc Tần Dật Hiên cũng cúi đầu nhìn xuống Tô Song Song, trên mặt anh đang nở nụ cười dịu dàng. Nhưng nhìn thấy trong đôi mắt của cô mang đầy vẻ kinh ngạc, nụ cười kia của Tần Dật Hiên liền có vẻ như hơi chút lúng túng.

Người phụ nữ béo mập ở đối diện mập hiên nhiên là không hề nhận ra Tần Dật Hiên, tay chống eo, hừ một câu: "Cậu là người nào hả! Từ đâu lòi ra một tên tiểu bạch kiểm (*) như vậy chứ! Hiên tại, ở siêu thị này thế nào mà để cho những người có tư cách thế này cũng có thể tới đây được chứ!"

(*) Tiểu bạch kiếm: Dịch nghĩa: mặt trắng nhỏ. Cụm từ tiểu bạch kiếm thường dùng để nói về những chàng trai trẻ có mặt mũi thanh tú, trắng trẻo đẹp trai, nhưng mang ý nghĩa châm chọc là một người con trai ham tiền.

Tần Dật Hiên không nghĩ tới đối phương cũng vào loại khó dây dưa như vậy. Vốn dĩ Tần Dật Hiên cũng không phải là người có tính khí dễ chịu, chỉ có đối với Tô Song Song anh mới đối xử đặc biệt như vậy. Hiện tại người phụ nữ béo mập kia coi như đã đụng phải họng súng rồi.

Tần Dật Hiên tiến lên phía trước một bước, vừa định kéo Tô Song Song ra phía sau mình để che chở. Nhưng không ngờ, anh vừa duỗi tay ra, còn chưa chạm được tới cánh tay của Tô Song Song, thì Tô Song Song liền được một người khác túm lấy kéo vào trong ngực.

Anh vội vàng quay đầu nhìn, trong nháy mắt liền nhíu mày, đó chính là Tần Mặc. Tô Song Song nhào vào trong ngực Tần Mặc, cảm giác được ôm trong ngực quen thuộc đến mức, không cần ngẩng đầu lên cô cũng biết là Tần Mặc đã tới rồi.

Trong tay Tần Mặc vẫn còn đang cầm điện thoại chưa kịp cắt đứt. Bản tính trời sinh của Tần Mặc không thích âm ỹ, thấy bên này đang ồn ào, đang định tránh xa ra một chút.

Đột nhiên anh nghĩ đến Tô Song Song đang ở chỗ này, chỉ sợ làm ngộ thương đến cô, liền sai bước đi nhánh tới. Anh không ngờ rằng người bị bắt nạt lại chính là người phụ nữ của mình!

Tần Mặc và Tần Dật Hiên đều vừa mới từ nước ngoài trở về nước. Cả hai đều là người khiêm tốn, cho nên không có mấy người có thể nhận ra được bọn họ. Tần Dật Hiên trời sinh lộ ra có vẻ bị bệnh hoạn, nhìn dễ bị bắt nạt hơn.

Còn Tần Mặc luôn luôn có vẻ cứng cỏi, thì tạo cho người ta một loại cảm giác bị áp bức, vẻ mặt lạnh lẽo, trong nháy mắt nhiệt độ tưởng chừng

như chung quanh cũng bị giảm đi một chút. Ngay cả đám người đang vây quanh xem náo nhiệt kia cũng không dám thốt một lời nói ra ngoài. Trong nháy mắt cả nơi này lập tức đã an tĩnh trở lại.

Tần Mặc che chở cho Tô Song Song cúi đầu quét nhìn cô một cái, thấy Tô Song Song không bị tổn hại gì, liền đẩy cô về phía sau để che chở. Anh còn liếc mắt một cái sang Tần Dật Hiên, ý bảo Tần Dật Hiên cứ tại nơi đó mà hóng mát.

Tần Dật Hiên mím môi, cũng không hề nhúc nhích. Ở trước mặt Tô Song Song, anh cũng không tiện nổi giận với Tần Mặc, liền dồn tất cả oán hận trong lòng mình, chuyển đến trên người người phụ nữ béo mập ở phía đối diện, đến lúc này vẫn còn không biết tình huống đã xoay chuyển thế nào. Người phụ nữ béo mập kia không biết, nhưng mà người chồng của bà ta thì chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết thân phận và địa vị của hai người đàn ông kia như thế nào. Ông ta khẳng định hai người này không phải dễ chọc vào, vì vậy ông ta vội vã nhẹ nhàng tiến lên trước, lôi kéo bà vợ của mình, ý bảo phải len lén chạy đi.

Ai biết đâu bà vợ của ông ta lại là một người tính nết ngang ngược thành quen, luôn luôn miệng nói mình phải trừng trị loại hồ ly tinh kia. Người phụ nữ này từ trước đến giờ vẫn chưa từng phải chịu sự thiệt thòi như vậy, cho nên làm sao có thể cam tâm được chứ. Cho nên, bà ta vùng cánh tay lên gạt ông chồng của mình ra xa vài bước chân.

Bà ta đi về phía trước một bước, ưỡn mạnh bộ ngực ra, hừ lạnh một câu, nói: "Các người định làm gì vậy? Trộm đồ còn đánh người sao? Có còn vương pháp nữa hay không đây?"

Cơn tức giận trong lòng Tần Dật Hiên đã làm cho anh cảm thấy ngột ngạt. Tần Dật Hiên vẫn luôn nổi danh là ra tay với thủ đoạn âm độc, hơn nữa trong quan niệm cuộc sống của anh, cho tới tận bây giờ cũng không hề có điều khoản không được đánh phụ nữ.

Tần Dật Hiên vừa định ra tay, ánh mắt chợt quét sang Tô Song Song, thấy cô liếc nhìn sang mình, anh nhất thời thu tay lại. Nhưng khi anh liếc nhìn sang Tần Mặc, thấy Tần Mặc vẫn không có ý định ra tay, thì trong lòng anh chợt dâng lên ý định muốn quát cho Tần Mặc một câu.

Nhìn Tần Mặc vẫn đứng thẳng lưng rất ngay ngắn, không nghĩ tới chính mình phải ra tay giải quyết loại chuyện thế này, lại để cho Tần Dật Hiên anh xuất thủ, bồi nhọ hình tượng của anh trong lòng Tô Song Song, còn anh ta ở nơi đó làm Ngư ông đắc lợi (*), cái chuyện thua thiệt này mà Tần Mặc cũng có thể nghĩ ra được!

(*)Ngư ông đắc lợi (hoặc ngư ông thủ lợi) Câu thành ngữ xuất phát từ câu thành ngữ đầy đủ “Cò ngao tranh chấp, ngư ông đắc lợi”. Ngư ông: ông lão đánh cá. Đắc lợi: được lợi. Xuất phát từ một tích cổ: Con cò đi tìm thức ăn dưới ruộng nước. Cò mò được một con trai lớn, khi nó há mỏ định mổ vỡ vỏ trai để ăn thịt trai, thì con trai tách hai vỏ trai ra kẹp chặt lấy mỏ của con cò. Hai con vật mãi mê tranh chấp thắng thua với nhau, quên mất có ông lão đang đánh cá gần đó, Sau đó cả cò và trai đều bị ông lão đánh cá bắt mang về làm thịt.

Ở trong đoạn văn trên, tác giả muốn dùng câu thành ngữ để nói dưới con mắt của Tần Dật Hiên, hành động đứng im không tỏ thái độ gì của Tần Mặc, là hành động không tốt. Tần Mặc là người đàn ông của Tô Song Song, nhưng không có hành động bảo vệ cô, mà chỉ đứng yên chờ Tần Dật Hiên ra tay trừng trị người phụ nữ đã dám nhục mạ Tô Song Song, bị mang tiếng xấu đánh phụ nữ.

Ai ngờ khi Tần Dật Hiên lui về phía sau một bước, thì người phụ nữ báo mập kia lại tưởng rằng anh đã sợ hãi rồi, trong nháy mắt lập tức “được voi đòi tiên” (*), trực tiếp rướn cao thân thể lên trước, bắt đầu cao giọng: "Mày đánh đi! Mày dám đánh tao, tao đây sẽ cho mày được ngồi tù nhé!"

(*) Được voi đòi tiên: Câu tục ngữ chỉ sự tham lam, ý nghĩa giống câu “được đằng chân, lân đằng đầu”

"Bà xã! Bà xã à!" Bị bà vợ vớt qua một bên, người đàn ông bị ối kia cẩn thận tiến lại gần bà vợ của mình, kéo kéo bà ta, ra ý bảo vợ hãy lui lại về phía sau, thế nhưng người phụ nữ béo mập kia vẫn nhất định không chịu lui bước.

Tô Song Song nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, dứt khoát tiến lên trước. "Chát!" một tiếng, Tô Song Song đã cho người phụ nữ béo mập kia một cái bạt tai, trong nháy mắt tất cả mọi người tại chỗ đều trợn tròn mắt.

Tô Song Song nhìn người đàn bà béo kia, lạnh lùng nói: "Mọi người ở chỗ này đều nghe thấy rất rõ, chính miệng bà ta đã bảo người khác đánh mình, tôi đây chỉ thỏa mãn yêu cầu của bà ta mà thôi!"

Nói xong Tô Song Song còn vẫy vẫy cái tay của mình. Tần Mặc đứng ở sau lưng Tô Song Song, nhìn cô vợ nhỏ đầy dũng mãnh nhà mình, khóe môi thoáng cong lên một ý cười, trong ánh mắt lạnh như băng của anh thoáng hiện lên vẻ cưng chiều.

Nếu ai coi mèo hoang nhỏ của anh là một con thỏ nhỏ của nhà họ, đoán chừng sẽ phải lần lượt bị mèo hoang nhỏ kia cào nát! Lại nói, nếu như khi nóng giận, thỏ kia cũng biết cắn lại người!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Đói Bụng Ăn Cái Gì (Tiếp Theo)

"Mày! Mày! Mày!" Người phụ nữ béo mập kia nói liên tục ba từ “Mày”, lúc này giọng nói mới trở nên suôn sẻ trở lại, nhanh như gió bắt đầu gào thét như muốn cào cấu Tô Song Song.

Thân thể của Tô Song Song vốn nhỏ bé, biết mình không đánh lại nổi người đàn bà kia, lại nhìn thấy người phụ nữ kia đang điên cuồng nhào tới, liền dọa cho sợ đến vội vàng tránh vào sau lưng Tần Mặc. Đến khi cánh tay của người phụ nữ béo mập kia khua tới nơi này, thì Tần Mặc lập tức ra tay, bắt lấy cánh tay của bà ta, sau đó lẳng lơ người phụ nữ béo kia ra ngoài.

"Ui da!" Người phụ nữ béo mập liền kêu rên lên một tiếng, dứt khoát ngồi phịch xuống đất, ngay sau đó bộ dạng bà ta liền tỏ ra mình chính là người đàn bà chanh chua chuyên môn chửi đổng.

"Các muốn giúp đỡ thằng nhóc! Khinh người quá đáng rồi đó. Ông xã, mau mau báo cảnh sát!" Người phụ nữ to béo kia chỉ còn thiếu nước lặn qua lộn lại trên mặt đất. Tần Dật Hiên thật sự đã không sao nhìn được nữa rồi.

Anh vừa định mở miệng, nhưng Tần Mặc lại lên tiếng trước: "Nếu như bây giờ bà biến mất ngay ở trong tầm mắt tôi, bất quá các người mới chỉ là phá sản..." Tần Mặc cũng chẳng thêm nói câu nói kế tiếp ra nữa, anh kéo Tô Song Song lại, cúi đầu lạnh lùng nhìn người đàn bà béo mập kia.

Người phụ nữ béo mập trong nháy mắt liền bị ánh mắt lạnh lùng của Tần Mặc uy hiếp. Không biết tại sao, bà ta cảm thấy lời nói của người đàn ông này, không phải là nói giỡn.

"Tổng giám đốc Tần Mặc! Tổng giám đốc Tần..." Đột nhiên trong đám đông nọ có người có nhận ra Tần Mặc, liền hô nhỏ lên một tiếng. Trong nháy mắt đã làm kích động khơi dậy ngàn lớp sóng.

Bọn họ có thể không biết mặt Tần Mặc, nhưng họ lại biết tên của anh rất rõ! Tên của anh tưởng chừng như sấm động bên tai. Nhà họ Tần vốn gốc gác ở nơi này, vì vậy đơn giản chính là lãnh chúa ở vùng này rồi.

Tầm mắt của Tần Dật Hiên lúc này đều ở trên người Tô Song Song. Thấy toàn bộ sự chú ý của cô cũng đều đặt ở trên người Tần Mặc, trong lòng Tần Dật Hiên cực kỳ không cam lòng.

Người pj báo mập kia vừa nghe thấy mình chọc đúng vào Tần Mặc, dừng nói là tiếp tục la hét, vào lúc này cũng không dám nhúc nhích nữa rồi. Ông chồng của bà ta lại càng thêm sợ hãi đến choáng váng, vừa mới nghĩ tới lời của Tần Mặc vừa nói, hai chân liền mềm nhũn, quy luôn xuống ở trên mặt đất.

" Tổng giám đốc Tần... Tổng giám đốc Tần..." Hai vợ chồng người này cùng lúc đồng thanh kêu to tên của Tần Mặc tựa như than khóc. Tần Mặc rất ghét chuyện này, thật không dễ dàng gì anh mới có thể cùng Tô Song Song đi ra ngoài dạo phố, vậy mà lại bị đụng phải chuyện như thế này.

Tần Mặc ôm lấy bả vai của Tô Song Song, quét mắt một vòng, lạnh lùng nói: "Khu siêu thị này tôi mua lại, về sau bà xã của tôi đến nơi này làm cái gì, mặc cái gì, đều là tự do của cô ấy!"

"!" Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, ngây ngốc nhìn Tần Mặc, trong lòng cảm thán một câu, quả thật là hào phóng! Cả một siêu thị lớn như vậy, nói mua là mua liền.

Tần Dật Hiên đứng ở bên cạnh, nhìn Tần Mặc hừ lạnh một tiếng: "Tôi đây không bán! Đây là siêu thị của tôi, về sau em gái tôi đến đây, muốn vào bên trong mặc cái gì, là tự do của cô ấy!"

"!" Tô Song Song nhìn về phía Tần Dật Hiên. Cô không thể ngờ rằng cái siêu thị này lại là của anh, điều này có thể giải thích được nguyên nhân vì sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở chỗ này.

Tần Mặc không nghĩ tới Tần Dật Hiên lại làm ngược lại điều anh vừa nói, liền quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên. Ánh mắt của hai người giao nhau trên không trung, sấm sét nổ âm âm, có thể nhìn thấy rất rõ ràng những tia lửa tóe ra.

Tất cả mọi người đang tập trung xem náo nhiệt lúc này đều lặng lẽ lui về phía sau, chỉ sợ tai bay vạ gió đến mình. Đối với đôi vợ chồng bỉ ổi đang ngồi dưới đất, thì đã sớm bị dọa cho sợ đến choáng váng, động đậy một chút cũng không dám động đậy.

Tô Song Song hoàn toàn đã bị mấy câu nói đầy khí phách kia của Tần Mặc và Tần Dật Hiên, làm cho không biết phải nói gì cho phải. Cô nhìn ánh mắt đầy hăm dọa của mọi người từ bốn phía, đang nhìn về phía mình, lúc này chỉ muốn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, thật lòng thì những thứ đó không có chút liên quan gì đến cô hết, cô vẫn còn là một con quỷ nghèo rớt dây!

"Còn đi dạo nữa không?" Sự ăn ý duy nhất giữa Tần Mặc và Tần Dật Hiên chính là, không muốn làm to chuyện hơn nữa ở trước mặt Tô Song Song, cho nên Tần Mặc lựa chọn tự động coi thường Tần Dật Hiên.

Bị một trận âm ỉ như vậy, hiện tại Tô Song Song làm gì còn có tâm tư để tiếp tục đi dạo nữa, bèn lắc đầu một cái. Tần Mặc thấy Tô Song Song không muốn đi dạo nữa, liền ôm vào bên hông của cô cùng đi ra ngoài, tựa như không nhìn thấy Tần Dật Hiên vậy.

Tô Song Song vội vàng quay đầu lại hướng về phía Tần Dật Hiên khoát khoát tay, lè lưỡi làm một vẻ mặt xin lỗi, nhỏ giọng nói: "Anh trai, để lần sau em mời anh ăn cơm!"

Tần Dật Hiên miễn cưỡng cố nặn ra vẻ mặt tươi cười, đợi đến lúc Tô Song Song rời đi, anh lập tức một cước đá luôn vào trên thân người đàn ông bị ối đang ngồi ở đó. Trong nháy mắt cả người anh liền tỏa sát khí ra bốn phía, bộ dạng lộ rõ vẻ nham hiểm, làm cho người đàn ông bị ối kia bị dọa cho sợ đến mức không dám nhúc nhích nữa.

Tần Dật Hiên đá một cước, tựa như vẫn chưa đủ hả giận, lại điên cuồng đá thêm cho hẵn mấy đá, cho đến khi chân của mình phát đau, anh mới dừng lại. Nhìn thấy gã đàn ông đang ở trước mặt mình, ngay cả đau cũng không dám kêu la lên một tiếng mới thấy thoáng hả giận.

Người phụ nữ béo mập kia nhìn thấy tình cảnh này, đã sớm sợ đến mức cả người run rẩy, không dám nhúc nhích. Thấy Tần Dật Hiên dừng lại, bà ta vội vàng nhào qua, kêu khóc nói: "Tổng giám đốc Hiên, tôi thật sự không hề hay biết gì hết! Cặp mắt chó của tôi không biết Thái Sơn ở trước mắt, van xin ngài hãy tha cho chúng tôi đi!"

Bình thường người ngoài khi nhìn thấy Tần Mặc vẫn quen gọi anh với cái là Tổng giám đốc Tần, còn gọi Tần Dật Hiên với cái tên là Tổng giám đốc Hiên. Đối với cách xưng hô này, vẫn luôn làm cho Tần Dật Hiên không được hài lòng, chỉ tiếc do trường bối đã sắp xếp, cho nên anh chỉ có thể nhin.

Hôm nay người phụ nữ béo mập kia thật sự không mở bình thì ai mà biết được trong bình có gì. Tần Dật Hiên hơi khom người xuống, nhìn người phụ nữ béo mập kia khóc đến nước mắt nước mũi đã chảy ra đầy cái mặt mập ú, nở nụ cười thâm hiểm, nói: "Mụ và chồng của mình, hai người chỉ có thể đi một..."

Tần Dật Hiên còn chưa nói hết, người phụ nữ béo mập kia lập tức lộ ra biểu tình vô cùng mừng rỡ, gấp gáp đến độ khó dần nổi cảm xúc, vội hét lên: "Tôi! Tôi! Thả tôi!"

Tần Dật Hiên quay đầu nhìn người đàn ông bí ối đang nằm trên mặt đất một chút, thấy trong mắt của anh tràn đầy hận ý, môi khẽ nhếch lên cười một tiếng. Tần Dật Hiên đứng dậy, xoay người tung một cước đá vào trên bụng người bảo vệ an ninh, lúc này đã định bắt Tô Song Song.

Cú đá này của Tần Dật Hiên nhìn như có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lực của một cước này lại không hề nhỏ, trực tiếp đập cái thân thể cường tráng của người bảo vệ kia ngã nhào xuống trên mặt đất, ôm lấy bụng, nâng cũng không đứng dậy nổi.

Nhìn tất cả những người đã chọc Tô Song Song ngã trái ngã phải, nằm ở trên mặt đất, Tần Dật Hiên mới cảm thấy thoáng thoải mái. Nhưng chỉ có điều cứ nhớ đến hình ảnh Tần Mặc ôm Tô Song Song lặp đi lặp lại nhiều lần, từ trước mặt anh rời đi, Tần Dật Hiên cảm thấy không cam lòng! Vô cùng không cam lòng!

"Lôi bọn họ ra ngoài đi, đừng nữa để cho loại người chướng mắt thế này đi vào trong trung tâm thương mại này nữa!" Tần Dật Hiên nói xong xoay người rời đi. Thân thể của anh vốn dĩ không phải là đặc biệt tốt, vừa rồi mới hoạt động một chút như vậy, cả người anh đã sềnh sệch mồ hôi.

Tô Song Song có cảm giác mình lại làm sai chuyện gì rồi. Ở trên xe cô tận lực nhẹ nhàng đè nén lại cảm giác về sự tồn tại của mình, nhưng vẫn như cũ, cô vẫn cảm thấy khí phách đè nén của Tần Mặc tỏa ra chung quanh có chút hơi thấp.

Tần Mặc không nói một lời, xe dừng lại, anh trực tiếp lôi kéo tay Tô Song Song đi lên lầu. Cửa mở ra, gặp luôn Cô Tô Na đang ở phòng khách xem ti vi, vừa nhìn thấy hai người bọn họ, còn chưa kịp chào hỏi, Tần Mặc đã lôi kéo Tô Song Song đi vào trong phòng ngủ.

Tần Mặc trực tiếp khóa trái cửa, Tô Song Song nghe thấy âm thanh tiếng khóa trái cửa nghe “tách” một cái, bị dọa cho sợ đến mức xoay người

lại muốn bỏ chạy, nhưng bị bàn tay Tần Mặc đưa ra túm lấy, dứt khoát đẩy cô lên trên giường.

Tần Mặc chống tay nâng người ở trên người Tô Song Song. Anh cúi đầu nhìn cô thật sâu, Tô Song Song không thể nhận ra nổi, rốt cuộc Tần Mặc có tức giận hay không. Cô nuốt nước miếng một cái, nói như lấy lòng: "A Mặc, anh có đói bụng không?"

"Đói."

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc có thể trả lời cô như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng mừng rỡ, vội vàng nói tiếp: "Vậy để em đi làm..."

Tô Song Song còn chưa nói hết câu, Tần Mặc liền cắt ngang lời của cô, nói tiếp câu vừa mới rồi anh còn chưa nói xong: "Cho nên hiện tại anh rất muốn ăn em!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Đây Chính Là Quá Độ

Editor: Mẹ Bầu

"Anh! Anh à! Boss!" Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc nhào lên, bắt đầu kéo quần áo của cô ra, liền luống cuống, Cô Tô Na có thể ở bên ngoài thì sao! Mặc dù cửa này là có cách âm, nhưng mà cô cũng cảm thấy rất sợ hãi!

Tần Mặc đột nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn chăm chú vào Tô Song Song, đôi mắt lạnh lùng thoáng phiếm một chút đỏ hồng. Tần Mặc tiến tới, ghé sát vào bên tai Tô Song Song, cổ họng khàn khàn hỏi: "Vừa mới rồi em đã gọi anh là cái gì?"

"Gì cơ???" Tô Song Song lúc này do gấp gáp cho nên cô không kịp lựa lời nói, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, hình như cũng không gọi anh bằng cái tên gì quá đáng

"Hả?" Tần Mặc hừ một tiếng, trực tiếp kéo luôn cái quần của Tô Song Song ra. Tô Song Song nhất thời cả kinh, chột nhốt ra, lập tức lại gọi thêm một lần nữa: "Anh! Anh à! Boss!"

"Lại lần nữa!" Tần Mặc không nóng nảy, cắn vào lỗ tai Tô Song Song, rõ ràng không có ý định bỏ qua cho cô.

"Anh! Anh!" Lúc này Tô Song Song đã học được thông minh rồi. Có thể do Tần Mặc đã tạo cho cô cảm giác nguy cơ quá lớn, sự thông minh lập tức bùng lên,, đột nhiên lại hiểu rõ được logic của Tần Mặc.

Tần Mặc lại vẫn như cũ không có ý định bỏ qua cho Tô Song Song, chống đỡ thân thể của mình lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Tô Song Song ở phía dưới, ánh mắt anh lộ ra một chút sự vô lại hiếm khi thấy ở anh nói: "Tiếp tục đi."

"..." Tô Song Song thật sự chỉ muốn im lặng, nhưng mà dưới sự cưỡng bức của đầy uy quyền của Tần Mặc, cô chỉ có thể khuất phục, nụ cười cũng sắp trở thành một đóa hoa, ngọt ngào nói: "Anh à, ngài hãy để lại người ta đi nào!"

Tần Mặc chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, trực tiếp cúi người xuống dưới. die,n;da.nlze.qu;ydo/nn, Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc lại không có tiết tháo như vậy, cô đã kêu van anh như thế mà anh vẫn không chịu buông tha cho cô.

Tần Mặc cũng rất đại lượng, để cho Tô Song Song hiểu rõ một điều, anh căn nhẹ vào vành tai của Tô Song Song nói: "Trong sách nói, khi người phụ nữ nói thì tất cả những lời nói đó đều phải hiểu ngược lại!"

"!" Tô Song Song vừa định kêu lên một tiếng: Quyển sách kia do ai viết vậy, bà cô đây nhất định sẽ tiêu diệt cái đồ tác giả vô lương đó. Thế nhưng Tần Mặc lại không cho cô cơ hội, anh trực tiếp ngăn chặn ngay nơi miệng của cô.

Đợi đến lúc Tần Mặc rốt cục buông tha cho Tô Song Song, thì Tô Song Song đã nằm đờ người ra ở trên giường, nửa chết nửa sống rồi. Hiện tại ngay cả việc chớp mắt thôi. cô cũng không có khả năng động đậy nữa. Tô Song Song liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái cực kỳ buồn bã.

Tần Mặc ngồi ở bên giường, hai tay chống ở trên giường, ngả người về phía sau, tựa như đang ngẩn người. Tô Song Song thấy cơ hội này thực sự là cơ hội ngàn năm có một, trực tiếp đưa chân ra, định đá lên trên mặt của Tần Mặc một cước.

Chỉ tiếc hai chân của cô lúc này đã mềm nhũn, căn bản không còn chút khí lực nào nữa. Cô mới đá được một nửa, liền bị Tần Mặc đưa tay bắt được. Tần Mặc không biết đang mãi suy nghĩ điều gì, liền nắm lấy bắp chân của Tô Song Song, bắt đầu nghịch vớ vẩn vô thức.

Tô Song Song nằm ở trên giường, lại nhìn Tần Mặc đang chơi đùa mấy cái móng chân của mình, thật sự muốn nhắc nhở Tần Mặc một chút, tối hôm qua cô vẫn còn chưa kịp rửa chân đâu!

"Cái đó... A Mặc a... Ha ha..." Tô Song Song cảm thấy trên người nhột nhột cực kỳ ngứa ngáy. Ngón tay thon dài của Tần Mặc thỉnh thoảng lại lướt qua lòng bàn chân của Tô Song Song, làm cho cô không kiềm chế được mà rụt lại.

Nhưng vừa mới cử động, Tần Mặc lại tựa như vừa mới lấy lại tinh thần liền quay đầu sang nhìn Tô Song Song. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cố nén cười, khẽ cau mày, rốt cục mở miệng hỏi: "Em thật sự muốn đi đến chỗ Tần Dật Hiên để làm việc sao?" Thật ra thì Tần Mặc muốn nói, nếu như em nghĩ muốn đi làm, anh cũng có thể tìm cho em được một công ty. Nhưng anh lại cảm thấy với tính khí kia, thì nhất định Tô Song Song sẽ không chịu tiếp nhận.

Anh rất rối rắm, một mặt thì không muốn để cho Tô Song Song và Tần Dật Hiên, còn có chỗ nào qua lại với nhau. Nhưng mặt khác, anh cũng không muốn quá lạm quyền, độc quyền, tước đoạt đi sự tự do của Tô Song Song.

Tô Song Song không nghĩ tới, Tần Mặc rối rắm đến nửa ngày như vậy lại chính là vì cái vấn đề này. Cô quặp móng chân lại, định thu cái chân của mình trở về, nhưng Tần Mặc như cũ, cứ gãi gao túm chặt lấy chân của cô. Tô Song Song đành buông tha ý định chống cự.

"Nếu như bây giờ anh cảm thấy không vui, em đi công ty khác để làm cũng được, nhưng mà A Mặc à, em nhất định phải tìm một công việc..."

"Vậy thì em hãy đi đi." Tần Mặc nói xong, lại bắt đầu chơi đùa mấy cái móng chân của Tô Song Song. Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, chột nhào người qua, muốn cho Tần Mặc một cái ôm yêu thương.

Nhưng Tô Song Song lại quên mất, mấy ngón chân của mình còn đang bị Tần Mặc nắm lấy. Cho nên khi cô bổ nhào về phía trước, thì chân lại không thể kéo về được, thiếu chút nữa thì làm cho bắp đùi của mình bị túm gãy rồi.

"A!" Tô Song Song liền hét lên một tiếng đau đớn, cái đau đến mức trước mắt cô như thấy hoa cà hoa cải bay vòng quanh. Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song lại hai lần liền trở nên xuất thần nhập như thế, thoáng sửng sốt một chút. Một lúc sau mới phản ứng lại được, vội vàng đưa hai tay xốc vào hai bên nách của cô, sau đó nhấc cô lên.

"Em có làm sao hay không..." Tần Mặc thật sự không biết hình dung Tô Song Song như thế nào nữa. Anh, để cho cô tựa vào đầu giường, bàn tay kia kéo cái chân bị đau ra, xoa cho cô.

"Mấy giờ rồi?" Tô Song Song rầm rì nửa ngày, rốt cục sức nhớ ra lúc này trong nhà không chỉ có cô và Tần Mặc, hiện giờ còn có cả Cô Tô Na nữa

Tần Mặc đối với sự thông minh của Tô Song Song, thật sự là lười không muốn nói thêm cái gì nữa, đưa ngón tay thon dài ra gõ một cái lên trên tay cô.

Tô Song Song bừng tỉnh, hiểu ra, cúi đầu vừa nhìn, liền kêu lên một tiếng: "Cũng đã đến thời gian này rồi kia à, mau mau, để em đi nấu cơm!"

Tô Song Song nói xong sau đó mau chóng xuống giường. Nhưng mà cô bước xuống bên dưới quá mạnh, trên người trên đùi lại đang bị đau, nên lại lảo đảo một cái. Cũng may có Tần Mặc bên cạnh kéo giật cánh tay của cô trở lại, nếu không thì cả gương mặt của cô đã phải tiếp xúc thân mật cùng với mặt đất rồi.

"Anh đi đặt bữa ăn, em hãy mặc quần áo lại cho ấm rồi chúng ta đi." Tần Mặc nói xong liền kéo chiếc chăn Tô Song Song đang đắp trên người lên ném chăn sang bên cạnh. Tô Song Song ôm chăn, vừa cúi đầu nhìn, mới kịp nhận ra trên thân mình vẫn còn trơn bóng!

Tô Song Song vốn muốn hét lên một tiếng, lại chui lên giường, nhưng mà vừa mới há mồm, lại cảm thấy mình có chút lập dị, liền ha ha cười lên một tiếng, sau đó bọc chăn lên người đi tìm quần áo để mặc.

Tần Mặc ở nhà đã thành thói quen. Cho dù có Cô Tô Na ở bên cạnh, anh cũng không có ý định vì một người mình không ưa thích, không muốn để cho người khác làm đổi mình, anh tùy tiện tìm một chiếc áo tắm, khoác lên trên người, sau đó đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, Cô Tô Na đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, liền chợt đứng lên, nhìn thấy người đó là Tần Mặc, vẻ mặt đầy sợ hãi, muốn chào hỏi lại không dám.

Tần Mặc quét cô một cái, nhìn thấy cô ở phòng khách, trong lòng có chút không thoải mái. Rõ ràng anh đã từng nói với Cô Tô Na, nếu không có chuyện gì đừng nên xuất hiện ở trước mặt anh

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Đây Chính Là Quá Độ (Tiếp Theo)

Editor: Mẹ Bầu

Cô Tô Na cảm nhận được rất rõ ràng sự bất mãn ở trong ánh mắt của Tần Mặc. Cô bị dọa cho sợ đến mức muốn xoay người chạy vào trong phòng của mình, nhưng lúc này cửa lại mở ra. Tô Song Song đi ra ngoài, vừa nhìn thấy Cô Tô Na, liền nói với cô một câu, giọng như xin lỗi.

"Tiểu Na, em có đói bụng không, bây giờ chị đã nói với anh trai em gọi đồ ăn ngoài vào chúng ta cùng ăn!" Tô Song nói xong đẩy Tần Mặc một cái, như muốn bảo anh đi chỗ khác. dieendaanleequuydonn, Lúc này cũng đã sắp chín giờ rồi, nếu như còn chưa ăn cơm tối thì cũng đã đến bữa ăn khuya rồi.

Tần Mặc liếc mắt nhìn Cô Tô Na một cái, không nói gì, cầm điện thoại lên gọi đặt đồ ăn ở tiệm bên đường.

Tô Song Song chống vào hai bên hông của mình. Cô thật lòng không muốn dùng cái tư thế này để ra ngoài, như vậy rất dễ dàng làm cho người ta hiểu sai về cô! Nhưng mà, Code: n thật sự cái eo nhỏ của cô lúc này như muốn gãy ra mất rồi.

"Chị dâu, thân thể của chị không thoải mái sao! Để em đỡ chị ngồi xuống!"

Tô Song Song vừa nghe thấy Cô Tô Na tự hỏi mình như vậy, thì thật lòng cũng muốn vứt sạch luôn thể diện. Cô khẽ ngửa đầu, giả bộ thành u

buồn, mặt dày đáp lại một tiếng: "Ừ, mới vừa rồi chị không cẩn thận, nên vạ người một cái mà đau hết cả eo rồi, ha ha! Ha ha!"

Cô Tô Na vừa nghe thấy vậy liền thân thiết đi tới, đỡ Tô Song Song. Tô Song Song thuận thế cứ như vậy ngồi xuống. Nhưng vừa mới ngồi xuống, die,n;da.nlze.qu;ydo/nn, đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tô Song Song nắm tay Cô Tô Na hỏi: "Đúng rồi, tiểu Na à, chị cũng quên hỏi xem em muốn ăn thứ gì rồi!"

Cô Tô Na xấu hổ cười cười, lắc đầu một cái: "Thứ gì cũng được mà chị, em cũng không kén ăn. Trước kia ở cô nhi viện, chỉ cần có thể được ăn no thì đã thấy rất hạnh phúc rồi. Ở Cô nhi viện chắc chắn là sẽ không có trẻ con kén ăn."

"..." Tô Song Song nghe xong lời của Cô Tô Na nói..., trong lòng cảm thấy khó chịu, cũng tự biết mình đã nói sai. Nhưng mà bằng trí thông minh của cô thì không biết ứng phó như thế nào, để sửa lại lời nói này cho tròn vẹn trở lại, chỉ có thể cười khan.

Vừa đúng lúc này Tần Mặc đã đặt xong bữa ăn tối, liền đi tới, thấy hai chị em đang ngồi ở phòng khách thân mật với nhau như thế, chân mày liền nhíu lại.

Giờ khắc này thuộc tính chiếm hữu độc đoán của anh đã hoàn toàn bị kích thích. Ở trên địa bàn của mình, anh thật sự không muốn nhìn thấy có người khác bá chiếm tài sản quý giá chỉ thuộc về mình anh như thế.

Cô Tô Na đưa lưng về phía Tần Mặc, trong nháy mắt liền cảm giác phía sau sống lưng opmh bỗng trở nên lạnh toát. Cô cẩn thận quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Tần Mặc mặt lạnh như băng đang nhìn mình chăm chăm, bộ dáng kia giống như cô đã chiếm đoạt mất thứ đồ gì đó của anh.

Cô Tô Na nuốt nước miếng một cái, vội vàng buông tay Tô Song Song ra, làm bộ như xoay người đi rót nước uống. Cô Tô Na vừa đi, Tần Mặc

liền đi tới, ngồi ở Tô Song Song bên cạnh, vung tay lên, ôm luôn cô vào trong lòng ngực mình, phối hợp cùng xem chương trình tài chính kinh tế trên ti vi.

Tô Song Song hậu tri hậu giác, thấy Cô Tô Na đáng thương đang cầm chén nước đang đứng ở bên cạnh, cũng không dám bước tới đây. Lá gan của cô bất chợt vụt lớn, trực tiếp huých cho Tần Mặc một cái khuỷu tay. Tần Mặc ứng phó không kịp, theo bản năng thu tay lại.

Tô Song Song liền thừa dịp lúc này liền chui từ trong ngực Tần Mặc ra ngoài, lôi kéo tay Cô Tô Na đang đứng ở bên cạnh đó đi về phòng vẽ tranh!

Cái phòng vẽ tranh này là Tần Mặc đã đặc biệt bố trí cho Tô Song Song. Mặc dù là phòng vẽ tranh, nhưng bên trong căn phòng nhỏ đó lại giống như căn phòng của một công chúa vậy. Tất cả đều là những đồ chơi nhồi bông của trẻ con mà Tô Song Song thích. Hơn nữa trong phòng, còn có mấy thứ gì đó trắng nõn trắng nà, nhìn giống như là giống như là đồ hóa trang của yêu ma ở nơi sơn động.

Cô Tô Na vừa tiến vào, liền sợ đến ngây người. Không phải là cô ngây người ra sợ hãi vì không ưa thích sợ, mà là bị cả một phòng toàn những thứ linh tinh kia làm cho sợ đến ngây người.

Cô Tô Na quay đầu, muốn làm ra dáng vẻ mặt mũi hưng phấn, nhưng thực sự Cô Tô Na không thể có tinh thần mà hưng phấn nổi đối với mấy món đồ chơi lông mềm như nhung này.

Nhưng Tô Song Song lại giống như hiền vật quý vậy, cô lôi kéo Cô Tô Na ngồi xuống bên cạnh mình trên chiếc ghế lông nhung, vẻ mặt hưng phấn nói với Cô Tô Na: "Chị vẫn muốn dẫn em vào đây xem, nhưng vì bận bịu quá nên quên mất, nếu như em ưa thích những thứ này, về sau ở nơi này sẽ là phòng học tập của em!"

"..." Cô Tô Na nhìn chung quanh. Theo lý thuyết ở cái tuổi này của cô mà ưa thích những thứ này là điều dễ hiểu. Nhưng thật sự là Cô Tô Na không hề ưa thích chúng. Nhưng nhìn bộ dạng nét mặt đầy vui vẻ của Tô Song Song, Cô Tô Na thật lòng có chút không cự tuyệt được.

"A, chị dâu, tất cả những thứ này đều là do chị vẽ đấy sao?" Ánh mắt Cô Tô Na đảo qua căn phòng, nhìn thấy mấy tờ bản thảo vẽ tranh của cô để tán loạn ở trên mặt đất, thành công nói sang chuyện khác.

Tô Song Song nhìn những bức vẽ phác thảo để đầy trên mặt đất kia, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ lên. Muốn che giấu đi, nhưng lại cảm thấy như vậy quá bằng giấu đầu lòi đuôi, liền giả bộ hào phóng cầm cả xấp phác thảo kia lên, gãi gãi đầu, cười khan mấy tiếng.

"Đúng đó! Cũng khá giống nhỉ?"

Cô Tô Na lấy ra một tờ, mở ra, nhìn bức vẽ, cười vô cùng xấu hổ.

Quả thật Tô Song Song vẽ rất sinh động. Gương mặt của Tần Mặc nhìn cứ lạnh băng băng, nhưng trên bức vẽ lại hiện ra gương mặt rất sống động và linh hoạt. Chẳng qua là trong ánh mắt của anh vốn lạnh như băng thì lại tràn đầy vẻ dịu dàng mà Cô Tô Na chưa từng thấy bao giờ.

"Tình cảm của chị dâu và anh trai thật tốt!" Cô Tô Na đưa tay sờ sờ lên trên gương mặt của Tần Mặc ở trên giấy, đầu ngón tay xẹt qua ánh mắt Tần Mặc, trong mắt thoáng lộ ra vẻ hận ý không dễ dàng phát giác được.

Tô Song Song đang cười khúc khích có vẻ như ngượng ngùng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào bức họa trong tay của Cô Tô Na, cho nên không nhìn thấy ánh mắt cổ quái kia của Cô Tô Na.

"Thật hoàn hảo! Chẳng qua là giữa hai anh chị cũng đã có tương đối nhiều chuyện đã trải qua, cho nên hiện tại cũng quý trọng!"

Thật ra thì hiện tại Tô Song Song vẫn chưa thật hoàn toàn thích ứng với cuộc sống là vợ chồng với Tần Mặc. Nhưng mà cô cũng đang trong giai đoạn từ từ thích ứng, nên vừa nhắc tới Tần Mặc, sẽ không kiên chế được mà đỏ mặt, tim đập mạnh.

Cô Tô Na lấy từ trong đó ra một bức vẽ cô cho là hoàn hảo nhất. Trong bức họa, vẻ mặt của Tần Mặc rất dịu dàng, nhìn một cái, sau đó cẩn thận nhìn Tô Song Song hỏi: "Chị dâu, chỉ có thể cho tiểu Na bức vẽ này làm kỷ niệm không?"

"Hả?" Tô Song Song sửng sốt một chút, chỉ là một tờ bản thảo, cô cho em gái thân thiết của Tần Mặc thì cũng không có cái gì là không ổn, cho nên Tô Song Song liền hào phóng gật đầu một cái.

Hai người vừa rảnh rồi hàn huyên đôi câu chuyện. Đến khi cơm đến, các cô liền ra đi cùng ăn cơm.

Chẳng qua là khi đi ra, trước khi Cô Tô Na xuất hiện, cô đã cố ý giấu bức họa đó ra phía sau, không để cho Tần Mặc nhìn thấy. Sau khi đã thả nó vào trong phòng rồi, Cô Tô Na mới đi ra ngoài ăn cơm cùng với hai người bọn họ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Vô Tình Gặp Gỡ Nam Xem Mắt

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song bò dậy vội vàng đi làm, hôm nay là ngày đầu tiên sau nghỉ phép, cô giật giật cánh tay căng chân bị thương, đuổi lưng một cái.

Ai ngờ vừa quay đầu lại, Tần Mặc lại đã dậy, cô theo bản năng đưa tay sờ bên giường trống không, còn mang hơi ấm, Tần Mặc chắc mới dậy không lâu.

Khi Tô Song Song đuổi lưng xuống giường, Tần Mặc đẩy cửa đi vào, chính là một tay cầm khăn lông lau đầu, thấy Tô Song Song tỉnh, anh liếc nhìn đồng hồ treo tường, bảy giờ.

Tần Mặc hỏi một câu: “Em trình diện mấy giờ?”

Tô Song Song bị Tần Mặc hỏi như vậy, mới nhớ tới, mình không có thời gian ngủ nướng rồi, cô hốt hoảng liếc nhìn đồng hồ, cũng không quản mình mặc hay không mặc quần áo rồi, nhảy xuống giường.

Cô vội vàng hét lên đáp lại một câu: “Tám rưỡi, nhưng người quản lý nói, vẫn sớm một chút thì tốt hơn, tránh cho người ta chờ!”

“Anh đưa em đi.” Tần Mặc nói xong vẫn ung dung thả lau tóc của mình, Tô Song Song suy nghĩ một chút, trực tiếp gạt đầu, đầu năm nay có xe tiện thể mà không ngồi là kẻ ngu.

Bữa ăn sáng ba người ăn bánh mì cộng thêm trứng chiên, ăn xong rồi Tô Song Song dặn dò Cô Tô Na một câu, để cho cô ấy đi bác sỹ đúng giờ, ôm

thùng dụng cụ chưa dùng đến, kéo Tần Mặc chạy như điên ra ngoài.

Đến công ty, Tô Song Song nhìn đồng hồ, đã tám giờ mười rồi, mở cửa định xuống xe, nhưng còn chưa bước chân ra, đã bị Tần Mặc kéo lại, Tô Song Song kinh ngạc quay đầu liếc nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vừa định mở miệng, Tô Song Song tỏ vẻ như bất ngờ hiểu ra, cúi người “Chụt” một cái lên gò má Tần Mặc, cực kỳ vang dội.

Một phát này khiến Tần Mặc sững sốt, chỉ có điều không buông tay kéo Tô Song Song ra, Tô Song Song nhú mày, nghĩ thầm chẳng lẽ một nụ hôn còn không đủ, khom lưng lại thêm một nụ hôn nữa.

Tần Mặc cảm thấy mặt mình thiếu chút nữa bị Tô Song Song mút sưng lên, nhưng lại bị ngọt ngào này của cô làm cho xao động trong lòng, anh tự tay giữ chặt gáy cô, tới một nụ hôn lưỡi.

Đợi đến khi Tần Mặc buông Tô Song Song ra, bởi vì Tô Song Song bị thiếu dưỡng khí hơi mơ hồ, cô đẩy cửa định đi xuống, lại phát hiện trên cánh tay có lực ngăn cản, quay đầu nhìn lại, Tần Mặc còn kéo tay mình.

Lúc này Tô Song Song mặc kệ! Cô hôn đã hôn, còn khiến Tần Mặc chiếm tiện nghi, anh còn muốn làm như thế nào nữa! Muốn thế nào?

“Anh định...”

Tô Song Song còn chưa gào xong, Tần Mặc đưa tay chỉ thùng dụng cụ chưa dùng đến, nói một câu: “Vừa rồi anh định nói cho em biết, em quên chưa cầm cái kia!”

“Cái gì?” Mặt Tô Song Song lập tức 囧, iu xiu ôm lấy thùng dụng cụ, hung dữ lườm Tần Mặc một cái, không còn hơi sức nói: “VẬY anh còn hôn nữa!”

“Không hôn vô ích ngu gì mà không hôn!” Tần Mặc nói xong gõ gõ đồng hồ trên cổ tay Tô Song Song, ý bảo cô còn có mười lăm phút thôi.

Tô Song Song kêu lên một tiếng, ôm thùng dụng cụ lão đảo chạy ra ngoài, vẫn không quên quay đầu trừng Tần Mặc một cái.

Buổi sáng hôm nay cô tô son hoàn toàn coi như là cho có, may mà không màu, nếu không vào lúc này khẳng định cả mặt cô đều là son! Còn gặp người như thế nào!

Tần Mặc ngồi ở trên xe, lấy điện thoại di động ra, không quá thành thạo gửi một tin nhắn cho Tô Song Song: Buổi tối anh tới đón em. Gửi xong anh mới nổ máy xe, đi công ty sự lý công việc.

Tô Song Song ôm thùng dụng cụ một đường chạy như điên, đột nhiên nghe điện thoại di động kêu, còn tưởng rằng người quản lý thúc giục mình, vội vàng lấy ra liếc mắt nhìn, vừa thấy là tin nhắn Tần Mặc gửi tới, mở ra xem nội dung, không nhìn được nhếch môi cười khế.

Chỉ có điều cô không dám trì hoãn nữa, hốt hoảng cất di động, không ngừng chạy, vào bên trong chạy như điên.

Lần này Tô Song Song phải làm trợ lý cho đối tác phòng Studio của công ty Tần Dật Hiên, coi như phía bên ngoài, tránh cho thân phận của cô ở công ty lúc này quá lúng túng.

Tô Song Song cố ý dùng thùng công cụ che chắn mặt mình, lặng lẽ chạy vào phòng họp, chính là như vậy, vẫn bị một số người nhận ra, hô to gọi nhỏ muốn làm quen với cô, nếu không phải cô chạy nhanh, đoán chừng thật sự tới trễ.

Tô Song Song đi vào, đã thấy một người đàn ông ngồi trong phòng họp, nhìn bóng lưng, giày Tây, vóc người rất khá, chỉ có điều tóc rối loạn, vẫn còn bện một bím tóc phía sau.

Tô Song Song nhìn bím tóc này cảm giác sao lại quen mắt như vậy chứ, mặc dù Tô Song Song không biết người này không phải là người mình cần gặp, vẫn lễ phép, gõ cửa.

Người đàn ông này nghe thấy tiếng quay đầu lại, Tô Song Song vừa thấy anh ta, trong nháy mắt tròn to mắt, trong lòng kêu rên một tiếng, thế giới lớn như vậy, cô chỉ muốn yên tĩnh làm một người phụ nữ đẹp, vì sao khó như vậy!

Đối phương hiển nhiên cũng nhận ra Tô Song Song, trên mặt anh cũng rất kinh ngạc, sau đó đứng dậy, ý cười không được tốt lắm, lộ ra hàm răng trắng, rất rực rỡ, anh ta mở miệng trước nói: “Là em à!”

“Ha ha! Chào anh!” Tô Song Song định làm bộ như không nhận ra, nhưng người ta đã mở miệng trước, cũng không tiện giả vờ ngây ngốc, chỉ có thể cứng rắn nặn ra nụ cười.

“Em chính là Tô Song Song?” Người đàn ông này cười nói, giống như cảm khái thở dài một câu, “Nhìn cái tên này tôi còn tưởng trùng hợp, không ngờ thật sự là em, thật đúng có duyên phận!”

Tô Song Song gật đầu cười, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ; Cũng không phải có duyên phận sao? Đối tượng xem mắt lại là cấp trên của mình, vậy về sau làm việc có bao nhiêu lúng túng!

Người đàn ông này chính là người đàn ông nói mình đã có vợ chưa cưới khi Tô Song Song bị Chiến Hâm ép đi xem mắt đã gặp. Lúc ấy Tô Song Song chỉ tùy tiện rút ra ba tấm hình, cho nên cũng không chú ý tên, vốn không ngờ lãnh đạo trực tiếp sau này của mình chính là anh ta!

“Xin chào, tôi tên là Cố Trọng!” Cố Trọng bước tới, chủ động chìa tay.

Tô Song Song cũng đưa tay, nhẹ nhàng nắm chặt tay anh ta, lễ phép nói: “Tôi tên Tô Song Song!”

Tô Song Song định quên luôn đoạn ký ức không hợp thời, xem như là lần đầu tiên nhìn thấy Cố Trọng, nếu không về sau không có cách nào vui vẻ làm việc.

Cố Trọng lại cảm thấy mình hơi có lỗi với Tô Song Song, gãi gãi đầu vốn rồi bời của mình, giải thích một câu: “Thật ra thì tôi bị trong nhà ép đi xem mắt, chuyện vợ chưa cưới nói lung tung, lúc ấy gấp gáp, khiến cho em lúng túng! Xin lỗi!”

Tô Song Song không ngờ Cố Trọng sẽ nói thật với mình, người khác cho cô một viên chân thành tâm, cô không thể cất giấu, rốt cuộc lộ ra ý cười xuất phát từ đáy lòng.

“Ừ, tôi cũng bị buộc đi gặp mặt, tôi cũng lừa anh, thật ra thì tôi đã sớm kết hôn!” Tô Song Song nói xong mới ý thức được lời của mình có bao nhiêu quỷ dị.

Quả thật Cố Trọng ở đối diện nghe xong, cả người cũng không tốt, vẻ mặt anh cứng ngắc, nhìn Tô Song Song, sau đó cười lên ha hả.

Tô Song Song không biết Cố Trọng cười cái gì, chớp chớp mắt, yên tĩnh chờ anh ta cười xong, một lát sau, Cố Trọng dụi mắt ướt át của mình, gạt đầu một cái.

Mặc dù anh ta nói ra lời tán thành Tô Song Song, nhưng giọng nói kia nghe thế nào sao giống như không tin lời Tô Song Song nói, “Đúng! Đúng! Tiểu thư xinh đẹp có gia đình!”

“...” Tô Song Song hiểu, Cố Trọng đây là đùa cô, cô không nói gì, thời đại này, nói giỡn làm thật, thật lại làm như nói giỡn, còn có thể chơi đùa vui vẻ cùng nhau hay không!

Tô Song Song nháy bẹn, định dùng sự thật chứng minh sự nông cạn của anh ta, cô quơ quơ nhẵn cười trên tay mình, kim cương lớn trên nhẵn cười

phản xạ ánh sáng mặt trời, thiếu chút nữa chói mù mắt Cố Trọng đang cười híp mắt.

Lúc này Cố Trọng mới ngừng cười, cúi đầu nghiêm túc xem xét chiếc nhẫn trên tay Tô Song Song, vừa mở miệng, cũng không phải là suy nghĩ của người bình thường: “Chiếc nhẫn này của em có phải mang lộn chỗ không?”

“Cái gì?” Tô Song Song cúi đầu cũng nghiêm túc xem xét, tổng cộng có năm ngón tay, cô đeo là ngón áp út tay trái mà!

“Nhẫn kim cương như vậy là nhẫn đính hôn đi, sao em lại đeo vào ngón áp út rồi hả?” Cố Trọng hình như rất thích cười, khi cười lên, hàm răng trắng như tuyết và làn da màu lúa mạch tạo thành tương phản, làm cho người ta có cảm giác thân thiết như thằng nhóc Âu Mỹ to xác nhà bên cạnh.

Tô Song Song không khỏi cũng thả lỏng thần kinh, hình như mới phát hiện chiếc nhẫn này quả thật hơi khoa trương.

Cô quơ quơ tay, định nói đây chính là nhẫn cưới, lại cảm thấy mình nói ra có vẻ rất khoe khoang, giống như nhà giàu mới nổi chưa trải qua sự đời, lấy tất cả sáng ngời gì đó đều chiếu lên người.

“Ặc... Gần đây ăn nhiều thành mập, nên hơi nhỏ, lười phải đổi nên cứ mang như vậy!” Trong nháy mắt Tô Song Song vì mình tự khen ngợi trong lòng vì tìm ra được lý do này.

Cố Trọng gật gật đầu, dáng vẻ vỡ lẽ như chợt hiểu ra, cũng không hỏi tới nữa.

Đúng lúc này người quản lý Anime * của công ty đi tới, thấy bọn họ đều đã đến rồi, vội vàng đi nhanh mấy bước, chào hỏi Cố Trọng, bắt tay một cái.

(*) Anime, là từ mượn của tiếng Anh, từ chữ animation có nghĩa là "phim hoạt hình", chỉ các bộ phim hoạt hình sản xuất theo vẽ tay hoặc máy tính tại Nhật Bản với phong cách Nhật Bản.

Người quản lý này có biết quan hệ giữa Tô Song Song và Tần Dật Hiên, muốn nịnh bợ, lại sợ làm quá mức, nên vẻ mặt có thái độ vô cùng thân thiết và hiền hòa, khiến trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy như gió xuân thổi qua, không khỏi có ấn tượng rất tốt với anh ta.

Cố Trọng liếc nhìn vẻ chân chó của người quản lý này, trên mặt vẫn mang nụ cười không ấm không lạnh, hình như không có nhiệt tình như mới vừa rồi.

Hai bên trao đổi đơn giản phương hướng phát triển tác phẩm mới một chút, Tô Song Song liền được phái ra bên ngoài, làm trợ lý cho Cố Trọng.

Cố Trọng là nhân vật mới tương đối nổi danh trong giới manga, từng có người đánh giá, mấy năm tiếp theo, rất có thể vượt qua Mặc đại thần, mặc dù trong lòng Tô Song Song cảm thấy trên đời này không có ai có thể vượt qua được Mặc đại thần nhà cô, nhưng cô vẫn rất quý trọng cơ hội có thể làm trợ lý cho anh ta, tiện thể học tập.

Tô Song Song nhân vật mới này, thật ra thì chính là gián điệp nhỏ mà tổng công ty phái đi, muốn bất cứ lúc nào báo cáo tiến độ manga, phương hướng manga, cùng với tất cả.

Khi Cố Trọng sáng tác thích yên tĩnh, nên không làm việc trong phòng tranh mà công ty chuẩn bị cho anh, mà ở trong phòng làm việc anh tự thuê ở bên ngoài, trừ anh ra còn có hai trợ lý, một nam một nữ, đều đã theo Cố Trọng hơn hai năm.

Buổi sáng Cố Trọng liền mang theo Tô Song Song đến phòng làm việc của anh để làm quen với để anh giới thiệu hai trợ lý, khi Tô Song Song

nhìn thấy phòng làm việc của Cố Trọng thì cảm khái một tiếng: Khả năng gây ấn tượng thật cao!

Tô Song Song chép chép miệng, nghĩ thầm: Xem ra bây giờ muốn làm đại thần, đầu tiên phải đề cao khả năng gây ấn tượng của mình, nếu không ánh sáng đại thần cũng sẽ không quan tâm đến bạn!

Phòng làm việc của Cố Trọng đơn giản quý giá, cho dù Tô Song Song không hiểu nhãn hiệu, nhưng cũng có thể nhìn ra, cả căn phòng này tất cả đều là hàng cao cấp! Ngay cả bút máy, cũng là hàng nhập khẩu cho tới nay cô chỉ có thể hy vọng chứ không thể làm được!

Tô Song Song sờ sờ bút máy rất quý, kỹ năng chiêm chọc triển khai toàn diện, không phải chỉ là một cây bút thôi sao! Trong nước ngoài nước không phải đều giống nhau, còn không ủng hộ sản phẩm trong nước.

Hai trợ lý của Cố Trọng còn chưa đến, Cố Trọng liền mang cô đi làm quen với phòng làm việc trước, phòng làm việc thật ra là một căn phòng lớn, dùng bốn bàn làm việc chia ra.

Cố Trọng nhìn Tô Song Song vẫn vuốt ve bút máy, liền cầm cả ống bút lên, chỉ chỉ cái bàn bên cạnh, cười nói: “Về sau đây là chỗ làm việc của em! Rất vui mừng được hợp tác với em!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Chính Là Số Mệnh Vật Hi Sinh

Tô Song Song không ngờ lãnh đạo trực tiếp của cô có thể dễ nói chuyện như thế, thân thiết hiền hòa như vậy, khiến cho cô rất ngưỡng nùng, cúi người gập đầu, cố gắng ra vẻ mình khiêm tốn một chút: “Cám ơn ông chủ!”

Cố Trọng vừa nghe, đột nhiên nở nụ cười, anh đưa tay gõ bàn của Tô Song Song, cả người hết sức tùy ý, lại lộ ra nụ cười với hàm răng trắng bóng, trong mắt cũng khiến người ta buông lỏng.

“Năm nay tôi hai mươi tám, nên chắc lớn tuổi hơn em, em gọi tôi anh Trọng là được! Gọi tôi là ông chủ, lát nữa bọn họ tới khăng định sẽ cười nhạo tôi!”

“Anh Trọng!” Tô Song Song cũng bị cảm giác thân thiết này của Cố Trọng lây đến, không câu nệ như mới vừa rồi, cười đặt hộp dụng cụ của mình lên bàn.

“Anh Trọng, anh hôm nay lại... Ô! Có người mới! Ha! Còn là một cô em la ly!” Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói sang sảng, âm thanh trầm thấp khàn khàn dồi dào sức hút, quả thật như tiếng bánh nướng.

Tô Song Song nghiêng người nhìn sang, khi nhìn thấy sinh vật nhị thứ nguyên kia thì sửng sốt.

(*) nhị thứ nguyên: hay 2D, chỉ những thứ không có thật như anime, manga. Trong bối cảnh này chỉ nhân vật cosplay

Chủ nhân của âm thanh giống như có tạo hình của Vampire, quả thật như đi ra từ thế giới nhị thứ nguyên, anh ta thấy Tô Song Song nhìn sang, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai răng nhọn, Tô Song Song bị kinh sợ đến quên chào hỏi.

Cố Trọng hình như tập mãi thành quen với tạo hình của người này, hết quan sát lên lại quan sát xuống, làm một phê bình: “Đồng Nhược, đáng vẻ hôm nay của cậu không tệ, nhưng chiều cao của cậu thật sự không chống đỡ nổi!”

“Anh Trọng! Anh lại giễu cợt em!” Nam sinh tên là Đồng Nhược chạy bước lớn tới, nhe răng với Cố Trọng, hàm răng nhọn hoắt rất có lực uy hiếp, chỉ có điều khi đến gần, xác định là răng giả plastic.

Tô Song Song vẽ manga, từ ban đầu kinh ngạc, giờ phút này nhìn Đồng Nhược tràn đầy mới mẻ. di3n~d@n`l3q21y'd0n

Vóc dáng Đồng Nhược quả thật không cao, liếc mắt cũng chỉ 1m75, ngoại hình hết sức sáng rõ, nhưng mắt nhỏ, nhiều thêm vẻ thành thực.

Tô Song Song nhìn thấy anh ta theo bản năng nhớ ra lão hồ ly cậu già lên mặt Lục Minh Viễn kia, cô lập tức nổi da gà đầy người, vội vàng run lên.

Đồng Nhược cũng nhìn Tô Song Song từ trên xuống dưới, thấy cô run rẩy cả người, còn tưởng rằng mình hù được cô.

Anh cười híp mắt gãi đầu, toét miệng, lộ ra khuôn mặt xấu hổ răng nhọn; “Em chính là trợ lý Tô Song Song mới đến hả, tôi tên Đồng Nhược, một trong những trợ lý của anh Trọng.”

“Hù dọa đến em rồi, ngại quá!” Anh nói xong càng thêm xấu hổ, lại cũng không dám nhìn Tô Song Song rồi.

Tô Song Song ngược lại cảm thấy có lỗi, xua tay lia lại, ý bảo không phải là chuyện của anh, chỉ có điều trong lòng có ý tứ, nam sinh này xem ra rất cởi mở, không ngờ tính tình xấu hổ như vậy.

“Sao náo nhiệt thế?” Chuyện bên này còn chưa giải quyết, lại có một người đi vào, Tô Song Song nghe giọng nói theo bản năng ngẩng đầu lên.

Ngoài cửa ra vào có một nữ sinh mặc đồ hơi cũ, bộ đồ váy công sở màu đen, nhìn tuổi cũng chừng hai mươi lăm tuổi, chỉ có điều với bộ đồ này khiến cho cô ấy trong nháy mắt già thêm mấy tuổi.

Cô nhìn Tô Song Song, không nhiều lời, nhanh nhẹn chìa tay, tự giới thiệu mình, “Chị tên Ôn Tiểu Khê, trợ lý của anh Trọng!”

“Ồ! Chào chị chào chị, em tên là Tô Song Song! Xin chăm sóc nhiều hơn!” Tô Song Song vội vàng chìa tay, tay Ôn Tiểu Khê chạm nhẹ một cái với tay Tô Song Song, cô thu lại, không phải rất nhiệt tình.

Tô Song Song cười nhẹ, giả bộ như túm tóc, thu tay lại, Đồng Nhược lè lưỡi với Tô Song Song, ý bảo cô không cần để ý.

“Mọi người đã làm quen, vậy thì bắt đầu đi!” Cố Trọng liếc nhìn đồng hồ, đúng lúc là mười giờ, đúng lúc bắt đầu làm việc.

Ra lệnh một tiếng, cả người anh giống như thay đổi, thu lại nụ cười, có vẻ cực kỳ nghiêm túc. dieendaanleequuydonn

“Song Song, em tới ngày đầu tiên, trước hết đi theo Đồng Nhược xem tiến độ manga, chờ thêm mấy ngày quen thuộc, lại giao nhiệm vụ cho em!” Cố Trọng nói xong, khẽ mỉm cười với Tô Song Song, xoay người trở lại bàn làm việc của mình, bắt đầu suy nghĩ manga mới.

Tô Song Song biết thân phận của mình hơi khó xử, người ta cũng không giao quá nhiều công việc quan trọng cho một tên gián điệp, cô khẽ gật đầu

với Đồng Nhược, nhỏ giọng nói: “Xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Đồng Nhược vẫn cười ngượng ngùng, thật sự không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Song Song, cũng rất khiêm tốn: “Nào có, học hỏi lẫn nhau, học hỏi lẫn nhau!”

Trong nháy mắt cả phòng làm việc trở nên cực kỳ yên tĩnh, Tô Song Song cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, ngay cả Đồng Nhược cũng đè thấp giọng giới thiệu: “Anh Trọng đang nghĩ lời văn kịch bản!”

Tô Song Song vội vàng gật đầu một cái, tỏ ý hiểu rõ, Đồng Nhược xoay người tìm mấy tờ bản thảo kế hoạch còn chưa chọn màu và tô màu lên, đưa cho Tô Song Song, nhỏ giọng nói: “Cô trước ghi màu và tô màu lên, chúng tôi xem xem phong cách của cô, sau đó chúng ta lại trao đổi như thế nào?”

Nói là phong cách, là do Nhược Đồng chú ý đến cảm nhận của cô mà chọn từ uyển chuyển, thật ra thì chính là muốn xem xem kiến thức cơ bản của cô, Tô Song Song liếc nhìn mấy tờ bản thảo này, lại là mấy tờ bên trong bộ “Thực tiễn truyện” mà cô thích nhất.

Tô Song Song sửng sốt một chút, mấy tờ này là màu nguyên gốc, có thể nói là cô nhớ kỹ trong lòng, cô ngồi xuống, theo bản năng vuốt ve bản vẽ, trong lòng giãy giụa, là muốn chọn màu dựa theo nguyên bản, hay dùng phong cách của mình.

Vừa giãy giụa, Tô Song Song lại ngẩn người đến mười hai giờ, đến khi Đồng Nhược gõ bàn cô hỏi cô định gọi cơm gì, Tô Song Song mới bừng tỉnh hiểu ra, cô lại ngây ngốc đến nửa ngày!

Đồng Nhược quét mắt nhìn bản thảo trên bàn Tô Song Song, nhìn một nét bút cũng chưa lên, hơi sửng sốt, anh thấy Tô Song Song lộ vẻ lúng túng, vội vàng giải vây nói: “Có phải cô quen tô màu trên máy tính không?”

“Không không không! Chỉ có điều em còn chưa nghĩ ra như thế nào.” Tô Song Song nói đến đây nhất thời cảm thấy ảo não, còn không bằng cô nói không có thói quen vẽ tay! Bởi như vậy đến chính cô cũng cảm thấy mình như phế vật.

Ôn Tiểu Khê vừa vặn đi tới, cúi đầu nhìn bản thảo hai màu đen trắng của Tô Song Song, hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ.

Chỉ có điều như vậy cô thấy hình như còn chưa đủ, vẫn không quên châm chọc một câu; “Thật đúng là nhảy dù từ trên trời xuống!”

“...” Tô Song Song nghe rõ trong nháy mắt, Ôn Tiểu Khê châm chọc cô cái gì cũng không biết, dựa vào quan hệ tiến vào, cô cắn miệng, nhìn bản thảo trống không của mình, đúng là không có gì hay để nói lại.

Mặt Đồng Nhược đỏ lên, lại liếc nhìn Ôn Tiểu Khê, muốn nói điều gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng, Ôn Tiểu Khê lại liếc mắt nhìn Tô Song Song, đi về phía trước bàn làm việc của Cố Trọng. die~nd a4nle^q u21ydo^u

“Cái đó... Song Song, Tiểu Khê chính là có tính tình như vậy, cô cũng đừng so đo với cô ấy!” Lúc Đồng Nhược nói lời này, rất êu sớt.

Tô Song Song ngược lại không hề cảm thấy chịu nhục, cô cười trong sáng, đưa tay chọc chọc lên bản thảo còn chưa vẽ của mình, hào phóng nói: “Đúng là sai lầm của em! Không hoàn thành công việc đúng hạn! Chị Tiểu Khê nói rất đúng!”

Ôn Tiểu Khê nghe được Tô Song Song lại nói như vậy, ánh mắt liếc nhìn về phía cô ta, mặc dù vẫn không hữu nghị, nhưng không có vẻ chán ghét như ban đầu.

Ôn Tiểu Khê nhìn Cố Trọng vẫn làm việc, không coi ai ra gì, nhẹ giọng hỏi: “Anh Trọng, ăn cơm! Vẫn là cà tím có mùi cá?”

(*) cà tím có mùi cá: là một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng đặc sắc của tỉnh Tứ Xuyên. Thuộc món ăn có mùi cá tương đối có tính đại biểu trong hệ thống món ăn cay Tứ Xuyên. “Ngư hương” (mùi cá) và “Dư hương” (hương thơm còn lưu lại) là hài âm, có một cách gọi khác là “Cà tím còn lưu hương”.

Mà lúc này Đồng Nhược lại nhìn chăm chăm vào Ôn Tiểu Khê, trong mắt lộ vẻ thanh niên văn nghệ đau thương, kết hợp với trang phục quý hút máu thời Trung Cổ này của anh, cực kỳ hòa hợp.

Tô Song Song nhìn ba người này đầy thâm ý, đưa tay gãi cằm, khẽ nheo mắt lại, trong lòng nghĩ đến: Ba người này có chuyện xưa!

Khi Tô Song Song đang ngăn người muốn khám phá quan hệ của ba người này thì đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện với cô, cô hơi sửng sốt, hốt hoảng hỏi một câu: “Cái gì?”

Ôn Tiểu Khê nhìn dáng vẻ ngu si của Tô Song Song, trong nháy mắt nổi giận, cau mày, trừng mắt nói: “Tô Song Song, cô làm người sao không lễ phép như vậy hả!”

“Tiểu Khê, Song Song cô ấy cũng không phải cố ý, ngày đầu tiên, khó tránh khỏi không thích ứng, cô đừng hà khắc như vậy!” Cố Trọng thức thời giải vây cho Tô Song Song. die nda nle equ ydo nn

Tô Song Song thấy Ôn Tiểu Khê thật sự tức giận, vội vàng theo lời Cố Trọng nói gật đầu một cái, ý bảo mình vô tâm, thật ra thì cô thật sự không biết xảy ra chuyện gì!

Tô Song Song không khỏi nghĩ, chẳng lẽ khi cô ngăn người, thân thể không bị khống chế đã làm ra chuyện gì trời đất không dung rồi, chộc cho Ôn Tiểu Khê tức giận?

Cũng may lúc này Đồng Nhược thức thời nhỏ giọng nhắc nhở Tô Song Song một câu, coi như để cho cô chết rõ ràng: “Anh Trọng hỏi cô ăn cái gì!”

“Cái đó em ăn gì cũng được! Tham ăn no bụng là có thể!” Tô Song Song vội vàng mở miệng, thái độ cực kỳ tốt.

Ôn Tiểu Khê liếc nhìn Tô Song Song, không nói gì, nhưng ánh mắt đó thật sự không thể nói là hữu nghị. Tô Song Song âu sầu trong lòng, thật sự không biết đắc tội người này ở điểm nào, sao có một cảm giác bị chia mũi nhọn vào.

Hình như Cố Trọng còn đang đắm chìm trong kịch bản còn chưa viết xong, quyết định ăn cơm xong, lại ngồi xuống, vùi đầu viết.

Ôn Tiểu Khê cứ đứng bên cạnh Cố Trọng như vậy, dưới tình huống không ảnh hưởng đến anh, nhìn bản thảo của anh.

Mà Đồng Nhược đứng bên Tô Song Song, làm bộ như đang sửa sang đồ, ánh mắt lại thỉnh thoảng quét về phía Ôn Tiểu Khê.

Tô Song Song đứng bên cạnh bàn làm việc của mình, nhìn ba người này, thật sự không biết nên nói gì cho phải, chỉ có điều cô chỉ không rõ, vì sao cô được coi là vật hy sinh rồi!

Khi Tô Song Song cầm một phần gà xào cay siêu cay thì trợn tròn mắt, hiện giờ cô khắc sâu cảm nhận được cái gọi là vật hy sinh.

Cô cảm nhận được tầm mắt không thân thiện của Ôn Tiểu Khê, không nghĩ đến ngày đầu tiên đã náo loạn không vui với đồng nghiệp, định nhìn, trong đầu buồn bực ăn cơm không.

Khi cô coi như nước lọc cứng rắn nhét cơm, đột nhiên một phần cà tím có mùi cá còn chưa đựng đĩa đặt trước mặt mình.

Cô cắn đũa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Cố Trọng lộ ra hàm răng trắng, cười híp mắt nói: “Tôi thích ăn cay, hai chúng ta đổi đi!”

Tô Song Song thật sự muốn gật đầu! Nhưng không nói tới quãng món ăn ra là món cô đã đâm một đũa, chính là tầm mắt của Ôn Tiểu Khê ở bên cạnh giống như muốn đốt cháy cô, nó khiến cho Tô Song Song không chịu nổi!

Tô Song Song vội vàng lắc đầu, nhắm mắt gắp một miếng gà xào cay siêu cay, nhét vào trong miệng, nhai nhóp nhép, cố hết sức nặn ra nụ cười, ngây ngô nói: “Em cũng thích ăn cay! Không có chuyện gì, anh Trọng, anh ăn của anh đi!”

Cố Trọng nhìn mồ hôi trên trán Tô Song Song, buồn cười lại sợ phá tan lời nói dối của Tô Song Song khiến cho cô lúng túng, liền bá đạo trực tiếp cầm hộp đồ ăn của Tô Song Song, lại đẩy cà tím có mùi cá của mình tới trước.

“Hôm nay tôi định thay đổi khẩu vị, em cố gắng ăn cà tím của tôi đi!” Cố Trọng nói xong không cho Tô Song Song cơ hội phản bác, đã ôm hộp cà xào cay siêu cay, trở về bàn làm việc của mình rồi.

Tô Song Song nhìn cà tím có vị cá còn chưa động tới, trong lòng cảm động như sợi mì chảy ròng ròng theo chiều rộng, khi cô đang định động đũa, bất vị cay trong miệng thì cô cảm giác đột nhiên có một cơn gió lạnh đánh tới từ phía sau, khiến cho chiếc đũa vừa mới vươn ra của cô lại rụt trở về.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Ở Lại Làm Thêm Giờ

Tô Song Song suy nghĩ một chút, trong lòng giãy giụa, cuối cùng nhấp một ngụm nước ấm, đưa hộp cà này trở về cho Cố Trọng, chỉ sợ anh nghi ngờ mình không biết tốt xấu, còn tặng thêm một câu: “Gần đây em đang giảm cân, cà này cho em ăn lãng phí!”

Cố Trọng nhìn Tô Song Song một cái, cũng không nói gì, gật gật đầu, trong đầu buồn bực ăn cả gà xào cay siêu cay và cà tím có mùi cá.

Thật ra thì Tô Song Song vốn không ăn no, sau khi ngồi trở lại chỗ của mình, ánh mắt nhìn Cố Trọng ăn cà tím có vị cá, bụng của mình lại co quắp một trận.

Khi nhìn thấy anh ăn gà xào cay siêu cay, sau lưng mình lại dâng lên từng trận khí lạnh, có thể rõ ràng cảm nhận thấy ánh mắt kia của Ôn Tiểu Khê giống như dao nhọn vèo vèo đâm vào sau lưng mình, thật lòng như đứng đông lạnh!

Tô Song Song mím môi, vốn định nghiêm túc tô màu lên, nào biết một tay chống cằm, chống chống, lại ngủ thiếp đi!

Đợi đến khi cô tỉnh lại, đã nhìn thấy Cố Trọng, Ôn Tiểu Khê, Đồng Nhược vây quanh ba mặt bàn làm việc của mình, cô theo bản năng đưa tay lau khóe miệng mình, còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì!

Ôn Tiểu Khê thật sự không nhìn nổi, vỗ mạnh bàn, khinh thường hừ nói: “Mặc dù cô từ trên xuống, nhưng mà Tô Song Song, cô cũng nên có dáng vẻ đi làm chứ, nếu như muốn ngủ thì về nhà ngủ!”

“!” Tô Song Song lập tức hoảng hốt, cô vẫn luôn là một nhà vẽ tranh chăm biếm tự do, quen ngủ ngày, thức đêm, mới vừa rồi không khống chế được, lại ngủ thiếp đi!

Tô Song Song hối hận trong lòng! Biết mình đã làm sai, đối mặt với Ôn Tiểu Khê tức giận mắng cũng không dám thốt ra một tiếng, vội vàng đứng lên, cúi đầu, dáng vẻ thái độ tốt nhận sai.

Cố Trọng ngược lại không có cảm xúc đặc biệt gì, cả người có vẻ cực kỳ buông lỏng, cười híp mắt lộ ra hàm răng trắng của mình.

Khuôn mặt cười như thế nhìn khiến trong lòng Tô Song Song cũng chợt dạ! Chẳng lẽ gần đây sức quyến rũ của cô thăng tấp lên cao, là đàn ông nhìn thấy cô liền thích rồi hả?

“Cái đó... Em...”

“Cô câm miệng! Tô Song Song, bây giờ đã mấy giờ rồi! Đến giờ tan việc rồi! Cô lại không hề làm gì cả, buổi sáng ngăn người, buổi chiều ngủ, cô thật sự giỏi lắm!” d1en d4nl 3q21y d0n

Ôn Tiểu Khê vẫn luôn nhìn Tô Song Song không vừa mắt, lúc này ngây ngô đến ra chỗ sơ hở rồi, đổ ập xuống chính là mắng một trận liên thanh.

Tô Song Song tự biết đuối lý, cúi đầu khiêm tốn nghe mắng, vẫn không ngừng gật đầu, rất phối hợp, cuối cùng Ôn Tiểu Khê mắng không nổi nữa, đôi tay chống nạnh, hung hăng trợn mắt nhìn Tô Song Song, rõ ràng cho thấy nói quá nhiều, mệt rồi.

Tô Song Song thật lòng biết mình làm sai, ngày đầu tiên tới đây trình diện, lại lẩn lộn như vậy trôi qua, thật sự rất không nên, cô vội vàng cúi đầu nói xin lỗi: “Xin lỗi! Xin lỗi! Em làm thêm giờ, nhất định sẽ vẽ xong rồi về!”

“Làm thêm giờ?” Ôn Tiểu Khê hừ một tiếng, nhìn Tô Song Song từ trên xuống dưới, giọng nói càng thêm khinh thường, “Tôi nghĩ cô nhất định ngả ra đất mà nghỉ ngủ ở đây đi!”

“Không, sáng sớm ngày mai em nhất định nộp lên!” Tô Song Song cam đoan, nếu làm không xong, trong lòng cô cũng không thoải mái!

Cố Trọng muốn khuyên Tô Song Song trở về, nhưng đối mặt với cặp mắt nghiêm túc của cô, vẫn gật đầu một cái, anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ, anh còn có hẹn, không thể lỡ được.

“Song Song, em vẽ xong rồi về sớm một chút, nếu như quá muộn thì gọi điện thoại cho anh, anh trở lại đón em!” Cố Trọng nói xong đặt chìa khóa lên bàn của Tô Song Song, vẫn không quên dặn dò một câu, “Một mình đừng quên khóa trái cửa lại!”

Thật sự không phải Tô Song Song suy nghĩ nhiều! Ánh mắt Cố Trọng nhìn cô thật sự quá cứng chiều rồi, trước kia Tô Song Song có thể không hiểu, nhưng cùng Tần Mặc thân thiết lâu như vậy, nhìn ánh mắt này, vốn có vấn đề!

Tô Song Song vội vàng nhìn sang Ôn Tiểu Khê bên cạnh, lúc này ánh mắt Ôn Tiểu Khê nhìn cô không phải chứa dao găm nữa rồi, mà là chứa thuốc nổ!

“Anh Trọng, hôm nay không phải anh có cuộc hẹn quan trọng sao, em thấy nếu như Tô Song Song về quá muộn, thì để cho Đồng Nhược tới đón cô ấy đi!” Ôn Tiểu Khê nói xong đẩy Đồng Nhược một cái, Đồng Nhược giống như nhanh chóng nhớ tới bước kia, xung phong nhận việc!

Cố Trọng liếc nhìn Đồng Nhược, vừa nhìn về phía Tô Song Song, giọng hơi gấp gáp: “Vậy được, Song Song về nhà gửi tin nhắn cho anh, quá trễ cũng phải gửi!”

Tô Song Song vội vàng gật đầu, Cố Trọng nói ngày mai gặp với mọi người, rồi xoay người sai bước rời đi, Cố Trọng vừa đi, trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy không khí nặng nề.

Cô lập tức ngồi trên ghế, làm bộ như rất nghiêm túc suy nghĩ, nhờ vào đó tránh né ánh mắt vô cùng có tác dụng uy hiếp của Ôn Tiểu Khê.

Ôn Tiểu Khê nhìn Tô Song Song một cái thật sâu, không nói gì, đập giày cao gót của mình, cộc cộc rời đi.

Ôn Tiểu Khê vừa đi, Đồng Nhược mới như tuyết tan một nửa, cười nói chuyện với Tô Song Song hòa hoãn không khí lúng túng: “Tiểu Khê chính là chỗ này...”

“Em biết rõ, chị ấy chính là tính khí như vậy, hôm nay là lỗi của em, chị ấy tức giận cũng là việc nên làm!” Tô Song Song không phải người không nói lý, là cô làm sai trước, bị người ta nói, cũng là việc nên làm.

Đồng Nhược nghe xong, ngược lại ngượng ngùng cười cười, anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người ra bàn làm việc của mình lấy tờ thực đơn tối, đặt ở trên bàn Tô Song Song.

“Nếu em đói bụng, thì đặt bữa, lát nữa anh đến nhà ga tiễn một người, cho nên không thể cùng em, chỉ có điều sau tám giờ thì không có việc gì rồi, nếu tám giờ em còn chưa trở về, thì gọi điện thoại cho anh, anh trở lại tiễn em về!”

Tô Song Song vội vàng khoát tay, cảm ơn ý tốt của Đồng Nhược: “Không sao, nếu em về trễ, em kêu ông xã em tới đón, không cần làm phiền anh! Anh mau đi đi!”

Tô Song Song còn không quá quen gọi Tần Mặc là ông xã trước mặt người khác, nói xong, mình ngượng ngùng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đồng Nhượng vừa nghe, sửng sốt một chút, quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới, không xác định chắc chắn hỏi: “Song Song, em mới hai mươi đúng không?”

“Hả? Ừm!” Tô Song Song không hiểu vì sao Đồng Nhượng hỏi thế, ngây ngốc gật đầu một cái.

Đồng Nhượng tỏ vẻ không tin, nói tiếp: “Hai mươi tuổi đã kết hôn, là trạch nữ sao có thể làm ra chuyện này!”

“...” Thật ra thì Tô Song Song cũng không nghĩ tới mình gả đi vào năm hai mươi tuổi, cô hết sức trịnh trọng nói, “Thật ra thì em đã qua sinh nhật, phải là hai mươi một tuổi rồi!”

“...” Đồng Nhượng nghe xong cười ha ha, còn định nói điều gì, điện thoại của Tô Song Song reo rồi, cô cúi đầu nhìn, hiển thị cuộc gọi đến: tiểu cầm thú yêu quý.

Tô Song Song vội vàng quơ quơ điện thoại di động với Đồng Nhượng, cười nói: “Anh xem em không lừa anh, thật sự là chồng em, anh đi nhanh đi, em không sao! Anh nhất định yên tâm, khi em về cũng sẽ gửi một tin nhắn cho anh!”

“Vậy được!” Đồng Nhượng thật sự bị kinh sợ, anh chỉ nghe nói trợ thủ mới tới rất trẻ tuổi, mới hai mươi tuổi, là một học bá * thiên tài, để cho bọn họ để ý một chút, nhưng anh hoàn toàn không ngờ, cô nhóc chừng hai mươi tuổi này lại kết hôn rồi.

(*) học bá: chỉ học sinh chỉ tập trung cho học tập, rất ít tham gia hoạt động xã hội, học đặc biệt giỏi, điểm rất cao.

Khi anh đi ra ngoài, không khỏi cảm thán, anh đã hai mươi lăm, không biết đến khi nào mới có thể cưới được bà xã mình đã yêu thầm từ lâu!

Đồng Nhượng vừa xoay người ra ngoài, Tô Song Song liền nghe điện thoại, chỉ sợ Đồng Nhượng không nghe thấy, cô còn ỏn ỏn ẻn ẻn kêu một tiếng, “Ông xã! Em phải làm thêm giờ!”

Tô Song Song thấy Đồng Nhượng chạy ra ngoài mà thân thể còn run lên bần bật, biết anh nghe thấy, hài lòng gật đầu một cái, nhưng Tần Mặc ở đầu điện thoại bên kia lại rất lâu không có âm thanh.

Tô Song Song cho rằng Tần Mặc không nghe thấy, lại ỏn ỏn ẻn ẻn kêu lên: “Ông xã?”

Lúc này đầu điện thoại bên kia rốt cuộc có phản ứng, Tần Mặc lạnh lùng hỏi, “Em làm chuyện gì trái với lương tâm vậy?”

“?” Tô Song Song sửng sốt, không biết có phải do hôm nay ăn chưa no không, sao mới bắt đầu đã không nghe hiểu tiếng người rồi? Cô chớp chớp mắt, đáng yêu hỏi câu, “Tại sao?”

“Em đột nhiên làm nũng giống như uống nhầm thuốc?” Mặc dù Tần Mặc rất thích Tô Song Song gọi anh như vậy, nhưng kinh nghiệm sống chung với Tô Song Song nói cho anh biết, cô đột nhiên khác thường như thế, tuyệt đối không phải phường gian trá chính là trộm cắp!

Tô Song Song nheo mắt lại, hừ hừ, rất không hài lòng Tần Mặc nói cô như vậy, chỉ có điều nghĩ lại, mới vừa rồi cô đúng là hù chạy Đồng Nhượng, cũng không nói gì, vội vàng nói sang chuyện khác.

“A Mặc, tối nay em làm thêm giờ, em tặng ca xong, anh qua đón em đi!” Tô Song Song nói xong bắt đầu lục lọi hộp dụng cụ của mình, tổng cộng có năm bản thảo, theo tốc độ nhanh như rùa bò của cô, không biết trước mười hai giờ có thể tô màu xong không.

“Ngày đầu tiên đã làm thêm giờ?” Tần Mặc đã lái xe chạy tới chỗ Tô Song Song rồi, đột nhiên nghe nói Tô Song Song phải làm thêm giờ, liền

đậu xe ở ven đường, tập trung nghe điện thoại.

“Chuyện này... Bởi vì buổi sáng em ngăn người, buổi chiều ngủ thiếp đi, cho nên không làm xong công việc cần làm, em đã nói rồi, không làm xong không đi về, ha ha.. Ha ha...”

Tô Song Song càng nói càng chột dạ, hiện giờ cô có thể tưởng tượng đến sắc mặt của Tần Mặc có bao nhiêu khó coi, nhưng mà hôm nay cô hạ quyết tâm rồi, không làm xong, kiên quyết không đi về, bằng không về sau cô làm thế nào ngây người trong phòng làm việc này!

Tần Mặc không lập tức đáp lại Tô Song Song, hình như bị lý do hung hãn này của cô dọa sợ, một lát sau, anh mới chậm rãi “Khích lệ” từng câu từng chữ nói: “Giỏi lắm!”

“Ghét!” Tô Song Song nghe Tần Mặc lại còn học nói ngược trên internet, muốn sinh động một chút không khí xấu hổ, ỏn ẻn làm nũng.

Tần Mặc nhú mày trong nháy mắt, rõ ràng hơi không thích ứng với việc Tô Song Song đột nhiên dịu dàng, anh cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Trước dẫn em đi ăn cơm, sau rồi đưa em về làm việc!” Tần Mặc vừa định cho xe chạy, Tô Song Song vội vàng mở miệng ngăn cản anh.

“A Mặc, em đặt đồ ăn rồi, anh về nhà đi, đặt cơm cho tiểu Na, nếu không hai chúng ta đều không trở về, con bé nhất định không ăn cơm!” Trong lòng Tô Song Song còn nhớ thương Cô Tô Na này.

Theo ý cô, cô bé kia thật sự quá hướng nội, nếu trong nhà không có ai, cô bé nhất định sẽ không vào phòng bếp nấu ăn, một khi đói sẽ đói bụng đến sáng sớm hôm sau.

Tần Mặc vốn ghét Cô Tô Na chiếm đoạt chỗ trong nhà của anh, vừa nghe mình còn phải chuẩn bị cơm cho cô ta, mặc dù chỉ tùy tiện đặt cơm,

nhưng vẫn không hài lòng.

Tô Song Song nghe phía Tần Mặc không lên tiếng, cũng biết anh tức giận, vội vàng mở miệng dụ dỗ: “A Mặc, anh tốt nhất! Tiểu Na ở chỗ chúng ta, không thể để cho em ấy đói bụng đúng không, nếu để cho ông nội biết, có thể sẽ bệnh thêm...”

Tô Song Song còn chưa dài dòng xong, Tần Mặc đã chụp tay lái, coi như thỏa hiệp: “Em chờ anh đi đón em.” Anh nói xong, một cước đạp chân ga, quay đầu chạy về phía nhà trọ.

Tô Song Song cúp điện thoại, hơi lộ vẻ tươi cười, trong lòng ấm áp vì Tần Mặc thỏa hiệp, chỉ có điều cúi đầu nhìn bản thảo của mình, liền bắt đầu buồn rầu, hiện giờ cô vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc phải lên màu như thế nào!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Để Ý Tới Mức Không Nói Ra Được (1)

Editor: Mẹ Bầu

Cô Tô Na nằm trên mặt đất, sắc mặt đỏ rực, khẽ nheo mắt lại, dường như ý thức rất không tỉnh táo. Cô nhìn thấy Tần Mặc, chậm chạp một lúc mới gắng sức khạc ra được mấy chữ: "Anh trai... Đầu em rất choáng váng!"

Tần Mặc thấy Cô Tô Na lộ vẻ không giống như là đang giả bộ, anh nửa ngồi xổm trên mặt đất, vươn tay nhẹ nhàng đụng lên cái trán của Cô Tô Na một cái trán, hết sức nóng.

Trong nháy mắt chân mày Tần Mặc nhíu lại, cũng không phải là bởi vì lo lắng Cô Tô Na bệnh tình, mà là cảm thấy rất phiền toái, anh vươn tay một tay liền đem khi trên mặt đất Cô Tô Na kéo lên, vừa dùng lực, nửa lôi đem cô bỏ vào trên ghế sa lon.

Cô Tô Na cảm thấy đầu óc hết sức choáng váng, thân thể mềm nhũn tựa vào trên ghế sa lon, trong nháy mắt lại té nhào xuống. Tần Mặc nhìn cô một lát, sau đó lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Cô Tô Na.

Bác sĩ riêng của Cô Tô Na vừa nghe thấy tin Cô Tô Na bị sốt nóng, lập tức lo lắng, dặn dò Tần Mặc cho cô uống chút nước ấm, nếu như có thể thì dùng khăn lông ướt lau cho Cô Tô Na một lượt.

Tần Mặc ngay cả trả lời cũng không đáp lại một câu, trực tiếp cúp luôn điện thoại. Anh đứng ở ghế bên cạnh sa lon, thấy hô hấp của Cô Tô Na càng ngày càng dồn dập, mang theo một chút tiếng nức nở, hừ hừ: "Nước... Nước..."

Tần Mặc dừng lại khoảng độ có một giây, sau đó anh xoay người đi vào phòng bếp rót cho Cô Tô Na một chén nước. Nhưng mà hiện tại ý thức của Cô Tô Na đang có chút mơ hồ, Tần Mặc đưa chén nước đến bên miệng của cô, nhưng Cô Tô Na cũng không biết đường uống vào.

Tần Mặc cắn răng, hít một hơi thật sâu, đỡ em gái dậy, sau đó đưa chén nước đến bên miệng của cô. Đôi môi khô khốc của Cô Tô Na vừa đụng đến nước, trong nháy mắt liền giống như điên, há miệng to uống nước.

Tần Mặc không có kinh nghiệm đỡ cho người khác uống nước. Anh vốn không quá quen thuộc với chuyện này, lại cộng thêm vẻ rất không hài lòng, cho nên đến quá nửa chén nước bị rót ra bên ngoài. Tần Mặc thấy Cô Tô Na đã uống được khá nhiều nước, kéo kéo cà vạt trên cổ áo xuống, ra ngồi ở trên ghế sofa phía đối diện.

Cặp chân dài của anh gác lên trên bàn trà, chân mày nhíu lại nhìn Cô Tô Na ở đối diện đang bệnh khá nghiêm trọng. Ngón tay thon dài của anh lướt trên màn hình điện thoại di động, anh đang do dự xem có nên gọi điện thoại cho Tô Song Song, nói cho cô biết Cô Tô Na bị bệnh hay không.

Bản tính trời sinh của Tần Mặc vốn ngang ngạnh, anh không thích người mình quan tâm lại đi quan tâm đến người khác, cho dù đó là người phụ nữ cũng không được! Cho nên do dự một lát, Tần Mặc lại như cũ, quyết định không gọi điện thoại cho Tô Song Song nữa.

Huống chi nếu như Tô Song Song có gấp gáp chạy về, cũng không giúp được việc gì, nhiều lắm là chỉ có thể dùng khăn lông lau người cho Cô Tô Na vài lần mà thôi.

Vừa nghĩ tới khăn lông lạnh, hàng lông mày của Tần Mặc nhíu lại sâu hơn. Anh hạ chân xuống, nâng người lên khỏi ghế sofa, đi vào phòng rửa tay lấy một cái khăn lông ướt, trở lại trực tiếp đắp lên trên mặt của Cô Tô Na.

"Hừ hừ..." Cô Tô Na rên lên một tiếng, cảm giác thấy hô hấp không được thoải mái, liền đưa tay lên kéo chiếc khăn lông xuống. Tần Mặc thấy Cô Tô Na không cảm kích như vậy, nên cũng không để ý tới nữa.

Cũng may bác sĩ riêng của Cô Tô Na tới cũng nhanh. Chẳng qua là, khi Tần Mặc mở cửa nhìn thấy người phụ nữ đứng ở cửa thì ấn tượng đầu tiên hết sức không tốt! Người phụ nữ đứng ở cửa mặc trên người bộ quần áo màu trắng của y tá thường dùng. Chỉ có điều, bộ quần áo y tá thường dùng này cũng không phải là loại quần áo đúng quy chuẩn thường dùng, mà là có khuynh hướng tựa như bộ nội y sexy... giống như trang phục của các nhân vật biểu diễn trên sân khấu vậy.

Tần Mặc quan sát trên dưới vị bác sĩ riêng này một cái, sắc mặt lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nghiêng người đi, cũng không từng nói thêm nhiều lời gì khác với vị bác sĩ riêng kia.

Người phụ nữ này cũng không có biểu tình gì, chẳng qua là khi đi qua bên cạnh Tần Mặc, không hiểu vô tình hay hữu ý mà nhích sát lại gần về phía trên trên người Tần Mặc, giọng lạnh như băng hỏi: "Tình hình bây giờ thế nào?"

Tần Mặc theo bản năng lui về phía sau một bước, nhìn vào gương mặt của người phụ nữ kia có vẻ chính phái, nhưng kì thực hành động lại là người phụ nữ rất phóng dăng. Những người phụ nữ kiểu như thế này, Tần Mặc thấy cũng đã nhiều, thuộc loại “dục cầm cố túng” (*). Tần Mặc cực kỳ ghét loại người như vậy, anh dứt khoát xoay người đi về hướng phòng ngủ của mình.

(*) Dục cầm cố túng: Dịch nghĩa: Vờ tha để bắt thật, nghĩa tương ứng như câu “Lạt mềm buộc chặt” ở Việt Nam.

Ai biết được, người phụ nữ này lại đưa tay kéo cánh tay của Tần Mặc lại, bộ ngực bị chen lấn như sắp bị bật ra khỏi ngực kia, trong nháy mắt dán lên

lồng ngực của Tần Mặc.

Trên mặt cô ta vẫn như cũ vẫn giữ vẻ mặt không có chuyện gì, vừa mở miệng, giọng nói cũng vẫn lạnh băng băng như cũ, bộ dạng vẫn mang vẻ vì công việc chung: "Tổng giám đốc Tần, tôi còn phải phiền toái ngài giúp cho một tay, một mình tôi không thể nào nâng cô ấy đang nằm bất động được."

Tần Mặc cúi đầu nhìn người phụ nữ này, ở vị trí này, tầm mắt của anh có thể nhìn thấy rất dễ dàng phía trước bộ ngực vĩ đại của cô ta cực kỳ rõ ràng, không sót thứ gì. Thế nhưng Tần Mặc vẫn không có một chút xiu hững thú, vừa mở miệng, người anh liền tỏa ra một luồng không khí, trong nháy mắt làm xung quanh lạnh ngắt giống như đang ở trong địa ngục Tu La vậy.

"Tránh ra." Chỉ đơn giản hai chữ, nhưng đã thể hiện rất tốt tính tình của Tần Mặc. Nếu như không phải là đoán chừng Cô Tô Na xảy ra chuyện gì không tốt, hiện tại chỉ trong giây phút Tần Mặc đã đuổi luôn cái người phụ nữ cực kỳ chướng mắt kia ra ngoài.

"Tổng giám đốc Tần, tôi cũng đang muốn tránh ra, ngài cứ bình tĩnh." Cô ta nói xong tựa như còn có vẻ rất khinh thường, xoay người lại đi về hướng của Cô Tô Na ở phía bên kia, bắt đầu thực hiện công việc của mình, đo nhiệt độ cho Cô Tô Na, cho Cô Tô Na uống thuốc, dán miếng cao hạ sốt.

Chờ đến khi làm xong một loạt các công việc đó, cô ta đứng dậy nhìn Tần Mặc, thái độ cực kỳ lạnh như băng rất không phù hợp với bộ quần áo mà cô ta đang mặc trên người, nói: "Kính xin Tổng giám đốc Tần giúp cho một chuyện, anh dìu tiểu Na vào trong phòng ngủ."

Tần Mặc thấy mọi chuyện cũng đã hoàn thành, anh liền sải bước đi tới chỗ đó, một phát trực tiếp xốc luôn Cô Tô Na lên, đỡ vào bên hông của cô, chỉ ba bước đưa được Cô Tô Na vào trong phòng ngủ với vẻ rất thô lỗ.

Người phụ nữ kia cũng đi theo lên tiếng gọi giật lại Tần Mặc đang định rời khỏi nơi này: "Tổng giám đốc Tần, tối nay sợ tiểu Na bị trở bệnh trở lại, tôi sẽ ở lại nơi này để theo dõi."

Tần Mặc mặc dù không thích có người xa lạ ở lại trong ngôi nhà của chính mình, nhưng anh lại nghĩ nếu như cô ta không ở lại, đến tối muộn có thể nào thì nhất định Tô Song sẽ phải chăm sóc Cô Tô Na. Nghĩ như vậy anh liền gật đầu một cái, ngay cả lời nói anh cũng lười phải mở miệng nói với người phụ nữ này.

"Còn nữa Tần Mặc, tên tôi là Ba by, rất hân hạnh được biết ngài!" Ba by nói xong liền tiến lên phía trước, lập tức vươn tay ra. Chỉ có điều lúc này cô ta lại khẽ cúi người xuống, để lộ ra bộ ngực, thời khắc đó thể hiện cô ta không phải là một cô gái tốt đẹp gì

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Để Ý Tối Mức Không Nói Ra Được (2)

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc vẻ mặt lạnh nhạt liếc mắt nhìn bàn tay của cô ta, không có ý định muốn bắt tay, xoay người lại, sai bước rời đi, phảng phất phải ở lại bên cạnh cô ta nhiều thêm một chút chính là một sự hành hạ đối với mình. Trước khi đóng cửa một chút, anh vẫn không quên dặn dò lại một câu: "Chăm sóc cho con bé, đừng để cho buổi tối con bé lại đến quấy rầy đến chúng tôi!"

Hai chữ chúng tôi anh nhấn cực kỳ mạnh, cực kỳ rõ ràng, chính là không mong muốn đến nửa đêm Cô Tô Na lại làm ra ba cái chuyện gì đó yêu cầu sách nhiễu, quấy rầy đến anh và Tô Song Song.

Ba by thông minh gật đầu một cái, nhìn Tần Mặc rời đi. Khi cánh cửa đóng lại một khắc kia, cô ta ngồi xuống ở mép giường nệm, đẩy Cô Tô Na đang nằm ở trên giường một cái.

"Gửi tin nhắn chưa?" Cô ta tiếp tục mở miệng, giọng nói cũng lộ ra một luồng hơi thở phong lưu. Cô Tô Na miễn cưỡng mở hai mắt ra, chỉ chỉ chén nước ở bên cạnh.

Ba by vội vàng bưng chén nước lại, sau đó đỡ Cô Tô Na dậy. Cô Tô Na uống một hớp nước, cổ họng khô khốc mới như được hóa giải một chút. Cô vừa mở miệng, giọng nói khàn khàn cực kỳ khó nghe: "Gửi rồi, vừa mới rồi cũng đã gọi điện thoại trở lại cho tôi, nhưng tôi không nhận, đoán chừng độ nửa giờ nữa sẽ trở lại thôi."

"Được rồi, diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn lải nhải quá! Nhưng mà tiểu Na à, em vậy mà cũng có thể giày vò bản thân mình quá đấy! Chị đây không thể không bồi phục em! Sao, em thế này là đã ngâm mình trong nước lạnh mà tắm trong bao lâu đây, người đã nóng rần lên phát sốt thành như vậy, thật ra thì em có thể giả bộ giả vờ giả vệt..."

"Giả vờ giả vệt có thể lừa gạt anh ấy sao?" Cô Tô Na khinh thường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua phòng rửa tay trong phòng ngủ của mình. Mới vừa rồi, cô ước chừng đã tắm nước lạnh suốt một canh giờ, mới làm cho mình tức thời phát sốt nóng rần lên.

Nhớ tới cái loại cảm giác lạnh như băng đó, Cô Tô Na nín chặt lấy chân. Một chút giá lạnh này có tính là cái gì, hoàn toàn không thể nào so sánh được với việc chịu phạt ở Cô Nhi Viện. Cô đã từng phải đứng suốt cả một đêm lạnh cóng ở ngoài trời, giữa lúc băng tuyết tràn ngập khắp nơi!

Ba by thấy Cô Tô Na nghĩ đến chuyện không vui như vậy, cũng không nói chuyện gì nữa, ở nơi đó phối hợp đưa lại mấy chiếc móng trên ngón tay của mình, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cúi đầu nhìn lại bộ quần áo đang mặc trên người mình một chút.

"Chị nói này, cái ông Tần Mặc kia có phải là đàn ông hay không vậy hả! Chị đây cũng đã mặc thành cái bộ dáng như thế này rồi, vậy mà anh ta cũng không hề nhúc nhích! Chậc chậc, thật sự anh ta đã làm một chuyện đại si nhục đối với chị đây rồi! Mới vừa rồi nếu như không phải là chị đây đã giả bộ lạnh lùng, đoán chừng chắc chị cũng không diễn nổi nữa."

Cô Tô Na nhìn lướt qua bộ quần áo mà Ba by đang mặc trên người kia, trong mắt lộ ra sự khinh bỉ: "Mặc mà giống như đang bán thế kia, chị cảm thấy anh ấy có thể coi trọng chị được sao?"

"..." Ba by khinh thường hừ một tiếng, nhìn về phía gương tự luyến, ngẩng nhìn dung mạo của mình một chút, đưa tay chọc chọc vào dung nhan

của mình nói: "Này hai má của chị nếu đem so sánh với gương mặt của búp bê chẳng phải là mạnh hơn nhiều đó sao?"

"Nhưng lòng của chị nếu mang so sánh thì sẽ kém hơn." Cô Tô Na không biết nghĩ đến cái gì, nói ra một câu không nóng không lạnh như vậy. Ba by nhất thời liền cảm thấy không vui, quay đầu lại nhìn Cô Tô Na hừ hừ.

"Em cũng chớ có xem thường chị đây, em cũng vẫn còn chưa bằng chị đâu!" Nói xong cô ta ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ báo thức, nhíu mày lại: "Thế nào chỉ mới có qua năm phút đồng hồ thôi vậy, thật không có ý nghĩa chút nào!"

"Chị đi tìm một chiếc áo ngủ của em đi, thay bộ quần áo này ra một chút, mặc cái bộ quần áo này vừa nhìn đã thấy không đứng đắn." Cô Tô Na vươn tay vuốt vuốt mi tâm của mình, hiện tại cô hết sức hối hận vì đã tìm một người không đáng tin cậy như vậy đến giúp cô.

Cô cũng chỉ nói ít đi một câu thôi, vậy mà chị ấy lại có thể ăn mặc một cách phóng túng và dung tục đến như vậy.

"Được, được, được! Em đã tốn tiền, chị đây nghe lời em, bất quá tối hôm nay em phải làm cho mình hạ sốt đi, nếu không sốt đến phát ngu thì chị đây cũng mặc kệ!" Ba by đã lớn lên cùng với Cô Tô Na ở trong một Cô nhi viện. Ngày trước cô ta đã làm việc ở trong một phòng khám bệnh. Sau khi Cô Tô Na trở lại nhà họ Tần, cô đã giới thiệu Ba by đến làm y tá cho bệnh viện mình đang điều trị bệnh tâm lý.

Trong nháy mắt, hai người cùng trở nên yên tĩnh lại. Cô Tô Na nhắm mắt dưỡng thần, Ba by sau khi thay đổi bộ quần áo kia, liền bắt đầu ngồi mài dũa lại mấy chiếc móng tay của mình.

Chờ đến một khoảng thời gian không lâu lắm, Ba by chợt đứng lên, cởi chiếc quần ra, hạ thân chỉ mặc một bộ đồ lót, chiếc áo của Cô Tô Na

khi mặc lên trên thân hình cô ta, rõ ràng là bị nhỏ hơn. Ba by uốn éo người một cái bước đi ra ngoài.

Cô Tô Na nhìn bộ dáng của Ba by như vậy, hít một hơi thật sâu, sợ Ba by trêu chọc xảy ra chuyện gì liền dặn dò một câu: "Thấy có thể làm được thì hãy làm, Tần Mặc không phải là người mà chúng ta có thể trêu chọc được đâu!"

"Được rồi, được rồi, được rồi! Chị đây đã biết!" Hiện tại trong mắt của Ba by bây giờ đều là hình ảnh của Tần Mặc, con người này đến tro cốt cũng mang khí chất của “toản thạch vương lão ngũ”, nhưng Ba by cũng không nghĩ được nhiều như vậy, người uốn éo đến mức tưởng như bộ quần áo lót kia cũng sắp sửa bị bay ra ngoài.

(*) Toản thạch vương lão ngũ, hay còn gọi là Kim cương vương lão ngũ. Cụm từ này thường dùng để chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế. Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Nên tóm lại, nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Mở cửa ra, Cô Tô Na trực tiếp đi tới cửa phòng ngủ của Tần Mặc, gõ cửa. Tần Mặc đang ở trong phòng đọc tài liệu, nghe thấy tiếng động, không muốn để ý tới, nhưng lại sợ Cô Tô Na xảy ra chuyện gì đó, đến khi Tô Song Song trở lại, anh không biết ăn nói với cô như thế nào.

Tần Mặc vừa mở cửa ra, nhìn thấy Ba by ăn mặc cái kiểu như vậy, đang định đóng cửa lại không để ý tới cô ta, thì đột nhiên Ba by lại chui vào. Tần Mặc cau mày nhìn cô ta, bàn tay buông khỏi cái tay cầm mở cửa ra.

Ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào Ba by đang giẫm trên thảm, sát khí giữa hai lông mày càng ngày càng sâu hơn. Ba by vẫn không hề ý thức

được nguy cơ, ngón tay đưa ra khẽ mơn man lên gương mặt, chuẩn bị tư thế quyến rũ Tần Mặc.

"Tổng giám đốc Tần, đêm dài mệnh mỏng, hãy để cho người con gái này hầu hạ ngài nhé! Tay nghề của em đây cũng khá tốt!" Nói xong cô ta liền áp sát người lên thân thể của Tần Mặc.

Tần Mặc dứt khoát bước sang phía bên cạnh một bước, liền tránh thoát khỏi cô ta. Anh duỗi bàn tay ra định đẩy cô ta ra ngoài, nhưng ngờ đâu Baby vậy mà lại có thể nhìn thấu được động tác của anh.

Cô ta không những không bị đẩy ra ngoài, mà ngược lại còn vươn ra cánh tay ra ôm lấy Tần Mặc, nhanh chóng dính chặt lên trên người anh.

Đúng vào lúc này, cửa chính căn hộ được mở ra, chỉ nghe thấy vang lên "leng keng" mấy tiếng, ngay sau đó là nghe thấy tiếng của Tô Song Song kêu la: "A Mặc, có phải tiểu Na bị bệnh hay không?"

Tô Song Song không nghe thấy động tĩnh gì, nhanh chóng bước đi về phía trước mấy bước, thời điểm đi qua phòng ngủ của bọn họ, theo bản năng cô quay đầu nhìn sang, cô liền nhìn thấy Tần Mặc đang "ôm" một người phụ nữ ăn mặc quần áo hở hang.

Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song, theo bản năng liền hỏi cô: "Không phải anh đã dặn gọi điện thoại cho anh đến đón em hay sao?"

Lời nói này nghe thật hoàn hảo, lời nói ra vốn là lo lắng cho Tô Song Song, chỉ trong nháy mắt liền chuyển sang ý nghĩa khác, giống như là đã nói Tô Song Song trở lại sớm như vậy đã quấy rầy chuyện tốt của anh rồi!

Tô Song Song trợn mắt hốc mồm nhìn hai người bọn họ, khi nghe thấy lời nói này của Tần Mặc, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch ra, không thể nào thốt ra nổi một câu nói.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Gặp Chuyện Không May Làm Sao Bây Giờ

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc vừa thấy bộ dáng Tô Song Song như vậy, liền biết mình nói sai rồi, nhưng anh lại không quen với chuyện giải thích, liền lặng đi một hồi, trì hoãn thời gian, cũng quên luôn cả chuyện đẩy Ba by đang dính chặt vào trên người của anh xuống.

Tô Song Song đỏ mắt chờ trong chốc lát, di@en*dyan(lee^qu.donnn nhìn thấy Tần Mặc vẫn như cũ không có ý định đẩy cái người phụ nữ có dáng dấp tựa như một con yêu tinh kia ra, miệng nhếch lên, nước mắt không sao kiềm chế nổi, cứ thế chảy xuống.

"Tần Mặc, anh khá lắm!" Tô Song Song tức giận rống một tiếng, vừa xoay người chạy vụt ra ngoài.

Mãi cho đến lúc cánh cửa kêu "sầm" một tiếng vì bị đẩy mạnh, Tần Mặc mới phản ứng được, không chút khách khí đẩy cánh tay của Ba by đang quăn lấy mình ra.

Thật ra thì vừa rồi Ba by rất sợ, lúc này cô vẫn đang nhắm chặt mắt lại, bị Tần Mặc đẩy ra, cô vội vàng thối lui sang bên cạnh, cảm giác chỉ muốn làm thế nào hạ thấp sự tồn tại của mình xuống.

Tần Mặc một phát vớ lấy chiếc áo khoác để ở bên cạnh, bước nhanh ra bên ngoài, nhưng anh lại không có ý định bỏ qua cho Ba by. Một cái tay khác của anh lôi kéo tay Ba by, kéo cô ra đến ngoài cửa, dứt khoát đóng cửa lại.

Ba by bị kéo đi ra bên ngoài, một cơn gió lạnh vừa thổi tới, thân thể liền run lên, lúc này mới ý thức tới mình chỉ mặc có mỗi một chiếc áo T-shirt, bên dưới cũng chỉ có mặc một chiếc quần lót ở bên trong mà thôi!

Cô vội vàng muốn mở cửa ra, nhưng mà cánh tay vừa mới vươn ra, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt âm trầm kia của Tần Mặc, bị dọa cho sợ đến mức chột bước lui về phía sau mấy bước.

"Tần... Tổng giám đốc Tần, mới vừa rồi tôi thật sự không phải cố ý! Thật!" Dù ở trong xương Ba by có là một con người tùy tiện, nhưng bị người ta ném ra cửa như vậy, cũng sẽ cảm thấy xấu hổ. Cô cẩn thận nhìn sang hai bên một chút, diễn đàn 1♥️ quý 1♥️ chỉ sợ gặp phải người khác.

Tần Mặc cũng tuyệt đối không hề để ý đến Ba by, trực tiếp xoay người lại khóa trái cửa lại, lấy điện thoại ra gọi điện cho Bạch Tiêu: "Đến nhà tôi bắt cái người phụ nữ đang ở bên ngoài nhà kia lại, đừng để cho tôi còn nhìn thấy cô ta ở cái thành phố này nữa."

Tần Mặc vừa đi ra ngoài, vừa nói thêm một câu: "Tìm cho tôi một bác sĩ có tín nhiệm để chăm sóc cho Cô Tô Na."

"Tổng giám đốc Tần!" Ba by bước theo Tần Mặc về phía trước mấy bước, muốn níu lại ống tay áo của anh, nhưng rồi lại không dám, Tần Mặc bước rất dài, chỉ mấy bước chênh lệch, Ba by liền không theo kịp anh nữa.

Ba by chớp mắt một cái, nhớ tới có thể bảo Cô Tô Na mở cửa cho cô, vội vàng xoay người lại đi nhấn chuông cửa, ai biết được cửa đã bị Tần Mặc khóa trái ở bên ngoài, Cô Tô Na căn bản không thể nào mở ra được.

Ba by ở ngoài cửa nghĩ đến lời nói kia của Tần Mặc..., càng ngày càng gấp gáp. Cô chân đi chân trần, trên người lại chỉ mặc có một chiếc áo như vậy, hoàn toàn không có biện pháp nào để đi ra ngoài. Nhưng nếu như để

cho người của Tần Mặc bắt được cô, khẳng định sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Ba by đứng xoay vòng ở tại chỗ đó trong lòng rất gấp gáp. Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút. Cô căn rằng một cái, nhấn mạnh vào chiếc chuông cửa của nhà bên cạnh, nhưng một hồi lâu sau cũng không có người ra mở cửa.

Ba by bắt đầu cảm thấy lo lắng, tầng này chỉ có hai gia đình. Chẳng lẽ lúc này cô lại phải đi đến một tầng khác nhờ giúp đỡ sao?

Đang lúc Ba by còn đang do dự, cho dù thế nào cô cũng không ngờ được rằng người của Tần Mặc lại có thể tới nhanh như vậy. Cô nhìn thấy thang máy mở ra, có hai người mặc tây trang bước ra ngoài. Trong nháy mắt cô cảm giác thấy có chuyện không ổn, là còn chưa tới cửa thang lầu, liền bị bọn họ khống chế túm được. Ba by vừa định kêu lên, liền bị đánh một cái vào gáy, mất đi ý thức. Trước khi bị té xỉu, một nỗi khủng hoảng khổng lồ liền bao trùm lấy toàn thân của Ba by. Cho tới bây giờ, Ba by chưa từng bao giờ lại thấy hối hận như thế, tại sao cô lại muốn nhúng tay vào chuyện giữa Tần Mặc và Tô Song Song kia chứ.

Lúc này Bạch Tiêu từ trong thang máy đi ra, liếc mắt nhìn lướt qua gương mặt của Ba by, cười lạnh một tiếng, giọng nói đầy vẻ khinh thường: "Có thể này mà cũng nghĩ muốn quyến rũ tiểu Tần Tần của nhà chúng ta hay sao, thật sự coi tiểu Tần Tần của nhà chúng ta là người mù hay sao!"

Chỉ có điều anh chợt nghĩ lại, nếu như bàn về tướng mạo, dáng dấp của Tô Song Song thật sự đúng là không nữ tính bằng người phụ nữ này. Anh vươn tay sờ sờ lên cằm của mình, lẩm bầm lầu bầu nói: "Mặt của tiểu Tần Tần thật đúng là có vấn đề rồi, cậu ta chỉ ưa thích vẻ đẹp tâm hồn mà thôi."

Nói xong Bạch Tiêu cảm thấy về cái khoản này thì bản thân anh thật sự không đến nỗi tệ lắm, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Lục Minh

Viễn, sau đó vui vẻ rạo rức đi xử lý chuyện mà Tần Mặc vừa mới giao phó cho mình phải làm.

Tần Mặc đi tới bên ngoài tiểu khu, liếc mắt nhìn vị trí của Tô Song Song. Chẳng qua là cô mới đi ra khỏi tiểu khu được một bước. Tần Mặc liền lui trở lại, anh tựa vào bên cửa tiểu khu đốt một điếu thuốc, từ từ nhả khói ra.

Khói thuốc như sương mù lượn lờ, làm cho người ta không thấy rõ anh đang nhúu chặt đôi chân mày thật sâu. Tần Mặc cảm thấy anh cần phải suy nghĩ tìm cách làm thế nào để dùng lời nói để có thể giải thích rõ chuyện này với Tô Song Song.

Mà anh cũng cần phải cho Tô Song Song một chút thời gian, để cho cô nguôi bớt giận đã, tránh làm cho cô bị nổi nóng, sẽ không chịu nghe anh nói bất cứ điều gì. Hơn nữa, hiện tại chuyện xảy ra trong quá khứ lại vô cùng lèm nhèm. Bằng khả năng diễn đạt bằng lời nói của anh hiện giờ, đoán chừng anh nói cô cũng không hiểu!

Tô Song Song cứ vừa đi lại vừa rơi lệ, không sao kiềm chế được. Đi được một chốc lát, cô cảm thấy hơi mệt, liền ngồi xuống trên chiếc ghế ở bên cạnh. Tô Song Song liền không sao nhịn được nữa, liếc mắt nhìn về phía lối ra vào.

Tiết trời mùa Đông, lúc này bầu trời tối đen như mực. Đừng nói bóng dáng của Tần Mặc, trên đường phố, ngay cả người đi đường cũng không hề có một bóng người nào.

Tô Song Song ngồi ở trên ghế lạnh như băng, cảm giác càng thấy khó chịu hơn, nước mắt đúng là không mất cứ thế tuôn rơi chảy xuống. Một cơn gió lạnh vừa thổi qua tựa như cạo đi lớp ẩm ướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gây cảm giác cực kỳ khó chịu.

Tô Song Song dùng ống tay áo lau lau lên mặt của mình, nhưng vừa đụng vào lại thấy gương mặt rất đau. Nhưng mà hiện tại trong lòng của Tô

Song Song lại đang rất đau đớn, cô cũng không có tâm tư nào mà quan tâm đến chuyện có phải đông lạnh thế này sẽ làm hư mặt hay không. Cô chỉ muốn nước mắt của mình dừng lại, nhưng không biết tại sao nó lại làm nổi lên tác dụng ngược lại, càng khóc nhiều hơn nữa.

Đột nhiên điện thoại di động rung lên, dọa cho Tô Song Song giật mình. Trái tim cô đang lạnh cóng, trong nháy mắt lại dấy lên một tia ngọn lửa nhỏ. Cô cố ý chờ một chút, mới lấy điện thoại di động ra, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện trên màn hình điện thoại lại là anh trai của mình, thì nháy mắt cả khuôn mặt nhỏ nhắn lại sụp đổ.

Tô Song Song không muốn nhận, nhưng lại sợ Tần Dật Hiên lo lắng. Cô do dự sợ anh sẽ cúp điện thoại trước khi tiếp thông Điện thoại vừa thông suốt, Tô Song Song hít mũi một cái, không muốn mở miệng, chỉ sợ Tần Dật Hiên nghe ra bản thân cô đang khóc.

Tô Song Song có thể nhận điện thoại của anh vào lúc này, Tần Dật Hiên liền rất vui vẻ, giọng nói nghe đầy vẻ cưng chiều nói: "Song Song, chuyện lần trước chúng ta mới nói được một nửa. Anh nhớ em, ngày mai nếu như có thời gian, chúng ta gặp mặt bàn lại chuyện kia nhé"

Thật lâu sau phía bên đầu nhận ra trong chuyện này dường như có điều gì đó không đúng rồi, kêu một tiếng: "Song Song?"

Tô Song Song biết nếu như cô vẫn không chịu nói lời nào, khẳng định Tần Dật Hiên sẽ rất nóng nảy. Cô cũng không quan tâm đến vấn đề dư bản, dùng tay áo lau mạnh một cái vào cái mũi của mình, buồn buồn nói: "Vâng! Anh, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục trao đổi tiếp về vấn đề này..."

"Song Song em khóc sao?" Tần Dật Hiên vốn dĩ đã sống từ nhỏ cùng với Tô Song Song. Khi nhìn thấy, hoặc nghe thấy cô khóc cũng đếm không xuể, cho nên chỉ là một âm thanh thôi, anh liền đoán chừng như đã có chuyện gì đó không đúng đã xảy ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Gặp Chuyện Không May Làm Sao Bây Giờ? (Tiếp Theo)

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song rũ cặp mắt xuống, nói lầu bầu "Không phải, em chỉ bị cảm chút thôi!"

"Đừng có nói dối anh! Nói, em đang ở đâu!" Tần Dật Hiên nhất thời cao giọng nói của mình lên, vừa nói, vừa đứng bật dậy, ngay cả áo khoác cũng không kịp cầm lấy đã vội vã đi ra ngoài.

"Thật sự không phải vậy mà..." Tần Dật Hiên không để cho Tô Song Song nói hết câu, gầm lên một tiếng giận dữ: "Rốt cuộc em đang ở tại nơi nào? Trời đã tối như thế này rồi, em ở một mình bên ngoài như vậy, nếu lỡ bị xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Song Song bị Tần Dật Hiên rống hét như vậy chợt sửng sốt, có người thân quan tâm săn sóc như vậy, cô vốn không được cứng rắn như bên ngoài trong nháy mắt liền suy sụp xuống.

Tô Song Song không muốn khóc, nhưng mà nước mắt kia lại cứ thế chảy ra, tựa như không phải là của cô, tiếng thút thít nho nhỏ dần dần trở thành tiếng gào khóc lớn hơn.

Thật ra thì, Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song khóc thương tâm như vậy, cũng rất luống cuống. Anh cố gắng đè nén lại cảm xúc để cho giọng nói của mình vẫn nhẹ nhàng, hỏi tiếp: "Song Song, em nói cho anh biết em đang ở chỗ nào? Buổi tối em ở bên ngoài một mình như vậy là quá nguy hiểm!"

Tần Dật Hiên vừa mới nói xong, đèn đường trên đỉnh đầu Tô Song Song liền lập lòe như phối hợp với tình cảnh xung quanh. Tô Song Song vốn nhát gan, lập tức liền thấy sợ hãi, nhìn chung quanh sau đó báo địa chỉ.

Tần Dật Hiên nghe Tô Song Song nói cô đang ở tại nơi nào, nhìn lại thời gian một chút, liền thở phào nhẹ nhõm. Đường đến đó không xa, nếu như lái xe đến sợ làm trễ nải thời gian, anh dứt khoát sải chân chạy bộ đến, đoán chừng nếu như anh chạy nhanh, ước chừng đi đến đó khoảng chừng hết mười phút đồng hồ.

Tần Dật Hiên vừa chạy vừa nói chuyện như đổ dành qua điện thoại với Tô Song Song, khi nói chuyện không dám để đứt đoạn một câu. Anh căn bản không dám cúp điện thoại, chỉ sợ nếu như điện thoại bị cắt đứt, sẽ không thể liên lạc được Tô Song Song nữa.

Trong lòng Tô Song Song đang khó chịu, nghe Tần Dật Hiên nói những lời đổ dành như khi cô còn bé, trong lòng càng thấy tủi thân hơn. Nếu như không có ai quan tâm đến cô, thì cô có thể còn có thể gắng gượng chống đỡ, nhưng là một khi có người ân cần hỏi han, thì cô không thể nào kiên cường nổi nữa.

Nhất là từ hồi còn nhỏ, mỗi khi cô khóc nhè thì đều được anh trai của mình đổ dành, cho nên cô không có cách nào giả vờ kiên cường được.

Hai người bạn họ nói chuyện với nhau câu được câu chăng. Qua những lời kể lại từ trong miệng Tô Song Song nói ra, Tần Dật Hiên cũng đã hiểu đại khái được câu chuyện. Thật ra thì trong lòng anh không tin tưởng lắm về chuyện Tần Mặc ngoại tình. Nhưng đối với chuyện Tần Mặc cứ để mặc kệ cho Tô Song Song chạy loạn một mình ở bên ngoài như vậy thì Tần Dật Hiên rất tức giận cảm phần.

Đã hơn tám giờ, trời lúc này đã tối đen rồi. Giữa đêm tối mùa đông như thế này, cho dù không xui xẻo gặp phải kẻ cướp gì đó, nhưng nếu như Tô

Song Song cứ ngồi ở bên ngoài đến quá nửa đêm như vậy, thì cũng sẽ bị bệnh.

Nhưng mà cho đến bây giờ Tần Mặc lại vẫn có thể không chịu đi tìm Tô Song Song như vậy...

Tần Mặc vẫn cúi đầu nhìn sang vị trí của Tô Song Song, thấy cô dừng lại, nhíu mày một cái, không cần hỏi cũng biết nhất định là cô đang tìm một chỗ để ngồi xuống rồi.

Mặc dù anh còn chưa nghĩ ra sẽ phải nói với Tô Song Song như thế nào, nhưng lại cũng không dám trì hoãn thêm nữa. Nếu không giữa đêm tối trời lạnh như thế này, Tô Song Song lại tùy tiện ngồi xuống ở ven đường như vậy, khẳng định sẽ rất lạnh.

Tần Mặc nhìn khoảng cách không xa, liền sai bước đi về phía bên Tô Song Song, vừa đi vừa nghĩ sẽ phải giải thích thế nào để có thể làm cho Tô Song Song chịu nghe. Tần Dật Hiên thở hổn hển chạy tới nơi. Khi nhìn thấy Tô Song Song đang ngồi ở trên ghế khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, hai bàn tay đang buông thõng xuống ở bên người liền bắt đầu nắm thành quyền, siết lại thật chặt, phát ra tiếng kêu "lách cách lách cách".

Tần Dật Hiên hít một hơi thật sâu, đi chậm lại bước dần tới. Chờ đến lúc đi tới bên cạnh Tô Song Song, anh liền nửa ngồi xổm xuống, ngửa đầu lên nhìn chăm chú vào cặp mắt đã sưng đỏ mọng lên vì khóc của Tô Song Song.

Anh cố ép buộc mình bật cười, dịu dàng dỗ dành cô, nói giống như khi cô còn bé vậy: "Vị tiểu thư này tương lai là một trong Bắc Đẩu Thất tinh ở trong truyện tranh manga đây mà, đã có chuyện gì xảy ra với con vậy! Tại sao lại ở chỗ này khóc như hoa lê dầm mưa vậy?" (*)

(*) Lê hoa đái vũ: Câu thành ngữ. Dịch nghĩa: Giống như hoa lê đọng sương sớm. Câu nói này nguyên gốc được trích từ câu "Lê hoa nhất chi

xuân đài vũ" trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị:

“Ngọc dung tịch tịch lệ lan can

Lê hoa nhất chi xuân đài vũ”

Dịch nghĩa: “Mặt ngọc cô đơn nước mắt rơi.

Giống như hoa lê đọng sương sớm”

Hai câu thơ này Bạch Cư Dị miêu tả vẻ đẹp của Dương Quý phi khi rơi lệ. Sau này câu thành ngữ thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp kiều diễm của người con gái đẹp khi khóc.

Tô Song Song vừa nghe thấy bốn chữ Bắc Đẩu Thất tinh kia, nhớ tới chuyện xấu hổ khi còn nhỏ, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Dật Hiên, đột nhiên nhìn thấy anh giả vờ làm mặt quỷ, không nhịn được liền bật phá lên cười hì hì một tiếng.

"Anh trai..." Ngay sau đó Tô Song Song lại kêu một tiếng buồn buồn, nhớ tới cảnh Tần Mặc và người phụ nữ kia quần quít ở chung một chỗ, đến bây giờ vẫn không thấy để ý đến sự thương tâm của mình, nhất thời càng cảm thấy bản thân mình thêm uất ức, ánh mắt lại đỏ lên.

Tần Dật Hiên lúc trước nhìn thấy Tô Song Song cười, đã thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới cô lại chỉ duy trì nụ cười kia được không đến một phút, liền sau đó lại đã muốn khóc, Tần Dật Hiên cũng có một chút luống cuống.

Anh trực tiếp ôm Tô Song Song vào trong ngực, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, dịu dàng hỏi: "Rốt cuộc chuyện là thế nào? Tại sao lại làm cho cô nhóc ngu ngốc này của anh lại khóc thương tâm đến như vậy? Nói đi nào! Ai đã bắt nạt em vậy, nói đi để người anh trai này sẽ báo thù cho em!"

Trước kia Tần Dật Hiên tuyệt đối sẽ không chủ động nói ra hai chữ anh trai như vậy, nhưng mà hôm nay, vì có thể được dựa vào gần Tô Song Song, anh chỉ có thể thỏa hiệp, diễn xuất thật tốt nhân vật anh trai của mình.

Tô Song Song hít mũi một cái, mới vừa rồi cô khóc đến mơ mơ màng màng, liên tục oán giận Tần Mặc không tốt. Nhưng vào lúc này cô đã hơi tỉnh táo lại, lại cảm giác mình ở trước mặt Tần Dật Hiên mà lại khóc thành như vậy, thì có có vẻ chuyện bé xé ra to quá.

Tô Song Song lâu bầu một câu: "Không có chuyện gì lớn đâu..." Cô đang muốn lui từ trong ngực Tần Dật Hiên ra ngoài, thì nghe thấy từ cách đó không xa truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Buông tay!"

Giọng nói này Tô Song Song nghe đã quen thuộc, nhưng mà vào lúc này ở tại nơi đây, trong tình cảnh này, nghe thấy giọng nói đó của anh, thân thể Tô Song Song chợt cứng đờ, có một loại cảm giác xấu xông lên đầu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Hận Nhất Là Bị Lừa Gạt

Tô Song Song quay đầu nhìn sang, khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Mặc đang đứng cách đó khoảng năm sáu bước, thì cô rất hết hoảng. Nhưng mà chỉ sau một khắc, cô lại cảm giác mình không hề làm việc gì trái với lương tâm thì có cái gì mà phải sợ.

Lần này Tần Dật Hiên ngược lại không gây phiền toái gì, hào phóng buông Tô Song Song ra, lại còn dùng ống tay áo của mình lau nước mắt nước mũi cho Tô Song Song đã sắp đông cứng lại.

Tần Mặc vừa nhìn thấy Tô Song Song khóc, ánh mắt lỗ mũi đều đỏ bừng, trong lòng cực kỳ khó chịu. Nhưng anh lại không quá giỏi về cách biểu lộ tình cảm, chỉ vươn tay ra, ngữ điệu nói cũng không có gì thay đổi, nói: "Đi cùng anh về nhà nào!"

Những lời này, nếu như đặt ở những ngày bình thường khác, thì mấy chữ "đi cùng anh về nhà" kia của Tần Mặc nghe rất có sự dụ dỗ mê hoặc.

Nhưng mà vào giờ phút này, Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc đã làm sai chuyện như vậy, thừa dịp cô không có ở đây anh cứ nhiên vụng trộm quyến rũ loại hoa đại cỏ đại để chơi bời, lại còn như vậy có thái độ cường ngạnh, giống như cô thiếu nợ anh vậy, trong nháy mắt liền nổi giận.

Tần Dật Hiên cũng không nghĩ tới Tần Mặc lại có thái độ mạnh mẽ cứng rắn như vậy, vốn đang vẫn muốn thành toàn cho Tần Mặc, lúc này anh cũng nổi giận, một phát kéo Tô Song Song, lôi kéo cánh tay của cô như nhất định sẽ phải mang Tô Song Song đi.

Tô Song Song có chút mơ hồ. Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Mặc, còn chưa kịp nghĩ ra phải nói gì, Tần Mặc liền một tay tóm lấy cánh tay của Tô Song Song, một cái tay khác giữ chặt lấy bả vai Tần Dật Hiên.

"Buông tay ra! Tần Dật Hiên muốn hất tay của Tần Mặc ra, nhưng ở cái tư thế này khiến Tần Dật Hiên không thể sử dụng được sức lực. Tay của Tần Mặc chế ngự trên bả vai của Tần Dật Hiên lại dùng thêm một phần khí lực, thiếu chút nữa Tần Dật Hiên liền buông tay đang nắm lấy tay Tô Song Song.

"Anh buông tay ra!" Đương nhiên là Tần Mặc nhìn Tần Dật Hiên không thấy vừa mắt, điều này làm cho giọng nói của anh càng lạnh lẽo hơn. Nhìn dáng vẻ của anh lúc này giống như là tới để bắt gian vậy.

Tô Song Song bị hai người lôi kéo, trầm mặc một hồi, tiếp sau đó tiểu Vũ Trụ liền bùng nổ!

Cô dùng sức vung cánh tay lên, muốn hất tay cả hai người ra. Nhưng thật đáng tiếc, mong muốn thì đầy đặn, nhưng thực tế thì sức lực lại chỉ là cảm giác.

Tô Song Song thoáng nhìn hai cái tay vẫn đang nắm lấy cánh tay của cô như cũ, có chút sửng sốt. Cô vùng vẫy hai cánh tay đang bị nắm đến đau nhức kia, nhưng đến một cm nhỏ cũng không thể tránh ra được.

Tần Dật Hiên cùng Tần Mặc cũng thoáng thấy sửng sốt. Tô Song Song thừa dịp lúc này muốn rút tay của mình ra khỏi, nhưng không ngờ lại không được toại nguyện.

Tô Song Song cũng đã sáng ra rồi, cứ giằng co nhau mãi như vậy, lúc này cô cũng đã tức giận xung thiên, dùng sức mạnh cũng không có ích lợi gì. Đến lúc này Tô Song Song cũng đã có kinh nghiệm, cô không rút cánh tay của mình ra, chỉ có cất giọng lạnh lùng nói: "Buông tay ra!"

Khả năng cảm nhận của Tần Dật Hiên cao hơn, nên lập tức sẽ hiểu ra ngay rằng, vừa rồi Tô Song Song đã thông tỏ mọi chuyện. Thấy Tô Song Song mở miệng, vội vàng phụ họa theo cô: "Cô ấy bảo anh buông tay ra đó!"

Tần Mặc cau mày lại, không nhường Tần Dật Hiên chút nào, nói lại một câu: "Là bảo chính anh buông tay ra!"

"Tôi nói cả hai người cùng buông tay ra cho tôi!" Thời điểm Tô Song Song đang nói những lời này, cô rất muốn rất muốn mình có đủ sức mạnh để hất hết cả hai cái tay đang nắm lấy tay của mình ra. Nhưng đáng tiếc là vết xe đổ lúc trước vẫn còn đang bày ra ở đó, cô cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi. Tô Song Song rống xong một câu rồi, hai người đàn ông lúc này vẫn nhìn chăm chăm lẫn nhau như cũ, không một ai chịu buông tay. Tô Song Song cũng đã rất cáu, cực kỳ cáu rồi!

Cô hít một hơi thật sâu, vừa mở miệng liền rất không có tiền đồ, nói một câu tựa như thương lượng: "Hai người có thể buông ra tay của em ra trước được không? Cả hai người đã nắm tay em rất đau rồi!"

Giờ khắc này Tô Song Song quyết định vì mình mà có thái độ khác biệt một chút., Tần Dật Hiên suy nghĩ một chút, buông lỏng tay ra. Nhưng Tần Mặc lại làm bộ dáng, một phát kéo luôn Tô Song Song vào trong ngực mình, vòng tay quanh hông của cô.

Cái tư thế này thật sự là rất có tình cảm, nhưng mà vào lúc này, Tô Song Song lại không có thời gian đâu mà đắm chìm ở trong sắc đẹp.

Lần này cô đã thông minh hơn, không phát ra lời nói trước, mà chỉ thử nhúc nhích một chút, thử xem bằng sức lực của mình liệu có thể tránh thoát khỏi cái ôm của Tần Mặc hay không.

Kết quả, đừng nói là tránh thoát, cho dù là muốn nhúc nhích một chút thôi cũng không thể nào nhúc nhích nổi! Tô Song Song đầu đầy vạch đen,

hảo hán không tính thiệt thòi trước mắt, trước hết cần phải thương lượng một chút thật tốt đã, những khác chuyện khác tạm thời gác lại.

"Buông em ra, em không thể nào thả nổi nữa rồi!" Tô Song Song nói một câu, giọng nói cũng không có gì thay đổi. Tần Mặc hơi nới lỏng vòng tay của mình, đang quăn quanh người của Tô Song Song ra một chút, nhưng sau đó cũng không chịu buông hẳn ra.

Tần Dật Hiên không nghĩ tới Tần Mặc lại có thể hèn hạ như thế. Tần Mặc cũng có nới lỏng tay, nhưng lại không chịu buông tay! Tần Dật Hiên tức giận gầm lên một tiếng giận dữ: "Tần Mặc, anh còn có biết thế nào là xấu hổ nữa hay không vậy?"

Tần Mặc cũng hoàn toàn không hề để ý đến Tần Dật Hiên, ôm Tô Song Song định đi. Tô Song Song dĩ nhiên là không vui chút nào! Làm gì có chuyện đã ngoại tình như vậy mà bên ngoài còn tỏ vẻ “cây ngay chẳng sợ chết đứng” giống như Tần Mặc như vậy chứ!

Cho dù lúc trước, Tô Song Song đã tin tưởng rằng đến tám mươi phần trăm là Tần Mặc đã bị đóa hoa đại kia quá chủ động, cũng không trách lỗi của Tần Mặc. Nhưng mà bây giờ, cô bị anh dùng sức mạnh mang đi như thế, chính cô cũng không tin chắc, rốt cuộc suy nghĩ kia của mình có phải là đã lừa mình dối người rồi hay không!

"Buông em ra! Tần Mặc, em không trở về nhà đâu!" Tô Song Song vừa rống lên, vừa giãy giụa, hằm hằm hừ hừ, không nhịn được, lại muốn khóc. Tại sao cô lại phải chịu sự uất ức như vậy chứ!

Tần Dật Hiên đứng tại chỗ nhìn trong chốc lát, hai tay anh nắm thành quả đấm, chợt xông về trước, vung quyền đánh vào trên gò má của Tần Mặc.

Một quyền này bị đánh quá mức đột ngột, Tần Dật Hiên lại sử dụng một lực rất mạnh, thân thể của Tần Mặc nghiêng đi một cái. Anh sợ mình đang

ôm Tô Song Song sẽ kéo cô ngã theo, nên buông lỏng tay ra. Nhân cơ hội này Tần Dật Hiên liền kéo Tô Song Song trở về bên mình.

Tần Mặc lau máu ở trên khóe miệng một chút, ổn định thân thể, nhìn lại Tần Dật Hiên, lúc này ánh mắt của Tần Mặc đã không phải là lạnh như băng nữa, mà là tràn đầy sát ý.

Anh cắn răng hỏi: "Tần Dật Hiên, tôi là chồng của cô ấy, chuyện của hai vợ chồng chúng tôi, đến lượt một người ngoài như anh phải để ý từ lúc nào vậy?"

"Tôi là anh trai của cô ấy! Cô ấy lần lượt bị bắt nạt như vậy, làm sao tôi có thể không ra mặt được. Nếu như em gái của anh cũng lần lượt bị bắt nạt như vậy, chẳng lẽ anh cũng mặc kệ hay sao?" Tần Dật Hiên biết Tần Mặc đột nhiên có nhô ra thêm một người em gái, liền lấy luôn cô em gái kia làm ví dụ.

"Mặc kệ." Tần Mặc lạnh lùng khạc ra hai chữ này. Tần Dật Hiên từ nhỏ đã có một cô em gái ở bên cạnh, vụn vặt lần không nghĩ tới lại có thể được nghe một câu nói như vậy, được phát ra từ trong miệng một người anh trai, nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Hận Nhất Là Bị Lừa Gạt (Tiếp Theo)

Tô Song Song thì lại là thói quen, khi Tần Dật Hiên hỏi Tần Mặc những lời này, thật ra thì cô đã đoán được nhất định Tần Mặc sẽ nói mặc kệ.

Tần Mặc không đưa Cô Tô Na đến Thái Bình Dương để mắt không thấy, tâm không phiền đã là tốt lắm rồi! Nếu như anh lại còn có thể quan tâm đến những chuyện nào khác, của cô em gái kia nữa, vậy thì quả thật là mặt trời đã mọc từ hướng tây mất rồi.

Bị hai người kia vây quanh mình như vậy, giờ phút này không hiểu sao, Tô Song Song đột ngột cảm thấy mình giống như đang bị trêu chọc vậy... Muốn tức giận một chút cũng không thể được, chỉ có điều cô cũng không quên là, lúc này mình cũng đang tức giận anh rồi, nên cô vẫn không để ý đến Tần Mặc như cũ!

"Nếu như cô ấy không phải là Tô Song Song, anh có còn quan tâm nữa hay không?" Tần Mặc hiếm khi chủ động nói chuyện với Tần Dật Hiên. Tần Dật Hiên vừa nghe thấy vậy, cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Song Song. Quả thật có thể nói, nếu như người em gái kia không phải là Tô Song Song, đoán chừng Tần Dật Hiên anh cũng sẽ không chút quan tâm gì, đến chuyện sống chết của em gái.

"Cho nên mới nói, anh có tư cách gì mà quan tâm đến chuyện của hai vợ chồng chúng tôi?" Tần Mặc tiếp tục mở miệng, trực tiếp chiếu tướng Tần Dật Hiên. Trong nháy mắt, sắc mặt của Tần Dật Hiên trở nên rất khó coi, chỉ sợ Tô Song Song hiểu lầm mục đích anh tiếp cận với cô, muốn giải thích một câu, nhưng lại cũng không biết phải giải thích thế nào.

Tô Song Song giống như bị rơi vào trong sương mù rồi. Cô nhìn Tần Dật Hiên một chút rồi lại nhìn sang Tần Mặc một chút, đầu óc cô cũng như muốn phình to ra, hiện tại cô chỉ muốn được yên tĩnh.

"Đủ rồi đấy! Để em đi đến chỗ Tô Tô, cả hai người, không cần người nào phải để ý đến em đâu! Hai người muốn làm cái gì thì làm cái ấy đi!" Tô Song Song nói đến đây, tựa như đã cực kỳ quá giận dữ, cô đưa đầu ngón tay lên chỉ vào Tần Mặc, hét lên rõ ràng là đang ghen: "Anh hãy đi mà chơi đùa với bông hoa đại kia của anh đi!"

Nói xong, Tô Song Song đẩy Tần Dật Hiên một cái, nghiêng đầu muốn đi. Nhưng mới bước ra nửa bước, chân còn chưa kịp đặt xuống đất thì đã lại bị Tần Mặc kéo vào trong ngực anh.

Tô Song Song cực kỳ buồn bã, liếc mắt nhìn bàn chân của mình còn chưa kịp đặt xuống đất, trong lòng thầm nghĩ, liệu có phải là cô đã bị trúng phù chú của ma quỷ rồi hay không, không hiểu sao, hôm nay cô lại không thể đi ra ngoài được như vậy!

Tần Mặc lại ghé sát vào lỗ tai của Tô Song Song, nói rất chân thành:., "Anh chỉ chơi đùa cùng với em thôi!"

"..." Tô Song Song rất muốn nói ra một câu thô tục, để diễn tả tâm tình của mình trong giờ phút này đã rời rã ra sao. Cô quay đầu nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Tần Mặc. Vẫn là cái vẻ mặt góc cạnh lãnh khốc ngang ngạnh điên cuồng của hàng ngày như cũ...

Tô Song Song thật sự rất muốn hỏi một câu: Ông anh, duyên cớ nào mà ngài cứ bày ra cái gương mặt nghiêm trang mà nói ra những lời nghiêm chỉnh mà không biết xấu hổ như thế..., Có phải là ngài không được khỏe hay không?

Tần Dật Hiên nghe thấy vậy, trong nháy mắt liền nhíu mày, nhìn Tần Mặc với ánh mắt hết sức xa lạ. Anh vừa định nói gì đó, Tần Mặc đột nhiên

mở miệng cắt ngang lời nói của anh; "Người phụ nữ kia là bác sĩ riêng của Cô Tô Na, đột nhiên ăn mặc thành kiểu như vậy tới gõ cửa, anh bị dọa sợ."

Rốt cuộc Tần Mặc cũng đã nghĩ ra một lời giải thích hợp lý rồi. Anh muốn giả bộ như vậy đáng thương giống như trước, nhưng mà bốn chữ cuối cùng "anh bị dọa sợ" kia lại đã dọa sợ Tô Song Song.

Cô thật sự không thể nào tưởng tượng ra nổi, chỉ là một bông hoa dại, bên trong chỉ mặc có một bộ nội y như vậy lại có thể làm cho Tần boss kia bị hù dọa được. Cô làm sao lại có thể tin được chứ!

Nếu quả thật như vậy, nếu một người như Tần Mặc mà có lá gan nhỏ như lời của anh đã nói kia, thì thời gian trước, thời điểm hai người bọn họ ở cùng một chỗ, vậy chẳng phải là ngày ngày anh cũng đã bị hù dọa chết hay sao!

"Tần Mặc, anh có thể nói chắc là mình nói thật mà không hề nói dối hay không?" Tô Song Song nhướn cặp lông mày lên. Thật ra thì trong lòng cô đã không còn tức giận như trước nữa rồi.

Theo như tính tình của Tần Mặc mà nói, anh có thể hao phí tâm trí suy nghĩ để tìm lý do giải thích, cũng đã chứng minh rằng anh rất quan tâm đến cô. Nếu không Tần Mặc đến ngay cả lời nói cũng không thèm để ý đến rằng mình lại nói ra những lời làm nũng sứt sẹo kia như thế nào!

"Được rồi, có chút hù dọa đến anh, dù sao anh cũng chỉ mới nhìn thấy em mặc thành như vậy." Tần Mặc rõ ràng vẫn giữ gương mặt tê liệt như cũ, nhưng là ở trong mắt nhìn và cảm giác của Tô Song Song, Tần Mặc lại đang bày ra một gương mặt đẹp trai làm cho con người và thánh thần đều phải cảm phần kia, lại đang gắng sức làm nũng giống như một đứa trẻ con vậy!

Tô Song Song vội vàng ngửa đầu lên, chỉ sợ máu mũi lại trào ra ngoài. Cô hừ hừ, nhớ tới Tần Dật Hiên vẫn còn đang đứng bên cạnh, nếu như ở

chỗ này mà nói những chuyện làm tổn hại đến thuần phong mỹ tục kia với Tần Mặc thì không tốt lắm, vội vàng nghiêm mặt lại.

"Này... Vậy thì trở về nhà rồi hãy nói đi." Những lời nói này chính là những lời biến tướng đồng ý cùng Tần Mặc đi về nhà. Tần Mặc trực tiếp cởi bỏ chiếc áo khoác xuống, khoác lên người cho Tô Song Song, quét mắt, liếc nhìn Tần Dật Hiên một cái, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Tần Dật Hiên đứng trong gió rét. Bởi vì gấp gáp nên ngay cả áo khoác anh cũng chưa kịp mặc, chiếc áo bằng vải bông mỏng manh kia đã sớm đã bị cơn gió lạnh kia xuyên thấu. Giờ khắc này, anh chống lại ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường của Tần Mặc, cảm thấy càng thêm rét lạnh.

Tô Song Song lại không cùng Tần Mặc đi trở về ngay, mà lại cởi chiếc áo khoác của Tần Mặc ra, đưa cho Tần Dật Hiên: "Anh trai, anh hãy mặc chiếc áo này rồi trở về đi thôi! Em và Tần Mặc hai người sẽ không bị lạnh đâu!"

Tần Dật Hiên nhìn chiếc áo khoác của Tần Mặc, rất muốn từ chối, nhưng là đây là do Tô Song Song đưa cho cô. Mà anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói ra một lời cự tuyệt đối với Tô Song Song.

Bóng lưng của anh càng thêm cô đơn, bàn tay thon dài trắng bạch đưa ra có chút trong suốt. Anh vừa định nhận lấy chiếc áo khoác trên tay Tô Song Song, đột nhiên chau mày lại. Vốn dĩ anh muốn cầm lấy chiếc áo trên tay của cô, nhưng tay lại nắm được phía ngoài cổ tay của Tô Song Song.

"Đây chẳng phải là đồng hồ đeo tay có thiết bị định vị sa?" Tần Dật Hiên nhìn kỹ một chút, kêu lên một tiếng. Chợt anh ngẩng đầu lên, căm tức nhìn Tần Mặc, giống như bừng tỉnh, hiểu ra, nói: "Không trách được bất cứ một lần nào anh cũng có thể tìm tới được vị trí của Song Song. Như vậy, tất cả những chuyện trước kia chẳng phải là đều do anh đã thiết kế để hãm hại tôi sao!"

"Cái... Cái gì?" Tô Song Song mặc dù không hiểu biết rõ, nhưng cảm thấy Tần Mặc đã làm những chuyện gì đó thật sự không tốt. Ánh mắt của cô dừng tại ở trên cái đồng hồ đeo tay đã bị hỏng đang đeo ở trên cổ tay của chính mình, hỏi một câu: "Anh à, anh nói đây là cái gì?"

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy Tô Song Song không biết, trong lòng lại càng tức, cắn răng giải thích: "Bên trong đó có thiết bị định vị. Em ở chỗ nào thì anh ta cũng có thể biết được, hơn nữa nhìn cái kết cấu của nó, nếu như không có mật mã và đường vân tay của anh ta thì sẽ không bắt được!"

"!" Tô Song Song thu tay lại, chiếc áo khoác trên tay cô rơi xuống trên mặt đất. Cô cũng không có chút phản ứng, chỉ vẫn chuyên chú nhìn vào chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay của mình.

Nhưng mà cô vẫn nhớ rõ Tần Mặc đã nói, chiếc đồng hồ này đã bị hỏng, không tháo ra được, muốn lấy ra nhất định sẽ phải chờ người thiết kế ra nó, hiện nay đã ra khỏi nước, trở lại mới được. Cô đã tin tưởng anh như vậy, nhưng mà tại sao anh lại có thể lợi dụng điểm này để lừa gạt cô!

Cô hận nhất có người lừa gạt cô! Nhất là người mà trên mặt cô, trong lòng cô trong mắt cô luôn tràn đầy sự tin tưởng kia!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Khổ Nhục Kế Thất Bại

Tần Mặc đã sớm muốn tìm một cơ hội nói chuyện đồng hồ đeo tay với Tô Song Song, chỉ có điều gần đây vẫn không có cơ hội tốt, không ngờ vừa kéo dài, kéo dài tới bây giờ, dưới tình huống này Tô Song Song đã biết được chân tướng.

Cho tới bây giờ Tần Mặc chưa bao giờ thấy vẻ mặt tức giận như vậy của Tô Song Song, anh hé miệng, nhưng không biết nên nói cái gì, bởi vì chuyện này đúng là lỗi của anh.

“Về nhà cùng anh trước.” Tần Mặc chỉ có thể nói một câu như vậy, nhưng nghe vào trong lỗ tai Tô Song Song lại cảm thấy yếu ớt, cô cắn môi mình, chìa tay về phía Tần Mặc.

Tần Mặc đưa tay định nắm tay Tô Song Song, Tô Song Song lại thoáng đưa tay, bỏ qua bàn tay to của anh, lạnh lùng nói: “Gỡ nó xuống đi!”

Tần Mặc vốn cho rằng Tô Song Song muốn về nhà cùng anh, ai ngờ lại nói một câu như vậy, anh nhú mào, trong nháy mắt tất cả kiên nhẫn biến mất.

Tần Mặc vốn không giỏi giải thích, hơn nữa hiện tại hơi tức giận Tô Song Song không hiểu nỗi khổ trong lòng anh, giọng rất nặng; “Không thể nào!”

“Tần Mặc anh là tên khốn kiếp!” Tô Song Song thật sự bị thái độ này của Tần Mặc chọc giận, một cước đá lên đùi anh, quay người bỏ chạy.

Tần Dật Hiên quay đầu lại hung tợn trợn mắt nhìn Tần Mặc một cái, vội vàng đuổi theo Tô Song Song.

Tần Mặc vừa định đuổi theo, chỉ nghe thấy Tô Song Song ở phía trước quát: “Anh dám đi theo em, em sẽ ly dị với anh!”

Bước chân của Tần Mặc cứ dừng lại như vậy, anh không lo lắng không tìm được Tô Song Song, bởi vì đồng hồ đeo tay trên tay cô tuyệt đối không thể gỡ xuống được, nhưng giờ phút này Tần Mặc không hề cảm thấy may mắn vì có đồng hồ này, ngược lại cảm thấy nhức đầu.

Một cơn gió lạnh thổi qua, quét tuyết đọng trên cây xuống, rơi vào trong cổ áo Tần Mặc, lần đầu tiên anh cảm nhận được thì ra mùa đông lạnh như vậy, lạnh đến anh không nhận được mà run lên một cái.

Tô Song Song chạy loạn không có mục đích, chạy một lát, dừng lại, nhìn trước mắt hoàn toàn đen như mực, quay đầu nhìn chung quanh, cảnh tượng hết sức xa lạ, giống như công trường xây dựng, đột nhiên hơi sợ hãi.

Cô theo bản năng lui về phía sau, mới lui được hai bước liền đụng phải thứ gì đó, bị sợ đến cô đang định hét chói tai lên, một bàn tay lạnh lẽo phủ lên miệng cô.

“Song Song là anh!” Tần Dật Hiên khẽ thở dốc, trên người đã đông lạnh, ngón tay đưa ra cũng chết lạng không tìm được cảm giác.

Tô Song Song nghe được giọng Tần Dật Hiên, chậm giọng điệu, lại cảm thấy ngón tay Tần Dật Hiên cực kỳ lạnh, cô quay đầu liếc mắt nhìn Tần Dật Hiên, vừa nhìn, cả người đều sửng sốt.

Sắc mặt Tần Dật Hiên trắng bệch, đôi môi tím bầm, rõ ràng cho thấy lạnh quá mức, Tô Song Song vội vàng xoa xoa tay Tần Dật Hiên, hốt hoảng nói: “Anh, nhanh, mau chạy xe, tìm chỗ ấm áp!”

Tô Song Song nói xong liền kéo Tần Dật Hiên chạy tới đường lớn, Tần Dật Hiên nhìn Tô Song Song nắm tay mình, rét lạnh trong thân thể hình như cũng bị đuổi ra hết.

Tần Dật Hiên mang theo Tô Song Song trở lại nhà trọ của mình, vừa vào phòng, Tần Dật Hiên liền hắt xì một cái, ngay sau đó sắc mặt ửng đỏ, rõ ràng chính là phát sốt bị cảm.

Tâm tình Tô Song Song vốn xuống thấp, nhưng bận rộn cho Tần Dật Hiên, liền không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

“Anh, nếu không anh đi bệnh viện tiêm một mũi đi!” Khi Tô Song Song thay khăn lông cho Tần Dật Hiên, cầm nhiệt kế lên, vừa nhìn là ba mươi tám độ tám rồi, hơi lo lắng.

Tần Dật Hiên nằm trên giường, hình như sức nhớ ra điều gì, ánh mắt hơi rời rạc, Tô Song Song ở bên cạnh, khiến cho kiên cường từ trước tới nay của anh hơi sụp đổ, anh chậm rãi khàn giọng nói: “Nóng sốt này không coi vào đâu...”

“Hả?” Tô Song Song đang tìm kiếm trong tủ thuốc, nghe được lời Tần Dật Hiên nói, còn tưởng rằng anh nóng đầu rồi, dừng động tác, tính toán thấy anh không tốt thì gọi 120.

“Nhà họ Tần chính là một chỗ ăn thịt người, năm ấy anh đi, bị ném trong trại huấn luyện nước ngoài, ăn gió năm sương, không để ý thì có thể bỏ mạng, cảm vật như này, đều là chuyện nhỏ.”

Tô Song Song nghe thế, biết Tần Dật Hiên đang nhớ lại ngày bọn họ tách ra, cẩn thận vừa nghe nội dung, cô cả kinh trợn to cặp mắt, rất không tin tưởng.

“Anh, làm sao lại như vậy? Sự nghiệp nhà họ Tần lớn, làm sao lại...” Tô Song Song thật sự không cách nào tưởng tượng, Tần Dật Hiên từng chịu tội

như vậy, cho tới nay cô đều cho rằng anh trở thành thiếu gia nhà người có tiền, sống sung sướng thịnh vượng.

“Nếu như chịu đựng không được, làm sao có thể kế thừa gia nghiệp nhà họ Tần, chính là bởi vì là dòng bên, dã tâm lớn hơn nữa, em cô nhóc ngu ngốc, anh và Tần Mặc, chính là kẻ địch trời sinh.”

Ý thức của Tần Dật Hiên hơi tan rã, anh chưa bao giờ nói những chuyện này với người khác, ở bên cạnh Tô Song Song, cực kỳ thả lỏng, mới lời nói không mạch lạc, nghĩ đến đâu nói đến đó, một câu nói cực kỳ không mạch lạc.

Nói đến đây anh bắt đầu ho kịch liệt, thân thể anh vốn không tốt, từ trại huấn luyện trở lại, anh suýt chút nữa mất mạng, ở bệnh viện nuôi một tháng, mới miễn cưỡng xuống giường, bây giờ có thể khôi phục lại dáng vẻ này, đã coi như kỳ tích.

“Anh...” Tô Song Song nhìn trong đôi mắt tan rã của Tần Dật Hiên lộ ra một đau thương chưa từng thấy, trong lòng liền khó chịu theo.

“Nếu như có thể, anh rất hy vọng, cho tới bây giờ đều không rời khỏi bên cạnh em, khụ khụ...” Tần Dật Hiên chột hít sâu một hơi, mới dừng ho khan lại.

Tô Song Song lại không nghe nổi nữa, túm lấy tay anh: “Anh, tạm thời anh đừng nói nữa, em đi mua thuốc cho anh!”

“Khi anh biết cha mẹ qua đời, anh muốn chạy về, anh sợ khi em khóc, bên cạnh không có ai, không có ai trêu chọc cho em cười, không có ai... Khụ khụ...”

Tần Dật Hiên nói đến đây, tròng mắt đỏ hoe, nước mắt trào ra, chảy qua mặt, chảy vào trong cổ nóng bỏng của anh, ngứa ngáy tê tê, giống như lòng

anh bây giờ, giống như có rất nhiều kim châm li ti châm vào, không chết được nhưng đau đớn khó chịu.

“Anh...” Tô Song Song không nhận được bất khóc, nắm thật chặt tay Tần Dật Hiên, lúc này cô mới phát hiện, không biết từ khi nào da tay Tần Dật Hiên không còn bằng phẳng bóng loáng như trước kia.

Tô Song Song cúi đầu, nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện trên tay của anh đều là vết sẹo nho nhỏ dày đặc, rậm rạp chằng chịt, Tô Song Song cả kinh trợn to hai mắt, cẩn thận vén ống tay áo của anh lên.

Khi nhìn thấy trên cánh tay anh đã giăng khắp nơi, đã trở thành vết sẹo nhạt, bị sợ đến bịt miệng, lùi về sau mấy bước.

Giờ khắc này, nước mắt Tô Song Song giống như chuỗi ngọc bị đứt, như thế nào cũng không ngừng rơi xuống.

Khoảng thời gian khi cha mẹ qua đời, Tô Song Song nhốt mình trong nhà, đã từng oán hận Tần Dật Hiên, vì sao không đến thăm cô.

Không phải Tần Dật Hiên đã đồng ý cô sao, chỉ cần cô khóc nê, anh sẽ ở bên cạnh cô, nhưng cho đến khi cô từ trong đau đớn đi ra, vẫn không thấy chút tin tức nào của Tần Dật Hiên.

Nhưng mà bây giờ, hận ý đã nhạt đi vẫn còn giấu dưới đáy lòng trong nháy mắt chuyển thành áy náy, Tô Song Song hít mũi một cái, thấy Tần Dật Hiên ngủ mê man, đưa tay dụi mắt sưng đỏ.

Cô hít một hơi thật sâu, bây giờ không phải là lúc cảm khái đau lòng, cô phải nhanh chóng giúp Tần Dật Hiên hạ nhiệt độ xuống, nếu không cứ nóng sốt tiếp như vậy, đoán chừng anh thật sự phải vào bệnh viện.

Tô Song Song dứt thuốc cho Tần Dật Hiên, lại dùng rượu thoa lên người anh làm giảm nhiệt độ, đợi đến hơn mười một giờ, Tô Song Song liếc nhìn

nhiệt kế, ba mươi bảy độ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thở phào, Tô Song Song mới cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cô tựa vào trên ghế bên cạnh, không biết ngủ thiếp đi từ khi nào.

Một lát sau, Tần Dật Hiên mở hai mắt ra, thật ra anh vẫn luôn tỉnh, đúng như anh nói, chút cảm vật phát sốt này, trừ khó chịu ra thì không có ảnh hưởng gì đối với anh cả.

Chỉ có điều anh quá tham lam chút dịu dàng ngăn ngủi này của Tô Song Song cho anh, nếu như có thể, anh thật sự muốn cứ bệnh như vậy tiếp, như vậy anh có thể ngày ngày nhìn thấy Tô Song Song rồi.

Nhưng mà Tần Dật Hiên biết đây chỉ là một giấc mộng của anh, một giấc mộng không thể yêu cầu xa vời.

Nằm như vậy hồi lâu, thân thể anh bủn rủn, Tần Dật Hiên nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Cô nhóc ngốc?”

Tô Song Song thật sự mệt mỏi, đoạn đường này khóc suốt cả đường, đã tiêu hao tất cả chút năng lượng của cô, hơn nữa một chút cũng không nghỉ ngơi mà chăm sóc Tần Dật Hiên cả đêm, năng lượng của cô đã vượt quá khả năng rồi. dfienddn lieqiudoon

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song không đáp lại, biết cô ngủ say, liền cẩn thận bế cô lên giường, cởi giày, đắp chăn cho cô, mình đi ra ngoài hút thuốc hóng mát một chút.

Tần Dật Hiên đứng bên cửa sổ, đang định đốt thuốc, đột nhiên nhìn thấy có một người đứng dưới lầu ngoài cửa sổ, tuyết bay rơi nhiều tán loạn, nhưng vẫn không che đậy được bản lĩnh của người đàn ông kia.

Tần Dật Hiên nhìn kỹ, là Tần Mặc, nhúu mày trong nháy mắt, anh biết Tần Mặc là người khó dây dưa, không ngờ bây giờ anh ta biết dùng khổ

nhục kế rồi.

Nếu sáng ngày mai Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc đứng bên ngoài suốt một đêm, theo tính tình của cô ấy, nhất định sẽ mềm lòng, một khi mềm lòng, nói không chừng sẽ lại hòa hợp với Tần Mặc rồi!

Tần Dật Hiên nghĩ được như vậy, híp hai mắt mình lại, đột nhiên nghĩ ra một chủ ý, anh lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, lạnh lùng căn dặn mấy câu.

Một lát sau, dưới lầu có một chiếc xe tải chạy tới, Tần Dật Hiên lập tức khoác áo khoác đi xuống lầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đứng nghiêm dưới lầu, khẽ ngửa đầu nhìn phòng Tần Dật Hiên, đến nửa đêm, nhiệt độ càng ngày càng lạnh, Tần Mặc khẽ cau mày, đốt một điếu thuốc, thân thể đã không cảm thấy lạnh lẽo, nhưng hơi cứng ngắc.

Anh đang hút một hơi, đám sương tản ra, nhìn thấy Tần Dật Hiên mặt đỏ ửng, Tần Mặc tự động không nhìn, vẫn tự nhiên rút thuốc lá của mình ra, cùng cậu ta chờ người nên đợi.

Tần Dật Hiên đi tới trước cách Tần Mặc hai bước, nhìn anh ta hừ lạnh một tiếng: “Tần Mặc, anh định chơi khổ nhục kế?”

Tần Mặc vẫn không để ý tới Tần Dật Hiên, giống như trước mặt không có người này, Tần Dật Hiên cũng không giận, đi vòng quanh người anh ta một vòng, khi trở lại điểm ban đầu, vừa đúng xe tải lớn sau lưng Tần Mặc chạy đến, lục tục có công nhân khuân đồ.

Tần Mặc nghe tiếng động, ánh mắt liếc nhìn, ở dưới ánh đèn có thể đại khái nhìn ra là đồ dựng lều gì đó.

“Tần Mặc, anh đừng mong dùng thủ đoạn hạ lưu này để lừa gạt Song Song về.” Tần Dật Hiên nói xong, lùi về sau mấy bước.

Những công nhân này liền bắt đầu vây quanh Tần Mặc dựng lều trại, Tần Mặc đứng trong lều, liếc mắt nhìn lò than bên cạnh, ném thuốc lá trên đất, dùng chân dụi tắt.

Lều trại dựng ba mặt này, chặn gió lạnh lại, bên trong còn có hai chậu than, cả trong lều ấm áp dễ chịu, vốn cũng không lạnh, công nhân còn tri kỷ đặt một chiếc ghế xếp ở sau lưng Tần Mặc.

Làm xong tất cả, những công nhân này giống như lúc tới nhanh chân lẻ tay rời đi, Tần Dật Hiên nhìn Tần Mặc đứng trong lều, cười lạnh một tiếng.

Chân mày Tần Mặc nhíu sâu hơn, anh một là đang đợi Tô Song Song xuống, hai là đang định dùng khổ nhục kế trước kia vẫn dùng rất tốt, không ngờ Tần Dật Hiên lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, thật sự đủ thâm độc.

“Tần Mặc, anh cứ đứng ở đây, đứng mệt rồi, có thể ngồi một lát, yên tâm là buổi tối khuya sẽ không ai nhìn thấy, sáng sớm ngày mai anh ném ghế đi, Song Song cũng không phát hiện ra!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Hai Người Bọn Họ Là Một Đôi

Tần Mặc trầm mặc không nói, Tần Dật Hiên cười cực kỳ hài lòng, anh khiêu khích nhìn Tần Mặc một cái, quay người đi lên lầu.

Tần Mặc nhìn lều vây quanh mình bốn phía, nếu đi ra ngoài, cố chấp đứng bên ngoài, ngày hôm sau cho dù Tô Song Song nhìn thấy anh, đoán chừng cũng sẽ không tin tưởng.

Anh lấy điện thoại di động ra, dừng lại một khắc, mới bấm số của Tô Song Song, chỉ có điều đầu bên kia truyền đến giọng nói máy móc: “Số điện thoại ngài gọi đã tắt máy...”

Sau khi Tần Mặc dứt điện thoại vào túi quần cũng không hề rời đi, ngược lại đốt một điếu thuốc, dựa vào bên cạnh lều, từ từ phả khói, nhìn ánh lửa lúc sáng lúc tối trên tàn thuốc trên ngón tay, khẽ ngẩn người.

Đợi đến khi chân trời lộ ra màu trắng bạc, Tần Mặc vận động cái chân đau nhức, xoay người rời đi, nếu Tô Song Song muốn, vậy anh cho cô một khoảng thời gian tĩnh táo, chỉ có điều thời gian vừa qua, cho dù cô có bằng lòng hay không, đều phải trở lại bên cạnh anh.

Tô Song Song thật sự mệt muốn chết rồi, cộng thêm hơi bị lạnh, vẫn ngủ đến tận sáng ngày hôm sau mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô vừa nhìn mình lại ngủ trên giường, mà Tần Dật Hiên thì không thấy bóng dáng, lập tức kinh ngạc.

Cô vén chăn lên nhảy xuống giường, đã nhìn thấy Tần Dật Hiên ngủ trên ghế sa lon, bởi vì phát sốt, gương mặt ửng đỏ, nhưng ngủ coi như yên ổn.

Tần Dật Hiên chỉ sợ Tần Mặc tìm đến, mới đưa Tô Song Song đến phòng trọ nhỏ một phòng khách một phòng ngủ ở Thành Biên, đợi đến khi đưa Tô Song Song đến đây, anh mới nhớ tới Tần Mặc có đồng hồ đeo tay định vị.

Chỉ có điều phòng nhỏ ẩm áp, khiến cho anh nhớ thời khoảng thời gian hạnh phúc khi ở nhà Tô Song Song, ngược lại cảm thấy rất tốt.

Tối ngày hôm qua Tần Dật Hiên một mực ngồi bên cạnh giường Tô Song Song đến khi trời sáng, không nỡ đi ra, chấp nhận ngủ thiếp đi trên ghế sa lon.

Tô Song Song thận trọng đến gần, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Anh?”

Tần Dật Hiên trở mình một cái, nhưng không tỉnh lại, Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút, đơn giản rửa mặt xong liền lén lút đi ra ngoài mua bữa sáng cho Tần Dật Hiên.

Tô Song Song vừa đến lầu dưới, nhìn thấy lều trại kỳ quái phía trước cửa, hơi mơ hồ, cô dụi dụi hai mắt mình, lều trại kỳ quái vẫn còn, Tô Song Song buồn bực rồi.

Vừa đúng có một cụ ông đi tản bộ từ trên lầu xuống, vừa thấy Tô Song Song kinh ngạc nhìn chăm chăm cái lều này, hứng thú, hàn huyên với Tô Song Song.

“Con gái, kỳ quái hả! Hôm qua nửa đêm ông cũng bị đánh thức đấy!” Ông cụ liếc nhìn qua cái lều trước mắt, dáng vẻ thần thần bí bí.

“Cái gì? Ông, ngài biết nó từ đâu chui ra à?” Tô Song Song thấy dáng vẻ ông cụ này nói chuyện vui vẻ, trong lòng cũng tò mò, nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của ông cụ, nghĩ thầm chẳng lẽ nửa đêm nó tự mình chui ra?

“Tối ngày hôm qua có tiếng xe tải lớn rầm rầm, liền đánh thức ông, ông đến ban công vừa nhìn, ở dưới lầu có một cậu thanh niên dáng dấp rất tuấn tú đang đứng, bên ngoài có công nhân dựng cái lều này xung quanh cậu ta đó!”

Tô Song Song vừa nghe có người đứng bên ngoài, trong lòng run lên, không biết vì sao, trong nháy mắt cô nghĩ tới Tần Mặc, cô cúi đầu xem xét, một đồng tàn thuốc trên đất, nhìn kỹ, nhãn hiệu này là nhãn hiệu mà Tần Mặc hút.

“Ông à, người đàn ông kia như thế nào?” Giọng Tô Song Song lập tức hơi khàn khàn, cô giả bộ như lạnh nhạt hỏi.

“Dáng dấp? Quá tồi, không thấy rõ, chỉ có điều nói chuyện với cậu ta chính là thằng nhóc kia, đứng ở dưới đèn, ông nhìn rõ rồi, dáng dấp trắng trẻo nõn nà, rất gầy, giống như chính là cậu nhóc không thường tới ở trên lầu này!”

Hiện giờ Tô Song Song hoàn toàn có thể khẳng định người tới là Tần Mặc rồi, chỉ có điều cô không hiểu, anh tới, tại sao phải dựng lều ở đây?

“Con gái? Con gái? Con biết bọn họ hả?” Ông cụ này rảnh rồi nhàm chán, thấy sau khi Tô Song Song nghe xong có vẻ kỳ quái, không nhịn được hỏi thêm một câu.

“Hả? A! Không phải, con chính là tò mò bọn họ dựng lều ở đây làm gì!” Tô Song Song nói xong cười ha hả chỉ chỉ cái lều còn chưa dỡ hết ở trước mặt.

Trong nháy mắt ông cụ này có vẻ hài lòng, cười nói: “VẬY con hỏi ông nè! Ngày hôm qua ông thấy bọn họ đang nói chuyện, nên mở cửa sổ ra lắng nghe!”

“...” Tô Song Song liếc nhìn ông cụ giống như Quy lão tiên sinh * trước mặt, không ngờ ông cụ có tinh thần giải trí như vậy.

(*) Quy lão tiên sinh (hay Vũ thiên Lão sư), là một trong những nhân vật chính của bộ truyện Bảy viên ngọc rồng. Ông là người thầy đầu tiên của Goku, nhân vật chính và đã dạy cậu Kamehameha. (Wikipedia)

Cô giả bộ rửa tai lắng nghe, khiến cho ông cụ này cười ha hả nói: “Cậu nhóc gầy teo đó nói với cậu thanh niên bên ngoài rằng đừng giở trò khố nhục kế, rồi kêu người dựng lều này cho cậu thanh niên, thằng nhóc gầy sợ cậu thanh niên bị đông lạnh!”

Ông cụ nói đến đây, ánh mắt sáng lên, cười híp mắt nói; “Bọn họ nhất định là một đôi, mấy người trẻ tuổi hay gọi là gì ta? Cháu nội của ông ngày ngày la hét.”

“...” Tô Song Song suýt chút nữa mất thăng bằng ngã xuống từ trên bậc thang, một lần nữa quan sát cụ ông này, không ngờ ông cụ tiên tiến như vậy, chuyện này cũng có thể tiếp nhận, cô cố sức nở nụ cười, nói một câu: “Cái này gọi là đam mê!”

“Đúng! Chính là cái gì đẹp này, cháu nội của ông thích xem, ông nhìn tạp chí của con bé cũng vô cùng đẹp!”

“Ha ha, ông à, cháu nội của ông có sở thích tốt! Bồi dưỡng tình cảm!” Tô Song Song nói xong giơ ngón tay lên.

Ông cụ vừa nghe, vui vẻ và hài lòng, gật đầu một cái: “Ông cũng cảm thấy rất tốt, nhìn đẹp mắt, đúng rồi con gái, có phải đi mua bữa sáng không, không đi nữa, sẽ không còn!”

Lúc này Tô Song Song mới nhớ tới mục đích ra ngoài của mình, vội vàng nói một tiếng cảm ơn, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài tiểu khu, chỉ có điều khi đi ngang qua lều vải, cô không nhịn được liếc mắt nhìn.

Đợi đến khi Tô Song Song trở lại, Tần Dật Hiên đã tỉnh rồi, ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt tái nhợt.

Tô Song Song còn tưởng rằng Tần Dật Hiên lại phát sốt, nhanh chóng để bữa sáng xuống đi qua, theo bản năng định đưa tay sờ trán Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên lại đột nhiên cảm thấy gì đó, một phát túm được tay Tô Song Song, ngược đầu đỏ mắt nhìn Tô Song Song, khàn giọng nói: “Anh còn tưởng rằng em cứ đi như thế!”

“?” Tô Song Song tỏ vẻ nghi vấn, chậm một chút mới phản ứng được, Tần Dật Hiên đây là cho rằng mình rời đi, chỉ có điều Tô Song Song không ngờ Tần Dật Hiên sẽ có phản ứng lớn như thế. Vẻ mặt bị bệnh cầu xin được ôm này, thật sự không phải là biểu hiện nên lộ ra trước mặt cô! Nên ở trước bạn trai của anh!

“Song Song?” Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song ngẩn người, kêu một tiếng.

Tô Song Song sợ Tần Dật Hiên nhìn thấu YY của mình, bị sợ đến đột nhiên rút tay mình về, lui về phía sau một bước, kêu lớn một tiếng, “Chuyện gì!”

(*) YY: suy nghĩ bậy bạ

“Không có chuyện gì, anh thấy em ngẩn người, nên hỏi một chút.” Tần Dật Hiên nhìn lướt qua bữa ăn sáng trên bàn, mới biến mất không nhìn thấy sợ hãi khi tức dậy thì khắp nơi không thấy Tô Song Song, thay vào đó là cảm giác ấm áp thỏa mãn.

“Ồ!Ồ!Ồ!” Em cũng không có chuyện gì!” Tô Song Song vội vàng thu hồi vẻ trêu chọc của mình, xoay người ngoan ngoãn chuẩn bị điểm tâm cho Tần Dật Hiên.

Khi hai người ăn điểm tâm, đều có tâm sự riêng, Tô Song Song nghĩ mở miệng hỏi chuyện tối hôm qua như thế nào, mà Tần Dật Hiên nghĩ làm thế nào để lưu Tô Song Song ở lại đây thêm mấy ngày.

“Em...”

“Hôm qua...”

Không ngờ hai người đồng thời ngẩng đầu, đồng thời mở miệng, lại đồng thời im lặng.

Hai người cũng nhìn nhau một khắc, đột nhiên nở nụ cười, Tô Song Song xua xua tay, thần kinh hình như buông lỏng không ít, “Anh, anh là bệnh nhân, anh nói trước đi!”

Tần Dật Hiên uống một ngụm cháo, cặp mắt nhỏ dài chớp một cái, cười híp mắt nói: “Em là em gái, em nói trước đi!”

Hai người lại trầm lặng trong chốc lát.

“Hôm qua...”

“Em...”

Lúc này hai người đã có thể hơi lúng túng, Tô Song Song trực tiếp xắn tay áo, đưa tay, hất cằm nói: “Đá kéo bố *, thắng trước rồi nói!”

(*) bố: Vải, cách gọi bên Việt: búa bao kéo, oằn tù tù, búa kéo giấy...

“Ừm!” Tần Dật Hiên nhớ tới câu chuyện khi còn bé, cười cực kỳ dè dặt, đưa tay trần đầy vết thương ra, khàn giọng buồn bực nói: “Đá kéo bố!”

“Ặc... Nếu không ba ván thắng hai là thắng đi, coi như chăm sóc bệnh nhân!” Tô Song Song không ngờ mình thắng, thật ra thì cô không muốn nói

trước, nếu như cô lên tiếng, đoán chừng Tần Dật Hiên cũng sẽ không có tâm tình nhẹ nhàng như vậy.

“Được!” Tần Dật Hiên tràn đầy cưng chiều Tô Song Song, lại đưa tay, lúc này Tô Song Song hào hứng bưng bưng nói: “Đá kéo bố!”

“Ặc... Vậy cũng được, em nói...” Tô Song Song không ngờ vận số đánh cược của mình tốt như vậy, thậm chí thắng hai ván, cô hừ hừ, thấy vẻ mặt mong đợi của Tần Dật Hiên, liền hơi chột dạ.

“Anh, tối ngày hôm qua Tần Mặc tới?” Tô Song Song hỏi xong ngẩng đầu lên, thận trọng liếc nhìn Tần Dật Hiên, quả thật khuôn mặt anh vốn mang nét cười, thái độ bị đông cứng trong nháy mắt.

Anh cố sức giật giật đôi môi mình, khó khăn lắm mới kéo ra nụ cười, cố tỏ vẻ buông lỏng nói: “Anh ta vẫn còn ở đó? Em mới gặp anh ta?”

“Không có, chỉ có điều nghe hàng xóm nói rồi, hơn nữa cũng nhìn thấy... Tần thuốc đầy đất...” Tô Song Song nói lời cuối cùng, cắn một miếng bánh bao trong tay, yên lặng nhai.

“Hừ, tối ngày hôm qua anh ta định dùng khổ nhục kế, anh liền cho người dựng cái lều cho anh ta, nhìn thấy không, nếu anh ta đứng ngoài đến rạng sáng, còn có một chút thành ý, nửa đường đi, rõ ràng chính là muốn để cho em đồng tình với anh ta, trở về với anh ta!”

Tần Dật Hiên càng nghĩ càng giận, nhìn bữa ăn sáng trước mắt cũng không muốn ăn, định để bánh bao xuống, không ăn.

Tô Song Song lại cắn một miếng bánh bao, mơ hồ không rõ, còn rất không có sức nói: “Anh ấy không giống người có EQ cao như vậy...”

“Tô Song Song, em có biết năng lực học tập của anh ta mạnh bao nhiêu không? Anh ta gần như đã từng nhìn thấy thì không quên được, chỉ cần anh

ta muốn học, không có học không được đâu!”

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song thiên vị Tần Mặc theo bản năng, trong lòng cũng không thoải mái, không nhin được bắt đầu vạch trần nội tình của Tần Mặc, dù sao thì cũng muốn để cho Tô Song Song thấy bản chất giáo hoạt gian trá của Tần Mặc, tiện thể bôi đen anh ta.

“Chỉ số EQ cũng có thể học sao!” Tô Song Song vẫn cảm thấy hơi không thể tin, Tần Mặc có IQ cao, đó là mọi người đều biết, nhưng EQ của anh ấy lại ngược lại với IQ, cũng là điều mọi người đều biết.

Nếu thật sự dễ học như vậy, tại sao nhiều năm như thế anh không học, cổ tình gần đây đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp giở trò lưu manh rồi sao.

Chỉ có điều Tô Song Song đột nhiên nghĩ đến Tần Mặc nói nhỏ bên tai cô những lời tâm tình kia, lại hơi không tự tin, cô cúi đầu cắn bánh bao, không dám nhìn Tần Dật Hiên nữa, chỉ sợ nhìn thấy vẻ mặt chỉ tiếc rên sắt không thành thép đó ở trong mắt anh.

“Đúng rồi, anh, anh định nói gì với em?” Trước khi Tần Dật Hiên định mở mồm quả trách mình, Tô Song Song mở miệng đối chủ đề.

Lúc này Tần Dật Hiên mới nhớ tới mình định nói cái gì, đột nhiên cảm thấy lúc này nói điều đó, hơi không hợp thời, nhưng anh thật sự không muốn để cho Tô Song Song trở về.

Anh cố ý để cho thái độ của mình cứng rắn, đáng vẻ người lớn trong nhà: “Hai ngày nay em ở lại đây, trước đừng trở về, lúc nào anh ta tới nhận lỗi với em, kiệu lớn tám người khiêng *, em lại... Trở về với anh ta...”

(*) kiệu lớn tám người khiêng: chỉ kiệu hoa đón dâu do tám người khiêng, trước đây nói tới kết hôn cưới hỏi làng hoàng, nhà chồng dùng kiệu nghênh đón. Hiện giờ dùng để chỉ thái độ thành khẩn, nghi thức long trọng; tự cao tự đại, nhiều ý tứ hàm xúc châm chọc.

Nói tới cuối cùng, trong lòng Tần Dật Hiên khó chịu một trận, nhưng anh không thể không đối mặt với thực tế Tô Song Song đã lập gia đình.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Ở Lại Chỗ Đây

Tô Song Song căn ống hút sữa đậu nành, suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, nếu để cho tự cô trở về, cô thật sự không rộng lượng như vậy, định ở nhờ chỗ Tần Dật Hiên mấy ngày, coi như tạm thời tỉnh táo một chút, tránh cho trở về cũng cãi nhau, càng thêm không nói được.

Tần Dật Hiên vừa thấy Tô Song Song gật đầu, trong lòng cực kỳ cao hứng, lập tức lại có khẩu vị.

Anh cúi đầu uống một chén cháo, nhưng Tô Song Song lại không nói chuyện, yên lặng càn quét sạch sẽ bữa sáng của mình, xoay người lại đi mang thuốc cho Tần Dật Hiên bỏ lên bàn.

“Anh, anh uống thuốc đúng giờ, em đi làm, buổi trưa không trở lại, buổi tối anh muốn ăn cái gì, gọi điện thoại cho em, em đi mua!” Tô Song Song nói xong cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay.

Còn một giờ, cô phải nhanh chút, nếu không sẽ tới trễ rồi, chẳng qua khi cô định thu lại tầm mắt, lập tức nhớ tới đồng hồ đáng chết này là thứ Tần Mặc giám thị mình, tức giận muốn cời nó ra.

Chỉ tiếc cổ tay cô đã mài đỏ, nhưng vẫn không gỡ được đồng hồ này. Tần Dật Hiên ngửa đầu uống thuốc xuống, cúi đầu để ly, trong nháy mắt đã nhìn thấy Tô Song Song đang tự làm khổ mình cời đồng hồ đeo tay.

Anh vội vàng nắm lấy tay cô, nhìn vết đỏ trên cổ tay, trên mặt hiện vẻ giận dữ, giọng nói cũng không khỏi lớn thêm một phần: “Tô Song Song, em không muốn tay em nữa rồi hả!”

Sức lực đến đầu óc choáng váng của Tô Song Song qua đi, cũng cảm thấy cổ tay đau rát, lai liếc nhìn dáng vẻ tức giận đùng đùng của Tần Dật Hiên, hơi chột dạ.

Cô lí nhí nói nghe không có sức: “Em chính là muốn gỡ nó ra.”

“Không phải anh đã nói rồi sao, không có vân tay của Tần Mặc làm mật mã sẽ không gỡ ra được đâu! Chẳng lẽ em muốn bỏ tay của em đi sao? Em còn vẽ hay không!”

Tần Dật Hiên rất ghét Tô Song Song tự làm tổn thương bản thân, vừa mở miệng, giọng nói hơi nặng chút, âm thanh lớn bất ngờ khiến Tô Song Song bị sợ đến rụt cổ lại, lúc này Tần Dật Hiên mới cảm thấy mình quá mức.

“Xin lỗi, anh thấy em tự tổn thương mình nên hơi nóng.” Tần Dật Hiên thở dài, vuốt vuốt cổ tay đỏ ửng của Tô Song Song, không quá yên tâm dặn dò một câu, “Nếu quả thật muốn lấy xuống, đến lúc đó anh đi tìm Tần Mặc với em.”

Bây giờ Tô Song Song thật sự không muốn nhìn thấy Tần Mặc, hơn nữa cô cũng không biết nên nói gì vội vàng lắc đầu một cái: “Không... Không cần, trước cứ mang như vậy đi, dù sao em cũng quen rồi!”

Lời này nghe vào trong lỗ tai Tần Dật Hiên chính là mang ý khác, giống như Tô Song Song không bỏ được đồng hồ đeo tay này, anh khẽ gật đầu, không định nói gì, bởi vì anh sợ mình nổi giận, nói ra lời gì không nên nói, sẽ dọa đến Tô Song Song.

“Anh này, anh uống thuốc đúng giờ, em đi làm trước đây, nếu không sẽ không kịp giờ rồi!” Tô Song Song cũng cảm nhận được cảm xúc của Tần Dật Hiên không quá cao, biết nhắc tới Tần Mặc, anh khẳng định không vui, cũng không tiếp tục ở đây mắt to trừng mắt nhỏ với anh.

Tô Song Song không muốn tiếp tục vấn đề này, định làm binh lính đào ngũ, trước chuồn đi làm việc, bản thân yên lặng chút.

Đợi đến khi Tô Song Song đi tới phòng làm việc, mở cửa, nhìn thấy bản thảo mới tô màu được một nửa tối hôm qua, mới giống như nhật về được trí nhớ, luống cuống tay chân xông tới.

Cô nhìn thời gian, còn nửa giờ nữa đến giờ làm việc, cô luống cuống trong nháy mắt, một chút thời gian như vậy cô tuyệt đối làm không xong được!

Tô Song Song ảo não gãi gãi đầu, tối ngày hôm qua nhận được tin nhắn của Cô Tô Na, cô bị sợ đến cái gì cũng không kịp suy nghĩ trở về, trong đêm chịu đủ giày vò, cô đã quên luôn chuyện còn có bản thảo rồi.

Tô Song Song càng gấp gáp càng loạn, cuối cùng cô nó thê thảm đến không nổi nhìn, Tô Song Song nhắm mắt lại, dựa vào phía sau, dằn vế tự giận mình.

Cửa đột nhiên mở ra, Tô Song Song bị sợ đến giật mình, chột đứng dậy, khi nhìn thấy là Cố Trọng thì hơi thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự sợ mới sáng sớm đã bị Ôn Tiểu Khê oanh tạc!

Vừa nghĩ tới Ôn Tiểu Khê, sắc mặt Tô Song Song càng thêm khó coi, đời trước cô tuyệt đối giết cả nhà chị ta, nếu không đời này, sao chị ta có thể vô duyên vô cớ nhắm vào cô như vậy! d1en d4nl 3q21y d0n

Cố Trọng nhìn thấy Tô Song Song, vẫn là cảm giác thân thiết của cậu trai mới lớn nhà bên cạnh, anh cười cười với Tô Song Song, tầm mắt liếc nhìn bản thảo bị cô tô màu đến thắm thắm không nổi nhìn, hơi sửng sốt.

Tô Song Song thấy vẻ mặt này của anh, quả thật khóc không ra nước mắt! Cô cười ha hả đưa tay che bản thảo lại, rất vô lực giải thích một câu: “Tối ngày hôm qua đột nhiên có chút chuyện, em đi về trước, kết quả

không làm, mới vừa rồi hơi gấp gáp, nên trở thành đáng vẻ này!” Nói đến đây, Tô Song Song vội vàng xin lỗi, thái độ nhận sai, “Xin lỗi, anh Trọng, có thể cho em thêm một cơ hội không!”

“Là anh trai em bị bệnh à? Như thế nào, bệnh cậu ấy có nghiêm trọng không? Thân thể cậu ấy vẫn luôn không được tốt lắm!” Cố Trọng vừa mở miệng đã có vẻ hơi gấp gáp.

Tô Song Song hoàn toàn không ngờ Cố Trọng lại là người đầu tiên nghe được vấn đề này, hơi sững sốt, cũng không có ý tứ gì khác.

Cố Trọng lại có vẻ hơi lúng túng, tự nhiên giải thích một câu: “Anh và anh trai em là bạn học đại học, lúc ấy ở cùng một phòng ký túc, mặc dù cậu ấy không trọ lại trường, nhưng quan hệ của tụi anh coi như không tệ.”

“Ồ!Ồ!” Tô Song Song tỏ vẻ vỡ lẽ hiểu ra, vội vàng gật đầu một cái, “Chỉ là cảm sốt, hiện giờ đã bớt sốt, nhưng mà hôm nay nghỉ ngơi!”

Tô Song Song rõ ràng nhìn thấy Cố Trọng thở phào nhẹ nhõm, cô hơi nghi ngờ, lại hơi hưng phấn.

Bạn cùng phòng đại học, kiểu nam soái ca, thật sự khó mà không khiến cho người ta YY! Tô Song Song đang YY vui vẻ trong lòng, vẫn không quên yên lặng nói xin lỗi với Tần Dật Hiên và Cố Trọng không biết tình huống.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, tối ngày hôm qua coi như tình huống của em đặc biệt, cho nên bản thảo này không tính, hôm nay em làm lại cái này, như thế nào?” Cố Trọng đã khôi phục bình tĩnh lúc trước, lại lấy ra năm bản thảo trên bàn của mình, đặt trên bàn Tô Song Song.Tô Song Song không ngờ hạnh phúc tới nhanh như vậy,quả thật cảm động muốn khóc rồi, sao cô lại cảm thấy có vấn đề được, vội vàng gật đầu một cái, đáng vẻ vô cùng cảm kích nhìn Cố Trọng.

Cố Trọng bị dáng vẻ nhị thứ nguyên này của Tô Song Song chọc cho nở nụ cười, giờ khắc này, không khí cả phòng làm việc cực kỳ hòa hợp.

Lúc này cửa phòng làm việc bị đẩy ra, tay Ôn Tiểu Khê vừa mới đẩy vào, chỉ nghe thấy cô cười hỏi, “Anh Trọng gặp chuyện gì, mà cười vui vẻ như vậy!”

Khi cô đi vào, nhìn thấy Cố Trọng đang cười dịu dàng với Tô Song Song đối diện thì cả người ngẩn ra, khựng một lúc, mới tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ có điều trên mặt Ôn Tiểu Khê đã không còn nụ cười ban đầu nữa, thay vào đó là khuôn mặt nặng nề hơi bảo thủ.

Tô Song Song vừa thấy Ôn Tiểu Khê, im lặng trong nháy mắt, chỉ cảm thấy nụ cười của chị ấy vô cùng quý dị, cảm giác rợn cả tóc gáy, cô vội vàng ngồi lại chỗ của mình, ngoan ngoãn làm công việc hôm qua chưa hoàn thành.

Ôn Tiểu Khê đi tới bên cạnh bàn làm việc của Tô Song Song, cúi đầu nhìn qua, thấy cô vẫn tô mấy tờ bản thảo ngày hôm qua, hơn nữa không có một chút tính tiến triển đột phá, trong nháy mắt liền nổi giận.

Cô dừng bước lại, đôi tay chống nạnh, nhìn Tô Song Song chăm chăm, bắt đầu quở trách: “Tôi nói Tô Song Song này, Tô đại tiểu thư, chẳng lẽ ngài thật sự tới đây chơi đây hả!”

“Ngày hôm qua khi tan việc cô đã nói gì? Chẳng lẽ cô nói chuyện cứ không có chữ tín như vậy?” Ôn Tiểu Khê càng nói càng giận, vừa nghĩ tới sáng sớm Tô Song Song không làm việc, vẫn vừa nói vừa cười với Cố Trọng, càng thêm lên giọng.

Lần kích động này, nói cực kỳ khó nghe: “Chẳng lẽ lời của cô giống như rằm thúi, không nghe được?”

“Tiểu Khê!” Cố Trọng nghe được câu này, chột đứng lên, trách cứ một câu.

Ôn Tiểu Khê vừa thấy Cố Trọng lại ra mặt cho Tô Song Song, càng thêm tức giận, cắn răng, dáng vẻ không chịu thua, tiếp tục nói: “Anh Trọng, em có chỗ nào không đúng?”

“Em xem cô ấy có thể làm cái gì?” Ôn Tiểu Khê vừa cúi đầu, nhìn thấy bản thảo Tô Song Song vứt bỏ bên cạnh, cô cầm lên, khi nhìn thấy màu vẽ kỳ quái thì hừ lạnh một tiếng.

“Khi em là học sinh cấp ba tô còn tốt hơn cô ta! Tại sao cô ta ở đây! Cũng bởi vì cô ta là em gái của ông chủ lớn? Anh Trọng, anh biến thành như vậy từ khi nào, cứ theo lời ông chủ lớn nói vậy sao?”

“Chẳng lẽ ông chủ lớn hồ đồ, anh cũng theo ông ấy hồ...”

“Đủ rồi! Ôn Tiểu Khê, em đừng quá phận, hôm nay em nghỉ phép, đi về nghỉ ngơi đi!” Trong nháy mắt Cố Trọng xụ mặt xuống, sắc mặt hết sức khó coi, dáng vẻ kia cực kỳ hung dữ, so sánh với hình tượng cậu bé mới lớn nhà bên cạnh, trong nháy mắt cách xa.

Tô Song Song vẫn luôn mắt nhắm mắt mở với việc Ôn Tiểu Khê gây khó dễ cho mình, là lỗi của cô, cô nhận, nhưng ngày hôm qua thật sự có nguyên nhân, nếu chị ta nói tới điểm dừng là ngừng, cô cũng nghe theo rồi.

Nhưng giờ phút này, Ôn Tiểu Khê rõ ràng vì tình yêu của mình, lợi dụng việc công để trả thù riêng, ở đây bối mớ cô!

Cho tới bây giờ Tô Song Song đều không phải là quả hồng mềm dễ bắt nạt gì, cô chột đứng dậy, vỗ bàn một cái, nói với Ôn Tiểu Khê: “Tôi làm không tốt công việc, nhưng chị có hỏi tôi lý do không?”

“Cứ coi như tôi có lỗi, cấp trên trực tiếp của chị không nói gì, tôi và chị đồng cấp, tại sao chị lại quở trách tôi như vậy, còn công kích thân thể.”

“Ôn Tiểu Khê, không thấy rõ công và tư là chị, chẳng lẽ chị thật sự coi mình là bà chủ sao?” Tô Song Song nói xong nhìn về phía Ôn Tiểu Khê, ánh mắt không hề nhượng bộ chút nào.

Đầu tiên Ôn Tiểu Khê còn không phục, nhưng khi Tô Song Song nói đến một câu cuối cùng, sắc mặt của cô tái đi, theo bản năng nhìn về phía Cố Trọng đứng bên cạnh có sắc mặt rõ ràng cũng không quá đẹp mắt.

Cố Trọng cảm nhận được ánh mắt của Ôn Tiểu Khê, trực tiếp tránh ra, nhìn về phía khác.

Động tác nhỏ cố ý này, coi như hoàn toàn khiến Ôn Tiểu Khê hiểu ra, ở trong lòng Cố Trọng cô thật ra chẳng đáng là gì, chỉ là một trợ lý, một người được xưng tụng là bạn bè.

Trong nháy mắt mắt của Ôn Tiểu Khê đỏ lên, cô cắn môi, túm lấy túi xách khóc chạy ra ngoài.

Ôn Tiểu Khê vừa khóc, Tô Song Song giống như trái bóng cao su xì hơi rồi, vừa định đuổi theo chị ta, sợ chị ta xảy ra chuyện gì, Cố Trọng lại giữ cánh tay cô lại, lắc đầu một cái.

Tô Song Song không rõ chân tướng nhìn qua, Cố Trọng thở dài, rất bất đắc dĩ giải thích một câu: “Anh vẫn muốn tìm một cơ hội nói rõ ràng với cô ấy.”

Anh nói đến đây, thái độ càng thêm bất đắc dĩ, còn lộ ra chút áy náy: “Nhưng cho tới bây giờ cô ấy đều không rõ ràng biểu lộ phần tâm ý này với anh, anh cũng không thể chủ động làm rõ, hôm nay coi như để cho cô ấy hiểu, tránh cho cô ấy khỏi lãng phí thời gian trên người anh nữa.”

Tô Song Song cũng trầm mặc, điều này khiến cho cô nghĩ đến Tần Dật Hiên, giống như quan hệ giữa bọn họ bây giờ cũng có thể trở về anh em bình thường rồi, nếu không thật sự không biết sau này sẽ phải làm sao.

“Nhưng em sợ chị ấy sẽ xảy ra chuyện gì!” Tô Song Song thấy Ôn Tiểu Khê chạy đi hơi mất lý trí, mặc dù cô không thích loại người công tư không phân biệt rõ này, nhưng chị ấy cũng thật đáng thương, cũng hơi lo lắng.

“Không có chuyện gì, anh vừa mới thấy Đồng Nhược đuổi theo.” Cố Trọng nói xong lúng túng cười cười, buông lỏng tay kéo Tô Song Song ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Cô Tô Na Nằm Viện

Tô Song Song nghe thấy Đồng Nhược đã đi theo rồi thì trong lòng mới thả lỏng được một chút. Cô vừa nhớ lại mình những lời mình vừa mới nói lúc nãy, có thể đã quá mức sắc nhọn, nên nhìn Cố Trọng gãi gãi đầu, nói một câu có vẻ ngượng ngập: "Mới vừa rồi đúng là em cũng nói hơi quá đáng i!"

Cố Trọng sừng sốt, lấy lại tinh thần liền khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái. Tiếp sau đó anh lại cúi đầu, hí hoáy sửa chữa gì đó bản thảo trong tay một lúc, một lát sau mới tự lẩm bẩm một câu: "Chính anh mới thật sự là người quá đáng."

"Sao..." Tô Song Song vừa định nói làm sao có thể như vậy, nhưng lại cảm thấy những chuyện giữa nam nữ thế này, cô không thạo việc giúp đỡ hòa giải, nên chỉ cười cười không nói.

Hai người cũng liền trở lại an tĩnh, làm các việc có liên quan đến bản thân. Đang lúc Tô Song Song tập trung tinh thần cao độ, thì đột nhiên Cố Trọng ngẩng đầu lên, nói một câu: "Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?"

"Hả?" Trong phòng đang yên tĩnh đột nhiên có tiếng nói vang lên, làm cho Tô Song Song giật mình. Tô Song Song thật lòng không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt của Cố Trọng đối với mình vẫn không ngừng, cô liền cảm thấy có chút quý dị.

"Việc này... chúng ta cùng ăn cơm hộp ở chỗ này có được hay không vậy?" Tô Song Song mở miệng nói một câu không làm tổn hại đến khuôn

mặt tươi cười của người nào đó, tận lực để cho bầu không khí có vẻ hài hòa một chút.

Cố Trọng lại cố ý muốn đưa Tô Song Song đi ăn một bữa ngon: "Em đã đến nơi này rồi, mà anh lại vẫn chưa kịp mời em ăn cơm. Ngày hôm nay bởi vì anh mà đã làm cho em phải chịu uất ức như thế, anh mời em ăn cơm mới là phải."

"Thật sự không cần đâu ạ!" Tô Song Song càng thấy khuôn mặt tươi cười đầy vẻ dịu dàng kia của Cố Trọng, lại càng cảm thấy sợ hãi đến nổi da gà. Không phải là Tô Song Song đã tự mình đa tình, mà là bởi vì biểu cảm của Cố Trọng lúc này mang theo sự cưng chiều như thế, thật sự đã làm cho người ta phải nảy sinh ý nghĩ kỳ quái!

"Đi thôi! Cấp trên của em mời em ăn cơm, em còn dám cự tuyệt sao?" Cố Trọng nói xong liền vươn tay ra dự định kéo cánh tay của Tô Song Song. Tô Song Song bị dọa cho sợ nên chột ngựa người về phía sau, như muốn né tránh tay của Cố Trọng.

Thế nhưng động tác né tránh này của cô đã làm cho trọng tâm của thân thể cô bị dồn về phía sau, kéo theo cái ghế cũng bị ngửa lại ra đằng sau. Tô Song Song vội vàng che chở cho cái đầu của mình. Đúng lúc gương mặt của cô sắp bị tiếp xúc thân mật với mặt đất thì Cố Trọng đột nhiên đưa tay ra, tóm luôn được tất cả người cô cùng cái ghế trở lại.

Tô Song Song ngồi ở trên ghế nhìn cổ tay của Cố Trọng bị xé rách máu chảy tràn trề, thì lặng người! Trong nghề này, sự quan tâm đối với tay phải mà cần phải đặc biệt chú ý. Có thể nói, nếu như cần phải mua bảo hiểm cho nó thật sự cũng không phải là khoa trương. Thế mà vì cô, mà Cố Trọng lại làm cho nó bị thương như vậy.

Tô Song Song đầu tiên là kinh ngạc, tiếp sau đó là sợ hãi, cô sợ đến mức không biết làm sao, nên nói ra một câu: "Anh Trọng, em... em đã kết hôn

rồi! Thật đấy! Nếu như anh không tin thì ngày mai em sẽ mang giấy kết hôn tới đây cho anh xem!"

Cố Trọng đang cúi đầu kiểm tra vết thương của mình, chợt nghe thấy những lời nói kia của Tô Song Song..., thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó anh ngẩng đầu lên nhìn Tô Song Song có vẻ kinh ngạc, cả người hơi sửng lại có khi đến gần một phút, rồi đột nhiên bật cười "Khì" lên một tiếng.

"A?" Tô Song Song thấy Cố Trọng tự nhiên cười như vậy, càng thêm kỳ quái. Bởi vì quá khẩn trương nên nước miếng đã ra quá nhiều, cô không thể không nuốt nước miếng một cái, ngây ngốc hỏi: "Anh Trọng, anh cũng đừng làm cho em sợ!" Cố Trọng cười đến một lát sau mới dừng lại, nhìn Tô Song Song bộ dạng của Tô Song Song vừa sợ lại vừa như quần bách, cảm thấy rất dễ thương. Cố Trọng cười đủ rồi, liền hắng giọng một cái, nói: "Anh và anh trai của em đều biết chuyện này!"

"Ừm!" Tô Song Song cảm thấy nhất định là Cố Trọng sau khi nghe được tin mình đã kết hôn, sẽ bị thương tâm quá độ, bị kích thích. Cô vừa thành khẩn phụ họa theo, lại vừa nhíu cần thận đề phòng, chỉ sợ đột nhiên Cố Trọng biến thân thành xà tinh thì rất nguy hiểm.

"Trước khi em đến đây, anh của em đã gọi điện thoại trước cho anh, nói là nhờ anh chú ý chăm sóc cho em một chút." Cố Trọng nói xong, nhìn về phía Tô Song Song, trong đôi mắt của anh ánh lên một chút chế nhạo rất rõ ràng.

Tô Song Song mặc dù ngây ngô, nhưng cô lại không ngốc! Lời nói này của Cố Trọng rất uyển chuyển, nhưng mà ý tứ biểu đạt lại rất rõ ràng, những hành động kia của anh chỉ là vì nể nang thể diện của anh trai cô cho nên mới quan tâm đến cô như vậy mà thôi.

Tô Song Song vừa nghĩ tới mình thế nào mà lại tự mình đa tình suy nghĩ nhiều như vậy, biểu cảm có chút quỳnh quáng. Cô thật hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, chỉ tiếc Cố Trọng, một người còn sống sờ kia lại vẫn đang đứng ở đối diện.

"Chuyện này... ý em muốn nói là em không có ý nghĩ như vậy, ý em là em không muốn dựa vào ánh sáng của anh, cho nên... Anh Trọng, anh đừng suy nghĩ nhiều!" Tô Song Song nói xong cắn răng nhắm mắt lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Cố Trọng bị bộ dạng của Tô Song Song chọc cười. Anh vươn tay vỗ vỗ vào bả vai Tô Song Song, sáng khoái nói: "Đi thôi, bữa ăn này không có liên quan gì tới anh trai của em. Cứ coi như bữa ăn hôm nay là bậc tiền bối anh đây chào đón em, lớp hậu bối của anh!"

Lời nói vừa nói xong, Tô Song Song cũng không còn lời nào để cự tuyệt, bất quá, cô cảm thấy lại cực kỳ lúng túng như cũ, cúi đầu ỉu xiu ỉu xiu đi theo sau lưng Cố Trọng.

Tô Song Song nhìn chằm chằm vào sau lưng Cố Trọng. Vẫn như cũ, cô cảm thấy trong chuyện này có cái gì đó không đúng. Vì sao Cố Trọng cứ phải chấp nhất như vậy, anh nhất định cứ phải đề nghị cô đi ăn cơm cùng với anh?

Đợi đến lúc đi vào tiệm cơm, đi vào trong phòng bao, Tô Song Song nhìn thấy Tần Dật Hiên đã đến đó trước rồi, lại càng bối rối. Cô nhìn Cố Trọng một chút, lại quay sang nhìn Tần Dật Hiên một chút, đột nhiên cảm thấy không khí có gì đó không đúng.

Cố Trọng cười vô cùng xấu hổ, nụ cười thuần hậu chất phác cực kỳ dễ thương của anh càng làm lộ rõ con tằm nằm (*) dưới mây. Tô Song Song len lén liếc nhìn một cái, thấy lúc này tầm mắt của Cố Trọng vẫn đang dừng ở trên người anh trai của mình, ánh mắt tràn đầy gian tình!

(*) Con tầm năm: nguyên văn chữ Hán 显得 – Nghĩa của từ: Ngoạ tà – Dịch nghĩa: tầm năm. Đây là từ chỉ xem tướng của mắt. Bên dưới lông mày của mắt có một dải thịt nhô lên giống như con tầm năm bám trên mắt. Mắt có con tầm năm mang đến sự trẻ trung, đôi mắt tươi tắn như đang cười. Về xem tướng mắt: những người có mắt sắc trạch, ngoạ tà tươi sáng, bóng bẩy cho thấy cơ thể khoẻ mạnh, vận thế tốt; con cái nhiều, có thể hưởng phúc của con cháu.

"Song Song, em muốn ăn cái gì? Anh mời khách!" Tần Dật Hiên nhìn về phía Cố Trọng gật đầu một cái, coi như là chào hỏi, ngay sau đó tất cả sự chú ý của anh đều chuyển đến trên người Tô Song Song.

Vào lúc này, mặc dù Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên, nhưng mà ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chú vào Cố Trọng. Thấy trong mắt của anh thoáng qua một sự mất mát nồng đậm, trái tim nhỏ của cô suốt nhiều năm qua vẫn luôn cẩn thận ghìm giữ kìm nén, lúc này bắt đầu nhảy dựng lên đập mạnh thành thịch thịch thịch như điên cuồng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Cây Kim So Với Cọng Râu (Tiếp Theo)

Editor: Mẹ Bầu

Tần Dật Hiên thật sự bị những lời này của Tần Mặc làm cho bối rối, sửng sốt lặng người đi một lúc. Tô Song Song và Tần Mặc cũng đã đi khuất không thấy bóng dáng nữa rồi. Tần Dật Hiên vội vàng sải bước thật nhanh đuổi theo, nhưng trong lòng cứ từng lần từng lần tự nhủ: Tần Mặc kia thật sự là quá vô sỉ, thực quá không biết xấu hổ!

Tô Song Song vừa đến bên ngoài phòng bệnh, xuyên cánh cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong phòng bệnh. di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn. Khi nhìn thấy gương mặt của Cô Tô Na tái nhợt nằm yên ở trên giường bệnh không hề nhúc nhích, trong lòng cô chợt dội lên một hồi đau lòng.

Vừa đúng lúc này Tần Mặc đi tới bên cạnh Tô Song Song, liếc mắt nhìn Tô Song Song, thấy vẻ mặt đau lòng kia của cô khi nhìn Cô Tô Na nằm ở trong phòng bệnh, nhất thời trong lòng cảm thấy không rõ mùi vị gì.

Anh nhú lông mày, nói một câu nghe lạnh như băng: "Chẳng qua chỉ là bị viêm phổi bình thường thôi, sẽ không chết được đâu."

Những lời này coi như là thành công đâm một đao vào mối quan hệ giữa hai người bọn họ đang tràn ngập nguy cơ. die»n. dđan. l«e. qu»y. d«on Tô Song Song cắn răng quay đầu lại nhìn gương mặt Tần Mặc đang biểu lộ đây là một chuyện rất đương nhiên, trong nháy mắt lập tức nổi giận.

"Tần Mặc, anh có phải thuộc loại người máu lạnh hay không? Đó là em gái ruột của anh đó! Cho dù coi như dòng máu chảy trong huyết quản

những người ruột thịt trong nhà họ Tần có là máu lạnh đi nữa, nhưng mà tiểu Na cũng chưa từng làm những việc gì có lỗi với anh. Anh không lo lắng cho em ấy thì cũng thôi đi, đi-ên-+đà-n+ê-+qu-ý-+đô-n tại sao anh lại có thể nói ra những câu nói châm chọc người ta như thế?"

Tô Song Song càng nói cảm thấy tức giận, cả khuôn mặt tức giận cũng trở nên đỏ rực, quai hàm cũng phình ra.

Tần Mặc không bao giờ để ý đến việc người khác đang nói những gì về mình. Thế nhưng trên đời này, duy chỉ có một mình Tô Song Song thì không được, từ khi nghe thấy cô bắt đầu quở trách mình, về Tần Mặc liền như bị kéo chảy sệ xuống.

Tô Song Song vẫn nhìn chăm chăm vào Tần Mặc. Thấy anh không biết hối cải, ngược lại vẻ mặt vẫn giữ vẻ hung thần ác sát, cô thật tức giận, điể↑n(đ↑àn(lē(đ↑uý(đ↑ôn thật hận không thể đi lên đạp cho anh một cước. Chỉ có điều, suy nghĩ này Tô Song Song cũng chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi, thực tế Tô Song Song cũng không dám làm càn như vậy.

"Trừ em ra, không có một người phụ nữ nào khác nữa đáng giá để anh quan tâm." Tần Mặc cau mày, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Tô Song Song sững sốt lặng người, cô nuốt nước miếng một cái, đây rõ ràng là một lời nói tình cảm lay động lòng người, giữa trận gây gổ, lực sát thương thật sự quá lớn. Trong lòng Tô Song Song chợt thấy ấm áp, hơi tê dại một chút, trong nháy mắt cảm thấy hạnh phúc như nổ tung.

Thế nhưng Tần Mặc chính là một người siêu cấp luôn có những lời nói xé xách bầu không khí nhân văn, cứ khẳng khẳng một mực phải tiếp tục nói ra thêm những lời nói khiếm khuyết: "Cho nên, sống chết của Cô Tô Na chẳng có liên quan gì với anh hết!"

Nhất thời liên câu nói này đã làm cho chút hạnh phúc ngọt ngào trong lòng Tô Song Song bị đẩy ngã. Tô Song Song cắn răng, quan sát trên dưới

Tần Mặc một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên mặt Tần Mặc.

Tô Song Song thấy anh vẫn giữ bộ dạng “anh không sai, anh chính là một người như vậy, anh thích bộ dạng máu lạnh như vậy đấy”, thì cô hít một hơi thật sâu, chỉ có điều, hai năm đắm đang buông thông ở hai bên người thì hơi run rẩy.

"Tần Mặc, anh thật là... anh vẫn khỏe chứ chứ!" Đến sau cùng, Tô Song Song thật sự cũng không hiểu Tần Mặc đang nói gì nữa. Dù sao cô cũng đã nhìn ra, hôm nay thậm chí còn về sau này nữa, anh sẽ luôn có bộ dáng này!

"Em còn muốn ở lại nhà Tần Dật Hiên mấy ngày nữa đây?" Tần Mặc liếc mắt nhìn thấy Tần Dật Hiên đã đi tới, theo bản năng hỏi cô một câu.

"Tôi thích ở lại đó mấy ngày thì sẽ ở lại chừng ấy ngày!" Tô Song Song bị chọc tức, cổ họng liền rống lên một câu. Rống hết hết câu cô mới ý thức được lúc này mình đang ở trong bệnh viện, liền hừ lạnh một tiếng, xoay người đi không thèm để ý tới Tần Mặc nữa.

Vừa đúng Tần Dật Hiên đi tới, anh liếc mắt nhìn Tô Song Song và Tần Mặc, liền hiểu ngay giữa hai bọn họ đã phát sinh chuyện gì.

Bản tính trời sinh của Tần Dật Hiên là luôn biết cách dỗ dành người khác. Anh đứng ở bên cạnh Tô Song Song, cau mày, mặt mũi lo lắng nhìn Cô Tô Na đang nằm trên giường ở trong phòng bệnh, lo lắng nói: "Tiểu Na cũng không có chuyện gì chứ?"

"Không có gì đáng ngại nhưng lại sợ sẽ làm quấy rầy sự nghỉ ngơi của Cô Tô Na, tay Tô Song Song vừa giơ lên lại thu về luôn.

"Tiểu Na đã phải chịu không ít khổ sở, con bé thật đáng thương." Tần Dật Hiên nói xong còn thở dài một hơi, giống như người đang nằm ở bên trong giường bệnh kia chính là người chí thân của anh vậy.

Loại thái độ này của Tần Dật Hiên trong nháy mắt đã lây sang Tô Song Song. Cô bẹt miệng, lại liếc mắt nhìn sang Tần Mặc một cái, thấy anh vẫn một bộ dạng chuyện không liên quan đến mình, lại càng cảm thấy Tần Mặc đúng là một người máu lạnh.

Ai biết được, có một cách sống đã ăn sâu tận trong xương tủy của Tần Mặc, anh chính là loại người luôn giữ quan điểm, sống chết cũng không sờn. Anh cũng không nhìn sắc mặt của cô gái nào đó, khi thấy Tần Dật Hiên đang cố làm ra vẻ ở nơi này, nhưng vì vẫn còn chưa hiểu được bước đi kế tiếp của Tần Dật Hiên, cho nên anh đã không vạch trần sự dối trá kia của Tần Dật Hiên.

"Tần Dật Hiên, anh đừng có ở đây mà giả mù sa mưa nữa, cũng đừng mang những lời nói lừa gạt kia ra để mà lừa gạt cô ấy!" Tần Mặc nói xong dùng ngón tay chỉ vào Tô Song Song ở bên cạnh.

Tô Song Song đang đứng đối mặt với Tần Mặc, nhìn thấy thái độ đầy vẻ khinh mạn này của anh, tức giận đến mức hai hàm răng cứ nghiến chặt lại. Xem ra anh vẫn coi đây không phải là chuyện lớn, lại còn đổ thêm dầu vào lửa.

Tần Dật Hiên nhìn Tần Mặc, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong ánh mắt trắng trợn của anh lộ rõ một biểu cảm coi thường. Tần Dật Hiên vừa mở miệng lại lộ ra vẻ đầy kinh ngạc: "Tần Mặc, đầu gì Cô Tô Na cũng là em họ của tôi, làm sao tôi có thể không quan tâm được chứ?"

Lời nói này của Tần Dật Hiên, người biết suy đoán về anh, ngoại trừ Tô Song Song ra cũng sẽ không có người nào tin anh là người như vậy. Đáng tiếc từ nhỏ đến lớn, Tần Dật Hiên đã gần như chưa từng làm phiền Tô Song Song, cho nên, dù anh có lừa cô, cũng không bao giờ để cho cô biết được...

Đoạn thời gian trước, hình như đâu cũng có một lần, cũng bởi vì lần đó Tần Dật Hiên đã biểu hiện sự tốt bụng của mình rất tốt, mà làm cho sự lạnh

nhật trở nên hèn hạ.

Còn nữa theo cảm nhận của Tô Song Song, Tần Dật Hiên đối xử với em gái cực kỳ tốt, cô chính là một ví dụ tốt nhất. Cho nên giờ phút này đối với lời nói kia của Tần Dật Hiên, cô hoàn toàn rất tin tưởng.

"Tần Mặc, chính anh mới là người không có lòng yêu thương, chẳng lẽ anh lại vẫn cho là toàn bộ người trong thiên hạ này cũng giống như anh sao?" Tô Song Song trừng mắt liếc nhìn anh một cái, thật không sao hiểu được, làm sao cách nói chuyện của anh lại chọc tức người ta như vậy chứ!

"Khắp thiên hạ thì anh không biết, nhưng mà anh biết chắc, anh sẽ không có lòng yêu thương đối với loại người này!" Tần Mặc nói xong lời này, Tần Dật Hiên thiếu chút nữa là đã không kiềm chế nổi được mà bật lên tiếng cười. Anh vội vàng che miệng mình, nhìn Tần Mặc một cái vẻ đầy khiêu khích

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 235.2

Editor: Mẹ Bầu

Cái nhìn này xem ra lại càng chọc giận Tần Mặc thêm. Tần Mặc thấy Tô Song Song vẫn đứng ở bên cạnh Tần Dật Hiên như cũ, không thể kiên nhẫn nổi nữa, liền hỏi cô một câu: "Em tin tưởng vào anh ta chứ nhất định không tin vào anh sao?"

Tô Song Song đang nổi nóng, bị Tần Mặc hỏi một câu như vậy, liền cứng cổ hừ một câu: "Anh đã làm gì để cho em tin tưởng vào anh chứ?"

"Tô Song Song!" Tần Mặc cố đè nén giọng của mình lại, gọi cô một tiếng. liền đứng lên. Tần Mặc nhìn đôi mắt hoa đào kia tưởng chừng như sắp phun ra lửa. Tần Mặc mãnh liệt ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt nhìn Tần Dật Hiên một cái, sau đó cúi đầu thật sâu nhìn Tô Song Song một cái, cắn răng nói: "Cùng anh trở về nhà!"

"Không đi!" Tô Song Song vốn vẫn còn tưởng rằng, có thể Tần Mặc sẽ lại nói ra một câu gì đó. Nhưng cô không nghĩ tới anh lại chỉ nói một câu như vậy, nhất thời lại chọc tức cô quá mức. Tô Song Song dứt khoát không chịu quay về nhà với Tần Mặc!

Đến lúc này thì Tần Mặc cũng không nói thêm một câu nào nữa, anh dứt khoát xoay người lại rồi đi ra ngoài, cũng không liếc nhìn Tô Song Song lấy một cái. Tô Song Song đứng tại chỗ đó, nhìn theo bóng lưng của Tần Mặc, liền đứng lên. Tần Mặc nhìn đôi mắt hoa đào kia tưởng chừng như sắp phun ra lửa. Tần Mặc mãnh liệt ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt nhìn Tần Dật Hiên một cái, sau đó cúi đầu thật sâu nhìn Tô Song Song một cái, cắn răng nói: "Cùng anh trở về nhà!"

Tần Dật Hiên vốn dĩ đang còn rất đặc ý, cứ việc đứng ở chỗ này xem Tần Mặc náo nhiệt một hồi. Nhưng vừa nghe Tô Song Song đang hít hít lỗ mũi, anh liền cúi đầu nhìn sang cô, đã thấy cặp mắt của Tô Song Song đỏ hoe, đang quệt cái mũi của mình, nhất thời Tần Dật Hiên liền luống cuống.

Tần Dật Hiên cũng không hề muốn nói đỡ một câu cho Tần Mặc. Nhưng mà anh lại cũng không muốn để cho Tô Song Song khó chịu, nên chỉ có thể cứng rắn phá, phá lệ uốn đầu lưỡi cứng ngắc, thật vất vả mới nói ra được một câu: "điể↑n♣đ↑àn♣lê♣q↑uý♣đ↑ôn" Tính cách của Tần Mặc xưa nay vốn dĩ vẫn như thế này, em cũng đừng nên trách anh ấy!"

"Tính cách cái kiểu gì mà rách nát như vậy chứ, tại sao lại không thể sửa đổi đi một chút! Người đâu mà giống như là cây cọc gỗ như vậy chứ, sửa đổi đi một chút thì có thể chết hay sao?" Tô Song Song thật sự cảm thấy rất uất ức. Tính tình của Tần Mặc ngang ngược đến mức vô tình như vậy, thật sự là đã làm người ta bị tổn thương quá mức rồi.

Tần Dật Hiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, anh rất hiểu Tần Mặc, nên gật đầu một cái rất trịnh trọng, điể♠n♠đ♠àn♠lê♠q♠uý♠đ♠ôn nói một câu trả lời Tô Song Song: "Sẽ bị chết đấy!"

"..." Tô Song Song nhất thời không biết nên nói lại một câu thế nào cho phải. Cô đành buồn buồn ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh. Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song không khóc, liền thở phào nhẹ nhõm, cũng ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh, cách chỗ cô ngồi một chiếc ghế, lẳng lặng giúp đỡ Tô Song Song.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút. Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn sang bên cạnh, đang định mở miệng hỏi Tô Song Song có muốn đi ăn cơm hay không, điể●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn thì Tô Song Song đột nhiên mở miệng hỏi anh, vẻ buồn buồn: "Anh à, nếu như tính tình của Tần Mặc chính là như thế, vậy thì có phải là em đã thật là quá đáng hay không?"

Những lời nói này của Tô Song Song trong nháy mắt đã làm khó cho Tần Dật Hiên. Nếu như anh nói không phải như vậy, vậy thì nhất định Tô Song Song lại sẽ phải tiếp tục bị khó chịu. Nhưng nếu như anh nói đúng vậy, vậy thì nhất định Tô Song Song sẽ tha thứ cho Tần Mặc rồi. Mà cái kết quả này chính là điều mà anh không muốn nhìn thấy nhất.

Tần Dật Hiên trầm mặc một hồi, trong đầu cũng đang chuyển động nhanh chóng. Đột nhiên hai mắt anh tỏa sáng, nói ra một câu mang vẻ như ý tứ sâu xa: "Chuyện này... cả hai người đều không ai đáng bị trách cả. Cái chính là do tính tình của hai người không quá thích hợp với nhau thôi!"

Một câu nói tính tình không quá thích hợp kia lại càng làm cho Tô Song Song thêm buồn bực. Cô cũng cảm thấy đã tìm ra được một điều, cô có nói với Tần Mặc như thế nào, Tần Mặc cũng không hề hiểu cô.

Mà đối với những việc mà anh đã làm ra kia, Tần Mặc vẫn tự nhận là mình đã làm đúng. Nhưng cô lại không có cách nào để có thể tiếp nhận được những chuyện mà anh đã làm. Cho nên vì vậy hai người vẫn cứ cãi nhau, vẫn không thể hòa hợp được.

Tô Song Song đột nhiên cảm thấy trong người cực kỳ mệt mỏi, cả người liền phờ phạc rồi. Theo bản năng, Tô Song Song tự lẩm bẩm nói một mình: "Bây giờ mình sẽ phải làm gì đây?"

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy những lời này, trong lòng vui mừng, thiếu chút nữa đã biểu lộ sự hớn hở ra mặt. Anh làm bộ như trầm tư, một lát sau mới trịnh trọng mở miệng đề nghị.

"Tốt nhất là hai người hãy thử tách nhau ra một khoảng thời gian xem sao! Hãy giữ cho mình yên tĩnh một chút, suy nghĩ lại một chút, em nên thỏa hiệp hay là buộc Tần Mặc thỏa hiệp! Hoặc là hai người đều phải nhường nhịn lẫn nhau một chút, nếu như chỉ có một bên chịu nhường nhịn, cuối cùng vẫn sẽ xảy ra chuyện âm ỷ, mâu thuẫn!"

Lời này xem ra đã nói trúng tâm trạng của Tô Song Song. Hiện tại thực sự cô đang có cảm giác cực kỳ mệt mỏi. Thật ra thì đối với người nhà của Tần Mặc, cô có thể hoàn toàn mặc kệ, không quan tâm cũng được. Nhưng nếu là một con người thật sự, nếu như sống với nhau theo kiểu lạnh lùng băng giá như vậy, vậy thì còn có thể gọi là con người được sao?

Những quan niệm sống hai mươi năm trước đây của Tô Song Song cũng đã sắp bị Tần Mặc làm cho đảo lộn rồi sao! Cô cau mày lâm vào trầm tư, theo bản năng, cô lại tiếp tục lầm bầm lầu bầu nói ra miệng một câu: "Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác..."

"Song Song, thật ra thì hiện tại hai người bọn em cứ lẳng lặng mà tách ra như vậy thì cũng tốt vô cùng. Anh sẽ giải thích cho em nghe tính tình của Tần Mặc. Đối với những chuyện mà Tần Mặc đã cho là đúng, thì sẽ không có một người nào có thể thay đổi được anh ấy!"

Lời nói này của Tần Dật Hiên thuộc kiểu nửa nọ nửa kia, lẫn lộn thật giả, dù sao anh cũng cố ý nói làm ra vẻ nghiêm trọng, chính là không muốn để cho Tô Song Song chủ động đi liên hệ với Tần Mặc.

Tô Song Song cắn môi, cọ cọ chiếc điện thoại di động trên đầu gối, chờ trong chốc lát, thấy không có động tĩnh gì, liền tiện tay thu điện thoại di động lại.

Tô Song Song chợt đứng lên, vỗ vỗ vào gò má của mình, vẻ mặt cố gắng làm ra vẻ vui mừng cười nói: "Trước mắt em cũng không muốn nghĩ gì nhiều hơn. Lúc này chăm sóc cho tiểu Na thật tốt mới là chuyện quan trọng nhất, có chuyện gì cứ đợi đến khi em ấy hết bệnh rồi hãy nói!"

Tần Dật Hiên nhìn bóng lưng của Tô Song Song đang cố làm ra vẻ kiên cường, đôi môi của anh lại khẽ nhếch lên, để lộ ra vẻ tươi cười. Xem ra Tô Song Song đã không có ý định chủ động liên lạc với Tần Mặc nữa rồi. Như

vậy là anh có thể được sống cùng với Tô Song Song ở chung một chỗ, được nhiều hơn một khoảng thời gian.

Tô Song Song lại chờ trong chốc lát, bác sĩ kiểm tra đã đi ra, nhìn thấy Tô Song Song, gật đầu một cái, nói: "Bệnh nhân hôm nay sẽ không tỉnh lại được. Hai người vẫn nên đi về trước đi. Có chuyện gì thì đã có hộ lý phục vụ, mà Tần thiếu gia muốn để phục vụ cho người bệnh rồi! Hai người không cần phải lo lắng."

Tô Song Song vẫn cảm thấy không quá yên tâm. Cô liếc mắt nhìn vào bên trong, thấy bộ dạng của người hộ lý kia rất chuyên nghiệp. Cô suy nghĩ một chút cảm thấy, nếu như Tần Mặc đã mượn người này, thì nhất định sẽ không có có can đảm dám lừa dối. Cô ở chỗ này cũng không có bất kỳ tác dụng, liền gật đầu.

Một đường trở về Tô Song Song cũng không hề mở miệng nói câu gì, mà chỉ nhìn ngoài cửa sổ xe đến gần người. Tần Dật Hiên thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang cô một cái, trong lòng biết cô đang suy nghĩ đến Tần Mặc. Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng mà trên gương mặt của cô thì vẫn giữ vẻ trên mặt anh tươi cười như cũ, làm ra bộ dạng giống như không nhúc nhích.

Xe chạy đến bên dưới tòa nhà lầu, Tần Dật Hiên đột nhiên dừng xe lại. Tô Song Song liếc mắt nhìn cảnh tượng bốn phía, có chút buồn bực. Kiểu thiết kế này hoàn toàn cũng không phải như ở khu nhà trọ của Tần Dật Hiên. Tô Song Song quay đầu mang theo nghi vấn nhìn Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên tắt lửa, cúi người xuống tháo chiếc dây an toàn đang thắt ở trên người Tô Song Song ra, đưa tay chỉ vào siêu thị ở đối diện, cười nói: "Hôm nay anh xuống bếp, làm một chút đồ ăn mà em thích ăn!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Hồ Ly So Ra Còn Kém Hơn

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, ánh mắt liền sáng lên. Tần Dật Hiên nấu cơm thực sự là rất tuyệt, bất quá trước kia anh rất ít xuống bếp, chỉ có khi nào là ngày lễ, hoặc là vào ngày sinh nhật của cô, anh mới làm một bàn thức ăn ngon.

"Có món cá sốt chua ngọt không? Có món thịt hầm nhừ không?" Đây là hai món ăn mà Tô Song Song thích ăn nhất. Khi cô hỏi Tần Dật Hiên, hai con mắt trong veo cũng sáng rực, phảng phất nước miếng cũng đang tứa ra rồi.

Đã thật lâu rồi Tần Dật Hiên không nhìn thấy bộ dạng Tô Song Song được buong lỏng như thế. Trong lòng anh thấy một hồi áo nã, nếu như anh biết việc mình nấu cơm có thể làm cho Tô Song Song vui vẻ như thế, thì ngày ngày anh sẽ làm cho cô ăn.

"Ừ, nếu như em muốn ăn, thì ngày mai anh cũng sẽ tiếp tục làm cho em ăn!" Tần Dật Hiên nói xong, chỉ sợ Tô Song Song suy nghĩ nhiều, lại tiếp tục xa lánh anh, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Coi như là anh đền bù lại cho em sinh nhật của những năm vừa qua, em thấy thế nào?"

Tô Song Song vốn dĩ còn cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng khi vừa nghe thấy Tần Dật Hiên nói như vậy, dường như chỉ sợ anh hối hận nên vội vàng gật đầu một cái.

Tần Dật Hiên đi nấu cơm, Tô Song Song liền ở bên cạnh anh để giúp đỡ. Tô Song Song chỉ muốn phải làm cho bản thân mình phải bận bịu, như vậy cô mới không nghĩ ngợi đến Tần Mặc nữa. Nếu không, Tô Song Song thật

không biết mình có thể nén nhịn được ý định không gọi điện thoại cho Tần Mặc được hay không nữa.

Khi bốn món mặn một món canh được đặt lên trên bàn ăn, thì cả căn nhà trọ nhỏ tràn ngập mùi cơm chín. Có thể là do Tô Song Song đã đói bụng, nên nhìn thấy trên bàn thấy toàn món ăn với đủ màu sắc, mùi thơm quyến rũ như vậy, tưởng chừng như cũng đã chảy nước miếng rồi.

Tuy tâm tình của cô vẫn còn rất nặng nề, nhưng vì không muốn làm cho Tần Dật Hiên lo lắng, Tô Song Song vẫn nở nụ cười. Cô cười hì hì nói: "Anh à, anh làm cơm ăn ngon thật đấy! So với ngày trước còn hoàn hảo hơn!"

Tô Song Song vừa nói vừa nhét hết thức ăn vào trong miệng, giống như nếu như để cái miệng rảnh rỗi, cô sẽ khó chịu, sẽ suy nghĩ lung tung vậy.

Tuy trên mặt Tần Dật Hiên vẫn không ngừng nụ cười, nhưng khi nhìn thấy Tô Song Song cứ liên tục nhét thức ăn vào trong miệng, vẻ mặt lại còn cười vui mạnh mẽ hơn, thì đột nhiên nhíu mày lại. Anh nhìn chăm chăm vào mặt Tô Song Song trong chốc lát, cuối cùng, rốt cục anh cũng không nhẫn nhịn nổi nữa.

Tần Dật Hiên bước mấy bước đi tới trước mặt Tô Song Song, vươn tay tóm vào nơi quai hàm của cô đang phình ra, quát lớn: "Phun ra!"

Trong miệng Tô Song Song đã tắc nghẹn lại, không nhai nuốt được nữa, cô nói lúng búng không rõ lời: "Anh à, anh làm gì thế? Em đang ăn cơm mà!"

"Tô Song Song, em có thể có chút tiền đồ hay không hả? Nếu như vì Tần Mặc mà em nghĩ cảm thấy có gì khó chịu, thì hiện tại anh liền dẫn em đi tìm anh ta. Em muốn nói cái gì thì nói cái nấy, có anh ở đây rồi, em còn sợ cái gì nữa?"

Tần Dật Hiên nói xong thấy Tô Song Song vẫn không chịu phun tất cả những thứ đồ ăn trong miệng mình ra ngoài, cũng không ngại sự bẩn thỉu, trực tiếp đưa tay vào miệng cô móc ra.

Đến lúc này Tô Song Song mới chịu ới tất cả đồ thức ăn ở trong miệng ra. Nhưng vì bị tắc nghẽn ở trong cổ họng, cho nên Tô Song Song phải nôn ọe ra rất vất vả, Tần Dật Hiên xuôi tay nhìn Tô Song Song.

Vốn dĩ anh định không muốn để ý đến cô nữa, nhưng đến cuối cùng vẫn phải thở dài, đưa cho cô một chén nước, còn mình thì lấy tờ giấy ăn để ở bên cạnh lên để lau những thứ dơ bẩn ở trên tay.

Tô Song Song cứ thế nôn, nôn mãi... lỗ mũi đau xót, nước mắt của cô không nén nhịn được nữa, cũng bắt đầu tuôn ra bên ngoài. Tô Song Song vừa lau vừa nước mắt vừa tiếp tục nôn.

Tần Dật Hiên một phát túm lấy hộp khăn giấy ở bên cạnh, vì vẫn còn đang tức giận, nên anh thô lỗ nhét vào trong ngực của Tô Song Song. Một cái tay khác của anh nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô.

Trong lòng Tần Dật Hiên không phải là không có chút khó chịu đối với Tô Song Song. Nhưng mà anh lại không thể biểu lộ cảm xúc đó ra được, bởi vì anh sợ sẽ làm hư mối quan hệ giữa mình và Tô Song Song, mà anh đã phải thật vất vả lắm mới hòa hoãn lại được lần nữa.

Anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, cân nhắc lời nói của mình, một lát sau mới lựa lời lựa giọng để nói. Tần Dật Hiên thở dài nói: "Nhìn cái bộ dạng không chút tiền đồ này của em, thật ra thì... Nếu như bây giờ mà Tần Mặc nhìn thấy cái bộ dáng này của em, thì chắc anh ta cũng sẽ không kiên quyết cứng rắn như vậy."

Thời điểm nói ra những lời này, trong lòng Tần Dật Hiên thấy cực kỳ hối hận. Nhưng mà anh biết, nếu như thời gian có đảo ngược trở lại, cho dù

phải hối hận như bây giờ, dưới tình huống như vậy, anh cũng sẽ vui vẻ lặp lại những lời gan ruột này một lần nữa.

Bởi vì ngay từ hồi còn nhỏ, anh thật sự không thể chịu nổi khi nhìn thấy những giọt nước mắt của Tô Song Song.

"Em mới không thèm nhớ đến anh ấy... Cái chính là đã quá lâu rồi, em không được những đồ ăn mà anh đã làm...cho nên, em mới ăn có chút vụn vàng... em không phải...!" Tô Song Song chết vì sĩ diện, vẫn gắng gượng chống chế, nhưng mà những giọt nước mắt kia lại đã bán đứng cô.

Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn Tô Song Song, biết cô mặc dù tính tình nhu hòa, nhưng từ tận trong xương cô vẫn rất sĩ diện như cũ, đành phải cắn răng nói phụ họa với cô.

"Ừ, đúng là như vậy! Hiện giờ em đã có thể ăn từ từ được rồi chứ hả? Nếu như mà em muốn ăn, về sau này, hàng ngày anh sẽ làm cho em ăn, được không? Nhưng mà, em có thể đừng lãng phí những đồ ăn mà anh đã làm được hay không, Em xem này, toàn bộ thức ăn đều bị nôn ra hết!"

Tô Song Song nhìn thấy trên bàn một đồng như vậy, nhất thời cảm thấy không đất dung thân. Gương mặt đầy vẻ ngượng ngùng, cô rút một nắm khăn giấy định đi dọn dẹp. Nhưng Tần Dật Hiên lại giữ lấy tay của cô, cầm lại tập khăn giấy.

"Được rồi, em nhanh chóng đi rửa mặt mũi một cái đi! Với khuôn mặt này của em, nếu để cho người khác nhìn thấy thế nào cũng tưởng rằng anh đã bắt nạt em đó!" Khi Tần Dật Hiên nói ra lời này, đã bắt đầu dọn dẹp đồng chất bắn nôn ra trên bàn rồi.

Thật ra thì Tô Song Song vẫn còn muốn khóc, nhưng biết Tần Dật Hiên đang tìm cho cô một lối thoát, cho nên cô hít mũi một cái, cũng không khách khí với anh nữa, gật đầu một cái, rồi đi vào trong phòng rửa tay.

Tô Song Song vừa mới đóng cánh cửa phòng rửa tay lại một cái, cả người Tần Dật Hiên cũng cứng ngắc lại. Anh nhắm mắt lại, thở dài một hơi nặng nề, một nỗi buồn bực đang tràn ngập trong lòng cũng không thể nào theo tiếng thở dài kia mà vơi bớt được nỗi.

Giờ khắc này, Tần Dật Hiên coi như đã cảm nhận được thật sâu một điều, Tần Mặc có thể mang lại hạnh phúc cho Tô Song Song, nhưng anh thì không thể nào mang đến cho cô được. Bởi vì ở trong lòng Tô Song Song, anh chỉ là một người anh trai thân thiết nhất, là người thân của cô, còn Tần Mặc mới chính là người cô yêu.

Tần Mặc ở bên này tâm trạng cũng không được tốt. Từ bệnh viện trở về, anh liền chạy thẳng tới công ty. Vừa đến công ty, Bạch Tiêu đã lập tức chú ý thấy tâm trạng của Tần Mặc có gì đó không đúng.

Theo bản năng Bạch Tiêu liền muốn chạy đi trước khi Tần Mặc mở miệng nói chuyện. Nhưng không ngờ, anh còn chưa kịp bước đi được một bước, Tần Mặc liền quay đầu lại nhìn về phía anh, gương mặt đen thui tưởng chừng như sắp biến thành than rồi, lạnh lùng nói: "Triệu tập tất cả quản lý cấp cao, hôm nay chúng ta sẽ bàn bạc về đề án thu mua."

Một khắc kia nội tâm Bạch Tiêu tưởng chừng như hỏng mất. Anh khóc không ra nước mắt, anh chỉ muốn cự tuyệt, nhưng lại không dám, chỉ sợ gã mặt đen Tần Mặc kia trực tiếp biến anh trở thành bia đỡ đạn thì nguy.

Bạch Tiêu chỉ có thể yên lặng đi thông báo! Lục Minh Viễn sau khi trở lại, vừa vặn nhìn thấy Bạch Tiêu đang cúi đầu ủ rũ bước đi về phía phòng họp, liền đi theo cùng với anh. Lục Minh Viễn không nhịn được liền hỏi một câu: "Cậu thế này là đã bị người nào đó bỏ rơi phải không?"

"Bỏ rơi ư? Tôi thật sự ưng rất muốn có người nào đó bỏ rơi thì tốt quá. Như vậy thì tôi sẽ lập tức bỏ chạy về phía nơi có rừng rậm kia. Nhưng đáng

tiếc không phải là như vậy!" Bạch Tiêu tức giận nói một câu, nói xong, tựa như lại càng thêm cúi đầu ủ rũ hơn.

Lục Minh Viễn nhất thời dừng bước, đề thấp giọng nói của mình lại, ngữ điệu có vẻ không chắc chắn lắm, hỏi: "Chẳng lẽ là Boss bị người ta vứt bỏ sao?"

Bạch Tiêu vừa nghe, cũng dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Lục Minh Viễn, vẻ mặt hiện rõ câu nói xem ra cậu cũng là một người thông minh. Biểu cảm của Lục Minh Viễn nhất thời chỉ có thể dùng hai chữ kinh hãi để hình dung.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 236.2

Anh nhúu gương mặt như một cậu bé con lại, làm một dáng vẻ làm cho người ta phải thương tiếc. Bạch Tiêu nhìn bộ dáng kia toàn thân liền nổi lên một lớp da gà. Anh không nhịn được mà buông ra một câu làm người khác phải tổn thương: "Cậu có thể đừng nhìn chăm chăm vào người khác bằng ánh mắt của một người đã ba mươi tuổi rồi, mà lại muốn làm như mình mới mười mấy tuổi kia được hay không? Cậu làm cho khắp cả người tôi đã bị nổi da gà rồi đây này."

"Nếu anh có thể lấy ra được những cái hạt da gà nổi lên đó ra đây, tôi sẽ trả cho anh một trăm vạn một cân, có được hay không?" Lục Minh Viễn nhạo báng Bạch Tiêu đã thành thói quen, phản ứng lại một câu sắc bén, nhưng trên mặt của anh vẫn giữ cái vẻ trẻ con, lắc cắc như cũ.

Bạch Tiêu lại run lên một cái, xoay người lại, hai tay cắm vào trong túi, tiếp tục đi về phía trước, vút lại một câu nói đầy tức giận: "Cậu lợi hại đấy, nhưng mà cậu đừng nghĩ muốn biết chuyện gì đã phát sinh!"

Thật ra thì Bạch Tiêu cũng không biết rốt cuộc Tần Mặc có dáng vẻ như vậy là thế nào. Nhưng mà theo sự suy đoán của anh, trong khoảng thời gian này đối với Tần Mặc mà nói, thì chỉ có thể lý giải thích một điều, không cần hỏi cũng có thể đoán được, nhất định là anh đã cãi nhau với Tô Song Song.

Lục Minh Viễn vừa nghe có trong chuyện này bát quái, trong nháy mắt thái độ liền chuyển sang chịu nhận lỗi, vội vàng chạy tới bên cạnh Bạch

Tiêu, nở nụ cười lấy lòng, giọng nói mềm nhũn nghe ngọt như nhót: "Anh Tiêu à, ngài nói đi nào, em đây xin rửa tai lắng nghe!"

Bạch Tiêu bị giọng nói ghê tởm kia làm cho rùng mình, liếc nhìn sang Lục Minh Viễn một cái, vẻ mặt đầy sự ghét bỏ. Lại cảm thấy vẫn còn chưa đủ, anh lại rùng mình một cái, trên người lại nổi da gà, rống lên một câu: "Chốc nữa ông nội nhà cậu sẽ nói chuyện!"

"Mẹ kiếp! Thế nào, anh có muốn nói ra hay không hả, không nói thì rút!" Trong nháy mắt vẻ mặt của Lục Minh Viễn liền biến đổi, nói xong anh còn giơ chân lên muốn đạp cho Bạch Tiêu một cái. Bạch Tiêu giật mình, tránh thoát khỏi một cước này của Lục Minh Viễn.

Mắt thấy phòng họp đang ở trước mắt, Bạch Tiêu cũng không muốn để cho Lục Minh Viễn thừa nước đục thả câu nữa, tránh cho một lát nữa tiến vào trong phòng họp không hiểu rõ tình thế, lại chọc giận Boss Tần sẽ làm cho tất cả mọi người phải chịu tai họa theo.

Bạch Tiêu hơi lùi lại sau cửa một chút, hạ thấp giọng dặn dò một câu: "Cãi nhau với Nhị Mạnh Hóa đấy, cẩn thận một chút nhé!"

Lục Minh Viễn vừa nghe thấy Tần Mặc cãi nhau với Tô Song Song, trong nháy mắt sự đề phòng liền tăng lên cấp một! Tô Song Song này quả thực chính là đối nghịch của Tần Mặc. Trong lúc đang có cãi cọ thế này, nếu có người nào làm gì chọc tức đến Tần Mặc, thì anh sẽ lập tức có tư thế muốn giết người đó luôn. Lục Minh Viễn rụt cổ lại một cái, thoáng có suy nghĩ làm thế nào để mình trở thành người vô hình.

Tần Mặc cũng không có ý định nổi giận với một người nào đó. Nhưng mà hành vi của anh lại càng ác liệt hơn, quả thực là một thảm cảnh của nhân loại. Một khi Tần Mặc đã triệu tập toàn bộ những người thuộc thành phần nòng cốt tinh anh để họp, thì thế nào cuộc họp cũng phải kéo dài đến tận buổi đi làm sáng ngày hôm sau.

Khi Bạch Tiêu từ trong phòng họp đi ra, chỉ thiếu chút nữa là anh đã ngã gục xuống trên mặt đất, lăn ra ngủ. Lục Minh Viễn lại còn thê thảm hơn cả Bạch Tiêu. Vì Lục Minh Viễn muốn giữ vững được dung mạo trẻ tuổi của mình, cho nên suốt nhiều năm qua, anh không bao giờ chịu thức qua đêm. Cuộc họp buổi chiều muộn hôm nay, đã có lợi là để cho anh được trải nghiệm mùi vị của địa ngục trần gian một phen.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi tầm mắt lại quét một vòng nhìn các phần tử thuộc nhóm “Bạch cốt tinh” (*) đang lục tục từ trong phòng họp đi ra cửa, nhìn thấy bọn họ người nào người nấy đều dính trên mặt một quầng thâm, trong lòng lại chợt run lên.

(*) nhóm “Bạch cốt tinh”: cách chơi chữ của tác giả: Bạch – trắng; cốt – xương, bộ khung (những cán bộ chủ chốt của một công ty); tinh - tinh hoa, tính từ chỉ phẩm chất. Nghĩa đen cụm từ Bạch cốt tinh là “Bộ xương trắng”.

Trong đoạn trên, Tần Mặc đã nói Bạch Tiêu đi triệu tập toàn bộ các quản lý cấp cao - những nhân vật tinh hoa ưu tú nhất trong Tần thị, họp bàn bạc về đề án thu mua. Trải qua một đêm thức trắng để họp hành, vẻ mặt của những người này đã nhợt nhạt vì mệt mỏi, nên da mặt có màu trắng bệch. Họ là những người thuộc nhóm nòng cốt tinh anh. Cho nên có thể hiểu cụm từ “nhóm Bạch cốt tinh” ở đây theo nghĩa: là những quản lý cấp cao mặt trắng bệch.

Lục Minh Viễn một phát bắt được cánh tay Bạch Tiêu, kéo anh đến góc tường, nói một câu đầy đạo lý: "Không được, anh phải mau nghĩ biện pháp, đưa Nhị Mạnh Hóa trở về thôi, tôi xem chừng đại ca Tần Mặc lại tái phát bệnh cũ, lại bắt đầu dùng công việc để tự làm khổ bản thân rồi!"

Bạch Tiêu cũng có đồng cảm, nặng nề gật đầu một cái. Anh sờ sờ cái cằm, chung quy có cảm giác chuyện của Tần Mặc và Tô Song Song lần này không phải là chuyện nhỏ. Nếu như là chuyện nhỏ, theo như tính tình của Tô Song Song, thì cô đã sớm thiếu kiên nhẫn mà tìm đến Tần Mặc rồi.

"Để tôi tìm người đi thăm dò nghe ngóng một chút xem thế nào, tránh cho cả hai chúng ta bị Tần Mặc biến thành bia đỡ đạn cho cậu ấy!" Bạch Tiêu nói xong nhìn về phía Lục Minh Viễn, nhưng không ngờ Lục Minh Viễn lại đã lùi về sau mấy bước, nụ cười nở không ngừng trên gương mặt.

Bạch Tiêu nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng lắm, anh vừa muốn mở miệng, thì Lục Minh Viễn liền cười híp mắt, một bộ dáng dập cả người lẫn vật về đây vô hại nói: "A Tiêu, chỉ có anh trở thành bia đỡ đạn thôi, không liên quan gì đến tôi đâu nhé!"

"Tôi đi, cậu đúng là cái đồ qua sông rút ván!" Bạch Tiêu nói xong, tung một cước đá tới, Lục Minh Viễn chột nháy lên lui về phía sau một bước, quơ quơ chiếc điện thoại trong tay.

"Tôi nói như vậy là có căn cứ nhé! Mới vừa rồi chính anh đã nói muốn đi dò xét, tôi đã ghi âm vào đây rồi. Cho nên chuyện như vậy chính anh tự giải quyết, nếu như tối hôm nay tôi còn bị lôi kéo vào chuyện thức đêm, anh cứ việc ở đó mà chờ tiếp nhận trận cuồng phong bão tố của đại ca Tần Mặc nhé!"

Lục Minh Viễn nói xong lại còn rất quan tâm, cứ quơ quơ cái điện thoại trong tay mà cười tựa như một con tiểu hồ ly (con cáo nhỏ) vậy.

Bạch Tiêu cũng đã đủ giao hoạt rồi, thế nhưng một khắc này, anh thật sự đã cảm nhận sâu sắc, Lục Minh Viễn mới chính là con người quý quái nhất, nói Bạch Tiêu anh là hồ ly quả thực là đã quá coi thường Lục Minh Viễn kia!

"Lục Minh Viễn cậu cứ chờ đấy!" Bạch Tiêu cắn răng trừng mắt liếc nhìn Lục Minh Viễn một cái, sau đó xoay người bỏ đi làm chuyện của mình.

Lục Minh Viễn cười về mặt đầy đắc ý, quơ quơ chiếc điện thoại di động, tiếp đó cũng xoay người đi làm công việc của mình. Chỉ có điều anh lại

cười trộm, tự lầm bầm lầu bầu một câu: "Đã ghi âm lời của anh nói rồi, không biết từ lúc nào mà Bạch lão hồ ly kia trở nên dễ bị lừa như vậy chứ nhỉ!"

Cách đó không xa, đột nhiên Bạch Tiêu chột nhảy mũi hắt hơi một cái. Anh vuốt vuốt lỗ mũi, theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn bóng lưng Lục Minh Viễn, hừ lạnh một tiếng.

Bạch Tiêu trực tiếp gọi điện thoại cho Tô Mộ. Điện thoại vang lên một lúc lâu sau mới được tiếp thông. Điện thoại vừa mới thông suốt, liền nghe thấy Tô Mộ ở đầu kia chân chó hỏi: "Boss, ngài có chuyện gì muốn dặn dò vậy? Người có lá gan nhỏ như tôi đây không màng sống chết, chỉ cầu ngài đại nhân đại lượng, không nên so đo hiềm khích lúc trước!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Đụng Vào Trên Họng Súng

Thái độ này của Tô Mộ khiến Bạch Tiêu vui lên, anh dựa vào tường, vênh váo tự đắc nói:”Cho cô một nhiệm vụ, làm xong, liền tha thứ chuyện lúc trước cho cô!”

“Dạ dạ! Boss có chuyện gì ngài cứ nói!” Giọng Tô Mộ chân chó, nhưng vẻ mặt hết sức dữ tợn, đáng vẻ kia thật lòng hận không thể khiến Bạch Tiêu mượn thân phận giáng tai họa cho cô người nhỏ bé này chết đi.

“Đi tìm nhị manh hóa giải thích một chút với cô ấy, boss Tần chúng ta hết sức nhớ cô ấy, nhưng không bỏ thể diện xuống được, kêu cô ấy nhanh chóng trở lại đi!”

“...” Tô Mộ thật sự không biết nên trả lời Bạch Tiêu như thế nào, chuyện làm người hòa giải này cũng quá khó khăn đi!

“Thế nào? Cô có ý kiến? Tiền thưởng tháng này, tiền lương cuối tháng...” Bạch Tiêu còn chưa nói hết, Tô Mộ đã vội vàng ngắt lời, cười ha hả nịnh bợ, “Làm sao có thể, tôi bị lời nói thú vị của boss ngài làm cho kinh ngạc!”

“Vậy thì được, tối nay chờ tin tức tốt của cô!” Bạch Tiêu nói xong trực tiếp cúp điện thoại, động tác hết sức lưu loát, Tô Mộ ở đầu điện thoại bên kia nghe tiếng tút tút trong điện thoại, hơi sững sờ.

Ngay sau đó cô tức giận giơ một tay lên, khi chuẩn bị ném điện thoại di động ra, mới ý thức được đây là điện thoại di động của mình! Vội vàng ỉu xùi thu tay về, sờ sờ điện thoại di động suýt chút nữa bị cô hủy diệt, trong lòng hết sức bị thương.

Bạch Tiêu cúp điện thoại, suy nghĩ một chút định đi dạy cho Tần Mặc một khóa, tránh cho cậu ta ba ngày hai bữa chọc bà xã tức giận chạy mất, khiến cho cả nhóm người dưới xui xẻo theo!

Bạch Tiêu đi tới phòng làm việc của Tần Mặc, Tần Mặc đang cúi đầu xem tài liệu, ngẩng đầu nhìn lướt qua Bạch Tiêu, không nói gì, mặt lạnh lùng tiếp tục cúi đầu xem tài liệu trong tay. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Khóe mắt Bạch Tiêu liếc nhìn chồng tài liệu thật dày trên bàn làm việc của Tần Mặc, âu sầu trong lòng! Anh ha ha cười gượng hai cái, đưa tay gõ bàn một cái, khi Tần Mặc ngẩng đầu nhìn về phía mình, thần bí hề hề nói: “Tiểu Tần Tần, dạy cậu cách dụ dỗ bà xã mình trở về này!”

Tần Mặc vốn định đuổi Bạch Tiêu ra ngoài, nhưng nghe thấy lời ấy, đột nhiên dừng một chút, mở miệng nữa, nói: “Làm sao đuổi Tần Dật Hiền đi?”

Anh nói xong suy nghĩ một chút, bổ sung một câu: “Không dùng được khổ nhục kế rồi.”

“!” Bạch Tiêu quan sát Tần Mặc trên dưới một chút, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, thứ hàng này lại còn dùng khổ nhục kế rồi, xem ra quyển sách kinh hãi thế tục kia có thể xuất bản rồi.

“Cái này... Trong ba mươi sáu kế chúng ta có thể đổi một kế khác!” Bạch Tiêu vốn cũng định để Tần Mặc dùng khổ nhục kế, nhưng làm không được, anh ngẫm nghĩ lại, đột nhiên có một ý kiến hay.

Cho dù ở trong phòng làm việc của Tần Mặc, anh vẫn thần thần bí bí tiến tới bên lỗ tai Tần Mặc, nói thầm một hồi.

Đợi đến khi Bạch Tiêu nói xong, Tần Mặc nhú nhú mày, vừa định mở miệng phủ quyết, nhưng ngẫm nghĩ một chút về quan hệ hiện giờ giữa anh

và Tô Song Song, không nhin được mở miệng hỏi một câu: “Thật sự có hiệu quả?”

“Cậu thử một chút chẳng phải sẽ biết? So với cậu không hề làm gì ngược lại còn mạnh hơn cậu ở đây tức nhị manh hóa đi!” Bạch Tiêu nói xong vỗ bả vai Tần Mặc, chế nhạo nhìn cậu ta, nhưng anh biết cái miệng kia của Tần Mặc, thật sự không biết đồ con gái!

Tần Mặc không mở miệng coi như chấp nhận, anh buông tài liệu trong tay xuống, tính toán thực hành theo kế hoạch mà Bạch Tiêu nói.

Thật ra thì Bạch Tiêu chỉ nói thử một chút, mang theo một nửa tâm tình nhạo báng, không ngờ Tần Mặc đi thật, anh cười như hồ ly, đợi đến khi Tần Mặc đi tới cửa, không nhin được hét lên: “Nếu thành công, cậu phải cho tôi nghỉ phép!”

Tần Mặc không hề để ý đến Bạch Tiêu, bước đi ra ngoài, thật ra thì trong lòng anh hơi lúng túng, nhưng vừa nghĩ tới có thể dụ dỗ bà xã của mình về, đã cảm thấy chút lúng túng này không đáng kể.

Nếu không để cho Tô Song Song tiếp tục ở cùng với tiểu hồ ly chết bầm Tần Dật Hiên đó, đoán chừng bà xã của mình đã bị người lừa chạy!

Tô Song Song vừa dậy đã tới bệnh viện nhìn xem, Tần Dật Hiên vốn định đi cùng Tô Song Song, công ty đột nhiên có việc, anh đi trước.

Tô Song Song cầm cháo mình tự nấu, đang cầm hộp giữ ấm ra đến ngoài cửa nhà trọ, thiếu chút nữa bị sợ đến ném hộp cơm ra.

“Ôi trời má ơi! Gấu ở đâu đến đây!” Cô nhìn kỹ, lại là một người mặc đồ đóng giả gấu bông lớn, cô bị sợ đến vỗ ngực, lập tức cảm thấy lúng túng với việc mới vừa rồi mình ngạo nhiên.

Cô lúng túng cười cười, xua xua tay với con gấu bông lớn này, vừa định bỏ qua nó đi ra ngoài, ai biết cô đi sang trái gấu đi sang trái, cô đi sang phải gấu cũng đi sang phải.

Lặp lại mấy lần như vậy, Tô Song Song rốt cuộc không còn kiên nhẫn, hung dữ trợn mắt nhìn con gấu bông lớn này, chất vấn: “Anh rốt cuộc định làm gì?”

Ai biết người trong con gấu bông này không nói gì, Tô Song Song nổi giận, kẹp hộp cơm giữa hai chân, đưa hai tay lên rút cái đầu gấu ra.

Người này trái lại rất phối hợp, cũng không tránh né, Tô Song Song cũng không tốn nhiều sức lực đã rút đầu gấu ra, đầu gấu vừa rút ra, khí nóng toát ra từ bên trong gặp phải không khí lạnh bên ngoài trong nháy mắt bốc lên sương trắng. Dieễn ddàn lee quiy đôn

Trong mờ mịt, Tô Song Song nhú mày nhìn một chút, kêu lên một tiếng: “Tần Mặc, anh làm cái gì?”

Tần Mặc lau mồ hôi ẩm ướt, tốn sức cố nặn ra vẻ tươi cười, ngây ngô nói: “Vui mừng bất ngờ!”

“...” Mặt Tô Song Song nhất thời không có biểu cảm gì, ngay sau đó khóe miệng cô co quắp mấy cái, cô lặp lại một lần nữa, “Anh làm cái gì?”

“Vui mừng bất ngờ!” Tần Mặc cũng lặp lại một lần nữa, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngu si ngốc nghếch.

Nhìn thấy mà khiến Tô Song Song nhịn không được cười rộ lên, cô thật sự chưa từng nghĩ có thể nhìn thấy vẻ mặt này trên mặt Tần Mặc.

“Anh rốt cuộc định làm gì!” Tô Song Song không nhịn được hỏi một lần nữa, lúc này giọng nói đã có chuyển biến tốt, lộ ra chút âm cuối.

Tần Mặc lại không nói gì, vươn tay ôm Tô Song Song vào trong ngực công kênh của mình, cằm của anh tựa lên trán cô, mùi vị chỉ thuộc về Tần Mặc trong nháy mắt chiếm hết khứu giác của Tô Song Song.

Tô Song Song khẽ thở dài, thật ra thì tỉnh táo một đêm như vậy, cô cũng không tức giận với Tần Mặc, Tần Mặc chính là người có tính nết như vậy, cô không thể tùy tiện thay đổi tính cách của anh.

Hai người cứ ôm như vậy trong chốc lát, Tần Mặc nói một câu không quen thuộc: “Thật xin lỗi...”

Ba chữ thật đơn giản này, thiếu chút nữa khiến Tô Song Song đỏ tròng mắt, cô không nhịn được nở nụ cười hạnh phúc, cắn môi, mới ngăn không cười thành tiếng.

Cô ho nhẹ một tiếng, hơi ngượng ngùng nói: “Vậy sau nay anh còn dám máu lạnh như vậy không?” die nd da nl e q uu ydo n

“Em kêu anh quan tâm ai anh sẽ quan tâm người đó!” Có thể nói Tần Mặc được Bạch Tiêu nói cho anh biết mấy câu thông hiểu đạo lý rồi, lời tâm tình nói đặc biệt có thứ tự.

“Anh...” Tô Song Song bị lời ngon tiếng ngọt này của Tần Mặc làm cho không biết nên nói cái gì rồi, cô nhẹ nhàng đấm một cái lên thân thể gấu bông của Tần Mặc, theo bản năng vòng chặt anh.

Bạch Tiêu ngồi ở trong xe cách đó không xa, cười híp mắt nhìn hai người này ôm nhau, vội vàng ghi một chiêu này xuống, tính toán sau này nhập thêm vào bản “Kế trong kế yêu đương” của mình.

Khi hai người đang chàng chàng thiếp thiếp, Tô Song Song tỏ vẻ hơi xấu hổ, cô gõ lên thân thể gấu bông của Tần Mặc một cái, lúng túng nói một câu: ‘Cái đó, trước bỏ em ra có được không.’

Tần Mặc đã rất lâu không ôm Tô Song Song, tự nhiên không bỏ được, không nói không rằng cũng không buông tay, cứ dùng thân thể thô kệch như vậy ôm cô.

Đầu tiên Tô Song Song còn hơi kiên nhẫn, nhưng theo đầu gối càng ngày càng tê dại, cô không nhịn được, đẩy Tần Mặc ra, nhưng sức lực nhỏ bé này của cô, ở trước mặt Tần Mặc chính là không đáng kể gì.

“Tần Mặc, nếu anh không tránh ra, em tức giận!” Đáng tiếc Tô Song Song chưa kịp tức giận, đầu gối của cô run lên, hộp cháo đã tiếp xúc thân mật với cả một vùng đất.

Tô Song Song nhìn qua khe hở ngơ ngác nhìn cháo đặc sánh trên đất, quả thật trong lòng chảy máu! di3nd@nl3qu.yd0n

Tần Mặc cũng ý thức được điều gì, buông Tô Song Song ra, cúi đầu nhìn xuống theo tầm mắt của cô, vẻ mặt rất lúng túng.

Tô Song Song thật sự định tức giận, nhưng lại cảm thấy như vậy hơi hẹp hòi, cô mím môi, tội nghiệp nhìn cháo trên mặt đất, không biết nói gì với Tần Mặc cho phải.

Tần Mặc đưa tay lại ôm Tô Song Song vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô: “Nén bi thương!”

“...” Tâm tình vốn hơi đau thương của Tô Song Song lập tức bị câu nói không đáng tin cậy chút nào này của Tần Mặc đến không còn gì.

Cô thở dài, vừa định nói gì, chỉ nghe thấy tiếng xe hơi phanh gấp, xe mới dừng lại, chỉ nghe thấy Tô Mộ hoảng hốt kêu lên: “Tô Song Song, em lại ngoại tình!”

“...” Tô Song Song không nhịn được ngửa đầu nhìn trời, nghĩ thầm hôm nay thật sự không thích hợp ra cửa, tại sao vào thời điểm này gặp được Tô

Mộ, cô thật sự hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Không! Tô Song Song lập tức bác bỏ suy nghĩ này, cô tính toán lôi kéo Tần Mặc cùng nhau chui vào kẽ đất như vậy.

Tô Mộ xuống xe, thấy Tô Song Song vẫn không buông người đàn ông như con gấu chó này ra, trong nháy mắt tức giận, có tư thế phát tay áo định đánh tên gian phu này.

Tô Song Song theo bản năng định đẩy Tần Mặc ra, để Tô Mộ nhìn rõ là ai, ai biết Tần Mặc phát điên cái gì, đôi tay lại giữ chặt đầu Tô Song Song, hôn lên miệng cô.

Tô Mộ cách đó không xa sừng sốt, ngay sau đó thét lên một tiếng, bị một kích trí mạng, cô bị một màn này làm tức đến run rẩy cả người, hét lớn một tiếng: “Tên gian phu này, có phải chán sống rồi không! Mau buông người phụ nữ của tôi ra!”

“...” Tô Song Song im lặng lần nữa, chỉ có điều dáng vẻ bây giờ của cô cũng không nói ra được gì, cô vội vàng nháy mắt với Tô Mộ, để cho chị ấy đừng nói lung tung nữa, tránh cho chọc giận Tần Mặc, đẩy chị ấy đi biên cương.

Ai biết Tô Mộ không nhận được tín hiệu trong mắt Tô Song Song, ngược lại coi như đó là Tô Song Song liếc mắt đưa tình, cô càng thêm tức giận.

Cô trực tiếp một cước đá lên cái mông gấu của Tần Mặc, một cước này có uy lực mười phần, thân thể Tần Mặc run lên, tiếp theo đó buông tay ôm gáy Tô Song Song ra.

Tô Song Song vội vàng mở miệng kêu một tiếng: “A Mặc!” Đây coi như cho Tô Mộ tín hiệu, để cho chị ấy đừng ngốc nữa, tự chui đầu vào rọ rồi!

Tô Mộ vừa nghe tiếng gọi này của Tô Song Song, sửng sốt một chút, sau đó bị sợ đến tròng lớn cặp mắt, chột lùi về sau mấy bước, xoay người định chạy, ai biết còn chưa kịp xoay người, đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tần Mặc.

Bây giờ Tô Mộ đã có lòng muốn chết rồi, vội vàng tươi cười, định giả bộ như người không có chuyện gì chạy đi, nào biết Tần Mặc lại lên tiếng: “Tôi biết rõ cô, Tô Mộ.”

“!” Khi Tần Mặc nói ra hai chữ Tô Mộ, trái tim nhỏ bé của Tô Mộ bị sợ đến run lên theo, cô nghĩ có lòng muốn khóc.

Nhưng lời kế tiếp của Tần Mặc khiến cho Tô Mộ muốn khóc cũng không khóc được, trực tiếp muốn chết, “Cô ấy là của cô?”

“Cái đó boss Tần à, tôi thỉnh thoảng nói giỡn một chút với Song Song, ha ha ha! Cô ấy là của ngài!” Tô Mộ biết chấp niệm của Tần Mặc với Tô Song Song, nụ cười trên mặt càng khó nhìn hơn khóc.

Tô Mộ cảm thấy hôm nay nhất định ra cửa không xem hoàng lịch, nếu không sao trở về bị Bạch Tiêu để mắt tới, lại đụng phải trên họng súng của Tần Mặc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Ngã Gãy Hai Chân

Editor: Puck -

Tần Mặc nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn xe Bạch Tiêu cách đó không xa, lạnh lùng nói: “Cô có thể ra ngoài công phái với Bạch Tiêu rồi.”

(*) công phái: đi công tác bằng chi phí chung

Tô Mộ vừa nghe, cả người cũng sợ choáng váng, mặc dù bình thường cô không tiếp xúc với trong vòng luẩn quẩn của Tần Mặc và Bạch Tiêu, nhưng mỗi lần Bạch Tiêu bị phái ra ngoài chính là biến tướng của bị đi lưu đày, chuyện này mọi người đều biết.

Tô Song Song vừa nghe cũng trợn tròn mắt, vội vàng kéo cánh tay gấu mập của Tần Mặc, hy vọng năn nỉ một chút cho Tô Mộ.

Tay gấu mập của Tần Mặc bị kéo lại rồi, anh mới quay đầu nhìn Tô Song Song, Tô Song Song vội vàng tươi cười, cười giống như cái bánh bao nói: “Chị ấy là biên tập manga, không giúp được Bạch Tiêu đâu!”

Tần Mặc thấy Tô Song Song mở miệng nói, vẻ mặt lạnh lẽo hóa giải một chút, Tô Song Song vừa nhìn có hy vọng, càng cười như mặt bánh bao, đã sớm không có khí tiết quên chuyện cô vẫn còn giận dữ với Tần Mặc đấy.

Nhưng Tần Mặc vừa mở miệng nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song trong nháy mắt phồng lên rồi, Tần Mặc nói: “Không sao, dù sao Bạch Tiêu cũng không phải đi công tác!”

“Boss Tần à! Tha cho tiểu nhân một mạng đi! Tiểu nhân có vài tấm ảnh quý giá của Tô Song Song, lập tức dâng lên cho ngài!” Tô Mộ càng thêm không có tiết tháo, vội vàng lấy điện thoại di động ra, chân chó đưa cho Tần Mặc những bức hình của Tô Song Song.

Tô Song Song không ngờ Tô Mộ lại ra một chiêu này, chỉ ngón tay run rẩy về phía Tô Mộ, cảm giác bị bán, thật sự muốn quay người bước đi, mặc kệ kẻ bán bạn cầu vinh này. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Chỉ có điều vừa nghĩ tới nếu như vứt bỏ Tô Mộ, chị ấy sẽ phải cùng Bạch Tiêu đi xa nhà, chờ hai người trở lại đoán chừng Tô Mộ chỉ còn dư lại nửa cái mạng, cô thật sự không đành lòng, liền cắn răng hung tợn nhìn chị ấy chăm chăm, nhưng không rời đi.

Tần Mặc nhìn qua một lần, nhìn rất nghiêm túc, Tô Mộ cảm thấy có hy vọng, đưa một ánh mắt áy náy cho Tô Song Song.

“Những thứ này tôi đều có!” Tần Mặc nói xong, đừng nói Tô Mộ, ngay cả Tô Song Song cũng sửng sốt, những hình này đều là hình do cô và Tô Mộ chơi đùa riêng từ nhỏ chụp lại.

Bởi vì Tô Mộ lười gửi cho cô, ngay cả chính cô cũng không có, Tần Mặc rốt cuộc lấy từ đâu?

Tô Song Song nghi ngờ nhìn Tần Mặc, gương mặt Tần Mặc lạnh nhạt, giải thích một câu đơn giản: “Bạch Tiêu cho.”

“!” Tầm mắt Tô Song Song chuyển tới trên người Tô Mộ, Tô Mộ cũng sửng sốt, sửng sốt một lát bưng tỉnh hiểu ra, nhớ tới lần trước sau khi đắc tội Bạch Tiêu, cô liền lấy hình chụp của Tô Song Song làm công chuộc tội gì đó.

Tô Mộ chột dạ liếc nhìn Tô Song Song, quay đầu nhìn bầu trời, cười hết sức xấu hổ nói: “Thời tiết hôm nay không tệ!”

“Không tẻ em gái chị! Tô Mộ chị đồ bán bạn cầu vịnh, chị liền đi theo Bạch Tiêu lão hồ ly kia ra ngoài công phái đi!” Tô Song Song nói xong kéo Tần Mặc định rời đi.

Tần Mặc mặc bộ đồ gấu lớn ngây ngốc, bị cô đột nhiên kéo đi, hai chân vấp vào nhau, trực tiếp ngã xuống bên cạnh, Tô Song Song bị lực quán tính của Tần Mặc kéo theo, mắt thấy sẽ tiếp xúc thân mật với đất, Tần Mặc đột nhiên duỗi một cánh tay, ôm Tô Song Song vào trong ngực.

Hai người ngã ầm ầm trên đất, khẽ run lên, cũng may trên người Tần Mặc mặc đồ con gấu lớn làm giảm xóc, nếu không đoán chừng Tô Song Song và Tần Mặc sẽ phải đi bệnh viện song túc song tề * rồi.

(*) song túc song tề: so sánh tình yêu nam nữ như hình với bóng.

Bạch Tiêu một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt rồi cuộc không nhìn nổi, vội vàng xuống xe sỏi bước qua bên này, chỉ có điều đi tới bên cạnh Tần Mặc, anh đột nhiên bất động. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Tô Mộ vội vàng định đi tới đỡ Tô Song Song và Tần Mặc, Bạch Tiêu lại kéo cánh tay Tô Mộ, gương mặt cười xấu xa.

“Tiểu Tần Tần, cậu còn phái tôi ra ngoài công tác không?” Giọng điệu Bạch Tiêu là lạ, giống như tiểu nhân đắc chí.

Tô Mộ bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng quơ quơ cánh tay bị Bạch Tiêu kéo, ý bảo còn có mình! Lúc này Bạch Tiêu mới nhớ tới Tô Mộ, lại bất đắc dĩ tặng thêm một câu, “Còn có cái này...”

Tô Song Song ngửa đầu ngã vào trong ngực Tần Mặc, im lặng nhìn hai người vô sỉ này, thật sự không biết nói gì cho phải, cô định tay làm hàm nhai.

Tô Song Song nghiêng người, định lặn từ trên người con gấu lớn của Tần Mặc xuống, ai biết Tần Mặc đưa tay ngăn cô lại, ôm cô dán vào trong ngực, Tô Song Song vừa đứng xoay mình nằm trên người Tần Mặc, cô không hiểu liếc nhìn anh.

Tần Mặc bình chân như vại, vốn không để ý tới hai người Bạch Tiêu, cúi mắt xuống nhìn Tô Song Song, hơi hột nói: “Không cần phải để ý tới bọn họ, nằm đây rất tốt.”

Tô Song Song nghe lời Tần Mặc nói, dùng đầu dụi dụi vào thân thể đầy lông lá của gấu lớn, cứ như vậy, thật đúng là thoải mái.

Bạch Tiêu và Tô Mộ đứng bên cạnh nhìn hai người bọn họ như vậy, đều sửng sốt, đây đúng là kiểu trâu bò, bọn họ không so được!

Bạch Tiêu thở dài, đáng vẻ tôi phục cậu rồi, hung tợn nói: “Tần Mặc, xem như cậu lợi hại!” Nói xong anh xoay người kéo Tô Song Song.

Tô Mộ cũng thở dài theo, chỉ có điều giọng điệu của cô cực kỳ bi ai, rốt cuộc là cô trâu ghẹo ai, ngày nay bị hai boss kẹp ở giữa hai nẹp gỗ.

Tần Mặc đứng lên lắc lắc tuyết đọng dính sau lưng, dùng tay gấu lớn thô kệch nắm tay nhỏ bé của Tô Song Song, nhìn cũng không nhìn Bạch Tiêu và Tô Mộ một cái, nói với Tô Song Song: “Về nhà với anh.”

Tô Song Song vừa định gật đầu, đột nhiên nhớ tới còn chưa nói với Tần Dật Hiên, vội vàng lấy điện thoại di động ra, mới vừa bấm số điện thoại của Tần Dật Hiên, ngoài cửa có chiếc xe chạy vào, Tô Song Song liếc cái đã nhận ra, là xe của Tần Dật Hiên. dfienddn lieqiudoon

Trong nháy mắt cô lúng túng rồi, Tần Dật Hiên và Tần Mặc đụng phải chính là thiên lôi câu địa hỏa, đã xảy ra thì không thể ngăn cản!

(*) thiên lôi câu địa hỏa: lửa trời câu lửa đất -> tóe lửa

Tô Song Song theo bản năng kéo Tần Mặc chạy trước, nhưng còn chưa kịp cất bước chân, Tần Dật Hiên đã xuống xe.

Tần Mặc nhìn thấy Tần Dật Hiên cầm điện thoại di động bước xuống xe, vẻ mặt cứng ngắc trong nháy mắt, bước chân cũng khựng lại, Tần Dật Hiên nhìn thấy Tần Mặc, vẻ mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu, khuôn mặt vốn mang cười trong nháy mắt mang theo ghét bỏ thật sâu, đáng vẻ hận không thể một cước đá bay Tần Mặc.

“Sao anh lại tới đây?” Tần Dật Hiên nói xong đi tới bên cạnh Tô Song Song, đáng vẻ hộ hoa sứ giả.

Anh quét mắt nhìn trang phục quý dị trên người Tần Mặc, khi tầm mắt rơi vào bàn tay thân mật nắm tay Tô Song Song thì chân mày nhíu lại thật sâu.

“Mặc mới gì tới cậu?” Tần Mặc ghét Tần Dật Hiên đã thẳng lên một cấp độ mới, cho nên nói với Tần Dật Hiên coi như tương đối nhiều.

Tô Mộ ở bên cạnh cao hứng xem náo nhiệt, Bạch Tiêu cũng không chê nhiều người tham gia náo nhiệt, thật ra thì anh cũng rất ghét Tần Dật Hiên, nhưng anh tin tưởng lực chiến đấu bây giờ của Tần Mặc, lôi kéo Tô Mộ đứng bên cạnh, tránh cho bị tung tóe máu cả người.

“Tôi là anh của cô ấy, chuyện không liên quan đến tôi chẳng lẽ liên quan đến anh?” Khi Tần Dật Hiên nói đến câu này thì đi về trước một bước, chặn trước người Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn đáng vẻ hai người muốn đánh nhau, bị sợ đến vội vàng đưa tay kéo Tần Dật Hiên, đồng thời, sẽ phải buông tay Tần Mặc đang nắm tay mình ra, Tần Mặc tự nhiên không vui lòng, cầm tay Tô Song Song chặt hơn.

Bạch Tiêu nhìn bọn họ giằng co, còn định dè dặt, đáng tiếc thật sự không ức chế được khoe miệng nhếch lên cười, đột nhiên điện thoại của anh reo lên, cúi đầu nhìn, là điện thoại của ông cụ Tần, vội vàng nhận.

Điện thoại vừa thông, Bạch Tiêu mới nghe một câu, đã ngây ngẩn cả người, một giây kế tiếp chợt quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, găm nhẹ một câu: “Tần Mặc, bệnh ông cụ nguy kịch rồi!” die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Tròng mắt Tần Mặc co lại, vừa mới bắt đầu Tô Song Song còn chưa kịp phản ứng, sững sốt một chút, bước chân thoáng khựng lại, cũng may Tần Mặc kéo, nếu không khẳng định ngã xuống.

Chết sống của ông cụ Tần không liên quan gì đến Tần Dật Hiên, nhưng thấy Tô Song Song đau lòng như vậy, cũng bối rối theo, anh là người tình tảo nhất ở đây, gào to một tiếng với Bạch Tiêu: “Ở bệnh viện nào? Tôi đưa mấy người đi!”

Hiện giờ trong lòng Bạch Tiêu rất loạn, cũng bất chấp ngăn cách với Tần Dật Hiên, vội vàng nói ra tên bệnh viện.

Tần Dật Hiên kéo Tô Song Song, Tô Song Song kéo Tần Mặc, mới bước hai bước, Tần Mặc đã đưa tay ôm Tô Song Song vào trong ngực, đi lên xe Bạch Tiêu.

Lúc này Bạch Tiêu mới phản ứng được, anh cũng lái xe tới! Trợn mắt nhìn Tần Dật Hiên, chạy vội tới nổ máy xe.

Tô Song Song liếc nhìn Tô Mộ, vội vã nói một câu:”Tô Tô chị về trước đi! Sẽ liên lạc lại!”

Ngay sau đó cô vội vàng hỏi Tần Dật Hiên một câu, “Anh, anh đi không?”

Tần Dật Hiên gật đầu một cái, theo sát mấy người Tần Mặc cùng nhau ngồi lên xe của Bạch Tiêu.

Mặc dù Tần Mặc không bằng lòng nhìn thấy Tần Dật Hiên, nhưng bây giờ thời gian cấp bách, anh cũng không có tâm tình so đo với cậu ta, nên để cho cậu ta đi theo, ở trong xe Tần Mặc tốn sức cởi bộ trang phục gấu lớn xuống, ném vào bên cạnh.

Đến bệnh viện, ông cụ Tần còn chưa cấp cứu xong, Tô Song Song đứng ngoài phòng phẫu thuật nhanh chóng xoay quanh, Bạch Tiêu cũng sắc mặt trắng bệch đứng bên cạnh không nói lời nào.

Tần Mặc vẫn coi như tỉnh táo, hỏi thăm quản gia đứng chờ bên cạnh: “Sao đột nhiên phát bệnh?”

Trạng thái của quản gia rõ ràng không được tốt lắm, sắc mặt ông phờ phạc, thêm một bó tuổi, bị sợ quá mức, thấy Tần Mặc hỏi mình, ông mới nghĩ tới nói chuyện: “Tiểu thiếu gia, lão gia biết được tiểu tiểu thư bị bệnh, vừa gấp gáp, đột nhiên ngã từ trên cầu thang xuống.”

Tần Mặc vừa nghe bởi vì Cô Tô Na, theo bản năng nhú mào, ánh mắt anh liếc nhìn Tô Song Song, thấy vẻ mặt kinh ngạc khiếp sợ của Tô Song Song, chân mào nhú sâu hơn.

Bốn người chờ hai giờ, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng tắt, Tô Song Song vội nghênh đón, khi nhìn thấy bác sỹ trưởng lấy khẩu trang xuống, sắc mặt ổn định, Tô Song Song theo bản năng thở phào nhẹ nhõm.

“Không có nguy hiểm tính mạng, chỉ có điều xương cốt ông cụ vốn giòn yếu, hiện giờ té gãy hai chân.”

Tô Song Song vừa nghe nửa câu trước thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghe nửa câu sau, khuôn mặt vốn mang theo chút mừng rỡ lập tức nhú lại rồi.

Tần Mặc cũng không có cảm xúc quá lớn, gãy chân có thể nổi lại, chỉ cần người không có gì coi như vô cùng may mắn.

Nhưng không ngờ bác sỹ còn chưa nói hết lời, hình như bác sỹ có điều do dự, ngay sau đó thở dài, lo lắng nói: “Nhưng mà nếu như dùng thuốc vật lý trị liệu, có thể khiến bệnh tình trước đó của ông cụ tăng thêm.”

“Việc này còn cần phải mời đoàn chuyên gia nghiên cứu một chút, bởi vì nếu liều lượng không thỏa đáng, sợ rằng...”

Bác sỹ nói đến đây lại nhìn về phía Tần Mặc và Bạch Tiêu, ông rất cố kỵ thân phận của hai người, câu nói kế tiếp cũng không dám nói thẳng ra.

Tần Mặc và Bạch Tiêu gật đầu một cái, sắc mặt Bạch Tiêu càng thêm tái nhợt, quan hệ giữa anh và ông cụ Tần còn thân mật hơn quan hệ giữa Tần Mặc và ông cụ Tần một chút, tự nhiên hơi không chịu nổi kết quả này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song càng thêm nhúu chặt lại, cô khẩn trương nắm vạt áo Tần Mặc, liếc mắt nhìn ông cụ Tần được đẩy từ bên trong ra, trong nháy mắt, mắt liền đỏ lên.

Tần Mặc đưa tay vỗ vỗ cô, lại trao đổi mấy câu với bác sỹ, thấy thật sự không có nguy hiểm đến tính mạng, nên để cho Bạch Tiêu đi xử lý, anh ấy càng tỉ mỉ hơn mình, có thể càng xử lý thỏa đáng bệnh tình của ông cụ Tần hơn.

Mọi người vừa đi, Tần Mặc ôm Tô Song Song vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô, không tiếng động an ủi cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Muốn Nhìn Hai Đứa Kết Hôn

“Không có chuyện gì!” Một lát sau, Tần Mặc nhẹ nhàng an ủi Tô Song Song một câu, anh lại chưa từng an ủi ai, âm thanh cứng nhắc có vẻ cực kỳ quý giá.

Tô Song Song hít mũi một cái, thu nước mắt muốn chảy ra về, cô cắn môi, hai tay túm chặt lấy quần áo Tần Mặc.

“A Mặc, ông nội sẽ không có chuyện gì đi.” Tô Song Song không ngờ mình vừa mở miệng, nước mắt lại chảy ra rồi.

Tần Mặc không trực tiếp trả lời Tô Song Song, vẫn như cũ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng căng thẳng cứng rắn của Tô Song Song, qua một hồi lâu, mới buồn buồn hừ ra một tiếng: “Ừ.”

Lại một lát sau, Tần Mặc cảm giác có thể mình nói không quá rõ ràng, lại tăng thêm một câu; “Có Bạch Tiêu ở đây, yên tâm.”

Tất cả bệnh tình của ông cụ Tần đều do Bạch Tiêu xử lý, không có ai hiểu rõ hơn anh ấy phải làm như thế nào, cho nên Tần Mặc tin tưởng anh ấy.

Tô Song Song đột nhiên không lên tiếng, phát ra âm thanh huyền ảo, Tần Mặc đợi trong chốc lát cảm thấy kỳ quái, anh cúi đầu nhìn về phía Tô Song Song.

Chỉ có điều từ vị trí này anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Tô Song Song, thấy đầu nhỏ của cô từ từ cọ trái lại cọ phải, không biết đang làm gì ở

đây.

Tần Mặc tiếp tục đợi thêm chốc lát, Tô Song Song vẫn không ngẩng đầu, Tần Mặc cảm thấy Tô Song Song khóc, đôi tay giữ chặt bả vai cô, định đẩy cô ra, liếc mắt nhìn.

Ai biết lại không đẩy ra được, Tần Mặc cảm giác càng thêm kỳ quái, cánh tay vừa dùng lực, đẩy Tô Song Song ra, Tô Song Song lập tức giả chết còn giật giật cái mũi nhỏ của mình.

Tần Mặc nhìn lỗ mũi lóng lánh của Tô Song Song, đột nhiên có cảm giác xấu xông lên đầu, anh chậm rãi cúi đầu nhìn về phía đầu vai mình chỗ Tô Song Song vừa mới tựa đầu vào.

Khi nhìn thấy vết cắn trong suốt trên âu phục kia, sửng sốt một chút, một giây kế tiếp trong nháy mắt anh ý thức được đây là thứ gì, nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, mới kiềm chế được lửa giận trong lòng.

Tô Song Song rõ ràng cảm thấy bàn tay giữ trên đầu vai mình khế dùng chút sức, bị sợ đến rụt cổ lại, càng thêm chột dạ.

“Em thật sự không phải... Hít... Cố ý...” Không biết có phải vừa rồi Tô Song Song ở bên ngoài bị cảm lạnh rồi không, vừa nói, nước mũi lại không nhìn được chảy ra ngoài.

Cô vội vàng hít hít, nhưng nước mũi giống như chống đối lại cô, càng dùng sức hút, vừa buông lỏng, chảy ra nhiều hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng vốn tái nhợt của Tô Song Song trong nháy mắt đỏ hơn hồng khi, cô cúi đầu, định che giấu ngượng ngùng của mình.

Tần Mặc đột nhiên nắm lấy cổ cô, khiến cô ngẩng đầu lên, sau đó chìa ống tay áo ra, lung tung xoa xoa trên mặt cô.

Âu phục hơi cứng rắn lau trên mặt, hơi đau, Tô Song Song giống như không cảm thấy đau, kinh ngạc tròn to cặp mắt nhìn Tần Mặc, lại cúi đầu nhìn vết trong suốt trên ống tay áo của Tần Mặc.

Tô Song Song thật sự sợ ngây người, Tần Mặc tiểu cầm thú thích sạch sẽ này, sao lại làm ra chuyện như vậy!

“A... A Mặc... Tô Song Song vừa mở miệng liền lắp bắp, thật lòng thiếu tự tin!

Tần Mặc không để ý tới Tô Song Song, đưa tay cởi luôn áo khoác âu phục dơ bẩn ra, cuộn lại, ném vào ngực Tô Song Song, lạnh lùng nói: “Trở về giặt sạch sẽ!”

Mặc dù thái độ của Tần Mặc chảnh chọe, nhưng động tác mờ ám lạnh lùng kia, trong nháy mắt khiến trong lòng Tô Song Song ấm áp, cô vừa ngọt ngào, ngượng ngùng nói: “Vâng!”

Tần Mặc nắm tay Tô Song Song, định đi xem ông cụ Tần một chút. Khi đứng ngoài phòng bệnh, Tô Song Song nhìn ông cụ Tần hai mắt nhắm nghiền, tâm tình trong nháy mắt trầm xuống.

Bệnh của ông cụ Tần nói nặng cũng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, ông cụ vừa tỉnh lại liền vội vã muốn gặp Tô Song Song, Tô Song Song đi theo Tần Mặc vào.

Cô vừa mới đi vào, ông cụ Tần đã cố sức khoát tay áo với cô, để cho cô đi tới, Tô Song Song đi nhanh mấy bước, vừa đứng bên cạnh ông cụ Tần, nhìn dáng vẻ tiêu tụy chịu đựng khổ sở của ông cụ, mắt liền đỏ, nước mũi mới vừa ngừng lại theo nước mắt chảy xuống.

“Hít... Hít...” Cô hít hai cái, ông cụ Tần nhìn thấy dáng vẻ Tô Song Song như vậy lại không nhịn được cười một tiếng sảng khoái, cười một tiếng, không khống chế được hơi thở, ho khan.

“Ông nội, ngài đừng cười, mau nghỉ ngơi thật tốt đi!” Tô Song Song nói xong nước mắt rớt cuộc không khống chế được, cùng nước mũi tùy ý chảy xuống.

Tần Mặc đứng bên cạnh Tô Song Song, hình như đã có dự kiến trước, cầm khăn giấy lau lỗ mũi cho cô, lại như người bình thường không có chuyện gì đứng bên cạnh, cũng không nhìn ông cụ Tần, rõ ràng vẽ ngăn cách với ông cụ vẫn còn chưa tiêu tan.

Sắc mặt ông cụ Tần trắng bệch, đôi môi cũng khô khốc, cái miệng của ông cụ giật giật, một lát sau mới tìm được giọng nói của mình, vừa mở miệng đã không nhìn được mảng Tần Mặc một câu: “Mày đưa cháu bất hiếu, lão già ông đây sắp chết, mày còn không có tâm nhân lớn một chút! Khụ khụ!”

“Ông nội, ngài đừng tức giận với anh ấy, thật ra thì a Mặc cũng rất sốt ruột, ông xem, ông xem, tay anh ấy cũng run rẩy!” Tô Song Song nói xong một phát túm lấy tay a Mặc, bản thân run run.

“...” Tần Mặc cảm lạnh trong nháy mắt, chỉ có điều cũng không nói thêm điều gì, liền tùy ý Tô Song Song túm tay anh nào loạn như vậy.

Ông cụ Tần vốn còn tức giận Tần Mặc, bị Tô Song Song làm cho một phát như vậy, lại nhìn không được bật cười, cười đến ho khan.

Cười một lát, Tô Song Song khẩn trương nhìn ông cụ Tần, ánh mắt không chớp nhìn cổ họng ông cụ, chỉ sợ ông cụ bị sặc, bởi vì khẩn trương, tay nắm tay Tần Mặc dần dùng sức. Chân mày Tần Mặc cũng theo lực tay của Tô Song Song mà nhíu sâu hơn, nhưng anh cũng tùy cho Tô Song Song càn quấy như vậy.

Ông cụ Tần cười một lát, rớt cuộc thuận khí rồi, kéo tay Tô Song Song lại, trong nháy mắt giả bộ trở nên đáng thương.

“Ông nội... Ngài như thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Ông cụ Tần đột nhiên thay đổi sắc mặt, Tô Song Song giật mình, chỉ sợ ông cụ có chỗ nào không thoải mái.

Ông cụ Tần vẫn làm bộ đáng thương nhìn Tô Song Song, đáng vẻ cứ như muốn nói lại thôi, nhìn khiến Tô Song Song gấp gáp, cuối cùng vẫn là Tô Song Song thiếu kiên nhẫn, gấp gáp hỏi, “Ông nội, ngài có chuyện gì ngài cứ nói, có thể làm được cháu lập tức đi làm!”

“Thật sao?” Ông cụ Tần vừa nghe lời Tô Song Song nói, ánh mắt sáng lên, thiếu chút nữa không nhìn được bật cười, chỉ có điều sau một giây, vẫn duy trì thái độ đáng thương.

“Ừm! Thật như nếu cháu không phải là nam thì chính là nữ!” Tô Song Song sợ bệnh tình ông cụ Tần nặng thêm, vội vàng đồng ý.

Ông cụ Tần vừa nghe lời Tô Song Song nói, suýt chút nữa toi công bật cười, nhưng mà vẫn nhìn được.

“Thật ra thì cũng không phải chuyện lớn gì, cháu cũng biết thân thể này của ông nội không biết còn chống đỡ được bao lâu, sợ rằng không kịp nhìn thấy cháu, cho nên muốn nhìn thấy hôn lễ của hai đứa!”

“!” Tô Song Song bị sợ đến lập tức ngây ngẩn cả người, mắt trừng thật to, cũng không phản ứng không kịp, tay nắm tay Tần Mặc cũng rút ra.

Thật ra thì từ mới ban đầu ông cụ Tần dùng khổ nhục kế, anh xác định được mục đích của ông cụ, chỉ có điều ông cụ Tần lớn tuổi rồi, thân thể lại một mực không tốt.

Lần này ông cụ bị thương nặng như vậy, mặc dù Tần Mặc vẫn còn ngăn cách, nhưng cũng không đành lòng nói gì, vẫn mặc kệ ông cụ ở đây tự biên tự diễn.

“Ông nội ông nội ông nội...” Tô Song Song hoàn toàn lắp bắp, hồi lâu không nói được một câu đầy đủ.

Ông cụ Tần chớp mắt một cái, đột nhiên cười, phụ họa lời Tô Song Song: “Cháu đồng ý? Nha nha nha!”

“...” Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, hỏi ý kiến của anh, thật ra thì Tần Mặc cũng suy nghĩ về vấn đề này.

Anh đương nhiên muốn cho Tô Song Song một hôn lễ long trọng, nhưng mà như vậy cũng sẽ biến thành tuyên bố với thế giới, Tô Song Song là bà xã của anh, chỉ sợ sẽ khiến cho bị rơi vào càng nhiều anh lừa tôi gạt, rơi vào trong lừa gạt.

Nghĩ được như vậy, Tần Mặc nắm thật chặt tay Tô Song Song, muốn dựa vào đó xác nhận mình đang ở bên cạnh cô, lại liên tưởng đến các chuyện không tốt lúc trước, Tần Mặc lại càng lộ vẻ do dự không dứt khoát.

Ông cụ Tần là người từng trải, tự nhiên biết Tần Mặc đang lo lắng chuyện gì, ông hừ lạnh một tiếng, “Đồ không có tiền đồ, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, còn lăn lộn cái gì?”

Một câu nói coi như đánh thức người trong mộng, Tần Mặc lập tức hiểu ra, nếu như người có tâm muốn đối phó anh, cho dù anh giữ bí mật nhường nào, vẫn có thể tra ra Tô Song Song là bà xã của anh.

Cho nên còn không bằng anh thoải mái thừa nhận, như vậy có thể giảm bớt những tổn thương rõ rệt kia đối với Tô Song Song, cho cô thân phận tôn quý, khiến cho cô trở thành người mà người khác chỉ có thể nhìn lên, khiến những người phụ nữ ôm lòng ghen tỵ kia không thể đến gần bên cạnh cô.

“Làm!” Tần Mặc nghĩ thông suốt, quyết định cũng mau, sáng khoái quyết định một chữ, lại bổ sung một câu, “Cử hành một hôn lễ thế kỷ.”

Ánh mắt ông cụ Tần sáng lóng lánh như sao, nếu như không phải hiện giờ hai chân của ông cụ bị gãy, đoán chừng ông cụ đã nhảy dựng lên vỗ tay rồi.

Tô Song Song vừa nghe, liền luống cuống, bây giờ cô còn chưa chuẩn bị xong công bố tin tức về đám cưới với Tần Mặc, vốn cưới bí mật giờ trở thành hôn lễ thế kỷ, cô không bị hoảng hốt hù dọa mới là lạ.

“Tần Tần Tần...” Không biết từ lúc nào Tô song Song bắt đầu có tật lặp bặp khi khẩn trương, âm ừ hồi lâu, vẫn không nói ra trọng điểm.

Ông cụ Tần đủ giáo hoạt! Vừa nghe giống như Tô Song Song không đồng ý, vội vàng rên lên một tiếng, đưa tay đập vào chân mình, bắt đầu hừ hừ.

“A! Chân của tôi! Đau thế này! Không biết còn có thể sống được mấy ngày! Chỉ muốn nhìn hôn lễ của cháu nội và cháu dâu! Trước khi chết có thể ôm chặt!”

Cuối cùng ông cụ Tần hừ hừ giống như ca hát, Tần Mặc khinh bỉ liếc nhìn ông cụ Tần tự biên tự diễn vô cùng vui vẻ, trong lòng nghĩ đến rốt cuộc người ngu ngốc kia có tin tưởng lời nói dối rõ ràng như vậy của ông cụ không.

“Ông nội, ngài đừng như vậy, chúng cháu lập tức kết hôn, hôn lễ thế kỷ! Sau đó lập tức sinh cháu cho ông!” Tô Song Song vừa thấy ông cụ Tần như vậy, liền luống cuống, cái gì có thể dụ dỗ ông cụ đều nói ra, nói xong bản thân cũng sửng sốt.

Ông cụ Tần vừa nghe Tô Song Song đồng ý, lập tức không rên rỉ nữa, mặt đầy vẻ không tin nhìn Tô Song Song, giả bộ đáng thương hỏi một câu,

“Thật chứ? Không thể lừa gạt người sắp chết này đâu!”

Tô Song Song vốn hơi do dự, định thu hồi lời nói vô si lại, nhưng vừa thấy dáng vẻ này của ông cụ Tần, cuối cùng dậm chân một cái cắn răng một cái, thừa dịp chính mình còn chưa hối hận, dùng sức gật đầu một cái.

Tần Mặc thấy Tô Song Song gật đầu, trong mắt vẫn vô cùng trong trẻo lóe ra vẻ kinh ngạc, anh thật sự không nghĩ đến ngu ngốc này tin tưởng lời nói dối của ông cụ Tần.

Mà người ngu ngốc lại là bảo bối anh thích nhất từ đáy lòng, Tần Mặc bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể hung ác lườm ông cụ Tần, coi như hả giận rồi.

Ông cụ Tần nhìn Tần Mặc, thừa dịp Tô Song Song không chú ý, khiêu khích cười một tiếng, rõ ràng là lòng ham vui nổi lên, bắt đầu tranh luận với Tần Mặc.

“Hôn lễ phải cần ảnh cưới, Song Song à! Ngày mai cháu và Tần Mặc đi chụp hình cưới đi, ông cụ kêu bọn họ nửa tháng chuẩn bị, vừa đúng một tháng sau các cháu liền kết hôn!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Anh Biến Thái Như Thế Nào

"!" Tô Song Song không nghĩ tới còn phải đi chụp ảnh cưới cùng với Tần Mặc, sau phút kinh ngạc ban đầu, Tô Song Song cũng bình thường trở lại, quả thật không có cái chuyện kết hôn kia thì cũng sẽ không cần phải chụp ảnh cưới.

Theo bản năng Tô Song Song lại quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, cho đến bây giờ, cô vẫn cảm thấy chuyện kết hôn với Tần Mặc là sự việc tràn đầy hư ảo như cũ, chuyện xảy ra dường như có chút không thành thật.

Giống như cô đang ở trong một giấc mộng đẹp, nếu như cô quá nhập tâm, quá nghiêm túc, giao toàn bộ trái tim của mình ra, đợi đến khi tỉnh mộng lại, cô sẽ cảm thấy cực kỳ thống khổ.

Tô Song Song đặt bàn tay lên trên trái tim của mình, nhưng cảm thấy có chút không còn sức lực nữa. Nhưng mà, hiện tại cô đã giao toàn bộ trái tim của mình ra rồi, giờ khắc này, cô lọt vào trong sự khủng hoảng chưa bao giờ có.

Tần Mặc một mực nhìn chăm chú vào Tô Song Song, nhìn thấy vẻ mặt của cô có chút kỳ quái, cũng không buồn để ý đến ông nội Tần có ở đó hay không, cứ thế kéo Tô Song Song vào trong ngực của mình, hạ giọng hỏi: "Thế nào? Nếu như bây giờ em không muốn tổ chức hôn lễ, chúng ta có thể không cần phải để ý đến những lời của ông nội đâu."

Ông nội Tần nhất thời nổi giận đùng đùng nhìn về phía Tần Mặc. Trong lòng lúc này đang nghĩ anh là loại con cháu bất hiếu, ông vừa mới định mở

miệng khiển trách Tần Mặc, đột nhiên nghĩ đến hay là chính ông sẽ một động tác gì đó để hù dọa cho Tô Song Song thật sợ.

Ông nội Tần thở dài, trong lòng cũng không nghĩ đến cái chuyện đùa bỡn gì nữa, chỉ nói với Tô Song Song mấy lời nói nghe rất thấm thía: "Song Song này! Cũng không phải là ông nội ép buộc gì cháu đâu, chỉ là ông muốn để cho tên tiểu tử thúi Tần Mặc này nhanh chóng cho cháu một cái danh phận mà thôi."

"Tránh cho tiểu tử thúi này hàng ngày chỉ ra ngoài ăn chơi đàn đấm, ông nội lại không có ở đây,

Nói xong lời cuối cùng, ông nội Tần cũng rất cảm khái, không biết tại sao, thời gian gần đây, chung quy ông có cảm giác đại nạn sắp bùng xuống mình, sợ rằng cũng không còn được bao nhiêu ngày giờ nữa rồi.

Chỉ có điều đây chỉ là một cảm giác của riêng ông, không dựa theo căn cứ khoa học nào, cho nên ông nội Tần cũng đã dự định sẽ không nói gì với Tần Mặc và Bạch Tiêu hết.

"Ông nội, làm sao có thể nha vậy được ạ! A Mặc sẽ không như vậy đâu!" Tô Song Song vừa nghe ông nội Tần nói mình không còn sống được bao lâu, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, ánh mắt lại đỏ hồng, lỗ mũi cũng ê ẩm.

Hiện tại cô không hề có một trường bối thân thiết nào, mà thật sự cô cũng đã coi ông nội Tần giống như là ông nội ruột thịt của mình vậy. Thấy ông hiện giờ tuổi tác đã cao như vậy, lại còn bị thương nặng, phải nằm liệt ở trên giường bệnh như vậy, thì trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu. Hơn nữa, khi cô vừa nghe thấy những lời nói kia của ông nội thì trong lòng lại càng thấy khó chịu hơn.

"Chuyện tổ chức hôn lễ cứ quyết định như vậy, ông ngủ đi thôi!" Tần Mặc không muốn làm cho Tô Song Song bị khóc nữa, dứt khoát quả quyết

đưa ra một quyết định độc tài giải quyết tất cả mọi chuyện, sau đó anh lôi kéo tay của Tô Song Song định đi ra ngoài.

Ông nội Tần bị thái độ này của Tần Mặc chọc tức, lập tức đưa tay ra phía sau đầu, định lấy chiếc gối đầu ném về phía Tần Mặc, nhưng cuối cùng ông lại nghĩ chỉ sợ hành động kia của mình sẽ làm cho Tô Song Song bị dọa sợ, cho nên ông chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Đang lúc Tần Mặc lôi kéo Tô Song Song xoay người định rời đi, thì chỉ trong một tích tắc, ông nội Tần vội vàng hỏi tiếp một câu: "Tiểu Na đã tỉnh chưa?" Tô Song Song vừa nghe thấy ông nội Tần nhắc tới Cô Tô Na, liền cảm thấy thật sự đúng là cảnh nhà đột lại gặp trời mưa cả đêm. Đạo này người nhà họ Tần thế nào mà từng người một đều bị gặp tai nạn như vậy!

"Tiểu Na đã được cho uống thuốc an thần, cho nên vẫn chưa tỉnh lại. Ông nội, ngài không cần phải lo lắng cho tiểu Na đâu ạ, bác sĩ bảo ngày mai thì cơn sốt sẽ lui thôi, sẽ không có gì đáng ngại đâu ạ."

Bệnh tình của Cô Tô Na ở bên kia, đến giờ không còn có vấn đề gì lớn lao nữa rồi, cho nên xem ra giọng nói của Tô Song Song nghe khá nhẹ nhõm.

Ông nội Tần nghe xong, gật đầu một cái, không muốn làm cho Tô Song Song khó chịu, nhưng ông vẫn như cũ, không nhịn được mà thở dài một hơi, suy nghĩ một chút, ông vẫn không thể kiềm chế nổi lại tiếp tục nói dằn dò Tô Song Song một câu: "Nếu như ông nội phải đi, Song Song, ông phiền cháu hãy chú ý chăm sóc cho tiểu Na nhiều hơn một chút, nó là một đứa bé rất đáng thương!"

"Ông nội, ngài cứ yên tâm, tiểu Na là em gái ruột của A Mặc, dĩ nhiên cũng là em gái của cháu, nhất định cháu sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt!" Tô Song Song cũng thật tâm cảm thấy thích Cô Tô Na, một cô gái còn nhi

tuổi, nhưng lại là một người khéo léo và hiểu chuyện, cho nên lúc cô nói tới lời này thì không có một chút do dự nào.

Ông nội Tần biết tính tình của Tô Song Song, cô đã nói ra điều gì thì nhất định sẽ làm được, nghe thấy cô nói như vậy, ông rất an tâm.

Bệnh nặng của ông nội Tần còn chưa khỏi hẳn, ông nội Tần lại còn diễn trò nói thêm nhiều lời như thế, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi. Hiện tại những chuyện cần phải giải quyết, cũng đã giải quyết xong. Ông cũng dự định nghỉ ngơi một chút cho khỏe, nên cũng không giữ lại Tô Song Song và Tần Mặc nữa.

Tô Song Song dự định trực tiếp đi thăm Cô Tô Na một chút, ngờ đâu Tần Mặc lại lôi kéo cô đi theo một hướng khác, ngược với hướng mà cô muốn đi.

Trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy bối rối, lúc này trong nhà họ Tần, một lớn một nhỏ đều là bệnh nhân, lại cùng nằm ở tại bệnh viện này, hiện giờ Tần Mặc lại định muốn mang cô đi chỗ nào đây! Đi được một chốc lát, Tô Song Song thấy Tần Mặc kéo mình đi về hướng ra bên ngoài bệnh viện, rốt cục cô không nhịn được nữa, liền dừng bước, cũng dùng sức lôi kéo tay của Tần Mặc tay, khiến cho anh phải dừng lại.

Tần Mặc dừng lại, quay đầu nhìn Tô Song Song, trong mắt lộ rõ sự nghi vấn. Trong lòng Tô Song Song tự phỉ nhổ: Muốn nghi vấn cũng phải là cô nghi vấn mới phải chứ!

"A Mặc, chúng ta đi đâu vậy? Tô Song Song chỉ chỉ tay về hướng đi vào trong phòng bệnh Cô Tô Na. Theo lý mà nói, hiện tại hai người bọn họ cũng nên tới thăm Cô Tô Na một chút, nếu như cô bé đã tỉnh, không có việc gì thì sẽ đưa Cô Tô Na tới thăm ông nội Tần một chút.

"Đi chụp ảnh cưới!" Đến lúc này Tần Mặc cũng không có gì cần phải giấu diếm, tựa như chỉ có rất ít thời gian, nên trả lời cô xong, anh lại tiếp

tục lời kéo Tô Song Song đi ra ngoài.

Tô Song Song chỉ đi cùng với Tần Mặc được vài bước, lúc này rốt cục cô mới phản ứng kịp. Như vậy nghĩa là hai người bọn họ sẽ đi chụp ảnh cưới sao?

Hiện giờ trên khuôn mặt cô đang trong tình cảnh lem nhem toàn nước mắt nước mũi thế này, đầu tóc của cô cũng còn chưa kịp chải chuốt. Cả ngày hôm qua cô cũng chưa tắm, dưới tình huống người ngợm cô như thế này, Tần Mặc lại bảo cô đi chụp ảnh cưới. Như vậy thử nói xem, đây có phải là muốn mang cái vẻ mặt già nua của cô vứt xuống Nam Thái Bình Dương hay không!

Tô Song Song giật mình một cái, thân thể sụp xuống một cái, ngồi xổm luôn xuống, nhất định lời kéo Tần Mặc lại, không để cho anh tiến thêm về phía trước nữa. Vừa kéo Tần Mặc cô còn vừa gấp gáp hét lên: "A Mặc, chụp ảnh cưới theo không phải là phải hẹn lịch trước hay sao! Bây giờ anh có đi cũng chỉ mất công vô ích thôi!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Anh Biến Thái Như Thế Nào (Tiếp Theo)

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, nghiêm túc nói: "Anh không cần phải hẹn lịch trước."

"!" Đến lúc này Tô Song Song mới sực nhớ tới, Tần Mặc là có quá nhiều tiền! Quyền lực của đồng tiền mới lớn làm sao chứ! Bởi vậy cho nên cái việc đặt lịch hẹn trước kia, suy cho cùng thì rốt cuộc chỉ là hành tình của những người thuộc lớp bình dân, những người dân nhỏ bé mà thôi. Còn Tần Boss thì dứt khoát bỏ qua!

Lúc này Tô Song Song lại càng thêm luống cuống, thấy vậy Tần Mặc không do dự tiếp tục lôi kéo cô đi về phía trước, cái mặt dày cũng không cần để ý.. Tô Song Song thành linh hét lên: "Việc này,... em đã tới kỳ nghỉ lễ (*) rồi, không thể nào đi được đâu!"

(*) Kỳ nghỉ lễ: chu kỳ kinh nguyệt của phụ nữ. Còn có cách gọi khác là “bà dì tới thăm”, “dì cả tới thăm”...

Tần Mặc quay đầu lại nhìn Tô Song Song đang giở trò xấu, ngồi xổm trên mặt đất, mi tâm bắt đầu nhú lại, biểu lộ rõ ràng cho thấy chút kiên nhẫn cuối cùng của anh đã tiêu hao hết. Tô Song Song nhìn thấy bộ dáng Tần Mặc như vậy, trong lòng chợt có chút sợ hãi.

Bất quá vì trong chốc lát không muốn bị mất thể diện, cho nên cô cứng cổ cố giữ bằng được cái dáng vẻ ta đây, để lộ biểu tình không đi được.

Tần Mặc cũng không lựa chọn chính sách bạo lực, vẫn giữ cái vẻ mặt tệ liệt vạch trần lời nói dối của Tô Song Song: "Kỳ sinh lý của em không

đúng."

"..." Tô Song Song không nghĩ tới ngay cả việc này của mình mà Tần Mặc cũng nhớ. Cô cắn răng một cái trợn tròn mắt bắt đầu nói nhảm nhí: "Tháng này em bị rối loạn, vừa mới tới!"

Tần Mặc khẽ giật mình sững sốt một chút, lập tức lôi kéo Tô Song Song đi theo hướng ngược lại. Thật ra thì Tô Song Song cũng không nghĩ tới Tần Mặc là người có chỉ số thông minh cao như vậy, ấy thế mà lại đi tin tưởng mấy lời nói láo kia của cô, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là cái thở phào kia còn chưa kịp chấm dứt, Tô Song Song nhìn thấy con đường mà Tần Mặc đang lôi kéo cô đi, liền cực kỳ bối rối! Đây cũng không phải là đường đi đến phòng bệnh của Cô Tô Na!

Nhất thời Tô Song Song cảm thấy chuyện này có điều gì đó kỳ quái, bắt đầu chống cự lại sự lôi kéo của Tần Mặc không chịu đi nữa: "A Mặc, anh muốn đưa em đi đâu vậy?"

"Đi đến toilet nữ, anh muốn kiểm tra lại một chút, xem điều em nói có thật đúng như vậy không? Nếu quả đúng như vậy, thì trước hết anh sẽ đưa em đi đến bệnh viện."

"!" Tô Song Song chỉ cảm thấy giống như bị một tia sét từ trên thình không phóng tới, trong nháy mắt đập vào trên người của cô, làm cho cô bên ngoài thì đã cháy sém mà bên trong thì vẫn còn non, trực tiếp bầm bầm thái một chút là có thể đặt lên bàn ăn được rồi.

Tô Song Song trong lòng chột dạ, cô biết Tần Mặc đã nói ra lời như vậy, thì nhất định anh sẽ có thể làm được, vội vàng cười cười hỏi lại: "A Mặc, như vậy không tốt sao!"

"Không có gì không tốt, bất kỳ em có chuyện gì anh cũng không ngại." Tần Mặc nghiêm trang nói, thật ra thì anh đã xác định được là Tô Song

Song đã lừa gạt anh. Nhưng anh lại không muốn trực tiếp chọc thủng lời nói dối kia của cô, tránh làm cho cả hai người đều bị lúng túng. Cho nên anh mới dùng loại phương pháp này để ép chính cô phải tự mình thừa nhận sai lầm.

Hiện tại Tô Song Song thật sự không biết nghe thấy những lời kia của Tần Mặc nên cảm thấy vui vẻ, hay là cảm thấy đau buồn nữa. Cô vẫn không nhìn ra Tần Mặc đã nhìn thấu những tính toán nho nhỏ kia ở trong lòng mình rồi, cho nên lúc này cô vắt hết óc, vẫn nghĩ muốn biện pháp cứu vãn. Cho đến khi Tần Mặc kéo cô đi đến cửa phòng rửa tay của nữ, mắt thấy hai người bọn họ sẽ phải tiến vào toilet nữ ở dưới ánh mắt của mọi người. Rốt cuộc Tô Song Song cũng không thể tiếp tục lừa gạt nữa, cô hét lên một tiếng: "Giả! Giả! Dì cả em không tới đâu!"

Bước chân của Tần Mặc đã giơ lên lơ lửng ở phía trên ngưỡng cửa, nghe thấy những lời này của Tô Song Song, anh liền thu hồi chân lại. Sau khi anh đứng vững lại rồi, cũng không quan tâm nơi này có phải là đang ở cửa phòng rửa tay của nữ hay không, Tần Mặc quay đầu lại nhìn Tô Song Song rất chăm chú, hỏi cô: "Em nói dối anh phải không?"

Hiện tại Tô Song Song đã được khắc sâu cảm nhận cái gì gọi là trộm gà không được còn mất năm gạo. Hiện tại trong lòng cô thật sự hối hận muốn chết, lại bị loại ánh mắt kia của Tần Mặc nhìn, trong lòng càng cảm thấy sợ hãi.

Cuối cùng Tô Song Song liền cười ha ha lên một tiếng, lôi kéo tay Tần Mặc, bây giờ biến thành cô kéo Tần Mặc đi, vừa đi Tô Song Song vừa nỉ khóc không ra nước mắt nói: "Anh còn không mau đi chụp ảnh cưới, sợ rằng sẽ không còn kịp nữa rồi!"

Tần Mặc kinh nghiệm đầy mình, lúc này lại đang bị Tô Song Song lôi kéo đi về phía trước. Anh nhìn gương mặt nghiêng của cô đang nhăn nhu

lại giống tờ báo bị vò nhàu, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thoáng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Tàn nhà studio mà Tô Song Song và Tần Mặc đến, chính là một ảnh viện áo cưới lớn nhất, nơi có những chiếc áo cưới sang trọng và đẹp nhất với giá trị xa xỉ, kỹ thuật chụp ảnh nổi tiếng. Đây là lần đầu tiên Tô Song Song đi vào toà nhà ảnh viện áo cưới chụp ảnh đặc biệt này.

Khi Tô Song Song nhìn thấy từng chiếc áo cưới tuyết trắng ở nơi này, trong nháy mắt, hai mắt cô cũng sáng rực lên rồi.

Ở trên người Tô Song Song đã thể hiện sâu sắc một quan điểm, nếu người phụ nữ không muốn mặc áo cưới thì không phải là một cô dâu tốt. Cô nhìn từng chiếc áo cưới kia một chút, lúc ban đầu cũng tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng đến cuối cùng, cô lập tức muốn chảy nước miếng.

Tần Mặc đứng ở sau lưng Tô Song Song, tầm mắt của anh vẫn lưu luyến ở trên người của cô. Anh nghiêng mắt nhìn, ánh mắt lướt qua từng chiếc áo cưới loại thượng hạng tốt nhất của nơi này, mỗi lần anh quét mắt nhìn qua một chiếc áo cưới, theo bản năng anh lại cũng suy nghĩ một chút, chiếc áo mình vừa nhìn kia nếu như Tô Song Song mặc ở trên người thì nhìn cô tươi đẹp thế nào.

Đến cuối cùng, toàn bộ số áo cưới ở trong tủ áo cưới kia, đã được Tần Mặc ướm từng cái lên trên người Tô Song Song một lần. Đột nhiên anh cảm thấy bọn họ nên tìm bộ ảnh của từng kiệt tác áo cưới này, sau đó sẽ định dạng hình của Tô Song Song lên trên tấm hình đó, tiếp đó một mình anh trở về chỗ.

Tô Song Song vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cặp mắt của Tần Mặc sáng lên. Lúc đầu cô vẫn còn nghĩ rằng anh cũng thích áo cưới giống như mình, nhưng đó cô nghĩ lại, thì cảm thấy không đúng. Nếu như một người đàn

ông trưởng thành, khi nhìn thấy áo cưới mà hai mắt sáng lên như vậy, đây chẳng phải là một người biến thái hay sao!

Nhất thời trong lòng Tô Song Song liên cả kinh, trái tim nhỏ cứ thế nhảy lên đập thành thịch. Sự nhiệt tình của cô lại nổi lên, động tác tựa như không hề trải qua sự suy nghĩ, đi tới phía Tần Mặc.

Vừa đi đến nơi, đầu lưỡi của cô tựa như cũng không nghe lời nữa, lập tức mấp máy phát ra câu hỏi mà không kịp hối tiếc: "A Mặc, anh không phải là người biến thái đấy chứ?"

Thật ra thì khi vừa mới nhìn thấy Tô Song Song mang cái vẻ mặt khác lạ nhằm hướng mình đi tới, thì Tần Mặc liền nhận thấy có chuyện gì đó không xong rồi. Mặc dù anh biết nhất định Tô Song Song sẽ không nói ra một lời nói gì đó làm cho anh cảm thấy hài lòng, chỉ là như cũ, có chút ngạc nhiên cô sẽ nói ra cái gì, liền trầm mặc không cắt ngang lời của cô.

Quả thật câu hỏi kia của Tô Song Song đã không để cho Tần Mặc bị thất vọng. Ánh mắt của anh nhìn cô sâu sắc, Tô Song Song nhất thời cảm thấy quanh thân mình như vừa có một luồng hơi lạnh lẽo phả tới. Trong nháy mắt, cô từ trong sự mờ mịt của mình của mình thức tỉnh lại. Vừa nghĩ tới mình vừa mới xông tới, nói ra khác nào đi tìm chết, Tô Song Song liền co rụt lại cổ, theo bản năng lại muốn chạy đi.

Sau khi Tần Mặc đã một phát tóm được cần cổ của Tô Song Song, liền kéo cô qua. Anh ghé sát vào bên cạnh lỗ tai Tô Song Song, phun ra một hơi thở ấm áp nói: "Em nghĩ xem, anh biến thái như thế nào?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Một Khắc Duy Mỹ Nhất

Editor: Mẹ Bầu

"Không..." Tô Song Song mới nói ra một chữ, cũng cảm giác thấy Tần Mặc đã vòng qua eo của cô từ phía sau. Trong nháy mắt cô bị dọa cho sợ đến mức liên im bất, cảm thấy lại bị yêu nghiệt Tần Mặc nhập vào thân rồi. Tô Song Song phải đảo ánh mắt lòng vòng một lúc, định nói câu gì đó, hòng có thể cứu vãn được trái tim nhỏ đang run rẩy của mình.

Tần Mặc ngheo đầu, Dieenndkdan/leeequhydonnn một đôi mắt hoa đào hơi híp lại nhìn chăm chăm vào ánh mắt đầy sự hốt hoảng của Tô Song Song. Không đợi Tô Song Song kịp mở miệng nữa, anh liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên gương mặt Tô Song Song.

Trái tim nhỏ của Tô Song Song nhất thời chột giật nảy lên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ rực, cô càng không biết phải nói lời ứng đối với Tần Mặc như thế nào.

"Anh tỏ thái độ như vậy đã đủ hay chưa?" Tần Mặc nói xong nhìn Tô Song Song một cái thật sâu, di@en*dyan(lee^qu.donnn), thấy Tô Song Song không nói được ra lời, anh lại xoay người Tô Song Song lại, nhẹ mỗ một nụ hôn lên trên cái mũi xinh xắn của cô.

"Chút!" một tiếng, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng mà Tô Song Song vẫn nghe thấy được, cảm giác tựa như âm thanh đó cứ chạy dài, lượn lờ mãi ở bên tai, dù thế nào cũng không tan đi được.

"Vẫn còn chưa đủ sao? Như thế này thì đã đủ chưa?" Tần Mặc nói xong lại nhẹ mỗ một nụ hôn nữa lên trên đôi môi của Tô Song Song. diễ♦n♦đ♦àn♦lê♦q♦uý♦đ♦ôn Không biết có phải là anh cố ý hay không, lần này tiếng "Chút!" của nụ hôn phát ra nghe chát chúa hơn.

"!" Giờ khắc này Tô Song Song cảm thấy trái tim của mình đập tựa như muốn nhảy ra ngoài, nghe cứ thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh. Gương mặt của Tô Song Song cũng bắt đầu nóng lên đỏ rực.

Theo bản năng, cô quay đầu nhìn chung quanh, khi nhìn thấy đội ngũ nhân viên phục vụ dinendian.lợqid]on, tay cầm áo cưới đứng chỉnh tề thành một hàng ở bên cạnh, Tô Song Song lập tức xấu hổ chui vào trong ngực Tần Mặc.

"Đủ... Đủ rồi!" Tô Song Song rốt cuộc cũng đã tìm lại được giọng nói của mình rồi, nói xong cô lại chúi đầu dũi dũi vào trong ngực Tần Mặc.

Tần Mặc lại đưa hai tay ôm lấy hai bả vai của Tô Song Song, kéo cô từ trong ngực của mình ra ngoài. Anh hơi cong người xuống một chút, tì cái trán của mình vào trán của Tô Song Song, để chóp mũi đụng chạm chóp mũi của cô.

Môi mỏng thỉnh thoảng nhẹ nhàng cọ qua cái miệng nhỏ của Tô Song Song. Tô Song Song vội vàng rút cổ lại về phía sau. Tay Tần Mặc đã để sẵn ở trên bả vai của Tô Song Song, chỉ trong nháy mắt anh liền đưa tay lên đổi thành đỡ ở phía sau cái ót của cô.

"A Mặc... Ở xung quanh đây còn có nhiều người khác nữa đấy!" Tô Song Song không nhúc nhích đầu được, chỉ có thể chớp mắt hay di chuyển con người. Dư quang của cô vẫn chú ý đến nhóm nhân viên phục vụ gần hai mươi người đang đứng chờ bên cạnh để phục vụ, cảm giác như thể mình là loại người to gan trắng trợn chỉ thích làm chuyện như vậy, thật sự là một người ăn chơi đàng điếm đến quá mức xấu hổ rồi.

"Vẫn còn thấy chưa đủ sao?" Tần Mặc tựa như nghiền trò chơi này, môi mỏng liền nhếch cong lên, nở nụ cười yêu nghiệt, ngay sau đó anh trực tiếp đặt một nụ hôn thật dài lên cái miệng nhỏ nhắn của Tô Song Song, theo đúng cách thức tiêu chuẩn.

Nụ hôn này của Tần Mặc vừa bá đạo lại vừa thật dài. Tô Song Song căn bản không còn có đường để chạy trốn, cuối cùng cô chỉ có thể phụ họa với Tần Mặc. Đợi đến lúc Tần Mặc buông cái ót của Tô Song Song ra, cô cũng đã lâm vào tình trạng bối rối, hai tay mềm nhũn nắm lấy vạt áo của Tần Mặc, cặp mắt to tròn trong trẻo.

Không biết có phải là vì thiếu đường khí hay không, nét mặt của cô khi nhìn Tần Mặc liền trở nên ngơ ngác, đã sớm không còn chú ý được đến nhóm nhân viên phục vụ vẫn đứng ở bên cạnh để chờ phục vụ.

Tần Mặc thu hồi tay lại, nhẹ nhàng chậm rãi khẽ cọ cọ qua lại ở trên bờ môi của Song Song. Ánh mắt của anh vẫn giữ vẻ lạnh giá như băng như cũ, biểu cảm trên gương mặt không chút thay đổi. Nhưng khi ngón tay thon dài chậm rãi xẹt qua khóe miệng thì một khắc kia, nhất thời chỉ trong nháy mắt, lực sát thương của yêu nghiệt đã giết chết hết thảy.

"Hít..." Tô Song Song chợt liền hít một hơi, cặp mắt tưởng chừng như sắp sửa bốc lên, chảy nước miếng.

Giọng nói của Tần Mặc trầm thấp khàn khàn hỏi cô một câu: "Đến bây giờ thì em đã cảm thấy đủ chưa?"

"Đủ, đủ, đủ rồi!" Đôi môi của Tô Song Song vẫn còn hơi nóng lên như cũ, lúc này nếu như đầu óc của cô mà còn mơ hồ nữa, đoán chừng thế nào cũng sẽ bị Tần Mặc áp chế mà ăn tươi nuốt sống ở chỗ này.

Ánh mắt Tần Mặc sáng lên, đưa tay lên nhéo vào cái mũi nhỏ của Tô Song Song. Tô Song Song bị dọa cho sợ đến mức co rụt cả cổ lại. Tần Mặc liền thu hồi tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô kéo đi về hướng bên cạnh.

Tô Song Song nhìn hơn hai mươi nhân viên phục vụ, người nào người nấy đều cúi đầu tay cầm áo cưới, mặt càng ngày càng hồng rực. Cô đi rất chậm chạp, càng ngày càng chậm, cuối cùng Tô Song Song liền bị Tần Mặc dứt khoát kéo đi về phía trước.

Tô Song Song liếc mắt một cái, dư quang nhìn vào Tần Mặc. Bộ dạng Tần Mặc giống như là một người từng trải, rất có kinh nghiệm, nhìn khắp nơi, giống như ở đây cũng không có cái gì đáng để anh phải để mắt vậy. Tô Song Song thật sự cảm thấy bội phục anh là người có da mặt dày.

"Nếu như em vẫn không chọn lựa được, thì anh sẽ giúp em lựa chọn." Tần Mặc nói xong ngừng lại, ngón tay thon dài chỉ vào một bộ áo cưới. Tô Song Song đỏ mặt, liếc mắt một cái nhìn vào chiếc áo cưới kia, nhất thời cũng không cần biết liệu mình có bị mất mặt hay không.

"Không được đâu!" Tô Song Song hốt hoảng kêu lên một tiếng, vội vàng kéo Tần Mặc lại. Ánh mắt của cô cứ chuyển động, hết nhìn sang Tần Mặc lại nhìn vào bộ lễ phục cưới kia, chính là muốn nói cho Tần Mặc biết, anh đó, liệu có phải ánh mắt của anh quá kinh thế hãi tục hay không.

Ai có thể nói cho cô biết, từ lúc nào thì Tần Mặc lại thích hàng loạt loại lễ phục cưới hở hang như vậy chưa! Những chiếc áo cưới kia đẹp thì có đẹp đấy, nhưng mà, có ai đó có thể nói cho cô biết, vì sao nhà thiết kế lại có thể tiết kiệm vải vóc đến mức như vậy không! Thiết kế áo cưới kiểu gì mà để lộ trước lộ sau như vậy, là muốn cho người ta phải náo loạn lên chắc!

"Cho em năm phút đồng hồ, không chọn được, dứt khoát anh sẽ chọn giúp cho em." Tần Mặc nói xong, buông tay Tô Song Song ra, cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Tô Song Song liền sửng sốt một giây.

Cô vừa liếc nhìn chiếc áo cưới hở hang sexy, làm cho người ta phải kinh hãi choáng váng kia, cũng bất chấp cái gì gọi là trước hết phải vứt bỏ hết

không ngại mất thể diện, chỉ cần sau khi chụp ảnh cưới xong mà vẫn không bị mất thể diện là được rồi.

Bộ dạng Tô Song Song vội vàng xun xoe đi qua đi lại ngắm nghía. Ở nơi này có tới hai mươi chiếc áo cưới để cho cô chọn lựa. Vốn là Tô Song Song còn có một chút không tình nguyện, nhưng khi nhìn thấy chiếc áo cưới xinh đẹp lạ thường, vừa lộng lẫy vừa có vẻ đẹp riêng, ánh mắt của cô cũng không thể nào rời khỏi nữa.

Cuối cùng cô nhẫn nại, vẻ đau khổ bỏ lại những thứ yêu thích, chọn thử mười cái!

Tần Mặc nhìn bộ dạng tội nghiệp của Tô Song Song khi nhìn mình, anh không nhịn được liền nhếch môi lên, để lộ ra nụ cười mỉa hoặc, vỗ tay một cái. Nhân viên phục vụ liền mang đi những chiếc áo cưới mà Tô Song Song không lựa chọn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Một Khắc Duy Mỹ Nhất (Tiếp Theo)

""Trước hết chúng ta chụp cảnh ở trong nhà đã, chờ đến hôm sau anh sẽ dẫn em đi ra ngoài chụp ngoại cảnh." Tần Mặc nói xong, chỉ vào một trong số những bộ áo cưới đắt tiền nhất, ý bảo Tô Song Song đi thay đổi.

Hiện tại trong mắt của Tô Song Song đang tràn ngập hình ảnh xinh đẹp long lẫy của chiếc áo cưới kia, hoàn toàn cũng không nghe rõ Tần Mặc đang nói gì, liền liều mạng gật đầu, chỉ sợ bỏ qua cơ hội tiếp xúc thân mật với chiếc áo cưới này.

Khi Tô Song Song đi vào phòng thử quần áo để mặc bộ áo cưới này, cặp mắt cũng bắt đầu bốc lên sự liều lĩnh. Đang lúc cô cúi đầu sửa sang lại mấy đường xoắn bèo ở trước ngực điểm, đột nhiên có người nào đó mở cánh cửa phòng thử quần áo ra.

Tô Song Song cũng không suy nghĩ nhiều, cô cho đó là nhân viên phục vụ, nên giật giật chiếc áo cưới, mang theo nụ cười nói: "Phiền toái kéo giúp tôi chiếc khóa kéo ở phía sau lên một chút."

Khi chiếc khóa kéo được kéo lên, trong nháy mắt, Tô Song Song chợt thu lại cái của mình một chút. Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đang đứng ở sau lưng mình, không phải là nhân viên phục vụ, mà lại là Tần Mặc, thì cô chợt sửng sốt lặng cả người.

Trên người Tần Mặc đã đổi một bộ tây trang màu trắng. Tần Mặc rất ít khi mặc tây trang màu trắng, loại màu sắc này lại càng làm nổi bật vóc dáng của anh lên, vừa làm giảm bớt đi một chút vẻ lạnh như băng, lại vừa làm tăng lên thêm khí chất nho nhã của anh.

Tần Mặc nửa tựa người vào trên ván cửa, đôi hoa đào mắt nhìn xuyên qua gương quan sát Tô Song Song. Tròng mắt sáng của anh nhìn thấu suốt, giống như tia X chiếu vào Tô Song Song, quét một lượt từ trên xuống dưới.

Trước ánh mắt nóng bỏng của anh, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song liền ửng đỏ. Cô nuốt nước miếng một cái, hỏi anh một câu vẻ đầy mong đợi: "A Mặc, nhìn có đẹp mắt không?"

Tần Mặc cũng không mở miệng, một lát sau, khe khẽ gật đầu, dùng lỗ mũi buồn buồn hừ ra một tiếng: "Ừm!"

Một tiếng "Ừm" này mang nồng đậm giọng mũi, lộ ra một vẻ lười biếng. Tô Song Song nghe thấy câu trả lời đó, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy một hồi. Theo bản năng cô cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt của Tần Mặc ở trong gương

Tần Mặc lại vươn tay ra kéo tay Tô Song Song, cặp mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Tô Song Song. Một lát sau, anh tiến tới bên cạnh Tô Song Song, ghé sát vào lỗ tai, như có như không khẽ cắn vào vành tai nhỏ của cô, giọng nói khàn khàn, trầm thấp nói: "Đẹp lắm!"

"!" Tô Song Song cảm thấy một luồng nhiệt khí phun đến tận trong lỗ tai. Trong nháy mắt, thân thể cô liền truyền đến cảm giác tê tê dại dại ở bên tai. Theo bản năng cô liền nuốt nước miếng một cái, then thùng nhìn sang người đang đứng ở bên cạnh.

"Anh... Anh cũng rất đẹp trai!" Một lát sau Tô Song Song không nhận được mà cất tiếng khen Tần Mặc một câu. Khen anh xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ rực lên, còn chưa kịp hóa trang mà mặt mày đã tựa như được thoa một lớp má Hồng vậy, nhìn vẻ then thùng kia thật mê người.

Tần Mặc lại nhẹ nhàng cười ra một tiếng, ngón tay thon dài của anh xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tô Song Song. Anh cảm nhận được

nhệt độ trong cô giờ đây nóng bỏng, không nhịn được, anh liền nhẹ nhàng mỗ nhẹ một nụ hôn ở khóe môi của cô.

Tô Song Song giống như bị điểm huyết vậy, cả người lập tức trở nên ngây ngẩn. Cô có cảm giác có thể hôm nay mình sẽ bị chết ở chỗ này. Nguyên nhân cái chết chính là vì trái tim đã đập quá nhanh, hoặc là trái tim đã không cẩn thận mà nhảy ra vọt ngoài!

Cô chỉ muốn trước khi chết được hét lớn lên một tiếng: Có ai tới nơi này để thu phục cái đồ yêu nghiệt này đi!

"Đi thôi, nếu không chụp ảnh cũng không xong mất!" Tần Mặc nói xong lôi kéo tay của Tô Song Song cùng bước ra ngoài. Nhóm nhân viên phục vụ đứng ở bên ngoài, mặc dù nghề nghiệp tư cách cũng hết sức cao, nhưng khi nhìn lên cặp tuấn nam mỹ nữ đang trước mặt m lúc này ánh mắt cũng sáng lên.

Một cô nữ sinh chút trẻ tuổi cũng không nén nổi cũng đỏ bừng mặt lên, không dám nhìn vào Tần Mặc. Tô Song Song bị Tần Mặc kéo tay đi, nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, đột nhiên trong lòng cô xông ra một luồng cảm xúc hạnh phúc và yêu đời.

Thời điểm trước khi đi đăng ký kết hôn, Tô Song Song cũng không có cảm giác mình đã kết hôn. Nhưng khi thấy mình mặc áo cưới trắng nõn, lại được Tần Mặc rộng rãi nắm tay lôi kéo đi phía trước, khi bước đi, cô đột nhiên có một loại cảm giác mình sẽ đi đến thiên trường địa cửu.

"Tổng giám đốc Tần, cảnh thứ nhất là chụp với cây hoa anh đào, xin ngài dời bước vào sảnh Nhất Hào." Tần Mặc là người có thân phận như thế nào, vì vậy đích thân trưởng Studio đã đi theo toàn bộ hành trình, cho dù cô thấy phòng chụp ở ngay trước mặt rồi, nhưng đối mặt với khí chất áp đảo kia của Tần Mặc, thì giọng nói của cô chột dạ vẫn như cũ.

"Ừ." Tâm tình của Tần Mặc rất tốt, đương nhiên anh cũng không muốn quan tâm việc trông nom người khác. Hơn nữa thái độ của anh khá ôn hòa, càng làm cho vị quản lý của Studio này cảm thấy như bị thụ sủng nhược kinh (*), thái độ càng thêm nhiệt tình.

(*) thụ sủng nhược kinh: Dịch nghĩa: được cưng chiều mà cảm thấy sợ hãi.

Khi sảnh chụp Nhất Hào được mở cửa ra, Tô Song Song ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Một khắc kia, khi nhìn thấy có cây hoa anh đào trong phòng này, trông rất sống động miệng nhỏ liền há rộng thành chữ O.

Tần Mặc chờ trong chốc lát, cảm giác Tô Song Song vẫn không hề nhúc nhích. Anh quay đầu nhìn sang thì đã nhìn thấy bộ dạng của Tô Song Song đang trợn mắt há mồm, không nhịn được hỏi một câu: "Nhìn có đẹp không?"

Trên mặt, trong lòng của Tô Song Song lúc này đều tràn đầy vẻ tươi đẹp của cây hoa anh đào. Đây thực sự là lần đầu tiên cô được nhìn thấy cây hoa anh đào, cho dù là giả, cũng đủ để cho cô cảm thấy đẹp lắm rồi.

Phải một lát sau cô mới phản ứng lại được. cho nên đến lúc này Tô Song Song mới chậm lụt gật đầu một cái. Cô thu lại cái miệng đang há ra thành chữ O trở lại như bình thường. Khi Tần Mặc dặt tay của cô đứng ở dưới bóng cây hoa anh đào thì Tô Song Song không nhịn được mà nở một nụ cười.

"Rắc rắc!" Loang loáng có ánh đèn thoáng qua, Tô Song Song sững sốt một chút, chỉ nghe thấy bên cạnh vị nhiếp ảnh gia ngoại quốc sử dụng những từ Trung văn, không quá phức tạp, nói: "Cực kỳ giỏi!"

mấy cái Trong nháy mắt, Tô Song Song cũng không nghĩ tới lại có thể chụp ảnh nhanh như vậy. Đang lúc cô còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đột nhiên cúi đầu, thành kính đặt một nụ hôn lên trên cái trán của cô, tiếp

ngay sau đó lập tức vang lên tiếng chụp ảnh "Rắc rắc" mấy tiếng. Nhà nhiếp ảnh gia đã nhanh chóng bắt được một khoảnh khắc duy mỹ tuyệt vời.

Hợp với khung cảnh được nhiếp ảnh gia chụp hình, cả người Tô Song Song cũng đã tỉnh táo lại. Đến khi cô bị Tần Mặc giơ hai tay lên nắm ở eo của cô thì một khắc kia, cả sảnh Nhất lập tức vang lên tiếng cười tràn ngập sự sung sướng của cô.

Một khắc kia, Tần Mặc cũng lộ ra nụ cười cứng chiu và đầy ôn nhu, một khắc kia vị trưởng quản lý đang đứng ở bên cạnh, cũng ngây ngẩn cả người. Ngay cả nhiếp ảnh gia cũng thiếu chút nữa thì bỏ lỡ một khắc duy mỹ duy nhất, chỉ vì bị nụ cười tươi đẹp hạnh phúc nhất thời kia thu hút.

"Rắc rắc!" Tiếng chụp ảnh vang lên, trong nháy mắt đã ghi chép được giờ khắc từng chiếc, từng chiếc cánh hoa đào màu hồng đang rơi như mưa xuống hai người, nhìn giống như những tinh linh hạnh phúc đến vây quanh hai người bọn họ vậy, tạo ra một loại tiên cảnh như mộng như ảo, như thực như mơ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Một Đêm Ngọt Ngào Nhất

Suốt cả một ngày trời chụp ảnh nội cảnh, đợi đến lúc chụp kiểu ảnh cuối, thì hai chân Tô Song Song đã mềm nhũn, cô trực tiếp liền ngồi phịch xuống trên nền nhà.

Tần Mặc mặc dù thân thể cường tráng, nhưng cũng là lần đầu tiên anh phải chịu cảnh hành hạ suốt một ngày như thế. Nhưng mà cái loại cảm giác ấm áp hạnh phúc đó vẫn cứ lượn lờ mãi ở trong lòng anh, không hề tản đi.

Anh nhìn Tô Song Song thật sự là mệt muốn chết rồi, cũng không nỡ nài kéo cô lên nữa, định bụng ngồi xuống ở bên cạnh cô. May mắn gian phòng này là phòng sao, cho nên hai người liền cứ an tĩnh ngồi ở trên tấm thảm đỏ như vậy mà ngắm sao, không khí đặc biệt an tĩnh.

Bởi vì quá mệt mỏi nên Tô Song Song hơi híp mắt lại, suy nghĩ một chút., Cô dựa người vào bả vai Tần Mặc, cảm giác lần đầu tiên dựa vào anh như vậy, nên cô vẫn còn cảm thấy có chút gì đó không thoải mái, ngộ ngậy cái đầu của mình mãi, rốt cuộc cô cũng tìm được một nơi thoải mái.

Tần Mặc khẽ hạ thấp đầu bả vai của mình xuống một chút, để cho Tô Song Song dựa vào được thoải mái hơn. Tô Song Song thật sự đã quá mệt mỏi rồi, cũng không quan tâm gì đến cái gì gọi là tốt xấu hay ngưỡng chừng nữa Cô cầm lấy cánh tay Tần Mặc, cọ xát tựa như đang làm nũng anh vậy...

Trên khóe miệng Tần Mặc thoáng nở một nụ cười càng thêm vẻ cưng chiều. Một lát sau, anh nghe thấy truyền đến tiếng hít thở vững vàng của Tô Song Song. Tần Mặc thoáng hơi chuyển động một chút.

Thấy Tô Song Song vẫn không tỉnh lại, lúc này Tần Mặc mới cẩn thận đặt cô nằm xuống, để cho cô nằm gối đầu lên trên đùi của mình. Tô Song Song không được thoải mái lắm nên hơi ngọ nguậy một chút, tìm một vị trí thoải mái sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ sâu.

Tô Song Song ngủ thiếp đi như vậy, cũng không biết đã ngủ được bao lâu, đợi đến khi cô mở mắt, nhìn thấy trên đỉnh đầu mình là ánh sao lấp lánh và màn sương mù, Tô Song Song liền mơ hồ mất một lúc.

Một giây kế tiếp, cô chợt ngồi dậy, hét lên một tiếng: "Em như vậy là đã ngủ được bao lâu rồi, thế nào mà trời cũng đã tối thế này!"

Lại qua một giây tiếp theo, Tô Song Song trợn to cặp mắt, chậm lại, rốt cục nhớ tới, lúc này bọn họ còn đang ở trong phòng chụp ảnh. Trong nháy mắt, Tô Song Song đã bình tĩnh lại.

"Ừc ừc ừc... Lúc này trong phòng an tĩnh không một tiếng động thì đột nhiên một âm thanh vang lên. Tô Song Song theo bản năng dùng hai tay che bụng của mình lại.

Nhưng mà không biết tại sao, càng dùng sức, thì cái bụng của cô lại càng phản kháng, lên tiếng kêu lớn hơn.

Cuối cùng Tô Song Song lập tức cảm thấy tự giận chính mình rồi. Dù sao ở trước mặt Tần Mặc cô cũng đã không có còn có một hình tượng gì nữa rồi. Tô Song Song định tự giận mình, hai chân giơ lên quơ quơ, lầu bầu nói một câu: "Em đói bụng!"

Ngược lại, Tần Mặc lại rất thích Tô Song Song vô câu vô thức (*) như vậy ở trước mặt anh. Tần Mặc đứng lên đầu tiên, hai tay nắm ở hai bên eo của Tô Song Song nhắc cô lên. Anh nhìn lại chiếc áo cưới cô đang mặc một chút, nhận thấy làn váy của cô ở phía sau thật dài, chỉ do dự một khắc, liền ôm ngang người, bế bổng Tô Song Song.

(*) Vô câu vô thức: Dịch nghĩa: Không bị gò bó, không bị trói buộc. Ý nói mọi hành động, mọi lời nói đều vô cùng thoải mái, không phải tuân theo bất cứ một quy tắc lễ nghi nào

Tô Song Song tựa như đã rất quen thuộc với kiểu ôm công chúa như thế này, hai tay cô vòng lên ôm lấy cổ của Tần Mặc rất tự nhiên, còn tựa đầu vào bả vai rộng rãi của Tần Mặc rất thoải mái.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào đi ra ngoài, nhất thời làm cho nhân viên làm việc đầy trong phòng hậu kỳ nằm sát ở bên ngoài phải ao ước. Nhưng Tần Mặc lại tựa như không coi ai ra gì cứ như thế ôm Tô Song Song đi về phía trước.

Khi đi đến bên cạnh vị giám đốc khu Ảnh viện áo cưới, Tần Mặc lạnh lùng nói: "Trong một tuần phải lấy được ảnh đó!" Tô Song Song lại khẽ lôi kéo quần áo của Tần Mặc....

Tô Song Song nhỏ giọng nói: "A Mặc, em còn chưa thay quần áo đâu."

Tần Mặc lại cúi đầu nhìn về phía Tô Song Song, ghé gần sát mặt của cô, giống như là đang bận tâm đến tâm tình của Tô Song Song, hạ thấp giọng nói: "Buổi tối trở về nhà anh sẽ cởi áo giúp em."

Cởi áo em gái anh ấy! (*) Trong nháy mắt trong lòng Tô Song Song cả kinh, nhìn lên người đàn ông yêu nghiệt đang ở trước mặt mình, thật sự cũng không biết phải nói câu gì tiếp theo nữa, đành khẽ quơ quơ đôi chân của mình, làm cho làn váy bay phấp phới hết sức đẹp mắt.

(*) Một cách chửi cửa miệng

Vốn dĩ Tô Song Song vẫn cho là Tần Mặc chỉ nói để mà nói như vậy thôi, nhưng mà, vạn vạn lần cô không nghĩ tới anh thật sự vẫn để cho cô mặc bộ váy cưới này đến tận buổi tối lúc đi ngủ.

Khi Tô Song Song mặc chiếc áo cưới này đứng ở bên cạnh giường trong phòng ngủ, thì cô mới phát giác ra được có cái gì đó không đúng lắm. Cô cố hết sức để cởi bỏ chiếc váy cưới có làn váy phía sau thật dài kia xuống, nhưng mà Tần Mặc lại vẫn cứ dựa vào ở bên cạnh cửa phòng ngủ, cặp mắt vẫn nhìn như dính vào trên người của cô.

Tô Song Song dự định sử dụng hình thức làm nũng, dùng giọng điệu ỏn à ỏn ẻn, mở miệng nói: "A Mặc, anh có thể đi ra ngoài trước một chút được không?"

Tô Song Song vốn cho là Tần Mặc không thể nào đồng ý, cho nên trong lòng đang tiếp tục nhanh chóng suy nghĩ đến biện pháp kế tiếp, ai biết được Tần Mặc lại có thể gật đầu một cái.

Nhìn Tần Mặc lui bước về phía sau mấy bước, Tô Song Song thậm chí cũng bối rối. Cô mở trừng hai mắt, thấy Tần Mặc vẫn còn đang lui ở ra bên ngoài như vậy, liền cao hứng nở nụ cười.

Nhưng mà Tần Mặc lại chỉ lui lại có mấy bước, sau đó tự nhiên lại anh ngừng lại. Tô Song Song sững sờ nhìn Tần Mặc bộ dạng nhàn hạ đang đứng ở ngoài cửa, liền hỏi lại một câu vẻ khó hiểu: "A Mặc, anh nói thế nào mà vẫn chưa đi ra như vậy?"

"Anh đã lui ra rồi mà!" Tần Mặc nói xong cúi đầu liếc mắt nhìn khung cửa. Tô Song Song trong nháy mắt hiểu ngay, lúc này Tần Mặc đang dựa theo ý trong lời nói của cô!

"Anh! Anh!" Tô Song Song tức giận không biết nói cái gì cho phải. Đột nhiên cô nhớ tới một cái vấn đề rất trọng yếu, trong căn hộ này có phòng thay quần áo, tại sao cô lại phải thay đồ ở trong phòng ngủ như vậy chứ! Chuyện này chẳng phải là do mình làm hay sao!

Nghĩ được như vậy, Tô Song Song đặc ý nhìn Tần Mặc một cái, xách theo quần đi ra ngoài, khi đi đến phòng thay quần áo, cô còn quay đầu lại

khiêu khích phẩy tay với Tần Mặc một cái.

Nhưng khi nhìn thấy Tần Mặc cũng bắt đầu dời bước đi về phía hướng mình đang đi tới, thì Tô Song Song vạn phần hối hận, khi chưa nắm vững được chuyện gì thì đừng nên khiêu khích người với vẻ thú vị như vậy. Tô Song Song vội vàng mở cửa ra.

Cô vừa định đóng cửa phòng thay quần áo nhưng mà đã bị chạm một bước, bàn tay Tần Mặc đã tóm được cạnh cửa sau đó mạnh mẽ kéo cánh cửa ra.

"Em thay quần áo mà!" Tô Song Song có chút nóng nảy, giọng nói cũng cao hơn một chút. Tần Mặc nghiêm túc gật đầu một cái, nói: "Anh biết chứ."

Trong lòng Tô Song Song chột dạ, nhưng cô vẫn lại cứng cổ như cũ, làm bộ tức giận, hỏi lại anh một câu: "Vậy thì anh đứng ở chỗ này làm gì thế?!"

Tần Mặc quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới một cái, chậm rãi nói: "Mới vừa rồi em đã dùng ánh mắt để nói cho anh biết, bảo anh tới đây, vậy thì anh đã tới đây rồi đấy."

"!" Tô Song Song nhất thời trợn to cặp mắt lên. Lúc đó là cô đang khinh miệt trừng anh đấy chứ, không được hay sao? Rốt cuộc thế nào mà anh lại có thể suy luận ra rằng ánh mắt kia của cô là đang muốn mê hoặc anh chứ!

"Vậy hiện tại em có thể thu hồi lại được hay không!" Tô Song Song cảm thấy Tần Mặc lại bị yêu nghiệt họ Tần nhập vào thân rồi, cô không thể nào nói lại anh nổi, hai cái tay đẩy anh ra, tính toán chọn lựa bạo lực.

Nhưng mà sức lực của cô chỉ có một chút ít như vậy, làm sao có thể đẩy Tần Mặc ra ngoài được, lập tức bị Tần Mặc nắm tay trực tiếp đẩy ngược trở lại vào phòng thay quần áo. Không gian của phòng thay quần áo cũng

không phải là quá rộng rãi, cho nên chỉ trong nháy mắt đã bị hai người làm cho chật ních.

Ngay sau đó Tần Mặc trở tay đóng cửa phòng thay quần áo lại. Trong phút chốc, nhiệt độ trong phòng thay quần áo nhỏ nhỏ này tựa như đã vọt lên cao.

"A Mặc, rốt cuộc anh định làm gì vậy?" Tô Song Song cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt của Tần Mặc. Cô có cảm giác, cảm thấy bầu không khí này rất mập mờ, nhất là khi thấy tay của Tần Mặc để ở bên hông mình, chậm rãi sờ sờ như lục soát làm cho cô đứng yên vẻ đầy bất an.

"Thực hiện lời lúc trước anh đã nói." Tần Mặc nói xong bàn tay đang đặt ở bên hông liền dời đến phía sau lưng của Tô Song Song. Tô Song Song khẽ run rẩy khi tay của Tần Mặc lướt qua cổ của cô. Trong nháy mắt đã kích động đến toàn bộ thân thể của Tô Song Song, làm cho cô tiếp tục run rẩy không ngừng.

Sau một khắc, ngón tay của Tần Mặc đã túm được chính xác cái đầu khóa kéo, nhẹ nhàng lôi kéo xuống bên dưới. Phía sau lưng của Tô Song Song liền lộ ra, Tô Song Song vội vàng đưa hai tay để bắt chéo ở trước ngực, để tránh làm tụt chiếc váy xuống đất.

Nhờ cậy cái bộ váy cưới, không có mặc bất cái gì khác! Nói thật chứ, nếu là chiếc váy này lập tức bị trượt xuống dưới, thì lập tức cô thật sự đã trở thành đồ điên mất rồi.

Tô Song Song biết Tần Mặc luôn luôn đã nói một thì sẽ không có hai. Hôm nay ở dưới tình huống bị động như vậy, cô cũng không thích hợp nói thêm điều gì, mà vẫn như cũ, cứ cúi đầu không dám nhìn Tần Mặc, nhỏ giọng nói: "Anh cũng rời khỏi đây đi, có thể đi ra ngoài được không?!"

Bởi vì ngượng ngùng, cho nên câu nói kế tiếp của Tô Song Song mang giọng điệu hơi run run, để lộ ra một chút giọng mũi, chữ cuối cùng theo

thói quen lại hơi cao giọng lên chút xíu, lộ ra vẻ dẫn dụ.

Đôi con người của Tần Mặc trong nháy mắt liền thoáng một cái nhìn hơi sâu sắc một chút. Anh cúi đầu nhìn Tô Song Song từ trên cao xuống, như có như không, đột nhiên hai tay túm được tay của Tô Song Song, trực tiếp kéo luôn hai cánh tay của cô giơ lên cao.

Tô Song Song chỉ cảm giác mình trước ngực thoáng cái liền bị một hồi hơi lạnh kia. Nhưng trong khi cô còn chưa kịp có phản ứng, thì theo bản năng cúi đầu liếc mắt nhìn, khi nhìn thấy trước ngực không có gì cả, lập tức hét lên một tiếng: "A!"

Tần Mặc một tay bặn giữ cánh tay của Tô Song Song, một tay kia nắm lấy chiếc váy cưới của Tô Song Song kéo xuống một cái. Nhất thời, Tô Song Song cảm thấy cả người cũng lạnh lạnh.

Cô bị hù dọa đến mức sợ hãi, căn bản cũng quên hết lên, nhưng ở trong cổ họng cũng không phát ra được âm thanh âm nào, bởi vì quá mức xấu hổ, nên ngay cả ánh mắt cô cũng hơi đỏ lên.

Tần Mặc vừa thấy vậy, nhất thời hơi buông lỏng tay của mình một chút. Anh cúi đầu nhẹ nhàng chạm nhẹ một cái vào đôi môi của Tô Song Song, sau đó dán lên môi của cô, chậm rãi nói: "Bảo bối, anh thích em như vậy."

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc lại có thể nói ra hai chữ bảo bối kia. Cô kinh ngạc đến mức cũng quên cả xấu hổ, chỉ trong nháy mắt Song Song có cảm giác trái tim của mình đang đập rộn lên "Thành thật, thành thật!" thật nhanh thật mạnh.

"A... A Mặc... Hôm nay có phải là anh đã uống lộn thuốc rồi hay không!" Một lát sau Tô Song Song mới tìm lại được giọng nói của chính mình, lập tức bị nói cà lăm, kiểu nói tự nhận là muốn hóa giải bầu không khí này.

"Ừ, nhìn thấy bộ dạng của em khi mặc áo cưới, anh cảm thấy hình như anh sắp bị phát điên lên rồi." Tần Mặc nói xong dùng sức hôn vào môi của Tô Song Song một cái, sau đó từ từ dời nụ hôn xuống dưới.

Anh hàm hồ nói: "Lúc ấy anh đã nghĩ muốn được như thế này, như thế này... Như thế này..."

Tô Song Song vốn là còn đang thẹn thùng không biết làm sao bây giờ, nhưng mà theo nụ hôn sâu hơn, trong óc cô lập tức giống như bị thiếu dưỡng khí một mảnh. Khi Tần Mặc buông tay ra sẵn sàng đưa tay đỡ Tô Song Song, thì lúc này cả người cô cũng đã mềm nhũn ra rồi, theo bản năng Tô Song Song liền đưa tay vòng lên cổ của anh.

"Bảo bối... Bảo bối..." Tần Mặc động tình thở nhẹ khẽ gọi Tô Song Song, tựa như từ trước cho tới nay đều luôn đang ẩn nhẫn, lúc này liền để cho tất cả đều được phóng thích ra ngoài.

Hai người rất cực bắt đầu điên cuồng lên, làm cho nhiệt độ thoáng chốc như tăng lên làm cháy cả phòng thay quần áo.

Đợi đến ngày hôm sau, Tô Song Song mơ hồ, giật giật cái chân đau nhức, nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, cô cực kỳ mắc cỡ, nhất thời liền lôi cái chăn lên trùm kín lấy mình.

Tần Mặc đang dựa vào ở bên cạnh thì đọc sách, anh hết sức hưởng thụ khoảng thời gian sự yên lặng cùng với Tô Song Song thế này. Cho nên, cho dù anh đã tỉnh lại thật lâu rồi, nhưng mà vẫn như cũ, không chịu thức dậy, chẳng qua là an tĩnh ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái.

Đợi đến khi anh nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn về phía ra vuốt vuốt nơi đầu của cô.

Bàn tay Tần Mặc vuốt ve rất dịu dàng, trong nháy mắt Tô Song Song liền có chút như bị thiếu dưỡng khí, Cô nghẹn lời trong chốc lát, những đến sau cùng rốt cục cũng không nhìn được, nơi cái mũi liền rầm rì lộ ra trở lên. Cô dùng sức hít vài hơi thở, đang muốn làm cho mình bị mơ hồ, Tần Mặc lại từng bước, từng bước vén chắn lên một nửa.

Tô Song Song cúi đầu vừa nhìn cơ thể mình lộ ra, mọi bộ phận đều nhuộm dấu ấn của một màu hồng hồng thuộc về Tần Mặc. Thiếu chút nữa thì cô đã thét lên một tiếng vì kinh ngạc. Đến một khắc sau cùng, cô nhìn được, theo bản năng đưa tay túm chắn kéo lên, lại bị Tần Mặc giành trước một bước. Anh đắp chắn lên đến bả vai của Tô Song Song.

Ngay sau đó Tần Mặc bắt được một cái tay của Tô Song Song, nắm lấy thật chặt. Bởi vì buổi sáng sau khi tỉnh lại cô vẫn còn không có mở miệng để nói chuyện, nhưng vừa mới mở miệng, giọng nói của Tần Mặc liền lộ ra một chút khàn khàn, giọng nói trầm khàn pha chút từ tính.

"Em muốn ăn cái gì?"

Trong lúc nhất thời Tô Song Song cũng không thể phản ứng kịp, một màn này thật sự là quá mức ấm áp. Sự ấm áp làm cho cô nghĩ là mình vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Cô nuốt nước miếng một cái, hơi hé miệng ra, tự nhiên không hề phát ra âm thanh, một lát sau, cô mới khàn giọng, cổ họng phí sức nói ra thêm một câu: "Húp cháo."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Cảm Giác Xấu

Editor: Puck

“Ừm.” Tần Mặc biết nếu mình lại trêu chọc Tô Song Song, đoán chừng cô ấy sẽ dựng lông lên, anh cũng không nói thêm gì, trực tiếp đứng dậy đi làm cháo cho Tô Song Song.

Đợi đến khi hai người thu dọn xong, đi tới bệnh viện đã là buổi trưa, Cô Tô Na đã sớm tỉnh lại, Tô Song Song đứng ngoài cửa, dựa vào cửa, khựng một lúc lâu, một bước đi vẫn đau thắt lưng như chết.

Tần Mặc ngược lại dáng vẻ giống như không có chuyện gì đứng ở bên cạnh cửa, một tay nhét túi, không biết đang nghĩ cái gì, Tô Song Song cắn răng nghiêng lợi lườm anh một cái, nghĩ tới tối hôm qua chơi trò xấu hổ, mặt đỏ tim đập như cũ.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, khi nhìn thấy đồng hồ đeo tay trên tay mình thì nhướn mày, định nói gì, lại cảm thấy lúc này không thích hợp, liền ngậm miệng.

Đã sắp đến giờ cơm trưa rồi, Tô Song Song không thể kéo dài được nữa, cô đỡ eo sắp gãy của mình, đẩy cửa đi vào, đứng trước giường bệnh của Cô Tô Na.

“Tiểu Na, cảm giác tốt hơn chút nào không?” Tô Song Song hỏi một câu không quá ngưỡng ngừng, mặt Cô Tô Na đỏ bừng, vẻ mặt xấu hổ gật đầu một cái, nói, “Chị dâu, em đỡ hơn rồi, nhân viên ở đây làm tròn trách nhiệm, hai người không cần lo lắng.”

Cô Tô Na nói xong, Tần Mặc đã tiến vào, nhìn trên dưới Cô Tô Na, thấy cô ta không có vấn đề gì lớn, anh mở miệng lạnh lùng nói: “Nếu cô không có chuyện gì thì đi thăm ông cụ một chút.”

“Ông nội? Ông nội như thế nào?” Cô Tô Na vừa nghe liền vén chăn lên, định xuống giường, chỉ có điều hai chân vừa chạm đất, chân mềm nhũn, trong nháy mắt đã ngã xuống.

Tô Song Song kêu lên một tiếng, theo bản năng đi đỡ Cô Tô Na, Tần Mặc sợ Cô Tô Na kéo Tô Song Song theo, chìa tay, kéo Cô Tô Na lên, đặt lên giường.

“Tiểu Na, hiện giờ ông nội ổn định, em không cần lo lắng.” Tô Song Song nhìn chung quanh, phát hiện góc tường có xe lăn, đột nhiên nhanh trí lên.

“Nếu em muốn đi, chị đẩy em đi.” Tô Song Song nói xong chạy như điên đi đẩy xe lăn tới, Cô Tô Na nói một tiếng cảm ơn, ngồi lên xe lăn.

“Em đi theo.” Tần Mặc tự nhiên không để cho Tô Song Song đẩy, nhướn mày, chìa tay, đẩy Cô Tô Na bước nhanh ra ngoài, vừa đi tới cửa, chỉ một nhân viên hộ lý. diee ndda fnleeq uysd doon

Nhân viên hộ lý này lập tức nhanh trí đi tới, nhận lấy xe lăn từ trong tay Tần Mặc, tay Tần Mặc buông ra, nắm lấy tay Tô Song Song.

Mấy người Tần Mặc đột kích tiến vào phòng bệnh của ông cụ Tần, cửa phòng bệnh vừa mở, ba người nhìn thấy tình hình trong phòng, lập tức ngây ngẩn cả người.

Ba người trong phòng đang chơi quá mức tập trung, vốn không chú ý tới người đi vào, chỉ thấy ông cụ Tần hưng phấn cầm quân bài lơ khơ trong tay ném lên giường, cả người hưng phấn giống như muốn nhảy lên, tràn đầy khí lực gào lớn một tiếng: “Nổ!”

“Fuck! Ông cụ, ông lại che giấu một tay!” Bạch Tiêu vừa thấy ông cụ Tần thẳng, hú lên quái dị, tất cả bài cầm trong tay đều ném lên giường, ảo não gãi gãi đầu.

Lục Minh Viễn nhìn Bạch Tiêu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Bách chiến bách thắng, bách chiến bách thắng...”

Bạch Tiêu lập tức trợn mắt nhìn Lục Minh Viễn, đảo mắt nháy bèn nói: “Thua bởi ông cụ có gì mất mặt chứ! Ông ngoại mới là bách chiến bách thắng! Đúng không?”

“Hừ! Coi như thằng nhóc này thông minh.” Ông cụ Tần vui vẻ cười lớn, cười xong móc một chiếc chìa khóa từ trong ngực ra ném về phía Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu nhận lấy chìa khóa cả mắt cũng sáng, Lục Minh Viễn nhìn ánh mắt Bạch Tiêu càng thêm khinh thường.

“Cám ơn ông ngoại! Ngài yên tâm, những rượu kia của ngài cháu nhất định nhìn tử tế giúp ngài!” Bạch Tiêu vuốt ve chìa khóa trong tay, tất cả mấy thứ rượu ông cụ Tần giữ kia đều là cực phẩm trong cực phẩm, có vài thứ đã không sản xuất nữa rồi.

Ba người không coi ai ra gì tụ tập chỗ này “Đánh bạc”, một ván đi qua, còn chưa đã ghiền, lại bắt đầu xào bài, chơi càng ngày càng hăng hái.

Tô Song Song đứng đầu tiên, phát ra âm thanh đầu tiên, gầm nhẹ một tiếng: “Ông nội... Bạch Tiêu, còn có... Lục Minh Viễn, mấy người làm gì vậy!”

“Ồi!” Ông cụ Tần vừa nghe giọng của Tô Song Song, bị sợ đến bài trong tay cũng rơi xuống giường, Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn cũng tỏ vẻ làm việc gì sai, cười ha hả quay đầu lại chột dạ nhìn ba người ở ngoài cửa.

“Chúng tôi không có chuyện gì nên chơi bài.” Bạch Tiêu phản ứng nhanh nhất, từng quân bài tú lơ khơ trên giường đều rơi xuống đất.

Hình như Tần Mặc đã thành thói quen, để cho người đẩy mạnh Cô Tô Na vào, sau khi Cô Tô Na ngã bệnh đây là lần đầu tiên ông cụ Tần nhìn thấy con bé, vừa nhìn thấy con bé lại ngồi xe lăn, bị sợ đến hỏi một câu: “Đây rốt cuộc là sao? Không phải chỉ bị viêm phổi thôi sao? Sao lại biến thành như vậy?”

Ông cụ Tần đầy khẩn trương, tất cả mọi người trong phòng khẩn trương, Cô Tô Na vội vàng lắc đầu một cái, vịn tay vịn định đứng lên.

“Ông nội, cháu không sao, chỉ có điều thân thể hơi suy yếu, mới ngồi xe lăn đến đây!” Lúc nói chuyện Cô Tô Na đã đứng lên, Tô Song Song vội vàng qua địu cô ấy, Tần Mặc giữ cô lại, để nhân viên hộ lý đi qua.

Ông cụ Tần thấy Cô Tô Na có thể đứng lên, lúc này mới tỉnh táo lại, nhìn con bé lại nhìn chân thạch cao của mình, nhàm chán tựa vào gối đầu phía sau.

“Nếu hôm nay đều đã tới, vậy bố trí một chút hôn lễ nửa tháng sau!” Ông cụ Tần đã sớm không thể chờ đợi, cười ha hả, vẫn không quên lườm Bạch Tiêu một cái, ý bảo cậu ta nhanh chóng hủy diệt quân bài tú lơ khơ dưới đất.

“Cái gì? Anh trai và chị dâu muốn làm hôn lễ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cô Tô Na ửng đỏ, mặt hưng phấn nhìn Tô Song Song và Tần Mặc.

Lại tuyên bố chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, Tô Song Song vẫn hơi ngượng ngùng, cười ha hả gật đầu một cái, nhỏ giọng bổ sung thêm một câu, “Ngày hôm qua chúng cháu đã chụp xong ảnh cưới rồi.”

“Chụp xong trong phòng, hai ngày sau ra nước ngoài chụp ngoại cảnh.” Tần Mặc khó có được có hứng thú với một chuyện, trực tiếp tham dự đối

thoại của bọn họ.

Bạch Tiêu vừa nghe Tần Mặc muốn cử hành hôn lễ rồi, cả người cười tươi hơn một đóa hoa, chỉ có điều trong nụ cười kia vẫn luôn lộ ra một chút chế nhạo, anh xoa xoa tay, mặt hưng phấn nói: “Áo cưới của hai người do tôi xử lý?”

“Không cần.” Tần Mặc cũng không cho Bạch Tiêu thừa cơ hội, trực tiếp từ chối, không cần chờ đến lúc đó, Tần Mặc cũng biết Bạch Tiêu nhất định sẽ làm ra hoa tuyệt thế gì đó.

Bạch Tiêu bị từ chối, Lục Minh Viễn nhìn hơi hả hê, cười nói: “Bạch Tiêu, anh đừng được nước, đừng quên hôn lễ của anh Mặc, Dương Hình sẽ trở lại.”

Nói đến đây, anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Có lẽ Đông Phương Nhã cũng sẽ trở về.”

Bạch Tiêu vừa nghe tới hai cái tên này, nét mặt vốn mang nụ cười cổ quái trong nháy mắt cứng đờ, anh lạnh lùng quét mắt nhìn Lục Minh Viễn, ánh mắt lạnh lẽo như vậy khiến Lục Minh Viễn không cười được, anh đột nhiên cảm thấy trò đùa giỡn của mình hơi quá mức.

“Nếu như không có chuyện gì tôi ra ngoài bận rộn trước.” Bạch Tiêu nói xong đứng dậy, trên người không còn vẻ bất cần đời đó, ngược lại lộ vẻ cô đơn.

Ông cụ Tần nhìn ra Bạch Tiêu khốn khổ vì tình, cũng không tiện nói thêm cái gì, cho Tần Mặc một ánh mắt.

Đợi đến khi Bạch Tiêu đi tới bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc vỗ vỗ bả vai Bạch Tiêu, coi như cực kỳ cho mặt mũi nói: “Bữa tiệc sau hôn lễ một tuần lễ do anh tới bố trí.”

Bạch Tiêu vẫn cúi đầu, rầu rĩ hỏi một câu: “Thật sao?”

Tô Song Song vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tiêu đau lòng như vậy, không đợi Tần Mặc mở miệng, cô vội vàng gật đầu, lớn tiếng nói: “Đúng đúng! Cũng để cho anh chọn!”

“Em họ, nhị manh hàng, cảm ơn hai người!” Bạch Tiêu nói xong bỗng ngẩng đầu, trên mặt hèn hạ ti tiện, cười ha hả nói, “Mấy người bị lừa!”

“...” Mặt Tô Song Song lập tức không có vẻ gì, lườm Bạch Tiêu một cái, cũng không nói chuyện, tay Tần Mặc vẫn còn trên bả vai Bạch Tiêu chột dưng sức.

“Ai ôi!” Bạch Tiêu lập tức kêu đau, vừa định cầu xin tha thứ, Tần Mặc liền buông lỏng tay ra, lại dùng lực vỗ vỗ, lạnh giọng nói, “Đi đi.”

Bạch tiêu vừa đi ra ngoài, khuôn mặt vốn cười hì hì lập tức không có vẻ gì, sắc mặt anh hết sức khó coi, hai người Dương Hình và Đông Phương Nhã kia quả thật là tổn thương trong lòng anh.

Bạch Tiêu đưa tay gãi đầu mình, thở dài, sau đó cười mím một tiếng, chính anh chưa bao giờ nghĩ tới, anh hoa tâm lãng tử sẽ có ngày bị phụ nữ làm cho bị động như vậy.

“Anh Mặc, hiện trường của hai người do em tới bố trí?” Bọn nể khổ của mình kết hôn, Lục Minh Viễn sao có thể không tham dự, vội vàng vàng bán mình.

Tần Mặc biết Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn bình thường không quá đáng tin, nhưng chuyện chính sự chắc sẽ không tùy tiện làm loạn, gật đầu một cái, Lục Minh Viễn lập tức nở nụ cười đáng yêu, lên tiếng chào hỏi ông cụ Tần rồi vội vã rời đi.

“Anh, chị dâu, em cái gì cũng không làm sao?” Cô Tô Na tỏ vẻ quẫn bách, cô căn môi mình, “Em cái gì cũng không có... Nếu không...”

“Em làm dâu phụ cho chị là được rồi! Cho nên trong khoảng thời gian này nhiệm vụ của tiểu Na chính là dưỡng bệnh cho tốt, chị không hy vọng phù dâu của chị sẽ té xỉu trong ngày hôn lễ của chị!”

Tô Song Song nói xong nhìn ánh mắt Cô Tô Na sáng lên, một lần nữa khen ngợi vì mình cơ trí, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, không khí thật tốt.

Ông cụ Tần vốn tưởng Bạch Tiêu có chuyện nên hơi lo lắng, giờ khắc này người một nhà hòa thuận vui vẻ, thật ra khiến ông cụ yên tâm rất nhiều, ông cười ha hả phát tay với Cô Tô Na và Tô Song Song.

Tô Song Song vội vàng đỡ Cô Tô Na qua, ông cụ Tần móc hai chiếc chìa khóa trong túi áo ra, mỗi người một chìa, cười ha hả nói: “Đây là do ông nội thu gom, hai đứa mỗi đứa một phần, ông nội già rồi, chăm sóc không tới, hai đứa phải giúp ông nội chăm sóc thật tốt!”

Tô Song Song nhìn chìa khóa ánh vàng rực rỡ trong tay, vừa định từ chối, Tần Mặc lại chen miệng nói: “Ông nội cho hai người thì cứ cầm đi.”

Tần Mặc nói là hai người, Tô Song Song theo bản năng nhìn về phía Cô Tô Na, quả thật thấy cô ấy cũng mở miệng, mặt sợ hãi, dáng vẻ hình như muốn từ chối.

Tô Song Song suy nghĩ một chút nếu như mình không cầm, Cô Tô Na cũng không thể cầm, cô định cất đi trước, coi như chìa khóa của một căn nhà, sau này cô sẽ tìm một cơ hội trả lại cho ông cụ Tần.

“Nhóc thúì, chăm sóc tốt cho Song Song và tiểu Na!” Ông cụ Tần không biết vì sao, trong lòng luôn có một cảm giác xấu, nhưng mà ông che giấu rất tốt, không lộ ra chút nào.

“Ừm.” Thật ra Tần Mặc cũng cảm thấy không khí trên người ông cụ Tần không đúng lắm, ông cụ rên lên một tiếng, đã cảm thấy hơi kỳ cục, anh kéo tay Tô Song Song, không có ý định tiếp tục ở lại đây.

“Song Song, đi chọn áo cưới trước.” Tô Song Song biết Tần Mặc ngượng ngùng, vội vàng le lưỡi với ông cụ Tần, ông cụ Tần cũng nháy nháy mắt.

“Tiểu thư hộ lý, phiền cô chăm sóc tiểu Na!” Tần Mặc bước rất dài, Tô Song Song trước khi ra cửa lại vội vàng dặn dò một câu, thấy hộ lý nhỏ mặt than kia gật đầu một cái, mới tỏ vẻ yên tâm.

Hai người vừa đi ra ngoài, Tô Song Song liền nhớ ra chuyện đồng hồ đeo tay, cô quơ quơ tay với Tần Mặc, cau mày nói: “A Mặc, bây giờ anh có thể tháo nó xuống đi!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Thỏa Mãn Nguyện Vọng Của Em

Tần Mặc đưa mắt nhìn, một cước đạp chân ga, không lập tức tỏ thái độ, mặc dù trong lòng Tô Song Song còn giận dữ, chỉ có điều bị Tần Mặc ức hiếp thành quen, trong xương còn lộ tính nô lệ.

Cô thận trọng nhìn một cái, thấy anh không nói lời nào, trong nháy mắt phồng má, nhú mào

Tô Song Song biết nếu như Tần Mặc không chủ động tháo đồng hồ đeo tay xuống cho cô, cô không có cách nào, nhưng cô cũng không làm việc vô dụng, chính là phương pháp xử lý không dùng bạo lực không chống cự, định phản kháng đến cùng.

Ai ngờ lái xe một lát, Tần Mặc lại đột nhiên mở miệng: “Nếu như em muốn, khi chọn đáng áo cưới cơ bản, về nhà anh lấy xuống giúp em.”

“Thật sự?” Tô Song Song như thế nào cũng không nghĩ tới Tần Mặc lại có thể thoải mái như vậy, trong mắt mang theo vui sướng, ngập nước nhìn Tần Mặc, cười đến giống như đóa hoa.

Tần Mặc hơi quay đầu liếc nhìn cô, thấy Tô Song Song cao hứng như vậy, vẻ đen tối trong mắt không rõ, anh lại gật đầu một cái mới quay đầu đi, tập trung lái xe.

Chờ Tần Mặc mang theo Tô Song Song tới tiệm áo cưới dưới trường của mình, Tô Song Song một lần nữa bị áo cưới rực rỡ muôn màu chói mù mắt, cô nhìn đủ loại áo cưới hạng sang lóe sáng trước mặt, lau nước miếng nơi khóe miệng.

Quản lý cửa tiệm lập tức đóng cửa, mang theo tất cả nhân viên phục vụ xếp thành hai hàng cung nghênh Tần Mặc và Tô Song Song, Tô Song Song nhìn cảnh tượng này quả thật có thể so sánh với nghênh đón Hoàng thất Quý tộc, khiến Tô Song Song chột dạ trong lòng.

Cô đứng sau lưng Tần Mặc nửa bước, một tay bị bàn tay Tần Mặc lôi kéo, một tay khác thận trọng túm vạt áo Tần Mặc, có vẻ cực kỳ biết điều.

Tần Mặc quay đầu liếc nhìn Tô Song Song biết điều không ra vẻ gì, khẽ nhếch môi, gần đây nụ cười trên mặt anh càng ngày càng trở nên nhiều lên, cả người cũng có vẻ nhu hòa rất nhiều.

Quản lý cửa tiệm ở bên cạnh hết sức lo sợ mang toàn bộ thiết kế áo cưới cao cấp ra, Tô Song Song nhìn trang sức sáng ngời trên áo cưới.

Tô Song Song đưa ngón tay chỉ những thứ trang sức này, còn chưa kịp hỏi, quản lý cửa hàng đã ân cần giải thích: “Tần phu nhân, những thứ này đều là kim cương Nam Phi cao cấp, nếu như ngài không thích màu sắc này, có thể đổi...”

“Không... Không!” Tô Song Song vừa nghe, vội vàng lắc đầu mình, cô kéo vạt áo Tần Mặc, ý bảo anh cúi đầu, Tần Mặc cúi đầu xuống, lỗ tai gần sát khoe miệng Tô Song Song.

“A Mặc, trang phục này có phải quá đắt không? Chỉ là kết hôn, chúng ta không nên quá lãng phí!” Tô Song Song biết Tần Mặc chính là người có thân phận, nhưng vừa nhìn giá tiền này, Tô Song Song cảm thấy một bộ đã đủ cho cô ăn cả đời rồi, thật sự quá xa xỉ.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, đặt bản vẽ lên tay Tô Song Song, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì, đây là công ty dưới trướng của anh, không tốn tiền, đợi đến khi em mặc xong rồi, chúng ta lấy lại bán.”

Tô Song Song vừa nghe, ánh mắt sáng lên, lui về sau một chút, chế nhạo liếc nhìn Tần Mặc, trong nháy mắt đã thả lỏng rồi.

“Vậy em có thể thử thêm hai bộ không?” Tô Song Song mím môi, gương mặt mong đợi, áo cưới hạng sang này, có lẽ cả đời cô cũng chỉ có một cơ hội có thể thoải mái thử như vậy.

Thử lần này, Tô Song Song nhìn cái nào cũng hai mắt tỏa sáng, chọn vài bộ mình thích nhất, vui vẻ đi mặc thử, Tần Mặc vẫn yên tĩnh ngồi bên cạnh nhìn Tô Song Song.

Mặc dù anh vẫn còn nghiêm mặt, không có vẻ mặt gì, nhưng trong đôi mắt hoa đào đã không còn lạnh lẽo nữa, mà lộ ra vẻ dịu dàng ấm áp.

Đợi đến khi Tô Song Song đi vào phòng thử quần áo, Tần Mặc phát phát tay, quản lý cửa tiệm vội vàng lại gần, dè dặt nói: “Tần tổng, ngài có gì cần dặn?”

“Song Song tiết kiệm, phía ngoài các cô đơn giản chút, những thứ khác dùng tốt nhất.” Tần Mặc nói xong, quản lý cửa tiệm vội vàng gật đầu một cái.

Đợi đến khi Tô Song Song mặc thử tất cả các kiểu mình thích, thế này mới ý thức được Tần Mặc đợi cô lâu lắm rồi, vội vàng hài lòng cười đến trên mặt giống như nở hoa, tiến tới trước mặt Tần Mặc, cười ngọt ngào kéo ống tay áo của anh.

“A Mặc, chúng ta về nhà đi, em xong rồi!” Tô Song Song nói xong còn cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt Tần Mặc, chỉ sợ anh bởi vì chờ mình quá lâu mà tức giận.

Ai biết Tần Mặc lại không nói gì, chỉ ngược lại kéo tay của cô đứng lên, bước chân chậm rãi đi ra ngoài, không hề có ý tứ muốn nổi giận hay bất mãn.

Hình như Tô Song Song còn đắm chìm trong áo cưới như mộng như ảo vừa rồi, vẫn bị Tần Mặc nắm tay đi về nhà, đợi đến khi tới ban công, cô mới phản ứng được mình đã về nhà.

Tô Song Song ngây ngốc đứng ở ban công, cô đưa lưng về phía ban công được Tần Mặc ôm quanh eo, cô quay đầu liếc mắt nhìn sau lưng, không biết vì sao hôm nay ngoài trời cực tối.

“A Mặc, chúng ta ở đây làm gì?” Tô Song Song vẫn còn âu sầu chuyện ngày hôm qua Tần Mặc thử đồ cho cô, vẫn cẩn thận nhìn Tần Mặc, chỉ sợ anh đột nhiên phát thú tính.

Tay Tần Mặc đặt ở bên hông Tô Song Song chuyển qua bả vai cô, khẽ dùng sức, để cho cô xoay người, nhìn màn đêm đen như mực bên ngoài.

Lúc này Tần Mặc ôm lấy cô từ phía sau, anh cúi người xuống, đầu chống lên cổ cô, cùng nhau nhìn về phía trước, nhẹ nhàng nói: “Anh nợ em một thứ...”

Lời của Tần Mặc vừa dứt, phía trước thoáng chốc sáng lên pháo hoa sáng chói, trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời đêm đen tối, pháo hoa nhiều màu đập vào trong mắt Tô Song Song, cô khẽ nheo mắt lại, muốn nhìn nước mắt trong mắt.

Tần Mặc hôn lên gò má Tô Song Song, cắn lỗ tai của cô nói: “Nghe Tô Mộ nói em muốn một trận pháo hoa lớn tới cầu hôn ...”Lời Tần Mặc vừa dứt, nước mắt của Tô Song Song đã không nhìn được chảy xuống, cô không có tiền đồ hít mũi một cái, vừa mở miệng giọng nói rầu rĩ, kéo dài hồi mới nói: “A Mặc, cảm ơn anh.”

Pháo hoa nhiều màu một mực nổ tung từng đóa hoa tươi đẹp trên không trung, chiếu sáng cả ban đêm lên, dần dần bên ngoài bắt đầu huyền ảo, người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, Tô Song Song hơi ngượng

ngừng quay đầu, định vùi đầu trong ngực Tần Mặc che giấu nước mắt của mình.

Tần Mặc lại đưa tay túm lấy tay Tô Song Song, ngón tay của anh sờ lên đồng hồ đeo tay của Tô Song Song, hiếm khi có kiên nhẫn giải thích: “Bảo bối, đồng hồ này vì an toàn của em, không phải vì giám sát em.”

Thật ra thì Tô Song Song cũng biết Tần Mặc vì an toàn của mình, nhưng cô tức giận chính là lúc trước anh lại lừa dối cô, hơn nữa còn định lừa dối cô đến cùng.

Tô Song Song mím môi, không nói gì, mặc dù vẫn không hài lòng lắm, nhưng cũng không có không biết xấu hổ mà tức giận.

“Đồng hồ của em cũng bất cứ lúc nào đều nhìn thấy vị trí của anh, cho nên chúng ta bình đẳng.” Tần Mặc nói xong, ngón tay đè một khóa ẩn trên đồng hồ của Tô Song Song.

Vốn là đồng hồ hiện số, trong nháy mắt biến thành máy định vị, hai điểm trên đó giao vào một chỗ, nhấp nháy.

Khi Tô Song Song nhìn thấy hai điểm này giao vào nhau, không biết vì sao, trong lòng ấm áp, nhưng cũng vẫn hơi mất mặt.

Dù sao lúc trước cô còn vì chuyện này mà phát giận, cứ bị Tần Mặc hai câu ba lời thuyết phục như vậy, có vẻ rất không có khí tiết rồi.

“Bảo bối, nếu như em không thích, hiện giờ anh lấy đồng hồ đeo tay xuống, nhưng từ nay về sau em không thể bất cứ lúc nào nhìn thấy vị trí của anh, không thể biết anh nhớ nhung em nhường nào, muốn đến bên cạnh em.”

Môi mỏng hơi lạnh lẽo của Tần Mặc vẫn dính vào bên lỗ tai Tô Song Song nói lời bộc bạch, tất cả hơi thở ấm áp cũng phun vào trong lỗ tai Tô

Song Song.

Tô Song Song chỉ cảm thấy thân thể tê dại từng trận, nhịp tim cũng càng ngày càng nhanh, đến cuối cùng, hai chân cô mềm nhũn, theo bản năng túm lấy vạt áo Tần Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ hết.

“Tại sao em phải biết vị trí của anh!” Thật ra thì Tô Song Song đã tiếp nhận chuyện đồng hồ đeo tay rồi, chỉ có điều vẫn mạnh miệng không thỏa hiệp, cô không dám nhìn Tần Mặc, khẽ nghiêng đầu, vừa tránh né ánh mắt Tần Mặc vừa tránh né hơi thở nóng rực phun ra từ trong môi mỏng của anh.

“Nhưng anh muốn để cho em biết, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.” Tần Mặc nói xong hai tay dùng lực, nhắc Tô Song Song lên, trong nháy mắt thân hình Tô Song Song lộ ra lan can, cô bị sợ đến đôi tay ôm chặt lấy cổ Tần Mặc, bị sợ đến hút một ngụm khí lạnh.

“Anh làm gì thế!” Tô Song Song khựng một lát, mới nói ra được, quay đầu nhìn xuống, trái tim nhỏ bé run lên trong nháy mắt.

Đây chính là tòa nhà mười mấy tầng! Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, cảm giác quá không an toàn, hai chân vội vàng khóa chặt hông Tần Mặc.

Tần Mặc cảm nhận được hai chân bên hông, khoe miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười mưu kế thực hiện được. Hiện giờ đây trong đầu Tô Song Song đều là độ cao đòi mạng, nào còn có tâm tình suy nghĩ đến cái gì mà đồng hồ đeo tay hay không đồng hồ đeo tay, mặt mũi hay không mặt mũi.

“A Mặc, đừng làm rộn!” Tô Song Song nắm chặt cánh tay Tần Mặc vòng quanh người mình, vừa mới nắm chặt, mặt của Tần Mặc liền chôn vào trong ngực cao vút của Tô Song Song.

Anh khẽ giật giật, Tô Song Song lập tức ý thức được xảy ra chuyện gì, theo bản năng buông tay ra, cũng cảm thấy thân thể của mình ngửa ra sau

theo quán tính.

Cô lại sợ đến bầu chặt cánh tay, cảm giác được động đập khác lạ trước ngực, cô lại không dám buông tay, một lát sau, khi Tô Song Song mở miệng lần nữa giọng nói mang theo nước nức.

“Tần Mặc, nếu anh lại náo loạn, em sẽ không để ý tới anh nữa!”

Lúc này Tần Mặc mới từ trước ngực Tô Song Song thò đầu ra, một đôi mắt phản chiếu pháo hoa đủ màu sau lưng, nhìn Tô Song Song, cực kỳ dịu dàng lại lộ ra vẻ quyến rũ.

“Tin tưởng anh!” Những lời này Tần Mặc nói cực kỳ dài, Tô Song Song nhìn ánh mắt Tần Mặc, dần dần tỉnh táo lại, cô chậm rãi buông tay, lại theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn xuống dưới.

Cái nhìn này, Tô Song Song nhìn thấy cảnh đẹp dưới lầu, nhìn thấy hình trái tim khổng lồ lóe sáng phía dưới, nước mắt trong mắt Tô Song Song rất cuộc không nhìn được chảy xuống.

Mặc dù là cảnh tượng cũ rích, nhưng chính là cảnh cầu hôn trong mơ ước mà Tô Song Song đã từng nói với Tô Mộ, cho tới bây giờ cô đều chưa từng nghĩ tới có một ngày, Tần Mặc người có tính cách lạnh nhạt như vậy, lại có thể biết làm chuyện lãng mạn như thế, thật sự quá ngoài ý muốn.

Tần Mặc đỡ eo Tô Song Song ôm cô vào lòng, đôi chân Tô Song Song đã cứng ngắc, cho nên vẫn vòng chặt quanh hông Tần Mặc.

Tần Mặc ngửa đầu chăm chú nhìn cô, trong mắt nở nụ cười, sau khi Tô Song Song đưa tay lau nước mắt trên mặt, sau một khắc hai tay ôm mặt Tần Mặc, cũng không quản nước mắt nước mũi, “Chụt!” một phát hôn lên miệng Tần Mặc.

Tần Mặc sửng sốt một chút, ngay sau đó xoay người một cái đè Tô Song Song trên vách tường, hơi có vẻ thô lỗ vội vàng hôn lên miệng Tô Song Song.

“Ừm!” Tô Song Song ưm một tiếng, một lát sau bởi vì thiếu dưỡng khí, cô khẽ hé miệng, Tần Mặc lập tức thừa dịp vắng mà vào, một lát sau, hai người đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

Đợi đến sáng sớm hôm sau, Tô Song Song sửng sờ ngồi dậy, quay đầu nhìn mặt trời đã lên cao bên ngoài, lại quay đầu nhìn đủ loại dấu tây chông chắt trên người mình, chớp chớp mắt, ngay sau đó ngượng ngùng túm chăn che lên mình.

Tô Song Song hoàn toàn không ngờ, có một ngày cô sẽ cùng Tần Mặc trải qua một ngày không biết xấu hổ như thế.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Thật Sự Muốn Làm Hôn Lễ

Mấy ngày nay Tô Song Song như con thoi ở giữa bệnh viện và nơi tổ chức hôn lễ, bận túi bụi, bởi vì Tô Song Song không bài xích đồng hồ đeo tay định vị trên cổ tay, cho nên Tần Mặc cũng yên tâm, đi xử lý chuyện hôn lễ.

Hôm nay nhiệm vụ chủ yếu của Tô Song Song là đi chọn lễ phục cho ông cụ Tần, chỉ có điều Tô Song Song một chữ cũng không biết, mà trên tay Tần Mặc lại có một bản kế hoạch tương đối quan trọng cần bàn luận với phía hợp tác, Tô Song Song liền không đi quấy rầy Tần Mặc.

Cô ngồi dưới lầu cầm điện thoại di động hơi luống cuống, khi Tô Song Song định hỏi Chiến Hâm một chút, điện thoại đột nhiên reo lên.

Khi nhìn thấy hiển thị gọi đến là Tần Dật Hiên thì ánh mắt Tô Song Song đột nhiên sáng lên, cô cũng có thể hỏi Tần Dật Hiên, hơn nữa gần đây cô bận việc nên quên nói chuyện hôn lễ của mình với Tần Dật Hiên.

Điện thoại vừa tiếp thông, Tô Song Song liền thanh thúy kêu một tiếng: “Anh!”

“Nghe nói thứ ba tuần sau em sẽ cử hành hôn lễ?” Trong giọng Tần Dật Hiên mang theo ý cười, chỉ có điều vẻ mặt bên đầu điện thoại di động bên kia lại hơi căng thẳng nghiêng lợi.

“Vâng, gần đây bận việc ngay cả thời gian ăn cơm em cũng không có, không nói một tiếng với anh, xin lỗi!” Khi còn bé Tô Song Song cũng luôn

mơ mơ màng màng, cho nên không cảm thấy không khí có bao nhiêu lúng túng.

“Em ấy, vốn là như vậy, có ông xã quên anh trai.” Giọng của Tần Dật Hiên nhẹ nhàng, tay đặt trên đầu gối lại nắm chặt thành quả đấm, trời mới biết khi anh nói ra câu nói này, có bao nhiêu đau lòng.

“Hi hi, anh, anh gọi điện thoại cho em có chuyện gì!” Tô Song Song lại lắc lắc cái ghế phía dưới dậm chân.

“Không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại cho em, em đồ không có lương tâm!” Kể từ sau khi Tần Dật Hiên tỏ rõ anh chỉ làm anh trai của Tô Song Song, quan hệ giữa hai người hòa hoãn rất nhiều.

Tô Song Song rộng lượng, lại là người không nhớ kỹ người xấu, theo thời gian trôi đi, càng thêm chậm rãi quên không vui lúc trước.

“Không phải vậy đâu!” Trong giọng nói của Tô Song Song lộ ra một chút làm nũng như khi còn bé, một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Song Song theo bản năng rụt cổ lại.

Tần Dật Hiên nghe bên Tô Song Song có tiếng gió thổi qua, vội vàng hỏi một câu: “Chuyện gì xảy ra, em đang ở bên ngoài?”

Tô Song Song nhìn hai bên một chút, bởi vì cô chưa nghĩ ra rốt cuộc định đi cửa hàng nào chuẩn bị lễ phục cho ông cụ Tần, cho nên cũng chưa bảo tài xế tới đây.

Vào lúc này Tần Dật Hiên vừa hỏi, cũng cảm thấy từng cơn gió lạnh, cô vội vàng đứng lên từ trên ghế, rung bông tuyết ở trên cây bên cạnh rơi xuống.

“Anh, em muốn đi chuẩn bị một bộ lễ phục cho ông nội, coi như là tâm ý của mình, nhưng anh biết em chưa từng mua.” Tần Dật Hiên coi như biết

gốc biết tích Tô Song Song, cho nên ở trước mặt anh Tô Song Song không hề có một chút áp lực và ngượng ngùng, có sao nói vậy.

Đối với chuyện lần trước mình điều tra được, Tần Dật Hiên vẫn không nói cho Tô Song Song, chính là giữ lại định khi nào muốn gặp cô thì dùng cái này lấy cớ hẹn cô ra ngoài.

Không nghĩ tới lần này Tần Dật Hiên không dùng được đến cái này, đã có cơ hội, anh vội vàng cười nói, “Vậy anh giúp em, anh biết sở thích của ông cụ Tần, em ở đâu anh đi đón em.”

Tô Song Song vừa nghe vui vẻ, vội vàng đáng yêu gật đầu một cái, gật đầu xong mới nhớ được, Tần Dật Hiên không nhìn thấy, cho nên lập tức nói vị trí của mình ra.

Khi Tô Song Song đứng dưới lầu, đột nhiên nghĩ đến nếu mình ra ngoài với Tần Dật Hiên, Tần Mặc biết được nhất định sẽ mất hứng, cô vội vàng lấy điện thoại di động ra, vừa định gọi điện thoại cho Tần Mặc, đột nhiên nhớ tới, Tần Mặc đang họp.

Tô Song Song đảo mắt một cái, đột nhiên lóe lên ý tưởng, cô gửi một tin nhắn hẹn giờ cho Tần Mặc, là sau nửa giờ, tránh cho lúc này anh nhìn thấy tin nhắn, sẽ phát bão tố, đuổi theo ra, phá hư hội nghị lần này.

Tần Dật Hiên tới rất nhanh, Tô Song Song vừa lên xe, trong nháy mắt cảm thấy một luồng ấm áp đánh tới, cả người cô run lên, xoa xoa đôi tay, Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song lại chỉ mặc một chiếc áo nhỏ bằng vải đã đi dạo lung tung bên ngoài, lập tức nhíu mày.

Anh cởi áo lông trên người mình ra, khoác lên người Tô Song Song, Tô Song Song lập tức ngượng ngùng cười cười với Tần Dật Hiên.

“Anh, em đây không phải là tin tưởng tốc độ của anh sao!” Kể từ sau khi Tô Song Song bị Tần Mặc lây nhiễm, miệng cũng trở nên vô cùng ngọt.

Kể từ sau khi Tần Dật Hiên lừa gạt Tô Song Song, anh nằm mơ đều hy vọng có thể khiến cho Tô Song Song thả lỏng ở trước mặt anh, khi nghe thấy cô nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mình, mặc dù Tô Song Song chỉ có tình cảm anh em với anh, nhưng vẫn khiến cho anh vui vẻ khẽ cười lên.

Tô Song Song chỉ nói một câu, không ngờ Tần Dật Hiên hé miệng cười, cười đến gương mặt hạnh phúc, cô chớp chớp mắt, không rõ ràng.

Đột nhiên Tô Song Song rộng mở suy nghĩ, nghĩ đến một khả năng, ánh mắt của cô sáng trong suốt nhìn Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên bỗng cảm thấy không xong.

Tần Dật Hiên rất quen thuộc với ánh mắt này, quả thật Tô Song Song vừa mới mở miệng, đã không phải bình thường, trực tiếp trở về nhị thứ nguyên rồi.

“Anh, có phải anh có bạn gái không! Có phải sắp kết hôn rồi không! Hay chính là chưa kết hôn mà có con sao? Định có con mới cưới?” Tô Song Song càng nói càng hưng phấn.

Tần Dật Hiên lại nghe đến đồ mờ hồi toàn thân, nụ cười trên mặt cũng không duy trì được nữa, vội vàng ngăn cản lời Tô Song Song định nói tiếp ra, nếu không Tần Dật Hiên sợ Tô Song Song sẽ nghĩ anh cưỡng bức dân nữ, bức người lương thiện làm kỹ nữ gì đó.

“Song Song, anh chỉ nghe được em sẽ cử hành hôn lễ, cho nên hỏi em một chút.” Tần Dật Hiên nói xong, lại nghĩ tới điều gì, căn bản không cho Tô Song Song cơ hội mở miệng.

Anh vội vàng nói tiếp, “Mới vừa rồi cười bởi vì nghĩ tới, rõ ràng khi em tè ra quần còn ở trước mắt, không ngờ em sẽ phải lập gia đình, cười cảm khái!”

“...” Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện năm mười tuổi không cẩn thận tè ra quần, sắc mặt lập tức trắng bệch, ngay sau đó ửng đỏ. “Cái đó, anh à! Chúng ta đi đâu chọn lễ phục! Có cần chọn một bộ cho anh không?” Chuyện xấu khi còn nhỏ của Tô Song Song là một đồng lại một đồng, cô sợ Tần Dật Hiên lại viết cho cô một hồi ký về chuyện [h], vội vàng đổi chủ đề.

Tần Dật Hiên tự nhiên nhìn thấu tính toán của Tô Song Song, anh quen theo Tô Song Song, không nhắc lại chuyện này nữa, lại nói theo Tô Song Song: “Đi trung tâm thương mại dưới cờ của anh đi, nếu không không quá dễ chịu.”

Thành phố này, tất cả trung tâm thương mại lớn đều dưới cờ nhà họ Tần, một nửa thuộc về Tần Mặc một nửa thuộc về Tần Dật Hiên, Tô Song Song vừa nghe lời Tần Dật Hiên nói, liền nhớ tới khúc mắc giữa anh và Tần Mặc vĩnh viễn không tháo được.

Tô Song Song ỉu xiu thờ dài, Tô Song Song cũng không có cách nào với “Thù hận” giữa hai người bọn họ, cô đảo mắt một cái, định đổi chủ đề lần nữa.

“Anh này, anh rốt cuộc có muốn em giúp một tay chọn bộ lễ phục không!” Tô Song Song nói xong đưa tay lục trong túi áo mình, lấy ra thẻ vàng sáng ngời.

Sau khi lấy ra, Tô Song Song mới nhớ tới, tấm thẻ vàng này chỉ có thể sử dụng trong cửa hàng dưới cờ của Tần Mặc, cô lại ử rử trong nháy mắt, còn chưa kịp mở miệng liền yên lặng thu thẻ vàng về.

Cô lại lục lợi ví tiền của mình, lục toàn bộ các góc nhỏ, túi áo cũng lật một lần, mới moi ra được hai trăm ba mươi một đồng năm xu nhẵn nhụi nhúm nhúm.

Tô Song Song cúi đầu nhìn tiền đặt trên đầu gối mình, hơi khó xử, cô có thể tạm thời không mua quần áo cho Tần Dật Hiên, nhưng lễ phục của ông

cụ Tần thì làm như thế nào? Cũng không thể để Tần Dật Hiên trả tiền đi!

Mặc dù Tần Dật Hiên đang lái xe, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Tô Song Song, khi anh thấy Tô Song Song cầm thẻ vàng rồi lại yên lặng cất đi, là anh biết Tô Song Song đang suy nghĩ gì.

Anh lại liếc nhìn đồng tiền lẻ trên đầu gối Tô Song Song, cười nói: “Nhóc ngu xuẩn, em có thể ký số, sau đó để Tần Mặc tới trả tiền.”

“Thật sao?” Tô Song Song vừa nghe trong nháy mắt khuôn mặt ỉu xìu lập tức biến thành trái táo lớn sáng ngời, nhìn Tần Dật Hiên giống như nhìn thấy bảo tàng.

Tần Dật Hiên đảo tay lái, xe quẹo vào khúc cua, thừa dịp này gật gật đầu, Tô Song Song nhất thời cười hì hì dè dặt cẩn thận cất toàn bộ gia sản của mình vào trong túi áo.

Chỉ có điều Tô Song Song hoàn toàn không ngờ, hai người bọn họ chạy gần nửa giờ mới tới trung tâm thương mại dưới cở Tần Dật Hiên.

Tô Song Song thấy trung tâm thương mại của Tần Dật Hiên và Tần Mặc cũng phân vùng nam bắc, khí thế đan xen bổ sung, trong nháy mắt cảm thấy khoảng cách hữu nghị của bọn họ thật sâu không thể vượt qua.

Tô Song Song cúi đầu nhìn đồng hồ, còn có năm phút đồng hồ, đúng giờ tin nhắn sẽ gửi đi, Tô Song Song hơi hốt hoảng.

Cô hít một hơi thật sâu, dè hốt hoảng trong lòng xuống, dù sao đưa đầu tới cũng một đao, rút đầu lại cũng một đao, mặc dù Tần Mặc sẽ mất hứng, nhưng cũng không trở thành tức giận, anh còn không phải người nhỏ mọn như vậy.

Nghĩ như thế, cả người Tô Song Song lại tràn đầy lực lượng.

Khi Tần Dật Hiên dừng xe vẫn một mực chăm chú nhìn Tô Song Song, nhìn thấy khi cô cuối cùng lộ ra vẻ mặt vui vẻ, lúc này mới xuống xe, mở cửa xe cho cô.

“Nhóc ngu ngốc này, nếu em sợ Tần Mặc mất hứng, anh gọi điện thoại cho anh ta?” Tần Dật Hiên cố gắng để cho mình nhìn đại lượng một chút, triển lộ hình tượng đại ca hoàn mỹ vô cùng tinh tế.

Tần Mặc vừa nói như thế, Tô Song Song liền áy náy một trận trong lòng, vội vàng lắc đầu một cái, nhảy xuống xe, định đi một bước lại tính một bước, dù sao Tần Mặc cũng không thể làm gì cô, nhiều nhất chính là, như vậy như vậy, như vậy như vậy đi...

Nghĩ đến mấy ngày này Tần Mặc đại yêu nghiệt không cần thầy dạy cũng biết chơi đủ loại xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Song Song?” Tần Dật Hiên giao hoạt nhường nào, hơn nữa từ nhỏ ở chung một chỗ với Tô Song Song, thấy vẻ mặt của cô, anh đều có thể nghĩ ra, cô đang suy nghĩ điều gì.

Thấy cô đột nhiên đỏ mặt tới tận mang tai, trong nháy mắt căng thẳng trong lòng, nhưng anh vẫn duy trì nụ cười trên mặt, Tần Dật Hiên đưa tay vuốt đầu Tô Song Song, oán trách một câu: “Nếu em lại nghĩ loạn nữa, Tần Mặc sẽ đuổi tới bắt em đi rồi!”

Tô Song Song bị Tần Dật Hiên nhạo báng một câu, ngượng ngùng gãi gãi đầu vừa bị Tần Dật Hiên vò rối, cô cười xấu hổ, lại giấu đầu lòi đuôi hét lên: “Em mới không nghĩ tới Tần Mặc! Em đang nghĩ... Đang nghĩ buổi trưa chúng ta ăn gì!”

“...”

“...”

Tô Song Song nói xong, đừng nói Tần Dật Hiên, ngay cả chính cô cũng bị ngu xuẩn của mình làm cho hết ý kiến, cô lên tiếng xin lỗi cười một tiếng, cũng không giải thích, trực tiếp kéo cánh tay Tần Dật Hiên, đi vào trong trung tâm thương mại.

Mỗi lần Tô Song Song đến trung tâm thương mại lớn như vậy, đều giống như già Lưu vào thăm Đại Quan Viên *, nhìn đủ thương hiệu quốc tế rực rỡ muôn màu, lại quét mắt lên giá niêm yết trên đó, Tô Song Song đã cảm thấy toàn bộ tim gan phèo phổi đều đau!

(*) Già Lưu vào thăm Đại Quan Viên: Già Lưu là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy, còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc hoạ đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm, làm cho những hình tượng nghệ thuật ấy phong phú hơn, phức tạp hơn và nổi bật hơn.

Đại Quan Viên là khu vườn giữ cho đám con gái được cách biệt với thế giới bên ngoài (lời tác giả Tào Tuyết Cần), hy vọng bọn họ ở lại trong vườn đó, sống thánh ngày tiêu dao vô ưu vô sầu, không nhuộm mùi bẩn thỉu của lũ đàn ông. Đại Quan Viên chính là toà thành giữ gìn cho các cô. Ý của câu này tương tự câu “Nhà quê lên tỉnh”.

Tần Dật Hiên đi theo sau lưng Tô Song Song, nhìn thấy dáng vẻ Tô Song Song, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mặt tỏ vẻ đau lòng nói: “Song Song, em thật sự muốn cử hành hôn lễ với Tần Mặc?”

“Hả? A!” Tô Song Song dừng bước, quay đầu lại nhìn Tần Dật Hiên, không hiểu sao anh đột nhiên nói như vậy.

Sắc mặt Tần Dật Hiên càng thêm khó coi, lộ vẻ đau lòng, anh do dự một chút nói: “Song Song, một khi hôn lễ cử hành, gần như người nửa thế giới đều biết rõ em là bà xã của Tần Mặc.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Không Biết Xấu Hổ

"Ừ!" Tô Song Song mặc dù không hiểu Tần Dật Hiên muốn nói gì, tuy nhiên cô có thể dự cảm được đây là một loại cảm giác không tốt, trong nháy mắt trái tim cũng bắt đầu nổi sóng.

"Song Song, Tần Mặc là người có thân phận như vậy, sự nguy hiểm lẫn vinh dự vây lượn ở bên cạnh anh ta đều nhiều như nhau. Nếu như thân phận của em mà bị phơi bày ra, thật sự anh sợ em..."

Tần Dật Hiên nói đến đây lại nhìn về phía Tô Song Song vẻ lo lắng, tim tâm nhúu lại tưởng chừng cũng có thể kẹp chết một con ruồi ròi.

Tô Song Song vừa nghe thấy nguyên lai chuyện này là như vậy, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Vì vậy cái vấn đề trước cô cũng nghĩ tới, cô tin tưởng Tần Mặc sẽ không để cho cô gặp phải nguy hiểm.

Tần Dật Hiên vẫn một mực quan sát biểu tình của Tô Song Song, nhìn thấy cô không có cảm giác lo lắng mà ngược lại, bộ dạng lại như thở phào nhẹ nhõm, nhất thời trong lòng càng thêm khó chịu.

Mặc dù Tô Song Song không nói ra, nhưng mà anh biết, Tô Song Song lộ ra loại vẻ mặt này chính là tỏ rõ cô tin nhiệm Tần Mặc, Tần Dật Hiên tính toán đưa ra đòn sát thủ.

"Hơn nữa, trước nay anh vẫn muốn nói cho em biết mọi đầu mối câu chuyện, hết thảy mọi điều bất lợi của Tần Mặc. Anh cảm thấy ở phía sau lưng chuyện này có một âm mưu khổng lồ."

Nếu như Tần Dật Hiên không đề cập tới chuyện như vậy, Tô Song Song cũng gần như sắp bỏ quên chuyện ở sau ót rồi. Con người của cô liền co rút lại, vẻ mặt căng thẳng nhìn chăm chú vào Tần Dật Hiên, chờ đợi anh nói tiếp câu sau.

"Anh à, rốt cuộc thì anh đã điều tra ra được chuyện gì rồi? Có liên quan gì đến Dương Hình hay không?" Tô Song Song hỏi xong đột nhiên nghĩ đến cuộc điện thoại mà Âu Dương Minh đã gọi đến cho mình lúc trước, vội vàng tăng thêm một câu, "Có phải là có liên quan gì đó đến nhà họ Âu Dương hay không? Lúc trước em cũng đã nhận được điện thoại của Âu Dương Minh rồi."

"Anh ta đã nói cái gì?" Thật ra thì Tần Dật Hiên đã sớm đã nhận ra hết thảy phía sau lưng chuyện này nhất định là phải có bàn tay của nhà họ Âu Dương, chỉ là anh không có chứng cứ, mà cũng không biết mục đích cuối cùng của bọn họ là cái gì.

"Anh ta đã nói không thể kết hôn cùng với người nhà họ Tần, nếu không em sẽ phải hối hận!" Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Tô Song Song liền cảm thấy một hồi cảm giác bất an. Cô cảm thấy Âu Dương Minh kia đã biết được bí mật gì đó, không giống như là lừa gạt cô.

Tần Dật Hiên lọt vào suy tư, thời điểm lấy lại tinh thần, liền thấy vẻ mặt Tô Song Song đang nhìn mình chăm chăm đầy vẻ khẩn trương, anh vội vàng buông lỏng biểu cảm trên khuôn mặt của mình, cười nói: "Đoán chừng là nhà họ Âu Dương đã cố ý can thiệp đến hôn sự của hai người thôi, em đừng lo lắng!"

"Anh à, bây giờ anh có tin tức gì của nhà họ Âu Dương hay không?" Tần Mặc, Bạch Tiêu và cả Lục Minh Viễn gần đây vì chuyện hôn lễ nên bận rộn không thể tách rời tay ra được, cũng không có thời gian để mà đi trông nom chuyện của nhà họ Âu Dương, cho nên không có tin tức gì mới.

Vẻ mặt Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên đầy mong đợi, khi nhìn thấy Tần Dật Hiên đột nhiên nhắc tới chuyện này lại lắc đầu, thở dài, cô cảm thấy thời cơ hỏi chuyện này chưa đúng, khiến cho tư tưởng của cô cảm thấy không yên ổn.

"Hiện tại nhà họ Âu Dương hoàn toàn phong tỏa tin tức, trên bề mặt thì không có bất kỳ hành động gì, chỉ là do cảm giác của anh cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy!" Tần Dật Hiên nói một nửa giữ lại một nửa.

Anh đã điều tra ra được từ những người thân thích của nhà họ Âu Dương, có một nhóm lớn bác sĩ tâm lý và khoa tâm thần nổi tiếng đã đến nơi này, còn về mục đích thì anh đoán chừng là vì những người này bị Âu Dương Minh áp chế đến, muốn đòi thả Âu Dương Cẩm ra ngoài.

Một khi ngăn cách được Âu Dương Cẩm trở thành chủ nhân, thiết tưởng hậu quả cũng không thể chịu nổi, hơn nữa Tần Dật Hiên luôn là cảm thấy nếu Âu Dương Minh có thể phân tách được Âu Dương Cẩm ra, thì có thể liệu trên người của anh ta còn có những nhân cách gì những khác làm tăng thêm sự nguy hiểm hơn nữa hay không!

"Trước mắt chúng ta đi chọn quần áo trước đã, những chuyện khác cứ để lại đó cho anh và Tần Mặc lo liệu, em không cần phải lo lắng." Tần Dật Hiên nói xong vuốt vuốt mái tóc của Tô Song Song.

Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy có một cánh tay nắm lấy bả vai của cô sau đó kéo cô lại về phía sau. Tô Song Song bị dọa cho sợ đến mức cặp mắt tròn to, vừa định kêu thét lên một tiếng chói tai, nhưng khi thấy sau lưng mình liền dựa vào một lồng ngực, thì trong nháy mắt cô liền thở phào nhẹ nhõm.

"Người phụ nữ của tôi thì đương nhiên tôi có thể bảo vệ tốt được. Tần Dật Hiên, chỉ cần anh hãy cách xa cô ấy ra một chút, thì hết thảy liền không

có vấn đề gì hết." Khi giọng nói phía sau lưng cô vang lên, Tô Song Song vừa nghe thấy tâm tình liền càng thêm buồn lòng.

Nhưng biểu tình của Tần Dật Hiên lại không dễ dàng như thế. Anh nhíu mày nhìn Tần Mặc đang ở sau lưng Tô Song Song, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tần Mặc, anh tới đây làm gì?!"

Tô Song Song ngược lại rất kinh ngạc, thời gian tin nhắn mà cô phát ra ngoài chỉ mới cách khoảng năm phút đồng hồ thôi mà, rốt cuộc Tần Mặc làm thế nào bay tới đây được.

Tần Mặc đứng ở Tô Song Song sau lưng, cảm giác được thân thể Tô Song Song chợt cứng ngắc. Mấy ngày nay sống chung đụng với nhau, không cần nhìn nét mặt của cô, Tần Mặc cũng biết cô đang suy nghĩ gì.

Anh thật sợ mình không mở miệng, đầu óc của Tô Song Song sẽ mở rộng ra, nghĩ ra đủ thứ chuyện thần kỳ quỷ quái. Anh vừa nhìn chăm chăm sang Tần Dật Hiên, vừa vươn tay gõ một cái lên chiếc đồng hồ trên tay Tô Song Song.

Trong nháy mắt Tô Song Song cúi đầu liếc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay tay mình, đột nhiên cô bừng tỉnh hiểu ra, trong nháy mắt liền nhíu mày, bất mãn hừ hừ nói: "Bây giờ lại còn mang máy nghe trộm nữa cơ à?"

"..." Tần Mặc nhất thời im lặng, dán sát vào bên tai của cô, cau mày nói một câu: "Em chạy đến sàn xe của anh ta, anh lại còn có thể tỉnh táo ngồi đó mà họp hành hay sao? Tô Song Song, chẳng lẽ em không cảm thấy được trái tim của anh lớn như thế nào hay sao?"

"Trái tim của anh rộng lớn đến mức nào thế?!" Tô Song Song cười khan một tiếng, giật giật thân thể của mình, muốn "Vượt ngục" từ trong cánh tay kiên cố của Tần Mặc ra ngoài, chỉ tiếc Tần Mặc lại không để cho Tô Song Song có cơ hội này, mà anh vẫn nắm lấy bả vai của cô như cũ.

"Em muốn đi lựa chọn cái gì, anh sẽ đi cùng em." Tần Mặc nói xong, trực tiếp vác Tô Song Song lên. Tô Song Song vô cùng quần bách, cô chỉ muốn quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên một chút, chỉ tiếc thân thể vừa mới ngộ ngộ, Tần Mặc liền vung tay lên, trực tiếp vỗ vào trên mông đít của cô.

Tô Song Song nhất thời càng quỳnh hơn nữa, cô cố gắng phản kháng, nhưng rồi lại bị đánh thêm một cái, nên chỉ có thể yên lặng rũ thân thể xuống, ngay cả miệng cũng không dám hé ra một câu nói nào nữa. Bất quá cô còn chưa đến nỗi thiếu thông minh, liền vẫy vẫy tay cùng Tần Dật Hiên một cái, lặng lẽ không tiếng động nói một câu hẹn gặp lại.

"Song Song, hẹn gặp lại, có chuyện gì em hãy gọi điện thoại cho anh!" Tần Dật Hiên đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để kích động Tần Mặc.

Quả thật, vừa sải bước đi ra ngoài Tần Mặc vừa nghe thấy câu này, liền trực tiếp lại hạ xuống cho cái mông của Tô Song Song một cái phát. Thân thể Tô Song Song run lên, đứng đưa nhìn sau lưng Tần Mặc, cuối cùng tức quá, cô liền vươn tay chọt bấm ở bên hông anh một cái.

"Á!" Tần Mặc kêu lên một tiếng đau đớn. Thấy đã đi đủ xa rồi, anh liền đặt Tô Song Song xuống, không lên tiếng, cứ thế lôi kéo tay của cô tiếp tục đi về phía trước.

Tô Song Song một đường chậm rãi đi theo Tần Mặc. Suy nghĩ một chút, cô liền chạy mau lên một bước, vượt qua bước chân của Tần Mặc, biết anh tức giận vì mình đã len lén đi gặp Tần Dật Hiên.

Về chuyện này cô cũng thấy mình có một chút chưa đủ khuyến khích, liền vội vàng nở một nụ cười đến híp mắt, nói: "A Mặc, là anh ấy nói tìm em có việc!"

Tần Mặc đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn Tô Song Song, trong đôi mắt lộ ra vẻ hơi giận, bất mãn nói: "Ở trước mặt của anh không được phép gọi anh ta là anh nữa, em là bà xã của anh, vậy anh ta cái gì của anh?"

"!" Tô Song Song vội vàng cười ha ha một tiếng, quay đầu lại nhìn một chút, thấy sau lưng không còn bóng dáng của Tần Dật Hiên, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, liền cười híp mắt thuận theo ý của Tần Mặc: "Tần Dật Hiên là em họ! Em họ!"

Tô Song Song nói liền hai lần, Tần Mặc mới hơi thấy vừa ý, bước chân đi về phía trước mới chậm lại, đi cùng với Tô Song Song ở phía sau. Tô Song Song liền thở phào một cái, loại tiểu cầm thú như Tần Mặc thế này thật đúng là không dễ dàng không được.

Lên đến xe, Tô Song Song suy nghĩ một chút dự định thảo luận một chút cùng với Tần Mặc: "A Mặc, mới vừa anh trai em..."

Cái chữ anh trai này vừa thốt ra lời, Tần Mặc liền quay đầu lại liếc Tô Song Song một cái, Tô Song Song vội vàng đổi lời nói.

"Không phải vậy, mới vừa rồi Tần Dật Hiên nói, ở bên kia vừa mới tra ra được chuyện phát sinh ngày trước có thể có liên quan đến nhà họ Âu Dương. Ngày trước Âu Dương Minh cũng đã gọi điện thoại cho em, anh cảm thấy có thể còn có ẩn chứa nguy hiểm gì trong đó hay không?"

Bàn tay của Tần Mặc đang đặt ở tay lái tay dần dần siết chặt lại. Thật ra thì anh cũng đã sớm liên phát hiện ra gần đây thật sự những chuyện xảy ra thật trùng hợp với sự xuất hiện của con người. Nhất là chuyện về Cô Tô Na, mặc dù đã xác định được đây chính là em gái của anh, nhưng anh vẫn cảm thấy không yên lòng như cũ.

"Không có chuyện gì đâu, anh vẫn để cho người bám sát em chăm chăm, em chỉ cần làm một cô dâu thật vui vẻ là tốt rồi." Giọng nói của Tần Mặc nghe có vẻ như là nhẹ nhõm, Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, gật đầu một

cái, chỉ cần ở bên cạnh cô là Tần Mặc vậy là cô sẽ không cần phải buồn lo chuyện gì hết.

"Đúng rồi, A Mặc, lễ phục ông nội em vẫn còn chưa đi lựa chọn đâu..." Nói xong Tô Song Song có chút chột dạ, mím miệng lại, "Đáng tiếc là em lại không có khiếu đối với mấy thứ này..."

Mặc dù Tô Song Song đã tận lực không muốn tiêu tốn tiền của Tần Mặc, nhưng mà ít nhiều gì cô vẫn cảm thấy có chút tự ti. Cảm thấy mình cũng chẳng khác gì cô bé lọ lem vậy, cảm giác hưng phấn tràn đầy, nhưng mà loại cảm giác bất an cũng tùy thời tràn ngập khắp thân thể của cô.

"Lần này toàn bộ lễ phục tất cả đều do em tới chọn, chỉ cần em thích là tốt rồi, nhãn hiệu kiểu dáng vẽ tất cả đều ki quan tâm!"

Dĩ nhiên Tần Mặc biết Tô Song Song áy náy, cho nên anh đã sớm quyết định lễ phục của mọi người trong nhà đều để cho Tô Song Song chọn lựa tất cả, bất kể là kiểu dáng gì, anh cũng sẽ làm cho tất cả đều biến thành trào lưu chủ yếu, sẽ không để cho người nào nói nhiều thêm một câu.

"Nếu như khó coi thì phải làm sao bây giờ?" Trong lòng Tô Song Song vẫn cảm thấy chột dạ, lại nghịch ngợm mấy đầu ngón tay của mình. Mặc dù trái tim của cô lớn, nhưng mà sự xấu hổ tối thiểu trong lòng cô vẫn phải có, cô cũng rất sợ người khác sẽ cười nhạo cô là quê mùa.

"Bảo bối, anh nhớ là em đã vẽ tranh manga, thẩm mỹ của người vẽ tranh lại còn có thể kém cỏi hay sao?" Kể từ sau mấy ngày nay hô mưa gọi gió kia, Tần Mặc liền bắt đầu nhờn nhớt méo mó gọi Tô Song Song bảo bối.

Tần Mặc trưng ra vẻ mặt lạnh như băng kia lại nói ra một tiếng bảo bối nghe dinh dính như hồ, sức mạnh của ngôn từ kia thật sự là quá lớn, mỗi lần nghe thấy, Tô Song Song cũng không nhịn được mà người cũng run rẩy hết cả lên, da gà nổi rờn đầy đất.

"Vây cũng được sao?!" Chuyện khác Tô Song Song có thể không có tự tin, nhưng mà vừa nhắc tới phương diện hội họa mà mình thích nhất kia, mặc dù cô vẫn còn là một tay mơ, nhưng vẫn tràn đầy kiêu ngạo như cũ.

"Vẽ tranh vẽ tranh vẽ tranh!" Vừa nhắc tới vẽ tranh, Tô Song Song chợt nghĩ đến cái gì, vỗ đùi đét một cái! Cô đó, thế nào mà chỉ xin phép Cố Trọng nghỉ có ba ngày thôi, bây giờ tính toán một chút, nghỉ đến hôm nay cũng đã vượt quá mất rồi! Cô vậy mà lại cũng quên phắt mất chuyện phải gọi điện thoại xin nghỉ phép thêm rồi!

"Em... Em quên xin nghỉ." Tô Song Song nói xong, nhắm mắt lại, gương mặt áo não, tâm tình rơi xuống rất thấp: "Em như vậy sẽ phải bị khai trừ mất!"

"Em vẫn còn biết mình có công việc sao?" Tần Mặc đối với việc thần kinh của Tô Song Song không ổn định thế này thật sự là không có biện pháp nào, không nhịn được liền quở trách một câu. Nếu như với cái trí nhớ quá mức kia của cô, cộng với bộ dạng tùy tiện tiện này nữa, nếu như không có người che chở, đoán chừng khi cô đi làm sớm đã bị người ta hăm hại cho đến kêu cha gọi mẹ rồi.

"Ngày trước không phải em vẫn luôn duy trì công việc tự do hay sao... Lười biếng quen rồi..." Thời điểm Tô Song Song nói ra những lời nói thật lòng này cũng cảm thấy mình rất vô sỉ. Cô thở dài, bắt đầu suy nghĩ phải đi đâu để tìm công việc vậy.

"Anh giúp em xin phép nghỉ thời gian để kết hôn rồi." Đang lúc Tô Song Song chưa gượng dậy nổi, lại cô lại nghe thấy một câu nói giống như rất đương nhiên. Tô Song Song cảm động nhìn Tần Mặc, bị kích động đến mức, từ trong tròng mắt, nước mắt cũng đã sắp chảy ra rồi.

Tần Mặc lại khẽ giơ tay lên mặt, Tô Song Song vừa nhìn thấy càng thêm hoảng sợ, thật sự là cô cũng không nhịn được, cho tới lúc này thật

muốn hỏi cho rõ những nghi hoặc trong lòng.

"A Mặc, có phải là anh đã để cho Bạch Tiêu bí mật đặc biệt huấn luyện cho anh rồi hay không, thế nào mà bây giờ anh lại trở nên không biết xấu hổ như thế chứ, hả?"

Tần Mặc vừa nghe thấy vậy, một cước đạp thẳng xe, Tô Song Song nhất thời cảm giác không tốt, xoay người tựa như muốn mở cửa, trước chạy đi, ai biết Tần Mặc đã nhanh hơn cô một bước đã khóa cửa xe lại.

Tô Song Song vội vàng cười làm lành, nhưng mà Tần Mặc cũng không cho cô cơ hội mở miệng, lạnh lùng nói: "Không biết xấu hổ?"

"Không có không có! Là cái cách giả vờ của em thật sự không biết xấu hổ! Ba thứ xấu xa đều tập trung trên một thân em rồi!" Tô Song Song nói xong cũng cảm thấy đuối lý, nhưng mà đối mặt Tần Mặc lập tức trở nên như ma quỷ kia, cô chỉ có thể yên lặng thỏa hiệp.

"Nếu không chúng ta có thể thử qua ở trên xe xem thế nào, không biết có phải là em không biết xấu hổ như em đã nói hay không?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Được Nước Đại Phát

Editor: Mẹ Bầu

Phải nói cho tới tận bây giờ, Tô Song Song cũng không cho rằng Tần Mặc là một người tính tình chỉ thích nói giỡn. Thậm chí, cứ nhìn sự kiện cởi quần áo cho cô lần trước là biết, cái kẻ tiểu cầm thú Tần Mặc này bất cứ việc gì cũng có thể làm được!

Nụ cười đã chongchất ở trên khuôn mặt cô. Cả khuôn mặt cô cười đến mức cũng đã sắp nở tung thành một đóa hoa rồi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng vẻ mặt của Tần Mặc thành thật muốn thực tế, cô nhất thời hồi hận đến mức ruột cũng xanh mét rồi.

"Chuyện này..., “Ồ trăng sáng trên trời cao, chim quạ chim khách cùng bay về phía nam” (lời của một bài hát)... Hôm nay ánh trăng xinh đẹp như thế, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài dạo chơi được không?" Tô Song Song nói xong chân mày nhướng lên, thành tâm muốn mời.

Nói xong cô phát giác có chút gì đó không đúng, Tần Mặc cho đầu xe dừng ở chỗ thoáng mát, cho nên ở bên trong xe vô cùng tối tăm, đợi đến khi anh cuộn chiếc rèm cửa sổ xe màu đen thành một khối, ánh nắng sáng ngời chiếu vào, Tô Song Song nhất thời phát giác ra cô đã lầm thời gian.

"Ách... “Mặt trời nhô lên cao. Hoa nở như cười đối với ta”, hay là chúng ta đi ra ngoài dạo chơi đẹp tuyệt nhé?" Tô Song Song vội vàng đổi lời, cười hì hì giống như thái giám thời cổ đại, cô ý thức mình phải huy động cho ra tất cả vốn liếng để lấy lòng Tần Mặc, chỉ sợ lỡ anh lại bị kích động thú tính quá mức.

Tần Mặc nghiêng đầu nhìn Tô Song Song không biết đang suy nghĩ gì, chờ trong chốc lát, đột nhiên anh lại kéo buông chiếc rèm cửa sổ xe xuống, Tô Song Song nhất thời cảm thấy không khí cả buồng xe cũng bắt đầu trở nên ngột ngạt.

Cô nuốt nước miếng một cái, theo bản năng hướng cô dựa vai vào lưng ghế, dựa vào ghế xe xong, rồi lại cảm thấy có cái gì đó có chút không đúng lắm die,n;da.nlze.qu;ydo/nn đây không phải là bộ dáng để mặc cho anh muốn xử trí thế nào thì làm sao!

Tô Song Song lại vội vàng ngồi thẳng người dậy, để cho khoảng không ở trước mặt mình giảm bớt, chỉ có một cách là ưỡn ngực ra. Bộ ngực to lớn liền lòi ra ngoài phía trước, nhưng cô vẫn cảm thấy là lạ như cũ.

"A Mặc, anh không cảm thấy nóng sao? Nếu không chúng ta xuống đi tản bộ nhé?" Tô Song Song vẫn giữ bộ dạng chân chó như cũ, nói thương lượng với Tần Mặc.

Tần Mặc lại đưa ngón tay thon dài trắng nõn lên, chậm rãi kéo kéo chiếc cà vạt của mình, sau đó cởi bớt một cái nút áo phía trên cùng ra, để lộ ra xương quai xanh đầy khêu gợi.

Trong nháy mắt, tầm mắt Tô Song Song liền nhìn chăm chăm vào xương quai xanh của Tần Mặc. Phía trên đó vẫn còn lưu lại một vết cào mà ngày hôm qua do cô không cẩn thận đã lưu lại, thật sự là quá tình cảm.

Tô Song Song nhất thời không có tiền đề liền nuốt nước miếng một cái, ánh mắt hoảng hốt vội vã hướng đi nơi khác, nhưng rồi như không khống chế được, nên dư quang thỉnh thoảng liếc nhìn về ngăm một cái như cũ.

Tần Mặc vẫn như cũ khẽ ngẹo đầu, rũ mắt xuống, con ngươi cứ nhìn vào Tô Song Song. Cái cách anh nhìn như vậy lộ ra vẻ như hơi bất cần đời, chỉ thấy nơi hầu kết của anh đang di chuyển lên xuống liên tục, giọng nói

khàn khàn trầm thấp giống như một dòng suối âm nhạc đang từ từ chậm rãi chảy tới: "Nóng chứ."

"!" Lúc mới đầu Tô Song Song vẫn còn chưa kịp phản ứng lại xem ý Tần Mặc muốn nói gì, cô ngây người một chút mới hiểu được, đây là Tần Mặc đang trả lời câu hỏi mà cô mới vừa hỏi anh.

Tô Song Song vội vàng gật đầu một cái, vẫn giữ kiểu cười chân chó như cũ, ha ha nói: "Đúng vậy! Nóng như vậy, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi!"

"Không cần, anh có biện pháp khác." Tần Mặc nói xong lại cười thêm một cái nút áo nữa ra. Đến lúc này anh đã để lộ ra một khoảng lớn xương quai xanh và lồng ngực bẽn lẽn như ẩn như hiện.

Tô Song Song chỉ cảm giác lỗ mũi của mình liền nóng lên, theo bản năng cô đưa tay che cái mũi của mình, không có tiền đồ liền hít hít mấy cái, cảm thấy da mặt dày của mình cũng mất hết.

Đột nhiên Tô Song Song có chút bức bối, tức giận. Cô cảm thấy như mình đang bị Tần Mặc trêu đùa vậy, liền cau mày nói: "Đùa bốn cái kiểu lưu manh gì vậy! Em không biết!"

Nói xong Tô Song Song tựa như xả hết cơn tức giận, sảng khoái kéo cổ áo của mình ra, vươn cổ, bấu môi với Tần Mặc một cái: "Có muốn đi hay không, không đi thì chị đây tự mình đi ra ngoài... Hừ! Thật không tao nhả chút nào!"

Tô Song Song còn chưa kịp nói hết câu, Tần Mặc liền lật người một cái, trực tiếp đè lên trên người Tô Song Song, Tô Song Song bị dọa cho sợ đến mức giọng nói cũng bị biến đổi.

Hai tay Tần Mặc chống ở hai bên người Tô Song Song. Anh cúi đầu cách một khoảng rất gần, nhìn thẳng vào hai mắt của cô. Nhất thời mắt của

Tô Song Song liền như hoa lên rồi.

Cô đập vỡ đập vào cái miệng của mình, chột dạ nói: "Tổng giám đốc đại nhân, tôi xin nghe lời ngài, ngài nói xuống thì tôi sẽ xuống ngay, nói không đi xuống thì chúng ta liền lái xe trở về, không dám làm khác lời! Tôi đã sai lầm rồi!"

"Tất cả đều nghe theo lời anh chứ?" Tần Mặc cắn vào cái mũi của Tô Song Song một cái. Hàm răng của Tần Mặc cũng lạnh lùng khẽ nghiêng lại, Tô Song Song lập tức run lên, khóc không ra nước mắt.

"Đừng! Tôi dù thế nào về nhà cũng đều nghe ngài! Tổng giám đốc! Boss! A Mặc! Mặc Mặc... a! Đừng, ha ha! Nhột quá!" Tần Mặc cúi đầu nhẹ nhàng găm vào cổ của Tô Song Song, nhất thời làm cho da thịt toàn thân Tô Song Song trở nên ngứa ngáy. Tô Song Song cứ uốn éo a uốn éo, ngày càng uốn éo lợi hại hơn.

Tần Mặc vốn dĩ chỉ muốn trêu chọc Tô Song Song một chút, ai biết được nhìn thấy người cô uốn éo như vậy, nhất thời miệng đắng lưỡi khô. Anh nhìn Tô Song Song đang ở dưới người mình, cặp mắt trong trẻo như nước của cô lúc này đã trở nên mịt mờ, không nhìn được liền cúi đầu xuống nhẹ nhàng mổ một chút lên đôi môi của cô.

Tần Mặc thực sự rất muốn ở chỗ này làm thịt Tô Song Song luôn, nhưng mà anh sợ mình sẽ hù dọa cô. Rốt cuộc anh vẫn không cam lòng liền cắn một cái lên nơi cổ của cô, lúc này mới chịu lật người lui trở về.

Anh có vẻ hơi phiền não liền kéo kéo cà vạt xuống thêm, nặng nề thở dốc một hơi, lúc này mới chậm rãi bỏ qua.

Tô Song Song hoàn toàn bối rối, ngay cả lúc mới vừa bị cắn một cái, cô cũng không kịp phản ứng lại. Đợi đến lúc áp lực trên người biến mất, cô mới che nơi cổ, thống khổ rên lên một tiếng: "Tần Mặc, anh đúng là cầm thú!"

Rống hết câu, Tô Song Song mới ý thức được mình như vậy không đúng lắm, vội vàng lấy hai tay che lấy miệng mình, ánh mắt lập tức giả bộ làm như mình chưa từng nói gì.

Dư quang Tần Mặc liếc nhìn sang, mặc dù anh rất thích trêu chọc Tô Song Song, nhưng mà nếu như anh còn tiếp tục trêu chọc cô như vậy nữa, đoán chừng từ trêu chọc cô sẽ xảy ra chuyện. Anh cũng không muốn làm cho người ta thường thức cảnh anh và Tô Song Song đang lăn lộn trên giường...

"Nếu như em còn không chịu thành thật, anh liền để cho em biết cái gì gọi là đàn hoàng." Tần Mặc nói một câu uy hiếp, chân liền đạp ga cho xe chạy đi. Nơi cổ Tô Song Song còn đang đau nhói, vết thương không thể thành sẹo được, nhưng mà cô sẽ không thể quên được cảm giác đau này.

Mặc dù trong lòng Tô Song Song không phục, nhưng cô vẫn thức thời như cũ, rầm rì nói: "Vâng, thưa đại nhân, ngài nói rất đúng!"

Chẳng qua là Tô Song Song thật sự đã đánh giá cao tính tình cầm thú của Tần Mặc, vừa mới vào trong phòng, Tần Mặc liền xoay người một cái, một tay liền nắm lấy hai tay của Tô Song Song giữ chặt lấy ở trên cửa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Được Nước Đại Phát (Tiếp Theo)

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song nhất thời liên ngáy người, trong lòng hoảng loạn, nhỏ giọng nói như muốn lấy lòng: "A Mặc, không phải là “thù cũ” em đã thanh toán xong cho anh rồi sao? Em không thể không biết xấu hổ như vậy!"

"Ừ, đúng là không biết xấu hổ." Tần Mặc lại có thể thản nhiên thừa nhận như vậy. Tô Song Song không thể nào ngờ được, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà Tần Mặc đã có thể tiến hóa nhanh đến thế, chỉ số về trình độ không biết xấu hổ của anh đã tăng trưởng thêm rồi.

Ở trong lòng Tô Song Song mắng Bạch Tiêu một câu, thật đúng là cái đồ mặt quỷ không biết xấu hổ, lại còn dạy hư Tần Mặc. Cô vẫn cảm thấy chưa hết giận như cũ, nhưng mà, khi cảm giác thấy hơi thở ấm áp của Tần Mặc đang phun ở trên cổ mình, tóc gáy Tô Song Song lập tức đều dựng đứng cả lên.

"A... A Mặc, chúng ta cần phải tiết chế! Nếu không sẽ không tốt đối với thân thể. Trong sách cũng đã nói, bình thường chuyện này một tuần lễ chỉ cần vận động ba bốn lần là tốt rồi, nếu ngày ngày đều vận động thì không thích hợp!"

Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song nói như vậy..., liền ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái thật sâu. Tô Song Song ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Mặc, chỉ có thể cúi đầu cuống. Nhưng mà chiều cao của cô lại vừa vặn để tầm mắt nhìn thấy đúng vào phần xương quai xanh, với những vết cào của cô, đầy hấp dẫn kia của Tần Mặc.

Tô Song Song vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt cô lại hướng đúng vào đôi mắt của Tần Mặc. Không biết có phải là do ánh đèn trong phòng sáng ngời hay không, Tô Song Song nhìn thấy đôi con người của anh tựa như hơi ánh lên màu lam, nhìn cực kỳ mê người.

Tô Song Song nhất thời cảm giác thấy máu mũi của mình đã sắp từ vùng đất bằng phẳng chạy chồm ra ngoài đến nơi. Cô vội vàng hơi ngửa đầu lên. Thế nhưng bộ dạng này lại giống như động tác cô đang mời gọi anh hôn vậy... thật sự là, cô làm thế nào cũng đều có lỗi!

"A Mặc! Ngài hãy đại nhân đại lượng tha cho em đi! Em sẽ quét nhà, sẽ lau nhà cho ngài! Em sẽ giặt quần áo cho ngài! Đi theo ngài làm tùy tùng!" Tô Song Song nói cực kỳ thành kính, cô chỉ còn thiếu đoạn chảy nước mắt khóc rống lên mà thôi.

"Em nói bình thường một tuần chỉ cần vận động từ ba đến bốn lần thôi phải không?" Đột nhiên thành linh Tần Mặc thốt ra một câu hỏi đối với Tô Song Song, phản xạ hình cung này thật sự là cũng khá dài.

Tô Song Song lại giống như còn sống để nhìn thấy ánh sáng rạng đông từ trên dãy Himalaya vậy, vội vàng gật đầu một cái, nở nụ cười cực kỳ chân chó.

"Đúng thế! Vì cuộc sống hạnh phúc sau này, chúng ta cũng rất cần phải tiết chế cho khoa học hợp lý!" Tô Song Song càng nói càng cảm thấy hi vọng đang ở trước mắt, còn cẩn thận từng ly từng tí, từ từ định rút tay của mình ra.

Chỉ tiếc cuối cùng cô vẫn không thể nào tránh thoát khỏi bàn tay của Tần Mặc, mà ngược lại, cô bị Tần Mặc phát hiện ra ý đồ "Vượt ngục" kia, nên hai cánh tay Tô Song Song lại bị Tần Mặc kéo lên phía trên, sau đó anh dùng bàn tay to của mình siết chặt lại.

Bây giờ đối với Tô Song Song mà nói, đây chính là thời khắc sinh tử của cô. Đương nhiên là cô không dám phản kháng lại Tần Mặc, cứ như vậy ngong ngóng chờ đợi Tần Mặc căn cứ vào nguyên lý khoa học để bỏ qua cho mình.

"Hôm nay là thứ ba, trong một tuần này coi như hôm nay mới là ba lượt, cho nên vẫn là bình thường." Tần Mặc nói xong, còn nhìn vào Tô Song Song khẽ mỉm cười, để lộ ra một hàm răng trắng như tuyết.

Tô Song Song nhìn thấy hàm răng của Tần Mặc, giống như nhìn thấy hàm răng của cá Mập Trắng vậy, cô không ngừng tiến hành vùng vẫy giãy chết một lần cuối cùng: "A Mặc, nói chuyện này một tuần chỉ nên ba bốn lần, là nói phải cách thời gian, chứ không phải một chốc một lát hừ hừ hà hà, là làm hết tất cả ngay lập tức!" "Không sao hết, ngày mai chúng ta lại tiếp tục thực hành." Tần Mặc nói xong, một tay liền kéo cái móng nhỏ của Tô Song Song, sau đó kéo thân thể của cô lên. Hai chân Tô Song Song không có điểm tựa, cô cảm thấy không có chút an toàn nào, theo bản năng hai chân vòng liền vòng vào nơi eo của Tần Mặc.

Ai ngờ khi cô vòng chân theo bản năng như vậy, chân của cô liền lập tức quây tròn luôn Tần Mặc vào giữa. Tô Song Song vừa định thu hồi chân lại thì Tần Mặc liền nhanh chóng bước lui về phía sau mấy bước. Trong nháy mắt thân thể Tô Song Song liền bị ngửa về phía sau.

"A!" Tô Song Song bị dọa cho sợ, lập tức cô thét lên một tiếng chói tai, chột nghiêng người lên trước một chút, hai tay vòng luôn lên cổ Tần Mặc. Chờ đến khi cô tỉnh táo lại, Tô Song Song mới phát hiện ra, cái tư thế này của mình trước sau nhìn đều thấy cực kỳ mập mờ.

"Tần Mặc, anh đúng là cầm thú! Không biết xấu hổ, anh thả em xuống! Nếu không ngày mai em sẽ nhổ nước miếng vào trong cháo của anh!" Tô Song Song biết là cô không còn sức lực để xoay chuyển nữa rồi, bắt đầu tự giận mình, đã tự mở ra con đường chết cho mình.

Tần Mặc vừa nghe thấy cô nói như vậy, anh không những không giận, mà ngược lại còn cười. Một giây kế tiếp anh chọt nhích người lên miệng Tô Song Song, đầu lưỡi liền chui sâu vào bên trong miệng cô, hút miệng nước miếng.

Tô Song Song nghe thấy tiếng nước chảy, trong nháy mắt liền mơ hồ một lúc. Đợi đến khi Tần Mặc rời khỏi đôi môi của cô, Tô Song Song nhìn thấy giữa miệng của hai bọn họ là một sợi tơ bạc mảnh mai, liền kêu rên một tiếng: "Tần Mặc anh... anh làm gì vậy?!"

"Không cần chờ đến ngày mai, ngay ngày hôm nay anh liền ăn luôn nước miếng của em, hài lòng không?" Tần Mặc nói ra một câu như thế nhưng sắc mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên..., làm cho trình độ không biết xấu hổ nhất thời đã tăng lên một độ cao hơn nữa, tới mức đã thăng hoa.

Tô Song Song đột nhiên cảm thấy mình có nói cái gì cũng sẽ bị Tần Mặc phản bác trở lại, dứt khoát ngậm miệng lại không nói nữa. Nhưng cô cũng chỉ có cách dùng sở trường diễn trò của mình, phòng hai bên quai hàm lên, sử dụng chánh sách không bạo lực không chống cự.

Tần Mặc liền ngoái đầu lại cắn một miếng vào chỗ quai hàm Tô Song Song phình ra kia. Tô Song Song nhất thời nhứt chí, vươn tay ra vuốt vuốt chỗ quai hàm bị đau nhức, chính sách không bạo lực không chống cự này dường như cũng không có tác dụng gì.

Tô Song Song định ăn vạ, vừa lôi kéo cổ áo Tần Mặc vừa chọc chọc anh loạn xạ: "A Mặc, rốt cuộc anh định làm gì đây?! Em không muốn! Hôm nay anh có nói gì em cũng không cần! Em mệt mỏi lắm!"

Tô Song Song càng lúc càng chọc hăng say, chân Tần Mặc ở dưới liền nghiêng đi một cái, trực tiếp ngã nghiêng người sang một bên té nhào ở trên đất. Tô Song Song bị dọa cho sợ liền kinh hoàng thét lên chói tai.

Một khắc cuối cùng, Tần Mặc liền thuận thế kéo hai chân của cô lại ở trước người mình, vững vàng ôm Tô Song Song vào trong ngực, che chở cô ở trước ngực, còn mình là nặng nề ngã xuống trên đất, chịu nhận lấy sức nặng của cả hai người.

"Ầm!" một tiếng, cho dù Tô Song Song đang ở trên người Tần Mặc như cũ, cô vẫn cảm thấy cả người mình cũng run lên, đầu cô choáng váng, mắt hoa lên. Tô Song Song định chống đỡ thân thể ngồi dậy, đột nhiên cô nhớ tới Tần Mặc còn đang ở dưới người mình.

Cô bị dọa cho sợ đến mức vội vàng lật người lăn sang một bên trên đất, sau đó bò qua, nhìn Tần Mặc. Cô đã bị dọa cho sợ đến mức cũng không dám động dậy một chút xíu, một lát sau mới nghẹn ngào la lên: "A Mặc, anh có bị làm sao hay không?"

Gọi xong, Tô Song Song thấy Tần Mặc vẫn không có phản ứng gì, vội vàng cầm lấy điện thoại di động, dự định gọi đến số 120. (cuộc gọi cấp cứu)

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Cuốn Sách Yêu Nghiệt Tử Trộn

Editor: Mẹ Bầu

Tay của Tô Song Song vừa mới bắt được điện thoại, còn chưa kịp bấm mở khóa, đột nhiên Tô Song Song cảm giác được có một đôi bàn tay lạnh như băng tóm lấy tay của cô.

"A!" Tô Song Song bị dọa cho sợ đến kinh hãi hét lên một tiếng thất thanh, ngay sau ngã ngồi về phía sau, đặt phịch cái mông xuống ngồi trên mặt đất, đau đến mức nước mắt của cô sắp trào ra ngoài đến nơi.

Tần Mặc vừa nghe thấy Tô Song Song rên lên một tiếng, bàn tay trực tiếp kéo cô lại, ôm luôn cô vào trong ngực, dùng ngực của mình làm đệm thịt để cho cô nửa nằm sắp ở trên người của mình.

Lúc này Tô Song Song mới kịp phản ứng trở lại, cặp mắt chớp chớp chưa tỉnh hồn, phải một lát sau cô mới ý thức được là mình đã bị Tần Mặc đùa bỡn.

"Tần Mặc, anh đúng là đồ khốn kiếp!" Trong lòng Tô Song Song cảm thấy tủi thân, liền giáng một đấm xuống bả vai Tần Mặc. Thật ra thì lần này Tần Mặc bị té ngã cũng không phải là nhẹ, nơi thân thể bị Tô Song Song đập xuống kia vô cùng đau đớn, Dieenndkdan/leeequhydonnn anh cũng không kìm được mà rên lên một tiếng.

Tô Song Song vừa nghe thấy, lại sốt ruột, nhưng vừa nghĩ tới thời gian gần đây Tần Mặc vẫn luôn lừa dối cô, lại không biết trong chuyện này Tần

Mặc nói thật hay là chỉ giả vờ, chỉ thấy trong lòng gấp gáp tức giận, nước mắt liền tuôn rơi chảy xuống.

Tần Mặc vừa thấy Tô Song Song khóc, nhất thời cảm thấy luống cuống. Anh gấp gáp vội vươn tay ra, gạt đi những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên đôi mắt của Tô Song Song.

"Anh đã sai lầm rồi." Tần Mặc nói một lời xin lỗi nghe có chút gượng gạo. Anh ngồi dậy ôm Tô Song Song ở trong ngực mình, hai tay anh ôm lấy gương mặt của cô, nhẹ nhàng hôn lên cô đôi mắt còn ướt lệ của cô.

Tô Song Song cũng không biết rốt cuộc Tần Mặc có đúng là bị thương thật hay là không, nhưng cũng không dám đánh lại anh. Cô chỉ có thể cúi đầu xuống tiếp tục khóc.

"Ngày mai đã đi thử áo cưới rồi, nếu như mắt em bị sưng mọng lên thì nhìn thế nào đây?" Tần Mặc thấy sự dỗi dành không dùng được nên bắt đầu dùng kiểu nửa uy hiếp.

Tô Song Song vừa nghe thấy liền thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó cô sờ sờ nước mắt trên mặt mình một cách thô lỗ, chống đỡ thân thể ngồi dậy. Nhưng mà dù đã chống đỡ rồi cô vẫn không đứng lên được, chỉ có thể lăn một vòng sang bên cạnh sau đó mới tiếp tục bò dậy được.

Tần Mặc tựa vào ghế sa lon nhìn Tô Song Song lăn đi lộn lại ở trên mặt đất, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng anh không trêu chọc Tô Song Song nữa.

Đột nhiên tầm mắt Tần Mặc nhìn về phía thư phòng, nghĩ đến cuốn sách "Kế sách trong tình yêu" hiện giờ còn đang bị khóa ở trong ngăn kéo của thư phòng. Anh cảm giác mình đã thông hiểu đạo lý, có thể dùng lời nói để hủy diệt người khác.

Dư quang ánh mắt của Tô Song Song vẫn nhìn chăm chăm vào Tần Mặc. Thấy anh nhìn về phía thư phòng đầy vẻ thần thần bí bí, đột nhiên nhớ tới một quyển sách manga mà lúc trước Tần Mặc đã từng vụng trộm xem. Một ngày trước trong lúc vô tình cô cũng đã nhìn thấy anh đọc một lần.

Lúc ấy cô thật tò mò, rốt cuộc đây là cuốn sách manga gì mà có thể làm cho Tần Mặc phải đọc lâu như vậy! Nhưng dù cô có lật tìm trong tủ sách của Tần Mặc bao nhiêu lần cũng không thể nào tìm được.

Tô Song Song rầm rì đi đến phòng thay đồ để thay quần áo, thay quần áo xong rồi, cô lặng lẽ ghé đầu liếc mắt nhìn xung quanh nhà. Thấy phòng khách không có ai, cô đi lòng vòng trở lại mở cửa phòng ngủ xem xét một chút, cũng không thấy Tần Mặc.

Tô Song Song biết Tần Mặc lại đi đến thư phòng rồi. Không biết tại sao nhất thời Tô Song Song liền nhớ tới cuốn sách manga kỳ quái kia. Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng là không nén nhịn được lòng hiếu kỳ, mới đầu cô định lặng lẽ đi đến đó, cuối cùng suy nghĩ một chút nếu cô phải gõ cửa, như vậy dù có lặng lẽ đi đến đó cũng không có ý nghĩa gì!

Nhưng sau đó Tô Song Song lại nghĩ, nếu như mình mà gõ cửa, có thể sẽ không nhìn thấy "Chân tướng" được, cô đứng ở cửa, hừ lạnh một tiếng, chột đẩy mạnh cửa ra, ngay sau đó sải bước đi đến bên cạnh Tần Mặc, một phát tumsluoon lấy tay của anh.

Tô Song Song xuất hiện quá đột ngột, Tần Mặc ứng phó không kịp, lập tức bị Tô Song Song tóm được hai tay, anh nghĩ muốn giãy giụa, lại cảm thấy như vậy thì có chút giấu đầu lòi đuôi.

Anh suy nghĩ một chút, làm bộ như rất lạnh nhạt định gập sách lại, nhưng Tô Song Song đã nhanh chóng đoạt lấy cuốn sách kia

Tần Mặc thấy chuyện đã đến mức như vậy, cũng không có biện pháp nào để che giấu nữa, anh quyết định cứ để mặc cho Tô Song Song xem. Tô

Song Song cầm sách lên sách, vừa cúi đầu nhìn nhận thấy đây không phải là cuốn sách manga mà là một quyển sách.

Tô Song Song tò mò lật trang bìa cuốn sách manga kia ra, vừa nhìn thấy cái tên ghi trên bìa sách liền sửng sốt. Phải một lát sau, cô gấp sách lại, ngón tay chỉ vào năm chữ to lóe sáng ở phía trên, hỏi một câu: "Đây là sách gì vậy?"

"Kế sách trong tình yêu." Tần Mặc cũng là không có nửa điểm then thừng, rất tự nhiên nói cho Tô Song Song biết anh đang đọc cuốn sách gì.

Dĩ nhiên là Tô Song Song biết năm chữ này là chữ gì, cái cô muốn hỏi chính là anh đọc cuốn sách này để làm gì!

Tô Song Song vội vàng lật nhanh đến phần mục lục, nhìn tên của những chiêu số ghi rất đầy đủ ở phía trước thì lập tức tròn mắt. Thì ra là không phải là Tần Mặc đã học theo những thói xấu kia của Bạch Tiêu, mà là anh đã học cái xấu từ quyển sách này.

"Người nào đã đưa cho anh quyển sách này vậy?!" Tô Song Song cau mày, nhìn quyển này cuốn sách yêu nghiệt kia, bày tỏ sự bất mãn đậm đặc.

Tần Mặc ngược lại, không hề có một chút giấu giếm nào, trực tiếp khai ra chủ nhân của cuốn sách: "Bạch Tiêu."

"Quả thật là anh ta! Anh đi theo anh ấy mà lại không học được những điều gì hay ho!" Tô Song Song tức giận đến mức tay cầm cuốn sách kia cứ run lên bần bật. Cô nghĩ tới các loại chiêu số cầm thú mà trước kia Tần Mặc đã sử dụng, cũng đã học từ quyển sách này, quả thực chỉ muốn xé rách tan tành cuốn sách này ra.

"Ừ, em nghĩ muốn chinh lý Bạch Tiêu như thế nào, ngày mai anh sẽ giúp em." Tần Mặc nói xong liền gác hai chân thon dài của mình lên trên bàn, sau đó vươn tay vỗ vỗ vào chân của mình, "Mệt không? Ngồi xuống đây."

"..." Tô Song Song nhìn thấy cặp mắt Tần Mặc lóe lên tia sáng ác độc, lại cúi đầu nhìn quyển này trong tay mình một chút. Cô có cảm giác cuốn sách yêu nghiệt này như đang cười nhạo mình. Chưa hết giận, Tô Song Song trực tiếp ném luôn cuốn sách vào trong thùng rác.

Nhìn cuốn sách yêu nghiệt kia bị lẫn lộn mấy vòng ở trong thùng rác, lúc này cô mới cảm giác thấy trong lòng mình mới được hơi thư thái một chút.

Chẳng qua là khi cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khóe miệng Tần Mặc đang nhếch lên, nở một nụ cười đầy ma mị, nhất thời cô khóc không ra nước mắt. Hiện tại rốt cuộc Tần Mặc đã tiến hóa thành yêu nghiệt họ Tần rồi. Anh đã thông hiểu tất cả đạo lí tà môn ma đạo ở trong quyển sách yêu nghiệt này rồi. Bây giờ cho dù coi như cô có làm cái chuyện “hủy thi diệt tích” kia, thì cũng không còn kịp nữa rồi!

"Bạch Tiêu! A Mặc, ngày mai anh hãy phái anh ta đi đến nơi nào đó không thể không đi! Để cho anh ta phơi người thành thổ dân rồi mới được trở về đây!" Xem ra Tô Song Song đã bị tức giận thật sự rồi, nếu không cô cũng sẽ không nói với Tần Mặc hãy cử Bạch Tiêu đi công tác đến Châu Phi, một nơi mà đến cú chim cũng không có như vậy.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Cuốn Sách Yêu Nghiệt Tử Trận (Tiếp Theo)

Dĩ nhiên là Tần Mặc chuyện gì cũng sẽ đáp ứng với Tô Song Song, cho nên anh gật đầu một cái, cũng không cần phải đợi đến ngày mai, anh trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho Lục Minh Viễn.

"A Viễn, hiện tại cậu chuẩn bị cho Bạch Tiêu một vé máy bay, để cho cậu ấy đi công tác ở nước ngoài, nếu như thích, cậu ấy có thể mang theo cả Tô Mộ."

"!" Tô Song Song không nghĩ tới, đến tận bây giờ Tần Mặc vẫn còn chưa quên được Tô Mộ, vội gấp gáp khoát khoát tay. Tần Mặc vẫn nhìn Tô Song Song mỉm cười, thấy cô khoát tay, anh duỗi ngón tay ra chỉ chỉ vào gò má của mình.

Tô Song Song cắn môi, bộ dạng chịu đựng nhẫn nhục, đi tới gần anh, sau đó hôn đánh chụt một cái ở trên gương mặt của Tần Mặc. Hôn xong rồi, cô liền trợn mắt nhìn Tần Mặc một cái đầy vẻ phẫn nộ lẫn bi thương.

Xem ra sau đây Tô Song Song nhất định sẽ phải cưỡng ép Tô Mộ để thu hồi nốt cuốn sách thuộc loại sách tà môn ma đạo, "Kế sách trong tình yêu" cuối cùng này mới được. Nếu không, về sau đừng mơ tưởng xoay trở cửa mình ở trước mặt Tần Mặc!

"Mà thôi, hãy để cho cậu ấy đi một mình thôi! Đến thời điểm hôn lễ, cậu tự mình hộ tống để cho cậu ấy trở về." Tần Mặc nói xong, bên đầu điện thoại kia liền vang lên một tiếng kêu la. Rõ ràng đối với nhiệm vụ này, Lục Minh Viễn đặc biệt hưng phấn.

"Anh Tần Mặc, tốt quá! Tốt nhất khi anh kết hôn cũng đừng để cho Bạch Tiêu trở lại! Cứ để cho anh ấy ở lại cái đất Châu Phi ấy mà phơi người thành khoai tây!" Lục Minh Viễn nói xong, từ bên đầu điện thoại đằng kia liền truyền đến tiếng cười đầy kỳ quái của anh.

Người Tô Song Song run lên, nhìn Tần Mặc một chút, lại liếc nhìn điện thoại một chút. Tô Song Song nghe thấy từ trong điện thoại vọng ra tiếng cười đầy biến thái, liền cảm thấy ba người bọn anh không hồ là bạn chơi từ nhỏ, quả thực là giống nhau từ tính nết kỳ dị.

Mỗi một người đều có một cách suy nghĩ khác nhau, dù tốt hay xấu, cũng đều quý quái vô cùng. Đến ngay cả một người hiền lành chân thực nhất luôn xem nhẹ mọi chuyện như Tần Mặc, làm bạn cùng bọn họ cũng bị một cuốn sách bại hoại kia làm hại.

"A Mặc, thời điểm hôn lễ có điều gì cần phải chú ý hay không? Em có cần tới luyện tập cái gì hay không?" Vừa nhắc tới hôn lễ, Tô Song Song liền có vẻ lo lắng bất an.

Nếu so sánh cô cùng với Tần Mặc và mấy người bọn họ, cô chính là một người thuộc tầng lớp "bình dân". Dù cô bị người ta cười nhạo thì cũng không có ý kiến gì, nhưng mà cô sợ bởi vì cô mà Tần Mặc bị mọi người cười nhạo.

Tần Mặc đưa tay kéo Tô Song Song vào trong ngực, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, cúi đầu chơi đùa mấy ngón tay của cô, nói bên tai cô một câu rất khí phách: "Ai dám cười nhạo bà xã của anh, người ấy cứ tìm chết."

"!" Tô Song Song buồn cười, nhưng lại không có hứng thú muốn cười, chỉ buồn buồn cúi đầu, tuy trong lòng thấy rất ngọt ngào. Cô cũng biết Tần Mặc không sẽ để ý những thứ này, bất quá cô vẫn liên muốn làm thế nào để tốt nhất.

"Thật sự không cần sao?" Tô Song Song khẽ ngoái đầu nhìn Tần Mặc, không quá chắc chắn, hỏi lại một câu.

Tần Mặc trịnh trọng gật đầu, lại đưa ngón tay của cô lên đặt ở khoe miệng mình mà nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó. Loại động tác đầy sự cương chịu này của anh, đã làm cho Tô Song Song phải mở mắt, cảm thấy ngượng ngùng vì sự sai lầm của mình, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ bừng lên.

"Anh sẽ khiến cho em cả đời này đều được sống tùy theo sở thích của mình." Mỗi lời nói của Tần Mặc nói ra đều vô cùng trịnh trọng, mỗi một câu nói đều giống như một luồng đường ngọt ngào tưới vào trái tim của cô. Sự ngọt ngào làm cho Tô Song Song nhất thời không thể không áp sát người mình vào bên Tần Mặc.

"Em cũng không có ý kiến gì, dù sao em bị mất mặt cũng quen rồi. Nhưng mà A Mặc, anh là người có thân phận, cho dù anh không thèm để ý, nếu như em làm mất mặt nhà họ Tần thì phải làm sao bây giờ?"

Mặc dù Tần Mặc đã cho Tô Song Song ăn vài viên “mạnh tâm hoàn” (ý nói những lời nói khích lệ mạnh mẽ của Tần Mặc - MB), nhưng mà Tô Song Song vẫn thấy thấp thỏm bất an như cũ. Nói xong những lời này, nhất thời đầu óc của cô bắt đầu tiến hành chuyển động, cô phảng phất như đã hình dung ra được bộ dạng mất mặt của mình.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song liền nhíu mày, gương mặt ảo não, lại càng cảm thấy lo lắng bất an.

"Ở trong hôn lễ của chúng ta, mọi chuyện đều làm theo đúng quy tắc. Cho nên em không cần phải lo lắng gì hết. Mọi việc ở trong hôn lễ em cứ nhất nhất tùy ý làm theo là tốt rồi." Tần Mặc nói xong liền nghiêng đầu nhìn phía sau tai của Tô Song Song.

Anh nhìn xuyên qua cái vành tai nhỏ nhắn trong suốt của Tô Song Song, không nhìn được liền vuốt ve cái dải tai hồng hồng ở phía dưới vành tai, lớp da thịt mềm mềm làm cho đầu ngón tay anh có cảm giác đặc biệt thích thú.

"Nhưng mà! Dù sao em cũng bất kể mọi chuyện, nếu đến lúc đó thật sự bị mất mặt, vậy anh cũng không thể nói em đâu nhé!" Tô Song Song nói xong câu này, từ trên đùi Tần Mặc nhảy xuống. Tần Mặc thuận thế để cái chân của mình xuống, nơi đó vẫn còn run lên vì nhức mủi, nhưng mà biểu tình trên mặt của anh lại không hề toát ra một chút khó chịu nào.

"Chỉ có điều trong ngày hôn lễ hôm đó, em nhất định không được đi loạn, anh vẫn sợ những người vẫn đang ẩn nấp ở trong bóng tối kia sẽ tùy thời hành động." Tần Mặc cũng cảm thấy, gần đây mọi việc đều bình lặng đến mức, có chút làm cho lòng người ta phải kinh ngạc.

Những sự việc bất thành linh xuất hiện như dự tính, cho đến bây giờ cũng mới chỉ dừng lại ở thủ đoạn gây ra một chút ít náo loạn. Tóm lại Tần Mặc có cảm giác, nếu như đối phương đã phải phí sức để tìm được cô em gái là con gái riêng của cha anh, nhất định sẽ không chỉ vì để cho cô tới quấy rối anh như thế.

Tô Song Song thấy vẻ mặt Tần Mặc trở nên trầm trọng, nhớ tới các vụ bắt cóc và bị thương của mình ngày trước, cũng cảm thấy có chút căng thẳng. Cô gạt đầu một cái, cũng muốn để cho Tần Mặc an tâm, cô còn gõ một cái vào chiếc đồng hồ định vị đeo tay ở trên tay mình.

"Không phải vẫn còn có cái này nữa hay sao! Có nó rồi, em có đi đến đâu cũng không sợ! Ông xã sẽ không bao giờ phải lo lắng cho an toàn của em nữa!" Tô Song Song hiện tại đã vui mừng chấp nhận chiếc đồng hồ đeo tay ở trên tay mình rồi.

Giữa cô và Tần Mặc đều có sự qua lại lẫn nhau, cho nên cũng không còn tồn tại vấn đề người nào giám sát người nào, tất cả cũng chỉ là vì sự an toàn.

Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song cười giòn như vậy, cũng không nhịn được mà nở nụ cười nhẹ nhàng. Không khí nghiêm túc khẩn trương cuối cùng cũng đã có chút buông lỏng hơn. Tần Mặc đứng dậy, lôi kéo tay Tô Song Song cùng đi ra ngoài.

Cho đến lúc Tần Mặc lôi kéo Tô Song Song đi vào trong phòng ngủ, thì anh liền đứng tựa người vào cửa, chậm rãi tháo từng chiếc từng chiếc cúc áo trước ngực mình ra, tiếp sau đó anh lại chậm rãi cởi chiếc thắt lưng của mình.

Tô Song Song đứng đối diện với Tần Mặc, nhìn thấy cảnh như thế gương mặt của cô đã nóng rực lên, cũng đã sớm không thể khống chế được cảm xúc, miệng đắng lưỡi khô rồi.

Khi chiếc dây lưng của Tần Mặc được tháo ra, phát lên tiếng "lách cách" giòn tan ở trong căn phòng an tĩnh, rốt cuộc Tô Song Song liền cảm thấy thần kinh của mình vừa thoáng lấy lại được lý trí, trong nháy mắt liền đã dứt vang lên “phụt” một tiếng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 377: So Đấu Làm Yêu

“A Mặc, có phải anh tìm đường chết không?” Tô Song Song như đã biết Tần Mặc thẳng cấp làm yêu nghiệt, cũng bất cứ giá nào.

Tần Mặc nhếch môi cười, dây lưng cứ rộng lòng thùng treo ở đằng kia như vậy, anh cũng không rời đi, cứ lười như vậy vênh váo dựa vào trên cửa, mỉm cười nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song khẽ nheo mắt lại, cảm giác Tần Mặc lại định tranh luận với mình, cô hừ lạnh một tiếng, sợ siêu nhân cầm thú cũng không phải siêu nhân tốt!

Tô Song Song nghĩ như vậy, tiến lên ưỡn ngực, vênh mông, làm một tạo hình siêu nhân.

Chỉ có điều cô cúi người một lúc, thấy Tần Mặc vẫn khẽ nhếch miệng cười như cũ, dáng vẻ như xem tuồng, hình như không tạo thành một chút tổn thương nào với tạo hình kia, Tô Song Song hơi thất bại.

Cô quan sát Tần Mặc trên dưới một chút, lỗ mũi lập tức nóng lên, cô vội vàng lui về sau một bước, không ngờ Tần Mặc còn chưa có động tác gì, cô đã nhận được một trăm điểm phòng ngự thất bại!

“Tần Mặc! Anh chờ đó!” Tô Song Song cảm giác mình không thể thua trên khí thế, cho dù có được hay không, trước gào một tiếng, nâng khẩu khí cho mình.

Tần Mặc nghe tiếng gào của Tô Song Song, giống như nghênh đón khiêu chiến, thân thể tiến lên trước sáp lại, không hề dựa vào cửa nữa, thoáng nhú mào, nhìn Tô Song Song.

Khiêu khích không tiếng động!

Tô Song Song định phát chiêu lớn, cô một cước dẫm trên giường, một tay kéo gấu váy, sau đó chậm rãi kéo váy mình lên, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết.

Tầm mắt Tần Mặc di chuyển từ trên người Tô Song Song xuống đùi trắng bóng như tuyết kia của cô, động tác của Tô Song Song rất vang động, lộ ra vẻ thô lỗ của nữ anh hùng, nhưng lại mang theo vẻ đáng yêu ngây ngô thuần khiết.

Tần Mặc bỗng cảm thấy cổ họng căng thẳng, mắt hình như cũng bị che lên một tầng sáng đỏ, nhưng mà anh vẫn kiềm chế không động, bởi vì Tần Mặc biết, tính tình mạnh mẽ từ trong xương của Tô Song Song sẽ khiến cho cô làm ra động tác nhìn nóng bỏng hơn mình muốn.

Tô Song Song kéo tới kéo lui váy trên đùi, vẫn nhìn chăm chăm vào Tần Mặc ở đối diện, nhưng kéo váy đến chân mình cũng lạnh lẽo rồi, Tần Mặc vẫn không chút cử động, không có bất kỳ dấu hiệu cầu xin tha thứ nào.

Tô Song Song bối rối, cô hừ lạnh một tiếng, hất cằm lên, nói: “Anh tới đây!”

Tần Mặc thấy Tô Song Song nghiêm túc như vậy, cũng sắp không nhịn được bật cười, nhưng anh sợ Tô Song Song xù lông, chịu đựng tiếp tục chơi trò chơi hấp dẫn không biết bắt đầu như thế nào với cô.

Tần Mặc khẽ cúi đầu, sau đó thong thả cởi áo sơ mi trên người ra, tùy ý ném xuống đất.

Tô Song Song nhìn cơ bụng của Tần Mặc nhìn mãi không chán, cái mũi lại bắt đầu phản xạ có điều kiện nóng lên, nhất là hôm nay ngực Tần Mặc có chút khác biệt so với bình thường.

Phía trên ngực hiện đầy vết cào tinh tế của cô, lộ ra vẻ hấp dẫn của phá hoại, Tô Song Song vội vàng ngẩng đầu lên, thoáng chốc cảm thấy đã gặp phải một ngàn điểm tấn công thất bại.

Cô hút lỗ mũi hồi lâu mới phát hiện ra lỗ mũi nóng ran không ướt át, cô vừa cúi đầu nhìn Tần Mặc, đã thấy anh dùng cặp mắt đào hoa xinh đẹp nhìn mình chăm chăm, mặc dù mặt vẫn như cũ không tỏ vẻ gì, nhưng Tô Song Song đã cảm thấy cười nhạo tràn đầy trong mắt anh.

“Em tới?” Tần Mặc nói xong, khẽ nhếch môi cười, sức quyến rũ lập tức bộc phát, băng và lửa va chạm, quả thật là yêu nghiệt giáng thế!

Tô Song Song vội vàng đưa tay che lỗ mũi của mình, bất mãn lầm bầm một tiếng: “Anh chơi vô lại! Hiện giờ đến lượt em công kích!”

“Ừ, em tới! Mới vừa rồi anh thấy em rất đáng yêu, cho nên mới cười!” Tần Mặc quả thật thông hiểu đạo lý bản sách yêu nghiệt kia, nâng cao một bước rồi!

Tô Song Song nghe Tần Mặc dùng giọng nói trầm ổn đầy truyền cảm nói ra một câu nói cứng chiều như vậy, hai chân lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ dưới quần tây của Tần Mặc!

“Trong lúc đối phương tấn công anh ngậm miệng! Nếu không để cho anh bị knockout, ngủ trên ghế sa lon!” Tô Song Song nói xong hai tay chống nạnh, dáng vẻ địa bàn của em do em làm chủ.

Tần Mặc rất nghe lời gật đầu, lúc này thật sự một chữ cũng không nói.

Tô Song Song nhìn Tần Mặc để trần nửa thân trên ở đối diện, hít mạnh một hơi, định bất cứ giá nào rồi.

Tay cô hơi run run cởi nút áo ngủ, học động tác vừa rồi của Tần Mặc, động tác thông thả mà kéo dài.

Khi nút áo thứ hai được cởi ra, trong nháy mắt cao ngất trước ngực Tô Song Song lập tức bắn ra, bộ đồ ngủ này hơi nhỏ, hơn nữa bên trong mặc đồ lót đó, mỗi lần mặc Tô Song Song đều cảm thấy thật bức tức.

Giờ khắc này, cô theo thói quen hít vào một hơi, chậm rãi cởi ra, một đôi “Hung khí” trước ngực quơ quơ.

Lúc này cho dù Tần Mặc định lực nữa, thấy rãnh thật sâu như ẩn như hiện kia, cũng cảm thấy cái mũi khô ráp, nhịn không được hơi nghiêng đầu, tránh tầm mắt đi.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc bịt mũi quay đầu rồi, hả hê mà cười cười, đôi tay chống nạnh, dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, còn không nhịn được châm chọc nói: “Không được quay đi! Nhận lấy mười ngàn điểm đánh dữ dội đi! Hừ hừ! Ai bảo anh đắc ý!”

Lúc này đến lượt Tần Mặc hít mũi một cái, thông thả một lát Tần Mặc mới chậm rãi quay đầu, Tô Song Song lập tức cảm thấy không khí hơi không đúng lắm.

Trong lúc đó Tần Mặc một phát cởi khóa kéo quần, quần vượt tụt xuống dưới, lộ ra hai chân thon dài khỏe đẹp của anh.

Tô Song Song quan sát tạo hình chỉ còn dư lại quần lót của Tần Mặc từ trên xuống dưới, lập tức hít vào một hơi, kinh sợ bị sắc nước miếng. Tần Mặc chậm rãi đi về phía Tô Song Song, Tô Song Song theo bản năng lui lại phía sau, cảm giác không khí hơi không ổn, cô cười ha hả nói: “A Mặc, anh thắng! Anh có sức quyến rũ nhất! Tiểu nhân xin chịu thua!”

“Em còn chưa tiến hành vòng kế tiếp đây!” Tần Mặc đi tới cách Tô Song Song hai bước thì dừng lại, tầm mắt liếc nhìn áo ngủ khoác trên người Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức run lên, khóc không ra nước mắt, cô lắc đầu một cái, ở trước mặt quyền uy tuyệt đối, cô trở nên chân chó trong nháy mắt, cười ha hả nói: “Em không thể so sánh, anh thắng!”

“So sánh?” Tô Song Song kêu lên một tiếng, vào lúc này mới ý thức được một vấn đề quan trọng, mới vừa rồi rốt cuộc bọn họ đang làm gì!

Tô Song Song lập tức nhảy dựng sang bên cạnh, nhảy lên giường, từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc, khí thế lại nổi lên, cô giải thích, cố gắng khuyên bảo Tần Mặc thực hiện hành vi cầm thú.

“Mới vừa rồi đơn thuần ngoài ý muốn, chúng ta chỉ học hỏi hữu nghị, cho nên hiện giờ thời gian không còn sớm, chúng ta tắm một cái rồi ngủ!” Tô Song Song nói xong, vẫn còn rất nể mặt mình gật đầu một cái.

Ngay sau đó cô khụy hai chân xuống, ngồi chồm hồm trên giường, duỗi thẳng hai chân, lôi chăn trùm lấy mình, còn chưa tới một giây đồng hồ, trên giường đã truyền đến tiếng ngáy của Tô Song Song.

Tần Mặc cứ đứng ở bên giường nhìn Tô Song Song tự tán dương như vậy, đợi đến khi có tiếng ngáy, Tần Mặc đưa tay kéo lỗ tai Tô Song Song, hỏi, “Diễn xong rồi?”

Hai mí mắt Tô Song Song giật giật, không nói không rằng, định giả vờ ngủ.

Tần Mặc đột nhiên khẽ cười một tiếng, trong tiếng cười lộ ra một ít bất đắc dĩ và chế nhạo, anh cúi người xuống, đưa đôi môi tiến tới bên cạnh lỗ tai Tô Song Song, nửa căn lỗ tai cô nói: “Tiếp theo không so sánh?”

Khi đôi môi lạnh lẽo của Tần Mặc chạm vào lỗ tai của cô thì cả người Tô Song Song run lên, suýt chút nữa run lên, cũng may một khắc cuối cùng cô nhìn được, chỉ có điều trái tim lại cấp tốc nhảy lên.

Tần Mặc vẫn nửa ngậm lỗ tai của cô, hình như không có ý buông ra, Tô Song Song sợ hãi!

“Ngủ thật?” Tất cả khí nóng trong miệng Tần Mặc đều phun vào trong lỗ tai Tô Song Song, kết hợp với giọng nói trầm thấp như tiếng vi-ô-lông-xen, quả thật là mười hình phạt tàn khốc đối với Tô Song Song.

Chỉ có điều cô cắn răng cố nhịn rồi! Ở trong lòng Tô Song Song yên lặng tự khen ngợi mình một điểm, chỉ có điều lộ ra bên ngoài, đầu ngón chân lộ ra bên ngoài co quắp lại đã bán đứng cô.

Tần Mặc nhìn lướt qua đầu ngón chân co quắp lại của Tô Song Song, nhếch miệng lên, cười nói: “Vậy anh muốn làm gì cũng có thể?”

Thật sự không phải định lực của Tô Song Song không đủ, mà lúc này Tần Mặc quá yêu nghiệt! Anh lại phạm quy, đầu lưỡi kia liếm lỗ tai của cô!

Tô Song Song thật sự không nhìn được, rên lên một tiếng “Ừm!” Chỉ có điều tiếp theo cô hết sức thông minh, làm bộ như thật sự ngủ, xoay người một cái, lật người kéo lỗ tai mình từ trong miệng Tần Mặc ra ngoài.

Tô Song Song nằm thẳng trên giường, cho dù nhắm chặt mắt, vẫn cảm thấy đèn trong nhà hơi chói, cô theo bản năng định lật người, lại không ngờ tới còn chưa kịp động, trên người đã nặng nề, khiến cho cô muốn động cũng không động được.

Bàn tay hơi lạnh của Tần Mặc từ bên hông Tô Song Song hướng lên, Tô Song Song rốt cuộc không nhìn được, chột mở hai mắt ra, bắt đầu ăn vạ: “Em không ngủ! Anh phải động đi! Không phục hai ta đánh một trận!”

Tần Mặc sững sờ, sau đó nở nụ cười, nhìn Tô Song Song của anh, rất nghiêm túc hỏi một câu: “Em thật sự muốn đánh nhau với anh?”

Tô Song Song liếc nhìn bắp thịt to lớn của Tần Mặc, hơi chột dạ, chỉ có điều nghĩ lại, chắc anh cũng không đến nỗi vô sỉ đánh con gái, cũng liên tục gật đầu, còn tự cảm thấy sáng khoái nói một câu: “Em ứng chiến!”

“Không hối hận?” Tần Mặc lại hỏi một câu, Tô Song Song không vừa lòng nhú mày, khiêu khích trả lời một câu: “Anh dài dòng như vậy từ khi nào, tới đi! Sợ anh là con chó nhỏ!”

“Được, vậy chúng ta đánh một trận thoải mái!” Tần Mặc nói xong, bàn tay trực tiếp vén quần áo của Tô Song Song, Tô Song Song cảm thấy trước ngực chột lạnh, hơi bối rối.

Cô cúi đầu nhìn ngực mình lộ ra trong không khí, lại ngẩng đầu ngây ngốc nhìn Tần Mặc, bị sợ đến ngớ ngẩn hỏi một câu: “Không phải đánh nhau sao? Anh cởi quần áo em làm gì?”

“Là đánh nhau! Yêu tinh đánh nhau!” Tần Mặc nói xong không cho Tô Song Song cơ hội phản bác, trực tiếp làm cô.

Khi Tô Song Song mơ mơ màng màng, vẫn lệ rơi đầy mặt, sao cô lại quên, một chương cuối cùng của quyển sách yêu nghiệt kia, sáng loáng vô sỉ viết: Mười tám chiêu đánh nhau của yêu tinh!

Trước khi Tô Song Song bị Tần Mặc chơi đùa đến ngất đi, nhìn bên ngoài trời dần sáng lên, cắn răng nghiêng lợi lầm bầm một câu: “Bạch Tiêu, anh chờ đó!”

Tần Mặc hơi sững sờ, đột nhiên hiểu Tô Song Song có ý gì, không nhịn được khẽ mỉm cười, khoanh khắc cuối cùng trước khi Tô Song Song ngất đi, nhìn thấy chính là nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của Tần Mặc.

Phút chốc khi ngất đi, Tô Song Song còn bớt chút thời gian suy nghĩ một chút, mình quá mệt mỏi ngất đi hay vẫn bị Tần Mặc làm điện giật hôn mê, đó là một vấn đề!

Mấy ngày nay Tô Song Song liên tục bị Tần giày vò, toàn thân đau nhức, gần trưa, cô nằm lỳ ở trên giường, ai oán nhìn Tần Mặc thần thái sáng láng, yên lặng đả chấn, định hôm nay đình công, ngủ bù.

Khi cô đang ngủ đến mơ mơ màng màng, điện thoại đột nhiên vang lên, bị sợ đến cô giật mình, vội vàng cầm điện thoại lên, vừa tiếp thông, nghe được giọng nói của Cố Trọng, Tô Song Song tỉnh táo trong nháy mắt, trong mắt trong lòng tràn đầy áy náy.

Không đợi Cố Trọng mở miệng, Tô Song Song vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, anh Trọng, gần đây em vẫn luôn nghỉ phép! Xin lỗi!”

Tần Mặc vừa nghe Tô Song Song lại nhún nhường nói xin lỗi với người khác như vậy, trong nháy mắt buông tờ báo trong tay xuống, nhíu mày, nhìn sang.

“A!” Ai biết sau một khắc Tô Song Song liền hò hét cổ vũ, tay run một cái suýt nữa ném điện thoại xuống đất.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Đồ Ngốc May Mắn

Tần Mặc lập tức đứng lên, còn chưa kịp mở miệng hỏi như thế nào, liền thấy Tô Song Song nhảy dựng lên, vừa nhảy từng từng liên tục, hưng phấn đến nói không hoàn chỉnh: “Thật sự có phần của em sao! Nhưng em còn không hề làm gì cả mà!”

“Thật sự thật sự thật sự à!” Hình như Tô Song Song còn chưa từ trong hưng phấn trở lại bình thường, riu rít, thiếu chút nữa lật ngược nóc phòng.

“Ừ là thật, chỉ có điều chờ hôn lễ của em cử hành xong, em phải trở về làm việc, có thể không?” Cố Trọng ở đầu điện thoại bên kia nói đến chuyện này, đột nhiên cảm thấy thật khó khăn.

Anh lại vội vàng tặng thêm một câu: “Nếu như em định đi hưởng tuần trăng mật, buổi tối có thể suy nghĩ, trở lại nộp bản chỉnh sửa nhân vật lên, trở về trễ ba bốn ngày vẫn kịp.”

“Được được... Hả?” Tô Song Song vừa định đầy miệng đồng ý, đột nhiên cảm giác được người bên cạnh tràn đầy sát khí, vừa quay đầu, thế này mới ý thức được, đây là chuyện lớn, phải thương lượng với Tần Mặc, vội vàng đổi lời nói, “Em và chồng em thương lượng một chút, trả lời anh sau được không?”

Nếu như nói Tô Song Song tự làm quyết định, anh vẫn còn cảm thấy rất ngoài ý muốn, nghe cô nói như vậy, lại cảm thấy rất bình thường, đáp một tiếng: “Có thể, anh nhận được thiệp mời của em rồi, chúc mừng chúc mừng!”

“Hì hì, anh Trọng đến lúc đó nhất định phải tới đây!” Tô Song Song cười gãi đầu, vừa nhắc tới chuyện hôn lễ, cô liền xấu hổ như tiểu thư khuê tú trong nháy mắt.

“Nhất định rồi, đúng rồi Song Song, nếu em xác định, hôm nay tới phòng làm việc một chuyến, anh nói một chút chuyện em cần làm với em.” Cố Trọng ở bên này rất bận, nghe Tô Song Song đồng ý, liền cúp điện thoại.

Điện thoại vừa cúp, Tô Song Song vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, cô nắm điện thoại, đứng ở trên giường, đi tới đi lui.

Tần Mặc đứng bên cạnh, vừa mới bắt đầu vẫn có đủ kiên nhẫn, nhưng đến cuối cùng, anh khẽ nhíu mày một chút, vừa đúng lúc Tô Song Song đi tới đối mặt với Tần Mặc, cảm thấy hơi không thích hợp.

Cô vừa ngẩng đầu, bị vẻ mặt này của Tần Mặc dọa sợ đến sững sờ, lúc này mới nhớ tới, cô còn chưa nói với Tần Mặc là chuyện gì!

Cô vội vàng ba bước thành hai bước đi tới bên giường, “Bịch!” Một tiếng ngồi xuống, hưng phấn đuổi thẳng chân, cười hì hì lại nói tiếp: “A Mặc a Mặc, trong phòng làm việc của anh Trọng muốn ra một manga mới, em có thể tham gia nha!”

Tần Mặc còn tưởng là chuyện lớn gì, chỉ có điều đứng ở góc độ của Tô Song Song xem xét, có thể hợp tác với nhân vật có cấp bậc như Cố Trọng quả thật rất vui vẻ.

“Nếu không anh và em hợp tác ra một quyển manga?” Tần Mặc nói xong ngồi trên ghế, nghịch nghịch ngón tay của mình, anh ngược lại đã lâu không vẽ tranh rồi.

Tô Song Song vừa nghe, thiếu chút nữa chảy nước miếng xuống, Tần Mặc là ai? Là Mặc đại thần! Đó là ngôi sao sáng trong giới manga, quyền uy!

Tô Song Song vừa định đồng ý một tiếng, nhưng trong lòng lại giằng co, cô cúi đầu, rất do dự.

Nếu có thể cùng Tần Mặc ra một bộ manga, danh tiếng của mình nhất định một đêm sẽ thành công, nhưng thật ra cô là một tay mơ mới ra đời, còn có rất nhiều phương diện không hiểu, đến lúc đó mang tới chỉ trích nhất định rất lớn.

“Nếu không... A Mặc, em có thể giữ lại cơ hội này, đợi đến khi em có năng lực đứng cùng một độ cao với anh lại dùng?” Tô Song Song nói cực kỳ cẩn thận, một đôi mắt cong cong tràn đầy mong đợi nhìn Tần Mặc.

Thật ra thì ngay từ lần đầu tiên Tần Mặc thấy thái độ của Tô Song Song với manga thì cũng biết cho tới bây giờ cô đều không phải vui đùa một chút, mà nghiêm túc coi nó như lý tưởng của mình.

Anh nói như vậy, cũng bởi vì nhìn thấy Cố Trọng vừa cho Tô Song Song một cơ hội nho nhỏ, cô liền quên mất nhà cô có một người còn mạnh hơn Cố Trọng rất nhiều, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn này của cô, hài lòng, gật đầu một cái.

Trong lòng Tô Song Song vẫn luôn rất hồi hộp rất khẩn trương, đột nhiên thấy anh gật đầu, hưng phấn trợn to cặp mắt, đột nhiên nhào tới trước, hai tay nâng mặt Tần Mặc lên, trực tiếp “Chụt” một phát, hôn một cái.

Theo tiếng vang thanh thúy này, Tần Mặc đã sửng sốt đến sững sờ, khi tỉnh lại, vừa định đưa tay ôm gáy Tô Song Song chìm đắm trong nụ hôn này, ai biết Tô Song Song đã đánh ra kinh nghiệm thực chiến.

Cô gặm hết Tần Mặc, rồi lui ra sau vài bước, sau đó qua quýt mặc đồ ngủ, phải đi thay quần áo.

Mà Tần Mặc ngồi ở trên ghế, dáng vẻ ngây ngốc, một lát sau, anh chậm rãi thu tay lại, hai chân gác trên giường, lại cầm tờ báo mới vừa đọc được

một nửa, tùy ý lật xem.

Tô Song Song thay xong quần áo ra ngoài, đã ngửi thấy mùi cơm chín, cô ghé đầu nhìn ra phòng bếp, hai mắt tỏa sáng, không nhịn được kêu lên: “A Mặc, đây đều do anh làm hả!”

Gào xong rồi, cô vội vàng chạy tới phòng bếp, nhìn kỹ, phòng bếp lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Tần Mặc nghe thấy Tô Song Song gọi anh, để tờ báo xuống, đứng dậy đi ra ngoài, nhìn Tô Song Song kiểm tra tới kiểm tra lui trong bếp, hơi có vẻ bất mãn hừ một câu: “Anh làm.”

Tô Song Song vừa nghe, quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc, đôi mắt sáng trong suốt, nhìn Tần Mặc hơi sợ hãi, Tần Mặc không nhịn được hỏi một câu: “Như thế nào?”

Tô Song Song chậm rãi lên tiếng, cười giống bà ngoại sỏi hơn, vừa nhìn vẻ mặt này của cô cũng không giống như có chuyện gì tốt.

Cô xoa xoa tay, cười híp mắt đi tới, quay quanh Tần Mặc một vòng, thở dài nói: “A Mặc anh đúng là lên được phòng khách xuống được phòng bếp, đánh người xấu, quả thật quá toàn năng rồi.”

Tần Mặc nghe Tô Song Song khen mình, dĩ nhiên vui mừng, mặc dù không nói gì, lại khẽ giật giật khóe môi, chính là định cười, Tô Song Song lại nói ba câu nữa thì đại não bắt đầu mở ra.

“Anh nói ngày nào đó anh tiến hóa thành loài lưỡng tính, có thể sinh con rồi, có phải phụ nữ cũng không cần không?”

Tần Mặc nghe được câu này, chợt hít một hơi, Tô Song Song vẫn còn xoay vòng vòng quanh Tần Mặc, vừa động não, ai dám tranh phong, vốn không dừng lại được.

“Trời ạ! Vậy em làm thế nào? Em chẳng phải trở thành người phụ nữ thống khổ nhất?” Tô Song Song nói đến đây kêu lên một tiếng, giống như chuyện như vậy thành sự thật.

Tần Mặc đứng tại chỗ, càng nghe càng cảm thấy trên đầu đã bốc lửa, Tần Mặc cũng bội phục Tô Song Song rồi, cô tuyệt đối có thời điểm khiêu chiến ranh giới kiên nhẫn cuối cùng của lòng người.

Tần Mặc thấy Tô Song Song vẫn liên thoảng không ngừng, đưa tay chính xác tóm lấy lỗ tai Tô Song Song, không dùng hơi sức quá lớn, nhưng vẫn mang tính trừng phạt lắc lắc.

“Này! Này!” Tô Song Song bị Tần Mặc tóm lấy lỗ tai, không thể vòng quanh anh được nữa, dừng ở trước mặt anh, Tô Song Song cực kỳ ai oán nhìn Tần Mặc, kiên quyết phát triển lời nói có khả năng không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng đến tận cùng.

“Anh xem anh xem! Anh chỉ biết một chiêu này! Còn nói không phải muốn tiến hóa!”

“...” Tần Mặc nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lúc này mới đè lửa giận trong lòng xuống, không đến nỗi véo lỗ tai nhỏ của Tô Song Song xuống.

“Tô Song Song, em vẫn còn tốt chứ, trắng mặt đi nửa tháng.” Tần Mặc nói xong xoay người định đi, Tô Song Song vừa nghe nửa tháng, lập tức nóng nảy.

Cô đưa tay kéo cánh tay Tần Mặc, sắc mặt mới cười như trộm trong nháy mắt chuyển thành mặt chân chó kinh điển, cười ha hả nói: “Đừng mà! Boss, hai ngày nữa chúng ta đợi thời tiết ấm áp lại đi chơi!”

“Hiện giờ ở nước ngoài rất ấm áp, vừa đúng tránh rét.” Tần Mặc không xoay người lại nhìn Tô Song Song, thái độ kiên quyết khác thường.

Bây giờ Tô Song Song có lòng muốn khóc, cô cũng biết mình quá đặc ý, ánh mắt của cô đảo một cái, chuyển thành dáng vẻ bị chính nghĩa mà cúi người, vừa mở miệng giọng nói tràn đầy khinh thường: “Đi nước ngoài cái gì? Không làm chuyện sinh ngoai như vậy!”

Tô Song Song ưỡn ngực một cái, lập tức tinh thần trọng nghĩa tràn đầy. Lúc này Tần Mặc rút cuộc quay đầu lại nhìn cô rồi, Tô Song Song cảm thấy mình chân thành yêu nước cảm động Tần Mặc, vội vàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, gương mặt mong đợi.

Tần Mặc lại khẽ nhíu mày một cái, gật đầu một cái, nói: “Có thể, bởi vì tinh thần yêu nước của em, anh đặc biệt mua cho em một bộ manga từ nước Bính không xuất bản nữa cũng không dùng được, anh gọi điện thoại ngay để cho bọn họ...”

“A! Đừng mà! Sư di trường kỹ dĩ chế di *! Chúng ta không thể bế quan tỏa cảng, em muốn! Không cho phép anh lui!” Tô Song Song gần đỏ thì đỏ, ở cùng Tần Mặc đã lâu, đầu óc này chuyển cực kỳ mau.

(*) Sư di trường kỹ dĩ chế di: Giải thích hoàn chỉnh là “Học tập kỹ thuật tiên tiến phương Tây từ đó chống lại xâm nhập của cường quốc phương Tây”, do nhà tư tưởng, có lối suy nghĩ mới Ngụy Nguyên ở đời Thanh đưa ra đầu tiên.

Tần Mặc trái lại rất ngoài ý muốn khi Tô Song Song có thể tìm ra một lý do tốt như vậy, anh không rồi rắm chuyện manga, mà nhảy tới vấn đề trước đó, thời gian hưởng tuần trăng mật.

“Em đã yêu nước như vậy, thế chúng ta đi dạo cả nước một lần, coi như ngắm cảnh tổ quốc núi non thơ mộng rồi, xem ra anh còn phải nghỉ phép thêm nửa tháng nữa.”

Tần Mặc nói xong lấy điện thoại ra, Tô Song Song lập tức dính rồi, đôi tay cô ôm cánh tay Tần Mặc, bắt đầu ăn vạ.

“A Mặc! Em sai rồi! Chúng ta đi nhanh về nhanh đi, em muốn tham dự sáng tác bộ manga này, chính là em có thể sớm nhanh chóng kể vai chiến đấu mốc lịch sử với anh!”

Tô Song Song nói xong, ngược đầu, làm bộ đáng thương nhìn Tần Mặc, Tô Song Song vốn có dáng dấp ngọt ngào thanh thuần, dùng ánh mắt có lực sát thương này nhìn người, nếu như không đồng ý chuyện của cô, giống như phạm tội.

“Em học ai vậy, miệng lưỡi trơn tru?” Sáng sớm nay miệng lưỡi này của Tô Song Song khiến cho anh hơi không chống đỡ được, Tần Mặc cảm giác có kỳ quái.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động bên cạnh ra, cung kính đưa cho Tần Mặc, vì sự nghiệp manga của mình, cô tính toán bán Tô Mộ.

“Đây là một đồng huấn luyện trí lực và câu vàng kinh điển Tô Tô gửi cho em, xem một chút cảm thấy rất có ý tứ!”

Tần Mặc cầm điện thoại di động, lướt lướt, liếc nhìn mấy câu vàng kinh điển theo lời Tô Song Song, rõ ràng chính là vài tiểu phẩm trên internet, hơn nữa còn là tiểu phẩm tổn hại người.

Tần Mặc trực tiếp xóa bỏ liên tiếp, khi trả điện thoại di động lại vào tay Tô Song Song, anh rất trịnh trọng nói: “Về sau đừng để cho cô ta gửi cho em mấy thứ lung tung này, nếu không Bạch Tiêu chính là kết quả của cô ta!”

“!” Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc lại phản cảm những thứ này, trong lòng toát mồ hôi vì Tô Mộ, vội vàng đứng nghiêm thi lễ, cười ha hả đáp ứng.

“À Mặc, vậy chúng ta có phải đẩy du lịch trăng mật về sau không?” Tô Song Song nói xong đưa mặt tiến tới, vui vẻ chờ câu trả lời của Tần Mặc.

Tần Mặc đưa tay về phía sau vuốt tóc tán loạn của mình xuôi xuống, gật đầu một cái, chỉ cần Tô Song Song ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều là du lịch trăng mật đối với anh, cũng không thiếu mấy ngày này.

Tô Song Song vừa nghe, hưng phấn nhảy dựng lên, vừa định cho Tần Mặc một cái ôm thật chặt, đột nhiên nhớ tới, xế chiều nay cô phải đi thử áo cưới, cho nên muốn đi chỗ Cố Trọng kia, cũng chỉ còn lại có...

Tô Song Song nghĩ được như vậy liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp mười một giờ, nói cách khác cô còn có hai giờ!

Tô Song Song vội vàng xoay người xông vào phòng bếp, một phát túm được ổ bánh mì, nhét vào trong miệng, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Tần Mặc lại một phát túm được cổ áo của cô, xách cô như xách gà con quay lại.

Trong lòng Tô Song Song nóng nảy rồi, đạp chân, định chạy trốn, Tần Mặc lại gắt gao lôi kéo, thế nào cũng không chịu buông tay, Tô Song Song thấy tránh không thoát, quay đầu lại ngậm bánh mì hàm hồ hỏi, “Anh định làm gì!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Nhân Vật Phụ Quan Trọng

“Làm gì... Sao?” Tốc độ nói chuyện của Tần Mặc chậm chạp, nghe được mà toàn thân Tô Song Song cũng tê dại, cô chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tần Mặc.

Nét mặt Tần Mặc rất nghiêm túc, quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới, Tô Song Song bị anh nhìn mà dựng lông, gật đầu một cái, lặp lại một câu: “Đúng, làm gì?”

Tần Mặc thấy Tô Song Song còn chưa phát hiện ra vấn đề, thật lòng không nhin được, hỏi một câu: “Em có phải ngốc không?”

Tô Song Song cảm thấy câu nói này của Tần Mặc có tính chất nhảy vọt quá lớn, không rõ chân tướng hỏi lại một câu: “Cái gì?”

“...” Tần Mặc nghe câu nói này, giống như bị ngốc, anh lập tức bị dáng vẻ ngây ngốc đáng yêu của Tô Song Song đánh bại, Tần Mặc đưa tay kéo áo sơ mi của Tô Song Song lên, chỉ vào quần cô, lười phải nói chuyện với cô.

Tô Song Song cúi đầu liếc nhìn, lúc này mới phản ứng lại được, ở dưới cô còn đang mặc quần ngủ, mới vừa rồi chỉ thay áo, quên thay quần.

Cô ngượng ngùng gãi gãi đầu, vội vàng chạy đi thay quần, đợi đến khi Tô Song Song chỉnh trang gọn gàng ra ngoài, Tần Mặc cũng đã mũ áo chỉnh tề.

Tô Song Song khẽ nghiêng đầu, hỏi một câu: “A Mặc, anh phải đi làm à?”

Tần Mặc nghe xong nhú mào trong nháy mắt, lời nói này của Tô Song Song giống như bình thường anh không đi làm vậy, cho dù anh không đi công ty cũng sẽ ở thư phòng xử lý tài liệu, đồ án có được hay không!

Tô Song Song nói xong cũng hồi hận, cô vội vàng giải thích: “Em nói là anh không ở nhà ngây ngốc hả? Không đúng, phải là không ở nhà làm việc hả?”

“Ừ, anh đưa em đi, Bạch Tiêu không có ở đây, anh thuận đường đến công ty một chút.” Tần Mặc không muốn tiếp tục đề tài này với Tô Song Song, trực tiếp chuyển hướng.

Anh nói xong cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ, anh ngẫm nghĩ, lại nói thêm: “Thôi, buổi trưa kêu Cố Trọng vừa ăn vừa nói.”

“Cái gì? Anh muốn ăn cơm cùng anh ấy à?” Tô Song Song không ngờ Tần Mặc đòi đi theo, lập tức bối rối.

Tần Mặc vốn không cho Tô Song Song cơ hội phản bác, kéo tay Tô Song Song đi ra ngoài, vẫn không quên đánh lại một quân: “Chính là đổi chỗ làm việc sang nơi khác có gì không được?”

Nói đến đây Tần Mặc nghe được Tô Song Song ở sau lưng còn định nói gì nữa, anh như cũ không cho cô cơ hội, đột nhiên dừng bước quay đầu nhìn Tô Song Song hỏi một câu: “Chẳng lẽ giữa hai người còn có chuyện gì không thể để cho anh tham dự cùng sao?”

Tròng mắt Tô Song Song co lại, rõ ràng nhìn thấy trên đỉnh đầu Tần Mặc mang một chữ dấm thật to, cô cũng không dám nói thêm cái gì, thái độ tốt đẹp lắc đầu một cái, yên lặng đi theo Tần Mặc ra ngoài.

Phòng làm việc của Cố Trọng lần này nhận là một vụ lớn, coi như trong những năm này anh nhận được một khoản đầu tư lớn nhất, cho nên Cố Trọng gọi tất cả trợ thủ trước đều làm hậu kỳ ở nhà tới.

Tất cả mọi người tụ tập trong phòng làm việc, đều hết sức hưng phấn, bên trong phòng làm việc khí thế ngất trời, chỉ có điều lại ngay ngắn trật tự, yên tĩnh khác thường.

Tô Song Song đi tới cửa phòng làm việc, thật ra thì trong lòng rất thấp thỏm, tùy tiện mang theo ông xã của mình tới nơi làm việc, đây quả thực tuyệt vời!

Bọn họ đi tới cửa, Tô Song Song chợt xoay người lại, hai tay chống lên lồng ngực Tần Mặc, mặt khẩn trương nói: “Anh trước chờ ở bên ngoài đi, em đi vào nói với anh ấy một tiếng, nếu không đột nhiên đi vào như vậy không được tốt!”

Tần Mặc biết thần kinh Tô Song Song đã căng thẳng thành một sợi dây rồi, cho nên không làm khó cô, gật đầu một cái, lùi về phía sau mấy bước, hai tay đút túi đứng ở cửa.

Tô Song Song không ngờ Tần Mặc có thể phối hợp như vậy, sững sốt một chút, thở phào một cái, cô nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, hít một hơi thật sâu, cổ vũ nhiệt tình cho mình, lúc này mới đẩy cửa ra.

Khoảnh khắc khi Tô Song Song thấy rõ cảnh tượng trong phòng, cả người đều ngẩn tại chỗ rồi, thật lâu không hồi thần được.

Ai có thể nói cho cô biết, người cả phòng này... Người đẩy phòng mặc quần áo Minions này, rốt cuộc nhô ra từ đâu!

Cố Trọng đang làm việc trên bàn làm việc yên tĩnh nhất, nghe có người gọi anh, anh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Tô Song Song đứng ở cửa gương mắt mà nhìn, lúc này mới nhớ tới quen nói với cô tình huống lúc này.

Anh vội vàng buông việc trong tay xuống, đi nhanh tới, Tô Song Song hoàn toàn bị một đám người Minions điên cuồng trước mắt làm cho ngây ngốc, ngay cả Cố Trọng đi tới cô cũng không nhìn thấy.

“Song Song?” Cố Trọng thấy Tô Song Song ngây ngô nhìn chăm chăm người trong phòng mà ngần người, khẽ gọi một tiếng.

“Hà?” Tô Song Song phản ứng một lát mới lấy lại tinh thần, nghe có người gọi cô, cô quay đầu nhìn sang, khi nhìn thấy mặt Cố Trọng, sợ hết hồn, kêu lên một tiếng: “A!”

Tần Mặc đứng ở cửa vừa nghe Tô Song Song kêu lên, không nói hai lời, liền bước đi qua đẩy cửa ra, khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì anh thì ngược lại thở phào nhẹ nhõm, bởi vì chỉ liếc mắt, cũng biết Tô Song Song nhất định bị người trong phòng hù sợ.

Cố Trọng biết Tần Dật Hiên cho nên từng gặp Tần Mặc, vừa thấy anh đi theo, thái độ cương cứng một chút, theo lễ phép cười chìa tay: “Chào anh! Tôi là Cố Trọng! Tôi biết anh, Tần tổng!”

Tần Mặc rất không muốn quen biết với người của Tần Dật Hiên, chỉ có điều nể tình anh ta là người lãnh đạo trực tiếp của Tô Song Song, liền chìa tay, đơn giản đụng vào một chút với anh ta, thu tay lại.

“Anh Trọng, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy! Ta đây mới chỉ vài ngày không tới mà!” Tô Song Song rốt cuộc lấy lại tinh thần, lòng vẫn còn sợ hãi đưa tay chỉ vào những người ở trong phòng này.

Cố Trọng bị dáng vẻ ngạc nhiên trợn mắt của Tô Song Song trêu chọc mà cười khe khẽ, trong mắt của anh mang theo tự hào, vừa mở miệng giọng nói cũng rất nhẹ nhõm.

“Đây đều là trợ lý của phòng làm việc, chẳng qua bình thường anh ngại ồn ào âm ỉ, nên để cho bọn họ ở nhà xử lý hậu kỳ, bây giờ là thời kỳ đặc

biệt, phải để cho mọi người sửa bản thảo trong vòng một tuần, cho nên thì gọi cả bọn họ cùng tới.”

“Bởi vì muốn cho công việc ngọt ngào có chút không khí sống động, nên để cho bọn họ mặc đồng phục làm việc lúc trước đã làm theo yêu cầu, như thế nào, thoát nhìn có phải có không khí manga không?”

“A à!” Tô Song Song vẫn thật sự không nghĩ tới trong phòng làm việc của Cố Trọng có nhiều trợ lý như vậy, đại khái nhìn lướt qua, có chừng chừng hai mươi người! Một bút lớn!

Tần Mặc thấy cặp mắt Tô Song Song lại bắt đầu bốc lên trái tim, vẻ mặt có ý tứ sùng bái, hơi bất mãn, anh kéo tay Tô Song Song, nhỏ giọng nhàn nhạt nói một câu: “Phòng làm việc của anh có hơn một trăm người.”

“...” Tô Song Song đầu tiên là hoảng hốt, ngay sau đó là im lặng, vội vàng nhìn xem một chút xem Cố Trọng có nghe thấy không, khi nhìn thấy Cố Trọng đang cùng trợ lý bàn luận sửa đổi ý kiến, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai biết khẩu khí này của Tô Song Song còn chưa nuốt xuống, Cố Trọng liền cười quay đầu lại nhìn Tần Mặc, giọng nói hiền hòa nhưng nội dung không quá hòa hài hỏi: “Hả? Không biết Tần tổng vẽ chính là manga cái gì? Là manga dưới cờ của công ty ngài sao?”

Tần Mặc vừa nghe, quay đầu nhìn về phía Cố Trọng, Tần Mặc cao hơn Cố Trọng nửa đầu, nghiêm mặt không có biểu cảm gì, khí thế áp đảo xem ra giống như đang bắt nạt Cố Trọng.

“Bản thân tôi vẽ.” Tần Mặc lạnh lùng phun ra bốn chữ, nếu không muốn dè Cố Trọng xuống, rõ ràng ở trong lòng Tô Song Song mình có địa vị vua manga, anh mới lười nhiều lời một chữ với Cố Trọng.

“Vậy không biết...”

“Manga nhỏ! Manga nhỏ! Chỉ có điều nhân viên trong phòng làm việc của a Mặc nhiều!” Tô Song Song không đợi Cố Trọng nói xong đã vội vàng đổi chủ đề.

Nếu khiến Cố Trọng biết Tần Mặc là Mặc đại thần, lúng túng bao nhiêu, vừa nhìn thái độ rầm thúi này của Tần Mặc, giống như cô mang theo đại thần tới đây đập phá quán. dfienddn lieqiudoon

Tần Mặc nhìn Tô Song Song một cái, Tô Song Song vội vàng cười làm lành, cũng may cô nhanh trí, lập tức chuyển đề tài, cười hỏi Cố Trọng: “Anh Trọng, nhiệm vụ của em là gì vậy?”

Vừa nói về manga bọn họ phải làm, Cố Trọng trong nháy mắt hớn hờ ra mặt, rõ ràng vẫn còn trạng thái hưng phấn.

Anh cười nói: “Lần trước ra manga, ngay sau đó nhìn độ nổi tiếng chuyển manga thành phim hoạt hình, chính là một cột mốc quan trọng để chúng ta quật khởi ở phim hoạt hình.”

“...” Tần Mặc đứng ở bên cạnh nghe được rất im lặng, đuôi khóe mắt liếc về phía Tô Song Song, thấy cô nghe đến tỏ vẻ mừng rỡ, mặt mũi tràn đầy hưng phấn giống như bị tẩy não, càng thêm hết ý kiến.

“Cho nên Song Song, lần này em phải nghiêm túc nỗ lực!” Cố Trọng nói đến chỗ này, vỗ nhẹ bả vai Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức cảm thấy trách nhiệm sinh ra từ đáy lòng, tích cực gật đầu một cái, mặt mong đợi nhìn Cố Trọng, vui vẻ hỏi “Vậy anh Trọng, em phải thiết kế cái gì?”

“Ừ, mặc dù chỉ là một vai phụ, nhưng mà nó xuyên khắp toàn bộ, rất quan trọng đó!” Cố Trọng bán cái nút, nghe được mà trái tim Tô Song Song thành thịch cuồng loạn, càng khẩn trương nhìn chăm chăm Cố Trọng.

Tô Song Song không nhịn được cười hỏi “Là gì?”

Cố Trọng cũng cười đến mặt hưng phấn, nói: “Là mèo Xiêm luôn luôn đáng yêu, anh nghe nói nhà em có mèo Xiêm, vừa đúng có thể quan sát ở khoảng cách gần, vẽ sẽ sinh động hơn ...”

(*) Mèo Xiêm là một trong những nòi mèo đầu tiên của mèo lông ngắn phương Đông được công nhận. Nguồn gốc của mèo Xiêm cho đến nay vẫn chưa được rõ ràng, nhưng Thái Lan được tin rằng là nơi xuất xứ của nó.

“Hừ!” Tần Mặc không đợi Cố Trọng nói xong, đã khinh thường hừ lạnh một tiếng, thì ra giày vò hồi lâu, khiến Tô Song Song buông tha du lịch trắng mắt của bọn họ, lại vẫn vì mèo?

Tô Song Song là một điên cuồng vì mèo, vừa nghe đến mèo, thật hưng phấn, vội vàng gạt đầu, hai người vừa khai thông, đột nhiên nghe được một tiếng chê cười này của Tần Mặc, Tô Song Song nhú mày nhìn về phía Tần Mặc.

“Mèo thật đáng yêu a! Lại nói nhiều trợ lý như vậy, em một tốt nhỏ vừa mới đến có thể chia được một nhân vật mèo, đã rất không dễ dàng!”

Tô Song Song càng nghĩ càng thấy phải cảm kích Cố Trọng, vội vàng nói một tiếng cảm ơn.

Cố Trọng căn bản không nhìn Tần Mặc, anh biết mâu thuẫn giữa Tần Dật Hiên và Tần Mặc, cho nên nếu như không phải nể mặt mũi Tô Song Song, căn bản cũng sẽ không để cho Tần Mặc bước vào phòng làm việc của anh.

Chỉ có điều cho dù cho anh ta đi vào rồi, Cố Trọng cũng không tìm một chỗ ngồi cho anh ta, cứ để cho anh ta đứng ngoài cửa.

“Mới đầu còn tưởng rằng em sẽ cảm thấy là nhân vật quá nhỏ, thấy em vui mừng như thế, là tốt rồi.” Cố Trọng nói đến chỗ này, hạ thấp giọng, thần bí nói, “Đồng Nhược có tài về vẽ phong cảnh! Đều là hoa hoa cỏ cỏ!”

“!” Tô Song Song vừa nghe càng thêm vô cùng cảm kích, đang định cúi người chào, Tần Mặc lại kéo cổ áo của cô nhắc cô lên.

Tần Mặc tự nhiên cảm thấy Cố Trọng không thân mật, anh cũng không cần thiết có thái độ tốt đẹp gì với anh ta, lạnh lùng nói: “Không có chuyện gì chứ? Chúng ta trở về.”

“A Mặc, bây giờ đã đến giờ cơm rồi, không phải anh nói muốn cùng nhau ăn cơm sao?”

Tô Song Song còn có chuyện liên quan đến manga cần hỏi Cố Trọng, bắt đầu bắt đầu từ buổi chiều hôm nay mãi cho đến hôn lễ, lịch trình của cô đều bố trí tràn đầy, căn bản không có thời gian đi hỏi, cho nên cô không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Tần Mặc liếc nhìn Cố Trọng, cho anh ta cảm giác bị áp bức, để cho anh từ chối, ai biết Cố Trọng thoát nhìn rất khéo hiểu lòng người thân thiện dịu dàng, trong xương lại cực kỳ cố chấp.

Anh tự nhiên sẽ không để cho Tần Mặc dễ chịu, trực tiếp gạt đầu đồng ý, còn cố ý nhếch môi cười với Tần Mặc, đưa tay gãi gãi đầu tóc rối bời của mình.

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt, Đồng Nhược và...” Tô Song Song vừa nghĩ tới Ôn Tiểu Khê, liền hơi lúng túng, quan hệ giữa hai người bọn họ chỉ sợ không tốt lên được.

“Hôm nay tiểu Khê có việc, xin nghỉ, Đồng Nhược phải ở lại đây nhìn, chúng ta đi là được rồi!” Cố Trọng nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Tần Mặc, cứ muốn để cho anh ta mở miệng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Bữa Cơm Trưa Đầy Khó Xử

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song không hiểu giữa hai người bọn họ đang có cơn sóng ngầm mãnh liệt. Thấy hai người đứng ở chỗ này không nói lời nào, cô quay đầu lại nhìn sang Tần Mặc một chút.

Tần Mặc gần như là cắn răng mới nặn ra được một chữ: "Đi!" kia

Cách phòng làm việc của Cố Trọng không xa có một nhà hàng Tây mới mở. Nghe nói hôm nay nhà hàng có mời một đầu bếp mới đến làm việc ở đây, Tần Mặc liền đưa Tô Song Song tới nơi này.

Thật ra thì Tần Mặc cũng không muốn ngồi cùng với Cố Trọng ở trong một chiếc xe quá lâu. Theo bản năng anh chỉ muốn ăn khẩn trương cho xong, sau đó để cho Cố Trọng cút đi cho thật nhanh!

Không biết có phải là do hôm nay đổi đầu bếp hay không, mà cả đại sảnh tuy mới ngồi được một nửa, mặc dù rất an tĩnh, nhưng lại có vẻ đặc biệt chật chội.. Tần Mặc không thích nơi có nhiều người, nên đầu lông mày nhú lại, nhìn hướng về phía Tô Song Song nói: "Để anh đặt một phòng bao."

Tô Song Song vừa tiến đến, tầm mắt của cô liền bị cảnh tượng phía ngoài cửa sổ thủy tinh hấp dẫn. Theo bản năng cô liền đi về phía bên kia, khi đi đến bên cạnh cửa sổ, cô nhìn thấy cảnh sắc đẹp đẽ ở phía dưới, không nhịn được liền che miệng kêu lên một tiếng.

Một giây kế tiếp, Tô Song Song quay đầu lại nhìn Tần Mặc vẻ đầy hưng phấn, vẫy vẫy tay, nhỏ giọng nói: "A Mặc, anh mau đến xem này, nhìn bên ngoài cực kỳ đẹp nhé!"

Tần Mặc sửng sốt một chút, đột nhiên nhớ tới, mình vẫn chưa từng bao giờ đưa Tô Song Song tới những nhà hàng ăn kiểu như thế này, nhất thời cảm thấy có chút áy náy.

Cố Trọng đứng ở bên cạnh Tần Mặc, nhìn Tô Song Song cười vô cùng tùy ý, liền cất bước đi đến, nhưng vẫn không quên nói một câu độc địa với Tần Mặc: "Tổng giám đốc Tần, ngay cả nơi này mà anh cũng chưa từng đưa Tô Song Song tới để ngắm sao, anh thật đúng là tiết kiệm."

Tần Mặc liếc Cố Trọng một cái, cũng không nói chuyện, sai bước đi về phía Tô Song Song.

Anh nhìn gương mặt đầy sự hưng phấn của Tô Song Song, liền nói với nhân viên phục vụ sinh đối phòng bao thành vị trí ở gần cửa sổ, tiếp đó quây một loạt những chiếc bàn ăn thành một vòng xung quanh bên cạnh bàn của anh để tránh ồn ã.

Mặc dù Tô Song Song cũng học hành không phải loại tồi, nhưng cô là một người yêu nước trong việc học tập. Cho nên về khả năng ngoại ngữ của cô, ngay cả một mảy may từ vựng cũng không hiểu gì hết. Khi cô nhìn thấy trên quầy thực đơn tràn ngập tiếng nước ngoài, thì cả người lẫn mắt đều trợn tròn hết lên.

Cô cười ha ha sau đó đẩy quầy thực đơn tới cho Cố Trọng ở bên kia, nói có chút lúng túng: "Anh Cố Trọng anh gọi món ăn đi, bữa này em mời."

Cố Trọng thấy cái bộ dáng này của Tô Song Song, cũng hiểu cô không biết ngoại ngữ, anh chỉ chớp chớp đôi mắt, cười cười, rồi lại đẩy thực đơn về hướng Tần Mặc, nói ý tứ về không tốt lắm: "Tổng giám đốc Tần, anh gọi đi, tôi cũng không biết ngoại ngữ."

Tô Song Song vừa nghe thấy Cố Trọng nói cũng không biết tiếng Anh như vậy, nhất thời có một loại cảm xúc tựa như hận vì gặp nhau muộn màng, cảm giác đồng bệnh tương liên (*), đôi mắt nhìn Cố Trọng đã nước mắt lưng tròng.

(*) Đồng bệnh tương liên, hay là đồng bệnh tương lân: Thành ngữ cổ, ít dùng. Hiểu theo nghĩa đen: Cùng bệnh với nhau thì thương xót lẫn nhau. Hiểu theo nghĩa bóng: Khi người ta cùng ở trong một hoàn cảnh giống nhau, thì rất dễ thông cảm với nhau.

Cố Trọng vẫn chỉ cười vô cùng tùy ý như cũ, trong nháy mắt liền tiếp nhận nỗi đau đồng bệnh tương liên của Tô Song Song và bản thân mình. Anh cố ý nói chuyện phiếm không để ý gì đến Tần Mặc. Chân mày Tần Mặc chau lại thật sâu! Thời điểm lật thực đơn, nhất thời anh cảm thấy, buổi sáng nay đề nghị Tô Song Song cùng nhau đi ăn cơm, thực sự là một quyết định sai lầm nhất mà anh đã làm trong năm nay.

Mặc dù bình thường Tô Song Song là người ngây ngô h, nhưng cô lại rất bận tâm đến cảm xúc của người ở bên cạnh. Thấy Tần Mặc vẫn không mở miệng tựa như không có cách nào để nói chen vào, thỉnh thoảng Tô Song Song lại quay sang nói với Tần Mặc vài ba câu. Tóm lại là cô không muốn để bầu không khí trở nên khó xử như vậy.

"Song Song, sao em lại ở chỗ này thế?" Đang lúc ba người còn đang tán gẫu tương đối phù hợp với nhau, không đến nỗi bối rối lắm, thì ở sau lưng Tô Song Song đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Tô Song Song vừa nghe thấy liền, quay đầu lại. Cô vừa nhìn thấy Tần Dật Hiên mang theo bạn gái, liền lập tức vẫy tay một cái, quay đầu nhìn chung quanh xem còn chỗ ngồi nào còn trống không, hưng phấn nói: "Anh trai, nơi này có chỗ trống, lại có thể nhìn thấy được phong cảnh phía ngoài rất đẹp!"

Tô Song Song không nói, Tần Dật Hiên cũng muốn đưa bạn gái của mình tới nơi này để ngồi. Vừa nhìn thấy dáng vẻ đầy hưng phấn kia của Tô Song Song, anh đột ngột hỏi một câu: "Em chưa từng bao giờ nhìn thấy phong cảnh thế này bao giờ hay sao?"

Đúng lúc này Tần Dật Hiên vừa vặn đi tới, Tô Song Song liền hạ thấp giọng hỏi lại anh một câu: "Hừ! Nơi này đắt tiền chết đi được! Em chưa từng tới đâu, thế làm sao?"

Trong nháy mắt, Tần Dật Hiên bất mãn nhìn sang Tần Mặc một cái. Anh và Tần Mặc vẫn luôn bất hòa, cho nên cũng không cần phải có điều gì cố kỵ.

Tần Dật Hiên trực tiếp chê cười nói: "Tổng giám đốc Tần thật đúng là hào phóng, ngay cả những nơi như thế này mà cũng chưa đưa Song Song tới nữa! Nếu như anh thiếu tiền, bữa cơm này tôi mời!"

"!" Lúc này Tô Song Song mới phản ứng được Tần Dật Hiên đang nói chọc tức cái gì, liền vội vàng khoát tay. Không phải là Tần Mặc không chịu đưa cô đi ra ngoài ăn cơm, mà là, cô và Tần Mặc đều bận rộn không có thời gian!

Tô Song Song vừa định giải thích, Tần Mặc lại một phát bắt luôn được tay của cô, hướng vào Tô Song Song nói: "Có người ân cần trả tiền cho chúng ta như vậy, cố sao chúng ta lại không nhận chứ!"

"..." Trong lòng Tô Song Song cực kỳ bối rối! Lúc này Tần Dật Hiên đã đụng phải Tần Mặc, hiện tại lực chiến đấu đã tăng vọt lên cao! Đã không còn là sấm sét phóng lửa xuống mặt đất nữa, mà giờ đây trở thành Sao Hỏa va chạm vào Trái đất mất rồi.

"Chuyện này... A! Đúng rồi, anh trai, đây là ai vậy anh, anh vẫn còn chưa giới thiệu với em đâu đấy nhé!" Tô Song Song vội vàng nói lảng sang chuyện khác, đứng dậy nhìn về phía cô gái mà Tần Dật Hiên đã đưa đến.

Cô gái mà Tần Dật Hiên mang đến là một cô gái nhỏ rất hay xấu hổ, nhưng là dáng dấp có thể dùng hai từ tươi đẹp để hình dung. Cô gái khẽ cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, làm cho người ta thấy cực kỳ đau lòng.

Khi Tô Song Song hỏi những lời này, thì Cố Trọng cũng quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn một lượt từ trên xuống dưới đối với cô gái mà Tần Dật Hiên mang đến kia.

"Đây là một người mẫu trong công ty của anh, tên là Kỷ Noãn. Hôm nay là lần đầu tiên hợp tác, nên anh mang cô đi ra ngoài ăn cơm!" Tần Dật Hiên cũng nói rất thẳng thắn, bất quá thời điểm anh giải thích vẫn luôn cẩn thận nhìn Tô Song Song như cũ, chỉ sợ cô hiểu lầm chuyện gì đó.

Ai biết Tô Song Song quả thực đang chờ Tần Dật Hiên tìm chị dâu cho cô. Cô nhìn cô người mẫu nhỏ nhắn xinh xắn kia một lần nữa, càng nhìn càng thấy thuận mắt. Chẳng qua là cô hơi có chút nghi lo lắng về nghề nghiệp kia của cô gái, không biết liệu mối quan hệ giữa hai người có thể bị lộn xộn hay không.

"Kỷ Noãn, chào cô, tôi là Tô Song Song, em gái của anh Tần Dật Hiên!" Tô Song Song chủ động vươn tay ra, đối phương rõ ràng có chút "thụ sủng nhược kinh" (được cưng chiều mà cảm thấy sợ hãi), vội vàng đưa hai tay ra, trịnh trọng bắt tay Tô Song Song một cái, lễ phép trả lời: "Tô tiểu thư, chào cô!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 252.2

Tần Mặc lại hừ lạnh lên một tiếng, nói vẻ không thèm đếm xỉa: "Tổng giám đốc chăm sóc người mẫu như vậy, cũng không biết một lát nữa còn phải chăm sóc đưa cô ấy đi đến nơi nào nữa đây!"

Trong nháy mắt, những lời này đã làm cho vẻ mặt Tần Dật Hiên trở nên thay đổi khó nhìn. Anh khẽ nheo mắt lại, một cảm giác âm độc lại bùng lên trong anh. Tần Dật Hiên tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại bận tâm tới Tô Song Song. Bầu không khí nơi này trong nháy mắt trở nên căng co...

"Đúng, đúng như vậy đấy! Chú ý đến người mới chẳng phải là chuyện nên làm hay sao! Việc này thể hiện anh trai của em là người rất giàu lòng thương người!" Tô Song Song cười ha ha thành một tràng dài. Chỉ có điều, khi cô vừa thốt ra câu nói này xong, bốn người khác ở nơi này đều sửng sốt đến lặng người. Ngay sau đó, trên mặt Tần Dật Hiên và Kỷ Noãn đều lộ ra vẻ đầy lúng túng.

Tần Mặc ngồi ở trên ghế lại khẽ mỉm cười. Cố Trọng vẫn nhìn Tô Song Song, hoàn toàn bị sự ngây thơ hồn nhiên của Tô Song Song đánh bại.

"Sao... Làm sao vậy?" Tô Song Song cũng cảm giác thấy bầu không khí có cái gì đó không đúng lắm, liền nhỏ giọng hỏi một câu. Tần Mặc lười phải nói chuyện về Tần Dật Hiên, còn lại ba người khác thì lại không biết phải nói với cô như thế nào.

"Còn có thể như thế nào nữa chứ! Nhị Mạnh Hóa à, không phải là tôi nói cô đâu, không trách được A Tiêu đã đặt cho cô cái tên là Nhị Mạnh. Nếu

mà là tôi, thì tôi trực tiếp can thiệp được, nhất định sẽ gọi cô là đại ngu!"

Lục Minh Viễn không biết nhô ra từ chỗ nào, tay dắt một Lolita (tiếng Anh nguyên bản), đi đến gần, cười híp mắt. Chẳng qua là khi Lục Minh Viễn thò cái mặt phúng phính như trẻ con kia vào để thảo luận góp vui, nói ra câu nói không biết xấu hổ như vậy, thì có thể nói..., Tô Song Song thật sự cảm thấy cái khuôn mặt trắng trẻo kia của anh nhìn cực kỳ càn rỡ.

Tô Song Song đã liệt Lục Minh Viễn vào hàng ngũ những nhân vật không được hoan nghênh ngang cấp với Bạch Tiêu, cho nên cô dứt khoát không thèm để ý tới anh.

Lục Minh Viễn cũng là loại người trời sanh có da mặt dày. Anh ghé sát tới gần hơn, cười ha hả nói: "Nhị Manh Hóa, cô không muốn biết là cô đã nói sai điều gì rồi hay sao?"

Tô Song Song lập tức quay mặt đi nơi khác, nói lẩm bẩm: "Không muốn, anh mau đi đi!"

Lục Minh Viễn lại tiến sang phía bên kia Tô Song Song, không nhịn được cười, tiếp tục nhắc lại câu nói mà Tô Song Song vừa nói lúc nãy: "Anh cô là một người rất có lòng yêu thương người khác, luôn quan tâm đến sự an toàn thân thể của mỗi một nữ nghệ sĩ ở dưới mình đúng không?"
(*)

(*) Lục Minh Viễn chơi chữ: nghĩa của cụm từ “lòng yêu thương” Tô Song Song muốn nói đến là chỉ tình cảm yêu thương của con người nói chung. Nhưng nếu hiểu theo nghĩa bóng thành tình yêu nam nữ.

Cụm từ “sự an toàn thân thể”, do từ “an” có nhiều nghĩa: như an tâm, yên ổn, an toàn. Từ “thân” cũng có nhiều nghĩa: Nếu hiểu theo nghĩa bóng, xấu: nghĩa từ thân là chỉ thân thể của một người. Nếu hiểu theo nghĩa đúng: nghĩa từ là sinh mệnh, mạng sống của con người. Nghĩa của câu nói cũng tùy theo ngữ điệu của người khi nói ra câu nói này.

Cả câu nói, nếu hiểu theo ý Tô Song Song nói, có nghĩa: Tần Dật Hiên là một người tốt, luôn quan tâm chăm sóc đến cuộc sống của người dưới quyền mình. Nhưng nếu hiểu theo nghĩa xấu thì sẽ là Tần Dật Hiên luôn luôn quan tâm chăm sóc đến thân thể (cơ thể) của người phụ nữ bên dưới người mình.

"..." Đến lúc này Tô Song Song mới hiểu ra, câu nói lúc này cô đã dùng sai từ rồi. Cô bĩu môi, chỉ chớp chớp mắt sau đó trả lời một câu: "Nhưng mà nghĩa của cụm từ lòng yêu thương mà tôi nói, không phải là cái nghĩa yêu thương như anh hiểu đâu!"

"A? Vậy thì ý cô muốn nói yêu thương kia là gì vậy?"

Tô Song Song hung tợn trừng mắt lườm khuôn mặt thiên sứ, nhưng kì thực lòng dạ lại hiểm độc của Lục Minh Viễn, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ý của tôi chính là muốn nói anh trai của tôi tính tình rất tốt! Là người tốt! Đâu có giống như anh, nhìn mặt đẹp mắt như thế nhưng trong bụng thì chỉ toàn ý xấu! Anh có thể đi được rồi đấy! Cô bé con của anh cũng đang sốt ruột chờ anh kia kìa!"

Lúc này Tô Song Song đã liếc mắt nhìn cô gái nhỏ kia một cái, thấy cô nhóc mà Lục Minh Viễn mang đến kia vẫn đang che miệng cười, đã làm cho ấn tượng của cô đối với cô ta cực kỳ không tốt. Cho nên khi nói chuyện, Tô Song Song cũng không chút khách khí.

"Ở nơi này của cô chẳng phải là có chỗ trống hay sao, tôi thấy ngồi nơi này cũng tốt đấy chứ?" Mặc dù Lục Minh Viễn hỏi như thế, nhưng anh đã lôi kéo cô gái nhỏ kia ngồi vào vị trí bên cạnh rồi.

"Không có chỗ trống đâu! Đây! Chỗ đó là tôi giữ để cho anh trai tôi, anh đừng có ngồi ở chỗ này!" Thật lòng mà nói, Tô Song Song rất nhứt đầu, hiện tại cô hối tiếc không kịp, tại sao lúc trước cô lại không đề nghị Tần

Mặc cho Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu cùng ra nước ngoài đi công tác kia chứ!

"Thôi quên đi, hai chúng tôi cùng ngồi ở nơi này với mấy người! Không ngại gì chứ?" Bốn chữ cuối cùng này là Tần Dật Hiên nói với Tần Mặc, chỉ có điều là không đợi Tần Mặc mở miệng, anh đã lôi kéo Kỷ Noãn ngồi xuống.

Tô Song Song thấy Tần Dật Hiên ngồi xuống, cũng không tiện kêu la trong một trong phòng ăn hạng sang thế này nữa, bất quá, cô chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Lục Minh Viễn một cái. Nhưng một khi xung quanh đã an tĩnh lại, Tô Song Song liền cảm thấy không khí trên bàn ăn có gì đó quý dị khác thường.

Cố Trọng đột nhiên liền không cười nói nữa. Anh vẫn cúi đầu, nhưng dư quang lại vẫn nhìn chăm chăm vào Kỷ Noãn. Kỷ Noãn hiển nhiên là bị khí chất của Tần Mặc hù dọa cho sợ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cũng cúi đầu xuống, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám thở mạnh.

Mà Tần Dật Hiên cùng Tần Mặc thì không ai coi ai ra gì hết, cứ nhìn chăm chăm lẫn nhau. Bộ dáng kia của hai người, thật sự đã làm cho Tô Song Song cảm giác thấy hai người kia chỉ ưa thích làm thế nào để trừ khử đối phương.

"Chuyện này... Nếu không anh trai, à! Kỷ Noãn, cô hãy chọn những món mà mình thích ăn đi?" Tô Song Song lúc này cảm thấy trách nhiệm của cô thật trọng đại, hiện tại bầu không khí này chỉ có thể dựa vào chính bản thân cô mới có thể hóa giải được mà thôi.

Ai biết cô gọi làm người, Kỷ Noãn là một người mẫu nhỏ, chỉ mới ra nghề, chưa từng gặp gỡ những cảnh đời trong xã hội như thế này. Hiện tại, cô gặp phải loại không khí căng thẳng như vậy, lại bị Tô Song Song gọi

tên, nên bị sợ hết hồn, lúc cô ngẩng đầu lên đã thấy nước mắt lưng tròng trong khóe mắt rồi.

Tô Song Song vừa nhìn thấy Kỷ Noãn muốn khóc, lập tức trở nên khó xử. Tay chân cô luống cuống cầm lấy chiếc khăn giấy trong tay nhét sang cho cô gái nhỏ kia.

Kỷ Noãn nguyên bản vốn không muốn khóc, nhưng mà khi thấy tất cả mọi người đều nhìn sang, bị dọa cho sợ liên không sao nén nhịn được, nhất thời bật khóc lên, tựa như hoa lê đắm mưa (khóc như hoa lê đọng giọt mưa).

"Ngoan, khóc cái gì vậy?" Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song hiểu lầm mối quan hệ giữa mình và Kỷ Noãn như vậy, liền nhanh trí suy tính, dự định lúc này sẽ dùng Kỷ Noãn làm bia đỡ đạn, như vậy có thể làm rút ngắn bớt xuống khoảng cách giữa mình và Tô Song Song lại.

Một câu nói dịu dàng như nước vừa nói ra..., Tô Song Song nghe được, mặt mày lập tức hớn hờ, tâm tình giống như nhìn thấy con gái đã nuôi ở nhà suốt ba mươi năm, rốt cục cũng đã gả được ra ngoài rồi.

Nhưng mà sắc mặt của Cố Trọng nhìn lại không được tốt như vậy. Anh hốt hoảng đứng dậy, đụng phải chén nước ở bên cạnh, anh sững sốt thoáng lạng người đi một chút.

Cố Trọng vừa thấy Tần Dật Hiên nhìn sang, có chút hốt hoảng liền hướng về phía Tô Song Song nói: "Song Song, đột nhiên anh nhớ tới còn có chuyện anh vẫn còn chưa xử lý, anh đi về trước đã nhé, lần sau anh sẽ mời em để nhận lỗi!"

"Này... Thật vậy sao Vậy anh bận rộn thì cứ đi trước đi, bye bye!" Tô Song Song đứng dậy nhìn Cố Trọng một cái, cảm giác, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, đột nhiên ý thức được điều gì đó, cô quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên bị Tô Song Song nhìn cảm thấy không được thoải mái, lông mày liền nhíu lên, lộ rõ sự nghi vấn. Tô Song Song lập tức khoát tay áo, ngồi xuống trong lòng cảm thấy thật nặng nề.

Chuyện này cho thấy, rõ ràng Cố Trọng đã ăn dấm (ghen tuông) của Kỷ Noãn sau đó chạy trốn chết, Tô Song Song đứng ở lập trường của một hủ nữ, dĩ nhiên là cô hi vọng anh trai của mình được ở chung một chỗ được hạnh phúc với Cố Trọng. Chỉ có điều, anh trai của cô chính là một người thuộc dạng thẳng (là đàn ông). Đoán chừng cả đời này Cố Trọng cũng không có khả năng đó rồi!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Ông Xã Pk Anh Trai

Tần Dật Hiên cũng cảm thấy có chút nhĩ kỳ quái, quay đầu lại liếc mắt nhìn theo bóng lưng đầy vẻ hốt hoảng Cố Trọng. Sau đó anh nhìn về phía Tô Song Song vẻ mặt tiếc hận, khẽ nhíu mày, hỏi một câu thái độ không quá chắc chắn lắm: "Cố Trọng bị làm sao vậy?"

"Sao... là sao cơ!" Tô Song Song chỉ sợ Tần Dật Hiên nhìn ra chuyện YY mình đang nghĩ trong lòng, khẩn trương ưỡn thẳng sống lưng, cười ha ha một tràng, con người sáng ngời đảo loạn, muốn nghĩ ra một cái gì đó để nói cho qua.

Ngay từ nhỏ Tần Dật Hiên đã nhìn Tô Song Song lớn lên, mỗi khi cô nói láo gạt người thì luôn có một thói quen nhỏ, là sẽ triệt để tránh né ánh mắt của anh. Tần Dật Hiên vươn tay nhẹ nhàng gõ một cái lên mặt bàn trước mặt Tô Song Song, ngạo nghễ liếc mắt nhìn sang cô nói một câu rất bình tĩnh: "Đang suy nghĩ thật kỹ cách làm thế nào để gạt anh phải không?"

"..." Tô Song Song thấy chút tâm tư nhỏ mọn của mình đã bị Tần Dật Hiên phơi bày, liền nở nụ cười xin lỗi, cúi đầu nghịch ngợm mấy đầu ngón tay của mình, khẽ lẩm bẩm đáp lại: "Bởi vì em cũng không biết gì hết! Dĩ nhiên là em cũng rất muốn biết!"

Tô Song Song nói xong lời cuối cùng, càng cảm giác thấy mình giống như cây ngay không sợ chết đứng hơn, trong lòng cũng không chút rung động, giọng nói cũng không hề run rẩy, cả người cũng mạnh mẽ hơn lên rồi.

"Ừ, vậy em định nói với anh điều gì." Tần Dật Hiên không quá quan tâm đến chuyện Cố Trọng, khẽ nghiêng đầu nhìn Tô Song Song, vẻ mặt cứng chiu. Ánh mắt đầy sự ôn nhu cứng chiu này của Tần Dật Hiên, Tần Mặc nhìn mà cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Tần Mặc trực tiếp đứng dậy, ngồi xen vào ở giữa Tô Song Song và Tần Dật Hiên, trực tiếp ngăn cản tầm mắt của Tần Dật Hiên. Tần Dật Hiên nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Tần Mặc, hé mắt, hừ lạnh một tiếng, sau đó ngồi ngay ngắn người lại.

Lục Minh Viễn vẫn luôn là người vĩnh viễn không chịu nhàn rỗi. Anh vẫn quay đầu quan sát tình hình ở bên này, vừa thấy Tần Mặc và Tần Dật Hiên ngăm đấu với nhau như vậy, liền đứng dậy cười ha ha một tràng, tiếp đó đứng ở đằng sau lưng Tần Dật Hiên.

"Tôi nói này, Tổng giám đốc Hiên, chị gái người mẫu này có dáng dấp thật là đẹp mắt! Chẳng qua là, trước kia anh vốn vẫn luôn được mệnh danh là một người đào hoa, sao bây giờ cảm giác hấp dẫn kia lại không thấy nữa nhỉ?" Lục Minh Viễn bày ra vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên nhìn sang Tần Dật Hiên, nhưng lời nói ra lại tràn đầy sự khiêu khích.

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy cũng biết Lục Minh Viễn tìm đến để bới móc mình rồi. Kỷ Noãn ngồi ở bên cạnh anh, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn liền tái nhợt đi, lại muốn khóc.

Tần Dật Hiên khẽ đảo con ngươi vừa nghĩ, vừa hơi cau mày lại, gương mặt tỏ ra như bị làm khó, nói chuyện cũng khách khí hơn rất nhiều: "Tôi đối với tiểu Noãn là thật tâm. Lục Minh Viễn, anh cũng biết rất rõ ràng tôi không biết hoa đào kia là gì. Nếu như anh nói như vậy, anh có ghét tôi xin cứ việc, nhưng mà chớ làm tổn thương đến tiểu Noãn."

Tần Dật Hiên càng nói giọng của anh tỏ ra càng khó chịu. Anh lôi kéo tay Kỷ Noãn một bộ tỏ ra tình cảm tình sâu nghĩa nặng. Trong nháy mắt đã

làm cho Lục Minh Viễn trở thành người đáng bị ghê tởm.

Kỷ Noãn hiển nhiên là không nghĩ tới Tần Dật Hiên sẽ nói ra một câu nói như vậy. Cô ngây ngẩn cả người, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lựng lên vẻ đầy hưng phấn. Ánh mắt trong veo như nước chỉ chực khóc, nhưng lại sợ chộc làm cho Tần Dật Hiên mất hứng, nên vội vàng nén nhịn lại.

Tô Song Song vừa nghe Tần Dật Hiên nói lời kia, cả người cũng thấy hưng phấn. Cô ngồi ở trong góc bên này, bởi vì bị Tần Mặc cản trở, cho nên không thấy được vẻ mặt của Tần Dật Hiên. Cô kích động chột đứng lên, lộ rõ biểu cảm mừng rỡ không sao kìm nén lại được.

Lúc này Tô Song Song cũng trông nom đến cái gì gọi là tư cách hay không tư cách nữa rồi, hưng phấn hỏi một câu: "Anh trai là thật sao?!"

Tần Dật Hiên ngửa đầu nhìn Tô Song Song, khẽ nhếch môi lên cười một tiếng, gật đầu một cái. Gật đầu xong, anh lại cầm lấy tay Kỷ Noãn đặt ở trước người của mình. Bộ dạng sủng ái này không có một chút nào giống như là giả.

"Vốn là muốn mấy ngày nữa anh sẽ nói với em. Nhưng nếu hôm nay đã gặp em ở đây rồi, tiện thể anh nói cho em biết luôn, để cho em cũng cảm thấy cao hứng vui mừng!"

"Thật là cao hứng! Thật vui mừng! Anh trai, khi nào hai người định làm hôn lễ vậy?!" Tần Dật Hiên đã có động tâm yêu quý với một cô gái, đối với Tô Song Song mà nói, chuyện vui mừng này đơn giản chính là lớn như trời rồi.

Kỷ Noãn hiện tại hoàn toàn đang đắm chìm ở trong hạnh phúc đột nhiên ập tới kia. Cô cúi đầu cười, gương mặt đầy vẻ xấu hổ, bộ dáng kia làm cho người ta đặc biệt thương yêu. Chợt vừa nghe thấy Tô Song Song nói đến

chuyện cử hành hôn lễ, Kỷ Noãn cả kinh, ánh mắt chuyển sang nhìn về phía Tần Dật Hiên, thật sâu trong khóe mắt của cô lộ rõ sự mong đợi.

Tần Dật Hiên ngược lại đã quá quen với tính tình quá nhanh nhạy kia của Tô Song Song, anh đơn giản chỉ cần chịu đựng sự khó chịu trong lòng, trên mặt nở nụ cười đặc biệt vui vẻ, lại còn làm bộ trầm tư một lát, sau đó mới thận trọng mở miệng nói.

"Về chuyện hôn lễ phải chờ khi nào hai bạn anh ổn định một chút đã rồi hãy nói. Anh còn chưa vội, cô nhóc em đã gấp gáp cái gì chứ. Trước mắt em hãy lo cho buổi hôn lễ của mình cho tốt đi đã, sau đó hãy trở lại quan tâm đến anh!"

"Dạ!" Tô Song Song vừa nghĩ tới chuyện kết hôn của mình, nhất thời liền ỉu xìu luôn, cô buồn buồn ngồi xuống, thở dài.

"Được rồi, nếu như em có chuyện gì cần phải giúp đỡ, thì hãy gọi điện thoại cho anh. Thân là anh trai của em, hiện tại đang còn ở nơi này, hiện tại em không sai khiến thì còn định chờ đến lúc nào thì mới sai sử đây?" Tần Dật Hiên gấp gáp vội mở miệng nói, cuối cùng vòng lại mục đích mà mình muốn tới đây.

Tô Song Song bừng tỉnh hiểu ra, vỗ lên bắp đùi của mình, cả người liền nhô lên trước nhìn Tần Dật Hiên, tay làm một tư thế như muốn ca tụng, cười híp mắt nói: "Ngày mai đã có thể có một đồng lớn chuyện cần anh giúp rồi đấy!"

Lục Minh Viễn đứng ở sau lưng Tần Dật Hiên, cẩn thận nhìn lại Tần Dật Hiên và Kỷ Noãn một chút. Rốt cuộc anh có một loại cảm giác tựa như mình đã trúng bẫy rập của Tần Dật Hiên rồi. Thế nhưng nhất thời anh lại không tìm ra được cái gì không đúng đó nằm ở chỗ nào, dù thế nào anh cũng cảm thấy là lạ.

Tần Mặc cũng không cần phải phân biệt nặng nhẹ, anh chồm qua kéo giật tay Tô Song Song trở lại, mở miệng nói hơi có vẻ bất mãn: "Nếu như em còn nhảy lên nhảy xuống như vậy nữa, người ở trong phòng ăn này lại tưởng rằng em đang biểu diễn tiết mục của mình nữa đấy."

"!" Lúc này Tô Song Song mới nhớ tới hiện giờ mình đang ở trong một nhà hàng Tây hạng sang. Mới vừa rồi cô đã gào t lên một hồi như vậy, chỉ sợ đã sớm làm cho những người khách khác bị bất mãn rồi.

Tô Song Song lập tức cúi đầu, co người mình lại thành một đoàn nho nhỏ, tận lực muốn làm cho cảm giác về sự tồn tại của mình bị thấp xuống. Một lát sau, khi cảm thấy bốn phía đều rất an tĩnh, lúc này cô mới cẩn thận ngẩng đầu lên, quan sát bốn phía một chút.

Khi tầm mắt của cô chạm phải ánh mắt nhìn sang của một người khách khác, Tô Song Song bị dọa cho sợ đến mức, cô lập tức quay đầu lại co rụt cổ lại, nhìn cực kỳ khéo léo.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Ông Xã Pk Anh Trai 2

Tần Dật Hiên lại hừ nhẹ một tiếng, thân mật xoa nắn mấy ngón tay của Kỷ Noãn, nói một câu giống như vô ý trêu chọc: "Nếu như là tiểu Noãn, bất luận cô có như thế nào thì anh cũng đều không để ý!"

Giọng nói của anh mặc dù không lớn, tựa như là đang lầm bầm lầu bầu, nhưng lại dứt khoát cố ý khống chế ở trong phạm vi mọi người nơi này đều có thể nghe được. Nói xong giống như vừa chợt nhớ tới một điều gì đó, Tần Dật Hiên ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, thoáng nhú lông mày lại một chút.

"Tổng giám đốc Tần, nếu như anh ghét bỏ, làm em gái tôi bị mất mặt, vậy thì xin mời, em gái của Tần Dật Hiên này còn chưa tới phiên người khác chán ghét đâu!" Giọng nói của Tần Dật Hiên đã cực kỳ nóng nảy rồi, cho thấy rõ ràng là anh đang muốn tra hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc dứt khoát đặt mạnh cái đĩa đang cầm trong tay xuống chiếc khay, làm phát ra tiếng vang chói tai. Anh nhìn về phía Tần Dật Hiên, lạnh lùng nói: "Tôi sẽ cùng chịu mất mặt với Song Song."

Tần Mặc nói xong câu đó, tầm mắt của anh và Tần Dật Hiên liền giao nhau ở trên không trung. Trong nháy mắt tia lửa văng ra khắp nơi. Tô Song Song cảm nhận được bầu không khí từ có vẻ kỳ lạ trực tiếp tăng lên cao, đến giương cung tuốt kiếm. Theo bản năng, cô liếc mắt nhìn sang Lục Minh Viễn, dùng ánh mắt nói với anh một tiếng, muốn nhờ Lục Minh Viễn hóa giải không khí một chút.

Ai biết Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu là người chung một đường, đều là loại người rất yêu thích việc đứng xem náo nhiệt Vào lúc này Lục Minh

Viễn đang mở to cặp mắt vẻ đầy hưng phấn, nhìn chăm chăm, tựa như đang nghiên cứu xem người nào có lực chiến đấu mạnh hơn. Cho nên anh hoàn toàn không tiếp nhận được ám hiệu kia của Tô Song Song.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt gương mặt của cô lại nhăn nhúm lại thành một chiếc bánh bao. Trong lòng nghĩ ngợi cực kỳ phần uất: Cô làm sao lại lâm vào tình trạng bi thương thế này kia chứ!

Anh trai của cô và ông xã yêu quý của mình thì lại không thể sống chung trong hòa bình với nhau. Chẳng phải vẫn hay nói là vợ và cô em chồng không thể chung đụng hòa hợp được. Hiện tại, từ lúc nào đã thành ông xã và ông anh trai của mình cũng giống như Sao hỏa đụng vào Trái đất như vậy rồi!

Tô Song Song bĩu môi một cái. Cô ý thức được, nếu như mình không làm một chút gì đó, đoán chừng Tần Mặc và Tần Dật Hiên sẽ phải nhảy bổ vào mà đánh nhau mất. Tô Song Song suy nghĩ một chút, cảm thấy trách nhiệm của mình thật là trọng đại.

Cô liền chớp chớp đôi mắt tròn giống như hạt châu, trong lòng nghĩ ra một kế. Một giây kế tiếp, hai tay cô liền ôm lấy bụng của mình, trực tiếp nhào về phía Tần Mặc ở bên kia một chút, cũng không kịp cái gì có thể diện hay không thể diễn nữa, khẽ rên rỉ lên một tiếng: "A Mặc, dạ dày của em bị đau!"

Tô Song Song ngã nhào vào trong ngực của Tần Mặc. Trong nháy mắt Tần Mặc liền vội vã quay đầu lại. Nhìn thấy cô đang che bụng của mình, miệng thì rầm rì, liền có chút luống cuống, vội vàng đưa hai tay ra đỡ vào hai bên bả vai của Tô Song Song, ôm luôn cô vào trong ngực.

Tần Dật Hiên khoa trương hơn, chột đứng lên, chớp mắt một cái liền chạy đến bên kia Tô Song Song, định đưa tay ra, nhưng rồi lại cảm thấy lập trường của mình như vậy thì không đúng lắm. Hơn nữa, Tần Mặc lại bảo

hộ Tô Song Song hộ cực kỳ nghiêm mật, tự mình thực hiệ chứ không muốn có một người nào khác ở chỗ này nhúng tay vào.

Tần Mặc đỡ Tô Song Song đứng lên, một ôm ngang người cô, sau đó ôm vào trong ngực, rồi cất bước đi ra ngoài. Nhưng Lục Minh Viễn lại một phát đưa tay ra giữ chặt lấy bả vai của Tần Mặc

Tần Mặc nhúu chân mày lại nhìn Lục Minh Viễn, trong mắt anh lộ rõ một câu hỏi đầy vẻ bất mãn. Tần Dật Hiên lại càng thêm nóng nảy, anh gầm nhẹ một tiếng: "Lục Minh Viễn, anh đã xong chưa?"

Nhưng Lục Minh Viễn lại nhìn vào tay Tô Song Song vẫn đang ôm bụng cười hỏi: "Nhị Manh Hóa, cô bị đau bụng hay là bị đau dạ dày vậy?"

Tô Song Song cúi đầu xuống nhìn lại mình. Thấy tay mình đang che bụng, lập tức di động lên phía trên một ít, khẩn trương nói: "Dạ dày!"

Mới vừa rồi Tần Dật Hiên do quá sốt ruột, hiện tại khi tỉnh táo lại, vừa nhìn thấy cái bộ dáng này của Tô Song Song, cũng biết là cô sợ anh và Tần Mặc cãi vã nhau, nên mới cố ý nói láo như vậy. Bất đắc dĩ anh liền thở dài một tiếng, muốn trách cứ Tô Song Song, nhưng lại không đành lòng.

Đương nhiên là Tần Mặc cũng nhìn ra lúc này Tô Song Song đang lừa dối người khác. Anh trầm mặc không nói chỉ đặt cô đứng xuống. Tô Song Song vẫn còn chưa ý thức được mình đã hoàn toàn bị người ta nhìn xuyên thấu rồi.

Cô vẫn để hai tay của mình che nơi dạ dày, khom người rầm rì. Vừa thấy Tần Mặc đặt mình đứng xuống, cô ngẩng đầu một bộ dạng đáng vẻ đầy sự thống khổ, nhìn Tần Mặc, mắt nước mắt lưng tròng nói: "A Mặc, em đau!"

Tần Mặc đối với loại vẻ mặt này của Tô Song Song hoàn toàn không có sức miễn dịch. Trong lòng thở dài một tiếng, lại ôm ngang cô lên.

Tần Mặc nghĩ lại, xem ra anh cũng nên mượn chuyện này để đưa Tô Song Song đi. Nếu không, anh còn ngồi chung một bàn cùng với Tần Dật Hiên một lúc nữa, đoán chừng không những dẫn đến cãi vã, mà có khi còn đánh nhau nữa cũng nên. Đến lúc đó người bị làm khó vẫn lại là Tô Song Song.

Ở trong lòng Tần Dật Hiên vẫn không thấy cam lòng. Nhưng mà anh biết lúc này phải luôn giữ được vẻ bình thản, nếu không hình tượng người anh trai lúc này vừa được vãn hồi hoàn toàn trong lòng cô, thì đến bây giờ tình cảm giữa cô và anh trai lại sẽ bị ngăn cách rồi.

Anh xoay người lại kéo tay Kỷ Noãn tay, sải bước đuổi theo Tần Mặc. Tần Mặc thấy Tần Dật Hiên lôi kéo Kỷ Noãn đi theo như vậy, liền quay đầu lại nhìn anh một cái, trong mắt lộ rõ vẻ chán ghét, lạnh lùng nói: "Anh cũng đi tới đây để làm gì?"

"Em gái tôi bị ngã bệnh, chẳng lẽ tôi là anh trai lại không đi theo sao?" Tần Dật Hiên đã bị kích mủi phần, cho thấy rõ ràng anh không muốn cứ như vậy rời đi khỏi nơi này

Nằm ở trong ngực Tần Mặc, Tô Song Song cũng không được thoải mái chút nào. Cô có cảm giác sao mình thật vất vả! Bầu không khí hòa hoãn trong nháy mắt lại trở nên khẩn trương. Cô vội vàng thò đầu ra nhìn Tần Dật Hiên, nói vẻ rất đáng thương: "Anh trai, em không sao mà, trước mắt anh hãy đưa Kỷ Noãn trở về trước đi đã. Khi em trở về đến nhà thì sẽ gọi điện thoại cho anh ngay."

Tần Dật Hiên lấy được lời hứa hẹn của Tô Song Song, lúc này mới chịu thỏa hiệp, liền gạt đầu một cá. Trước khi đi anh còn vươn tay vuốt vuốt mái tóc của Tô Song Song đầy vẻ cưng chiều, đồng thời cơn tức giận của Tần Mặc tưởng chừng như muốn bùng lên với Tần Dật Hiên.

Cũng may Tô Song Song kịp thời dụi dụi đầu vào trong ngực của anh, coi như đã dập tắt bớt chút lửa giận cho anh rồi, nên mới không xảy ra đánh nhau.

Tần Mặc ôm Tô Song Song vừa đi ra ngoài, liền cúi đầu hung tợn cảnh cáo cô: "Chuyện hôn lễ của chúng ta không cho hăn xen vào, cái con người nham hiểm kia, nói không chừng chỉ vì muốn phá hư hôn lễ của anh và em, sẽ bố trí tạc đạn ở hội trường ấy chứ!"

"..." Tô Song Song nhất thời cảm thấy suy nghĩ này của Tần Mặc thiết tưởng quá ngây thơ. Chỉ có điều cô lại cảm thấy sự ngây thơ này của anh lại vô cùng dễ thương. Tô Song Song chỉ sợ Tần Mặc then quá thành giận, sẽ mình ném xuống. Cho nên cô vội vàng phối hợp gật đầu một cái, bất quá lúc cúi đầu, ánh mắt của cô liền lượn lòng vòng một lúc, vẫn có chút suy nghĩ về chủ ý của mình.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Mèo Không Để Ý Tới Bánh Bao

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Song Song đang tràn đầy tính toán, biết lúc này cô lại đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì đây. Nhìn thấy bộ dạng của cô đầy vẻ tinh quái tự mình đã chơi thật vui vẻ, anh cũng không nỡ vạch trần cô.

Hai người lên xe, Tần Mặc cũng không lập tức lái xe đi ngay, mà anh quay đầu nhìn sang Tô Song Song, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dạ dày của cô, hỏi một câu: "Đi bệnh viện nhé?"

"Không! Không! Không! Em ngồi xuống chỗ này bây giờ đã cảm thấy tốt lắm rồi. Chúng ta về nhà đi, nếu như lại đi bệnh viện, ông nội chắc sẽ lo lắng." Tô Song Song nói xong hướng về phía Tần Mặc cười ngọt ngào, tính toán sử dụng mỹ nhân kế.

Tần Mặc quan sát trên dưới Tô Song Song một lượt, cũng không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa, chuyển hướng đề tài, hỏi cô một câu: "Cố Trọng có ý tứ đối với Tần Dật Hiên phải không?"

"!" Tô Song Song không nghĩ tới khả năng nhận thức của Tần Mặc đã tiến lên một tầng cao như vậy, nên cô bị một phen sợ hết hồn. Khi xe khởi động cô mới giật mình kêu lên một tiếng: "Người cũng biết Nam Nam à?!"

Ban đầu Tần Mặc cũng không biết, nhưng sau khi anh đọc tất cả những cuốn truyện tranh manga của Tô Song Song. Ngay cả những bộ sách từ lúc trước anh cũng cẩn thận đọc thử một lần, trong đó có một bộ tiểu thuyết có

tình tiết êm dịu khá cao, trong nháy mắt nhân sinh quan của Tần Mặc nảy sinh ra một thế giới thứ ba, trên căn bản chính là, xem ra thế giới thứ ba đã tận hủy phá nát hết tiết tháo rồi.

"Ừ, là thật?" Tần Mặc đối với chuyện này cũng vô cùng cảm thấy hứng thú. Theo anh, hôm nay chuyện giữa Tần Dật Hiên và cô người mẫu nhỏ kia có thể nói chỉ lừa dối được Tô Song Song, căn bản không thể gạt được ánh mắt của anh và Lục Minh Viễn.

"Em có cảm giác chín mười phần trăm là thật, nhưng mà, Cố Trọng lại không hề biết đó là đùa giỡn rồi, trái lại thật đáng tiếc!" Tô Song Song là một hủ nữ đủ mười phần, trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

"Tại sao lại không thể nào?" Ánh mắt Tần Mặc nhìn hướng về phía trước, bất quá trong lòng cũng đang tính toán.

"Bởi vì anh trai của em là thẳng mà! Điều này làm sao có thể chứ?" Tô Song Song quay đầu lại nhìn sang Tần Mặc, đáng vẻ nhìn anh sao lại có thể ngu ngốc thế chứ. Trong lòng cô cảm khái, mới vừa rồi lời khen đối với anh thật sự là uổng phí, tình thương cao bất quá được năm giây.

"Bẻ cong hẳn đi chẳng phải là được hay sao!" Tần Mặc nói xong câu này thì đèn đỏ, anh cho xe dừng lại, quay đầu nhìn Tô Song Song, bày ra một bộ dạng tình thế bắt buộc.

Tô Song Song nhất thời trợn mắt há hốc mồm, bị câu nói kia làm cho hoảng sợ, trong chốc lát sau khi tỉnh lại, cô mới run run rẩy rẩy mở miệng nói: "A Mặc, chẳng lẽ anh cũng ăn sạch cả nam nữ sao? Làm sao mà anh lại biết được danh từ này vậy?"

Tần Mặc lười phải đối diện với phản ứng mở mang não bộ của Tô Song Song chỉ lạnh nhạt nói: "Bạch Tiêu cũng đã từng nói rồi."

"!" Tô Song Song vươn tay ra sờ sờ lên cái cằm của mình, bộ dạng trở nên như một nhân vật trinh thám, bỗng nhiên như hiểu ra, liền nói lầm bầm: "Thì ra Bạch Tiêu còn là một loại người cả nam nữ đều ăn sạch! Chờ anh trở lại mình sẽ phải nghiên cứu thuộc tính công của anh ta một chút mới được!"

"..." Tần Mặc lặng yên không lên tiếng, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ phải làm thế nào để có thể bẻ Tần Dật Hiên thành công được. Như vậy anh cũng sẽ không cần phải lo lắng Tần Dật Hiên tính toán tùy thời tùy chỗ để đào góc tường nhà anh.

Tần Mặc và Tô Song Song vừa đi, Lục Minh Viễn cũng không có hứng thú ở lại chỗ này ăn cơm cùng với Tần Dật Hiên nữa. Anh liền dắt Lolita của mình rồi đi về hướng ra phía ngoài..., Khi đi tới bên cạnh Tần Dật Hiên, anh quan sát trên dưới Kỷ Noãn đang ngồi ở bên cạnh Tần Dật Hiên một lượt, cười ngọt ngào.

"Tiểu mỹ nữ à, cô phải cẩn thận một chút nhé, đừng có để cho tên hồ ly tinh này lừa đấy nhé!" Lục Minh Viễn nói xong, cười lạnh một tiếng, lôi kéo Lolita nghênh ngang rời đi.

Kỷ Noãn thấy cái cười kia của Lục Minh Viễn sao mà hữu hảo, lại còn tưởng rằng anh muốn chúc phúc cho cô cùng Tần Dật Hiên. Cô không nghĩ tới lời nói ra của Lục Minh Viễn lại không có chút hữu hảo gì như vậy, trong nháy mắt gương mặt của cô không còn chút huyết sắc nào.

Tất cả mọi người đều bỏ đi rồi, Tần Dật Hiên cũng không còn phải ý tứ, lúc vẫn đứng đó không biết đang suy nghĩ gì.

Kỷ Noãn cúi đầu nhìn bàn tay của Tần Dật Hiên đang dắt tay của mình, trong lòng thấy ngọt ngào, nhưng mà cô vẫn tự biết rất rõ. Mới một ngày trước Tần Dật Hiên còn đối với cô rất lạnh nhạt, làm sao có thể đột nhiên

không hề có một chút dấu hiệu nào lại nói cô là người rất quan trọng đối với anh chứ?

Một lát sau, Tần Dật Hiên vẫn không hề nói năng gì, Kỷ Noãn lại càng thêm chột dạ, cô cẩn thận kéo tay của mình đang được Tần Dật Hiên cầm trong tay anh.

Đến lúc này Tần Dật Hiên mới lấy lại được tinh thần. Anh quay đầu lại liếc nhìn Kỷ Noãn một cái, ánh mắt kia của anh sao cực kỳ lạnh giá như băng. Kỷ Noãn bị dọa cho sợ đến mức cả người cứng ngắc, ngay cả thở mạnh cô cũng không dám thở ra ngoài, chứ đừng nói gì đến việc mở miệng nói chuyện.

"Kỷ Noãn, nhớ thân phận hiện tại của cô đấy! Cô là bạn gái của tôi, chúng ta rất yêu thương nhau." Tần Dật Hiên nói xong cũng quay đầu, dắt tay của cô, bước chân kiên định đi ra bên ngoài.

Trong lòng Kỷ Noãn chợt thấy hoảng sợ rồi lại lộ ra một chút ngọt ngào. Theo bản năng cô nắm thật chắc bàn tay Tần Dật Hiên đang lôi kéo tay mình, thấy anh không hề nổi giận, cô không kiềm chế nổi lòng mình liền hé miệng nhẹ nhàng cong môi lên.

Bất kể rốt cuộc có nguyên nhân gì, cô đều cảm thấy vui vẻ vì mình có thể có cơ hội chân chính làm bạn gái của một nhi đàn ông xuất sắc như Tần Dật Hiên. Cơ hội như thế này, một người thuộc hàng ngũ người mẫu nhỏ như cô, cả đời này có cầu nhiều lần cũng không thể có được.

Đợi đến lúc lên xe, Tần Dật Hiên quay đầu sang nhìn Kỷ Noãn một cái thật sâu sắc, sau đó thật ngọt ngào, nói một câu cảnh cáo: "Tốt nhất là cô chớ có không chịu an phận, đừng có mong muốn những thứ khác thêm nữa."

"Cô cũng biết là có rất nhiều người phụ nữ muốn được làm bạn gái của tôi, không hề có chuyện nếu như không phải cô thì không thể. Cô chỉ cần

biết an phận, sau khi mọi chuyện thành công, tôi nhất định khiến cho cô thu được danh lợi gấp đôi."

Giọng nói của Tần Dật Hiên rất lạnh, không chút ấm áp, ngược lại còn lộ ra một loại mùi vị âm độc. Giọng nói rành rọt, nói ra từng chữ một nghe đặc biệt rõ ràng, từng lời nói giống như một mũi kim nhỏ nhỏ đâm vào trong tim của Kỷ Noãn, làm cho cô đặc biệt khó chịu.

Kỷ Noãn vội vàng gạt đầu một vẻ cực kỳ biết điều, mím môi lại, cũng không dám nói ra bất cứ một lời dư thừa nào.

Tần Dật Hiên thấy Kỷ Noãn vâng lời, cũng không nói thêm điều gì nữa, trong lòng bắt đầu tính toán, ngày mai rốt cuộc sẽ phải dùng lý do gì đi tìm Tô Song Song để không bị đường đột, hơn nữa còn có thể được ở bên cạnh cô nhiều hơn một chút.

Tô Song Song vừa về đến nhà liền chạy thẳng tới phòng làm việc mà Tần Mặc đã chuẩn bị cho cô. Tô Song Song vừa mới đi vào, cánh cửa phòng còn chưa kịp đóng lại đã vội vã đi ra ngoài, đi ra ngoài ban công tóm lấy con mèo Tứ Gia đang nằm cuộn tròn ở đó, ôm vào trong ngực.

Tứ Gia đang nằm ngủ vẻ đầy lười biếng, còn đang ngủ mơ mơ hồ hồ, chợt bất thành linh bị người ôm lấy cả kinh, nó xòe luôn móng vuốt lập tức cào loạn một hồi, "Meo meo!" Một tiếng thét chói tai, nhất thời làm cho Như Hoa đang nằm ngủ ở bên cạnh bị thức tỉnh.

Như Hoa liếc mắt nhìn một người một mèo đang kéo nhau như vậy, liền đứng lên rũ thân thể của mình một cái, bắt đầu ngây ngô phối nhạc, kêu lên "Gâu gâu gâu!"

Tần Mặc không nghĩ tới anh chỉ mới xoay người đi uống chén nước một lát, vậy mà ở trong nhà đã sôi sùng sục như sắp nổ tung lên rồi. Anh cầm chén nước cau mày lại, đi tới ban công.

Tần Mặc mới vừa đứng ở ban công, Như Hoa lập tức liền khéo léo tiến đến quần quanh bắt đầu Tần Mặc, không gọi cũng không gào.

Ngay cả Tứ Gia khi vừa nhìn thấy Tần Mặc cũng trở nên đặc biệt khôn khéo. Nó kêu hai tiếng “meo meo”, lui người về phía sau, dùng sức đập vào cánh tay Tô Song Song một cái, liền nhảy đến đầu vai của Tần Mặc.

Tô Song Song cào cào lại mái tóc đã bị Tứ Gia cào loạn rối tung. Cô quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho tức chết.

Tần Mặc anh tuấn đứng ở đó, trên tay cầm cái ly, Như Hoa khéo léo ôm lấy bắp đùi của anh mà xoay quanh, còn Tứ Gia đang vòng vòng ở trên đầu vai của Tần Mặc, đang dùng cái đuôi thăm dò trên mặt Tần Mặc.

Cảnh tượng này tạo nên một bộ dạng vui vẻ hòa thuận. Trong nháy mắt đã làm cho Tô Song Song có cảm giác trước mặt một mèo một con chó ở nơi này, cô có vẻ đặc biệt dư thừa.

"Tứ Gia, mày khá lắm! Ngày mai sẽ không có cá đồ hộp nữa!" Tô Song Song tức giận hai tay chống nạnh, giận dữ quát lên một tiếng. Nhưng cô vẫn còn cảm thấy chưa hết giận, cũng không quan tâm Tứ Gia nghe cô nói như vậy nó có hiểu được hay không nữa.

Tô Song Song thương tâm kêu lên: "Mày đúng là đồ vô ơn! Uống công tao đã một bên dọn cứt đái cho mày, nuôi nấng chăm chút nuôi cho mày lớn lên như vậy, thế mà vừa nhìn thấy một người đẹp trai, phút chốc liền vứt bỏ tao ngay!"

"..." Tần Mặc quay đầu liếc mắt nhìn Tứ Gia đang ở trên bả vai anh mà ngây ngô, vẻ hết sức thoải mái. Người ta căn bản cũng không thèm để ý đến Tô Song Song, ngay cả một ánh mắt thôi cũng không dành cho cô.

Thật ra thì Tần Mặc không phải là rất thích Tứ Gia, bởi vì anh cảm thấy Tứ Gia đã chiếm một vị trí quá lớn ở trong lòng Tô Song Song.

Anh duỗi bàn tay, trực tiếp kéo luôn Tứ Gia từ trên bả vai mình xuống, nói với Tô Song Song một câu đầy vẻ oán trách: "Em và con mèo Tứ Gia kia chẳng phải là cùng ở chung trong một bao hay sao." (ý nói có chung tính cách)

Tứ Gia kêu "Meo meo!" một hồi, móng vuốt bốn chân cào cào, rõ ràng rất không hài lòng khi bị kéo ra khỏi cái "ổ" rất thoải mái kia.

Nhưng mà chỉ cần đập hai cái, Tứ Gia liền bị khí phách mạnh mẽ của Tần Mặc làm cho khiếp sợ, cho nên đành khéo léo cụp móng vuốt lại, không dám hành động tiếp nữa

Tô Song Song nhìn bộ dạng Tứ Gia như xong đời rồi, thật lòng cảm thấy rất tức giận vì không thể đánh cho nó một cái. Cô vươn tay chọc chọc vào cái trán của Tứ Gia.

Tô Song Song hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép la ầm lên: "Mày dám ức hiếp, chọc tức tao như vậy phải không, mày xong đời rồi, ăn mềm sợ cứng rắn, thật không hiểu khí tiết của mày như thế nào nữa!"

"Nó theo chủ nhân của nó ấy mà." Tần Mặc nói xong, trực tiếp tóm lấy Tứ Gia ném tới trong ngực Tô Song Song. Không biết có phải Tứ Gia bị dọa sợ bởi cái vẻ cường đại khí tràng đang tỏa ra quanh thân thể của Tần Mặc hay không, vào lúc này, nó vùi ở trong ngực Tô Song Song như cầu xin an ủi, có vẻ đặc biệt khéo léo.

Tô Song Song thấy anh quăng Tứ Gia vào đến tay mình, tự động coi thường lời nói đầy châm chọc kia của Tần Mặc. Cô hừ hừ ôm Tứ Gia vào trong phòng làm việc của mình, dự định tìm lại linh cảm. Tối nay cô đem bản thảo ra ngoài, để có thể sửa bản thảo sao cho tốt nhất.

Tần Mặc cúi đầu liếc mắt nhìn Như Hoa vẫn còn ôm lấy quanh chân của mình đang xoay quanh qua lại, đột nhiên cảm thấy câu nói mình vừa mới nói lúc này cũng không phải là đặc biệt sáng suốt.

Anh vỗ vỗ vào sau lưng Như Hoa, bưng chén nước ra ngồi ở trên ghế salon, lật xem báo chí. Chỉ có điều đến khi Tần Mặc đã đọc xong tờ báo kinh tế thương mại kia, bên này vẫn không thấy Tô Song Song có động tĩnh gì.

Anh cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến lúc phải ăn cơm tối, liền gọi một tiếng: "Song Song?"

Trong phòng rất an tĩnh, trong nháy mắt, Tần Mặc liền đứng lên, vừa định đi gõ cửa, anh liền đảo mắt suy nghĩ một chút. Anh liếc mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc của Tô Song Song đang đóng chặt, cúi người vuốt vuốt cái đầu Như Hoa, sau đó chỉ chỉ về phía cánh cửa phòng làm việc của cô.

Như Hoa lập tức như bị đánh máu gà một loại, chột xôn về cánh cửa phòng làm việc của Tô Song Song, trực tiếp bổ nhào lên cửa làm cho cánh cửa mở ra.

Tô Song Song đang tập trung tinh thần trong phòng quan sát nhất cử nhất động của Tứ Gia, đột nhiên bị một tiếng va chạm mạnh kia dọa cho sợ, Tô Song Song giật mình đánh thót một cái, cái bút trên tay cũng rơi xuống.

Tần Mặc thấy Tô Song Song vẫn mạnh khỏe đứng ở đằng kia, trái tim đang treo lơ lửng, cuối cùng cũng đã được thả lỏng. Anh không chút hoang mang bước đi tới bên cửa, sau đó dừng bước lại.

Không phải là Tần Mặc không muốn đi vào, mà là vì nhìn thấy ở bên trong phòng làm việc của Tô Song Song chất đầy một phòng toàn những con búp bê trắng nõn nà, thật sự anh không có tâm tư để đi vào.

"Muốn ăn cái gì?" Tần Mặc nói xong tầm mắt quét lên trên bàn làm việc của Tô Song Song, lúc này đang đầy những bản nháp vẽ Tứ Gia khổng lồ,

như có điều suy nghĩ.

Tô Song Song thấy Tần Mặc nhìn bản nháp của mình, cũng không cảm thấy có gì phải giấu giếm hay ngượng ngùng. Cô vô lực ngồi xuống tấm đệm mềm ở dưới đất, thở dài.

"Cảm giác, cảm thấy không có gì đặc sắc, vẫn cảm thấy chỉ giống như con mèo Xiêm bình thường, vẫn không bằng được tinh thần của Tứ Gia!"

Tô Song Song nói xong càng thêm cảm thấy thất bại. Năng lực bắt chước của cô rất mạnh, nhưng mà tinh thần sáng tạo mới của cô gần như đã sắp thành số lẻ rồi. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến cô bị dừng bước không tiến lên nổi.

Tần Mặc đi vào, đứng ở bên cạnh Tô Song Song, tùy tiện cầm một cây viết ở trên bàn lên, gạch lên một số vị trí trên cái trán và bộ móng vuốt.

Tô Song Song ngược đầu lên nhìn động tác của Tần Mặc, ánh mắt nhìn đầy khó hiểu. Cô đứng trong chốc lát, thì đột nhiên nghĩ ra một điều, vội vàng lôi kéo ống quần Tần Mặc để bò dậy.

Cô nằm sấp ở trên đồng bản nháp, ánh mắt sáng lên, cười hì hì nói: "Ý của anh là cần thêm vào mấy cái chấm này sao?"

Khóe miệng Tần Mặc khẽ co rút lại một cái, quay đầu sang nhìn Tô Song Song, lắc đầu rất trịnh trọng. Nếu dính đến phạm vi chuyên nghiệp, Tần Mặc cũng rất không nể mặt Tô Song Song.

"Sao em lại không chịu vận động bộ óc heo của mình như vậy chứ? Những vết chấm dài như vậy không cảm thấy rất ghê tởm sao?" Tần Mặc nói xong, lại cầm cái bút chấm một cái vào mấy điểm lúc nãy, biểu hiện rõ ràng cho cô thấy suy nghĩ của mình.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Em Muốn Thành Công Sao

Đầu Tô Song Song đã tê cứng, ngơ ngác quay sang nhìn Tần Mặc, lắc đầu một cái: “Không tới...”

“Em có thể thiết kế hoa văn hơi đặc sắc, manga hơi khoa trương một chút đều có thể tiếp nhận.” Tần Mặc nói xong để viết xuống, anh muốn để cho Tô Song Song đi xa hơn, cho nên tới điểm là dừng.

Tô Song Song vừa nghe, bừng tỉnh hiểu ra, ảo não gãi gãi đầu mình, mới vừa rồi cô thật sự quá giới hạn.

Tô Song Song vội vàng cầm bút lên, viết viết vẽ vẽ toàn bộ ý tưởng lóe lên trong đầu mình lên giấy.

Tần Mặc thấy Tô Song Song tiến vào tốt đẹp, đi tới bên cạnh một tay tóm lấy Tứ gia, liền bắt nó ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại cho Tô Song Song.

Tần Mặc đang ở trong phòng bếp nấu thức ăn, đột nhiên nghe thấy cửa phòng làm việc của Tô Song Song “Rầm!” một tiếng, anh vội vàng đi ra phòng bếp đưa mắt nhìn, đã nhìn thấy Tô Song Song ôm bản vẽ, đang liếc trái phải không biết tìm cái gì.

Khi tầm mắt của Tô Song Song quét tới Tần Mặc, đối mặt với anh, Tô Song Song mừng rỡ, ôm bản vẽ chạy tới, khi đi tới bên cạnh Tần Mặc, Tô Song Song giống như hiến vật quý, giơ bản vẽ lên.

“A Mặc, anh nhìn một chút, đáng yêu không? Đặc biệt không? Nó chính là nhân vật độc đáo do Tô Song Song em sáng tạo.” Nói đến đây, Tô Song Song lộ ra vẻ mặt xấu hổ, có ý hơi ngượng ngùng nói tiếp, “Mặc dù chỉ là một con mèo...”

Tần Mặc liếc mắt nhìn, trong mắt lộ vẻ hài lòng, trên trán con mèo Tô Song Song vẽ một hoa văn dáng vẻ vương miện nho nhỏ, chỉnh sửa rất tốt, không lộ vẻ bất ngờ lại có vẻ cực kỳ đặc biệt.

Tần Mặc nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Tô Song Song, đưa tay vuốt đầu Tô Song Song, nói ra lời nói thâm thúy: “Con mèo này chính là bước đầu tiên đi lên đỉnh núi của em, rất vững chắc.”

“!” Tô Song Song không ngờ Tần Mặc lại có thể khen mình, kinh ngạc nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, trong đôi mắt cong cong viết đầy khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi. dieendaanleequydonn

Tần Mặc vừa định nói gì, nhưng trong nháy mắt nhú mào, một giây kế tiếp anh chợt nhớ ra điều gì đó, xoay người định chạy vào phòng bếp, khi nhìn thấy cá anh chiên đã biến thành cá bột khô thì tâm tình rất phức tạp.

Xuống bếp nấu cơm vẫn luôn là tâm bệnh trong lòng Tần Mặc, quả thật chính là nhãn hiệu không gì không làm được của anh bị in dấu dưới dấu vết màu đen.

Hiện giờ anh khó khăn lắm mới tiêu trừ dấu vết màu đen này, hoàn toàn không ngờ, lại xuất hiện một cá bột khô nướng cháy ác liệt!

Tô Song Song ngửi thấy được vị khét, tìm tới phòng bếp, khi nhìn thấy Tần Mặc đen mặt lại nhìn cá bột khô trong nồi thì trong nháy mắt cô nhớ tới cốc chày trong nấu ăn của Tần Mặc.

Cô thận trọng lui về sau một bước, đang định lui thêm bước nữa, Tần Mặc chợt quay đầu lại nhìn về phía Tô Song Song.

Tô Song Song giật mình trong nháy mắt, bị sợ đến tròn tròn mắt nói dối: “Thật... Thơm quá!”

“...” Tần Mặc lập tức không gì để nói, Tần Mặc lấy cái xẻng nấu ăn ra xúc cá khô vào trong khay, sau đó một tay bưng nó, hết sức có kiểu cách, chờ đi tới trước mặt Tô Song Song, Tần Mặc hạ thấp cái khay xuống, không có biểu cảm gì nói, “Rất thơm?”

Tô Song Song cúi đầu nhìn thứ đồ không ra hình dạng gì trong khay, cứng cổ nhắm mắt lại rầm rì nói: “Cháy cực kỳ thơm!”

“Vậy em nếm thử một chút?” Tần Mặc chợt nhíu mày, chìa tay bốc lên một phần thịt cá không biết ở bộ phận nào bị cháy, đưa tới trước mặt Tô Song Song.

Tô Song Song nghe Tần Mặc nói, chợt híp mắt lại thành một cái khe nhỏ, khi nhìn thấy trên ngón tay trắng nõn của Tần Mặc bị miếng cá cháy đen thui làm cho cực kỳ nổi bật này thì hồi hận đến ruột đều xanh rồi.

Tô Song Song theo bản năng lui về sau một bước, Tần Mặc cũng không buông tha tiến lên theo một bước.

Lần này Tô Song Song không cười được, cầu xin tha thứ: “A Mặc, em sai rồi, em không nên dối gạt anh, thứ này thật lòng không thể ăn! Nhưng mà nó không phải là chuyện tài nấu nướng của anh, là em! Là em xuất hiện quá không đúng thời cơ! Khiến tài nấu nướng của anh không có cơ hội lộ ra!”

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, ném miếng cá trong tay vào trong khay, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo: “Sau này có gì nói nấy, còn dám lừa anh, anh sẽ cột em lên trên giường...”

Câu nói tiếp theo Tần Mặc không nói ra, nhưng Tô Song Song không khỏi nghĩ tới trò chơi hồ thẹn tối hôm qua, nếu không phải sau đó cô khóc, đoán chừng sẽ bị Tần Mặc dùng cả vạt trời cả một đêm, mặc cho anh như này như kia động cũng không động được!

Tô Song Song lập tức giật mình, theo bản năng xoa xoa hai cổ tay, dùng sức gặt đầu một cái, tỏ vẻ thái độ nhận sai tốt của mình.

Lúc này Tần Mặc mới đại nhân đại lượng tha cho cô, ném cả cái khay vào trong thùng rác, Tô Song Song nhìn cái khay tinh xảo vùi thân trong thùng rác, lòng này đau.

Tô Song Song lại vận bản vẽ trong tay hơi chột dạ, rầm rì hồi lâu mới mở miệng, “A Mặc, ngày mai là ngày sửa bản thảo, em có thể đi phòng làm việc làm thêm giờ, một ngày này về trễ một lát có được không?”

Tần Mặc nghe nói như thế, giống như không nghe thấy, tiếp tục rán cá, thần thái tập trung nghiêm túc.

Tô Song Song đứng tại chỗ, trong lòng hơi chột dạ.

Hôn lễ của bọn họ còn có một tuần sẽ cử hành, bởi vì đúng như trước cô nói với Tần Mặc, cô không muốn vẫn đi theo bước chân của Tần Mặc, cô muốn đứng ở vị trí ngang hàng với anh. Phương diện khác có lẽ cả đời này của cô cũng làm không được, nhưng phương diện manga này, là cơ hội duy nhất của cô!

Tần Mặc lật cá, trong nồi phát ra âm thanh “Xèo xèo”, thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong phòng hết sức yên tĩnh, trong căn phòng yên tĩnh phóng khoáng, âm thanh trong nồi dường như bị làm lớn ra vô hạn.

Trong lòng Tô Song Song càng lúc càng lo lắng, khi cô nghĩ tới tranh thủ một lần, Tần Mặc lại nói: “Rất muốn! Rất muốn rất muốn! Rất muốn!”

Tần Mặc tắt bếp, gấp cá vào trong đĩa, mùi thơm của cá trong nháy mắt tràn ngập cả phòng bếp, lấn át vị khét mới vừa rồi, dường như Tần Mặc rất hài lòng, tăng thêm chút gia vị vào trong đĩa cá.

“Nếu như anh giúp em, không tới nửa năm, em sẽ rất thành công, em muốn không?” Tần Mặc nói xong, quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, trong mắt tràn đầy nghiêm túc. die nda nle equ ydo nn

Tô Song Song không hề do dự chút nào, dùng sức lắc đầu một cái, trong mắt càng thêm kiên định, “Em muốn dựa vào bản thân đi tới độ cao của anh!”

“Nghĩ kỹ chưa?” Tần Mặc lại hỏi một lần, giống như đang chờ Tô Song Song thay đổi tâm ý.

Tô Song Song lại nhanh chóng gật đầu một cái, cười hề hề như ngốc: “Ừ, nếu em dựa vào lời của anh, đó không phải là thành công của em, không chút ý nghĩa.”

“Cho dù con đường này em đi bể đầu chảy máu, cuối cùng không thể thành công, nhưng mà em sẽ dốc hết toàn lực thử, cũng sẽ không hối hận!”

Tần Mặc nhìn thấy lực lượng kiên trì tràn đầy trong mắt Tô Song Song, anh gật đầu một cái, không hề nói gì nữa, đưa tay chỉ cá có thể nói đã chiên hoàn mỹ ở trên bàn, ý bảo Tô Song Song ăn cơm.

Tần Mặc nhìn bề ngoài như gió nhẹ nước chảy, thật ra thì trong lòng lại bách chuyển thiên hồi *.

(*) bách chuyển thiên hồi: hình dung phải xoay sở hết lần này đến lần khác hoặc quá trình diễn biến phức tạp, tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Anh vốn định làm áp lực với Cố Trọng, cho Tô Song Song thêm nhiều cơ hội, bây giờ thấy Tô Song Song cố chấp nghiêm túc như thế, anh lại cảm

thấy ý tưởng lúc trước của mình quả thật quá khinh thường Tô Song Song, quả thật không tin tưởng cô.

Tần mặc nhìn thấy cổ chấp trong mắt Tô Song Song thì anh quyết định, cho nên từ nay về sau, anh chỉ sẽ đứng ở sau lưng yên lặng ủng hộ Tô Song Song, sẽ không bao giờ khư khư cổ chấp, tự cho là đúng giúp cô lót đường nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song còn chưa tỉnh ngủ, điện thoại đã vang lên, cô mơ hồ cầm điện thoại lên nhìn, lại là Tần Dật Hiên, vội vàng ngồi dậy.

“Anh, lúc này mới bảy giờ, có chuyện gì sao?” Khi Tô Song Song nhận điện thoại, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, hơi ngoài ý muốn, theo lý thuyết Tần Dật Hiên nên biết tật xấu ngủ nướng của cô, không có chuyện gì sao lại gọi điện thoại sớm như vậy.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song cảm giác trong nháy mắt tỉnh táo hơn phân nửa, thông minh trở lại, cô quay đầu nhìn về phía bên cạnh trong nháy mắt, chỉ sợ Tần Mặc biết Tần Dật Hiên gọi điện thoại cho cô lại tức giận, nhưng khi cô quay đầu nhìn lại, sững sờ, cảm giác tỉnh táo hoàn toàn.

Tần Mặc lại không có ở trên giường! Hơn nữa anh đi lúc nào cô cũng không biết!

Khi Tô Song Song đang khiếp sợ quên nói chuyện, Tần Dật Hiên lên tiếng: “Đúng là có chút chuyện, Song Song, tay Cố Trọng bị thương, anh ta có vài lời không tiện lắm muốn nói với em, cho nên để cho anh thương lượng với em.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Cái gì! Anh Trọng bị thương lúc này?” Tô Song Song lập tức kinh ngạc, cô đứng dậy đi về phía phòng thay quần áo, định nhanh đi xem một chút.

“Ừ, không phải tổn thương nặng nề gì, nhưng trong một tháng không vẽ được, anh biết năng lực bắt chước của em rất mạnh, có thể bắt chước phong cách vẽ của anh ta, muốn cầu xin em giúp anh ta vẽ mấy tờ phác thảo tiếp theo.”

Tô Song Song nghe thế dừng bước, hơi không hiểu, chuyện này không phải chuyện lớn gì, tại sao Cố Trọng lại ngại nói.

“Không phải em còn có sáu ngày sẽ cử hành hôn lễ sao? Nếu giao tất cả những chuyện rườm rà như phác thảo và sửa bản thảo nấy cho em đi làm, sợ rằng sẽ phải trễ lại hai ngày, cho nên anh ta không tiện mở miệng.”

Tô Song Song vừa nghe, trong nháy mắt nhớ tới, cô đây chính xác là cô dâu mới còn có rất nhiều chuyện phải đi làm, trên căn bản kín lịch trình, cô hơi khó xử.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song ở đầu kia trầm mặc, thở dài, rất tiếc nuối nói: “Nếu như không phải chuyện này rất quan trọng với Cố Trọng, anh ta sẽ không mở miệng vào lúc này, chỉ có điều Song Song, hôn lễ của em quan trọng nhất, anh sẽ từ chối anh ta...”

Tần Dật Hiên chính là muốn cho Tô Song Song tham dự chuyện manga, anh biết rất rõ tính tình của Tô Song Song, cho nên nửa câu đầu vừa nói ra, là anh biết cho dù Tô Song Song có khó khăn cũng không thể từ chối.

“Đừng! Không sao, em có thể giao một vài chuyện không cần em tham gia cho người khác làm, em nghe anh Trọng nói rồi, manga này quá quan trọng với anh ấy, nếu em đây bận rộn một chút này lại không giúp, thật sự quá không hề có suy nghĩ rồi.”

Quả thật Tô Song Song không đợi Tần Dật Hiên nói xong, đồng ý, còn quan tâm nói: “Ngày mai sẽ giao bản thảo đi, nếu không bây giờ em đi qua?”

“Được, anh thấy cảm xúc của Cố Trọng rất mất mát, anh cũng chạy tới, tránh cho xảy ra chuyện gì em không rời đi được.” Tần Dật Hiên nói xong một tiếng hẹn gặp lại với Tô Song Song, liền cúp điện thoại.

Anh nhìn điện thoại trong tay, nụ cười trên mặt đen tối không rõ, cho dù anh không thể ở cùng một chỗ với Tô Song Song, cũng muốn tranh thủ mỗi một phút mỗi một giây thời gian có thể ở chung với Tô Song Song, lần này có thời gian hơn một ngày chỉnh sửa bản thảo, chính là cơ hội khó có được.

Điện thoại vừa cúp, Tô Song Song vội vàng gọi một cú điện thoại cho Tần Mặc, nhưng không nghĩ đến Tần Mặc lại tắt máy, trong nháy mắt Tô Song Song hơi sợ, suy nghĩ một chút lại gọi một cú điện thoại cho Lục Minh Viễn, không nghĩ tới vẫn tắt máy, lúc này Tô Song Song hoàn toàn luống cuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Nguy Cơ Đã Phủ Xuống

Editor: Puck

Khi Tô Song Song tính toán thay quần áo đi công ty Tần Mặc hỏi thăm một chút, lại nhìn thấy giấy ghi chú dán trên cửa phòng thay quần áo, trên đó viết: Công ty có việc gấp, nếu như không tìm được anh không phải lo lắng, buổi trưa gọi điện thoại cho em.

Tô Song Song vừa nhìn nét chữ rồng bay phượng múa phía dưới, thở phào một hơi, trái tim mới vừa rồi còn thấp thỏm dần buông xuống, cả người cô như vô lực tựa vào cửa phòng thay quần áo, chậm rãi hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Tô Song Song quay đầu gỡ giấy ghi chú dán trên cửa phòng thay quần áo xuống, cau mày, hung hăng chọc chọc lên dòng chữ trên giấy ghi chú, bất mãn ai oán nói: “Anh cầm thú nhỏ! Làm em sợ muốn chết.”

Sau khi chọc xong, Tô Song Song lại cảm thấy động tác này có điều xấu, vội vàng thu tay lại, vuốt lên dấu vừa mới đâm ra, Tô Song Song đặt giấy ghi chú lên trên bàn, vẫn không yên tâm gọi một cú điện thoại cho Tần Mặc.

Đầu điện thoại bên kia vẫn tắt máy, Tô Song Song cúi đầu, cảm giác tâm thần hơi không tập trung.

“Hú ngoao!” Một tiếng sói tru, bị sợ đến Tô Song Song sững sờ, lúc này mới nhớ tới đây là tiếng chuông báo tin nhắn của mình, cô theo bản năng

cho rằng là Tần Mặc gọi điện thoại tới, hé miệng vui lên, cúi đầu mà xem xét, không che giấu được mất mát, thì ra là tin nhắn quảng cáo.

Tô Song Song để điện thoại lên bàn, vỗ gò má mình một cái, làm dấu tay cổ gắng lên, lầm bầm lầu bầu cố gắng lên: “Song Song, mày bình thường một chút đi, a Mặc chỉ đi làm việc, nhìn mày đồ không có tiền đồ này!”

Cổ động thêm cho mình xong, Tô Song Song vội vàng thay đổi quần áo, cầm bản vẽ nháp mèo nhỏ đội vương miện hôm qua vừa vẽ vội vàng ra cửa.

Tô Song Song mới đi xuống dưới lầu, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc trước mặt, hơi kinh ngạc, không nhịn được kêu lên một tiếng: “Anh, không phải anh đi trước sao?”

Tần Dật Hiên nhìn thấy Tô Song Song ra ngoài, anh mở cửa xe, xuống xe đi vòng qua vị trí bên cạnh tài xế mở cửa xe ra cho Tô Song Song, làm một dấu tay mời.

“Sợ em không lái xe được, gấp gáp, anh liền thuận đường tới đón em.” Lúc Tần Dật Hiên nói chuyện, Tô Song Song đã đi tới bên cạnh anh, đang định lên xe, nhìn thấy túi đồ ăn sáng ở chỗ ngồi bên cạnh tài xế, chớp chớp mắt.

“Chưa ăn sáng đúng không, xiu mại em thích nhất còn có sữa đậu nành, còn nóng, ăn hai cái lót dạ.”

Tô Song Song cầm túi đồ ăn sáng lên, ngượng ngùng cười cười với Tần Dật Hiên, vừa ngồi lên xe, cô đã có thể không khách khí với Tần Dật Hiên, mở túi ra há to miệng ăn.

Cô thấy Tần Dật Hiên lên xe nhìn mình cười cười, miếng xiu mại nhét vào tới bên miệng hơi ngượng ngùng nhét không lọt, Tô Song Song cười ha hả nói: “Anh, anh ăn chưa?”

“Còn chưa ăn.” Tần Dật Hiên nói xong mở to miệng, Tô Song Song không hề nghĩ ngợi theo bản năng liền nhét xiu mại trên tay mình vào trong miệng Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên hết sức kiềm chế ham muốn trong nội tâm hút ngón tay nhỏ mượt mà của Tô Song Song vào trong miệng, chỉ ngậm một miếng nhỏ bên cạnh xiu mại, đợi đến khi Tô Song Song buông tay mới dùng đầu lưỡi cuốn nó vào trong miệng.

Tô Song Song tranh đoạt từng giây ăn, mới vừa nhét một miếng vào trong miệng Tần Dật Hiên xong, lại nhét một miếng vào trong miệng mình, hàm hồ hỏi: “Không phải anh không thích ăn xiu mại nhất sao?”

“Nhìn em ăn ngon lành, liền muốn nếm thử một chút, thật đúng là rất ngán.” Tần Dật Hiên nói xong một cước đạp chân ga, xe chạy cực kỳ vững vàng, cũng không ảnh hưởng đến Tô Song Song uống sữa đậu nành ăn xiu mại.

“Cũng đúng, khi còn bé anh cũng không thích ăn những thứ dính dính gì đó này, đều do em cứng rắn nhét vào trong miệng anh đấy!” Tô Song Song cười ha hả nhớ lại chuyện thú vị khi còn bé.

Hình như Tần Dật Hiên cũng rơi vào trong hồi ức thời gian vui tươi nhất của anh.

Khóe miệng anh mỉm cười, trên khuôn mặt vô cùng tái nhợt cũng dâng lên một tia đỏ ửng, cười nói: “Đúng vậy! Khi còn nhỏ, trên tay của em dính nước mũi đều nhét kẹo đường vào trong miệng anh, anh không ăn em sẽ khóc...”

Tô Song Song vừa nghe, thiếu chút nữa mắc nghẹn một miếng xiu mại ở trong cổ họng, vội vàng ha ha cười gượng, tìm một chủ đề khác chuyển hướng: “A, anh, lát nữa gặp Cố Trọng em nên cười hay nghiêm túc một chút!”

Dưới cái nhìn của Tô Song Song, hiện giờ tâm tình Cố Trọng nhất định cực kỳ hồngбет, cô một trạch nữ vạn năm, quan hệ người với người cái gì cũng không biết, cô cũng đoán không biết mình nên có nét mặt gì.

“Em cứ như bình thường là được rồi, nếu ngay cả điểm mấu chốt này cũng không qua được, không thể đi đến bước này.” Tần Dật Hiên nói xong cho xe chạy qua khúc quanh, đã có thể nhìn thấy phòng làm việc của Cố Trọng.

Tô Song Song vội vàng nhét miếng xiu mại cuối cùng vào trong miệng, “Rột rột rột” hút sữa đậu nành một cái đi vào, đánh một cái ợ no nê hạnh phúc, thời gian khổng chế vừa vặn, cô vừa mới thu thập xong rác, xe dừng lại.

Tô Song Song vừa đẩy cửa phòng ra, cả phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh, cô tìm tìm mãi ở trong góc phòng làm việc mới tìm thấy bóng lưng tịch mịch của Cố Trọng.

Cố Trọng nghe tiếng động quay đầu nhìn sang, anh cố sức nặn ra vẻ mặt tươi cười, một đầu tóc rối loạn tùy tiện cột ở sau gáy kết hợp với vẻ mặt lúc này của anh, có vẻ cực kỳ cô đơn.

Cố Trọng quay đầu nhìn đầu tiên chính là Tần Dật Hiên, đôi mắt nhỏ hơi có vẻ đau thương này, trong nháy mắt khiến lòng đồng tình của Tô Song song lan tràn.

“Cố Trọng như thế nào?” Tần Dật Hiên nói xong kéo tay Tô Song Song, đi về phía Cố Trọng, tầm mắt Cố Trọng trong nháy mắt dời xuống chỗ tay hai người đang nắm vào nhau.

“Không có vấn đề gì lớn.” Cố Trọng nói bật toàn bộ đèn trong phòng làm việc lên, đưa tay phải ra quơ quơ trước mặt bọn họ.

Tay phải Cố Trọng gắp cái nẹp, trên băng vải trắng như tuyết còn lộ ra một chút tơ máu, nhìn liền thấy mà ghê.

“Ngón áp út bầm tím, ngón giữa gãy xương, thật ra thì nếu chịu đựng, tôi vẫn có thể tự vẽ những thứ còn dư lại này, chỉ có điều bác sỹ tương đối khẩn trương, kêu tôi tốt nhất vẫn tiến hành nghỉ ngơi, một tháng này không được động tới hai ngón tay này.”

Cố Trọng nói đến đây hơi ngượng ngùng nhìn Tô Song Song một cái: “Anh trai em hạ mệnh lệnh bảo thủ, nói nếu tôi lộn xộn, anh ấy sẽ không quản, cho nên tôi mới phải làm phiền em, Song Song, thật sự có lỗi...”

“Có sao đâu, chỉ giúp một tay, hôn lễ kia của em có bao nhiêu người hỗ trợ đó, ít đi em một kẻ vướng chân *, đoán chừng bọn họ càng vui vẻ hơn.” Tô Song Song cười xua xua tay.

(*) Nguyên gốc: Tha du bình 拖油瓶

Xét về nghĩa đen: tha du bình = kéo bình đựng dầu

Xét về nghĩa bóng: tha du bình = con chồng trước được phụ nữ mang theo khi tái giá, hay “con ghẻ”. Đây còn là một câu chửi mang hàm ý độc địa, bởi vì thời xưa phụ nữ tái giá và đưa con ghẻ thường bị chê cười xa lánh.

Vì sao từ nghĩa đen là “kéo bình dầu” lại suy ra nghĩa bóng là “con ghẻ”? Bởi vì nông dân cổ đại dùng ống trúc đựng dầu, dầu dùng sinh hoạt của thôn đều do 1, 2 người đi mua, mỗi lần cần đi rất xa để mua 7, 8 ống cống kênh, nên kéo lê dưới đất. Dầu kéo vừa nặng vừa vướng víu lại toàn là dầu mua cho người ta, dầu của mình chiếm phần rất nhỏ. Người chồng sau phải nuôi con của người ta, mang họ nhà người ta, hơn nữa còn bán thiu lòi thoi lếch thếch, đi vướng chân nhìn vướng mắt, nên so sánh nó với bình dầu mua hộ bị kéo lê trên đường.

Đối với cô mà nói, đối mặt với những trình tự hôn lễ phức tạp kia, cô ngược lại càng thích vẽ tranh hơn.

Cố Trọng nghe Tô Song Song nói một tiếng đồng ý, ngượng ngùng cười cười, cũng không kéo dài thời gian, nghiêng người qua, chỉ chỉ hai tờ bản thảo nhân vật đã sửa được một nửa.

“Đây là nữ chính và nam phụ, nam chính đã sửa bản thảo, em có thể làm tham khảo.” Cố Trọng vừa nói tới phạm vi chuyện chuyên nghiệp, thái độ tùy ý đó trên cả người trong nháy mắt biến mất không thấy, thái độ nghiêm túc đó khiến cho người nghe cũng căng thẳng.

Tô Song Song vội vàng gật đầu một cái, tham khảo Cố Trọng, dù sao cô phải làm chính là bắt chước phong cách vẽ của Cố Trọng, sửa nhân vật bản thảo giống như tưởng tượng trong lòng anh mà vẽ ra.

Hai người nói chuyện, trong nháy mắt không để ý tới chuyện chung quanh, Tần Dật Hiên đã rất lâu không nhìn thấy nét mặt nghiêm túc như vậy của Tô Song Song rồi, đứng ở bên cạnh đón nhận lấy cơ hội Tô Song Song không chú ý tới mình, cúi đầu chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt Tần Dật Hiên nhìn Tô Song Song tập trung nghiêm túc, tràn đầy tình cảm dịu dàng ngọt ngào, ánh mắt ấy tuyệt đối không phải là ánh mắt của một anh trai nhìn em gái mình.

Cố Trọng cảm giác được Tần Dật Hiên đang nhìn về phía này, theo bản năng dùng đuôi khóe mắt liếc nhìn một cái, khi nhìn thấy tình cảm dịu dàng ngọt ngào trong mắt Tần Dật Hiên thì cả người đều sửng sốt.

“Anh Trọng, em cảm thấy tối hôm nay có thể vẽ ra...” Tô Song Song nói xong thấy Cố Trọng không có phản ứng, rất kỳ quái, quay đầu nhìn sang, đã nhìn thấy Cố Trọng mặt đau thương nhìn chăm chăm Tần Dật Hiên.

Tô Song Song thở dài trong lòng, bất giác cảm khái, thật đúng là một đôi nam si nam oán, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình!

“Hà? A! Được, khổ cực Song Song rồi!” Cố Trọng hồi hồn trước khi Tần Dật Hiên hồi hồn, hơi có vẻ ngượng ngùng đáp một tiếng, rồi tránh ra sau hai bước, không có ý định quấy rầy Tô Song Song vẽ.

Cố Trọng lui ra, ngồi vào bàn làm việc bên cạnh với Tần Dật Hiên, Tô Song Song tập trung cả thể xác và tinh thần, dĩ nhiên không cảm giác được không khí quý dị giữa hai người này.

Tần Dật Hiên không muốn quấy rầy Tô Song Song, cũng không có lời thừa thãi muốn nói với Cố Trọng, liền trầm mặc không nói, chỉ tập trung nhìn Tô Song Song nghiêm túc vẽ tranh.

Cố Trọng muốn nhìn Tần Dật Hiên, nhưng lại không dám, chỉ sợ anh nhìn ra điều gì, cứ thận trọng chăm chú nhìn anh như vậy, một lát sau, anh thật sự không muốn bỏ qua cơ hội cùng Tần Dật Hiên nghĩ ra lần này, nhỏ giọng nói, “Dật Hiên, tình cảm của anh và Song Song thật tốt!”

“Dĩ nhiên.” Mặc dù Tần Dật Hiên không giống như Tần Mặc tiếc chữ như vàng với người khác, nhưng cũng không thích nói thêm gì với người ngoài, hơn nữa anh trừ cùng với Tô Song Song ra, đối với người ngoài đã nổi danh tối tăm.

Hai lời nói lộ ra khí tức đen thúì lạnh như băng khiến Cố Trọng trong nháy mắt thức thời không dám hỏi nhiều cái gì nữa, chỉ có điều vẫn dùng đuôi khóe mắt nhìn chăm chú Tần Dật Hiên.

Khi Tô Song Song đưa tay định rót nước, Tần Dật Hiên lập tức đứng dậy, mang nụ cười dịu dàng tương phản trên mặt, đi tới trước mặt Tô Song Song, anh cúi đầu liếc nhìn bản vẽ của Tô Song Song, chìa tay cứng chiều vuốt ve đầu Tô Song Song.

Tần Dật Hiên vừa mở miệng nói chuyện đều là ấm áp, tán dương: “Song Song lại tiến bộ, muốn uống cái gì anh đi mua cho em? Nước trái cây thích nhất?”

Tô Song Song vẫn đắm chìm trong manga của mình, giống như nghe lại giống như không nghe thấy, chỉ nghe thấy nước trái cây bản thân thích nhất, vội vàng gật đầu một cái, lại cúi đầu tập trung nghiên cứu mới vừa rồi Cố Trọng nói.

Tần Dật Hiên quay người lại, nụ cười trên mặt liền biến mất không thấy gì nữa, Cố Trọng vội vàng đứng dậy, định đi cùng anh, Tần Dật Hiên cũng không ngăn cản, chỉ có điều trong cả quá trình trừ hỏi cửa hàng tiện lợi ở đâu, ngoài ra không nói thêm một câu với Cố Trọng.

Buổi trưa Tần Mặc quả thật gọi một cú điện thoại cho Tô Song Song, Tô Song Song vừa thấy là điện thoại của Tần Mặc, vội vàng để cây viết trong tay xuống, khẩn trương nghe điện thoại.

“A Mặc, sao anh lại tắt máy! Làm em sợ muốn chết!” Tô Song Song vừa mở miệng liền không nhận được oán trách, nhưng cho dù là ai cũng có thể nghe thấy được trong oán trách này tràn đầy lo lắng.

Tần Mặc ấm áp trong lòng, anh mệt mỏi đưa tay vuốt vuốt giữa hai chân mày mình, dịu dàng nói: “Công ty xảy ra việc gấp, anh đang ở ngoài, ở đây tín hiệu không tốt, mới vừa ra anh liền vội vàng gọi điện thoại cho em, sợ em lo lắng.”

Không biết có phải chuyện chia lìa hai nơi không, Tần Mặc nói cực kỳ nhiều, cực kỳ dịu dàng, nghe được mà một chút tức giận nho nhỏ của Tô Song Song trong nháy mắt tan thành mây khói, thay vào đó là tràn đầy lo lắng.

“Có thể bị nguy hiểm không! Nếu như có nguy hiểm anh bỏ chạy!”

Lời Tô Song Song nói chọc cho Tần Mặc khẽ mỉm cười, “Không có chuyện gì, không cần lo lắng, trễ nhất sáng mai anh trở về, tối nay em tự chú ý an toàn, không được thì kêu Tô Mộ ngủ cùng em.”

“Không... Không cần, tối nay em có thể làm thêm giờ!” Vừa nói đến đây Tô Song Song liền chột dạ liếc nhìn Tần Dật Hiên, cô không muốn lừa dối Tần Mặc, nhưng mà càng thêm lo lắng anh sẽ tức giận, ở bên ngoài ảnh hưởng tới tâm tình, xuất hiện nguy hiểm.

“Em đang ở chỗ của Cố Trọng? Còn có ai?” Tần Mặc cuối cùng người được yếu tố bất an, nhiệt độ trong giọng nói cũng giảm đi một phần.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Bản Thảo Bị Xé Nát

Editor: Puck

“Cái này... Em...” Tô Song Song không muốn lừa dối Tần Mặc, nhưng vừa nghĩ tới nếu như mình nói thật, đoán chừng Tần Mặc sẽ xù lông, liền do dự.

Tần Mặc ở đầu điện thoại bên kia vừa thấy thái độ này của Tô Song Song, cũng biết cô nhất định có chuyện gì gạt mình, đầu tiên liền nghĩ tới Tần Dật Hiên, mở miệng hỏi: “Tần Dật Hiên cũng ở đó?”

“Ôi! Tần Mặc anh có thiên lý nhãn * thật dài!” Tô Song Song đang suy nghĩ làm sao có thể không nói dối mà lừa chuyện này trôi qua, mới nghe Tần Mặc nói như vậy, bị sợ đến thét lên một tiếng, lại cảm thấy quá lớn, vội vàng che miệng mình, im lặng không lên tiếng.

(*) thiên lý nhãn: ống nhòm, còn chỉ mắt nhìn xa ngàn dặm

“Cậu ta tới làm gì?” Tần Mặc tin tưởng Tô Song song, nhưng một chút cũng không tin nổi Tần Dật Hiên, anh cảm giác lần này công ty xảy ra chuyện, sau lưng ít nhiều cũng có sự tham gia của Tần Dật Hiên.

“Cái này... Cố Trọng không phải là bạn của anh ấy sao! Tay anh Trọng bị thương, anh ấy đương nhiên phải tới xem một chút, a Mặc, hôm nay em liền làm xong, sáng mai chúng ta gặp nhau?”

Tô Song Song vội vàng nói chuyện tốt, Tần Mặc vừa nghe Cố Trọng cũng ở đây, xác định Tần Dật Hiên cũng không dám làm ra trò bịp bợm gì

trước mặt Tô Song Song, Tần Mặc không hài lòng lắm đáp một tiếng: “Em về nhà sớm một chút, có chuyện gì không tìm được anh thì gọi điện thoại cho thư ký của anh, anh bất cứ lúc nào cũng ở đây.”

“Dạ!” Tô Song Song thấy Tần Mặc cho đi, vội vàng lên tiếng, sợ anh hối hận.

Điện thoại cúp, Tô Song Song nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu xem bản thảo mình mới hoàn thành được một nửa đưa cho Cố Trọng nhìn một chút, kết quả còn mấy chỗ phải sửa đổi. [die,n; da.nlze.qu;ydo/nn](#)

Vừa ép buộc một trận xuống, đợi đến buổi tối Tô Song Song còn chưa chỉnh sửa xong, Tô Song Song nhìn coi Cố Trọng còn chịu đựng tay đau ngồi bên cạnh, tỏ vẻ đáng thương dùng đuôi mắt liếc nhìn Tần Dật Hiên, cũng hơi không đành lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ, ngẫm nghĩ, đẩy đẩy Tần Dật Hiên đang cúi đầu đọc manga ở bên cạnh cô.

“Anh, em còn có một chút nữa sẽ làm xong, anh đưa anh Trọng đi đổi thuốc trước đi! Sau đó tới đón em?”

Tô Song Song thấy Cố Trọng vẫn dùng ánh mắt đáng thương nhìn chăm chăm Tần Dật Hiên, thật sự không đành lòng, liền muốn tạo điều kiện cho bọn họ ở chung một chỗ, cũng coi như khiến cho Cố Trọng trước khi hết hy vọng có thể có chút phúc lợi.

Tần Dật Hiên vừa nghe, không có biểu cảm gì, vẫn cúi đầu xem manga trong tay mình, rõ ràng giả bộ như không nghe thấy.

Tô Song Song lại đẩy anh một cái, lúc này Tần Dật Hiên mới quay đầu lại nhìn phía cô, trong mắt mang theo ý hỏi dò, Tô Song Song biết Tần Dật Hiên đang giả bộ ngu dại, định lừa dối cho qua, sao Tô Song Song lại để cho mưu kế của anh được như ý.

Cô khẽ hít mũi, tội nghiệp nhìn chăm chăm Tần Dật Hiên, đáng về anh mà không đồng ý em sẽ khóc cho anh xem.

Chân mày Tần Dật Hiên vốn giãn ra trong nháy mắt nhú lại, mặc dù không hiểu rõ vì sao Tô Song Song lại muốn làm như vậy, thấy cô muốn khóc, vẫn thỏa hiệp.

Cố Trọng một mực ở sau lưng bọn họ khẩn trương nhìn chăm chăm Tần Dật Hiên, thấy Tần Dật Hiên gật đầu, Cố Trọng rõ ràng không kiềm chế được hoan hỉ trong lòng, lộ ra ý cười.

Tô Song Song liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của Cố Trọng, trong lòng thở dài một tiếng, đây cũng chỉ là uống rượu độc giải khát thôi, chỉ có điều có chút ít còn hơn không, hy vọng Cố Trọng có thể sớm một chút giải thoát ra.

“Song Song em đừng chạy loạn, anh đưa anh ta đi bệnh viện, rồi tới đây đón em, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh!” Tần Dật Hiên không yên lòng vuốt vuốt đầu Tô Song Song.

Tô Song Song bị choáng váng đến đầu váng mắt hoa, vội vàng gật đầu đồng ý, “Dạ dạ! Em khóa trái cửa lại, nhưng anh còn chưa đi được sao!”

Lúc này Tần Dật Hiên mới yên tâm, đi tới cửa còn phiền phức xác nhận cửa được khóa trái, mới cùng Cố Trọng rời đi.

Trước khi lên xe, Cố Trọng nhìn cửa phòng đóng chặt, cười khan tìm đề tài hỏi một câu: “Dật Hiên anh đối xử với Song Song thật tốt, còn tốt hơn quan hệ anh em bình thường nhiều!”

Tần Dật Hiên vừa nghe Cố Trọng nói tới Tô Song Song, hơi có hứng thú, gật đầu cười nói: “Song Song rất hiểu chuyện, cho nên tôi rất thích cô ấy, đương nhiên phải thương yêu cô ấy nhiều hơn!”

Cố Trọng nghe thấy hai từ thích và yêu này thì vẻ mặt rõ ràng dần dần cứng ngắc trong một giây, nhưng mà anh nhanh chóng khôi phục lại tự nhiên, cười hơi lúng túng.

“Quả thật, Song Song là một cô gái rất đáng yêu, tôi cũng rất thích cô ấy!”

“!” Tần Dật Hiên nghe được câu này, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Cố Trọng, trong mắt lộ vẻ chất vấn, giọng nói lập tức thấp xuống một phần: “Song Song kết hôn rồi.”

“Hà? A! Dật Hiên anh hiểu lầm, yêu thích kia của tôi với Song Song là của anh trai với em gái, sao tôi có thể có suy nghĩ khác!” Cố Trọng cười giải thích, chỉ có điều nụ cười kia che giấu như thế nào đều có vẻ khổ sở.

Lúc này tối tăm trên mặt Tần Dật Hiên mới tháo xuống, anh gật đầu một cái, sắc mặt thay đổi trở nên hết sức nhanh, trên mặt lại còn mang theo nụ cười ôn hòa, chỉ có điều đều khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Dọc theo đường đi hai người vẫn không nói bất kỳ lời nào nữa, trước khi đến bệnh viện, Cố Trọng rốt cuộc không nhịn được, mở miệng hỏi một câu: “Dật Hiên, anh coi tôi là bạn sao?”

“Bạn?” Tần Dật Hiên rất xa lạ với từ này, vừa đúng lúc này đến cửa bệnh viện, Tần Dật Hiên dừng xe, quay đầu nhìn Cố Trọng, trong mắt cười như không cười.

“Nếu tôi hai bàn tay trắng, anh cũng sẽ coi tôi là bạn?” Lúc Tần Dật Hiên nói lời này, khóe miệng nhếch lên cười, rõ ràng rất hữu nghị, lại khiến cho người ta cảm thấy cột sống phát rét.

“Làm sao có thể, khi tôi mới quen anh, cũng không biết anh là công tử của tập đoàn Tần thị, Dật Hiên tôi thật sự coi anh trở thành tốt nhất...” Cố Trọng chỉ sợ Tần Dật Hiên hiểu lầm, vẻ mặt gấp gáp. Vẻ mặt này xuất hiện

trên gương mặt điên cuồng không chịu gò bó hơi có vẻ tùy ý, đặc biệt đột ngột, lại lộ ra một chút cảm giác khiến cho lòng người ta thấy chua xót.

“Cố Trọng, anh đã quên lần này tôi để cho Tô Song Song tiến vào phòng làm việc của anh, cho anh chỗ tốt gì? Anh từ chối sao?” Tần Dật Hiên luôn có thể cực kỳ nhanh chóng đâm chọc vào nhược điểm của người ta.

Cố Trọng vừa nghe, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, anh đón nhận chỗ tốt của Tần Dật Hiên, cũng sợ mình chỗ tốt gì cũng không thu, chọc cho Tần Dật Hiên hoài nghi, sẽ đi tìm người khác.

“Vậy hiện giờ cũng có thể không cần những thứ này, tôi chỉ muốn làm bạn của anh!” Cố Trọng hơi nóng lòng, đưa tay trái còn tốt đẹp ra tóm lấy cánh tay Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cúi đầu nhìn Cố Trọng tóm được tay của mình, thân thể gầy yếu lại phát ra cảm giác áp bức mãnh liệt.

Trong nháy mắt Cố Trọng biết mình hơi quá, anh vội vàng buông tay mình ra, hơi cúi nể nhìn Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên giật giật ống tay áo bị Cố Trọng tóm làm nhăn.

Trên mặt anh vẫn mang nét cười, chỉ có điều ý cười không chút để ý: “Cố Trọng, anh làm tốt những gì anh nên làm là được, để cho em gái tôi vui vẽ vẽ tranh, tôi liền cảm ơn anh.”

Tần Dật Hiên nói xong, làm một dấu tay mời, Cố Trọng tự nhiên biết đây là Tần Dật Hiên đuổi người, anh gạt đầu một cái, xuống xe, còn chưa đi, đầu anh hơi lộn xộn bị gió lạnh thổi càng thêm loạn, cả người cũng có vẻ cô đơn.

Tần Dật Hiên vội vàng chạy về, vừa đúng Song Song làm xong một phần cuối cùng, chỉ chờ sáng mai tới đây để Cố Trọng xem một chút, có chi tiết nào không vừa lòng sửa đổi một chút là được rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tô Song Song vừa định hùng hổ ra mở cửa, đột nhiên nghĩ đến dận dò của Tần Dật Hiên, giọng thô ráp hỏi: “Ai vậy!”

Tần Dật Hiên hiếm có thời gian ở chung một chỗ với Tô Song Song, cực kỳ vui vẻ, dựa vào bên cạnh cửa, mỉm cười nói: “Bà ngoại sói!”

“Vậy em không mở cửa rồi!” Tô Song Song vuốt vuốt bụng kêu ùng ục, tay lại đặt trên khóa cửa.

Lỗi tai Tần Dật Hiên dến lên cửa, cẩn thận nghe, nụ cười nơi khóe miệng càng lớn, thở dài nói, “Vậy coi như xong, vốn còn định dẫn con thỏ nhỏ trong phòng đi ăn vặt, không ra được coi như...”

Tần Dật Hiên còn chưa nói hết, Tô Song Song vội vàng mở cửa ra, xoay qua xoay lại đầu mới tìm được Tần Dật Hiên đang dựa vào bên cạnh cửa, gương mặt đang cười đến tinh quái, đầy cỏi lòng mong đợi hỏi: “Thật sự mang em đi?”

“Đi, chỉ có điều không thể ăn quá nhiều!” Tần Dật Hiên chống người lên, chìa tay về phía Tô Song Song, “Đi thôi, con thỏ nhỏ của anh!”

Lúc trước Tô Song Song không có dư tiền đi phàn ăn tục uống, bây giờ tiền dư dả hơn, lại không có thời gian, cho dù có thời gian, Tần Mặc cũng không để cho cô đi ăn những thứ rác rưởi kia.

Vào lúc này Tô Song Song giống như con cá nhỏ được thả lại trong nước, bắt đầu tỏ vẻ vui mừng, chỉ sợ Tần Dật Hiên đổi ý, kéo tay anh, trở tay khóa cửa rồi chạy về phía xe ở bên kia.

Người ở phố quà vặt đặc biệt nhiều, Tần Dật Hiên vừa đứng có thể trắng trợn nắm tay Tô Song Song, đã rất lâu Tô Song Song không nhìn thấy nhiều người như vậy, đồ ăn vặt hàng bày la liệt càng khiến chiều mắt Tô Song Song sáng lấp lánh!

“Anh, em muốn cái này! Cái này! Cái này!” Tô Song Song nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn, Tần Dật Hiên trở thành công nhân khuôn vác đồ ăn vặt cho Tô Song Song.

Chờ trong chốc lát, tay Tần Dật Hiên thật sự không ôm được nữa rồi, anh kéo Tô Song Song còn định đi về phía trước, đến gần cô nhỏ giọng nói: “Anh chỉ cầm năm mươi đồng ra ngoài.”

“!” Tô Song Song vừa nghe, thiếu chút nữa bị thịt viên làm cho nghẹn, quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tần Dật Hiên đang áo mũ chỉnh tề làm cho người ta chú ý, hai ba lần nuốt thịt viên xuống, ngây ngô mà hỏi: “Thật hả!”

“Trên người anh có thể, nhưng đi lâu như vậy cũng không nhìn thấy máy rút tiền...” Tần Dật Hiên nói xong móc hai tờ tiền lẻ còn sót lại trên người ra.

Tô Song Song vừa thấy, ngậm thịt viên trong tay, vội vàng đưa tay sờ túi áo của mình, trong nháy mắt tròn tròn, lúc cô đi ra, cũng không mang tiền.

Tần Dật Hiên đưa tay lấy xiên thịt viên ngậm trong miệng Tô Song Song xuống, dùng mu bàn tay lau mặt mèo mướp của cô, thở dài nói: “Em ăn những thứ này trước đi, nếu còn không no, anh lại nghĩ cách cho em!”

Tô Song Song liếc nhìn túi lớn túi nhỏ trên tay Tần Dật Hiên, vội vàng lắc đầu một cái: “Đủ rồi đủ rồi!” Nói xong lại ngượng ngùng cười cười, “Em đã lâu không nhìn thấy những thứ đồ ăn vặt này rồi, haizzz, không ngờ lập tức cầm nhiều như vậy.”

“Em vẫn tham ăn giống như khi còn bé vậy!” Tần Dật Hiên cưng chiều cười cười, dùng cằm chỉ chỗ còn trống bên cạnh, hai người ngồi xuống, vừa nói vừa cười, cho đến gần mười giờ, phố quà vặt đều sắp đóng cửa, Tần Dật Hiên không nỡ đưa Tô Song Song về.

Tô Song Song vừa về tới trong phòng, không nhìn thấy Tần Mặc, trong nháy mắt mất đi tinh thần, nhìn mèo chó đều không để ý tới mình, càng thêm nhớ nhung Tần Mặc.

Cô ôm gối ôm co rúc trên ghế sa lon, lấy điện thoại di động ra, do dự một lát, gọi một cú điện thoại cho Tần Mặc, chỉ có điều bên kia vẫn như cũ không có tín hiệu.

Tô Song Song định cứ ôm gối ôm ngồi xem ti vi như vậy, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, sáng sớm hôm sau, cô bị trảng tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Trong nháy mắt Tô Song Song tỉnh lại, không kiềm chế nổi nụ cười trên mặt cầm lấy điện thoại, vừa thấy là số của Cố Trọng, lại thất vọng như cũ bao nhiêu.

“Song Song, tất cả bản thảo đều bị xé rách!” Điện thoại vừa thông, Cố Trọng đã vội vã mở miệng, âm thanh khẽ run.

Tô Song Song vừa nghe, cả người kinh hãi, trong nháy mắt đứng lên từ trên ghế sa lon, trì hoãn trong chốc lát mới run rẩy mở miệng: “Không... Không thể nào! Sao lại như thế! Em lại không lưu bản dự phòng trên máy tính!”

Cố Trọng vừa nghe, càng lộ thêm vẻ sốt ruột, “Cái gì! Không scan vào trong máy vi tính!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Rốt Cuộc Người Nào Làm

Tô Song Song vừa nghe thấy giọng nói của Cố Trọng cũng sốt ruột theo, đảo ánh mắt một vòng ánh mắt, lại nói khẳng định một lần nữa: "Ngày hôm qua đi gặp, cũng chưa có quét xem..."

Nói đến từ cuối cùng Tô Song Song càng lúc càng chột dạ, giọng nói cũng nhỏ dần...

Đầu điện thoại bên kia, một khắc kia Cố Trọng rõ ràng cố ghìm mình xuống, lát sau mới mở miệng nói tiếp, giọng nói khàn khàn trầm thấp, vẻ đầy bất đắc dĩ nói: "Em trước đến đây đi, tới đây rồi chúng ta tiếp tục bàn bạc nhé."

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, nhanh chóng gật đầu một, lại ý thức được đối phương không nhìn thấy được, lại vội vàng gật đầu một, nói: "Em sẽ lập tức đến ngay."

Đợi đến Tô Song Song đến bên ngoài phòng làm việc của Cố Trọng, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Cố Trọng vô lực ngồi ở trên ghế. Nhìn thấy cô, anh chỉ gật đầu một, tựa như ngay cả chào hỏi cũng không còn sức lực nữa

Đồng Nhượng đứng ở bên cạnh, nôn nóng xoay quanh không ngừng đi qua đi lại, Ôn Tiểu Khê đứng nghiêm ở một bên, nhìn thấy Tô Song Song, trong mắt lộ ra vẻ phẫn hận, hừ lên một tiếng, ngay cả một lời cũng lười không muốn nói với Tô Song Song.

"Anh Cố Trọng, bao giờ thì hết hạn? Nếu không hiện tại em sẽ lập tức về lại, trong óc em cũng vẫn nhớ..."

Tô Song Song còn chưa nói hết, Ôn Tiểu Khê liền chột tiến lên mấy bước, duỗi ngón tay ra, đâm vào trán Tô Song Song, khí thế hung hăng nói: "Tô Song Song, vốn dĩ là ngày mai sẽ là ngày hết hạn rồi, anh Cố Trọng đã đẩy lui lại phía sau một ngày, chẳng lẽ hôm nay còn đẩy được về sau nữa?"

Nói đến đây, ánh mắt Ôn Tiểu Khê khẽ phiếm hồng, cắn răng nói: "Cô có biết rằng cơ hội này đến không hề dễ dàng chút nào không? Chẳng lẽ cô chính là ôn thần chuyển thế, tới đây làm khắc tinh với chúng tôi hay sao?"

Tô Song Song vừa nghĩ tới lần sai lầm này của mình rất có thể dẫn đến làm tiêu tan cơ hội này, cũng không biết phản bác thế nào. Cô cúi đầu, hai tay níu chặt lấy quần áo của mình.

"Được rồi, chuyện đã như vậy, Tiểu Khê, em trách cứ Song Song cũng không làm nên chuyện gì, lại nói Song Song là người bên ngoài đã tới giúp tôi, cô ấy phải tăng giờ làm việc vô cùng khổ cực, là do ngày hôm qua tôi đã quá sơ sót, quên không nhắc nhở Song Song phòng bị."

Giọng nói của Cố Trọng nghe rất cô đơn. Trong lòng Tô Song Song lại càng thêm áy náy. Lúc trước cô đã từng nghe Cố Trọng nói rằng, bộ tranh manga này là bản thiết kế quan trọng nhất trong năm tới của công ty Đăng Đăng, nhất định là phải được đưa phát hành rộng khắp.

Cơ hội này có biết bao nhiêu công ty làm manga chen chúc đến bể đầu để có được. Đến hôm nay lại bị cô sơ ý làm cho nát vụn ra như thế, Tô Song Song cắn răng một vừa ngẩng đầu lên, cứng cổ nói.

"Anh Cố Trọng, @MeBau*diendan@leequyddonn@ chuyện này nhất định là do một công ty manga nào đó quấy rối, nếu không bản thảo sẽ không vô duyên vô cớ bị xé nát ra như thế. Chúng ta cũng nên báo cảnh sát! Em sẽ đi đến để giải thích, sẽ nhận hết trách nhiệm này!"

"Giao cho cô? Tô Song Song cô là cái thứ gì? A! Đúng rồi, phía sau cô đã có nơi chống đỡ mạnh mẽ như vậy, có nhà họ Tần làm chỗ dựa, bất quá

Tô Song Song cô có chuyện gì xảy ra, thì sẽ đi tìm Kim chủ của cô, thật cũng quá uất ức!"

Lời nói này của Ôn Tiểu Khê đã tỏ ra quá cần rờ rỗi, lời nói kia quả thực đã sỉ nhục đến nhân cách của Tô Song Song, dù thế nào cô cũng sẽ không thể dễ dàng tha thứ như vậy được. Tô Song Song hướng ánh mắt nhìn về phía Ôn Tiểu Khê, trong ánh mắt nhi của cô không chịu lùi bước nửa phần.

"Ít nhất tôi còn có "Kim chủ" để có thể tìm, còn cô thì không có gì cả. Lại nói, Ôn Tiểu Khê, nếu như cô nói Kim chủ là ông xã của tôi, là anh trai của tôi, vậy thì chẳng lẽ về sau cô cũng sẽ gọi anh trai của cô, ông xã của cô là Kim chủ hay sao?"

"Cô!" Ôn Tiểu Khê nhìn Tô Song Song, bình thường cô cũng vẫn luôn nhẫn nhịn, không nóng không lạnh, cho dù nói cô ta có nói đôi câu thì Tô Song Song cũng không hề lên tiến. Ôn Tiểu Khê thực không nghĩ tới Tô Song Song lại trở nên mạnh mẽ, kiên cường như vậy, nhất thời bị lời nói kia chặn ngang họng, cũng không biết phải ứng đối, nên nói lời gì cho phải.

"Đủ rồi! Bây giờ không phải là thời điểm gây gổ, bất quá Song Song à, chuyện này tốt nhất vẫn đừng nên báo cảnh sát, nếu không sẽ lại bị khác công ty manga khác lợi dụng, bịa đặt tin vịt nói chúng ta không giao ra được bản thảo, lại còn tìm lý do."

Ôn Tiểu Khê cùng Đồng Nhược nghe thấy lời nói này của Cố Trọng cũng kinh ngạc, liền quay đầu lại nhìn Cố Trọng một, chỉ là cả hai người, không một ai có thể nói ra được câu gì.

Trước nay Tô Song Song đều là làm tự do, không biết rõ giữa các công ty manga với nhau có tình trạng anh ngu ngốc tôi lừa gạt, như vậy. Mặc dù cảm thấy có chút không ổn, nhưng cô cũng không nói thêm gì nữa.

"Tại sao lại có thể không báo cảnh sát chứ?" Đang lúc không khí lâm vào cục diện bế tắc thì đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tần Dật

Hiên.

Trong nháy mắt, mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn sang, liền nhìn thấy Tần Dật Hiên tay cầm điện thoại di động đi vào. Chắc hẳn anh đã báo cho cảnh sát rồi. Cố Trọng nhìn điện thoại trong tay Tần Dật Hiên, sắc mặt thoáng cái đã biến thành trắng bệch, nhưng lại không nói năng gì.

Tô Song Song ngược lại khẩn trương: "Anh à, anh Cố Trọng nói tốt nhất đừng báo cảnh sát, tại sao anh..."

"Đã xảy ra chuyện như thế này, nếu như không báo cảnh sát, thì chẳng phải là em sẽ phải chịu tiếng xấu cho người khác à?" Hết thảy mọi việc Tần Dật Hiên đều xuất phát từ góc độ của Tô Song Song mà hành động. Anh biết tính tình của Tô Song Song vốn thiện lương, nếu như không tìm được hung thủ, thì đoán chừng toàn bộ mọi chuyện sẽ đổ lên người cô.

Chuyện này đối với Tần Dật Hiên mà nói không phải là chuyện gì lớn lao, Những chuyện thế này anh chỉ cần gọi một cú điện thoại là giải quyết ổn thỏa. Nhưng mà anh biết, nếu như anh giúp Tô Song Song, thì trong lòng Tô Song Song nhất định sẽ không được thoải mái. Rốt cuộc cô sẽ cho là bản thân mình không thể tự làm được chuyện gì cho hoàn chỉnh, gặp phải phiền phức rắc rối chỉ biết tìm anh trai chùi dít giúp mình.

Mà kết quả như vậy không phải là điều mà Tần Dật Hiên muốn. Cái mà anh muốn chính là để cho cô gái Tô Song Song không có tim không có phổi kia, mỗi ngày đều có thể sẽ được sống thật vui vẻ.

"Nếu như vậy thì chúng ta sẽ chờ cảnh sát đến đây đi!" Đến lúc này Đồng Nhược coi như là người có thể điều chỉnh lại được bầu không khí giữa mọi người. Anh ta vừa mở miệng, trong nháy mắt xung quanh cũng đều trầm mặc lại.

Trong lòng Tô Song Song vẫn cảm thấy áy náy, cô vẫn cúi đầu, mấy đầu ngón tay vụn xoắn lấy nhau. Tần Dật Hiên đứng ở bên cạnh, vỗ nhẹ lên

bả vai của cô, ý bảo cô không có chuyện gì.

Đột nhiên điện thoại của Tô Song Song rung lên. Tô Song Song giật mình một, lúc cô lấy điện thoại ra thiếu chút nữa làm rơi luôn điện thoại di động, cũng may Tần Dật Hiên kịp thời ra tay, đỡ được chiếc điện thoại di động của cô.

Chẳng qua khi Tần Dật Hiên nhìn thấy cuộc điện thoại gọi tới là "Tiểu Cẩm Thú thân yêu" thì thiếu chút nữa đã không kiềm chế nổi mà cắt đứt cuộc gọi đến.

Tô Song Song vừa nhìn thấy là cuộc gọi của Tần Mặc, vội vàng nhận cuộc gọi, vừa nghe thấy giọng nói trầm ổn của Tần Mặc, suýt nữa Tô Song Song không khống chế được mà khóc òa lên.

"Song Song, phải trễ một lát nữa anh mới trở về được. Em làm sao vậy, đã về nhà chưa?" Trong giọng nói của Tần Mặc cũng lộ ra sự mệt mỏi, vừa nghe thấy là có thể biết ngay là tối ngày hôm qua nhất định anh đã không ngủ.

Tô Song Song nhìn chung quanh, rất muốn khóc lóc kể lể cùng Tần Mặc, nhưng sau cô nghĩ lại, Tần Mặc đang bận rộn đại sự như vậy, cô không thể giúp một tay thì cũng thôi đi, còn gây thêm phiền hà cho anh, thật sự là quá không nên.

"Ở bên này em không có việc gì, tối ngày hôm qua em đi về nhà rồi, sáng sớm hôm nay lại đến phòng làm việc xử lý nốt mấy việc cuối cùng. A Mặc anh đang bận rộn, vừa vặn bên em cũng còn chuyện còn chưa xử lý xong..."

"Ừ, được rồi!" Ở bên kia rõ ràng Tần Mặc cũng đang rất sốt ruột, anh vội vã nói một câu được rồi, tiếp đó liền cúp điện thoại. Tô Song Song vội vàng gọi với theo anh: "A Mặc, chờ một chút!"

"Sao vậy?"

"Tự anh phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt nhé!" Tô Song Song không quen nói câu quan tâm, trong nháy mắt trái tim liền rộn lên đập mạnh thành thịch thịch không ngừng, "Chờ anh trở lại!"

Nói xong một câu cuối cùng, Tô Song Song cũng không quan tâm xem Tần Mặc còn nói thêm lời nào nữa hay không, nói câu xin lỗi rồi nhanh chóng cúp luôn điện thoại. Cúp điện thoại sau, gương mặt cô thoáng phỉếm hồng, nhịp đập trái tim vẫn như cũ, vừa nhanh vừa dồn dập mạnh mẽ.

Ôn Tiểu Khê nhìn bộ dáng kia của Tô Song Song, không chịu nổi hai tay chống nạnh, hừ lạnh một tiếng: "Nhìn bộ dạng của cô có vẻ rất thú vị!"

Tần Dật Hiên thấy vẻ mặt ngọt ngào của Tô Song Song không che giấu được, trong lòng đang khó chịu lắm rồi, nghe được có người nói Tô Song Song như vậy, làm sao có thể dễ dàng tha thứ được, trực tiếp trợn mắt nhìn Ôn Tiểu Khê một đầy vẻ âm độc.

Ôn Tiểu Khê lập tức cảm thấy cả người run lên, giống như là bị con rắn độc nhìn chăm chú vào mình vậy, quay đầu nhìn sang Tần Dật Hiên một. Mặc dù trong mắt lộ ra khinh thường, nhưng mà cũng không dám tiếp tục chê cười nữa, lập tức an tĩnh rất nhiều.

Mọi người vừa trầm lặng yên tĩnh một lát, thì cảnh sát đã tới. Bước đầu tiên chính là điều tra màn hình giám sát ở ngay gần bên cửa. Mọi người liền đi theo đến đồn công an gần đó.

Cố Trọng và Tô Song Song cùng với mấy người bạn họ vây lại ở phía sau chiếc máy vi tính, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình. Nhìn hồi lâu, Cố Trọng cũng không nhìn thấy có một đồng nghiệp hay người quen biết nào, cũng không hề nhìn thấy có người khả nghi đến gần cửa phòng làm việc.

Đang lúc tất cả mọi người chuẩn bị buông xuôi, đột nhiên Đồng Nhược kêu lên một tiếng, ngay sau đó anh bưng kín lấy miệng của mình. Ôn Tiểu Khê đứng ở bên cạnh, liếc mắt một, trong nháy mắt liền nhíu mày.

Không đợi người khác mở miệng, Ôn Tiểu Khê lời ít mà ý nhiều, nói: "Ngày hôm qua, tôi có đến phòng làm việc một chuyến, nhưng mà tôi không có chìa khóa, nên không đi vào được. Vì thế lúc này tôi mới không nói!"

Cô ta vừa nói như thế, tầm mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào trên người Ôn Tiểu Khê, nhất là Tần Dật Hiên, trong ánh mắt nhìn của anh tràn đầy sự hoài nghi.

Ôn Tiểu Khê nhất thời tức giận, hét lên: "Thế này có nghĩa là mọi người đang hoài nghi tôi phải không? Mặc dù tôi ghét Tô Song Song, nhưng mà làm sao tôi có thể làm ra cái chuyện phá hủy mơ ước việc của anh Cố Trọng được chứ? Hơn nữa là tôi cũng không đi vào trong phòng làm việc!"

"Chẳng qua là đúng dịp thôi, Tiểu Khê sẽ không làm chuyện như vậy." Vẫn giữ sắc mặt không tốt, luôn giữ vững sự trầm mặc, cuối cùng Cố Trọng mới mở miệng nói, giọng điệu của anh rất cô đơn, rõ ràng tâm tình đang rất tệ.

Tô Song Song cũng nghi hoặc nhìn Ôn Tiểu Khê. Theo lý thuyết Ôn Tiểu Khê tuyệt đối có động cơ hãm hại đối với cô, nhưng mà cô cũng không thể khẳng định chính xác Ôn Tiểu Khê có thể vì sự ghen tỵ này, mà sẽ phá hủy tiền đồ của người mình thương nhất hay không.

"Tôi xem chính là cô, khắp nơi cô đều nhắm vào Song Song, mới vừa rồi cô vẫn còn xung đột với Tô Song Song." Tần Dật Hiên từ đầu tới đuôi nhìn Ôn Tiểu Khê lập tức cảm thấy không vừa mắt, lúc này lại có chứng cứ, đương nhiên anh đã liệt cô vào hàng ngũ người đáng nghi ngờ số một.

"Mọi người cũng yên lặng một chút đi, vẫn còn có cảnh sát chúng tôi ở đây đó!" Đồng chí cảnh sát đang hỗ trợ ở bên cạnh rốt cục không nhịn được nữa bèn lên tiếng, nói xong, anh quay đầu lại nhìn Ôn Tiểu Khê.

Người cảnh sát đồng nghiệp liền lên tiếng hỏi: "Nếu cô đã không có chìa khóa, tại sao lại còn đứng ở cửa rất lâu như vậy rồi mới đi? Ước chừng phải đến mấy phút!"

Camera gắn ở trên đầu cửa phòng làm việc nên chỉ có thể soi được một nửa cánh cửa phòng làm việc. Mà tiếp đó Ôn Tiểu Khê liền biến mất ở phía bên trong phạm vi quét hình ảnh của camera, cho nên không biết rốt cuộc cô ta tiến vào hay là vẫn đứng không nhúc nhích ở cửa phòng làm việc.

Nhưng mà người bình thường tại sao dưới tình huống như vậy lại cứ đứng ở cửa phòng làm việc lâu đến như vậy mà không có hành động gì, về lý mà nói như vậy là không thích hợp!

Ôn Tiểu Khê phát giác cảnh sát cũng bắt đầu hoài nghi mình, cho nên cô lại càng tức giận hơn. Chỉ là, vì ngại đối phương là cảnh sát, hơn nữa giọng điệu của người cảnh sát kia cũng rất lễ phép, nên đành cố nén.

Tần Dật Hiên cũng không nuông chiều Ôn Tiểu Khê như vậy, dứt khoát tiếp tục mở miệng, nói tiếp luôn nửa câu phía sau mà người cảnh sát kia đã không nói ra, hỏi Ôn Tiểu Khê: "Năm phút đồng hồ đủ để cho cô mở cửa đi vào, lấy bản thảo xé nát ra, sau đó đi ra ngoài!"

"Không đúng! Khi đó tôi chỉ đứng ở cửa để gọi điện thoại!" Ôn Tiểu Khê nói xong liền lấy điện thoại di động của mình ra, đưa cho người cảnh sát điều tra đang ghi chép thông tin kiểm tra.

Đồng chí cảnh sát vừa nhìn vào, quả thật thời gian trên điện thoại di động phù hợp với thời gian ở trong băng hình camera.

"Cô gọi điện thoại thì không thể đi vào trong phòng làm việc để hủy hoại bản thảo kia hay sao? Nói không chừng, đây chính là lý do mà cô đã tự chuẩn bị cho mình từ trước. Nếu không tại sao cô không rời đi chỗ khác mà gọi điện thoại, mà lại đứng ở cửa phòng làm việc mà gọi điện thoại chứ?"

"Đủ rồi!" Mọi người cũng không nghĩ tới Cố Trọng vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên liền mở miệng khẽ quát lên một tiếng như vậy. Anh nhìn về phía đồng chí cảnh sát, khẽ khom lưng nói xin lỗi: "Chuyện này dù sao không là chuyện gì quá lớn, chúng ta dự định sẽ giải quyết riêng, rất xin lỗi các đồng chí cảnh sát."

Đồng chí cảnh sát nhìn bọn họ một chút, đây quả thực là mâu thuẫn các nhân giữa mấy người nhân viên bọn họ với nhau, cũng không có liên quan dính dáng gì đến thiệt hại lợi ích công cộng. Nếu như bọn họ tính toán giải quyết riêng với nhau, cảnh sát cũng không tiện tham gia, nên anh liền gật đầu.

Ôn Tiểu Khê vừa thấy thái độ này của Cố Trọng, biết là anh đã cho rằng chuyện này do cô làm rồi, nhất thời cặp mắt đỏ lên, muốn mở miệng phản đối, để cho cảnh sát tham gia, nhưng rốt cuộc cô lại không muốn làm cho Cố Trọng phiền lòng, cho nên vẫn cứng rắn không mở miệng nói ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Nghi Ngờ Tô Song Song

Tô Song Song cảm giác, cảm thấy ở đó có cái gì không đúng, nhưng cô chưa thể biết được nó không đúng ở chỗ nào. Cô cau mày vừa liếc nhìn bằng video đã bị tạm ngừng. Tần Dật Hiên đang định đi, phát hiện Tô Song Song còn đang ngăn người, nhỏ giọng hỏi một câu: "Sao vậy?"

Tô Song Song giật mình một, sau khi hồi thần lại liền lắc đầu. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tần Dật Hiên cười cười, ý bảo anh không cần lo lắng.

Đợi đến lúc mọi người trở lại phòng làm việc thì đã gần trưa rồi. Cố Trọng vừa mới đi vào, , điện thoại liền vang lên, vừa nhìn đã thấy là cuộc gọi của chủ quản công ty Đăng Đăng, vẻ mặt của anh lộ rõ sự khổ sở.

Tô Song Song cũng khẩn trương theo. Tần Dật Hiên thấy thân thể Tô Song Song căng thẳng như vậy, liền vươn tay ra nắm lấy bả vai của Tô Song Song, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ý bảo cô không cần khẩn trương.

"Cố Trọng, để tôi nói giúp anh một chút được không?" Tần Dật Hiên nói xong, Tô Song Song ngẩng đầu lên trơ mắt nhìn Tần Dật Hiên. Mặc dù cô muốn mở miệng cầu xin anh, nhưng lại nghĩ tới những lời nói châm chọc của mình đối với Ôn Tiểu Khê lúc trước, lời nói vừa đến khóe miệng cô lại không nói ra nữa.

Nhưng Cố Trọng chỉ lắc đầu một, tự mình nhận điện thoại: "Thật xin lỗi, lần này bản thảo xảy ra chút nhĩ vấn đề, không biết có thể kéo dài trễ thêm một ngày nữa được không?"

Cố Trọng vừa dứt lời, đối phương liền rống lên, giọng nói cực kỳ lớn, mặc dù đại khái không nghe được rõ nội dung, nhưng mà cũng có thể đoán được là đang mắng Cố Trọng.

Trong lòng Tô Song Song áy náy, khó chịu, nắm chặt lấy ống tay áo của Tần Dật Hiên, vẫn mím môi lại. Đợi đến lúc điện thoại cúp rồi, cô cũng không biết mình nên nói điều gì cho phải.

"Anh Cố Trọng, thật xin lỗi..." Tô Song Song nói xong, buồn bực đi tới trước bàn làm việc, cầm lên giấy bút, dựa vào trí nhớ trong đầu bắt đầu vẽ lại bản thảo lúc trước.

Cố Trọng đi tới, theo bản năng anh dùng tay phải đặt lên trên tay Tô Song Song. Khi đụng phải tay của Tô Song Song thì đột nhiên nghĩ đến tay của mình đang bị thương, liền khẽ nhíu mày một.

"Song Song không cần đâu, đối phương đã hủy bỏ sự hợp tác với chúng ta rồi." Cố Trọng nói xong thu tay lại. Tô Song Song lại liếc mắt nhìn tay của Cố Trọng, cô cảm giác, cảm thấy nơi đó rất kỳ quái.

"Vậy phải làm sao bây giờ..." Tô Song Song lấy lại tinh thần, vừa phản ứng kịp lời nói kia của Cố Trọng, cả người cô đã không xong rồi, vừa mở miệng, trong giọng nói lập tức mang theo tiếng nức nở.

"Tô Song Song, cô chính là đồ sao chổi!" Ôn Tiểu Khê là người kiên cường như thế tròng mắt đã đỏ lên, giống như muốn phát tiết ra vậy, hướng về Tô Song Song rống lên giống như người mắc chứng cuồng loạn.

Tô Song Song biết hiện tại tất cả mọi người trong phòng làm việc đều đang rất khó chịu, mặc dù bọn bất mãn thái độ của cô, nhưng trong thời gian mấu chốt thế này lại không dám gây gổ với cô.

Nhưng Tần Dật Hiên lại không thể dễ dàng tha thứ cho Ôn Tiểu Khê cứ lặp đi lặp lại, nhiều lần lảng nhục Tô Song Song như vậy. Anh liếc tròng

mắt tràn đầy sát khí nói: "Cô đó, bây giờ nhìn lại mới thấy, chính cô mới là người phá hủy bản thảo muốn hãm hại Tô Song Song. Chuyện một người phụ nữ vì yêu mà để mất đi lý trí thực sự chỗ nào cũng có!"

Những lời này làm cho Ôn Tiểu Khê nhớ tới lựa chọn của Cố Trọng ở đồn cảnh sát, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Đôi môi của cô run rẩy nhìn về phía Cố Trọng, nhưng mà Cố Trọng cúi đầu, căn bản cũng không nhìn cô, bộ dáng kia rõ ràng cho thấy, anh cũng cảm thấy Tần Dật Hiên nói rất đúng.

"Không phải là tôi! Tô Song Song, có phải là cô đã hãm hại tôi hay không?" Ôn Tiểu Khê rống lên một câu như mắc chứng cuồng loạn, rống xong rồi, không thể kiềm chế nổi nữa, nước mắt cứ thế chảy đi xuống.

"Thật sự không phải là tôi, lúc ấy tôi muốn đi vào lấy bản thảo, nhưng vì tôi không có chìa khóa, cho nên thuận tiện gọi một cú điện thoại. Tôi đi giày cao gót, đi bộ không thuận tiện cho gọi điện thoại, cho nên mới đứng đó không đi!"

Ôn Tiểu Khê nhìn Cố Trọng, giải thích từng chữ từng câu, nhưng mà từ đầu tới đuôi Cố Trọng cũng không hề ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một. Giọng nói của Ôn Tiểu Khê càng ngày càng nghẹn ngào.

"Tôi tin tưởng cô!" Đồng Nhược vẫn trầm mặc, đột nhiên đứng ra nói. Anh đứng ở bên cạnh Ôn Tiểu Khê, gương mặt nghiêm túc, nghiêm mặt nói.

"Anh Cố Trọng, bình thường tính khí của Tiểu Khê cũng không phải là tốt lắm, nhưng mà cho tới bây giờ Tiểu Khê cũng chưa từng nói láo, cũng không bịa chuyện nhỏ nhen. Tôi tin tưởng nếu như chuyện này do chính Tiểu Khê làm, thì cô sẽ thản nhiên thừa nhận!"

Ôn Tiểu Khê không nghĩ tới Đồng Nhược, người mình vẫn luôn chê cười kia, lại sẽ ủng hộ mình như thế. Cô cảm kích nhìn anh một, Đồng Nhược

lặng lẽ hít một hơi, một phát bắt được tay của Ôn Tiểu Khê nắm chặt, cho cô sức mạnh.

Ôn Tiểu Khê khẽ giãy giụa một, chẳng qua là tay Đồng Nhược thật ấm áp, mà hiện tại cô lại đang cần sức mạnh, nên cuối cùng Ôn Tiểu Khê cũng không rút tay ra khỏi tay của Đồng Nhược nữa.

Đồng Nhược cùng Ôn Tiểu Khê, toàn bộ đều chờ đợi câu trả lời của Cố Trọng. Trong nháy mắt, cả phòng làm việc lại an tĩnh, một lần nữa không khí trong phòng căng thẳng đến mức, có thể nghe thấy ngay cả tiếng cây kim rơi xuống mặt đất.

Một lát sau, Cố Trọng vẫn không hề có phản ứng gì. Ôn Tiểu Khê cắn môi, gắng sức kiềm chế lại nước mắt của mình, hỏi một câu: "Anh Cố Trọng, anh không tin em sao?"

Cố Trọng rốt cục ngẩng đầu lên nhìn về phía Ôn Tiểu Khê, chẳng qua trong cặp mắt kia chỉ thấy tràn đầy cô đơn. Anh gắng sức làm ra vẻ tươi cười: "Chuyện đã như vậy, truy cứu ai đúng ai sai còn có ý nghĩa gì đâu? Mọi người cũng nên đi về nghỉ ngơi đi!"

Một câu nói, mặc dù không nói cụ thể, nhưng mà đã xác định người đáng nghi ngờ chính là Ôn Tiểu Khê. Ôn Tiểu Khê nhắm mắt lại, lui về phía sau một bước, sau đó mở mắt ra, nhìn Tô Song Song chăm chăm đầy vẻ hung ác.

Cô duỗi ra ngón tay, hung tợn chỉ về phía Tô Song Song, lại bắt đầu rống lên: "Tô Song Song nhất định là cô! Nhất định là cô đã làm! Cô vẫn luôn bất mãn tôi đã luôn chê cười cô, cho nên cô mới làm ra chuyện thế này, chính là muốn hãm hại tôi! Bản thảo kia trước đã bị cô xé đến nát vụn ra, có phải hay không?"

"..." Tô Song Song nhìn Ôn Tiểu Khê, người phụ nữ đầu óc đã bị tình yêu làm cho bị mê muội, thật sự là không biết nên nói cái gì cho tốt. Cô

trầm mặc không nói, thì ngược lại, càng cố vũ cho sự cao ngạo của Ôn Tiểu Khê hơn.

Ôn Tiểu Khê thấy Tô Song Song không nói lời nào, lại căn răng nói tiếp: "Có phải là cô đã thừa nhận rồi phải không?" Nói xong Ôn Tiểu Khê liền vọt về phía Tô Song Song.

Ôn Tiểu Khê xông tới quá mạnh, Tần Dật Hiên cũng không kịp kéo Tô Song Song tránh ra nữa, chỉ có thể đứng ngăn ở trước người Tô Song Song. Mấy ngón tay có móng thật dài của Ôn Tiểu Khê trong nháy mắt đâm hướng Tần Dật Hiên mặt.

"Dật Hiên!" Cổ Trọng gầm nhẹ một tiếng, một phát bắt được cánh tay của Ôn Tiểu Khê, ngăn cản tay của cô.

Ôn Tiểu Khê sửng sốt một chút, cúi đầu vừa thấy Cổ Trọng dùng tay phải kéo mình, bị dọa cho sợ đến kêu lên một tiếng: "Anh Cổ Trọng, tay của anh! Tay của anh!"

Cổ Trọng tựa như mới phản ứng được vậy, anh chột thu tay lại, sắc mặt trắng bệch, rên lên một tiếng. Chẳng qua là Ôn Tiểu Khê muốn xem tay của Cổ Trọng, thế nhưng anh lại bỏ rơi tay của Ôn Tiểu Khê.

Một người tính khí luôn luôn thoải mái và tốt như Cổ Trọng, lại đột nhiên nổi giận: "Ôn Tiểu Khê, em đủ rồi đấy! Đồng Nhượng hãy đưa cô ấy rời đi, tạm thời đừng để cô ấy trở về đây nữa! Để cho cô ấy tỉnh táo lại một chút!"

"Anh Cổ Trọng?" Ôn Tiểu Khê đã ở bên cạnh Cổ Trọng lâu như vậy, đừng nói đến chuyện đuổi cô đi, chính là ngay cả việc anh lớn tiếng rống như vậy cũng chưa từng bao giờ xảy ra. Ôn Tiểu Khê nhìn Cổ Trọng như vậy, cảm thấy cực kỳ xa lạ, đau lòng giống như bị nghiền nát như vậy.

"Anh Cố Trọng..." Đồng Nhược cũng lần đầu tiên nhìn thấy Cố Trọng bộc phát ra sự tức giận lớn như vậy, cũng kinh ngạc thở nhẹ một tiếng. Nhưng mà Cố Trọng cũng không buồn để ý đến bất cứ người nào, lại ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu không nói.

Cố Trọng vô lực phát phát tay, Ôn Tiểu Khê liếc mắt nhìn Cố Trọng, vừa nghiêng đầu chạy đi ra ngoài. Đồng Nhược cũng liếc mắt nhìn Cố Trọng, cũng hấp tấp vội vàng theo Ôn Tiểu Khê chạy đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc chỉ còn sót Cố Trọng, Tô Song Song và Tần Dật Hiên. Tô Song Song nhìn ba người bọn anh cãi vã, trong lòng vô cùng lo lắng.

Nhưng mà vốn dĩ cô cũng không giỏi về biểu đạt, hiện tại đừng nói đến chuyện khuyên nhủ người, chỉ có thể cứng rắn an ủi: "Anh Cố Trọng, nếu không để em đi tìm chủ quản Công ty Đẳng Đẳng nói một chút? Cũng là do lỗi của em, không có liên quan gì đến anh."

"Thôi quên đi, bỏ lỡ lần này, còn có cơ hội lần sau nữa, không cần vì chuyện này mà phải ăn nói khép nép đi đến cầu xin người ta." Cố Trọng nói một câu đầy sự mệt mỏi, nói xong, lại cúi đầu xuống.

"Nhưng mà..." Tô Song Song còn định nói tiếp cái gì, Tần Dật Hiên lại giữ cô lại, lắc đầu một, hạ thấp giọng nói: "Để cho cậu ấy yên lặng một mình đi, chúng ta đi trước thôi."

Tô Song Song không yên lòng để Cố Trọng ở lại chỗ này một mình. Cô muốn khuyên nhủ anh một chút, nhưng mà cô biết, kỹ năng khuyên nhủ người khác của mình căn bản chỉ là số lẻ. Cô sợ mình càng nói càng ra, thì chỉ nói được một đồng vụn vặt, nên đành chỉ có thể buồn buồn theo Tần Dật Hiên đi ra bên ngoài.

Mới đi được hai bước, Tô Song Song cảm giác, cảm thấy ở nơi đó có cái gì không đúng. Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn tay của Cố Trọng, sau đó

quay đầu lại bộ dạng có vẻ như có điều gì suy nghĩ.

"Sao thế?" Tần Dật Hiên nhận thấy được Tô Song Song có cái gì đó không đúng, liền hỏi một câu. Tô Song Song lắc đầu một, mặc dù cô cảm giác được sự kỳ quái, nhưng lại không nắm bắt được suy nghĩ.

Đúng lúc Tô Song Song đi tới cửa thì điện thoại đột nhiên vang lên. Tô Song Song vừa nhìn thấy là số của Đồng Nhược, vội vàng nhận cuộc gọi. Điện thoại vừa được tiếp thông, đã thấy đối phương hốt hoảng hét lên: "Song Song! Mau lên, Song Song, mau gọi anh Cố Trọng! Tiểu Khê..."

"Tiểu Khê làm sao?" Đồng Nhược run lên một hồi lâu mà cũng không nói ra được một chữ. Tô Song Song cũng gấp gáp, chột rống lên một câu.

Đồng Nhược bị rống liền lấy lại tinh thần, trong tiếng nói còn mang theo tiếng nức nở: "Ôn Tiểu Khê nhảy sông tự vẫn rồi! Hiện tại đã được bị vớt lên, còn đang cấp cứu!"

"Cái gì! Chúng tôi sẽ đi ngay, ở bệnh viện nào?" Tô Song Song tận lực để trấn định giữ vững tinh thần cho mình, nhưng mà cô vừa mở miệng thì giọng nói cũng đã bắt đầu run run rẩy rẩy.

Điện thoại vừa cúp, Tô Song Song quay đầu lại thấy Cố Trọng vẫn còn cúi đầu ở đó, không biết anh đang suy nghĩ gì, trong nháy mắt liền nóng nảy, hốt hoảng quát ên: "Anh Cố Trọng, đi mau, Tiểu Khê đang bị cấp cứu!"

"!" Cố Trọng vừa nghe thấy mãnh liệt ngẩng đầu lên, hai tay đang rủ xuống hai bên người chột cuộn lại thành quả đấm, không nói hai lời, đi về phía Tô Song Song.

Khi ba người bọn họ chạy tới bệnh viện, thì Ôn Tiểu Khê vẫn còn đang cấp cứu chưa ra. Đồng Nhược ngồi ở bên ngoài cửa phòng cấp cứu, cả

người thất hồn lạc phách, nước từ trên người vẫn còn đang nhỏ xuống đất tí tách.

Tô Song Song mím môi vừa định cởi áo khoác ra để phủ lên trên người Đồng Nhượng. Nhưng Tần Dật Hiên cũng đã nhanh một bước, anh cởi áo khoác ra, ném lên trên người Đồng Nhượng.

Đồng Nhượng cảm giác thấy có ngoại lực đánh lên trên người mình, mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn Tần Dật Hiên, lại quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Cố Trọng.

Một giây kế tiếp Đồng Nhượng chợt đứng lên, hất chiếc áo của Tần Dật Hiên rơi xuống trên mặt đất, không nói hai lời, trực tiếp xông về phía Cố Trọng, nện cho anh một quyền.

Cho tới nay ở trong mắt Tô Song Song, Đồng Nhượng luôn là một người hết sức ôn hòa, sự tức giận ở anh rất thấp. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Đồng Nhượng phát hỏa lớn như vậy, sừng sốt một chút, mới phản ứng được chạy đến để can ngăn.

Tần Dật Hiên sớm hơn cô một bước. Anh đến nơi, không cần hao phí sức lực gì nhiều, lập tức đã sớm dùng lực ngăn cản Đồng Nhượng, một phát đẩy anh ngồi vào trên ghế ở bên cạnh.

Đồng Nhượng ngồi xuống ghế, cả người cũng như đã trút được cơn giận dữ, tay bịt mắt, khóc. Vừa khóc anh vừa lầm bầm: "Cố Trọng, chẳng lẽ anh không nhìn ra Tiểu Khê vẫn luôn yêu thích anh hay sao? Tại sao anh lại có thể không tin tưởng cô ấy như vậy chứ?"

"Cô ấy cũng như chính anh, đã luôn hi vọng anh sẽ thành công, sẽ nhận được danh hiệu người đứng đầu trong việc vẽ tranh manga, làm sao cô ấy lại có thể sẽ làm ra những chuyện như vậy được!"

Đồng Nhượng nói đến đây đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Song Song, trong tròng mắt hồng hồng, tràn đầy hận ý: "Chính là cô! Từ sau khi cô tới phòng làm việc của chúng tôi, ngay lập tức trong phòng làm việc đã không còn được sống an bình nữa. Nhất định là cô, Tô Song Song, nếu như Tiểu Khê bị xảy ra chuyện không may, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô!"

"!" Tô Song Song không nghĩ tới Đồng Nhượng sẽ hận mình như vậy, hốt hoảng luống cuống nhìn Cố Trọng một chút. Cố Trọng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng.

"Là lỗi của tôi! Dĩ nhiên tôi biết Tiểu Khê sẽ không làm chuyện như vậy. Nhưng mà tôi không muốn nghi ngờ Song Song. Dù sao cô ấy cũng là em gái của Dật Hiên. Nhưng mà hôm nay, chính là lỗi của tôi, nhưng lại để cho Tiểu Khê phải chịu uất ức!"

"!" Lúc này Tô Song Song lại càng bối rối hơn! Thì ra là từ đầu tới cuối, bọn họ vẫn cho là chuyện này là do cô làm!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Sự Nghi Ngờ Của Tần Mặc

"Cố Trọng, cậu nói cái gì đó!" Tần Dật Hiên trước nỗi giận!

Tô Song Song lại kéo cánh tay của Tần Dật Hiên, để cho anh tỉnh táo lại. Cô nhìn vẻ mặt tràn đầy hận ý của Đồng Nhược, lại nhìn vẻ mặt đầy sự bất đắc dĩ của Cố Trọng một chút, đột nhiên cảm thấy rất thất vọng đau khổ.

Mặc dù cô mới làm việc ở trong phòng làm việc này không được mấy ngày, tuy nhiên cô thật sự coi bọn họ là những người bạn. Nhưng mà cô không ngờ rằng, cho tới nay đều là cô đã tự mình đa tình.

Tô Song Song cắn môi, từng chữ từng câu nói ra vẻ tràn đầy quả quyết: "Hiên tại em chỉ có thể nói không phải là em, nhưng mà nhất định em sẽ tìm được chứng cứ chứng minh!"

"Vậy thì bây giờ, ngay lúc này cô hãy rời đi thôi! Tôi không muốn gặp lại cô nữa! Tiểu Khê cũng không muốn nhìn thấy cô nữa!"

Thật ra thì trong lòng Đồng Nhược không hận Tô Song Song, cũng biết mình nói như vậy là quá lỗ bịch. Nhưng mà bây giờ anh tưởng chừng cũng muốn phát điên lên rồi. Nếu như anh không tìm được một người nào đó để nói phát tiết ra hết những buồn bực, anh khẳng định sẽ không sao chịu đựng nổi tới khi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra.

"Đi thôi!" Tần Dật Hiên không nói hai lời, sau đó lôi kéo Tô Song Song đưa cô đi ra ngoài. Khi hai người đi tới bên cạnh Cố Trọng, Cố Trọng lại kéo lại cánh tay Tần Dật Hiên.

Anh ngẩng đầu lên nhìn Tần Dật Hiên, trong mắt tràn đầy sự đau thương khó chịu: "Dật Hiên, tại sao anh không thể lý trí một chút? Chẳng lẽ ngoại trừ cô ấy ra anh không nhìn thấy những người khác nữa hay sao?"

"Cho dù tôi có không nhìn thấy toàn bộ loài người trên thế giới, thì cũng không muốn nhìn thấy cậu! Cố Trọng, tôi thích phụ nữ!" Tần Dật Hiên nói xong quay đầu đi, cũng không nhìn lại Cố Trọng.

Cố Trọng lúc này thật giống như bị giáng cho một bạt tai vậy, sắc mặt trắng bệch phờ phạc. Đồng Nhược vừa nghe thấy lời này, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Trọng, trong lúc nhất thời không khí trong hành lang nhỏ nhỏ của bệnh viện trong nháy mắt liền trở nên khác thường.

Vốn dĩ trong lòng Tô Song Song vẫn đang tràn đầy tức giận, vừa nghe thấy lời của Tần Dật Hiên nói..., cô quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nên nói cái gì cho phải nữa.

Thì ra là Tần Dật Hiên vẫn luôn biết rằng Cố Trọng thích anh! Nhưng mà sao anh lại vẫn có thể ung dung, mặt không đổi sắc như vậy, thật sự là rất lợi hại.

"Anh... Anh cũng biết?" Cố Trọng trong chốc lát mới như tỉnh táo lại, hỏi lại anh một câu, cánh tay lôi kéo Tần Dật Hiên càng thêm chặt.

Tầm mắt của Tần Dật Hiên chuyển qua trên cánh tay của Cố Trọng, lúc này vẫn đang lôi kéo cánh tay của mình, trong mắt tràn đầy sự không kiên nhẫn: "Chuyện của cậu không có liên quan gì với tôi, nhưng mà nếu như cậu làm tổn thương hại tới người quan trọng của tôi, Cố Trọng, đừng trách tôi không lưu tình không nể nang thể diện của cậu!"

"Người quan trọng ư?" Cố Trọng cũng bằng bất cứ giá nào rồi, anh đứng lên, nhìn Tô Song Song một, cắn răng giữ chặt lấy Tần Dật Hiên.

"Cô ấy là em gái của anh!" Cố Trọng rống lên một câu như bị mắc chứng cuồng loạn. Tần Dật Hiên vừa nghe thấy lại có người nhắc tới điều cấm kỵ trong lòng mình, sắc mặt đang thuận lúc này trở nên khó nhìn.

Anh một phát hất cái tay của Cố Trọng đang lôi kéo tay của mình ra, lôi kéo Tô Song Song cùng đi ra phía bên ngoài, chỉ sợ Cố Trọng lại nói thêm câu gì nữa. Trước khi đi anh vẫn không quên nói lại một câu, không để cho Tô Song Song suy nghĩ nhiều: "Cô ấy đương nhiên là em gái của tôi, là người em gái mà tôi yêu quý nhất!"

Tô Song Song cảm thấy đầu cực kỳ đau nhức. Thế nào mà trong nháy mắt lại bắt đầu lôi chuyện này ra như vậy. Mỗi quan hệ phức tạp rắc rối này đã khiến cho cô cũng không biết nên nói câu gì.

"Song Song, em đừng suy nghĩ nhiều, chuyện này cứ để trôi qua như vậy đi! Anh tin tưởng em là đủ rồi." Tần Dật Hiên nói xong vuốt vuốt mái tóc của Tô Song Song, thấy mi tâm của cô nhú chặt lại, bộ dạng vẻ mặt sầu khổ, anh đau lòng không thôi.

"Không được, nếu bản thảo kia đã bị xé nát vụn ra như vậy, chắc chắn là có người muốn hãm hại em, chuyện này em nhất định phải hết sức điều tra ra bằng được." Tô Song Song nói xong giơ quả đấm nhỏ của mình lên, âm thầm tăng thêm sự cố gắng.

Tần Dật Hiên chỉ biết thở dài đầy cương chiêu. Anh biết tính tình Tô Song Song, nhìn cô nhu nhược như vậy, nhưng từ trước đến giờ cũng không muốn mình phải chịu thay tiếng xấu cho người khác, coi như là anh đang âm thầm ủng hộ cô.

Đầu tiên Tô Song Song đi đến đồn cảnh sát lấy lại đoạn băng hình video giám sát, ngay sau đó lại đi đến phòng làm việc. Cô ngồi ở trên ghế xem lại đoạn băng video kia một lần, lại một lần nữa, nhưng thật sự cô không thể tìm ra cái gì.

Tần Dật Hiên ngồi ở bên cạnh cô, đột nhiên cảm thấy một hồi gió lạnh thổi qua, chỉ sợ gió đông thổi đến làm Tô Song Song bị lạnh, liền đứng dậy chỉ chỉ vào bên cạnh cửa sổ: "Có băng keo trong suốt hay không? Anh muốn dán lên chỗ cửa sổ này giúp em. Gió lùa qua nơi cửa sổ này quá lớn, để gió thổi như vậy, một lát nữa em sẽ ốm mất."

Tô Song Song đang nhìn chăm chăm màn hình giám sát, chú ý đến từng chi tiết một, ánh mắt cũng như muốn hoa lên rồi. Chợt vừa nghe thấy lời nói này của Tần Dật Hiên..., cô sững sốt một chút, đột nhiên nhú mày.

Cô cũng không nói câu gì, trực tiếp đi tới bên cạnh cửa sổ, trầm mặc không biết kiểm tra cái gì ở đó. Tần Dật Hiên vừa định hỏi, nhìn thấy vẻ mặt Tô Song Song ngưng trọng, cũng không hỏi thêm gì, chỉ đi tới, đứng ở sau lưng cô.

Đột nhiên Tô Song Song kêu lên một tiếng: "Anh à! Anh! Thế nào mà chúng ta lại quên mất một điều, người xấu có thể đã đi từ cửa sổ vào trong phòng làm việc! Cánh cửa sổ hoàn toàn không hề bị chốt lại!"

Tần Dật Hiên vừa nghe thấy, hai tay dùng sức đẩy cánh cửa sổ ra. Anh chỉ và mới đẩy nhẹ một, cánh cửa sổ đã bị đẩy ra một nửa. Khoảng trống này dễ dàng để cho một người lớn chui vào thoải mái.

Cửa sổ vừa mở ra, một luồng gió lạnh liền thổi vào trong. Tần Dật Hiên vội vàng đóng cửa sổ lại. Anh suy nghĩ một chút: "Để anh đi ra bên ngoài một chút xem có bị camera ghi hình lại hay không."

"Ừ!" Hiện tại Tô Song Song đã tìm được một ít đầu mối, cả người cũng lấy lại tinh thần. Cô bắt đầu tìm tòi dấu vết đầy phòng, đột nhiên tầm mắt dính vào đồng giấy vụn vớt phía dưới thùng rác.

Cô đi tới, trực tiếp đổ toàn bộ đồ bỏ đi ở trong thùng rác ra. Ở bên trong đều là bản thảo của cô đã bị xé nát thành các mảnh vụn, chỉ có thể nhìn ra

được đại khái một chút. Thật sự nếu có muốn ghép lại thì cũng không thể nào ghép lại nổi nữa rồi.

Tô Song Song càng xem trong lòng càng thấy bế tắc, cũng không nhìn ra có điểm gì kỳ lạ ở nơi này. Hai tay cô đang bốc từng nắm giấy vụn kia bỏ trở lại vào thùng rác, thì đột nhiên cô ngừng lại.

Tô Song Song dừng một chút, sau đó vội vàng thả đồng mảnh vụn đang cầm ở trên tay xuống trên mặt đất, bối bối loạn xạ lung tung một lúc, tầm mắt dừng lại ở hai mảnh giấy có vết màu đỏ trên đó.

Cô cẩn thận dùng hai ngón tay nhặt hai mảnh giấy đó lên, đặt ở dưới mũi khê hít hà, sau đó có chút sững sờ, hai mảnh giấy có vết màu đỏ kia tuyệt đối không phải là thuốc màu, mà ngược lại giống như là máu.

"!" Tô Song Song lập tức ngây ngẩn cả người. Ánh mắt cô nhanh chóng đảo một vòng suy nghĩ, những chuyện lúc trước cô tựa như vẫn chưa thể nghĩ thông suốt, thì trong nháy mắt đều đã nghĩ ra rồi.

Chẳng qua là Tô Song Song bị sự suy đoán này của mình dọa cho sợ, mức cô như ngã ngựa về phía sau, trực tiếp ngồi phịch xuống trên mặt đất. Vừa đúng lúc này Tần Dật Hiên cũng trở lại, thấy Tô Song Song ngồi ở chỗ đó mà ngây ngô như đồ bỏ đi, còn tưởng rằng cô đã bị xảy ra chuyện gì rồi, hốt hoảng đi tới.

Anh nhìn kỹ, phát hiện Tô Song Song chẳng qua chỉ ngồi đó ngẩn người, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Tần Dật Hiên dứt khoát ngồi xổm xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn Tô Song Song, chậm rãi hỏi cô: "Thế nào? Có phải em đã phát hiện ra điều gì rồi hay không?"

"Anh à... Nếu như suy đoán của em là thật... Vậy thì phải làm sao bây giờ?" Tô Song Song mờ mịt quay đầu lại nhìn về phía Tần Dật Hiên. Đột nhiên cô cảm thấy thế giới này tại sao lại phức tạp như vậy, phức tạp đến mức làm cho cô sinh lòng sợ hãi.

"Sự thật thì vẫn đúng là sự thật! Em phải biết rằng trên thế giới này còn có anh... và Tần Mặc sẽ không hại em, như vậy là đủ rồi!" Tần Dật Hiên thật sự là không muốn nói đến Tần Mặc, nhưng mà khi thấy cái bộ dáng này của Tô Song Song, không muốn làm cho cô thêm mất mát hơn nữa, anh chỉ có thể nhẫn nhịn lại tính tình, thuận tiện nói miệng tên của Tần Mặc.

Rốt cuộc sắc mặt trắng bệch của Tô Song Song đã trở lại tương đối tốt một chút, hai tay Tần Dật Hiên nắm lấy bả vai của Tô Song Song, kéo cô đứng lên, để cho cô ngồi vào trên ghế ở bên cạnh.

Anh nửa ngồi ở trước mặt Tô Song Song như cũ, khẽ ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn cô chuyên chú đầy vẻ cứng chiều. Chỉ có Tô Song Song thuộc loại đại ngu dần, thì mới cảm thấy đây là ánh mắt của một người anh trai đang nhìn em gái, bởi vì từ nhỏ Tần Dật Hiên đã nhìn cô như vậy.

"Hai người đang làm gì vậy?" Cánh cửa đột nhiên bị mở ra, kèm theo giọng nói lạnh như băng, là một luồng gió lạnh buốt thổi vào. Tô Song Song nghe thấy giọng nói lạnh như băng này..., cảm xúc đầu tiên là vui mừng.

Ngay sau đó cô chú ý tới giọng điệu đối phương không chút thiện ý, theo bản năng lại bắt đầu cảm thấy chột dạ, bởi vì cô phát hiện ra cái tư thế này giữa mình và Tần Dật Hiên hiện tại không phải là rất đẹp mắt.

"Cái gì mà làm gì? Giống như anh đang nhìn thấy thôi!" Tần Dật Hiên cho tới bây giờ cũng không đối phó cùng Tần Mặc, quay đầu lại nhìn thấy Tần Mặc ở đó, anh cũng chỉ buông ra một câu như vậy, tất nhiên anh cũng không đứng dậy.

Tần Mặc sải bước đi vào, trực tiếp đóng cửa lại. Trên vẻ mặt lãnh khốc của anh tràn đầy vẻ mệt mỏi, tròng mắt cũng hiện đầy tia máu. Anh vừa sải bước tiến đến, trực tiếp đi về phía Tần Dật Hiên.

Tần Mặc không nói hai lời, một phát kéo Tần Dật Hiên lên, dùng sức đẩy anh té ngã xuống ở bên cạnh bàn làm việc, tiếp đó chính là một quyền đánh tới.

"Anh! A Mặc, anh làm gì đó!" Mặc dù Tần Mặc và Tần Dật Hiên không có quan hệ tốt lắm, nhưng mà vẫn còn chưa tới trình độ vung quyền với nhau. Một quyền kia của Tần Mặc, coi như đã làm cho Tô Song Song bị dọa sợ.

Tô Song Song vội vàng nhào qua, ôm lấy eo Tần Mặc, kéo anh về phía sau. Ai biết Tần Dật Hiên trực tiếp đứng dậy, đánh lại cho Tần Mặc một quyền.

Tần Mặc bởi vì bị Tô Song Song ôm, chỉ sợ dùng sức quá lớn làm tổn thương đến Tô Song Song, cho nên cũng không kịp đề phòng, bị nhận một quyền dốc toàn lực mạnh mẽ kia của Tần Dật Hiên, cả người cũng ngã xuống ở bên cạnh.

Tô Song Song sửng sốt một chút, vội vàng buông tay ra, đi tới kiểm tra vết thương trên mặt của Tần Mặc, liếc mắt nhìn lại, dư quang nhìn thấy Tần Dật Hiên đưa tay chùi máu bên khóe miệng, nhất thời không biết mình nên chú ý đến bên nào cho phải.

Tần Dật Hiên biết Tô Song Song tính tình thiện lương chính trực, anh trước tiên mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy sự uất ức: "Tần Mặc, anh phát giận phát tức cái gì ở đây chứ? Công việc của Song Song gặp phải khó khăn, anh lại không có ở đây, tôi giúp an ủi cô ấy một chút thì đã làm sao chứ?"

Tô Song Song vừa bắt đầu cũng cảm thấy Tần Mặc tương đối cố tình gây sự, hiện tại Tần Dật Hiên cũng đã xác nhận tình cảm đối với mình cũng chỉ là của một người anh trai đối với em gái của mình. Hơn nữa, Tần Dật Hiên

cũng đã có bạn gái của mình rồi, Tần Mặc còn hẹp hòi như vậy, hơn nữa còn động thủ đánh người, thật sự là không nên.

Đôi mắt của Tần Mặc khẽ nheo lại nhìn Tần Dật Hiên, anh không có chút thiện ý với lời giải thích kia. Hơn nữa ngoại trừ anh cũng xem nhẹ việc giải thích đối với Tô Song Song, chỉ nhìn chăm chăm vào Tần Dật Hiên, lạnh lùng nói một câu: "Anh lại không biết tại sao tôi đánh anh sao?"

"Tại sao?" Tần Dật Hiên vẫn muốn chất vấn Tần Mặc. Đương nhiên là anh biết mình vẫn luôn cố ý chọc giận Tần Mặc, kích bác mối quan hệ giữa anh và Tô Song Song đó.

Theo Tần Dật Hiên, vậy thì đã làm sao, chỉ cần anh có thể được ngây ngẩn ở bên cạnh Tô Song Song nhiều hơn một chút, cho dù có bị người ở khắp thiên hạ gọi một mình là đồ trứng thối, đồ tiểu nhân gian trá giáo hoạt, anh cũng đều không quan tâm.

"Cái gì mà tại sao? A Mặc, hai ngày nay anh trai em vẫn một mực giúp đỡ em trong công việc, anh ấy cũng không có điều gì xúc phạm đến em cả! Chẳng lẽ anh còn hoài nghi em và anh trai của em nữa sao?"

Tô Song Song nói một câu sau cùng, sắc mặt đã thay đổi. Theo cô, toàn bộ người trên thế giới đều có thể hoài nghi cô, nhưng chỉ có Tần Mặc thì không thể!

Tần Mặc lại lắc đầu một. Tô Song Song thấy anh lắc đầu, mặc dù vẫn nghiêm mặt như cũ, nhưng mà trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mặc lắc đầu xong, cũng không nói chuyện, chỉ vươn tay lôi kéo tay Tô Song Song, dự định đi ra ngoài. Chẳng qua là lúc đi anh không nên nói một câu cố chấp: "Về sau không cho em được gặp Tần Dật Hiên."

"!" Những lời này xem như chạm đến rãnh giới của Tô Song Song, cô nhất thời dừng bước chân lại, dùng sức kéo tay Tần Mặc một chút, làm cho

anh cũng dừng lại.

Tần Mặc quay đầu lại nhìn Tô Song Song, đầu lông mày nhíu lại. Anh lại khôi phục lại cái vẻ mặt lúc mới vừa quen kia... mượn vẻ mặt lãnh khốc này để che dấu sự mệt mỏi của mình.

"A Mặc, tại sao em lại không thể gặp anh trai của mình? Anh ấy là anh trai em mà! Nói như vậy là anh vẫn chưa tin tưởng chúng ta! Không tin em!" Tô Song Song cắn môi, tròng mắt đã rưng rưng nước mắt.

Hai ngày nay đã làm cho cô tiêu tụy tâm lực (tâm trí và sức lực), vừa phải đẩy nhanh tốc độ làm việc, lại còn bị người hiểu lầm. Lúc trước cô đã muốn liên hệ với Tần Mặc, muốn làm nũng với anh, nhưng rồi cô lại sợ làm ảnh hưởng đến công việc của anh, cho nên vẫn phải chịu đựng.

Nhưng mà cô vụn vụn lần không nghĩ tới, thật vất vả cô mới gặp được Tần Mặc, gặp anh, điều cô chờ đón được lại không phải là sự an ủi, không phải là cái ôm ấm áp, mà là sự nghi ngờ lạnh như băng kia!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Chiến Tranh Lạnh Không Xong Rồi

Editor: Puck - Diễn đàn

“Anh tin tưởng em, nhưng không tin tưởng cậu ta.” Tần Mặc nghĩ tới chuyện hai ngày nay khiến cho anh sút đầu bể trán, bây giờ càng nhìn càng cảm thấy là do Tần Dật Hiên làm.

Hiện giờ Tần Mặc vừa nhìn thấy Tần Dật Hiên, có thể không chế không đánh cậu ta, đã coi như rất khách khí rồi.

Tô Song Song vốn cho rằng tiểu cầm thú thăng cấp có thể dịu dàng an ủi cô đôi câu, ai ngờ còn có thái độ đáng chết, cũng tức giận, cô nghiêm mặt, đôi tay chống nạnh, trừng mắt; “Có cái gì không tin được, anh không tin anh ấy chính là không tin em!”

“Tô Song Song, em nhất định vì cậu ta mà đùa bốn câu giận với anh phải không?” Tần Mặc cũng rất nhức đầu, anh rõ ràng biết hiện giờ Tần Dật Hiên vẫn không sống yên ổn, vẫn còn đang quấy rối, tuy nhiên lại không tìm được chút dấu vết nào.

Mà cậu ta lại quen với tính cách của Tô Song Song, có thể tóm được xương sườn mềm của cô, lừa dối Tô Song Song vốn không hề hoài nghi cậu ta, Tần Mặc nghĩ tới đây đã cảm thấy tức giận.

“Em đùa bốn câu giận như thế nào, Tần Mặc, anh vừa trở lại cũng không thèm hỏi xem hai ngày nay em như thế nào, vừa đi tới đã đánh anh ấy, hoài nghi tội em, rốt cuộc là ai không nói đạo lý?”

Tô Song Song cũng càng nghĩ càng tức giận, càng nói càng uất ức, giọng cũng càng lúc càng lớn, cô cảm giác Tần Mặc không đủ tin tưởng cô, ngọn lửa nhỏ vẫn đề ép ở trong lòng cô coi như vào thời khắc này đốt lên hoàn toàn.

Tần Mặc đàm phán với người ta một ngày một đêm, ngay cả nước cũng không kịp uống đã vội vàng chạy sang đây nhìn Tô Song Song, ai ngờ đầu tiên không phải nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Tô Song Song, mà thấy cô và Tần Dật Hiên ở chung một chỗ!

Cú đánh sâu vào thị giác này khiến đầu Tần Mặc đau ong ong, lý trí bị mệt mỏi và lửa giận tách ra, anh hít một hơi thật sâu, đề thấp giọng nói: “Tô Song Song, bây giờ em không đi cùng anh?”

“Không đi!” Tô Song Song vốn không quay đầu gào lên một câu như vậy, sau khi gào xong lại hơi hối hận.

Cô đưa mắt liếc nhìn Tần Mặc, thấy anh vẫn xụ mặt, hình như trong mắt càng ngày càng không nhìn được, một chút hối hận nho nhỏ trong lòng lập tức tan thành mây khói.

Hai người nhìn thẳng vào mắt trong một giây, Tần Mặc thấy Tô Song Song lời lẽ chính nghĩa, không hề có một chút do dự, trong lòng càng thêm phiền muộn, anh đưa tay về phía sau vuốt xuôi tóc mình, lại hỏi một lần, “Em không đi cùng anh?”

“Không đi!” Lúc này Tô Song Song nói ra càng lễ thẳng khí hùng hơn vừa rồi, cứng cổ, cắn răng, thật ra thì trong lòng đang kêu gào: Anh mau nói câu dịu dàng đi!

Chỉ có điều Tần Mặc không thể nhận được điện não đồ và tính toán trong lòng Tô Song Song, thấy cô cứng cổ đối chọi với mình, cắn răng, thái độ dữ tợn hơn, hỏi một câu: “Rốt cuộc có đi hay không!”

“Không đi!” Tô Song Song thấy thái độ của Tần Mặc mãnh liệt hơn rồi, cô cũng không chịu thua, hai người cứ tranh luận với nhau như vậy.

Tần Dật Hiên nhìn thái độ cương quyết của Tần Mặc, trong lòng vui vẻ cười một tiếng, Tô Song Song là điển hình thích mềm không thích cứng, Tần Mặc cứ cứng rắn như vậy, nếu Tô Song Song đi theo anh ta, vậy đó không phải là cô.

“Được, vậy em cứ ở lại đây!” Tần Mặc nói xong liền xoay người đi ra ngoài, khoảnh khắc khi cửa mở ra, gió lạnh ào ào thổi vào, áo khoác ngoài của Tần Mặc phát ra âm thanh vù vù, trong phòng có vẻ cực kỳ rét lạnh.

Tô Song Song ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn bước chân càng lúc càng xa của Tần Mặc, theo bản năng chìa tay, muốn mở miệng gọi anh, lại không mở miệng được, đợi đến khi người đi rồi không thấy bóng dáng, hai chân Tô Song Song mềm nhũn, trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất, bùm mặt bắt đầu khóc.

“Song Song!” Tần Dật Hiên sợ hết hồn, vội vàng đi tới, đỡ Tô Song Song dậy, anh định bỏ đá xuống giếng nói Tần Mặc đôi câu, lại sợ khiến Tô Song Song quá đau lòng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tô Song Song hít hít mũi, vội vàng lau nước mắt của mình, cố làm ra vẻ kiên cường nở nụ cười: “Không có chuyện gì, tụi em cứ vậy, nói nhao nhao là tốt rồi.”

“Hai người... Song Song, không phải anh trách móc, tính cách anh ta quá mức mạnh mẽ cứng rắn bá đạo, thật sự...” Tần Dật Hiên nói một nửa, sợ Tô Song Song nghĩ nhiều, không nói gì, đỡ cô ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

“Trước tiên em đừng nghĩ tới chuyện về anh ta, mới vừa rồi có phải em tìm được đầu mối gì rồi không?” Tần Dật Hiên nhìn tờ giấy vo chặt trên điện thoại của Tô Song Song, đưa tay chọc tay cô.

Tô Song Song lập tức bừng tỉnh nhớ ra, vội vàng mở bàn tay, dùng ngón tay chỉ chỉ lên con dấu màu đỏ trên tờ giấy, thò tay chọc chọc con dấu màu đỏ trên tờ giấy.

Bên chỗ Tần Mặc vừa đi ra ngoài, mới đi tới bên cạnh xe, đầu như bị choáng váng một trận, một tay bám cửa xe, suýt nữa té xỉu.

Lục Minh Viễn ngồi ở phía sau vừa thấy Tần Mặc ở ngoài, còn tưởng rằng có dáng vẻ nổi giận đùng đùng, trong nháy mắt cảm thấy không đúng, vội vàng mở cửa ra ngoài, đỡ lấy Tần Mặc.

“Anh Mặc, anh sao vậy?” Lục Minh Viễn nhìn sắc mặt Tần Mặc không đúng lắm, gương mặt lại ửng đỏ, anh cũng không quản xem Tần Mặc có tức giận hay không, vội vàng đưa tay sờ trán anh, cả người đều ngây ngốc.

“Mẹ nó! Mau! Anh Mặc mau tới bệnh viện, trán của anh cũng có thể làm bánh nướng áp chảo rồi!” Lục Minh Viễn nói xong đỡ Tần Mặc lên xe.

Tần Mặc bị gió lạnh thổi tới, đầu hơi hôn mê, anh cũng không muốn động, mặc cho Lục Minh Viễn đỡ anh lên xe, chờ đến bệnh viện, Tần Mặc truyền dịch, hình như mới lấy lại tinh thần, buồn buồn không lên tiếng.

Lục Minh Viễn vuốt ấn đường đau nhức, liếc mắt nhìn Tần Mặc thấy anh buồn bực không lên tiếng, dáng vẻ muốn nói lại thôi, liền chết hỏi một câu: “Anh Mặc, anh muốn nói gì, nói đi! Em đi làm! Bằng không một lát nữa em đi ngủ.” die nda nle equ ydo nn

“...” Tần Mặc vẫn trầm mặc, một lát sau mới khàn giọng nói một câu: “Hôn lễ cứ bố trí theo lễ thường...”

“!” Lục Minh Viễn vừa nghe, ánh mắt sáng lên, gật đầu một cái, chỉ có điều trong nháy mắt lại nhíu mày, hơi lo lắng hỏi, “Sân bay tư nhân chỗ a Tiêu vô duyên vô cớ bị nổ, xem ra đối phương chính là muốn kéo anh ấy, có vài phần không biết là có ý đồ gì.”

“Sân bay còn chưa sửa xong?” Tần Mặc cũng hơi lo lắng, vừa nhắc tới chuyện này, đầu của anh giống như càn đầu rồi, hình như lỗ mũi cũng không thông.

“Chưa xong, bên kia tương đối loạn, có tiền cũng không dễ xài.” Lục Minh Viễn vừa nghĩ tới chỗ sân bay ngay cả cú chim cũng không có, liền đau đầu.

“Không về được cũng không sao, kêu anh ấy chú ý an toàn, người chúng ta bên này hiện giờ đi thuyền tới trợ giúp anh ấy, suy cho cùng tôi vẫn cảm thấy không yên lòng.” Tần Mặc nói xong lời cuối, trước mắt đã xuất hiện bóng mờ, anh vội vàng nhắm mắt lại.

“Ừ, buổi sáng em sẽ cho người qua, chỉ có điều người tới được cũng phải ngày mai, chỉ sợ hôm nay xảy ra chuyện gì, lòng em cũng không yên, chuyện xảy ra như vậy thật sự trùng hợp.” Lục Minh Viễn nói đến chỗ này, khuôn mặt trẻ con trong nháy mắt nghiêm túc, thử hỏi một câu, “Anh Mặc, anh cảm thấy chuyện như vậy có thể do Tần Dật Hiên làm không? Mấy ngày nay anh ta dính nhệch manh hóa vô cùng chặt! Anh xem đây có phải khích bác hai người tức giận không.”

“Một nửa, nhánh nhà họ Tần bọn họ tuyệt đối sẽ không hòa hợp với nhánh của tôi, chắc chắn sẽ không yên tĩnh.”

“Chỉ có điều động tĩnh lớn như vậy, có thể dao động cả tập đoàn Tần thị, không giống như bọn họ có thể làm ra, cho dù có phần của bọn họ, nhưng phía sau nhất định có một người ở sau màn.”

Tần Mặc rất ít khi nói nhiều như vậy, nói xong giọng khô khốc, Lục Minh Viễn coi như tỉ mỉ, vội vàng đưa ly nước bên cạnh bàn tới.

Tần Mặc mở mắt, trước mắt vẫn hoa mắt, uống một ngụm, nghĩ đến chuyện của Tô Song Song, đột nhiên cảm thấy hơi vô lực.

“Chỉ có điều anh Mặc, chuyện giữa anh và nhị manh hóa, anh trước tiên dỗ cô ấy về nhà rồi sau khi đóng cửa lại tức giận với cô ấy đi, nếu không một lát nữa lại khiến cho Tần Dật Hiên đón nhị manh hóa về nhà!”

“Là cô ấy không về nhà với tôi.” Tần Mặc nói đến chỗ này tức giận đập mạnh cái ly vào bàn, trong nháy mắt cái ly chia năm xẻ bảy.

Lục Minh Viễn nhất thời bị lửa giận nho nhỏ của Tần Mặc dọa sợ, nuốt nước miếng một cái, bây giờ hết sức nhớ nhung Bạch Tiêu da mặt dày, anh cũng không dám đón gió bò lên trên.

“Cái này... Nếu không em đi trối cô ấy trở lại?” Lục Minh Viễn cũng chưa từng có vài đối tượng, đều là đối phương chủ động, cho nên anh không có kinh nghiệm gì, duy nhất chỉ có thể nghĩ tới chính là đơn giản thô bạo, trước mang về rồi nói. d1en d4nl 3q21y d0n

“Cô ấy muốn trở về thì trở về rồi.” Tần Mặc cũng tức không nhịn nổi, vừa mở miệng giọng nói chua chát, nghe được mà cả người Lục Minh Viễn nổi da gà.

Anh còn định khuyên đôi câu nữa, lại sợ theo kinh nghiệm tình cảm của mình sẽ ngược lại sinh ra tác dụng phụ, cũng không nói cái gì, tính toán thật sự không được thì một lát nữa gọi điện thoại cho Bạch Tiêu, học hỏi kinh nghiệm.

“Vậy tối nay làm thế nào?” Lục Minh Viễn nhìn sắc trời, giờ đã xế chiều, nếu Tô Song Song thật sự không đến, vậy còn không phải ở chỗ Tần Dật Hiên sao!

Tần Mặc cắn răng một cái, không lên tiếng, nhắm mắt lại, giả bộ nghỉ ngơi.

Lục Minh Viễn tỏ vẻ khó xử, thở dài, xoay người đi ra ngoài, tính toán bây giờ vẫn gọi điện thoại cho Bạch Tiêu thôi.

Điện thoại vừa tiếp thông, bên kia đã truyền đến âm thanh huyền ảo, hình như Bạch Tiêu chơi vô cùng vui vẻ, lớn tiếng mà hét lên: “Sao vậy? Nhớ anh đây?”

“Nhị manh hóa và Tần Mặc lại cãi nhau, anh Mặc phát sốt nhập viện rồi...” Lục Minh Viễn đơn giản nói một chút tình huống bên này với Bạch Tiêu, sau đó lẳng lặng chờ.

Bạch Tiêu ngừng một chút, ngay sau đó ha hả cười lên, anh xoay người, ôm một người đẹp, dựa vào trên tường, “Chụt!” Một phát hôn xong, lúc này mới lười biếng truyền thụ kinh nghiệm cho Lục Minh Viễn.

“Không phải tiểu Tần Tần bị bệnh sao? Nhị manh hóa thích mềm không thích cứng, cậu để cho cô ấy nhìn thấy dáng vẻ của tiểu Tần Tần, hai người bọn họ dĩ nhiên tốt đẹp rồi!”

“Chiêu này có phải đường xấu không? Nhị manh hóa có thể mắc mưu?” Lục Minh Viễn nhớ tới mỗi lần gây gổ trước đây, hình như Tần Mặc đều dùng khổ nhục kế, đoán chừng đối phương có ngu xuẩn cũng có sức miễn dịch đi!

“Vậy cậu liền bắt cô ấy trở lại, trói cô ấy lên giường! Không tốt đẹp thì không thả cô ấy ra!” Người phụ nữ nóng bỏng quyến rũ trong lòng Bạch Tiêu, anh đã sớm không có kiên nhẫn tán gẫu điện thoại với Lục Minh Viễn, tùy tiện qua quýt một câu.

Đầu điện thoại bên này, Lục Minh Viễn còn chưa nghe ra Bạch Tiêu đang lừa gạt mình, thậm trọng ừm, cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt, Lục Minh Viễn liền thấy hơi luống cuống, anh phải làm sao mới có thể thần không biết quỷ không hay tóm Tô Song Song trở lại dưới mí mắt của Tần Dật Hiên được!

Bên này Tô Song Song và Tần Dật Hiên nói một chút ý tưởng của mình xong, cả người lại ỉu xiu.

Hai chuyện này chuyện nào cũng khiến cho cô không thể vui mừng nổi, bây giờ cô đã cảm thấy trên người mình cộng một tảng đá nặng nề khổng lồ, ép đến khiến cho cô sắp không thở nổi rồi.

“Em muốn chứng thật, vậy hiện giờ anh dẫn em đi tìm Cố Trọng, qua thời điểm tuyệt hảo này, vậy sẽ trễ.” Tần Dật Hiên nghe Tô Song Song phân tích xong, trong cơn giận dữ trong lòng, từ chối giả bộ hình tượng người tốt nho nhã ôn tồn ở trước mặt Tô Song Song, cứng rắn đè ép thô bạo trong lòng.

Tô Song Song luống cuống rồi, cô ngồi ở đó, cúi đầu, trong lúc nhất thời cũng không quyết định chắc chắn được, như vậy rốt cuộc có được hay không, nếu như cô phân tích sai lầm, vậy nhất định chính là thêm dầu vào lửa với tình cảnh lúc này của cô.

“Anh, anh để cho em suy nghĩ một chút, hiện giờ trong đầu em hơi loạn, nửa giờ, em sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn.” Tô Song Song nói xong co chân lên ghế, co rút bản thân lại thành một cục, cúi đầu, giống như con rùa đen, rụt vào trong mai, ai cũng không muốn để ý tới.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Vạch Trần Bí Mật Nhỏ

Cho tới bây giờ Tô Song Song đều không nghĩ ra hơn nửa giờ trôi qua nhanh như vậy, cô còn chưa nghĩ rốt cuộc có muốn đi hay không, Tần Dật Hiên đã gõ gõ cái bàn của cô.

Tô Song Song ngẩng đầu mờ mịt nhìn Tần Dật Hiên, thật sự không tiện mở miệng nói, mới vừa rồi cô vẫn đắm chìm trong đau thương của cái lộn, đầu trống rỗng, thiếu chút nữa quên mất chút ý tưởng nhỏ này của mình, chứ đừng nói tới quyết định rồi.

“Được rồi, chúng ta đi bệnh viện đi!” Tần Dật Hiên nói xong kéo Tô Song Song đi ra ngoài, Tô Song Song hơi giãy giụa, cô sợ hãi như mình suy nghĩ sai lầm rồi, vậy không phải càng khiến người chán ghét.

Tần Dật Hiên quay đầu lại nhìn cô, bình tĩnh nói: “Dù sao cũng đã như vậy, em cứ dùng kỹ năng vò đã mẻ lại sườn của em đi!”

Tần Dật Hiên nói xong, Tô Song Song sửng sốt một chút, lúc này cô đã bị Tần Dật Hiên kéo ra ngoài, cô mím mím môi, dù sao bây giờ đã đủ nguy nan rồi, kém một chút cũng không kém tới đâu.

Tô Song Song tăng thêm cố gắng lên cho mình, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng tiến quân đến bệnh viện, chỉ có điều đợi đến khi bọn họ tới cửa bệnh viện, Tô Song Song vừa xuống xe, khí thế liền rút một nhịp, rõ ràng chịu đựng.

Tần Dật Hiên cảm thấy rõ ràng bước chân của Tô Song Song ở phía sau chậm lại, cũng biết cô lại định rút lui, anh ngừng kéo cô một chút, quay đầu

nhúu mày nhìn Tô Song Song, ý bảo cô đừng sụp đổ.

Tô Song Song cau mày, rất muốn chịu thiệt, nhưng đợi cô phản ứng kịp, Tần Dật Hiên đã kéo cô đi tới cửa bệnh viện rồi.

“Anh à! Nếu không chúng ta ăn cơm xong rồi trở lại! Anh đói chưa?” Thân thể Tô Song Song vẫn hướng về phía sau, vẫn vùng vẫy giãy chết.

“Nếu em lại không đi, về nhà với anh, chuyện này cứ qua đi như vậy rồi, về sau cũng đừng tìm bọn họ tiếp xúc, có được không?” Tần Dật Hiên ra chiêu độc rồi, nói xong cũng không đi tới kéo cô, ngược lại buông tay ra, mặc cho Tô Song Song tự quyết định.

Tô Song Song đứng tại chỗ, cúi đầu, suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy kiên định, để cho cô chạy trốn chết như vậy, cô không tiếp nhận nổi! qiudoon

“Đi đi đi! Nếu là em sai rồi, vậy em về nhà với anh!” Tô Song Song rất cuộc không do dự nữa, trở tay kéo Tần Dật Hiên, sai bước đi tới bệnh viện.

Ôn Tiểu Khê mới kết thúc phẫu thuật, mặc dù sinh mạng không thành vấn đề, nhưng rơi vào hôn mê sâu, có thể tỉnh lại hay không còn không biết. Cố Trọng và Đồng Nhược đều canh giữ ở cửa, sắc mặt hai người đều khó coi.

Đồng Nhược vừa nhìn thấy Tô Song Song, sắc mặt liền không tốt, ngay sau đó khẽ quát một tiếng: “Cô còn tới làm gì!”

Tô Song Song nhúu mày trong nháy mắt, cô chìa tay ra, chỉ vào mảnh giấy vụn trong lòng bàn tay mình, theo bản năng liếc mắt nhìn Cố Trọng, lúc này mới lên tiếng: “Tôi nghĩ tôi đã tìm được người phá hủy bản thảo.”

“!” Đồng Nhược hơi sững sờ, Cố Trọng cũng ngẩng đầu lên nhìn sang, vừa đúng đối diện với tầm mắt của Tô Song Song, anh nhanh chóng cúi

đầu, không nhìn cô, ánh mắt lại không nhìn được liếc nhìn Tần Dật Hiên.

“Ai?” Đồng Nhược hồi hồn lại, nhanh chóng tiến lên, vội vàng bức bách Tô Song Song, muốn biết đáp án.

“Có những thứ như máu trên tờ giấy này.” Tô Song Song nói xong câu đó, tầm mắt rơi vào trên tay Cố Trọng, lời không nói toàn bộ, ý tứ đã rất rõ ràng.

Đồng Nhược cau mày nhìn về phía tay Cố Trọng, trong nháy mắt hiểu ý tứ trong lời Tô Song Song nói, anh bị chính ý nghĩ này của mình làm cho kinh ngạc, theo bản năng lui về phía sau một bước, đưa tay chống tường, lúc này mới ổn định thân hình.

“Làm sao có thể, Tô Song Song cô cũng quá xảo.” Đồng Nhược nhìn về phía Cố Trọng, chỉ do dự một giây liền chọn tin tưởng Cố Trọng, anh hung ác nhìn về phía Tô Song Song, “Tô Song Song ở đây không có ai truy cứu trách nhiệm của cô, cô bớt châm ngòi ly gián ở đây!”

“Người kia vốn không phải từ cửa chính đi vào, mà sau khi chưa đóng chặt cửa đã đi vào.” Tô Song Song nói xong, hít sâu một, nhìn chăm chăm Cố Trọng, từng câu từng chữ cực kỳ chân thật, “Nếu như em đoán không lầm, anh Trọng, tay của anh cũng không bị thương có phải không?”

Cố Trọng vẫn không nói gì, Đồng Nhược vội vàng quay đầu nhìn về phía Cố Trọng, thấy anh vẫn không nói gì, vội vàng mở miệng nói: “Anh Trọng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh mau nói đi!”

Cố Trọng trầm mặc một lúc, đưa tay phải của mình ra, gỡ băng vải trên tay ra. Đồng Nhược nhìn động tác của Cố Trọng, cả người đều sợ đến ngây người, đợi đến khi Cố Trọng gỡ băng vải ra, lộ ra một vết trầy tay nhàn nhạt, anh trực tiếp ngã ngối dọc theo bên tường xuống đất.

Tô Song Song không ngờ tất cả mình đoán là sự thật, trong lòng cô cũng rất khó chịu, không nhịn được hỏi: “Anh Trọng, tại sao anh phải làm như vậy, nếu anh chán ghét em, cứ trực tiếp đuổi em đi là được, tại sao phải... Phải tự hủy tương lai chứ?”

“Tôi không thể nào đuổi em được.” Cố Trọng thở dài, ánh mắt liếc về phía Tần Dật Hiên, sau đó nhắm hai mắt lại.

“Có Trọng! Uống cho tiểu Khê thích anh như thế, sao anh có thể, anh biết rõ ràng, tại sao... Còn... Anh đây là muốn giết chết tiểu Khê sao!” Đồng Nhược nói xong, đứng phắt dậy, một phát đẩy Cố Trọng ra, “Anh đi! Biển, tất cả các người cút!”

Tần Dật Hiên thấy sự tình xử lý sáng khoái như vậy, kéo Tô Song Song định đi, không để cho cô ở lại đây chịu khinh bỉ, Tô Song Song quay đầu liếc nhìn Đồng Nhược, cảm giác không yên lòng.

Cố Trọng chống thân thể lên, đi theo sau hai người Tần Dật Hiên, chờ đi tới cửa bệnh viện, Cố Trọng đột nhiên gọi Tô Song Song lại.

Tần Dật Hiên không định để cho Tô Song Song tiếp xúc với anh ta, Tô Song Song lại kéo tay Tần Dật Hiên, quay đầu nhìn về phía Cố Trọng, bởi vì Tô Song Song cũng muốn hiểu rõ, rốt cuộc tại sao, Cố Trọng tình nguyện tự hủy tương lai cũng muốn vu cáo cho cô.

Chẳng lẽ cô chính là người có thể chất bị người hận như vậy? Cô cũng chưa từng làm chuyện gì mà!

“Tôi tuyệt đối sẽ không nhận lỗi với em.” Cố Trọng bị Tô Song Song đâm xuyên ngược trở về dáng vẻ tự nhiên tùy ý như lúc ban đầu, lúc anh nói lời này vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Song Song.

Tô Song Song bị những lời này của Cố Trọng đả thương 100%, nếu được cho phép cô thật sự muốn che lòng ngực của mình, ngã xuống đất thở một

ngụm.

Chẳng lẽ cô làm trạch quá lâu, không hiểu thế đạo bây giờ, người xấu hãm hại người bây giờ có thể lẽ thẳng khí hùng như vậy?

“Vì sao?” Tô Song Song trì hoãn trong chốc lát mới có thể trở lại bình thường sau cú đánh tổn thương này, run run rẩy rẩy hỏi một câu như vậy.

“Bởi vì...”

“Đủ rồi! Chuyện này đã trôi qua rồi, đừng lèo bèo nữa, Song Song ngày mai em không phải đi chỗ kia làm.” Tần Dật Hiên không chờ Cố Trọng mở miệng, trực tiếp ngắt lời anh ta, dáng vẻ kia giống như chỉ sợ anh ta nói ra lời gì không nên nói.

Tô Song Song nghi ngờ liếc nhìn Tần Dật Hiên, luôn cảm giác giống như mình bỏ qua điều gì.

“Tần Dật Hiên, anh sợ cái gì? Tại sao không để cho tôi nói?” Cố Trọng biết qua hôm nay, mình không có cơ hội gặp lại Tần Dật Hiên nữa, anh cũng bất cứ giá nào.

Tô Song Song bỗng cảm thấy không khí có cái gì rất không đúng, bởi vì Tô Song Song biết Cố Trọng có ý với Tần Dật Hiên, dự đoán hôm nay chính là xé rách. Cô theo bản năng lui về phía sau một bước, định tìm chỗ an toàn xem cuộc vui. di3n~d@n`l3q21y"d0n

“Giữa chúng ta không có gì để nói, giữa cậu và Song Song cũng không có gì, Cố Trọng, từ nay về sau, đừng để cho tôi nhìn thấy cậu.” Tần Dật Hiên tối tăm nhìn thoáng qua Cố Trọng, nói xong kéo Tô Song Song định đi.

Cố Trọng cũng không theo không buông tha, một phát túm lấy tay Tần Dật Hiên, đỏ mắt nói: “Tại sao anh chỉ có thể nhìn thấy Tô Song Song, cô

ấy đã kết hôn rồi!”

“Tôi nói, cô ấy là em gái tôi, tôi không quan tâm cô ấy để ý tới ai?” Tần Dật Hiên hơi sợ, vội vàng nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ sợ Cố Trọng đánh tan tình nghĩa anh em khó khăn lắm mới duy trì tốt với Tô Song Song.

“Em gái, Tần Dật Hiên, anh cũng chỉ có thể lừa gạt Tô Song Song, anh xem ánh mắt của anh nhìn cô ấy tuyệt đối không phải là ánh mắt anh trai nhìn em gái!”

Cố Trọng coi như hoàn toàn bất cứ giá nào, tự nhiên anh không thể trở thành bạn của Tần Dật Hiên, vậy còn không bằng để cho anh ấy hận mình cả đời, ít nhất còn có thể nhớ anh.

“Cậu đủ rồi!” Tần Dật Hiên càng nghe càng kinh hãi, anh theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Cũng may Tô Song Song phản ứng chậm, cô định vị cho mình chính là xem trò vui, cho nên trong lúc nhất thời không ấn lời nói của Cố Trọng lên người mình, chỉ hơi sững sờ, cảm thấy có chút không thích hợp.

“Đủ rồi? Thế nào là đủ rồi? Tô Song Song cô chính là một kẻ ngu, anh ấy rõ ràng có mưu đồ bất chính với cô, cô vẫn còn cùng với anh ấy!” Cố Trọng thấy Tô Song Song ngây ngốc còn không kịp phản ứng, trực tiếp chuyển đầu mũi dùi về phía cô.

Tần Dật Hiên thật sự nổi giận, một quyền đánh về phía Cố Trọng, trực tiếp đánh cậu ta ngã xuống đất, một tay Cố Trọng che mặt mình, nhanh chóng đứng lên.

“Cái đó... Tôi... Anh ấy là anh trai tôi...” Tô Song Song bị đánh tập kích bất ngờ hơi mơ hồ, chỉ có thể yếu ớt nói một câu như vậy, nói xong bản thân cũng cảm thấy hơi thiếu tự tin.

Tần Dật hiên vừa nghe lời Tô Song Song nói thay đổi, càng thêm gấp gáp, anh quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, bởi vì tâm tư khó dẫn, giọng nói cũng nghiêm túc một chút: “Em đừng nghe cậu ta nói, anh nói rồi từ nay về sau em chỉ là em gái anh, Tô Song Song!”

“Em gái? Tần Dật Hiên, lời này của anh cũng chỉ có thể lừa gạt được Tô Song Song, Tần Mặc tin sao? Anh ngày ngày chen vào giữa cô ấy và Tần Mặc, vì cái gì?” Cố Trọng nói xong, Tần Dật Hiên lại cho anh ta một quyền, một quyền này đánh thẳng vào mắt Cố Trọng, anh ta trực tiếp ngã trên đất.

"A! Anh! Đừng đánh nhau, chúng ta đi thôi!" Tô Song song thấy ánh mắt của Cố Trọng đã xanh, bị sợ đến kéo Tần Dật Hiên định chạy.

Tần Dật Hiên tự nhiên không muốn dây dưa quá nhiều với Cố Trọng, thừa dịp Tô Song Song còn chưa kịp phản ứng, đi về phía xe, Tô Song Song vẫn không quên quay đầu lại nói một câu với Cố Trọng: "Anh nhanh đi gặp bác sĩ đi! Chuyện này đã trôi qua rồi."

Vừa lên xe, không khí trong nháy mắt liền nặng nề, tay Tần Dật Hiên đã trầy da, Tô Song Song liếc mắt nhìn, lấy hòm thuốc nhỏ đặt ở trong xe ra, dán hai băng keo cá nhân cho Tần Dật Hiên.

Dán xong băng keo cá nhân, hai người lại rơi vào trầm mặc, Tần Dật Hiên mở miệng trước, hỏi một câu: "Có muốn đưa em về không?"

"Không đi!" Tô Song Song vừa nghĩ tới dáng vẻ của Tần Mặc, trong nháy mắt tức giận đến gò má phồng lên, nhưng chỉ trong chốc lát, lại nháy mắt ỉu xìu rồi.

Cô thở dài, thật ra thì trong lòng rất nhớ Tần Mặc, nhưng chính là không kéo được thể diện xuống, cô lấy điện thoại di động ra, theo bản năng liếc nhìn một chút cuộc gọi nhớ, đáng tiếc không có một cuộc gọi nhớ nào.

Tô Song Song càng tức giận, trong lòng cũng ê ẩm, cô lấy điện thoại ra, đầu ngón tay lơ lửng trên tiểu cầm thú, cuối cùng vẫn không ấn xuống, cô cạch một tiếng, đặt điện thoại di động lên trên đầu gối.

Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song cuối cùng giãy giụa xong rồi, hỏi một câu: "Đi nhà anh?"

Tô Song song vừa định gật đầu, lại do dự, đột nhiên nghĩ đến chuyện Cố Trọng vừa nói, trong lòng luôn tâm tư khó dẫn.

Tần Dật Hiên vốn là nắm chắc phần thắng, nhưng thấy Tô Song Song do dự, biết lời Cố Trọng vừa nói tạo nên tác dụng, tức giận nắm chặt tay lái, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười ấm áp.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Trói Trở Về Rồi Nói

Tô Song song càng nghĩ càng thấy không thích hợp, lời Cố Trọng nói quanh quẩn trong đầu thế nào cũng không cách nào quên, cô quay đầu lúng túng cười nói với Tần Dật Hiên: "Anh, em và Tô Mộ có hẹn, anh đưa em tới đó đi!"

Khi Tô Song Song trầm mặc, Tần Dật Hiên cũng biết cô quyết định không đi chỗ kia rồi, hắn lại nắm thật chặt tay lái dưới tay, mỉm cười gật đầu một cái.

Khoảnh khắc khi xe định chạy đi, đột nhiên có mười mấy người mặc âu phục đen xông ra từ phía trước, Tô Song Song còn xem náo nhiệt nhìn sang, nhưng càng nhìn càng không thích hợp, sao dường như những người này xông về phía bọn họ.

Tần Dật Hiên cũng cảm nhận được có điểm bất thường, đang định đề khóa cửa xuống, cửa bên chỗ Tô Song Song liền bị kéo ra, ngay sau đó một người áo đen to con nắm lấy cánh tay Tô Song Song, định kéo cô đi.

Tần Dật Hiên một phát bắt được cánh tay khác của Tô Song Song, hình như người mặc âu phục đen này sợ tổn thương đến Tô Song Song, cũng không dùng sức, nhưng cũng không buông tay.

“Cứu... Cứu mạng!” Không phải Tô Song Song sợ, mà ký ức bị bắt cóc lần trước thật sự quá không đẹp đẽ rồi, mỗi lần không còn nửa cái mạng nhỏ, cô làm bộ đáng thương nhìn Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên cũng không dám dùng sức, chỉ có thể tóm lấy Tô Song Song trước, một tay khác nhanh chóng đè nút cảnh báo của bản thân.

Hai tay Tô Song Song bị tóm được, ngọc nguyệt hồi lâu vẫn giãy giụa không ra, cuối cùng sốt ruột, quay đầu dùng cằm húc đối phương, hy vọng có thể húc đau anh ta để cho anh ta buông tay ra.

Âu phục màu đen này bị phản ứng của Tô Song Song làm cho sưng sốt, suýt chút nữa buông lỏng tay ra, cũng may một khắc cuối cùng phản ứng kịp, lúc này những âu phục màu đen khác đã ra ngoài, mở cửa xe, liền giật Tần Dật Hiên và Tô Song Song ra.

Tô Song Song bị hai người đối phương xách cánh tay hai bên mang ra ngoài, hai chân lơ lửng không ngừng đập loạn, bị sợ đến hốt hoảng thét chói tai.

“Buông tôi ra! Cứu mạng với!” Tô Song Song há miệng kêu to, câu tiếp theo còn chưa kịp kêu lên, miệng đã bị nhét vào, cô ưm ưm nhìn Tần Dật Hiên bị khống chế, nước mắt cũng nhanh chóng chảy ra.

Tần Dật Hiên giống như phát điên đánh nhau với bốn người, âu phục đen không biết có phải có thù oán với Tần Dật Hiên hay không, trên tay một chút đều không lưu tình, chỉ chốc lát sau trên mặt Tần Dật Hiên cũng bị thương.

Nhưng Tần Dật Hiên không hề buông lỏng, trực tiếp một quyền đánh tới một âu phục đen, nhanh chóng lại một cước đá ngã một người, đang định đánh một người khác, Lục Minh Viễn ở trong xe xem náo nhiệt thật sự không nhìn nổi xuống xe.

Anh sợ một là Tần Dật Hiên thật sự quật ngã những hộ vệ này, như vậy anh có thể mất nhiều hơn được, thứ hai là sợ dọa sợ Tô Song Song, đến lúc đó Tần Mặc khẳng định không tha cho anh.

Anh xuống xe, Tô Song Song vừa thấy là Lục Minh Viễn thì sững sờ, sau đó phát ra một tiếng “Ừm ừm”, đá chân, để cho cậu ta thả mình, nhưng tầm mắt Lục Minh Viễn đặt ở trên người Tần Dật Hiên, xem nhẹ Tô Song Song giương nanh múa vuốt.

“Lục Minh Viễn mày rốt cuộc định làm gì?” Sau khi Tần Dật Hiên nhìn thấy Lục Minh Viễn, vừa thất thần, trực tiếp bị hai âu phục đen trở tay giữ chặt, anh cũng không phí sức lực giãy giụa.

“Đương nhiên là đón chị dâu tôi trở về.” Lục Minh Viễn dùng khuôn mặt con nít giả vờ hung ác trừng mắt lườm Tần Dật Hiên, đi tới bên cạnh anh ta, nhìn dáng vẻ của anh ta, chỉ muốn cho anh ta một cước, chỉ có điều giữa Lục Minh Viễn và Tần Dật Hiên không hề có thù hận thâm sâu gì, nên không ra chân.

“Lục Minh Viễn mày đừng kiếm chuyện chơi!” Tần Dật Hiên cố hết sức kéo dài thời gian, đợi người của mình tới, nhưng Lục Minh Viễn có khuôn mặt trẻ con, nhưng tâm tư rất quỷ, trong nháy mắt liền phát hiện ra Tần Dật Hiên định kéo dài thời gian.

Anh lập tức phát phát tay, để cho người ta mang Tô Song Song lên xe trước, anh cúi đầu cao ngạo đưa mắt nhìn Tần Dật Hiên bị ép tới cúi người xuống, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa nói: “Một chút ý định kia của anh, cũng chỉ có thể lừa được nhị manh hóa, người tôi mang đi, anh tốt nhất đừng tìm chị ấy nữa!”

Lục Minh Viễn nói xong cũng lên xe, ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, bàn tay của Tô Song Song bị cột ra sau lưng, khăn tay nhét trong miệng nhả không ra, chỉ có thể tức giận kêu “Ừm ừm”.

Lục Minh Viễn thích chơi hơn Bạch Tiêu, anh nhìn vào mắt to đang lườm mình, vẻ mặt vô cùng ngây thơ trong sáng, cười tủm tỉm nói: “Chị dâu, chị định làm gì? Chị nói đi!” dieendaanleequydonn

Tô Song Song vừa nghe lời này của Lục Minh Viễn, tức giận đến trợn tròn mắt, đưa chân ra định đá cậu ta, lại bị Lục Minh Viễn sớm nhìn thấu động tác của Tô Song Song, một phát bắt được chân cô.

“Chị dâu chị định làm gì vậy?” Lục Minh Viễn còn ở đó giả vờ vô tội, buông chân Tô Song Song ra, thấy cô lại đá tới, vừa cười tủm tỉm chặn lại.

Tô Song Song tức giận coi như liều mạng, nhào qua định dùng đầu húc Lục Minh Viễn, lúc này Lục Minh Viễn sợ rồi, vội vàng trốn ra sau, lúc tránh thoát trong nháy mắt kéo khăn tay trong miệng Tô Song Song ra.

Tô Song Song vừa có thể mở miệng, liền cắn lên tay Lục Minh Viễn một phát, Lục Minh Viễn không ngờ Tô Song Song đáp lại một chiêu này, bị cắn đến kêu lên “Oa oa”.

“Chị dâu! Chị dâu! Em sai rồi! Nhị manh hóa! Mau buông ra, nếu không em thọc lét chị!” Lục Minh Viễn nói xong đưa tay định chọc về phía bên hông Tô Song Song, Tô Song Song thấy có thể thu tay, nói miệng ra, còn bôi nước miếng lên ống tay áo của cậu ta, ngồi sang bên cạnh.

Lục Minh Viễn thật lâu rồi chưa từng bị thương, hơn nữa anh cực kỳ sợ đau, vào lúc này khuôn mặt con nít của anh cũng nhú lại, dựa vào bên kia, vén tay áo lên, vừa thấy dấu răng phía trên, lòng này đau.

Lục Minh Viễn cũng hơi giận, cau mày, nhưng khuôn mặt con nít kia thật sự không có lực uy hiếp gì, Tô Song Song cũng không sợ cậu ta.

“Tần Mặc kêu cậu tới sao?” Đầu tiên Tô Song Song nghĩ tới chính là Tần Mặc, nhưng nói xong lại cảm thấy với tính tình này của Tần Mặc, chính là muốn tới sẽ tự mình tới, không thể nào mượn tay Lục Minh Viễn.

“Anh Mặc bây giờ không tới được rồi!” Lục Minh Viễn nói tới đây cố ý tỏ vẻ lo lắng, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Tô Song Song vừa thấy dáng vẻ này của cậu ta, cũng hơi sốt ruột, cũng muốn hỏi, lại chịu không nổi cử chỉ này của cậu ta, khẽ quay đầu, giả bộ lơ đãng hỏi một câu, “Anh ấy làm sao?”

“Anh Mặc nhập viện rồi, kể từ sau khi chị trở về liền phát sốt, bây giờ còn chưa tỉnh!” Lục Minh Viễn cố ý khoa trương, nói xong, còn nặng nề thở dài, vẻ mặt lo lắng.

Tô Song Song nghe được Tần Mặc nằm viện, chợt quay đầu, nhưng khi nghe được là bởi vì phát sốt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô dấu môi, tỏ vẻ bướng bỉnh nói: “Làm gì có bệnh, cậu xác định không phải giả bộ?”

Chỉ cần bọn họ gây gổ một trận, Tần Mặc liền nằm viện ngã bệnh, lúc này Tô Song Song cũng học thông minh, nhướn nhướn mày nổi lên lòng nghi ngờ.

Lục Minh Viễn vốn cảm thấy Bạch Tiêu lần đầu tiên nói khổ nhục kế đó không thể thực hiện được, lúc này thấy Tô Song Song sinh ra lòng nghi ngờ, vỗ đùi, vui mừng cảm thấy may mà mình có dự kiến trước.

Nhưng mà anh lại nghĩ, nếu như Tô Song Song không đồng tình với Tần Mặc, con đường sau đó anh đi như thế nào đây!

“Cậu chợt dạ?” Tô Song Song thấy Lục Minh Viễn vẫn không nói lời nào, càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, cô nghiêm mặt quay lưng lại, “Mau thả tôi ra, tôi còn phải đi chỗ Tô Tô!”

Lục Minh Viễn thấy Tô Song Song định chạy, một phát kéo Tô Song Song quay lại, lại nhét khăn tay vào trong miệng Tô Song Song, Tô Song Song không ngờ Lục Minh viễn chơi chiêu này, nhanh chóng ừm ừm giã giữa người. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Lục Minh Viễn nhếch miệng cười, anh nhướn nhướn mày, trên khuôn mặt con nít lộ vẻ hư hỏng, khanh khách cười xấu xa nói: “Em mặc kệ, dù

sao đưa chị cho anh Mặc, nhiệm vụ của em liền hoàn thành rồi!”

“Ưm ưm ưm!” Tô Song Song trừng trừng mắt, rất muốn nói sao cậu có thể vô sỉ như vậy, nhưng mà miệng bị nhét kín, vốn không có cách nào mở miệng.

Tô Song Song cứ ưm ưm như vậy một đường, cổ họng cũng khàn, chẳng những không khiến cho Lục Minh Viễn thả cô ra, ngược lại bị trói thêm vài sợi dây, trói cô càng chặt.

Đợi đến khi xe dừng lại, Lục Minh Viễn để hai người mang Tô Song Song xuống, trực tiếp khiêng vào trong phòng bệnh của Tần Mặc, Tần Mặc bị tiêm thuốc an thần, cho nên ngủ thiếp đi.

Động tác của bọn họ nhẹ nhàng, Tô Song Song cũng bị giày vò đến mệt mỏi, khi vào phòng cũng không phát ra động tĩnh lớn.

Tô Song Song bị đặt trên ghế, thở hổn hển một lát, vừa định bắt đầu giày vò, quay đầu thấy Tần Mặc ngủ yên ổn như vậy, không đành lòng náo loạn anh, lại yên tĩnh lại, ngồi yên trên ghế rồi.

Tô Song Song ngồi trên ghế, ghế cách Tần Mặc rất gần, cô nhìn gò má khê ửng đỏ của Tần Mặc, trong lòng thở dài, cô thật sự không nghĩ tới Tần Mặc ngã bệnh thật.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc thoang thoang, lỗ mũi Tô Song Song vốn rất bén nhạy, bị hun đến không nhận được hắt xì.

Tần Mặc vốn yên tĩnh nằm ở trên giường chợt mở hai mắt ra, nhanh chóng cầm một cái nĩa bên cạnh đâm tới, vừa định cắm lên cổ Tô Song Song, định thần nhìn lại, là Tô Song Song, nhanh chóng ném cái nĩa cầm trong tay sang bên cạnh.

Tô Song Song bị dọa đến ngẩn ra, vào lúc này phản ứng kịp, mồ hôi lạnh trên trán tuôn rơi chảy xuống.

Thân thể Tần Mặc vẫn còn rất yếu ớt, anh một tay chống giường, một tay khác kéo khăn tay trong miệng Tô Song Song ra, Tô Song Song hoạt động cái miệng đau nhức, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng phải nói điều gì.

“Lục Minh Viễn làm?” Tần Mặc ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, đưa tay xoa quai hàm cho cô, cảm giác đau nhức trong nháy mắt hóa giải không ít, Tô Song Song râm rì, càng không muốn nói chuyện, gật đầu một cái coi như đáp lại.

Tần Mặc buông tay ra, hơi híp mắt nhìn Tô Song Song, tròng mắt màu đen bị ánh đèn mờ tối lóe lên lộ ra một chút màu xanh đen, anh quá mức lạnh lùng trong nháy mắt lộ ra cảm giác diêm dúa lạnh lẽo.

Không biết vì sao trong nháy mắt Tô Song Song cảm thấy hơi không thích hợp, cô tập trung tinh thần nhìn về phía Tần Mặc, còn chưa kịp mở miệng, Tần Mặc lại nhét khăn tay vào trong miệng cô, chỉ có điều nhét rất nhẹ.

“Uhm uhm uhm!” Tô Song Song dùng tiếng uhm uhm hỏi một câu: Anh làm gì vậy! Mặc dù không phát ra được âm thanh nào, nhưng nét mặt của cô vô cùng đến nơi, mắt trừng tròn trịa, mặt cũng tức giận phình lên.

Tần Mặc cũng không nói gì, trực tiếp kéo Tô Song Song đến trên giường, sau đó ôm vào trong ngực, cằm của anh chống lên lực Tô Song Song, thả lỏng sợi dây cột tay cô một chút, cho hai người đối mặt một tư thế thoải mái, định cứ ngủ như vậy!

Tô Song Song hoảng hốt trong lòng, giật giật, ý bảo bất mãn của mình, nhưng Tần Mặc không để ý tới cô, Tô Song Song lại giật giật, phát hiện tư

thế nằm này còn rất thoải mái, hơn nữa cô cũng rất nhớ nhung lồng ngực Tần Mặc.

Cuối cùng, Tô Song Song cũng không biết thế nào, cứ ở trong ngực Tần Mặc ngủ thiếp đi, đợi đến ngày hôm sau khi cô tỉnh lại, sợi dây trên tay đã bị cởi bỏ, khăn tay trong miệng cũng bị lấy ra.

Cô dặng chân dặng tay nằm ở trên giường, chạm một lát mới phản ứng được mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện, cô hoảng hốt vội vàng ngồi dậy, nhìn chung quanh, không phát hiện ra Tần Mặc, trong lòng hơi mất mát.

Tô Song Song vừa định gọi điện thoại cho Tần Mặc, hỏi một chút đã xảy ra chuyện gì, điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Song Song cúi đầu xem là ông cụ Tần, vội vàng nhận điện thoại.

“Song Song, ông nội có chuyện van cầu cháu!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Tần Mặc Là Người Thân Của Cháu

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song không nghĩ tới ông nội Tần vừa mở miệng đã nói câu xin mình như vậy, liền có chút sững sờ. Theo bản năng cô liền đáp ứng: "Ông nội, ngài nói đi!"

Ông nội Tần tựa hồ thật khó khăn, nói quanh co đến nửa ngày trời vẫn còn chưa mở miệng nói rõ. Tô Song Song còn tưởng rằng đã có chuyện gì lớn lao đã xảy ra, nhanh chóng nhảy xuống giường, hỏi: "Ông nội, có chuyện gì vậy?"

Ông nội Tần quyết định nhẫn tâm, di@en*dyan(lee^qu.donnn), cắn răng nói: "Song Song, cháu và Tần Mặc không thể làm hôn lễ, hơn nữa nhất định phải ly hôn ngay lập tức!"

"Cái gì???" Tô Song Song cảm giác nhất định là mình đã nghe nhầm rồi. Nếu không, ông nội là người luôn luôn trông mong nhìn thấy lễ thành hôn của hai người bọn họ mau chóng sinh ra cháu nội cho ông như vậy, thế nào đột nhiên bây giờ lại giở quẻ rồi.

Ông nội Tần nói xong cũng không nói chuyện tiếp nữa. Tô Song Song vẫn nghe không ra, rốt cuộc ông nội Tần lúc này là đang nói giỡn hay là nói nghiêm túc, run rẩy hỏi lại một câu: "Ông nội, có phải là ông đã gặp ác mộng hay không?"

Ông nội Tần vẫn trầm mặc như cũ, trong nháy mắt không khí như bị ngưng đọng lại. Tô Song Song vẻ mặt đầy bất lực, đảo mắt một vòng suy

nghe, sau đó ngậy ngốc lại hỏi một câu: "Ông có phải là ông nội hay không?"

"Ông nội đây! Song Song à, dù thế nào đi nữa, cháu cũng không thể nào kết hôn cùng với Tần Mặc được!" Lần này giọng nói của Ông nội Tần lại còn nghiêm túc hơn một chút so lúc này.

Không biết vì sao, Tô Song Song cảm thấy giống như bị một cây gậy đập mạnh mẽ túi bụi vào người vậy. Theo bản năng, cô nắm chặt lấy áo của mình, thử hỏi một câu về dò xét, nhưng không chắc chắn lắm: "Ông nội, Tần Mặc không phải là anh trai ruột của cháu chứ?"

Ông nội Tần sững sốt một chút, ngay sau đó kêu lên một tiếng: "Làm sao cháu biết?"

"Gì kia??!" Tô Song Song sững sốt một chút, ngay sau đó liền cười nói: "Ông nội ngài chớ trêu cháu! Hai đứa chúng cháu làm sao có thể được, cái chuyện cười này thực sự không thành công..."

"Thật đó! Nếu không, người làm ông nội như ông đây làm sao lại phải liều cái mạng già để ngăn cản hai đứa chứ!" Ông nội Tần nói đến đây, cũng trở nên nóng nảy, giọng nói cũng lớn hơn.

Đối với chuyện này, Tô Song Song thật hết ý kiến. Cô ngậy ngẩn cả người ra, phải một lát sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, lẳng lặng nói: "Ông nội, cái chuyện cười này dùng đùa giỡn một chút cũng không thể nào cười được!"

"Ông nội... Haiz! Có nói thế nào thì cháu cũng không tin đâu! Vậy bây giờ ông sẽ đi nói với Tần Mặc ngay lập tức!" Ông nội Tần rống lên một tiếng, trong nháy mắt đã cho Tô Song Song một đòn trí mạng.

Tô Song Song nhất thời một hồi choáng váng, đầu đau mắt hoa, thân thể thoáng lão đảo, hai chân mềm nhũn liền ngã ngò dưới đất. Tô Song Song

mờ mịt nhìn hướng về phía trước, lúc này thật không thể nói ra lời.

"Song Song ông nội nói cho cháu biết trước, cũng là nghĩ muốn tạo cho cháu một chút giảm xóc... Về chuyện này, hai đứa mặc dù không phải là anh em ruột, nhưng mà cũng có liên hệ máu mủ! Cho nên hai đứa không thể kết hôn! Đúng thế! Không thể được!"

Ông nội Tần cũng gấp gáp đến độ lời nói cũng không còn được mạch lạc. Tô Song Song thì đến một câu nói cũng không nghe rõ được. Lúc này, trong đầu cô chỉ tràn ngập ý nghĩ, hai người bọn họ chính là thân nhân! Là thân nhân!

Ý nghĩ này giống như một cây gậy nặng nề giáng xuống, làm cho cô cảm giác rốt cuộc đầu óc như sắp rối loạn hết rồi. Thật lâu Tô Song Song cũng vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Diễn đàn Lê Quý Đôn Ông nội Tần vẫn còn ở bên đầu điện thoại kia thỉnh thoảng lại an ủi Tô Song Song một đôi lời, nhưng mà Tô Song Song lại không thể nào nghe được câu gì.

Một lát sau, Tô Song Song mới mờ mịt nói ra một câu: "Ông nội, để cho cháu suy nghĩ, trước hết ngài đừng tìm Tần Mặc nói vội."

Sau khi cúp điện thoại, Tô Song Song cứ ngồi ở dưới đất như vậy, hoàn toàn trở nên mơ hồ rồi. Cô cảm giác, cảm thấy chuyện này không thể nào như vậy được. Nhưng mà ông nội Tần đã nói nghiêm túc như vậy, làm cho Tô Song Song cũng không có cách nào để chất vấn ông.

"Em đang ngồi đó làm gì thế?" Tần Mặc vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Tô Song Song ngồi dưới đất, bộ dạng của cô giống như không còn chút hy vọng gì nữa vậy. Anh đi tới đưa tay kéo Tô Song Song lên.

Vẻ mặt của Tô Song Song vẫn mờ mịt như cũ, nhìn thấy Tần Mặc, cô vòng tay ôm lấy cổ Tần Mặc, dù đã vô cùng dùng sức, nhưng tay của cô vẫn còn hơi bị run rẩy.

"Em sao vậy?" Tần Mặc cũng phát giác ra Tô Song Song có cái gì đó không đúng, giọng nói trở nên mềm mại, động tác cũng mềm dịu, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô.

"Không có...Không có gì!" Trong lòng Tô Song Song lúc này đang rối như tơ vò, hồng hét. Bây giờ cô vẫn còn chưa xác định được những lời ông nội Tần vừa nói là thật hay giả. Nếu như xác định đó là giả thì không có chuyện gì, nhưng nếu là thật, Tô Song Song quả thực là không thể biết được, nếu như Tần Mặc biết chuyện anh sẽ làm ra những chuyện gì.

"Thật sao?" Tần Mặc dĩ nhiên không tin lời nói kia của Tô Song Song..., nhưng khi thấy bộ dạng cô dù có thế nào cũng không muốn nói ra..., thì Tần Mặc cũng không ép buộc cô, chỉ vỗ vỗ vào sau lưng Tô Song Song.

"Muốn ăn cái gì, em bảo với anh để anh đi mua cho em ăn." Tần Mặc nói xong hơi đẩy khoảng cách giữa hai người ra một chút. Anh cúi đầu, dùng cái trán của mình chống đỡ vào trán của Tô Song Song, dịu dàng hỏi, "Còn giận anh sao?"

Gương mặt của Tần Mặc ghé gần sát vào mặt Tô Song Song. Tô Song Song lại bị anh hù dọa, chột ngựa đầu về phía sau một chút. Nếu như cô không nhận được cú điện thoại kia của ông nội Tần, thì giờ phút này trong lòng cô sẽ phi thường ngọt ngào.

Thế nhưng một khắc này, nội tâm của Tô Song Song hỗn loạn cực kỳ. Khi cô ngả người về phía sau một chút thì nhìn thấy vẻ mặt của Tần Mặc co quắp, dĩ nhiên trên mặt anh lộ ra biểu cảm đầy sự kinh ngạc, lúc này cô mới ý thức được rằng mình đã có chút khoa trương rồi.

"Chuyện này... Đột nhiên em cảm thấy cơ thể mình có chút như bị phát sốt, sợ rằng sẽ lây bệnh cho anh." Tròng mắt của Tô Song Song sáng ngời, chỉ vừa liếc vừa cũng biết cô chính là đang nói láo. Nhưng mà cô cũng không có dư thừa ý định muốn suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Tần Mặc đứng thẳng người dậy, từ trên cao nhìn xuống Tô Song Song, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Có chuyện gì mà em không thể nói được với anh chứ?"

"Cái đó... Không có chuyện gì lớn, chỉ là... chỉ là em thấy trong người có chút không được thoải mái! Chắc sắp... sắp tới kỳ di cả đến rồi!" Tô Song Song nói xong còn vươn cổ lên, mình tăng thêm cho mình chút can đảm.

"Tần Dật Hiên đã nói gì rồi hả?" Điều đầu tiên Tần Mặc nghĩ đến chính là Tần Dật Hiên, người trước nay vẫn luôn ở bên cạnh Tô Song Song.

Tô Song Song vừa định lắc đầu, nhưng mà cô thật sự không tìm được lý do nào tốt hơn lý do này, trong lòng chỉ có thể lặng lẽ nói lời xin lỗi đối với anh trai của mình, để cho anh bị bôi đen một lần.

"Anh trai em nói, anh đột nhiên biến mất như vậy nhất định là có vấn đề!" Tô Song Song nói xong cũng trầm mặc, lý do này nói như vậy cũng là rất không đầy đủ. Nhưng mà Tô Song Song biết, nếu như ở trước mặt Tần Mặc, cô còn nhắc tới Tần Dật Hiên nữa, nhất định sẽ làm cho anh bị mất đi lý trí.

Quả nhiên Tần Mặc vừa nghe thấy, không chút hoài nghi, trong nháy mắt liền nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, giọng nói trong nháy mắt cũng trở nên lạnh như băng hơn rất nhiều: "Em tin tưởng anh ta?"

"Em muốn yên tĩnh!" Tô Song Song lại chọn lựa phương thức không bạo lực, cũng không chống cự. Cô chỉ muốn vội vàng nói tránh đi một chút, để cho bản thân mình được yên tĩnh một chút, ngay sau đó cô vội vàng đi tìm ông nội Tần lên tiếng hỏi cho rõ ngọn ngành.

Tần Mặc không ngờ Tô Song Song đột nhiên lại thay đổi thái độ như vậy. Bầu không khí giữa hai người vốn là đã không được hòa hảo, đột nhiên bây giờ lại trở nên cứng nhắc. Tần Mặc chờ trong chốc lát, thấy Tô

Song Song vẫn không muốn nhìn đến mình, anh cau mày liền xoay người lại sau đó rời đi.

Tô Song Song nghe thấy tiếng cửa đóng lại, cả người run rẩy lên một hồi, ngay sau đó cô dùng sức ôm chặt lấy mình, nước mắt bắt đầu tuôn rơi chảy xuống.

Mặc dù trong lòng Tô Song Song không muốn tin tưởng, nhưng mà cô cảm giác, cảm thấy ông nội Tần không có lý do gì để mà lừa gạt cô, loại ý nghĩ này cứ qua lại ở trong lòng cô mà hành hạ, mà lôi kéo.

Tô Song Song lau nước mắt trên mặt, nhảy xuống giường, dự định đi tìm ông nội Tần.

Ông nội Tần bây giờ còn đang ở trong bệnh viện, mà Cô Tô Na sau khi khỏe lại, đã ở lại bệnh viện để trông chừng, cho nên tạm thời cô gái vẫn chưa trở lại nhà trọ của Tô Song Song và Tần Mặc.

Tô Song Song trực tiếp đi về phía phòng bệnh của ông nội Tần. Ông nội Tần đang nằm trong phòng bệnh săn sóc đặc biệt ở trên lầu. Thời điểm Tô Song Song đến, trong phòng bệnh không có người nào, ông nội Tần đang đứng ở trước bệ cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, ông xoay đầu lại, nhìn thấy Tô Song Song khóc ánh mắt hồng hồng, trong lòng ông cũng cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng mà nội tâm của ông chẳng qua cũng chỉ hơi lay động một chút, không đợi Tô Song Song mở miệng, ông liền kiên quyết mở miệng nói: "Điều ông nội nói chính là sự thật, một lát nữa ông sẽ đi nói với Tần Mặc."

Tâm trí của Tô Song Song vừa mới hòa hoãn được một lát, trong nháy mắt lại run rẩy một hồi, đột nhiên cô lại cảm thấy vầng đầu hoa mắt, lập tức vươn tay ra vịn chặt lấy khung cửa, mới giữ vững được thân thể của mình, không để bị ngã dúi xuống.

Ông nội Tần vội vàng đi tới, đỡ Tô Song Song đi vào, để cho cô ngồi ở trên ghế, còn ông nội Tần ngồi ở ghế đối diện với Tô Song Song, vừa mở miệng nói, trong nháy mắt nước mắt của ông cũng tung hoành, rơi xuống như mưa.

Ông nội Tần dùng bàn tay thô ráp của mình lau mặt, nặng nề thở dài, vừa mở miệng nói, vẻ hết sức nặng nề như cũ: "Song Song à! Ông nội cũng không thể nào ngờ tới sẽ có kết quả như thế này! Tại sao lại có cái kết quả thế này."

"Ông nội, làm sao ông biết được? Làm sao có thể chứ?" Cho đến bây giờ, Tô Song Song vẫn không có cách nào tin tưởng như cũ. Giữa ba mẹ cô và ba mẹ Tần Mặc tuyệt đối có bản đại bác cũng không tới!

"Chuyện này..." Đột nhiên ông nội Tần dừng lại một chút, im lặng trong chốc lát mới tiếp tục nói: "Ông biết được là từ phía ông ngoại của cháu! Sau đó tìm người điều tra một chút, phát hiện ra đó là sự thật!"

"Vậy cháu và Tần Mặc có quan hệ thân thích thế nào?!" Tô Song Song ngẩng đầu lên, đôi mắt nước mắt lưng tròng nhìn ông nội Tần, hít hít nước mũi, vừa mở miệng lại không nén được tiếng khóc.

Ông nội Tần nghe mà thấy đau lòng. Ông che trái tim của mình, há miệng ra như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại bị ông nuốt xuống.

Một lát sau ông nội Tần mới chậm tiếp tục nặng nề nói: "Quan hệ anh em họ, rất gần, nếu không ông nội cũng sẽ không ngăn cản việc các cháu kết hôn, sợ rằng về sau này, khẳng định đưa trẻ... Haiz..."

"Ông nội, cháu muốn được tĩnh lặng một chút..." Tô Song Song nói xong gắng sức chống đỡ thân thể đứng dậy, xoay người hướng về phía cửa, bước đi thất hồn lạc phách.

Ông nội Tần gấp gáp đứng lên, vội vàng đuổi theo, kéo tay Tô Song Song. Thoáng một cái, thân thể Tô Song Song lão đảo, trực tiếp ngã ngời dưới đất. Ông nội Tần nôn nóng gấp gáp đuổi theo, bị mất đà choáng váng, cũng suýt nữa thì ngã xuống theo cô.

Ông dùng sức hít một hơi, một lát sau mới bình phục lại nội tâm phập phồng. Ông nội Tần gắng sức mới nửa kéo nửa túm đỡ Tô Song Song đứng dậy.

"Song Song! Cháu làm cái gì vậy? Chuyện cốt yếu vẫn chưa trải qua, chuyện này ông nội sẽ đề xuống, nhưng mà cháu và Tần Mặc thì bây giờ không thể ở chung một chỗ nữa!"

Ông nội Tần tựa như hết sức cứng cỏi trong việc Tô Song Song không thể ở cùng với Tần Mặc, nhưng ông vẫn không yên lòng lặp lại một câu: "Dù sao thì hai đứa vẫn không nên ở chung một chỗ!"

Vào lúc này Tô Song Song đã hoàn toàn chìm vào trong thế giới riêng của mình. Cô đã không còn nghe được, cũng như không nhìn thấy bất cứ một điều gì nữa. Cặp mắt đã vô thần của cô cứ nhìn về phía trước, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Giờ khắc này Tô Song Song như đã hỏng mất rồi. Cô rất muốn gào khóc một trận, nhưng lại cảm thấy ngay cả khí lực để khóc cũng không có nữa! Lúc này, ngay cả động đập một cái cũng cảm thấy mệt mỏi.

Ông nội Tần nói nửa ngày, thấy Tô Song Song cũng không hề có phản ứng gì, ông cũng thật nóng ruột, bèn đứng dậy định đi gọi bác sĩ, nhưng Tô Song Song lại kéo cánh tay của ông nội Tần lại.

Cô chậm rãi quay đầu nhìn sang ông nội Tần, máy móc hé miệng chậm rãi nói: "Ông nội, ông cứ để cho cháu ở chỗ này yên tĩnh một lát, chỉ một lát thôi, lập tức cháu sẽ tốt trở lại!"

Tô Song Song còn chưa nói hết lời, nước mắt liền không thể khống chế được nữa, cứ thế chảy xuống. Nhưng vẻ mặt của Tô Song Song vẫn không chút thay đổi, bộ dáng kia giống như vạn niệm đều thành tro bụi, thật sự đã làm cho ông nội Tần cảm thấy sợ hãi.

"Song Song à! Nếu như trong lòng cháu có gì khó chịu thì cứ khóc lên, ngàn vạn lần chớ nhen lại như vậy! Chuyện gì cũng còn có ông nội ở đây!" Giọng nói của ông nội Tần run rẩy, nói qua nói lại, tròng mắt ông cũng đỏ lựng.

Tô Song Song lại có vẻ cực kỳ lý trí, chẳng qua là nước mắt trong mắt của cô, dù làm thế nào cũng không thể khống chế được. Cô cảm thấy nhất định là ông Trời đang muốn trêu đùa cô thôi, làm sao có thể xuất hiện một chuyện như vậy được chứ!

Giờ phút này Tô Song Song cảm thấy thật hận không được một luồng sấm sét trên trời trực phóng tới, giết cô chết luôn, tránh cho cô phải đối diện với thực tế tàn khốc trước mặt như vậy, giống như là cầm dao khoét sâu vào trong trái tim của cô, từng chút, từng chút một.

Nhưng mà, trong lòng Tô Song Song càng đau, thì lý trí lại càng trở nên tỉnh táo. Cô nhìn về phía ông nội Tần, lắc đầu một cái, nói đầy vẻ tỉnh táo: "Cháu không sao đâu, sẽ không có chuyện gì..."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Tô Song Song Là Em Họ Của Cháu

Editor: Mẹ Bầu

Trong chốc lát sau, Tô Song Song đã bình tĩnh lại, quay đầu nhìn ông nội Tần. Ông nội Tần cũng bị dọa sợ, thấy rốt cuộc Tô Song Song đã hồi thần trở lại lúc này ông mới thở phào nhẹ nhõm.

"Song Song à! Ông nội biết cháu rất khó chịu, nhưng mà chuyện này cũng đều là số mệnh mà thôi! Cháu hãy mở lòng một chút, về sau ông nội sẽ tìm cho cháu một người tốt hơn! Hu hu!"

Ông nội Tần nói xong lời cuối cùng, đột nhiên lại òa khóc, nước mắt rơi tung hoành, dien+dan+le+quy+don+com ông khóc làm trong lòng Tô Song Song cũng cảm thấy khó chịu.

"Ông nội, ngài đừng khóc, cháu không sao đâu, chỉ là chuyện này trước đừng tìm Tần Mặc nói vội, đợi đến khi hủy bỏ hôn lễ rồi hãy nói. Nếu không cháu sợ anh ấy sẽ làm ra cái chuyện gì đó quá khích."

Thật ra thì Tô Song Song không có cách nào đối mặt Tần Mặc, chẳng lẽ muốn đến lúc đó hai người bọn họ ôm đầu khóc rống lên chẳng?

"Song Song, cháu yên tâm, ông nội cũng đã nghĩ cho cháu xong rồi. Bây giờ, cháu sẽ đi cùng ông nội trở về nhà cũ của họ Tần đã, tạm thời trước chớ có gặp Tần Mặc nữa, đợi đến lúc cả hai đứa cũng tỉnh táo lại một chút, sẽ cùng nhau bàn lại chuyện này."

Ông nội Tần thấy Tô Song Song không hề có phản ứng gì, vội vàng lại nói thêm một câu: "Ông nội thật sự không hại cháu đâu! Chuyện này ông nội cũng khó chịu vô cùng! Tâm ý này của ông... Haiz!"

"Ông nội, xin ngài đừng thương tâm, cẩn thận phát bệnh trở lại! Cháu không sao đâu! Ngài cũng cần phải cố gắng!" Tô Song Song vốn là muốn một mình chạy trốn đến một nơi xa xa, muốn được yên tĩnh một chút.

Nhưng mà cô thấy bộ dạng ông nội Tần lúc này sự khó chịu như dâng lên không thể hạ xuống được, cô thật sự cảm thấy không đành lòng làm trái với nguyện vọng của ông, dĩ nhiên. đàn. lê. quý. đôn đành chỉ nhắm mắt trước đáp ứng với ông.

"Cứng rắn lên! Bây giờ chúng ta đi thôi, nếu không một lát nữa để cho hăng nhóc thúi kia nhìn thấy, thì sẽ không đi được mất! Vào đến nhà cũ của nhà họ Tần là an toàn rồi! Ông nội bảo đảm sẽ không để cho A Mặc tới làm ầm ĩ với cháu."

Ông nội Tần tựa như cực kỳ vội. Tô Song Song gật đầu một cái đồng ý. Hiện tại trong đầu cô đang rối loạn vô cùng, không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì khác, nghe thấy có một đề nghị kia liền vội vàng tuân theo.

Tần Mặc đi đến công ty, tự mình xử lý hết một số những việc cuối cùng cần phải làm, xong xuôi anh và Lục Minh Viễn cùng nhau trở lại bệnh viện. dĩ-nhân-lê-điễn-quý-đôn Anh đứng ở cửa bộ dạng còn có vẻ không được tự nhiên.

Lục Minh Viễn vừa thấy bộ dáng của anh như vậy, trong nháy mắt liền hiểu ngay, Tần Mặc và Tô Song Song vẫn chưa được hòa hảo với nhau rồi. Lục Minh Viễn phiền não gãi gãi đầu của mình, quệt mồm, rầm rì nói: "Không trách được A Tiêu luôn luôn nói thật sự không còn lời nào để nói với anh nữa! Ngay cả bà xã của mình cũng không giải quyết được, anh cũng thật là quá đủ rồi!"

Tần Mặc vừa nghe thấy liền quay đầu trợn mắt nhìn Lục Minh Viễn một cái, trong nháy mắt đã làm cho Lục Minh Viễn bị dọa cho sợ đến mức phải nhảy về phía sau một bước. **diễn☆đàn☆qủyđôn** Chỉ có điều Tần Mặc lại không nói gì, mà ngược lại, anh mở cửa ra, sau đó đẩy cửa đi vào vừa nhìn liền thấy trong phòng không ai.

Lục Minh Viễn thấy Tần Mặc đứng ở cửa, vừa muốn đẩy anh một cái, giúp anh giúp một tay, ai biết vừa thò cái đầu vào, liền phát hiện trong phòng không ai, anh lập tức thở dài.

"Quên đi, để em gọi điện thoại cho Nhị Mạnh Hóa một chút, hỏi cô ấy xem lúc này còn đang ở tại nơi nào!" Lục Minh Viễn thực sự đã hoàn toàn thua đôi Tô Song Song và Tần Mặc này rồi.

Hiện tại coi như Lục Minh Viễn đã hiểu tại sao lúc trước Bạch Tiêu gọi điện thoại cho anh nói huyền thuyên, khi đối phương vừa nhắc tới hai người Tần Mặc và Tô Song Song liền than thở. Hiện tại anh cũng rất muốn gọi điện thoại cho Bạch Tiêu, than thở một hồi cho vợ bớt buồn bã.

Tần Mặc cũng không ngăn trở Lục Minh Viễn, chính là cam chịu để anh gọi điện thoại. Lục Minh Viễn nhú mày nhìn Tần Mặc một cái, trong mắt hàm chứa vẻ khinh thường.

Chẳng qua là Lục Minh Viễn không nghĩ tới Tô Song Song vậy mà lại có thể tắt máy. Lúc này anh đột nhiên ý thức được có chút không tốt, xem ra Nhị Mạnh Hóa đã giận thật rồi.

"Anh Tần Mặc, rốt cuộc anh đã làm cái gì vậy? Ngày hôm qua khi em đưa cô ấy tới đây vẫn còn tốt đẹp kia mà!" Lục Minh Viễn đưa di động về phía Tần Mặc ở bên này nghe một chút.

Trong điện thoại là tiếng trả lời lễ phép lặp lại của máy ghi âm: "Số điện thoại mà bạn gọi hiện tại đã tắt máy..."

Tần Mặc vừa nghe thấy liền nhú mày, vẻ mặt than đúng tiêu chuẩn lại tái hiện giang hồ. Anh cầm lấy điện thoại bấm tắt máy, sau đó lại bấm lại số điện thoại của Tô Song Song một lần nữa, vẫn là báo tắt máy như cũ.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, ném trả lại điện thoại cho Lục Minh Viễn, cầm lấy điện thoại của bản thân, bấm số điện thoại của Tô Song Song gọi đi, nhưng vẫn chỉ thấy báo tắt máy như cũ, lúc này Tần Mặc đã không còn bình tĩnh.

Tần Mặc gấp gáp vội cúi đầu liếc mắt nhìn điện thoại di động của mình tìm định vị của Tô Song Song. Lúc này vừa nhìn thấy, Tần Mặc liền có chút nghi ngờ. Lục Minh Viễn cũng gấp gáp sáp lại tới gần, nhìn đường di chuyển của điểm sáng, có chút mơ hồ.

"Đây không phải là đường đi đến nhà cũ hay sao?" Lục Minh Viễn nói xong liền cảm thấy có điều gì đó không rõ ràng như cũ, lại hỏi một câu, "Cô ấy đi đến chỗ đó để làm gì vậy? Đúng rồi, ông nội đâu rồi?"

Không biết tại sao, suy nghĩ đầu tiên nhảy vào đầu Lục Minh Viễn lại chính là thấy không thể nào yên tâm về ông nội Tần. Anh vội vàng gọi một cú điện thoại cho y tá trưởng trên lầu.

Y tá trưởng trên lầu vừa nghe thấy Lục Minh Viễn hỏi, liền cất tiếng nói ỏn à ỏn ẻn, giọng như bị ai đó nắm lấy cổ họng, hỏi: "Lục thiếu, ngài có chuyện gì cần dạy bảo?"

Nếu là bình thường Lục Minh Viễn cũng có thể đùa giỡn đôi câu với đối phương, nhưng hôm nay thật sự anh không có chút tâm tình gì, liền hỏi lại: "Ông cụ đi đâu rồi?"

Y tá trưởng lần đầu nghe thấy Lục Minh Viễn dùng giọng nói trầm ổn lạnh như băng như vậy để hỏi mình, thoáng sửng sốt một chút, liền thức thời hỏi luôn đồng nghiệp đang trực ở bên cạnh, sau đó báo cáo lại: "Mới

vừa rồi ông cụ Tần nói là muốn về nhà nghỉ ngơi một thời gian, bên cạnh ông còn có hai cô gái trẻ đi theo ông về nhà!"

"Hai người? A!" Lục Minh Viễn kêu lên một tiếng, sau đó vội vàng cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn sang Tần Mặc, vẻ mặt ngược lại, cũng thả lỏng không ít: "Song Song đã cùng ông nội Tần trở về nhà cũ rồi, đoán chừng là cô ấy sợ anh sẽ bắt nạt cô ấy thôi!"

Tần Mặc không nói hai lời, lập tức xoay người liền đi ra khỏi bệnh viện. Lục Minh Viễn chỉ sợ Tần Mặc lại làm cho ông nội Tần tức giận, gây ra chuyện không hay, nên vội vàng đi theo.

Tô Song Song đi tới nhà cũ của nhà họ Tần, cả người lúc này như hoảng hoảng hốt hốt. Cô Tô Na vẫn đi theo bên cạnh Tô Song Song, liền đỡ cô đi vào trong phòng, để cho cô ngồi xuống. Ông nội Tần chỉ cần liếc qua cũng thấy tâm tư của mình không được yên ổn, ông liền sai người đỡ đi kiểm tra sức khỏe một chút. Cô Tô Na vừa thấy trong phòng chỉ còn dư lại hai người các cô, liền vội vàng tiến tới, cẩn thận hỏi một câu thăm dò: "Chị dâu, ngài thấy trong người thế nào?"

Tô Song Song hiện tại chỉ muốn mình được yên tĩnh, cô nằm ở trên giường kéo chăn đắp kín lên người, lắc đầu một cái, không muốn nói bất cứ điều gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ bị kìm nén.

Một lát sau Tô Song Song quay đầu nhìn cùng Cô Tô Na, đỏ mắt phảng phất như cuối cùng vừa bắt được một cây dây cỏ cứu mạng vậy, cô liền nắm chặt lấy tay của Cô Tô Na, run rẩy hỏi: "Tiểu Na, ông nội nói chị và A Mặc là thân nhân, điều này làm sao có thể, nhất định là ông nội đã nói giỡn rồi!"

Cô Tô Na sửng sốt, thế nào cô cũng không nghĩ tới lại chính là một lý do như vậy. Theo bản năng Cô Tô Na liền mở miệng nói: "Lúc trước..."

Nhưng mà trong đầu liền xoay chuyển một cái, cất giọng vội vàng kêu lên một tiếng: "Làm sao có thể chứ! Không thể có chuyện này được!"

Tô Song Song phảng phất như tìm được điểm chống đỡ, chột ngồi dậy, hoảng hốt nói: "Đúng! Làm sao có thể chứ, nhất định ông nội đã gạt chị! Chị phải đi tìm A Mặc!"

"Đợi một chút! Chị dâu, ông nội không có lý do gì để lừa chị hết! Ông chính là người đã hy vọng hai người mau chóng làm lễ kết hôn nhất, bây giờ trong lòng ông nội nhất định cũng rất khó chịu, cũng không hề kém sự khó chịu của chị dâu, cho nên chuyện này chắc cũng là... sự thật!"

Tô Song Song cũng vẫn cảm thấy ông nội Tần sẽ không lừa gạt cô, cho nên ông mới có vẻ mặt không còn hy vọng gì nữa như vậy. Tô Song Song vừa nghe Cô Tô Na nói như vậy, mới vừa rời đầu óc còn có chút tinh thần, trong nháy mắt vẻ mặt lại ỉu xìu ngay lập tức.

Cô Tô Na đảo ánh mắt một vòng, đỡ Tô Song Song, một bên lấy lọ thuốc ngủ đổ ra một viên, bỏ vào trong tay Tô Song Song: "Chị dâu... Chị Song Song, trước chị hãy uống một viên thuốc ngủ này rồi ngủ một giấc cho yên lành, để em đi hỏi lại ông nội một chút."

Đầu Tô Song Song đã đau muốn nứt ra, hiện tại đừng nói là thuốc ngủ, chính là thuốc độc cô cũng sẽ không cự tuyệt, trực tiếp hơi ngửa đầu, ngay cả nước cũng không dùng, cứ thế nuốt luôn thuốc vào.

Cô Tô Na suy nghĩ một chút, lại lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên đưa cho Tô Song Song: "Chị Song Song, hiện tại ngài quá thương tâm, uống thêm một viên nữa đi, nếu không, sợ không ngủ được."

Lần này Tô Song Song cũng không nói hai lời, uống luôn viên thuốc mà Cô Tô Na vừa đưa cho. Chỉ chốc lát sau cô liền buồn ngủ, chỉ có điều là không biết tại sao, trái tim của cô lại đập cực kỳ nhanh và mạnh, cả người túa ra đầy mồ hôi.

Cô Tô Na thấy Tô Song Song đã ngủ đến nửa hôn mê, cô liền fghes sát mặt của mình vào gần gương mặt của Tô Song Song, nhỏ giọng nói: "Tần Mặc là đồ ma quỷ! Anh ấy muốn hại chị! Tần Mặc là người xấu, anh ấy đã phá hủy cuộc đời của chị!"

Trong nháy mắt thân thể của Tô Song Song liền giật mình một cái. Trên mặt cô lộ ra vẻ đầy thống khổ, giống như bị lọt vào trong cơn ác mộng vô tận, thế nhưng cô lại không tài nào tỉnh lại được. Thân thể của cô khẽ đung đưa, chỉ chốc lát sau trên trán liền hiện đầy mồ hôi lạnh.

Cô Tô Na liền đứng thẳng dậy, vươn tay ra lai đi lớp mồ hôi lạnh trên trán Tô Song Song, khuôn mặt đầy sự áy náy, nhưng lời nói ra lại kiên định lạ thường: "Song Song, đừng trách em, em làm thế này cũng là vì muốn tốt cho chị mà thôi. Nếu không, tương lai Tần Mặc chết, chị sẽ thống khổ hơn!"

Cô Tô Na nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Tần Mặc đi tới cửa nhà cũ của nhà họ Tần. Anh vừa định đi vào, ai ngờ hai người vệ sĩ đứng giữ cửa lại dám đương nhiên ngăn cản Tần Mặc và Lục Minh Viễn đi vào bên trong.

Lục Minh Viễn sừng sốt, duỗi ngón tay ra chỉ vào Tần Mặc, nhìn hai người vệ sĩ to cao vạm vỡ kia, nói như chế nhạo: "Đây là Tần Mặc, là tiểu thiếu gia của các người đó! C người không để cho anh ấy vào, có phải đầu đã để cho con lừa nó đá vào rồi hay không vậy?"

Một trong hai người vệ sĩ tiến lên một bước, hướng về phía Tần Mặc thi lễ một cái, lễ phép nhưng không có ý định thối lui nửa phần, nói: "Ông nội Tần đã hạ lệnh, không để cho tiểu thiếu gia ngài tiến vào trong nhà cũ!"

"?" Lục Minh Viễn bị lâm vào trong sự mơ hồ rồi, anh ngoáy ngoáy lỗ tai, giọng nói đề cao gấp đôi, quát lên: "Cậu nói gì?"

Người vệ sĩ này trong lòng có chút rung động, nhưng mà nghĩ đến danh hiệu và thủ đoạn của ông nội Tần lúc tuổi còn trẻ, lập tức vội vàng đứng thẳng sống lưng, lặp lại câu nói một lần nữa: "Ông cụ Tần đã hạ lệnh, không để cho tiểu thiếu gia ngài tiến vào nhà cũ, bạn bè của ngài cũng không được vào, nhất là Lục thiếu gia và Bạch thiếu gia!"

"..." Lúc này Lục Minh Viễn cũng đã nghe rõ ràng. Anh ngây ngốc ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nhà cũ của họ Tần đầy sự đề phòng nghiêm ngặt, tự nhủ, khó khăn rồi.

Tần Mặc cầm điện thoại lên, lần đầu tiên chủ động gọi một cú điện thoại cho ông nội Tần. Ông nội Tần tựa như biết trước vậy, điện thoại vừa vang lên liền nhận cuộc gọi ngay lập tức.

Không đợi Tần Mặc nói chuyện, ông nội Tần liền ra lệnh giọng điệu như không còn nghi ngờ gì nữa: "Hủy bỏ hôn lễ, anh và Song Song không thể tiến hành làm hôn lễ được! Mấy ngày nữa khi đã tỉnh táo lại, mau đi ly hôn."

"Có phải là ông đã già nên đã bị hồ đồ rồi hay không vậy?" Đến ngay một người luôn luôn tỉnh táo giống như Tần Mặc cũng bị mấy lời nói kia của ông nội Tần làm cho trở nên hồ đồ. Hai ngày trước ông vẫn còn bắt buộc anh và Tô Song Song mau chóng cử hành hôn lễ, thế nào đột nhiên lại giở quẻ thay đổi như vậy, cứ nhiên buộc hai người bọn anh phải ly hôn?

"Ta không hề nói đùa, anh và Song Song thực sự không thể kết hôn! Lập tức ly hôn ngay, sau đó anh hãy rút ra xa, không bao giờ được phép quấy rầy Song Song nữa!" Ông nội Tần đỏ mắt rống lên một câu, rống xong, chột ho khan mấy tiếng, ở trong lòng chột đau nhói.

"Không thể nào." Tần Mặc nói xong đang định cúp điện thoại, ông nội Tần vội vàng kêu lên một câu, " Song Song là người thân của anh! Là người họ hàng gần, không thể kết hôn!"

"..." Tần Mặc khẽ hé mắt, tỉnh táo nói: "Lừa dối ai đó?"

"Là sự thật!" Ông nội Tần lập tức nóng nảy, chớp mắt một cái, " Song Song chính con gái của con gái anh trai ta, là chị họ của anh, huyết thống quá gần, không thể kết hôn được."

Tần Mặc nghe thấy thế lông mày liền nhướng lên, lạnh lùng nói: "Có phải là kế tiếp ông sẽ nói cho cháu nghe rằng, từ trước đến nay người nhà họ Tần và người nhà họ Chiến không hợp với nhau là bởi vì ông đã ngủ với vợ của Chiến Hoằng Nghị hay không?"

"..." Ông nội Tần bị một câu nói này của Tần Mặc làm cho mất điện, mặt già đỏ lên, cắn răng một cái cũng không cần nghĩ đến nét mặt của mình đã già nua rồi, cứng cổ nói: "Đúng đấy! Thế thì đã sao! Dù sao hai đứa cũng không thể kết hôn được!"

"Bất kể cô ấy là người nào, đời này cháu nhất định phải cưới cô ấy!" Tần Mặc nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Đứng ở bên cạnh Tần Mặc, Lục Minh Viễn đã sớm hóa đá, lẳng lặng nhìn Tần Mặc, máy móc lặp lại: "Ông nội Tần đã ngủ với bà xã của Chiến Hoằng Nghị thật sao?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Tần Mặc Nổi Đóa

Editor: Mẹ Bầu

Tần Mặc liếc Lục Minh Viễn một cái, nói một câu không chút tình cảm: "Cậu vốn thông minh là thế, từ lúc nào thì đã cân bằng với Song Song rồi hả? Nếu như ông mà dám, bà nội đã sớm thiên ông rồi."

Lục Minh Viễn bưng tỉnh hiểu ra, vỗ đùi, nổi lên trận cười sáng tỏ: "Đúng vậy! Em cũng quên, ông nội Tần chính là được vợ quản nghiêm, nếu như ông dám ngoại tình, vậy thì thật đúng là hỏa tinh đụng phải địa cầu rồi, hù chết bảo bảo!"

Lục Minh Viễn nói xong lại vẫn chưa tỉnh hồn vỗ vỗ vào ngực của mình, quan sát trên dưới Tần Mặc một hồi: "Cũng may ông nội Tần không dám, nếu không thật sự đã cho anh thêm một cô em họ nữa, em chỉ cần một phút thôi cũng phát điên khùng lên rồi!"

Tần Mặc lại trầm mặc im lặng, anh ngẩng đầu nhìn cảnh cạnh gác nghiêm cẩn trong nhà cũ họ Tần, khẽ cau mày lại, thật sự anh không hiểu rốt cuộc ông nội Tần có phải là đã trúng gió rồi không? Nếu không sao lại chia rẽ anh và Tô Song Song như vậy.

Lục Minh Viễn từ nhỏ đến lớn cũng là lần đầu tiên bị ngăn lại ở cửa nhà cũ họ Tần. Lúc này anh cẩn thận quan sát một chút, cũng rất cảm khái, không nhịn được liền lấy cùi chỏ đẩy vào cánh tay Tần Mặc một cái.

"Anh Tần Mặc, điể●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn đừng nói trước kia không hề chú ý, bây giờ nhìn vừa nhìn vào mới thấy, nhà cũ của họ Tần thật đúng là

vững như thành đồng, hai ta căn bản là không thể vào được đâu, nếu không ta tìm người tới?"

Tần Mặc xoay người đi trở về, Lục Minh Viễn cũng xắn tay áo đi theo sau lưng Tần Mặc, gương mặt trẻ con lộ rõ vẻ tràn đầy hưng phấn.

Mặc dù dáng dấp của anh dễ thương, nhưng mà tính tình thì lại khắc nghiệt, cho tới bây giờ cũng không được ai yêu thích. Anh thích nhất là chuyện đánh nhau ẩu đả, có thời điểm anh còn dùng chiêu bày ra vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên như trẻ con để gạt người, nói đối phương đã bắt nạt anh, quả thực là trăm lần thử, linh nghiệm cả trăm.

Đi tới được một nửa đường, die,n;da.nlze.qu;ydo/nn Lục Minh Viễn mới vừa định tiếp tục đi tiếp đến bãi đậu xe cho xe chạy ra khỏi, thì Tần Mặc lại đột nhiên xoay người đi về phía rừng cây ở bên cạnh. Lục Minh Viễn nhất thời liền bối rối, vội vàng đuổi theo sau.

"Anh Tần Mặc, anh làm cái gì vậy? Chẳng lẽ anh còn muốn nhảy tường để vào sao? Những chỗ này đều có thể có lưới điện cao thế đó! Ông nội không đành lòng để anh chết, thế nhưng lưới điện một khắc cũng không nhận mặt anh đâu!"

"Muốn vào bên trong thì đừng có nói nhảm nữa!" Tần Mặc bị Lục Minh Viễn om sòm có chút phiền lòng, anh quay đầu lại nhìn Lục Minh Viễn, khẽ quát lên một tiếng, ngay sau đó anh tự động coi thường Lục Minh Viễn, tiếp tục đi về phía trước.

Lục Minh Viễn đứng chờ người ở chỗ đó, ngây ngẩn trong chốc lát, khi bóng dáng Tần Mặc sắp sửa biến mất, trong nháy mắt liền vội vàng sải bước đuổi theo. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Anh thật sự rất sợ hiện tại đầu óc Tần Mặc không được tỉnh táo, thật chạy đến chỗ lưới điện, vậy thì anh có thể sẽ phải đau lòng muốn chết.

Chẳng qua là Lục Minh Viễn đi theo sau lưng Tần Mặc, khi Tần Mặc quành thì anh quành theo, an toàn đi vòng qua phía sau khu biệt thự nhà cũ họ Tần. Khi nhìn thấy trước mặt là một cái cửa nho nhỏ, thì không thể tưởng tượng nổi, liền duỗi ngón tay ra chỉ vào nơi đó, ngây ngốc hỏi một câu: "Anh Tần Mặc, không phải là anh định đi vào trong nhà đó từ nơi này đó chứ?"

"Thì đã sao? Khi còn bé tôi cùng với Bạch Tiêu thường từ nơi này trốn ra ngoài." Tần Mặc đi vào liếc mắt nhìn vào cái cửa xem độ cao thấp thế nào, cảm giác với vóc người của mình hiện tại vẫn có thể đi vào được, liền gạt đầu một cái.

"..." Lục Minh Viễn thật hết ý kiến, anh kéo cánh tay Tần Mặc lại, vẫn run run rẩy rẩy như cũ, Dieenndkdan/leeequhydonnn nói không kịp phản ứng: "Anh à! Anh chính là anh cả của em đó, đây chính là chuồng chó mà!"

"Đã sớm không để cho chó chạy rong, tại sao lại không có chuồng chó chứ?" Suy nghĩ logic của Tần Mặc lập tức làm cho Lục Minh Viễn bị sặc, nhưng mà anh vẫn không chịu cam lòng như cũ. Chỉ là, nếu như chuyện chui chuồng chó này mà bị truyền đi, về sau anh làm sao có thể lặn lội giang hồ nữa đây.

"Nhưng mà mấy vị trí cao thấp kia rõ ràng chính là mấy cánh cửa tròn của chuồng chó mà." Lục Minh Viễn vùng vẫy giãy chết, dùng sức lôi kéo cánh tay Tần Mặc, mình không đi nhưng cũng không để cho Tần Mặc đi vào

"Vậy thì đã làm sao? Hiện tại tôi nhất định phải nhìn thấy Tô Song Song, nếu không cô ấy ở đó nhất định sẽ bị ông nội lừa dối." Điều Tần Mặc lo lắng nhất vẫn là Tô Song Song. Tô Song Song vẫn tín nhiệm ông nội Tần như vậy, chỉ sợ ông nội nói gì thì cô sẽ tin cái đó. Nói không chừng, bây giờ cô đã phải chịu nhiều thương tâm rồi.

Tần Mặc nghĩ đến đây liền hất tay của Lục Minh Viễn ra, một cước đá văng lớp rào chắn đơn giản che chuồng chó, khom người xuống chui vào, Lục Minh Viễn thở dài, thấy Tần Mặc cũng đã tiến vào rồi, đành nhắm mắt lại vội vàng cúi khom người chui vào theo.

Lớp rào chắn bên ngoài chuồng chó không cần phải rào kín cẩn thận kỹ càng, bởi vì sau khi đi vào chính là sân chơi của chó trong khu nhà cũ họ Tần. Nơi này toàn là những con chó hung ác, nếu như ăn trộm dám đi vào, đoán chừng chỉ giây phút đã bị xé nát.

Nhưng mà những con chó này đều là do Tần Mặc nuôi, cho nên anh đi vào, những con chó kia đừng nói dám cắn anh, ngay cả sủa cũng không dám sủa, tất cả những con chó cứng đó tựa như cùng nhau xông lại, vây quanh Tần Mặc mừng rỡ thè lưỡi liếm láp.

Lục Minh Viễn vừa tiến đến nhìn thấy này mười mấy con chó to lớn vây quanh Tần Mặc, trong nháy mắt bị dọa cho sợ đến mức hai chân mềm nhũn. Có trời mới biết anh sợ nhất chính là lũ chó to này.

Tần Mặc lần lượt vỗ vỗ lên đầu của bọn chó. Vì không có thời gian để quần quít nhiều với lũ chó, anh tránh ra đưa tay làm một động tác, ngay lập tức tất cả lũ chó đều khéo léo tản ra.

Lục Minh Viễn đứng ở bên cạnh bội phục không thôi, men theo bờ tường đi ra bên ngoài sân, nhưng vẫn không quên biểu đạt một chút cung kính ngưỡng mộ: "Anh Tần Mặc, anh thật là giỏi, ngay cả chó cũng đều sợ anh."

"Bọn chúng là do tôi nuôi từ nhỏ đến lớn, một tay tôi huấn luyện ra." Sau khi đi ra nước ngoài, dĩ nhiên Lục Minh Viễn không thể biết được chuyện Tần Mặc nuôi dạy những con chó này, cho nên Tần Mặc liền giải thích cho anh một câu, tránh phải nhìn thấy cái bộ dạng như vừa rồi của anh.

Lục Minh Viễn vừa nghe thấy chó là do Tần Mặc tự mình nuôi dạy, trong nháy mắt liền thở phào nhẹ nhõm. Bộ dáng lộ rõ vẻ tại sao anh không chịu

nói sớm, làm hù chết bảo bảo. Lục Minh Viễn sợ hãi vỗ vỗ ngực của mình, trong lòng vẫn còn sợ hãi như cũ, chân bước nhanh đuổi theo Tần Mặc đi tới hướng phía sau ngôi nhà.

"Ước chừng năm phút đồng hồ nữa thì bọn họ sẽ phát hiện ra chúng ta." Tần Mặc nói một câu, tốc độ bước chân tăng nhanh hơn, lúc này anh chạy tới phía sau ngôi nhà, mở một cái cửa sổ ra, tung người nhảy vào bên trong.

Lục Minh Viễn đứng tại chỗ, nhìn bệ cửa sổ một chút, lại buồn bã liếc mắt nhìn thân hình cao lớn của Tần Mặc. Chẳng phải anh lớn hơn Tần Mặc một chút sao? Cho nên như vậy là muốn làm nhục anh sao!

Trong lòng Lục Minh Viễn cầu nài nhưng vẫn phải quy thuận. Anh lùi lại lấy đà, chống hai tay lên bệ cửa sổ cố gắng nhảy lên, phí sức trâu bò rốt cục cũng tiến vào được bên trong.

Tần Mặc đi đã sớm lặng lẽ đi lên lầu hai, Lục Minh Viễn vừa định đi theo, đột nhiên nhìn thấy có người giúp việc đi tới, bị dọa cho sợ nên anh vội vàng núp ở phía sau rèm cửa sổ. Trì hoãn một lúc như vậy, đợi đến khi anh trở ra thì đã không nhìn thấy Tần Mặc đâu nữa rồi. Đang lúc Lục Minh Viễn lo lắng không yên thì điện thoại di động báo có một tin nhắn gửi tới. Anh cúi đầu vừa nhìn, là Tần Mặc gửi tới, chỉ đơn giản mấy chữ, lại giao cho anh một nhiệm vụ nặng nề: Trì hoãn thời gian.

Lục Minh Viễn nhìn bốn chữ này, rốt cuộc đã hiểu rõ lý do tại sao Tần Mặc muốn tự mình đi giải quyết mọi việc, nhưng vẫn đưa anh đi theo cùng, vòng vo một hồi lâu như vậy chính là vì "Thời khắc mấu chốt" này, muốn để cho anh đi làm bia đỡ đạn.

Lục Minh Viễn dứ dứ quả đấm về phía Tần Mặc đã biến mất, cuối cùng đảm nhận nhiệm vụ núp ở rèm cửa sổ đợi đến khi an ninh phát hiện bọn họ đang ẩn núp thì tiến vào, phát huy đầy đủ tác dụng của mình một chút.

Tần Mặc lên lầu hai, không hề nghĩ ngợi trực tiếp chạy thẳng về phía phòng khách lớn nhất trên lầu hai. Khi anh đi tới cửa, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, liền biết mình đã đoán đúng.

Tần Mặc vội vàng mở cửa phòng. Trong phòng quá mờ tối, anh khẽ nheo ánh mắt lại một cái, liền nhìn thấy Tô Song Song đang nằm ở trên giường.

Tô Song Song ngủ nhưng đầy sự bất an. Cả người cô luôn hơi run rẩy, trên trán cũng hiện đầy mồ hôi. Đột nhiên cô vươn tay ra tựa như muốn phải bắt được cái gì đó. Tần Mặc vội vàng tiến lên, một phát bắt được tay Tô Song Song.

Tô Song Song dùng sức nắm chặt, nhưng vẫn không tỉnh lại, lại càng giãy giụa lợi hại hơn, giống như cả người đã chìm thật sâu vào trong một cơn ác mộng đầy hoảng sợ.

"Song Song?" Tần Mặc khẽ gọi một tiếng, quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường, cầm bình thuốc lên xem. Vừa nhìn thấy là thuốc ngủ, anh lại thả trở về, nhưng vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh cảm giác, cảm thấy rất kỳ quái.

"Song Song? Chúng ta về nhà!" Giọng nói của Tần Mặc hơi lớn hơn một chút, sau đó ôm lấy Tô Song Song.

Đột nhiên Tô Song Song mở hai mắt ra, trong mắt hiện đầy tia máu, cô hoảng sợ liếc mắt nhìn Tần Mặc, đột nhiên hét rầm lên đầy kinh sợ: "A! Ma quỷ!"

Ở trong góc nhìn của Tô Song Song, Tần Mặc ở trước mắt cô chính là một ác ma có sừng, diện mạo dữ tợn kinh khủng, cô bị dọa cho sợ liền liên tiếp lui về phía sau.

Tần Mặc không hiểu ra làm sao, hai tay vẫn lôi kéo Tô Song Song như cũ, không hiểu tại sao đột nhiên Song Song lại sợ mình như vậy. Anh vẫn

tưởng rằng cô đang bị cơn ác mộng làm cho sợ hãi, nên lại dịu dàng nói: "Nhóc ơi, anh là Tần Mặc mà."

Hai chữ Tần Mặc kia coi như đã chặt đứt hoàn toàn sợi dây đàn cuối cùng trong đầu óc Tô Song Song. Cả người cô chợt run rẩy một hồi, tựa như nhớ tới chuyện kinh khủng gì đó, ngay sau đó vẻ mặt của cô trở nên vắng vẻ bởi vì sợ hãi quá độ.

Rốt cuộc Tần Mặc đã ý thức được điều gì đó không đúng, anh vừa định mở miệng nói tiếp, thì đột nhiên Tô Song Song lại giống như bị lên cơn điên, ra sức tay đấm chân đá đối với Tần Mặc.

Tần Mặc sửng sốt một chút, liền bị Tô Song Song quăng trúng một bạt tai. Trong nháy mắt anh nhíu mày, hai tay bắt được tay Tô Song Song thuận thế đè chặt tay cô ở trên giường.

Nhưng mà Tô Song Song vẫn không thành thật như cũ. Tay cô không thể cử động thì cô sẽ dùng chân đạp. Tần Mặc không có cách nào khác liền đè lên trên người Tô Song Song. Nhưng anh không ngờ Tô Song Song chợt ngẩng đầu lên cắn vào Tần Mặc.

Tần Mặc vừa sợ tiếng kêu gào lúc trước của Tô Song Song làm kinh động tới an ninh, nhưng lại vừa sợ sẽ làm bị thương Tô Song Song, nên một tay anh liền kéo hai tay Tô Song Song lên trên đỉnh đầu, một cái tay khác liền nắm lấy má của cô, không cần suy nghĩ, trực tiếp hôn Tô Song Song.

"Ô ô..." Cặp mắt Tô Song Song đỏ bừng, vẫn giãy giụa như cũ, chẳng qua là, lúc này cô đã không phát ra được âm thanh âm nào nữa.

"Anh Tần Mặc, anh làm gì... Ta đi!" Mới vừa di chuyển đến lầu hai, Lục Minh Viễn nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy tới, không nghĩ tới vừa cẩn thận từng ly từng tí để xoay người đi vào, liền đã nhìn thấy một hình ảnh

bất ngờ thú vị như thế, khiến cho anh trong lúc nhất thời có chút khó có thể tiếp nhận nổi.

Trong lúc Tần Mặc đè ở trên người Tô Song Song, hai người vẫn đang uồn éo gay gắt. Ở trong mắt Lục Minh Viễn hai người bọn họ rõ ràng chính là, chẳng phân biệt được đang yêu đương quyến rũ nhau ở trong thời điểm không thích hợp. Anh giận đến mức quai hàm phình ra.

"Mau tới giúp tôi!" Tần Mặc tìm được khe hở nhanh chóng nói một câu, sau đó lại vội vàng chặn lại miệng Tô Song Song, chỉ sợ cô gọi người đến.

Lúc này Lục Minh Viễn coi như đã nhìn ra là mình đã nghĩ sai, vội vàng chạy tới để giúp một tay. Bởi vì anh không ý thức được hiện tại Tô Song Song đang ở trong trạng thái điên cuồng, lực sát thương hoàn toàn gấp bội, nên khi Tần Mặc vừa mới buông tay, anh xem thường lực chiến đấu của Tô Song Song, trực tiếp bị cô quăng cho một bạt tai.

"Chát!" một tiếng kêu đặc biệt chát chúa, Lục Minh Viễn sửng sốt một lúc mới bắt được tay Tô Song Song.

Anh cúi đầu nhìn Tô Song Song cặp mắt đỏ bừng, gương nanh múa vuốt, khóc không ra nước mắt nói một câu: "Cô nhớ đó, có phải là nhân cơ hội này để trả thù tôi có đúng hay không? Chờ đến khi cô đã khỏe, nếu không đem bán cô đi thì thật không phải!"

Tần Mặc thật vất vả mới trói chặt được Tô Song Song. Anh nhìn kỹ vào cặp mắt Tô Song Song một chút, nhú mày, bối rối hỏi Lục Minh Viễn một câu hơi phi lý: "Có phải là cô ấy đã bị người ta dọa dẫm cái gì không?"

Lục Minh Viễn mới vừa một mực quan sát, bị Tần Mặc hỏi một câu như vậy, khẽ nguyên rủa một tiếng: "Mụ nội nó! Giống như bị người ta cho uống thuốc gây hoang tưởng, dường như còn rất lợi hại."

Tần Mặc vừa nghe thấy, bàn tay đang để tại bên người trong nháy mắt nắm lại thành quả đấm bóp kêu lên "lách cách" vang dội. Anh không yên lòng hỏi một câu: "Có phải khi thuốc hết tác dụng thì sẽ không xảy ra chuyện gì, đúng không?"

"Không biết được, trước phải đưa cô ấy đi ra ngoài để kiểm tra một chút đã. Chỉ là, anh Tần Mặc à, anh cũng đừng quá lo lắng, bình thường cũng không có vấn đề gì đâu."

Tần Mặc hơi híp cặp mắt lại một chút, ôm Tô Song Song lúc này vẫn còn đang hơi giãy giụa vào trong ngực. Anh cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Song Song hết sức yếu ớt, đầu đầy mồ hôi, lạnh lùng nói: "Gọi điện thoại, lúc này cho dù là chính lão già kia có tới đây, cũng sẽ không nể mặt nữa!"

Lục Minh Viễn nghe Tần Mặc trực tiếp gọi ông nội Tần là lão già, biết anh đã tức giận thật sự rồi. Anh không nhịn được nuốt nước miếng một cái, trong lòng có chút hốt hoảng, lần trước Tần Mặc nổi đóa cũng đã gây ra động tĩnh lớn. Còn lần này không biết thế nào.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Kết Hôn Tao Liền Chết

“Anh Mặc, bình tĩnh, nếu không chúng ta đi theo động nhỏ kia ra ngoài! Bây giờ xung đột chính diện, không tốt cho bệnh của ông cụ.” Lục Minh Viễn đang khuyên Tần Mặc, nhưng bây giờ Tần Mặc vốn nghe không lọt.

Anh ôm Tô Song Song quay đầu lại đưa mắt nhìn Lục Minh Viễn, trầm giọng nói: “Nếu cậu không đánh, tôi đánh.”

“Em đánh đánh đánh!” Lục Minh Viễn bị đánh về Tần Mặc dọa sợ đến giật mình một cái, nói giỡn, bây giờ anh ấy đang nổi nóng, cú điện thoại vừa này gọi qua, đoán chừng anh em của bọn họ đều có thể sống mái với nhau, vẫn không thể gọi ai tới!

Vốn ông cụ Tần và Tần Mặc có ngăn cách, một chuyện không đáng nhắc tới như vậy, đoán chừng ông cụ Tần sẽ trực tiếp trở lại bệnh viện.

Nhưng không đợi đến khi anh lấy điện thoại ra, bên ngoài đã vang lên một trận ồn ào náo động. Trong lòng Lục Minh Viễn hơi hồi hộp, biết không còn kịp rồi, vội vàng gửi một tin nhắn cho quản lý chuyện này, để cho anh ta nhanh chóng dẫn người tới.

Tần Mặc giống như không cảm giác được ngoài cửa dần dần tụ tập hộ vệ, ôm Tô Song Song đi ra ngoài, mới đi đến cửa cầu thang, liền bị hộ vệ chạy đến vây quanh.

Tần Mặc chợt trừng hai mắt, gầm lên một tiếng: “Cút!”

Dáng vẻ Tần Mặc lúc này cực kỳ hung ác, giống như tu la bò lên từ địa ngục, chỉ để cho người ta nhìn thôi đều cảm thấy kinh hãi, kết hợp với một tiếng quát khê này của anh, ngay cả Lục Minh Viễn đứng bên cạnh anh cũng run rẩy. Dieễn ddàn lee quiy đôn

Hộ vệ trong nhà cũ họ Tần không một ai không biết Tần Mặc, thấy dáng vẻ này của anh, cũng biết anh nổi giận, anh dù sao cũng là cháu trai ruột của ông cụ Tần, cho dù đang náo loạn, huyết mạch của hai người còn ở đó, bọn họ cũng không dám bất kính.

Những người hộ vệ này theo Tần Mặc từng bước từng bước một lui về phía sau, Cô Tô Na đứng ở sảnh chính vừa thấy, xoay người chạy đi tìm ông cụ Tần đang ở trong phòng y tế điều trị.

Thật ra thì lúc này ông cụ Tần đã biết được tin tức, đang gấp rút đuổi tới đây, vừa đúng lúc đụng phải Cô Tô Na, ông vừa thấy Cô Tô Na nước mắt lưng tròng, kéo cô nóng nảy hỏi một câu: “Thế nào?”

“Anh tới, ôm chị dâu, không biết anh làm gì chị dâu ngất đi!” Cô Tô Na đổi trắng thay đen, vừa nói như thế, trong lòng ông cụ Tần cuống lên, thân thể lắc lư, khó khăn lắm mới giữ vững được thân thể, vội vàng chạy tới sảnh chính.

Vừa đến sảnh chính, ông cụ Tần thấy tình thế này, tức giận đến quả thật thất khiếu * bốc khói, ông cầm gậy trong tay dùng sức đánh vào khay trà bên cạnh, ở trong phòng yên tĩnh phát ra tiếng thủy tinh vỡ to lớn, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

(*) Thất khiếu: hai lỗ mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai, miệng. Thất khiếu bốc khói chỉ tức giận tới cực điểm.

Ông cụ Tần nổi giận gầm lên một tiếng, “Mày đưa con bất hiếu, còn không mau để Song Song xuống!”

“Buông cô ấy xuống? Ông dựa vào cái gì?” Quan hệ giữa Tần Mặc và ông cụ Tần coi như hòa hoãn một chút, nhưng khi anh vào nhìn thấy Tô Song Song biến thành dáng vẻ quỷ như thế nào, bây giờ anh có thể nhịn tức giận, không nổ tung nơi này, đã coi như tính tình thay đổi tốt hơn.

“Tần Mặc, mày thằng khốn!” Ông cụ Tần còn tưởng rằng Tô Song Song do Tần Mặc đánh ngất xỉu, ông vội vã nhìn lướt qua, thấy vẻ mặt Tô Song Song vô cùng khổ sở, tức giận đến hoa mắt một trận.

“Thức thời thì ông để cho tôi đi ra ngoài, nếu không hôm nay chính là tôi có phá hủy nơi này cũng phải mang cô ấy đi!” Tần Mặc giận thật, một chút cũng không cho ông cụ Tần thể diện.

Ông cụ Tần tự nhiên biết Tần Mặc có thực lực này, ông cắn răng, giọng nói lại thêm một phần, giống như càn quét gào lên một câu, “Mày thằng khốn kiếp này, mày không thể cùng một chỗ với con bé!”

“Tại sao? Chúng tôi là anh em họ? Ông cho rằng tôi ngu sao? Ông có thể lừa dối cô ấy, có thể lừa dối tôi? Có cần bây giờ tôi mang theo cô ấy đi làm giám định không?” die nd da nl e q uu ydo n

Tần Mặc thật sự tức giận, một hơi nói nhiều lời châm chọc khiêu khích như thế.

Ông cụ Tần không ngờ Tần Mặc vốn từ đầu tới đuôi không tin lời của ông, lời nói dối bị vạch trần, sắc mặt ông trắng bệch, hết sức khó coi.

“Dù sao hai đứa không thể ở cùng nhau, về sau nhất định sẽ hối hận!” Ông cụ Tần chính là căn những lời này, nhưng tại sao không thể nhả ra.

“Không vì cái gì cả? Cho dù vô cùng không có khả năng, tôi đều sẽ không buông tay!” Tần Mặc một lần nữa biểu đạt quyết tâm của mình, ôm Tô Song Song ở trong ngực anh chặt thêm một phần, thái độ rất cứng rắn.

Ông cụ Tần tức giận không biết nên nói gì mới tốt, Cô Tô Na vội vàng tiến lên đỡ ông cụ Tần, nhìn Tần Mặc khóc nói: “Anh, anh cũng đừng tức giận ông nội! Ông nội làm như vậy nhất định vì tốt cho anh chị!”

“Ở đây nào có chỗ cho cô nói chuyện!” Bây giờ Tần Mặc đã bị đụng chỗ hiểm, cũng không phân là ai, chỉ cần chọc tới anh, chính là thần long vẩy đuôi một trận, một chút đều không cố kỵ rồi.

Ông cụ Tần vừa nghe Tần Mặc ngay cả Cô Tô Na cũng mắng, chỉ tay vào Tần Mặc, tức đến run rẩy cả người, “Nếu mày dám làm hôn lễ với con bé, nếu mày không ly hôn với con bé tao chết cho mày xem!”

“!” Ở trong mắt Lục Minh Viễn, mặc dù ông cụ Tần ngang ngược cố chấp, nhưng hai năm qua đã thay đổi rất nhiều, cho tới bây giờ ông cụ đều không có chuyện không có lý trí như vậy, anh cứ luôn cảm thấy sự tình có điểm kỳ quái.

“Anh Mặc, nếu không chúng ta bình tĩnh lại hỏi ông cụ một chút xem rốt cuộc là tại sao...” Lục Minh Viễn còn chưa nói hết, Tần Mặc liền quay đầu lại hung ác nhìn.

Chỉ một cái nhìn khiến Lục Minh Viễn im lặng trong nháy mắt, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, anh chưa từng nghĩ tới có một ngày Tần Mặc sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

“Lục Minh Viễn, bây giờ cậu cũng tới ngăn cản tôi dẫn cô ấy đi?” Khi Tần Mặc nói lời này, ánh mắt khê ửng đỏ, giống như một con rồng lớn khát máu. Lục Minh Viễn lập tức lắc đầu một cái, nếu đối mặt với Tần Mặc mất đi lý trí, anh cũng không dám kích thích anh ấy, đó nhất định chính là đi tìm chết.

Lúc này Tần Mặc mới quay đầu về phía trước nhìn những hộ vệ vẫn vây quanh anh, chậm rãi quét nhìn bốn phía, lạnh lùng nói: “Các người cũng muốn ngăn cản tôi?”

Những người hộ vệ này trong nháy mắt hốt hoảng quay đầu nhìn người bên cạnh mình, bọn họ biết rõ thân thủ của Tần Mặc, bình thường khi không tập trung, bốn người bọn họ cũng không giữ chặt nổi, bây giờ nhìn dáng vẻ muốn nổi đóa, còn không biết sẽ ra tay độc ác như thế nào.

Ông cụ Tần thấy dáng vẻ này của Tần Mặc, cũng không dám mạnh bạo, không định vào lúc này nhất định phải tự giết lẫn nhau, nhưng trơ mắt nhìn Tần Mặc mang Tô Song Song đi, nếu ông còn định ngăn cản, vậy tuyệt đối chính là không thể nào.

Ông cụ Tần đột nhiên thở dài nặng nề, nhìn về phía Tần Mặc, trong mắt đỏ bừng, chỉ có điều ông cụ Tần bởi vì đau lòng khổ sở mà đỏ tròng mắt.

Ông ngửa đầu nhìn Tần Mặc từng bước từng bước một đi xuống, run rẩy làm bộ đáng thương nói: “Mặc nhi à! Ông nội đây thật sự vì tốt cho cháu, cháu và Song Song ở chung một chỗ, tương lai sẽ hại con bé!”

Lúc này Tần Mặc đã đi xuống rồi, anh nhìn về phía ông cụ Tần, không có vẻ mặt đặc biệt gì, bình tĩnh nói: “Cả đời này mặc dù tôi phải xuống địa ngục, tôi vẫn sẽ không buông tay cô ấy.”

Cho dù vào địa ngục, anh cũng phải đánh hạ một mảnh thái bình thịnh thế vì Tô Song Song, để cho cô sống không buồn không lo.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song ở trong lòng anh, nét mặt vẫn khổ sở rồi rã, trong mắt lóe lên vẻ ác liệt.

Trước kia chính là bởi vì tính khí anh quá tốt, cho nên mới khiến Tô Song Song năm lần bảy lượt rơi vào nguy hiểm, lần này anh thật sự không dám tưởng tượng nếu như anh tới chậm một chút, Tô Song Song sẽ biến thành dáng vẻ gì.

“Này ông cụ, cũng không trách Tần Mặc tức giận, nhị manh hóa ở chỗ ông bị người ta đút thuốc gây ảo giác!” Lục Minh Viễn thấy Tần Mặc và

ông cụ Tần vẫn cứ giằng co không xong, giật mình vội vàng rửa sạch cho Tần Mặc.

Ông cụ Tần không ngờ Tô Song Song biến thành như vậy là bởi vì thuốc gây ảo giác, ông nhất thời chưa kịp phản ứng, lúc này Tần Mặc đã ôm Tô Song Song đi ra ngoài. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Khi Tần Mặc đi tới bên người ông cụ Tần, anh nghe được, lạnh lùng nói một câu: “Bốn ngày sau hôn lễ tiến hành như bình thường, ông muốn tới, cứ tới, không tới, cũng không sao.”

Tần Mặc nói xong, bước nhanh ra ngoài, ông cụ Tần nhanh chóng quay đầu liếc nhìn Tần Mặc và Tô Song Song, thấy dáng vẻ này của Tô Song Song là do mình sơ sót, ông cũng không có lập trường lưu cô lại nữa.

Lục Minh Viễn bước nhanh đuổi theo, đi tới bên cạnh ông cụ Tần cười ha ha, an ủi: “Ông cụ, ông vẫn chưa yên tâm Tần Mặc, chỉ cần bọn họ không phải người thân, không có vấn đề nào Tần Mặc không giải quyết được, bọn họ khẳng định không sai được!”

“Mấy đứa không hiểu! Mấy đứa không hiểu được!” Ông cụ Tần thấy mình không cách nào ngăn cản, tự lẩm bẩm, vẻ mặt khổ sở.

Lục Minh Viễn liếc nhìn ông cụ một cái, thấy ông vẫn quyết giữ ý mình, cũng không biết nên nói gì tiếp, mắt thấy Tần Mặc sẽ đi ra ngoài rồi, dáng vẻ Tần Mặc bây giờ, anh không yên lòng, vội vàng đi theo ra ngoài.

Lúc Lục Minh Viễn gần đi, anh nháy mắt cho Cô Tô Na: “Cô chăm sóc tốt cho ông cụ!”

Chân trước bọn họ vừa rời đi, ông cụ Tần liền nghiêng người một cái, trực tiếp ngã xuống đất, Cô Tô Na vẫn nhìn theo bóng lưng Tần Mặc, khi chú ý tới thì ông cụ Tần đã ngã xuống đất, trong nhà loạn thành một đoàn, cô kêu một tiếng: “Ông nội!”

Tần Mặc mới ra khỏi nhà cũ họ Tần, đang định ôm Tô Song Song lên xe, đột nhiên một chiếc xe nhanh chóng chạy tới, dừng ở trước mặt bọn họ, Tần Mặc vừa thấy người trong xe, trong nháy mắt lui về sau hai bước.

Tần Dật Hiên mở cửa xe, liếc mắt liền nhìn thấy Tô Song Song ở trong ngực Tần Mặc, thấy nét mặt của cô vô cùng khổ sở, thần trí không rõ, trong nháy mắt nổi giận: “Tần Mặc, đây là thế nào!”

Lục Minh Viễn đi theo Tần Mặc ra ngoài vừa thấy Tần Dật Hiên lại tới, tỏ vẻ nhức đầu, anh vội vàng đi nhanh đến giữa bọn họ, ngăn cản Tần Dật Hiên.

“Anh Mặc, trước mang nhị manh hóa đi bệnh viện!” Lời này Lục Minh Viễn nói cho Tần Mặc nghe, thật ra thì cũng đang nói cho Tần Dật Hiên nghe, quả thật Tần Dật Hiên vừa nghe phải đi bệnh viện, cũng không ngăn cản nữa.

Tần Mặc trực tiếp ôm Tô Song Song lên xe, Lục Minh Viễn đưa mắt nhìn Tần Dật Hiên, cũng theo lên xe rồi, xe này vẫn phải do anh chạy, nếu không anh thật sự sợ với tình trạng này của Tần Mặc sẽ xảy ra chuyện gì.

Tần Dật Hiên sợ làm trễ nải thời gian, cắn răng nhịn xuống, cũng vội vàng lái xe chạy theo phía sau bọn họ, Lục Minh Viễn mang theo Tần Mặc và Tô Song Song đến bệnh viện dưới tên Tần Mặc.

Đi vào, anh vốn định ngăn cản Tần Dật Hiên, nhưng thấy Tần Dật Hiên vẫn rơi vào trạng thái giận dữ, nghĩ thầm vẫn đừng nên đụng vào quả bom này thì hơn, tránh cho lại xảy ra chuyện gì, làm trễ nải điều trị cho Tô Song Song.

Vào bệnh viện, bác sỹ kiểm tra một phen, nói không có chuyện gì lớn, chỉ có điều thuốc gây ảo giác này nhất định có tổn thương cho thân thể, để Tô Song Song nằm viện quan sát hai ngày, nếu như không có tác dụng phụ gì khác, đợi đến khi thuốc mất tác dụng rồi sẽ không có chuyện gì.

Tần Dật Hiên vẫn đi theo phía sau bọn họ nghe được ba chữ gây ảo giác, thiếu chút nữa nổi đóa, nhưng e ngại Tô Song Song ở bên cạnh, chỉ có thể nhịn xuống.

Đợi đến khi sắp xếp xong cho Tô Song Song, Tần Dật Hiên đứng ở bên cạnh túm lấy cổ áo Tần Mặc định kéo anh ra ngoài.

Lúc này Tần Mặc sao có thể rời khỏi Tô Song Song, anh nhanh chóng trở tay gạt Tần Dật Hiên ra, lại cố chấp ngồi bên cạnh nắm lấy tay Tô Song Song, chờ cô tỉnh lại.

Tần Dật Hiên không ngờ thân thủ của Tần Mặc tốt như vậy, anh đứng thẳng người, một phát túm lấy bả vai Tần Mặc, sợ quấy rầy đến Tô Song Song, nhẹ giọng nói: “Đi ra ngoài! Đừng để tôi ra tay ở đây!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Hai Phe Ôn Áo

Bây giờ đây trong lòng đây trên mặt Tần Mặc đều là Tô Song Song đang nằm trên giường vẫn ngủ không được thoải mái, anh đưa mắt liếc qua tay Tần Dật Hiên đang túm lấy trên bả vai mình, kiềm chế gầm nhẹ một tiếng: “Cút!”

Tần Dật Hiên vừa nghe liền nổi giận trong nháy mắt, ngày hôm qua cơn tức khi Lục Minh Viễn trắng trợn cướp người ngay trước mặt anh còn chưa qua, bây giờ thù mới thêm hận cũ, tay vừa dùng lực, kéo tay Tần Mặc ra ngoài.

Trong lòng Tần Mặc cũng nhin một hơi, anh nhanh chóng buông tay nắm tay Tô Song Song ra, đứng phắt dậy, trở tay một, liền tránh ra khỏi tay Tần Dật Hiên đang túm lấy mình.

Hai người đang định đánh, Lục Minh Viễn vẫn trầm mặc đột nhiên nổi đóa: “Đủ rồi! Bây giờ đã là lúc nào, còn đánh em gái anh! Lỡ như đánh thức Tô Song Song thì làm như thế nào?”

Hai người đàn ông này đột nhiên yên tĩnh lại, Tần Mặc liếc nhìn Tần Dật Hiên, đi ra ngoài, Tần Dật Hiên quay đầu lại liếc nhìn Tô Song Song, theo sát Tần Mặc đi ra ngoài.

Lục Minh Viễn đứng tại chỗ bối rối, câu này của anh còn không bằng không nói, nếu hai người này chạy ra ngoài, còn không phải đánh cho long trời lở đất!

Lục Minh Viễn quay đầu lại liếc nhìn Tô Song Song, suy nghĩ một chút gửi tin nhắn cho Tô Mộ, để cho cô nhanh chóng tới đây, anh liền vội vã đuổi theo rồi.

Cũng may Tần Dật Hiên và Tần Mặc không đi xa, chính là ra cửa sau bệnh viện quyết đấu, Lục Minh Viễn một đường theo tới, đứng ở sau cửa nhìn quanh thân hai người này tản mát ra khí thế, trong nháy mắt cảm thấy giống như trở lại cổ đại, giống như đấu trường đấu sinh tử, khiến cho lòng anh vẫn còn sợ hãi.

“Nếu hai người đánh ra nguy hiểm gì, nhị manh hóa tỉnh lại, đoán chừng cũng sẽ không vui vẻ!” Lục Minh Viễn lấy dừng khí, nhíu khuôn mặt bánh bao gào lên giận dữ.

Sau khi Tần Mặc nghe xong nhíu mày, không ra tay, bởi vì anh đồng ý lời Lục Minh Viễn nói, Tần Dật Hiên cũng buông quả đấm xuống, nếu trên mặt hai người bị thương, đoán chừng Tô Song Song lại khó chịu.

Lục Minh Viễn thấy hai người đều trầm mặc, không có ý tứ đánh tiếp, thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều giọng điệu này còn chưa trở lại trong bụng, hai người này cho nhau một ánh mắt, rõ ràng không có ý tứ muốn từ bỏ.

“Không đánh mặt.” Tần Dật Hiên nói một câu, ngay sau đó một quyền đánh về phía bụng Tần Mặc, Tần Mặc lắc mình một trả một quyền đánh lên bụng Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên cũng không yếu thế, một cước quét tới, đá vào trên đùi Tần Mặc.

Lục Minh Viễn nhìn mà choáng váng, thật sự kêu lên một tiếng: Hai người này còn có thể gây thương một chút nữa không!

Lục Minh Viễn nhìn hai người này anh một quyền tôi một cước đánh trừ mặt ra chỗ nào cũng dính đến, trong lòng cả kinh run rẩy, bản thân cũng cảm thấy trên người đau.

Anh vừa mới nhú mào, trên khuôn mặt trẻ con lộ ra ý cười xấu xa, hừ hừ nói: “Đánh đi! Đánh đi! Dù sao ở đây đều ghi lại bằng ghi hình rồi, một lát nữa gửi một bản dự bị cho nhị manh hóa, để cho cô ấy không có việc gì thì xem phim bom tấn của Mỹ một chút.”

Trong nháy mắt hai người dừng tay lại, quay đầu nhìn về phía Lục Minh Viễn, Lục Minh Viễn lập tức cảm thấy một luồng sát khí thật sâu, anh cười lui về sau một bước, vội vàng đóng cửa lại.

Đóng cửa lại rồi anh còn không thành thật, kêu ra ngoài: “Hai người các anh đồ đại ngốc, nhị manh hóa bị người bỏ thuốc, hai anh còn ở đây đấu tranh nội bộ, sao không suy nghĩ bắt người kia tới trước chứ!”

Lục Minh Viễn càng gào càng cảm thấy được mình có lý, giọng nói càng lớn, nhớ tới mấy ngày gần đây anh vẫn bị khinh bỉ, đây là mưu đồ gì, giọng nói lại lớn thêm một phần, “Các anh một đám mỗi ngày rảnh rỗi, thật sự tức chết tôi!”

“Rầm!” một tiếng, Tần Mặc một cước đá văng cửa rồi, Lục Minh Viễn bị sợ đến lui về sau vài bước, dáng vẻ của anh từ nhỏ đã nhỏ bé, đều dựa vào làm nũng, cho tới bây giờ đều không dựa vào vũ lực, bây giờ anh coi như tú tài gặp quân binh, vốn có lý cũng nói không rõ rồi.

“Cái đó... Nếu hai người dám...” Lục Minh Viễn còn chưa nói hết, Tần Mặc đã dẫn đầu đi qua trước mặt anh, ngay sau đó Tần Dật Hiên cũng đi tới, hai người ngay cả nhìn cũng đều không liếc anh một.

Trái tim nhỏ bé của Lục Minh Viễn run rẩy, đưa tay vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi cảm thấy Cô Tô Na không đơn giản.” Tần Dật Hiên kỳ cục hồi lâu, đi tới cửa phòng bệnh, nhìn qua cửa sổ thấy nét mặt Tô Song Song vô cùng khổ sở, cuối cùng vẫn lên tiếng.

Tần Mặc gật đầu một, chuyện này anh đã sớm biết, chỉ có điều hiện giờ không biết người sau màn của cô ta là ai, anh đã từng một lần hoài nghi Tần Dật Hiên, nhưng hôm nay nhìn thấy Tô Song Song bị đứt thuốc, anh có thể xác định không phải Tần Dật Hiên.

Cho dù như thế nào đi nữa, Tần Dật Hiên cũng sẽ không tổn thương thân thể Tô Song Song, một điểm này, Tần Mặc vẫn có thể khẳng định.

“Anh định làm như thế nào?” Tần Dật Hiên định đi vào, chỉ có điều suy nghĩ một chút, vẫn thôi đi, bây giờ đi vào chỉ quấy rầy Tô Song Song nghỉ ngơi.

Hai người Tần Mặc và Tần Dật Hiên khó có được yên tĩnh đứng chung một chỗ, không tranh cãi không ồn ào, Lục Minh Viễn đi qua nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy rất quý dị.

“Không cần cậu can thiệp.” Tự Tần Mặc có tính toán của mình, bây giờ nhìn lại thấy Tần Dật Hiên lại cảm thấy phiền lòng.

Tần Dật Hiên không nói không rằng, ảo não vò tóc mình, cảm giác mình mới vừa rồi tuyệt đối bị kẹp cửa, mới nói lời này với Tần Mặc.

Anh vừa liếc nhìn Tô Song Song, trực tiếp ngồi vào bên cạnh, định đợi Tô Song Song tỉnh lại.

Tần Mặc mở cửa đi vào, ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, thấy cô vẫn cả người hơi run rẩy, lên giường ôm cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô, trấn an cô.

Tô Song Song cảm thấy đầu mình rất loạn, bên trong có rất nhiều thứ chui tới chui lui, nhưng tất cả đều là một vài hình ảnh cảnh tượng hơi dọa người, nhất là thỉnh thoảng xuất hiện Tần Mặc với vẻ mặt dữ tợn, khiến cho cô muốn ngủ cũng ngủ không yên ổn.

Đột nhiên cô cảm thấy một luồng ấm áp xoay quanh người cô, khiến Tô Song Song cảm thấy rất ấm áp, cô theo bản năng cọ sát, tìm một vị trí càng thêm thoải mái.

Trái tim vốn đập nhanh chóng cũng theo nhịp vỗ vững vàng sau lưng này dần dần thả chậm lại, một lát sau, cô cuối cùng ngủ yên ổn.

Sau khi Tần Mặc đi vào, Tần Dật Hiên liền đứng dậy đứng ở bên cửa sổ, nhìn Tần Mặc bao bọc Tô Song Song, nhìn thái độ Tô Song Song từ bắt đầu hoảng sợ dần trở nên vững vàng, Tần Dật Hiên biết anh lại thua lần nữa.

Lục Minh Viễn đi tới, nhìn lướt vào trong, ánh mắt liếc qua Tần Dật Hiên, khinh thường nói: “Người ta đó là vợ chồng hợp pháp, anh thật sự muốn làm anh trai nhị manh hóa, tôi ngược lại thật sự hoan nghênh anh.” Đột nhiên, lời nói của anh thay đổi, thu lại nụ cười đáng yêu trên mặt, trở nên cực kỳ nghiêm túc cẩn trọng, chậm rãi nói ra: “Nhưng nếu như có một ngày anh lại trái phái không phân, Tần Dật Hiên, đừng trách về sau chúng tôi không khách khí!”

Tần Dật Hiên vốn lười phải để ý tới Lục Minh Viễn, thấy cho dù Tô Song Song tỉnh cũng không có việc gì của anh ở đây, anh không muốn tự rắc lấy nhục, xoay người rời đi.

Lục Minh Viễn le lười một về phía bóng lưng Tần Dật Hiên, giằng co một ngày, cũng mệt mỏi, anh dựa vào cái ghế bên cạnh, định nghỉ ngơi một lát.

Lục Minh Viễn mới nhắm mắt lại, đột nhiên nghe thấy một âm thanh ầm ầm ỉ ỉ, “Song Song, Song Song ở đâu!”

Lục Minh Viễn giật mình một, lúc này mới nhớ tới mình sợ không giúp được đã kêu Tô Mộ tới, bây giờ anh hối hận rồi!

Tô Mộ nhìn thấy Lục Minh Viễn, đột nhiên khựng lại, hai mắt hiện lên trái tim, nhưng vẫn không quên mục đích tới đây của mình, vội vàng hỏi: “Song Song như thế nào? Tại sao lại vào bệnh viện?”

Lục Minh Viễn rất vô lễ ngồi dậy, dùng cằm chỉ chỉ về phía cửa sổ, “Anh Mặc đang ở cùng rồi, bây giờ không có chuyện gì, nếu không chị trở về trước đi.”

Tô Mộ vừa nghe Tô Song Song không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm lại, chuyển ý niệm liền dồn toàn bộ tâm tư đặt lên người Lục Minh Viễn, Lục Minh Viễn là món ăn của cô!

Lục Minh Viễn nhất thời cảm giác được nguy cơ, theo bản năng xô dịch sang bên cạnh, vừa xô dịch sang anh liền hối hận, bởi vì Tô Mộ lập tức tới lại gần, ngồi vào bên cạnh anh.

“Chuyện này... Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, chị có thể tránh ra không?” Giọng Lục Minh Viễn khá lịch sự.

Tô Mộ vui vẻ, vỗ vỗ bả vai của mình, cười híp mắt nói, “Ngài cứ thỏa sức dựa vào, tôi tuyệt đối không động.”

Lục Minh Viễn tỏ vẻ kinh ngạc, lòng ham chơi lại nổi lên, ngoẹo đầu, định xem Tô Mộ có thể chịu bao lâu, không ngờ tới anh thật sự mệt mỏi quá, vừa nằm xuống, thì thật ngủ thiếp đi.

Trong mắt Tô Mộ tràn đầy trái tim liếc nhìn Lục Minh Viễn dựa trên vai cô, gương mặt hạnh phúc, vốn không cảm thấy mệt mỏi.

Trong phòng, Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song dần trở nên ổn định trong lòng anh, cũng có vẻ hơi mệt mỏi, khoảnh khắc khi anh nhìn thấy Tô Song Song nổi điên, cả trái tim cũng nhú lại một chỗ chỉ sợ khi Tô Song Song không ở bên cạnh anh đã xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này Tần Mặc nhìn Tô Song song bình an ở trong lòng anh, nghĩ mà sợ siết chặt tay đang vòng quanh cô, khẽ khom người, dán mặt lên với Tô Song Song.

“Bé ngọc, nếu em xảy ra chuyện gì, anh làm như thế nào...” Lần đầu tiên Tần Mặc lộ ra vẻ mặt nghĩ mà sợ

Tô Song Song trong giấc mộng đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu một trận cô theo bản năng ôm chặt lấy Tần Mặc ở trước mặt, đầu lại theo bản năng cọ cọ vào trong ngực Tần Mặc, lúc này mới cảm thấy yên ổn.

Sáng sớm hôm sau Tô Song Song tỉnh lại, nhức đầu đến không chịu nổi, cô mơ hồ mở mắt ra, đột nhiên thấy mình nằm trong ngực một người, lại còn là một người đàn ông.

Tô Song Song theo bản năng hét lên một tiếng: “A!” Ngay sau đó dùng cả tay và chân bắt đầu giãy giụa.

Tần Mặc mới vừa ngủ còn tưởng rằng Tô Song Song chưa tỉnh lên, bị sợ đến vội vàng ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng dụ dỗ: “Song Song, là anh... A Mặc...”

“A... A Mặc...” Tô Song Song mới vừa tỉnh, đầu óc xoay chuyển rất chậm, vừa nghe là Tần Mặc, cả người cũng tỉnh táo lại, cô quên rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền nhớ mình gặp một cơn ác mộng rất đáng sợ, nhưng không nhớ ra được nội dung.

Cô theo bản năng níu chặt vạt áo Tần Mặc, định khóc lại cảm thấy hơi mất mặt, đột nhiên những lời trước đây ông cụ Tần nói với cô lại nhanh chóng xông vào trong óc.

Tô Song Song theo bản năng đẩy Tần Mặc ra, vừa đẩy, Tần Mặc không động, mình lại ngã về phía sau, Tần Mặc vội vàng đưa tay kéo cô vào trong

ngực, Tần Mặc biết rõ Tô Song Song nghĩ tới điều gì, nhưng chính là không giải thích, định cho cô một dạy dỗ nho nhỏ.

Tô Song Song khẽ giãy giụa, nhưng không bỏ được cái ôm ấm áp trong ngực Tần Mặc, cả người rồi rã muốn chết, tròn mắt đỏ ngầu, thiếu chút nữa sẽ bật khóc.

“A Mặc, ông nội nói anh là anh họ của em!” Tô Song Song nín hồi lâu mới mở miệng, vừa mở miệng, trong lòng càng thêm khó chịu, chỉ có điều vẫn nhẫn nhịn không khóc.

Tần Mặc gật đầu một, không nói gì, Tô Song song cả kinh ngẩng đầu lên, nhưng mà chỉ có thể nhìn thấy cằm của Tần Mặc, “A Mặc, anh đã biết rồi?”

“Ừ.” Tần Mặc vẫn nhìn lấy, hừ một tiếng, rất hưởng thụ cảm giác bánh bao đáng yêu trong ngực.

“Anh anh anh anh!” Lòng Tô Song Song loạn như ma, không biết nên nói cái gì, giãy giụa lại dùng sức thêm, Tần Mặc lại ôm lấy cô dùng thêm sức, biết bây giờ chính là không buông tay rồi.

“Anh biết rõ ràng, vậy sao vẫn kết hôn với em!” Tô Song Song gấp gáp, lần này khóc thật.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Buổi Tối Làm Gì

Tần Mặc vừa thấy Tô Song Song khóc, lại không dám trêu chọc cô, kéo Tô Song Song từ trong ngực mình ra, trong mắt mang theo ghét bỏ.

“Em cảm thấy dáng dấp của em giống anh sao?” Tô Song Song không hiểu, nhìn lên nhìn xuống, lắc đầu một.

“Thông minh giống vậy? Trừ học tập.” Mặc dù Tô Song Song không muốn thừa nhận, nhưng trừ thành tích học tập của cô ra, cái gì đều không biết, nhưng vẫn thành thực lắc đầu.

Lúc này Tô Song Song cũng hiểu Tần Mặc nói là ý gì rồi, lập tức nổi giận, hừ hừ nói: “Có thể em thừa kế đều là ghen lận!”

“...” Tần Mặc thật sự bị Tô Song Song chọc cười, Tần Mặc vui vẻ, Tô Song Song lại sốt ruột, “Anh cười cái lông á! Giờ lửa đã cháy tới nơi rồi! Chơi nữa cảnh sát bắt cả hai chúng ta thì sao!”

Tô Song Song càng nghĩ càng sốt ruột, miệng chu ra đến có thể treo bình rồi, Tần Mặc nhìn không được cúi đầu chạm khế lên miệng Tô Song Song, trước khi cô xù lông mở miệng giải thích một câu: “Ông cụ lửa gạt em, nếu em vẫn tin vậy bây giờ chúng ta đi làm giám định?”

“!” Tô Song Song sững sờ, nhận thức của bản thân tạm thời tắt máy, trì hoãn một lúc, mới hậu tri hậu giác vẫn không tin hỏi một câu, “Sao ông nội lại gạt em?”

“Ai biết ông cụ nghĩ cái gì.” Tần Mặc không muốn nhắc tới ông cụ Tần, bây giờ khoảng cách giữa ông cụ Tần và anh đã đến mức nhắc tới cũng khiến cho anh không ưa.

Lúc này Tô Song Song mới hoàn toàn phản ứng kịp, cô vừa nghĩ tới ông cụ Tần lại lừa gạt mình, cũng cảm thấy rất khó chịu, trên đời này, người cô tin tưởng nhất trừ Tần Mặc chính là ông cụ Tần rồi, bằng không lời chuyện này tới như vậy cho dù cô ngốc nghếch nữa cũng sẽ hoài nghi.

Nhưng mà lòng cô tràn đầy tin tưởng đối lấy lại là lừa gạt, Tô Song Song lập tức trầm mặc không nói, rơi vào trong bi thương của mình.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song đang ngồi xếp bằng đối diện với mình, thấy cảm xúc của cô có gì không đúng, đưa tay nắm cằm của cô, để cô ngẩng đầu lên. qjudoon

Tô Song Song vẫn cúi mắt, cắn môi, cảm xúc rõ ràng càng ngày càng kém.

“Ông ấy có thể có điều gì khó nói.” Tần Mặc không muốn để cho Tô Song Song khổ sở, anh biết bị người mình tín nhiệm phản bội là tư vị gì.

Nhất là gần đây bởi vì liên quan đến anh mà Tô Song Song luôn bị người cố ý tới gần, sau đó bán đứng, anh chỉ sợ trong lòng Tô Song Song bị tạo thành ấn tượng xấu gì, cho nên mới không được tự nhiên giải thích một câu.

“Em biết rõ, chỉ có điều vẫn cảm thấy khó chịu, có chuyện gì không thể thương lượng kỹ càng với chúng ta chứ? Ông nội là người thân của chúng ta mà!” Người thân hết sức quan trọng đối với Tô Song Song mà nói.

Cô đã nếm thử cảnh không có người thân bên cạnh, cho nên sau khi Tần Dật Hiên và ông cụ Tần tới bên cô, cô cực kỳ quý trọng.

Thế nhưng hai người lại đều lợi dụng lòng tin của cô tới lừa gạt cô, mặc dù là lời nói dối có ý tốt, cô cũng cảm thấy rất đau lòng.

“Mỗi người đều có tính toán của mình, chúng ta không có quyền can thiệp, nhưng mà Tô Song Song, anh muốn em hiểu rõ một chút, cho dù như thế nào, anh đều không buông tay em, em tốt nhất nên giác ngộ, nếu lại định chạy trốn, anh sẽ trói em lại.”

Lúc này lời Tần Mặc cực kỳ nghiêm túc, Tô Song Song nghe được không biết vì sao nổi lên một tầng da gà, cô ngửa đầu nhìn Tần Mặc, vừa đúng đối diện với ánh mắt rũ xuống của Tần Mặc.

Tô Song Song bỗng cảm thấy một cơn gió nhỏ mang tên là uy hiếp, vèo vèo thổi qua, khiến cho cô không nhịn được run lên trong nháy mắt Tô chân chó cúi người, vội vàng cúi đầu, “Ừm! Nô tỳ sinh là người của ngài chết là quỷ của ngài! Cam đoan lần sau không bao giờ chạy trốn nữa!”

Lúc này Tần Mặc mới hài lòng thu hồi ánh mắt, chìa tay cứng chiều vuốt vuốt đầu Tô Song Song.

“Hu hu! Hai người đây là tiến hành yêu cần giáo dục hả? Tôi đây đứng chân cũng chưa, hai người còn chưa chưa đủ! Tôi đây gà mẹ nổi đầy rớt xuống!”

Tô Song Song vừa nghe giọng nói này, cô đầu tiên nổi da gà, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, quả thật là Bạch Tiêu, cô giật mình, đồ dê tiện này rất cuộc trở lại khi nào.

Tần Mặc nghe được giọng của Bạch Tiêu, nhanh chóng quay đầu, quan sát anh ta từ trên xuống dưới, thấy anh ta mặt mày hồng hào, không giống dáng vẻ bị thương, vẻ nghiêm túc trên mặt mới hòa hoãn xuống.

“Anh đến đây làm gì?” Tần Mặc thấy Bạch Tiêu không có chuyện gì, liền bắt đầu ghét bỏ anh ta nhiều chuyện, anh đang tiến triển thuận lợi với

Tô Song Song, nói không chừng một lát nữa sẽ yêu đến chụt chụt chụt, anh ta lại tự nhiên tới quấy rối, thật sự trước sau như một không có ánh mắt.

Bạch Tiêu khịt mũi cười lạnh, không thể nghi ngờ làm lộ ra lòng thô bỉ che giấu dưới vẻ ngoài nghiêm chỉnh của anh, chế nhạo nói: “Thôi đi! Nhìn ánh mắt mới vừa rồi cậu nhìn tôi, đã sớm để lộ cậu nghĩ gì về tôi, còn giả bộ cái gì! Chết tiệt!”

Bạch Tiêu nói xong giống như tìm đường chết duỗi tay tạo hình lan hoa chỉ, dáng vẻ lẳng lơ kia, trong nháy mắt hù sợ Tô Song Song.

(*) Lan hoa chỉ: Ngón tay xếp hình hoa lan, dáng vẻ của thái giám.

Một giây tiếp theo, Tô Song Song cau mày, gương mặt tỏ vẻ ghê tởm, đẩy Tần Mặc một, hét lên với Bạch Tiêu: “Cho anh cho anh, anh sắp ghê tởm chết tôi!”

Tô Song Song biết ông cụ Tần lừa mình, mặc dù khó chịu, nhưng tảng đá lớn cùng Tần Mặc là anh em biển mất không thấy, vui mừng luôn nhiều hơn đau lòng một chút, vào lúc này Bạch Tiêu lại phô trương, tâm tình vẫn đè nén ngược lại hóa giải không ít.

"Đến đây đi! Đến đây đi! Trong tay Tần Mặc, nửa đời sau không lo!" Bạch Tiêu cũng bị đè nén dưới áp bức của Phi Phi, mà bây giờ trên đường quay trở về cực kỳ nguy hiểm, bây giờ có thể bình yên trở lại, cũng rất vui vẻ, lòng ham vui nổi lên.

"Tô Song Song, em định đưa anh cho người khác?" Phạm vi của Tần Mặc vĩnh viễn không ở trong mức người bình thường, Tô Song Song vừa nghe, lập tức đưa tay kéo đem Tần Mặc trở về, cố làm ra vẻ nhìn chăm chăm Bạch Tiêu.

“Chọc anh chơi đấy! Muốn cướp người đàn ông của tôi, nằm mơ!” Tô Song Song thấy Tần Mặc vẫn nghiêm mặt, lại vội vàng gào lên, “Nằm mơ

cũng không được!”

Lúc này vẻ giận dữ của Tần Mặc mới thoáng hóa giải, Bạch Tiêu lại không thể không cười rồi, ôm bụng, một tay chống tường, nhìn hai người này.

Bạch Tiêu nói đứt quãng: “Tiểu Tần Tần! Nhờ có cậu gặp được nhị manh hóa ăn mềm sợ cứng rắn, lắc lư theo gió, chỉ số cảm xúc thấp, nếu không như cậu vậy sẽ bị người ta lừa chết!”

Tô Song Song liếc mắt lườm Bạch Tiêu, không có ý định chấp nhận với tiểu đệ tiện này, chỉ coi như anh ta đây là đang khen mình.

“Tôi nói mấy người nói chuyện náo nhiệt gì đâu, Bạch Tiêu anh đồ đệ tiện, tối ngày hôm qua tôi cũng không ngủ non, anh lại còn nhẫn tâm để tôi đi mua đồ ăn sáng!”

Lục Minh Viễn đi mua đồ ăn sáng trở về từ cách thật xa đã nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ trong phòng, tiếng hi hi ha ha, anh vội vàng bước nhanh hơn, người còn chưa vào, đã bắt đầu oán trách.

Bạch Tiêu thò người ra ngoài cửa, liếc nhìn Lục Minh Viễn, cùng với Tô Mộ đi theo phía sau cậu ta một tắc không rời, cười càng thêm chế nhạo.

Anh đạo lý rõ ràng nói: “Tôi đây không phải nhìn thấy ngày hôm qua cậu một mực người đẹp trong ngực, nên định buổi sáng tỉnh mơ tạo điều kiện cho hai người, đi ra ngoài hẹn hò sao!”

“Hẹn em gái anh!” Khuôn mặt trẻ con của Lục Minh Viễn phồng lên quá thật không hề có lực sát thương gì, ngược lại lộ ra một phần đáng yêu, anh nói xong nhét tào bộ phận đồ ăn sáng vào trong ngực Bạch Tiêu.

Đồ ăn sáng là cháo nóng bỏng, một giây trước Bạch Tiêu còn đang cười, một giây tiếp theo bị bỏng đến gào khóc, vội vàng xoay người để chúng

xuống bàn, hồi lâu vẫn chưa trở lại bình thường.

Tô Song Song nhìn Tô Mộ cùng đi vào với Lục Minh Viễn, ngây ngốc gấp gấp hỏi: “Tối ngày hôm qua chị ngủ với cậu ta?”

Bây giờ Tô Mộ vẫn còn rơi vào trạng thái hạnh phúc, mặc dù cho đến bây giờ cánh tay của cô vẫn còn tê dại, nhưng vẫn không cách nào hòa tan được cảm giác hạnh phúc đó, vừa nghĩ tới Tô Mộ vốn mạnh mẽ then thùng cúi đầu, sau đó thong thả gật gật.

Theo Tô Mộ gật đầu, mắt Tô Song Song càng trừng càng lớn, cuối cùng cô tỏ vẻ đồng tình nhìn về phía Lục Minh Viễn, dẫu môi, giọng đau thương nói: “Khó khăn cho cậu!”

“Đừng đừng! Ngày hôm qua em với chị ấy ngủ ở hành lang bệnh viện!” Lục Minh Viễn vội vàng giải thích, nếu không chỉ sợ dưới áp bức lợi dụng của Tần Mặc khiến cho anh cưới người bạn này của Tô Song Song.

Mặc dù đáng dấp Tô Mộ rất đáng yêu, cũng rất phù hợp với thẩm mỹ của anh, nhưng cô thật sự quá điên cuồng, khiến cho anh có cảm giác hơi hoảng sợ.

Ở trong thế giới của Lục Minh Viễn, từ nhỏ đến lớn người thích vẻ ngoài đáng yêu của anh nhiều vô số, cho nên bây giờ anh thật sự không tin những người phụ nữ này, dĩ nhiên cũng không tin tưởng Tô Mộ.

“A Viễn, thật sự không nhìn ra, cậu sao mà đi trước vậy, lại ở trong hành lang của bệnh viện...” Bạch Tiêu là người tham gia náo nhiệt không chê nhiều người, quạt gió thổi lửa chính là không muốn để cho phòng bệnh này yên tĩnh.

“Đi em gái anh!” Lục Minh Viễn thật sự nóng nảy, một cước đá tới, không quản tới hình tượng tiểu chính thái của mình.

Tô Song Song hoàn toàn sợ ngây người, thuốc cô ăn trúng ngày hôm qua còn có chút tác dụng phụ, cho nên phản ứng càng chậm rồi, vẫn thật sự cho rằng Tô Mộ và Lục Minh Viễn ấy ấy ở hành lang bệnh viện phía xa, bị sợ đến cô lập tức che trái tim nhỏ của mình, mặt chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn Tô Mộ.

Tô Mộ còn đắm chìm trong hạnh phúc ngày hôm qua, căn bản không để ý tới không khí quỷ dị trong phòng bệnh này, cười đến đáng vẻ như hoa cúc nở rộ.

“Tô Tô, sao chị có thể không có khí tiết như vậy!” Một tiếng nói trầm thấp của Tô Song Song, kéo Tô Mộ từ trong hạnh phúc đúc thành tường thành ra ngoài, lời trước đó cô không kịp nghe, vào lúc này sững sờ nhìn Tô Song Song.

Đột nhiên Tô Mộ phản ứng kịp, mới vừa rồi Tô Song Song lại dám gào cậu ấy, trong nháy mắt đôi tay chống nạnh, đáng vẻ em định làm gì, muốn đánh nhau đúng không.

Tô Song Song vừa thấy đáng vẻ này của Tô Mộ, trong nháy mắt liền sụp rồi, không có cách nào, bị Tô Mộ nô dịch quá lâu, mặc dù trong lòng nhìn trái ngược, nhưng đánh không lại, nói không lại, chỉ có thể cam chịu số phận rồi.

“Cái đó... Tối ngày hôm qua chị thật sự làm gì kia trong hành lang bệnh viện với cậu ta à!” Tô Song Song thật sự hỏi ra, ngay cả Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn đang gây gổ đều yên tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía Tô Song Song.

Bạch Tiêu "Hi hi!" Một cái bật cười, trên mặt Lục Minh Viễn rất ngượng ngùng, trên mặt Tô Mộ luống cuống, ngay sau đó cô nổi giận gầm lên một tiếng: “Tô Song Song có phải đầu em bị cương thi ăn không! Ai nói!”

“Mới vừa rồi không phải chị nói sao? Chị và Lục Minh Viễn ngủ trên hành lang bệnh viện!” Tô Song Song còn hơi không phục, ngồi chồm hổm trên giường, còn cảm thấy khí thế không đủ, cũng học Tô Mộ đôi tay chống nạnh, dáng vẻ lễ thẳng khí hùng.

Tần Mặc thật sự không biết nói gì cho phải, anh bất đắc dĩ nhắm mắt lại, dựa vào phía sau, không có ý định tham dự đề tài ngu ngốc này.

“Tô Tô Tô Tô Tô... Song Song! Em có phải bị ngốc không! Có phải bị ngốc không!” Tô Mộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gào to một tiếng, còn cảm thấy chưa hết giận.

“Hai chúng tôi chỉ ngủ một đêm trên ghế dựa ở bên ngoài, nhà em ngủ thế nào cũng phải ấy ấy ấy à! Vậy ngày hôm qua ngủ một đêm trên giường với boss Tần, hai người ấy ấy ấy sao?”

Bạch Tiêu vừa nghe ánh mắt sáng lên, trong lòng thở dài nói: Vấn đề hay, anh vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc đang việc không liên quan đến mình vất giơ ngồi xem, cười giống như con cáo già.

Lục Minh Viễn thấy náo nhiệt lại chuyển lên trên người Tần Mặc, cũng cười hì hì nhìn sang, vào lúc này Tần Mặc đang nhắm mắt lại, lại cảm nhận được hai ánh mắt nóng bỏng, anh chậm rãi mở hai mắt ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Ai Mới Là Nội Gian

Trong nháy mắt Tần Mặc liền mở mắt ra, Tô Song Song cảm nhận được rõ ràng sự sát ý, cô liền dịch chuyển bàn chân về phía sau một chút, để cho Tần Mặc có thể hoàn toàn nhìn thấy Lục Minh Viễn đang đứng ở cửa.

Lục Minh Viễn trong nháy mắt cảm giác được một luồng sát khí, anh vội vàng cầm miệng, suy nghĩ một chút lấy cùi chỏ đẩy Bạch Tiêu một cái, hét lên: "Anh nói những gì đó! Mỗi ngày mở miệng đều nói những câu không chút cân nhắc nào cả!"

"!" Bạch Tiêu không nghĩ tới Lục Minh Viễn lập tức liền đẩy luôn chuyện như vậy lên trên đầu anh, lập tức một cước bước chân đi chỗ khác, xoay người ngồi vào trên ghế ở bên cạnh. Lần này nhìn Bạch Tiêu đi, Tần Mặc mới nhận thấy bước chân của anh bị khập khễnh.

"Sao vậy?" Tần Mặc không có tâm tình tiếp tục ồn ào náo loạn cùng với bọn họ, vẻ mặt đoan chính, tầm mắt rơi vào trên chân trái Bạch Tiêu. Tô Song Song cũng nhìn sang vẻ căng thẳng.

Bạch Tiêu ngồi ở trên ghế bên cạnh, gác chân trái của mình lên trên mặt bàn trà, phẩy phẩy tay, nói vẻ rất tùy ý: "Không có gì, Cũng chỉ là loại không có mắt cho nên mới dám chặn thuyền của tôi, không cẩn thận khi đánh nhau, mới bị đập một cái."

Lục Minh Viễn sớm biết chuyện như vậy, biết Bạch Tiêu không có gì đáng ngại, liền nói trêu tức: "Đúng vậy đó, đoán chừng là anh muốn tranh giành bé gái da đen (*) của người ta, không tranh giành được, cho nên mới

bị người ta đánh, ngượng ngùng không dám nói ra sự thật, mới lừa gạt nói dối có người chặn thuyền lại."

(*) Lục Minh Viễn nhắc lại sự việc Bạch Tiêu bị Tần Mặc cử đi công tác Châu Phi ở mấy chương trước

"Cậu cho là tôi cũng giống như cậu hay sao? Anh giai cậu đây khi đánh nhau đã từng thua ai bao giờ chưa?" Bạch Tiêu trời sanh vốn dĩ đã hay có bất hòa với Lục Minh Viễn, vừa thấy mặt nhau liền lập tức gây gổ, vào lúc này lại càng thêm anh một câu, tôi một một câu không ai chịu nhường ai.

"Vậy thì anh thử đánh nhau với anh Tần Mặc một trận xem sao?" Lục Minh Viễn nói ra một câu, một bộ dạng vẻ khiêu khích.

Bạch Tiêu chưa bao giờ đánh thắng được Tần Mặc, anh liền chuyển đề tài nói chuyện, bắt đầu chuyển hướng công kích sang người khác: "Thôi đi, so ra tiểu Tần Tần còn lớn hơn cậu mấy tháng, nhìn cậu suốt ngày gọi anh Tần Mặc, anh Tần Mặc, kiểu gọi nghe thân thiết ghê! Cậu đúng loại biến thái già mà còn giả bộ nai tơ!"

Lục Minh Viễn tựa như sớm đã thành thói quen, ngồi vào trên ghế sa lon đối diện Bạch Tiêu, lập tức nhắc hai chân đặt lên trên mặt bàn trà, cười nói: "Tôi biết ngay là anh đang ghen tỵ với gương mặt trẻ trung trời sanh không già của tôi mà! Đâu có giống như anh, dáng dấp nhìn tựa như một bác già trung niên đại thúc, cách ăn mặc cũng đầy vẻ cổ lỗ."

Hai người kia cứ tranh cãi nhau đến nảy lửa, Tô Song Song đưa tay lên ngoáy ngoáy lỗ tai, nhảy xuống giường cầm bữa điểm tâm sáng lên, sau đó đặt lên trên mặt bàn ăn, ý bảo Tần Mặc vừa ăn vừa xem trò vui.

Tô Mộ thì vẫn đứng ở cửa như cũ, cặp mắt tỏa ra đầy hình trái tim, trong mắt trong lòng cô lúc này chỉ có thể nhìn thấy một mình Lục Minh Viễn. Tô Song Song chào hỏi Tô Mộ một tiếng, thấy Tô Mộ tự động bỏ quên mình, nên cũng không lên tiếng nữa, chuyên tâm ăn bữa điểm tâm.

Tần Mặc ăn một thìa cháo vừa dứt một thìa cháo vào trong miệng Tô Song Song, thấy hai người ở đối diện vẫn còn đang cùng nhau diễn kịch truyền hình tựa như không dứt, cũng không có đủ kiên nhẫn nữa.

"Chuyện hôn lễ đã chuẩn bị xong xuôi rồi có phải hay không? Đến cuối tuần vẫn có thể cử hành hôn lễ bình thường được chứ, đúng không?" Liên tiếp hỏi hai vấn đề, trong nháy mắt đã làm cho Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn cùng yên tĩnh trở lại.

Bạch Tiêu vẫn luôn ở nước ngoài không về được, đến giờ trên người vẫn còn chưa bắt đầu nhận nhiệm vụ nào cả, còn Lục Minh Viễn hai ngày nay chỉ mãi chú ý chơi đùa, đã sớm bỏ quên chuyện ra sau ốt rồi.

"Chuyện này... Hai người cứ việc từ từ ăn, chúng tôi có chuyện vội phải đi trước." Vẫn là Bạch Tiêu hiểu rõ tính tình Tần Mặc nhất, biết anh đã nói ra lời này chính là hạ lệnh đuổi khách rồi.

Bạch Tiêu lập tức lôi kéo Lục Minh Viễn cùng đi ra ngoài, đi tới cửa vẫn không quên kéo Tô Mộ vẫn còn đang chìm trong si mê đi theo luôn

Mấy người bạn Bạch Tiêu vừa đi khỏi, trong nháy mắt trong phòng trở lại an tĩnh. Tô Song Song vẫn an tĩnh như cũ, cúi đầu khéo léo ăn cơm, Tần Mặc ngồi ở bên cạnh cô cũng không hề lên tiếng.

"A Mặc, anh nói xem, rốt cuộc ông nội vì cái gì lại đột nhiên trở què như vậy?" Tô Song Song vẫn không nhin được, cô cảm thấy chắc chắn ông nội Tần sẽ không làm hại đến cô và Tần Mặc, nhất định là ông có chuyện gì đó khó nói ra mà thôi.

Đương nhiên là Tần Mặc cũng biết ông nội Tần có chuyện gì đó gạt anh, nhưng mà anh không muốn để ý tới, cũng không muốn để cho Tô Song Song phải để tâm đến chuyện này. Hiện tại anh chỉ muốn lập tức tuyên bố cho toàn bộ thế giới biết rằng, Tô Song Song là người phụ nữ của mình, như vậy là đủ rồi.

"Anh sẽ để ý chuyện này, người già cũng khó tránh khỏi bị người ta lừa dối, em không cần để tâm đến chuyện này làm gì!" Tần Mặc hời hợt nói ra một câu, anh đã ăn sáng xong rồi, liền xuống giường sửa sang lại quần áo có chút bị nhăn nhúm.

"Nhưng mà..." Tô Song Song cắn cắn đôi môi, định nói điều gì đó nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải, đến cuối cùng lại nói ra một câu khác, "Không phải là ông nội sẽ không tham gia hôn lễ của hai người chúng ta chứ?"

Vào lúc này Tô Song Song cũng không còn thấy đói bụng nữa, mấy chuyện vừa rồi cũng rơi xuống một lúc như vậy, thật sự là trái ngược nhau quá lớn rồi. Phản xạ của cô có chút chậm chễ, phải một lúc sau mới hoàn toàn lấy lại được tinh thần, nhưng cô vẫn cảm thấy kinh hồn táng đảm như cũ.

"Anh sẽ tận lực nói để ông nội đến tham gia, nếu như ông nội thật sự không muốn, thì cũng không cần phải miễn cưỡng." Tần Mặc cũng không để ý lắm đến chuyện ông nội Tần có đi tham dự hôn lễ của mình hay không, dù thế nào đi nữa, ngay từ nhỏ mối quan hệ giữa anh và ông nội cũng đã không được tốt lắm.

"Ừ, anh vẫn nên tận lực nói để cho ông nội đi là tốt nhất, hơn nữa A Mặc à, anh cũng không nên chọc ông nội tức giận, ông cũng đã nhiều tuổi rồi, sức khỏe của ông cũng không tiện..."

Tô Song Song vừa nghĩ tới sức khỏe của ông nội Tần, lại bắt đầu cảm thấy buồn rầu lo lắng. Dường như chuyện buồn mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều, đã làm cho cô cũng mau chóng quên mất đi cuộc sống cả ngày cười ha ha, không buồn không lo có hình dáng như thế nào rồi.

Tần Mặc thấy Tô Song Song mặt ủ mày chau như vậy, liền đi tới bên cạnh cô, vuốt vuốt mái tóc của cô, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên

trên vầng trán của cô.

Tô Song Song phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, nghiêng đầu đi có chút xấu hổ, theo bản năng ngón tay liền níu lấy chăn, mặt đỏ tới mang tai nghĩ muốn hóa giải giờ phút này.

Tần Mặc lại vuốt nhẹ lên mái tóc Tô Song Song một cái, sau đó thu dọn bữa ăn sáng còn dư lại về không quá thành thạo lắm, sau đó hạ cái bàn xuống, lúc này mới lên tiếng nói: "Anh về nhà thay đổi bộ quần áo khác, mang thêm cho em vài bộ quần áo để thay đổi, tốt nhất là em hãy ngủ một giấc, anh sẽ lập tức trở lại ngay."

"Không cần đi, em không có chuyện gì lớn đâu.. A, đúng rồi! Thế nào mà em lại đến bệnh viện vậy?"

Hậu tri hậu giác, đến lúc này Tô Song Song thật sự mới nhớ tới, ngày hôm qua rõ ràng là cô ở trong nhà cũ họ Tần, tại sao tới giờ lại đến ở trong bệnh viện như vậy, hơn nữa tại sao đầu của cô lại hỗn loạn, đau nhức đến muốn chết.

Tần Mặc thấy Tô Song Song theo bản năng ôm lấy cái đầu của mình, mở miệng nói không chút cảm xúc: "Ngày hôm qua khi ôm em xuống, đầu em bị đụng vào tường, nên hơi bị chấn động não, bác sĩ nói phải nằm viện để quan sát mấy ngày."

"..." Tô Song Song nhất thời im lặng, cô lại đưa tay vuốt vuốt đầu óc của mình, hỏi lại về không quá chắc chắn: "Sẽ không làm ảnh hưởng đến sự thông minh của em chứ?"

"Em cảm thấy em có cái đó sao?" Tần Mặc nói xong nhẹ nhàng nhường cặp lông mày lên, rõ ràng vẻ khinh thường.

Tô Song Song hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Tần Mặc một cái về không đồng ý, hừ hừ nói: "Nói thế nào chị đây cũng là trù thiên tài thời

tiểu học đó, thời điểm anh hai mươi tuổi vẫn còn không biết chơi bunn tại nơi nào kia!"

"Thời điểm anh hai mươi tuổi, anh đã đang học bác sĩ rồi." Mặc dù ngoài miệng Tần Mặc nói không chút nhường nhịn với Tô Song Song, nhưng tay lại kéo cái chăn đắp cho Tô Song Song về đầy sự thân thiết.

Chút thành tích duy nhất Tô Song Song có thể mang ra khoe khoang được thì trong nháy mắt đã bị Tần Mặc đè bẹp. Cô tức giận bất bình, híp mắt lại nhìn Tần Mặc, quệt mồm, lâu bầu nói: "Không hổ là cầm thú!"

"Hả?" Tần Mặc thật sự không nghe rõ tiếng, đang định đi thì nghe thấy dường như Tô Song Song đang gọi mình, nên quay đầu lại nhìn cô, trong mắt lộ ra ý dò hỏi.

Tô Song Song lập tức quay đầu nhìn về phía nơi khác, giả bộ làm như mình không hề nói gì, Tần Mặc thoáng nhìn cô một cái, khoe miệng khê nhếch lên, lộ ra một nụ cười có chút xấu xa.

Ngay sau đó Tần Mặc đi trở lại. Tô Song Song lập tức nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Tần Mặc lại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, lên cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra của Tô Song Song, vẫn không quên nói một câu đầy vẻ nhạo báng: "Nghĩ muốn anh hôn em một cái thì cứ nói ra, cái miệng chu ra tựa như có thể treo đồ lên đó được đấy!"

"..." Tô Song Song có thể cảm giác được, trong nháy mắt gương mặt của mình đỏ rực lên, nóng hầm hập. Cô lập tức thu hồi cái miệng vẫn đang vênh lên lên trở lại như cũ, nhắm chặt mắt lại giả chết.

Tần Mặc không nhịn được lại khê mỉm cười, thấy cái chăn đã đắp nghiêm chỉnh, lúc này mới xoay người đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài, anh đặc biệt dặn dò với vệ sĩ đang đứng ngoài cửa phòng bệnh một câu phải chú ý quan sát, rồi lúc này mới cảm thấy yên tâm rời đi.

Mới đi hai bước, chuông điện thoại của Tần Mặc liền vang lên. Anh vừa nhìn thấy tên Bạch Tiêu, liền nhận cuộc gọi điện thoại, lúc này giọng nói của Bạch Tiêu hết sức nghiêm túc, hơn nữa lộ ra một chút nghiêm trọng: "Liệu có phải là Tần Dật Hiên hay không?"

"Chắc không phải đâu, anh ta cũng không đến mức làm tổn thương Song Song, nhưng mà cũng nói không chắc chắn lắm!" Tần Mặc cũng không có chút manh mối gì đối với người giật dây phía sau chuyện này. Hơn nữa ông nội Tần đột nhiên trở què như vậy, anh cảm thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp.

"Chuyện cho Tô Song Song uống thuốc gây ảo giác ở nhà cũ họ Tần chắc chắn là có nội gian rồi! Cậu có muốn điều tra triệt để một chút chuyện xảy ra từ đầu tới cuối như thế nào hay không?"

Từ Lục Minh Viễn, Bạch Tiêu đã lấy được toàn bộ tin tức khi anh không có ở nơi này, hiện tại nghĩ đến có người bỏ thuốc đối với Tô Song Song, anh vẫn có chút chưa tỉnh hồn như cũ. Nếu như đối phương mà cho uống thuốc độc, vậy thì, hiện tại Tô Song Song... Anh thật sự cũng không dám nghĩ.

"Tính cách của ông nội như vậy tôi không có phương tiện hành động." Nói đến đây Tần Mặc cũng nhíu mày lại. Từ lúc mười tám tuổi anh đã rời khỏi nhà cũ họ Tần đi ra ngoài, chuyện ở nơi đó anh cũng chưa trở lại để hỏi han, hiện tại căn bản cũng không có biện pháp trở lại chen ngang vào.

"Tôi có cảm giác, cảm thấy Cô Tô Na có vấn đề, có cần thiết phải hỏi han cô ta một chút hay không? Chuyện này chắc chắn A Viễn sẽ có biện pháp hoàn thành tốt."

Bạch Tiêu nói xong, lại vội vàng bổ sung một câu, "Nhưng mà Cô Tô Na đúng là em gái của cậu, nếu như cô ta xảy ra chuyện gì, sợ rằng phía bên ông cụ nhất định sẽ phát bệnh."

Bạch Tiêu rất mâu thuẫn, không khỏi thở dài. Tần Mặc trầm mặc một khắc, lúc này anh đã đi ra tới ngoài cửa, lên xe, ý bảo tài xế đưa anh về nhà.

Bạch Tiêu ở bên đầu điện thoại kia cũng trầm mặc, bởi vì hiện tại bọn họ đều không hiểu ra sao, không biết rốt cuộc còn có âm mưu gì đang chờ đợi mấy người bọn họ.

"Chờ một chút, đợi đến khi hôn lễ kết thúc hãy nói." Bây giờ ở trong lòng Tần Mặc chuyện quan trọng nhất chính là tổ chức hôn lễ thuận lợi xong xuôi, anh muốn cho Tô Song Song một hôn lễ thể kỷ.

Anh muốn để cho toàn thể loài người trên thế giới biết, Tô Song Song không phải là một người phụ nữ anh nhất thời cao hứng, mà là bà xã anh muốn cả đời này để ở trong lòng mà sủng ái, không hề thay đổi

"Cũng được, dù sao hiện tại Cô Tô Na phát hiện ra không có cách nào đến gần Nhị Mạnh Hóa được."

Đối với thân phận của Cô Tô Na, đến bây giờ Bạch Tiêu vẫn cảm thấy rất nhức đầu. Nói thế nào cô gái này vẫn có liên hệ máu mủ, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, anh thật sự không muốn vạch mặt, dùng thủ đoạn phi thường để đối phó với cô ta.

Tần Mặc cúp điện thoại trước dặn dò Bạch Tiêu một câu: "Chuyện chúng ta hoài nghi Cô Tô Na, trước không để cho Song Song biết."

Gần đây thật sự Tô Song Song đã phải chịu quá nhiều chuyện kích động rồi. Chuyện ông nội Tần gây dả kích cho cô, cho dù Tô Song Song không nói nhưng Tần Mặc cũng biết, nhất định chuyện đó đã tạo thành một vết thương trong lòng Tô Song Song.

Tần Mặc đi tới cửa nhà, nhìn cửa phòng để ngỏ thành một đường như vậy, khẽ nhíu đầu lông mày, vừa đẩy cửa ra, quả thật nhìn thấy Cô Tô Na ngồi ở trên ghế sa lon, trước mặt có một va li hành lý.

Cô Tô Na nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại nhìn sang, khi nhìn thấy Tần Mặc, cô vội vàng đứng lên hơi có vẻ hốt hoảng.

Tần Mặc nguyên vốn không muốn để tới Cô Tô Na, nhưng mà tầm mắt lại dừng ở trên bức chân dung mà Cô Tô Na đang ôm trong ngực, mở miệng hỏi: "Song Song vẽ phải không?"

Bức tranh chân dung mà Cô Tô Na đang ôm trong ngực chính là bức tranh chân dung vẽ Tần Mặc, lúc trước Cô Tô Na đã xin Tô Song Song. Cô cố ý tìm người thuê nạm vàng quanh khung ảnh, như vậy vừa nhìn vào đã thấy rất đẹp.

Cô Tô Na thấy Tần Mặc để ý tới mình, vội vàng gật đầu một cái, xấu hổ nói: "Anh à, bức tranh này em cảm thấy nếu như em mang đi thì cũng không hay lắm, ngài có cần không?"

Những thứ gì của Tô Song Song, dĩ nhiên là Tần Mặc đều cần hết, hơn nữa đây lại là bức tranh chân dung Tô Song Song cố ý vẽ anh, cho dù Cô Tô Na muốn mang đi, anh cũng sẽ không để cho cô ta mang đi.

"Để lại đi." Tần Mặc liếc mắt nhìn một cái, Cô Tô Na vội vã mở miệng đề nghị: "Anh à, đây là bức tranh chị dâu tặng cho em, nếu treo ở phòng khách phòng ngủ, em sợ chị ấy sẽ ngượng ngùng, theo em, ngài vẫn nên treo ở trong thư phòng sẽ phù hợp hơn."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Chết Sống Không Đồng Ý

Editor: Mẹ Bầu

Nếu như Cô Tô Na không nói những lời này, Tần Mặc hoặc giả còn sẽ không để ý, nhưng nghe Cô Tô Na nói xong, Tần Mặc cố ý lại nhìn lướt qua bức họa kia, khung tranh lồng kính tinh xảo tuyệt đẹp, khiêm tốn nhưng không bị mất đi sự xa hoa, ngược lại làm cho phong cách của anh trước sau như một.

Cô Tô Na thấy Tần Mặc vẫn nhìn khung tranh lồng kính, hốt hoảng đặt nó lên trên mép mặt bàn trà, xoa xoa tay về đây bất lực, cúi đầu nói: "Anh à, nếu như anh không thích cái này khung tranh lồng kính, để em tìm người đổi lại thành kiểu khung mà anh thích."

"Không cần." di@en*dyan(lee^qu.donnn), Tần Mặc nói xong cũng không ở lại nhìn Cô Tô Na, xoay người đi về phía phòng ngủ của mình.

Tần Mặc vừa mới đóng cửa lại, Cô Tô Na liền thở phào nhẹ nhõm, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn khung tranh lồng kính, lúc này mới lôi kéo cái va li của mình đi ra ngoài. Khi đi tới bên cạnh phòng ngủ Tần Mặc còn yếu ớt nhỏ nhẹ nói lại một câu: "Anh à, hiện tại em đi đây, trong khoảng thời gian vừa rồi, quả thực đã quấy rầy hai người."

Đương nhiên là Tần Mặc không để ý tới Cô Tô Na. Nhưng Cô Tô Na cũng không thêm để ý, lôi kéo cái va li trực tiếp đi ra ngoài.

Cô Tô Na mới vừa đi ra ngoài, die,n;da.nlze.qu;ydo/nn, Tần Mặc cũng mở cửa ra ngoài. Anh đi tới bên cạnh bức tranh, liền cẩn thận kiểm tra một

chút, còn thuận tay tháo khung tranh lồng kính kia ra.

Nhưng mà anh cũng không nhìn thấy có lỗ nhỏ cài camera hoặc là máy nghe lén gì đó. Suy nghĩ một chút, anh đặt nó lại ở trên mặt bàn trà cũng không có lập tức mang đến treo trong thư phòng.

Tần Mặc vừa đi đến bệnh viện, đã nhìn thấy Tô Song Song cầm điện thoại di động cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Trong nháy mắt, Tần Mặc nhíu mày, diễn●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn khuôn mặt vốn đang mang theo một chút ý cười ấm áp, trong nháy mắt lại khôi phục lại vẻ mặt co quắp.

"Sao vậy? Ai đã gọi điện thoại cho em thế?" Tần Mặc nói xong ngồi xuống bên cạnh Tô Song Song. Hiển nhiên là trước đó Tô Song Song không hề có ý thức nhận ra là Tần Mặc tới, đến khi cô cảm giác được anh đột nhiên ngồi vào bên cạnh mình, thì sợ hết hồn.

Chờ đến lúc phản ứng kịp, cô vội vàng để điện thoại di động lên trên chiếc gối đầu của mình, khẩn trương nói: "Không có! Không có người nào!"

Tong nháy mắt chân mày Tần Mặc liền vặn xoắn lại, giọng nói cũng có chút nghiêm túc: "Tô Song Song, cho đến bây giờ em còn có chuyện gì gạt anh?"

Tô Song Song bị Tần Mặc quát nhẹ một câu như vậy, nhất thời cảm thấy chột dạ. Cô đưa di động ra, ngược lại, ỉu xìu ỉu xìu nói: "Là ông nội, nhưng mà em không có nhận cuộc gọi."

"Tại sao không nhận?" Tần Mặc cúi đầu nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động của Tô Song Song nổi lên vị trí nhận cuộc gọi điện thoại thật to, thuận tay đưa tay cầm lấy di động.

Theo bản năng Tô Song Song muốn lấy lại chiếc điện thoại di động. Vừa vươn tay ra cô lại cảm thấy không có gì cần thiết, lại buông thông hai bả

vai, ủ rũ cúi đầu.

"Em sợ ông nội vẫn nói không để cho anh cùng với em, em..." Giọng nói của Tô Song Song càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng chỉ còn vo ve giống như tiếng con muỗi bay: "Em không muốn rời khỏi anh, nhưng lại cũng không muốn chọc ông nội tức giận, chi bằng em không nhận..."

Tần Mặc cọ cọ chiếc điện thoại di động màu hồng trong tay, như có điều suy nghĩ, nói: "Em muốn để ông nội đến tham gia hôn lễ?"

"Dĩ nhiên!" Tinh thần Tô Song Song lập tức tỉnh táo. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, dánh vè bộ mặt đầy mong đợi "có phải là anh đã có biện pháp gì đó giải quyết được hay không?"

"Vậy thì ngày mai chúng ta trở về nhà cũ một chuyến, tự mình nói chuyện với ông nội, thuận tiện hỏi thăm ông tại sao đột nhiên lại phản đối chuyện chúng ta kết hôn." Tần Mặc nói xong nhét lại chiếc điện thoại di động vào trong tay Tô Song Song.

Tô Song Song vốn dĩ còn tưởng rằng Tần Mặc đã nghĩ ra được đại chiêu gì đó, không nghĩ tới đến lúc này lại gặp tình huống như vậy. Cô có chút hoảng hốt nhận lấy điện thoại di động, không hỏi một câu không chắc chắn lắm: "Nếu như ông nội vẫn phản đối thì biết làm sao bây giờ?"

"Vậy thì em sẽ không gả cho anh nữa chứ hả?" Tần Mặc hỏi một câu ngược lại, ngay sau đó khẽ ngả người về phía sau, tựa vào trên gối đầu, duỗi bàn tay ra, thuận thế kéo luôn Tô Song Song vào trong ngực.

Tô Song Song bị dọa cho sợ đến mức vừa muốn kêu lên một tiếng kinh sợ, nhưng mà độ phản xạ của cô quá chậm, đến khi cô phản thì lúc này đã thấy mình đang nằm ở trong ngực Tần Mặc rồi, nên cô quyết định cũng không kêu nữa.

"Hả?" Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên khoe miệng thoáng mang theo nụ cười. Hơi thở ấm áp trong miệng anh phun lên trên mặt của Tô Song Song, tê tê dại dại, mà một tiếng "hả" kia của anh như được phát từ lỗ mũi hừ ra ngoài vậy, kéo dài mềm mại như sợi bông vậy.

Tô Song Song nhất thời cảm giác mạch máu của mình như trống rỗng, quả thực là người ta nói cái gì thì chính là cái đó, gấp gáp vội vàng gật đầu, về sau đến lúc cuối cùng vẫn còn cảm thấy không đủ để biểu đạt quyết tâm của mình, lại mở miệng tăng thêm một câu: "Gả! Ai nói gì cũng không chịu!"

"Hi hi!" Đến lúc này Tần Mặc liền bật cười thật sự, Tô Song Song cười, trong nháy mắt trong mắt tròn của cô tràn đầy hình tim, trái tim nhỏ phảng phất như bị thần Cupid bắn trúng mũi tên nghe "Vèo!" một tiếng.

"Vậy thì em còn sợ gì, ngày mai nhớ dù ông nội có nói gì, em cũng chỉ cần nói muốn gả cho anh là đủ rồi." Tần Mặc nói xong hai tay nắm thật chặt lấy cánh tay Tô Song Song, tham muốn chiếm giữ cực mạnh.

Tô Song Song nằm ở Tần Mặc trong ngực cảm giác thật thoải mái, cũng lười động đậy, cô cứ dựa vào như vậy, không biết có phải là do vừa mới truyền dịch xong hay không, chỉ chốc lát sau cô lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đợi đến ngày hôm sau, Tô Song Song làm xong kiểm tra toàn diện, thời điểm Tần Mặc định dẫn cô đi đến nhà cũ họ Tần, cô lại kinh sợ thật vinh quang rồi.

Tô Song Song đã mặc chỉnh tề, ngồi ở trên giường, ngửa đầu lên nhìn Tần Mặc, nhếch miệng cười một tiếng, thử nói một câu thương lượng: "Nếu không để ngày mai chúng ta hãy đi nhé, em cảm thấy dường như bàn

chân của em có chút không được thoải mái, không biết có phải là do hậu di chứng sau khi nào bị chấn động hay không?"

Tần Mặc cũng không lên tiếng, cứ như vậy nhìn Tô Song Song. Tô Song Song cười khan một tiếng, quay đầu nhìn lại chân phải của mình một chút, duỗi ngón tay ra chỉ vào cổ chân, "Chính là chỗ này, nếu không nghỉ ngơi thêm một ngày nữa?"

Tần Mặc liếc mắt nhìn, đột nhiên ngồi chồm hổm xuống, rất tự nhiên kéo giày ra khỏi chân Tô Song Song. Bàn tay lục lọi một đường dọc theo chân nhỏ của Tô Song Song đi lên, đợi đến khi đụng phải cổ chân của Tô Song Song, mới hỏi: "Chỗ này không thoải mái?"

Tô Song Song chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu của mình cũng bắt đầu bốc lên nhiệt khí rồi. Cô cắn môi, giật giật bàn chân nhỏ của mình, trái tim đập thình thịch thình thịch như sắp muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của mình rồi.

"Không phải... Không phải không thoải mái..." Hiện tại Tô Song Song cảm thấy mình thật may mắn khi nói bậy chân đau, nếu như cô nói ngực bị đau, hay là cái mông bị đau... nghĩ đến chỗ này, trong lòng cô hét lên một tiếng: Ai da, má ơi! Thật sự là không dám tưởng tượng.

"Thế nào? Còn có nơi nào nữa bị đau sao?" Tần Mặc ngửa đầu lên nhìn Tô Song Song, gương mặt chân thành, theo bản năng hai tay Tô Song Song liền che ngực, cười khan một tiếng, chợt lắc đầu một cái: "Không đau! Nơi đó cũng không đau, hít phải mùi hương thôi!"

"Không đau sao, vậy thì đi thôi!" Tần Mặc nói xong lại đi giày vào cho Tô Song Song, sau đó đứng dậy, liền đưa lưng về phía Tô Song Song.

Tô Song Song sửng sốt một chút, nhìn Tần Mặc nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa lưng lại đối với mình, dùng bàn chân của mình ước lượng cái mông của Tần Mặc một chút, nhưng vẫn không dám đá lên, chỉ hỏi lại một câu về không hiểu: "Sao vậy?"

"Không phải là chân của em không thoải mái hay sao, anh cõng em." Tần Mặc nói xong lại hướng đến gần Tô Song Song một chút, ý bảo cô đi lên.

Tô Song Song vốn là muốn căng thẳng một chút, nhưng khi nhìn thấy phiến lưng nở nang của Tần Mặc, giống như thật lâu rồi không để cho anh cõng, cuối cùng Tô Song Song cũng không nhẫn nhịn được trước vẻ hấp dẫn của cái lưng đẹp, liền bò lên.

Quả thật cánh lưng của Tần Mặc vẫn nở nang giống như trong trí nhớ trước đây của cô vậy. Tô Song Song cọ xát mặt vào ở nơi cổ của anh, cuối cùng vẫn cảm thấy lưng tâm can đứt, hừ hừ nói: "A Mặc, chân em không đau, anh thả em xuống đi, em nặng lắm."

"Anh biết người là em nói bậy, nhưng mà em có thể nói ra một câu diễn xuất như vậy, khẳng định là em có chút không thoải mái." Tần Mặc vốn không giỏi trong cách ăn nói, anh có thể nói ra được những lời như vậy có thể coi như một bước đột phá phía chân trời, coi như là tiền đề không ít.

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy, tiếng đập thành thạch kích liệt đến chấn động của trái tim vừa hạ xuống, ngay sau đó đập trở lại thùng thùng, thùng thùng một trận kịch liệt.

Tô Song Song bị dọa cho sợ liền hơi nâng người lên, một tay che lấy vị trí trái tim mình, chỉ sợ để tim dán sát vào Tần Mặc sẽ làm cho anh cảm nhận được, như vậy cô thật sự quá mất mặt.

"Sao thế?" Tần Mặc cảm giác được Tô Song Song hơi nhắc thân thể lên, liền quay đầu lại nhìn về phía cô. Anh đã nhìn thấy Tô Song Song đang che ngực của mình, gương mặt vẫn chưa tỉnh hồn.

Trong nháy mắt Tần Mặc liền nhíu mày lại, hỏi một câu: "Ngực đau à?"

Tô Song Song vừa nghe, nhớ tới động tác sờ chân mình lúc trước của Tần Mặc, lại bị dọa cho sợ đến mức liên gấp gấp, vội vàng lắc đầu. Ngay sau đó cô nhanh chóng buông tay ra, sau đó nhào tới trên lưng Tần Mặc.

"Không sao! Không có chuyện gì, chỉ là vừa mới vừa rồi... Mới vừa rồi... Dù sao cũng không có chuyện gì!" Tô Song Song cảm giác mình càng nói càng loạn, quyết định không nói nữa, bắt đầu ăn vạ.

Tần Mặc cũng không hỏi gì thêm, vững vàng cũng Tô Song Song đi ra phía bên ngoài, Bạch Tiêu làm tài xế tới để tham gia náo nhiệt, khi vừa thấy cảnh thế này, lập tức liền cười, vỗ tay nói: "Tiểu Tần Tần, thế này là đang chơi trò Trư Bát Giới công vợ đây phải không?"

Nói xong anh lại ồ lên một tiếng, vội vàng đổi lời nói: "Không đúng, cậu đây là trai đẹp lưng Trư Bát Giới công vợ mới đúng!"

"..." Tô Song Song lúc trước còn tưởng rằng Bạch Tiêu đã cải tà quy chánh rồi, đã có thể nói ra câu tiếng người rồi, không nghĩ tới, mới vừa rồi còn không bằng, cô đã luyện được thần công rồi, lưỡi phải để ý tới Bạch Tiêu, hai tay trực tiếp bịt chặt lỗ tai lại, quay đầu đi, không nghe, không nhìn, không nói.

Bạch Tiêu thừa dịp Tần Mặc không thần công phát động bảo vệ cho vợ trước mau ngậm miệng, liền cười cười xoay người ngồi lên vị trí tài xế.

Đợi đến khi Tần Mặc và Tô Song Song vào xe, anh vừa thấy Tô Song Song bỏ hai tay ra, vẫn không quên nhạo báng một câu: "Nhị Mạnh Hóa à, cái mông này của cô thật đáng giá tiền. Anh giai đây cho tới nay đều chỉ làm tài xế cho người đẹp mà thôi! Hôm nay cô thật sự đã nhặt được đại tiện nghi rồi đó."

Tô Song Song liếc nhìn Bạch Tiêu một cái, không nhanh không chậm nói một câu: "Này ở trong lòng anh A Mặc cũng là mỹ nữ hay sao?"

"!" Bạch Tiêu không nghĩ tới công phu đấu khẩu của Tô Song Song tiến bộ như vậy: một thời gian dài mới gặp lại, trong nháy mắt anh bị chặn họng không biết nên nói cái gì cho phải.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, Bạch Tiêu liếc mắt nhìn Tần Mặc, thấy anh mất mặt, trong nháy mắt liền ngoan ngoãn câm miệng, đoán chừng một chốc nữa lập tức phải tiếp chiêu thần công hộ vợ của Tần Mặc rồi.

Chờ xe dừng bên ngoài nhà cũ họ Tần, Tô Song Song vậy mà lại không còn có khí lực để múa mép khua môi nữa, khẩn trương đến độ cứ liên tục nuốt nước miếng hết lần này đến lần khác.

Tần Mặc xuống xe, mở cửa xe, nhìn Tô Song Song một cái, sau đó liền đưa tay ra thủ nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, trầm ổn nói: "Em chỉ cần nhớ kỹ, vô luận có phát sinh chuyện gì, em chỉ nói muốn gả cho anh, là đủ rồi, hết thảy những thứ khác đã có anh."

Trong nháy mắt, Tô Song Song cảm nhận được một luồng ấm áp thuận theo tay của Tần Mặc đang lôi kéo tay của mình, một mạch lan ra khiến cho trong lòng cô cũng thấy ấm áp.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, khi ánh mắt của mình bắt gặp cặp mắt Tần Mặc, thì nhìn thấy sự kiên định ấm áp từ trong ánh mắt của Tần Mặc tỏa ra. Cô khẽ hé môi nở một nụ cười yếu ớt, dùng sức gật đầu một cái.

"A Mặc, về sau bất kể chuyện gì xảy ra, em đều muốn được gả cho anh, người nào cũng không thể ngăn cản buổi hôn lễ của chúng ta." Giờ khắc này Tô Song Song đã kiên định không lay chuyển.

Thực sự nhiều năm sau, khi cô hồi tưởng lại lúc này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng bao giờ có ý nghĩ, sẽ có một ngày cô sẽ làm trái với lời hứa chấp nhận đó.

Ánh mắt Tần Mặc sáng lên, khóe miệng khẽ cong lên, lời kéo tay Tô Song Song. Bước chân hai người trầm ổn hướng về phía nhà cũ họ Tần, tiến vào bên trong. Bạch Tiêu đi theo ở phía sau, nhìn hai người kia, trong mắt mang theo một chút ý cười.

Tô Song Song cùng Tần Mặc mới vừa bước vào trong nhà cũ họ Tần, đã nhìn thấy ông nội Tần ngồi lên xe lăn, mặt tái nhợt. Tô Song Song trong nháy mắt liền trở nên mềm lòng. Tần Mặc theo bản năng nắm chặt lấy tay Tô Song Song, Tô Song Song cố nén nhịn không lên tiếng.

Ông nội Tần ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc một cái, lại quay đầu sang nhìn Tô Song Song một chút, một đôi mắt vẫn đục khẽ phiếm một ít nước mắt.

"Ông nội biết là có lỗi với các cháu, nhưng mà hôn sự của hai đứa, ông nội thực sự nhất định không đồng ý!" Ông nội Tần trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, không có nửa phần chỗ trống để thương lượng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Chúng Con Sẽ Hạnh Phúc

Editor: Mẹ Bầu

Tô Song Song thế nào cũng không nghĩ tới, thậm chí ngay cả cơ hội hàn huyên cũng không có, ông nội Tần liền trực tiếp xối một tràng phủ đầu luôn bọn họ. Tô Song Song đứng ở đó trong logng đầy sự chán nản, cũng không biết nên ứng đáp thế nào cho phải nữa rồi.

Tần Mặc cũng cảm thấy như vậy là tốt hơn, tiết kiệm còn phải ở lại trong nhà cũ họ Tần để nói nhảm với ông nội Tần.

Tần Mặc tiến lên nửa bước, kéo Tô Song Song về phía sau che chở, nhìn về phía ông nội Tần, không có biểu tình gì, vừa muốn mở miệng, ông nội Tần lại đột nhiên mở miệng nói: "Song Song sức khỏe của cháu không có việc gì chứ hả? Đến đây để cho ông nội xem một chút nào!"

Ông nội Tần hiện tại ngồi ở xe lăn, việc di chuyển không được thuận tiện, lúc này ông vừa mở miệng, trong giọng nói tràn đầy sự đau lòng lẫn áy náy. Nghe ông nội nói như vậy, trong lòng Tô Song Song cũng cảm thấy khó chịu, vẻ mặt vừa mới cứng ngắt trong nháy mắt liền trở nên mềm mại hẳn lại.

"Ông nội..." Tô Song Song đang định đi tới, Tần Mặc liền lôi kéo tay Tô Song Song trở lại, không để cho cô đi. Tô Song Song nhìn lại về phía Tần Mặc vẻ mặt đầy sự khó hiểu.

Tần Mặc lại không hề nhìn Tô Song Song, mà anh nhìn về phía ông nội Tần, anh hỏi ông nội với vẻ lạnh lùng: "Ông nội, rốt cuộc đã có chuyện gì

xảy ra?"

Quản gia vừa thấy hai phe lại bị bế tắc ở chỗ này, vội vàng làm người hoà giải, cung kính đi lên trước, đưa tay làm một động tác mời mọc: "Kính xin tiểu thiếu gia, tiểu thiếu phu nhân đi vào trong nhà, ngồi xuống rồi hãy nói."

Lúc này ông nội Tần mới ý thức được rằng, thế nào mà ông lại ngăn cản hai người bọn họ đứng ở cửa, dien+dan+le+quy+don+com cũng không để cho bọn họ đi vào nhà. Vẻ mặt của ông nội Tần cũng đã hơi hòa hoãn một chút, hướng về phía Tô Song Song nói: "Đi vào trong nhà ngồi đi."

"Có chuyện gì thì cứ nói ở chỗ này là được, cháu muốn hỏi ông một lần nữa, cuối cùng thì, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Tần Mặc hướng về phía nhà cũ họ Tần, ấn tượng càng ngày càng kém, hơi híp mắt lại một chút, ánh mắt nhìn về phía ông nội Tần, rõ ràng thiếu sự kiên nhẫn.

Ông nội Tần cũng ngênh đón ánh mắt kia của Tần Mặc. Ông dùng lực vỗ lên tay vịn xe lăn, diễ~đàn~le~quý~đôn giận dữ hét lên: "Thằng nhóc thúi này, mày muốn làm cho ông nội phải tức chết có phải hay không!"

Rốt cuộc Tô Song Song cũng nén nhịn lại tâm tình hiền lành của mình, hỏi chen vào một câu trước khi hai người bọn họ trở nên cãi vã mạnh mẽ hơn: "Ông nội, ngài đừng nóng giận, rốt cuộc tại sao đột nhiên ngài lại phản đối chuyện hai chúng cháu ở chung một chỗ vậy?"

Tô Song Song hơi ngừng lại một chút, tiếp tục chân thành hỏi: "Cháu cảm thấy rằng, nhất định là ông nội ngài đang có chuyện gì khó nói ẩn giấu bên trong. diễ●n☆đ●ànle☆q●uýđ●ôn Ngài nói với chúng cháu, chúng ta cùng nhau giải quyết có được hay không?"

Trong lòng ông nội Tần cũng có chút áy náy đối với Tô Song Song, vừa nghe thấy cô nói chuyện, ông nội Tần liền cố đè lửa giận xuống, trì hoãn

trong chốc lát, nhưng lại vẫn không chịu mở miệng như cũ, không chịu nói một câu là vì cái gì mà mình lại như vậy.

Một lát sau ông nội Tần như không nén nhịn được nữa, tiếp tục nói: "Song Song, nếu như cháu mà ở cùng với Tần Mặc, tương lai sẽ gặp phải nhiều thua thiệt! Ông nội làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho cháu thôi!" Khi cất giọng nói những lời này, ngữ điệu nói của ông đầy ý vị sâu xa, mặt mũi rồi rằm.

Tô Song Song trầm mặc, dĩ nhiên (lee^qu.donnn), nhưng Tần Mặc lại không có tâm tình nào để nghe những lời nói đó của ông nội Tần. Anh dứt khoát hỏi luôn vào vấn đề: "Hôn lễ ông có đi hay không?"

"!" Ông nội Tần không nghĩ tới cho đến bây giờ Tần Mặc vẫn còn băn khoăn đối với việc ông đi tham gia hôn lễ. Bàn tay ông cụ Tần đặt ở trên tay vịn chiếc xe lăn khẽ run rẩy, trong lòng ông cụ Tần cực kỳ khổ sở! Ông đau khổ, thật hận vì từ trước đến nay cũng không hề hay biết chuyện này.

"Không đi!" Ông nội Tần cắn răng nghiêng lợi nặn ra hai chữ, thái độ rõ ràng cứng rắn, chính là không có ý định đi.

"Ông nội, chỉ cần Tần Mặc không phải là người thân thích của cháu, bất kể tương lai có nhiều khó khăn thế nào, cháu cũng sẽ không rời khỏi anh ấy." Tô Song Song nói xong liền nắm lấy tay Tần Mặc thật chắc cùng giơ cao tay lên.

Biểu tình của Tô Song Song rất nghiêm túc, nụ cười tràn đầy sự ấm áp dịu dàng. Lúc này xung quanh thân thể cô giống như tỏa ra một vòng ánh sáng dịu dàng, làm cho người ta phải chói mắt không mở mắt ra nổi.

"Ông nội, kể từ khi cháu dự định sống cùng với A Mặc, thì từ giờ cho đến mãi sau này, cháu cũng không hề nghĩ qua sẽ bình an vượt qua cả đời."

"Nhưng mà chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh cháu, bất luận là có bao nhiêu khó khăn, chúng cháu cũng sẽ cùng nhau vượt qua! Cho nên ông nội, cháu hi vọng ngài không cần phải lo lắng thay chúng cháu đâu. Chúng cháu nhất định sẽ hạnh phúc! Ngài tới tham gia hôn lễ của chúng cháu đi, đây là tâm nguyện của cháu mà cũng là tâm nguyện của A Mặc."

Ông nội Tần buông mi mắt xuống, tựa như đang suy tư chuyện này. Theo bản năng, Tô Song Song dùng sức cầm bàn tay Tần Mặc tay, tập trung tinh thần nhìn ông nội Tần.

"Song Song à! Cháu rất yêu cha mẹ của cháu phải không?" Ông nội Tần đột nhiên hỏi Tô Song Song một câu không đầu không đuôi như vậy,..., giọng nói của ông khàn khàn khó khăn, âm điệu mang theo chút run rẩy.

Tô Song Song hết sức chăm chú chờ đáp án của ông nội Tần, chột nghe thấy ông cụ hỏi về vấn đề này, hoàn toàn cũng không chút suy nghĩ, trực tiếp hơi cúi đầu, hồi đáp: "Có ạ! Cháu rất yêu cha mẹ của cháu."

Trong nháy mắt sắc mặt ông nội Tần trắng bệch ra. Bàn tay ông đặt tay ngang ở trên tay vịn xe lăn, trong nháy mắt nắm chặt lại.

Ông nội Tần cắn răng nói: "Cha mẹ của cháu ở trên trời có linh thiêng cũng không muốn nhìn thấy tương lai cháu sẽ phải chịu khổ, cho nên ông kiên quyết không đồng ý... Nếu như các cháu vẫn muốn cử hành hôn lễ thì, ông... ông liền chết cho các cháu xem!"

Câu nói cuối cùng, ông nội Tần nói đặc biệt nghiêm túc, thái độ kiên quyết không có chừa lại nửa phần thương lượng.

"!" Tô Song Song không nghĩ tới ông nội Tần lại lấy cái chết ra để bức bách như vậy, cả người sững sờ ở nguyên chỗ đó, hoàn toàn không biết sẽ phải nói gì cho đúng.

Tần Mặc lại nhú mảy, rõ ràng anh đã hao hết sự kiên nhẫn. Anh liếc mắt nhìn ông nội Tần, đoán chừng là từ ông nội mình sẽ không nghe được tin tức gì có ích nữa rồi, anh quyết định cũng không tốn phí nhiều ngôn ngữ thêm nữa.

Tần Mặc móc ra từ trong lồng ngực một chiếc thiệp mời, mở nó ra, đặt lên trên mặt bàn ở bên cạnh, nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch ông nội Tần rồi nói: "Cả đời này cháu chỉ cử hành hôn lễ một lần này, nếu như ông không muốn bỏ qua, thì phải đi."

Tần Mặc nói xong liền lôi kéo Tô Song Song đi ra ngoài. Tô Song Song lo lắng quay đầu lại nhìn ông nội Tần, đúng lúc ông nội Tần ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ, trong ánh mắt của ông tràn đầy đau thương lẫn không đành lòng.

"Ông nội, ngài hãy tin tưởng vào chúng cháu, chúng cháu nhất định sẽ hạnh phúc!" Tô Song Song vội vàng nói lại một câu, liền bị Tần Mặc kéo đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài, Tô Song Song sải bước nhanh hơn một chút, đi tới trước mặt Tần Mặc, nhìn anh, cau mày hỏi anh giọng đầy vẻ lo lắng: "A Mặc, như vậy có được không? Sức khỏe của ông nội bây giờ không thể chịu đựng được sự kích thích như vậy đâu!"

"Bác sĩ ở trong nhà cũ họ Tần không phải là chỉ ngồi không, không có việc gì! Em cứ chuyên tâm với trách nhiệm làm cô dâu của mình là được rồi." Chân mày của Tần Mặc đã nhăn lại thật sâu, rõ ràng tâm tình của anh cũng không được tốt lắm.

Tô Song Song biết Tần Mặc cũng lo lắng cho sức khỏe của ông nội Tần, chẳng qua là anh quật cường là không chịu thừa nhận mà thôi. Tần Mặc vội vàng đưa mắt nhìn sang Bạch Tiêu đang ở bên ngoài chờ bọn họ, ý bảo Bạch Tiêu hãy mau đi xem tình hình một chút.

Bạch Tiêu thấy sắc mặt của Tần Mặc như vậy cũng biết cuộc hội đàm không được ổn thỏa, anh giơ tay làm tư thế OK với Tô Song Song, sau đó hướng về phía Tần Mặc rống một tiếng: "Tiểu Tần Tần, tôi có đồ cho ông nội đây, các người cứ đi trước đi!"

Tần Mặc không cần suy nghĩ cũng biết Bạch Tiêu đi làm cái gì, anh lười phải để ý đến Bạch Tiêu, lôi kéo Tô Song Song đi lên xe.

Xe đi trong chốc lát, Tô Song Song phát hiện ra phương hướng này không phải là trở về trong thành phố, mà là càng chạy càng xa. Cô có chút kinh ngạc, không nhịn được hỏi: "A Mặc, chúng ta đang đi đến chỗ nào vậy?"

"Dẫn em đi thăm cha mẹ của anh một chút." Hôm nay ông nội Tần nhắc tới cha mẹ, Tần Mặc mới nhớ tới, dường như anh vẫn còn chưa từng đưa Tô Song Song đi đến gặp cha mẹ của mình.

Tô Song Song vừa nghe vậy, theo bản năng ngồi nghiêm chỉnh lại, có vẻ hơi bị căng thẳng. Tần Mặc liếc mắt nhìn thông qua kính chiếu hậu, thấy Tô Song Song căng thẳng đến mức cả người cũng trở nên cứng đờ, liền an ủi một câu: "Bọn họ đã qua đời rồi."

"Em biết, nhưng mà ngộ nhờ bọn họ không chọn trúng em, nửa đêm báo mộng cho anh, bảo anh khờn được lấy em thì em biết làm sao bây giờ?" Tô Song Song càng nghĩ càng thấy khẩn trương, lòng bàn tay cũng túa ra một lớp mồ hôi thật mỏng.

Tần Mặc càng nghe càng cảm thấy vô bổ, không hề để ý tới Tô Song Song nữa, chờ đến khi xe dừng lại ở bên ngoài khu nghĩa trang, Tô Song Song liền vội vã xuống xe, đi sang bên cạnh mua một bó hoa.

Tô Song Song ôm trong tay bó hoa Bách Hợp, khẩn trương nhìn Tần Mặc, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lại kêu lên một tiếng: "Bác trai, bác gái có thích hoa Bách Hợp hay không vậy?"

Tần Mặc nhìn bó hoa Bách Hợp trong ngực Tô Song Song thoáng xuất thần, anh nhớ mang máng khi còn bé, trên mặt mẹ cũng luôn nở nụ cười dịu dàng.

Mẹ vừa nghiêng nghiêng cành hoa Bách Hợp trong tay vừa nghiêng đầu với anh, cười dí dỏm nói: "A Mặc, khi con trưởng thành cũng phải hướng ba ba của con như thế này, mà đòi cưới cô gái trong lòng mình nhé!"

Tô Song Song thấy trên gương mặt của Tần Mặc có chút biểu cảm cứng ngắc, khẩn trương gọi một tiếng: "A Mặc?"

"Hả?" Tần Mặc vẫn không biết mình đã xuất thần rồi, thấy vẻ mặt Tô Song Song đang nhìn mình đầy lo lắng, theo bản năng hỏi một câu: "Sao vậy?"

"Em hỏi bác trai, bác gái có thích hoa Bách Hợp không? Chẳng lẽ hai người không thích sao?" Tô Song Song lại bắt đầu khẩn trương, đang định đi trở lại để đổi, nhưng Tần Mặc túm lấy phía sau cổ áo của Tô Song Song, kéo giật cô trở lại.

"Thích, rất thích!" Tần Mặc hiếm khi tái diễn lại một lần, nói xong liền đổi sang cầm lấy tay Tô Song Song kéo cô cùng đi vào bên trong.

Vị trí khu mộ của ba Tần mẹ Tần hết sức tốt đẹp. Tô Song Song đứng ở trước mộ bia, vẫn khẩn trương cúi đầu.

Qua một khắc Tô Song Song mới hậu tri hậu giác phát hiện ra mình vẫn còn cầm bó hoa trong tay hoa chưa đưa ra ngoài. Cô vội vàng máy móc nâng bó hoa trong tay đưa lên trước, run run rẩy rẩy nói: "Cháu chào bác trai, bác gái! Cháu là Tô Song Song!"

Đã thật lâu rồi Tần Mặc mới lại tới khu mộ của cha mẹ, nhìn thấy hình của cha mẹ mình trên bia mộ vốn dĩ còn đang cảm thấy rất buồn ngủi, vừa

nhìn thấy Tô bộ dạng của Song Song như vậy, đột nhiên liền cảm thấy tâm tình như được buông lỏng.

Anh nhận lấy bó hoa trong tay Tô Song Song, Tô Song Song vẫn đang cúi đầu, không nhìn thấy hang động của Tần Mặc, đột nhiên phát giác bó hoa trong tay mình bị người khác lấy đi, bị dọa cho sợ đến mức chột lui về phía sau một bước, thiếu chút nữa thì kêu lên.

"Sao thế?" Tần Mặc nhìn về phía Tô Song Song tỏ ý khó hiểu. Tô Song Song nghe thấy giọng nói, nhìn về phía Tần Mặc, khi nhìn thấy chính là anh đang ôm hoa, tay vỗ vỗ vào chỗ tim của mình vẫn chưa tỉnh hồn.

Dĩ nhiên là Tô Song Song sẽ không nói mình là bị dọa sợ, chớp mắt một cái, nói trả lời anh có chút lúng túng: "Mới vừa rồi có một con côn trùng nào đó bay tới, làm em bị hù dọa!"

"À!" Tần Mặc liếc nhìn một cái, nhận thấy ngay chút tâm tư kia của Tô Song Song, kiểu “con vịt chết còn mạnh miệng” (câu thành ngữ, chỉ người nói ra lời không đúng với suy nghĩ của mình), cho nên anh cũng không hỏi nữa, tránh cho Tô Song Song bị lúng túng. Anh ngồi xổm xuống, hơi khom người, chuyên chú cắm hoa vào trong bình hoa bên cạnh.

Tô Song Song cũng ngồi xổm xuống theo, nhẹ nhàng nói: "Bác trai, bác gái, cháu và A Mặc muốn kết hôn với nhau, về sau cháu sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt, để cho nụ cười trên gương mặt của anh ấy càng ngày càng nhiều, để cho anh ấy có một mái nhà hạnh phúc..."

Tô Song Song khẩn trương nói lẩm bẩm liên miên, có lúc những lời đều đã nói hết lại nói lặp lại, nhưng mà Tần Mặc thì cứ an tĩnh như vậy, ngồi nghe Tô Song Song hứa sẽ dành cho anh một tương lai tốt đẹp.

Từng câu, từng câu nói kia dần dần tạo thành một bức tranh hạnh phúc ở trong đầu Tần Mặc. Tựa như đã thật lâu rồi anh chưa từng thể biết cái gì là hạnh phúc, giờ khắc này lại cảm thấy mình đang được hạnh phúc bao vây.

Tô Song Song khẩn trương khẩn khứa xong rồi, cẩn thận lôi kéo ống tay áo Tần Mặc, hạ thấp giọng hỏi một câu: "A Mặc, bác trai, bác gái không có phản ứng gì, liệu có phải là hai người bày tỏ sự rất hài lòng đối với em hay không?"

Tần Mặc vừa nghe thấy, không nhịn được liền phì cười một tiếng, theo bản năng vươn tay ra vuốt ve mái tóc của Tô Song Song vẻ đầy cưng chiều. Lúc này anh mới lên tiếng, chẳng cũng không phải anh nói với Tô Song Song, mà là đang nói đối với cha mẹ mình.

"Ba mẹ, chính là cô nhóc này đây, con... sẽ hạnh phúc." Tần Mặc nói xong thu hồi lại bàn tay đang vuốt ve mái tóc của Tô Song Song, đổi thành nắm lấy bàn tay của cô.

Tô Song Song theo bản năng cúi đầu xuống nhìn cái nắm tay nhau của bọn họ, trong lòng thấy ấm áp, trong một tích tắc trước cô vẫn còn đang cảm thấy bất an khẩn trương, nhưng chỉ trong nháy mắt liền biến mất hết không thấy gì nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt lấy lại dũng khí, lôi kéo tay Tần Mặc về phía trước vái một cái, trong mắt hàm chứa những giọt nước mắt hạnh phúc, cười híp mắt lại nói: "Bác trai, bác gái, chúng con nhất định sẽ hạnh phúc!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Tô Thiên Hạ Vô Địch

Tần Mặc đợi trong chốc lát, thấy Tô Song Song vẫn kéo tay anh, dáng vẻ siêu nhân trứng muối, rốt cuộc không nhịn được hỏi một câu, “Còn chưa nhìn xong đồng hồ của anh?”

“Hả? A!” Lúc này Tô Song Song mới phản ứng được, mới vừa rồi cô khẩn trương tự động ngây người rồi.

Cô vội vàng thu tay lại, đè thấp giọng hỏi Tần Mặc: “A Mặc, bác trai bác gái sẽ không ghét bỏ em đi!”

Tô Song Song nói xong tỏ vẻ ảo não, đột nhiên gặp cha mẹ Tần Mặc, cô thật sự quá khẩn trương, đầu cô đầy khẩn trương giống như thiếu dây thần kinh, thường xuyên đoản mạch.

Mặc dù cha mẹ đây chỉ là một tấm mộ bia, nhưng vẫn khiến Tô Song Song không tìm được phương hướng.

“Không biết, em và mẹ anh rất giống.” Tần Mặc nói xong, Tô Song Song lập tức dựng lông, quay đầu nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, vẻ mặt hoảng sợ.

Trong nháy mắt Tần Mặc cảm thấy cảm xúc của Tô Song Song không đúng, còn chưa kịp hỏi, Tô Song Song đã hất tay của anh ra, lui về sau một bước, run run rẩy rẩy tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Chẳng lẽ anh bởi vì em giống như mẹ anh, anh mới chịu lấy em sao?”

“...” Tần Mặc chỉ cảm thấy một tia chớp trong nháy mắt cuộn cuộn bổ vào trên đầu anh, anh thật sự không biết nên cho Tô Song Song về mặt gì, trực tiếp vác cô lên, khiêng cô trên người, đi xuống dưới.

“Này! Anh trốn tránh gì chứ?” Tô Song Song nóng nảy trong lòng, đập chân đá Tần Mặc, Tần Mặc đưa tay vỗ mạnh lên mông Tô Song Song, Tô Song Song sợ hết hồn, lập tức đành hoảng.

"Nói bây nữa, anh sẽ nhốt em một mình ở đây, để cho em theo cha mẹ anh." Tần Mặc nói xong buông Tô Song Song xuống, nhìn thẳng vào mắt Tô Song Song.

“!” Tô Song Song vừa nghĩ tới mình nửa đêm ở lại chỗ này, bị sợ đến tóc gáy cả người cũng sắp dựng lên, cô nuốt nước miếng một cái, tay còn không có tiền đồ kéo thật chặt áo Tần Mặc.

"Cái đó... Vậy em đây sao bình thường, tại sao anh lại yêu thích em?" Mặc dù bình thường Tô Song Song tùy tiện, nhưng trong lòng cô là người rất không có cảm giác an toàn.

Hôm nay mới nghe Tần Mặc nói cô giống như mẹ của anh, cô bỗng cảm thấy sấm sét giữa trời quang, không khống chế được não mở rộng ra.

“Trừ tính tình, hai người chỗ nào cũng không giống, mẹ anh đẹp hơn em, thông minh hơn em, so với em... Tài nấu nướng giỏi hơn.” Tần Mặc cau mày suy nghĩ một chút, quan sát Tô Song Song từ trên xuống dưới một chút, lại tặng thêm một câu, “Vóc người đẹp hơn em.”

Nào biết Tô Song Song lại không tức giận, ngược lại nở nụ cười, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực, rất an ủi nói một câu: “Em đây yên tâm.

“...” Trong nháy mắt Tần Mặc không nói được gì, anh tuyệt đối cười được một bảo vật đùa bỡn khắp nơi, chỉ có điều bây giờ Tô Song Song

không đau lòng khổ sở, anh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến đi tới cửa, Tần Mặc lại đột nhiên không đi, Tô Song Song không hiểu quay đầu lại nhìn anh, Tần Mặc chậm rãi nói ra: "Nên đi thăm cha mẹ em chứ?"

"..." Tô Song Song vừa nghe, cả người đều ngẩn ra, cô cúi đầu ánh mắt hoảng hốt lắc lắc hai cái, trong nháy mắt Tần Mặc cảm thấy không khí không đúng lắm.

Tần Mặc đang định hỏi Tô Song Song xảy ra chuyện gì, Tô Song Song lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nặn ra một nụ cười khổ, nói: "Cha em không ở đây, ở nghĩa địa thành bắc, anh biết chỗ đó không?"

"Ừ." Tần Mặc vừa nghe thành bắc, gật đầu một cái, chỉ có điều chân mày theo bản năng nhíu lên một chút, mặc dù thành bắc là nghĩa địa, nhưng quả thật có thể coi như bãi tha ma.

Tần Mặc mang theo Tô Song Song tới nghĩa địa thành bắc, trầm mặc đi theo sau lưng Tô Song Song đến bên cạnh mộ cha Tô, mặc dù nơi này tương đối loạn, nhưng mộ của cha Tô lại vẫn rất sạch sẽ, có thể thấy được Tô Song Song thường đến.

Nhưng mà Tần Mặc nhìn kỹ một chút, phát hiện một chuyện rất quan trọng, anh mở miệng hỏi: "Sao chỉ có chú?"

Thái độ của Tô Song Song ngược lại rất bình tĩnh, cô dùng tay áo lau mộ bia cho cha, giải thích: "Khi xảy ra tai nạn xe cộ thì em cũng ở trên xe, chờ khi em tỉnh lại ở bệnh viện, cha mẹ đã bị hỏa táng."

Tô Song Song nghĩ như vậy, thở dài, đột nhiên nhiều thêm vẻ u sầu không nên thuộc về cô: "Tro cốt của mẹ bị nhà họ Chiến cầm về, em đi tới, chỉ có điều cửa chính cũng không đi vào, liền bị bọn họ thả chó hù chạy."

Tần Mặc nghe thế, nửa ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, từ phía sau ôm lấy Tô Song Song vào trong ngực, Tô Song Song sửng sốt một chút, ngay sau đó thân thể mềm nhũn, dựa vào trong ngực Tần Mặc.

“Sau khi cha và mẹ ở chung một chỗ, mẹ liền bị đuổi ra khỏi nhà, không ngờ nhà họ Chiến.. Nhà họ Chiến lại quá đáng như vậy, cho dù cha mẹ đã qua đời vẫn không để cho bọn họ ở bên nhau.”

“Mà khi em tỉnh dậy, trong nhà cái gì cũng không có, góp đông góp tây, mới mua được một mảnh đất mộ, chỉ có điều nơi này yên tĩnh, cha cũng không ghét bỏ nó đơn sơ.”

Tô Song Song càng nói giọng càng nhỏ, cô cảm thấy áy náy thật sâu với mình không có khả năng, nhưng mà sự nghiệp nhà họ Chiến lớn, cô ngay cả cửa cũng không vào được, chứ đừng nói chi tới muốn mang tro cốt của mẹ về.

Tần Mặc không ngờ Tô Song Song còn có khúc mắc này, cau mày, rất muốn hỏi một câu: Vì sao không nói với anh?

Nhưng mà anh đột nhiên đã nghĩ thông suốt, tính tình Tô Song Song ngoài mềm trong cứng, trong xương cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù bình thường cô có dáng vẻ tham tiền, nhưng cho tới nay còn chưa từng cầu xin anh thứ gì về vật chất, ngay cả đồ dùng trong nhà cũng tự mình cố gắng kiếm, cố hết sức không tiêu của anh.

Cho nên cô sẽ không có chuyện không biết xấu hổ nói lên một yêu cầu lớn như vậy, Tần Mặc khẽ cúi mắt xuống, cảm thấy rất đau lòng vì mình sơ sót lớn như vậy, cảm giác thật áy náy.

“Anh giúp em, coi như đưa sính lễ cho chú dì.” Tần Mặc vừa nói, cả người Tô Song Song run lên, ngay sau đó không nhịn được bùm mặt bật khóc.

“Em cũng nghĩ tới nhờ anh giúp một tay, nhưng mà em biết trước giờ nhà họ Tần và nhà họ Chiến luôn xung khắc như nước với lửa, em không muốn làm anh khó xử.” Tô Song Song và Tần Mặc ở chung một chỗ, cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới chuyện vật chất, cho nên cô khó mở miệng.

“Ừ, anh biết rõ.” Tần Mặc không nói thêm gì, nhưng giờ khắc này yên lặng lại làm ấm áp trái tim hai người.

Tô Song Song và Tần Mặc cố ý không đề cập tới chuyện cha mẹ qua đời, bởi vì cha mẹ bọn họ đều vì tai nạn xe cộ mà qua đời, chỉ cần vừa nhắc tới, trong lòng liền khó chịu, cho nên bọn họ rất cố ý tránh né.

“Được rồi! Em đã đồng ý với cha phải làm một tiểu nhị hóa * vui vẻ!” Tô Song Song hít mũi, kéo Tần Mặc đứng dậy, đã khôi phục lại khí thế bừng bừng hùng dũng oai vệ.

(*) tiểu nhị hóa: ngôn ngữ mạng chỉ ngốc một cách đáng yêu.

“...” Tần Mặc lại cảm thấy trên trán mình chảy xuống ba vạch đen, trong nháy mắt hiểu tại sao Tô Song Song trời sinh kèm thể chất nhị hóa thì ra cô kế thừa y bát của cha cô, truyền thừa xuống.

(*) y bát: cái áo cà sa và chén của thầy tu, giao nhận y bát ý chỉ giao nhận chứng nhận đạo pháp giữa sư đồ. Trong tác phẩm văn học dùng truyền thừa y bát chỉ quá trình truyền thừa kỹ thuật, tín niệm, mục tiêu.

“Cha, mau nhìn tổng giám đốc anh tuần nhiều tiền khí phách si tình mà con tì được, nào tổng giám đốc đại nhân tới cười một cái với cha!” Tô Song Song nói xong mặt mong đợi ngửa đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc thật sự không chịu nổi khi đối mặt với một chuỗi dài từ ngữ coi như ca ngợi chất chồng lên người anh của Tô Song Song, lại là lần đầu tiên

gặp cha vợ cũng không thể nghiêm mặt, anh vẫn biết một chút phép tắc thông thường, liền nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Tô Song Song vừa thấy, vẻ mặt ghét bỏ, mím môi, quay đầu cười ha hả nói với cha cô: “Anh ấy gần đây mặt than, cho nên không biết cười, hai ngày nữa khô phục như cũ, con lại dẫn anh ấy tới thăm cha nha!”

“...” Mặc dù Tần Mặc không nói gì, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tự do tự tại của Tô Song Song ở trước mặt mộ bia của cha cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, không tự chủ lộ ra ý cười, mặc dù rất cặn nhưng rất hạnh phúc.

“Được rồi được rồi, lần sau tới con sẽ vụng trộm mang rượu trắng cha thích uống cho cha, lúc này tới quá bất ngờ, đã quên, con rể cha cũng đã thấy, con đi nha!”

Tô Song Song nói xong vẫy vẫy tay, lúc xoay người, mới vừa rồi còn mặt mày tươi cười trong nháy mắt trở nên phờ phạc rũ rượi, cô kéo Tần Mặc trầm mặc đi về phía trước. dfienddn lieqiudoon

Tần Mặc không ngờ Tô Song Song giả bộ vui vẻ ở trước mặt cha Tô, đưa tay tóm lấy khuôn mặt bánh bao của cô, Tô Song Song nhất thời bị đau ai ôi một tiếng, nhíu mũi, đưa tay tóm lấy tay Tần Mặc còn đang nhéo mặt cô, hàm hồ hét lên: “Làm gì vậy! Làm gì vậy!”

“Thay chú dạy dỗ em, lại học được trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ.” Trên tay Tần Mặc cũng không dùng bao nhiêu sức, chỉ có điều thịt trên mặt Tô Song Song quá non, bóp một cái liền đau đến cô gào khóc kêu lên.

“Đại nhân! Em sai rồi! Cha à! Con sai rồi! Em chỉ muốn đi nhà cầu, cho nên mới có vẻ mặt táo bón, tha cho em đi!” Tô Song Song nói xong rất tức thời thả một cái rắm vô cùng vang, trong nháy mắt động tác của hai người liền khựng lại.

Vẫn là Tô Song Song phản ứng kịp trước, lúng túng vỗ vỗ tay Tần Mặc, nhắm mắt lại tỏ vẻ gặp trở ngại.

Tần Mặc trải qua sóng to gió lớn, nhưng cũng là lần đầu gặp phải chuyện khiến cho anh lúng túng như thế, Tần Mặc tỉnh táo nới lỏng tay, quay đầu nhìn về phía bên kia.

Tô Song Song xấu hổ đỏ ngầu cả mặt, cô tức giận đá Tần Mặc một cước, một tay xoa bụng: “Em bị tiêu chảy, còn để cho em làm trò cười, anh thật sự coi em là con ngốc hả!”

“...” Tần Mặc hít vào một hơi, không nói hai lời, ôm lấy Tô Song Song liền bước nhanh đi về bên ngoài, Tô Song Song sửng sốt một chút, ngay sau đó theo bản năng theo thói quen dựa vào lồng ngực rộng rãi của anh.

Mặc dù Tô Song Song ngượng ngùng, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ mới vừa rời của Tần Mặc, đoán chừng cả đời cũng chỉ được nhìn một lần này, không nhịn được mím môi vụng trộm mừng.

Tần Mặc cảm thấy thân thể Tô Song Song ở trong lòng anh khẽ run, còn tưởng rằng cô không nhịn nổi, lại bước nhanh hơn, đến cuối cùng đi như chạy rồi.

Đợi đến khi thành công vận chuyển Tô Song Song tới nhà vệ sinh công cộng ngoài nghĩa địa, lúc này Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Song Song quay đầu lại trợn mắt nhìn Tần Mặc một cái, dáng vẻ nữ vương cao ngạo vào nhà vệ sinh công cộng, Tần Mặc đứng ở ngoài cửa, trời rất lạnh nhưng trên trán đổ một tầng mồ hôi dày.

Anh cũng không phải chạy bị nóng mà bị Tô Song Song làm cho hết ý kiến, anh cúi đầu bất đắc dĩ mà lắc đầu, lại như cũ vẫn không nhịn được bị Tô Song Song làm cho vui vẻ.

Cô nhóc nhị hóa này, thật đúng là chơi trò ghê tởm gì đâu, đoán chừng trên thế giới này chỉ có một nhị hóa như vậy có thể chế ngự được anh.

Tô Song Song cố ý nán lại một lát trong nhà vệ sinh công cộng, một là cô lúng túng, hai là cô tức giận! Một mình cô đau khổ một lát không được, nhất định phải làm động thái lớn hơn cô.

Ước chừng qua hai mươi phút, Tần Mặc cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thấy định vị của Tô Song Song vẫn trong nhà vệ sinh công cộng, hơi thoải mái, lại đợi năm phút đồng hồ, thấy cô vẫn còn chưa đi ra, Tần Mặc không yên lòng rồi.

“Tô Song Song, em làm gì đó?”

Tô Song Song nghe động tĩnh, đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ chính là không đi ra, định ăn thua đủ rồi.

“Nếu em không đi ra anh đi vào, ba!”

“Đừng đừng! Em tới đây!” Tô Song Song biết Tần Mặc nói ra được làm được, vội vàng đi như chạy ra ngoài, Tần Mặc cau mày quan sát Tô Song Song trên dưới một chút, Tần lời nói ác độc lại một lần nữa tái xuất giang hồ, chê cười: “Có phải em bị rơi vào bên trong, lại bò lên rồi không?”

“...” Tô Song Song hơi híp mắt, nhìn chăm chăm Tần Mặc, hừ một câu, phẩy phẩy mũi hôi còn sót lại trên người, lúc này mới cảm thấy thoải mái, cũng không để ý tới Tần Mặc, xoay người liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía xe.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Bị Cô Đẩy Xuống

Tô Song Song ngồi ở trong xe, vẻ mặt khinh thường, thật ra thì trong lòng cô chột dạ, dù sao chuyện như vậy làm thật ghê tởm, chính cô cũng hơi không chịu nổi, nhưng trên mặt mũi đủ ra vẻ.

Tần Mặc lên xe, khoe miệng khê nhếch cười quay đầu nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tô Song Song, giống như mới vừa thúỉ trốn trong nhà vệ sinh không đi ra là anh, mà không phải là cô.

“Sao không lái xe? Có phải không muốn kết hôn không!” Tô Song Song bị Tần Mặc nhìn hơi sợ hãi, vỗ mạnh bảp đùi “Bộp!” cái, đau đến cô hít một hơi nhếch miệng, như cũ khí thế không giảm.

“Được được!” Tần Mặc là người lạnh lùng như vậy đã bị Tô Song Song làm cho bại hoàn toàn rồi, làm ra vẻ mặt cứng chiều bị cô dạy dỗ nhưng không thể làm gì, một cước đạp chân ga lái xe về phía trước.

Xe chạy một lát, Tô Song Song chột dạ túm lấy vạt áo của mình, cúi đầu, dùng giọng nói cùng cỡ với con muỗi hừ hừ nói: “A Mặc, thương lượng chuyện này một chút.”

“Nói đi.” Tần Mặc cũng đoán được Tô Song Song muốn nói cái gì, anh cố ý làm bộ như không có hứng thú, thái độ rất sống sượng.

“Chuyện này... Chuyện ngày hôm nay không cho phép anh nói cho người khác, nhất là Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn cùng với Tô Mộ, có được không.”

Tô Song Song đúng là không muốn nhận kinh sợ, nhưng vừa nghĩ tới nếu để cho bất kỳ người nào trong bọn họ biết được, nửa đời sau của cô cũng đừng nghĩ tới xoay người.

Tô Song Song vì cái mông không có tiền đồ của mình làm tức giận quá mức, dùng sức cọ cọ trên xe, cái mông đã cọ đau nhưng vẫn chưa cảm thấy hết giận.

"Có ích lợi gì?" Tần Mặc nói xong dừng xe ở ven đường, quay đầu nhìn về phía Tô Song Song.

Cho tới bây giờ Tô Song Song cũng chưa từng nghĩ tới sẽ nghe được lời nói vô sỉ chỉ thuộc về Bạch Tiêu từ trong miệng Tần Mặc, sững sốt một chút, ngơ ngác hỏi, "Vậy anh muốn chỗ tốt gì à?"

"Chỗ tốt..." Tần Mặc quét Tô Song Song một vòng trên dưới, trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lại lộ ra ánh lửa nóng bỏng.

Tô Song Song bỗng cảm thấy không khí không phải tươi đẹp như vậy, nuốt nước miếng một cái, đã nhìn thấy Tần Mặc chậm rãi hạ ngang ghế ngồi của anh, nhếch miệng mang theo ý xấu nói: "Chúng ta còn chưa từng thử trong xe."

"Em đi!" Tô Song Song bị dọa đến chột đứng lên, đầu "Rầm!" Một tiếng đụng vào mui xe, trong nháy mắt bị đụng đến hoa mắt.

Tần Mặc vừa thấy vội vàng ngồi dậy, kéo Tô Song Song đã mơ hồ vào trong ngực, nhìn đầu cô, vừa sờ, sững lên một bực lớn, Tần Mặc tức giận thật sự hận không thể hung hăng nhéo gương mặt của cô.

Tay Tần Mặc vừa đụng vào đầu Tô Song Song, cô rốt cuộc mới phản ứng, đau gào một tiếng, vừa bực tức lại uất ức hơn nữa đau, trong nháy mắt nước mắt đã rơi xuống.

Cô vừa khóc, Tần Mặc liền luống cuống, nhưng mà giọng nói vẫn cứng rắn như cũ: "Khóc cái gì? Tự em đừng."

"Đều tại anh, nhất định chiếm tiện nghi của em! Đều tại anh!" Tô Song Song lâm bầm lâu bầu, nửa thật nửa giả, kết quả càng khóc càng cảm thấy đau lòng, đã xảy ra thì không thể cứu vãn.

"Anh muốn chiếm tiện nghi của em khi nào hả?" Tần Mặc bị Tô Song Song khóc nhức đầu, bàn tay không thuận thực xoa đầu cho cô, xoa tóc cô thành giống như chuồng gà.

"Mới vừa rồi, anh lại muốn cùng em ở trên xe, thế này thế kia!" Tô Song Song duỗi ngón tay chỉ vào cằm Tần Mặc, đáng vẻ anh đồ trứng thúi thử đừng vào xem.

"..." Tần Mặc dùng sức vuốt đầu Tô Song Song, đau đến cô rầm rì một tiếng, ngay sau đó Tần Mặc thả nhẹ tay, cắn răng nói: "Anh để cho em xoa chân bóp vai cho anh, cho dù em muốn ở trong xe, xe này cũng mở rộng không ra."

"..." Tô Song Song bỗng cảm thấy tự mình nghĩ nhiều, nhưng một giây kế tiếp phản ứng kịp, Tần Mặc cố ý! Anh học xấu!

"Anh cố ý có đúng không? Tần Mặc anh tiểu cầm thú, đi học xấu theo quyển sách yêu nghiệt kia!" Tô Song Song nghĩ tới quyển sách yêu nghiệt rách không biết do ai viết kia, liền giận đến nghiến răng.

"Còn đau không?" Tần Mặc trực tiếp nói sang chuyện khác, tay cầm mặt Tô Song Song nhìn kỹ một chút, thấy cục u trên đầu cô nhìn không ra, dường như không sưng bao nhiêu, hơi yên tâm.

"Đau! Sao lại không đau! Hừ!" Khó khăn lắm Tô Song Song mới hòa được một ván, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho Tần Mặc, nếu không lần sau có cơ hội rửa sạch sỉ nhục trước kia cũng không biết là lúc nào.

"Vậy em nói làm thế nào?" Tần Mặc biết Tô Song Song đang đổ thừa, cũng liền nuông chiều cô như vậy, theo lời của cô nói tiếp.

"Em đại nhân đại lượng, chỉ cần anh không nói chuyện ngày hôm nay ra, em sẽ tha cho anh." Tô Song Song vui vẻ trong lòng, ngoài mặt còn tỏ vẻ nghiêm túc.

Tần Mặc chột nhú mày, dáng vẻ suy nghĩ sâu xa, quay đầu hỏi Tô Song Song: "Chuyện nào ngày hôm nay?"

"Chính là nó! Anh biết mà!" Tô Song Song có ý tứ tốt nhắc lại như vậy, cô hàm hồ nói một câu, dùng ánh mắt ý bảo Tần Mặc: Anh biết mà!

Tần Mặc như cũ giả vờ ngây ngốc, dáng vẻ không hiểu: "Anh không biết!"

"Tần Mặc! Có phải anh muốn chia phòng ngủ không!" Tô Song Song thật sự nổi giận, khẽ quát một tiếng, mắt trừng to, nhưng không hề có một chút khí thế nào.

"Được được được! Ai cũng không nói cho!" Tần Mặc thấy Tô Song Song dừng lông, cũng không trêu chọc cô, lại khởi động xe, chạy tới nơi tổ chức hôn lễ, hôn lễ sẽ lập tức cử hành, có một vài chi tiết, phải do Tần Mặc và Tô Song Song đích thân đi.

Chỉ chớp mắt bận rộn đã đến ngày cử hành hôn lễ, Tô Song Song cả đêm không ngủ, rạng sáng ngày hôm sau, cô mới mơ mơ màng màng ngủ gật, liền bị Tô Mộ túm lỗ tai kéo dậy rồi.

"Tiểu tổ tông của tôi! Em có kết hôn không, còn không mau lên tinh thần, lập tức phải đưa em đi!" Tô Mộ thao thao bất tuyệt, còn gấp gáp hơn Tô Song Song. Cơn buồn ngủ của Tô Song Song tới, nghiêng đầu không quản cái gì, hừ hừ, mặc cho bọn họ khiêng mang kéo cho tới phòng trang điểm.

Cả quá trình trang điểm, Tô Song Song ngủ được mơ mơ màng màng, đợi đến khi trang điểm xong, Tô Song Song vẫn mơ mơ màng màng, Tô Mộ cắn răng, một tay bóp mũi Tô Song Song, một chút cũng không lưu tình.

Tô Song Song chỉ cảm thấy đau tan lòng nát dạ từ cái mũi chạy lên đầu óc cô, cô lập tức hét lên một tiếng, cả người lập tức tỉnh táo.

“Tô Mộ, chị làm gì đấy!” Tô Song Song đau nước mắt lưng tròng, một tay xoa cái mũi của mình, một mặt lên án Tô Mộ.

Hôm nay Tô Mộ mặc bộ váy dâu phụ trắng như tuyết, nổi bật lên dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, chỉ có đôi tay kia chống nạnh, dáng vẻ phụ nữ có chồng hung hãn thật sự không xứng đôi với bộ váy cô đang mặc.

“Em nói cái gì? Em kêu la với ai?” Khi Tô Mộ nói lời này thì trừng hai mắt, trong nháy mắt Tô Song Song yên lặng, ngượng ngùng cúi đầu nín lấy đầu ngón tay mình, nhỏ giọng lầm bầm, “Cọp mẹ.”

“Hả?” Tô Mộ khề hừ, Tô Song Song lập tức cười làm lành, nói sang chuyện khác, “Trang phục ở đâu? Có phải sắp đến thời gian, nắm chặt nắm chặt!”

“Bên kia, nếu em còn dám vụng trộm ngủ, hừ!” Tô Mộ còn chưa nói hết, nhưng lại làm một tư thế véo người ở giữa không trung, bị sợ đến Tô Song Song vội vàng đi mặc áo cưới.

Đợi đến khi Tô Song Song thay áo cưới, vén rèm, cô nhìn vào trong gương, cả người ngây ngốc.

Tô Mộ chờ hồi lâu không thấy Tô Song Song ra ngoài, chống nạnh đi vào tìm Tô Song Song, vừa thấy được dáng vẻ cô ấy bây giờ, trong nháy mắt cũng ngây người.

“Ô Tô Tô... Người nọ là em hả?” Tô Song Song không xác định chắc chắn nâng tay trái của mình lên, lại nâng tay phải của mình lên, thấy người trong gương làm theo động tác giống hệt cô, lên tiếng kinh hô, “Thật sự là em à!”

Tô Song Song trong gương một đôi mắt to ngập nước khóe mắt được vẽ hơi nhếch lên, trong thanh thuần lộ vẻ quyến rũ, cái miệng nho nhỏ tô thành thạch trái cây, cực kỳ mê người.

Tóc thẳng vốn thật dài của cô được cuốn thành lọn sóng lớn, bới lên một phần, buông hai lọn bên má, trên đầu mang vương miện và lụa mỏng tinh xảo, lụa mỏng cực kỳ dài, phía trên dùng tơ bạc thêu phượng hoàng phong cách Trung Quốc, có vẻ cực kỳ khác biệt.

Một bộ áo cưới kéo đất màu trắng của cô, áo cưới dán chặt thân hình của cô, có thể nói lộ ra tất cả vóc người hoàn mỹ của cô, ở sau lưng hai hàng kim cương lóe sáng từ xương bả vai kéo dài xuống dưới, giống như đôi cánh khép lại, lộ ra khí chất thần tiên.

Tô Mộ lấy lại tinh thần, cố làm ra vẻ trấn định lắm bầm một câu: “Đương nhiên chính là em, nhìn em không có tiền đồ như vậy, mau xuống đây, một lát nữa hôn lễ bắt đầu rồi!”

Tô Mộ nói như vậy vì sợ Tô Song Song khẩn trương, nhưng chính cô lại bởi vì Tô Song Song đẹp, kích động suýt chút nữa bật khóc, lúc trước Tô Song Song nói đã lĩnh giấy chứng nhận rồi, cô vẫn không cảm giác được cô ấy lập gia đình.

Thế nhưng một khắc này, khi nhìn thấy cô ấy mặc áo cưới, chậm rãi đi về phía cô, lúc này mới kích động thiếu chút nữa lệ nóng lưng tràn.

“Thật đúng là em!” Tô Song Song chậm chạp thông thả, nhếch miệng cười, dáng vẻ ngây ngốc lại lộ ra chút ngây ngốc đáng yêu.

Tô Mộ không nhịn được nín khóc lại cười, đưa tay nhéo mũi cô ấy, cười ha hả nói: ‘Còn không mau đi, nếu như không kịp, em cũng đừng gả cho chị!’

“Dạ dạ! Tô đại nhân, chúng ta khởi giá!” Trong lòng Tô Song Song cũng thật khẩn trương, nhưng nhạo báng một phen với Tô Mộ như vậy, ngược lại thả lỏng không ít, chỉ có điều khi đi đường vẫn không suôn sẻ tập tễnh.

Nhà cũ họ Tần, ông cụ Tần từ sáng sớm đã ngồi ở ban công ngoài trời, nhìn phương xa, không biết đang nghĩ cái gì, Cô Tô Na đi tới, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Ông nội?”

“A! Tiểu Na tới à!” Ông cụ Tần vừa nghe là Cô Tô Na, quay đầu, vẫy tay với cô.

“Ông nội, ngài thật không đi tham dự hôn lễ à?” Cô Tô Na đi nhanh qua, nửa ngồi bên cạnh ông cụ Tần, khẩn trương hỏi một câu.

Ông cụ Tần vừa nghe, trong mắt lộ ra giãy giụa và đau lòng, quật cường nói một câu: “Không đi! Tương lai bọn chúng nhất định sẽ hối hận! Ông còn lâu mới đi!”

“Ông nội rốt cuộc là vì chuyện gì?” Cô Tô Na giả bộ ngây thơ, thử hỏi một câu.

Ông cụ Tần há miệng, lời đến khóe miệng lại thay đổi: “Thân phận của hai đứa không thích hợp, ở chung một chỗ sẽ không hạnh phúc!”

“Ồ!” Cô Tô Na thấy không hỏi được gì khác từ trong miệng ông cụ Tần, dứt khoát hỏi một câu khác, “Ông nội, có phải ông muốn ngăn cản hôn lễ của bọn họ không?”

“Thật ra thì ông cũng không nghĩ vậy, nhưng hết cách rồi, bọn họ nhất định không thể ở bên nhau, chuyện này không lừa được cả đời, tương lai

khăng định khổ sở.” Ông cụ Tần càng nói càng khó chịu.

Cô Tô Na ngửa đầu nhìn ông cụ Tần, trong mắt khẽ lóe lên nước mắt, cô đột nhiên rất kỳ quái nói: “Ông nội, cháu thật sự vô cùng thích ông, ông cho cháu ấm áp chưa từng có, chỉ tiếc sao ngài không sớm đến tìm cháu!”

Ông cụ Tần đột nhiên cảm thấy cảm xúc của Cô Tô Na không đúng lắm, vội vàng hỏi một câu: “Tiểu Na, cháu làm sao vậy?”

“Ông nội, cháu biết rõ ông tìm cháu trở lại cũng là vì Tần Mặc, tại sao ông đối xử với anh ta tốt như vậy?” Cô Tô Na đột nhiên cười, cười đến trong mắt rưng rưng.

Lúc này ông cụ Tần thật sự cảm thấy có gì đó không đúng rồi, ông định kéo tay Cô Tô Na, nhưng Cô Tô Na lại nhanh chóng lui về sau một bước, ông cụ không chạm đến được.

“Ông nội, cháu sẽ giúp ông ngăn cản hôn lễ của bọn họ, chỉ có điều ông phải bỏ ra cái giá tương xứng!” Cô Tô Na nói xong, còn không đợi ông cụ Tần nghĩ ra, một phát nhanh chóng đẩy xe lăn về phía ban công.

Bởi vì nhà cũ không có con nít, lan can ban công ngoài trời tầng bốn chỉ cao nửa thước, Cô Tô Na đẩy một cái như vậy, ông cụ Tần trực tiếp theo xe lăn rơi xuống, té xuống lầu dưới.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Hôn Lễ Hủy Bỏ

“A!” Ông cụ Tần thét một tiếng kinh hãi, âm cuối còn chưa kết thúc, chỉ nghe lầu dưới vang lên một tiếng “Rầm!”, ngay sau đó Cô Tô Na đứng trên lầu thét lên một tiếng, “Có ai không! Ông nội tự sát!”

Cô Tô Na vừa gào vừa dõng đến bên cạnh ban công, trên mặt đất đá cẩm thạch lầu dưới, thân thể ông cụ Tần văng vèo, máu trên đầu không ngừng chảy ra ngoài.

Tiếp theo mắt Cô Tô Na liền đối diện với cặp mắt trợn trừng của ông cụ Tần, cô bị sợ đến vội lui về phía sau một bước, trái tim nhanh chóng nhảy dựng lên, tốc độ kia quả thật nhanh mạnh đến muốn nhảy ra khỏi ngực mình.

Theo tiếng gào này của Cô Tô Na, tất cả người làm vốn ở phòng ăn ăn cơm và quét dọn trong phòng khách đều chạy ra, quản gia là người đầu tiên lao ra từ cửa.

Khi ông nhìn thấy ông cụ Tần nằm trên đất đầu đầy máu không nhúc nhích thì ông một hơi không đi lên, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Quản gia ngất đi, cả nhà cũ họ Tần lập tức như rã mất đầu, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết làm gì, một người trong đó hơi lớn tuổi chút, chợt đứng lên.

Ông vừa định nói chuyện, Cô Tô Na từ trên lầu vội vã xuống, trực tiếp cắt đứt ông ta, khẽ quát một tiếng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh gọi xe cứu thương! Điện thoại di động đâu? Điện thoại di động!”

Cô Tô Na vừa chạm vào điện thoại di động, lập tức gọi sang cho Tần Mặc, chỉ có điều bên kia không có ai nhận, Cô Tô Na hơi híp mắt, lại đổi thành gọi cho Tô Song Song.

Lúc này nơi tổ chức hôn lễ đã tiến hành những bước cử hành nghi thức, bên Tô Song Song không có người thân lớn tuổi, mà bên Tần Mặc thì ông cụ Tần không tới, trách nhiệm nặng nề đặt Tô Song Song giao cho Tần Mặc liền rơi vào trên người Bạch Tiêu.

Tần Mặc làm một hôn lễ cực lớn, khách mời bên ngoài không nói, chỉ riêng truyền thông đếm không hết, Tô Song Song đứng ở trong phòng cũng có thể nghe được tiếng flash liên tục.

Tô Song Song kích động đến cả người phát run, vẫn nuốt nước miếng hóa giải khẩn trương, tay của cô vừa mới đặt lên tay Bạch Tiêu, Bạch Tiêu lập tức cười nhạo: “Nhị manh hóa, em sợ hay không! Kết hôn, cũng không phải để em sinh con, em sợ cái gì.”

“...” Sau khi bị Bạch Tiêu vô tình cười nhạo, trong nháy mắt tâm tình kích động của Tô Song Song chuyển thành giận dữ, cô phồng mặt bướng bỉnh lên nhìn chằm chằm Bạch Tiêu, phản bác, “Ai cần anh lo.”

Bạch Tiêu vẫn không da không mặt mà cười cười, mắt Tô Song Song chuyển một cái, ánh mắt liền quét đến Đông Phương Nhã ngồi trước mặt, cười một tiếng xấu xa hừ hừ nói: “Đông Phương Nhã đã tới, anh phải biểu hiện cho tốt, em có thể suy nghĩ ném hoa cô dâu cho cô ấy, cho anh một cơ hội.”

Đông Phương Nhã quả thật là xương sườn mềm của Bạch Tiêu, nhắc tới cô ấy, Bạch Tiêu vốn cười ti tiện trong nháy mắt yên lặng, anh đặt móng ngồi trên ghế, vắt chân, tầm mắt như có như không nhìn xuyên qua cửa, nhỏ giọng cảm khái, “Anh và cô ấy không có khả năng.”

“Có gì không có khả năng?” Mặc dù Tô Song Song đã kích Bạch Tiêu, thật sự không thích nhìn dáng vẻ mặt mày ủ dột này của anh, đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh, khích lệ anh nói, “Còn có người phụ nữ mà Bạch Tiêu Bạch công tử anh không giải quyết được sao?”

Trong lòng Bạch Tiêu bị Tô Song Song chọc vui, chỉ có điều trên mặt vẫn tỏ vẻ buồn rầu, ngẩng đầu lên tội nghiệp nhìn Tô Song Song, nhìn khiến Tô Song Song đau lòng một trận, nghĩ thầm có phải mình thật sự quá đáng không.

Cô đang định mở miệng an ủi Bạch Tiêu đôi câu, liền nghe Bạch Tiêu tính xấu không đối nói: “Có! Em chính là người anh không giải quyết được!”

“...” Tô Song Song lập tức im lặng, tay đặt trên bả vai Bạch Tiêu nhéo một cái, đau đến Bạch Tiêu kêu gào, vội vàng xin tha, “Được rồi! Được rồi! Bà cô của tôi! Lát nữa người bên ngoài còn tưởng hai ta ở trong này đánh nhau!”

“Ah, Bạch Tiêu, điện thoại của anh reo kìa.” Tô Song Song vừa định thu tay lại, đột nhiên nhìn thấy điện thoại di động của Bạch Tiêu đặt trên bàn chấn động, đẩy anh một cái.

Hôn lễ tiến hành còn một khoảng thời gian, Bạch Tiêu xoay người lại cầm điện thoại di động lên, vừa nhìn là điện thoại nhà cũ họ Tần, mắt sáng lên, còn tưởng rằng ông cụ Tần mất mặt mũi, gọi điện thoại tìm anh muốn tới đây.

Anh vội vàng nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng, bên đầu điện thoại bên kia đã thét lên một tiếng: “Anh họ, ông nội nhảy lầu tự sát! Tất cả trên đất đều là máu!”

Bạch Tiêu đầu tiên sửng sốt, ngay sau đó lập tức quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, đã nhìn thấy Tô Song Song cũng gương mặt trợn mắt hốc

mồm nhìn mình, lúc này anh mới phát hiện ra trong phòng yên tĩnh, một tiếng này tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy, tất cả sững sờ.

Bạch Tiêu liều mạng để cho mình tỉnh táo lại, giọng run rẩy hỏi một câu: "Thật?" Tô Song Song cũng ngừng thở nhìn về phía Bạch Tiêu, chờ đợi trong điện thoại đáp lại.

"Thật! Anh nghe âm thanh của xe cứu thương, ông nội... Bác sỹ nói ông nội đã... Đã đi rồi!" Cô Tô Na nói đến chỗ này oa một tiếng khóc lớn.

Mà những người giúp việc xung quanh cô cũng bị lây theo, cùng nhau khóc thút thít, âm thanh trong điện thoại cực kỳ huyền ảo, lại không che giấu được âm thanh của xe cứu thương.

Tay Bạch Tiêu run lên một cái, điện thoại không cầm được, rơi trên mặt đất "Cạch" Một tiếng, vỡ. Lúc này phía ngoài người điều khiển chương trình mang theo giọng nói vui mừng: "Bây giờ cho mời cô dâu!"

Bên ngoài lập tức vang lên khúc quân hành hôn lễ, ngay sau đó tiếng vỗ tay hoan nghênh như sấm, tiếng vỗ tay suýt nữa lẫn át tiếng nhạc. Tô Song Song chột hồi hồn, cô không nói hai lời, một tay kéo vạt sau áo cưới nắm trong tay, cất bước chạy ra ngoài.

Tô Song Song vừa xuất hiện, toàn trường trong nháy mắt vang lên tiếng hút khí, Tô Song Song cứ nâng váy một đường chạy như bay, hành động bất nhã, nhưng không che đậy được vẻ đẹp của cô.

Tần Mặc đứng cách đó không xa nhìn Tô Song Song, thoáng qua trong mắt vẻ nóng bỏng, giờ khắc này Tô Song Song đẹp đến khiến cho anh kinh hãi, anh thật hận không thể lập tức giấu Tô Song Song đi, không để cho bất kỳ ai nhìn thấy.

Người điều khiển chương trình phản ứng kịp đầu tiên, mặc dù cảm thán cô dâu có tướng mạo đẹp, nhưng anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô dâu tự

mình nâng váy chạy tới, vội vàng cười ha hả dàn xếp: “Cô dâu không kịp đợi muốn gặp chú rể rồi, chúng ta vỗ tay!” Tô Song Song cố nén nước mắt trong mắt, chạy về phía Tần Mặc, chỉ có điều váy của cô quá nặng, cô vốn chạy không nhanh, lúc này Tần Mặc cũng phát hiện vẻ mặt Tô Song Song không đúng.

Vừa mới bắt đầu anh cho rằng Tô Song Song khẩn trương kích động, nhưng vừa nhìn lại gần, phát hiện không thích hợp, anh vội vàng cất bước chân đi về phía Tô Song Song.

Lúc này người điều khiển chương trình hoàn toàn bối rối, chỉ có thể nhắm mắt cười nói: “Đây đúng là một đôi đôi khó chia lìa...”

Lời anh nói còn chưa dứt, đợi đến khi tiếng vỗ tay ngừng lại, Tô Song Song đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi: “A Mặc, ông nội qua đời!” Bởi vì Tô Song Song quá sợ, vừa cất tiếng giọng nói the thé.

Bước chân Tần Mặc ngừng lại một chút, mắt đột nhiên trợn to, tròn mắt co rút lại, trong lúc nhất thời lại chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì rồi.

Khách mời tại chỗ ý thức được có chuyện xảy ra, cũng đều không dám lên tiếng, trong phút chốc cả sảnh ngàn người vốn náo nhiệt trong nháy mắt yên tĩnh đến ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Tô Song Song cắn răng, kéo tay Tần Mặc, một tay kia vẫn xách váy của mình, kéo Tần Mặc đi ra ngoài.

Tần Mặc chỉ có cảm giác đầu mình rất đau, ong ong vang lên, lời ông cụ gào lên giận dữ lúc trước: Tao liền chết cho mày xem, đột nhiên tràn vào trong óc, thật lâu không tản đi.

Tần Mặc nhíu mày lấy lại tinh thần, trong nháy mắt cảm thấy một luồng ấm áp từ trên tay mình truyền vào trên người anh, khiến cho tứ chi cứng ngắc của anh linh hoạt một chút.

Anh vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Song Song tổn sức kéo mình chạy ra ngoài, Tần Mặc không nói hai lời, bước chân ngừng lại một chút, đưa tay nắm lấy bả vai Tô Song Song, chạy ra ngoài, hỏi một câu: “Ở đâu?”

“Mới vừa rời ở nhà cũ, bây giờ chắc đi bệnh viện.” Tô Song Song cũng tâm loạn như ma, vào lúc này bị Tần Mặc tóm lấy bả vai, cố làm ra vẻ kiên cường đều biến mất không thấy nữa, Tô Song Song cắn tay áo của mình, vẫn không nhìn được tuôn rơi nước mắt.

Bạch Tiêu đi ra theo Tô Song Song, anh nhìn Tần Mặc vác Tô Song Song chạy ra ngoài, mình mờ mịt đứng đó, đầu óc trống rỗng, vốn không biết mình phải làm gì.

Quan hệ giữa Bạch Tiêu và ông cụ Tần vốn tính là tốt nhất, từ nhỏ ông cụ Tần không cần đứa cháu trai ruột của mình, ngược lại rất yêu thương đứa cháu ngoại là anh.

Mặc dù Bạch Tiêu biết thân thể ông cụ Tần không còn như trước, có thể sống không được bao lâu, nhưng dù thế nào cũng không thể ngờ vào hôm nay, sẽ tự mình nhảy lầu tự sát!

“Bạch Tiêu, anh lo lắng cái gì, ở đây có em và Lục Minh Viễn, anh đi nhanh đi!” Khi Bạch Tiêu đang hoang mang lo sợ, đột nhiên bị người đẩy một cái, anh vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Đông Phương Nhã.

Một khắc kia Bạch Tiêu chỉ có cảm giác mình yếu đuối chưa bao giờ có, Đông Phương Nhã thấy mắt Bạch Tiêu đỏ, cắn môi, lại đẩy anh một phát, “Muốn khóc nhìn thấy ông cụ lại khóc!”

Đông Phương Nhã nói xong đưa tay kéo Bạch Tiêu đi ra ngoài, quay đầu lại quát Lục Minh Viễn đang đầu óc mơ hồ: “Nơi này giao cho cậu!”

Lục Minh Viễn và ông cụ Tần vốn không qua lại nhiều, nên tính là người tình tảo nhất ở đây, vào lúc này cũng hồi hồn lại, vội vàng gật đầu một cái.

Chỉ có điều khi anh quay đầu lại nhìn hơn một ngàn khách mời trong phòng đang mờ mịt nhìn anh, còn có phóng viên báo lớn báo nhỏ, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt.

Ngồi trên xe, Tần Mặc và Tô Song Song đều trầm mặc, Tô Song Song đỏ mắt nghiêng đầu nhìn về phía Tần Mặc, đã nhìn thấy sắc mặt của anh tím bầm, cô đưa tay túm lấy tay Tần Mặc.

Tay Tần Mặc lạnh đến khiến Tô Song Song run một cái, cô mím môi, nhưng không biết an ủi như thế nào, bởi vì cô còn chưa dẹp yên tâm tình của mình.

Con đường này rõ ràng không phải rất dài, nhưng Tô Song Song lại cảm thấy đi thật lâu, lâu đến thân thể của cô cũng lạnh lẽo cứng ngắc, đợi đến khi xe dừng lại ngoài bệnh viện dưới tên nhà họ Tần, Tô Song Song đẩy cửa ra quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Mặc cũng xuống xe trong nháy mắt.

Tần Mặc đi đến bên cạnh Tô Song Song, một tay túm lấy làn váy của cô, một tay kia kéo tay của cô, bước nhanh đi vào bệnh viện.

Sảnh chính bệnh viện có rất nhiều người làm nhà họ Tần đứng, bọn họ vừa thấy được Tần Mặc giống như gặp được người tâm phúc, tất cả đều xông tới, một người làm vườn trong đó có số tuổi lớn nhất run run rẩy rẩy nói: "Tiểu thiếu gia, lão gia đi rồi! Ở bên trong!"

Tần Mặc vốn là còn ôm một phần hi vọng, nhưng vừa nghe lời lão làm vườn nói, thân thể run lên, cũng may Tô Song Song đỡ anh.

Tần Mặc buông tay Tô Song Song ra, chậm rãi đi theo phương hướng lão làm vườn chỉ, Tô Song Song sững sốt một chút, cũng vội vàng nâng váy nhanh chóng đi theo.

Hai người dừng lại trước cửa phòng bệnh dành riêng cho ông cụ Tần, còn chưa đi vào, chỉ nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của Cô Tô Na ở

trong phòng.

Khi cửa bị đẩy ra, Cô Tô Na khóc nhìn lại, Tô Song Song nhìn cô một cái, quay đầu nhìn về phía giường.

Cho dù trên người ông cụ Tần nằm trên giường đang đắp một cái mền trắng, máu đỏ thẫm vẫn ở sau đầu, Tô Song Song nhìn thấy mà ghê.

Tô Song Song theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, đã nhìn thấy anh chờ dẫn bước từng bước một về phía ông cụ Tần, hành vi động tác hết sức cứng nhắc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Phát Hiện Không Tâm Thường

Editor: Mẹ Bầu

Cô Tô Na thấy Tần Mặc đi tới, theo bản năng cô lui về phía sau mấy bước, né tránh anh, dư quang vừa nhìn thấy Tô Song Song đi tới, Cô Tô Na vội vàng tiến tới, lôi kéo Tô Song Song tay, thấp giọng khóc sụt sùi.

"Chị dâu, như vậy phải làm sao bây giờ đây?" Cô Tô Na nhỏ giọng hỏi Tô Song Song một câu. Thật ra thì trong lòng Tô Song Song cũng rất loạn, cô vỗ vỗ vào tay Cô Tô Na không có nói gì.

Lúc này Bạch Tiêu đi theo xe của Tần Mặc tới đây cũng vừa vặn đến. Vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy máu tươi nhuộm đỏ cả tấm ga ở trên giường, nhất thời bước nhanh tới. di@en*dyan(lee^qu.donnn), Bàn tay của anh túm lấy chiếc ga giường vừa định nhấc lên, nhưng Tần Mặc đã một phát bắt được cổ tay của anh.

Tần Mặc không quay đầu lại, chỉ nói với Tô Song Song một câu: "Song Song, em đi ra ngoài trước đi!" Lúc này Bạch Tiêu mới nhớ tới, có thể một lát nữa ở nơi này vô cùng máu tanh, để cho Tô Song Song nhìn thấy thì không tốt, thu hồi tay của mình.

Tô Song Song nhìn lướt qua tấm ga trải trên giường nhuộm máu, muốn lưu lại, nhưng lại sợ một lát nữa, ngộ nhỡ cô không thể kiềm chế được mà kêu thành tiếng, thì như vậy Tần Mặc còn phải phân tâm để chăm sóc mình. Cô liền dạ một tiếng, sau đó lôi kéo Cô Tô Na ra đứng ở ngoài cửa.

Tô Song Song vừa đi ra ngoài, Bạch Tiêu liền cầm lấy tấm ga trải giường màu trắng kéo xuống. Khi nhìn thấy ông nội Tần hai mắt mở trừng trừng, chết không nhắm mắt, thì sắc mặt cả hai người đều trắng bệch.

Bạch Tiêu theo bản năng vươn tay ra, vuốt cho cặp mắt ông nội Tần nhắm lại, nhưng không ngờ, vừa mới khép mắt lại, hai mắt ông nội Tần lại chột mở ra, dọa hai người giật nảy mình. Bạch Tiêu lại thử hai lần, nhưng vẫn như cũ, không có cách nào làm cho đôi mắt của ông nội Tần khép lại được.

"Tại sao có thể như vậy?" Bạch Tiêu không nhịn được tự lẩm bẩm, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt đi.

Bộ dạng chết của ông nội Tần cực kỳ thê thảm, cả đầu cũng vỡ đến biến hình, @MeBau*diendan@leequyddonn@ phía sau ót máu vẫn còn túa ra bên ngoài, nhiễm đỏ cả ga giường. Phối hợp với bộ dạng chết không nhắm mắt kia, nhìn ông nội vừa thê thảm vừa kinh khủng.

Trong nháy mắt, tròn mắt Bạch Tiêu liền đỏ ửng, anh ngược đầu lên, dứt khoát nén nhịn, nuốt nước mắt chảy ngược trở về bên trong, giọng nói khàn khàn: "Tôi không tin là ông nội tự sát, làm sao có thể?"

Nhưng Tần Mặc vẫn trầm mặc, một lát sau mới nói một câu vẻ rất mệt mỏi: điể●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn "Ông đã nói với tôi và Song Song, sẽ chết cho tôi xem."

"!" Bạch Tiêu biết chuyện là như vậy, nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa hề nghĩ tới phương diện này. Khi chột vừa nghe thấy Tần Mặc nói những lời trống không như vậy, anh sửng sốt một chút, ngay sau đó liền nhúu mày.

Anh quát lớn Tần Mặc: "Làm sao có thể chứ! Mặc dù tính khí ông nội rất quật cường, nhưng ông tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện như vậy đâu!

Ông mà làm như vậy thì chẳng phải là đã ép chết cậu và Nhị Mạnh Hóa rồi hay sao?"

Tần Mặc chột thở phào một cái, xoay người ngồi vào trên ghế ở bên cạnh, anh tự tay vuốt vuốt mi tâm của mình, một lát sau, mới mở miệng nói: "Hãy để cho tôi ở lại đây một mình một lát."

Bạch Tiêu nhìn ông nội Tần một chút, lại liếc nhìn Tần Mặc, cảm giác, cảm thấy không yên lòng với Tần Mặc. Nhưng mà anh cũng hiểu rõ tính tình của Tần Mặc, liền đi tới, dùng sức vỗ vỗ vào bả vai Tần Mặc, lúc này mới xoay người lại đi ra ngoài.

Bạch Tiêu vừa đi, Tần Mặc liền cúi đầu, hai bàn tay cắm vào trong mái tóc của mình. Chân mày anh nhíu lại thật chặt, ánh mắt cực kỳ khô khốc, nhưng mà anh đã quên mất cảm giác khóc rồi. Mặc dù trong lòng anh đang khó chịu muốn chết, nhưng cho dù thế nào nước mắt cũng không chảy ra được.

Tần Mặc mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn mặt mũi dữ tợn kinh khủng của ông nội Tần, cắn răng hỏi: "Cho dù ông có chết cháu cũng sẽ không tha thứ cho ông! Ông cho rằng ông chết là có thể ngăn cản được cháu sao! Cháu vẫn sẽ sống cùng một chỗ với Tô Song Song thật hạnh phúc!"

Nói xong Tần Mặc chột đứng lên, xoay người dùng sức đập cái ghế đồ nhào xuống trên đất, lại đâm mạnh quyền lên trên tường, trong nháy mắt quả đấm đã nhầy nhựa máu.

Tô Song Song đứng ở ngoài cửa nghe thấy trong phòng bệnh vang lên một tiếng thật lớn, bị dọa cho sợ liền giật mình một cái, xoay người nghĩ phải đi vào, nhưng Bạch Tiêu lại một phát ngăn lại cô.

Bạch Tiêu là người luôn luôn cứng nhả, nhưng lúc này sắc mặt cũng đã nặng nề, ánh mắt đỏ ngầu, cổ đờ nén cảm xúc nói: "Cứ để cho cậu ấy được yên lặng một chút đi."

Tô Song Song xuyên qua cửa sổ nhìn lướt qua vào bên trong vẻ đầy lo lắng, chỉ tiếc vị trí này không nhìn thấy Tần Mặc. Cô cắn răng, suy nghĩ một chút, vẫn nghe lời Bạch Tiêu, dừng lại bước chân lại.

Cô Tô Na vẫn một mực ngồi khóc bên cạnh. Có Bạch Tiêu ở chỗ này, cô cũng không dám tiến lên quấn lấy Tô Song Song. Lúc này Đông Phương Nhã cùng đi theo Bạch Tiêu đến đây, tay cầm mấy bình nước ấm bình đi tới, để ở trên ghế bên cạnh.

Cô đi tới bên cạnh Bạch Tiêu. Đông Phương Nhã ở bên cạnh Bạch Tiêu lâu như vậy, nhưng quả thực đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh để lộ ra loại vẻ mặt như thế này, đành nói đôi câu an ủi anh một chút, nhưng lại cảm thấy, bây giờ có nói cái gì đi nữa cũng có chút dư thừa, cuối cùng đành cứng rắn nặn ra mấy chữ: "Nén bi thương."

Bạch Tiêu cũng mất đi cái thái độ cột nhả thường ngày, chỉ gật đầu một cái. Lại nhìn thấy Tô Song Song mang giày cao gót, anh kéo cô một cái, ý bảo cô ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Tô Song Song lại lắc đầu một cái, lại kiễng chân lên nhìn tình huống bên trong như cũ, nhưng dù thế nào cũng không nhìn thấy Tần Mặc, việc này làm cho cô có chút gấp gáp.

Theo bản năng, Tô Song Song quay đầu lại nhìn Bạch Tiêu vẻ suy nghĩ, có chút hoang mang lo sợ, gấp gáp hỏi anh: "Bạch Tiêu, A Mặc sẽ không nhảy lầu vì vì khổ sở chứ Thế nào trong phòng cũng không thấy anh ấy đâu cả?"

"!" Đầu tiên là Bạch Tiêu sửng sốt, ngay sau đó anh im lặng, coi như mặt trời có mọc lên từ phía tây, thì anh cũng không tin Tần Mặc có thể nhảy lầu bởi vì ông nội Tần chết đi như vậy.

Ngay từ nhỏ, đối với ông nội Tần, Tần Mặc vẫn có oán giận, quan hệ giữa hai ông cháu vẫn không tốt lắm. Anh thừa nhận, việc ông nội Tần chết, Tần

Mặc có thương tâm khổ sở, nhưng mà nói anh đi tìm cái chết, thì khẳng định là không thể nào.

"Không..." Đang lúc Bạch Tiêu định an ủi Tô Song Song, thì đột nhiên Tần Mặc mở cửa bước ra ngoài. Anh cũng đã khôi phục lại vẻ lãnh khốc bề ngoài như trước, liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, trầm ổn nói một câu: "Tìm người để dọn dẹp cho ông nội một chút."

Bạch Tiêu tinh mắt, liếc nhìn thấy vết thương trên tay Tần Mặc, chẳng qua là lúc này anh thấy bộ dáng Tần Mặc như vậy, cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu một cái.

Đông Phương Nhã lại đột nhiên đứng ra, nói với Tần Mặc: "Để tôi tới xem một chút đi, việc quần linh cứu và mai táng tôi cũng đã từng làm, hơn nữa có thể điều tra nguyên nhân cái chết một chút."

Đông Phương Nhã học chuyên ngành y, nhưng cô lại là một người toàn năng kỳ tài, nếu không thì cũng sẽ không trở thành bác sĩ riêng cho Bạch Tiêu. Từ việc tiểu phẫu cho bệnh trĩ sang đến chuyên khoa lớn như ngoại khoa giải phẫu, không có chuyên môn nào mà cô không tinh thông.

"Ừ." Trải qua chuyện của Dương Hình, Tần Mặc vẫn tương đối tín nhiệm Đông Phương Nhã, gật đầu một cái, giao chuyện ở nơi này cho Đông Phương Nhã và Bạch Tiêu luôn.

Anh lôi kéo Tô Song Song đi ra ngoài, nói một câu không rõ cảm xúc như thế nào: "Chúng ta trước thay đổi quần áo trên người đã."

Tô Song Song vốn còn đang định lưu lại giúp một tay, bị Tần Mặc nhắc nhở một câu như vậy, liền cúi đầu xuống nhìn lại mình. Vừa nhìn thấy hai người bọn họ vẫn còn đang mặc quần áo cưới như vậy, thật sự không phù hợp chút nào, cũng không nói gì thêm nữa.

Đông Phương Nhã và Bạch Tiêu cùng tiến vào, cũng không có để cho Cô Tô Na đi theo. Cô Tô Na đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, liếc mắt nhìn vào trong phòng bệnh, trong ánh mắt lộ rõ vẻ căng thẳng. Cô biết Bạch Tiêu không để cho cô đi vào, chính là đang đề phòng mình.

Cô Tô Na nhanh chóng tự vẫn, lại cảm thấy chuyện này mình làm không chê vào đâu được, lúc này mới tỉnh táo lại, xoay người ngồi ở trên ghế, cúi đầu, lẳng lặng chờ Tần Mặc và Tô Song Song trở lại.

Đi vào trong phòng, Bạch Tiêu liền đặt mông ngồi ở trên ghế, không biết tại sao hôm nay anh đặc biệt mệt mỏi, mệt mỏi đến mức ngay cả thở cũng cảm thấy dư thừa.

Đông Phương Nhã lấy trong túi áo ra đôi găng tay y tế, mà cô tùy thời đều mang theo người, cẩn thận từng ly từng tý, bắt đầu lại từ đầu kiểm tra thân thể ông nội Tần. Cô chỉ liếc mắt nhìn qua, liền nhíu mày.

Bạch Tiêu cảm thấy cô đã phát hiện ra cái gì đó, không nhịn được hỏi: "Thế nào?"

"Em cảm thấy chắc chắn ông nội Tần không phải là tự sát! Anh hãy nhìn biểu cảm gương mặt của ông trước khi chết xem, không phải là hoảng sợ, mà là kinh ngạc, 50% chắc chắn là có người đã đẩy ông xuống rồi."

Đông Phương Nhã nói xong tiếp tục kiểm tra xuống dưới, đợi cô kiểm tra đến tay của ông nội Tần thì hơi sửng sờ. Hiện tại thi thể của ông nội Tần đã cứng ngắc, cô phải mất khá nhiều sức lực mới lôi được thứ gì đó ở vẫn nắm chặt ở trong tay ông ra ngoài.

Đông Phương Nhã cầm đồ vật đó lên nhìn về phía ánh mặt trời. Vừa nhìn, cô phát hiện ra đây là một viên hạt châu dùng để trang trí trên quần áo. Bạch Tiêu vừa nhìn thấy đồ vật mà Đông Phương Nhã phát hiện ra, vội vàng tiến tới.

"Cái này... Có phải là ở trên quần áo..." Đông Phương Nhã vừa định mở miệng, Bạch Tiêu đột nhiên đưa tay lên chặn lại miệng của cô, một tay khác để lên miệng mình làm tư thế chớ có lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa.

Đông Phương Nhã lập tức phản ứng kịp, gật đầu một cái, chẳng qua cô lại đặt hạt châu kia trở lại trên lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Bạch Tiêu. Bạch Tiêu cũng không cầm lên, nhìn một chút, nhớ kỹ bộ dạng hạt châu này.

Đông Phương Nhã thấy Bạch Tiêu xem xong rồi, nhỏ giọng hỏi: "Xử lý như thế nào?"

Bạch Tiêu cũng hạ thấp giọng trả lời: "Không nên bắt dây động rừng! Trước tiên hãy trả nó về vị trí cũ đã." Suy nghĩ một chút anh lại nói thêm một câu.

Đông Phương Nhã vừa nghe Bạch Tiêu tính toán, thoáng sửng sốt một chút, cau mày nói: "Như vậy đối với Song Song không hay lắm?"

Bạch Tiêu thở dài, lắc đầu một cái: "Cô ấy cũng là người đã trưởng thành, muốn cùng với Tần Mặc, cũng không thể phải có người che chở cả đời."

Đông Phương Nhã hiểu nỗ lực của Bạch Tiêu, nhưng cô vẫn không yên lòng nói một câu: "Tần Mặc sẽ không đồng ý!"

"Sớm muộn gì thì cô ấy cũng phải nhìn thấy chuyện ghe tởm này, còn không bằng hiện tại cho kích cho cô ấy một mũi châm!"

Đông Phương Nhã thấy Bạch Tiêu quyết định như vậy, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu một cái, sau đó nhét hạt châu trở lại vào trong tay ông nội Tần. Cô sợ sau này thi thể mềm xuống, hạt châu rớt xuống, còn cố ý để cho lòng bàn tay của ông nội Tần hướng lên trên.

Bạch Tiêu đi ra ngoài, Cô Tô Na thấy cửa mở ra, lập tức đứng lên. Bạch Tiêu quan sát trên dưới quần áo Cô Tô Na mặc trên người một cái, khi nhìn thấy quần của cô thì ánh mắt không thể nghe mị một chút vẻ đầy thâm thúy.

"Anh họ, Đông Phương tiểu thư, hai ngài tra ra được điều gì sao?" Cô Tô Na vội vàng tiến lên chào hỏi, Đông Phương Nhã đứng ở sau lưng Bạch Tiêu, suy nghĩ một chút, trên mặt mang theo vẻ tiếc nuối lắc đầu một cái.

Bạch Tiêu ngược lại, đáp lại một câu với Cô Tô Na vẻ đầy khó chịu: "Đúng là tự sát, tôi đi ra ngoài hút thuốc, cô cùng tiểu Nhã ở chỗ này trông coi, chúng tôi sẽ lập tức trở lại."

Khi Bạch Tiêu trở lại lần nữa thì đồng thời đi cùng với Tần Mặc và Tô Song Song trở về. Hai người bọn họ cũng đã thay đổi một thân áo đen, mặt mũi ngưng trọng, không khí có vẻ phá lệ trầm muộn.

"Tôi đã tu chỉnh lại mặt mũi cho ông nội Tần, cũng đã đổi một cho ông bộ quần áo sạch sẽ rồi." Đông Phương Nhã nói xong, liền đưa vào trong tay Tô Song Song một cái khăn trắng nõn.

Cô nói tiếp: "Song Song, em cùng Cô Tô Na đi vào nhìn ông nội một lần cuối cùng đi, lau tay và mặt mũi cho ông nội một chút mặt, coi như là làm một chút chuyện cuối cùng cho ông nội."

Cô Tô Na đương nhiên là muốn đi vào, vội vàng gật đầu một cái, đi theo Tô Song Song tiến vào, Tô Song Song cầm khăn tay lau lau tàn phẫn trên mặt cho ông nội Tần.

Tô Song Song vừa đụng đến gương mặt ông nội Tần, liền không nhịn được ghen ngào nói: "Ông nội, tại sao ông phải làm như vậy?"

Cô Tô Na nhìn Tô Song Song, lại cúi đầu cẩn thận kiểm tra bốn phía, thấy không có đồ vật gì đặc biệt, cô cố làm ra vẻ lơ đãng nói một câu:

"Chẳng lẽ lời ông nội đã nói lúc trước là sự thật? Ông là bởi vì hai người..."

Cô Tô Na còn chưa nói hết, nhưng mà ý tứ trong lời nói này thì đã rất rõ ràng rồi. Tô Song Song vừa nghe, sắc mặt nhất thời tái nhợt, trắng bệch đến chói mắt, Cô Tô Na cũng vội vã che ngay lên miệng mình, lập tức liền nói: "Ý em không phải là..."

Tô Song Song không nói gì, chẳng qua cô chỉ đỏ mắt lắc đầu một cái! Đâu chỉ Tần Mặc, ngay cả cô cũng nghĩ tới, tất cả những gì mà ông nội Tần đã làm, không ngoài nguyên nhân bởi vì bọn họ đã khẳng định cố ý muốn kết hôn, cho nên ông mới lấy cái chết để ngăn trở.

Bây giờ Tô Song Song căn bản không dám suy nghĩ đến phương hướng này, nếu không cô cùng với Tần Mặc sẽ có một cảm giác tội lỗi thật sâu sắc.

Lúc này thân thể ông nội Tần đã dần dần trở nên mềm lại, Khi Tô Song Song lau tới tay ông nội, thấy tay của ông nội Tần cuộn lại thành quả đấm, cô chậm rãi mở tay ra cho ông. Bàn tay của ông nội vừa mới mở ra, cô liền khẽ kêu lên một tiếng: "Hả?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Truyền Sự Ấm Áp Trong Lòng Cho Nhau

Editor: Mẹ Bầu

Cô Tô Na vừa nghe thấy, trong nháy mắt lập tức cảnh giác lên, khi nhìn thấy trong tay ông nội Tần có một hạt châu tròn dùng làm trang sức trên quần áo, thì cô chợt trợn to cặp mắt, cả kinh. Tim nhanh chóng nhảy lên đập thình thịch thình thịch mạnh mẽ.

"Cái gì vậy?" Tô Song Song đưa tay cầm lấy hạt châu trong tay ông nội Tần lên, đưa về phía mặt trời liếc mắt nhìn. Cô cảm giác, cảm thấy vật này nhìn rất quen mắt.

Cô Tô Na thấy rõ bộ dạng hạt châu kia, trong nháy mắt trái tim nhảy loạn lên tưởng chừng sắp nhảy bật ra ngoài. di@en*dyan(lee^qu.donnn),

Cô nuốt từng ngụm nước bọt, hốt hoảng không biết lúc này cần phải nói gì.

"Để chị đi nói cho A Mặc!" Tô Song Song xoay người vừa định đi ra, Cô Tô Na liền nhanh chóng đi đến bên người Tô Song Song kéo cô lại.

"Chị dâu, cũng chỉ là một hạt châu, nếu như không có ích gì, sẽ chỉ làm cho anh Tần Mặc càng khó chịu hơn... Hay là trước đừng nói cho anh ấy vội." Cô Tô Na cố làm ra vẻ trấn định lừa gạt Tô Song Song.

Tô Song Song vốn rất tin tưởng đối với Cô Tô Na/ Mặc dù cô cũng cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhưng mà khi dư quang quét lên vết máu Tần

Mặc lưu lại trên tường, @MeBau*diendan@leequyddonn@ suy nghĩ một chút vẫn gật đầu một cái.

"Chuyện này có cần thiết phải nói cho Bạch Tiêu không nhỉ? Nếu như ông nội thật sự là bị người khác hại chết, đây cũng là chứng cứ rất trọng yếu." Từ khi ông nội Tần qua đời, trong lòng Tô Song Song vẫn rối loạn như tơ vò, đầu óc không thể nào chuyển động để suy nghĩ được.

Cô theo bản năng liền hỏi một câu, hỏi xong mới cảm giác mình là lớn hơn Cô Tô Na, chuyện phát hiện vào lúc này, vậy mà tự mình không làm chủ được tinh thần, lại còn muốn theo dựa vào người khác, thật sự là quá kém cỏi rồi.

"Chị..."

"Trước không cần nói cho anh ấy đâu, em thấy anh họ cũng đang ân hận thương tâm lắm, chúng ta trước không nên để cho bọn họ thêm phiền toái!" Cô Tô Na vội vàng ngăn cản Tô Song Song, có vẻ có chút vô cùng vội vàng.

"Vậy thì..."

"Chị dâu, chị hãy nghe em, chúng ta trước tìm đã, nếu quả thật có đầu mối gì đó nữa, thì nói cho bọn họ biết cũng không muộn. Bây giờ bọn họ chủ yếu đang tập trung nhất vào làm tang lễ cho ông nội! Chúng ta không thể khiến cho bọn họ thêm phiền!"

Cô Tô Na vừa nói, tay đã lặng yên không tiếng động cầm luôn lấy hạt châu Tô Song Song đang cầm trên tay, gói vào trong chiếc khăn tay mình đang cầm. Tô Song Song đảo ánh mắt một vòng, cuối cùng câu nói kia của Cô Tô Na coi như là ý trong lòng Tô Song Song đã nói.

Bây giờ Tô Song Song căn bản không biết cần phải ứng phó như thế nào để an ủi Tần Mặc, chỉ muốn không gây thêm phiền toái cho anh. Cho nên

Tô Song Song cảm thấy lời nói của Cô Tô Na cũng có đạo lý, liền gật đầu một cái.

Cúi đầu, trong nháy mắt cô nhìn lướt qua quần của Cô Tô Na, chân mày thoáng chau lại một chút, cảm giác, cảm thấy nơi đó có gì không đúng lắm. Cô Tô Na thấy Tô Song Song cúi đầu, vội vàng một cái xoay người, đi tới bên kia giường của ông nội Tần, đến gần cửa.

"Chị dâu, chúng ta đi ra ngoài đi."

Tô Song Song gật đầu một cái, vừa liếc nhìn ông nội Tần chết không nhắm mắt,. đi theo Cô Tô Na đi ra ngoài. Không biết có phải chuyện này làm cô bị thương quá độ hay không, cô đầu óc choáng váng, vừa đi ra ngoài thân thể liền nghiêng một cái, cũng may có Tần Mặc đỡ lấy cô.

Tần Mặc cau mày khẩn trương hỏi một câu: "Sao vậy? Có nơi nào trong người không thoải mái sao?"

Tô Song Song lắc đầu một cái, cặp mắt đã sưng mọng thành hột đào rồi, híp mắt một lúc cô mới nhìn rõ gương mặt của Tần Mặc, cô lắc đầu một cái: "Không có chuyện gì đâu! Chỉ là đầu óc cảm thấy có chút choáng váng."

Cả một đêm ngày hôm qua đã căng thẳng như vậy, tiếp đó, hôm nay lại có chuyện tiếp tục xảy ra nữa, Tô Song Song không bị ngất đi như thế, coi như thể chất đã rất tốt rồi.

Tần Mặc đỡ Tô Song Song, để cho cô ngồi vào bên cạnh, nhìn Bạch Tiêu một cái: "Chuyện tang lễ cậu mau sớm tiến hành đi." Nói xong, Tần Mặc cũng cảm thấy nhức đầu.

"Chuyện như vậy cứ giao cho tôi đi, cậu và Nhị Manh Hóa đi về trước đi!" Bạch Tiêu cũng không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dạng cặp mắt đỏ hoe kia của anh. Hiện tại anh muốn yên lặng một mình.

Tần Mặc liếc nhìn Bạch Tiêu một cái, gật đầu rồi sau đó lôi kéo Tô Song Song, đỡ cô đi ra ngoài, Tô Song Song quay đầu lại liếc mắt nhìn Cô Tô Na, nhìn xong rồi, cô vẫn cảm thấy có chút kỳ quái như cũ.

Cô Tô Na thấy Tô Song Song nhìn sang mình, cả người tóc gáy đều dựng lên, cô vội vàng đi về phía bên cạnh, tránh ở sau lưng Đông Phương Nhã.

"Không có chuyện gì cũng trở về đi thôi." Bạch Tiêu nói xong xoay người ngồi ở trên ghế, phất phất tay về phía Cô Tô Na cùng Đông Phương Nhã. Đông Phương Nhã biết Bạch Tiêu hiện tại không muốn gặp người khác, lấy tay nhẹ nhàng khẽ đẩy đẩy Cô Tô Na một cái, ý bảo cô đi cùng mình.

Cô Tô Na sớm đã muốn đi rồi, cô hiện tại cần phải trở về thay đổi bộ quần áo đang mặc này ra. Cô Tô Na nhìn Bạch Tiêu một cái, gấp gáp vội vàng đi theo Đông Phương Nhã, đi ra ngoài.

Tần Mặc trở lại trong căn hộ, ngồi ở trên ghế sa lon lặng yên không lên tiếng, Tô Song Song ngồi ở đối diện với anh, vẫn chưa tỉnh táo lại như cũ, một lát sau, cô chợt đứng lên, Tần Mặc ngẩng đầu nhìn cô một cái, Tô Song Song lẳng lặng nói: "Anh có đói bụng không, em làm một chút đồ ăn cho anh."

Tần Mặc căn bản cũng không đói, nhìn thấy bộ dáng Tô Song Song như vậy, sợ cô nhàn rồi lại suy nghĩ lung tung, liền gật đầu một cái.

Tô Song Song lúc này đã tìm được việc để làm, mới thoáng có chút ý thức đi về phía phòng bếp, sững sờ trong chốc lát mới nhớ tới việc làm cơm thế nào.

Tô Song Song nhìn chăm chăm vào trong nồi cháo, vỗ vỗ lên gò má của mình, để cho mình tỉnh táo lại, cô hít một hơi thật sâu, nuốt lại dòng nước mắt cứ đang muốn trào ra kia trở lại bên trong.

"Ô Song Song, mày phải kiên cường lên, hiện tại Tần Mặc còn khó chịu hơn cả mày nữa đó!" Ô Song Song lầm bầm theo hướng đó, khiến cho mình tỉnh táo lại rất nhiều. Cô lại chột hít một hơi, bao nhiêu những suy nghĩ phiền muộn, rồi bời trong trái tim, tất cả đều bị cô đuổi đi ra bên ngoài.

Đợi đến lúc cô bùng cháo đi ra ngoài, Ô Song Song đã trấn định được rất nhiều. Cô bùng cháo đến trước mặt Tần Mặc, thối thối. Cảm giác được chén không còn nóng nữa, mới bùng chén cháo đến, sau đó đưa tới Tần Mặc trước mặt.

"A Mặc, anh ăn chút cháo này đi, bây giờ cũng đã xế chiều rồi." Ô Song Song nói xong ngước đầu lên nhìn Tần Mặc, trong mắt mang theo sự chờ đợi.

Thật ra thì trong đầu óc Tần Mặc cũng đang rất rối loạn. Vốn dĩ anh đang định cự tuyệt, nhưng mà cúi đầu nhìn thấy Ô Song Song đang dùng cặp mắt sưng mọng, đã sắp thành bánh mìn thêu kia nhìn mình, cuối cùng anh không đành lòng, bùng lấy cái chén, uống vài ngụm cháo.

Ô Song Song nhìn thấy Tần Mặc ăn như vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ngồi vào bên cạnh anh, đột nhiên lại không biết phải làm cái gì, khi nhìn thấy Tần Mặc cầm chén đưa tới, Ô Song Song mới phát giác bụng của mình cũng đã kêu nửa ngày.

Cô thần thờ bùng chén cháo lên, uống cạn chỗ cháo còn dư lại. Uống xong, cô lại đi xuống phòng bếp cầm chén rửa sạch sẽ, cất chén xong rồi, cô đứng ở cửa phòng bếp, đột nhiên liền dừng bước.

Cách đó không xa, Tần Mặc một tay chống trán của mình, thân thể hơi run rẩy. Trong nháy mắt Ô Song Song liền bị luống cuống, cô không biết có phải là Tần Mặc đang khóc hay không, cô chưa từng nhìn thấy Tần Mặc khóc bao giờ.

Một lát sau, đột nhiên trong lòng Tô Song Song chợt bình tĩnh trở lại. Tần Mặc còn biết thương tâm như vậy, còn có thể biểu lộ được nội tâm, như vậy cũng chưa có chuyện gì lớn rồi.

Tô Song Song từ từ đi tới, từ sau lưng Tần Mặc, vòng tay vây quanh thân thể Tần Mặc đang khẽ run rẩy. Cô chôn đầu của mình ở cổ Tần Mặc, nhẹ nhàng khẽ hừ hừ một tiếng nho nhỏ.

Thật ra thì Tần Mặc cũng không hề khóc, chẳng qua là anh chỉ cảm thấy khó chịu, khó chịu đến mức làm cho cả người anh đều run rẩy, không có cách nào khống chế được thân thể của mình, lần đầu tiên có chuyện như vậy, nên đã làm cho anh cảm thấy rất sợ hãi.

Đột nhiên anh cảm giác được ở phía sau lưng một hơi thở ấm áp, ngay sau đó ở có một cái đầu nhỏ với mái tóc mượt mà vùi ở dưới cổ, bên tai còn nghe thấy có tiếng kêu nho nhỏ.

Tiếng kêu này nghe rất chậm rãi, mặc dù giai điệu nghe có một chút không được rõ ràng, nhưng lại rất mềm mại làm cho người ta cảm thấy rất trong lòng rất thoải mái. Khiến cho sự hỗn loạn trong đầu anh chỉ nháy mắt sau đã trở nên bình tĩnh rất nhiều.

Tần Mặc vẫn không hề nhúc nhích, cũng không hề nói năng gì, cứ như vậy lẳng lặng mặc cho Tô Song Song ôm, để cho nhiệt độ ấm áp của cô lan sang thân thể của mình.

Một lát sau, Tần Mặc đột nhiên cảm nhận thấy sau lưng mình như trĩu xuống. Cảm thấy kinh ngạc, Tần Mặc liền quay đầu lại liếc mắt nhìn, đã nhìn thấy Tô Song Song đang nằm ở đầu vai anh mà ngủ thiếp đi.

Tần Mặc thở dài, tầm mắt của anh vừa vận nhãn đón cặp mắt càng ngày càng sưng của Tô Song Song. Anh xoay người lại cẩn thận đỡ lấy Tô Song Song, sau đó đứng dậy, ôm cô vào trong phòng ngủ.

Tô Song Song bởi vì quá mệt mỏi, hơn nữa lại khóc đến đầu thiếu dưỡng khí, cho nên mới nửa ngất nửa ngủ như vậy! Nhưng giấc ngủ của cô cũng không yên ổn, Tần Mặc vừa định đứng dậy, theo bản năng Tô Song Song lại nắm chặt lấy tay của anh.

Tần Mặc còn tưởng rằng Tô Song Song đã tỉnh lại, quay đầu nhìn sang, phát hiện Tô Song Song chẳng qua là dựa vào bản năng mà nắm lấy tay mình, vững vàng giống như là cuối cùng đã tóm được cây cỏ cứu mạng mình vậy.

Cái kiểu người khi ngủ cần phải có cảm giác yên ổn bên cạnh mình như vậy, đã làm cho trong lòng Tần Mặc cảm thấy ấm áp. Anh khe khẽ thở dài, ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, dùng bàn tay mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Nếu như lúc trước nội tâm của anh xao động đầy phiền muộn, tràn ngập thương cảm không nói ra được, thì giờ khắc này, sự cần dựa dẫm được xuất phát ra từ nội tâm của Tô Song Song như thế này, đã làm cho tâm tư của anh dần dần bình tĩnh lại.

Tô Song Song cũng không ngủ say, thời điểm nửa đêm cô liền thức tỉnh. Theo bản năng cô quay đầu nhìn sang bên cạnh mình, khi nhìn thấy Tần Mặc mở hai mắt ra nhìn mình, thì trong nội tâm Tô Song Song liền có một hồi áy náy.

Tô Song Song lập tức ngồi dậy, khẩn trương hốt hoảng, gấp gáp đến độ nước mắt lại trào ra: "Thật xin lỗi! A Mặc, thật xin lỗi, em đã không giúp được anh gì hết, trái lại còn gây thêm sự phiền toái cho anh!"

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song lại có phản ứng như vậy, anh liền đứng dậy ôm cô vào trong ngực một lúc, cau mày hỏi: "Sao vậy? Gặp ác mộng à?"

Tô Song Song vẫn khóc như cũ, cô muốn nuốt nước mắt trở về bên trong, nhưng mà cô càng muốn dừng lại thì, nước mắt lại càng trào ra nhiều hơn, cuối cùng cô khóc đến mức thân thể cũng run rẩy lên.

"Em..." Tô Song Song lắp bắp không biết phải ứng đáp với Tần Mặc như thế nào!

Thật ra thì Tô Song Song không nói, Tần Mặc cũng biết cô đang suy nghĩ gì! Anh lại thở dài, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Tô Song Song, mặc dù giọng nói khàn khàn, nhưng vẫn lộ ra một chút dịu dàng mềm mại.

"Chỉ cần có em ở bên cạnh anh như thế này, thì đối với anh đã là sự an ủi cùng ủng hộ lớn nhất."

Tô Song Song nghe lời nói này của Tần Mặc..., thân thể lập tức cứng đờ, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch, trong nháy mắt liền lộ ra một chút hồng hồng, cô níu lấy áo của Tần Mặc, vẫn cảm thấy rất đau lòng như cũ.

"Nhưng mà em lại chẳng giúp đỡ gì được cho anh hết!" Lỗ mũi Tô Song Song ê ẩm, rất khó chịu.

Chung quy cô đối với Tần Mặc mà nói, có có cảm giác mình chính là một gánh nặng, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nhưng cô lại cũng không giúp gì được, không an ủi được cho Tần Mặc, thì ngược lại cô còn bắt anh phải tới an ủi mình.

"Anh không cần em giúp cho anh cái gì hết! Anh chỉ muốn em ở lại bên cạnh anh, bất luận chuyện gì cũng đã có anh ở đây rồi!" Tần Mặc nói xong, lại ôm Tô Song Song thật chặt ở trong ngực.

"A Mặc..." theo bản năng, cánh tay Tô Song Song cũng vòng qua ôm Tần Mặc thật chặt. Hai người ôm nhau trong chốc lát, sau đó gấp gáp bận rộn, chạy tới giúp chiếu cố Bạch Tiêu.

Tô Song Song vừa đến bệnh viện thì đã nhìn thấy Cô Tô Na, tới sớm tới hơn. Nhìn thấy Cô Tô Na thay đổi quần áo trên người thành một bộ quần áo khác toàn một màu đen, đột nhiên lại càng cảm thấy có cái gì đó không đúng...

Cô đảo ánh mắt một vòng, theo bản năng trước mắt liền hiện ra hình dáng hạt châu lúc trước đã tìm được ở trên tay ông nội Tần, sau đó trước mắt cô lại đột nhiên hiện ra chính chiếc quần mà ngày hôm qua Cô Tô Na đã mặc, cô chỉ cảm thấy đầu óc của mình giống như bị ai đó chọt gõ một cái.

Trước vẫn không nghĩ thông được chuyện này, chỉ trong nháy mắt cô đã nghĩ thông suốt. Cô Tô Na thấy Tô Song Song nhìn chăm chăm đến gần người vào cái quần mà mình vừa mới thay đổi xong, vẻ mặt Song Song lại càng lộ ra dáng vẻ kinh ngạc hơn, cũng biết ngay nhất định là Tô Song Song đã phát hiện ra cái gì rồi.

Tần Mặc cùng Bạch Tiêu vừa nói dứt lời, quay đầu lại nhìn Tô Song Song, thấy vẻ mặt kỳ quái kia của cô, liền hỏi một câu: "Sao vậy?"

Tô Song Song đột nhiên có chút mơ hồ, cảm thấy ý tưởng kia trong lòng mình thật sự là quá mức kinh hãi rồi. Cô vội vàng lắc đầu một cái, ngẩng đầu nhanh chóng nhìn về phía Tần Mặc: "Đầu của em bị choáng váng một chút thôi! Tiểu Na, em đỡ chị đi ra ngoài hóng mát một chút nhé, A Mặc anh không cần phải để ý đến em!"

Cô Tô Na thấy Tô Song Song không có ý định nói ra, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, cô vội vàng gạt đầu một cái, sau đó duỗi tay ra đỡ Tô Song Song cùng đi ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa chính, Tô Song Song liền dùng sức hất ra cánh tay mà Cô Tô Na đang đỡ tay của mình ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Em Muốn Giết Ông Ta

Thực sự đây là lần đầu tiên Cô Tô Na nhìn thấy thái độ của Tô Song Song đối với cô như vậy. Trong nháy mắt trong lòng cảm giác được không ổn, nhưng ở trên mặt của cô lại tràn đầy sự tủi thân lẫn khó hiểu.

"Chị dâu, ngài sao vậy? Có phải là em đã không cẩn thận làm chị bị đau hay không ta?" Cô Tô Na nói xong tròn mắt liền đỏ ửng lên, bộ dáng nhìn có vẻ vô cùng uất ức.

Nếu như đặt ở lúc trước kia, Tô Song Song khẳng định cảm thấy đau lòng, thế nhưng, một khắc này, sau khi trải qua cảnh từng bước từng bước bị người thân nhất bên cạnh mình phản bội, Tô Song Song thật sự cảm thấy mình nhìn không thấu lòng người.

Trong mắt Tô Song Song lộ ra sự thất vọng, nhìn Cô Tô Na ở phía đối diện, trực tiếp hỏi thẳng: "Hạt châu kia có phải là đã được đánh ở trên váy mà ngày hôm qua em đã mặc hay không?"

"!" Mặc dù trong lòng Cô Tô Na hoảng sợ, nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ mờ mịt như cũ, cau mày lại, giọng run run rầy rầy hỏi: "Chị dâu, chị nói cái gì đó!"

"Cô Tô Na, đến cùng có phải là em hay không?" Mặc dù mặt ngoài Tô Song Song vẫn giữ bình tĩnh, nhưng mà ở bên trong lòng cô rất khó chịu, người luôn thân thiết ở bên cạnh cô lại từng bước từng bước đều lợi dụng tất cả tín nhiệm của cô, rồi dẫn tới lừa gạt cô.

Tô Song Song có chút tự giễu nghĩ ngợi: Chẳng lẽ ở đời trước cô đã làm chuyện gì đại ác hay sao, cho nên đời này nhất định bị người phản bội, không thể có người thân thiết nào để mình có thể tin tưởng được chẳng?

"Chị dâu... Chị dâu... Chuyện này... ở nơi này quá lạnh rồi, nếu không chúng ta đi sang phòng cà phê bên cạnh để nói chuyện đi." Cô Tô Na lui một bước, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tô Song Song liếc mắt nhìn thấy đã có thân nhân bệnh nhân nhìn lại, cũng cảm thấy nơi này không phải là một chỗ để hai người nói chuyện, liền gật đầu một cái, cùng Cô Tô Na đi đến phòng cà phê phía đối diện.

Vừa tiến vào trong phòng bao, sau khi hai ly cà phê được mang lên, Cô Tô Na liền khóa trái cánh cửa phòng bao lại. Tô Song Song liếc mắt nhìn, trên tay cô có đồng hồ đeo tay định vị, nên cô không sợ Cô Tô Na bắt cóc cô.

Tô Song Song ngồi ở bên trong, nhất thời cảm thấy cả người mệt mỏi, cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn Cô Tô Na, rất không muốn mở miệng, nhưng cô vẫn hỏi một câu như cũ: "Thật sự là em sao?"

Cô Tô Na ngồi ở phía đối diện với Tô Song Song. Nếu như có thể cô sẽ tuyệt đối không thừa nhận! Cô Tô Na trước lấy hạt châu kia ra, thả vào trên bàn.

"Chị dâu, chỉ là một hạt châu, lúc ấy em ở phía sau ông nội, muốn kéo ông lên, có thể là theo bản năng ông đã túm vào em, cho nên mới thành như vậy!"

Cô Tô Na nói có vẻ rất có lý lẽ, hơn nữa vẻ mặt cô đầy sự vô tội, vừa nói trong nháy mắt ánh mắt lại đỏ lên. Tô Song Song vẫn nhìn Cô Tô Na, nghiêm túc quan sát biểu cảm của Cô Tô Na.

Cô rất muốn tin tưởng Cô Tô Na, nhưng sau khi trải qua những chuyện như vậy, Tô Song Song thật không biết ngoại trừ Tần Mặc ra, thì cô còn có thể tin tưởng vào những người khác nữa được không.

"Tiểu Na, tại sao lúc ấy ông nội lại muốn nhảy lầu?" Tô Song Song vẫn nhìn Cô Tô Na, thu hết những biểu cảm trên mặt Cô Tô Na vào mắt mình.

Cô Tô Na biết Tô Song Song nhìn mình chăm chăm, cô cúi mặt thấp xuống, một bộ dạng giống như bị làm khó, rất không muốn nói như vậy để cho Tô Song Song thương tâm, nhưng mà trừ lý do này, tạm thời cô chưa nghĩ ra được cách gì khác.

"Bởi vì..."

"Em nói đi!" Tô Song Song thu lại nụ cười trên mặt, ngược lại biểu lộ một phần uy nghiêm nhiều hơn.

"Ông nội nói, hôm nay hai người làm hôn lễ, ông tức giận... sau đó em cũng không biết làm thế nào... ông đi lên ban công, em liền đi theo ông... nhìn thấy không có người ở đó, ông nội liền... ông nội liền lao ngay xuống dưới! Em vội vàng chạy đến kéo ông lại, nhưng mà không kéo ông lên được..."

Cô Tô Na nói đến đây thì khóc lóc than thở, khóc hết sức thương tâm. Tô Song Song nhìn Cô Tô Na, nhưng cô không an ủi Cô Tô Na giống như trước kia nữa, chẳng qua cô nhìn Cô Tô Na đến nháy mắt một cái cũng không hề nháy mắt.

"Tiểu Na, chị đã coi em trở thành người thân của mình, ông nội cũng đặc biệt thương em như thế! Em có thật sự coi chúng ta là người thân không?" không biết có phải là bởi vì Tô Song Song quá bi thương hay không, cho nên cô trở nên đặc biệt tỉnh táo.

Cô tính toán gạt Cô Tô Na một cái, bởi vì hiện tại, cô thật chưa thấy rõ được chân tướng thế nào.

"Dĩ nhiên! Ông nội và chị đã thương em như vậy, em làm sao có thể chứ? Nhiều năm ở cô nhi viện như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng có người người nào thật lòng rất tốt với em, chỉ có chị... Chị dâu, em thật sự coi chị trở thành người thân của em!"

Cô Tô Na nói đến đây thì lại khóc, nhìn Tô Song Song cực kỳ chân thành, Thật sự Cô Tô Na vô cùng thích Tô Song Song, bởi vì Tô Song Song là người duy nhất đối xử tốt đối với cô mà không hề có mục đích khác.

"Em chỉ coi chị là người thân trong nhà thôi sao?" Tô Song Song nghe Cô Tô Na nói có vẻ không đúng lắm, liền cau mày lại hỏi một câu.

Cô Tô Na lập tức lắc đầu một cái, chậm rãi nói: "Còn có ông nội, anh trai cùng với anh họ nữa, chỉ là, chị dâu chính là người mà em thích nhất!"

"Tiểu Na, chị rất muốn tin tưởng em, nhưng mà chuyện như vậy nhất định phải nói cho A Mặc!" Tô Song Song càng ngày càng cảm thấy Cô Tô Na rất khả nghi, cô vươn tay ra vừa muốn cầm lấy hạt châu trên bàn rồi đi, thì Cô Tô Na lại kéo lại cánh tay của cô.

"Chị dâu, cho tới tận bây giờ anh trai cũng không hề ưa thích em, nếu như ngài nói cho anh ấy biết, nhất định anh ấy sẽ không nói lời gì, mà liền coi em trở thành nghi phạm!" Cô Tô Na gắt gao lôi kéo Tô Song Song ở lại, không để cho cô rời đi.

Tô Song Song cúi đầu nhìn lướt qua cánh tay Cô Tô Na đang giữ chặt lấy cánh tay của mình. Cô nói, giọng nói đặc biệt mệt mỏi: "Tiểu Na, có chị ở đây, nếu như em thật sự không làm gì hết, chị sẽ không để cho anh ấy làm thương hại tới em dù chỉ một chút xíu."

"Chị dâu, chị thật sự quyết định như vậy?" Cô Tô Na đột nhiên buông tay ra, nhìn Tô Song Song, tròn mắt hàm chứa nước mắt.

Tô Song Song thấy Cô Tô Na nói lỏng tay, vươn tay vỗ vỗ lên bả vai của Cô Tô Na, gật đầu một cái, cúi đầu xuống. Trong nháy mắt, cô nhìn thấy Cô Tô Na móc từ trong túi áo ra cái gì đó, cô lui về phía sau một chút, còn chưa kịp có phản ứng gì, thì một luồng giống như sương mù liền phun tới cô.

Tô Song Song chỉ cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt, thân thể vô lực, Cô Tô Na vội vàng đỡ cô đặt cô ngồi vào trên ghế bên cạnh.

"Chị dâu, cho tới tận bây giờ em vẫn luôn không hề muốn làm thương tổn chị, nhưng mà không có cách nào! Em muốn báo thù! Cho nên nhất định phải làm như vậy!" Cô Tô Na ngồi ở ghế đối diện với Tô Song Song, ánh mắt ngậm vẻ đau lòng nhìn Tô Song Song.

"Tại sao?" Tô Song Song chợt vừa nghe thấy Cô Tô Na nói báo thù, tâm liền hoảng hốt! Cô muốn ngẩng đầu lên nhìn về phía Cô Tô Na, tuy nhiên lại cảm thấy đầu như nặng ngàn cân.

"Trên đời này trừ mẹ và chị ra, ngoài ra không có người nào đối xử thật lòng, rất tốt với em! Chị cho rằng ông nội Tần đối xử rất tốt với em sao? Năm đó mẹ em mang theo em đi tìm ông nội, chính ông đã đuổi hai mẹ con em ra ngoài! Nếu không phải như vậy, mẹ em cũng sẽ không bị xe đụng chết, em cũng sẽ không trở thành mồ côi như thế này!"

Cô Tô Na càng nói càng kích động. Nói xong lời cuối cùng, hai hàm răng cô liền nghiến chặt lại thành tiếng “ken két” vang dội. Cô Tô Na mãnh liệt thở dốc mấy cái, ổn định lại tâm tình của mình, tiếp tục nói: "Đoạn thời gian em ở cô nhi viện đó, chị có biết em đã phải chịu bao nhiêu uất ức hay không?!"

"Cái người viện trưởng đó là một người biến thái, em mười sáu tuổi... Mới mười sáu tuổi thì đã không còn trong trắng nữa rồi! Cũng cùng là con gái của nhà họ Tần, tại sao em lại phải trả qua một cuộc sống không bằng chết như vậy! Chị dâu chị nói đi, tại sao mọi chuyện lại không công bình đối với em như vậy!"

Cô Tô Na nói đến đây thì tựa như nhớ lại những hồi ức kinh khủng hồi trước, cô chợt lui về phía sau mấy bước, cho đến khi thân thể đụng vào trên vách tường, cô mới dừng lại.

"Tại sao!" Cô Tô Na gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu khóc lên cực kỳ thống khổ! Tô Song Song không nghĩ tới cuộc đời của Cô Tô Na đã phải trải qua những chuyện thống khổ như vậy.

Cô gắng sức ngẩng đầu lên nhìn về phía Cô Tô Na, tròn mắt rưng rưng nói: "Tiểu Na, quá khứ đã qua rồi, hiện tại em đang hạnh phúc, không nên tiếp tục gây tội lỗi nữa."

"Dù thế nào em cũng không thể giết ông nội... Bây giờ chẳng phải ông nội thật sự thương yêu em, luôn vì em đó sao!"

"Đã muộn rồi! Hết thầy đều đã muộn rồi! Em không còn sống được bao lâu nữa!" Cô Tô Na nói đến đây thì hoảng sợ nắm lấy tóc của mình, từng nắm, từng nắm một, cứ như thế rơi xuống từng xấp một xấp dày đặc.

"Tiểu Na, em làm sao vậy?" Tô Song Song nhìn thấy cái bộ dáng này của Cô Tô Na, không biết là phải giận hay là thương tâm hoặc là lo lắng nữa, chẳng qua trong lòng cô đang rối loạn như ma.

Cô Tô Na cười khan một tràng, dần dần bình tĩnh lại, chậm rãi nói: "Hai năm trước, vì kiếm tiền, viện trưởng đã để cho chúng em đi làm, ta bị nhiễm phóng xạ, em không còn sống được bao lâu nữa."

"Tại sao em không nói ra chuyện này?" Tô Song Song vừa nghe thấy trong lòng liền cả kinh, muốn chống đỡ thân thể đứng dậy, nhưng tứ chi lại vô lực. Ngay cả mí mắt của cô cũng tựa như cũng nặng ngàn cân, dần dần muốn khép lại.

"Không người nào có thể cứu em được! Chị đã sai lầm rồi, chị dâu! Ông nội Tần tìm em trở về, chẳng qua là để sau này cho em phụng bồi Tần Mặc, chẳng qua là sau ngần ấy năm dài trong lòng ông nội cảm thấy áy náy, quấy phá, chứ trong mắt của ông nội, cho tới bây giờ đều chỉ có một người cháu trai duy nhất là Tần Mặc mà thôi!"

"Từ xưa đến nay em cũng không bao giờ được làm người nhà họ Tần, em hận bọn họ! Lão già kia chết vừa đúng! Em muốn để cho Tần Mặc, người vẫn luôn xem thường em phải thống khổ! Muốn cho người nhà họ Tần cũng phải sống cuộc sông không tốt đẹp!"

Cô Tô Na nói đến đây thì thấy hai mắt Tô Song Song đã nhắm mắt lại, hô hấp dần dần vững vàng, tròng mắt Cô Tô Na rừng rừng liếc nhìn Tô Song Song, nhẹ nhàng nói: "Em biết chị yêu Tần Mặc, nhưng mà anh ta nhất định phải chết."

"Hiện tại chuyện mà em đã làm cũng không lừa gạt được bao lâu. Song Song, em sẽ đi ngay bây giờ. Em muốn tánh mạng của anh ta, trước mắt em sẽ phải hạn chế anh ta bằng thuốc đã. Hiện tại anh ta chỉ cần đựng phải bình phun sương ở trên tay em, anh ta sẽ chết rất thống khổ!"

"Để cho anh ta ngồi tít trên cao kia, để mà xem anh ta đã coi thường em như thế nào. Song Song, chị đừng trách em! Có trách thì hãy trách tại sao chị lại yêu người nhà họ Tần mà thôi."

"Chị sống cùng anh ta cũng sẽ không hạnh phúc, mặc dù em không biết giữa hai người có một bí mật gì, nhưng mà ông nội biết! So với em, ông nội

còn hận Tần Mặc hơn, Tần Mặc mà sống cùng với chị thì ông nội sẽ chỉ chịu khổ. Như thế này cũng coi như là em đã giúp chị một tay!"

Cô Tô Na cởi áo ngoài của mình ra, đắp kín cho Tô Song Song, cầm lấy điện thoại của Tô Song Song tắt nguồn điện của máy, đặt lại ở trên bàn.

Cô Tô Na không nhịn được, lại nhìn Tô Song Song một cái, giọng nói mang theo tiếng nức nở: "Nếu như có thể, em thật sự muốn được sống với chị nhiều hơn một khoảng thời gian nữa! Cho tới bây giờ, em cũng chưa từng được sống trong sự ấm áp, chỉ tiếc, cho tới bây giờ ông Trời vẫn luôn không chịu đối xử tử tế với em!"

Cô Tô Na cũng không đi ra ngoài bằng cửa chính, mà cô khóa trái cửa lại, nhảy ra ngoài từ cửa sổ, sau đó từ con đường nhỏ đi về phía bệnh viện.

Lúc này ở trong bệnh viện, Tần Mặc cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đột nhiên cảm thấy có chút bất an. Anh gọi một cú điện thoại cho Tô Song Song, thế nhưng đối phương lại tắt máy, anh quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu, cảm giác, cảm thấy Bạch Tiêu có chuyện gì đó đang gạt mình.

"Tại sao hôm nay cậu lại không hề phản đối Tô Song Song đi ra ngoài cùng Cô Tô Na? Có phải là cậu đã biết được chuyện gì hay không?" Lúc nói chuyện, Tần Mặc nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Tiêu, nhìn thấy Bạch Tiêu có chút sững sốt anh lại càng khẳng định suy nghĩ trong lòng thêm.

Tần Mặc lập tức đứng phắt dậy, một phát tóm ngay lấy cổ áo Bạch Tiêu áp sát người anh ở trên tường: "Bạch Tiêu, rốt cuộc cậu đã biết chuyện gì vậy hả?"

Bạch Tiêu cũng không hề kinh hoảng lắm. Anh nhìn Tần Mặc, bình tĩnh nói: "Tần Mặc, cậu không thể buộc cô ấy ở bên người cậu cả đời được! Cậu không có một chút lòng tin nào đối với Nhị Manh Hóa hay sao? Rốt cuộc là cậu đang sợ cái gì chứ? Sợ cô ấy tiếp xúc thế giới lớn, sau đó rời khỏi cậu hay sao?"

"Chuyện của chúng tôi thế nào không cần cậu quan tâm! Nói ngay!" Tần Mặc càng ngày càng cảm thấy bất an, suy nghĩ một chút, anh buông tay ra xoay người định đi ra ngoài tìm Tô Song Song, nhưng Bạch Tiêu lại kéo anh trở lại.

"Cô Tô Na sẽ không hại Nhị Manh Hóa đâu!" Bạch Tiêu vừa mở miệng, Tần Mặc vừa nghe thấy Bạch Tiêu nói vậy, biết là Bạch Tiêu thật sự biết chuyện. Anh tức giận xoay người lại trực tiếp cho Bạch Tiêu một quyền.

"Sẽ không hại? Cậu nói thế nào về chuyện ngày trước Cô Tô Na đã cho cô ấy uống thuốc gây ảo giác đây?" Tần Mặc cũng đã nổi giận thật sự, liền hét lớn một tiếng. Nghe thấy anh rống lên một tiếng như vậy, Bạch Tiêu cũng có chút luống cuống. Bạch Tiêu chống đỡ thân thể đứng dậy, mới vừa nghĩ muốn đi cùng Tần Mặc ra ngoài, thì điện thoại của Tần Mặc vang lên.

Tần Mặc cúi đầu vừa nhìn thấy cuộc gọi tới hiển thị trên điện thoại, thì dừng bước lại, sau đó tiếp thông điện thoại. Sau khi nghe được nội dung lời nói bên trong điện thoại thì anh hơi sững sờ, một lát sau từ lỗ mũi mới phát ra một tiếng "Ừ."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Nháy Mắt Đã Điên Rồi

Một lát sau Tần Mặc mới mở miệng hỏi: “Không có chuyện gì chứ?” Khi nghe thấy câu trả lời khẳng định của đầu điện thoại bên kia, thân thể vẫn căng thẳng của Tần Mặc mới thoáng thả lỏng, nói tiếp một câu, “Không cần lo lắng, tôi có chừng mực.”

Tần Mặc cúp điện thoại, Bạch Tiêu vội vàng lại gần, trên mặt lộ ra một chút áy náy, chột dạ nói: “Sẽ không phải thật sự xảy ra chuyện chứ?”

“Không có chuyện gì, lập tức trở lại.” Tần Mặc nói xong liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, Bạch Tiêu luôn cảm thấy rất kỳ quái, cũng muốn hỏi hỏi xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy khí áp quanh người Tần Mặc rất thấp, cũng liền trầm mặc.

Đông Phương Nhã cũng cảm thấy hơi không thích hợp, cô biết chuyện Bạch Tiêu lừa gạt Tần Mặc, đẩy Bạch Tiêu một cái, Bạch Tiêu đang định nói gì, đột nhiên thấy Cô Tô Na đi từ cửa vào.

Bạch Tiêu theo bản năng nhìn sau lưng Cô Tô Na, không nhìn thấy Tô Song Song, nhất thời nóng nảy, đi nhanh tới, rướn cổ lên nhìn về phía sau, vẫn không thấy, gào to một tiếng: “Nhị manh hóa đâu?”

Cô Tô Na vừa đi về phía Tần Mặc, vừa nói với Bạch Tiêu đang lòng không yên: “Chị dâu hơi choáng váng đầu, ngồi ở tiệm cà phê, điện thoại hết pin rồi, sợ mọi người gấp gấp nên để cho em về nói cho mọi người biết một tiếng trước.”

Bạch Tiêu giống như nửa tin nửa ngờ nhìn Cô Tô Na một cái, xoay người sang chỗ khác nhìn Tần Mặc, thấy cậu ấy không có phản ứng gì đặc biệt, hiểu lời cậu ấy nói lúc trước, cũng không lên tiếng.

Khi Cô Tô Na đi tới trước cách Tần Mặc hai bước, xảy ra biến cố, Cô Tô Na đột nhiên lấy ra một bình xịt, xịt về phía Tần Mặc.

Một luồng sương trắng phun ra, Tần Mặc đưa tay ngăn cản, ngay sau đó ho kịch liệt, Cô Tô Na thấy xịt được lên người Tần Mặc, bình xịt trong tay rơi xuống đất, bắt đầu điên cuồng "Khanh khách" nở nụ cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Bạch Tiêu vừa thấy đẩy Cô Tô Na ra vọt tới bên cạnh Tần Mặc, đỡ Tần Mặc nhanh chóng đổ ngẫu cả mắt, Đông Phương Nhã coi như trấn định, đi tới hít hà, trong nháy mắt sắc mặt trở nên thay đổi.

“HX4.” Sau khi Đông Phương Nhã lên tiếng kinh hô, khẩn trương nhìn về phía Cô Tô Na đang cười hả hê, giọng nói cũng thay đổi, “Lần trước cô hạ HX3 cho anh ấy? Mau! Bạch Tiêu mau mang Tần Mặc đi cấp cứu!”

Hai thứ thuốc này là thuốc lấy ra từ trong thực vật có độ tương khắc cao, tiếp xúc riêng thì không có vấn đề gì, nhưng mà nếu đặt chung một chỗ, đây tuyệt đối là giết người.

"Không còn kịp rồi! Không còn kịp rồi! Tần Mặc anh ta nhất định phải chết!" Cô Tô Na cười một tay vịn tường, nhìn dáng vẻ cau mày của nhìn Tần Mặc, đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt.

Bạch Tiêu liền luống cuống trong nháy mắt, kéo Tần Mặc chạy về phía phòng cấp cứu, Tần Mặc lại một phát hất tay Bạch Tiêu ra, anh tự tay nhéo nhéo cái mũi của mình, dáng vẻ giống như không có chuyện gì lớn.

Cô Tô Na cũng phát hiện sự tình có gì không đúng, chống người lên, nghi hoặc nhìn Tần Mặc, đột nhiên phát hiện ra chỗ nào không đúng.

Cô tỏ vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không thể tin quát: “Không đúng, anh chạm vào bức họa kia! Cho dù anh không treo nó vào thư phòng, sau khi tôi đi anh chạm vào bức họa kia!”

“Lúc tôi đi cố ý đánh vỡ túi thuốc bột trên khung hình, sao anh có thể không có chuyện gì?” Cô Tô Na càng nói càng cảm thấy không thể, hoảng hốt nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc đi tới dùng chân đá đá bình thuốc đựng HX4, bình thản nói: “Khung hình cô đưa, sao tôi có thể không điều tra, đã sớm biết có vấn đề.”

“Tần Mặc, anh! Anh!” Cô Tô Na không cam lòng gầm nhẹ ra tiếng, trong nháy mắt tiến lên muốn liều mạng với Tần Mặc, Tần Mặc một phát tóm được cô ta, một hất tay liền ném cô ta ngã trên đất.

Cô Tô Na bị ném ngổl ngở dưới đất trong nháy mắt cũng biết chuyện gì cũng xong rồi, cô điên cuồng cười to, cười đến kỳ lạ và khó hiểu, Bạch Tiêu vốn còn rất tức giận, muốn đập cô ta một cước hóa giải tức giận, thấy cô ta như vậy, cũng không hạ chân được.

“Tần Mặc, xử lý như thế nào?” Bạch Tiêu nhìn Cô Tô Na điên điên khùng khùng trên mặt đất, cau mày, suy nghĩ một chút vẫn nói chuyện mình biết cho Tần Mặc, “Ông cụ do cô ta hại chết.”

Khi Cô Tô Na muốn giết anh, Tần Mặc liền nghĩ tới cái chết của ông cụ Tần có thể do Cô Tô Na làm, nhưng khi thật sự nghe Bạch Tiêu nói ra khỏi miệng, khẳng định, Tần Mặc lại cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Cô Tô Na, ánh mắt nhìn lướt qua ông cụ Tần vẫn còn nằm trong phòng bệnh chưa đưa đi nhà xác, trầm giọng hỏi: “Ông cụ thích cô như vậy, sao cô lại có thể xuống tay được?”

“Thích tôi? Tần Mặc, anh nên rõ ràng hơn tôi, vì sao lão già ấy tìm tôi trở về, là bởi vì ông ta cảm thấy mình sắp chết! Mới tìm tôi trở về!”

Cô Tô Na biết hôm nay mình xong rồi, không quan tâm đến bất cứ gì khác nữa, gào thét toàn bộ cảm xúc trong lòng mình ra: “Nếu ban đầu ông ta không đuổi chúng tôi ra ngoài, tôi cũng sẽ không trở thành kẻ mồ côi, sao tôi có thể biến thành như bây giờ!”

Cô Tô Na gào xong điên cuồng giật giật tóc mình, tóc trên đầu rơi từng mảng lớn xuống, nhìn cực kỳ dọa người.

Tần Mặc nhú mày, không kiên nhẫn nói thêm điều gì với cô ta nữa, nhìn Bạch Tiêu một cái, trong lòng Bạch Tiêu mềm hơn Tần Mặc rất nhiều, nhìn thấy Cô Tô Na như vậy, trong lòng anh rất khó chịu.

“Là lỗi của tôi! Là lỗi của tôi!” Đột nhiên quản gia đứng ở bên cạnh đi ra, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, ông đã hơn năm mươi tuổi khóc đến nước mắt già nua tuôn đầy mặt.

“Năm đó lão gia quả thật phái người đi tìm, nhưng mạo danh giả mạo quả thật quá nhiều, có một đợt lão gia tâm lực tiêu tụy, tôi đuổi đi rất nhiều người tiến đến mạo nhận, trong đó có thể có mấy người... Là lỗi của tôi!”

“!” Cô Tô Na thế nào cũng không nghĩ đến tình huống là như thế, cô ngỡ ngác nhìn lão quản gia gay sau đó điên cuồng gào thét một tiếng: “Không thể nào! Ông lừa tôi! Làm sao có thể! Lão già đó cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới tôi! Nếu không sao mới tới tìm tôi!”

“Lão gia một mực tìm mấy người, chỉ có điều dường như tất cả tin tức của mấy người bị người có khả năng che giấu rồi, cho nên... Cho nên vẫn luôn không tìm được.”

Lão quản gia càng nói càng áy náy, càng nói càng đau lòng, ho kịch liệt, thở hổn hển một lát mới lên tiếng: “Khoảng thời gian trước đột nhiên xuất hiện tin tức của các người, ông cụ kích động hỏng rồi, cô có thể nhìn ra ông cụ thật sự đau lòng cô!”

“Không thể nào... Làm sao có thể...” Thân thể Cô Tô Na mềm nhũn, cánh tay cũng không nhịn được ôm thân thể của mình, cô vẫn lặp lại câu này, ngơ ngác nhìn phía trước, cả người cũng hồng mắt.

"A Mặc, anh không có chuyện gì chứ!" Tô Song Song mệt nhọc chống cửa, thở hổn hển, ngửa đầu nhìn thấy Tần Mặc yên ổn đứng ở cách đó không xa, hai chân Tô Song Song mềm nhũn, dọc theo cửa ngã xuống đất.

Tần Mặc vội vàng xông tới, đỡ Tô Song Song dậy, khi Tô Song Song ở tiệm cà phê vẫn đề phòng Cô Tô Na, cho nên khi cô ta phun bình xịt, cô theo bản năng nhịn thở rồi, nhưng vẫn bị hít vào một ít.

Cho nên lúc ấy Tô Song Song giả bộ bất tỉnh, đợi đến khi Cô Tô Na đi, trước tiên mở điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại cho Tần Mặc, nói cho anh biết tất cả tình huống.

Đợi đến Tô Song Song trở lại bình thường, lúc này mới ra ngoài, vào lúc này cô dựa vào trong ngực Tần Mặc, cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, kích động đến quả thật muốn bật khóc.

Tô Song Song có một cảm giác sống sót sau tai nạn, lúc này cô mới nhìn Cô Tô Na điên điên khùng khùng ngồi dưới đất, cô ý bảo Tần Mặc dìu cô qua.

Khi đi đến trước mặt Cô Tô Na, cô mới phát hiện Cô Tô Na không đứng lẫn, cô vừa định tiến lên, Tần Mặc lại giữ cô lại.

“Cô ta điên rồi.” Tần Mặc nhìn lướt qua Cô Tô Na cười ngây ngô, chỉ sợ Cô Tô Na làm tổn thương đến Tô Song Song, cho nên đưa tay ôm lấy cô không để cho Tô Song Song đến gần.

Cô Tô Na nghiêng đầu, nhìn Tô Song Song, một mực cười ngây ngô, cười xong, đột nhiên hốt hoảng ôm lấy mình, hoảng sợ quát: "Đừng tới, cứu tôi! Cứu tôi! Đừng mà!"

Trong nháy mắt Tô Song Song ý thức được có thể Cô Tô Na nghĩ đến chuyện không vui lúc trước, cô đẩy Tần Mặc một cái, Tần Mặc thấy Tô Song Song có thái độ kiên quyết, chậm rãi buông tay cô ra.

Tô Song Song lập tức ôm lấy Cô Tô Na, nhỏ giọng khuyên cô ta: "Tiểu Na, em đừng sợ, chị dâu ở đây, chị là Song Song!"

Tần Mặc vẫn đứng ở bên cạnh nhìn Cô Tô Na, Bạch Tiêu cũng cảnh giác đi tới, chỉ sợ Cô Tô Na giở mánh khéo gì.

Cô Tô Na vẫn điên cuồng gào thét, chỉ có điều nghe được giọng nói của Tô Song Song, dần bình tĩnh lại, cô ngược đầu nước mắt lưng tròng nhìn Tô Song Song, một lát sau, lại bắt đầu cười rộ lên.

“A Mặc, làm sao bây giờ, tiểu Na đây là như thế nào?” Tô Song Song thấy đáng vẻ Cô Tô Na như vậy, trong lòng đoán chắc thần trí của Cô Tô Na có vấn đề, nhưng vẫn không muốn tin tưởng.

Đông Phương Nhã tỉnh táo đi tới, kiểm tra đơn giản một chút cho Cô Tô Na, kiểm tra xong, cô thở dài, vỗ vỗ bả vai Tô Song Song, do dự một chút mới uyển chuyển nói: "Cô ta bị kích thích quá lớn, thần kinh tạm thời xảy ra chút vấn đề."

Tô Song Song lại không ngốc, sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của Đông Phương Nhã, cô nhìn đáng vẻ Cô Tô Na như vậy, trong lòng vừa hận lại đau lòng, cô đỡ Cô Tô Na đứng lên, muốn đỡ cô ta ngồi vào trên ghế bên cạnh.

Tô Song Song mới đỡ Cô Tô Na dậy, hai chân liền mềm nhũn, Tần Mặc vội vàng đỡ cô, Bạch Tiêu cũng tới hỗ trợ, nào biết Cô Tô Na đột nhiên xông ra ngoài, nhảy dựng lên giống như điên bóp cổ lão quản gia.

Cô ta vừa gào vừa lôi kéo lão quản gia, gào to: “Là mày! Đều do mày! Cứu tôi! Chị dâu cứu em!”

Tô Song Song dồn sức đứng dậy, chỉ cảm thấy hoa mắt một trận, thân thể suy yếu, cảm xúc lại quá kích động, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, Tần Mặc cảm thấy thân thể trong ngực mềm nhũn, tròng mắt co rụt lại, kêu lên một tiếng: “Song Song!”

Tần Mặc vội vàng ôm Tô Song Song gọi bác sỹ đến, rồi ren hồi lâu, cuối cùng không chế được tình huống bây giờ, Tần Mặc có vẻ hơi mệt mỏi ngồi bên cạnh giường bệnh của Tô Song Song.

Tô Song Song ngược lại không có chuyện gì lớn, chỉ là mấy ngày nay đau thương quá mức, hơn nữa thân thể suy yếu, lúc này mới choáng váng, một tay Tần Mặc cầm tay Tô Song Song, một tay khác vẫn day huyệt thái dương nhảy thình thịch.

Bạch Tiêu dựa vào tường bên cạnh, sắc mặt không được tốt lắm, anh cau mày, thử hỏi một câu: “Cậu cảm thấy Cô Tô Na điên khùng thật hay giả điên khùng? Cô ta vừa điên khùng, người sau lưng cô ta có thể không lòi ra được rồi.”

“Cho dù cô ta điên khùng thật hay giả điên khùng, đều canh chừng kỹ cô ta, nếu bây giờ cô ta xảy ra chuyện gì, Song Song càng thêm khó chịu.” Tất cả Tần Mặc đều lấy Tô Song Song làm chủ, chỉ có điều cứ nghĩ tới Cô Tô Na hại chết ông cụ Tần, đã cảm thấy bỏ qua cho cô ta như vậy thật sự lợi cho cô ta.

“Nếu như cô ta thật sự điên khùng, vậy coi như xong, cô ta... Cũng rất thảm.” Bạch Tiêu nói xong móc ra một trang giấy từ trong ngực, phía trên là tình huống những năm này của Cô Tô Na, xem ra ngược lại thật sự cực kỳ thảm.

Tần Mặc nhận lấy tờ giấy này, nhìn lướt qua, giọng điệu chẳng có gì nói: “Trước điều tra không ra, xảy ra chuyện một cái liền điều tra ra những thứ này, anh cảm thấy có thể tin?”

Bạch Tiêu vừa nghe, hơi sửng sốt, nhúu mày cầm lại tờ giấy, anh lật xem, bỗng cảm thấy thế giới này sao mà phức tạp như vậy, ngay cả anh luôn bị biến thành lão hồ ly cũng cảm thấy hơi nhức đầu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Rơi Vào Trong Sương Mù

“Làm tang lễ trước.” Tần Mặc vừa nhắc tới chuyện của ông cụ Tần liền nhức đầu, anh cúi đầu nhìn Tô Song Song, cô vừa tiêm thuốc an thần vào lúc này ngủ coi như yên ổn.

Tần Mặc chống người lên, hạ thấp giọng nói một câu: “Tôi đi nhìn ông cụ một lần cuối cùng, anh phái người canh chừng kỹ nơi này.”

Tần Mặc cảm thấy lo lắng, nếu như có thể dù chốc lát anh cũng không muốn rời khỏi Tô Song Song, nhưng mà có một số việc nhỏ, anh nhất định phải tự nói một lần với ông cụ Tần, cho dù ông đã chết rồi.

Bạch Tiêu biết suy nghĩ của Tần Mặc, khẽ gật đầu một cái, thấy cậu ấy rời đi, còn hơi không yên lòng, vội vàng đi theo, kéo cánh tay Tần Mặc, không có thói quen quan tâm hỏi một câu: “Có cần tôi không?”

“Không cần anh nhiều chuyện!” Tần Mặc tương đối phiền não, nhìn cánh tay Bạch Tiêu đặt trên cánh tay anh, nghe giọng nói mềm nhũn lộ ra quan tâm như vậy thật sự khiến Tần Mặc cảm thấy ghê tởm.

Lúc này vừa đúng Lục Minh Viễn đi tới, nghe được lời Bạch Tiêu nói, bị sợ đến tròng lớn cặp mắt, ngay sau đó bị ghê tởm, cũng cùng Tần Mặc tỏ vẻ ghét bỏ liếc mắt nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu sững sốt một chút, cũng ý thức được mới vừa rồi mình thật sự quá lúng túng, vội vàng ngượng ngùng lấy tay lại, sau đó chà chà trên đùi mình, cũng bị bản thân ghê tởm.

“Anh Mặc yên tâm đi, em canh chừng.” Lục Minh Viễn đã nắm được an ninh cả bệnh viện trong tay, cho nên nơi này rất an toàn, hơn nữa anh và Bạch Tiêu đều canh giữ ở đây, Tô Song Song chắc sẽ không xảy ra vấn đề.

“Nếu cô ấy tỉnh muốn gặp Cô Tô Na, chờ tôi trở lại.” Tần Mặc lại dặn dò một câu, lúc này mới đi tới nhà xác.

Ông cụ Tần được đặt riêng trong một phòng đơn, Tần Mặc mở cửa, trong nháy mắt một luồng khí lạnh đánh tới, anh khẽ chau mày, sau khi đi vào, vén vải trắng đắp lên mặt ông cụ Tần lên.

Mặt của ông cụ Tần đã được xử lý, trừ hơi tái nhợt cứng ngắc ra, không có gì khác biệt khi còn sống, ông cụ bây giờ cho Tần Mặc một ảo giác, giống như ông cụ chỉ ngủ thiếp đi.

Tần Mặc nhìn kỹ ông cụ Tần, thật ra thì trong ấn tượng của anh, cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới ông cụ Tần sẽ chết kiểu này, lại nhanh chóng rời anh đi như vậy.

Anh nhắc chân, ngồi trên giường ông cụ Tần, anh theo bản năng lấy thuốc lá ở trong túi quần ra, ngậm lên môi nhưng không đốt.

"Bây giờ suy nghĩ một chút, ông là người làm bạn với cháu nhất... Người thân." Khi Tần Mặc nói ra hai chữ người thân này, hơi không quen, khẽ dừng một chút.

Từ nhỏ Tần Mặc đã được ông cụ Tần đón đi, ở trong nhà cũ tiếp nhận giáo dục tinh anh, không biết bắt đầu từ lúc nào, Tần Mặc bắt đầu ghét ông cụ Tần.

Thế nhưng bây giờ nhìn ông cụ Tần yên ổn nằm đó, đột nhiên phát hiện thì ra ở trong ghét, còn có một chút ký ức ấm áp.

Anh còn nhớ rõ mỗi ngày mệt mỏi trở lại trong phòng, cho dù rất trễ, ông cụ Tần cũng sẽ ở trong phòng anh đợi anh, sau đó buộc anh uống sữa tươi mà anh ghét nhất, lúc này mới nghiêm mặt rời đi.

Ông cụ Tần vẫn rất nghiêm túc, nhưng mỗi lần khi Tần Mặc muốn thứ gì, ông cụ Tần đều sẽ quát anh, nhưng ngày hôm sau anh lại nhìn thấy thứ mình muốn.

Bây giờ màn sương chán ghét tản ra, Tần Mặc mới phát hiện, thật ra ông cụ Tần quan tâm anh không ít, chỉ tiếc khai thông giữa bọn họ thật sự không qua cửa, mới dẫn đến nhiều năm như vậy biến thành quan hệ oán hận lẫn nhau.

“Ông nội.” Khi Tần Mặc gọi một tiếng này rất không lưu loát, giọng nói cũng rất ghen ngào, nói xong, anh hơi kỳ quái quay đầu nhìn về phía khác.

Tần Mặc trầm mặc một lúc, cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, không biết vì sao ánh mắt của anh chua xót, tay Tần Mặc đặt trên ván giường dần dần thắt chặt, vẻ mặt cũng dần dần cứng ngắt.

Anh hít một hơi thật sâu khí lạnh trong lòng, khí lạnh này trong nháy mắt từ lỗ mũi lan tràn đến tận tim, qua một lúc thật lâu anh mới cố sức nói một câu: “Thật ra thì trong lòng cháu cho tới bây giờ vẫn chưa từng... Hận ông.”

Tần Mặc biết mấy câu này nói quá trễ, anh nói xong quay đầu nhìn về phía ông cụ Tần chết không nhắm mắt, chìa bàn tay lạnh lẽo ra, đặt lên mắt ông cụ Tần, khàn giọng nói: “Cô Tô Na điên rồi, cháu sẽ không cần mạng cô ta.”

Anh chậm rãi khép ánh mắt ông cụ Tần lại, anh thu tay lại đợi trong chốc lát, lần này, ông cụ Tần không tiếp tục mở mắt ra, Tần Mặc khó chịu nhắm hai mắt mình lại, đột nhiên cảm thấy như bị mộng du.

Đột nhiên anh cảm thấy có người ở bên cạnh ôm lấy anh, Tần Mặc cảm nhận được hơi thở quen thuộc, cũng không mở mắt ra, anh đưa tay kéo Tô Song Song vào trong ngực.

Nhiệt độ cơ thể của Tô Song Song cũng không phải cao, nhưng trong nháy mắt ấm áp Tần Mặc, Tần Mặc chống cằm trên đầu vai Tô Song Song, trầm mặc không nói.

Tô Song Song quay mặt nhìn về phía ông cụ Tần, thấy ông cụ nhắm hai mắt lại, vừa nghĩ tới tình huống bây giờ của Cô Tô Na, trong lòng liền khó chịu, nhưng cô biết bây giờ Tần Mặc còn khó chịu hơn mình, cho nên cô cắn răng làm bộ như kiên cường.

“A Mặc, anh khó chịu cứ khóc, em sẽ không nói ra.” Tô Song Song nhìn hồi lâu mới nói ra một câu như vậy, nói xong trong nháy mắt lại khó chịu, sao cô có thể nói như vậy với Tần Mặc.

Tần Mặc ở trong lòng cô chính là tiểu kim cương vô địch, như thế nào lại khóc, cô vừa định nhích ra, giải thích một chút với Tần Mặc, nhưng vừa nhúc nhích, lại không tránh ra được.

“Để cho anh ôm.” Giọng Tần Mặc giống như một mồi, lộ ra một chút giọng mũi, trong nháy mắt Tô Song Song cảm nhận được cái gì, chợt trợn to cặp mắt.

Cô cảm nhận được thân thể Tần Mặc khẽ run, Tô Song Song lại rơi vào trong mơ hồ, cả người đều cứng ngắc, một lát sau cô mới cứng ngắc vỗ vỗ sau lưng Tần Mặc.

Ngay sau đó hốc mũi Tô Song Song liền cay xè, thật sự không nghĩ ra, người một nhà tốt đẹp tại sao phải đi tới một bước như vậy, cô rốt cuộc không nhìn được, bắt đầu ghen ngào. Trong chốc lát, Tô Song Song càng khóc âm thanh càng lớn, đến cuối cùng đã biến thành gào khóc, khóc đến Tần Mặc cũng dựng lông.

Tô Song Song khóc thân thể cũng mềm nhũn, giọng nói cũng khàn, thật ra cô đã nhìn không rõ Tần Mặc, cô dứt quãng lăm băm tất cả đau lòng đè nén hai ngày nay ra ngoài.

“Tại sao lại như vậy? Ông nội vì sao! Tại sao tiểu Na... A Mặc...” Tô Song Song đã nói năng lộn xộn, giọng hàm hồ, đến cuối cùng chính cô cũng không biết đang nói gì.

Tần Mặc vốn có cảm giác rất đau đớn, vào lúc này nhìn thấy Tô Song Song khóc đến thiếu chút nữa không thở nổi, cũng không có tâm tư dư thừa đi đau lòng, vội chiều cổ cô.

Đợi đến khi Tô Song Song ôm Tần Mặc khóc đến mơ hồ qua đi, Tần Mặc ôm cô đi ra ngoài, anh quay đầu lại liếc nhìn ông cụ Tần, thở dài.

Khoảnh khắc khi đóng cửa, Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song vẫn dựa vào anh không ngừng thút thít, thật sự không biết nên nói cô cái gì cho tốt.

Nhưng Tần Mặc cũng rất cảm kích cô, có thể ở bên cạnh anh lúc anh khó chịu nhất, có thể thật lòng với người thân của anh như vậy.

Tô Song Song chỉ có cảm giác đầu mình đã khóc đến thiếu dưỡng khí rồi, trong lòng cô rất đau, nhưng chính là không khống chế được, cho đến một khắc trước khi cô mơ màng đi.

Cô giữ chặt ống tay áo của Tần Mặc, nói lăm băm: “A Mặc, em vẫn sẽ cùng với anh, sẽ giúp ông nội chăm sóc anh, vĩnh viễn!”

Bước chân của Tần Mặc dừng lại một chút, cúi đầu nhìn Tô Song Song đã ngất đi trong lòng anh, cúi đầu nhẹ nhàng thành kính hôn lên trán Tô Song Song.

“Ừ, cho dù em muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.” Tần Mặc lăm lăm lầu bầu nói một câu, sải bước đi tới phòng bệnh phía trước.

Cho dù không có lần ngoài ý muốn này, Tần Mặc cũng biết ông cụ Tần sống không được bao lâu, cho nên trong lòng vẫn luôn có chuẩn bị, bây giờ khúc mắc trong lòng mở ra, anh cảm được thì cũng buông được, mặc dù vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng đã điều chỉnh xong.

Tần Mặc hơi híp mắt một cái, tiếp theo anh muốn làm chính là tìm ra người điều khiển phía sau màn, báo thù thay ông cụ Tần.

Bạch Tiêu và Lục Minh Viễn một trái một phải ngoài cửa phòng bệnh, thấy Tần Mặc ôm Tô Song Song trở lại, trong mắt lộ vẻ khẩn trương, đợi đến khi bọn họ đi vào, nhìn thấy Tô Song Song khóc đến mặt sưng lên, hai người đều thở phào một hơi.

Tần Mặc đặt Tô Song Song lên giường bệnh, đắp kín chăn cho cô rồi mới ra ngoài, ba người bọn họ dựa vào cánh cửa, mỗi người ngậm một điều thuốc, nhưng ai cũng không đốt.

“Định ngày rồi, ngày mai làm tang lễ, ngày mai sẽ... Hỏa táng ông cụ.” Bạch Tiêu vẫn cảm thấy khó chịu không cách nào hít thở như cũ, nói xong anh luôn cười đùa hí hửng trong nháy mắt lại đỏ mắt.

Tần Mặc đã điều chỉnh xong tâm tình, coi như bình tĩnh, anh gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu, ngừng một lát hỏi một câu: “Không có đầu mỗi gì?”

“Em để Đông Phương Nhã đi dò xét Cô Tô Na, nhìn dáng dấp cô ta thật sự điên rồi, vốn không hỏi ra điều gì có tác dụng, mà nguyên nhân ông cụ Tần đột nhiên ngăn cản hôn lễ của hai người, cũng không điều tra được.”

Lục Minh Viễn tra xét hai ngày vận dụng tất cả thế lực có thể sử dụng, lại không tra ra được dấu vết, anh nói xong cũng cảm thấy rất uất ức, cắn cắn điều thuốc trong miệng.

Mụ nội nó!" Bạch Tiêu vừa nghe Lục Minh Viễn nói, tức giận một cước đá vào chiếc ghế bên cạnh, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Tần Mặc lập tức nhú mày, xoay người nhìn qua cửa sổ liếc nhìn Tô Song Song trong phòng bệnh, thấy cô không bị tỉnh lại, liếc Bạch Tiêu một cái.

Bạch Tiêu cũng ý thức được mình quá kích động, phần nộ thu hồi chân, phiền não bởi loạn tóc, khẽ nguyên rủa một tiếng: “Đây còn thành thần! Ngay cả cọng lông cũng không tìm thấy!”

“Trước hết chờ một chút, Cô Tô Na thất bại, người nọ khẳng định còn có chiêu sau, gần đây hai người cũng cẩn thận một chút, đừng xảy ra chuyện.” Tần Mặc nói xong cúi đầu, chân mày nhú sâu hơn.

Lục Minh Viễn ừ một tiếng, hai tay Bạch Tiêu dứt túi trực tiếp xoay người rời đi, rõ ràng tâm tình không tốt, ba người cứ giải tán như vậy.

Đợi đến ngày tổ chức tang lễ, Tô Song Song mới điều chỉnh xong tâm tình một chút, mặc dù mắt còn sưng như hạt đào, nhưng sẽ không vừa mở miệng lại khóc.

Chỉ có điều khiến Tô Song Song và Bạch Tiêu không nghĩ đến, Chiến Hâm lại tới tham gia tang lễ, hơn nữa đại biểu cho nhà họ Chiến.

Bạch Tiêu vừa thấy Chiến Hâm, lập tức liền giận, cứng cổ không cho cô ấy đi vào: “Nhà họ Chiến các người có ý gì? Biết rõ ông cụ không muốn gặp người nhà các người!”

Chiến Hâm cau mày, hiển nhiên cũng rất không hài lòng với việc này, trong ngực cô ôm một bó hoa bách hợp, đứng ở trước cửa máy móc nói: “Nén bi thương, tôi đại biểu cho nhà họ Chiến bày tỏ một phần tâm ý.”

“Đi con bà nó! Chiến Hâm cô nhất định phải đi, tôi lập tức đuổi cô ra ngoài!” Bạch Tiêu gào xong, không đợi Chiến Hâm nổi giận, anh lập tức phản ứng kịp hỏi ngược lại: "Có phải nhà họ Chiến các người không?”

"Cái gì?" Chiến Hâm bị Bạch Tiêu làm cho không giải thích được, cũng mất kiên trì, hừ lạnh một tiếng, “Can thiệp chuyện nhà họ Chiến chúng tôi cái gì? Ông cụ đến tuổi, Diêm Vương tới thu ông cụ, còn có thể trách lên đầu nhà họ Chiến chúng tôi?”

“Cô! Cút cho tôi!” Bạch Tiêu thật sự nổi giận, lần đầu không có phong độ quát phụ nữ như thế.

Tô Song Song nghe ồn ào lại mắt tinh nhìn thấy Chiến Hâm, hốt hoảng đi ra, đã nhìn thấy hai người Chiến Hâm và Bạch Tiêu không ai nhường ai, náo loạn hết sức khó coi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Chiến Hâm Tìm Đến Bối Mốc

Đôi mắt Tô Song Song sưng quá mức, chỉ nhìn liên ê ẩm, cô đưa tay dụi hai mắt của mình, trong một lát, Bạch Tiêu và Chiến Hâm lại đánh nhau.

Tô Song Song nhìn lướt qua bốn phía, thấy người bốn phía chỉ chỉ chỗ chỗ càng ngày càng nhiều, vội vàng xông tới, đứng ở giữa Bạch Tiêu và Chiến Hâm, làm người hòa giải.

“Chị họ, Bạch Tiêu hai người đây là như thế nào, hai người muốn náo loạn cũng đừng náo loạn ở đây!” Tô Song Song hơi tức giận, giọng nói cũng không hữu nghị, lộ ra một chút oán giận.

Đây chính là tang lễ của ông cụ Tần, cho dù bọn họ có nhiều thù hận hơn nữa cũng không thể ở cửa lớn kêu la. Bạch Tiêu cũng ý thức được mình luống cuống, nhìn chung quanh, ngượng ngùng gật đầu.

Chiến Hâm là người nhà họ Chiến, cô tự nhiên biết được nhà họ Chiến và nhà họ Tần luôn bất hòa, cô cũng không tin hôm nay nhà cũ để cho cô tới đây thật sự để mặc niệm, cho nên cô một tay ôm hoa, một tay chống nạnh, thái độ vẫn mãnh liệt như cũ.

“Bạch Tiêu, anh mau nhận lỗi với tôi!” Từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ Chiến Hâm chưa bao giờ bị người mắng như vậy, hơn nữa đối phương còn là một người nhà họ Tần, khiến cho cô cảm thấy nhất định đã đánh vào mặt cô.

Bạch Tiêu vừa nghe, hừ lạnh một tiếng, lửa giận mới vừa đề xuống dần dần tăng lên, anh quan sát Chiến Hâm từ trên xuống dưới, khinh bỉ nói:

“Tôi sợ cô không chịu nổi!”

“Không có gì chịu...” Chiến Hâm còn chưa nói hết, Tô Song Song cau mày cắt đứt lời cô ấy, “Chị họ, hôm nay là tang lễ ông nội, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, có thể đừng gây chuyện như vậy không?”

Tô Song Song vẫn là lần đầu tiên có thái độ như vậy với Chiến Hâm, Chiến Hâm lập tức không vui, trong nháy mắt chỉ mũi nhọn vào Tô Song Song.

Cô đưa tay rất không có lễ độ chọc chọc trán Tô Song Song, cau mày quát lớn: “Song Song, có phải cánh em cứng cáp rồi không? Dám nói như vậy với chị?”

Tô Song Song hơi chột dạ, thật ra thì người chị họ này trừ dữ dằn một chút và lòng khống chế mạnh một chút ra, còn đối xử rất tốt với cô, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm nguy hiểm bị nhà họ Chiến đuổi ra ngoài, lập đi lập lại nhiều lần giúp đỡ cô.

“Chị họ em...” Tô Song Song vừa định nói xin lỗi, cảm thấy đột nhiên có một lực lớn kéo cô về phía sau, cô kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, lại là Tần Mặc, trong nháy mắt yên tâm.

Một tay Tần Mặc khoác lên vai Tô Song Song, ôm cô vào trong ngực mình, không tỏ vẻ gì nhìn Chiến Hâm, lạnh lùng nói: “Chỉ cần cô ấy muốn, trên đời này không có chuyện gì cô ấy không thể làm.”

“Cậu!” Ấn tượng đầu tiên giữa Chiến Hâm và Tần Mặc cực kỳ kém, Chiến Hâm vẫn luôn ghen một hòng, giờ phút này bị Tần Mặc đánh vào mặt như vậy, cô vốn tính tình nóng nảy, trong nháy mắt liền nổi giận.

“Tô Song Song, em rốt cuộc là người bên kia, đừng có giả cho người rồi không biết thân sơ!” Chiến Hâm nói xong đưa tay định kéo Tô Song Song.

Tô Song Song thấy dáng vẻ này của Chiến Hâm thật sự khó xử, khi không biết phải làm sao, Tần Mặc lại đột nhiên ra tay “Bốp!” Một tiếng, tình cảm và thể diện gì đều không lưu lại cho Chiến Hâm, đánh rớt bàn tay chìa ra của chị ấy.

Lần này Tần Mặc không lưu một chút hơi sức, Chiến Hâm cảm thấy tay mình đau như kim châm muối xát, cô giơ tay lên vừa nhìn, tay trong nháy mắt đã sưng đỏ.

Bạch Tiêu ở bên cạnh xem náo nhiệt, thấy dáng vẻ Chiến Hâm như vậy, càng thêm tưới dầu vào lửa khinh thường hừ một tiếng, trong nháy mắt Chiến Hâm giận đến đầu muốn bốc khói.

Chiến Hâm trực tiếp vứt hoa ôm trong tay trái xuống đất, đưa tay dáng vẻ cực kỳ vô lễ chỉ vào lỗ mũi Tần Mặc, bắt đầu chửi rủa mắng mỏ.

“Tần Mặc, có phải cậu chán sống rồi không! Hôm nay nhà họ Chiến chúng tôi tới chính là cho mấy người mặt mũi, cậu đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Tới tham gia tang lễ của ông cụ tôi còn cảm thấy xui xẻo!”

Bởi vì Chiến Hâm tức giận, tốc độ nói đặc biệt nhanh, âm thanh lại lớn, người khác vốn không chen được miệng vào, Chiến Hâm gào xong Tần Mặc lại bắt đầu quát Tô Song Song.

“Tô Song Song, còn em nữa, trên người em chảy máu nhà ai em còn không biết sao? Gả cho kẻ thù thì thôi đi, bây giờ còn khuỷu tay hướng ra ngoài, cùng nhà họ Tần bọn họ đối phó với chị đúng không?”

Tô Song Song luôn cho rằng tính tình Chiến Hâm nóng nảy, nhưng như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến chị ấy sẽ đại náo tang lễ, hơn nữa còn bất kính với ông cụ Tần đã qua đời, lập tức đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Tô Song Song, cô luôn luôn nhẫn nhục chịu đựng Chiến Hâm cũng không nhịn được.

Tần Mặc vừa định mở miệng, Tô Song Song lại ý bảo anh không cần nói, cô bước lên phía trước một bước, không sợ hãi không rụt rè.

Cô có thái độ kiên định phản bác: “Chị họ, cho dù hôm nay chị chiếm lý, nhưng đây là tang lễ ông cụ, chị đừng ở đây hồ đồ chửi bới giống như người đàn bà chanh chua!”

“Huống chi chị cũng không chiếm lý, chuyện cũ đã qua, sao chị có thể thóa mạ người chết! Hôm nay em cũng sẽ không đứng về phía chị!” Tô Song Song nói một hơi, nháy mắt Tô sắc bén nhập vào thân, một chút cũng không nhượng bộ, Chiến Hâm sững sốt, ngay sau đó càng tức giận.

Chiến Hâm sinh tốt, làm người còn cường thế, cho nên cho tới bây giờ còn chưa từng bị người khiển trách như vậy, hôm nay lại bị cô em gái nhỏ vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng mình khiển trách như thế, còn tức giận hơn bị Bạch Tiêu châm chọc.

“Tô Song Song, em đừng cho rằng giả cho Tần Mặc rồi thì cánh liền cứng cáp, hôm nay em đứng về phía cậu ta có đúng không, vậy sau này chị và em cũng đoạn tuyệt lui tới! Em chính là kẻ phản bội của nhà họ Chiến, giống như mẹ em!”

Lời này của Chiến Hâm vô cùng quá mức, trực tiếp sỉ nhục mẹ của Tô Song Song, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song tái đi, vừa nghĩ tới mẹ của mình, trong mắt ửng đỏ. Tần Mặc vốn không nhịn được, định mở miệng, Bạch Tiêu đứng ở bên cạnh hai người vừa thấy sắc mặt Tô Song Song, vội vàng kéo cánh tay Tần Mặc lại, ý bảo cậu đừng nhúng tay.

Chiến Hâm nói xong cũng hơi hối hận, nhưng vừa nghĩ đến Tô Song Song lại dám không vâng lời cô, một chút hối hận này trong nháy mắt liền tan thành mây khói, cô vẫn tràn đầy khí thế nhìn chằm chằm Tô Song Song, cô định đợi Tô Song Song chịu thua, cô nói thêm vài câu dịu dàng.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, khi ngẩng đầu lên nhìn về phía Chiến Hâm, mặc dù mắt vẫn ửng đỏ nhưng không hề có một chút hèn nhát, Chiến Hâm vốn khí thế mạnh mẽ, đối diện với ánh mắt của Tô Song Song, hơi sững sốt, trong nháy mắt khí thế xuống thấp.

“Thế nào? Em không phục?” Chiến Hâm mở miệng trước, lúc này giọng nói không lớn như vừa rồi.

Các họ hàng bạn bè lục tục tới viếng, tất cả người trong giới kinh doanh đều thấy một màn này, tuy rằng bọn họ muốn tham gia náo nhiệt, nhưng người liên quan tới đề tài náo nhiệt này lại là nhà họ Tần và nhà họ Chiến.

Hai phía này thật đúng không ai có thể chọc được, đều rồi rít liếc mắt nhìn nhau liên vội vàng né tránh, chỉ sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Cho nên mấy người bọn họ âm ỉ hồi lâu, ngoài cửa cũng không có mấy người dám ở lại xem náo nhiệt, chỉ có mấy nhân viên làm việc lẻ tẻ, cũng đều thức thời tránh ra xa xa duy trì trật tự.

“Là nhà họ Chiến đuổi mẹ em ra ngoài, chúng em và nhà họ Chiến đã không có một chút quan hệ, chị họ em vẫn rất kính nể chị, nhưng hôm nay nếu chị bởi chuyện như vậy mà muốn đoạn tuyệt quan hệ với em, như vậy em không còn lời nào để nói!”

Chiến Hâm nhìn Tô Song Song lớn lên từ nhỏ, rất thương yêu cô ấy, chỉ có điều tính cách của cô khiến cho cô không biểu hiện chính xác được tình yêu thương của mình với Tô Song Song, mới vừa rồi cô chỉ nói dối, không ngờ Tô Song Song lại thật sự kiên cường như vậy trực tiếp đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Chiến Hâm bỗng cảm thấy một hơi không đi lên được, suýt chút nữa té xỉu, một tay cô vuốt trán hòa hoãn lại, cảm tức nhìn Tô Song Song, cắn răng nghiêng lợi hỏi, “Em nói nghiêm túc?”

Tô Song Song mím môi, thỏa hiệp tặng thêm một câu: “Chị họ, chị có thể nhẹ nhàng dễ chịu không?”

“Chị hỏi em hôm nay em đứng bên Tần Mặc hay đứng về phía chị!” Chiến Hâm gầm nhẹ một tiếng, vốn mặc kệ thái độ bây giờ của Tô Song Song là gì, cô chỉ muốn một đáp án.

Trong nháy mắt Tần Mặc không thể khống chế khẩn trương lên, anh ngừng thở nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Song Song, anh biết sau khi cha mẹ Tô Song Song qua đời, vị trí của Chiến Hâm ở trong lòng Tô Song Song, quả thật có thể thay thế được mẹ cô.

Giờ khắc này Tần Mặc luôn luôn tự tin lại bắt đầu lo được lo mất, rõ ràng chỉ là thời gian hai lần thở dốc, nhưng Tần Mặc lại cảm thấy dường như trôi qua thật lâu, ngay cả Bạch Tiêu ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng sắc mặt trở nên nghiêm túc khẩn trương.

“Ai!” Chiến Hâm khẽ quát một tiếng, coi như một chút đường sống hòa hoãn cũng không cho Tô Song Song, ép buộc cô đưa ra đáp án.

Tô Song Song nghĩ tới cha mẹ mình đã qua đời, không có một ai để ý tới cô, là chị họ cô giấu nhà họ Chiến len lén tới giúp cô xử lý việc tang, mạo hiểm mưa gió tìm cô một đêm, lại tuyệt thực hai ngày với cô, mới giúp cô đi ra khỏi khoảng thời gian gian nan kia.

Tô Song Song rất cảm kích Chiến Hâm, Chiến Hâm là người thân chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng cô, nhưng cô không thể bởi vì Chiến Hâm là người thân quan trọng của cô, liền tùy ý để cho Chiến Hâm đi tổn thương người rất quan trọng khác đối với cô.

Tô Song Song cắn răng, lui về phía sau một bước, một phát cầm lấy tay Tần Mặc, sau đó chậm rãi giơ tay Tần Mặc lên, lúc mở miệng mặc dù không nói tên, nhưng thái độ đã rất rõ ràng.

“Ít nhất a Mặc sẽ không cố tình gây sự.”

“Ô Song Song em thật tình! Chị thật sự giúp bạch nhãn lang rồi! Em giỏi lắm!” Chiến Hâm tức giận cặp mắt đỏ bừng, mắng Tô Song Song xong vẫn cảm thấy chưa hết giận, dùng chân dùng sức dẫm nát hoa trên đất, còn cực kỳ thiếu tao nhã nhố một ngum.

“Nhà họ Tần các người thật sự không biết xấu hổ!” Chiến Hâm còn định nói điều gì, Bạch Tiêu coi như nhìn không nổi, một phát túm lấy tay cô, rồi vừa lôi vừa kéo cô ra ngoài.

Chiến Hâm bị bắt đi ra ngoài một lát, Tô Song Song vẫn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Tần Mặc cảm thấy tay Tô Song Song nắm tay mình càng lúc càng lạnh, trở tay nắm tay cô vào trong tay mình, cứ như vậy đứng trong gió rét theo cô cũng không nói chuyện.

Một lát sau Tô Song Song cảm thấy trên tay truyền đến ấm áp, lúc này mới lấy lại tinh thần, cô lại cứ đứng ở nơi như vậy mà ngẩn người.

Cô vội vàng quay đầu, chỉ có điều vừa động, nước mắt vẫn luôn lay động trong hốc mắt liên tràn ra, cô vội vàng nhanh chóng dùng ống tay áo lau, giả bộ đáng vẻ không sao cả.

Tần Mặc khẽ khom lưng, đưa tay lau nước mắt còn lưu lại trên mặt Tô Song Song, giọng nói rất lạnh nhạt không hề phập phồng, nhưng nói ra cực kỳ ấm áp lòng người, “Ở trước mặt anh, em vĩnh viễn không cần ngại trang.”

Tô Song Song vừa nghe xong lập tức không có tiền đồ bật khóc, cô vừa khóc vừa lầm bầm: “Xin lỗi! Xin lỗi! Em cuối cùng lại thêm phiền cho anh!”

Tần Mặc đưa tay một phát ôm Tô Song Song vào trong lòng, nghiêm túc phản bác: “Không, cảm ơn em đứng bên cạnh anh.” Để cho anh cảm nhận thấy toàn thế giới. Nửa câu sau Tần Mặc không nói ra, nhưng lại vĩnh viễn nhớ tới một khắc ấm áp và động lòng kia.

Bạch Tiêu khó khăn lắm đuổi Chiến Hâm đi, lúc trở lại, tóc và quần áo đều bị Chiến Hâm kéo đến rối loạn hồng bét, anh phiền não lấy tay sửa lại tóc mình một chút, nhìn thấy Tần Mặc không vừa lòng la một câu: “Có phải bọn họ không?”

Tần Mặc đưa mắt về phía Tô Song Song, Bạch Tiêu lập tức ý thức được mình nói sai, vội vàng nói sang chuyện khác, “Người đàn bà chanh chua này, thiếu chút nữa hủy khuôn mặt của tôi!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Bạch Tiêu Hồng Mất

Tô Song Song nghe Bạch Tiêu oán trách, quay đầu nhìn lại bộ dạng Bạch Tiêu bị Chiến Hâm lôi kéo, cảm giác được càng thêm lúng túng. Cô vội vã vươn tay ra đơn giản sửa lại cho Bạch Tiêu một chút.

"Vào đi thôi." Tần Mặc liếc mắt nhìn tân khách, ý bảo bọn họ đi vào. Tô Song Song không có nói gì, nhưng mà thật ra thì trong lòng lại cảm thấy ra có cái gì đó không đúng lắm.

Cô cảm giác, cảm thấy Tần Mặc cùng Bạch Tiêu đang gạt cô chuyện gì đó. Cô xoa xoa đôi mắt khóc đến sưng mọng, không biết có phải là bởi vì khóc, hay là bởi vì ở bên ngoài bị gió thổi quá lâu hay không, mà đầu của cô đau muốn chết.

"Song Song em không sao chứ?" Tô Mộ đi tới đã nhìn thấy chân mày Tô Song Song nhíu lại, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì vậy.

"Không có gì." Tô Song Song suy nghĩ một chút lại kéo Tô Mộ hướng sang bên cạnh mấy bước. Tô Mộ lập tức khẩn trương, hạ thấp giọng, nhỏ giọng hỏi: "Em đã phát hiện ra chuyện gì sao?"

"Không có, là em muốn hỏi, thoát nhìn cả em và chị giống như là cái loại người làm hư việc nhiều hơn là thành công hay sao?" Tô Song Song thần thần bí bí hỏi Tô Mộ một câu như vậy. Tô Mộ sửng sốt một chút, một giây kế tiếp khòe miệng co giật một cái, rất không nể mặt Tô Song Song, lâu lâu: "Quả thật."

Tô Song Song vừa nghe thấy, ừ ừ cúi đầu, cũng hiểu tại sao Tần Mặc và Bạch Tiêu đã không nói cho cô, một là không muốn làm cho cô phải lo lắng, hai là không tin tưởng ở cô.

"Em làm sao vậy?" Tô Mộ cảm thấy cảm xúc của Tô Song Song không được đúng lắm, liền lấy cùi chỏ đẩy cô một cái. Đôi con người đảo quanh một vòng, sửa lại miệng: "Nói giỡn, mặc dù em làm việc có quá thành thật, nhưng mà lại rất đáng được tín nhiệm."

"Thật không?" Ánh mắt Tô Song Song sáng lên, bất quá trong nháy mắt lại khôi phục lại vẻ xám xịt như trước. Nếu như Tô Mộ mà không nhìn ra có chuyện gì thì như vậy thật không bình thường.

"Rốt cuộc chuyện là thế nào vậy? . Em và Boss cãi nhau à?" Tô Mộ liếc mắt nhìn Tần Mặc đang ở đó chào hỏi tân khách, thấy vẻ mặt anh rất bình thường, dường như không giống như là người đang giận dữ bức tức với Tô Song Song, lập tức phủ nhận: "Các người cũng không thể nào chứ!"

"Không có, chẳng qua là em cảm thấy A Mặc và Bạch Tiêu tựa như có chuyện gì đó gạt em. Em đoán chuyện này thế nào cũng có liên quan đến ông nội." Tô Song Song nói xong dùng tay của mình xoa xoa cằm, bộ dạng có vẻ như của một người trinh thám

Tô Mộ nhất thời im lặng, lấy cùi chỏ nặng nề thúc thúc một cái Tô Song Song eo, nói về không được hứng thú lắm: "Em đó, nếu là có cái gì không hiểu thì trực tiếp đi hỏi Boss, ở chỗ này mò mẫm suy nghĩ đoán già đoán non cái gì! Như thế này thật không giống với em."

"!" Tô Song Song bị Tô Mộ nói những lời này làm cho cả kinh, trong mắt cô thoáng vẻ do dự, suy nghĩ một chút rồi nói: "Em không muốn gây thêm phiền toái cho anh ấy..."

"Phiền toái? Giữa hai vợ chồng thì có cái gì là phiền toái chứ? Em cứ ở đây mà đoán mò đoán một chút, làm cho thần kinh lắc la lắc lư, ngược lại,

lại càng làm cho Boss không được an lòng. Chị nói này Song Song! Không trách được Bạch Tiêu trông coi lại gọi em là Nhị Mạnh Hóa! Em đó, thật là không có tiền đồ chút nào!"

"Em cũng không biết, chung quy em có cảm giác rằng mình không thể nào làm được cái gì, luôn luôn gây ra phiền toái cho Tần Mặc..." Tô Song Song nói đến đây giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ đi.

Ông nội Tần qua đời, cô đã không thể an ủi Tần Mặc, ngược lại, lại để cho Tần Mặc tới an ủi mình! Chỉ nghĩ như vậy cô liền có cảm giác mình thật sự là quá kém cỏi.

Tô Mộ bị loại thái độ tiêu cực này của Tô Song Song cho làm cho có chút nổi giận. Cô đưa tay vỗ vào cái đầu mãi không mở mang ra được của Tô Song Song, nói: "Em đã nghĩ nhiều như thế từ bao giờ vậy?"

"Em..." Tô Song Song đưa tay xoa xoa lên đầu. Đầu không tính là đau, nhưng cô lại vẫn không hề nghĩ ra như cũ.

"Em có thể nấu cơm hay không? Có thể dọn dẹp phòng hay không? Có thể ở thời điểm Boss thương tâm khổ sở em có những thái độ phù hợp để làm cho anh ấy được vui vẻ hay không? Có thể vẫn luôn ở bên cạnh Boss hay không? Có thể sinh ra cho anh ấy một đứa trẻ linh lợi hay không?"

Tô Song Song bị Tô Mộ nêu lên hết vấn đề tiếp theo một vấn đề khác để hỏi, liền có chút mờ mịt rồi! Nhưng cẩn thận nghĩ lại, những thứ này cô đều biết làm, vội vàng gật đầu một cái.

"Vậy thì em còn nghĩ muốn cái gì nữa! Boss làm chủ bên ngoài, em làm chủ bên trong! Em như vậy là đã có một đầu óc đặc biệt có thể thời khắc làm cho người khác được vui vẻ, đây chính là ưu điểm lớn nhất của em rồi. Song Song em không phải là siêu nhân."

Tô Mộ nói thao thao bất tuyệt một hồi, ánh mắt Tô Song Song lại càng ngày càng sáng. Trong nháy mắt, màn sương mù dày đặc vẫn bao phủ quanh thân cô đột nhiên tản ra.

Trước giờ cô vẫn luôn nghĩ quá nhiều, nghĩ muốn cái gì cũng phải làm được sao cho tốt nhất, không để cho Tần Mặc phải quan tâm, nhưng như thế này chính là cô đang dần dần làm cho mình bị mất phương hướng.

Tô Mộ thấy con mắt Tô Song Song lóe lên sáng như sao, nhưng vẫn không nói lời nào, còn tưởng rằng là mình nói sai điều gì kích thích đến Song Song, vừa định hỏi một câu, Tô Song Song lại một phát ôm luôn Tô Mộ vào trong ngực.

"Cảm ơn chị, Tô Tô, em hiểu rồi, trước giờ là do em đã nghĩ quá nhiều, cứ hay lo được lo mất." Tô Song Song nói xong liền chôn đầu ở trong cổ của Tô Mộ cứ cọ xát hoài như một con mèo nhỏ.

Tô Mộ bị loại động tác hư hư thực thực như tự làm nũng này của Tô Song Song làm cho sững sốt. Cô vỗ một cái mạnh mẽ vào phía sau lưng của Tô Song Song, lại cảm thấy làm như vậy có chút lập dị.

Tô Mộ đẩy Tô Song Song ra, quay đầu nhìn về phía bên cạnh vẻ không được tự nhiên lắm, hừ hừ nói: Lại còn làm giả bộ cái gì, nhanh đi, Boss còn đang chờ em đấy."

"?" Tô Song Song sững sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía một chút đã nhìn thấy Tần Mặc đứng ở bên trái cách đó không xa đang nhìn cô. Ở khoảng cách như, mới vừa rồi các cô nói gì Tần Mặc cũng đều đã nghe tất cả.

Tô Song Song nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền khẽ đẩy Tô Mộ một cái, hạ thấp giọng xuống, nói nghe đây sự ai oán: "Tại sao chị lại không chịu nói sớm?"

"Được rồi được rồi! Ngài cũng đừng làm bộ kiêu kỳ nữa, mau đi đi!" Nhưng thật ra là Tô Mộ ngưỡng ngừng, lại giả vờ làm như không nhận được liền đẩy Tô Song Song về phía Tần Mặc.

Tô Song Song đi tới, chủ động kéo Tần Mặc tay, mặc dù vẫn khó chịu không cách nào hô hấp như cũ, nhưng mà chỉ cần bọn họ ở chung một chỗ, mọi chuyện cũng không phải là không thể vượt qua được.

Tần Mặc cũng không nói gì, chẳng qua là trở tay lật tay mình lại thành mình lôi kéo tay Tô Song Song, bao trọn tay cô ở trong bàn tay to của mình. Bọn họ vẫn bận bịu đến tối.

Đợi đến khi tân khách đã tan hết, chỉ còn lại mấy người bọn họ, trong nháy mắt không khí lại trở nên đặc biệt nặng nề.

Tần Mặc vỗ một cái vào Bạch Tiêu vẫn đang luôn cúi đầu hút thuốc lá, rất không được tự nhiên an ủi anh một câu: "Chuyện cũ đã qua rồi, chúng ta làm xong chuyện kế tiếp thì ông già... Ông nội cũng sẽ an tâm."

Tần Mặc rốt cục đã quan tâm đổi cách gọi ông già thành ông nội. Chỉ có điều một tiếng ông nội này, khi còn sống thì ông cụ Tần không được nghe, rốt cuộc trở thành tiếc nuối.

Tô Song Song lôi kéo tay Tần Mặc thật chặt, mọi người liếc nhìn nhau một cái sau đó từ chỗ này giải tán.

Tần Mặc cầm được thì cũng buông được, cho dù trong lòng anh có bao nhiêu sự khó chịu, nhưng ngoài mặt khi đối diện thì đã khôi phục lại trạng thái tê liệt như trước. Hai người sau khi về nhà chỉ ngồi đó, không hề nói năng gì cả, chỉ là ngồi ở trên sofa, ôm nhau lặng lẽ nhìn ra bầu trời cực kỳ nhiều sao ở ngoài bên ngoài cửa sổ.

"A Mặc, anh nói xem có phải ở nơi này có ông nội hay không?" Tô Song Song nói xong duỗi ngón tay ra chỉ về bầu trời đêm đầy sao phía ngoài cửa

số.

"Ừ." Tần Mặc khẽ ừ một tiếng, nắm lấy ngón tay Tô Song Song chỉ về hướng một ngôi sao sáng nhất trong đó, nói rất chân thành: "Sẽ ở đó."

Tô Song Song khe khẽ thở dài, mạnh mẽ nở một nụ cười, vỗ vỗ lên gò má của mình, nói: "Ông nội nhất định sẽ không hy vọng phải nhìn thấy hai người chúng ta ở chỗ này mặt ủ mày chau như vậy! Nhất định ông sẽ nhìn mà quát hai đứa chúng ta không có tiền đồ! Nào, hãy tỉnh lại đi!"

Tần Mặc còn chưa phản ứng kịp, Tô Song Song liền vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đến đỏ bừng, Tần Mặc vội vàng liền nắm lấy đôi tay của cô, quay đầu nhìn lại. Trên gương mặt của cô đã xuất hiện bốn đường vết đỏ, có thể thấy được, mới vừa rồi cô đã đập hơi bị mạnh tay.

Trong nháy mắt Tần Mặc liền nhíu mày, siết mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, lúc này Tô Song Song mới cảm giác được mình gương mặt mình bị làm đau, liền cười nhẹ một tiếng rồi đưa tay lên xoa xoa.

Cô ngẩng đầu lên, trong mắt hơi ngậm chút sâu nào nhìn ra bên ngoài cửa sổ chạm sàn đầy sao sáng ngời, lại đưa tay chỉ ra, nhỏ giọng hỏi: "Không biết kia có phải là hai ngôi sao của ba mẹ em không?"

"Hai ngôi sao kia kìa." Tần Mặc theo tay Tô Song Song lại chỉ về hướng hai ngôi sao sáng ngời giữa bầu trời đầy sao, suy nghĩ một chút, ngón tay lại chỉ về hướng bên cạnh hai ngôi sao kia, "Còn hai ngôi sao này là ba mẹ anh."

Hai người nói xong, lại dựa sát vào nhau, cũng không nói chuyện, cứ như vậy lẳng lặng nhìn sao phía ngoài, tựa như bầu trời sao kia đã biến thành người quen mặt.

Bạch Tiêu về đến nhà, nhìn phòng ốc trống rỗng, mệt mỏi tê liệt ngồi trên ghế, nhớ tới giọng nói và dáng vẻ của ông nội Tần, rốt cuộc Bạch Tiêu không thể nào khống chế được nữa, khóc đến mức nước mắt giàn giụa.

Đang lúc Bạch Tiêu khóc đến thương tâm như vậy thì đột nhiên chuông cửa vang lên. Bạch Tiêu phiền não đi tới cửa, đưa tay che mắt, vừa nhìn người đưa bưu kiện chuyển phát vừa mở cửa ra vẻ đầy khó chịu.

Cửa mở ra, chàng trai nhỏ nhân viên chuyển phát kia đưa tới tài liệu chuyển phát. Bạch Tiêu phiền não nhìn lướt qua, khi nhìn thấy người gửi tài liệu là ông nội Tần thì trong nháy mắt, cặp mắt anh liền trợn to, một phát cướp luôn tài liệu chuyển phát kia.

Hành động của Bạch Tiêu khiến chàng nhân viên nhỏ chuyển phát bị hù dọa làm cho sợ đến ngây ngẩn cả người, vội vàng nói Bạch Tiêu ký nhận sau đó liền bỏ chạy trốn chết.

Bạch Tiêu cầm tập tài liệu chuyển phát kia vội vàng đóng cửa lại. Khi mở bì chuyển phát ra, trong nháy mắt anh liền nhíu mày, trái tim nhanh chóng đập mạnh, cảm giác, cảm thấy bí mật mà ông nội Tần vẫn dấu kín kia tựa như đã sắp bị vạch trần.

Nhưng mà nếu như Bạch Tiêu sớm biết nội dung bên trong của tài liệu chuyển phát này, thì dù có chết anh cũng sẽ không mở ra, tình nguyện làm bộ như vĩnh viễn không biết.

Đây là một bức thư do đích thân ông nội Tần viết ra, Bạch Tiêu nhận ra được chữ viết của ông nội Tần, khẳng định không phải là chữ bắt chước, cách hành văn trên đó gãy gọn dứt khoát.

"A Tiêu, ông ngoại biết mình đã không thể nào còn sống lâu ở trên nhân thế, Tần Mặc rất cố chấp, có chuyện này nhất định cháu phải thay ông ngoại làm, nếu không..."

Bạch Tiêu càng xem càng cảm thấy kinh hãi, khi đọc đến chữ cuối cùng, anh hoảng hốt lui về sau vài bước, khi hai chân đụng vào giường, anh chột ngã ngửa người về phía sau, lá thư bay lên, phủ lên trên mặt của anh.

Phải thật lâu sau Bạch Tiêu mới có thể hồi thần trở lại, một lát sau, anh thống khổ gầm nhẹ một tiếng, ngay sau đó nguyên rủa mắng lên: "Tại sao lại để cho tôi được biết! Con mẹ nó!"

Ngay sau đó Bạch Tiêu thất thanh khóc rống lên, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng bao giờ toát ra cái vẻ yếu ớt như thế.

Cho đến nửa đêm, Bạch Tiêu mới chậm rãi tỉnh lại, anh phỉ sức chống đỡ thân thể ngồi dậy, anh cầm lấy tờ giấy, vừa cẩn thận đọc lại một lần, cuối cùng liền vo tờ giấy lại thành một cục, sau đó giống như phát điên ăn hết rồi nuốt vào bụng trong.

Anh mệt mỏi tựa vào trên tường, một tay xoa mặt, cứ ngồi như vậy cho đến khi trời sáng. Vào sáng sớm ở ngoài cửa vang lên hồi chuông cửa, Bạch Tiêu giống như không hề nghe thấy vậy.

Một lát sau, Đông Phương Nhã đứng ở ngoài cửa sợ Bạch Tiêu đã xảy ra chuyện gì, liền lấy chìa khóa vẫn thường giấu ở phía dưới chậu hoa bên cạnh, sau đó mở cửa ra.

Cửa mở ra, trong nháy mắt, mùi rượu mùi thuốc lá trong phòng bốc lên sặc sụa. Trong nháy mắt Đông Phương Nhã lập tức bịt lỗ mũi. Biệt thự của Bạch Tiêu rất lớn, Đông Phương Nhã cứ phải đi tìm hết phòng này đến phòng khác.

Cho đến khi cô tìm được đến căn phòng nhỏ cuối cùng chuyên làm phòng chứa đồ, thì cô nhìn thấy Bạch Tiêu đang co rúc ở trong một góc. Lúc này cả người Đông Phương Nhã cũng sùng sốt.

"A Tiêu? Bạch Tiêu?" Đông Phương Nhã thử kêu một tiếng, một giây kế tiếp nhanh chóng xông tới, động tác đầu tiên chính là thử thăm dò hơi thở của Bạch Tiêu. Khi cô cảm giác được là anh chỉ đang ngồi ngẩn người ra ở đó, thì Đông Phương Nhã bị dọa cho sợ, đến mức trong nháy mắt thân thể vô lực, ngã ngồi dưới đất.

Chốc lát sau Đông Phương Nhã tỉnh táo lại, nhất thời tức không thể đánh cho anh một trận. Cô một cước đá tới, nhưng vẫn cảm thấy chưa hết giận như cũ, lại đánh sang một quyền, quát lên: "Bạch Tiêu, anh nổi điên làm gì? Ông nội chết đi, toàn bộ chúng ta đều khó chịu, nhưng anh như vậy thì có ích lợi gì đây?"

Ánh mắt Bạch Tiêu giật giật, quay đầu nhìn về phía Đông Phương Nhã, vẻ mặt của anh rất lạnh, không có chút cảm xúc gì, cái bộ dáng này đến rất cục giống như là anh họ Tần Mặc rồi! Cả hai người đều có bộ mặt tê liệt giống nhau.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Không Khí Quỷ Dị

Editor: Mẹ Bầu

Đông Phương Nhã bị giọng nói này của Bạch Tiêu làm cho sợ hãi, liền đưa tay lên sờ sờ cái trán Bạch Tiêu, thấy anh cũng không bị nóng rần lên liền thở phào nhẹ nhõm. Cô chống hai chân đứng lên, đưa tay ra kéo Bạch Tiêu.

"Anh ngồi ở đây để làm gì vậy? Giả chết cho ai nhìn? Cái dáng vẻ uất ức như thế này chẳng lẽ là do ông nội dạy cho sao?" Đông Phương Nhã nói xong thấy Bạch Tiêu vẫn không chịu đứng lên, dùng sức lôi kéo anh.

Đông Phương Nhã bị bộ dáng Bạch Tiêu như vậy lập tức làm cho nổi giận. Cô nghĩ rằng Bạch Tiêu này thật là đáng ghét, nhưng cô và Bạch Tiêu có cái vĩa nhau, chung quy cô vẫn một bộ xem thường bộ dáng của anh, nhưng mà cô biết tận trong xương tủy, anh là một người rất kiên cường.

Nhưng mà cô không thể ngờ rằng, cái chuyện sinh lão bệnh tử như vậy, cứ nhiên lại đã làm cho anh bị đả kích thành như vậy. Trong lòng cô vừa đau lòng vừa phiền não, không khỏi gia tăng lực đạo trên tay.

Bạch Tiêu chậm rãi, đưa tay vuốt vuốt đôi mắt bị hoa mắt, cũng nhồm người đứng dậy. Đông Phương Nhã nhìn Bạch Tiêu, không biết tại sao, cô cảm giác, cảm thấy giờ khắc này ở trên người Bạch Tiêu có cái gì không đúng lắm.

"Bạch Tiêu, anh làm sao vậy? Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?" Bạch Tiêu nhìn Bạch Tiêu, không biết tại sao, cô cảm giác, cảm thấy giờ khắc này ở trên người Bạch Tiêu có cái gì không đúng lắm.

giác được Bạch Tiêu biến thành cái bộ dáng nhe thế này tuyệt đối không phải đơn thuần chỉ là bởi vì ông nội Tần đã chết đi.

"Không có chuyện gì đâu, cô có biết làm cơm không? Làm một chút gì để ăn, uống rượu nên bây giờ dạ dày tôi bị đau." Trên mặt Bạch Tiêu vẫn giữ cái vẻ mặt không có gì như cũ, vuốt vuốt cái dạ dày của mình, trong nháy mắt ngược lại liền cau chặt hai đầu lông mày lại.

Đông Phương Nhã liếc mắt nhìn, dien-+-dan-+-le-+-quy-+-don-+-com vốn dĩ cô còn định hỏi anh thêm cái gì, nhưng rồi thấy Bạch Tiêu thật sự khó chịu, cũng không dám chậm trễ nữa, vội vàng đi đến phòng bếp làm một chút ăn cho Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu nửa ngược đầu nhìn trần nhà một màu xám xịt, hít một hơi thật sâu, đè nỗi chua chát khổ sở trong lòng xuống, vừa xoa dạ dày đi ra ngoài.

Thời điểm Tô Song Song mở mắt, phát hiện thế nào mà mình cùng Tần Mặc lại ngủ thiếp đi ở phòng khách. Cô vừa cử động nhất thời cảm giác cặp chân của mình vừa tê dại vừa tựa như bị kim châm vậy.

Cô quay đầu nhìn lướt qua, thấy Tần Mặc ngủ rất say, cô không muốn đánh thức Tần Mặc, diễn ๑đàn๑lê๑quý๑đôn cứ như vậy phồng cái mặt lên như bánh bao chịu đựng sự tê dại, đau nhức, không hề nhúc nhích.

Đợi đến Tần Mặc lúc tỉnh lại, Tô Song Song cảm thấy đôi chân của mình đã không còn phải là của mình nữa rồi, trong lòng nghĩ đôi chân của mình đã chảy bết ra như hai sợi mì mất rồi! Thật sự là cảm ơn ông trời, cảm tạ cảm tạ đại lão gia, rốt cuộc thì Tần Mặc đã cử động rồi.

Tần Mặc còn chưa ý thức được mình thiếu chút nữa thì đã muốn cái mạng nhỏ của Tô Song Song. Anh cử động một cái, nhìn Tô Song Song,

theo bản năng liền hôn một cái lên vầng trán của cô.

Tô Song Song vừa bị thân thể Tần Mặc chuyển động áp xuống một cái, nhất thời toàn thân từ trên xuống dưới liền đau tựa như kim châm muối xát. Cô không nhịn được kêu lên "ái dà!" một tiếng, ngay sau đó thân thể bị nghiêng một cái rồi ngã xuống bên dưới ghế sa lon.

Tần Mặc vội vàng đưa tay ra kéo, vớt Tô Song Song lên, thấy gương mặt Tô Song Song biểu lộ sự thống khổ, giống như bị bắt phải chịu hình phạt tàn khốc vậy, có chút luống cuống: "Sao vậy?"

Tô Song Song bị tê dại nhất là cái mông của mình, cô lắc lư mãi cắn răng nặn ra mấy chữ: "Bị tê rần!"

"..." Tần Mặc thở phào một cái, thấy Tô Song Song thật sự là khó chịu, anh vươn tay chậm rãi xoa bóp cho cô. Thủ pháp của Tần Mặc cũng không được thuần thục lắm, nhưng mà mỗi một động tác của anh cũng đặc biệt êm ái.

Tô Song Song cảm thấy hai chân của mình giờ phút này hẳn phải là không cảm nhận được xúc cảm, nhưng mà không biết tại sao, lại cảm giác thấy một luồng tê tê dại dại không quá chân thật dọc theo chân của mình chậm rãi lan truyền đến trong lòng, khiến cho ngón chân nhỏ cô không nhận được mà giật giật.

Tần Mặc cảm giác được có cái gì đó ở đọng vào hông của mình. Anh cúi đầu vừa nhìn liền thấy bàn chân nhỏ của Tô Song Song đang run run. Theo bản năng anh vươn tay ra gãi gãi vào lòng bàn chân của cô.

Tô Song Song nhất thời thành linh thu chân lại, có thể cử động được rồi! Tô Song Song chớp chớp cặp mắt, lại giật giật bàn chân nhỏ của mình, trong nháy mắt cảm thấy rất thần kỳ.

Tần Mặc lại một phát bắt được cái bàn chân nhỏ lộn xộn kia, tiếp tục xoa bóp cho cô, dặn dò một câu: diễn。đàn。lê。qđuy。đôn "Chưa hoàn toàn lưu thông máu, một lát nữa em đứng lên đi lại thì sẽ bị ngã xuống."

Tô Song Song tựa vào trên ghế sa lon, chuyên chú nhìn Tần Mặc, không biết tại sao, trái tim vốn đang bình tĩnh như vậy lại bắt đầu thấy bất an.

"A Mặc, một lát chúng ta đi thăm tiểu Na một chút đi." Gặp chuyện không may, sau lại bận rộn chuyện tang lễ của ông nội Tần, Tô Song Song vẫn chưa gặp lại được Cô Tô Na, nghe nói cô bé bị điên rồi, nên cô hết sức không yên lòng.

Tần Mặc nghĩ đến Tô Song Song nói sẽ đi thăm Cô Tô Na, cũng không có gì ngoài ý muốn, tâm tình cũng không có gì bất mãn, chỉ gật đầu một cái. Anh đứng dậy kéo Tô Song Song lên, nói: "Ăn cơm sáng xong anh sẽ dẫn em đi."

Khi Tô Song Song đứng ở cả bệnh viện tâm thần cửa thì rất khẩn trương, Theo bản năng cô kéo tay Tần Mặc nắm lấy thật chắc. Tô Song Song chỉ sợ Tần Mặc còn oán hận Cô Tô Na, cho dù cô có chuyển biến tốt cũng sẽ giam cầm Cô Tô Na ở chỗ này cả đời.

Cô muốn khuyên đôi câu, để cho anh chớ làm như vậy, nhưng mà Cô Tô Na thực sự là hung thủ giết ông nội Tần, muốn nói với Tần Mặc thả Cô Tô Na ra, cô cũng không thể nào nói ra miệng được.

Cuối cùng Tô Song Song chỉ có thể uyển chuyển biểu đạt tâm tư của mình một chút, cô thử hỏi thăm dò một câu: "A Mặc, tiểu Na hiện tại đã ra bộ dáng này rồi, thật ra thì con bé cũng là người bị hại, nó... chỉ có thể ở nơi này ngây ngô cả đời hay sao?"

"Sẽ không, nếu như việc trị liệu thuận lợi tiến triển thêm được một bước, con bé không còn biểu hiện khuynh hướng bạo lực nữa, thì có thể đón về nhà để điều dưỡng." Tần Mặc đối với Cô Tô Na thì không thể nói có oán

hận, nhưng mà chuyện Cô Tô Na đã giết ông nội Tần, thì anh cũng sẽ không thể nào quên được.

Nhưng mà hiện tại tiếp tục truy cứu nữa, thì ngoại trừ sẽ làm cho Tô Song Song bị khó chịu ra, cũng không có tác dụng nào khác, cho nên anh định mặc kệ. Tô Song Song thấy Tần Mặc nói câu buông lỏng như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì mối quan hệ của nhà họ Tần, Cô Tô Na được ở một mình trong một gian phòng lớn của bệnh viện tâm thần. Trong phòng có đầy đủ các loại thiết bị điều trị, chẳng qua là, khi Tô Song Song nhìn xuyên thấu qua khung cửa sổ, ngó vào bên trong thì lại kinh hãi.

Ở trong phòng, tay Cô Tô Na bị trói chặt ở trên người. Cô gái đang dùng đưa qua lại, dùng răng cắn những dây băng đeo trên người, đáng vẻ hết sức điên cuồng thoát nhìn cũng rất thống khổ.

Tô Song Song theo bản năng hỏi một câu: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Lúc này nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đi tới, vừa nghe Tô Song Song hỏi như vậy, lập tức khẩn trương trả lời: "Tiểu thư Cô Tô tâm tình vẫn luôn không ổn định, luôn luôn tự tàn hại đến mình, chúng tôi chỉ có thể chọn lựa được các biện pháp như vậy."

"Tự tàn hại đến mình?" Tô Song Song tự lẩm bẩm, nhìn Cô Tô Na điên cuồng như vậy, vốn trong lòng đang có chút oán hận, lúc này cũng đều tan thành mây khói, thay vào đó là sự đau lòng.

Bàn tay nhỏ của Tô Song Song nắm chặt bàn tay của Tần Mặc, nhỏ giọng yêu cầu một câu: "A Mặc, em có thể đi vào trong đó thăm cô ấy một chút được không?" Nói xong trong lòng Tô Song Song có chút chột dạ, ngược đầu nhìn Tần Mặc, trong đôi mắt hàm chứa sự chờ đợi.

Theo bản năng Tần Mặc nghĩ không muốn cho phép, nhưng mà anh cảm giác được bàn tay Tô Song Song đang nắm tay của mình khẽ run run, anh suy nghĩ một chút, liền quay sang đưa mắt nhìn người nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đang ở bên cạnh thấp thỏm lo sợ kia.

"Có thể! Có thể, hiện tại tiểu thư Cô Tô đã bị khống chế, sẽ không làm tổn thương người, cũng sẽ không làm tổn thương đến bản thân mình, Tần phu nhân xin ngài yên tâm!"

Tất cả mọi thứ trong bệnh viện tâm thần này đều là do Tần Mặc quyên tặng. Hình của anh vẫn còn được treo ở những vị trí dễ thấy nhất, tất cả nhân viên chữa bệnh và chăm sóc trong bệnh viện có người nào lại không biết anh, cũng luôn cẩn thận phục vụ vị đại Phật này, dĩ nhiên thái độ đối với Tô Song Song cũng rất cung kính.

"Vậy làm phiền các ngài!" Tô Song Song giống như đã không thể chờ đợi được, nghĩ muốn phải đi vào nhanh lên một chút. Cửa vừa mở ra, Tô Song Song liền lập tức sải bước đi vào trong, nhưng lại bị Tần Mặc một phát bắt được cánh tay lôi trở lại.

Tô Song Song không hiểu quay đầu lại nhìn về phía Tần Mặc, còn chưa kịp hỏi, người nhân viên chữa bệnh và chăm sóc liền đi vào trước, đi tới bên cạnh Cô Tô Na còn gật đầu một cái, gương mặt đầy vẻ áy náy.

Tô Song Song trong nháy mắt hiểu mình đã quá lỗ mãng kích động rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, lúc này ngoan ngoãn đứng ở cửa, chờ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc kia lên tiếng mời vào, lúc này cô mới bước nhanh vào, đi về hướng Cô Tô Na.

Mới vừa rồi, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc cho Cô Tô Na đã chích cho Cô Tô Na một ít thuốc an thần, để cho cô không có sức lực để phản kháng, ổn định lại tâm tình nóng nảy của cô một chút.

Vào lúc này Cô Tô Na đang tựa vào đầu giường, cặp mắt nhìn ngoài cửa sổ đầy vẻ rời rạc, miệng không biết đang lẩm bẩm thì thầm nói cái gì đó.

Tô Song Song nhìn thấy cái bộ dáng này của Cô Tô Na, trong nháy mắt hai tròng mắt liền đỏ lên. Cô thật sự không có cách nào tưởng tượng nổi, hai ngày trước cô nhóc này còn hoàn hảo khỏe mạnh cười híp mắt nói chuyện với cô như vậy, hiện tại liền đã biến thành cái bộ dáng này.

Tô Song Song vươn tay muốn đụng lên đỉnh đầu trọc lốc của Cô Tô Na một cái, nhưng mà bàn tay Tô Song Song vừa đưa đến được một nửa đường, thì cô liền không chịu được nữa, bưng kín lấy miệng của mình, cứng rắn nuốt nghẹn nước mắt trở lại.

Người nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đứng ở bên cạnh sợ Tô Song Song hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Trên người tiểu thư Cô Tô đã bị nhiễm phóng xạ, dẫn đến cô ấy luôn luôn bị rụng tóc nghiêm trọng."

"Ngày hôm qua bởi vì cô ấy đã có hành động quá khích, tóc cũng bị kéo rụng xuống khắp mọi nơi. Chúng tôi sợ cô ấy lại tiếp tục làm tổn thương tới mình, cho nên mới cắt bỏ hoàn toàn mái tóc còn dư lại không tròn vẹn kia, cũng dễ dàng để trị liệu cho cô ấy!"

Tô Song Song trước kia đã từng nhìn thấy từng năm, từng năm tóc lớn của Cô Tô Na bị rụng ra như thế nào, ít nhiều cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý, nghe nhân viên chữa bệnh và chăm sóc kia nói như vậy, cô cũng tin tưởng những lời mà bọn họ đã nói..., chẳng qua là tin tưởng là một mã chuyện, nhưng đến khi đối mặt rồi lại là một mã chuyện khác.

Cô phải hít thở thật sâu mấy lần, lúc này tâm tình của mình mới cảm thấy vững vàng, trong giọng nói còn mang theo tiếng nức nở, hỏi: "Cô ấy còn có thể khỏe mạnh lại không?"

Người nhân viên chữa bệnh và chăm sóc kia nhìn thấy thái độ này của Tô Song Song, cũng có chút bị làm khó, tận lực lựa chọn những lời nói tốt:

"Tiểu thư Cô Tô khôi phục cũng rất thuận lợi, chỉ là nguyên nhân do thân thể của cô ấy đã bị nhiễm phóng xạ, cộng thêm trước đó có chút bị quá khích, làm ra hành động ngược đãi mình, khiến cho cơ quan nội tạng của cô ấy bị tổn hại, sợ rằng..."

Tần Mặc không muốn nghe người bác sĩ này lại kể lể từng chút từng chút, đếm vết thương đã nhìn thấy trên người Cô Tô Na ra, như vậy sẽ chỉ làm Tô Song Song càng khó chịu hơn nữa, vì vậy anh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi luôn trọng yếu vấn đề nhất: "Còn bao lâu nữa?"

Người ở chỗ này chợt vừa nghe thấy lời nói kia của Tần Mặc..., đều cảm thấy sững sốt, nhưng giữa lúc đó vị bác sĩ kia đã phản ứng kịp trước hết, trong giọng nói mang theo sự áy náy: "Khống chế tốt cũng phải mất đến ba năm."

"Cái gì?" Tô Song Song sững sốt, theo bản năng nắm chặt lấy Tần Mặc tay, nhìn lại Cô Tô Na, trong lòng khó chịu không biết lúc này nên nói cái gì cho phải rồi.

Tần Mặc biết Tô Song Song có tấm lòng thiện lương, liền đưa tay ôm cô vào trong ngực, kiên nhẫn giải thích với cô: "Như vậy có thể nói cũng sẽ tốt đối với Cô Tô Na hơn. Nếu không như vậy, những quá khứ nặng nề kia sẽ chỉ làm cho con bé cảm thấy thống khổ hơn."

Làm sao mà Tô Song Song lại không hiểu được đạo lý này chứ! Nếu như Cô Tô Na hiện tại mà tỉnh táo, đoán chừng cuộc sống hiện tại sẽ không thể tốt hơn được bao nhiêu, chẳng qua là nhìn Cô Tô Na như vậy, cô chỉ cảm thấy đau lòng như cũ.

Tô Song Song vỗ vỗ vào bàn tay của Tần Mặc đang nắm lấy tay của mình, ý bảo chính cô không có chuyện gì. Đợi đến lúc Tần Mặc buông vòng tay đang quấn quanh cánh tay của cô ra, cô liền đi tới bên cạnh Cô Tô Na, nửa ngồi xổm xuống, ngược đầu nhìn cô gái.

Vào lúc này mặc dù cặp mắt Cô Tô Na có biểu hiện tan rã, tuy nhiên nó vô cùng trong suốt, tựa hồ không có bất kỳ sự ưu sầu nào, Tô Song Song nhẹ nhàng thử thăm dò khẽ gọi một tiếng: "Tiểu Na, chị là chị dâu Song Song đây!"

"Chị dâu?" Cô Tô Na khẽ ngoái đầu nhìn Tô Song Song, dáng vẻ như nhớ tới cái gì lại giống như không nghĩ ra cái gì, đột nhiên cười lên một tiếng, dáng vẻ thuần hậu chân thành như một đứa trẻ.

"Đúng vậy! Là chị đây! Chị là Tô Song Song!" Tô Song Song còn tưởng rằng Cô Tô Na đã tỉnh táo, cao hứng ghé đầu qua. Nhưng mà đột nhiên một giây trước Cô Tô Na còn đang cười, đột nhiên vẻ mặt liền biến sắc, chột hướng Tô Song Song áp sát tới, há miệng rộng ra liền cắn về hướng mặt của Tô Song Song.

Thật sự là quá đột ngột, Tô Song Song hoàn toàn cũng không hề phản ứng kịp, bị dọa cho sợ đến mức cặp mắt trợn to, đợi đến lúc cô muốn tránh sang phía bên cạnh thì đã không kịp nữa, thân thể Cô Tô Na đã đè ép xuống đến nơi rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Đi Trụ Sở Bí Mật

Đang lúc Tô Song Song bị dọa cho sợ đến không làm chủ được tinh thần thì đột nhiên có một cánh tay đưa ra che đỡ ở trên mặt cô, có chút quẹt qua mặt nên khiến cô hơi bị đau.

Sau một trận hoảng loạn, chờ đến lúc Tô Song Song được kéo đứng lên, sửng sốt một chút, vẫn không phản ứng kịp, theo bản năng vươn tay ra sờ sờ mặt, thấy lỗ mũi, lỗ tai vẫn còn ở đó, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà một giây kế tiếp cô liền phát giác có cái gì không đúng, liền nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn qua, lập tức nhìn thấy cánh tay Tần Mặc đang rũ xuống, bác sĩ ở đó đang còn đang xử lý cho anh.

Đến lúc này cô mới phản ứng được, mới vừa rồi Cô Tô Na không phải là không cản được cô, mà là cản vào cánh tay của Tần Mặc đã ngăn ở trên mặt cô. Tô Song Song tiến tới, muốn nhìn một chút, nhưng lại sợ mình sẽ làm chậm trễ việc điều trị, nên cẩn thận từng ly từng tí đứng lui ra vòng ngoài, sau đó cứ đi lượn vòng quanh.

Dư quang Tô Song Song liếc mắt nhìn sang Cô Tô Na, nhìn thấy Cô Tô Na bị đánh thuốc an thần đã nằm ở trên giường an ổn, thì thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô nhìn chăm chăm vào Tần Mặc hết sức chăm chú, nước mắt rùng rùng.

Dư quang Tần Mặc vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, thấy vẻ mặt cô đầy sự áy náy, lặng yên không lên tiếng, cứ lượn tròn chung quanh mình vòng vòng như vậy. Đợi đến khi bác sĩ đã băng kín dấu răng trên cánh tay

của anh xong, thì anh mới từ ở bên trong vòng vây của bác sĩ chung quanh đi ra ngoài.

Tô Song Song vừa thấy Tần Mặc ra ngoài, vội vàng tiến tới, ngược đầu lên nhìn như dính chặt vào trên cánh tay của Tần Mặc. Vừa thấy máu vẫn thấm ra bên ngoài lớp băng gạc, liền càng thêm hoảng hốt.

"Cầm máu thế nào vậy? điế●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn Tại sao vẫn còn ra máu thế kia!" Tô Song Song cẩn thận nắm lấy cổ tay Tần Mặc, tiến tới, cẩn thận nhìn một chút, trong miệng vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, thế nào cũng không yên lòng.

Mấy bác sĩ đứng ở bên cạnh cũng muốn giải thích từng thứ một, nhưng mà sợ nói nhiều, ngược lại sẽ chọc Tô Song Song tức giận. Mỗi một người đều cẩn thận nhìn chăm chăm vào Tần Mặc và Tô Song Song, chỉ sợ một lát nữa núi lửa sẽ bộc phát.

Chỉ là bọn họ đã suy nghĩ nhiều, lực chiến đấu của Tô Song Song cũng chỉ là làm nũng giả bộ ngốc nghếch, một chút chuyện này vẫn còn chưa đến mức kích thích nội tâm của Tô sắc bén nhà cô.

"Có đau hay không? di@en*dyan(lee^qu.donnn), Để em thổi cho anh một chút!" Tô Song Song một mực phối hợp nói, thấy Tần Mặc không lên tiếng, còn tưởng rằng anh ngượng ngùng khi nói đau, vội vàng mím cái miệng nhỏ lại, nhẹ nhàng thổi hơi lên vết thương của Tần Mặc.

Kể từ sau khi Tần Mặc bị tách ra khỏi ba mẹ của mình, thì đây là lần đầu tiên qua nhiều năm như vậy mới có người lại quan tâm đến việc anh bị thương có thể bị đau hay không như thế! Tần Mặc rất hưởng thụ quá trình này.

Anh cố ý không lên tiếng, cúi đầu nhìn chăm chăm chuyên chú vào cái nhìn của Tô Song Song, khóe miệng không tự chủ liền khẽ nhếch lên. @MeBau*diendan@leequyddonn@ Một nụ cười này coi như chỉ trong

nháy mắt đã làm cho năm bác sĩ và nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đứng ở bên cạnh đồng loạt giống như nhìn thấy lưỡi hái của thần chết.

Bọn họ đều chột hít vào một hơi, toàn bộ đều mang một bộ dạng khóc không ra nước mắt. Tần Boss trong truyền thuyết kia thực sự chưa bao giờ cười, thứ người như thế nếu như cười lên, vậy còn có thể có chuyện tốt hay sao?

Tần Mặc nghe thấy động tĩnh như vậy ở bên cạnh lúc này mới phản ứng được. bọn họ vẫn còn đang trong phòng bệnh của bệnh viện tâm thần. dien+dan+le+quy+don+com Trong nháy mắt anh nhúu mày, quay đầu lại liếc mắt nhìn mấy người lúc này không chút thức thời đang quấy rầy anh hưởng thụ.

Cái nhìn lạnh như băng từ trong đôi mắt híp lại kia chỉ trong nháy mắt tựa như lưỡi đao đâm vào trong lòng mấy người này, dọa cho bọn họ sợ đến mức từng người một đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

"Anh không sao đâu, chỉ là chút thương tích nhỏ thôi." Tần Mặc quay đầu, dùng cái tay bị thương vuốt vuốt đầu Tô Song Song. Tô Song Song vội vàng khăn trương bắt được tay Tần Mặc nói đầy vẻ căng thẳng: "Anh chớ lộn xộn! Nếu không lại bị chảy máu nữa thì biết làm sao bây giờ?"

Tần Mặc không nói nữa, trở tay kéo tay Tô Song Song đang nắm tay của mình, ý bảo cô không có chuyện gì. Tô Song Song thấy Tần Mặc hoạt động không hề có chút ảnh hưởng gì, rốt cục tỉnh táo lại.

Tầm mắt Tô Song Song rơi vào trên người Cô Tô Na đang nằm ở trên giường ngủ, càng thấy buồn rầu thêm. Theo bản năng cô thở dài một tiếng, không quá chắc chắn, hỏi: "A Mặc, tiểu Na thì làm sao bây giờ?"

Ở nhân viên chữa bệnh và chăm sóc ở bên cạnh rốt cuộc đã có thể tìm được chỗ để nói chen vào, giữa lúc đó bác sĩ chủ trị vội vàng đi tới, cười ha hả nói.

"Tần phu nhân, có thể là mới vừa rồi do Cô Tô tiểu thư thấy quá nhiều người, nên cô ấy có chút bị kích thích, cho nên mới phải cần người như vậy! Dùng thuốc điều trị qua một đoạn thời gian nữa, chắc chắn sẽ không còn xuất hiện tình huống như thế nữa đâu!"

Tô Song Song nghe lời này, trong lòng mới hơi được thả lỏng một ít, quay đầu nhìn về phía bác sĩ chủ trị vẫn một mực tồn tại ở bên cạnh vẻ cảm kích, khiêm tốn hỏi một câu: "Như vậy thì lúc nào cô ấy có thể trở về nhà được đây?"

Bác sĩ chủ trị theo bản năng liếc mắt nhìn sang Tần Mặc, này giờ vẫn không hề thể hiện phản ứng gì, có vẻ như thiếu nợ. Cái nhìn này có thể coi như là làm điều thừa, làm cho người ta có một loại cảm giác nếu Tần Mặc không gật đầu, thì việc Cô Tô Na không về nhà được có cảm giác như là một khuyết điểm.

Tô Song Song híp mắt nhìn theo ánh mắt lơ lửng của bác sĩ chủ trị nhìn về phía Tần Mặc. Tần Mặc trong nháy mắt nhú mày, cảm giác thấy không khí không đúng lắm.

Anh liếc mắt về phía bác sĩ chủ trị một cái, vị bác sĩ chủ này trị này trong nháy mắt cảm giác được mình đã làm chuyện sai lầm rồi, bị dọa cho sợ đến mức co rụt lại cổ lại làm con rùa đen.

"Lúc nào cô ấy chữa khỏi hết bệnh thì sẽ trở về lúc ấy, nếu không bộ dáng đã thương người khác như vậy còn phiền toái hơn." Tần Mặc nói đến đây thì cúi đầu chuyên chú nhìn Tô Song Song, nghiêm túc nói: "Đối với chuyện của con bé với ông nội, anh sẽ bỏ qua, cũng sẽ không làm khó con bé."

Tô Song Song tin tưởng Tần Mặc, gật đầu một cái, cũng không hỏi gì về chuyện nữa này, chẳng qua cô chỉ quay đầu nhìn Cô Tô Na, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

"Trở về đi thôi, hiện tại ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì nữa." Tần Mặc nói xong dặt tay Tô Song Song đi ra ngoài, Tô Song Song vội vàng vừa liếc nhìn Cô Tô Na, lại vẫn chưa yên tâm dặn dò vị chủ trị bác sĩ một câu, "Nhờ bác sĩ, hãy giúp cho cô ấy về nhà sớm một chút."

Bác sĩ chủ trị vẫn còn đang rút cổ lại, vội vàng thò cổ ra, hướng về phía Tô Song Song đưa tay làm một động tác ok. Đợi đến lúc hai người kia đã hoàn toàn đi ra ngoài, anh ta mới vỗ vỗ lồng ngực của mình ổn định lại hồn vía, thở phào một cái nhẹ nhõm.

Đi tới cửa bệnh viện, bên ngoài ánh mặt trời sáng rõ rọi vào trong đôi mắt, Tần Mặc khẽ nheo cặp mắt lại, đột nhiên có một ý nghĩ tràn vào trái tim. Anh cúi đầu híp mắt nhìn sang Tô Song Song, hỏi một câu: "Em có muốn đi ra ngoài để giải sầu hay không?"

Tô Song Song sửng sốt một chút, cúi đầu suy nghĩ một chút, công tác của cô hiện tại đã tử trận. Công việc ở bên kia với Tô Mộ thì hiện tại đã tiến vào quý thứ hai, cô có thể hơi nghỉ ngơi một chút. Trong khoảng thời gian này cô thật đúng là một người rảnh rỗi.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Mặc, khẽ hỏi: "Anh bỏ tiền?"

Tần Mặc ngược lại bị Tô Song Song làm cho sửng sốt, phản ứng kịp mới gật đầu một cái: "Ừ, em mang người đi là được!."

"Vậy thì em cũng cố gắng đi cùng anh ra ngoài để giải sầu một lần." Trong lòng Tô Song Song có chút thiếu tự tin, bởi vì hiện tại công việc làm ngoài của cô cũng chưa bắt đầu làm việc, trước đây có chút tiền gửi ngân hàng thì mấy lần lăn lộn như vậy cũng đã không còn, hiện tại cô thật sự là một người cùng khổ với hai bàn tay trắng.

"Đi thôi!" Tần Mặc nói xong lôi kéo Tô Song Song lên xe để đi. Tô Song Song bị kéo đến trong xe mới phản ứng được, lúc này đã bắt đầu xuất phát

rồi.

"Này như vậy thì có thể coi như là nói mình đi du lịch hay không?" Tô Song Song vốn trong lòng còn mang theo một chút mong đợi, gần đây tâm tình cô thật sự là quá kém, đi ra ngoài dạo chơi một chút cũng tốt.

Nhưng mà đột nhiên Tô Song Song nghĩ đến một vấn đề, cả người cũng không thấy ổn lắm, vội vàng hỏi một câu; "Nhưng còn chuyện công ty thì làm sao bây giờ đây?"

Tô Song Song vừa nghĩ tới hiện tại trạng thái của Bạch Tiêu như vậy, tất cả chuyện công ty đều đổ dồn vào một mình anh, chuyện này không phải là bỏ đá xuống giếng, muốn cái mạng nhỏ của anh hay sao!

"Còn có Lục Minh Viễn, Bạch Tiêu không có chuyện gì, nếu để cho cậu ta rảnh rồi, ngược lại sẽ nghĩ ngợi lung tung." Tần Mặc nói xong queo một cua, mang theo Tô Song Song chạy thẳng tới khu biệt thự ở bờ biển.

Cũng đã sắp sửa đến Tết Nguyên Đán rồi, khí trời đặc biệt giá lạnh. Tô Song Song đi tới bờ biển cùng Tần Mặc. Tô Song Song vừa xuống xe, một luồng gió rét thổi tới, cô không nhịn được run lên, theo bản năng liền vây quanh lấy thân thể của mình. Đột nhiên có một luồng ấm áp đến từ phía sau lưng vòng quanh người cô.

Tần Mặc mở rộng áo khoác ngoài khoác lên Tô Song Song từ sau lưng, gói cô lại vào bên trong áo khoác ngoài của mình. Tô Song Song cũng không ngoài đầu lại, ngược lại cô thuận thế dựa vào trong ngực Tần Mặc.

Lúc này bờ biển rất vắng vẻ, bên bờ hiện lên một tầng trắng muốt. Bờ biển ngày mùa đông đặc biệt an tĩnh, trời đất yên lặng đến mức thấy dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau.

Trong nháy mắt trong lòng Tô Song Song liền bình tĩnh lại. Cô hít một hơi thật sâu luồng không khí lạnh lẽo mang theo vị mặn chát, cả người liền

lấy lại tinh thần rất nhiều.

"Đi thôi." Tần Mặc cúi đầu cắn lên vành tai Tô Song Song, một luồng ấm áp ập tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song đỏ bừng lên. Cô đang định tránh thoát khỏi cái ôm của Tần Mặc đối với mình, ai biết Tần Mặc cắn bản không có ý định buông tay.

"Không... Không buông em ra, em đi làm sao đây?" Tô Song Song có chút ngượng ngùng, căng thẳng liền bắt đầu nói cà lăm (nói lắp).

Tần Mặc thái độ ngược lại vẫn lạnh nhạt, anh bình tĩnh mở miệng: "Không có mang áo khoác, cứ như vậy đi thôi." Tần Mặc nói xong liền nhắc nhở Tô Song Song: "Giẫm lên chân của anh."

"Hả?" Tô Song Song theo bản năng quay đầu lại nhìn Tần Mặc, mặt hai người mặt dán vào nhau quá gần, cái quay đầu đột nhiên như vậy khiến cái miệng nhỏ của Tô Song Song lướt qua chóp mũi Tần Mặc, làm hai người đều sững sốt.

Lúc này quả thật Tô Song Song phản ứng rất nhanh. Cô vội vàng cúi đầu, hai chân giẫm lên trên mu bàn chân của Tần Mặc. Tần Mặc nhắc chân, Tô Song Song sẽ theo bước chân của anh chậm rãi đi về phía trước.

Cả hai người đều không ai nói năng thêm điều gì nữa, cùng lặng lẽ hưởng thụ giờ khắc an tĩnh này! Chờ đến cửa biệt thự, Tô Song Song từ trên chân Tần Mặc nhảy xuống, Tần Mặc đi lại mở cửa, trong nháy mắt cánh cửa biệt thự mở ra. Tô Song Song quả thật lệ nóng sắp doanh tròng, thật sự là quá ấm áp rồi.

Biệt thự này là biệt thự ở bờ biển của nhà họ Tần, cho nên kích thước đặc biệt rộng lớn. Bình thường mỗi tuần đều có người đến quét dọn, sạch sẽ quả thật là rất sạch sẽ, nhưng khi Tô Song Song đi tới phòng bếp, sau khi nhìn thấy phòng bếp trống rỗng không có gì cả thì tròn tròn mắt.

Cũng may phòng bếp còn có chiếc ấm siêu tốc, Tô Song Song vội đun một ấm nước. Một đường uống ừng ực hết chỗ nước nóng, cảm nhận sự ấm áp của nước theo cổ họng của mình một đường thẳng xuống phía dưới, cái loại cảm giác ấm áp đó khiến cho cô muốn lệ nóng doanh tròng rồi.

"Nơi này chỉ có mấy bộ quần áo cũ của anh, cũng may còn có một chiếc áo khoác lông nhung!" Tần Mặc vừa nói chuyện vừa đi từ lầu hai xuống. Anh đặt chiếc áo vừa tìm được ở trên ghế sa lon, Tô Song Song vội vàng giống như hiến vật quý rót một chén nước khác quay về hướng Tần Mặc đưa cho anh.

"Uống một chút trước khi đi ngủ!" Tô Song Song nói xong vừa đúng Tần Mặc đi tới, anh ngồi ở phía đối diện với Tô Song Song, không chút để ý liền uống nước, tựa như anh muốn nói điều gì đó, nhưng vẫn cũng không mở miệng.

Gần đây mức độ thông minh trong việc thương lượng của Tô Song Song đã tăng lên không nhỏ. Nhìn thấy Tần Mặc như vậy, cô đã cảm thấy có cái gì đó có chút không đúng lắm! Cuối cùng rốt cục cô cũng không nhịn nổi nữa, chợt uống một hớp lớn nước, coi như là cho mình thêm can đảm, hỏi anh một câu: "A Mặc, anh có lời muốn nói sao?"

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song có thể nhìn ra, tay đang định cầm chén nước liền dừng một chút, sau đó anh gật đầu một cái, một giây kế tiếp, Tần Mặc nắm lấy tay Tô Song Song.

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, chẳng qua là có một nơi này nghĩ muốn dẫn em đi. Nhưng mà bây giờ hằng định bên ngoài rất lạnh, không biết em..." Tần Mặc còn chưa nói hết, Tô Song Song liền đứng lên, lôi kéo Tần Mặc đi ra ngoài.

"Có phải là anh nghĩ muốn mang em đi đến căn cứ bí mật gì đó hay không? Vậy thì dĩ nhiên là em muốn đi rồi!" Tô Song Song nói xong quay

đầu hướng về phía Tần Mặc cười một tiếng, nụ cười vô cùng đơn giản nhưng lại thật ấm áp.

Sự bồn khoăn trong lòng Tần Mặc trong nháy mắt liền biến mất. Anh một phát túm luôn chiếc áo khoác lông nhung đang để ở trên ghế sa lon, đưa cho Tô Song Song trùm lên, lúc này mới dắt tay của cô đi ra phía bên ngoài.

Sắc trời đã bắt đầu thấy tối hơn, gió dường như cũng đã lạnh hơn một chút. Tần Mặc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Song Song, cùng nhét vào trong túi áo của mình. Hai người bọn họ chậm chạp đi, địa thế dần dần cao lên, Tô Song Song bước đi càng ngày càng phí sức.

Tần Mặc dắt Tô Song Song qua một quẹo cua, lại đi thêm mấy bước, lúc này Tần Mặc đột nhiên ngừng lại. Anh cũng không nói lời nào, mà chỉ vươn tay lên trước chỉ chỉ.

Tô Song Song theo ngón tay của Tần Mặc nhìn về phía trước. Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong nháy mắt cô khẽ kêu lên một tiếng, nghe đầy sự kinh ngạc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Bạch Tiêu Phản Bội

Tô Song Song không ngờ trước mặt lại là một sườn đồi, sóng biển vỗ lên trên tạo ra bọt nước khổng lồ, “Ầm!” Một tiếng, cực kỳ hùng vĩ.

Ngay sau đó gió mang theo chút hơi nước thối tối, trong nháy mắt khiến Tô Song Song lên tinh thần, một chút cảm giác mỗi mét vừa rồi đều biến mất không thấy.

Cô theo bản năng đi về phía trước một bước, Tần Mặc lại đưa tay kéo sau cổ áo của cô, ý bảo cô không thể đi nữa.

Tô Song Song cúi đầu xem xét, lập tức hơi hoa mắt, vội vàng lui về sau hai bước, vừa định ngẩng đầu nhìn về phía Tần Mặc, tầm mắt lướt qua bầu trời, trong nháy mắt kinh ngạc há hốc miệng.

“Trời... Trời chiều, ánh mặt trời thật đẹp!” Tô Song Song vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ánh nắng chiều, mặt trời chậm rãi đi xuống, trong nháy mắt ánh sáng màu vàng chiếu sáng ngời nước biển hơi mờ tối.

Tần Mặc lấy thêm áo trải trên đất, ngồi lên trên, kéo Tô Song Song để cho cô ngồi trong ngực mình, hai người yên tĩnh nhìn ánh chiều tà cuối cùng biến mất ở chân trời, trong lòng cực kỳ yên bình.

“Trước kia anh thường tới?” Trời dần tối, sao lốm đốm đầy trên bầu trời, mặc dù hơi lạnh, nhưng cảnh tượng khiến cho người ta thoải mái.

“Ban đầu khi mới rời khỏi nhà họ Tần, buổi tối sẽ đến ngồi một chút.” Tần Mặc nhớ tới thời điểm đó, nhìn về phía trước, trong mắt có chút hoảng

hốt.

“Anh chưa từng dẫn ai tới đây, đột nhiên nghĩ đến nơi này rất đẹp, muốn cho em tới xem một chút.” Giọng Tần Mặc rất nhẹ, anh như vậy luôn lộ ra cảm giác tịch mịch khó nói nên lời.

Tô Song Song đột nhiên cũng cảm thấy được quanh người Tần Mặc tản mát ra vẻ cô độc, vội vàng nhích lại gần trong ngực anh, vỗ vỗ bàn tay Tần Mặc, phóng khoáng nói: “Sau này có chị ở đây, nếu anh còn cô đơn lẻ loi lạnh lẽo, tìm em!”

“...” Tần Mặc bị lời này của Tô Song Song làm cho sững sờ, chỉ có điều ngay sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên cười, cảm chống trên đỉnh đầu của cô, buồn buồn dùng lỗ mũi hờ ra một tiếng: “Ừ...”

Tần Mặc cảm thấy nhiệt độ càng lúc càng lạnh, đứng dậy kéo Tô Song Song lên, Tô Song Song vội vàng khom lưng nhặt quần áo trên mặt đèn, rũ một cái, lúc này điện thoại của Tần Mặc vang lên.

Người có thể gọi điện thoại cho Tần Mặc vào lúc này, không có mấy ai, bình thường đều là việc gấp, Tần Mặc lấy điện thoại ra vừa nhìn là Bạch Tiêu, lập tức nhận.

“A Mặc.” Giọng của Bạch Tiêu hơi nặng nề, vừa mở miệng lại không phải giọng điệu đùa giỡn, hơn nữa còn rất nghiêm túc kêu Tần Mặc.

Trong nháy mắt Tần Mặc cũng cảm thấy không thích hợp, anh bước sang bên cạnh một bước, cau mày chủ động hỏi: “Sao vậy?”

“Cậu và... Song Song tách ra đi.” Lúc Bạch Tiêu nói lời nói này, thở dài, giọng nói rất chậm, lại nói cực kỳ nghiêm túc, một chút cũng không hề có dáng vẻ đùa giỡn.

Chân mày Tần Mặc nhíu sâu hơn, anh không tức giận, mà rất bình tĩnh hỏi lại một câu: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Chính là cậu không thể ở chung một chỗ với cô ta! Tôi ghét cô ta! Bây giờ cậu lập tức tách ra khỏi cô ta, nếu không cậu không có gì cả!” Bạch Tiêu đột nhiên nổi giận, gầm nhẹ ra tiếng, gào xong lập tức im lặng, phiền não dựa vào trên tường.

Lý do này ngay cả bản thân anh cũng không tin, sao Tần Mặc có thể tin tưởng, nhưng anh trừ lý do này ra thì thật sự không biết nên lấy cái cớ gì để che giấu bất lực của mình vào giờ phút này.

“Sao vậy?” Tần Mặc vẫn không có cảm xúc, tỉnh táo hỏi Bạch Tiêu, anh cảm giác đã xảy ra chuyện gì lớn.

“Sáng sớm ngày mai, tôi cho cậu kỳ hạn cuối cùng, nếu như cậu không rời khỏi cô ta, cứ chờ xóa tên khỏi công ty.” Bạch Tiêu nói xong lập tức cúp điện thoại. dfienddn lieqiudoon

Giữa hai hàng chân mày của Tần Mặc quả thật có thể nặn ra một chữ xuyên rồi, anh thật sự không nghĩ ra, sao Bạch Tiêu đột nhiên lại nói ra những lời như vậy.

Anh ngẫm nghĩ một chút, nếu như là ông cụ Tần thì anh cảm thấy không có gì ngoài ý muốn, nhưng Bạch Tiêu cùng lớn lên từ nhỏ với anh, hai người bọn họ còn chung một phe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì có thể khiến cho Bạch Tiêu phản bội anh.

Tô Song Song vừa thu dọn quần áo xong, vừa quay đầu đã nhìn thấy chân mày giống như muốn chèn chết con ruồi của Tần Mặc, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm rồi, đưa tay dụi mắt, nhưng mở mắt ra nhìn lại, Tần Mặc vẫn có dáng vẻ này.

“A Mặc, xảy ra chuyện gì rồi” Tô Song Song vội vàng tiến tới, thấy Tần Mặc cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại, cô cũng cúi đầu liếc qua, màn hình đã khóa rồi, vốn không có gì cả.

“Công ty có chút chuyện, anh gọi cho a Viễn cú điện thoại.” Tần Mặc nói xong bấm số điện thoại của Lục Minh Viễn, ai biết bên kia lại không được Lục Minh Viễn nhận.

“Chào ngài Tần tiên sinh, Lục thiếu gia bị lão gia phái đi học, tạm thời sẽ không về nước.” Nhận điện thoại lại là quản gia nhà họ Lục.

Tần Mặc đáp một tiếng, rũ mắt xuống ngẫm nghĩ, Lục Minh Viễn cũng bị nhà họ Lục tóm rồi, xem ra lần này Bạch Tiêu không đùa giỡn.

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Tô Song Song cảm thấy khí áp chung quanh Tần Mặc càng lúc càng thấp, không nhịn được hỏi một câu.

Tần Mặc lại nắm tay Tô Song Song, không lên tiếng kéo Tô Song Song đi về, khi vào trong phòng, Tần Mặc đặt tay Tô Song Song lên môi, khẽ hôn, chậm rãi nói ra: “Công ty xảy ra chút chuyện, chúng ta phải về.”

Tần Mặc nói rất đơn giản, nhưng Tô Song Song cảm giác chuyện có thể khiến cho Tần Mặc hỏi tới hơn nữa lại lộ ra vẻ mặt trầm trọng như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện lớn, chỉ có điều Tần Mặc không có ý định nói, cô cũng làm bộ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng cực kỳ nặng nề.

Tần Mặc mang theo Tô Song Song trở lại nhà trọ, chờ Tô Song Song ngủ thiếp đi, anh đứng dậy đi tới ban công, định gọi điện thoại cho Bạch Tiêu hỏi rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, không ngờ Bạch Tiêu lại tắt máy. Tần Mặc cầm điện thoại di động đứng trước cửa sổ, suy nghĩ một chút, lại gọi mấy cú điện thoại, không ngờ bọn họ cùng nhau tắt máy, Tần Mặc cúi đầu móc thuốc lá từ trong túi quần ra, đốt một điếu.

Tập đoàn Tần thị này là do Tần Mặc và Bạch Tiêu hùn vốn, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ đề phòng anh ấy, cho nên nếu như Bạch Tiêu thật sự muốn gạt bỏ anh từ trong công ty ra ngoài, rất dễ dàng.

Tần Mặc hít sâu một hơi khói, trong nháy mắt cảm thấy trong lòng hơi đau, nhưng anh rất không quen thuộc với kiểu tình cảm này, khiến cho anh cảm nhận được phiền muộn chưa từng có

Một điều thuốc hút xong, Tần Mặc lại lấy ra một điều thuốc khác, mới vừa ngậm lên môi, còn chưa kịp đốt, đã nhìn thấy một cái đầu nhỏ bù xù đang cực kỳ cẩn thận thò ra, nhìn thấy anh nhìn sang lại vội vàng rút về.

Tần Mặc cất thuốc lá, lại mở cửa sổ ra một khe nhỏ, không nói không rằng, Tô Song Song dựa vào trên tường, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, chưa tỉnh hồn.

Thật ra mới vừa rồi cô giả bộ ngủ, lặng lẽ theo đuôi Tần Mặc, nhưng cái gì cũng không nghe được.

Tiếp tục đợi thêm một lát, Tô Song Song không nghe thấy động tĩnh gì, cô lại cẩn thận thò đầu ra, đầu vừa mới thò ra, Tô Song Song bị hù đến ngã về phía sau.

Tần Mặc vội vàng chìa tay ra tóm Tô Song Song lại, cúi người xuống, lại gần mặt của cô hỏi, “Sao lại không ngủ?”

Lúc này Tô Song Song mới phản ứng được, thì ra là Tần Mặc, cô thở phào một cái, lại hơi chột dạ, cứng rắn rướn cổ, nói: “Em... Em dậy xuyt xuyt... Đi ngang qua!

“...” Tần Mặc cũng không nói gì, kéo tay cô đi về phía phòng vệ sinh trước, dùng hành động chứng minh lời nói dối của cô kéo đi quá xa.

Ban công và toilet rõ ràng có hai phương hướng khác nhau, Tô Song Song nhắm mắt lại vẽ mặt ảo não, kỹ năng nói dối của cô đoán chừng một sao cũng không có.

Tần Mặc tựa vào cửa toilet, đợi đến khi Tô Song Song ra ngoài, anh cảm thấy cần phải nói trước chuyện này với Tô Song Song, để cho cô chuẩn bị tâm tư.

“Công ty có vấn đề, có thể tài sản sẽ bị đóng băng, em phải theo anh chịu khổ.” Lúc Tần Mặc nói lời này, theo bản năng đưa tay rút vào túi quần tìm thuốc lá, đột nhiên nhớ tới Tô Song Song rất không thích mùi thuốc, lại dừng động tác trong tay lại.

Từ khi Tô Song Song ở trong toilet ra ngoài, thấy vẻ mặt Tần Mặc nghiêm túc, còn tưởng rằng định nói chuyện lớn lao gì với cô, vừa nghe là chuyện này, cô ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng may, em còn tưởng rằng là anh hoặc Bạch Tiêu mắc phải bệnh nan y gì, làm em sợ muốn chết, không phải không có tiền sao, em vẫn luôn không có tiền!”

Tô Song Song nói xong hào sảng vỗ ngực Tần Mặc, đáng vẽ giáo dục người ta, “Tam bần tam phú hoạt đảo lão * thôi!”

(*) Tam bần tam phú hoạt đảo lão: Câu đầy đủ: Tam bần tam phú hoạt đảo lão. Cùng bất trường cửu, phú bất trát căn. Ba giàu ba nghèo sống đến lão. Nghèo không dài lâu, giàu không cảm rẻ. Tương tự câu Không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời.

“Mới vừa rồi có tin nhắn nhắc nhở anh, tất cả các thẻ đã bị khóa.” Tần Mặc nói đến đây đưa tay sờ đầu Tô Song Song, bảo đảm nói, “Mấy ngày mới đầu có thể hơi khó khăn, nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không để cho em sống khổ sở.”

Tô Song Song lại đột nhiên nhú mào, vuốt ve tay Tần Mặc đang sờ đầu mình, sừng mặt lên nói: “Cái gì gọi là sống khổ? Em vốn không có tiền, không phải sống vẫn vô cùng tốt sao! Anh nói nữa em sẽ tức giận!”

Tần Mặc không nói lời nào, thu tay lại, anh biết Tô Song Song nhất định sẽ không ghét bỏ anh không có tiền, nhưng trong lòng vẫn rất áy náy, nếu như Bạch Tiêu thật sự định chèn ép anh, trong khoảng thời đầu này nhất định sống vô cùng thảm.

Tô Song Song đột nhiên cười một tiếng thần bí, vốn có dáng vẻ giáo dục người ta cũng thay đổi thành dáng vẻ hả hê, cô thần thần bí bí kéo Tần Mặc, đi vào trong phòng ngủ.

Tần Mặc không biết Tô Song Song định làm gì, nhưng nhìn dáng vẻ thật sự vui vẻ của cô, cũng không nói gì, cứ theo cô đi vào.

Tô Song Song đi vào, buông tay Tần Mặc ra, liền chui vào trong gầm giường, Tần Mặc dựa vào cửa, nhìn Tô Song Song chống mông lên lần mò hồi lâu dưới gầm giường vẫn chưa chui ra, đang định đi tới, lại thấy Tô Song Song lắc lư mông chui ra.

Lúc Tô Song Song chui ra, trong ngực ôm một bọc đen nhỏ, cô thận trọng đặt nó lên giường, sau đó mở ra, Tần Mặc thấy Tô Song Song thần bí như vậy, cũng tiến lên nhìn.

Ở giữa bọc màu đen là một bọc nhỏ, Tô Song Song lại lấy ra, sau khi mở ra là bao vải, lại mở bao vải ra, bọc một tầng vải thật dày.

Đợi đến sau khi Tần Mặc nhìn Tô Song Song mở bọc vải ra, vốn là một bọc rất lớn, đã trở nên rất nhỏ, nhưng kiên nhẫn của Tần Mặc cũng tiêu hao hết.

“Đợi chút! Đợi chút! Xong ngay đây! Em sợ bị người phát hiện vất vả bọc nhiều lớp như vậy.” Tô Song Song mở ra một lớp cuối cùng, thở phào

một cái.

Tần Mặc cúi đầu xem xét, lại là mấy xấp tiền lớn trăm đồng, Tần Mặc đã hơi kinh ngạc, cho tới bây giờ Tô Song Song đều không cần tiền của anh, vậy những tiền này là từ đâu tới?

“Em chép tiểu thuyết nhiều năm như vậy cũng không phải xem không, hơn nữa vẽ tranh châm biếm cũng không phải làm chơi đấy!” Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đặc ý, còn cố ý bán một cái nút, đôi tay chống nạnh nhìn Tần Mặc, cười đến mắt cũng đã híp lại rồi.

Tần Mặc thấy Tô Song Song hăng hái đang nồng, liền theo rất cho cô mặt mũi hỏi một câu: “Em làm cái gì? Thoạt nhìn rất lợi hại.”

"Đó là đương nhiên, năm mươi ngàn đồng này đủ để cho chúng ta sống một hồi, nếu như không đủ, em còn giấu năm mươi ngàn chỗ Tô Tô, Ở... Đông Phương Nhã cũng có năm mươi ngàn đồng, mặc dù không phải nhiều tiền gì, nhưng sống trong thời gian ngắn cũng không thành vấn đề.”

Tô Song Song càng nói càng cảm thấy mình thông minh, đây đều là kinh nghiệm quý báu đọc tiểu thuyết nhiều năm lưu lại! Cho nên khi ông cụ Tần phản đối bọn họ, liền nhay bén làm chuẩn bị đầy đủ.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Hai Bên Giăng Co

“Em giữ đều là tiền mặt, cho nên sẽ không bị khóa, ha ha! Có phải rất thông minh không?” Tô Song Song nói xong lại cẩn thận gói kỹ năm mươi ngàn đồng này, suy nghĩ một chút cảm giác đặt ở trong phòng không an toàn.

Cô ôm tiền đi quanh vài vòng, đột nhiên dừng lại nhìn Tần Mặc đang đứng ở cửa, rất hồi hộp hỏi: “Bọn họ có thể lục soát giỏ xách của em, sau đó cướp tiền đi không?”

“Sẽ không đâu.” Giọng Tần Mặc hơi khàn khàn, anh vẫn cho rằng Tô Song Song không tim không phổi, sống rất vui vẻ, nhưng không nghĩ đến cô lại một mực lo lắng cho anh.

“Vậy thì em yên tâm! Chỉ có điều bị cướp đi cũng không sao, em còn giấu rất nhiều chỗ.” Tô Song Song hỏi xong lại lục trong trí nhớ nhớ tới, mình còn giấu ở những chỗ khác rất nhiều tiền, cho dù cái này bị lấy đi, mặc dù sẽ đau lòng, nhưng cũng sẽ không sống không nổi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Song Song nói xong, hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu mình, cười rất chột dạ nói: “Nhưng số tiền này, đều là lúc trước anh cho em đấy... Không phải tự em kiếm...”

Tô Song Song còn chưa nói hết, Tần Mặc đã một phát kéo Tô Song Song vào trong ngực, hai cánh tay dần thắt chặt.

Tô Song Song cảm thấy thân thể hơi đau, định tránh ra nhưng trong nháy mắt kia lại cảm thấy thân thể Tần Mặc hơi run rẩy, cô dừng một chút, theo bản năng đưa tay vòng chắc hông của Tần Mặc, chôn mặt mình vào trước ngực Tần Mặc.

Tô Song Song thu lại dáng vẻ cười đùa hí hửng, túm lấy quần áo trên lưng Tần Mặc, thử an ủi nói: “Không sao, cho dù tình huống như thế nào, em đều sẽ ở bên cạnh anh, không có tiền, chúng ta sẽ từ từ kiếm, chỉ cần chúng ta có nhau là được rồi.”

Bản thân Tô Song Song không có gì nhưng cô biết Tần Mặc từ nhỏ ngâm muống vàng lớn lên, để cho anh đột nhiên mất đi tất cả, quả thật quá tàn khốc đối với anh.

Nhưng Tô Song Song không biết mình trừ làm nũng giả bộ nhẹ nhõm ra, còn có thể có biện pháp gì chia sẻ áp lực giúp Tần Mặc.

Tô Song Song đã dùng toàn lực, nhưng vẫn cảm thấy quanh thân Tần Mặc tản mát ra cảm xúc sa sút nói không rõ ràng ra được, cô cảm thấy mình rất thất bại, thậm chí một chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được.

Tần Mặc vốn không muốn nói cho Tô Song Song, nhưng anh biết nếu Bạch Tiêu thật sự muốn chia rẽ anh và Tô Song Song, chuyện kia sẽ giấu giếm không nổi nữa.

“Song Song, là Bạch Tiêu làm.” Tần Mặc không nói được hai chữ phản bội, anh luôn cảm thấy Bạch Tiêu nhất định có gì đó khó nói, bằng không theo giao tình sông chết của hai người bọn họ, không thể vì một chút tiền, sẽ phản bội.

“Cái... Cái gì?” Tô Song Song ngạc nhiên kêu lên một tiếng, từ trong lòng Tần Mặc chui ra, khi đối diện với cặp mắt nghiêm túc của Tần Mặc, Tô Song Song biết anh không nói đùa.

Một khắc này Tô Song Song chỉ cảm thấy thiên lôi cuộn cuộn, ngay cả người đầu thiếu sợi dây như cô còn có thể nhìn ra, quan hệ giữa Bạch Tiêu và Tần Mặc còn tốt hơn người thân.

Nếu không biết định hướng tình dục của hai người, phỏng chừng Tô Song Song còn cho rằng bọn họ là một đôi, lúc này nghe được Tần Mặc nói là do Bạch Tiêu làm quả thật là sấm sét giữa trời quang.

Tô Song Song cười gượng một tiếng, vẫn ôm lấy một phần hy vọng như cũ “Có phải do Bạch Tiêu càn quấy không? Lại đùa giỡn à?”

“Lần này chắc là thật.” Cảm xúc của Tần Mặc không hề phập phồng, nhưng Tô Song Song chính là cảm thấy khi Tần Mặc nói ra câu này, cả người đều lộ ra một chút bi thương.

Tô Song Song cắn miệng, hít một hơi thật sâu, xoay người lại đi cầm điện thoại di động của mình, lập tức gọi cho Bạch Tiêu, Tô Song Song hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Tiêu thế mà lại cơ trí tắt máy.

Tần Mặc biết Bạch Tiêu tắt máy cho nên cũng không ngăn cản Tô Song Song, chỉ có điều Tô Song Song vẫn không chịu buông tha, trực tiếp gọi một cú điện thoại cho Đông Phương Nhã

Chỉ vang hai tiếng, Đông Phương Nhã liền tiếp điện thoại, hình như bên kia có ai đang hát, hát đến tê tâm liệt phế, cực kỳ khó nghe.

Tô Song Song sửng sốt một chút, liền nghe ra như quỷ khóc sói tru kia là Bạch Tiêu, lập tức mở miệng nói: “Đông Phương tiểu thư, làm phiền chị đưa điện thoại cho Bạch Tiêu.” Dieễn ddàn lee quyí đôn

Trong lòng Tô Song Song đè ép lửa giận ngàn ngút, trải qua nhiều lần phản bội như vậy, bây giờ cô hận nhất chính là phản bội, nhưng không ngờ Bạch Tiêu có thể nói là bạn chí cốt với Tần Mặc, lại không giải thích được náo loạn như vậy.

Đông Phương Nhã quay đầu lại liếc nhìn Bạch Tiêu đã sớm mất đi thần trí ở trên ghế sa lon, hơi khó xử, cô nhẹ giọng nói: “Song Song, anh ấy đã uống nhiều quá.”

"Đông Phương tiểu thư, chị có biết đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Đã hơn nửa đêm rồi mà Đông Phương Nhã vẫn còn ở chỗ Bạch Tiêu, Tô Song Song đoán chừng hơn phân nửa bọn họ lại tốt đẹp rồi, vội vàng đi thẳng vào vấn đề, định hỏi thăm ra chút gì.

Thật ra Đông Phương Nhã cũng không giải thích được, cô nhìn ra được trên người Bạch Tiêu đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng mà cái gì cũng không hỏi được.

Mặc dù Bạch Tiêu uống nhiều rồi, ở đó kêu loạn, nhưng anh vẫn theo bản năng vô cùng nhạy bén, cho dù cô ở đó nói bóng nói gió cái gì cũng không hỏi ra được một chút tin tức có ích nào.

“Chị chỉ biết anh ấy phản đối hai người ở chung một chỗ, nói nếu như Tần tổng rời khỏi em, tất cả như cũ, chắc Tần tổng nói với em rồi nhỉ?” Đông Phương Nhã thử hỏi.

Tô Song Song hoàn toàn ngây ngốc, nhưng lại sợ Đông Phương Nhã đau lòng, vội vàng làm bộ như thật bình tĩnh đáp một câu: “Biết! Nhưng mà em muốn biết tại sao! Chẳng lẽ em và Tần Mặc là anh em ruột?”

Tần Mặc đứng ở bên cạnh Tô Song Song, nghe thế lại nghe không nổi nữa, ý bảo Tô Song Song cúp điện thoại.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, cũng hỏi không ra điều gì có ích, nói thêm nữa đoán chừng sẽ chỉ khiến cho Đông Phương Nhã bị làm khó thêm, liền cúp điện thoại.

Một cuộc điện thoại, Tô Song Song càng thêm mơ hồ, cô ngồi trên giường, đảo mắt một cái, dáng vẻ suy nghĩ sâu xa, cô cảm giác ông cụ Tần

và Bạch Tiêu đột nhiên đều đòi chia rẽ cô và Tần Mặc không phải tình cờ.

Nhưng hai người bọn họ tuyệt đối sẽ không hại Tần Mặc, như vậy nói lên chuyện bọn họ biết nhất định rằng nếu như cô và Tần Mặc ở chung một chỗ, sẽ xảy ra chuyện không tốt. die nd da nl e q uu ydo n

Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ run rẩy, rốt cuộc là chuyện lớn đến mức độ nào mới khiến cho ông cụ Tần và Bạch Tiêu làm tận lực muốn chia rẽ bọn họ như vậy.

Cô chột ngắc đầu lên nhìn về phía Tần Mặc vẫn trầm mặc không nói, hốt hoảng hỏi, “A Mặc, anh không phải là anh trai em chứ?”

Khi Tô Song Song hỏi câu này, toàn thân cũng căng thẳng, giống như trong nháy mắt lọt vào đầm lạnh sâu không thấy đáy, lạnh đến cô theo bản năng muốn run lên, ngay cả hô hấp cũng không thuận.

Cô khẩn trương nhìn chăm chăm Tần Mặc, Tần Mặc ngồi xồm xuống, tầm mắt của cô liền theo động tác của Tần Mặc chậm rãi dời xuống, khi tầm mắt hai người đối diện, Tần Mặc lắc đầu một cái: “Không biết, lúc trước anh đã làm giám định, chúng ta ngay cả họ hàng xa cũng không phải, yên tâm.”

Giờ khắc này Tô Song Song cảm thấy lời Tần Mặc nói ra là âm thanh tuyệt vời nhất mà cô nghe được, chậm rãi thở phào một hơi, thân thể mới vừa rồi còn cứng đờ trong nháy mắt mềm mại xuống, vừa mềm xuống cũng cảm thấy cả người rất mệt mỏi.

“Chẳng lẽ bởi vì hai nhà chúng ta là kẻ thù truyền kiếp? Nhưng em đã bị đuổi ra, chuyện nhà họ Chiến không liên quan gì đến em mà?” Tô Song Song thật sự không phí công xem tiểu thuyết, lập tức tìm ra điểm cực kỳ quan trọng.

“Hơn phân nửa là vì vậy, gần đây nhà họ Chiến rất loạn, có phải ông cụ Chiến muốn tìm em về không?” Tần Mặc vẫn hoài nghi chuyện này

Dựa vào ân oán tích cóp giữa nhà họ Chiến và nhà họ Tần, nếu không phải bởi vì Tô Song Song rời khỏi nhà họ Chiến, đoán chừng lần đầu tiên gặp mặt ông cụ Tần sẽ phản đối.

Nếu như ông cụ Chiến thật sự động tâm tư muốn khiến Tô Song Song trở lại nhà họ Chiến, ông cụ Tần đột nhiên phản đối cũng không phải không có đạo lý, chỉ có điều tại sao Bạch Tiêu cũng đột nhiên phản đối, khiến cho anh cảm thấy nghĩ không ra.

Tô Song Song vừa nhắc tới nhà họ Chiến liền không vui, tức giận nói: “Bọn họ chính là cầu xin em đừng trở về! Em và bọn họ không có một chút quan hệ!” di3nd@nl3qu.yd0n

Tần Mặc nắm lấy tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tô Song Song, nghĩ càng nhiều, càng cảm thấy được chuyện này thật nát bét mập mờ, ngay cả anh cũng không nghĩ ra đầu mối gì.

“Ôi! Nếu không ngày mai trực tiếp chặn cửa Bạch Tiêu, anh ta không nói thì đánh cho anh ta nói, dù thế nào đi nữa anh ta cũng đánh không lại anh, cứ đoán tới đoán lui như vậy, tế bào não của em đều sẽ chết sạch rồi!”

Tô Song Song đột nhiên không có chí tiến thủ lui về sau một bước, quả quyết buông tha cho động não suy nghĩ chuyện này, Tần Mặc bị phản ứng bất ngờ của Tô Song Song làm cho không biết nên nói gì

Anh dứt khoát đứng dậy rồi lại nằm bên cạnh Tô Song Song, khoảnh khắc khi nằm xuống, anh theo thói quen cầm lấy tay Tô Song Song.

“Tô Song Song, cho dù anh và em ở chung một chỗ sẽ xảy ra chuyện gì không tốt, anh đều sẽ không buông tay.” Giọng Tần Mặc cũng không nặng, nhưng mỗi một chữ đều rõ ràng khác thường, lộ ra lực lượng

Anh nói đến đây quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, trịnh trọng mà bá đạo tiếp tục nói: “Em, cũng không được buông tay!”

Tô Song Song bởi vì lời nói bá đạo này của Tần Mặc mà trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cô giơ cao tay Tần Mặc đang nắm tay mình lên, dùng sức gật đầu một cái; “Dù thế nào cũng không buông tay!”

Lúc này Tần Mặc mới yên tâm, anh duỗi cánh tay dài ra, ôm Tô Song Song vào trong ngực, nhẹ giọng nói ra: “Chuyện sau này để sau này nói, bây giờ ngủ đi.”

Thật ra thì Tô Song Song cũng có phần mệt mỏi, cô vui ở trong ngực Tần Mặc, từng cơn ấm áp đánh tới, mặc dù biết ngày mai nhất định là một ngày không yên ổn, nhưng cô lại không hề có một chút khủng hoảng, ngược lại bình tĩnh lạ thường.

Bởi vì cô biết cho dù xảy ra chuyện gì, bên cạnh cô đều có Tần Mặc, như vậy là đủ rồi!

Trước khi ngủ Tô Song Song vẫn lặng lẽ khen mình một chút thông minh lặng yên cất giấu nhiều tiền như vậy, cuối cùng còn trong lòng khinh bỉ Bạch Tiêu một cái, lúc này mới mỉm cười ngủ thiếp đi, không hề giống như ngày mai sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song còn chưa tỉnh ngủ, nghe thấy bên ngoài huyên náo một trận, cô mơ mơ màng màng ngồi dậy, đưa tay lần mò, bên cạnh trống không, trong nháy mắt cô nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, lập tức tỉnh táo.

Cô vội vàng xuống giường, suy nghĩ một chút, lại lung tung túm lấy quần áo ném ở bên cạnh ngày hôm qua, sau khi mặc xong mới đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài, Tô Song Song đã nhìn thấy Tần Mặc đứng ngoài phòng khách, đối diện là Bạch Tiêu, phía sau anh ta còn có rất nhiều vệ sĩ áo đen,

dáng vẻ này, rõ ràng cho thấy Tần Mặc thua thiệt.

Tô Song Song vội vàng đứng ở bên cạnh Tần Mặc, tốt xấu gì bổ sung thêm một người, tăng thêm khí thế.

Tần Mặc thấy Tô Song Song đi tới, rất tự nhiên nắm tay nhỏ bé của cô.

Bạch Tiêu ở đối diện bọn họ thu lại nụ cười bình thường, sừng mặt lên đi đến có ba phần tương tự như Tần Mặc, Bạch Tiêu nhìn lướt qua tay Tần Mặc và Tô Song Song đang nắm chặt, trong nháy mắt trên mặt trở nên không thật đẹp mắt, anh ngẩng đầu nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc, cậu vì một người phụ nữ, định buông tha tình anh em nhiều năm như vậy của chúng ta?” Bạch Tiêu vừa cất lời ra khỏi miệng liền đánh bài tình nghĩa.

Tô Song Song nhìn dáng vẻ mối thù sâu nặng của Bạch Tiêu, đôi mắt nhỏ tràn đầy ai oán, trong nháy mắt liền bị ghê tởm nếu không biết còn tưởng rằng cô là tiểu tam, cướp Tần Mặc đi!

“Bạch Tiêu, vậy sao anh còn vì công ty mà phản bội Tần Mặc!” Tô Song Song bị chọc tức, nếu không phải thấy năm sáu vệ sĩ to con đứng đằng sau Bạch Tiêu, cô đã sớm giật dây Tần Mặc đánh Bạch Tiêu một trận, rồi nói.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Trêu Chọc Chiến Tranh

Bạch Tiêu không hề nghĩ tới Tô Song Song lại đột nhiên làm khó dễ, thật ra thì chuyện này nói như thế nào cũng là anh đuối lý, anh dứt khoát không nói lý lẽ đến cùng, trợn mắt liếc nhìn Tô Song Song.

Bạch Tiêu đi thẳng vào vấn đề: “Dù sao thì hai con đường, một, Tần Mặc cậu lưu lại, Tô Song Song cô đi, tôi sẽ cho cô một số tiền lớn, hai, Tần Mặc và Tô Song Song cùng đi, không có gì cả!”

Tô Song Song thấy dáng vẻ sức mạnh chưa đủ này của Bạch Tiêu, đã cảm thấy không thoải mái, hai tay cô chống nạnh, cũng định làm người đàn bà chanh chua đến cùng: “Bạch Tiêu, anh nói đi, có phải anh có ý tứ với Tần Mặc không? Cứ dây dưa đến chết như vậy để cho tôi rời khỏi anh ấy là có ý tứ gì?”

“...” Trong nháy mắt Bạch Tiêu không nói được gì, anh đưa mắt nhìn Tần Mặc, cắn răng một cái, hừ lạnh một tiếng, “Đúng! Tôi chính là thích cậu ấy, cô có thể thoái vị hay không?”

Tô Song Song chỉ nghĩ trứng này, hóa giải một chút không khí xấu hổ, không ngờ vừa tung ra đúng một trứng, còn không phải là trứng bình thường mà là trứng khủng long.

“Tôi thích cậu ấy, cô nhường đi! Tôi và cậu ấy hai nhỏ vô tư thanh mai trúc mã, cô chặn ngang một cước, tính là gì, Tô Song Song, cô không đuối lý sao?”

Bạch Tiêu cũng bất cứ giá nào, biết Tô Song Song thích mềm không thích cứng, cần rằng ở đó đánh bài tình cảm, định đuổi Tô Song Song đi trước.

Tô Song Song vốn còn tưởng rằng Bạch Tiêu nói đùa, nhưng vào lúc này thấy Bạch Tiêu chân tình thật ý, có phần sờ không ra, ngay cả thái độ cũng không mãnh liệt như mới vừa rồi. d1en d4nl 3q21y d0n

Tô Song Song theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, không xác định chắc chắn hỏi một câu: “Tần Mặc, anh ta sẽ thật sự không lém phếng với anh chứ? Trước kia anh có chú ý tới không?”

“Cô rốt cuộc rời đi hay không rời đi?” Bạch Tiêu thấy thái độ của Tô Song Song giãn ra, vội vàng thừa thắng xông lên, nếu không một lát nữa Tô Song Song chưa chết trận, chính anh cũng bị lời của mình làm cho ghê tởm chết đi được.

“Cái đó... Vậy vì sao đến giờ anh mới phản đối? Lừa gạt kẻ ngốc hả!” Tô Song Song đột nhiên phát hiện không đúng, cứng cổ gào lại.

Bạch Tiêu không ngờ gần đây chỉ số IQ của Tô Song Song tăng lên, chỉ chớp chớp mắt liền tìm được lời đáp lại, lập tức đẩy ngược lại: “Trước không phát hiện ra, hai ngày nay mới phát hiện tôi không cậu ấy không được!”

“...” Tô Song Song chỉ cảm thấy thiên lôi cuồn cuộn, hơn nữa còn bổ vào cô, trong nháy mắt cô run lên, ánh mắt nhìn Bạch Tiêu đều là lạ.

Mặc dù cô là hủ nữ, nhưng còn chưa hủ hóa đến mức ngay cả người đàn ông của mình bị người đàn ông khác cướp đi rồi, bản thân còn hoan hô nhảy nhót, cô theo bản năng chặn trước Tần Mặc.

“Không được! Tôi không cho!” Tô Song Song có thái độ kiên quyết, không hề có một chút thương lượng, Tô Song Song dứt khoát như vậy, thật

ra khiến Bạch Tiêu sửng sốt một chút.

Ngay cả Tần Mặc đứng sau lưng Tô Song Song cũng hơi sửng sốt, khuôn mặt luôn luôn cứng ngắc cuối cùng lộ ra một ý cười yếu ớt, nụ cười này, cười đến Bạch Tiêu càng choáng váng.

“Cô không cho cả hai người liền cú hết ra ngoài!” Bạch Tiêu hơi then quá thành giận, anh đã không hạn cuối như vậy, Tô Song Song lại còn cứng mềm không ăn, một chút không chịu nhả ra.

“Sợ anh đi! Anh vạn năm thụ, phá hư tình cảm của người ta, cả đời tìm không thấy được tiểu công!” Tô Song Song thấy thái độ ác liệt của Bạch Tiêu, cô gặp mạnh sẽ mạnh, cũng không nể mặt anh ta.

Trong lòng Tô Song Song nghĩ dù thế nào đi nữa hai người cũng sẽ không có nhà để về, liên tính không có nhà để về cũng phải đi có khí thế, không thể để cho Bạch Tiêu đồ tiểu nhân này được đắc ý.

“Tô Song Song, cô đồ ngốc! Cô chết tiệt!” Hai ngày nay áp lực của Bạch Tiêu rất lớn, bị một kích như vậy của Tô Song Song, trong nháy mắt liền nổi giận, dậm chân cũng không quản hình tượng hay không hình tượng rồi, liền cãi tay đôi với Tô Song Song.

“Tôi không chết tiệt!” Tô Song Song hả hê nhìn Bạch Tiêu, thấy Bạch Tiêu bị cô làm sắc đến sắc mặt giống như gan heo, càng thêm thoải mái.

“Cô! Tô Song Song xem như cô lợi hại! Dù sao Tần Mặc cậu chọn đi!” Bạch Tiêu thật bị tức giận đến bối rối, hơn nữa hai ngày nay ngủ không được ngon giấc, lại uống rất nhiều rượu, não loạn ở chỗ này với Tô Song Song.

Tần Mặc đưa tay ôm Tô Song Song vào trong ngực, ý tứ rất rõ ràng, vẫn không quên giúp Tô Song Song nói một câu: “Tôi đương nhiên chọn Song Song.”

“...” Bạch Tiêu ho nhẹ một tiếng, bị sắc đến mặt lúc trắng lúc xanh, đột nhiên mới phản ứng được mình đây là đang làm sao!

Anh ngẩng đầu đối diện với cặp mắt Tần Mặc, trong nháy mắt cảm thấy ánh mắt kia giống như trêu chọc, khiến cho trong nháy mắt sắc mặt của anh trở nên tái mét.

“Haizzz! Bạch Tiêu anh thật sự coi tôi ngốc à! Tôi không chơi với anh!” Tô Song Song thật sự không chịu nổi ở đây náo loạn với Bạch Tiêu.

Cho tới bây giờ Bạch Tiêu chưa từng nghĩ tới có một ngày lại bị Tô Song Song bắt nạt, lại không biết nên nói gì để phản bác, khi anh ngẩn người, Tô Song Song nhân cơ hội đặt câu hỏi: “Anh rốt cuộc bị cái gì kích thích mà muốn phản đối tôi và Tần Mặc vậy!”

“Anh không nói ra lý do, tôi sẽ không đi!” Tô Song Song nói xong khóc lóc om sòm ngồi trên mặt đất, rõ ràng muốn đào gốc bới rễ, hỏi được đáp án.

Bạch Tiêu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ la lối om sòm như vậy, những chiêu số trước kia đối phó với gái đẹp đều không dùng được với Tô Song Song rồi, anh hừ hừ, đột nhiên trong đầu lóe lên, có thể nói trong lúc nguy cấp chỉ số IQ thẳng tắp lên cao.

“Bởi vì thân phận của cô! Cô là người nhà họ Chiến, bây giờ ông cụ Chiến đã lộ ra ý tứ, muốn đón cô về thừa kế gia nghiệp, nhà họ Tần và nhà họ Chiến từ thời ông nội đã không đội trời chung, phá lẫn nhau, dù sao hai người chính là không tốt được!”

Bạch Tiêu không biết có phải do say rượu hay không, đầu ong ong, anh cũng không kiên nhẫn, dù sao nói cũng là giả, anh liền bắt đầu kéo toàn bộ chuyện có thể làm lý do ra, bắt đầu bịa chuyện.

Lời Bạch Tiêu nói ngược lại đối lập với suy đoán lúc trước của Tần Mặc và Tô Song Song, khí thế của Tô Song Song lập tức thấp xuống, ngay cả cười cũng không cười được, cô theo bản năng đưa tay nắm tay Tần Mặc. Tần Mặc vẫn nhìn nét mặt Bạch Tiêu, nghĩ tới nhiều năm với anh ta, anh liếc mắt đã nhìn ra Bạch Tiêu đang nói dối, nhưng trong lòng Tần Mặc ngược lại lo lắng, nếu như anh ta không phải vì chuyện này mà náo loạn rạn nứt với anh, vậy rốt cuộc còn có thể bởi vì sao.

“Tôi lại không trở về nhà họ Chiến!” Tự tin của Tô Song Song vẫn rất đầy đủ, nói xong trợn mắt liếc nhìn Bạch Tiêu, chỉ có điều không biết nên nói cái gì nữa, mặc dù cô và nhà họ Chiến một đao cắt đứt, nhưng máu mủ ruột thịt lại không thể bỏ đi, Bạch Tiêu đề phòng cô cũng phải.

“Song Song chúng ta đi.” Tần Mặc thấy cảm xúc của Tô Song Song bắt đầu xuống thấp, không muốn dây dưa tiếp với Bạch Tiêu, cô vừa nói xong liền nâng Tô Song Song lên khỏi mặt đất.

Anh ôm cả vai Tô Song Song đi ra bên ngoài, Tô Song Song quay đầu trợn mắt liếc nhìn Bạch Tiêu, khi đi đến cửa, đột nhiên nghĩ tới điều gì.

Tô Song Song nhanh chóng trở lại, Bạch Tiêu vừa thấy, còn tưởng rằng có hy vọng, lại bắt đầu được nước nở nụ cười: “Thế nào, hối hận?”

Tô Song Song ngay cả nhìn cũng lười nhìn Bạch Tiêu, nhanh chóng chạy đến bên ghế sa lon cầm giỏ xách hôm qua đã sắp xếp kỹ lên, vung vẩy, lại hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi theo Tần Mặc ra ngoài.

Trước khi đi Tô Song Song ném lại một câu cho Bạch Tiêu: “Trêu chọc chơi!”

Trong nháy mắt Bạch Tiêu cảm thấy đầu mình cũng bắt đầu bốc lửa, anh nhanh chóng quay về phía cửa, nhìn bóng lưng dứt khoát quát lên: “Tần Mặc, hôm nay nếu như cậu ra khỏi căn nhà này trọ này, cậu sẽ không có gì nữa! Cậu nghĩ kỹ chưa!”

Vệ sĩ đi theo Bạch Tiêu ra ngoài vừa nghe lời nói giống như nường nường chính phòng * truyền thống của Bạch Tiêu, bị sợ đến cả người run lên, Bạch Tiêu cảm thấy bốn phía đang chấn động, quay đầu liếc nhìn vệ sĩ nghiêm túc bên cạnh mình đang vẽ mặt xanh xao, lập tức phát hiện lời vừa rồi của mình có hàm nghĩa khác.

(*) Nường nường chính phòng: Vợ cả, chính thất.

Anh hơi ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, ngay sau đó gào lên giận dữ: “Còn đứng ngay ra đó làm gì? Không đóng căn phòng này lại! Kiên quyết không cho Tần Mặc trở lại!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tô Song Song chậm rãi đi trên đường nhỏ theo Tần Mặc, hôm nay ánh mặt trời đầy đủ, bên ngoài cũng không phải rất lạnh, hai người cứ yên tĩnh tản bộ như vậy.

Một lát sau, Tô Song Song đưa tay chọc túi xách của mình mà Tần Mặc đang xách, cười gian trá giống như tiểu hồ ly.

“Chúng ta đi tìm một căn phòng đi! Sắp xếp lại, em lặng lẽ đi chuyển tiền giấu giếm về!” Tô Song Song nghĩ để nếu Bạch Tiêu biết được bọn họ chẳng những có tiền còn sống rất tốt, đoán chừng sẽ tức chết.

Tần Mặc nhìn cách đó không xa, kéo Tô Song Song vẫn chậm rãi đi, nói ra lời lại khiến cho Tô Song Song hoảng hồn: “Thật ra thì vào ngày kết hôn, anh mua cho em một căn nhà, chính là dùng tên Tô Mộ.”

“!” Tô Song Song vừa nghe, trong nháy mắt vui vẻ! Chỉ có điều nghĩ lại, không xác định chắc chắn mà hỏi: “Vậy sao cho tới bây giờ Tô Tô đều chưa từng nói đến chứ?”

“Anh không cho cô ấy nói cho em biết, nếu không em nhất định sẽ không cần, cho nên căn phòng mới dưới tên cô ấy.” Tần Mặc ngược lại không ngờ ban đầu một chút tấm lòng nhỏ, vì vậy đã giải quyết được phiền toái lớn của bọn họ

“A Mặc, em phát hiện hai chúng ta đều có tiềm chất không chết đói, ha ha, Bạch Tiêu vạn năm thụ đó, thế nào cũng không đấu lại được trí thông minh siêu quần thể hệ mới của hai người chúng ta!”

Tần Mặc thấy Tô Song Song vui mừng, cũng không nói gì, chỉ đưa tay theo thói quen vuốt ve đầu cô, vò rối tóc cô.

“Chìa khóa vẫn ở chỗ anh, đi thôi.” Tần Mặc nói xong móc một chùm chìa khóa to ở trong túi quần ra, tìm được chìa khóa căn phòng, lấy nó ra, còn dư lại ném tất cả vào trong thùng rác.

“Ấy? A Mặc, sao anh lại vứt tất vậy?” Tô Song Song nhìn một chùm chìa khóa sáng ngời, đau lòng!

“Anh ấy sẽ đổi tất cả khóa, giữ lại vô dụng.” Dưới cách nhìn của Tần Mặc, mặc dù Bạch Tiêu có thái độ kỳ quái, nhưng có một chút anh có thể khẳng định, chính là Bạch Tiêu hạ quyết tâm muốn chia rẽ anh và Tô Song Song, trước khi anh ấy tiêu trừ ý niệm này, đoán chừng không thể nào yên tĩnh.

Tô Song Song gật gật đầu, nhắc tới Bạch Tiêu, cả người cũng nặng nề, cô ngẫm nghĩ vẫn không nhìn được hỏi một câu: “A Mặc, anh nói Bạch Tiêu thật sự bởi vì thân phận của em sao?”

“Cũng không sai biệt lắm.” Bây giờ Tần Mặc còn không xác định, cũng không có ý định khiến Tô Song Song buồn theo mình.

Tần Mặc nói xong, Tô Song Song khẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng, kéo tay Tần Mặc sai bước đi về phía trước, cuối cùng thấy chút ý cười.

“A Mặc, trong căn hộ có cái gì, chúng ta đi mua thêm chút đồ đi?” Tô Song Song nói xong tỏ vẻ tiếc hận, thở dài, “Đáng tiếc những mèo Kitty mập mập kia của em đều để lại trong nhà trọ.”

“Căn phòng không lớn, một phòng ngủ một phòng khách, trang hoàng căn bản, vừa đúng bây giờ anh cũng không có chuyện gì, em muốn cái gì, phải đi mua thêm.”

Tần Mặc nói xong, lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, lại bổ sung một câu, “Tiền không cần lo lắng, ngày hôm qua anh dùng chút tiền lẻ đầu tư trước, tạm thời không cần buồn.”

Tô Song Song vừa nghe, đột nhiên nở nụ cười, cô đưa tay chọc chọc túi xách của mình, tiếc hận thay Bạch Tiêu: “Anh nói anh ta vất vả lao lực còn không được kết quả tốt làm gì chứ? Chẳng lẽ anh ta còn định để cho hai chúng ta rơi vào đường cùng, ăn bữa có bữa không, sau đó đi cầu anh ta?”

“Cho dù chúng ta thật sự rơi vào đường cùng, còn có Tô Tô, chúng ta cũng không đến nỗi chết đói! Hai ta sẽ vẽ tranh, nghề nghiệp trong tay, lăn lộn trong thiên hạ không cần lo!”

Tần Mặc bị lời của Tô Song Song chọc cho buồn cười, mặc dù gần đây rất nhiều chuyện phiền muộn, nhưng Tần Mặc phát hiện khi anh và Tô Song Song đi chung với nhau, nụ cười càng ngày càng nhiều, đi tiếp như vậy, đoán chừng biệt hiệu sếp mặt lạnh của anh sẽ trở thành mặt hồ cười rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Tiền Gửi Ngân Hàng Sau Thuế

Tô Song Song đi thật lâu đột nhiên ngừng lại, hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, vừa mở miệng liền luống cuống: "A Mặc, Tứ gia, Như Hoa còn đang ở trong nhà đấy!"

Hai kẻ sủng vật phản nghịch kia, hàng ngày vào ban ngày đều ra ban công phơi nắng, mới vừa rồi Tô Song Song quá tức giận, thời điểm đi ra ngoài chỉ lo khí thế, căn bản là quên không lo nghĩ đến còn có hai con vật cưng như vậy đưa được mang đi!

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Liệu Bạch Tiêu có thể trút hết lửa giận đến trên người chúng nó hay không, bắt bọn nó tàn phá tới chết hay không? Trời ạ! Em muốn mau quay trở về cứu chúng nó!"

Đầu óc Tô Song Song cứ thế chuyển động suy diễn ra những chuyện về sau, tự mình dọa mình phát sắc, xoay người lại nghĩ muốn phải chạy trở lại. Mới chạy được mấy bước, liền bị Tần Mặc tóm lại phía sau cổ áo rồi lôi trở lại.

Tô Song Song không hiểu quay đầu lại nhìn Tần Mặc, lâu bầu nói một câu: "A Mặc, mặc dù bình thường anh không yêu thích Tứ gia, nhưng mà Như Hoa là mẹ anh, bậc trưởng bối đã rưng rưng trao lại đó! Chẳng lẽ anh cứ nhẫn tâm nhìn bọn chúng bị tàn phá tới chết như vậy, ôm hận mà chết sao?"

"..." Tần Mặc bị Tô Song Song đánh bại, anh thật muốn học cái người Nhị Thứ Nguyên đảo cặp mắt trắng dã, sau đó buông tay ra để cho Tô Song Song tự mình đi trở lại làm âm ỉ.

Chỉ là bây giờ anh sợ Tô Song Song và Bạch Tiêu đụng phải nhau, giống như sấm sét phóng xuống trái đất vậy, hai người trêu chọc nhau rồi dẫn đến đánh nhau mất. Bạch Tiêu anh không thêm để ý, nhưng mà Tô Song Song kia thân thể bé nhỏ, khẳng định sẽ không thể đánh lại Bạch Tiêu.

"Không có chuyện gì, thời điểm anh tỉnh dậy đã bảo người của tiệm thú cưng đến đón chúng nó đi rồi. Chờ chúng ta ổn định lại, sẽ tiếp tục đến đón chúng nó trở lại nhà." Tần Mặc nói xong buông tay đang lôi kéo cổ áo Tô Song Song ra.

Tô Song Song cực kỳ kinh ngạc, cô đi vòng quanh Tần Mặc một vòng, khi đi đến trước mặt Tần Mặc thì cô vẫn chưa tỉnh hồn, vồ vồ vào ngực của mình, sau đó hướng về phía Tần Mặc giơ tay làm một tư thế OK.

"Làm cho em sợ muốn chết, Tứ gia và Như Hoa nếu như còn ở lại nơi đó, đoán chừng sẽ bị Bạch Tiêu kia trêu chọc rồi gieo họa chết mất, nguy hiểm thật nguy hiểm thật!"

"..." Thật ra thì Tần Mặc muốn nói, Bạch Tiêu rất thích những động vật nhỏ. Anh sẽ không thể nào làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy, nhưng mà anh thật sự không muốn dưới tình huống như thế này để cho đầu óc Tô Song Song phải suy nghĩ nhiều, nếu giải thích vấn đề này với cô dường như không được chuẩn lắm, liền xác định ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhà trọ nhỏ mà Tần Mặc đã chuẩn bị lúc trước cũng ở gần trung tâm thành phố, hai người cũng đi không được bao xa, đã đến nơi.

Cửa vừa mở ra, Tô Song Song vừa nhìn cặp mắt liền sáng lên. Cái nhà trọ này so căn nhà cô ở ban đầu hơi lớn một chút, trong nhà đã có một số đồ dùng đơn giản, gọn gàng sạch sẽ.

Tần Mặc đứng sau lưng Tô Song Song nhìn, gian phòng này có một sảnh một phòng khách, rộng khoảng bốn mươi mét vuông, cảm thấy có chút áy náy, không nhịn được nói một câu: "Để cho em phải chịu uất ức rồi!"

Tần Mặc hiếm khi nói ra những lời kiêu như dịu dàng tình cảm ngọt ngào như thế này..., Tô Song Song lại vỗ ngực của mình, quay đầu lại nhìn Tần Mặc ngây ngốc cười.

Cô chân thành nói: "Thật ra thì em thích nơi này hơn, mặc dù nhỏ, nhưng lại cũng rất ấm áp! A Mặc, em chỉ muốn sống cùng với anh, không muốn sống chung một chỗ cùng với anh ở những căn phòng như thế kia."

"Ừ." Trong lòng Tần Mặc rất vui vẻ, nhưng anh không biết phải ứng đối như thế nào để biểu đạt sự vui vẻ của chính mình. Anh cúi người xuống vòng tay quây Tô Song Song ở trong ngực của mình, cứ an tĩnh ôm cô như vậy.

Một lát sau, Tần Mặc vừa định buông vòng tay quanh Tô Song Song ra, đột nhiên phát hiện thân thể Tô Song Song tựa vào trong ngực anh nghiêng đi một cái. Anh cúi đầu vừa nhìn liền thấy, Tô Song Song vậy mà lại tựa vào trong ngực anh ngủ thiếp đi.

Tần Mặc thoáng sửng sốt một chút, bất đắc dĩ lắc đầu liền ôm Tô Song Song lên, đặt cô vào trên giường. Anh liếc mắt nhìn thời gian, sắp đến buổi trưa rồi, hai người bọn họ vẫn còn chưa ăn cái gì, Tần Mặc sờ sờ đáy túi, móc ra 100 đồng tiền, có chút lúng túng.

Tần Mặc trưởng thành như vậy vẫn chưa từng bao giờ tự mình đi mua đồ ăn. Anh lấy điện thoại di động ra, tra trên Baidu một chút: "Đi mua món ăn như thế nào?"

Vốn là Tần Mặc còn có một chút quần bách, ai ngờ anh thật sự đã đánh giá thấp sức mạnh to lớn của Baidu. Vừa tìm như vậy, vậy mà đã tìm ra được rất nhiều đáp án, trong nháy mắt đã làm cho trong lòng Tần Mặc bình tâm lại. Xem ra cũng không chỉ có một mình anh vô dụng trong cuộc sống.

Tần Mặc dự định vốn chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn qua, hiểu được quá trình là tốt rồi. Ai biết ở trên đó ngay cả chọn món ăn thế nào cũng được viết vô

cùng cặn kẽ. Chỉ là ý kiến thế nhưng lại không thống nhất, trong nháy mắt liền gây sự hứng thú cho Tần Mặc.

Anh tựa vào đầu giường nghiên cứu xem cái nào có đủ khả năng thực hiện nhất, hoàn toàn không hề phát giác ra bên cạnh mình có một đầu tròn nho nhỏ tóc tai bù xù, rối loạn vừa bu lại.

"A Mặc, bây giờ kỹ năng sinh hoạt của anh đã thành số không rồi à?" Lúc nói những lời này Tô Song Song nặng nề thở dài một tiếng, vừa cười vừa tiến tới gần, một phát ôm lấy Tần Mặc.

Mới đầu Tần Mặc bị Tô Song Song dọa cho sợ đến sững sốt, bất quá đợi tới lúc cô nhào tới thì anh đã phản ứng kịp, trở tay thả di động vào trên tủ đầu giường ở bên cạnh, thuận tay một phát kéo Tô Song Song vào trong ngực.

"Ái chà! Anh nói xem, nếu như anh không có em, như vậy thì anh sẽ sống như thế nào đây! Ngay cả mua thức ăn cũng không biết, ai da ai da!" Giọng nói của Tô Song Song một bộ như hận rèn sắt không thành thép, nhưng mà trên mặt lại đầy vẻ hồi hộp.

Theo Tô Song Song, xem như có một việc mà Tần Mặc đã không bằng cô rồi. Cuối cùng ở tại nơi này cô đã tìm được một chút giá trị tồn tại, được một phen mở mày mở mặt rồi.

Tần Mặc cũng không có ý kiến gì, theo anh vốn dĩ mọi chuyện cũng chỉ chia làm hai loại, một loại là anh biết rồi, một loại là anh không biết. Mà cái anh cần phải làm chính là, cái anh không biết sẽ biến thành là anh đã biết rồi, không có gì mà phải ngượng ngùng.

Tần Mặc thấy Tô Song Song mơ hồ đủ rồi, lôi kéo cô đứng dậy: "Vậy thì mời em hãy dạy anh mua thức ăn thế nào? Như thế nào, cô giáo Tô?"

"Xong ngay, xong ngay!" Tô Song Song công vừa cười vừa nhảy xuống giường, cam đoan đến chớp mắt một cái cũng đều không chớp mắt.

Nhưng khi Tô Song Song hùng dũng, dẫn theo Tần Mặc với khí phách hiên ngang tiến vào siêu thị, thì cô lập tức liền mơ hồ một vòng rồi. Thật ra thì cô cũng không phải là thần thông trong việc chọn đồ ăn gì! Tất cả việc mua thức ăn cô đều theo những gì mà dì đã ghi trên giấy, cô cứ thế mua theo cái đó.

Một chuyện chủ yếu nhất, đó chính là mặc dù phòng bếp của Tô Song Song có đầy đủ hết nôi chén bầu bồn, nhưng mà bình thường, nếu như cô có thể không nổi lửa thì sẽ không nổi lửa! Cho dù có nổi lửa cũng chỉ là một chút mì ăn liền cho nhanh, cô cũng chưa từng nghiêm chỉnh làm một bữa tiệc lớn nào! Đoạn thời gian trước kia nấu cơm cho Tần Mặc, cô cũng chỉ làm những gì đơn giản nhất, thậm chí về sau này cô còn trực tiếp đi mua những thức ăn có sẵn từ tiệm cơm mang về.

Tô Song Song đứng ở trước quầy hàng rau củ, nhìn đồng rau dưa rực rỡ đầy ắp xếp cao thấp không đều, cảm thấy vô cùng lúng túng. Mới vừa rồi cô cam đoan mua rau dưa rất tốt, nếu như hiện tại cô trực tiếp cầm giấy mà dì đã đưa cho, vậy dứt khoát là cô đã tự đánh mặt của mình.

Tô Song Song quay đầu liếc mắt nhìn Tần Mặc đang đứng ở bên cạnh, gương mặt khiêm tốn cầu thị học hỏi, kì thực là đang xem náo nhiệt, trong lòng lặng lẽ chảy xuống hai hàng sọt mì rộng rãi.

"Cái này, A Mặc, một lát nữa chúng ta ăn cái gì nhia?" Các loại món ăn i thật sự là quá nhiều, Tô Song Song có chút mờ mắt rồi.

Tần Mặc thấy Tô Song Song xoay đầu lại, đột nhiên nhếch môi lên cười một tiếng nhìn cực kỳ “mị hoặc chúng sanh”, nhưng mà Tô Song Song lại cảm thấy có một mũi tên bắn vào ngay giữa trái tim của cô, không phải là trái tim bốc lên mà là ứa máu!

Vào lúc này, cô nhặt một món ăn cười một tiếng, tuyệt đối không có chuyện gì tốt!

"Không bằng em hãy chọn lựa một con cá, anh làm cho cá cho em ăn tốt lắm, mới học được, vừa đúng dịp luyện tay một chút. Đúng rồi, bên kia còn có quả dưa chuột đó, em cũng nhặt hai trái, về phối món ăn cùng rau cải."

Tô Song Song tròn mắt, Tần Mặc tuyệt đối là mang thù! Tuyệt đối là trả đũa, nào có ai nấu món ăn cá với dưa chuột chứ! Anh biết cá và dưa chuột không phù hợp với nhau, cố ý làm khó cô!

Một chiêu này thật sự là bụng dạ đen tối, quá âm hiểm rồi! Tô Song Song quyết định, về sau nếu ai sẽ mà nói với cô rằng, Tần Mặc chỉ biết công việc, chỉ số trí tuệ cảm xúc thấp, từng phút đồng hồ cô sẽ tranh cãi đến cùng với người đó.

"Cái này... A Mặc, trời lại đang lạnh thế này, bằng không chúng ta cùng ăn lẩu đi! Đúng rồi! Ăn lẩu!" Tô Song Song coi như là nhanh trí linh động, ăn lẩu, ăn lẩu, thật quá tuyệt vời! Tất cả mọi đồ ăn đều ném một cái vào hết bên trong nồi lẩu, nấu chín lên là có thể ăn rồi.

Tần Mặc suy nghĩ một chút, ngày như thế này quả thật rất thích hợp ăn lẩu, liền gật đầu. Tô Song Song cuối cùng như là trút được gánh nặng, liền thở phào nhẹ nhõm.

"Cái đó... Như vậy đi, hai người chúng ta phân công nhau ra, em đi mua thịt và thịt viên, anh thì mua chút rau dưa, vừa đúng rèn luyện năng lực anh mua thức ăn! Cứ quyết định vui vẻ như vậy nhé!"

Tô Song Song nói xong vui vẻ vỗ vỗ vào cánh tay Tần Mặc, sau đó xoay người liền chạy tới khu thịt tươi.

Tần Mặc đứng tại chỗ, nhìn rau cỏ rục rờ chất ngất kia, khẽ thở dài, cầm chiếc làn, chỉ có thể tìm rau cải xanh mơn mơn liền để vào bên trong làn.

Đợi đến bọn họ mua xong đồ ăn, thành công mang tất cả số thức ăn đó về nhà, Tô Song Song nhìn một bàn chất ngất tràn đầy món ăn kia có chút lúng túng.

"A Mặc, nếu không mình gọi vài người nữa đến đây đi, nhiều người càng vui. Cũng coi là ăn mừng chúng ta rời đến chỗ ở mới!" Thật ra thì Tô Song Song không dám nói, nhiều đồ ăn như vậy nếu như không ăn hết, để vào trong tủ lạnh khẳng định cũng không còn được tươi nữa rồi.

Tần Mặc đang sửa sang lại giường đệm, động tác ưu mỹ, giống như một Quán gia trời sinh vậy, nhìn thật sự là đẹp mắt, nghe lời Tô Song Song nói..., cũng không có dị nghị gì, cũng không quay đầu lại, chỉ trả lời một câu: "Em vui thích là được rồi."

Chẳng qua là Tần Mặc vụn vụn lần không nghĩ tới, Tô Song Song không chỉ có gọi Tô Mộ tới, lại còn gọi cả Tần Dật Hiên và Đông Phương Nhã tới ăn, bọn họ năm người đứng ở trong căn hộ nhỏ, không khí có vẻ phá lệ quý dị.

"Ha ha... Ha ha..." Tô Song Song cười khan mấy tiếng, đi tới bên cạnh Tần Mặc, hạ thấp giọng nói một câu: "Thật ra thì em giấu tiền ở chỗ anh trai em nhiều nhất! Những năm mươi vạn đồng cơ đấy. Ha ha... Ha ha..."

"..." Tần Mặc cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Song Song, cũng không hề lên tiếng, coi như là cam chịu để cho Tần Dật Hiên có thể tiến vào.

Tần Dật Hiên hết lần này tới lần khác cực kỳ tức giận thái độ này của Tần Mặc, hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó chê cười: "Này chính là tình nghĩa huynh đệ của hai người, vào thời khắc mấu chốt lại thọt cho anh một đao, thế nào, không còn chút gì nữa hay sao?"

Tần Dật Hiên nói xong, móc từ trong túi áo đưa ra một cái thẻ tín dụng, đưa cho Tô Song Song: "Cho em, anh trai không thể để cho em phải chịu khổ, tùy tiện quẹt thẻ!"

Tần Mặc quay đầu lại nhìn Tần Dật Hiên. Tô Song Song lập tức cảm giác được một luồng sát khí, vội vàng kéo Tần Mặc đi, nhưng lại đã lạng lẽ cất chiếc thẻ vào trong túi rồi.

Mặc dù Tô Song Song cầm chiếc thẻ kia, nhưng mà cô chắc chắn là sẽ không sử dụng nhiều, bất quá số tiền mà cô đã gửi ở chỗ Tần Dật Hiên kia, cô sẽ phải lấy lại. Bởi vì nói không chừng Bạch Tiêu còn có thể làm ra cái chuyện gì như bướm ma thì sao, trên tay có thật nhiều tiền, có sự phòng bị trước sẽ khỏi lo.

"Song Song, ngày mai em cầm tấm thẻ này, đi đến tòa Cao ốc em đã đi ngày đó để quẹt thẻ nhé." Ai cũng không nghĩ tới Tần Mặc cứ nhiên nhảy ra một câu nói như vậy.

Tô Song Song sửng sốt một chút, lập tức liên tưởng, thì ra là Tần Mặc vẫn còn canh cánh trong lòng mối thù ngày đó Tần Dật Hiên đã không bán cái siêu thị kia cho anh, trong lòng cô thở dài, nội tâm người này cũng quá nhỏ nhen đi!

"Chỉ là ở đó thì không được! Nơi đó tôi đã cho em gái của tôi rồi!" Tần Dật Hiên cũng gắng lên với Tần Mặc, cái này trung tâm thương mại đó có nói thế nào anh cũng nhất định sẽ không bán.

"Ngay cả trung tâm thương mại đó mà cũng không mua được, vậy mà còn đưa cái thẻ rách kia để cho Song Song quẹt." Tần Mặc nói một câu vẻ khinh thường, xoay người đi dọn dẹp đồ ăn, trong bộ dáng của anh mang một vẻ lười phải nói.

Luôn luôn đều là Tần Dật Hiên chọc tức người khác, nhưng đây là lần đầu tiên bị thua bởi tay của một người trong nhà, thế nào cũng không lặt được thân, khiến cho Tần Dật Hiên tức giận, thật muốn trực tiếp một cước đá đi.

Bất quá ngại vì Tô Song Song ở giữa, nên chỉ có thể nhin, lăm bằm một câu vẻ không phục: "Những trung tâm thương mại khác thì tùy tiện mua, chỉ có trung tâm thương mại này thì không được!"

Tô Song Song nghe thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng, theo bản năng bàn tay liền thò vào trong túi, sờ sờ cái thẻ vàng này có chút bóng tay kia. Hiện tại cô rất muốn nói: Anh trai à, em trả lại cho anh cái thẻ này có được hay không, em không muốn vài tòa trung tâm thương mại, em chỉ muốn năm mươi vạn đồng kia mà thôi, sau thuế cũng được.

Chẳng qua là Tô Song Song nhìn Tần Dật Hiên bị Tần Mặc làm cho tức giận, bộ dạng sắc mặt trắng bệch ra. Cô thật sự cũng không dám thêm dầu vào lửa nghịch ngợm trước mặt Tần Dật Hiên, vội vàng chuyển dời chiếc thẻ tín dụng đến túi quần của mình, lại còn kéo khoá kéo lên, chỉ sợ mất.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Nồi Lẩu Hồng Môn Yến (*)

Nếu bây giờ để cho Tô Song Song nói một câu mà cô muốn nói nhất, cô nhất định sẽ ngửa mặt lên trời gào to một tiếng: Ông trời a! Tôi đã sai lầm rồi, tôi tuyệt đối đã để cho tiền đập vào đầu mất rồi nên mới có thể gom góp để cho năm người này cùng ăn cơm ở một nơi.

Nhà trọ tương đối nhỏ, cho nên ở trong phòng khách chỉ kê một cái bàn tròn, không khí rất quý dị, chỗ ngồi cũng rất quý dị.

Chỗ ngồi của Tần Mặc không thể nghi ngờ là phải ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, nhưng mà một vị trí khác vốn là định để cho Tô Mộ ngồi, nhưng mà không biết đã có chuyện gì xảy ra, Tần Dật Hiên lại có thể chen vào ngồi ở bên tay trái Tô Song Song, vốn là chỗ của Tô Mộ.

Việc này làm cho bầu không khí nguyên bản đã rất quý dị trong nháy mắt liền nhuốm lên một chút sát ý. Tô Mộ cùng Đông Phương Nhã ngồi ở phía đối diện, trong đầu vẫn buồn bực không lên tiếng.

Đông Phương Nhã thì không có tâm tình gì để nói chuyện. Nếu như cô sớm biết có Tần Dật Hiên ở chỗ này thì cô cũng sẽ không đến. Còn Tô Mộ thì lại không muốn bản thân mình không cẩn thận sẽ thành bia đỡ đạn nên yên lặng ngồi, có vẻ vô cùng khéo léo.

Dĩ nhiên là Tần Mặc cùng Tần Dật Hiên sẽ không đáp lời nhau. Không khí cả trên bàn ăn trong nháy mắt chỉ có thể để cho một mình Tô Song Song duy trì, cô nhìn sang trái nhìn sang phải, cuối cùng cười ha ha một tiếng.

"Ô kìa... Nước sôi rồi, cho đồ ăn vào, cho đồ ăn vào thôi!"

Tô Song Song nói xong liền đứng lên, có chút ý thức thả toàn bộ thịt và cho tất cả các loại rau vào trong nồi rồi, rồi sau đó lấy một cái vung đập lên trên nồi lẩu.

Khi Tô Song Song dừng lại động tác, cô nhìn quanh bốn phía thì nhất thời phát hiện ra không khí giống như càng thêm có cái gì đó không đúng rồi.

Trước tiên cô nhìn về phía Tô Mộ, chỉ thấy Tô Mộ trợn mắt há mồm, đưa tay chỉ vào cái nồi.

Tô Song Song chớp chớp mắt mấy cái, hỏi thăm Tô Mộ rốt cuộc thế nào, Tô Mộ ai da một tiếng, sau đó lại duỗi ngón tay ra chỉ chỉ vào cái nồi, thấy Tô Song Song vẫn không hiểu, rốt cục không nhịn được nữa, cô liền mở miệng nói:

"Chị nói này, Song Song à! Em đang làm lẩu cay đấy à? Hay là em làm món hầm thập cẩm cách thủy vậy?"

"Nấu lẩu... A... A!"

Tô Song Song vốn đang còn rất có khí thế, nhưng khi cô cúi đầu nhìn xuyên qua cái vung nồi trong suốt kia, vừa nhìn trong nồi đang đủ thứ bát nháo lộn xộn một mảnh như vậy, gương mặt chợt áo nảo.

"Cái này... là một phương pháp thưởng thức mới! Ha ha! Ha ha!"

Tô Song Song gãi gãi đầu óc của mình, chợt dạ ngồi xuống, nhỏ giọng nói lầm bầm:

"Như vậy có thể ăn nhanh hơn, một chốc nữa lập tức có thể được ăn tất cả các thứ luôn."

"Ừ, xem chừng ăn như thế này cũng rất ngon!"

Tần Dật Hiên vẫn luôn có kiêu, nếu Tô Song Song nói gì thì anh ở đó liền cho tất cả đều là đúng! Nói xong, theo bản năng anh lướt qua đỉnh đầu Tô Song Song, liếc mắt nhìn Tần Mặc, trong ánh mắt mang theo sự khiêu khích.

Tần Dật Hiên và Tần Mặc hai người theo bản năng chỉ thích chọc phá lẫn nhau. Lúc này Tần Dật Hiên khen Tô Song Song xong rồi, liền nhìn xem Tần Mặc sẽ nói như thế nào.

Tô Song Song cũng theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, chỉ sợ anh điên tiết lên, muốn nói ra cái gì thì nói, hoặc là sẽ đánh nhau cùng với anh trai của cô.

Nào biết Tần Mặc lại không nói gì, hơn nữa anh lại tựa như cũng không nhìn thấy ánh mắt đầy khiêu khích của Tần Dật Hiên, anh bận giúp Tô Song Song điều chuyển gia vị, còn duỗi ra ngón tay chấm một chút vào trong chén gia vị của Tô Song Song, đưa vào trong miệng, liếm liếm.

Tô Song Song vẫn luôn đang nhìn Tần Mặc, khi nhìn thấy một màn kia với vẻ mặt của Tần Mặc lúc này, trong nháy mắt, cặp mắt liền tỏa ra hình trái tim, nhịp tim cũng nhanh chóng nhảy lên thành thịch thịch thịch.

Giờ khắc này, Tô Song Song rất không có tiền đồ, lúc này trên nét mặt, trong trái tim của cô, tất cả đều tràn đầy cặp môi mỏng của Tần Mặc, lại còn cả ngón tay đặt ở giữa cặp môi mỏng ấy nữa.

Trong nháy mắt, gương mặt Tô Song Song đỏ hồng lên, hai tay bụm mặt cúi đầu ngượng ngùng, mặt cũng sắp sửa chôn vào trong chén đến nơi rồi!

Nhưng mà vừa nhìn thấy được trong chén gia vị, Tô Song Song lại vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Cô vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy còn dư lại ba người kia, tất cả đều đang nhìn mình. Tô Mộ che cái mũi của mình, đơn giản đều muốn phun máu ra rồi, mà Đông Phương Nhã thì lại nhìn Tần Mặc với vẻ đầy quái dị, cũng không phản ứng kịp, cái này mặt lạnh yêu nghiệt kia là từ đâu tới.

Cặp mắt dài hẹp của Tần Dật Hiên thì mở trừng đến thật to, trên đầu như đã sắp bốc khói lên rồi. Tô Song Song nuốt nước miếng một cái, vội vàng lấy cùi chỏ huých một cái vào Tần Mặc để cho anh trở lại bình thường một chút, thu hồi lại cái vẻ Tần yêu nghiệt tận trong xương kia lại.

Tần Mặc thì vẫn như cũ, không coi ai ra gì, cầm đôi đũa, một tay chống gương mặt, nghẹo đầu chăm chú nhìn Tô Song Song, ánh mắt anh chuyên chú nhìn cô, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song mới vừa lạnh xuống hiện tại lại muốn đỏ rực lên.

May mắn vào đúng lúc này vung nôi hé mở ra, Tô Song Song vội vàng đứng lên, nhắc cái vung nôi lên quá gấp gáp, một luồng hơi nóng phun ra. Tô Song Song bị dọa cho sợ liên kêu lên một tiếng, muốn buông tay, nhưng lại sợ làm rơi vỡ mất cái vung nôi.

Đang lúc cô hoang mang lo sợ như vậy thì Tần Mặc liền theo sát cô đứng lên, nắm lấy cái vung nôi trên tay của cô, đặt cái vung qua một bên, một tay kia nhanh chóng nắm lấy

tay Tô Song Song, dùng bàn tay lạnh như băng của mình làm giảm độ nóng của bàn tay cô xuống.

Thật ra thì Tần Dật Hiên cũng đứng lên chẳng qua là anh chậm hơn Tần Mặc nửa bước, chính là chỗ chậm nửa bước này, liền đã bỏ lỡ hết thấy, chỉ có thể cau mày nhìn tất cả diễn ra trước mắt.

“Song Song làm sao em cứ luôn hấp ta hấp tấp như vậy!” Tô Mộ cũng đứng lên, cầm chiếc khăn lông để lót tay ở bên cạnh đưa tới, Tô Song Song

lè lưỡi một cái, ngượng ngùng cầm lấy chiếc khăn lông, lau chỗ nước đọng trên tay, sau đó lại đưa cho Tần Mặc lau.

“Mau mau mau! Tốt lắm, chúng ta mau ăn thôi! Tô Song Song vội vàng cười ha ha mời mọi người bắt đầu ăn. Bầu không khí vẫn lạnh như băng dần dần theo nhiệt độ của nồi lẩu ấm dần lên.

“Cái đó... Anh trai, anh ăn đi!”

Tô Song Song quay đầu nhìn thấy Tần Dật Hiên vẫn đang buồn bực trong lòng không nói lời nào, cũng không ăn uống gì, suy nghĩ một chút liền gấp lên một viên thịt cho anh. Cô còn chưa kịp bỏ vào trong chén, đột nhiên có một đôi đũa đưa ra, chính xác không sai một li gấp luôn viên thịt đang ở trên đôi đũa của Tô Song Song đi.

Tô Song Song nhìn đôi đũa trống trơn lại nhìn sang Tần Dật Hiên một chút, cặp mắt trừng lên tròn xoe, tâm tình phức tạp, thật sự trong lòng có một chút muốn chết đi rồi.

Cô hướng về phía Tần Dật Hiên cười khan một tiếng, vội vàng nhanh chóng gấp một cây rau trong khi Tần Mặc còn chưa kịp phản ứng, thì cô liền bỏ ngay vào trong chén của Tần Dật Hiên, bổ sung thêm một câu: “Loại rau này ăn cũng rất ngon!”

Sắc mặt Tần Dật Hiên cuối cùng cũng hơi được giải tỏa. Bên này Tô Song Song vừa dỗ dành được Tần Dật Hiên xong xuôi, nơi đầu kia Tần Mặc đột nhiên đặt luôn đôi đũa xuống! Cổ Tô Song Song cứng ngắc xoay qua chỗ khác, nhìn Tần Mặc trêu chọc đôi đũa không chịu ăn, nội tâm đã muốn lạnh giá đi rồi.

Tô Song Song ở trong lòng gầm thét một tiếng: Còn có thể cho tôi ăn một bữa cơm ngon lành hay không đây! Bất quá Cô chỉ dám rống hét một câu ở trong lòng như vậy, nhưng vẫn còn phải ngoan ngoãn thuận theo Tần Mặc.

“A Mặc, anh muốn ăn cái gì để em gấp cho anh?”

Tô Song Song mở miệng nịnh hót, đưa đôi đũa vào trong nồi gấp lên một cây rau giống như cây rau của Tần Dật Hiên bỏ vào trong chén Tần Mặc.

“Mau ăn đi, mau ăn đi!”

Tô Song Song nói xong, kêu ba người còn dư lại ăn uống: “Mọi người cũng nhanh chóng ăn đi thôi, cả một nồi lẩu lớn thế này, nếu như ăn không hết thì sẽ để cho mọi người xách mang về đó!”

Thật vất vả mới ăn xong một bữa cơm. Tô Song Song vội vàng sai khiến Tô Mộ đi rửa bát, còn mình thì lôi kéo Đông Phương Nhã đi ra ban công, ra ám hiệu đối với Đông Phương Nhã Ý Muốn thu hồi tiền lại.

Tần Mặc cùng Tần Dật Hiên ngồi ở trên ghế sa lon đôi mắt to trừng đôi mắt ti hí với nhau. Nếu không phải là ngại vì Tô Song Song còn ở chỗ này, đoán chừng hai người bọn họ sớm đã đánh nhau rồi.

Tô Song Song lôi kéo Đông Phương Nhã đi ra ban công. Tô Song Song còn chưa mở miệng Đông Phương Nhã liền lấy từ trong túi áo ra một tấm thẻ tín dụng nhét vào trong tay Tô Song Song:

“Lần này việc làm của Bạch Tiêu quả thật là rất quá đáng nhưng mà chị có thể nhìn ra, anh ấy cũng không sao chịu nổi chuyện này.”

Vừa nhắc tới Bạch Tiêu, Tô Song Song đã có chút buồn rầu, trong nháy mắt liền nghĩ đến ông nội Tần, cô tựa vào trên lan can ban công, liếc mắt nhìn Tần Dật ngồi ở trên ghế sa lon.

“Đông Phương tiểu thư, chị nói xem chẳng lẽ bởi vì em là con gái nhà họ Chiến nên ông nội và Bạch Tiêu mới phản đối em và Tần Mặc hay sao?”

Tô Song Song thở dài, Thật ra thì trong lòng cô vẫn luôn bị một khối đá lớn đè ép, nhưng mà cô không muốn để lộ ra ở trước mặt Tần Mặc.

Hai ngày nay Tô Song Song nhìn Bạch Tiêu làm náo loạn như vậy, cũng bị ăn không ngon ngủ không yên theo anh, cô mệt mỏi tựa vào trên tường, nhìn ra khoảng không bên ngoài. Mặt trời đã sắp xuống núi rồi, ngày dần dần biến thành tối đen, khiến cho lòng của cô càng thêm bị đè nén.

“Cụ thể thế nào thì chị cũng không biết, nhưng chị cảm thấy thật sự không hẳn là Bạch Tiêu thật tâm muốn chia rẽ hai người nhưng vì sao hiện tại nhớ tới tựa như có phần là vì thân phận của em.”

“Ai da!”

Tô Song Song thở dài, nghĩ tới ông nội Tần, trong mắt liền ánh lên nước mắt, tro cốt của ông còn chưa kịp lạnh, không nghĩ tới nhà họ Tần cũng bởi vì cô mà gây bất hòa.

“Em đừng có suy nghĩ nhiều như vậy, chị nghĩ Bạch Tiêu qua một chút thời gian nữa sẽ nghĩ thông suốt thôi, không có gì quan trọng hơn so với em và Tần Mặc!”

Đông Phương Nhã nói xong, đi tới vỗ vỗ bờ vai Tô Song Song như đang an ủi cô.

Tô Song Song vội vàng kéo ra một nụ cười đưa tay vỗ vỗ lên mặt mình. Cô không muốn để cho Đông Phương Nhã lo lắng vì cô:

“Em biết, em sẽ phải thật vui vẻ không thể để cho ông nội và ba mẹ phải lo lắng.”

Đang lúc Tô Song Song cố làm ra vẻ kiên cường như vậy, Đông Phương Nhã cũng không đành lòng đâm xuyên cô, cũng xem như không có chuyện gì xảy ra, nói một câu về tự nhiên:

“Em có thể nghĩ thông suốt như vậy là tốt rồi, nếu như không đủ tiền nhớ tới tìm chị, chị còn có chút tiền gửi ngân hàng.”

Mặc dù thời gian Đông Phương Nhã tiếp xúc Tô Song Song không lâu nhưng mà cô rất thích Tô Song Song. Hơn nữa giữa cô và Tần Mặc lại có mỗi giao tình rất tốt, cô hiểu nếu như mà cô đưa tiền cho anh, anh chắc chắn là sẽ không đồng ý, nếu như thông qua Tô Song Song, như vậy có thể giúp anh một chút.

“Cảm ơn chị!” Tô Song Song tự đáy lòng cảm tạ Đông Phương Nhã, bất quá là cô không có ý định muốn phiền toái đến Đông Phương Nhã nữa. Hiện tại cô tính toán một chút sẽ lấy ra tất cả số tiền bạc mà mình đã tích cóp được, cũng phải đến cỡ khoảng một trăm vạn nguyên.

Nếu như ở thời gian trước kia cũng đủ để con sống đến nửa đời rồi, hiện tại coi như cộng thêm một người Tần Mặc nữa, nghĩ cũng không cần phải buồn lo.

Tô Song Song nghĩ được như vậy, theo bản năng thì sờ và hai chiếc thẻ tín dụng ở trong túi, lần nữa tự khen thưởng cho sự thông minh nhanh trí của mình, không nhịn được nói lầm bầm:

“Không ngờ mình cũng là một người thông minh như vậy!”

“Hả?” Đông Phương Nhã nghe Tô Song Song nói lầm bầm, nhưng lại không nghe rõ Tô Song Song nói gì, liền hỏi lại. Tô Song Song vội khoát khoát tay, cười khan ha ha một tiếng.

“Vậy thì chị phải đi về trước đây, chị còn phải đi xem Bạch Tiêu thế nào một chút, chị không quá yên tâm về anh ấy!” Đông Phương Nhã nói xong hướng về phía Tô Song Song cười một chút vể xin lỗi.

Tô Song Song gấp gáp vội vàng gật đầu, ý bảo mình hiểu. Mặc dù Tô Song Song cãi vã với Bạch Tiêu nhìn giống như không thể đội trời chung

với nhau, nhưng thật ra thì cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng oán trách Bạch Tiêu, bởi vì cô có thể cảm nhận được, trong anh đang có điều gì đó khó nói.

Chị chú ý chăm sóc cho anh ấy, em nghĩ anh ấy cũng không khỏe lắm đâu! Dù sao anh ấy và Tần Mặc đã âm ỉ thành như bây giờ rồi...”

Tô Song Song hiếm khi nói ra được một câu nói tương đó có ý nghĩa sâu đến như vậy..., trong nháy mắt thì nảy sinh một hình tượng mới tốt đẹp ở trong lòng Đông Phương Nhã. Đông Phương Nhã gật đầu một cái, hai người liền đi ra ngoài.

Vào lúc này Tô Mộ đã rửa chén bát xong, ngại vì có Tần Mặc và Tần Dật Hiên, cả hai Boss đều đang ở đây, cho nên cô chỉ có thể giận mà không dám nói gì, chỉ trợn mắt nhìn Tô Song Song một cái! Nhìn thấy Đông Phương Nhã sắp phải đi, cô cũng không muốn còn ở nơi này làm bia đỡ đạn nữa, cũng gấp rút bận rộn đi ra theo.

Lúc này chỉ còn sót lại Tần Dật Hiên mà thôi, anh đứng dậy vỗ vỗ quần của mình, liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái, trong đôi mắt dài nhỏ lẩn vẻ mặt mày vẫn lộ ra vẻ âm độc lẫn căm ghét như cũ.

Chẳng qua lúc anh xoay người muốn đi, cũng đã nói một câu cảm giác không được tự nhiên lắm:

“Thiếu tiền thì hãy nói với tôi, đừng làm cho em gái tôi phải đi theo anh chịu khổ.”

Nói xong lời này Tần Dật Hiên cảm giác cả người mình cũng không tốt rồi, chân mày nhíu lại thật sâu, cảm thấy có chút ghê tởm. Biểu cảm trên mặt của Tần Mặc cũng lộ vẻ không tốt, rõ ràng cũng bị ghê tởm bởi loại này của Tần Dật Hiên.

Nhưng mà bộ mặt của Tô Song Song lại rất vui vẻ. Cô đi tới kéo cánh tay Tần Dật Hiên lại, đưa anh đi ra ngoài:

“Anh trai, rốt cuộc anh và Tần Mặc đã hòa...”

Tô Song Song còn chưa nói hết câu thì cảm giác thấy có người túm lấy cổ áo phía sau của cô lôi lại, nhất thời kéo cô từ chỗ của Tần Dật Hiên ra ngoài.

(*) Hồng môn yến: Đây là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 trước Công Nguyên tại Hồng môn bên ngoài Hàm Dương thủ đô của triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến năm 206 trước Công Nguyên, sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc, giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều Đại Nhà Hán của Lưu Bang vị hoàng đế đầu tiên của triều đại này. Ngày nay cụm từ Hồng Môn Yến thường được dùng để chỉ một cuộc đấu trí căng thẳng giữa hai thế lực đối kháng trên bàn ăn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Kéo Vào Danh Sách Đen

Tô Song Song lập tức dừng bước lại, khéo léo thu tay lại, hướng về phía Tần Dật Hiên cười một tiếng xin lỗi. Tần Dật Hiên liếc mắt nhìn Tần Mặc một cái, quay đầu lại thừa dịp thời điểm Tần Mặc lôi cổ áo Tô Song Song, liền đưa tay vuốt vuốt đầu Tô Song Song, sau đó thừa dịp trước khi Tần Mặc còn chưa kịp nổi cáu, anh liền mở cửa đi ra ngoài.

Tần Dật Hiên vừa đi, Tô Song Song nhất thời cảm thấy sau lưng mình có một áp lực rất lớn. Thấy Tần Mặc vẫn không chịu thu hồi bàn tay đang nắm lấy cổ áo của cô lại, cô liền chậm rãi quay đầu lại.

Tô Song Song buồn bã nhìn Tần Mặc, chột dạ nói:

"Cầu xin bệ hạ tha mạng! Nô tì biết sai rồi!"

Tô Song Song nói xong còn cúi người hành lễ một cái, giống hệt như ở trong cung đình.

"..."

Tần Mặc nhất thời cảm thấy trước mặt là một mảng mây mù rất lớn. Bàn tay của anh đang lôi kéo phía sau cổ áo Tô Song Song dần dần dời đi, cuối cùng đặt ở trên đầu Tô Song Song, vừa vò loạn một hồi.

Đợi đến Tần Mặc cảm thấy mùi vị của Tần Dật Hiên để lại trên đầu Tô Song Song nữa thì trong lòng mới cảm thấy được thư thái. Anh thu tay lại, xoay người ngồi ở trên ghế sa lon, tiếp tục đọc sách của mình.

Tô Song Song đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, cô cắn răng quệt mồm, đưa tay gãi gãi cái đầu của mình lúc này đã gần giống, gần thành, gần bằng cái ổ gà kia, trong lòng bày tỏ sự oán niệm rất sâu.

"Trong nồi còn có canh gà dành cho em đó, một lát nữa thì ăn khuya!"

Tần Mặc vẫn không ngẩng đầu lên, nói một câu vẻ không để tâm lắm, quay đầu đi xem trên điện thoại di động những tiểu mục đầu tư của mình.

Tô Song Song vừa nghe thấy trong nồi có đồ ăn ngon, trong nháy mắt liền vênh tai lên, cũng quên luôn mình vẫn đang còn oán giận Tần Mặc, vội vàng tiến vào trong phòng bếp, nhìn một chút trong nồi canh gà đang hầm cách thủy.

"A Mặc, đây là lần đầu tiên anh hầm súp gà sao?"

Tô Song Song nhìn màu sắc nồi canh gà, thật sự là đã rất muốn ăn rồi, nhưng rồi cô nôn nóng, Tần Mặc chưa từng làm món ăn này bao giờ mà!

"Mới vừa rồi anh làm dựa theo thực đơn, anh đã nếm thử một miếng, mùi vị cũng có thể chấp nhận được!"

Khi Tần Mặc nói ra lời này, Tô Song Song đã không thể kiềm chế được nữa, cô múc một muổng ra nếm thử một miếng, trong nháy mắt gương mặt có vẻ buồn bã.

Mùi vị súp như vậy mà lại còn nói là còn có thể chấp nhận được. Vậy cô làm những thứ kia chẳng phải là đã bị liệt vào hàng ngũ không thể ăn được hay sao! Tô Song Song bệt miệng, lại uống một hớp, nét mặt chảy ra.

Thế này thật sự là người so với người làm tức chết người ta! Tần Mặc thế nào mà làm cái gì chỉ cần một lượt đã lên tay nhanh như vậy, hơn nữa lại còn làm tốt như vậy nữa chứ! Tô Song Song không nhịn được lầm bầm một câu:

"Cái tướng này của anh sắp tới coi như làm được đầu bếp, đoán chừng cũng không sợ bị chết đói rồi."

Lúc này Tần Mặc vừa lúc nhìn thấy ở trong điện thoại di động, đột nhiên phát hiện Bạch Tiêu vậy mà đã niêm phong lại tất cả số của anh. Tần Mặc lại thử một chút, thử phào một cái, thuận tay ném điện thoại di động sang lên trên ghế sa lon ở bên cạnh.

"Xem ra anh thật sự phải đi làm đầu bếp thôi!"

Tần Mặc lầm bầm một câu theo Tô Song Song về không chút để ý gì. Lỗ tai nhỏ của Tô Song Song dựng lên, nhưng mà vẫn không thể nghe được anh vừa nói gì, vội vàng tiến tới.

Tô Song Song liếc mắt nhìn Tần Mặc, từ sau lưng cô vòng tay quanh cổ của anh, ghé sát mặt mình vào gần sát mặt của Tần Mặc, cánh tay khẽ dùng sức, bắt đầu ép hỏi:

"Anh mới vừa nói cái gì đó? Nhỏ giọng như vậy, không hề giống như tính cách của anh một chút nào hết, nói! Không chịu nói nhận tội..., trực tiếp sẽ hành quyết anh ngay tại chỗ!"

Tần Mặc trực tiếp xoay người lại, kéo Tô Song Song từ phía sau ra. Tô Song Song chỉ cảm thấy một cuộc trời đất lật chuyển, choáng váng đầu hoa mắt, thời điểm lấy lại tinh thần thì đã thấy mình đang nằm trên ghế sa lon, thân thể bị áp dưới thân hình của Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, không lộ biểu cảm gì nói: "Em muốn hành quyết anh như thế nào đây?"

"Cái đó... Không có gì! Đúng rồi! Có gì!"

Tô Song Song hốt hoảng nhìn hướng bên cạnh, muốn cười ha hả cười đùa cho qua, nhưng đúng là cô lại vừa nhớ tới chuyện quan trọng.

Tần Mặc thấy Tô Song Song nghiêm túc, chống đỡ nhóm người dậy, ngồi xuống ở bên cạnh cô. Tô Song Song vội vàng móc từ trong túi áo ra ba chiếc thẻ tín dụng, đặt ở trên bàn.

Tô Song Song lại cầm lấy tất cả mấy chiếc thẻ đẩy về hướng Tần Mặc ở bên này, nói:

"A Mặc, chỗ này nguyên vốn cũng là tiền của anh, những số kia tiền mặt kia em giữ lại để chi dùng trong nhà, còn quyền hành đối với số tiền còn dư lại đây em liền giao cho anh!"

Tần Mặc nhìn ba chiếc thẻ tín dụng trên bàn, tóm tất cả lại đẩy trở về phía Tô Song Song bên này, tâm tình không chút biến động, trả lời:

"Truyền thống của nhà chúng ta tài chính là do vợ quản nghiêm, tiền cứ giao cho em là tốt nhất."

"..."

Tô Song Song tiến tới, còn muốn nói điều gì, Tần Mặc vuốt vuốt đầu của cô, đứng dậy, đi về hướng cửa ra vào:

"Anh đi ra ngoài giải quyết chuyện của công ty một chút, em cứ ngồi chờ đợi ở nhà là tốt rồi."

"A! Hả?" Thời điểm Tô Song Song phản ứng kịp, thì Tần Mặc đã mang giày đi ra ngoài. Tô Song Song ngồi lặng đi ở trên ghế sa lon, nhìn ba chiếc thẻ tín dụng để trên mặt bàn trà kia, có chút mơ hồ.

Tâm tình của cô xuống thấp, cầm ba chiếc thẻ tín dụng kia lên, quơ quơ, sau đó lại co rúc thân hình mình lại thành một đoàn, không kiềm chế được sự suy nghĩ, hẳn là không phải là do mình đã làm quá mức, nên đã gây tổn thương tới lòng tự trọng của Tần Mặc đó chứ?

Tô Song Song kêu ai da một tiếng, nắm chặt ở trên ghế sa lon lăn qua lộn lại. Trong chốc lát cô dừng lại, nhìn qua căn phòng có chút trống trải quá mức, tính toán sẽ mua một chút đồ vật qua internet để cho căn phòng được ấm áp thêm một ít.

Tần Mặc vừa đi ra khỏi nhà trọ, khi đi tới lầu dưới, anh đứng cách vị trí đình nghỉ mát không xa, lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại cho Bạch Tiêu.

Bên đầu điện thoại kia vang lên mấy tiếng thì đường dây được nối. Lần đầu tiên Bạch Tiêu không nói giỡn với Tần Mặc, cũng không nói ra lời trước, chỉ nghe thoang thoáng tiếng thở hào hển của anh ở đầu bên kia, chứng tỏ rõ ràng anh đang nghe.

“Rốt cuộc cậu đã biết được chuyện gì?”

Tần Mặc phiền muộn lấy một điều thuốc lá ra, lấy bật lửa bật “tách” một tiếng, châm điều thuốc lá anh đang ngậm trong miệng.

“Không phải chuyện gì quan trọng lắm, chẳng qua là ông cụ để lại di ngôn, nhất định là không thể để cậu kết hôn với người nhà họ chiến mà thôi!”

Làm náo loạn như vậy hai ngày, Bạch Tiêu cảm giác cả người đặc biệt mệt mỏi. Anh ngồi trên bệ cửa sổ, bàn tay theo bản năng sờ vào bao thuốc lá bên cạnh, nhưng mà bao thuốc lá đã trống rỗng.

“Cậu coi tôi thành Tô Song Song rồi sao?”

Tần Mặc hít vào một hơi thuốc lá thật sâu, rõ ràng không tin vào những gì Bạch Tiêu đã nói, anh lại tăng thêm một câu:

“Hai ngày nay cậu làm loạn như thế là đủ rồi, sự kiên nhẫn của tôi chỉ có giới hạn.”

“Làm loạn!” Bạch Tiêu nhướn chân mày lên, mang theo một chút khiêu khích nói:

“Tất cả đại sự của công ty hết thảy do tôi toàn quyền quyết định, Tần Mặc cậu nói thử xem nếu tôi quả thật muốn đuổi cậu ra khỏi công ty, cậu có biện pháp khác chẳng?”

“Cậu đừng quên, tôi đóng người tốt cùng với cậu, cùng có mối giao hảo với nhau!”

Trước kia quả thật Bạch Tiêu và Tần Mặc là cùng chung một phe, hai người bọn họ ngoại trừ không trao đổi phụ nữ ra, còn lại tất cả mọi chuyện đều không phân anh tôi.

“Cậu cảm thấy tôi thật sự quan tâm công ty sao?”

Tần Mặc hỏi ngược lại một câu, Bạch Tiêu liền im lặng. Quả thật cho tới bây giờ Tần Mặc đều không quan tâm đến chuyện của công ty, mà chiếu theo năng lực của anh thì muốn Đông Sơn tái khởi (*) cũng không phải là chuyện không thể nào.

“Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng ngoan ngoãn nghe lời ông cụ lấy một câu! Tiểu Mặc lần này cậu không thể nghe lời ông cụ một lần cuối cùng được hay sao? Ông cụ tuyệt đối sẽ không hại cậu đâu!”

Bạch Tiêu thấy nói cứng Tần Mặc không thông, liền bắt đầu chuyển sang chiêu bài thân tình, nói mà mình nghe cũng rất cảm động, nhưng đầu dây bên kia lại không hề có phản ứng gì.

“Cậu có nghe điện thoại hay không vậy?”

Bạch Tiêu nghiêm chỉnh bắt quá được ba câu, vừa rồi còn mở miệng giọng điệu bi thương xong, chỉ trong nháy mắt đã không thấy gì nữa.

“Nếu từ trước đến giờ tôi cũng chưa từng nghe lời, vậy thì lần này cũng không kém.”

Bạch Tiêu nghe vậy liền tức giận đá một cước ở trên bệ cửa sổ.

Cơn tức không phát ra được anh lại bị cú đá kia của mình làm cho chân mình bị đau, Bạch Tiêu bị đau đến nỗi anh phải rên lên một tiếng, trong chốc lát sau mới chậm rãi phát hiện mình đã sống lại! Anh xoa xoa chân của mình, hăm hừ một câu: “Vậy thì cậu cứ ở đó mà chờ tôi ra đại chiêu đi!”

Ai biết Bạch Tiêu còn chưa nói hết, đầu bên kia điện thoại Tần Mặc đã không có kiên nhẫn nghe tiếp, trực tiếp cúp máy luôn rồi. Bạch Tiêu nghe trong máy tiếng âm báo chuông điện thoại đang bận, sừng sốt một chút, ngay sau đó anh giận đến vò đầu bứt tai, hận không thể lập tức đi tìm Tần Mặc để đơn đấu (đấu một mình)

Cũng lúc này, Tần Mặc không thể tôn trọng anh chàng Boss tà ác kia được, ở chỗ đó muốn tóm cái gì thì tóm!

Tần Mặc ở bên ngoài hóng gió thổi một chút, anh suy nghĩ trong chốc lát, cuộc sống bây giờ tuy không phong quang như trước kia, nhưng lại phá lệ chân thật. Anh cảm giác mình cũng nên đi tìm một công việc, để cuộc sống hiện tại của mình có thể yên tĩnh ổn định lại.

Tần Mặc đi ra ngoài, Tô Song Song rồi rằm trong chốt lát cũng đã thông suốt. Cô mua xong một số đồ dùng thiết yếu, suy nghĩ một chút, tính toán xem trên website có công việc đơn giản một chút không, chẳng qua cô vừa lên mạng liền phát hiện ra mình vậy mà đã bị liệt vào danh sách đen rồi!

Tô Song Song bị tức giận đến cắn răng, lại lục soát ID của Tần Mặc, ai biết một người như anh có số có má, mang danh Mặc đại thần, đại danh鼎鼎 như thế, vậy mà lại bị cho vào danh sách đen, sau đó tìm một cái lý do rách nát lôi kéo cô vào danh sách đen.

Tô Song Song tức giận, túm lấy cái điện thoại ném sang bên cạnh, suy nghĩ một chút vẫn nhịn xuống, không gọi điện thoại cho Bạch Tiêu, bằng không cô không thể nhịn được mà phải chửi mắng anh mất.

Tô Song Song thở hào hển nửa ngày, vẫn không thể bình phục lại được thì điện thoại đột nhiên vang lên. Cô quay đầu nhìn lại là Tô Mộ gọi tới, cô tưởng rằng Tô Mộ đánh rơi thứ gì ở đây nên vội vàng tiếp thông.

“Song Song! Xảy ra đại sự rồi!”

Tô Mộ vừa nhìn thấy điện thoại được tiếp thông rồi liền lập tức rống lên, làm cho Tô Song Song cũng hét lên nho nhỏ, bị dọa sợ liền nói trở lại giọng địa phương: “Gào cái gì!”

“Tất cả kế hoạch bản thảo của em đều bị niêm phong lại, tài khoản cũng bị kéo vào danh sách đen rồi. Chỉ cần là bản thảo có chứng nhận là thân phận của em đều không được thu, em đã không có, ngay cả lấy thân phận của chị đều bị quăng không cần! Đây tuyệt đối là do cái đồ đê tiện Bạch Tiêu đó làm rồi.”

“!”

Cho dù Tô Song Song đã biết do Bạch Tiêu động tay chân nhưng vẫn bị hành động kính đáo này của anh làm kinh hãi như cũ. Cô kinh ngạc lập lại một câu:

“Ngay cả chị cũng không được!”

“Chị xem ra chỉ cần là người quen biết của em thì đều sẽ không được! Ngay cả những bức vẽ mang đặc điểm riêng của em cũng bị liệt vào loại bỏ đi! Anh ta chính là muốn...”

Tô Mộ nói đến đây thì đột nhiên không nói tiếp nữa.

Bạch Tiêu đây chính là muốn ngăn chặn khả năng vẽ manga của Tô Song Song, trở thành họa sĩ vẽ tranh manga xuất sắc nhất, đứng cùng độ cao giống như Mặc đại thần, chính là ước mơ từ nhỏ của Tô Song Song. Hôm nay trước sự thật tàn khốc như vậy, Tô Mộ cũng không đành lòng nói ra.

“Bạch Tiêu vậy mà có thể tuyệt tình như vậy sao!”

Trong lòng Tô Song Song thật là có chút sợ hãi. Cô bây giờ không thiếu tiền, sống mười năm tám năm cũng không cần lo lắng, hơn nữa nếu như thật sự không thể sống nổi, cũng có thể đến tìm anh trai cô cầu cứu trợ.

Nhưng mà cho dù thế nào cô cũng không ngờ Bạch Tiêu lại có thể đánh chủ ý vào lý tưởng của cô! Trong lúc nhất thời Tô Song Song không biết phải ứng phó, nên nói như thế nào tâm tình giờ phút này của mình đã hỏng mất rồi!

“Song Song! Em phải tỉnh táo! Tỉnh táo.”

Tô Mộ cảm thấy bầu không khí bên này của Tô Song Song có chút không đúng lắm, liền khuyên Tô Song Song một câu, đột nhiên lại nhớ tới:

“Có phải Tần Boss cũng không phải ở trong nhà đúng không, em phải tỉnh táo lại.”

“Không có! Chuyện này cũng đừng nên nói với anh ấy.” Vừa nhắc tới Tần Mặc, Tô Song Song liền nói một câu, nói xong thì trong lòng có chút sợ.

Tô Mộ vừa nghe xong Tô Song Song lại không định đem chuyện này nói với Tần Mặc biết trước tiên, đột nhiên nhíu mày, theo bản năng hỏi lại một câu:

“Song Song! Chuyện này nói gạt anh ấy thì có gì tốt đây! Em có thể nghĩ biện pháp tốt được sao?”

“Không có gì, chỉ là lúc này em không muốn A Mặc phải vì chút chuyện không có ý nghĩa của em mà phải phiền lòng nữa.”

Tô Song Song siết chặt lại chiếc điện thoại trong tay, đóng máy vì tính lại.

“Em sợ vì vậy mà anh ấy tìm Bạch Tiêu hay sao? Nhưng mà sớm muộn gì anh ấy cũng biết thôi, đây không phải biện pháp hay đâu?” Tô Mộ hận không thể rèn sắt thành thép được, lên tiếng trách cứ Tô Song Song một câu.

Tô Song Song bên này lặng yên không lên tiếng, cô thật sự không muốn làm khó Tần Mặc thêm nữa, hiện tại bây giờ cuộc sống của hai người bọn họ có thể yên ổn một thời gian.

Nhưng nếu Tần Mặc đi tìm Bạch Tiêu thì thật sự sẽ làm cho ồn ào rạn nứt, không thể nào có thể hòa hoãn yên ổn sống tiếp được nữa! Mới vừa rồi Tần Mặc đi ra ngoài, cô có thể thấy được tâm tình của anh đang rơi vào trạng thái mất mát, lúc này cô không muốn tưới thêm dầu vào lửa nữa.

“Tô Mộ, chị chớ xen vào chuyện này nữa nhé! Không có ai nhận tranh mama của em nữa cũng không sao hết, thật sự không sao đâu!”

(*) Đông Sơn tái khởi hoặc Đông Sơn phục khởi: Đông Sơn là một địa danh thuộc tỉnh Triết Giang, câu thành ngữ này gắn liền với một điển tích: Đời Đông Tấn, Tạ An về ở ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ông ra làm quan, song ông điều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi danh phong lưu nên được nhiều người đương thời đem lòng hâm mộ. Do đó về sau người ta thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư Đồ nên về sau người ta thường hay dùng từ Đông Sơn tái khởi hoặc Đông Sơn phục khởi để chỉ một người vừa lấy lại thanh thế hay là

ngày nay được dùng cho những người quay lại võ đài chính trị hoặc tạo dựng lại sự nghiệp.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Cháo Dinh Dưỡng Chết Người

"Ô Song Song, không sao cái con khi, em quên em..." Bên Tô Mộ còn chưa gào xong thì bỗng Tô Song Song nghe thấy tiếng mở cửa, dặn vội một câu: "Không được nói lung tung nữa, nếu không em sẽ không giúp chuyện hện hò của chị với Lục Minh Viễn nữa đâu!"

Tô Song Song nói xong, hoàn toàn không cho Tô Mộ có cơ hội phản bác lại mà cứ thế dập điện thoại.

Cô vừa cúp điện thoại thì Tần Mặc mở cửa đi vào, cả người mang theo không khí lạnh giá bên ngoài vào, anh vội cởi áo khoác mình ra rồi treo lên móc đồ.

Tô Song Song âm thầm hít một hơi, đè ép cái cảm giác hoảng loạn trong lòng xuống, quay đầu lại cười hỏi Tần Mặc: "A Mặc, việc của anh làm xong rồi sao?"

"Ừ, em sao vậy, sao lại cười gượng ép thế kia?" Tần Mặc cởi giày rồi bước tới. Tô Song Song đã bị dọa cho giật mình sau đó ngoảnh đầu nhìn Tần Mặc, thấy anh không nhìn mình thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao, chỉ là mới ăn no quá không thở nổi thôi!" Tô Song Song nói xong thì vô thức sờ lên bụng mình, sờ một cái mới cảm thấy đồng mỡ bụng hơi phì nhiêu thì lập tức cau mày, lại vuốt vuốt thêm mấy cái nữa, sao càng sờ lại cảm giác mỡ nhiều thêm một xiu nhỉ?

Lúc này Tần Mặc đã đi đến, nửa ngồi nửa quỳ, đưa tay ra vuốt vuốt bụng Tô Song Song, Tô Song Song lập tức hài lòng mà kêu vài tiếng nho nhỏ hết

như chú mèo con được vuốt lông.

“Em nói đi, rốt cuộc là làm sao? Bạch Tiêu đã làm gì rồi?” Tần Mặc nhìn chăm chú vào bụng của Tô Song Song nhưng suy nghĩ lại không dừng ở nơi đó, Tần Mặc của bây giờ đã quá thông hiểu quyền sách yêu nghiệt ‘Kế trong kế yêu nhau’ rồi, EQ không gì có thể so sánh nổi, đã thăng lên cấp yêu nghiệt từ lâu rồi.

“Bạch Tiêu? Mặc mớ gì đến Bạch Tiêu chứ!” Tô Song Song càng lúc càng hoảng hốt, thốt lên một câu thì ánh mắt láo liên, sao càng nói càng giống nói dối nhỉ.

Tần Mặc cũng không ép hỏi tiếp nữa, anh đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Tô Song Song rồi cũng im lặng, tuy vậy nhưng lại cho người ta một cảm giác rất ép bức.

Ban đầu Tô Song Song định có đánh chết cũng không mở miệng, thế nhưng Tần Mặc lại chả nói gì cả mà cứ nhìn cô mãi như vậy, cuối cùng Tô Song Song cũng thấy lòng mình bắt đầu chột dạ.

“Cũng chả phải chuyện lớn gì, chỉ là... Chỉ là mấy công ty kia không nhận truyện tranh của em nữa! Cảm thấy hơi lạc lõng xiu.” Tô Song Song nói xong lại không dám nhìn Tần Mặc nữa. Mặc dù cô không nói sự thật nhưng cũng có thể coi như thật hơn nửa, nói chung trong lòng cũng không có trống rỗng đến vậy.

Tần Mặc vừa nhìn đã biết Tô Song Song không nói thật nhưng cũng không ép cô nữa mà chỉ nhẹ gật đầu một cái, nắm chặt lấy tay cô rồi im lặng.

Tô Song Song chớp chớp mắt, không hiểu Tần Mặc sắp làm gì, sắp nói gì thì Tần Mặc lại buông tay ra: “Em đi tắm rồi ngủ đi.”

“Hả?” Tô Song Song liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới chập tối, cơm còn chưa ăn, mặc dù họ thường bỏ qua bữa trưa, đợi đến tối mới ăn nhưng mà đi ngủ thì có phải hơi sớm quá rồi không?

Tô Song Song ngồi bên ngoài một lúc, cũng cảm thấy hơi buồn ngủ nên ngẫm nghĩ rồi ôm gối ôm về phòng ngủ, thấy Tần Mặc đã nằm xuống giường rồi, cô áp sát đến, vòng tay ra sau lưng ôm lấy Tần Mặc.

Tần Mặc cũng theo thói quen quay lại ôm lấy Tô Song Song vào ngực mình, cô dường như tìm thấy một chỗ tựa thoải mái thì càng cảm thấy buồn ngủ.

Cầm Tần Mặc tì vào trán của Tô Song Song, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng nói: “Ngủ đi, có anh ở đây, đừng buồn nữa.”

“A Mặc, anh cũng đừng buồn, bây giờ rất tốt, thật sự đã tốt lắm rồi...” Tô Song Song mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu, cứ thế mà ngủ thiếp đi, không hiểu tại sao nhưng gần đây cô cứ luôn rất thích ngủ.

Tần Mặc thở dài, khẽ hôn lên trán Tô Song Song, ôm cô thật chặt, mặc dù không ngủ được nhưng vẫn rất tận hưởng sự thoải mái này.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song còn chưa thức dậy Tần Mặc đã đi ra khỏi nhà. Lúc Tô Song Song mở mắt ra đã thấy giường trống rỗng thì hơi mơ màng.

Mơ màng một hồi, nhìn quanh nhà cũng không tìm thấy bóng dáng Tần Mặc đâu, trong toilet cũng không nghe thấy tiếng, Tô Song Song vội vàng gọi một tiếng: “A Mặc?”

Yên tĩnh đến độ trong phòng phát ra tiếng vang vọng trở lại. Tô Song Song vội vàng lấy điện thoại bấm số Tần Mặc nhưng mà đầu bên kia lại tắt máy, Tô Song Song càng đơ người.

Cô nhảy vội xuống giường, mấy lần mới mặc được quần áo cho tử tế, đến mặt cũng không thềm rửa cứ thế mà mở cửa ra ngoài tìm Tần Mặc nhưng mà đến khi mở cửa rồi, Tô Song Song lại quay vào nhà, đóng cánh cửa lại.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, cũng thật sự không muốn nghi ngờ gì nhưng vẫn không kiềm nổi mình như cũ mà tìm số điện thoại Bạch Tiêu.

Điện thoại chỉ reo một tiếng là đã kết nối được, kết nối vừa thông đã nghe thấy Bạch Tiêu bên kia gào lên một cách đê tiện:

“Tô Song Song, cô đổi ý rồi sao?”

Tô Song Song vừa nghe thấy cái giọng điệu này là biết Tần Mặc không đi tìm anh ta, thế nên lập tức cúp luôn điện thoại, cúp xong cô lại càng bất lực hơn.

Nếu như Tần Mặc không đi tìm Bạch Tiêu, vậy thì anh đi đâu nhỉ? Đúng lúc Tô Song Song đang lo sợ thì bỗng có tiếng phát ra từ cánh cửa.

Tô Song Song quay phắt lại, căng thẳng nhìn chăm chăm vào cánh cửa, đến lúc cửa được mở ra, trong chốc lát Tô Song Song trông thấy bộ đồ quen thuộc, hệt như một con sói đói đang săn mồi, lập tức lao đến ôm Tần Mặc vào trong lòng.

Tần Mặc không ngờ Tô Song Song sẽ đứng ngay trước cửa, vốn dĩ đang giật mình thì lại bị cô bổ nhào tới như thế, vô thức lui về sau hai bước, phải lấy tay vịn khung cửa mới có thể trụ vững người được.

Thật vất vả mới đứng vững được, Tần Mặc cúi xuống nhìn Tô Song Song đang nũng nịu cọ lưng tung trong ngực mình, cũng là lần đầu tiên sau khi cưới anh mắng cô: “Làm loạn gì nữa đây? Ngã thì làm sao bây giờ?”

"Em còn tưởng anh đi mất rồi! Tưởng anh không cần em nữa!" Tô Song Song lại không hề để ý việc Tần Mặc mắng mình cứ thế mà ôm chặt eo anh, vùi mặt mình sâu trong ngực anh.

Tần Mặc rất ít khi trông thấy Tô Song Song bất lực như thế, ngực bắt đầu run lên, cứ thế ôm lấy cô, mặt anh kề sát đến mặt Tô Song Song, giọng nói nhẹ nhàng, mặt dù vẫn không có cảm xúc gì đặc biệt nhưng đem lại cho người ta một mùi vị cứng chiu:

"Sao vậy? Sao anh lại đi mất chứ? "

"Điện thoại của anh chưa bao giờ tắt máy cả, em còn tưởng rằng anh ghét cái nơi này nên bỏ chạy rồi cơ!" Tô Song Song có liều mạng với Bạch Tiêu thì cũng là một con người nghiêm chỉnh không nói quá ba câu.

Cô nói gì cũng nói đến việc trốn, làm loạn đến mức ban đầu Tần Mặc rất lo lắng, ấy thế nhưng nghe những lời này xong thì cái lo lắng trong lòng ấy trôi tuột xuống bụng ngay lập tức.

"Chắc điện thoại anh hết pin, đêm qua anh không sạc." Tần Mặc nói xong thì ôm Tô Song Song vào phòng, cô không mặc áo khoác, cứ đứng ngoài hành lang mãi như vậy không chừng sẽ cảm lạnh mất.

Đã vào trong rồi nhưng Tô Song Song vẫn không định buông Tần Mặc ra, Tần Mặc cũng không thềm để ý nữa, cứ mặc Tô Song Song ôm như vậy. Hai người cứ im lặng, chẳng ai nói gì.

"A Mặc, anh đã đi đâu vậy? Tay anh cũng không cầm bữa sáng hay gì cả?" Tô Song Song nói rồi cúi đầu liếc đến đôi tay trống không của Tần Mặc, nghi ngờ càng thêm nghi ngờ.

Tần Mặc không ngờ Tô Song Song có thể dậy sớm như vậy, vốn là định từ từ mới nói cho cô, nhưng mà thấy cô hỏi vậy, sợ cô suy nghĩ nhiều hể là nói một câu không quá quen miệng: "Anh tìm được việc rồi."

Đây chính xác là công việc đầu tiên mà Tần Mặc tìm được từ trước đến nay đó! Mặc dù kỹ năng trong việc này của Tần Mặc cũng không tệ nhưng vẫn làm cho anh cũng thấy không được tự nhiên lắm.

Tô Song Song nghe Tần Mặc tìm được việc làm rồi thì sửng sốt, theo như cốt truyện của mấy cái tiểu thuyết, bây giờ Tần Mặc hẳn là nên dốc hết sức PK với Bạch Tiêu, phân rõ thắng bại gì đó mới đúng chứ nhỉ?

Mặc dù Tô Song Song không thêm để ý đến ngày tháng gì mà lại rất hưởng thụ khoảng thời gian yên bình này nhưng cô biết Tần Mặc trời sinh là người đứng trên cao, sao có thể làm một người bình thường.

"Sao thế?" Tần Mặc thấy Tô Song Song sững sờ không nói được gì, kéo dần khoảng cách hay người, cúi xuống nhìn cô chăm chú, vẻ mặt nhìn Tần Mặc như nhìn quái vật, anh càng lúc càng cảm thấy không chịu nổi nữa rồi.

"A Mặc, anh còn biết đi tìm việc làm nữa hả?" Tô Song Song cảm thấy nghĩ sao cũng chẳng tưởng tượng nổi, giờ tay ra nhéo lấy nhéo lấy mặt anh, cô đã chắc chắn rằng anh không bị ai giả mạo thì càng thấy kỳ lạ.

Mặt Tần Mặc bị Tô Song Song véo loạn hết cả lên, lúc đầu đã sắp nổi giận, bây giờ lại đối mặt với ánh mắt nhìn anh như nhìn quái vật nay của cô, cuối cùng ngọn núi lửa nhỏ cũng bùng nổ, anh ra sức vò đầu Tô Song Song đến khi thành cái ổ gà mới thôi.

Tần Mặc vừa vò đầu vừa bảo cô: "Tại sao anh không thể tìm việc làm? công việc này cũng được, ổn định lắm."

Tô Song Song nghĩ sao cũng chẳng ngờ được mấy câu như công việc ổn định lắm, tốt lắm có thể được nói ra từ trong miệng Tần Mặc, cô quay phắt về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy mặt trời thật sự mọc đằng đông thì lại càng thêm hết hồn.

"A Mặc, có phải hôm nay anh ra ngoài uống lộn thuốc gì rồi phỏng? Và lại còn uống quá liều đúng không? Sao lại không bình thường vậy chứ?" Tô Song Song nói xong thì quen tay sờ lên trán Tần Mặc rồi lại sờ đến trán mình.

Tần Mặc sợ ở thêm một lát nữa sẽ kiểm chế không nổi tính tình của mình mà nổi giận với Tô Song Song mất, anh liếc Tô Song Song một cái sắc lẹm, không nói gì rồi đi vào bếp, định làm một nồi cháo thập cẩm, để cho Tô Song Song ăn vào bổ não.

Tô Song Song đứng một chỗ sừng sốt cả nửa ngày, mãi đến khi ngửi thấy mùi thơm, vẫn còn hoảng hốt mà quay đầu lại nhìn Tần Mặc, ngơ ngác hỏi: "Thế công việc anh tìm được là từ 9 giờ đến 5 giờ sáng hôm sau à? Ngày nào cũng quẹt thẻ sao?"

"Ừ, mai đi làm rồi." Tần Mặc chỉ lên tiếng mà không ngẩng đầu, bê nồi cháo ra, đảm nhiệm hình tượng người đàn ông tốt điển hình của gia đình.

Tô Song Song nhìn người đàn ông đeo tạp dề bận rộn trong bếp, chỉ cảm thấy cách mình ra tay không đúng lắm rồi, xuyên thêm lần nữa rồi, không thì sao một người đàn ông hoàn mỹ như này lại có thể bận rộn trong bếp chứ.

"A Mặc, nếu như đây là mơ vậy thì em không bao giờ muốn tỉnh lại nữa."

Tô Song Song nhỏ giọng nói, ngồi vào cạnh bàn ăn, ánh mắt rơi vào một chén thức ăn đủ màu sắc trước mặt, món cháo này có thể làm chết người không vậy, bỗng chốc muốn thu lại lời mình muốn nói ngay lập tức.

Quả nhiên Tần Mặc vẫn là Tần Mặc, công lực của cầm thú đúng là không tầm thường được, lúc cô bảo anh sao bỗng nhiên không được bình thường thì anh vẫn giữ khuôn mặt tỉnh táo dịu dàng như anh trai hàng xóm nhà bên, thì ra là đang đợi cô ở đây!

"A Mặc, em cảm thấy hơi buồn ngủ, về phòng ngủ thêm giấc nữa được không? Cháo thì chờ lát em tỉnh rồi ăn nhé?"

Tô Song Song nói xong, định nhảy xuống ghế lại bị Tần Mặc kéo lại.

Tần Mặc hất cằm về phía chén cháo trước mặt, mặt không nhìn ra cảm xúc gì nói:

"Ăn xong rồi hẵng ngủ tiếp, nếu không lát nữa lạnh người, xảy ra chuyện gì là anh mặc kệ em luôn."

Tô Song Song hít sâu vào một hơi, làm mặt tội nghiệp nhìn Tần Mặc, thật sự khóc không ra nước mắt mà, cô làm mặt cầu xin tha thứ, nhỏ giọng bảo: "A Mặc, em sai rồi, thiệt đó, tha cho em đi mà!"

"Em mới là người bị bệnh đây này. Cho nên không thể phát hiện ra được một ông chồng dịu dàng đảm đang, lên được phòng khách xuống được phòng bếp là anh đây, không những thế còn tìm được công việc, thật đúng là một người đàn ông hoàn hảo mà!"

Tần Mặc thấy Tô Song Song càng nói càng nổi thì thẳng tay lấy muỗng múc cháo, không cho Tô Song Song một cơ hội cò kè mà nhét thẳng vào miệng cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 422: Cúng Bái Ông Nội

Dưới sự ép buộc của Tần Mặc, Tô Song Song đành nuốt muống cháo yêu thương đủ màu sắc này xuống. Vốn dĩ cô tưởng mình sẽ nôn vậ mà cô không ngờ được rằng vị cháo cũng rất ngon.

Cô ăn xong chén thứ nhất lại muốn ăn tiếp chén nữa, xong chén thứ hai lại thêm chén thứ ba, rốt cuộc cứ thế không để lại cho Tần Mặc miếng nào.

Cuối cùng, cảm xúc uất ức của Tô Song Song cũng tan biến đi, nhìn cái nồi trống trơn, ngượng ngùng cười với Tần Mặc, thấy mặt Tần Mặc có hơi đơ ra, đột nhiên Tô Song Song có cảm giác sáng khoái như kiểu đã báo thù xong xuôi.

Tô Song Song mang cái bụng phệ ngồi xuống ghế trong phòng khách, bắt chước lão phật gia mà ngồi im trên ghế salon.

Tô Song Song chơi đến là vui vẻ, quay đầu nhú mày nhìn Tần Mặc, ánh mắt ngập vẻ oán trách ra chỉ thị:

"Tiểu Tần Tử, còn không mau tới hầu hạ ai gia ngủ?"

Tần Mặc nhìn Tô Song Song, thế mà anh lại nghe lời đi tới thật, thẳng tay bế Tô Song Song lên. Khóe miệng cô mỉm cười, trong lòng vui vẻ, không ngờ Tần Mặc lại biết phối hợp như vậy.

Thế nhưng lúc Tần Mặc ném Tô Song Song lên giường, trong chốc lát đã lập tức áp sát người đến, gương mặt tươi cười đắc ý của Tô Song Song lập tức trở nên méo mó.

"Làm... Làm cái gì thế? Anh muốn tạo phản hay sao?"

Tô Song Song mà căng thẳng thì lúc nào cũng nói vấp, nhìn thấy gương mặt đẹp trai càng lúc càng sát đến của Tần Mặc thì lập tức hối hận đến ruột gan cũng xanh mét, cô thật ăn no dừng mỡ mà, đang yên đang lành lại trêu Tần Mặc làm gì không biết.

"Người không phải muốn vi thần hầu hạ người đi ngủ sao? Người muốn vi thần hầu hạ người thế nào đây đây?"

Tần Mặc vừa nói vừa áp sát đến hôn lên trán Tô Song Song một cái, rồi chậm rãi phun ra một chữ:

"Hừm?"

"Hừm cái con khi! Mau đi rửa chén đi!" Tô Song Song ném cái gối đến làm Tần Mặc lão đảo lui về sau hai bước.

Tần lão gia vừa mới qua đời, thật ra Tần Mặc cũng không có tâm tình làm mấy chuyện yêu đương, anh theo đó lui về phía sau hai bước, liếc Tô Song Song một cái.

Tô Song Song bỗng nhận ra mới vừa nãy mình mới nói cái gì, sợ hãi đứng lên, cười ha hả xông tới thi lễ với Tần Mặc:

"Nô tỳ đi rửa chén ngay đây! Đi rửa chén ngay, lão gia ngài nghỉ ngơi một lát đi ha!"

Tô Song Song nói xong thì vọt chạy vào phòng bếp, chăm chỉ rửa chén bát.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, cô cũng không ngờ được rằng Tần Mặc thật sự mặt quần áo chỉnh tề còn thắt thêm một cái cà vạt ra ngoài đi làm. Tô

Song Song đứng trước cổng nhà, trông theo bóng lưng đang dần đi xa của Tần Mặc mà cảm thấy chuyện này quá là kì diệu.

Căn cứ vào sự phòng thủ vững chắc và cả cường độ trả đũa của Bạch Tiêu đối với hai người, đoán không chừng Tần Mặc cũng không tìm được vị trí gì ở mấy công ty lớn, cho nên thấy Tần Mặc đi làm chả hiểu sao Tô Song Song lại cảm thấy lòng mình rất xót xa.

Cô đứng thật lâu trước cổng, cũng không nhận ra móng tay mình đang bầu chặt vào khung cửa gỗ, một lúc lâu sau cô mới hiu quạnh xoay ngoài vào trong.

Tô Song Song rất muốn hỏi Tần Mặc đang làm công việc gì, thế nhưng cô không hỏi được. Cô cũng rất muốn Tần Mặc đừng đi làm nữa, ngần ấy tiền tiết kiệm của hai người cũng đủ tiêu rồi, ấy thế mà cô cũng không nói ra được, cuối cùng lại giữ trong lòng cho bản thân rầu mãi không thôi.

Tô Song Song ngồi trên giường thờ dài, nhìn trang truyện mới vẽ được một nửa, lại nghĩ đến bản thân mình. Bây giờ cô cũng không thể vẽ truyện tranh được, phỏng chừng tất cả các phòng làm việc vì mối quan hệ với Bạch Tiêu nên vừa nghe tên cô là né ra xa.

Nhưng Tô Song Song vẫn cứ cầm bút lên vẽ, không kiềm nổi mình mà vẽ xong phân cảnh này. Cô lại thờ dài, gom mấy bản vẽ này lại rồi cất vào một nơi khuất mắt nhất.

Duỗi tay vỗ vỗ lên mặt, cô thầm cổ vũ chính mình: Tần Mặc đã cố gắng như vậy rồi, mình cũng không thể gây ảnh hưởng xấu gì đến cái nhà này được, cô nhất định phải tỉnh táo lại mới được.

Tô Song Song ngẫm nghĩ xong thì làm động tác tay cố gắng lên để thể hiện quyết tâm, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng ngồi vào máy tính tìm việc.

Thời gian gần đây trôi qua rất yên bình, mãi đến lễ cúng ngày thứ bảy sau khi Tần lão gia mất, Tần Mặc dẫn Tô Song Song về nhà cổ Tần gia.

Sau khi mất, Tần lão gia được an táng ở ngọn núi phía sau Tần gia, nơi đó được xem là nơi an táng cho người nhà họ Tần, chỉ có điều Tần Mặc không ngờ Bạch Tiêu lại không cho anh cúng bái ông.

Tần Mặc kéo tay Tô Song Song đứng ngay trước cửa chính nhà tổ, nhìn mấy người bảo vệ dù đang nơm nớp lo sợ nhưng cũng không cho hai người vào trong, mặt Tần Mặc cũng không thể nhìn ra cảm xúc gì, còn Tô Song Song thì thật sự rất tức giận.

Cô đi về trước một bước, đứng trước cổng bắt đầu gào to: "Bạch Tiêu, cái tên tiểu thụ đê tiện nhà anh, mau ra đây tìm chết! Có nghe không hả?"

Vốn dĩ có một tên bảo vệ đang rất run sợ, bị Tô Song Song gào như thế thì giật nảy mình, cố gắng ổn định lại trái tim đang đập loạn xạ của mình.

Gã ta nhìn Tô Song Song rồi nói một câu làm cô muốn độn thổ:

"Phu nhân, ở đây cách nhà chính rất rất xa, cô có gọi rách cổ họng thì biểu thiếu gia cũng không nghe thấy đâu!"

Tô Song Song lập tức im bặt, ngoảnh đầu nhìn Tần Mặc rồi mở mồm chửi:

"Chỗ này của mấy người tìm một người như thế, chắc ngày nào cũng coi phim máu chó ấy nhỉ."

Mặt mo của tên đại ca đám bảo vệ bỗng đỏ ửng lên, nói không biết xấu hổ: "Phu nhân, cô cũng biết mà! Tôi đây thích nhất mấy ộp pa chân dài, sa rang hê dô lắm đó nha!"

Tô Song Song nhìn ông chú có tuổi trước mặt đang cố tỏ ra đáng yêu nói sa rang hê dô lại còn mấy ộp pa chân dài, bỗng cảm thấy cả người lạnh cóng.

Cô lui vội về bên cạnh Tần Mặc, vô thức sát lại gần anh, ai biết được lát nữa ông chú biến thái này có nhảy thoát y hay không.

"Bạch Tiêu thật sự không cho chúng tôi vào sao?"

Tần Mặc lại hỏi một câu, lúc này mới vừa gọi điện thoại cho Bạch Tiêu, anh ta tắt máy cũng đổi luôn số điện thoại bàn của nhà tổ, rõ ràng là tên Bạch Tiêu đang chơi anh.

"Biểu thiếu gia thật sự nói không được cho cậu chủ vào. Còn nói là nếu ngài có lăn tới lăn lui dưới đất cũng không được cho vào!"

Về mặt người bảo vệ có tuổi không chỉ khó xử mà còn thêm chút thẹn thùng, thật là Tô Song Song chịu không nổi.

Tần Mặc không nói gì nữa, kéo tay Tô Song Song đi về, Tô Song Song không cam lòng, ngoảnh đầu lại nhìn cũng không thấy động tĩnh gì, bực bội gào lên lần nữa:

"Cái tên thụ đê tiện Bạch Tiêu kia! Cả đời này anh đừng nghĩa đến việc gả đi!"

Bạch Tiêu đang đứng trong nhà nghe thấy câu này thì run lên, anh ta chẹp miệng lẩm bẩm:

"Gia đây đi cưới người ta có được không? Không phải gả!"

Tô Song Song bị Tần Mặc nắm tay kéo đi, này giờ vẫn luôn cúi đầu đi sau anh một bước, đột nhiên dừng chân.

Tần Mặc quay đầu nhìn Tô Song Song, không nói gì mà chỉ lặng lẽ chờ cô nói chuyện, mắt cô đã ửng đỏ, chóp mũi cũng đỏ, nước mắt nước mũi không kiềm được mà trào ra.

Cô vội ngẩng đầu lên một góc 45 độ, nước mắt bây giờ mới không rơi xuống nữa, cô không nhìn Tần Mặc mà hơi nghiêng đầu, cảm xúc lẠc lỔng: "A Mặc, xin lỗi anh."

"Sao thế?" Tần Mặc không tiếp tục im lặng, vừa nói vừa bước một bước đến gần Tô Song Song, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho Tô Song Song.

"Không vì sao cả, em chỉ là muốn nói một câu xin lỗi!"

Tô Song Song hơi buồn bã, tuy cô biết mối quan hệ giữa hai người không cần nói ra những lời này nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bởi vì mình mà Tần Mặc không thể cúng bái ông nội, cô đã cảm thấy trong tim bập bùng một đốm lửa, không sao thoải mái được.

"Thế thì anh đành nhận vậy."

Tần Mặc nói xong, ngẩng đầu nhìn lại nhà tổ Tần gia, người đã đi, cúng bái cũng chỉ là một hình thức, anh cũng không để ý nhiều, chỉ là có hơi thất vọng với Bạch Tiêu.

Đến cuối cùng Bạch Tiêu vẫn không hiểu được, đối với anh, nếu so sánh với Tô Song Song, không gì có thể quan trọng bằng, thế nên dù Bạch Tiêu có vì anh mà đối tốt với Tô Song Song cũng là tự mình đa tình.

Tô Song Song không ngờ phản ứng của Tần Mặc lại như thế, bỗng không biết làm sao, cô cúi đầu lấy khăn giấy ra lau mũi, cảm xúc dường như suy sụp hơn nữa.

Thật ra thì cô vẫn mong Tần Mặc nổi giận hay cáu gắt gì đó với mình, như vậy lòng cô mới đỡ hơn.

"Đi theo anh."

Tần Mặc chợt nắm lấy tay kéo Tô Song Song về hướng khác, con đường này hơi gồ ghề, có vẻ không phải là đường xuống núi.

Tuy Tô Song Song ngăn người nhưng cô không hỏi Tần Mặc, mà lựa chọn tin tưởng anh. Cô bước theo sau Tần Mặc, ngang qua rừng cây khô, đến khi trông thấy khung cảnh trước mặt, Tô Song Song không nhịn được che miệng ngăn đi âm thanh suýt thốt lên vì kinh ngạc của mình.

Thì ra đây là nơi an táng phía sau ngọn núi của Tần gia, mặc dù có hàng rào sắt vây quanh nhưng ở vị trí này vừa đúng có thể trông thấy mộ của Tần lão gia, cúng bái ở chỗ này chắc cũng không khác gì nhau.

"Anh biết em cũng muốn cúng bái ông nội, tình cảm của em với ông nội còn sâu đậm hơn cả anh."

Đây là lời nói thật lòng của Tần Mặc, tình cảm của anh đối với Tần lão gia là vừa thương vừa hận, không thuần túy, thua xa so với một Tô Song Song luôn thân thiết với ông.

Giây phút Tô Song Song trông thấy mộ Tần lão gia, thấy bức ảnh đen trắng trên tấm bia, không nhịn được mà nghẹn ngào che miệng khóc.

Cô vừa khó vừa nhỏ giọng nói: "Ông nội, xin lỗi ông, nếu không phải vì bọn con... xin lỗi ông..."

Tô Song Song không nói gì nhưng Tần Mặc lại hiểu rõ, trông Tô Song Song rất vô tư nhưng thật ra lại là người rất hay suy nghĩ, cô vẫn cô tự trách mình, nếu như không phải vì có người đứng sau nhắm vào hai người thì cũng sẽ không liên lụy đến Tần lão gia.

Tần Mặc không nói thêm gì, lại gần Tô Song Song, nắm lấy bờ vai cô rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ:

"Yên tâm đi, anh sẽ báo thù cho ông nội."

Từ trước đến nay, Tô Song Song không ủng hộ việc lấy bạo lực chống bạo lực nhưng giờ không lại hận không thể tìm ra hung thủ ngay, cô muốn nhìn xem rốt cuộc là ai, ai mà hận cô và Tần Mặc đến nỗi phải làm liên lụy đến nhiều người vô tội.

Hai người đang định cúng bái, đột nhiên có giọng nói chế nhạo vang lên trên đầu:

"Tôi nói này Tần Mặc, anh nghèo đói như thế từ lúc nào đấy?"

Tô Song Song không cần nhìn cũng biết chính là tên tiểu thụ dê tiện Bạch Tiêu, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh ta, không thèm để ý cái tên phản bội phụ bạc lừa người này.

Tần Mặc cũng lười để ý Bạch Tiêu, kéo Tô Song Song quay người định đi, Bạch Tiêu không ngờ hai người đó đều không thèm quan tâm đến mình, vội đi đến trước hàng rào, gào lên:

"Tôi nói với hai người mà hai người không thèm nói lại luôn hả?"

Thật ra thì Tô Song Song có rất nhiều điều muốn nói với Bạch Tiêu, đều là muốn hỏi mấy câu như sao mà làm được một tên xấu xa không biết xấu hổ đến thế, liếm mặt đi tìm người mắng mình cho vui.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, Tô Song Song không muốn so đo với mấy tên dê tiện này, nếu không sẽ cảm thấy lãng phí sự giáo dục của cha mẹ mình mất, nên sau đó không lên tiếng.

Tần Mặc từ nhỏ đến lớn cũng không thường nói chuyện với Bạch Tiêu, liếc mắt thấy Tô Song Song không có ý định nói thì kéo cô đi tiếp.

Bạch Tiêu không chịu được lại gào thêm hai tiếng nữa, tiếc là Tô Song Song và Tần Mặc từ đến cuối đều coi anh ta là người vô hình, không thêm quan tâm.

Bạch Tiêu nhìn theo bóng lưng hai người dần đi xa, bỗng nhiên cảm thấy như mất đi cái gì, mặc dù mới chỉ có mấy ngày chưa nói chuyện với Tần Mặc, mà Bạch Tiêu đã cảm thấy đã lâu thật lâu, anh ta dựa mình vào hàng rào sắt đốt điều thuốc.

Hắn quay đầu nhìn mộ Tần lão gia, bực bội:

"Ông này, ông nói trực tiếp với Tần Mặc không phải tốt hơn sao, ông không nỡ để anh ta khổ sở, lại lôi con ra để xử cái tên xấu xa đấy."

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Món Nợ Máu Của Ba Mẹ

Đông Phương Nhã vẫn luôn đứng cách đó không xa, thấy hai người Tần Mặc đã đi rồi, để lại Bạch Tiêu ở đây lăm bằm, cô đi đến, cau mày hỏi:

"Anh cần gì phải như thế?"

"Bây giờ không phải hai người kia cũng đang rất tốt sao? Dù sao trước đây công ty cũng là do tôi quản lý, như vậy tôi mới an tâm được, hai người đó trải qua biết bao nhiêu việc cũng rất tự nhiên mà, tốt rồi... tốt rồi..."

Bạch Tiêu không ngừng nói hai từ tốt rồi, vẫn là cái dáng vẻ bất cần đời như thế nhưng lại khiến Đông Phương Nhã cảm thấy thật thê lương, cô ngẫm nghĩ một lát rồi, giơ tay mình ra nắm chặt lấy tay Bạch Tiêu.

Trong ký ức của Đông Phương Nhã, tay Bạch Tiêu chưa bao giờ lạnh đến vậy.

Tô Song Song và Tần Mặc về đến nhà, Tần Mặc xem thời gian, quay đầu nói với Tô Song Song:

"Thời gian không còn nhiều, anh phải đi làm đây."

Tô Song Song không ngờ Tần Mặc còn có khái niệm đi làm đúng giờ, cô gật đầu nhẹ, trong lòng càng ngày càng tò mò, rốt cuộc Tần Mặc đã tìm được công việc gì.

Đợi đến khi Tần Mặc ra ngoài, Tô Song Song mặc một bộ quần áo có mũ, âm thầm chờ Tần Mặc ra ngoài.

Tần Mặc chưa đi bao xa thì rẽ trái rồi rẽ phải, cuối cùng đứng trước một lớp dạy vẽ, Tô Song Song tìm một cái cây to rồi núp phía sau.

Lúc cô nhìn thấy Tần Mặc bị một đám ranh con vây lấy, tim Tô Song Song theo đó cũng đập loạn lên, sợ người như Tần Mặc sẽ không nhìn được mà tổng cổ đám nhóc đi mất.

Nhưng lại để cho Tô Song Song là một sự bất ngờ, Tần Mặc ấy thế mà không nổi giận, còn đưa tay ra vỗ vỗ đầu từng đứa! Lại còn rất nhẫn nại bế hai đứa nhỏ trong số đó vào trong.

Tô Song Song nấp sau cái cây to, không biết nên diễn tả tâm trạng mình bây giờ ra sao, cô vuốt vuốt mắt mình mãi cho đến khi chắc chắn không nhìn lầm mới xoay người lại, tựa vào phía sau của cái cây to, thật lâu mà vẫn không bình tĩnh nổi.

"Cái tật theo dõi người khác này của em sao còn chưa sửa nhỉ?"

Tô Song Song cảm thấy sau lưng thật lạnh lẽo, nghe thấy tiếng nói thì giật nảy mình, ngoảnh đầu lại nhìn đã thấy Tần Mặc đang nghiêm mặt nhìn mình.

"Nói gì thì nói vừa nãy anh dụ dăng vô cùng với đám trẻ con đó, sao bên cạnh em anh lại như vậy..."

"Em là trẻ con hả?"

Tần Mặc nói rồi đưa tay vuốt hai bên má Tô Song Song, kéo kéo sang hai bên:

"Mặt em trông cũng không giống con nít cho lắm."

Tô Song Song không chịu, duỗi đầu về phía Tần Mặc:

"Sao có thể, mặt của em vẫn non lắm mà!"

Bây giờ lại đến lượt Tần Mặc hết chỗ nói, anh quay đầu lại nhìn đám trẻ con đang đứng trước cổng đợi mình, đưa tay xoa xoa đầu Tô Song Song:

"Về đi, tan làm anh mang đồ ăn vặt về cho em."

"A Mặc, sao anh cứ tự mình tủi thân như vậy chứ?"

Làm nũng xong, Tô Song Song ngẩng đầu lên nhìn Tần Mặc, ánh mắt ngập tràn sự lo lắng.

Tần Mặc lặng im trong giây lát, rồi ra sức xoa đầu Tô Song Song, nhẹ nhàng lại chậm rãi, nói:

"Bây giờ cuộc sống mới là cuộc sống thật sự, rất tốt, cảm ơn em, Song Song."

Tô Song Song hoàn toàn không hiểu Tần Mặc có ý gì khi nói những lời này nhưng cô chưa kịp nghĩ thì Tần Mặc đã xoay người lại trông nom lũ nhóc kia.

Tô Song Song vẫn cứ đứng tại chỗ trông theo Tần Mặc như thế, mặc dù anh không cười nhưng mặt anh đã thả lỏng hơn nhiều. Giây phút này, có lẽ Tô Song Song đã hiểu, cô không nhìn được mà cười lên, xoay người đi về làm bữa tối cho Tần Mặc.

Tô Song Song khẽ ngâm nga, đang lúc nghĩ ngợi có nên mở một lớp dạy vẽ, nhận một vài bạn nhỏ đến học vẽ tranh, như vậy cũng được coi là kiến thức lúc đi học cũng có chỗ mà dùng.

Tô Song Song càng nghĩ càng vui vẻ, nụ cười trên mặt theo đó càng tươi tắn hơn.

Lúc cô xoay người bỗng thấy trong hộp thư có một lá thư, Tô Song Song rút nó ra, thấy người nhận là bản thân thì hơi ngẩn ra, có người gửi thư cho

mình sao?

Cô giờ phong bì lên chỗ ánh sang để xem trong thư là gì, có vẻ như bên trong có vài tấm ảnh, Tô Song Song càng nghi hoặc hơn, vội vàng mở ra, đến lúc cô mở cửa vào nhà, ngồi xuống cạnh bàn mới đổ mấy tấm ảnh trong phong bì ra ngoài.

Vừa nhìn thấy, cô bị dọa cho giật nảy người, lập tức nhảy dựng lên, trên ảnh tất cả đều là hình tai nạn giao thông, máu thịt tung tóe. Đợi đến lúc cô bình tĩnh lại thì bỗng phát hiện có chỗ không đúng.

Tô Song Song nhìn gần hơn, trong một khoảnh khắc, cô hết như phát điên mà túm lấy tấm ảnh, đây không phải là hiện trường tai nạn của ba mẹ cô sao!

Chỉ trong chốc lát, nỗi lo lắng bao trùm lấy cả người Tô Song Song, cô run rẩy cầm lấy lá thư bên cạnh, mới đọc vài dòng, Tô Song Song suýt nữa đã đứng không vững.

Tay kia của cô cố gắng bám vào mặt bàn, vất vả lắm mới có thể ngồi xuống ghế, cảm giác như bị ai đó hút hết sức lực toàn thân.

Tô Song Song không dám tin chắc, cô cẩn thận đọc lại lần nữa cho đến khi chắc chắn mình không nhìn lầm bị hoa mắt thì mới thôi. Tô Song Song ngơ ngàng.

Cô ngẩn ngơ nhìn phía trước, dòng nước mắt không kiềm được chảy xuống, ấy thế nhưng cô đã hoàn toàn không còn có cảm giác gì nữa.

Qua một lát sau, như thể Tô Song Song đột nhiên nhớ đến cái gì, cô hết như phát điên đi mò tới mò lui tìm điện thoại của mình, lúc lấy di động ra cô không hề nghĩ ngợi gì liền bấm gọi cho Bạch Tiêu.

"Nhị Mạnh Hóa, em sao lại..."

Điện thoại Bạch Tiêu rất nhanh đã kết nối được, giọng điệu vẫn mang theo ý trêu đùa như cũ.

Nhưng Tô Song Song giờ không có tâm trạng nghe hân xâm, cứ thế mà quát lên:

"Có phải không? Có phải Tần gia đã giết bố mẹ tôi không?"

Bạch Tiêu cũng không ngờ Tô Song Song lại biết được chuyện này, bị dọa đến xém chút nữa rơi điện thoại, vô tình phun ra một câu:

"Sao em biết?"

Tô Song Song nghe thấy câu này, điện thoại cầm trong tay lập tức rơi xuống đất, rơi trên mặt thảm mềm mại, điện thoại vẫn còn đang kết nối, có thể loáng thoáng nghe thấy Bạch Tiêu đang nói gì đó với cô qua điện thoại.

Thế nhưng đầu óc Tô Song Song giờ đã trống rỗng, cô cúi xuống nhìn hiện trường vô cùng thê thảm trong tấm ảnh, thậm chí đến cả hít thở cũng quên.

Giây phút này, cái đêm tối đen đầy mùi máu tươi tanh tưởi kinh khủng ấy như đang bao trùm lấy Tô Song Song, cơ thể cô mềm nhũn đi, từ trên ghế ngồi bệch xuống đất.

Một giây sau, Tô Song Song tự ôm lấy mình, co người lại, sau đó cố gắng gượng không phát ra tiếng gào thét, lộ ra một nỗi đau có khó thành lời.

Ai cũng được, nhà ai cũng được, tại sao hết lần này tới lần khác đều là Tần gia! Tại sao hết lần này tới lần khác là cha mẹ của Tần Mặc!

Giờ khắc này Tô Song Song cảm thấy mình đang suy sụp, đầu óc rối bời, không thể nghĩ ra được gì, cũng không muốn nghĩ đến gì nữa, chỉ cảm thấy

lạnh. Rất lạnh! dường như cô có ôm chặt bao nhiêu cũng không bù được sự lạnh lẽo tỏa ra từ trong lòng.

Theo như lá thư, cái chết cả bố mẹ cô cũng không thể không liên quan đến Tần Mặc. Rốt cuộc cô phải đối mặt với Tần Mặc ra sao, làm sao mà đối mặt, sau đó lại còn sống chung.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Tô Song Song nghe được âm thanh đập cửa ầm ầm nhưng cô cũng chẳng thèm để ý tới, bây giờ cô chỉ muốn để bản thân nghỉ một lát.

Bạch Tiêu vừa đến đã thấy Tô Song Song đang co người tựa vào cạnh bàn, cả người run rẩy không ngừng, anh ta cắn chặt răng thở dài, đi tới, muốn đỡ Tô Song lên.

Thế nhưng Tô Song Song lại không phối hợp, vẫn cứ ôm chặt lấy bản thân, không chịu di chuyển. Bạch Tiêu bèn ngồi xổm xuống, mắt liếc thấy những tấm ảnh ngón ngang trên mặt đất.

Chuyện năm đó, Tần lão gia đang lúc trung niên thì mất con, vô cùng đau lòng thế là gia toàn quyền cho luật sư xử lý, cho nên nhà họ cũng không biết người trong cuộc là bố mẹ Tô Song Song.

Lúc ấy, điều tra ra bố Tần Mặc lái xe khi đang say rượu, do đó tất cả trách nhiệm đều thuộc về Tần gia, Tần gia đã nợ Tô Song Song, Bạch Tiêu nghĩ phải cất kỹ lá thư và những tấm hình này trước, vứt vào trong túi xách mình, sau đó ngồi xổm bên cạnh Tô Song Song.

"Song Song, em hãy bình tĩnh trước, lát nữa Tần Mặc về... có muốn nói chuyện này cho Tần Mặc biết không?" Bạch Tiêu cũng không còn cách nào, chuyện cũng đã xảy ra, ván đã đóng thuyền, anh ta cũng chả có cách nào sửa đổi, cũng không làm được gì cả.

Tô Song Song nghe đến tên Tần Mặc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu, ánh mắt cô hoàn toàn mơ màng, hít thở cũng không thông, túm lấy quần áo Bạch Tiêu, dùng sức đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch.

"Không được! Trước hết không được nói cho anh ấy, để tôi nghĩ đã. Đưa tôi đi, hãy đưa tôi đi trước!"

Tuy lòng Tô Song Song đã rối như tơ vò nhưng điều duy nhất cô có thể chắc là bây giờ cô không thể gặp Tần Mặc, cô cần tỉnh táo lại để suy nghĩ.

Bạch Tiêu thấy ngón tay Tô Song Song dùng sức đến phát run, vội kéo tay cô xuống, dìu cô đứng lên:

"Được rồi, em cứ nghỉ ngơi ở chỗ của anh một thời gian, không cần lo lắng cho Tần Mặc, có anh đây rồi!"

"Ừ!" Tô Song Song chỉ cần nghĩ đến Tần Mặc là cảm xúc vừa mới khôi phục liền sụp đổ ngay, sau đó cô nhỏ giọng không nhận được ghen ngào, khóc đến cả người run rẩy dữ dội.

Bạch Tiêu lần đầu thấy Tô Song Song như thế cũng không biết nên làm gì, anh chỉ có thể mới đi nói lại một câu an ủi:

"Không sao, không sao đâu!"

Lúc Tô Song Song đến nhà Bạch Tiêu đã không còn khóc nữa nhưng vẫn không nói gì, cứ ngồi ngơ ngác mãi trên ghế salon như vậy, cuộn mình lại, nhìn phía trước mà không nói lời nào.

Bạch Tiêu đợi bên cạnh càng lúc càng sợ, vội vàng gọi cho Đông Phương Nhã, bảo cô tới xem sao, sợ một lúc nữa Tô Song Song không chịu nổi khó khăn này lại xảy ra chuyện gì mất.

Đông Phương Nhã vừa tới đã trông thấy Tô Song Song như vậy, thẳng chân đá Bạch Tiêu một cước, bực bội: Anh làm cái gì thế? Song Song đã ở bên Tần Mặc rồi mà! Anh có thể ngưng nghịch một hôm không hả?”

Đông Phương Nhã nói xong lại cảm thấy vẻ mặt Bạch Tiêu có gì đó sai sai, bình tĩnh lại, nhìn Tô Song Song, quay đầu nói với Bạch Tiêu:

“Song Song bị làm sao vậy? Cứ tiếp tục như vậy thì không hay đâu.”

“Việc này...”

Bạch Tiêu hơi lưỡng lự những rồi vẫn kể chuyện vừa nãy cho Đông Phương Nhã nghe, nghe xong thì lập tức cứng đờ cả người, một người luôn xử lý mọi chuyện đâu ra đấy như Đông Phương Nhã giờ phút này lại túm chặt ống tay áo Bạch Tiêu, hỏi:

“Thế giờ phải làm sao?”

“Trước tiên em đừng lo việc này, em xem thử có thể làm cho cô ấy... chợp mắt một giấc được không, cứ như thế này thì không ổn.”

Bạch Tiêu thấy mắt Tô Song Song cả buổi vẫn chưa nhắm cái nào, chịu đựng mãi như thế, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Đông Phương Nhã vội vàng lấy ống tiêm thuốc an thần trong hòm thuốc mang bên người, tiêm vào người Tô Song Song, chỉ một lát sau, Tô Song Song đã ngã vào ghế salon, cứ thế ngủ thiếp đi nhưng ngủ không yên giấc, thỉnh thoảng hơi co người lại.

Đông Phương Nhã mau chóng qua đó, ôm lấy Tô Song Song để cô cảm thấy an toàn hơn, Bạch Tiêu đứng bên cạnh nhìn Tô Song Song, thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại mình.

Bên Tô Song Song đã tạm ổn định, thế nhưng lát nữa Tần Mặc về không thấy Tô Song Song thì đó mới là chuyện lớn, rốt cuộc anh ta có nên nói cho Tần Mặc biết chuyện này không, Bạch Tiêu chưa bao giờ cảm thấy rối loạn như bây giờ.

Lúc này Tần Mặc đã tan làm về nhà, anh trông thấy cửa nhà mở một nửa thì vọt vội vào, khi nhìn thấy căn phòng trống trơn, không thấy bóng dáng của Tô Song Song thì con người liền co rút lại.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Chiến Gia Đến Đòi Người

Tần Mặc lập tức định vị vị trí hiện giờ của Tô Song Song, thấy cô đang ở nhà của Bạch Tiêu, lúc này anh mới nhẹ nhàng thở ra một hơi nhưng sau đó sắc mặt vô cùng khó coi.

Anh bấm số điện thoại Bạch Tiêu, không đợi người ở đầu dây bên kia mở miệng, Tần Mặc đã lạnh lùng hỏi: “Bạch Tiêu, đưa Tô Song Song quay trở lại.”

Bạch Tiêu đang cảm thấy hoang mang, điện thoại vừa vang lên, anh ta sợ tới mức giật mình, sợ đánh thức Tô Song Song, theo bản năng liền nhận điện thoại ngay lập tức, vừa nghe được giọng nói của Tần Mặc, thì hận không thể ném điện thoại ra cửa sổ ngay lập tức.

“Bạch Tiêu!” Tần Mặc thật sự tức giận, gào to một tiếng. khiến cho Bạch Tiêu sợ tới mức rụt cổ lại, nhưng mà tiếng gào này của Tần Mặc cũng khiến cho Bạch Tiêu tức giận, anh ta không thêm nề nang nữa mà nói:

“Gào cái gì mà gào? Là do tự Nhị Mạnh Hóa muốn tới.”

Tần Mặc thấy giọng nói của Bạch Tiêu không giống như đang đùa, anh không rõ vì sao Tô Song Song lại muốn tìm Bạch Tiêu: “Chăm sóc Tô Song Song cẩn thận cho tôi, bây giờ tôi qua đó ngay.”

Tần Mặc vừa dứt lời liền tắt máy, Bạch Tiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Song Song đang ngủ trên sofa, không biết làm sao, nhỏ giọng nói với Động Phương Nhã: “Tần Mặc đang trên đường tới, làm thế nào bây giờ?”

Đông Phương Nhã nghe thấy vậy thì cũng không có cách nào, cô chắc chắn rằng mũi tiêm này của cô sẽ khiến cho Tô Song Song phải ngủ tới buổi tối, nếu bây giờ bị Tần Mặc đưa về, chỉ sợ đến lúc Tô Song Song tỉnh lại, lại sẽ làm loạn.

“Hay là giấu Tô Song Song đi?” Đông Phương Nhã nói xong nâng Tô Song Song dậy, tỏ ý bảo Bạch Tiêu tới giúp cô.

Bạch Tiêu lắc đầu, tay chỉ vào đồng hồ trên tay Tô Song Song, ảo não nói: “Không được đâu, cô ấy ở đâu Tần Mặc cũng đều biết.”

Đông Phương Nhã cũng ủ rũ, đột nhiên cô lại nghĩ ra một biện pháp nữa: “Anh cho người ngăn anh ấy lại đi, đừng để anh ấy đến đây.”

“Em nghĩ rằng anh thật sự cản được anh ấy sao? Trên tay Tần Mặc có rất nhiều người, bây giờ nhìn thì giống như anh luôn đàn áp anh ấy, thực ra là vì anh ấy muốn được sống những ngày bình ổn với Tô Song Song, nên mới không đánh lại, nếu không anh cũng khó mà đối phó được.”

Nói xong Bạch Tiêu thở dài, than thờ nói: “Nếu thật sự anh ấy muốn đến đây, cho dù phải đập nát nhà anh thì cũng phải vào cho bằng được.”

Đông Phương Nhã ghét bỏ nhìn Bạch Tiêu, tại sao anh lại không có biện pháp nào để đối phó với Tần Mặc vậy.

“Đúng rồi! Một lát nữa anh không chế Tần Mặc, em dùng thuốc an thần khiến cho anh ấy ngủ một lát! Mọi chuyện sau khi Nhị Mạnh Hóa tỉnh lại rồi nói tiếp!” Bạch Tiêu vừa nghĩ tới, liền giữ chặt tay Đông Phương Nhã, hiện giờ cũng chỉ còn một cách này thôi.

“Chuyện này... Liệu có được không?” Đông Phương Nhã rất hiểu Tần Mặc, sau chuyện này có lẽ sẽ không bỏ qua cho cô và Bạch Tiêu.

“Được hay không thì cũng chỉ có thể làm vậy, chờ Nhị Manh Hóa tỉnh dậy, xem tình huống thế nào rồi nói tiếp. Đúng rồi, thuốc phải mạnh hơn thuốc của Nhị Manh Hóa một chút, đừng để cho anh ấy tỉnh lại sớm.” Bạch Tiêu vừa nói xong, ngoài cửa liền truyền tới tiếng động.

Đông Phương Nhã vội vàng lấy thuốc ra, mới cầm lấy trong tay, Tần Mặc đã tiến vào, Đông Phương Nhã vội vàng đứng dậy, lẳng lặng đi về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tô Song Song đang nằm ngủ say trên sofa, lập tức nổi giận, quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu, hơi gằn giọng hỏi:

“Cậu đã làm gì?”

“Không làm gì cả, cô ấy chỉ mệt quá nên ngủ thiếp đi thôi.” Bạch Tiêu nói xong cũng đi tới, nhanh chóng ôm lấy Tần Mặc từ phía sau, Tần Mặc vừa muốn vùng tránh ra, Đông Phương Nhã đã đâm kim tiêm trên tay cô vào cánh tay Tần Mặc.

“Bạch Tiêu! các người...”

Tần Mặc còn chưa nói xong, liền cảm thấy cơ thể không có sức, hai chân mềm hẫ xuống, Bạch Tiêu bị anh tóm lấy ngồi xuống đất.

Tần Mặc giãy giụa hai lần liền ngất đi, trước khi ngất đi còn hung tợn nhìn Bạch Tiêu một cái, khiến cho Bạch Tiêu cả người lạnh run.

Không dễ dàng khiến cho Tần Mặc hôn mê, Bạch Tiêu cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, anh ngồi dưới đất nghỉ ngơi một lát, đột nhiên nhớ tới điều gì đó:

“Các người đều chết hết cả rồi à! Mau đỡ anh ta tới phòng ngủ.”

Đến lúc trời tối, Tô Song Song ưm một tiếng, từ từ tỉnh lại, Bạch Tiêu lập tức đi qua nhưng đi tới bên cạnh, lại không biết phải nói gì.

Tô Song Song tỉnh lại, đột nhiên nhớ tới chuyện đột nhiên ngất xỉu, bật người ngồi dậy, sau khi ngồi dậy, lại ngỡ ngàng nhìn xung quanh.

“Nhị Manh Hóa, Tần Mặc đang ở trong phòng, có lẽ một lát nữa cũng sẽ tỉnh lại, chuyện này em có muốn nói cho anh ấy không?” Bạch Tiêu muốn giúp, nhưng chuyện này anh thực sự không giúp được.

“Để em nghĩ chút đã.” Tô Song Song nói xong đứng dậy, đi tới phòng Tần Mặc như người mất hồn, Bạch Tiêu định đi theo nhưng bị Đông Phương Nhã kéo lại.

Tô Song Song đi vào rồi đóng cửa lại, cô xoay người nhìn Tần Mặc đang nằm trên giường, tựa vào cửa, che miệng khóc nức nở.

“A Mặc, anh bảo em phải làm thế nào đây?”

Tô Song Song càng khóc càng thương tâm, khóc đến lúc đầu óc choáng váng, cũng không dừng lại.

Khóc một lát, Tô Song Song mở cửa ra khỏi phòng, đang muốn chạy ra ngoài, Bạch Tiêu nhanh mắt, kéo cô lại, khẽ quát một tiếng:

“Em làm cái gì vậy? Xảy ra chuyện gì thì làm thế nào đây?”

“Để em đi đi, bây giờ em không thể đối mặt với Tần Mặc được, không thể được!” Tô Song Song quay đầu lại hét to vào mặt Bạch Tiêu một tiếng, giẫm lên chân anh, khiến Bạch Tiêu đau đến kêu lên một tiếng.

Anh vô thức buông tay ra, vừa buông ra một chút, lại tóm tay Tô Song Song lại, kéo cô trở lại.

“Chạy cái gì? Em còn đang đeo cái đồng hồ này, có thể chạy đi đâu được nữa!”

Bạch Tiêu tuy rất đau nhưng giọng nói vẫn không hề thay đổi, không dám buông tay Tô Song Song ra.

Lúc này Tô Song Song mới nhớ ra, lập tức giơ tay lên kéo cái đồng hồ trên tay xuống, kéo đến nỗi cổ tay chảy máu, Bạch Tiêu nhìn mà thấy ghê người.

Anh ta cầm lấy hai tay Tô Song Song, túm chặt lấy không cho cô kéo ra:

“Tô Song Song, em làm như vậy thì có ích gì? Có thể bình tĩnh một chút được không!”

“Làm thế nào mà bình tĩnh được!” Bởi vì Tô Song Song đã nhìn thấy máu, lại càng cảm thấy kích động, hét to lên. Hét xong rồi lại cảm thấy mình không đúng, liền mất hết sức lực, ủ rũ cả người, nén lại nước mắt đang muốn tuôn ra.

Bạch Tiêu nhìn thấy Tô Song Song đã tỉnh táo lại, cân nhắc một chút, liền nói:

“Chuyện này, vẫn nên nói cho Tần Mặc biết đi.”

“Không được! Không được nói cho anh ấy biết!” Ánh mắt Tô Song Song thể hiện sự sợ hãi, vô cùng hoảng loạn nhưng vẫn có thể xác định được, nếu Tần Mặc biết chuyện này thì không thể giải quyết nổi nữa, ngược lại sẽ làm sự tình trở nên càng tệ hơn.

“Được được được! Nghe theo em!” Bạch Tiêu thấy cảm xúc Tô Song Song bị kích động như vậy, vội vàng chiều theo ý cô, nhưng chuyện này có thể giấu được bao lâu đây.

Tô Song Song ngồi một lát, rốt cục đã khôi phục được nhiều rồi, cô được Bạch Tiêu đưa về ngồi trên sofa, nghỉ một lát, đột nhiên Tô Song Song tóm chặt lấy cánh tay Bạch Tiêu, cắn răng nói:

“Bây giờ em không thể ở bên cạnh Tần mặc được nữa, anh có thể giúp tôi rời đi được không?”

“Đi!” Bạch Tiêu thoáng sửng sốt, nói nhỏ một tiếng, sau đó che miệng mình, vô thức nhìn thoáng qua Đông Phương Nhã bên cạnh, Đông Phương Nhã luôn trầm ổn điềm tĩnh cũng bỗng sửng sốt.

“Song Song, em tránh được một lúc không tránh được cả đời, chuyện nào dù sao đi chăng nữa cũng phải đối mặt.”

Đông Phương Nhã bước lên một bước, còn muốn nói gì đó, Tô Song Song lại lắc đầu.

“Anh đã sớm biết chuyện này là thật có phải không?” Tô Song Song muốn xác định lại một chút, trong mắt mang theo chờ mong, muốn nhìn thấy cái lắc đầu của Bạch Tiêu nhưng Bạch Tiêu lại làm cho Tô Song Song phải thất vọng.

Hai mắt Tô Song Song lập tức đỏ lên, cô cắn răng cúi đầu xuống, hừ một tiếng, hít mạnh một hơi nhìn về phía cửa sổ bên kia.

“Tại sao không nói cho bọn em biết sớm hơn?” Tô Song Song thì thào tự hỏi, giống như nói với Bạch Tiêu lại giống như đang tự nói với bản thân mình.

“Cho nên anh và ông đều muốn để cho hai người tách nhau ra nhưng không nghĩ tới lại để cho tên khốn này đạt được mục đích...”

Bạch Tiêu nói đến đây tức đến đập một cái lên bàn, tức giận tới đỏ mắt.

Anh bắt đầu điều tra từ khi biết được chuyện này nhưng không hề tra được cái gì cả, vô cùng ảo não, cảm thấy bản thân mình là đồ bỏ đi.

“Thiếu gia, người của Chiến gia đã đến, đang đứng ngoài cửa, còn có Chiến tiểu thư, rất náo loạn, muốn gặp biểu phu nhân.”

Người trông cửa sợ hãi, xa như vậy mà bọn họ vẫn có thể nghe được tiếng náo loạn trong phòng, tất cả đều rơi vào trạng thái lo sợ.

“Chiến gia? Bọn họ tới lúc này làm gì?” Bạch Tiêu sửng sốt, muốn ngăn lại nhưng biết Chiến Hâm cũng đến, khẳng định là không thể ngăn được người này.

Hiện tại Tô Song Song đã bình tĩnh rất nhiều, cô lau nước mắt, ngồi ngay ngắn trên sofa. Bạch Tiêu nhìn qua Tô Song Song, thấy cô đã bình tĩnh lại, mới đồng ý để cho đám người Chiến Hâm vào.

Chiến Hâm vừa vào, nhìn thấy Tô Song Song liền nhú mày: “Em làm sao vậy? Ai bắt nạt em?”

Tô Song Song lấy bừa một cái cố để chống chế:

“Vừa nãy em bị vấp chân. Chị họ, tại sao chị lại đến đây?”

“Không phải là đến tìm em sao!” Lúc Chiến Hâm bước vào, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười, nói đến đây, cô giữ chặt tay Tô Song Song, trong mắt ẩn lệ.

“Song Song, em có thể về Chiến gia rồi! Thì ra từ trước tới nay, ông nội vẫn đều bảo vệ em, đều bảo vệ em!”

Chiến Hâm càng nói càng kích động, kéo tay Tô Song Song lên.

Đầu óc Tô Song Song mơ màng, nghe được những lời Chiến Hâm nói, cô bỏ qua Chiến Hâm ra, lùi về sau một bước. hoảng hốt hỏi: “Chị có ý

gì?”

“Trước đây ông nội đuổi cô nhỏ ra khỏi nhà là có lý do, nhiều năm như vậy ông nội vẫn luôn âm thầm chăm sóc cho cô và em. Song Song, đều là hiểu lầm thôi! Về nhà đi! Cơ thể của ông càng ngày càng yếu, về nhà rồi nói tiếp!”

Chiến Hâm nói xong mắt đã đỏ lên, vươn tay lau nước mắt, cô nhìn Tô Song Song lớn lên, tuy rằng bởi vì chuyện Tô Song Song kết hôn với Tần Mặc mà trách cô ấy nhưng làm sao có thể không đau lòng chuyện mấy năm nay Tô Song Song cực khổ không có ai để nương tựa được.

“Làm sao có thể như vậy? Chị họ, chị đừng có lừa em?” Tô Song Song đã oán hận nhiều năm như vậy, đột nhiên lúc cô hoang mang lo sợ nhất, lại nói cho cô biết thật ra tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Cô hoang mang nhìn bốn phía, cảm thấy đầu của cô cũng sắp vỡ ra rồi.

“Nói đùa gì vậy? Cô đừng hòng mang cô ấy đi!” Bạch Tiêu cũng đã hơi hiểu một chút rồi, nếu lời Chiến Hâm nói là sự thật, vậy cũng đã xảy ra chuyện lớn rồi, nếu Tô Song Song quay lại Chiến gia thì chuyện giữ cô và Tần Mặc thật sự kết thúc rồi.

“Em cứ đi cùng chị trước. Ông nội muốn nói chuyện với em! Chuyện trong nhà đã được giải quyết, ông nội muốn đưa em về nhà, danh chính ngôn thuận, Song Song, đây đều là sự thật!”

Chiến Hâm càng nói càng kích động, tiến lên kéo Tô Song Song, Bạch Tiêu lại che trước mặt Tô Song Song, đẩy Chiến Hâm ra.

“Bạch Tiêu, anh làm gì vậy? Anh muốn ngăn không cho Song Song về nhà à? Anh dựa vào đâu mà làm vậy?”

Chiến Hâm cũng tức giận rồi, thật vất vả mới có thể danh chính ngôn thuận đưa Tô Song Song về nhà, đây là chuyện cô trông chờ bao nhiêu

năm, làm sao có thể để người khác phá đám được.

“Dựa vào chuyện bây giờ cô ấy là vợ Tần Mặc! Dựa vào chuyện tôi là anh họ Tần Mặc! Dựa vào chuyện bây giờ tôi là người thân của cô ấy! Chiến Hâm đâu cô có bị mát chỗ nào không, tôi ở đây cô đừng hòng dẫn cô ấy đi!”

Bạch Tiêu kéo chặt tay Tô Song Song, nếu để cho cô ta dẫn Tô Song Song đi, khẳng định là sẽ không thể quay lại nữa!

“Bạch Tiêu! Anh!” Chiến Hâm tức giận chỉ vào anh, muốn tới kéo lấy Tô Song Song.

Tô Song Song lại gạt tay hai người ra, gằn nhẹ một tiếng:

“Để em nghĩ một lát đã! Hai người đừng đi theo em!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Làm Sao Có Thể Yêu Nhau Được Nữa

Tô Song Song đi về phía trước, Chiến Hâm không hề đuổi theo mà đứng yên tại chỗ, cau mày nhìn Tô Song Song.

Bạch Tiêu cũng không yên tâm, cứ lẻo đẻo đi theo đằng sau Tô Song Song, sợ Chiến Hâm ở bên ngoài giở trò gì, cướp người đi mất.

Chiến Hâm thấy Tô Song Song thật sự không định dừng lại để theo cô trở về nhà thì cảm thấy cô như vậy thật không biết phân biệt phải trái, giọng điệu hơi oán trách: “Song Song, đây có thể là cơ hội ngàn năm có một đó! Bỏ lỡ lần này không biết khi nào tên em mới được viết vào trong gia phả lần nữa đâu!”

Tô Song Song nghe thấy những lời này thì oán hận đối với nhà họ Chiến từ trước tới giờ giống như giọt nước tràn ly, cô dừng bước, ngoảnh đầu nhìn Chiến Hâm, mắt sưng đỏ, dáng vẻ vô cùng chán nản.

“Đối với em, quay về gia phả sớm đã chẳng phải chuyện gì hứng thú nữa rồi, coi như Chiến lão gia có nỗi khổ riêng thì ông có thể tổn thương đến mẹ em như vậy sao?”

“Sau khi ba và mẹ qua đời tại sao ông còn chia rẽ bọn họ? Từ trước đến giờ vẫn là các người nói như thế nào thì phải là như thế đó, có bao giờ suy nghĩ tới cảm nhận của em và mẹ không?”

Tô Song Song nói đến đây nổi giận hét lên một tiếng: “Khi em và mẹ đau khổ nhất thì ông ta ở đâu vậy? Nhà họ Chiến ở đâu vậy?”

“Song Song...” Những lời này của Tô Song Song khiến Chiến Hâm không nói được câu gì, cô rất mong Tô Song Song có thể tới nhà họ Chiến. Mặc dù ở đó không yên bình nhưng phía sau có chỗ dựa là cả một gia tộc, nói chung là tốt hơn rất nhiều.

“Em không thích! Em cũng chẳng mong chờ gì cả!” Tô Song Song nói xong, ánh mắt không chịu khuất phục đi ra ngoài, kỳ vọng của cô dành cho Chiến gia, sớm đã tan biến trong đêm tối sợ hãi đó, sớm đã trở thành oán hận từ khi xương cốt của ba mẹ cô bị chia lìa rồi.

Bạch Tiêu đi đằng sau Tô Song Song, thấy Tô Song Song đang muốn ra ngoài, không nhịn được khuyên một câu: “Nhị Manh Hóa, lát nữa Tần Mặc sẽ tỉnh lại, em mang theo cái này thì có thể đi đâu chứ? Đừng quậy nữa! Trời cũng tối cả rồi!”

Tô Song Song lại lau hai hàng nước mắt trên mặt, khi bước ra đến ngoài sân của nhà Bạch Tiêu, cô đặt mông ngồi xuống ghế tựa, cũng chẳng nói lời nào, cũng chẳng lộ ra cảm xúc gì.

Trong lòng của Tô Song Song không hề bình tĩnh đến vậy, cô cảm thấy mình giống như sa vào một khu vực đầy sương mù, không tìm thấy lối ra cũng chẳng nhìn thấy lối vào, sương càng lúc càng dày đặc nhưng cô có một điều chắc chắn, chính là hiện giờ, trong khoảng thời gian này, cô không thể đối mặt với Tần Mặc.

Bạch Tiêu thấy Tô Song Song bình tĩnh trở lại, anh ta ngồi xổm trước mặt Tô Song Song, do dự một hồi, mới mở miệng nói: “Nhị Manh Hóa, chuyện tai nạn xe cộ mà liên quan đến Tần Mặc, có thể đừng nói cho cậu ấy biết không? Tôi sợ cậu ấy không chấp nhận nổi.”

Tô Song Song không hề đáp lại, Bạch Tiêu suy nghĩ rồi nói tiếp: “Lúc đó, lão gia tìm cho cậu ấy một vài bác sĩ cổ vấn tâm lý còn có nhà thôi miên học.”

Bạch Tiêu lại không nói về sau của câu, lúc đó rốt cuộc lý do vì sao phải tìm đến những người này thì Bạch Tiêu không biết nhưng hiện giờ suy nghĩ lại, nếu như tin tức trên tờ báo kia là thật, e là thật sự cần tìm đến họ.

Tô Song Song lúc này mới ngẩng đầu lên, nếu nói ban đầu trong lòng cô vẫn tồn tại một phần nghìn hy vọng, thì tại thời khắc này, tất cả hy vọng đó đều bị dập nát rồi.

Tô Song Song chỉ cảm thấy đau lòng, đau tới mức cô đưa tay ra nắm mạnh vạt áo trước ngực rồi ấn vào trong, nhưng cho dù cô ấn mạnh thế nào, trái tim vẫn muốn nổ tung.

Bạch Tiêu thấy dáng vẻ này của Tô Song Song cũng cảm thấy đau lòng theo, anh ta suy nghĩ một hồi, đưa tay ra ôm lấy Tô Song Song vào lòng, thu lại vẻ bất cần đời ngày thường của mình, anh như người bề trên nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi Tô Song Song.

Tô Song Song bỗng súp đổ, tay kia kéo mạnh góc áo của Bạch Tiêu, xương ngón tay bỗng trở nên trắng bệch và run dữ dội.

“Em nên làm gì đây? Em phải làm sao bây giờ? Em làm sao lại có thể ở cùng với người hại chết ba mẹ mình chứ! Làm sao có thể chứ!”

Tô Song Song khóc càng ngày càng lớn, khóc tới mức đầu óc choáng váng nhưng cảm giác đau lòng đó vẫn không hề giảm đi một chút nào, ngược lại càng ngày càng đau đớn hơn.

“Anh...” Bạch Tiêu cũng không biết nên làm thế nào, chuyện đã xảy ra rồi, bọn họ đều không có cách nào thay đổi nữa. Giờ phút này lại xuất hiện một kẻ giấu mặt đứng đằng sau thao túng mọi chuyện, chỉ có thể khiến chuyện này càng ngày càng tệ hơn thôi.

“Anh ấy không cố ý, bọn họ đều không cố ý đâu! Song Song! Tần Mặc cũng mất đi ba mẹ, điều này cũng đủ trừng phạt anh ấy rồi.” Bạch Tiêu

nghe cả nửa ngày chỉ nói ra được một câu như vậy, hiện giờ có lẽ từ ngữ nào cũng đều trở nên vô nghĩa.

“Em biết anh ấy không phải là cố ý nhưng em không làm được... em không làm được, làm gì cũng sẽ chẳng có được cuộc sống hạnh phúc với A Mặc như trước nữa, em thật sự không làm được, chỉ ít...”

Tô Song Song bỗng thoát ra khỏi vòng tay của Bạch Tiêu, cô hoảng loạn nhìn Bạch Tiêu, lộ rõ sự đau khổ trong nội tâm của mình.

“Chỉ ít là hiện giờ không được! Bạch Tiêu anh giúp em đi, em... em phải rời khỏi đây.” Tô Song Song giống như nắm được cành cây cứu mạng cuối cùng, nắm chặt cánh tay của Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu cảm thấy hai cánh tay đau buốt, hơi hơi nhúu mày nhưng cơn đau này cũng khiến anh ta tỉnh táo lại, anh ta đảo tròn con mắt, cũng không hề đồng ý chuyện này với Tô Song Song.

Vì Bạch Tiêu cảm thấy anh ta không làm được. Về tình, anh không nỡ để Tô Song Song và Tần Mặc xa nhau, về năng lực, Tần Mặc mà điên lên, trừ phi Tần Mặc buông tay, còn không có ai có thể cướp được người trong tay Tần Mặc, hơn nữa định vị này lại ở trên tay của Tô Song Song thì lại càng thêm rắc rối.

“Anh không giúp tôi sao? Đúng rồi! Anh trai tôi! Chuyện này có thể tìm anh trai tôi!” Tô Song Song hiện giờ chẳng nghĩ nổi gì nữa, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại một cách, chính là rời khỏi nơi đây, cô cần phải bình tĩnh.

“Không được! Tôi sẽ giúp cô!” Bạch Tiêu tuyệt đối sẽ không để Tần Dật Hiền xen vào, bằng không Tô Song Song chết chắc!

Chiến Hâm ở trong phòng cũng không đợi được nữa, sau khi ra ngoài, lời cuối cùng của Tô Song Song nói với Bạch Tiêu phải đi, cô đã nghe thấy rồi.

Chiến Hâm nghĩ tới chuyện ông nội dặn dò, suy nghĩ một hồi, mở miệng nói: “Trở về nhà họ Chiến với chị, chỉ có như vậy thì Tần Mặc mới không thể nào đưa em đi.”

Tô Song Song lần này không cự tuyệt mà trầm mặc, cô nhìn ra sự khó xử của Bạch Tiêu, cô đeo chiếc đồng hồ này, chắc chắn không có cách nào thoát khỏi Tần Mặc.

“Ai muốn mang cô ấy đi?” Đột nhiên cửa ra vào truyền tới một tiếng quát khê, giọng nói mặc dù không đủ vang còn lộ ra hơi yếu ớt nhưng sát khí trong lời nói lại khiến tất cả những người ở đó hoảng sợ.

Tô Song Song chỉ cảm thấy trái tim chột co lại, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh. Lần đầu tiên cô cảm thấy nặng nề như vậy, cả người cũng cứng đờ lại, đến cả hít thở cũng cảm thấy không có sức.

Tần Mặc bước từng bước tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Chiến Hâm, khiến sau lưng Chiến Hâm toát hết mồ hôi lạnh, cô chỉ cảm thấy ánh mắt đó của Tần Mặc giống như ánh mắt muốn giết cô đến nơi.

Bạch Tiêu vốn chẳng dám nhìn Tần Mặc, ngoảnh đầu giả vờ không có chuyện gì nhìn ra ngoài, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú Tần Mặc.

Tần Mặc thu lại ánh mắt nhìn Chiến Hâm, vốn cũng chẳng thêm để ý tới Bạch Tiêu. Anh bước từng bước tới bên Tô Song Song, nhìn Tô Song Song cúi đầu, anh nắm lấy cổ tay của Tô Song Song nhắc lên.

Hóa ra Tần Mặc đang tức giận, khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Tô Song Song, anh cảm thấy hơi sững sờ, cau mày hỏi: “Em sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tần Mặc vừa hỏi, Tô Song Song liền cảm thấy sống mũi cay cay, cô mở miệng rụt rè muốn nói gì đó với Tần Mặc nhưng lời đến cửa miệng, cô lại không nói nổi.

Quả thực Tần Mặc không phải là cố ý, hơn nữa vì sai lầm của anh mà ba mẹ anh đã phải trả giá bằng cả mạng sống. Cô không nên trách móc Tần Mặc, không nên thêm dầu vào lửa.

Nhưng sự thật đang bày ra trước mắt, chắc chắn ba mẹ của cô vì sai lầm của Tần Mặc mà qua đời, cô làm sao có thể vượt qua được khoảng cách này chứ trong thời gian ngắn chứ!

“Em muốn quay về nhà họ Chiến.” Tô Song Song không biết bản thân tại sao lại nói ra câu này, nói xong lúc cô nhìn biểu cảm hoảng sợ đó của Tần Mặc, trong chốc lát cô lại cảm thấy hối hận nhưng lại cứng rắn đè sự hối hận ấy xuống.

Khoảnh khoắc nuốt lại lời nói đó, Tô Song Song cũng cứng rắn để nước mắt chảy ngược vào trong, Tần Mặc cứ chăm chú nhìn vào đôi mắt của Tô Song Song, sợ hãi trong mắt dần biến thành tức giận.

Anh cắn răng, hỏi một câu: “Em muốn trở về nhà họ Chiến?”

“Ừm!” Tô Song Song trả lời, hơn nữa còn nói: “Tạm thời không trở về đây nữa.”

“Tô Song Song!” Tần Mặc vừa nghe liền gầm nhẹ một tiếng, nếu như Tô Song Song thật sự muốn đoàn tụ với nhà họ Chiến, anh có thể để cô đi nhưng hẳn chẳng thể nào ngờ được, Tô Song Song lại không định quay về, đây là sự phản bội.

“Đúng! Em muốn trở về nhà họ Chiến, tạm thời không muốn gặp anh!” Tô Song Song cũng không có ý cầu tiến, dùng hết sức lực hất tay Tần Mặc ra, Tần Mặc không kịp trở tay, bị Tô Song Song đẩy ra.

Anh cúi đầu mơ màng nhìn tay của mình, lập tức ngoảnh lại chăm chú nhìn Bạch Tiêu, cắn răng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Tôi... chuyện này...” Bạch Tiêu cũng không biết nên nói gì, ấp a ấp úng cả nửa ngày, cuối cùng dậm chân một cái, hừ một câu: “Song Song, nói cho cậu ấy hay không cô tự quyết định đi, chuyện này tôi mặc kệ đấy!”

Bạch Tiêu nói xong, xoay người kéo tay Đông Phương Nhã vẫn luôn lặng lẽ đứng bên cạnh đi ra ngoài, để lại nơi này cho bọn họ giày vò nhau.

“Rốt cuộc là vì sao? Tô Song Song nếu em không nói thì đừng nghĩ có thể rời khỏi đây một bước!” Tần Mặc thật sự nổi giận rồi, chuyện chiều nay xảy ra đã đi quá xa so với sức kiên nhẫn của anh rồi.

Bạch Tiêu vừa đi tới cửa, bỗng nhớ ra gì đó, xoay người lại đi kéo Chiến Hâm ra theo, Chiến Hâm không định rời đi nhưng Bạch Tiêu dè dặt cổ họng quát lớn một câu: “Cô đừng quấy rối ở đây nữa! Cô thật sự muốn bức chết Tô Song Song à!”

Chiến Hâm nhìn thoáng qua Tô Song Song cả người không ngừng run rẩy, do dự một lúc, ngay lúc này đã bị Bạch Tiêu kéo ra ngoài cổng lớn, ra đến ngoài cổng, Chiến Hâm không đi nữa, đứng canh giữ ngoài cổng cùng với vài tên vệ sĩ của mình.

Bạch Tiêu cũng không đi, lại thở dài, cảm thấy thật mệt mỏi liền chẳng cần hình tượng gì nữa ngồi xổm ngay trước cổng, châm một điếu thuốc, Đông Phương Nhã cũng không đi nữa, đứng bên cạnh Bạch Tiêu, lo lắng nhìn về phía bên trong, đáng tiếc đứng ở vị trí này chẳng nhìn được gì cả.

Tô Song Song nhìn thấy tất cả mọi người đi rồi, cô thả lỏng bàn tay đang nắm bên cạnh, thả lỏng rồi lại nắm chặt, thế nào cũng không nói nên lời.

"Tô! Song! Song!" Tần Mặc cắn răng, lúc này giọng nói bỗng cất cao hơn một chút. Tần Mặc từ trước tới giờ chưa từng quát giận như vậy với Tô Song Song.

Tô Song Song bị dọa tới giật mình, cũng lấy lại được tinh thần, cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe nhìn Tần Mặc nói: “Tai nạn xe năm đó, là xe của ba mẹ anh đã đâm vào xe của ba mẹ em.”

Tần Mặc nghe thấy câu nói này đồng tử liền co thắt lại, hô hấp trong chốc lát hơi ngưng lại, cho dù mạnh mẽ như Tần Mặc, vừa mới nghe tin này, còn chẳng có cách nào để bình thường trở lại.

Trong lòng Tô Song Song đau đớn, rất đau rất đau, đau tới mức trong tim cô như cảm một con dao vậy, một một lần hít thở, đầu dao sắc bén sẽ lại đâm một cái thật sâu vào tim cô, mỗi một lần hít vào, lưỡi dao mang theo xương máu của cô rút ra.

Cả người cô run lên, hai mắt nhắm lệ, chẳng còn nhìn rõ Tần Mặc ở trước mắt, cô bỗng sụp đổ, khóc thất thanh đau khổ, tiếng khóc vô cùng lớn, dường như chỉ có như vậy mới giống như một liều thuốc xoa dịu nỗi đau giày vò cô đến đau đớn.

“Như vậy đấy! Như vậy thì chúng ta làm sao có thể yêu nhau được nữa! Em làm sao có thể ở bên cạnh anh được nữa! Anh nói cho em biết đi! Nói đi! Nói đi...”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Thật Sự Muốn Rời Xa Anh

Tần Mặc nhất thời vẫn chưa ổn định lại tinh thần sau tin sốc này, đôi tay của anh vỗ về an ủi Tô Song Song gần như sụp đổ, vốn dĩ anh chẳng biết nên nói gì.

Một lát sau, Tô Song Song dường như đã bình tĩnh hơn nhiều, cố gắng cầm lấy tay Tần Mặc nói: “A Mặc, hãy để em đi, chúng ta tạm thời hãy dừng lại đi...”

Câu nói này khiến Tần Mặc lấy lại tinh thần, bỗng chốc lại như nhảy ngược cả lên, anh nhắc bổng Tô Song Song lên, ghé sát mặt cô, hung dữ nói: “Tô Song Song, có một điều chắc chắn không thể thay đổi! Em không thể rời xa anh!”

Tô Song Song nhìn thấy từ trong ánh mắt của Tần Mặc hiện lên đầy những tia máu xuất hiện bóng hình của mình, trong lòng cô càng khó chịu hơn, ngoảnh đầu không nhìn hấn nữa, thái độ cực kỳ dứt khoát: “Tạm thời... hiện giờ em thực sự không có cách nào đối mặt với anh, cầu xin anh đó! A Mặc...”

“Tô Song Song, em đừng mơ!” Tần Mặc nói xong, trước khi Tô Song lại kích động trở lại, một nhát đập xuống cổ cô, Tô Song Song nhìn lướt qua Tần Mặc trước lúc người cô dần khụy xuống.

Tần Mặc ôm lấy Tô Song Song đi ra ngoài. Anh vừa ra đến cổng, Bạch Tiêu đang ngồi xổm vội vàng đứng dậy, nhìn lướt qua Tô Song Song trong lòng Tần Mặc, không mấy đồng ý với cách làm này của Tần Mặc.

Chỉ là Bạch Tiêu vẫn còn chưa kịp nói gì, Chiến Hâm đã vội vọt lên với tay đòi bế Tô Song Song đi, Tần Mặc nghiêng cười một cái, Chiến Hâm liền ôm huyệt vào không khí.

Chiến Hâm biết bản thân không tranh nổi với Tần Mặc, ngoảnh lại nhìn hai tên vệ sĩ ở phía sau, Tần Mặc lập tức ngẩng đầu nhìn Chiến Hâm một cái, mở miệng nói câu nghiêm túc:

“ Nếu cô không sợ tôi phá cái nhà cũ của nhà họ Chiến, thì cô cứ mang cô ấy đi.”

Chiến Hâm bỗng chốc dừng tay lại, cô bị biểu cảm này của Tần Mặc dọa khiếp vì cô cảm thấy Tần Mặc không giống đang đùa, và lại Tần Mặc cũng không biết đùa.

Bạch Tiêu vừa nghe thấy những lời quả quyết này của Tần Mặc, sắc mặt cũng không dễ coi lắm, cuối cùng có thể đến phiên anh nói, anh bước lên một bước, chỉ vào Tô Song Song ở trong lòng Tần Mặc: “Tần Mặc, làm như vậy chỉ là cách tạm thời, hai người vẫn nên bình tĩnh...”

“Tại sao cậu không nói với tôi sớm hơn!” Tần Mặc ngoảnh đầu lại nhìn Bạch Tiêu gầm nhẹ một tiếng, khiến cho Chiến Hâm sửng sốt.

Trên mặt Bạch Tiêu xuất hiện chữ áy náy cùng bất đắc dĩ, cúi đầu nói: “Vậy nên tôi với lão gia mới dỗi lòng ngăn cản hai người đến với nhau, người đứng sau tất cả chuyện này chắc chắn là một người không tử tế, Tần Mặc, hai người hiện giờ thực sự nên tách ra một thời...”

“Không thể có chuyện đó được! Dù chết tôi cũng không để Tô Song Song rời xa tôi, tôi xuống địa ngục cũng sẽ kéo theo cô ấy!” Ánh mắt của Tần Mặc quả thực giống như phun ra lửa, tràn ngập sự quyết đoán.

Anh nhìn Bạch Tiêu gằn từ chữ: “Chuyện lần này, tôi sẽ tự mình ra tay, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ.”

Đây là lần thứ hai Bạch Tiêu nghe thấy Tần Mặc nói tự mình xử lý chuyện gì đó, lần thứ nhất là vụ xe cộ của bố mẹ anh, khi đó Tần lão gia đã sống chết ngăn lại, không để anh làm càn làm bậy, nếu không cái thế giới này sẽ đều bị anh đảo lộn, gây tổn thương cho cả hai bên.

Lần này, tim Bạch Tiêu đập nhanh hơn, anh luôn cảm thấy sau lưng có một mạng lưới vô hình, nếu muốn thâm tóm tất cả bọn họ, thì phải đợi Tần Mặc nổi giận, đảo lộn tất cả.

Bạch Tiêu liếm môi, yết hầu vì căng thẳng quá mà khô rát, anh ta kéo Tần Mặc, không để anh rời đi.

Anh ta hạ giọng: “Tần Mặc, chuyện này không đơn giản đâu, cậu bình tĩnh lại đi, chúng ta bàn bạc kỹ hơn đã, cậu với Song Song chắc chắn sẽ không xa cách đâu, chắc chắn! Chỉ là tạm thời, tạm thời thôi...”

“Tôi có chừng mực nhưng chỉ có một điều, cô ấy không thể đi!” Tần Mặc nói xong giẫy khỏi tay Bạch Tiêu, ôm lấy Tô Song Song đi về hướng phòng trọ của bọn họ.

Bạch Tiêu ngưng lại, dậm chân một cái, vội vàng đuổi theo Tần Mặc, sợ nếu anh cứ như vậy sẽ làm tổn thương đến Tô Song Song, làm ra điều gì không thể cứu vãn được.

Chiến Hâm không cam lòng, nếu lần này không thể mang Tô Song Song về, cô sẽ không thể ngừng đầu với gia tộc được nhưng cô mới đi tiến lên hai bước, liền bị Bạch Tiêu đuổi về rồi.

“Cô đừng phá nữa, nếu thật sự muốn bức chết Tô Song Song thì cô đi góp vui đi!”

Chiến Hâm suy nghĩ một hồi, nhìn Tô Song Song như vậy quả thật không tốt lắm, cô dừng chân, định quay về hỏi Chiến lão gia rồi tính tiếp, dù sao Tần Mặc cũng không phải người cô có thể động vào.

Tần Mặc vào trong phòng trọ nhỏ, mặc kệ Bạch Tiêu đứng ở ngoài cửa, Bạch Tiêu nhìn cửa phòng đóng lại, hơi mơ hồ, anh ta muốn gõ cửa đi vào nhưng mà chắc chắn Tần Mặc sẽ không mở cửa cho anh ta vào.

Anh ta dựa vào cửa, định chờ cả đêm, ngộ nhỡ tối nay có xảy ra chuyện gì.

Tần Mặc cũng không đánh mạnh, nên anh vừa mới đặt cô xuống giường, Tô Song Song đã mơ màng tỉnh dậy.

Lúc cô mở mắt, hoảng hốt một hồi, tất cả ký ức đều dâng lên, Tô Song Song vừa giận vừa chán nản, liền bước xuống giường, giống như muốn ra ngoài.

Tần Mặc lại giữ chặt cánh tay cô lại, ném cô về giường, Tần Mặc đứng cạnh giường cúi đầu nhìn Tô Song Song, hung tợn nói: “Anh nói rồi nếu em muốn rời xa anh, cho dù có phải đánh gãy chân em anh cũng phải giữ em lại.”

Tô Song Song nhớ lại lời Tần Mặc nói lúc trước, không ngờ anh đang nói nghiêm túc, Tô Song Song nhìn đôi chân của mình, không biết từ khi nào tràn ngập phần nộ.

Cô đuổi chân ra, hướng Tần Mặc quát: “Vậy anh đánh đi, đánh không gãy tôi sẽ đi!”

Tô Song Song biết trong lòng Tần Mặc cũng khó chịu vô cùng, nên cô muốn để Tần Mặc căm ghét cô.

Cô cố gắng tỏ ra hung hăng kiêu ngạo nhất mà ôc có thể, làm khó Tần Mặc, cô muốn hai người bọn họ tạm thời tách nhau ra, anh cũng không cần đến mức tự trách mình đến khổ sở, chỉ cần oán hận một mình cô là được rồi.

“Ô Song Song, em thực sự phải quyết liệt đến như vậy sao?” Tần Mặc căn rằng, anh làm sao nỡ đánh gãy chân của Ô Song Song chứ nhưng bảo anh để cho Ô Song Song đi, cũng là điều không thể.

Hai người ở đây giằng co, Ô Song Song nhìn về cổ tay của mình, cô đưa tay ra, nhìn Tần Mặc không thêm thương lượng: “Gỡ chiếc đồng hồ này ra!”

“Ô Song Song!” Tần Mặc chỉ có thể căn rằng gọi tên cô, anh chỉ vừa nguôi giận trong lòng, Ô Song Song liền giơ tay ra như vậy, một chút cũng không nhường.

“Em đừng mơ!” Cuối cùng vẫn là Tần Mặc mở miệng trước, Ô Song Song nhìn Tần Mặc, cô bước thẳng xuống giường. Tần Mặc vừa muốn nắm lấy tay cô, thấy Ô Song Song không đi về hướng cửa mà đi vào bếp, nắm chặt tay để Ô Song Song dẫn mình đi vào bếp.

Anh đi vào liền nhìn thấy Ô Song Song để con dao vào cổ tay trái, nhìn mình hung tợn nói: “Anh có tháo nó ra không?”

Tần Mặc nhìn con dao trong tay Ô Song Song, câu nói này của cô giống như một con dao cắm vào người anh, đau tới hức anh không hít thở được nữa.

“Ô Song Song, bố mẹ anh không cố ý, chỉ là ngoài ý muốn, cho dù như vậy em vẫn muốn đi sao?” giọng nói của Tần Mặc lộ ra một chút cầu xin.

Ô Song Song bỗng hít vào một hơi, nếu như đúng là ngoài ý muốn, cô có lẽ sẽ trở lại bình thường nhưng đó là lỗi lầm của Tần Mặc, cô làm sao có thể nói ra được!

Hiện giờ Ô Song Song chỉ cần vừa nhìn thấy Tần Mặc thì trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng thảm thiết năm đó, cảm giác mất mát lại vây lấy cô,

Tô Song Song cảm thấy bản thân giống như lâm vào cảnh tượng ngày đó, chẳng thể nào thoát ra được.

Không khí dường như tràn ngập mùi máu ngai ngái buồn nôn, khiến cô căng thẳng sợ hãi, đột nhiên bên tai vang khê lên một tiếng.

Cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra không biết từ khi nào, cô đã chặt vào tay của mình, mùi máu tươi ngai ngái này chính là từ cổ tay mình chảy ra.

Tần Mặc vừa muốn bước lên, Tô Song Song định lại tinh thần, cô vội vàng cầm dao ấn xuống, làn da nhẵn mịn lại bị chém một vết, máu không ngừng chảy ra.

Ánh mắt Tần Mặc đã đỏ cả lên, anh nhìn chăm chăm cổ tay Tô Song Song, cắn răng gằn ra từng chữ: “Em thật sự muốn đi sao?”

Tô Song Song nói không nên lời, gật gật đầu, cô tạm thời không vượt qua nỗi quan điểm của mình, mỗi lần nhìn thấy anh, cô sẽ lâm vào khủng hoảng ngày ấy. Cơ ác mộng này đã quấn lấy cô hơn một năm nay, làm thế nào cũng không thoát ra được.

“Tô Song Song, em từng nói sẽ ở bên cạnh anh, mãi mãi ở bên anh mà.” Giọng nói của Tần Mặc mặc dù là âm thanh nhưng ý trong câu đã trở thành lời khẩn cầu.

Tô Song Song suýt nữa bị những lời nói này của Tần Mặc bức đến phát điên, anh không nên hèn mọn như vậy, không nên.

Đột nhiên hai đầu gối Tần Mặc mềm nhũn, khụy xuống đất, anh hơi còng lưng, có vẻ mệt mỏi vô cùng.

Anh ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, chậm rãi nói: “Song Song, anh mang ba mẹ của anh ra đền tội, người chết không thể sống lại, người còn sống là

chúng ta đừng nên bỏ lỡ mất nhau, có được không?”

Ba chữ cuối cùng Tần Mặc nói rất chậm rất chậm, ngữ khí lộ ra sự cầu xin khẩn thiết, từ trước tới giờ anh chưa từng cầu xin ai, Tần Mặc cũng chưa từng cảm thấy bản thân mình hèn mọn đến như vậy.

Anh là người mình muốn cái gì thì nhất định sẽ có cái đó nhưng giờ phút này, hẳn cảm thấy sợ hãi, từ trước tới giờ chưa từng sợ hãi đến vậy, anh cảm thấy anh sẽ mất đi Tô Song Song, mất đi người anh yêu thương nhất.

Tay của Tô Song Song lại run lên, vết đau ở cổ tay khiến cô tỉnh táo, cảnh Tần Mặc quỳ ở đây trùng với cảnh cùng cô trong nhà xác.

Trong đầu vừa bình tĩnh hơn thì cảnh đen tối nhất đó lại dâng lên, trong đêm tối đen, đầu đầu cũng là máu, cô nhìn thấy ba cô bị rơi đầu, đôi mắt mở to chừng lên nhìn cô, trong mắt tràn đầy thủy tinh lấp lánh, ông chết không nhắm mắt...

Cảm giác lạnh lẽo đó chợt dâng lên khiến Tô Song Song cảm thấy bản thân thật sự điên rồi, cô lại thở dốc vài cái, găm nhẹ dè nén xuống dần dần từ miệng thở ra:

“Không! Không! Em làm sao có thể ở cùng kẻ đã giết chết ba mẹ tôi chứ! Không thể được! Không thể được!” Tô Song Song vừa đặt con dao xuống lại cầm lên chém vào cổ tay mình, càng cự tuyệt hơn: “Anh đứng dậy! Anh đứng dậy đi! Em không cần anh như vậy... em không cần!”

Hai mắt cô đỏ ngầu, dần mất đi lí trí, lâm vào cảnh ma quỷ, cô nhìn Tần Mặc găm nhẹ: “Anh có gỡ nó ra không? Ba! Hai! Một!”

Mỗi lần đếm một số, dao của Tô Song Song lại găm thêm một chút, đợi đến khi cô đếm đến số cuối cùng, cô bỗng giơ dao lên, có vẻ sẽ chặt xuống.

Tần Mặc bỗng vươn tay ra, dùng cánh tay của mình ngăn lại, Tô Song Song không có nhiều sức lực nên cũng chém vào không sâu, máu hai người hòa vào nhau, căn bếp nhỏ dày đặc mùi máu tươi.

Tô Song Song chỉ cảm thấy bản thân hai chân mình mềm nhũn, dao trong tay lập tức rơi xuống đất, cô hoảng loạn muốn nhìn vết thương của Tần Mặc nhưng hai chân thật sự mềm nhũn ra, lùi về sau vài bước, dựa vào bàn mới ổn định lại được tinh thần.

Tần Mặc lại đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích chút nào, cánh tay bị thương của anh bỗng giơ ra, nắm lấy cổ tay đeo đồng hồ bị thương của cô.

“Em thật sự muốn rời xa anh sao?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 427: Quay Lại Nhà Cũ Của Chiến Gia

Tô Song Song há miệng, cúi đầu, không nhận được nước mắt liền chảy ra ngoài. Trong lòng nghĩ rằng chẳng qua chỉ là tạm thời, tạm thời thôi nên liền gạt đầu.

Tần Mặc nắm tay Tô Song Song một lúc, một tay khác đưa ra tháo chiếc đồng hồ trên tay Tô Song Song ra, ngay sau đó hắn liền thuận tay ném vào luôn vào trong thùng rác.

Chiếc đồng hồ rơi vào thùng rác phát ra một tiếng uỳnh, trong lòng Tô Song Song cũng theo đó mà run lên một cái. Cô theo bản năng nhìn về phía bên trong thùng rác, muốn đưa tay ra nhặt lại, nhưng cuối cùng vẫn ngăn lại động tác của chính mình.

"Đi thôi." Tần Mặc nói xong liền xoay người đi về hướng chiếc giường bên kia. Trong nháy mắt khi Tô Song Song ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khoeo mắt Tần Mặc dường như có thủy quang, cô muốn nhìn lại cẩn thận một lần nữa thì Tần Mặc đã xoay người đi rồi.

Một tiếng "Uỳnh" thật lớn vang lên, Bạch Tiêu đứng ở bên ngoài dùng một cước đá tung cửa ra, vẫn chưa thấy rõ được tình hình trong phòng nhưng đã ngửi thấy được một cỗ mùi tanh của máu tươi.

Hắn nhất thời ngăn người, nhìn thoáng qua Tô Song Song liền kinh ngạc kêu lên một tiếng, vội vàng chạy qua, kéo lấy một bộ quần áo đưa cho cô mặc lên.

Hắn đỡ lấy thân thể yếu ớt của Tô Song Song chạy ra ngoài, quay đầu mắng một câu: "Cậu làm trò..."

Bạch Tiêu còn chưa nói hết, tầm mắt liền quét qua cánh tay của Tần Mặc, suýt chút nữa thì hét lên thành tiếng. Nhìn kỹ lại một chút thì dường như vết thương không phải là quá nghiêm trọng, hắn liền nặng nề thở dài.

"Hai người các cậu không hôm nào khiến mình bớt lo hơn được cả." Bạch Tiêu vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho người đang canh giữ ở dưới tầng, nói lung tung một hồi liền đem Tô Song Song cùng Tần Mặc đưa đến bệnh viện.

Vết thương trên cổ tay Tô Song Song tương đối nghiêm trọng, nhất định sẽ để lại sẹo. Cô băng bó xong liền lấy lại tinh thần, muốn đi xe Tần Mặc một chút, nhưng mà khi đi tới cửa phòng bệnh thì chân lại không thể bước tiếp nữa.

Vết thương ở cánh tay của Tần Mặc mặc dù không phải ở vị trí quan trọng, nhưng lại không ngừng được máu. Cả người Tần Mặc cũng lộ ra vẻ hết sức mệt mỏi, dựa vào trên giường, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc bên này tương đối ổn định, liền muốn đi tìm Tô Song Song thì đã nhìn thấy Tô Song Song đang đứng ở cửa rồi. Hắn vừa muốn nói gì đó thì cửa bệnh viện lại xảy ra một trận huyên náo, Chiến Hâm dẫn theo một đám người hùng hùng hổ hổ tiến vào.

Bạch Tiêu vừa muốn nổi giận thì Chiến Hâm đã ngừng lại, lùi sang bên cạnh một bước, những người đi theo cũng liền tản ra hai bên lộ ra một con đường trống ở giữa.

Chỉ chốc lát sau, một lão gia gia với mái tóc bạc hoa râm vô cùng uy nghiêm trang trọng đang chống gậy chậm rãi đi tới, khi nhìn thấy Tô Song Song đang đứng ở cửa, cặp mắt trong nháy mắt liền đỏ lên khiến cho ông ta trở nên có chút tình người.

Bạch Tiêu liếc mắt một cái liền nhận ra, người này chính là ông trùm của giới đá quý, trong thế giới ngầm cũng có không ít thế lực của Chiến lão gia tử. Trong nháy mắt hần liền nhúu nhúu mày, theo bản năng ngăn ở trước mặt Tô Song Song.

Tô Song Song mặc dù chưa từng gặp qua Chiến lão gia tử, nhưng cũng đã từng nhìn thấy hình của ông ấy, không có quá rõ ràng nhưng bằng cái khi thế kia cùng với thái độ cung kính của Chiến Hâm đối với người đó thì cũng đã biết được người đó là ai.

Chiến lão gia tử lúc còn trẻ chính Vương của thế giưới ngầm, cũng đã từng vào sinh ra tử, trên mặt ông ta có một vết sẹo thật dài, lại nói năng thận trọng, vô cùng dọa người.

Tô Song Song đối Chiến lão gia tử vốn có ấn tượng không tốt lắm, vào lúc này thấy dáng vẻ tàn bào như vậy của ông ta, thì liền theo bản năng lui về sau một bước.

"Song Song? Tới đây để cho ông ngoại nhìn một chút nào." Chiến lão gia tử đã đi lên trước, bởi vì quá kích động, mà cánh tay đưa ra cũng bắt đầu run rẩy.

Tô Song Song nhìn thoáng qua, không nhúc nhích, ngược lại thì cúi đầu xuống. Chiến lão gia tử thấy Tô Song Song như vậy liền thở dài, thu tay về, không nói gì nữa.

Chiến Hâm không nhìn nổi nữa, vội vàng đi tới bên người Tô Song Song, muốn kéo cô qua thì lại bị Bạch Tiêu ngăn lại. Chiến Hâm gấp gáp giậm chân một cái, nhẹ giọng nói: "Song Song, không phải là em muốn rời khỏi nơi này sao? Không có ông nội thì không đi được đâu."

Tô Song Song nghe được câu này liền ngẩng đầu lên, lúc này mới được coi như là tỉ mỉ quan sát Chiến lão gia tử.

Chiến lão gia tử thấy Tô Song Song nhìn qua liền muốn bày ra dáng vẻ mỉm cười, nhưng mà ông ta thường xuyên không cười, nên căn bản đã quên mất thế nào là cười rồi. Nụ cười này lộ ra khiến cả người ông ta càng thêm hung dữ.

Tô Song Song cảm thấy Chiến lão gia tử so với lúc này đã ôn nhu hơn rất nhiều, sự sợ hãi trong lòng cô cũng giảm đi bớt. Sau khi suy nghĩ một chút thì liền đi về hướng Chiến lão gia tử.

Bạch Tiêu kéo cánh tay Tô Song Song lại, hơi hơi dùng sức, vội vàng nói: "Nhị Manh Hóa, em thật sự muốn đi sao? Tần Mặc bên kia vẫn còn nguy hiểm lắm!"

Tô Song Song không quay đầu lại, một cái tay khác gạt bỏ cánh tay đang kéo tay mình của Bạch Tiêu ra, mặt mũi nói: "Nếu là anh ấy có chuyện gì, anh cũng sẽ không ở chỗ này. Bạch Tiêu, anh có lẽ cũng hiểu được, bây giờ bọn em cần phải bình tĩnh một chút."

"Anh..." Bạch Tiêu biết rõ tất cả mọi chuyện, nhưng mà nếu như hắt hủi Tô Song Song ra vậy thì sau này Tần Mặc với Tô Song Song sẽ làm sao bây giờ.

"Buông ra đi." Tô Song Song vừa nói kéo tay hắt xuống, chậm rãi đi về phía Chiến lão gia tử.

Chiến lão gia tử vừa nhìn thấy Tô Song Song đi tới, thì lại nở nụ cười, nụ cười này so với vừa nãy ngược lại có hiền lành hơn một chút. Ông đưa tay ra, Tô Song Song đi qua, nhưng lại không có nắm lấy tay của Chiến lão gia tử.

Trong mắt Chiến lão gia tử mặc dù có chút mất mát, nhưng càng nhiều hơn chính là vẻ mừng rỡ. Trong lòng của ông, người mà ông thương yêu nhất chính là con gái nhỏ của mình, lại không nghĩ rằng cuối cùng vì trong nhà náo loạn, huyên náo một hồi khiến ông chỉ có thể tìm một cái lý do để

đem người đuổi ra ngoài. Bây giờ thật vất vả mới yên ổn lại, nhưng mà nữ nhi của ông cũng không còn nữa rồi.

Chiến lão gia tử cười nhìn Tô Song Song, càng nhìn càng thấy cháu gái của mình rất giống với con gái mình, tầm mắt quét qua vết thương trên cổ tay cô liền đau lòng không chịu được.

Tô Song Song chân trước vừa mới đi với Chiến lão gia tử thì Bạch Tiêu ở phía này cũng liền vội vàng chạy đến chỗ Tần Mặc báo tin.

"Tần Mặc, Nhị Manh Hóa cùng đi với Trăm lão gia tử rồi!" Bạch Tiêu càng nói càng cuống cuồng, gấp đến độ giậm chân.

Tần Mặc vẫn như cũ ngồi ở đó, nhắm mắt lại không nói, giống như không có nghe thấy lời của Bạch Tiêu vậy. Bạch Tiêu thật sự vội chết đi được rồi, tiến lên bắt lấy cổ áo của Tần Mặc lắc lắc.

"Mình nói Nhị Manh Hóa đi rồi!" Bạch Tiêu gào xong, thấy Tần Mặc vẫn không có phản ứng gì thì càng thấy khó chịu hơn, chán nản buông tay ra, ngồi ở mép giường.

"Thật sự buông tay rồi sao?" Bạch Tiêu lầm bầm lầu bầu, nói một hồi lâu rồi trực tiếp đi về phía sau, mờ mịt nhìn trần nhà trắng loá, nhìn một hồi lại cảm giác càng phiền lòng hơn.

"Không buông... Thì làm gì được?" Tần Mặc vẫn một mực không mở miệng cuối cùng cũng lên tiếng, cổ họng của hắn nghẹn lại như không nói ra lời.

Bạch Tiêu cũng không hiểu thở dài một hơi, trong đầu nghĩ Tần Mặc vậy mà lại vì Tô Song Song mà đổi tính, cũng có chuyện mà bản thân không dám làm.

"Chờ. Nếu cô ấy muốn yên tĩnh vậy thì mình sẽ chờ." Tần Mặc nói xong, một tay liền nắm lấy tóc của mình, không nói thêm gì nữa.

Tô Song Song bên này đi theo Chiến lão gia tử trở lại nhà cũ của Chiến gia, Chiến gia tổ tiên chính là xã hội đen, toàn bộ nhà cũ so với phong cách nhà cũ của Tần gia thì cổ xưa hơn rất nhiều, lộ ra một loại khí phách ngang ngược.

Lúc này toàn bộ người của Chiến gia đều ở đây, phòng khách mặc dù đứng đầy người nhưng lại rất yên tĩnh, giống như chỉ một cây kim rơi xuống thôi cũng có thể nghe thấy được.

Tô Song Song mờ mịt đi theo sau lưng Chiến lão gia tử, cô bây giờ thật ra thì cái gì cũng không muốn nghĩ, cũng không muốn đi làm, chỉ muốn tìm một nơi mà Tần Mặc không tìm được để bình tĩnh một chút.

Chiến lão gia tử tổng cộng có hai trai một gái. Con trai lớn Chiến Huy Hoàng, Chiến Hâm là con gái của ông ta, còn có một đứa con trai tên Chiến Lỗi. Con thứ hai tên Chiến Quang Tổ, con trai Chiến Thắng, con gái Chiến Bảo nhi. Mà tiểu nữ nhi của lão gia tử Chiến Trân Trân, cũng chính là mẹ ruột của Tô Song Song.

Bọn họ toàn bộ đều nhìn Tô Song Song, Chiến Huy Hoàng thì không có biểu tình gì, Chiến Hâm gương mặt mừng rỡ, Chiến Lỗi lại bất ôn bất hòa(1). Nhưng mà Chiến Quang Tổ không có ở đây, những người khác nhà bọn họ đều khinh thường nhìn Tô Song Song, hiển nhiên là không thích nàng.

Chiến lão gia tử ngồi vào chủ vị, kéo Tô Song Song đứng ở bên cạnh, trong nháy mắt liền biểu thị sự thương yêu đối với cô. Ở trong nhà, Chiến Bảo nhi vừa nhìn thấy liền bất mãn liếc Tô Song Song một cái, cắn răng nhả lại bất mãn trong lòng.

"Song Song a! Sau này liền ở lại đi, ông ngoại sẽ từ từ nói với con những chuyện xảy ra." Chiến lão gia tử mặc dù vẫn nghiêm mặt như cũ, nhưng lực kéo tay Tô Song Song thì một chút cũng không hề buông lỏng.

"Chiến lão gia tử, tôi chỉ muốn ở đây hai ngày thôi, sau đó tôi sẽ đi, không làm phiền mọi người." Trong lòng Tô Song Song thật ra thì vẫn là không thể tha thứ cho những việc mà trước kia Chiến lão gia tử đã làm với mẹ cô.

Cô không quên được mẹ mình luôn len lén ở trong phòng khóc, cũng không quên được hài cốt của cha mẹ bị tách ra thê thảm, khiến cho bọn họ đến tận bây giờ cũng không thể ở cùng nhau.

"Con!" Chiến lão gia tử không nghĩ tới Tô Song Song sẽ nói như vậy, sửng sốt một chút, cũng có chút không cười nổi.

Chiến Thắng trong nháy mắt liền nổi giận, đứng ra cao giọng mắng: "Tô Song Song, cô là dùng cái thái độ gì để nói chuyện với ông nội vậy hả? Có còn một chút phép tắc nào hay không?"

Chiến Thắng năm nay sắp ba mươi tuổi rồi, nhìn thấy Tô Song Song giống một đứa nhóc vắt mũi chưa sạch vừa tiến vào Chiến gia liền được lão gia tử xem trọng, tự nhiên sẽ có cảm giác nguy cơ. Nhất là sau khi ba hấn xảy ra chuyện, hấn lại cả ngày càng thấy hoảng loạn.

"Gầm cái gì gầm! Song Song mới vừa trở về, hiểu lầm lúc trước vẫn còn chưa được loại bỏ, cũng nên như vậy." Chiến lão gia tử mặc dù không thoải mái, nhưng vẫn là như cũ che chở cho Tô Song Song.

Chiến Thắng trợn mắt liếc nhìn Tô Song Song, lui xuống, mặc dù không thỏa mãn nhưng cũng không thể nói cái gì.

Chiến Hâm từ trước đến giờ đều không thấy vừa mắt Chiến Thắng, thấy hấn bị lão gia tử mắng liền ủng hộ nói: "Đúng a! Ông nội còn không nói gì,

nơi nào cần anh phải xem vào!"

"Cô!" Chiến Thắng cắn răng, nhin xuống, lại liếc nhìn Tô Song Song.

"Được rồi. Chiến Hâm, trước tiên cháu mang Song Song xuống dưới nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai lại nói. Các người cũng trở về, đừng ở chỗ này chường mắt ta!" Chiến lão gia tử vừa nói vừa phát phát tay.

Tô Song Song như cũ không nói gì, đi tới bên cạnh Chiến Hâm, tỏ ý bảo cô ta đưa cô đi.

Chiến Hâm mang Tô Song Song tới một căn phòng gần với phòng ngủ của Chiến lão gia tử, đây là phòng mà trước đây mẹ Tô Song Song đã ở khi còn ở nhà. Tô Song Song vừa đi vào, ánh mắt liền đỏ lên.

Chiến Hâm luôn cảm thấy hôm nay Tô Song Song có gì đó không đúng lắm, sau khi đưa cô vào phòng cũng không có đi ra, mà lại kéo Tô Song Song ngồi xuống.

"Rốt cuộc là làm sao? Sao em có thể trở về với chị được?" Chiến Hâm lại không có ngốc, nhìn thấy Tô Song Song cùng Tần Mặc dường như cãi lộn rất nghiêm trọng.

"Không có gì. Chị họ, hôm sau chị có thể giúp em rời đi không? Em muốn xuất ngoại." Tô Song Song muốn đi ra nước ngoài, ai cũng không trông thấy, bình tĩnh một chút.

Chiến Hâm nghe vậy thì sửng sốt một chút, kéo tay Tô Song Song thành khẩn nói: "Song Song, em cũng đừng có làm gì ngu ngốc, ông nội hiện tại rất thích em. Nếu em ở lại đây thì đối với tương lai của em cũng rất có lợi."

"Lợi gì? Em không muốn tiền cũng không muốn quyền, chỉ muốn sống một cuộc sống an ổn thôi. Chị họ, chị cảm thấy ở chỗ này em có thể có một cuộc sống an ổn sao?"

Tô Song Song mặc dù vừa nãy vẫn một mực không tỏ thái độ gì, nhưng mà cô vẫn có thể nhìn ra được, toàn bộ người của Chiến gia, ngoại trừ lão gia tử cùng Chiến Hâm thì không có một người nào hoan nghênh cô cả.

"Chuyện này..." Chiến Hâm vốn là muốn lay chuyển Tô Song Song, nhưng lại không nghĩ tới là cô lại minh bạch như vậy. Cô đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, ánh mắt sáng lên, nói tiếp, "Song Song, em muốn rời khỏi Tần Mặc thì chỉ có ở chỗ này có thể."

"Chị họ, anh ấy sẽ không tìm em nữa, sẽ không tìm nữa!" Tô Song Song nói tới đây liền che lại miệng của mình, rốt cuộc cũng không nhịn được mà bắt đầu khóc.

(1) Bất ôn bất hỏa: Không nóng không lạnh

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 428: Rời Khỏi Căn Nhà Đây

Tô Song Song ở trong ấn tượng của Chiến Hâm, thì ngoại trừ lúc cha mẹ qua đời ra thì lúc nào cũng cười vui vẻ. Chợt nhìn thấy Tô Song Song khóc như vậy, một người tính cách không được tính là mềm mại lắm như Chiến Hâm cũng không biết phải an ủi như thế nào.

Thân thể Chiến Hâm có chút cứng ngắt ngồi ở bên cạnh Tô Song Song, đưa tay ra vỗ một cái vào bả vai Tô Song Song, lại thấy có chút không được tự nhiên.

Tay của Chiến Hâm dừng lại trong chốc lát, đưa tay ra vỗ một cái vào bả vai Tô Song Song, sau đó lại thô lỗ đem đầu cô kéo vào đặt trên vai của mình.

Tô Song Song ôm lấy hông của Chiến Hâm, đem đầu chôn ở trước ngực của cô, không chút kiêng kỵ gì khóc lên.

"Khóc đi! Khóc đi! Một lát nữa em muốn ăn cái gì, chị cho người đi, ăn no rồi liền đi ngủ một giấc." Chiến Hâm nói xong liền thở dài. Bình thường cô vẫn nghĩ là Tô Song Song không hiểu chuyện, nhưng mà thật sự thì khi nhìn thấy cô thương tâm khổ sở như vậy, trong lòng so với cô thì lại còn khó chịu hơn.

Bên này, Tần Mặc vừa mới muốn ngủ một lát thì đột nhiên cửa phòng bị đá văng ra, Bạch Tiêu bị đẩy vào trước tiên, ngay sau đó Tần Dật Hiên liền xông vào.

Tần Mặc vừa thấy hắc liên nhú mào, không muốn để ý đến hắc. Tần Dật Hiên lại không bỏ qua cho Tần Mặc, đi qua, không nói hai lời liền kéo vạt áo của Tần Mặc, đem hắc kéo lại.

Tần Mặc hiếm khi không thấy xuất thủ, hắc bây giờ cảm thấy rất mệt mỏi, cũng lười động tay chân, liền tùy ý để Tần Dật Hiên muốn làm gì thì làm. Bạch Tiêu thấy như vậy nhưng lại không thể không làm gì, đi qua liền kéo Tần Dật Hiên ra.

Tần Dật Hiên cũng không tâm tình cùng Tần Mặc đánh nhau, nhất là đối mặt với một Tần Mặc sống không ra sống chết không ra chết như vậy, thì lại càng không có tâm trạng.

Hắc rút ra một điều thuốc rồi đốt, hít một hơi hỏi: "Cậu sẽ để cho Song Song quay về Chiến gia?"

Tần Mặc không có lên tiếng, nếu như hắc mạnh mẽ giữ lại Tô Song Song thì sợ rằng cô ấy sẽ lấy cái chết ra bức hắc. Hắc thật sự là không muốn nhìn thấy một màn như vậy, hắc sẽ nổi điên mất, đến lúc đó cũng không biết sẽ làm ra loại chuyện gì đâu.

"Ngày mai tôi phải đi đem Song Song đưa trở về, cậu có đi hay không?" Tần Dật Hiên đã sớm nhận ra, nếu hắc tự mình đi thì khẳng định là không thể đem Tô Song Song quay trở lại được, nếu không thì hắc cũng sẽ không cố ý đến tìm Tần Mặc.

Tần Mặc như cũ vẫn không lên tiếng, lúc này Tần Dật Hiên lại không nhìn được nữa, nóng nảy rống lên: "Nếu cậu vẫn không đi vậy thì Tô Song Song cũng sẽ không về nữa đâu!"

Tần Mặc lúc này lại không trầm mặc nữa, quay đầu lạnh lùng nhìn Tần Dật Hiên một cái, nói: "Nếu như cô ấy muốn trở lại, thì thế nào đi nữa tôi cũng sẽ để cho cô ấy trở lại."

Nhưng mà nếu như cô ấy không muốn trở lại thì hẳn có thể có biện pháp gì chứ? Vừa câu sau Tần Mặc không có nói, Tần Dật Hiên lại cảm giác được bầu không khí giữa Tần Mặc với Tô Song Song có gì đó không đúng lắm.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tần Dật Hiên hỏi một câu, hỏi xong lại cảm thấy hình như cảm giác không đúng lắm, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, rất không được tự nhiên.

"Anh quản nhiều như vậy làm gì. Tần Mặc, ngày mai chúng ta đi, trước tiên phải đem Nhị Mạnh Hóa mang về đã!" Bạch Tiêu nhìn không được phải nhìn thấy Tần Dật Hiên ở chỗ này đặc ý, liền dùng sức đá một cước vào cái ghế, phát ra "Đùng!" một tiếng.

Tần Dật Hiên trừng mắt nhìn Bạch Tiêu, nghe thấy bọn họ bảo ngày mai phải đi tìm Tô Song Song, thấy cũng đã đạt được mục đích của lần này tới đây thì cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiêu liền đem Tần Mặc lôi dậy, nhìn thấy Tần Mặc vẫn mặc một thân quần áo đầy máu bẩn thủ ngày hôm qua thì lôi kéo hẳn đi thay quần áo.

Hắn kéo một cái như vậy, Tần Mặc đột nhiên liền nhớ lại tới lúc trước Tô Song Song cũng lôi kéo hẳn đi thay quần áo như vậy, thì lập tức từng đống Bạch Tiêu ra.

"Cậu cứ như vậy mà đi? Tần Mặc, cậu có thể có chút xấu hổ được hay không? Nhìn một chút bộ dạng bây giờ của cậu xem." Bạch Tiêu tức giận, rất tức giận, mặc dù hẳn thật sự thích Tô Song Song, nhưng vẫn là như cũ không có cách nào nhìn Tần Mặc vì Tô Song Song mà biến thành cái bộ dáng này được.

"Mình đi thay quần áo." Tần Mặc đứng dậy, từ hôm qua liền chưa có ăn cơm, lại mất máu quá nhiều, vừa đứng lên, Tần Mặc liền thấy có chút

choáng váng. Bạch Tiêu liền vội vàng tới muốn đỡ Tần Mặc nhưng Tần Mặc lại đẩy ra hẳn.

Tần Dật Hiên sáng sớm đã ở trước cửa bệnh viện chờ Tần Mặc, nhìn thấy bọn hắn đi ra liền gõ một cái lên cửa xe, phía sau hắn còn đi theo hai chiếc màu đen, trong xe cũng có mấy bóng người lắc lư.

Tần Mặc nhìn lướt qua, quay đầu cùng Bạch Tiêu nói một câu: "Nếu như xảy ra va chạm cũng không cần dùng người của hắn."

Bạch Tiêu gật đầu một cái, hắn đương nhiên sẽ không để cho Tần Dật Hiên khoe khoang như vậy, đi theo Tần Mặc lên xe, tiến vào trong xe, trong nháy mắt vẫn không quên trợn mắt nhìn Tần Dật Hiên một cái, coi như là hả giận.

Bọn họ hùng hùng hổ hổ dẫn theo một đám người tới Chiến gia, ai mà biết được người còn chưa có xuống xe đã nhìn thấy một vụ lộn xộn trước cửa nhà cũ của Chiến gia.

Tần Mặc trong nháy mắt liền cảm thấy không đúng, mở cửa đi xuống, Bạch Tiêu cũng theo sát đi xuống, bắt một người của Chiến gia, sau một trận uy hiếp dụ dỗ, cuối cùng cũng đã hỏi ra được chuyện gì xảy ra.

Lúc Bạch Tiêu quay đầu nhìn Tần Mặc, cả người đều cảm thấy không ổn, hắn há miệng, mờ mịt nói: "Ô Song Song không thấy nữa."

"!" Đừng nói là Tần Mặc, ngay cả Tần Dật Hiên cũng sửng sốt. Vẫn là Tần Dật Hiên kịp phản ứng lại, hướng về phía nhà cũ của Chiến gia đi tới nhưng lại bị người ngăn lại.

Những người Tần Dật Hiên mang tới vừa thấy Tần Dật Hiên bị ngăn cản, cũng liền đi qua đó, nhất thời trước cửa nhà cũ của Chiến gia lại xảy ra một vụ ẩu đả. Tần Mặc không có tiến lên, Bạch Tiêu cũng không có tiến lên.

"Tra một chút về tin tức xuất ngoại ngày hôm nay." Tần Mặc dẫn dò Bạch Tiêu một câu, quay đầu nhìn thấy Bạch Tiêu đã cúi đầu an bài. Hắn tựa người vào cửa xe, nhìn nhà cũ của Chiến gia, hơi hơi ngẩn người.

Tất cả thông tin phản hồi lại cho Bạch Tiêu đều không có tin tức của Tô Song Song. Hắn càng ngày càng nóng nảy, cuối cùng đem điện thoại di động ném vào trong xe.

"Đưa mình tới một chỗ." Tần Mặc đột nhiên nghĩ đến cái gì, chống lên xe rồi tiến vào phía sau xe. Hiện tại hắn cảm nhận được sự suy yếu chưa bao giờ có, chỉ dựa vào một cỗ ý chí mà kiên trì.

Chờ đến khi Tần Mặc đến bên ngoài phòng trọ trước kia của Tô Song Song, trong nháy mắt khi hắn mở cửa ra, nhìn thấy căn nhà trống rỗng liền nhắm mắt thở phào một cái.

Tần Mặc chậm rãi đi về phía thùng rác, từ bên trong lấy ra chiếc đồng hồ đeo tay đã ném trước đó. Tần Mặc nửa ngồi nửa quỳ, nhìn mặt ngoài bị dính bụi liền dùng ống tay áo xoa xoa.

Nhưng máu ở mặt ngoài không có kịp thời lau đã khô lại dính vào mặt đồng hồ. Hắn thở phào một cái, một tay chống giữ đầu gối của mình, đứng lên chậm rãi đi ra ngoài.

Bạch Tiêu còn tưởng rằng Tô Song Song đang ở bên trong, thấy Tần Mặc một mình đi ra, trên tay còn nắm chiếc đồng hồ dính máu liền vội vàng tiến lên đỡ hắn.

Tần Mặc lại lắc lắc, cố chấp từng bước từng bước đi ra phía ngoài. Trong nháy mắt khi đi tới đầu cầu thang, thể lực của hắn rốt cuộc cũng chống đỡ hết nổi, ngã nhào trên đất hôn mê bất tỉnh.

Giờ phút này, Tô Song Song đang đứng ở chỗ cửa thoát hiểm, hai tay đặt trên cánh cửa muốn đi ra, cuối cùng vẫn là cắn răng lui về. Cô tựa vào cửa

an toàn, hai tay dùng sức che miệng của mình, đè nén tiếng nước nở tràn ra trong miệng.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài đã không có động tĩnh gì nữa, Tô Song Song mới đi ra ngoài, nhìn hành lang trống rỗng liền đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt.

Chiến Hâm vẫn một mực ở trong cầu thang chờ Tô Song Song, nhìn thấy bộ dạng tự hành hạ chính mình của cô như vậy thật sự là không chịu nổi nữa, kéo tay cô muốn mang cô đi tìm Tần Mặc.

Lúc này, cô cũng không quan tâm là chính mình cũng không thích Tần Mặc nữa, nhưng Tô Song Song lại chợt ngồi xổm xuống dưới đất, ngăn Chiến Hâm lại.

Chiến Hâm kéo nửa ngày cũng không kéo được Tô Song Song, quay đầu nhìn cô hung tợn mắng một câu: "Tô Song Song, em có thể đừng làm một oắt con vô dụng nữa được không?"

"Chị họ, tai nạn của ba mẹ em có liên quan đến hẳn." Tô Song Song thật sự không thể lừa dối tiếp được nữa, chỉ có thể cùng Chiến Hâm nói ra.

Chiến Hâm nghe xong thì sửng sốt một chút, đột nhiên liền buông ta Tô Song Song ra, cô ngồi xổm xuống nhìn Tô Song Song hỏi một câu: "Em nói cái gì? Nói nhăng nói cuội gì đấy? Lúc đó là ngoài ý muốn!"

"Không... Không phải... Bạch Tiêu đã xác định rồi, không phải..." Tô Song Song hoảng hốt lắc đầu, đột nhiên bắt lấy cánh tay của Chiến Hâm.

"Chị họ, giúp em đi tới thành phố khác đi, em bây giờ không thể gặp Tần Mặc, ít nhất bây giờ không thể. Em cũng không muốn nhìn thấy anh ấy thương tâm khổ sở, em cái gì cũng không muốn nữa rồi..."

Tô Song Song nói đến một nửa lại không khống chế được khóc ra.

Chiến Hâm cảm thấy chuyện này thật sự là quá khó tin rồi, muốn nổi giận mắng Tô Song Song một hồi. Nhưng mà Bạch Tiêu cũng khẳng định rồi, thì không thể là giả được.

Cuối cùng cô vẫn là đem tất cả lửa giận hóa thành một tiếng thở dài, sau khi thở dài liền đem Tô Song Song ôm vào trong lòng.

"Được, bây giờ chị sẽ giúp em an bài. Chẳng qua là không biết có thể tránh được ông nội cùng Tần Mặc hay không đâu." Nếu là bình thường, Chiến Hâm tuyệt đối không thể nào ở dưới mắt mấy người này đem Tô Song Song đưa đi được.

Nhưng mà bây giờ bọn họ phỏng chừng thế nào cũng sẽ không nghĩ ra là cô sẽ làm như vậy, cho nên bây giờ phải thừa dịp này đem Tô Song Song đưa đi mới được.

Chỉ cần đưa ra khỏi cái thành phố này, an tĩnh khoảng một hai tháng rồi lại xuất ngoại. Chỉ cần xuất ngoại rồi, bọn họ sẽ không tìm được Tô Song Song nữa.

"Đi, em nếu đã muốn đi thì bây giờ liền đi!" Chiến Hâm vừa nói vừa kéo Tô Song Song đứng lên. Cô lái xe đưa Tô Song Song đến nhà ga, để cho cô ấy đứng chờ còn mình thì đi đến máy ATM bên cạnh rút tiền.

Chiến Hâm trở lại liền đem tiền nhét vào trong túi xách của Tô Song Song, lại đem một tấm thẻ để vào bên trong nữa.

"Mật khẩu là sinh nhật của em, đây là mẹ em để lại cho em ít tiền, chị vẫn luôn giữ lại cho em. Chờ đến khi ổn định lại thì liền đem tiền lấy ra, nếu không chị sợ đến lúc đó sẽ bị khóa lại."

Chiến Hâm nói xong vẫn là không yên lòng lại dặn dò một câu: "Nhớ đừng rút tiền ở thành phố em đang ở, thu xếp ổn thỏa liền gửi tin nhắn cho

chị." Chiến Hâm vừa nói vừa đưa cho Tô Song Song một chiếc sim điện thoại: "Dùng sim này, gửi xong liền đem xin ném đi."

Tô Song Song muốn rời đi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, nghe Chiến Hâm dặn dò, gật đầu một cái.

Chiến Hâm chuyển động ánh mắt, cảm thấy mình không có gì để dặn dò nữa rồi, liền để cho Tô Song Song lên xe khách. Trước khi xe xuất phát, cô lại dặn dò Tô Song Song lần nữa: "Nhất định phải gửi tin nhắn cho chị đấy, Tô Song Song, nhất định!"

Tô Song Song giống như đứa nhỏ của Chiến Hâm vậy, thật sự xảy ra chuyện như vậy, như thế nào lại không đau lòng cho Tô Song Song được chứ. Nhìn Tô Song Song đi, Chiến Hâm mặc dù không yên tâm, nhưng mà cô biết, nếu để cho Tô Song Song tiếp tục ở lại chỗ này, đối mặt với Tần Mặc, phỏng chừng cô ấy có thể phát điên mất.

Người khác không biết cha mẹ Tô Song Song quan trọng với Tô Song Song như nào nhưng cô lại rất rõ ràng. Tần Mặc gián tiếp hại chết cha mẹ của Tô Song Song, điều này đối với cô ấy mà nói, cô ấy bây giờ còn không có phát điên đã coi như là kỳ tích lắm rồi, thật sự là không thể ép buộc cô ấy được nữa.

Xe khách đến nơi, Tô Song Song mờ mịt nhìn về thành phố trước mắt này, đây là Đông Thành, thành phố mất năm tiếng đồng hồ để đi, trông khá là yên bình.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, dự định đi tìm một địa phương ít người qua lại để thuê một căn nhà. Tạm thời ở trước một thời gian ngắn, chờ đến khi mọi chuyện ổn định lại một chút liền xuất ngoại, vì thế cô liền bắt một chiếc xe taxi.

Chẳng qua là khi xe vừa mới chạy được một đoạn thì đột nhiên xe bỗng phanh gấp lại, Tô Song Song chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng. Cô còn

chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy xe chấn động một cái thật mạnh.

Đợi cô nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt thì xe liền "Đùng! " một tiếng đùng vào cái cây to bên cạnh. Cô bị chấn động choáng váng đầu óc, còn chưa kịp phản ứng thì cửa xe đã bị mở ra.

Thân thể cô nghiêng một cái, tay rơi ra ngoài, ngay sau đó liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc mà xa lạ lo lắng hỏi: "Tiểu thư, cô không có chuyện gì chứ?"

Tô Song Song vừa định nói không có chuyện gì, nhưng mà một chữ cũng chưa kịp nói ra thì mắt đã tối sầm lại, choáng váng rồi hôn mê bất tỉnh.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 429: Làm Sao Cô Ấy Có Thể Chết Được

Trong bệnh viện, thân hình cao lớn của người đàn ông ngồi bên cạnh giường bệnh, hẩn cúi đầu nhìn Tô Song Song nằm ở trên giường, tay lơ lửng giữa không trung không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, cửa được cẩn thận từng chút một đẩy ra, một vị bác sĩ có chút lớn tuổi đi vào, theo bản năng liếc nhìn Tô Song Song.

Ông tiến đến bên cạnh người đàn ông nói nhỏ: “Âu Dương thiếu gia, cô ấy không có gì đáng lo ngại. Cô ấy ngất đi chỉ là bởi vì đang mang thai, gần đây có thể là bị kích thích quá lớn, mới dẫn đến thân thể bị suy yếu.”

Người được gọi là Âu Dương thiếu gia nghe xong, quay đầu nhìn vị bác sĩ, bên trong con mắt màu xanh làm lộ ra vẻ kinh ngạc: “Ông nói cô ấy mang thai?” Nói xong, hẩn thấy vị bác sĩ gật gật đầu, khóe miệng cong lên, không nhin được khẽ cười.

“Chuyện này đúng thật là ông trời đang giúp tôi!” Hẩn nói xong phất phất tay, ra hiệu cho vị bác sĩ đi ra ngoài. Ngay sau đó hẩn đứng dậy, duỗi một ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc trên bụng của Tô Song Song.

Tay hẩn sờ sờ qua lại trên bụng của Tô Song Song, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, sau đó hẩn cười hỏi Tô Song Song còn đang ngất “Tô Song Song, em nói xem, đứa bé này nên giữ lại hay không đây?”

Nói xong, ngón tay hẩn hơi dùng sức, Tô Song Song lập tức nhú mày, hẩn nhân tiện thu tay về, tự nhủ “Dù sao cũng còn thời gian để tôi suy nghĩ.”

“Ai...Đây đúng là một vấn đề khó khăn đây!” Hân nói xong rồi xoay người ngồi lại xuống ghế, còn chưa kịp suy nghĩ, Tô Song Song ưm một tiếng, dần dần tỉnh lại.

Âu Dương cúi đầu nhìn lướt qua cái bụng của Tô Song Song, cười nói: “Xem ra tiểu súc sinh này đúng thật là vẫn chưa tới lúc phải chết a. Có điều như vậy cũng tốt, sau này trên tay lại thêm một cái thẻ lợi thế.”

Âu Dương vừa nói ra, Tô Song Song liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, tầm nhìn trắng xóa, cô nhớ lại bản thân cuối cùng là tai nạn xe cộ, tai nạn xe cộ bốn chữ này đã trở thành cơn ác mộng của cô, vừa nghĩ tới liền bất giác cả người run lên.

“Tiểu thư cô thế nào rồi? Quả thực vô cùng xin lỗi!” Âu Dương nói rồi tiến tới, Âu Dương mang trên mặt vẻ lo lắng, một đôi bàn tay lớn giờ giữa không trung không biết nên bỏ xuống hay như nào mới ổn, tỏ ra vô cùng hiền hậu chất phác.

Tô Song Song lúc này mới phát hiện ra bên trong phòng bệnh còn có người khác, cô quay đầu liếc nhìn, luôn cảm thấy người trước mắt ngờ ngợ có chút quen thuộc, đặc biệt là dáng người cao to cùng nụ cười toát lên vẻ ấm áp. Thế nhưng, cẩn thận nghĩ lại, người đàn ông tóc vàng mắt xanh giống như là con lai này chắc chắn là cô chưa từng gặp.

“Không có việc gì lớn lắm, chỉ là bụng có hơi đau một chút.” Tô Song Song nói xong cau mày nhìn về phía cái bụng của mình, theo lý thuyết chỗ cô bị va chính là vai, tại sao bụng lại đau nhỉ.

“À, đúng rồi, bác sĩ bảo đứa bé trong bụng cô không bị tổn thương gì, cô không cần lo lắng. Chỉ có điều cô bị thiếu dinh dưỡng, hơn nữa tâm trạng đau buồn quá mức. Nếu như không cẩn thận, rất có khả năng đứa bé này...”

“Anh nói cái gì? Tôi mang thai?” Tô Song Song theo bản năng sờ vào bụng mình, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Tại sao cô lại không biết chứ? Bác sĩ nói nó đã được hơn một tháng rồi, cô cũng phải cẩn thận, không thể cứ hao tổn tinh thần như vậy được.” Âu Dương mỉm cười nhìn cái bụng của Tô Song Song, trong mắt tràn ngập yêu thương.

“À! Đúng rồi, tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Âu Dương Văn Nhân. Sự việc ngày hôm nay thật sự vô cùng xin lỗi. Đúng rồi, làm thế nào để tôi có thể thông báo cho người nhà của cô.”

Âu Dương Văn Nhân nói đến đây thấy Tô Song Song vẫn chưa mở miệng, lại vội vàng nói: “Cô yên tâm tôi nhất định sẽ giúp đỡ cô đến tận lúc xuất viện, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.”

Tô Song Song vẫn còn đang khiếp sợ với việc mình mang thai, mãi một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân, hỏi một câu: “Con của tôi không có chuyện gì phải không?”

Âu Dương Văn Nhân sững sốt một chút, gương mặt kinh hồn, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là tiểu thư cô nên chú ý đến thân thể của mình, đúng rồi, tôi còn chưa biết làm thế nào để thông báo cho người nhà của cô.”

“Người nhà...” Tô Song Song cúi mặt xuống, có chút hoảng loạn. Hiện tại chuyện mang thai cô vừa mừng vừa sợ, khiến cho tâm trạng vốn dĩ đã rối loạn của cô hiện tại lại càng loạn thêm.

"Tôi... Chồng tôi không cẩn thận đã qua đời rồi, tôi... Không có người thân nữa rồi." Tô Song Song chỉ nghĩ đến được ột hoàn cảnh như vậy thôi, nói xong còn ngẩng đầu lên nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, rất sợ hãi hoài nghi.

Nào biết Âu Dương Văn Nhân nhìn thành thật, tính cách cũng rất thành thật, Tô Song Song nói như vậy thì hẳn liền tin, lộ ra gương mặt thương tiếc. Hẳn suy nghĩ một chút rồi nói: "Dù sao đụng vào cô cũng là lỗi của tôi, cho nên cô yên tâm, mấy ngày cô ở bệnh viện này tôi sẽ đền bù mọi tổn thất."

"Cái này..." Tô Song Song vốn là muốn nói không cần làm phiền, nhưng lại cúi đầu nhìn một cái vào bụng của mình. Bây giờ đứa bé không có ổn định, cô không thể cậy mạnh được liền gật đầu: "Vậy thì rất cảm ơn anh. Tôi sẽ không lừa tiền của người đâu, chẳng qua là hiện tại ở bên cạnh tôi không có người thân, nên không tiện lắm..."

"Không sao, nên như vậy mà. Cô muốn ăn cái gì, tôi mua cho cô, bác sĩ nói thân thể của cô thật sự là quá yếu ớt rồi, phải cố gắng bồi bổ."

"Cảm... Cảm ơn, tôi chỉ muốn ăn chút cháo thôi, tôi đây..." Tô Song Song vừa nói vừa sờ ví tiền của mình, lại phát hiện trên người đang mặc là quần áo bệnh viện liền thấy có chút quần bách.

Âu Dương Văn Nhân vội vàng đem túi của Tô Song Song tới, đưa tới trước mặt cô, cười nói: "Cô xem xem có thiếu cái gì hay không? Lúc ấy quá hỗn loạn, nói không chừng có người lại đục nước béo cò."

Tô Song Song lấy ví tiền ra, nhìn qua một cái, thấy thẻ đều đủ, liền rút ra một tờ tiền đưa qua: "Đã làm phiền anh rồi."

Âu Dương Văn Nhân lại đem tiền đẩy trở về, cười nói: "Cô không cần khách khí. Thật ra thì nếu như cô không tố cáo tôi thì đã là một may mắn lớn với tôi rồi, nếu không thì cơ hội ra nước ngoài du học mấy tháng nữa của tôi khẳng định sẽ không còn nữa rồi."

"Cô yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về tiền bạc, chỉ hy vọng Vương tiểu thư có thể không tố cáo tôi." Âu Dương Văn Nhân mặc dù lớn lên giống như con lại nhưng mà một khi cười lên thì

phá lệ ôn nhu, còn lộ ra thêm một chút thật thà, nhìn không giống như người xấu.

Tô Song Song sừng sốt một chút, lăm bằm nói: "Vương tiểu thư?"

Âu Dương Văn Nhân vội vàng lấy ra một tấm thẻ căn cước từ trong túi áo đưa cho Tô Song Song, Tô Song Song cúi đầu nhìn một cái, tên họ phía trên thẻ căn cước phía viết ba chữ Vương Song Song.

Tấm ảnh của người trên thẻ căn cước lớn lên so với cô cũng không sai biệt lắm, thoạt nhìn còn thấy rất giống, nếu như không nhìn kỹ một chút sẽ nhìn không ra.

"Tôi nhặt được trên xe taxi, là thẻ căn cước của cô đúng không?" Âu Dương Văn Nhân đột nhiên hỏi một câu, Tô Song Song nghe xong liền vội vàng gật đầu một cái.

Cô bây giờ cần nhất chính là một thân phận mới, mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng đây quả thực chính là thẻ căn cước mà ông trời ban tặng cho cô.

"Cảm ơn anh." Tô Song Song nói cảm ơn, suy nghĩ một chút lời Âu Dương Văn Nhân vừa nói, cảm thấy hần hần là không có vấn đề gì lớn. Nếu như nói hần ngay từ đầu đã như vậy, không có mong muốn gì mà lại quan tâm cô như vậy thì nhất định là có vấn đề.

Nhưng khi hần nói ra sợ chính mình tố cáo hần khiến cho hần không có cách nào xuất ngoại được, Tô Song Song liền cảm thấy tất cả mọi việc đều đã thông suốt, hơn nữa lại còn thuận theo lý tự nhiên, cô cũng yên tâm hơn rất nhiều.

"Được, cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi đi mua cháo cho cô." Âu Dương Văn Nhân nói xong thì xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng lần nữa an tĩnh lại, Tô Song Song mệt mỏi tựa vào trên gối đầu, mờ mịt nhìn mình bụng, vốn là mặt mày ủ dột lại dần dần lộ ra ánh mắt yêu thương.

Cuối cùng, một tay Tô Song Song đặt lên bụng của mình, rốt cuộc cũng lộ ra vẻ tươi cười: " Cục cưng, mẹ sẽ chăm sóc con thật tốt. Nếu như có một ngày có thể buông xuôi, mẹ liền dẫn con đi tìm ba ba."

Tô Song Song biết rõ, bây giờ mình mà chạy trốn sẽ rất là ích kỷ, nhưng nếu như bảo cô ngày ngày đối mặt với Tần Mặc vào lúc này, mỗi ngày đều nhớ lại nỗi thống khổ đêm đó thì cô sợ rằng mình sẽ thật sự phát điên mất.

Tô Song Song thở dài, tạm thời không muốn suy nghĩ đến chuyện của Tần Mặc, chỉ muốn đem thân thể của mình chăm sóc cẩn thận trước đã, bình an sinh ra đứa nhỏ ra.

Cô vừa muốn nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Cô mở mắt ra nhìn chính mình một chút, đột nhiên phát hiện ra chỗ không đúng, chiếc vòng ngọc trên tay mà Tần lão gia tử cho cô không thấy đâu nữa!

Tô Song Song vội vàng lật tung túi xách, bên trong cũng không có. Tô Song Song có chút chán nản dựa lại vào gối, mặt mày ủ rũ, trong lòng suy nghĩ: Có thể là lúc xảy ra tai nạn xe không cẩn thận bị văng ra rồi.

Cô hít mũi một cái, suy nghĩ một chút thì chỉ có thể chờ một lát nữa Âu Dương Văn Nhân trở lại, hỏi hắn có thấy hay không thôi. Nếu như quả thật không thấy thì sợ rằng thật sự là vô duyên rồi.

Tần Mặc bên này đã loạn thành một trận rồi, hắn pháo tất cả lực lượng đi canh giữ ở sân bay, tuy nhiên lại không có thu hoạch được gì, Tô Song Song căn bản cũng không có xuất ngoại.

Tần Mặc phiền não ngồi ở trên ghế, cùng hần bận rộn còn có Tần Dật Hiên, lúc này cũng phiền não ngồi xuống. Bọn họ bây giờ đã tạm thời buông bỏ ân oán giữa hai người, hết thảy đều lấy việc tìm kiếm Tô Song Song làm chủ.

"Cô ấy có thể không xuất ngoại, tạm thời núp ở nơi thâm sơn cùng cốc rồi hay không?" Từ sau khi Tô Song Song biến mất, Tần Dật Hiên liền lo được lo mất, so với suy nghĩ trầm ổn của Tần Mặc thì loạn hơn rất nhiều.

Hần đứng dậy bất an qua lại đi, một bên đi một bên nói dông dài: "Không đâu... Trên người cô ấy không có tiền, tất cả thẻ của cô ấy cũng không có hoạt động, cũng không đi tìm Tô Mộ, cô ấy lại không có người thân nào rồi..."

Đột nhiên Tần Dật Hiên dừng bước, hoảng sợ nhìn về phía Tần Mặc đang ngồi ở trên ghế yên lặng không nói, thanh âm có chút phát run nói: "Có phải hay không là xảy ra chuyện gì rồi, tiện nhân đứng phía sau đến bây giờ đều không tra ra được..."

"Đủ rồi! Cô ấy không có việc gì! Vĩnh viễn cũng không sẽ có chuyện gì!" Tần Mặc chợt đứng dậy, cảm thấy không khí trong phòng quá phiền muộn, liền muốn đi ra ngoài.

Lúc này Bạch Tiêu lại đột nhiên đẩy cửa đi vào, khuôn mặt hết hoảng. Không biết tại sao, Tần Mặc nhìn thấy hần liền cảm thấy không tốt.

Bạch Tiêu nhìn Tần Mặc, há miệng, lại nhìn về phía Tần Dật Hiên, cuối cùng tầm mắt vẫn là trở về trên người Tần Mặc, nhưng vẫn như cũ cũng không nói gì cả.

Tần Mặc không hỏi hần, không biết tại sao, hần biết rõ mình khẳng định sẽ không chịu nổi lời mà Bạch Tiêu muốn nói ra.

Tần Dật Hiên cũng khó bình tĩnh được, hắn nhìn thấy gương mặt Bạch Tiêu đang tràn đầy vẻ kinh hoàng. Ánh mắt Bạch Tiêu trong nháy mắt liền đỏ lên, hắn cầm mấy tấm ảnh trịnh tay đưa về phía Tần Mặc.

Tần Mặc liếc qua một cái, cảm thấy đó là hiện trường tai nạn xe cộ. Hắn nuốt từng ngụm nước bọt, đưa tay ra muốn nhận lấy, tuy nhiên lại cảm thấy cả người chột trở nên vô lực.

Hắn vẫn luôn sợ sẽ là cái kết quả này, ngay từ lúc hắn sắp đem cái thành phố này lật ngược lại cũng không tìm được Tô Song Song thì hắn đã bắt đầu cảm thấy bất an rồi.

Tần Dật Hiên cũng không kiên nhẫn được nữa, đoạt lấy mấy tấm ảnh trong tay Bạch Tiêu, cúi đầu nhìn một cái, hai chân liền mềm nhũn lui về phía sau một bước. Ngay sau đó hắn liền dùng lực đem những tấm ảnh này ném xuống đất, gầm lên giận dữ: "Mẹ kiếp! Không thể nào! Làm sao có thể!"

"Làm sao có thể chết! Mẹ kiếp!" Ngay sau đó Tần Dật Hiên mạnh mẽ tiến lên, nắm lấy cổ áo của Bạch Tiêu, đem hắn đè ở trên tường, hung tợn hỏi: "Cậu lấy mấy cái tin tức chó má này ở đâu, nói!"

Bạch Tiêu đỏ mắt, không có tâm tình cùng Tần Dật Hiên so đo, yên lặng không nói. Tần Mặc mặt không biểu tình, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, hành động cực kỳ chậm, giống như một lão già bốn mươi tuổi.

Hắn nhặt những tấm ảnh trên đất lên, nghiêm túc nhìn từng tấm từng tấm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 430: Mang Tro Cốt Trở Về

Bên trên ảnh chụp rõ ràng là đang chụp lại tình trạng của một vụ tai nạn giao thông, trong đó có một cỗ thi thể cháy đen bọ đặt trên mặt đất. Chiếc vòng ngọc đặc biệt, dễ dàng làm cho người khác phải chú ý kia như đâm thẳng vào mắt Tần Mặc đến đau nhức, không biết tại sao lại đỏ lên rồi.

Hắn chậm rãi cầm tờ giấy trong tay vo thành một đoàn, giấy cứng phát ra những âm thanh xoẹt xoẹt. Đột nhiên hắn đứng bật dậy, rồi nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Tiêu vừa thấy tâm trạng của Tần Mặc dường như không đúng liền đẩy Tần Dật Hiên ra, đi theo Tần Mặc ra ngoài. Chỉ là cuối cùng hắn vẫn chậm một bước, lúc hắn ra ngoài thì Tần Mặc đã lên xe, lái rời đi rồi.

Bạch Tiêu lập tức đá một cước vào tay bảo vệ vẫn chưa kịp phản ứng ở bên cạnh, mắng một câu: "Vừa rồi sao các người không ngăn cậu ấy lại?"

Mắng xong liền cảm thấy mình cũng có điểm khó xử cho người ta, hắn cũng đâu có ngăn được Tần Mặc đâu, còn bảo vệ thì làm sao dám ngăn lại chứ.

"Nhanh lái xe đi, chúng ta đuổi theo cậu ấy."

Bạch Tiêu không cần điều tra cũng biết là Tần Mặc muốn tới địa điểm xảy ra tai nạn kia. Bây giờ hắn chỉ mong khi Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song như vậy, không phát điên lên là tốt lắm rồi.

Bạch Tiêu lên xe, bàn tay đặt ở vô lăng cũng đã run lên bần bật, hần tức giận nện một quyền xuống tay lái, vươn đầu ra ngoài rống lên một tiếng:

"Người lên đây, lái xe."

Một lúc sau, xe của Tần Dật Hiên đã nhanh chóng phóng đi, Bạch Tiêu ở bên này cũng gấp gấp đuổi theo. Tần Mặc đã sớm không còn thấy dấu vết rồi, xe càng lái càng nhanh, thế nhưng tâm trạng của Bạch Tiêu lại càng ngày càng thấy bất an.

Đột nhiên phía trước phát ra một tiếng "ầm" thật lớn. Bạch Tiêu vốn không sợ trời, không sợ đất mà giờ phút này thân thể lại run lên một cái, hần vội vàng tiến về phía trước nhìn xem.

Lúc trông thấy chiếc xe quen thuộc đâm vào dải lan can ven đường ở cách đó không xa, Bạch Tiêu liền kéo lấy tay của đội trưởng bảo vệ, gầm lên một tiếng:

"Dừng xe!"

Lúc này, xe của Tần Dật Hiên cũng đã đỗ ở bên cạnh, hai người họ vừa xuống xe, nhìn thấy chiếc xe đang bốc khói, Bạch Tiêu lập tức vọt tới mở cửa xe ra.

Cửa xe vừa mở ra, Tần Mặc liền từ trên xe nhảy xuống. Một cỗ mùi máu tanh phả thẳng vào mặt, lọt vào bên trong tầm nhìn cũng chỉ toàn máu là máu. Trái tim Bạch Tiêu như ngừng lại, lập tức quay đầu gầm lên một tiếng:

"Mau gọi xe cứu thương. Người đâu. Con bà nó, người đâu rồi!"

Tần Dật Hiên nhìn thoáng qua rồi quay người đi về hướng Tô Song Song xảy ra chuyện, tất cả mọi chuyện đều đã có Bạch Tiêu lo rồi. Bạch Tiêu

nhìn Tần Mặc cả người đầy máu, một tay đè lên trái tim, cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn.

Đợi đến lúc Tần Mặc được đưa vào phòng giải phẫu, Bạch Tiêu liền ở bên ngoài ngồi xổm trên mặt đất, hắn muốn lấy ra một điều thuốc từ trong túi nhưng bàn tay lại run rẩy đến lợi hại, hộp thuốc lá vừa mới lấy ra đã liên rơi luôn xuống đất.

Hắn đang muốn thò tay lấy lại thì trước mặt liền hiện ra một đôi tay thon dài nhặt hộp thuốc lá của hắn lên. Bạch Tiêu chậm rãi ngẩng đầu đã nhìn thấy Đông Phương Nhã lấy một điều thuốc từ trong hộp ra, ngậm lên miệng đốt rồi đưa cho Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu đưa tay ra, run rẩy nhận lấy điều thuốc, hắn hít một hơi thật sâu, lúc này mới thanh tỉnh lại được đôi chút.

Đông Phương Nhã cũng không để ý đến việc bản thân mình đang mặc váy liền thoải mái mà ngồi xổm xuống bên cạnh Bạch Tiêu, lẳng lặng chờ cùng Bạch Tiêu.

"Có lẽ... Không có chuyện gì đi..."

Một lúc sau Bạch Tiêu mới cất giọng khàn khàn hỏi một câu, hỏi xong liền duỗi bàn tay vẫn đang run rẩy như cũ muốn lấy thêm một điều thuốc.

Đông Phương Nhã lại đốt một điều nữa đưa cho hắn. Lúc Tần Mặc được đưa vào, cô ta cũng đang ở bệnh viện, vốn dĩ cô ta sẽ là bác sĩ giải phẫu, thế nhưng cô ta lại lo lắng cho Bạch Tiêu, tâm tình không an sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì nên đã nhờ chủ nhiệm đi thay.

"Tôi xem rồi, không có chuyện gì lớn cả, phiền nhất là cái chân trái của anh ấy. Yên tâm."

Đông Phương Nhã mặc dù mới chỉ nhìn thoáng qua tình trạng của Tần Mặc, biết rõ tính mạng của hắn không có vấn đề gì nhưng cô ta vẫn lo lắng về cái chân trái của Tần Mặc.

"Tính mạng không có chuyện gì là tốt rồi."

Bạch Tiêu lúc này mới có chút yên lòng. Kỳ thực hắn đã sớm nghĩ tới việc hỏi thử Đông Phương Nhã, thế nhưng hắn lại sợ không dám hỏi vì sợ mình sẽ nghe thấy tin tức gì đó không tốt.

Lại đợi thêm nửa tiếng nữa, Bạch Tiêu thấy Tần Mặc vẫn chưa được đưa ra, hắn lại cảm thấy có chút khẩn trương, trong lòng cũng không thể buông tha được tình trạng của Tô Song Song ở bên kia. Suy nghĩ một hồi hắn liền quyết định gọi một cuộc điện thoại cho Tần Dật Hiên.

Điện thoại phải reo đến lần thứ ba mới có người nhấc máy, đầu bên kia rất yên tĩnh. Thế nhưng Bạch Tiêu lại nghe được trong tiếng thở dốc còn kèm theo cả những tiếng khóc nức nở.

"Là cô ấy sao?"

Bạch Tiêu không muốn tin rằng Tô Song Song đã chết rồi, thế nhưng chiếc vòng tay kia trên đời này lại chỉ có một chiếc duy nhất, cho dù hắn muốn tự lừa dối bản thân mình cũng không thể được rồi.

Không biết qua bao lâu, Tần Dật Hiên mới phát ra âm thanh, chẳng qua đó chỉ là một tiếng hừ phát ra từ trong mũi mà thôi:

"Ừm..."

Nữ thi thể này mặc dù đã bị cháy sạch không còn nguyên vẹn nữa, thế nhưng pháp y đã khám nghiệm và nói rằng hai chân đã bị thương trong một khoảng thời gian ngắn, cổ tay cùng đã từng bị tổn thương qua. Hơn nữa,

chiếc vòng tay trên cổ tay của thi thể kia khiến cho Tần Dật Hiên không muốn tin tưởng cũng không có cách nào phản bác lại được.

"Tôi biết rồi."

Bạch Tiêu nói xong hai tay liền buông thõng xuống. Nếu như ngay cả Tần Dật Hiên cũng nhận định đây là Tô Song Song, vậy thì đây là sự thật rồi.

Hành lang bệnh viện vô cùng yên tĩnh, tất cả những người không có liên quan gì đều đã bị đuổi đi hết rồi. Đông Phương Nhã cũng đã nghe được đoạn đối thoại trong điện thoại vừa rồi, cô ta chỉ im lặng thở dài.

Cuộc giải phẫu của Tần Mặc kéo dài đến tận tối vẫn chưa có kết thúc, phải thay đổi thành một đoàn y, bác sĩ uy tín vào. Đến tận nửa đêm Tần Mặc mới được đẩy ra ngoài.

Bạch Tiêu vừa thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra liền muốn đi qua đó xem. Thế nhưng do ngồi xổm trong một thời gian dài, toàn thân và cả hai chân đều cảm thấy đau nhức nên lập tức bị ngã trở lại.

Đông Phương Nhã vội vàng tới đỡ hăn dậy. Lúc này bác sĩ chủ trị cũng đã đi tới trước mặt bọn họ, nhìn thấy Bạch Tiêu liền mới dám lau đi mồ hôi của chính mình, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Bạch Tiêu vừa nhìn thấy hăn như vậy liền biết rõ là hỏng rồi, nhìn thấy hăn ta cứ ấp úng như vậy liền lập tức hét lên:

"Con bà nó, ông có nói được không vậy. Nói được thì mau đem lời nhờ ra coi."

"..."

Vị bác sĩ trưởng này sợ tới mức toàn thân đều run lên, gấp gáp nói:

"Tần tổng những chỗ khác thì đều không có gì đáng ngại, chẳng qua chân trái thì... Chân trái phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa năm, nhưng mà tĩnh dưỡng tốt rồi, khả năng..."

"Khả năng cái gì?"

Bạch Tiêu nghe xong những chỗ khác của Tần Mặc đều không vấn đề gì, trái tim đang treo lủng lẳng liền buông lỏng được một chút. Thế nhưng khi nghe xong là phải tĩnh dưỡng nửa năm, trái tim lại lập tức bị treo lên, rốt cuộc là bị thương như thế nào mà cần phải tĩnh dưỡng ít nhất là nửa năm chứ?

"Chân trái bị đứt đoạn, xương đùi nát bấy, gãy xương. Tuy rằng đã nối lại được rồi, nhưng mà... nhưng mà sau này có thể sẽ... sẽ phải đi cà nhấc."

Bác sĩ trưởng nói xong, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra mồ hôi lạnh.

Sắc mặt của Bạch Tiêu theo lời nói của bác sĩ càng ngày càng khó coi, hắn rất ít khi đánh người nhưng giờ lại trực tiếp đá một cước lên người vị bác sĩ kia:

"Rốt cuộc là ông là ông có biết chữa bệnh hay không hả?"

Đông Phương Nhã vẫn là lần đầu tiên trông thấy Bạch Tiêu nóng nảy đến như vậy liền sửng sốt một chút rồi vội vàng tới kéo hắn ra, thanh âm cũng bất giác lớn thêm một chút:

"Bạch Tiêu, đây vốn là bác sĩ tốt nhất của khoa chỉnh hình rồi. Anh yên tâm, ngày mai tôi sẽ điều bác sĩ uy tín nhất tới đây."

Bạch Tiêu cũng đã dần dần tỉnh táo lại, nhìn Tần Mặc đang bị đẩy tới phòng bệnh liền lập tức cảm thấy vô lực. Hắn giẫy khỏi Đông Phương Nhã

đi đến bên cạnh cái ghế ngồi xuống, một lúc sau hấn liền điên cuồng vò mái tóc của mình, áp lực kêu lên.

Đông Phương Nhã đứng bên cạnh nhìn Bạch Tiêu như vậy cũng lộ ra vẻ mặt u sầu. Cô ta thấy Bạch Tiêu hiện tại sẽ không có chuyện gì liền đi tới thảo luận với vị chủ nhiệm khoa chinh hình kia về thương thế của Tần Mặc.

Sau khi xác định liền biết rằng cho dù bác sĩ giỏi như thế nào đến đi nữa, chân của Tần mặc thật sự là không còn cách nào khác, cho dù là tình dưỡng tốt thì về sau vẫn sẽ có chút khập khiễng. Nhưng mà cô ta không tin rằng sau khi Tần Mặc biết được tin dữ của Tô Song Song thì vẫn có thể dưỡng thương thật tốt.

Vừa nghĩ tới chân của Tần Mặc, Đông Phương Nhã lại bắt đầu cảm thấy sầu muộn.

Bạch Tiêu hoad hoãn trong chốc lại liền đưa tay vuốt lại mái tóc loạn đến không chịu được của mình. Hiện tại Tần Mặc đã không thể trông chờ vào rồi, bây giờ chỉ có dựa vào hấn để tiếp tục mà thôi, chuyện của công ty đã có Lục Minh Viễn trợ giúp, còn lại thì...

Đông Phương Nhã thấy Bạch Tiêu cuối cùng cũng tỉnh táo lại liền đi qua nói về sự việc không thể không đối mặt hiện nay:

"Bạch Tiêu, tuy rằng không nên nói với anh vào lúc này, nhưng mà bây giờ vẫn phải cẩn thận suy nghĩ xem, khi Tần Mặc tỉnh lại làm thế nào mới có thể khiến anh ấy bình tĩnh dưỡng thương đây."

Đầu Bạch Tiêu đang rất loạn cho nên liền lắc nhai nói ra tình huống hiện tại:

"Tần Dật Hiên đã qua đó xử lý thi thể của Song Song, công ty giao cho A Viễn, hiện tại chỉ còn chuyện của Tần Mặc."

Thế nhưng đây quả thật là chuyện khó giải quyết nhất, hẳn thất sự không có cách nào tưởng tượng được sau khi Tần Mặc tỉnh lại sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Lúc này điện thoại của Bạch Tiêu vang lên, bên kia là một âm thanh lạ lẫm, máy móc nói:

"Xin chào Bạch tổng, thi thể của tiểu thư thật sự không thể kéo dài thêm được nữa, đã được đem đi hỏa táng rồi. Tôi nghĩ chuyện này có lẽ cần thông báo với các ngài một tiếng, ngày mai tro cốt sẽ được mang về."

"Hỏa táng rồi sao?"

Bạch Tiêu hít một hơi thật sâu, đột nhiên lại cảm thấy như vậy cũng tốt. Nếu như Tần Mặc nhìn thấy thi thể bị thiêu cháy của Tô Song Song thì đoán chừng sẽ càng điên hơn, nhìn không thấy thi thể của Tô Song Song có lẽ còn tồn tại một chút mong muốn.

"Được rồi. Nhưng mà sau khi tro cốt được mang về có lẽ sẽ giao cho chúng tôi."

Điểm này thì Bạch Tiêu không thể thỏa hiệp được. Hẳn biết rõ Tần Dật Hiên đối với Tô Song Song có chấp niệm, tro cốt cần phải tranh thủ đem trở lại.

"Bạch tổng, chờ đến sau khi chúng tôi trở lại thì hẳn nói về chuyện này có được hay không? Chúng tôi... Tần thiếu gia hiện ại đã ngất đi rồi, vì thế tôi không thể làm chủ được."

Bạch Tiêu nghe xong tin Tần Dật Hiên ngất đi thì liền không biết phải nói gì vào lúc này nữa, nên đành trả lười đại khái rồi cúp điện thoại.

"Ước chừng khoảng bao lâu nữa thì Tần Mặc mới tỉnh lại?"

Bạch Tiêu đã sửa soạn tốt lại cái tâm tình hồng hét kia của mình. Hiện tại hẳn phải chịu đựng, giúp đỡ Tần Mặc vượt qua một kiếp này.

Đông Phương Nhã tính một chút, cũng có chút khẩn trương:

"Người bình thường thì sáng mai, thế nhưng thân thể của Tần Mặc vốn dĩ đã cường tráng hơn so với bình thường, đoán chừng nửa đêm sẽ tỉnh lại."

"Vậy được, anh đi trông hân, em đi về nghỉ ngơi trước đi."

Bạch Tiêu nói rồi liền muốn đi tới phòng bệnh, nhưng Đông Phương Nhã lại đuổi kịp được hân.

"Tôi giúp anh cùng trông anh ấy. Nếu thật sự không được, thì cũng chỉ có thể cho tiêm cho Tần tổng một liều an thần thôi, chân của anh ấy bây giờ không thể lộn xộn, không thể lại xảy ra bất cứ chuyện gì nữa." Đông Phương Nhã nói xong liền liếc về phía Bạch Tiêu, Bạch Tiêu cũng cúi đầu nhìn về phía Đông Phương Nhã, nhẹ gật đầu.

Đông Phương Nhã đoán chừng quả thật không sai, Tần Mặc nửa đêm liền tỉnh lại, Bạch Tiêu sợ hân lộn xộn, nên đã sớm đem tay chân hân buộc chặt trên giường. Tần Mặc vừa tỉnh lại, liền muốn đứng lên, lại phát hiện tứ chi của mình không thể nào nhúc nhích được, mà chân trái thì một chút tri giác cũng đều không có.

"Bạch Tiêu, cậu làm cái trò quỷ gì vậy! Mình hiện tại muốn đi gặp Song Song, đón cô ấy về nhà!"

Tần Mặc đè nén lấy cuống họng, gầm lên, hơn nữa còn dùng sức giãy giụa muốn đứng dậy.

Chỉ tiếc là thân thể của hân quá suy yếu, tác dụng của thuốc tê vừa mới hết, căn bản là không thể giãy giụa được.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc sắp đem giường bệnh quấn thành một đoàn, nhưng vẫn như cũ không biết nên nói những gì. Đông Phương Nhã ở bên cạnh liền lo lắng không thôi.

Cuối cùng cô cũng nhìn không được nữa liền thử nói ra:

"Tần tổng, ngài đừng có gấp. Tần Dật Hiên đã đi đem... Đem Song Song đưa trở về, ngài yên tâm, sáng mai liền tới."

Tần Mặc vừa nghe đến hai chữ Song Song đột nhiên liền an tĩnh lại, hẩn quay đầu nhìn về phía Đông Phương Nhã, cắn răng chịu đựng đau nhức trong lòng hỏi:

"Sống... hay vẫn là chết?"

"..."

Đông Phương Nhã không nghĩ tới Tần Mặc sẽ hỏi như vậy, cô liền há to miệng ngạc nhiên. Vốn dĩ muốn lừa gạt hẩn để cho hẩn tỉnh táo lại nhưng mà gạt được nhất thời chứ không lừa được cả đời, vẫn là không thể nói ra được thành lời.

"Tần Mặc, tôi cảm thấy đây không phải là Nhị Manh Hóa. Nếu không, chỉ là một vụ tai nạn nhỏ như thế, tại sao người lại bị đốt thành như vậy mới được cứu ra chứ? Nhất là cả khuôn mặt đều hủy nữa, khẳng định không phải Nhị Manh Hóa!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Vô Cùng Phức Tạp

"Cho nên, Tần Mặc, nhất định không phải là cô ấy. Anh bây giờ nên tỉnh táo lại đi, điều dưỡng vết thương thật tốt, chúng ta cùng nhau đi tìm cái kẻ đứng sau kia, nhất định là hắn đã giấu Nhị Mạnh Hóa đi rồi!"

Bạch Tiêu sau khi biết bên phía Tần Dật Hiên kia muốn đem tro cốt trở về thì vẫn liên tục nghĩ biện pháp, liền vừa vận nhanh trí đáp lại. Tuy rằng đúng là nói bậy thế nhưng mà hắn cũng nguyện ý tin tưởng như vậy.

Tần Mặc đột nhiên tỉnh táo lại, hai mắt hắn vô thần của hắn bị ánh sáng của chiếc đèn trần làm cho đau nhức không thôi, qua một hồi lâu mới thốt ra mấy chữ:

"Thật vậy chăng?"

"Thật đó! Thật đó! Nhất định là như vậy! Cho nên Tần Mặc à, bây giờ cậu mà đi cũng vô ích thôi, chờ chút đi. Sáng sớm ngày mai đợi Tần Dật Hiên trở lại rồi hãy nói."

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc tin tưởng mình thì lại bắt đầu khuyên nhủ hắn.

Tần Mặc gật gật đầu, giật giật tay chân, bình tĩnh nói:

"Bỏ tay chân mình ra, không thoải mái."

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc không có phản ứng gì quá kích, suy nghĩ một chút liền thấy buộc Tần Mặc như vậy xác thực là sẽ khiến cho huyết mạch

của hắn không được thông. Hơn nữa, chủ yếu nhất là, điều này thật sự là quá nhục nhã Tần Mặc rồi.

Hắn cẩn thận đi qua, vừa cởi được dây cho Tần Mặc, thì Tần Mặc đã mạnh mẽ ngồi dậy, đẩy Bạch Tiêu ra, muốn xuống đất. Bạch Tiêu lúc này mới hiểu được, hóa ra là Tần Mặc lại tiếp tục lừa hắn.

Hắn chống tường đứng dậy, nhìn thấy Tần Mặc chịu đựng đau đớn muốn xuống đất, tức giận rống lên:

"Nếu như Nhị Manh Hóa không chết, cậu lại giày vò mình cho đến chết như vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Thân thể Tần Mặc vừa mới dừng lại, vừa vặn lúc này Đông Phương Nhã cũng đi tới, cầm liều thuốc an thần trong tay đâm vào trên cánh tay của hắn. Tần Mặc đang muốn phản kháng, thân thể lại càng thêm vô lực, dần dần liền không còn sức lực nằm ở trên giường, lại ngủ thiếp đi.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc nằm ở trên giường, lập tức cảm thấy vô cùng bất lực, liền nện một đấm lên trên tường, khí lực của một quyền này rất lớn khiến cho tay hắn trở nên huyết nhục mơ hồ.

Đông Phương Nhã vừa mới đem Tần Mặc dàn xếp tốt, chợt nghe thấy thanh âm này lại càng hoảng sợ hơn. Quay đầu lại đã nhìn thấy trên năm tay của Bạch Tiêu tràn đầy máu tươi.

Tuy rằng bình thường Đông Phương Nhã luôn là một bộ mặt lạnh, dường như chuyện gì cũng đều không liên quan gì đến mình. Nhưng mà, tính tình của cô ta có thể không được tốt lắm, bình thường cũng nhiều lần đấu võ mồm với Bạch Tiêu, lúc này đã nhịn rất lâu rồi.

"Đụng trúng? Lúc này sao anh không đem tay của mình chặt xuống luôn đi? Bạch Tiêu, tôi chịu đựng anh đã lâu rồi, giờ đã là lúc nào rồi, anh có thể bình tĩnh một chút được hay không, đừng để các lão gia thấy mất mặt."

Bạch Tiêu vốn dĩ vẫn còn rất rối loạn, bị Đông Phương Nhã mắng như vậy thì ngược lại còn tỉnh táo lại đôi chút. Nỗi đau trên tay cũng làm cho hắn càng thêm tỉnh táo hơn, hắn nhìn thoáng qua Tần Mặc đang nằm yên ổn trên giường, liền mệt mỏi ngồi bệt dưới đất.

Bạch Tiêu quơ quơ tay của mình:

"Vậy em còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh nhanh đến đây băng bó miệng vết thương cho lão bản đi." Bạch Tiêu nói xong thì thở dài.

Tuy rằng vẫn là hay nói giỡn như trước đây nhưng mà trong giọng nói lại lộ ra vẻ mệt mỏi khó có thể che giấu được.

Đông Phương Nhã cũng đã hoàn toàn thả lỏng, cầm một hộp sơ cứu đi qua xử lý vết thương trên tay cho Bạch Tiêu, thế nhưng vẫn là như cũ nhìn không được lại hỏi một câu:

"Cũng không thể cứ liên tục tiêm thuốc an thần cho anh ấy như vậy được, ngày mai anh ấy tỉnh lại thì phải làm sao bây giờ?"

"Rau trộn đi!" (1)

Bạch Tiêu quả thực không biết phải làm gì cả, hiện tại cũng chỉ có thể chờ tro cốt của Tô Song Song được mang trở về, rồi hãy nói đến những thứ khác.

Tô Song Song bên này thì đã được ăn uống no đủ, cả người cô cũng đã lấy lại được chút sức lực, ngồi ở trên giường. Kỳ thật thân thể cô đã không còn gì trở ngại nữa rồi, cô là đang suy nghĩ xem tiếp theo cần phải làm gì.

Lúc này, Âu Dương Văn Nhân đã gõ cửa tiến vào, trên tay còn cầm một chút ô mai khô, nhìn thấy Tô Song Song ngồi ở trên giường với vẻ mặt sầu khổ, liền cười cười quơ quơ ô mai khô trong tay.

"Tôi thấy vừa nãy cô không có ăn cái gì cả, nghe nói phụ nữ có thai đều thích ăn chua, nên tôi mua cho cô một chút. Cô có muốn thử một chút hay không?"

Âu Dương Văn Nhân nói, rồi cầm ô mai khô trên tay đưa tới bên cạnh giường.

Tô Song Song vốn dĩ vẫn còn chưa tin, thế nhưng khi ngửi thấy một cổ vị chua thì lại cảm thấy rất muốn ăn. Cô hướng về phía Âu Dương Văn Nhân cười cười cảm kích, cầm lên ăn hai miếng.

"Nghe nói cô vừa mới tới thành phố này à? Đã có dự định gì hay chưa? Muốn thuê phòng sao?"

Âu Dương Văn Nhân mỉm cười hỏi những lời này, ngược lại liền lộ ra vẻ rất thân thiết, không có một chút ý tứ bất quá nào.

Tô Song Song suy nghĩ một chút. Ở đây cô không có biết gì cả, sau một ngày ở chung cô cảm thấy Âu Dương Văn Nhân là một người ngay thẳng, chính trực, đụng phải cô nhưng chẳng những không có bỏ chạy, mà còn ở lại chịu trách nhiệm nên cô liền cùng với hắn nói:

"Tôi nghĩ sẽ tìm một căn phòng nào đó yên tĩnh một chút để thuê, trước tiên thì thu xếp xong mọi thứ đã rồi sẽ đi tìm người thân của mình. Không biết Âu Dương tiên sinh có biết chỗ nào tương đối yên tĩnh một chút không?"

"Gọi tôi là Âu Dương được rồi. Tôi chính là một tên nghiên cứu sinh rảnh rỗi, thích lo chuyện bao đồng a!"

Âu Dương Văn Nhân tuy rằng lớn lên có một bộ dạng Hoa Hoa Công Tử (2), hơn nữa còn rất cường tráng. Thế nhưng mà tính cách thì lại vô cùng ôn hòa, khiến cho người ta khó lòng mà phòng bị.

"Vậy thì tôi gọi anh là Văn Nhân nha. Hai chữ Âu Dương này trước đây đối với tôi có chút không tốt lắm."

Tô Song Song vừa nhắc tới hai chữ Âu Dương liền nhớ tới cái đoạn thời gian vừa đáng sợ, nguy hiểm lại vừa bất đắt dĩ kia.

"Được! Kỳ thực thì vừa nãy ý tôi hỏi là cô có muốn thuê phòng hay không vì chủ nhà chỗ tôi thuê vẫn còn một phòng trống, đang muốn cho người ngoài thuê. Không giấu gì cô chứ, nếu có thể giúp cô thuê, nhà vậy thì tiền thuê nhà có thể sẽ được giảm 10% đó!"

Nếu như Âu Dương Văn Nhân giúp đỡ Tô Song Song vô điều kiện vậy thì Tô Song Song nhất định sẽ cảnh giác anh ta. Thế nhưng các loại tâm trạng sốt ruột cùng với ý tứ đôi bên cùng có lợi này trong nháy mắt đã có thể giảm bớt tâm lý phòng ngự của Tô Song Song.

Quả nhiên, sau khi Tô Song Song nghe hẳn nói như vậy, nhãn tình liền lập tức sáng lên, thử hỏi một câu: "Vậy... không biết tiền thuê nhà là bao nhiêu vậy?"

"Cọc một trả ba(3), thuê ít nhất là ba tháng, một tháng một nghìn hai."

Âu Dương Văn Nhân nhắc tới vấn đề này cũng lộ ra vẻ mặt rất vui vẻ.

Hắn nói xong rồi rót cho Tô Song Song một ly nước nước:

"Nếu như cô cảm thấy có hứng thú, vậy thì chờ cô khỏe lại tôi sẽ dẫn cô đi xem. Bởi vì tôi làm về thiết kế, cho nên hoàn cảnh xung quanh rất yên tĩnh."

Hai con mắt của Tô Song Song càng ngày càng sáng, đây quả thực là ông trời cũng đang muốn giúp cô mà. Cô vội vàng gật đầu, rồi nói một câu:

"Thật sự là rất cảm ơn anh."

"Không cần, cái này thì có tính là gì. Thân thể của cô không có chuyện đối với ta mà nói chính là may mắn lớn nhất rồi."

Tô Song Song đột nhiên nhớ tới chiếc vòng tay của mình, nhin không được hỏi một câu:

"Văn Nhân, anh có trông thấy một chiếc vòng ngọc ở hiện trường tai nạn xe không?"

"Vòng tay của cô không thấy nữa sao? Lúc ấy tôi chỉ lo cầm theo ví tiền của cô, cũng không chú ý tới chiếc vòng tay nào cả. Nhưng mà lúc tôi ôm cô dậy hình như là có đồ vật gì đó rơi trên mặt đất, về sau tôi có quay lại nhìn nhưng không có cái gì." Lời nói của Âu Dương Văn Nhân rất cẩn thận, chặt chẽ, Tô Song Song đang mơ hồ căn bản là tìm không ra một chút sơ hở nào. Cô khẽ gật đầu, có chút thất vọng nói: "Đoán chừng là đã bị người khác cầm đi rồi."

"Cái vòng tay kia rất quý giá sao? Nếu không thì để tôi đi báo cảnh sát."

Âu Dương Văn Nhân thử hỏi một câu, Tô Song Song liền vội vàng lắc đầu. Nói đùa à, nếu như cô báo cảnh sát, Tần Mặc nhất định có thể tìm được cô.

"Không phải là đồ vật quan trọng gì, không cần phiền phức như vậy."

Tô Song Song nói xong liền nhẹ nhàng sờ lên chiếc nhẫn trên ngón tay, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

"Vậy được, cô nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Ngày kia xuất viện tôi liền dẫn cô đi xem nhà."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền hướng về phía Tô Song Song cười, ánh mắt lướt qua chiếc nhẫn trên tay cô rồi quay người đi ra ngoài.

Tô Song Song nằm ở trên giường liên nhớ tới việc phải gửi tin nhắn cho Chiến Hâm. Thế nhưng sờ đi sờ lại trong túi thì ngoại trừ túi tiền, những vật khác đều biến mất rồi, Tô Song Song lập tức cảm thấy rất đau đầu.

Cô thở dài, đem túi để ở bên cạnh, tựa vào đầu giường ôm gối, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ. Có lẽ như vậy cũng tốt, nếu gửi tin nhắn cho Chiến Hâm, nói không chừng sẽ bị Tần Mặc phát hiện mất.

Hiện tại cô đang mang thai, chỉ sợ là nhìn thấy Tần Mặc rồi sẽ không có can đảm rời đi nữa, nhưng nếu bắt cô phải đối mặt với Tần Mặc mỗi ngày, thì bây giờ cô thật sự là làm không được.

Tô Song Song phiền muộn vuốt vuốt chiếc gối ở trong ngực, thật hy vọng có thể có một loại thuốc nào đó khiến cho cô quên đi vụ tai nạn xe, quên đi cơn ác mộng đáng sợ kia.

Bạch Tiêu vẫn canh giữ ở trước cửa sổ phòng Tần Mặc, hầu như cả đêm đều không có ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa sáng, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên gương mặt của hân, hân liền vương người đứng lên.

Lúc trông thấy Tần Mặc vẫn yên tĩnh nằm ở trên giường như cũ, Bạch Tiêu liền thở phào một cái, xoa nhẹ hốc mắt cay xè, muốn đi ra ngoài tìm chút gì ăn. Đông Phương Nhã vừa tới, đẩy cửa ra nhỏ giọng nói:

"Người của Tần Dật Hiên đã trở về, tro cốt cũng bị bọn hân mang đi rồi."

"Mang đi rồi?"

Bạch Tiêu lúc đầu còn rất kinh ngạc, nhưng đảo con mắt một vòng thì lại đột nhiên nói:

"Mang đi cũng tốt, mang đi tốt cũng tốt."

"?"

Đông Phương Nhã không biết Bạch Tiêu đang nghĩ gì, liền sững sốt một chút, rất nhanh cô ta cũng đã kịp phản ứng lại, khẽ gật đầu, phụ họa nói:

"Quả thật là có thể giải quyết được vấn đề lửa cháy xem lông mày (4)."

"Chuyện Tần Dật Hiên đem tro cốt đi chúng ta cứ coi như là không biết, chờ Tần Mặc tỉnh sẽ để cho bọn họ tới đây một chuyến."

Bạch Tiêu nói xong liền ngồi vào cái ghế bên cạnh, Đông Phương Nhã thì quay người nhận lấy hộp cà-men trong tay trợ lý của mình đưa cho Bạch Tiêu.

Tần Dật Hiên bên này ngược lại lại rất tỉnh táo. Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua tro cốt trong tay quản gia, hừ lạnh một tiếng:

"Cái người này nghìn tính vạn tính nhưng lại không biết rằng tôi có giữ lại máu và tóc của Tô Song Song a. Đã giám định ra rồi, hai người bọn họ căn bản không phải là cùng một người."

Quản gia đi theo Tần Dật Hiên lo lắng hỏi một câu:

"Vẫn là thiếu gia sáng suốt. Chỉ là, chuyện này có thể giấu giếm được Tần Mặc chứ?"

"Hắn hiện tại đang rất loạn, đem cái tro cốt này bảo hộ cho tốt, đừng để cho hắn dễ dàng lấy được, thì hắn khẳng định sẽ tin thôi."

Tần Dật Hiên nói xong liền liếc nhìn hũ tro cốt:

"Đã thiêu cháy sạch rồi chứ?"

"Hoàn toàn biến thành tro rồi."

Quản gia mỉm cười, cầm hũ tro cốt đẹp đẽ trong tay giơ lên.

"Được. Ông phái người đi tìm hiểu xem sao, nhiều người một chút. Hơn nữa, việc tìm kiếm Song Song nên kín kẽ một chút, ngàn vạn lần đừng lại để cho Tần Mặc với cái người ở phía sau kia biết. Tôi cảm thấy, trong một khoảng thời gian ngắn cô ấy sẽ không xuất ngoại đâu."

"Vâng! Chỉ cần tiểu thư không xuất ngoại thì nhất định có thể tìm được."

Quản gia ngược lại rất lạc quan, nói xong liền vội vàng buông hũ tro cốt xuống.

Tần Dật Hiên khẽ gật đầu. Mặc dù biết rằng Tô Song Song không có nguy hiểm gì về tính mạng, thế nhưng mà hắn vẫn cảm thấy có chút bất lực với cái người đứng đằng sau giựt dây này, giống như một bàn tay mở ra bao trùm xuống toàn bộ thế cục. Nếu như không phải hắn một lòng một dạ giữ lại những thứ đó thì chỉ sợ hiện tại chính hắn cũng bị lừa rồi.

Tần Mặc bên này vừa tỉnh dậy, Bạch Tiêu liền đưa cho Đông Phương Nhã một ánh mắt, sau đó thì trước khi Tần Mặc nổi điên lên liền có một người xông vào bên trong.

Trên mặt hắn mang vẻ bi thương, lộ ra bộ dạng hết sức chật vật, bối rối nói:

"Tần tổng, Bạch tổng. Hôm nay Tần Dật Hiên đã mang theo tro cốt của phu nhân trở về. Chúng tôi muốn đi lấy, thì bọn hắn liền đánh chúng tôi rồi đuổi về, nói là chết cũng không cho!"

"Tần Dật Hiên!"

Giọng nói của Tần Mặc khàn khàn rống lên một tiếng, liếc nhìn Bạch Tiêu. Bạch Tiêu không đợi Tần Mặc lên tiếng liền nổi giận hét lên:

"Đi, dẫn người đi đoạt về!"

Bạch Tiêu nói xong thì quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Mặc:

"Mình đi trước, cậu để Đông Phương Nhã xử lý một chút vết thương trên đùi cậu đi. Đừng có lại xảy ra chuyện gì nữa! Sau đó thì cậu hãy tới, dù sao thì chỉ trong một lát cũng không đánh vào được."

Lực chú ý của Tần Mặc tất cả đều tập trung ở việc cướp đoạt tro cốt, nên không có chú ý tới việc tức giận rồi tự mình hại mình. Hắn nhìn thoáng qua cái chân trái không còn cảm giác gì, trầm mặc trong chốc lát mới khẽ gật đầu.

Bạch Tiêu lập tức thở phào một cái, vội vàng đi ra ngoài, tránh cho Tần Mặc lại sốt ruột, rồi lại làm ra cái việc gì đó quá giới hạn.

(1) Rau trộn đi: Tác giả chơi chữ, ở đây có nghĩa là “Mặc kệ đi/ Xõa đi”.

(2) Hoa Hoa Công Tử: Người đàn ông đào hoa.

(3) Cọc một trả ba: Nghĩa là tiền thuê nhà sẽ được trả ba tháng một lần, nhưng trong lần đầu tiên người thuê phải đặt cọc thêm một tháng tiền nhà làm tin. Ví dụ: Tiền thuê nhà một tháng là 1.000 thì lần đầu tiên người thuê sẽ phải trả 3.000 tương đương với ba tháng thuê nhà và cọc thêm 1.000 nữa làm tin. Tổng cộng là 4.000.

(4) Lửa cháy xém lông mày: Trong tiếng Việt giống với câu “Ngàn cân treo sợi tóc”.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Âu Dương Nham Hiếm

Tần Mặc vốn dĩ là không thể ngồi yên được, để cho Đông Phương Nhã giúp hắn sửa lại bó thạch cao ở chân một chút, liền ngồi xe lăn đi tìm Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu thật ra thì đã sớm đoán được là Tần Dật Hiên sẽ không dễ dàng để cho hắn lấy lại được tro cốt, nhưng mà trăm ngàn lần lại không hề ngờ rằng hắn sẽ cố chấp như vậy. Khi hắn mang theo một xe hộ vệ đi tới nhà của Tần Dật Hiên thì nhìn thấy bên ngoài có khoản hơn vài trăm hộ vệ thì thấy có chút sững sốt.

Bạch Tiêu vừa mới muốn lấy điện thoại di động ra để gọi Lục Minh Viễn bảo dẫn người đến, thì đã nhìn thấy Tần Mặc lái xe tới. Hắn xoa xoa cái đầu đau nhức của mình, trong đầu nghĩ Đông Phương Nhã thế nào mà lại không giữ Tần Mặc lại chứ.

Tần Mặc đi xuống, được Đông Phương Nhã trợ giúp, nhìn thoáng qua bên ngoài nhà của Tần Dật Hiên có nhiều người như vậy, thì càng thêm khẳng định là bên trong nhất định có tro cốt của Tô Song Song.

"Để cho A Viễn tìm luật sư đến, Song Song là vợ của tôi, sao có thể ở nhà của hắn được chứ."

Tần Mặc bây giờ chỉ muốn nhanh một chút lấy được tro cốt của Tô Song Song, sau đó cầm đi làm giám định. Hắn không có tâm trạng hao phí sức lực với Tần Dật Hiên ở chỗ này.

Tần Dật Hiên đứng ở lầu hai nhìn Tần Mặc ngồi trên xe lăn sắc mặt tái nhợt, bộ dạng hết sức tiều tụy, thì liền không nhịn được cười lạnh, hắn nhìn tro cốt đặt ở bệ cửa sổ, đang suy nghĩ xem không biết nên giày vò Tần Mặc như thế nào.

Đột nhiên ánh mắt hắn sáng lên, đem hộp tro cốt cầm lên. Lúc này quản gia liền đi tới, đưa điện thoại cho Tần Dật Hiên, nhỏ giọng nói:

"Tần Mặc."

Tần Dật Hiên nghe điện thoại, lạnh lùng nói:

"Tro cốt người đừng mong có thể lấy được."

"Anh sẽ nhận được văn kiện của luật sư, luật pháp cũng sẽ xử thuộc về tôi thôi. Cho nên không cần lãng phí thời gian, anh cũng biết là những người này của anh căn bản là không ngăn được tôi."

Tần Mặc càng ngày càng phiền não, hiện tại hắn như cũ ôm theo một chút hy vọng. Giống như Bạch Tiêu nói vậy, Tô Song Song có thể chưa chết.

Cho nên hắn muốn lập tức lấy được tro cốt rồi đi làm giám định. Cho dù chỉ còn lại bụi, hắn cũng phải lấy được kết quả.

"Tần Mặc, cậu không nên ép tôi?"

Tần Dật Hiên nghiêm túc nói nhưng là trên mặt lại lộ ra nụ cười nguy hiểm. Hắn đem nắp của hũ tro cốt mở ra, nhìn bên trong đồng tro cốt đã nát bấy thành bụi ở bên trong, vẻ đắc ý trong mắt lại càng ngày càng nhiều thêm.

"Đưa tôi!"

Tần Mặc gầm nhẹ một tiếng, rõ ràng là bị kích động rồi, thân thể vốn vẫn chưa có khỏe lại, vừa kích động một chút liền run rẩy kịch liệt, ngay sau đó lại không nhin được mà ho khan dữ dội.

"Tần Mặc, cậu bình tĩnh một chút đi!"

Bạch Tiêu nhin không được liền đi qua dùng sức vỗ một cái vào sau lưng Tần Mặc, vội vàng đưa cho Đông Phương Nhã một ánh mắt.

Lúc này Tần Dật Hiên đột nhiên mở cửa ban công tầng hai, hần đứng ở ban công từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc, trong ngực ôm hũ tro cốt.

"Tần Dật Hiên!"

Tần Mặc tức giận suýt nữa thì đứng lên, cũng may Bạch Tiêu ý thức được động tác của hần nên đã kịp thời ngăn hần lại.

"Tần Mặc, đời này cậu cũng đừng nghĩ tới việc được ở cùng một chỗ với Song Song. Cho dù là cô ấy đã chết, thì ngáy cả tro cốt cậu cũng đừng nghĩ đến việc đựng vào!"

Tần Dật Hiên vừa nói vừa đem hũ tro cốt trong tay trái giơ lên, trong nháy mắt liền lật ngược lại, đem tất cả tro cốt đều đổ xuống dòng suối bên cạnh.

Tần Mặc nhìn chỗ tro cốt đang bị đổ lẫn vào trong dòng suối phun kia, bụi tro cốt tràn ra bay khắp nơi, con người của hần chợt co rút lại. Trong nháy mắt hần liền cảm thấy bản thân không nhìn thấy được gì nữa, huyết dịch trong người nhất thời đều tràn lên vào khắp đầu óc.

Hần hít thở dồn dập, ngay sau đó cổ họng hơi ngứa liền phun ra một ngụm máu, Tần Mặc lại càng không thể nhìn thấy được gì nữa.

Bạch Tiêu ngay lúc nhìn thấy Tần Dật Hiên đem tro cốt đổ ra bên ngoài thì cảm thấy rất hoảng hốt, sau đó lại nhìn thấy Tần Mặc học máu thì liền bị dọa sợ đến mức tinh thần cũng đã quay trở lại, lập tức muốn đi qua xem Tần Mặc có xảy ra chuyện gì hay không.

Lúc này, Tần Dật Hiên bắt đầu điên cuồng cười lớn, cười tới mức nước mắt cũng tràn ra. Hắn cúi đầu nhìn Tần Mặc, đối diện với đôi mắt rời rạc của Tần Mặc mà điên cuồng hét:

"Tần Mặc, tôi không có được thì cậu cũng đừng mong có thể lấy được!"

"Phù phù..."

Tần Mặc vẫn thờ dốt không có lên đến, lại nhổ một búng máu. Ngay sau đó mắt hắn liền tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh. Trước khi hôn mê bất tỉnh hắn đã dùng sức kéo tay Bạch Tiêu, mơ hồ nói:

"Tìm về..."

Bạch Tiêu vội vàng gật đầu, ra hiệu cho Đông Phương Nhã nhanh chóng đưa Tần Mặc trở về kiểm tra. Hắn quay đầu sững sờ nhìn thoáng qua chỗ tro cốt đã sớm bị trộn lẫn vào với dòng suối, cái này, bảo hắn đi đâu tìm tro cốt trở về bây giờ.

Tần Dật Hiên vẫn cười, cuối cùng cười ngời xuống ban công, trong mắt lại lóe lên lệ quang. Mặc dù hắn biết đây không phải là tro cốt của Tô Song Song, nhưng mà hắn lại không có chút tin tức còn sống nào của Tô Song Song.

Hắn làm sao có thể không lo lắng, làm sao có thể không kinh hãi chứ. Bây giờ nhìn Tần Mặc nôn ra máu ngắt xiù, sau khi hắn sáng khoái thì phần lớn còn dư lại chỉ là trống rỗng cùng với bất an.

So với Tần Mặc, hắn cũng có chỗ nào tốt hơn chứ!

"Tần Dật Hiên, người là một tên tiểu nhân hèn hạ!" Bạch Tiêu tức giận rống lên, ngay sau đó liền đi vào bên trong. Nói không chừng tro cốt vẫn còn sót lại ở bên khoảng đất trống bên cạnh, hắn nhanh chóng đi tìm trở về.

Tần Dật Hiên nhìn lướt qua phía dưới, tất cả hũ tro cốt này hắn đều đã đổ vào dòng suối phun, trên đất không có thứ gì cả. Hắn phát phát tay, để cho người thả Bạch Tiêu đi vào, hắn chính là muốn nhìn thấy Bạch Tiêu giống như một con chó ở trên mặt đất tìm kiếm tro cốt không biết là của người phụ nữ nào!

Bạch Tiêu vừa vọt vào nhà liền vội vàng chạy đến nhìn xung quanh suối phun, tìm nửa ngày cũng không thấy có thứ gì. Hắn chán nản ngồi bệt dưới đất, nhức đầu, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Lần này có lẽ là xong rồi, chờ đến Tần Mặc tỉnh lại, Tô Song Song không có, tro cốt cũng mất, chân của hắn cũng què rồi, Bạch Tiêu thật sự là không dám nghĩ đến Tần Mặc có thể sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì nữa.

Bạch Tiêu không tìm được tro cốt, cũng không tâm trạng ở lại lâu chỗ của Tần Dật Hiên, hắn chật vật quay trở về. Nếu không lúc Tần Mặc điên lên thì Đông Phương Nhã căn bản là không chịu được.

Bạch Tiêu trở lại bệnh viện, Tần Mặc liền tỉnh, chính đang điên cuồng đập vỡ đồ vật, giùng giăng muốn đứng lên. Đông Phương Nhã vừa muốn tiêm cho hắn một ống an thần thì Tần Mặc lại giữ lại ống tiêm, đem mũi kim ném ra ngoài.

Bạch Tiêu thấy Tần Mặc giống như kẻ điên vậy, mạng của mình cũng không cần. Hắn tức giận tiến lên cho Tần Mặc một quyền, một quyền này đem Tần Mặc đánh đến choáng váng, hoa mắt chóng mặt, nửa ngày vẫn không thể bình tĩnh lại nổi.

"Mình đã nói rồi, Nhị Manh Hóa không có chết! Nếu không thì cậu cho rằng người như Tần Dật Hiên sẽ đem tro cốt của Nhị Manh Hóa đổ xuống

nước như vậy sao? Cậu làm được sao? Hẳn dĩ nhiên cũng không làm được."

"Cho nên hẳn chắc chắn đã biết, kia không phải là Nhị Manh Hóa nên mới làm như thế. Chính là vì muốn đánh đổ cậu, chờ đến lúc Nhị Manh Hóa trở lại, sẽ thừa thắng xông lên."

Đây đều là những lời bịa đặt của Bạch Tiêu, nhưng mà đây cũng là những lời duy nhất mà hẳn có thể giải thích cho tất cả chuyện này. Tần Mặc thoáng dao động, nghe được những lời này của Bạch Tiêu quả thật đã tỉnh táo được một chút.

Lục Minh Viễn ở bên cạnh lau mồ hôi. Lúc này chứng kiến Tần Mặc nổi điên như vậy thực sự là đã dọa chết hẳn mà, từ trước đến nay hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Tần Mặc tức giận đến như vậy, đến mạng cũng không quản, không để ý nữa.

Tần Mặc đưa tay ra lau một ít máu trên miệng, nhắm mắt lại hít một hơi, một lát sau mới mở miệng:

"Chính cậu cũng không lừa được bản thân còn đem ra gạt mình sao?"

"!"

Bạch Tiêu không nghĩ tới Tần Mặc vậy mà lại không tin hẳn, hẳn nuốt nước miếng một cái, sốt ruột nói:

"Tần Mặc, mình nói chính là sự thật! Cậu sao không chịu dùng đầu óc một chút đi. Cậu nghĩ xem, nếu như đó thật sự là tro cốt của Nhị Manh Hóa thì Tần Dật Hiên làm sao mà chịu nổi?"

"Được rồi, đi tìm, lại đi tìm. Nhìn chăm chăm Tần Dật Hiên hai tư tiếng cho tôi, nhìn xem phản ứng của hẳn như nào."

Tần Mặc rất mệt mỏi, cả người trên dưới không có một chỗ nào là không đau, đau đến mức hăn hận không thể tự móc trái tim của mình ra, bóp nát nó, như vậy thì sẽ không còn cảm giác gì nữa.

Hăn cảm thấy Bạch Tiêu nói cũng có đạo lý, hành động đổ tro cốt xuống nước vừa rồi của Tần Dật Hiên thật sự là quá kỳ quái. Bây giờ bị đánh một quyền, tỉnh táo lại thì cũng cảm thấy rất nhiều sơ hở.

Tần Mặc vẫn không muốn tin rằng Tô Song Song đã chết, tiếp tục ôm một tia hi vọng này tìm kiếm.

Tô Song Song ở bệnh viện hai buổi tối, đến ngày thứ ba thì bác sĩ nói không sao, cô liền theo Âu Dương Văn Nhân đi xem phòng thuê.

Vị trí cũng không tính là hẻo lánh, có thể là bởi vì đó là khu đang phát triển cho nên liên phá lệ an tĩnh. Tô Song Song vừa đi vào, liền nhìn thấy một nhà trọ có một phòng ngủ, một phòng khách, chỉnh tề ngăn nắp, mặc dù tiền thuê phòng có hơi cao một chút nhưng cô cũng thấy rất hài lòng.

Xế chiều hôm đó cô liền ký luôn hợp đồng, chờ đến khi cô muốn đi ra ngoài mua chút đồ dùng hàng ngày thì lại kinh ngạc phát hiện Âu Dương Văn Nhân đang ở tại phòng ở cách vách.

Âu Dương Văn Nhân vẫn cười ôn nhu như ánh mặt trời, cầm chìa khóa trên tay quơ quơ, nói:

"Cô muốn đi ra ngoài sao? Tôi vừa vặn cũng muốn đi ra ngoài, cùng nhau chứ?"

"A! Đúng vậy. Tôi muốn đi mua một ít đồ dùng hàng ngày, không biết siêu thị gần đây ở nơi nào?"

Tô Song Song nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân, ngược lại thì cảm thấy rất thân thiết.

"Vừa vặn tôi cũng muốn đi mua bữa tối, cùng đường, đi thôi."

Âu Dương Văn Nhân vừa nói đưa tay ra dấu mời, Tô Song Song khẽ mỉm cười gật đầu một cái.

"Tôi thấy cô chỉ ký hợp đồng có ba tháng, sau này không tính ở chỗ này nữa sao?" Âu Dương Văn Nhân tùy ý cùng Tô Song Song thảo luận, giọng rất ôn hòa, sẽ không khiến cho người ta cảm thấy ghét.

"Cũng không biết, có thể là sẽ xuất ngoại."

Tô Song Song bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn tìm một địa phương yên tĩnh bình an sinh đứa nhỏ. Nhưng mà cô biết, nếu như vẫn còn ở lại trong nước, tuyệt đối sẽ không trốn được sự tìm kiếm của Tần Mặc cùng Tần Dật Hiên.

"Thật là trùng hợp, qua hai tháng nữa tôi cũng muốn xuất ngoại đi đào tạo chuyên sâu, không biết chúng ta có tới cùng một chỗ không nhỉ?"

Âu Dương Văn Nhân nói xong khẽ mỉm cười:

"Ta muốn đi Mỹ."

"Mỹ..."

Tô Song Song còn không nghĩ tới chính mình sẽ đi tới quốc gia nào. Mặc dù tiếng anh của cô rất kém thế nhưng đây cũng tính là thứ ngoại ngữ duy nhất mà cô biết, nói không chừng cô cũng sẽ tới đó.

"Tôi sẽ suy nghĩ một chút. Đúng rồi, buổi tối anh muốn ăn gì?"

Tô Song Song không biết có phải là do mang thai hay không, mấy ngày nay đều ăn rất tốt, mới ăn cơm trưa xong, đã lại đói rồi.

"Ta dự định mua mì ăn liền, làm tô mì thôi. Đúng rồi, người có ăn hay không? Tôi nấu mì rất ngon, bây giờ cô là phụ nữ có thai, không thích hợp dính khói dầu. Bình thường cô cũng có thể qua chỗ tôi ăn cơm, nhưng mà tiền ăn uống thì chia đều."

Âu Dương Văn Nhân luôn là như vậy, mỗi một hành động thiện ý đều phải có chút yêu cầu nho nhỏ kèm theo. Sẽ không để cho người cảm thấy mình không có ý tốt, rất dễ dàng khiến cho người ta tiếp nhận.

Tô Song Song suy nghĩ một chút, mình bây giờ quả thật không có tiền nấu cơm, nếu đi ra ngoài ăn thì lại sợ không sạch sẽ. Âu Dương Văn Nhân nói ra đề nghị như vậy quả thật rất đúng lúc, Tô Song Song trong lòng liền thấy vui vẻ.

Nhưng mà cô vẫn phải làm dáng một chút, ý tứ ngượng ngùng hỏi:

"Như vậy có quá phiền toái hay không?"

"Dù sao thì một mình tôi cũng phải làm, nhân tiện làm luôn cả phần cô nữa, hai người chia đều tiền ăn thì chúng ta có thể ăn thêm chút đồ ngon nữa."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền có lòng tốt hướng về phía Tô Song Song cười một cái.

"Vậy thì thật là cảm ơn anh!"

Âu Dương Văn Nhân thật khiến Tô Song Song nhớ tới Âu Dương Minh, ôn nhu hiền lành, chỉ tiếc nhân cách thứ hai của hắn thật sự là không tốt đẹp gì.

"Sau này chúng ta là hàng xóm, cô ở một mình lại còn là phụ nữ có thai thật không dễ dàng gì. Có chuyện gì thì liền kêu tôi, bây giờ tôi đang viết luận văn nên bình thường đều ở nhà."

Âu Dương Văn Nhân nói xong, chỉ chỉ siêu thị bên cạnh.

Tô Song Song hướng Âu Dương Văn Nhân cảm kích cười một tiếng, đi trước tiến vào siêu thị. Âu Dương Văn Nhân đi ở phía sau Tô Song Song, nụ cười trên mặt trong nháy mắt lộ ra một chút xảo trá.

Hắn đưa tay sờ mũi mình một cái, che giấu đi nụ cười như có như không trên khóe miệng.

Trong lòng hắn đang nghĩ: Cái trò chơi, hắn càng chơi càng thấy vui vẻ rồi. Không biết nếu mượn tay Tô Song Song từng bước từng bước bức tử Tần Mặc sẽ là cảnh tượng đẹp để đến nhường nào, phỏng chừng cả đời này hắn cũng sẽ không thể quên được.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 433: Hoàn Toàn Buông Tha

Tô Song Song mới vừa chuyển sang nhà mới, thứ cần mua không ít. Đợi đi đến khu mua hàng, đang muốn nhắc hai cái túi gì đó rất lớn lên thì Âu Dương Văn Nhân lại cầm lên trước.

"Cô đang có thai vẫn nên phải cẩn thận. Sau này việc nặng cứ giao cho tôi."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền hướng Tô Song Song cười cười, khiến cho Tô Song Song hết sức ngượng ngùng. Cô đưa tay muốn cầm túi về thì Âu Dương Văn Nhân lại đem tay giơ lên quá cao, có chút tức giận trách:

"Chớ lộn xộn, đưa nhỏ quan trọng hơn."

Dì thu ngân ở bên cạnh cười híp mắt nhìn hai người bọn họ, ánh mắt cũng híp lại luôn:

"Vợ chồng son các người thật đúng là trai tài gái sắc a! Tình cảm vẫn còn tốt như thế được, ai nha!"

Tô Song Song nghe xong liền sững sờ, cũng không để ý xem ai là người cầm cái này đã vội vàng kéo hẳn đi ra ngoài. Đi được một đoạn Tô Song Song mới buông lỏng cánh tay của Âu Dương Văn Nhân ra, rõ ràng là thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Nếu là để cho người khác hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Song Song nói xong liền quay đầu nhìn một cái. Tiểu khu này vốn là không có bao nhiêu người, để cho dì thu ngân hiểu lầm thì phỏng chừng toàn bộ người trong tiểu khu đều biết.

"Không có chuyện gì. Dù sao tôi cũng không có bạn gái, một nữ nhân mang thai như cô cũng không tiện, bớt cho bọn họ lại nói này nói nọ. Hiểu lầm thì hiểu lầm đi."

Gương mặt Âu Dương Văn Nhân ngược lại lại không thêm để ý, xách đồ quay đầu nhìn Tô Song Song một cái, tỏ ý bảo cô đuổi theo.

"Buổi tối tôi làm mì Ý, như thế nào?"

Sau khi Tô Song Song đuổi theo, Âu Dương Văn Nhân liền quay đầu lại hỏi cô một câu. Tô Song Song căn bản là không khẩu vị gì, nếu như không phải là vì bảo bảo trong bụng thì đoán chừng cô cũng sẽ không ăn luôn.

Cho nên Âu Dương Văn Nhân nói cái gì, cô cũng không để ý, gật đầu một cái, cảm kích hướng Âu Dương Văn Nhân cười một tiếng.

Nếu như ở cái thành phố này mà cô không gặp được Âu Dương Văn Nhân thì thật không biết phải làm sao nữa. Cô suy nghĩ một chút rồi đột nhiên dừng lại, Âu Dương Văn Nhân mơ hồ cũng dừng lại theo, nhìn Tô Song Song, trong mắt lộ ra tia nghi vấn.

"Cám ơn, thật sự rất cám ơn anh!"

Tô Song Song nói xong thì khom người cúi đầu một cái, lúc ngẩng đầu lên trong mắt đều hàm chứa nước mắt. Những ngày này thật sự là quá khó khăn với cô rồi.

"A? Ai nha, tôi không phải đã nói rồi sao, cô không có xảy ra việc gì đối với ta mà nói chính là may mắn lớn nhất rồi, đi thôi, đi thôi. Giờ đã mấy giờ rồi, ăn cơm trước đã."

Âu Dương Văn Nhân tựa hồ có chút ngượng ngùng, hướng Tô Song Song cười một tiếng rồi sải bước đi về phía trước.

Sau khi đến nhà rồi, lúc Tô Song Song nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân bưng ra một cái đĩa mì Ý đen thùi lùì thì cảm thấy sững sốt một chút, không biết nên nói cái gì nữa.

"Cái này... Thật là ngại quá, bình thường tôi cũng không xuống bếp, vốn dĩ nghĩ là nấu mì rất đơn giản, không nghĩ tới ha ha... Ha ha..."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền đem cái đĩa đen thùi lùì bỏ sang bên cạnh, gương mặt vẫn luôn mang theo nụ cười ấm áp hiện giờ đều là vẻ quần bách.

"Để tôi đi."

Tô Song Song thở dài, mặc dù tài nấu nướng của cô cũng không tốt lắm, thế nhưng có thể làm được mấy món quen thuộc, hơn nữa còn có thể ăn.

Một lát sau, phòng bếp liền truyền tới mùi thơm, Âu Dương Văn Nhân vội vàng đi qua. Lúc nhìn thấy đĩa mì Ý có vẻ ngoài đẹp mắt, ngược lại liền thấy thật là đói.

Tô Song Song đem mì bưng lên, hai người ngồi xuống, Âu Dương Văn Nhân nhìn đĩa mì nóng hổi, rất im lặng ăn một miếng.

"Có lẽ rất lâu rồi tôi không có cùng người cùng ăn cơm."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền giống như có ảo thuật lấy ra một quả trứng được nấu chín từ bên cạnh, thả vào trước mặt Tô Song Song:

"Phụ nữ có thai cần chú ý dinh dưỡng."

"Cám ơn!"

Tô Song Song nhìn quả trứng gà, gõ một cái, vẫn là không có nhện được hỏi một câu:

"Người nhà của anh không có ở đây sao?"

"Tôi đã không còn người thân rồi."

Thời điểm Âu Dương Văn Nhân nói câu vẫn rất bình tĩnh. Tô Song Song nghe xong, nhớ tới mình bây giờ cũng được coi là một người cô đơn liền có rất nhiều cảm khái.

Hai người trầm mặc ăn mì xong, Tô Song Song liền trở về. Vừa về tới căn phòng trống rỗng, Tô Song Song liền cảm thấy rất mệt mỏi, cô dựa người vào cửa, ngây ngốc ngắm người một mạch đến tận buổi tối.

Âu Dương Văn Nhân đứng ở trước bàn ăn, nhìn chén đĩa vô cùng sạch sẽ, thì có chút nhần lộng mày lại. Hắn tự tay xoa xoa lòng mình, kiềm chế lại cảm giác khó chịu, nhanh chóng lấy ra một lọ thuốc từ trong lồng ngực, sau khi uống xong cái loại cảm giác khó chịu này mới dịu lại một chút.

Hắn hừ lạnh một tiếng:

"Đời này người cũng đừng nghĩ lại có thể đi ra lần nữa."

Một tháng trôi qua, Tô Song Song ở chỗ này an tĩnh dưỡng thai, cùng với Âu Dương Văn Nhân cũng đã trở nên rất thân thiết. Hôm nay Tô Song Song ngồi ở nhà loay hoay nghịch điện thoại di động.

Cô vẫn chưa có gửi tin nhắn cho Chiến Hâm, Tô Song Song muốn báo tin bình an nhưng lại sợ này cái tin nhắn này gửi đi rồi thì liền bại lộ chỗ ở của mình.

"Đông đông đông!"

Ba tiếng gõ cửa, Tô Song Song biết là Âu Dương Văn Nhân đến liền để cho hắn đi vào.

"Song Song, một tuần nữa tôi phải đi Mỹ rồi. Không phải cô cũng muốn xuất ngoại sao, có muốn đi cùng tôi luôn hay không. Tiếng Anh của tôi rất tốt, cũng coi như có thể chiếu cố lẫn nhau."

Tô Song Song ma sát chiếc điện thoại di động, không quyết định chắc chắn được, ánh mắt cô liên tục dao động. Mặc dù đã quyết định là sẽ xuất ngoại nhưng đáy lòng lại như cũ không buông bỏ được Tần Mặc.

"Tôi... Tôi đang nghĩ trước khi đi có nên đi gặp một người bạn cũ hay không."

Tô Song Song nói xong lại lật qua lật lại điện thoại di động, do dự không quyết.

"A, đúng rồi. Tôi thấy mấy ngày nay cô luôn rất buồn bực, nơi này có mấy tờ báo, cô có muốn xem qua một chút hay không."

Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa đem tờ báo trong tay lấy ra, tiêu đề trang đầu chiếm toàn bộ cả trang bìa.

"Bây giờ người có tiền thật là hoa tâm (1)..."

Âu Dương Văn Nhân nhìn lướt qua nam nhân trên trang bìa, không để ý tới thuận miệng nói.

Tô Song Song theo bản năng nhìn thoáng qua bức ảnh trên trang bìa, lập tức liền sửng sốt một chút, nhanh chóng đem tờ báo giơ lên đến trước mắt. Khi nhìn thấy nam nhân trên bức ảnh đứng cùng với một người phụ nữ khác của hắn, trái tim của Tô Song Song vẫn nhịn không được chậm lại một nhịp.

"Không nghĩ tới người ở tỉnh khác cũng có thể lên tiêu đề trang bìa trên tờ báo của tỉnh mình a, lại còn là một hoa hoa tin tức. Nhưng mà nhìn cái vị Tần tổng này thật lạnh lùng, không nghĩ tới là vẫn thích loại ngôi sao xinh đẹp này."

Âu Dương Văn Nhân tựa hồ không có nhìn ra sự khác lạ của Tô Song Song, xoay người đi rót nước, tùy ý nói tiếp.

Tô Song Song hốt hoảng lật ngược lại tờ báo, khi nhìn thấy tờ báo là hôm nay mới phát hành thì nhất thời cảm thấy đầu bắt đầu đau nhức, trong nháy mắt tầm nhìn cũng liền trở nên mơ hồ.

Hóa ra trong lòng Tần Mặc cô cũng không hơn gì những người này, cô cắn chặt răng, nắm thật chặt tờ báo khiến nó phát ra một tiếng vang rất lớn. Âu Dương Văn Nhân tựa hồ như mới chú ý tới sự kì lạ của Tô Song Song liền quay đầu lại nhìn cô.

"Cô làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái, có phải ở bụng hay không?"

Âu Dương Văn Nhân kêu lên một tiếng, vội vàng tới đỡ Tô Song Song, để cho cô ngồi xuống.

Âu Dương Văn Nhân muốn đem tờ báo trên tay Tô Song Song lấy xuống, ai biết được là Tô Song Song lại gắt gao giữ chặt nó như vậy, hần giật giật một chút thì cô mới buông lỏng ra.

"Cô làm sao vậy? Cô đang mang thai đấy, có thể đừng có đùa được không. Bây giờ tôi đưa cô tới bệnh viện."

Âu Dương Văn Nhân vừa đem Tô Song Song đỡ dậy, nhưng Tô Song Song lại bắt lấy cánh tay của Âu Dương Văn Nhân giữ lại.

Cô đè nén lại sự dao động trong lòng, tận lực để cho mình bình tĩnh nói:

"Không có gì, chẳng qua là khí trời vừa mới ấm trở lại, tôi có chút không thích ứng được. Văn Nhân, tôi muốn ăn mì chua cay, anh có thể giúp tôi mua một phần được không?"

"A? Được! Ta đi bây giờ, cô có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại cho tôi."

Mấy ngày nay Tô Song Song trở nên rất thèm ăn, Âu Dương Văn Nhân thường xuyên giúp Tô Song Song mua đồ, cho nên cũng đã trở thành thói quen rồi.

"Không có chuyện gì, cảm ơn anh! Tiền vẫn ở trong lon ngoài cửa."

Tô Song Song nói xong đưa tay chỉ cái ống ở cửa. Cô và Âu Dương Văn Nhân mặc dù cũng đã khá thân, nhưng mà tiền nong vẫn như cũ rất rõ ràng, đây cũng là điều kiện để Tô Song Song tiếp nhận ý tốt của Âu Dương Văn Nhân.

Âu Dương Văn Nhân vừa đi, Tô Song Song liền nhanh chóng cầm tờ báo nhãn đến không nhìn được trong tay mở ra. Nhìn Tần Mặc ở phía trên hết thấy đều bình yên, vẫn cùng ngôi sao xinh đẹp tạo scandal, trước mắt cô đều trở nên mơ hồ không nhìn thấy gì nữa, tất cả đều bị nước mắt che lại.

Âu Dương Văn Nhân nhìn thoáng qua một bác gái tạp vụ đang đứng canh chừng ngoài hành lang, đi về phía cầu thang an toàn bên cạnh, bác gái tạp vụ liền vội vàng theo sau.

"Hai ngày này đã đi thăm dò rồi, để cho Tiểu Văn bên kia dứt lốt cho phía sân bay, chỉ cần ra nước ngoài rồi thì bọn họ liền không có cách nào tìm được."

Âu Dương Văn Nhân một bên đi xuống, một bên tùy ý phân phó nói.

Bác gái tạp vụ này lập tức gạt đầu một cái, vẻ thật thà trong mắt nháy mắt liền biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một mảnh khôn khéo.

Tô Song Song nghe được ngoài cửa truyền tới tiếng động liên vội vàng xoa xoa khóe mắt của mình, đem nước mắt lau sạch. Âu Dương Văn Nhân bưng mì chua cay đến, nhìn thoáng qua Tô Song Song vừa khóc rồi vội vàng đi tới.

"Cô làm sao vậy? Có muốn đi bệnh viện bây giờ hay không?"

Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa đem mì chua cay đặt ở trên bàn bên cạnh. Tô Song Song lại lắc đầu một cái, cầm lên bát mì chua cay bên cạnh lên rồi ăn.

Âu Dương Văn Nhân cố ý nhìn một cái, tờ báo vừa mới này vẫn còn ở trên tay Tô Song Song đã không thấy đâu, hẳn cũng không hỏi tới. Nhưng nhìn thấy phản ứng này của Tô Song Song, trong lòng cảm thấy phần nguy tạo báo chí này hẳn là đã có tác dụng.

Tô Song Song ăn xong mấy miếng, mới đề xuống được nước mắt, cô ngẩng đầu hướng về phía Âu Dương Văn Nhân miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

"Không có gì, chỉ là vừa vừa mới đói liền có chút khó chịu, không nghĩ tới mang thai rồi tính cách lại thay đổi kỳ quái như thế."

"Cô không có chuyện gì là tốt rồi." Âu Dương Văn Nhân nói xong thì ngồi ở bên cạnh Tô Song Song bên cạnh, thấy cô ăn rất ngon miệng thì cũng không nói gì nữa, lẳng lặng chờ đợi.

Tô Song Song ăn xong một miếng mì chua cay cuối cùng liền buông đũa trong tay xuống, ngừng lại một chút rồi cuộc mở miệng:

"Anh chừng nào thì đi vậy? Tôi đi cùng anh ra nước ngoài, có quá làm phiền anh hay không?"

"Làm sao có thể! Hai ta hùn vốn, ăn uống cũng ngon. Hơn nữa, sang đây nhà ở cũng tiện nghi hơn."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền hướng Tô Song Song cười một tiếng, không che giấu tiểu tâm tư của mình chút nào, nhưng càng như vậy càng khiến cho Tô Song Song không có chút áp lực nào.

"Vậy sau này vẫn phải làm phiền anh rồi. Anh coi khi nào thì đi?"

Nếu như có thể thì Tô Song Song cũng không muốn ở chỗ này ngày ngỗ mỗi ngày, ở tại quốc gia này ngày ngốc rồi lại thỉnh thoảng nhìn thấy Tần Mặc cùng người phụ nữ khác ở bên nhau, cái đó giống như một nhát dao đâm vào tim cô vậy.

"Có xảy ra chút thay đổi, tôi vừa mới nhận một cuộc điện thoại nói là cuối tháng này phải đi, còn không tới một tuần lễ nữa. Cô có thể đi không?"

Âu Dương Văn Nhân thấy Tô Song Song vội vã muốn xuất ngoại, cũng chính là mong muốn của hắn nên nói ra rất tự nhiên.

"Cũng tốt. Tôi cũng muốn nhanh chóng xuất ngoại một chút. Chẳng qua là tôi không tiện đi mua vé máy bay lắm, anh có thể giúp tôi không?"

"Được, chỉ là một cái nhắc tay thôi. Vậy thì chuyện xuất ngoại sẽ do tôi an bài, cô cứ an tâm dưỡng thai là được, vừa hay phòng tôi thuê bên kia là phòng kép, mặc dù là một căn nhà nhưng lại chia ra thành hai căn phòng nhỏ, chúng ta vẫn là ở cách vách với nhau."

"Cảm ơn."

Tô Song Song nghe xong việc nhà ở cũng đã được giải quyết liền thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Âu Dương Văn Nhân lại càng thêm cảm kích.

"Không cần cảm ơn, chúng ta cũng là hỗ trợ đôi bên cùng có lợi thôi."

Âu Dương Văn Nhân nói xong khẽ mỉm cười:

"Tôi gần đây đều ăn cơm cô làm, vừa nghĩ tới phải tách ra liền cảm thấy không muốn đấy. Lần này thì tốt rồi, vẫn có thể làm hàng xóm!"

Trước khi xuất ngoại trước, Tô Song Song liền dùng điện thoại di động của mình gửi cho Chiến Hâm một tin nhắn bình an ngắn, sau đó Liền đem thẻ điện thoại di động ném đi.

Một tuần sau, Tô Song Song dưới sự che chở của thủ hạ Âu Dương Văn Nhân, tránh được tầm mắt của đám người Tần Mặc đi đến nước Mỹ.

Hơn nữa Tô Song Song cùng Âu Dương Văn Nhân vẫn như cũ ở cách vách, thời gian lặng lẽ trôi đi, Tô Song Song cũng không còn nhận được bất kỳ tin tức gì liên quan đến Tần Mặc nữa.

(1) Hoa tâm: đa tình, đào hoa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 434+304: Bị Cướp Công Khai

Ngôi nhà mà Âu Dương Văn Nhân đang thuê ở Mỹ nằm ở vùng ngoại thành, bốn phía là nông trang, vô cùng yên tĩnh, người sống ở lân cận cũng không nhiều, thế nhưng phương tiện kỹ thuật lại rất đầy đủ.

Ngay lúc vừa tối, Tô Song Song đã rất thích môi trường ở đây, nhất là bãi cỏ sinh hoạt chung cách đó không xa, cô thường tới đây vẽ thực vật.

Cuộc sống yên ổn như thế đã trôi qua nửa tháng, trái tim xao động bất an của Tô Song Song cuối cùng cũng có thể bình ổn trở lại.

Chỉ là nửa đêm trong giấc mộng, cô thường sẽ mơ về cái sự việc trên báo kia, Tần Mặc ôm một cô gái kiều diễm khác, đan xen với thời khắc trước lúc bố mẹ mình mất, mỗi lần như thế, cô đều sẽ giật mình tỉnh giấc.

Tô Song Song lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn lướt qua bên ngoài, chỉ mới là buổi chiều thôi, bây giờ ngay cả giữa ban ngày cô cũng thể gặp ác mộng rồi, cô than nhẹ một tiếng, định ra ngoài đi bộ một lúc cho khuây khỏa.

Tô Song Song bước đi trong vô định, bất giác đi tới một con đường nhỏ ở vùng nông thôn, cô nhìn lên bầu trời sắp tối, có chút sợ sệt, theo bản năng lùi lại một bước, định quay người về hướng ngược lại thì đột nhiên cô nghe thấy phía trước mặt có tiếng huyên náo.

Cô lấy điện thoại ra theo bản năng, vô cùng cẩn thận bước đến, cô trốn ở sau cái cây to, vênh tai lên nghe thì liền nghe thấy phía trước có tiếng ai đang mắng cái gì đó bằng tiếng Anh.

Tô Song Song mặc dù học rất giỏi, thế nhưng chỉ học giỏi các môn yêu thích, còn tất cả ngôn ngữ nước ngoài đều ù ù cạc cạc, chỉ có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, trước đây thiếu chút nữa không đậu Tiến sĩ vì việc này.

Mặc dù Tô Song Song chỉ nghe được sơ sơ, thế nhưng cũng có thể nhận ra là hành động vào nhà cướp của trái phép, cô liền lấy điện thoại ra, định báo cảnh sát.

Thế nhưng trong thời khắc lấy điện thoại ra, Tô Song Song liền khóc không ra nước mắt! Cô không biết số điện thoại của cảnh sát ở Mỹ là bao nhiêu! Không biết ở đây 110 có dùng được không!

Tô Song Song suy nghĩ một chút rồi quyết định, không gọi được thì quay về gọi người, cô ló đầu nhìn qua một lượt, người đang bị bao vây lại là Âu Dương Văn Nhân, trên tay anh ta vẫn còn đang cầm túi bò bít tết mà Tô Song Song nhờ mua hộ.

Tô Song Song lại nhìn bốn tên côn đồ đang vây xung quanh hẳn, người Mỹ vốn dĩ thân hình cao lớn, cho dù một người to khỏe như Âu Dương Văn Nhân đứng giữa bốn người bọn chúng cũng trở nên nhỏ bé.

Bốn tên người Mỹ này trông rất lưu manh, chúng không nói gì tốt đẹp với Âu Dương Văn Nhân cả, Tô Song Song nhìn thấy bọn họ muốn ra tay liền nghĩ đến chuyện Âu Dương Văn Nhân vì đi mua bò bít tết cho cô mà gặp phải bọn chúng thì rất áy náy, cô lập tức nóng nảy.

Cô hùng hùm hồ hồ xông đến, lắc lắc điện thoại, dùng thứ tiếng Anh bập bẹ nói:

"Tôi báo cảnh sát rồi! Tôi báo cảnh sát rồi.

Lúc Âu Dương Văn Nhân quay về, không nghĩ tới việc lại bị mấy tên lưu manh bản địa tiếp cận, lúc đầu anh không nghĩ rằng sẽ chống cự lại bọn

chúng, trực tiếp giao tiền ra, tránh việc rước lấy phiền phức.

Ai mà biết được rằng bốn tên này thấy anh vui vẻ đưa tiền, hơn nữa số tiền lại còn không nhỏ thì liền nổi lòng tham, bắt anh về lấy thêm tiền.

Âu Dương Văn Nhân trời sinh cũng không phải người tốt đẹp gì, đối với loại người được đăng chân lên đăng đầu cũng không có nhã hứng lãng phí thời gian.

Anh đang định thông báo cho vệ sĩ đang nấp gần đây hành động thì đột nhiên nhìn thấy Tô Song Song chạy tới, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thấy cô lắc lắc điện thoại hét lên đã báo cảnh sát rồi, cả người toát ra khí thế hùng dũng xông tới.

Nhất là khi Tô Song Song dang hai tay ra, thân thể bé nhỏ che trước mặt hẳn, lần đầu tiên Âu Dương Văn Nhân không biết phải phản ứng thế nào.

Tô Song Song căng thẳng nhìn bốn tên xấu xa ngoại quốc, cẩn thận quay đầu nói với Âu Dương Văn Nhân:

"Tiếng Anh của tôi không tốt, anh nói với họ là tôi bị bệnh tim, lại còn đang mang thai, một người hai mạng, bọn họ gánh không nổi đâu!"

Tô Song Song nói xong, hai tay ôm lấy trái tim của mình, hai chân liền mềm nhũn, ngay cả Âu Dương Văn Nhân cũng không phản ứng kịp, cô từ từ ngã xuống mặt đất.

Âu Dương Văn Nhận vội vàng qua đỡ cô, Tô Song Song thấy anh không nói, liền nháy mắt ra ám hiệu với anh.

Bốn tên ngoại quốc đang vây tứ phía thấy Tô Song Song đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi, cũng có chút mờ mịt, bọn họ là lưu manh, thế nhưng cướp của và giết người là hai phạm trù khác nhau, bọn chúng không muốn vì một chút tiền mà làm chết người.

Âu Dương Văn Nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ cúi đầu nhìn Tô Song Song, dường như muốn nhìn ra cái gì đó từ trên gương mặt cô.

Tô Song Song bị anh nhìn đến nỗi có chút hoảng sợ, trong lòng vừa lo vừa sợ, nhanh chóng nháy mắt, Âu Dương Văn Nhân vẫn không nói gì, Tô Song Song hận không thể tự mình đứng dậy xông đến hét vào mặt đám lưu manh này.

"Ai em cũng cứu ư?"

Âu Dương Văn Nhân đột nhiên không suy nghĩ mà hỏi một câu, Tô Song Song cảm thấy mờ lung, nóng ruột nên vội vàng trả lời:

"Nếu không phải là anh, tôi có ngục mới cứu!"

Âu Dương Văn Nhân dường như rất hài lòng, lại hỏi thêm một câu:

"Tại sao lại cứu tôi?"

Tô Song Song thấy anh ta bình thường rất thông minh, hôm nay nhất định là bị dọa đến ngục rồi, lúc này lại còn có thể hỏi cái vấn đề nhạt nhẽo như thế, cô không định trả lời, vẫn ôm lấy ngực mình như cũ, cô rên rỉ, nét mặt vô cùng đau đớn, diễn xuất thiên phú thế này có thể làm diễn viên được rồi.

"Tại sao?"

Âu Dương Văn Nhân dường như không cảm thấy sự nguy hiểm từ bốn phía, vẫn cố chấp với vấn đề này.

Tô Song Song bị sự ngớ ngẩn của anh chọc giận một chút, gầm nhẹ một tiếng:

"Anh là bạn của tôi, tôi đương nhiên sẽ cứu anh rồi! Tôi gặp nguy hiểm lẽ nào anh không cứu?"

"Không cứu!"

Âu Dương Văn Nhân nói chắc như đinh đóng cột. Tô Song Song liền bắt đầu thấy mông lung, đây vẫn là Âu Dương Văn Nhân mà cô biết phải không?

Ngay lúc Tô Song Song đang cảm thấy mông lung thì Âu Dương Văn Nhân lại nói tiếp:

"Bởi vì em ở chỗ tôi, chỉ có tôi mới làm e gặp nguy hiểm thôi."

Âu Dương Văn Nhân nói xong, cũng mặc kệ Tô Song Song có biểu cảm gì, hẩn ngẩn đầu nhìn về phía bốn tên tiểu lưu manh ngoại quốc đã nhận ra là Tô Song Song không sao.

Tên cầm đầu trong đám chửi bới một câu:

"Nhanh mang hết tiền trong nhà ra đây, nếu không thì hôm nay để để cô em gái này ở lại chơi đùa với tui tao!"

Tên cầm đầu vừa mắng xong, ba tên còn lại đều bật cười khinh miệt theo, có một tên tiểu lưu manh cao to vạm vỡ còn muốn thò tay đến kéo Tô Song Song.

Lúc hẩn ta định chạm vào tay Tô Song Song, Âu Dương Văn Nhân đột nhiên đưa tay ra, dùng lực một chút, chỉ nghe "Rắc!" một tiếng, cái tên lưu manh cao to vạm vỡ nhất thời kêu lên, nắm chặt lấy chỗ tay bị gãy xương của mình, sau đó ngồi xồm xuống đất gào khóc âm ỹ.

Âu Dương Văn Nhân bình tĩnh nói một câu:

"Con mồi của tôi người khác không được phép đụng đến."

Hẩn nói câu này rất nhanh, đừng nói đến người trình độ tiếng Anh thấp như Tô Song Song, ngay đến cả bốn tên người bản địa này cũng nghe

không rõ.

Ba tên còn lại nhìn thấy tình huống này, chúng gầm lên một tiếng, liền nổi giận trong nháy mắt, lập tức định xông tới, lúc này tiếng xe cảnh sát lại vang lên, ba người bọn chúng vội nhìn nhau.

Tên cầm đầu bọn chúng xông tới chửi rủa Âu Dương Văn Nhân:

"Thằng nhãi con, mày cứ đợi đấy!"

Mắng xong, hai tên lưu manh kia liền đỡ lấy tên lưu manh bị gãy tay, chán nản rời đi.

Tô Song Song nghe chẳng hiểu gì, thế nhưng câu nói mày đợi đấy cuối cùng cũng coi như hiểu, cô liền ngồi dậy, lo lắng kéo lấy áo của Âu Dương Văn Nhân.

"Văn Nhân, chúng ta có nên chuyển nhà không?"

Nói xong, Tô Song Song liền nhìn khắp bốn phía, thật kỳ lạ, rõ ràng vừa nãy mới nghe thấy tiếng xe cảnh sát mà, tại sao lâu như thế rồi mà đến một anh cảnh sát cũng không thấy vậy.

"Không cần, thời gian này em đừng đi ra ngoài lung tung là được, tôi có quen biết với cảnh sát Mỹ, họ có thể bảo vệ tôi!"

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền đứng lên kéo Tô Song Song dậy.

"Oa! Không ngờ quan hệ của anh lại rộng như vậy."

Mấy ngày này ở chung, Âu Dương Văn Nhân đều giúp đỡ Tô Song Song rất nhiều việc, cũng không có lừa gạt gì cô.

Hơn nữa, Tô Song Song cảm thấy bề ngoài của mình giống kẻ không có nhiều tiền, hiện tại cũng chỉ có một thân một mình, cô cũng chẳng có gì để

lừa cả, cho nên đối với Âu Dương Văn Nhân lại càng tín nhiệm hơn.

Hắn nói nhảm một câu như vậy, Tô Song Song cũng không có hoài nghi. Cô đi ở đằng sau cách Âu Dương Văn Nhân nửa bước, vỗ vỗ cái mông dính đầy bụi của mình, rất cẩn thận kiểm tra quần của chính mình.

Bởi vì cô đột nhiên đến nước ngoài, cũng không có tìm được công việc mưu sinh. Số tiền kia của Chiến Hâm cô cũng ít khi dùng đến, dù sao khi sinh con cũng cần một khoản tiền rất lớn, sai khi sinh đứa nhỏ, còn phải ở cữ, còn cần sử dụng tiền.

Tô song song gần đây có chút sầu muộn, số tiền kia có lẽ cũng đủ cho cô sinh sống đến khi nào bảo đảm được một tuổi. Cô nhất định phải nhân lúc thân thể của mình vẫn được coi như là hoạt động thuận tiện thì liền đi tìm một công việc có liên quan đến hội họa.

Tô Song Song đang nghĩ đến xuất thần, Âu Dương Văn Nhân lại đột nhiên ngừng lại, cái trán của Tô Song Song liền đâm thẳng vào sau lưng hắn, dưới chân không có đứng vững nên trực tiếp ngã người về phía sau.

Cũng may Âu Dương Văn Nhân nhanh tay lẹ mắt, từ từ kéo Tô Song Song lại. Nhưng bởi vì quá nóng vội nên đã đem Tô Song Song ôm luôn vào trong ngực của mình.

Đầu Tô Song Song bị đập đến choáng váng, liền ngất người trong chốc lát. Âu Dương Văn Nhân đã phát hiện ra có gì đó không đúng liền lui về phía sau một bước, để cho Tô Song Song rời khỏi ngực của hắn.

Tô Song Song thò tay vuốt vuốt đầu của mình, cú va chạm vừa nãy khiến cô suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, nên có chút bất mãn hỏi một câu:

"Tại sao anh lại đột nhiên dừng lại vậy hả?"

Âu Dương Văn Nhân còn chưa có trả lời, Tô Song Song lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hai tay ôm lấy bụng của mình, kinh ngạc hô một tiếng:

"Ai da má ơi! Bảo bảo của tôi sẽ có chuyện a!"

"..."

Âu Dương Văn Nhân tuy rằng đã hình thành thói quen với việc thay đổi trong tư duy của Tô Song Song, thế nhưng dù là tiếp xúc lâu rồi cũng vẫn cảm thấy bất lực.

Hắn nhận không được nhả ra một câu:

"Bảo bối của em ở trong bụng, không có ở trên đầu đâu!"

"Nhờ đâu đâu tôi bị chấn động rồi chấn động đến bụng thì phải làm sao bây giờ?" Tô Song Song không có suy nghĩ liền bắt đầu lảm nhảm.

Âu Dương Văn Nhân cũng không có ý định tán dóc với cô, giờ lại đột nhiên đổi chủ đề, không giải thích được liền hỏi một câu:

"Nếu như tôi muốn hại em thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Song Song vừa mới kịp phản ứng, cảm thấy quả thật là bà bầu chữa ngốc ba năm (1), những lời vừa rồi tự mình nói xong cũng cảm thấy không có logic. Thế nhưng sau khi nghe xong lời của Âu Dương Văn Nhân thì lại cảm thấy có phải là hắn bị chính mình lây bệnh rồi hay không, cũng vờ ngớ ngẩn theo.

"Anh hại tôi cái gì a? Ta bây giờ có rất ít tiền nha, nghèo rất mong tới. Cũng không phải là anh không biết, ngoại trừ tiền ra thì tôi chẳng còn có cái gì tốt để anh hãm hại cả."

Tô Song Song nói xong liền hướng Âu Dương Văn Nhân cười cười, cảm thấy hắn hôm nay rất kỳ quái.

Âu Dương Văn Nhân lại duỗi ngón tay ra, chỉ vào bụng Tô Song Song, mặt mày ủ rũ, thái độ thoát nhìn ngược lại rất chân thành:

"VẬY, nếu như tôi hại con em thì sao?"

Tô Song Song lập tức khẩn trương lên, hai tay ôm lấy bụng của mình, lui về phía sau một bước. Âu Dương Văn Nhân trông thấy phản ứng của Tô Song Song thì liền cười mĩa một chút.

Hắn không có ý định xoắn xuýt mãi về những vấn đề vô dùng này, đang muốn quay người đi về phía trước thì đột nhiên nghe thấy Tô Song Song không đi hỏi lại một câu:

"Anh không phải là bọn buôn người chứ?"

Tô Song Song nói xong liền không hiểu nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, nói tiếp:

"Nhưng mà tôi cũng phải hoài thai đến mười tháng lận, cái giá này của anh cũng quá lớn a!"

"..."

Âu Dương Văn Nhân hiện tại thực sự rất muốn gọi cho Tần Mặc một cuộc điện thoại, hỏi một chút xem hắn tại sao lại đi yêu cái loài sinh vật nhị nguyên này chứ, khai thông cũng trở thành vấn đề, quả thực không phải cùng một thế giới với loài người mà.

Nhưng mà bản thân Âu Dương Văn Nhân cũng không có chú ý tới rằng trong ánh mắt hắn khi nhìn Tô Song Song lại tràn đầy ý cười ấm áp và vui vẻ mà bình thường không bao giờ có.

(1) Bà bầu chữa ngốc ba năm: Người Trung Quốc thường nói phụ nữ mang thai thường sẽ ngốc ba năm.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 435+305: Vẫn Không Bỏ Xuống Được

"Tôi chỉ nói đùa vậy thôi. Nhìn bộ dạng không tim không phổi của em, có ngày bị người ta lừa cho cũng không biết."

Âu Dương Nhân Văn nói xong liền nở nụ cười, gần đây hân với Tô Song Song rất thân thiết, lúc nói chuyện thảnh thơi cũng hay nói giỡn như vậy.

"Tôi thực ra rất thông minh đấy."

Tô Song Song vẫn có chút chưa tỉnh táo lại được. Cô tới rót một cốc nước, uống chút nước cho đỡ sợ, con mắt liên đảo qua đảo lại mấy vòng, vui vẻ qua đi liền bắt đầu cảm thấy lo lắng.

"Nếu như bọn họ đến tìm anh gây phiền phức thì làm thế nào bây giờ? Nhìn dáng dấp của anh cũng khá là cao lớn, thế nhưng ở trước mặt bọn họ thì lại nhỏ bé như vậy. Hơn nữa lại còn không biết võ thuật vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Song Song sốt ruột một lúc lại cảm thấy đói bụng, cô đói bụng cũng không sao nhưng không thể ỷ khuất bảo bảo trong bụng được. Cô cũng không thèm quan tâm xem đó có phải là chính sự gì hay không liền cầm bánh quy ở bên cạnh lên bắt đầu ăn.

Cô để lộ ra hai cái răng thỏ, cắn bánh ăn rất nhanh, Âu Dương Nhân Văn nhìn thấy như vậy còn tưởng cô là thỏ tinh hóa kiếp nữa đấy.

"Ủa? Tại sao anh lại không nói nữa?"

Hai quai hàm của Tô Song Song đều phồng lên, tất cả đều ăn cùng một lúc luôn. Thấy Âu Dương Nhân Văn chẳng qua chỉ dùng con người đen láy nhìn mình chứ không hề nói gì nên nhịn không được hỏi một câu.

Âu Dương Nhân Văn thấy Tô Song Song trong nháy mắt đã biến thành một con sóc, cuối cùng nhịn không được liền đưa tay ra chọc vào hai quai hàm đã phình to ra của cô, suy nghĩ một lúc liền đưa cốc nước bên cạnh tới cho cô.

"Trước hết em cứ bình tĩnh ăn hết đi đã, bột của bánh quy đều bị em phun hết ra rồi nè."

Nói đến đây, Âu Dương Nhân Văn cũng nhịn không được phải cười rộ lên.

Tô Song Song cũng thấy hơi ngại, uống một hớp nước, đem bánh quy trong miệng nuốt hết xuống bụng, ha ha cười khan hai tiếng, trả lời:

"Gần đây thường hay đói bụng."

"Đói thì ăn a. Ngày mai tôi cho người đi mua cho em một chút bánh ngọt gì gì đó, bánh quy khô như vậy, cẩn thận bảo bối sinh ra cũng khô khan như vậy đấy."

Âu Dương Nhân Văn rất hưởng thụ khoảng thời gian ở cùng nhau với Tô Song Song.

Tô Song Song là một người rất đơn giản, lại có một chút ý tưởng tình quái, khi đại não bắt đầu hoạt động thì thường hay nói những câu khiến cho người ta dở khóc dở cười, nhưng cũng lại rất thoải mái. Vì thế Âu Dương Nhân Văn rất thích ngồi ở bên cạnh nhìn cô sờ sờ mó mó ở đây rồi lại sờ sờ mó mó ở bên kia.

"Anh vẫn còn chưa nói bây giờ nên làm thế nào đâu. Hay là chúng ta báo cảnh sát đi."

Tô Song Song nói xong liền đẩy điện thoại của mình qua, suy nghĩ một chút lại cầm một miếng bánh quy lên nhúng vào trong nước rồi nhét vào miệng.

Từ trước đến nay, khi ăn Tô Song Song thường không mở miệng, cho nên khi cô ăn nhiều một chút thì quai hàm liền phồng lên, phồng lên một chút, trông rất đáng yêu.

Âu Dương Nhân Văn nhìn Tô Song Song, hẳn tất nhiên là sẽ không đi báo cảnh sát, thế nhưng lại phải làm gì đó để cho cô yên tâm. Suy nghĩ một hồi hẳn liền cầm lấy điện thoại của Tô Song Song bấm số điện thoại của cảnh sát.

Nhưng điện thoại của Tô Song Song đã từng bị hấn động tay động chân rồi, tất cả cuộc điện thoại được gọi đi từ điện thoại của cô đều được truyền đến người của hắn. Vì thế Âu Dương Nhân Văn liền nói vài câu đơn giản rồi thôi.

Lúc hắn bỏ điện thoại xuống, tuy rằng Tô Song Song không hỏi gì nhưng đôi mắt hình lưỡi liềm giờ cũng đã trũng lớn như hai trái cầu nhỏ, ý tứ rõ ràng là đang chờ đợi.

"Lúc này cảnh sát có nói là đã bắt được họ, vì thế chúng ta không cần phải lo lắng nữa."

Âu Dương Nhân Văn nói xong liền đưa điện thoại cho Tô Song Song.

"A! Vậy luận văn của anh viết như thế nào rồi?"

Tô Song Song ở nhà cũng rất nhàm chán, ngoại trừ loay hoay trên bàn vẽ, vẽ vài ba bức tranh thì cô đều không có chuyện gì làm cả. Khó khăn

lắm hôm nay Âu Dương Văn Nhân vẫn mới không có ở trong phòng viết luận văn hoặc đi ra ngoài, cho nên cô liền nói chuyện vài câu với hân.

"Cũng khá tốt. Đúng rồi, tôi đã xem qua bản vẽ của em, em có nghĩ tới việc đi làm thêm hay không?"

Âu Dương Văn Nhân biết Tô Song Song ngây ngốc đến khó chịu rồi. Hân không muốn để cho cô tiếp tục rảnh rỗi nữa, nếu không một người rảnh rỗi thì sẽ hay nghĩ bậy.

Hiện tại, hân vẫn chưa thể để cho Tần Mặc tìm thấy Tô Song Song được, nếu không thì tất cả mọi thứ hân đã chuẩn bị đều trở nên vô nghĩa, trò chơi cũng không có ý nghĩa gì nữa.

"Thật sao?"

Tô Song Song nghe xong, ánh mắt liền sáng lên, nhanh chóng đi qua, bộ dáng nhu thuận như một tiểu động vật đòi tiền mừng, Âu Dương Văn Nhân thấy như vậy chỉ kém chút nữa liền không nhịn được mà đưa tay ra nhào nặn đầu của cô.

"Ừ, tôi có biết một người bạn làm thiết kế, ngày mai tôi sẽ giúp em hỏi một chút, để cho em thử chút xem sao."

Âu Dương Văn Nhân nói xong, Tô Song Song lập tức gật đầu một cái.

Nhưng mà không biết cô lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, bước chân vội vã chạy trở về phòng của mình, sau một hồi, trong phòng liền vang lên một tiếng lách cách. Lúc Âu Dương Văn Nhân thấy mình sắp không ngồi yên được nữa thì Tô Song Song lại đi ra.

Cô ôm theo mấy bức vẽ, hứng thú vui vẻ mở từng cái từng cái một lên trên bàn trà trước mặt Âu Dương Văn Nhân.

"VẬY anh nhìn một chút xem, có cần phải tìm ra hai bản vẽ đưa cho bạn của anh xem qua không?"

Tô Song Song nói xong liền ngồi ở đối diện với Âu Dương Văn Nhân, gương mặt tràn đầy mong đợi.

Âu Dương Văn Nhân thấy Tô Song Song vẽ cũng không tệ nên lật từng tờ từng tờ ra xem. Đột nhiên hai mắt hần bỗng tỏa sáng, hần lấy ra một bản vẽ, đưa tay chỉ: "Em vẽ cái này lúc nào vậy?"

Tô Song Song vừa thấy bản vẽ mà Âu Dương Văn Nhân cầm chính là bản vẽ mà cô đã vẽ hần vào hôm trước lúc không có chuyện gì làm, trong nháy mắt liền thấy sững sốt một chút, muốn lấy lại, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ quái.

"Cái đó... Ngày hôm đó nhìn thấy anh đứng ở trước cửa sổ, nắng chiều bên ngoài vừa vắn chiếu vào nên tôi liền vẽ. Không có sự đồng ý của anh đã vẽ, tôi thật xin lỗi."

Tô Song Song vừa nói vừa đưa tay ra, muốn lấy lại.

Âu Dương Văn Nhân lại lắc đầu một cái, đem bức họa này cuộn lại:

"Tôi thấy hay là lấy luôn tấm này đi. Đến lúc đó chúng ta cũng có ở đây, hần đem ra so sánh thì cũng có thể nhìn ra người vẽ rất có tài. Hơn nữa nắng chiều phía sau này cũng rất đẹp."

"Cái gì?"

Tô Song Song không nghĩ tới Âu Dương Văn Nhân sẽ chọn bức này, liền sững sốt một chút, theo bản năng liền muốn mạnh mẽ lấy lại, ai ngờ Âu Dương Văn Nhân lại đem cánh tay giơ lên cao hơn.

"Cứ lấy bức này đi, em vẽ tôi giống như vậy thì hẳn cũng sẽ không tiện nói là không đẹp đúng không?"

Tô Song Song suy nghĩ một chút thì thấy Âu Dương Văn Nhân nói cũng rất có đạo lý, liền gật đầu một cái, nhưng mà như cũ vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Lại nói, tôi thực sự có đánh chủ ý tới bảo bảo của em đó."

Âu Dương Văn Nhân đột nhiên cảm thấy trêu chọc Tô Song Song rất thú vị. Thấy Tô Song Song vẫn đang xoắn quýt về việc mấy bức vẽ, hẳn liền vòng vo đề tài, đem tất cả sự chú ý của Tô Song Song chuyển đi.

"Cái gì!"

Tô Song Song lúc này càng sửng sốt hơn, theo bản năng giơ hai tay che lại bụng của mình, rồi lui về phía sau mấy bước.

"Không phải chứ?"

Tô Song Song lại cảm thấy chuyện này không có khả năng xảy ra. Nếu cái người tên Âu Dương Văn Nhân này thực sự là một tên buôn người, thì hẳn cũng không cần phải ở chỗ này cùng với cô trong suốt mười tháng mang thai.

Nhưng là Tô Song Song đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề, chính là ba của đứa nhỏ trong bụng cô là Tần Mặc. Nếu như Âu Dương Văn Nhân thật sự không có ý tốt, muốn lợi dụng con của cô đi hại Tần Mặc vậy thì phải làm sao bây giờ.

"Anh rốt cuộc là ai?"

Tô Song Song bình thường ngây ngô như vậy, nhưng là chỉ cần liên quan đến đứa nhỏ thì bản năng của người mẹ sẽ bộc phát mạnh mẽ, trong nháy

mắt cả người liền trở nên cảnh giác.

"A, tôi chính là cha nuôi tương lai của đứa nhỏ nha. Nhìn em khẩn trương chưa kìa."

Âu Dương Văn Nhân cũng đã phát hiện ra thái độ của Tô Song Song có chút quá khích, liền lập tức không lộn xộn nữa, đem lời nói nuốt lại trong bụng.

Tô Song Song trừng mắt một cái, có chút nghi ngờ. Nhưng mà suy nghĩ lại một chút thì hiện tại cô cũng đã rời khỏi đó rồi, nếu Âu Dương Văn Nhân thật sự muốn đem cô cùng với con của Tần Mặc đi hại Tần Mặc, thì chỉ cần chờ cô sinh con ra là được rồi, cần gì phải tốn thời gian với cô ở chỗ này.

Tô Song Song cảm thấy hoang mang không biết nên nói cái gì cho phải.

"Song Song, nếu như bây giờ em vẫn chưa tin tôi, thì tôi thực sự đau lòng đó."

Âu Dương Văn Nhân nói một câu rồi thở dài, cũng không nói thêm tiếng nào nữa liền đứng dậy định đi về phòng của mình.

Tô Song Song nghe xong cũng cảm thấy mình có chút quá đa nghi rồi, vì thế cô liền vội vàng đưa tay ra kéo lấy cánh tay Âu Dương Văn Nhân, cười ha hả nói: "Tôi đùa thôi! Anh lớn như vậy rồi sao còn hẹp hòi như vậy chứ?"

"Tôi cũng đùa thôi!"

Âu Dương Văn Nhân thấy đã hóa giải được nghi ngờ của Tô Song Song, cũng không thấy có gì không được tự nhiên liền quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, khẽ mỉm cười.

Tô Song Song ở nhà đợi ba ngày, bên phía Âu Dương Văn Nhân kia cũng đưa tới một tin tốt. Mặc dù không thể để cho Tô Song Song thiết kế những sản phẩm lớn, nhưng một vài sản phẩm nhỏ cũng có thể giới thiệu cho Tô Song Song được.

Tô Song Song sướng đến phát điên luôn, còn tự lấy tiền túi của mình mời Âu Dương Văn Nhân ăn một bữa tiệc thật lớn. Hai người cơm nước no nê xong liền ngồi ở trên chiếc ghế bên ngoài chờ tiêu cơm.

Trời sao ở nước Mỹ vô cùng xinh đẹp, Tô Song Song nhìn bầu trời đầy sao sáng lấp lánh này liền bất chợt nhớ lại khoảng thời gian cùng ngắm đom đóm với Tần Mặc.

Những ngôi sao trên bầu trời dường như cũng biến thành gương mặt của Tần Mặc, lóe lên rồi lại lóe lên. Tô Song Song thật sự rất vất vả mới có thể khiến cho lòng mình tĩnh lại, vậy mà trong nháy mắt lại trở nên rối loạn rồi.

"Làm sao vậy? Em lạnh sao?"

Âu Dương Văn Nhân cảm giác cơ thể Tô Song Song có hơi run rẩy một chút, cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức lắc đầu, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất bí bách, rất muốn tìm một người để nói ra hết những đè nén trong lòng.

"Văn Nhân, anh nói xem, nếu như anh yêu một người đã gián tiếp hại chết ba mẹ của anh thì anh phải sao bây giờ? Anh vẫn sẽ tiếp tục ở cùng với người đó sao?" Tô Song Song nói rất nhẹ nhàng, giống như việc này không liên quan gì đến mình vậy. Nhưng là lỗ tai của cô lại dựng đứng lên, tim cũng chợt co chặt lại.

"Đây đúng là cái vấn đề khó khăn. Mỗi người có một tính cách khác nhau, nên đưa ra lựa chọn cũng khác nhau. Chỉ là dựa theo lẽ thường thì

nếu như là tôi thì tôi sẽ không có cách nào yên tâm, thoải mái ở cùng một chỗ với người đó cả, dù sao thì tôi cũng rất yêu ba mẹ của mình."

Âu Dương Văn Nhân lúc nói ra những lời này cơ bản đều là nói bậy cả, lúc nói yêu ba mẹ thì vô cùng tình chân ý thiết (1), chỉ tiếc là trong lòng của hắn lại đang rất là khinh bỉ việc này.

Người mà hắn gọi là ba mẹ, trong mắt chỉ có mỗi lợi ích, chỉ muốn lợi dụng bọn họ mà thôi. Nếu như không phải là hắn còn cần đến bọn họ thì hắn đã sớm giết bọn họ để tránh bị khống chế rồi.

"Chuyện này... Như vậy à!"

Thật ra thì lúc Tô Song Song hỏi ra lời thì liền thấy hối hận, nghe được Âu Dương Văn Nhân nói như vậy, tâm trạng muộn phiền liền giảm bớt lại.

"Làm sao vậy? Là bạn của em sao?"

Âu Dương Văn Nhân làm bộ như nghe không hiểu được người mà Tô Song Song nói chính là mình. Tô Song Song nghe vậy liền vội vàng gật đầu một cái.

"Đúng vậy! Là bạn của tôi. Gần đây cô ấy rất đau khổ, nhưng mà tôi cũng không biết phải khuyên cô ấy như thế nào nữa."

Tô Song Song suy nghĩ một chút, nếu đã nói rồi thì nói hết luôn đi, hay là đem tất cả những áp lực trong lòng nói ra để nhận lời khuyên một thể luôn.

"Nhưng mà bạn của tôi rất yêu người... người con gái kia! Làm thế nào đây?"

Tô Song Song lại vội vàng giải thích một câu:

"Là cô gái kia gián tiếp hại chết một người bạn của tôi!"

Tô Song Song trong đầu nghĩ muốn thay đổi giới tính một chút thì Âu Dương Văn Nhân sẽ không nghĩ tới người đó là cô rồi. Nghĩ như vậy, cả người cô cũng hoàn toàn buông lỏng.

"Nhưng dù là gián tiếp hay là trực tiếp, cũng đều là hại chết ba mẹ người đó. Song Song, ít nhất tôi cũng không thể yên tâm, thoải mái được. Em cảm thấy thế nào?"

Âu Dương Văn Nhân lại đem lời nói đẩy trở về.

Hắn còn nói thêm một câu:

"Nhưng mà có lẽ thời gian sẽ xóa bỏ loại hận ý này. Có lẽ tôi sẽ rời đi mấy năm, sau đó có thể tiếp tục ở bên cạnh người con gái đó được. Tôi nghĩ nếu cô ấy thật tâm thật ý yêu tôi thì cũng có thể chờ tôi được mấy năm này."

Tô Song Song suy nghĩ một chút, lại có chút khẩn trương nín chặt váy, nghĩ đến tờ báo kia, đột nhiên liền muốn trốn tránh không muốn suy nghĩ tới chuyện này. Cô chợt đứng lên, còn làm bộ như bị lạnh đến run lên:

"Tôi thấy có chút hơi lạnh rồi, về trước đây."

Tô Song Song nói xong cũng không đợi Âu Dương Văn Nhân liền trực tiếp chạy một đường về phòng. Vừa đóng cửa nước mắt Tô Song Song liền tuôn rơi xuống, thế nào cũng không ngừng được.

Cô hít mũi một cái, trở lại trong phòng của mình, hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu.

(1) Tình chân ý thiết: chỉ tình cảm thể hiện vô cùng rõ ràng.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Suýt Chết

Từ sau ngày hôm đó, Tô Song Song cũng không nhắc tới chuyện đã qua, cũng xóa sạch số điện thoại di động vẫn luôn tồn tại trong cái di động kia. Mỗi ngày cô đều đùa giỡn cười hì hì, nhưng mà Âu Dương Văn Nhân lại nhìn ra được, gương mặt của cô dù trông có vui vẻ như thế nào thì đôi mắt cũng không giấu được vẻ cô đơn.

Cứ như vậy bảy tháng đã trôi qua, Tô Song Song ở bên trong cái căn phòng nhỏ này vừa vẽ vừa an thai, còn nhận lời làm cô giáo dạy vẽ đơn giản ở trường mẫu giáo bên cạnh nữa.

Chỉ là chờ đến lúc cô mang thai đến tháng thứ chín thì cô sẽ đặc biệt ở nhà an tâm dưỡng thai.

Âu Dương Văn Nhân bưng cho Tô Song Song một ly nước chanh, nhiệt độ vừa phải, cho thêm một chút đường. Sau khi Tô Song Song nhận lấy cái ly thì hần liền tùy ý ngồi ở đối diện với Tô Song Song.

Âu Dương Văn Nhân nhìn một vòng trên dưới quanh bụng Tô Song Song, hơi hơi nhíu mày một hồi, nói:

"Sinh đôi, nếu không hay là sinh mổ đi."

Tô Song Song uống một hớp nước chanh nghe đến việc sinh mổ liền suýt chút nữa liền đem chỗ nước chanh còn chưa kịp nuốt xuống trong miệng phun ra ngoài, cô vội vàng nuốt xuống nốt chỗ nước chanh trong miệng.

"Không được! Tôi nghe mọi người nói, sinh mổ thì lúc sinh không thấy đau, nhưng sau khi phẫu thuật xong rồi sẽ đau tận một, hai tháng đây. Sinh tự nhiên mặc dù lúc sinh có đau, nhưng sau khi sinh xong rồi thì người cũng giống như không xảy ra chuyện gì cả. Tôi sợ nhất là đau, đau dài không bằng đau ngắn a."

Tô Song Song nói xong, vừa nghĩ tới chuyện sinh con sẽ đau, cả người trên dưới đều cảm thấy khó chịu. Cô bắt đầu run lên, cảm giác da gà cũng sắp nổi lên hết rồi.

Âu Dương Văn Nhân lại không nhịn cười thành tiếng, trêu:

"Tôi còn tưởng rằng em muốn sinh tự nhiên là vì theo đuổi khuynh hướng bây giờ chứ, hóa ra là vì không đau a."

"Ai da... Phải chi là nam nhân sinh con thì tốt rồi."

Tô Song Song nói tới đây liền đưa tay sờ một cái lên bụng của mình. Đột nhiên cô cảm thấy bụng của mình giật một cái, cô lại sờ một lần nữa, lại thấy giật một cái, liền cảm thấy vui vẻ lên nhiều.

Bởi vì Tô Song Song mang thai, gương mặt vốn dĩ bụ bẫm như một chiếc bánh bao nhỏ nay lại càng tròn hơn, nhìn hết sức đáng yêu. Âu Dương Văn Nhân vốn dĩ không cảm thấy mình lại bất chợt nhìn người ta tới ngây người.

"Ê! Ê! Anh làm sao vậy?"

Tô Song Song ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân đang ngẩn người liền kêu lên một tiếng, thấy hắn còn chưa hoàn hồn lại thì vội vàng giơ giơ bàn tay nhỏ mập mập lên vẫy vẫy.

Âu Dương Văn Nhân liền sửng sốt một chút, lấy lại tinh thần, đột nhiên cười cười, đưa tay ra sờ bụng Tô Song Song một cái, cảm thấy phía dưới

tay hơi giật lên một cái thì lộ ra chút vẻ ngây thơ vốn không phù hợp với tuổi của hắn.

"Hai đứa nhóc này mà là một nam một nữ thì thật tốt."

Âu Dương Văn Nhân nói xong thì đột nhiên cảm thấy tâm trạng của mình bây giờ khiến cho bản thân hắn cảm thấy rất xa lạ. Hắn liền lập tức thu tay về, mặc dù khoe mắt chân mày vẫn tươi cười như cũ nhưng đã không còn vẻ chân thành như vừa rồi nữa.

"Vẫn chưa biết được, đến lúc đó có thể có một sự bất ngờ a."

Tô Song Song nói xong lại sờ cái bụng của mình một chút, toàn tâm toàn ý chú ý tới đứa nhỏ, căn bản cũng không có chú ý thấy vẻ khác lạ của Âu Dương Văn Nhân.

Đột nhiên, Tô Song Song cảm thấy bụng mình có một trận đau, con người trong nháy mắt liền tản ra, ngay sau đó ôm bụng kêu lên một tiếng:

"Ai nha!"

Âu Dương Văn Nhân vốn vẫn đang cười chột phát hiện Tô Song Song là lạ, trong nháy mắt liền nhíu mày, đưa tay sờ bụng Tô Song Song một chút. Một người luôn luôn chững chạc như hắn cũng đột nhiên trở nên luống cuống, nói một câu:

"Em đây không phải là muốn sinh chứ? Ngày dự sinh còn tận một tuần mà."

"Muốn... Phải!"

Tô Song Song cắn răng, thật vất vả mới sắp xếp được mấy chữ này. Trong nháy mắt đôi mắt cũng đau đến ửng đỏ, nỗi đau này so với tưởng tượng lúc trước của cô còn đau hơn rất nhiều.

"Tôi đưa em tới bệnh viện!"

Âu Dương Văn Nhân vừa nói liền ôm lấy Tô Song Song, Tô Song Song vừa mới động một cái liền đau tới mức hít thở không thông, thân thể cũng co rút theo từng cử động.

Âu Dương Văn Nhân cúi đầu nhìn một cái, thấy sắc mặt Tô Song Song trắng bệch không sức sống, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, lại bắt đầu khẩn trương.

Hắn vừa đi đến cửa, còn chưa kịp mở cửa, đã gầm nhẹ lên một tiếng:

"Người đâu! Chuẩn bị xe!"

Tô Song Song hoảng hoảng hốt hốt nghe thấy Âu Dương Văn Nhân rống lên một câu như vậy, nhưng mà cô đã đau đến mức không thể suy nghĩ xem việc này rốt cuộc là có vấn đề hay không rồi.

Tô Song Song chỉ thấy được thân thể của mình khẽ lắc rồi sau đó tiến vào bên trong một chiếc xe, cô đau kịch liệt thở hổn hển, một tay theo bản năng nắm chặt lấy Âu Dương Văn Nhân đang ôm mình.

"Em cố nhịn một chút, sẽ tới bệnh viện ngay!"

Giọng nói của Âu Dương Văn Nhân rõ ràng cũng có một chút run rẩy, Âu Dương Văn Nhân cực kỳ rất ghét loại cảm giác này.

Thế nhưng hai đứa nhỏ này, từ lúc mới bắt đầu hắn không có quá để tâm đến giờ cũng đã sắp chào đời rồi. Từ lúc hắn nhìn thấy tờ giấy siêu âm đầu tiên, thứ hắn nhìn thấy chỉ là một cục đen sì sì không hình dạng giờ đã dần dần lớn lên thành hình người rồi.

Cái loại cảm giác này hắn chưa từng được trải qua trước đây, giống như hai đứa trẻ này chính là con của hắn vậy, khiến cho một người máu lạnh

như hân cũng không có cách nào xem nhẹ được chuyện này.

"Đau! Đau!"

Tô Song Song lại không có cách nào giả vờ kiên cường được, nước mắt không ngừng chảy ra, bàn tay kéo Âu Dương Văn Nhân cũng càng ngày càng dùng sức.

Âu Dương Văn Nhân cảm nhận được móng tay của Tô Song Song đang đâm vào lòng bàn tay mình, nhưng mà hân một chút cũng không có cử động gì, tùy ý để Tô Song Song dùng sức kéo như vậy.

Lúc Âu Dương Văn Nhân cố ý chọn căn nhà này, mặc dù hoàn cảnh xung quanh có chút yên tĩnh nhưng mà cách đó không xa có một cái bệnh viện, xe mới chạy có một hồi đã đến rồi.

Xe cửa vừa mở ra, Âu Dương Văn Nhân lập tức xuống xe, đem Tô Song Song ôm vào trong ngực, trợn mắt nhìn tài xế vẫn còn đang ngẩn người, rống giận một câu: "Còn không mau đi kêu bác sĩ!"

Tô Song Song lúc này lại kéo cổ áo của Âu Dương Văn Nhân lại, ánh mắt trừng lớn thở hỗn hển, cắn răng chịu đựng nói:

"Gọi điện thoại! Giúp tôi gọi điện thoại!"

Âu Dương Văn Nhân nghe xong những lời này, bước chân đang đi về phía trước đột nhiên dừng lại. Nhưng mà rất nhanh trong nháy mắt, hân lại nhanh chóng chạy về phía trước, đem Tô Song Song đặt ở bên trên chiếc cang của bệnh viện, lấy chiếc điện thoại trong túi áo của Tô Song Song ra.

Tô Song Song vừa thấy điện thoại, liền đứt quãng nói ra một chuỗi số điện thoại. Số điện thoại này mặc dù hơn nửa năm qua Tô Song Song không hề có nhắc đến, tuy nhiên một khắc cũng không quên, một mực nhớ kỹ trong lòng.

Âu Dương Văn Nhân dĩ nhiên cũng biết số này, chính là số điện thoại cá nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng đổi qua của Tần Mặc, chỉ vì người thân cận nhất mà sử dụng.

Chỉ tiếc là cú điện thoại này của Tô Song Song đã bị hấn động tay động chân qua, tất cả điện thoại sẽ nổi tới chỗ người của hấn.

Giờ khắc này, đầu óc Tô Song Song đều trống rỗng, cô cảm thấy mình đau như muốn chết đi vậy, tựa hồ cái gì cũng không muốn so đo nữa, không muốn cố chấp nữa, chỉ muốn cùng Tần Mặc nói một câu: Em nhớ anh.

Chuông điện thoại reo một hồi, nước mắt Tô Song Song lại càng chảy lợi hại hơn. Cô vừa mới muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe được âm thanh bên đầu điện thoại kia, một giọng nữ kiều mị hỏi:

"Xin chào, ngài tìm Tần tổng sao? Anh ấy đang tắm, có việc gấp gì không, tôi sẽ giúp ngài chuyển lời."

Từng lời nói mềm mại, tê dại đến tận xương thủy kia giống như từng mũi dao hung hãn đâm vào lòng Tô Song Song.

Nước mắt của cô cũng hơi ngừng lại, hơi há miệng, giống như ngay cả hô hấp trong nháy mắt cũng ngừng lại. Âu Dương Văn Nhân thấy sắc Tô Song Song trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch không có một chút huyết sắc nào liền vội vàng tắt điện thoại đi, bỏ điện thoại di động cất vào túi áo của mình.

Vừa hay lúc này Tô Song Song đã bị đẩy đến cửa phòng phẫu thuật, Âu Dương Văn Nhân lại cảm thấy bộ dạng của Tô Song Song như đã chết đi một lần vậy. Lúc cửa phòng bệnh đóng lại, không biết vì sao, Âu Dương Văn Nhân cảm giác lòng mình cũng rất đau.

Hấn chợt xoay người đâm đâm mạnh vào trên tường, cắn răng nói:

"Người đừng nghĩ lại muốn thao túng ta lần nữa. Cho dù cô ta có chết hay không cũng không có vấn đề gì, chỉ cần giữ lại đứa nhỏ là được."

Giọng nói của hắn rất thấp rất thấp, giống như đang tự lẩm bẩm, chỉ có hắn tự mình biết vậy. Hắn dần dần không thể khống chế được trái tim của mình rồi, giờ phút này, hắn thậm chí cũng không phân rõ được rốt cuộc là do chính mình kỳ lạ, hay là bởi vì hắn khiến cho mình trở nên kỳ lạ nữa.

Giải phẫu kéo dài, bác sĩ nơi này đều là những bác sĩ uy tín do Âu Dương Văn Nhân tìm đến, chẳng qua là sinh đứa bé mà thôi. Sau khi Âu Dương Văn Nhân tỉnh táo lại sau cũng không quá lo lắng nữa.

Nhưng mà cách âm của bệnh viện nhỏ này không phải rất tốt, Âu Dương Văn Nhân đứng ở bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng gào đau đớn ở bên trong của Tô Song Song, nghe được như vậy chân mày đã giãn ra của hắn lại nhú lại lần nữa.

Một lát sau, Âu Dương Văn Nhân nghe thấy tiếng gào thét bên trong dần dần nhỏ lại, thì hắn đột nhiên cảm thấy là lạ, ngay sau đó một tiếng khóc lớn của trẻ con vang lên khiến cho hắn có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ước chừng một phút sau lại có thêm một tiếng khóc trẻ con nữa, rõ ràng là so với âm thanh vừa rồi thì yếu ớt hơn một chút. Nhưng mà cũng vẫn vang dội như cũ, xem ra đứa trẻ rất khỏe mạnh.

Âu Dương Văn Nhân thấy hai đứa trẻ đều được bình an sinh ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn đột nhiên lại nhú mày, nghĩ tới ý tưởng vừa rồi của mình.

Đứa nhỏ giữ lại, người mẹ có muốn hay không...

Ngay lúc Âu Dương Văn Nhân do dự không biết có nên ra lệnh hay không thì bác sĩ bên trong đột nhiên lao ra một người, gương mặt hết hoảng vội vàng nói: "Bệnh nhân chảy máu quá nhiều, có thể cứu chữa. Nhưng mà

ý thức muốn sống của bệnh nhân không mạnh, chúng tôi không có cách nào cả."

"!"

Âu Dương Văn Nhân nghe được tin tức này liền sửng sốt một chút, nghĩ đến có thể là do cú điện thoại kia quá kích động Tô Song Song rồi, khiến cho cô ấy trong nháy mắt liền mất hết tất cả can đảm.

Âu Dương Văn Nhân cúi đầu, không nói tiếng nào, sự việc phát sinh như vậy, tựa hồ chính là do ông trời đã thay hắn đưa ra quyết định, giữ con bỏ mẹ.

Hắn đang muốn mở miệng thì đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh sáng trong mắt liền trở nên trong suốt. Âu Dương Văn Nhân hắn cho tới bây giờ đều không tin cái gì gọi là ý trời hết.

Hắn không cần ông trời hay ai đó thay hắn đưa ra quyết định, ngược lại nếu ông trời để cho Tô Song Song chết thì hắn sẽ lựa chọn con đường ngược lại, để cho cô sống sót!

Nghĩ như vậy, Âu Dương Văn Nhân cũng không có cảm thấy cái ý nghĩ này là có bao nhiêu kỳ quái. Hắn vội vàng kéo áo khoác của vị bác sĩ kia xuống khoác lên trên người mình, lại đem cái mũ kéo xuống đội lên đầu.

Hắn nhân lúc bác sĩ không có để ý liền đẩy ra cửa đi vào trong phòng phẫu thuật. Trên bàn mổ, đôi mắt của Tô Song Song đã tan rã, vẫn không có ý chí sinh tồn gì.

Âu Dương Văn Nhân nhìn thoáng qua hai đứa trẻ ở bên cạnh, rống lớn một tiếng:

"Tô Song Song, em không muốn sống nữa phải không? Hai đứa con của em tôi cũng sẽ không quản, sáng mai sẽ đưa bọn chúng đến cô nhi viện. Có

thể sống sót hay không đó là tùy thuộc vào vận may của bọn chúng!"

Nói tới đây Âu Dương Văn Nhân liền hé mắt, lộ ra một loại khí tức nguy hiểm, hần đột nhiên hạ thấp giọng điệu xuống. Chẳng qua là khi nghe xong ngữ khí kia lại khiến cho người ta có một loại cảm giác u ám.

"Trẻ em ngoại quốc ở cô nhi viện của Mỹ nhất định sẽ bị khi dễ. Nếu như bọn chúng hại chết em, tôi đây sẽ đưa bọn chúng đến cô nhi viện thấp kém nhất, sớm để cho bọn chúng đi cùng với em!"

Lời này vừa dứt, Tô Song Song chột giật mình, vốn dĩ ánh mắt đã tan ra lại dần dần tập trung lại, hô hấp vốn dừng lại cũng bắt đầu đập lại.

Bác sĩ vui mừng liền thấp giọng hoan hô một tiếng, vội vàng cấp cứu khẩn cấp cho Tô Song Song. Âu Dương Văn Nhân nhìn Tô Song Song một cái, vừa đúng lúc Tô Song Song cũng quay đầu nhìn hần, trong đôi mắt cong cong kia tràn đầy khẩn cầu, đáng thương cực kỳ.

Âu Dương Văn Nhân liền sửng sốt một chút, ngay sau đó thì gật đầu một cái. Tô Song Song giống như là đã thở phào nhẹ nhõm, lúc này bác sĩ liền vui vẻ thông báo với Âu Dương Văn Nhân, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm.

Âu Dương Văn Nhân lại gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, đáy lòng của hần lại vô cùng không thoải mái. Bởi vì hần cảm thấy mình có lẽ sẽ vĩnh viễn không quên được ánh mắt kia của Tô Song Song.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 437: Hoàn Toàn Hết Hy Vọng

Tô Song Song đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại, cô vừa tỉnh dậy, còn chưa kịp thấy có đau hay không liền muốn ngồi dậy. Cô vừa động dậy, Âu Dương Văn Nhân tức tức bên người cô lập tức phát hiện, đứng dậy ấn hai vai của cô đè cô nằm trở lại giường.

“Con tôi đâu!”

Khi đó Tô Song Song tuy rằng không nhúc nhích được cũng không nói được, nhưng cô lại nghe được, hai mắt của cô trợn tròn lên nhìn Âu Dương Văn Nhân, dáng vẻ đó giống như nếu hấn dám đụng vào con của mình, liền lập tức liều mạng với hấn.

Âu Dương Văn Nhân chính là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Song Song hung dữ như vậy liền sửng sốt một chút, thu một tay về hung hăng gậy trán Tô Song Song một cái.

Tô Song Song lập tức đau đến nheo mắt lại, còn chưa kịp nói cái gì, liền nghe Âu Dương Văn Nhân vô cùng mệt mỏi nói:

“Em rồi cuộc cũng chịu tỉnh lại rồi, đó là con trai và con gái nuôi của tôi, tôi làm sao có thể cam lòng đưa chúng nó đi.”

Thực ra, Tô Song Song cũng biết Âu Dương Văn Nhân sẽ không làm như vậy, thế nhưng cô vẫn không yên tâm, bây giờ nghe thấy chính miệng hấn nói như vậy khiến cô thở phào nhẹ nhõm, vừa thả lỏng liền lập tức cảm thấy vô cùng đau.

“Lẽ nào mình được mổ?”

Tô Song Song nằm ở trên giường cũng không dám động đậy, lăm lăm nói xong lại quay đầu nhìn một chút, phát hiện không nhìn thấy con đâu, vẫn không yên lòng.

“Bọn chúng ở sát vách, tôi để cho y tá chăm sóc. Hiện tại chúng đã ngủ rồi, đợi lúc nào tỉnh rồi tôi bảo họ ôm tới.”

Tô Song Song còn chưa hỏi, Âu Dương Văn Nhân liền biết cô đang lo lắng cho bọn nhỏ.

“À...Cảm ơn...”

Tô Song song muốn tỏ ra vẻ tươi cười, thế nhưng làm thế nào cũng không cười nổi, đứa nhỏ không có chuyện gì, cô đau đớn không ngủ được, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Là dễ sinh, thế nên sẽ không đau lâu đâu.”

Âu Dương Văn Nhân nói tới đây, liếc mắt nhìn Tô Song song, hẳn biết nếu như mình đề cập tới chuyện của Tần Mặc, nhất định sẽ khiến cô đau khổ, nhưng nếu không đề cập tới, những chuyện mà hắn làm này sẽ trở thành uổng phí.

Âu Dương Văn Nhân lặng lẽ hít một hơi, vẫn là mở miệng:

“Cú điện thoại kia là gọi cho bố của đứa nhỏ...”

“Không phải!”

Tô Song Song vừa nghĩ tới cú điện thoại kia, cả người đều dựng hết tóc gáy lên.

Nàng đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân thấy vẻ mặt hần kinh ngạc, cảm thấy được thái độ của mình có chút quá kích động, vội vàng giải thích:

“Người kia, hần là... hần là bạn của tôi.”

“Tôi nghe thấy là giọng nữ, là bạn nữ giới sao?”

Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa cầm một cái bông thấm nước lên, định để cho Tô Song Song làm mềm môi, rồi lại cho cô uống một chút nước đường đỏ.

Tô Song Song trong nháy mắt lại mù quáng, cô thực sự khát muốn chết rồi, nhưng lại tự chịu đựng không muốn uống, Âu Dương Văn Nhân biết rõ còn hỏi, lại cố ý muốn đụng vào vết thương của Tô Song Song.

“Tại sao em lại khóc? Tôi thấy em không nói gì với người bạn đó, có phải là giận dỗi rồi không, có cần tôi...”

“Không cần...không cần.”

Tô Song Song nói liên tục hai lần, muốn chống người ngồi dậy, Âu Dương Văn Nhân vội vàng nâng cô dậy, đưa nước đường đỏ cho cô.

Tô Song Song uống hai ngụm, gắng gượng tinh thần nói rằng:

“Chỉ là đã rất lâu không liên lạc, liền không biết nói cái gì, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, tôi có hơi đói bụng, lại phải làm phiền anh rồi.”

“Không có gì, tôi đi chuẩn bị đồ ăn cho em.”

Âu Dương Văn Nhân thấy đáng vẻ phờ phạch của Tô Song Song, cũng không muốn lại chạm vào vết thương của cô, không nói gì nữa rồi đứng dậy đi chuẩn bị đồ ăn cho cô.

Âu Dương Văn Nhân vừa đi, Tô Song Song mờ mịt nhìn mái che trắng như tuyết, vốn dĩ là không muốn khóc, thế nhưng đến cuối cùng nước mắt không nhịn được liền chảy ra.

Cô vội vàng đưa tay lên cố sức lau, thế nhưng đôi mắt đều bị lau đỏ lên rồi, cô vẫn cứ không ngừng được nước mắt.

Nếu như nói trước đây cô còn ôm một chút ảo tưởng, vậy bây giờ, trái tim của Tô Song Song coi như hoàn toàn tan vỡ rồi. Khóc đến cuối, Tô Song Song cũng không kịp để ý xem có bị Âu Dương Văn Nhân phát hiện ra bất thường hay không, cô cứ thế khóc to.

Cuối cùng cô khóc rồi ngủ thiếp đi, Âu Dương Văn Nhân vẫn đứng ở bên ngoài, phòng bệnh của bệnh viện nhỏ không có cách âm, tiếng khóc trong phòng của Tô Song Song hẳn nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Hắn tựa ở ngoài cửa, nắm lấy hộp thuốc lá rồi lại bỏ xuống, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cuối cùng vẫn châm một điếu.

Hắn từ xưa tới nay đều bình tĩnh, tất cả mọi người trong mắt hắn đều chỉ là một quân cờ, chỉ có phân thành hữu dụng và vô dụng. Thế nhưng, mấy ngày nay hắn phát hiện hắn lại không khống chế được trái tim của bản thân rồi.

Hắn buồn bực hít một hơi thuốc thật sâu, lúc nhả khói, đột nhiên hành lang bên cạnh có một bóng đen lướt qua, hắn vội vàng đi tới.

“Thiếu gia, đứa trẻ đã sinh ra rồi, ngài nên mang cô ấy trở về chứ?”

Người đàn ông đang nói chuyện xem ra tầm bốn mươi tuổi, hắn mặc một bộ vest màu đen, trên khuôn mặt không nét cười có một vết sẹo, tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

“Chờ cô ấy hoàn toàn hết hy vọng đối với Tần Mặc, trò chơi này nếu chơi tiếp cũng không cần để ý đến một hay hai năm.”

Âu Dương Văn Nhân nói xong rồi quay người, thái độ cực kỳ ngạo mạn, không thèm để ý đến người đàn ông này.

Người đàn ông mặt vết sẹo này nhìn bóng lưng Âu Dương Văn Nhân, híp híp mắt yên lặng, trong mắt không có một chút cung kính, ngược lại lộ ra một chút mất kiên nhẫn, thấy Âu Dương Văn Nhân không thay đổi suy nghĩ chủ định, hắn không nhanh không chậm nói:

“ Bên phía lão gia...”

Âu Dương Văn Nhân lập tức quay đầu lại lộ ra một ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, lạnh lùng nói:

“Chuyện của tôi và Tần Mặc không có một chút liên quan nào với ông ta, người quay trở lại nói cho ông ta biết, nếu lão nhúng tay vào thì đừng trách tôi không nể mặt mũi.”

“Thiếu gia, ngài!”

Người đàn ông mặt sẹo thấy Âu Dương Văn Nhân bất kính với lão gia như vậy, lập tức nổi giận.

Âu Dương Văn Nhân hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không chịu thua hắn:

“Người đừng quên, lão chỉ có một đứa con là tôi, hai đứa vô dụng kia đã bị hắn giết chết rồi.”

Lúc này, người đàn ông mặt sẹo không cãi lại, chỉ cắn răng cảnh cáo nói:

“Vẫn là mong thiếu gia “chơi đùa” có chừng mực một chút, đừng có thực sự chọc giận lão gia!”

Âu Dương Văn Nhân trực tiếp quay đầu rời đi, đi tới cửa phòng bệnh của Tô Song Song, hẩn lại đợi một lúc, mới nhận lấy cháo loãng mà thuộc hạ ở bên cạnh mua về đi vào.

Cửa vừa mở ra, Tô Song Song nghe thấy tiếng lập tức nhanh chóng xoa xoa mắt, Âu Dương Văn Nhân nhanh chân đi tới, kinh ngạc thốt lên một tiếng:

“Em sao vậy? Có phải là đau ở chỗ nào không?”

“Không... Ừ... đau quá, tôi không chịu được nên khóc thôi.”

Tô Song Song dường như tìm được một cái cớ để trút hết, nước mắt vừa mới nhịn lại chảy xuống, xem chừng so với vừa nãy khóc càng dữ hơn.

Âu Dương Văn Nhân đứng ở bên cạnh, vốn dĩ muốn đâm thêm một dao vào trong lòng Tô Song Song, nhìn bộ dạng cô khóc liên cái gì cũng đều nói không ra.

Hẩn cứ một tờ lại một tờ đưa giấy cho Tô Song Song, hết nửa hộp giấy, Tô Song Song vẫn còn khóc, Âu Dương Văn Nhân đảo mắt, nói một câu:

“Tôi dường như là nghe thấy tiếng đứa nhỏ khóc rồi, hẩn là tỉnh rồi, em có muốn đi nhìn một chút không?”

Vừa nghe thấy đứa nhỏ, Tô Song Song hơi hơi dịu lại tâm tình. Cô đột nhiên hít một hơi, nhịn nước mắt lại, bởi vì gấp quá liền bị nấc cụt, qua khoảng hơn một phút Tô Song Song gật gật đầu.

Âu Dương Văn Nhân đầu đầu thở dài, nếu ngay từ đầu biết đứa nhỏ có thể khiến Tô Song Song ngừng khóc, hẩn liền sớm ôm con đem đến rồi.

Âu Dương Văn Nhân đi tới phòng bên cạnh, nhìn hai đứa nhỏ không khóc không âm ỉ, vẻ mặt trong nháy mắt lộ ra một chút dịu dàng. Hai thằng

nhỏ này, thế nhưng lại chính hấn tận mắt nhìn chúng chào đời.

“Đưa bọn chúng sang phòng bên cạnh, để cho Song Song nhìn.”

Âu Dương Văn Nhân nhìn y tá đứng bên cạnh lại lập tức thay đổi sắc mặt, thái độ cao ngạo tỏa ra.

“Vâng!”

Hai cô y tá vẻ mặt cũng lạnh lùng, các cô tay chân nhanh nhẹn lưu loát, rõ ràng không phải là một y tá bình thường. Âu Dương Văn Nhân đi sau các cô nửa bước, trên mặt lại mang theo nét cười âm áp.

Tô Song Song đã sớm không thể chờ đợi được nữa muốn nhìn thấy hai đứa nhỏ một chút, y tá đặt hai đứa nhỏ xuống bên cạnh Tô Song Song, nước mắt cô lại không kìm được mà chảy ra. Chỉ có điều lần này chính là nước mắt vui mừng.

Hai bánh bao nhỏ lớn lên đều mi thanh mục tú (1), làn da vô cùng trắng trẻo, không khóc cũng không náo, bàn tay lúc nào cũng giơ lên kêu y y nha nha, mập mập trông hết sức đáng yêu.

Tô Song Song đưa bàn tay của mình ra chạm vào một bàn tay nhỏ bé trong đó, lại quay đầu đụng đụng vào một bàn tay nhỏ bé khác. Trong nháy mắt đó, cô dường như cảm thấy toàn bộ cơ thể đều khác đi, gánh nặng trên người cũng thay đổi. Cô đã thành mẹ rồi.

"Tôi vẫn là đoán đúng rồi, một nam một nữ, anh trai và em gái."

Âu Dương Văn Nhân nói xong liền ngồi xổm xuống bên cạnh, cũng đưa tay ra chọc chọc bàn tay bé nhỏ của bảo bảo.

Tay của tiểu bảo bảo so với tưởng tượng của Âu Dương Văn Nhân thì mềm mại hơn rất nhiều, ôn nhu trong mắt hấn càng ngày càng nhiều hơn.

Giờ phút này, hăn dường như có thể cảm nhận được sự ấm cúng chưa từng có của gia đình, toàn bộ trái tim đều trở nên ấm áp hơn.

Hăn dường như quên mất mình cần phải làm những gì. Đột nhiên, hộ sĩ bên cạnh ho nhẹ một tiếng khiến Âu Dương Nhân Văn lập tức hoàn hồn lại.

Hăn mạnh mẽ đứng dậy, còn lui về sau một bước. Tô Song Song cảm thấy hình như Âu Dương Văn Nhân có chỗ nào đó không thích hợp liền ngẩng đầu lên nhìn hăn, chẳng qua là cô vẫn được nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Âu Dương Văn Nhân.

"Chân đột nhiên cảm thấy tê tê nên mới nhảy dựng lên như vậy. Trước tiên đem hai bảo bảo trở về đi, mấy hôn tới nhờ cô chăm sóc rồi."

Âu Dương Nhân Văn cười bảo hộ sĩ đưa hai bảo bảo đi.

Tô Song Song kỳ thật cũng đã khóc mệt rồi, nhìn hai đứa trẻ chăm chăm không thôi nhưng cũng không nói gì.

(1) Mi thanh mục tú: hình dung người dung mạo thanh tú, không tục khí.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Không Gặp Mặt Nhau

Ba năm sau, ngày mùa hạ.

Trong sân bay, Tô Song Song mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt, mái tóc uốn lộn to thay thế cho mái tóc thẳng, thành thực hơn trước kia, mỗi một bước đi liền khiến mái tóc dài phiêu dật, ngập tràn vẻ quyến rũ mị hoặc.

Trong ngực cô ôm một bé gái mềm mại, đứa bé có chút mập mạp, bề ngoài ngoắt ngoắt, nhưng đôi mắt xếch lại khiến bé con thêm chút quyến rũ, hiện giờ chỉ nhìn một cái cũng đủ để biết rằng khi bé con này trưởng thành sẽ là một mỹ nhân nhỏ như thế nào.

Bé con dường như mới ngủ dậy, duỗi bàn tay nhỏ bé mập mạp vuốt hai mắt của mình, hàng lông mi dài chớp động như hai hàng quạt nhỏ vậy.

"Mẹ ơi, cha đâu rồi?" Giọng nói non nớt của bé gái vang lên, ngữ tốc cũng rất chậm, đáng vẻ càng đáng yêu hơn.

"..." Tô Song Song kinh ngạc, đang muốn nói chuyện thì sau lưng vang lên tiếng cười ôn nhu, bé gái lập tức quay đầu lại nhìn, khi trông thấy Âu Dương Văn Nhân liền cười gọi: "Cha!"

"..." Tô Song Song vươn tay nhéo gò má bé gái, bất đắc dĩ nói: "Bánh Bao, không phải đã nói với con rồi sao? Đó là cha nuôi, không phải cha con mà!"

Bánh Bao vòng hai tay lên cổ Tô Song Song, giọng nói non nớt chậm rãi vang lên: "Nhưng mà cha nuôi nói Bánh Bao có thể gọi là cha mà! Các bạn

nhỏ khác đều có cha, Bánh Bao cũng muốn có!"

"Được rồi, hiện giờ muốn gọi thì cứ gọi đi, đợi về sau chúng lớn rồi chắc bảo bọn chúng gọi cũng không muốn gọi nữa đâu." Âu Dương Văn Nhân cười đến rung cả hai vai.

Trên vai hăn còn có một bé con khác, gương mặt giống như Bánh Bao, chẳng qua vẻ mặt bé con này vẫn luôn lạnh nhạt, không cười cũng không nói năng gì, luôn tỏ vẻ cao ngạo lạnh lùng xa cách, đôi mắt xéch trên gương mặt càng khiến điều đó trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

"Màn Thần, con nói xem có đúng không?" Âu Dương Văn Nhân thấy bả vai mình rung lên mà Màn Thần cũng không phát biểu ý kiến gì liền hỏi một câu.

Lúc này bé trai có nhũ danh gọi là Màn Thần cuối cùng cũng mở miệng, chẳng qua giọng nói lưu loát hơn, không có bất cứ giọng điệu nào: "Con tên Tô Dục Tú, không phải gọi là Màn Thần, còn Bánh Bao tên là Tô Chung Linh."

"..." Tô Song Song lập tức không nói gì nữa, thầm nghĩ không phải con cũng gọi em gái mình là Bánh Bao sao, bản thân lại không cam tâm tình nguyện làm Màn Thần.

Cô dừng bước, chờ Âu Dương Văn Nhân đi tới bên cạnh mình, cô cũng hết cách với con trai tuổi còn nhỏ đã dày dặn kinh nghiệm này của mình, nói lời nịnh nọt: "Tô đại nhân, đây cũng không phải vì để đồng điệu với em gái của con sao!"

Tô Dục Tú quay đầu từ trên cao nhìn Tô Song Song, trong mắt xuất hiện ý tứ ghét bỏ: "Mẹ, chừng nào thì mẹ mới có thể trưởng thành một chút được đây?"

"..." Tô Song Song mím môi, liếc nhìn con trai thân sinh của mình, lại không dám tức giận với tiểu tổ tông kia, nếu hăn mà tuyệt thực kháng nghị, nhịn đói một tuần, người làm mẹ như cô chắc đau lòng chết mất.

"Được, được! Từ nay về sau mẹ gọi em con là Bánh Bao, gọi con là Dục Tú được không?" Trên cùng một chiến trường, Tô Song Song rất cục chịu thua tiểu tổ tông này, phải cắt đất bồi thường rồi.

"Ừm." Lúc này Tô Dục Tú mới hài lòng gật đầu, trong lòng Tô Song Song âm thầm tạo thành hai hàng sợi mì dài, suy tính thấy nhất định kiếp trước đã thiếu nợ tiểu tổ tông này, cho nên đời này hăn mới tới đòi nợ đây mà.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song càng thích tính cách của Bánh Bao trong lòng mình hơn, đến giọng nói cũng mềm mại như vậy, cô liền cúi đầu xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con một cái.

Bánh Bao được Tô Song Song hôn buồn mà cười khúc khích, tiếng cười cũng mềm mại đáng yêu, ngay tức khắc khiến trái tim Tô Song Song vừa bị con trai dẽ dả kích lạnh lẽo như băng trở nên mềm nhũn.

"Cha nuôi, còn bao lâu nữa là đến vậy, con mệt rồi." Khi nãy ở trên máy bay Tô Dục Tú vẫn chưa ngủ, cho dù hiện giờ hăn không muốn ngủ, nhưng cơ thể trẻ con cũng không chịu được.

Âu Dương Văn Nhân nghe thấy vậy liền ôm Tô Dục Tú vào trong lòng, rất giống một ông bố vỗ sau lưng bé trai nói: "Ngủ đi, đến nơi cha gọi con dậy."

"Ừm." Tô Dục Tú dựa vào bên vai Âu Dương Văn Nhân, nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, Bánh Bao cũng tựa lên ngực Tô Song Song ngủ, hai người cùng đi cùng đi sóng vai, không biết đã khiến bao nhiêu người phải ghen chết rồi.

Tô Song Song thấy hai đứa con của mình đã ngủ, nở nụ cười ngập tràn tình thương yêu của người mẹ, quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân, nói lời tự tận đáy lòng: "Thật sự cảm ơn anh."

"Không có gì, chúng ta đã có giao tình bao nhiêu năm rồi, hơn nữa anh còn là cha nuôi của mấy đứa, nếu em nói cảm ơn thì đã khách khí quá rồi." Âu Dương Văn Nhân vẫn nở nụ cười ấm áp, đôi mắt xanh sáng chói thông suốt, vô cùng chân thành nói.

"Nhưng Văn Nhân, em trở về với anh lần này, em định sẽ không đi nữa, em cảm thấy ở trong nước vẫn thoải mái hơn." Tô Song Song liếc mắt nhìn bầu trời bên ngoài, cảm thấy dù cho hơi âm u nhưng vẫn thư thái hơn so với ở nước ngoài.

Lần này Âu Dương Văn Nhân trở về là để nộp luận văn tốt nghiệp, chuẩn bị tốt nghiệp rồi. Tô Song Song suy nghĩ một chút, cũng nên tới lúc ly hôn với Tần Mặc rồi, cho nên sau một khoảng thời gian được hãn khuyên nhủ, cô cũng cũng về nước với hãn.

Đã ba năm trôi qua, Tô Song Song nhìn về phương xa, nhớ lại cái tên Tần Mặc này, trong lòng vẫn đau như vậy, nhưng cô cũng không khóc lóc hay náo loạn nữa.

"Anh có nhà ở thành phố này, hai phòng ngủ một phòng khách, chúng ta tới đó trước đi!" Âu Dương Văn Nhân kéo Tô Song Song ngồi lên xe taxi, lấy từ trong balo của mình ra một chiếc chìa khóa.

Trong khoảng thời gian này ở Mỹ, Tô Song Song đại khái cũng đã hiểu về gia đình của Âu Dương Văn Nhân, biết cha mẹ hãn rất có tiền, là nhà kinh doanh, chẳng qua đã ly hôn rồi.

Âu Dương Văn Nhân không muốn dựa vào bọn họ nên mới ăn mặc tiết kiệm, tính toán tỉ mỉ, cuộc sống học hành cứ trôi qua như vậy, nhưng xét

theo bối cảnh của Âu Dương Văn Nhân thì lúc này khi hắn nói bản thân có một căn nhà ở đây, Tô Song Song cũng không cảm thấy có gì kì lạ.

"Đã làm phiền anh rồi, tiền thuê nhà em sẽ tự tính." Những năm này, Tô Song Song vẫn luôn tính toán rõ ràng với Âu Dương Văn Nhân, dù sao số tiền mà Chiến Hâm cho cô cũng chỉ có hạn. Nhưng nhờ Âu Dương Văn Nhân giới thiệu, Tô Song Song cũng nhận được một số đơn hàng thiết kế và vẽ tranh minh họa, cho nên cuộc sống của cô cũng không quá túng quẫn, ngược lại còn dư dả được một chút.

"Được rồi, trước kia phải nộp tiền thuê nhà cho nên mới chia đều với em, hiện giờ ở đây là miễn phí, anh còn cần tiền thuê nhà của em sao, vậy sau này anh ngại không dám để mấy đứa gọi mình là cha nuôi rồi."

Mặc dù Âu Dương Văn Nhân tính toán rất rõ ràng, nhưng cũng không phải người keo kiệt, đã mua không ít quà tặng cho hai tiểu bảo bối này.

Tô Song Song suy nghĩ một chút thấy cũng phải, cũng đã quen biết nhau nhiều năm rồi, nếu vẫn còn tính toán tiền bạc với hắn nữa cũng quá khó coi, đến lúc đó cô phụ trách mua đồ ăn, tiền ăn hắn cũng đủ như trả tiền thuê nhà.

"Vậy được rồi, cảm ơn..." Tô Song Song còn chưa nói dứt lời, Âu Dương Văn Nhân đã lắc đầu, Tô Song Song lập tức hiểu ý, biết hắn không muốn nghe câu cảm ơn, vội vàng ngậm miệng lại không nói nữa, chỉ mỉm cười cảm kích nhìn hắn.

Tập đoàn Tần thị, Tần Mặc đang ngồi trên bàn làm việc, cúi đầu không nói gì, vẫn luôn vui đầu xử lý công vụ.

Bạch Tiêu đột nhiên đẩy cửa từ bên ngoài vào, không biết đã xảy ra chuyện gì, cả người lại vừa vui vừa giận, đi đến trước bàn làm việc của Tần Mặc, một tay dùng sức vỗ bàn, một tiếng "Rầm!" vang lên đặc biệt chói tai.

Tần Mặc giống như không bị tiếng ồn quấy nhiễu, bình tĩnh cầm văn kiện lên xem, ký tên, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tiêu, mặc dù không nói thêm gì, nhưng trong mắt lại ẩn hiện tia tức giận.

Bạch Tiêu kích động đến mức dường như cả người đều run rẩy, hắn run run phát đi phát lại mấy tờ giấy đang cầm trên tay.

"Tiểu Tần Tần! Tiểu Tần Tần!" Bạch Tiêu liên tục gọi mấy tiếng, nhưng bộ dạng vẫn kích động không nói thành lời như cũ.

Tần Mặc đã sớm mất hết kiên nhẫn, gọi đường dây thư ký nội bộ, lạnh lùng nói: "Bảo vệ, ném người này ra..."

"Tôi đã tìm ra Tô Song Song rồi!" Bạch Tiêu sốt ruột cuối cùng rống to lên, rống xong rồi mới kịp phản ứng, ném bộp mấy tờ giấy lên bàn.

Bởi vì dùng quá sức mà tay của hắn cũng đập đến đỏ ửng lên, bản thân hắn cũng không để ý tới, chỉ kích động nhìn Tần Mặc chăm chăm.

Tần Mặc bỗng nhiên im lặng, cúp điện thoại, cả người cứng đờ một lúc mới chậm rãi giật vài cái, ngay sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Tiêu lạnh lùng nói: "Còn chuyện gì sao."

Bạch Tiêu sửng sốt một chút, hắn cũng chưa kịp phản ứng trước biểu hiện này của Tần Mặc, trong khoảng thời gian bốn năm này, ngoại trừ khoảng thời gian đầu ra thì về sau biểu hiện của Tần Mặc vẫn luôn rất bình tĩnh.

Nhưng hắn lớn lên với người này nên hắn hiểu Tần Mặc chưa từng có ngày nào được ngủ ngon, hắn ngày càng làm việc điên cuồng, hầu như không để bản thân có khoảng thời gian nhàn rỗi, chính vì sợ sẽ nhớ tới Tô Song Song.

Nhưng hiện giờ hắn đã tìm được Tô Song Song rồi, sao Tần Mặc lại có phản ứng này!

"Tôi đã tìm được Tô Song Song rồi!" Bạch Tiêu cho rằng Tần Mặc không nghe thấy, lại cao hứng bưng bưng lặp lại lần nữa.

Nhưng thái độ của Tần Mặc vẫn lạnh lùng như cũ, dường như nghe thấy bọn họ đã thu mua được một công ty vậy, chỉ là biết rồi, cũng không có biểu tình mừng rỡ nào.

"Tần Mặc, Tô Song Song đã trở lại rồi, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?" Bạch Tiêu cuối cùng không thể bình tĩnh được nữa, hắn sợ Tần Mặc sẽ cao hứng quá mức nên ngược lại mới không biết phải phản ứng thế nào, hắn quơ quơ tay trước mặt Tần Mặc xem thử.

Tần Mặc hơi nhíu mày, cầm mấy tờ giấy trên bàn lên, liếc nhìn hai cái, sau đó lại ném lại lên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu.

"Những tấm hình này chỉ chứng minh bốn năm qua cô ấy..." Tần Mặc khựng lại, cuối cùng mới lộ ra một chút cảm xúc, cắn răng nói tiếp, "Không có tôi vẫn sống rất tốt!"

"..." Bạch Tiêu chẳng qua cảm thấy kích động khi đã tìm được Tô Song Song mà thôi, nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hắn cúi đầu nhìn Tô Song Song trong ảnh, quả thật nụ cười rất dịu dàng, ngập tràn từ ái.

Vẫn còn điều mà hắn muốn biết nhất, chính là hai đứa con này là của ai? Chẳng lẽ là Tô Song Song? Nhưng khi cô biến mất không thấy đâu cũng làm gì có đứa bé nào!

"Tần Mặc, chi bằng hai người gặp mặt nói thử xem thế nào?" Bạch Tiêu cười cầm mấy tấm ảnh lên, sợ Tần Mặc càng nhìn càng thấy tức giận.

Hắn cũng không nhịn được thầm nói trong lòng: Tô Song Song này không có Tần Mặc ở bên cạnh sao lại cười vui vẻ như vậy được, thế không phải tự tìm đường chết sao! Hơn nữa cũng đã mấy năm rồi, cô rốt cuộc đã chạy đi đâu vậy!

"Nếu cô ấy đã trở lại muốn gặp tôi đương nhiên sẽ tới tìm tôi." Tần Mặc nói dứt lời liền cúi đầu tiếp tục nhìn những bản dự án trên bàn, rõ ràng không muốn tiếp tục bàn tới chuyện này nữa.

Bạch Tiêu há to miệng, những tấm ảnh chụp trong tay đều bị nắm nhúm, xoay người muốn đi ra ngoài, Tần Mặc đột nhiên mở miệng cứng ngắt dặn dò một câu: "Không được đi tìm cô ấy."

Đã bao nhiêu năm trôi qua, đây vẫn là lần đầu tiên Tần Mặc dùng giọng điệu lạnh như băng như vậy nói chuyện với Bạch Tiêu, Bạch Tiêu cũng không ngờ Tần Mặc sẽ đoán được suy nghĩ của mình.

Trong lòng hắn mặc dù không cam lòng, nhưng dù sao cũng là chuyện của hai người Tần Mặc và Tô Song Song, hắn cũng sợ bản thân càng xen vào càng loạn, dứt khoát dậm chân tức giận chẳng quan tâm tới nữa.

Bạch Tiêu vừa rời đi, ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng lại đó, Tần Mặc nghiêng chặt răng, bàn tay cầm bút không kiềm chế được dùng sức "két" một tiếng, cây bút máy cứng rắn trong tay đã bị hắn bẻ gãy mất.

Hai mắt hắn đỏ bừng, chậm rãi hít vào thở ra, ném cây bút trong tay sang thùng rác bên cạnh, tiện tay cầm một cây khác lên, cúi đầu tiếp tục công việc, chẳng qua chỉ nhìn hồi lâu mà một chữ cũng không lọt được vào đầu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 439: Muốn Ly Hôn Với Hắc

Tô Song Song đi theo Âu Dương Văn Nhân tới căn nhà ở khu vực ngoại thành của hắc, khi Tô Song Song xuống xe liền nhìn thấy độc một tòa biệt thự nhỏ thì hai mắt cong cong lập tức trừng lớn tròn, chớp mắt mấy lần mới kịp phản ứng.

Cô quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân đang mỗi tay ôm một đứa trẻ, không kiềm chế được trêu chọc một câu: "Anh là phú nhị đại keo kiệt nhất rồi!"

Âu Dương Văn Nhân nghe câu đánh giá này của Tô Song Song về mình, không nhịn cười được, đang muốn nói gì đó thì Tô Dục Tú giãy dụa trong lòng hắc, hắc cũng biết nhóc con này không muốn để cho hắc ôm nữa liền hơi ngồi xổm xuống, đặt Tô Dục Tú xuống đất.

Nhưng Bánh Bao vẫn còn dính trong lòng hắc, Âu Dương Văn Nhân cũng vui vẻ ôm Bánh Bao nhỏ mềm mại này, hai tay ôm eo bé con, để bé con ngồi trên vai mình, bé con lập tức vui cười hớn hở, tiếng cười ngọt ngào trong trẻo khiến Âu Dương Văn Nhân không nỡ đặt cô bé xuống.

Hai chân Tô Dục Tú vừa chạm đất một cái đã thành thực vỗ phẳng mấy nếp nhăn trên ống quần tây, còn phúi ống tay áo sơ mi trên người, sau đó đứng ở trước cửa, nhìn lên nhìn xuống tòa biệt thự nhỏ hai tầng này, tư thế quả thật như một chỉ huy vậy.

"Chỉ huy, ngài cảm thấy thế nào?" Tô Song Song ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn gương mặt của Tô Dục Tú, vui vẻ trêu chọc con trai mình.

Tô Dục Tú hơi nhú mảy hơi gật đầu, quay đầu liếc nhìn Tô Song Song đang cười mặt mảy híp lại, dường như có chút bất mãn, nói một câu: "Mẹ, mẹ có thể đừng ngây thơ như vậy có được không."

"..." Tô Song Song lập tức cảm thấy đã phải chịu đòn bạo kích một trăm điểm đến từ chính con trai mình, cô mím môi tỏ vẻ uất ức.

Tô Dục Tú thấy Tô Song Song mếu máo liền thở dài, duỗi bàn tay nhỏ bé có chút thịt vỗ lên bả vai Tô Song Song, không tiếp tục nhìn Tô Song Song nữa, bộ dạng tỏ vẻ then thùng nói: "Nhưng mẹ của con đáng yêu nhất."

Lúc này Tô Song Song mới cảm thấy thỏa mãn, vươn tay nhanh chóng ôm lấy mặt Tô Dục Tú, cô biết đứa bé này chính là con trai mình rất ngoan mà, sẽ không nỡ khiến cô phải đau lòng mà.

Mặt Tô Dục Tú bị "tấn công", bộ dạng không tự nhiên tức khắc biến mất, hàng lông mày nhỏ nhoi càng nhú chặt hơn, rõ ràng rất không hài lòng với hành động này của Tô Song Song.

"Vâng, vâng! Ngài chỉ huy à, chúng ta có thể đi vào chưa? Mặt trời lớn như vậy, qua lát nữa Bánh Bao sẽ bị cảm nắng mất." Tô Song Song nói xong liền đứng dậy, vươn tay quyết định dắt tay của Tô Dục Tú.

Tô Dục Tú suy nghĩ một chút, vươn tay kéo tay Tô Song Song, hếch cằm lên, vô cùng khí thế nói: "Vậy sao còn không đi? Con bé bị cảm nắng lại khóc lên đấy."

Tô Song Song đáp một tiếng, lúc này Âu Dương Văn Nhân cũng đã mở cửa, đang đứng chờ ở cửa, Tô Song Song vội vàng lôi kéo Tô Dục Tú đi vào theo.

Trong lòng Tô Song Song cảm thấy rất ấm áp, đứa con trai này của cô mặc dù nhìn có vẻ già dặn, nhưng lại vô cùng quan tâm cô và em gái mình,

chẳng qua cách biểu đạt không được tốt mà thôi.

Sau khi đi vào bên trong, Tô Song Song không kiềm chế được tán dương thẩm mỹ của Âu Dương Văn Nhân, bên ngoài biệt thự có vườn hoa nhỏ, trong vườn hoa có một chiếc xích đu vô cùng lãng mạn, vừa vào cửa đã thấy được cách bố trí bên trong biệt thự rất ấm áp.

"Thấy thế nào?" Âu Dương Văn Nhân đi vào, lúc này mới thả Bánh Bao lên ghế sofa, vừa buông xuống liền phát hiện không biết Bánh Bao đã lại ngủ từ lúc nào rồi.

Khó trách khi này Âu Dương Văn Nhân cảm thấy đầu vai mình nặng như vậy, hóa ra nhóc con này đã gối đầu lên vai hắn ngủ rồi.

Hắn hạ giọng hỏi Tô Song Song đang đứng ở cửa: "Bánh Bao ngủ rồi, em mang con bé lên tầng hai ngủ trước không?"

Tô Song Song hơi kinh ngạc một chút, sau đó mới phản ứng, thật sự hết chỗ nói trước đặc tính ở đâu cũng có thể ngủ này của Bánh Bao, cô liếc mắt nhìn Tô Dục Tú đang thưởng thức khắp phòng, cũng chính là Màn Thầu của cô, bây giờ mới đi qua ôm Bánh Bao theo Âu Dương Văn lên tầng hai tới phòng của cô.

Đợi sau khi hai nhóc con kia đều đã ngủ rồi, Tô Song Song ngồi trên ghế sofa dưới tầng một, có vẻ rất bối rối. Âu Dương Văn Nhân làm một bình trà, rót một chén bưng tới, vẫn chưa nói gì với Tô Song Song, cũng cảm nhận được cảm xúc của cô không đúng lắm.

Âu Dương Văn Nhân bưng một ly trà tới, thật ra hắn đại khái cũng đã đoán được Tô Song Song sẽ nói gì, tâm tình của hắn cũng không quá tốt, dứt khoát không nói câu gì.

"Văn Nhân, thật ra lần này em trở về cũng vì một chuyện." Tô Song Song vừa nói vừa cảm thấy tâm trạng rất hỗn loạn bưng cái chén, cô đã ép

buộc bản thân ba năm nay không được nghĩ tới người này rồi.

Nhưng chỉ có bản thân cô biết nửa đêm nằm mộng luôn có thể mơ thấy mặt của hắn, giọng nói của hắn, cùng với nhiệt độ cơ thể hắn, còn có một tia nhu tình chỉ thuộc về cô.

Nhưng giờ phút này đây, Tô Song Song nghĩ tới tia nhu tình đó đã không còn là đặc quyền của một mình cô, Tô Song Song nắm thật chặt cái chén trong tay, cuối cùng quyết định nói ra miệng: "Lần này em trở về là muốn ly hôn."

"..." Âu Dương Văn Nhân mặc dù đã đoán được Tô Song Song muốn nói gì, nhưng vẫn biểu hiện vô cùng kinh ngạc, đôi mắt xanh tròn tròn, còn có xu hướng hơi mở rộng.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu mới lấy được dũng khí ngẩng đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân, thấy hắn biểu lộ vẻ mặt như vậy liền dứt khoát nói ra toàn bộ.

"Em... thật ra ba của mấy đứa chưa chết, em vì một số chuyện mới trốn tránh anh ta mà đi nước ngoài, hiện giờ cũng đã mấy năm trôi qua rồi, em định thoát khỏi cuộc hôn nhân kia, sau này sẽ không còn gì ràng buộc nữa."

Tô Song Song nói dứt lời, lúc này mới phát hiện cái chén trong tay rất nóng, nhưng cô cũng chỉ sửng sốt một chút mà thôi, sau đó lấy lại tinh thần đặt cái chén kia lên bàn."À!" Âu Dương Văn Nhân tỏ vẻ nha chột hiểu ra, cố ý nói tiếp: "Anh nhớ ra cái ngày mà em sinh con, cú điện thoại đó...."

Hai mắt Âu Dương Văn Nhân trừng lớn, vừa bàng hoàng vừa tức giận nói: "Là anh ta ngoại tình? Ngày đó rõ ràng có giọng nói của một phụ nữ, khi đó còn là buổi tối, anh ta và phụ nữ ở..."

Âu Dương Văn Nhân nói hết những gì không nên nói, lúc này gương mặt mới xuất hiện vẻ rầu rĩ, che cái miệng của mình lại, một lát sau mới khẽ nói một câu: "Xin lỗi."

"Phải là em nên nói xin lỗi anh mới đúng, đã gạt anh lâu như vậy, chẳng qua chuyện này em thật sự không muốn nhắc tới nữa." Tô Song Song nói xong liền cúi đầu xuống, đã qua lâu rồi, Tô Song Song chỉ cần nhắc tới cái tên này lại vẫn cảm thấy trái tim đau đớn như cũ.

"Anh biết, anh biết." Âu Dương Văn Nhân nói đến đây giống như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, khẩn trương nói: "Nhưng em muốn ly hôn mà bên kia muốn quyền nuôi con thì sao?"

"..." Tô Song Song nghĩ tới chuyện này rồi, cô nắm chặt lấy váy của mình, đây cũng là nguyên nhân mà cô không muốn trở về nhất, nhưng nếu không ly hôn thì cô vẫn sẽ luôn cảm thấy giữa mình và Tần Mặc luôn có sự ràng buộc.

Tô Song Song đã nghĩ được ăn cả ngã về không, nếu mình và hắn ta ly hôn, có thể từ nay về sau trong mộng cũng sẽ không gặp lại hắn nữa, cho nên vì không chịu đựng được đêm nào cũng nằm mơ thấy Tần Mặc mà cô đã theo Âu Dương Văn Nhân trở về.

"Cho nên em muốn chờ thêm một chút nữa, nếu như anh ta tới tìm em, em sẽ ly hôn với anh ta, nếu anh ta không tới tìm em, vậy thì kéo dài thêm chút thời gian, đợi đến khi em nghĩ ra cách lại tới tìm anh ta."

Đây chính là phương pháp duy nhất mà Tô Song Song có thể nghĩ ra được, nhưng cô cũng biết đây chỉ là kế hoãn binh, liền bực bội nắm chặt váy mình.

Âu Dương Văn Nhân trầm mặc một chút, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Anh có một cách!" Tô Song Song nghe thấy vậy hai mắt liền sáng lên,

chợt ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, trong mắt ngập tràn vẻ thấp thỏm chờ mong.

"Em nói hai đứa là con anh, dù sao đi nữa anh ta cũng không biết được, đợi đến khi ly hôn xong khi hai đứa đã được hơn mười tuổi rồi sẽ không sợ anh ta nữa." Âu Dương Văn Nhân nói hết câu liền mỉm cười với Tô Song Song.

Tô Song Song có chút do dự, hiện giờ thì đây là cách tốt nhất rồi, nhưng trong lòng cô vẫn theo bản năng cảm thấy không chuyện gì có thể gạt được Tần Mặc, hơn nữa đôi mắt của hai đứa trẻ này cũng giống Tần Mặc như đúc, căn bản không thể lừa gạt được chuyện này.

"Anh biết em lo lắng mắt hai đứa sẽ bị lộ, nhưng em ly hôn mà không cho anh ta biết em có con, em không nói thì anh ta cũng không biết được, chờ ly hôn thành công rồi, em rời khỏi thành phố, anh ta sẽ càng không biết được."

"Nói là con của anh, chỉ cần tình huống xấu nhất là anh ta biết đó là con của em thì sẽ tính tiếp." Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa vươn tay vỗ lên tay Tô Song Song đang đặt trên đầu gối.

"Em yên tâm đi, có người cha nuôi là anh ở đây, cho dù phải vận dụng tất cả nhân mạch cũng sẽ không để bọn chúng vào trong tay người cha cặn bã này."

Tô Song Song không có bất cứ lập trường nào để phản bác lại, cho dù trong lòng cô không muốn tin rằng Tần Mặc có người phụ nữ khác, nhưng tất cả những điều kia lại không thể hiểu nổi, cuối cùng cô gật đầu, khóe mắt ửng hồng, dùng giọng mũi hừ một tiếng: "Cảm ơn anh, Văn Nhân."

"Em còn nói cảm ơn với anh là anh sẽ thực sự tức giận đấy, để hai đứa trẻ nghe thấy anh cũng không tiện..." Âu Dương Văn Nhân ngẩng đầu nhìn về phía tầng hai, chỉ vừa nhìn một cái đã khiến hần lập tức sửng sốt.

Tô Song Song thấy Âu Dương Văn Nhân có gì đó không đúng liền vội vàng nhìn lên, lập tức thấy Tô Dục Tú đứng trên đầu cầu thang, gương mặt nhỏ nhỏ không có bất cứ cảm xúc gì.

Ngay lập tức trái tim Tô Song Song rút lại, cô nuốt nước miếng một cái, trong nhất thời không biết nên nói gì cho phải, nhất định Tô Dục Tú đã nghe được chuyện khi này, nghĩ như vậy, lòng bàn tay cô tức khắc xuất hiện tầng mồ hôi mỏng.

"Màn Thầu..." Tô Song Song khẽ gọi một tiếng, theo đó đứng dậy muốn đi qua, nhưng lại không có dũng khí.

Tô Dục Tú lúc này liếc nhìn Tô Song Song, đi từ đầu cầu thang xuống, khó chịu nói: "Con không phải đã nói rồi sao, con tên Tô Dục Tú, không phải gọi là Màn Thầu."

"Phải, phải! Dục Tú, khi này..." Tô Song Song khẩn trương bẻ ngón tay, từ khi hai đứa còn nhỏ, cô đã nói với chúng rằng cha của chúng đã hi sinh vinh quang vì cứu người rồi.

Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi mà lời nói dối đã bị vạch trần, như vậy đã không chịu nổi rồi, nếu Bánh Bao biết thì cô cũng sẽ không khẩn trương như vậy, nhưng Tô Dục Tú với tâm tư chín chắn đã biết rồi, điều này khiến cô trở nên luống cuống.

Âu Dương Văn Nhân vẫn là người phản ứng nhanh hơn, nghe ra giọng điệu Tô Dục Tú không có gì thay đổi cả liền cười hỏi: "Con có đói chưa? Muốn ăn gì không, cha nuôi mua cho con."

Bộ dạng của Tô Dục Tú lúc này dường như không có vẻ như đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người, sau khi đi xuống tới tầng một vẫn nhìn Âu Dương Văn Nhân như thường ngày, không có biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Con muốn ăn cơm chiên, cảm ơn cha nuôi."

"Được, cha sẽ đi mua mấy món ăn về cho con ăn, Song Song, em dẫn Dục Tú đi làm quen hoàn cảnh ở đây đi." Âu Dương Văn Nhân nói rất lưu loát rồi đứng dậy, thấy Tô Song Song vẫn còn bối rối liền lấy cùi chỏ đẩy cô một cái, ném cho cô một ánh mắt hãy bình tĩnh chứ vội.

Lúc này Tô Song Song mới vững tâm lại, ném lại một ánh mắt cảm kích cho Âu Dương Văn Nhân, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, lôi kéo Tô Dục Tú quyết định đi bộ ở vườn hoa ngoài biệt thự.

Tô Dục Tú từ khi một tuổi đã vô cùng hiếu chuyện, hai tuổi đã bắt đầu thích xem tivi, kênh gì cũng xem, khi ba tuổi thì Tô Song Song đã phát hiện ra bé con rất thông minh, hầu như thứ gì cũng hiểu được.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 440: Hay Là Muốn Lợi Dụng

Cho nên trong nội tâm Tô Song Song rất bất an, cô hiểu được nếu Tô Dục Tú thật sự nghe thấy được đoạn đối thoại của cô và Âu Dương Văn Nhân thì chắc chắn sẽ hiểu được ý tứ trong đó.

Cô ngồi xổm xuống, trong lòng suy nghĩ xem có nên hỏi con mình xem rốt cuộc bé con có nghe thấy gì hay không, nhưng nếu như hỏi mà cậu nhóc vốn dĩ không nghe thấy gì, với chỉ số thông minh như thế này của con trai cô chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Tô Song Song rồi rầm phát điên, đột nhiên nghe thấy con trai bảo bối của mình mở miệng, "Mẹ, mẹ còn kéo nữa thì mặt cò sẽ bị mẹ kéo thành cái hố đấy."

"..." Tô Song Song nghe thấy vậy liền cúi đầu xem xét, cô bất tri bất giác đã bứt cỏ hoa ở ngay chính chỗ mình ngồi.

Cô vội vã thu tay về, chà xát tay mình, sau đó quay sang cười với Tô Dục Tú, lập tức đứng dậy hỏi: "Dục Tú à, có cần mẹ đẩy cho con hay không?"

"Không cần, nếu mẹ không có gì để nói thì chúng ta quay về, lát nữa em gái tỉnh lại không thấy mẹ sẽ khóc đấy." Tô Dục Tú vừa nói vừa quay đầu liếc nhìn Tô Song Song.

Trái tim bé nhỏ của Tô Song Song không hiểu sao lại run lên nhè nhẹ, vẫn cảm thấy hẫng con trai mình đã nghe được cuộc nói chuyện khi nãy, chút lý trí cuối cùng còn sót lại của cô lập tức bị đả kích đã tiêu tan hết cả.

Tô Dục Tú ngừng lại một chút, thấy Tô Song Song không tính nói gì liền trực tiếp nhảy xuống bàn đu dây, đi về hướng vào trong biệt thự. Tô Song Song thấy vậy lập tức kéo cánh tay bé nhỏ kia lại.

Hai mắt Tô Song Song chớp chớp, trong lòng nhanh chóng ra quyết định, rốt cuộc là nói thật hay nói dối đây! Trong một giây suy nghĩ này, dưới cái nhìn soi mói của Tô Dục Tú, Tô Song Song đã ra quyết định nhanh lần đầu tiên trong hai mươi tư năm cuộc đời mình.

"Thật ra cha con đã mất ký ức, đã quên mất mẹ, mẹ đau lòng mới rời khỏi quê hương, hiện giờ mẹ đã quên người đó, người đó cũng đã tìm được tình yêu đích thực, chúng ta ly hôn là chuyện tất cả đều vui vẻ! Đúng! Chuyện chính là như vậy!"

Tô Song Song cảm thấy bản thân thật sự quá cơ trí, trong lòng thầm khen mình 10.086 lần, quả thật mất trí nhớ là vạn năng.

Tô Dục Tú vẫn không biểu hiện cảm xúc gì như cũ, giống như không nghe thấy lời nói của Tô Song Song vậy, chẳng qua cậu nhóc cũng không đi tiếp, vẫn đứng tại chỗ, hơi rũ mắt xuống nhìn Tô Song Song đang nửa ngồi trước mặt, dường như đang tự hỏi điều gì đó.

Tô Song Song vốn còn đang rất tự tin, nhưng vừa nghĩ tới lần nào lời nói dối của mình cũng đều bị vạch trần, trong nháy mắt như không còn khí thở nữa, chợt dạ xoa tay, hai mắt càng chớp liên tục, không dám nhìn Tô Dục Tú nữa.

"Mẹ, A Mặc là ai?" Tô Dục Tú đột nhiên hỏi một câu, hỏi đến mức khiến Tô Song Song phải lập tức ngậy người, cô nuốt nước miếng một cái, không rõ con mình từ đâu mà nghe được cái tên này.

"Hả? A Mặc gì? Có phải ngôi sao trong phim truyền hình gì đó không?" Tô Song Song giả vờ ngây ngốc, dứt lời ánh mắt còn lơ đãng nhìn lên hướng bầu trời, bộ dạng ngốc nghếch ra vẻ mình cái gì cũng không biết.

"Từ khi con hiểu chuyện liền nghe thấy mỗi đêm mẹ đều gọi cái tên này." Tô Dục Tú duỗi bàn tay nhỏ bé ra, ôm lấy mặt của Tô Song Song, bắt cô nhìn về phía mình.

Đã bốn năm trôi qua Tô Song Song đã không nghe thấy cái tên này rồi, khi nghe được cái tên này từ trong miệng của Tô Dục Tú, cô có muốn giả bộ bình tĩnh cũng không làm được.

Lúc này khi đối diện với đôi mắt giống như đúc của Tần Mặc, trong lòng cô càng chua xót khó chịu hơn, chỉ trong một giây này Tô Song Song mới ý thức được thì ra cô cho tới bây giờ vẫn không quên được Tần Mặc.

Chỉ có điều cô đè nén hẳn tận đáy lòng mình, chỉ cần có người nhắc tới cái tên này thì giống như nhắc tảng đá đè nặng trong lòng cô lên, dù cho không muốn nghĩ tới thế nào thì Tần Mặc vẫn sẽ xuất hiện mọi lúc mọi nơi.

"Người đó là một người bạn tốt của mẹ, nhưng đã qua đời rồi, mẹ rất nhớ người đó." Lời nói của Tô Song Song nửa thật nửa giả, thật ra trong lòng Tô Song Song, cô tình nguyện rằng Tần Mặc đã chết, cũng tốt hơn nhìn hẳn và người phụ nữ khác ân ái sống cùng nhau.

Giả như Tần Mặc sống rất khỏe mạnh, hơn nữa còn đang thân mật với người phụ nữ khác, đã sớm quên mất cô rồi.

"Ồ! Chúng ta trở về thôi, không biết em gái có tỉnh hay chưa nữa." Tô Dục Tú cũng không hỏi nhiều nữa, lần này hiếm có dịp cậu nhóc chủ động nắm lấy tay Tô Song Song, lôi kéo cô đi về phía trước.

Tô Song Song vui quá hóa sợ nhìn Tô Dục Tú lôi kéo tay mình, mím môi, dường như sự khó chịu khi nhớ tới Tần Mặc ban nãy đã được hành động nhỏ này của Tô Dục Tú trị khỏi.

Trong lòng Tô Song Song cũng lo lắng có thể Bánh Bao đã tỉnh, vội vàng đè nén tâm tư khó chịu xuống, hít một hơi thật sâu, lật tay kéo bàn tay

bé nhỏ của Tô Dục Tú, đi vào trong biệt thự.

Cô không trông thấy bên ngã tư đường đối diện biệt thự có một chiếc xe đã đậu ở đây từ lâu, vị trí xe đậu có thể dễ dàng nhìn thấy tình cảnh xảy ra bên trong vườn hoa kia.

Tần Mặc ngồi trong xe, hít một ngụm khói thật sâu, sương khói lượn lờ che khuất đi một phần hàng mày của hắn, càng khiến người khác khó nhìn thấu được suy nghĩ của hắn.

Tài xế của Tần Mặc vẫn là người bốn năm trước, hắn nhận ra Tô Song Song, trông thấy người đàn ông đi từ trong biệt thự ra, hắn kinh ngạc lén liếc nhìn Tần Mặc từ gương chiếu hậu, thấy hắn không có biểu hiện gì mới nhẹ nhõm thở dài.

Nhưng khi hắn trông thấy Tô Song Song nắm tay đưa bé đi từ trong biệt thự ra, hắn quả thật đã cả kinh tới mức thiếu chút nữa đã rớt cả tròng mắt ra rồi, hắn cũng bất chấp việc Tần Mặc có tức giận hay không, mạnh mẽ quay đầu nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn chằm chằm hướng kia, dường như không cảm thấy tầm mắt của tài xế, tài xế ý thức được bản thân đã vượt quá giới hạn, vội vàng quay đầu lại, trong lòng cực kỳ thấp thỏm, lập tức cảm thấy cái ghế ngồi nóng đến bỏng cả mông, khiến hắn đứng ngồi không yên.

Tần Mặc không có bất cứ phản ứng gì, chỉ quen tay lấy một điều thuốc ra, nhóm lửa, hít một hơi, tầm mắt chưa từng di chuyển khỏi hướng kia.

Mãi cho đến khi Tô Song Song đã đi vào biệt thự lại rồi, một lát sau Tần Mặc mới sực tỉnh hiểu ra quay đầu nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tài xế chờ đợi trong chốc lát, thấy bộ dạng này của Tần Mặc, hắn thật sự đau lòng, suy nghĩ mãi vẫn không kiếm chế được mà hỏi một câu: "Tiểu

thiếu gia, ngài không vào trong đó sao?"

"Về thôi." Cuối cùng Tần Mặc cũng mở miệng, giọng điệu vô cùng lạnh lùng, dứt lời, hắn liền bóp nát điều thuốc trong tay, làn khói tan đi, lộ ra gương mặt càng lạnh lùng hơn so với trước kia.

"Điều này..." Tài xế còn muốn nói điều gì đó, nhưng khi thấy bộ dạng như vậy của Tần Mặc lại cảm thấy có nhiều lời hơn nữa cũng không có ích gì, đang muốn khởi động xe thì cửa sau đột ngột bị mở ra.

Tài xế phản ứng nhanh vừa định móc vũ khí trong ngực ra, khi nhìn qua kính chiếu hậu thấy là Bạch Tiêu liền thở nhẹ nhàng, hiểu chuyện mở cửa xe đi ra ngoài chờ.

Bạch Tiêu trực tiếp chui vào trong xe, ngồi đối diện với Tần Mặc, trên gương mặt hắn không còn vẻ cợt nhả như bình thường, vẻ mặt nghiêm túc, thấy Tần Mặc không nhìn hắn mà nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn lập tức cảm thấy tức giận.

"Sao anh không vào trong đó hỏi? Cho dù cô ấy đã sống với người khác, có con rồi, Tần Mặc anh nếu không muốn buông tay thì cô ấy có thể chạy được sao?" Bạch Tiêu nói đến đây thấy cả người Tần Mặc run lên liền cúi đầu xuống.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn tặng thêm một câu: "Hơn nữa tôi cảm thấy Tô Song Song không phải người như vậy đâu, trong chuyện này nhất định có gì hiểu lầm, tại sao anh không tới hỏi?"

"Tôi không muốn sau này nghe những chuyện của cô ấy nữa, nếu đây là điều mà cô ấy muốn, vậy thì sau này tôi sẽ buông tay cô ấy." Tần Mặc nói dứt lời liền mở cửa xe, ra dấu cho Bạch Tiêu xuống xe.

Bạch Tiêu nhất thời không kịp phản ứng với suy nghĩ này của Tần Mặc, khi đã kịp phản ứng rồi liền tức giận đến mức quai hàm bạnh ra, hắn cắn

rằng khuyên một lần nữa: "Tần Mặc, nếu anh không đi, tương lai chớ hối hận!"

Tần Mặc không phản ứng với lời Bạch Tiêu nói, chỉ vươn tay ra ngoài xe, Bạch Tiêu thấy Tần Mặc ngoan cố không chịu thay đổi, tức giận đá một cước lên ghế ngồi, nhanh chóng xuống xe, còn chưa hết giận dùng hết sức đóng cửa xe lại.

Ngay phút giây cửa xe được đóng lại đó, Bạch Tiêu giận dữ nói: "Anh không hỏi, tôi đi hỏi!"

Nào ngờ hắn vừa dứt lời, vẫn chưa bước đi thì cửa xe đã nhanh chóng bị mở ra, Tần Mặc trầm giọng rống một câu: "Anh dám!"

Trong khoảnh khắc đó, Bạch Tiêu cảm giác được Tần Mặc nổi giận, khi Bạch Tiêu đối diện với đôi mắt lạnh như băng kia của Tần Mặc giống như bị hàng ngàn dao găm găm lên người, hắn mới sững sốt một chút, Tần Mặc biểu lộ ra thần thái này cũng có nghĩa là hắn đang tức giận thật à, hơn nữa còn không nói trên bất cứ phương diện tình cảm nào.

Bạch Tiêu cũng giận, hắn muốn tức giận lại, lại cảm thấy đây là chuyện nhà người ta, hắn mù quáng xen vào thật sự chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nhưng Bạch Tiêu càng nghĩ càng tức giận, hắn cũng vì muốn tốt cho Tần Mặc, tên này lại khen ngược, không lĩnh tình đã đành, còn cảm thấy mình hại hắn có phải không!

"Tần Mặc, sớm muộn gì anh cũng sẽ có ngày phải hối hận đấy!" Bạch Tiêu ném lại một câu như vậy, sau đó bước lên xe của mình, giảm ga phóng ra ngoài, chuyện này hắn xem như hoàn toàn mặc kệ rồi.

Bạch Tiêu vừa đi khỏi, tài xế liền lên xe, hắn nghe thấy Tần Mặc và Bạch Tiêu khắc khẩu với nhau liền quay đầu lại lo lắng liếc nhìn Tần Mặc,

đã bao nhiêu năm trôi qua, nhưng đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Bạch Tiêu tức giận phát hỏa lớn như vậy.

"Đi." Tần Mặc cúi đầu, theo bản năng lấy một điều thuốc ra, bốn năm nay, nếu như không có thuốc khiến hắn tỉnh táo thì chỉ sợ hắn đã sớm phát điên rồi.

Ông chú tài xế già mặc dù lo lắng cho Tần Mặc, nhưng không dám làm trái mệnh lệnh của hắn, liền đạp chân ga, chiếc xe chậm rãi rời đi.

Lúc này Âu Dương Văn Nhân đi từ trong một góc ra, liếc mắt nhìn chiếc xe của Tần Mặc đi ra, thần sắc u ám không rõ ràng.

Một lát sau, hắn cầm túi đồ mà thủ hạ đã mua về, từ từ đi về hướng biệt thự.

Bánh Bao quả thật đã tỉnh lại, khi Âu Dương Văn Nhân đi vào đã thấy Tô Song Song ngồi trên mặt thảm trong phòng khách đang chơi đùa với hai đứa con, thật ra tình cảnh thật sự chính là Tô Dục Tú đang cùng chơi đùa với Tô Song Song và Bánh Bao.

Ba người nghe thấy tiếng động đều quay đầu nhìn về phía cửa, khi trông thấy Âu Dương Văn Nhân, Tô Song Song khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: "Anh đã về rồi! Vất vả rồi!"

Bánh Bao cười tủm tỉm vươn tay ra hét lên: "Cha ôm ôm!"

Cảnh tượng ấm áp này khiến Âu Dương Văn Nhân nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ đứng ở cửa, đợi đến khi Tô Song Song đi tới nhận lấy túi đồ trong tay hắn, Âu Dương Văn Nhân mới lấy lại được tinh thần.

"Anh làm hay em làm?" Khi Tô Song Song quay lại liền hỏi một câu theo bản năng, thái độ vô cùng tự nhiên, Âu Dương Văn Nhân mở miệng: "Để anh làm đi, em và các con chơi đi."

"Ừm, vậy em giúp anh rửa sạch đồ vậy." Tô Song Song ngược lại không cảm thấy Âu Dương Văn Nhân có gì không tự nhiên, đi vào phòng bếp rửa rau.

Âu Dương Văn Nhân đứng ở cửa, đứng mất mấy phút rồi mới thay giày đi vào phòng bếp, khi này hần phải vùng vẫy thật lâu, cuối cùng cũng không cách nào thoải mái tự nhiên được, trong lòng hần muốn nói một câu xin lỗi với Tô Song Song, lại do dự một chút mới mở miệng.

"Song Song, ngày mai cha của anh bảo anh tới tham gia một bữa tiệc rượu, tiệc rượu cần bạn nhảy, em có thể giúp anh một chút được không?" Âu Dương Văn Nhân nhìn qua phía Tô Song Song, vội vàng bày ra ánh mắt khẩn cầu.

Tô Song Song không hề nghĩ ngợi gì đã đồng ý, Âu Dương Văn Nhân đã giúp cô nhiều như vậy, cô đang lo không có cơ hội báo đáp anh, chẳng qua chỉ làm bạn nhảy thôi, cô đương nhiên tình nguyện rồi.

"Chẳng qua em không biết gì cả, đến lúc đó sẽ không gây ra rắc rối gì cho anh đấy chứ?" Tô Song Song suy nghĩ một chút liền khẩn trương hỏi một câu, sợ lại làm hỏng chuyện này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 441: Làm Bạn Gái Của Anh

Âu Dương Văn Nhân biết Tô Song Song sẽ không do dự mà đáp ứng, chẳng qua cô như vậy ngược lại lại khiến hấn càng khó chịu hơn.

Hấn cố nặn ra nụ cười tươi, lúc này có chút cứng nhắc, Âu Dương Văn Nhân cũng nhận ra bản thân cười quá cứng nhắc rồi, liền quay đầu đi giả bộ như đang uống nước.

"Không đâu, em đi mở màn thôi, còn lại chỉ cần ăn là được." Âu Dương Văn Nhân nghĩ tới tính cách tham ăn của Tô Song Song, trong lòng cảm thấy ấm áp, lại không kiềm chế được cười khẽ.

Tô Song Song vốn còn đang rất nghiêm túc, vừa nghe thấy những lời này lập tức xù lông, cô đặt đồ ăn vào trong thùng, quay đầu lại trừng mắt nhìn Âu Dương Văn Nhân, bất mãn lắm lắm: "Đồ ăn anh tự làm đi!"

"Nghe nói tất cả những món ăn trong buổi tiệc rượu đều nhập khẩu nguyên liệu từ nước ngoài về, các món bánh và tráng miệng ngọt cũng toàn do những đầu bếp nổi danh cả nước đích thân làm, mỗi món đều vô cùng đặc biệt, nguyên liệu..."

"..." Tô Song Song vừa nghe vậy bước chân lập tức ngừng lại, khi nghe thấy bánh ngọt liền không nhịn được nuốt nước miếng một cái, cô suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân.

"Không ăn cũng phải uống, chẳng qua những món ăn hôm nay anh tự rửa đi." Tô Song Song dứt lời quay đầu ưỡn ngực đi tới phòng khách.

Nào ngờ mới đi được một bước đã nhìn thấy Bánh Bao nhà mình không biết từ lúc nào đã đi tới đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song vừa thấy Bánh Bao nhà mình với công hiệu trị bệnh hiệu quả, tâm trạng nháy mắt đã tốt hơn không ít, vẻ ngượng ngùng do khi nãy mới bị Âu Dương Văn Nhân trêu chọc cũng biến mất không còn nữa.

Cô hơi ngồi xồm xuống, tầm mắt ngang với Bánh Bao, cười tươi như hoa, đang muốn ôm Bánh Bao lên liền nghe thấy Bánh Bao phồng má, giọng trẻ con non nớt vang lên: "Mẹ là người tham ăn sao?"

"Phụt!" Âu Dương Văn Nhân đứng sau lưng Tô Song Song cách đó không xa vẫn luôn chú ý đến tình huống bên kia, vừa nghe thấy lời Bánh Bao nói liền không kiềm chế được mà bật cười.

Tô Song Song cảm thấy như một chậu nước lạnh đổ ập lên đầu, cô hít sâu một hơi, ôm Bánh Bao lên dịu dàng hỏi: "Bánh Bao, con nghe ai nói tham ăn vậy?"

"Anh trai nói, anh nói mẹ chính là người tham ăn." Bánh Bao nói xong liền nở nụ cười đầm đìa, giọng nói kia quả thật khiến người ta nghe mà mềm nhũn cả người, nhưng nội dung trong lời nói lại thật sự khiến Tô Song Song cười không nổi.

Bánh Bao cũng phát hiện ra có gì đó không đúng, thường ngày khi bé con vừa nói xong thì mẹ sẽ cười vang, nhưng hôm nay lại cười mà càng như khóc vậy.

"Mẹ, mẹ không thích Bánh Bao sao?" Bánh Bao trong nháy mắt nóng nảy, duỗi cái tay béo ụ ịch nhỏ bé ra vòng quanh cổ Tô Song Song, dáng vẻ như muốn khóc.

"Không có, không có! Mẹ là vì... là vì đói quá thôi! Ăn no là tốt lên rồi!" Tô Song Song nói xong lập tức thấy hối hận. Như vậy cả đời cô đều không

thoát khỏi hai chữ tham ăn rồi.

Bánh Bao nghe xong cười khanh khách, trong tiếng cười có mùi sữa thoang thoảng đặc biệt dễ nghe, khiến Tô Song Song nghe thấy cũng khiến cả trái tim phải mềm nhũn.

"Anh nói tham ăn đáng yêu, Bánh Bao biết đáng yêu là có ý gì nhé, mẹ thật là đáng yêu!" Bánh Bao nói dứt lời liền hôn bẹp một cái lên mặt Tô Song Song, "Ba!" một tiếng

Tô Song Song vẫn cảm thấy con trai bảo bối của mình vẫn chưa đủ thông minh, cho tới bây giờ không ngờ cậu nhóc có thể nói ra được những lời này, ngay tức khắc rất nhiều cảm xúc đan xen, không khống chế được khiến hai mắt ửng đỏ.

Cô vội vàng ôm chặt Bánh Bao, đỡ khiến bé con nhìn thấy cảnh này lại bị dọa sợ.

Chẳng qua vừa ôm đã thấy Tô Dục Tú, Mần Thầu nhỏ của cô đang đứng trong phòng khách nhìn về phía này, trông thấy Tô Song Song nhìn qua đây, cái đầu bướng bỉnh quay sang bên, bộ dạng như vậy cực kỳ đáng yêu.

Trong nháy mắt, Tô Song Song cảm thấy trái tim ngập tràn ấm áp, cô nở nụ cười ôm Bánh Bao xoay vòng.

Ngay khi đang xoay vòng vui vẻ thì đột nhiên chân nghiêng một cái, trong nháy mắt cả người nghiêng một cái, ngay khoảnh khắc cô định kêu lên thành tiếng thì hai bàn tay to đã đỡ lấy vai của cô.

Tô Song Song vẫn chưa kịp quay đầu lại đã nghe thấy tiếng Âu Dương Văn Nhân quát lớn: "Ngã sắp xuống thì làm sao?" Giọng điệu trong nháy mắt không hề che giấu sự lo lắng.

Tô Song Song vẫn còn chưa hoàn hồn, sau khi đứng vững rồi vội vàng đặt Bánh Bao xuống, vỗ ngực mình, cô tùy tiện đã quen, vừa vỗ cơ thể vừa run lên một cái.

Đúng lúc Âu Dương Văn Nhân đứng sau lưng cô, lúc này hô hấp của hắn đang dồn dập không ngừng.

Hắn ý thức được bản thân đang suy nghĩ điều gì, giống như đang cầm một củ khoai lang bỏng tay liền vội vàng buông ra lùi ra sau một bước.

Tô Song Song vẫn chưa phát hiện ra, khi sức tỉnh hiểu ra liền quay đầu lại nhìn Âu Dương Văn Nhân, cười xin lỗi: "Xin hứa lần sau không phạm phải nữa!"

Âu Dương Văn Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người tiếp tục nấu cơm, kì thực hắn thật sự không cách nào đối mặt với một Tô Song Song không phòng bị như vậy.

Hắn cúi đầu, cắt từng lát trầm ổn xuống thớt, đôi mắt xanh sáng như bầu trời trong nháy mắt vô cùng tối tăm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Song Song còn đang ngủ, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó cô lập tức mạnh mẽ ngồi dậy, hốt hoảng tìm di động, nhìn thời gian một lát, đã mười giờ rồi, cô hơi sửng sốt một chút, sau đó lộn xuống giường.

Cô hốt hoảng đang muốn lao ra ngoài thì đột nhiên ý thức được gì đó, lại quay trở về toilet trong phòng ngủ sửa sang bản thân một chút mới đi ra ngoài.

Khi cửa vừa được mở ra, Tô Song Song đã nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân dựa đầu cầu thang chờ cô, cô gãi loạn mái tóc của mình, quả thật xấu hổ quá đi.

"Văn Nhân, em xin lỗi, em ngủ quên mất." Tô Song Song vừa nghĩ tới mình và Âu Dương Văn Nhân đã hẹn nhau lúc chín giờ, như vậy hẳn đã đợi mình ở bên ngoài một tiếng đồng hồ rồi, thật ngại quá.

"Không sao, dù sao sớm muộn chút hay muộn một chút cũng không liên quan." Âu Dương Văn Nhân nói xong liền vươn tay với Tô Song Song, ra dấu cho cô tới gần.

Tô Song Song cảm thấy áy náy, không nghĩ nhiều nữa, duỗi tay đi tới gần, Âu Dương Văn Nhân tiện thể nắm lấy tay cô, kéo cô đi xuống tầng.

"Chúng ta đi đâu đây?" Tô Song Song cúi đầu nhìn chiếc váy vải bông tùy tiện của bản thân, có chút chột dạ, nếu cô mặc chiếc váy này tới tiệc rượu chắc hẳn phải xấu hổ đến bùng cháy mất thôi.

"Ăn cơm trước đã, ăn xong anh sẽ dẫn em đi tìm đồ mặc." Âu Dương Văn Nhân quay đầu liếc nhìn Tô Song Song, nở nụ cười tươi như hoa vô cùng thân thiết.

Tầm mắt của hắn nhìn về phía nơi hay người đang nắm tay, thấy cô không thu tay về, nụ cười càng ấm áp hơn, hắn quay đầu lôi kéo Tô Song Song đi về phía trước.

Tô Song Song quay đầu liếc mắt nhìn Bánh Bao và Dục Tú ở trong phòng khách đã được giao cho bảo mẫu, còn chưa kịp nói gì đã bị Âu Dương Văn Nhân kéo ra ngoài rồi.

Sau khi hai người ăn xong thì cũng đã là giữa trưa, Âu Dương Văn Nhân liếc nhìn thời gian, trực tiếp kéo Tô Song Song đến cửa hàng bán lễ phục tiệc.

Hắn thay xong bộ âu phục đã được lựa chọn xong trước ngời bên ngoài chờ Tô Song Song, tâm trạng có chút thấp thỏm chờ mong, bởi vì hắn chưa từng thấy Tô Song Song mặc lễ phục bao giờ.

Tô Song Song bình thường không trang điểm, Âu Dương Văn Nhân biết rõ Tô Song Song rất đẹp, nhưng từ khoảnh khắc khi thấy Tô Song Song đi từ trong phòng thử đồ ra, hẳn không thể ngờ rằng hẳn lại có thể ngạc nhiên đến mức ấy.

Hắn nhanh chóng đứng dậy nhìn Tô Song Song, sững sờ trong chốc lát mới lấy lại được tinh thần, đây rõ ràng chính là Tô Song Song vẫn cười ngây ngốc bên cạnh hắn suốt bốn năm trời đấy.

Tô Song Song đối diện mặc lễ phục xanh nhạt, bộ lễ phục bó sát đã uyển chuyển phô ra tất cả dáng người của một Tô Song Song vốn đã hay quen mặc những bộ quần áo rộng thùng thình rồi.

Một hàng những mảnh kim cương uốn lượn xung quanh cổ áo, giống như bàn tay người đang phác thảo những đường nét xinh đẹp hấp dẫn tầm mắt người đối diện, khiến người ta không kiềm chế được phải nhìn theo đường cong lung linh mờ ảo đó.

Bộ lễ phục của Tô Song Song rất bảo thủ, nhưng cho dù như vậy thì vẫn lộ ra đường quai xanh xinh đẹp, bộ ngực như ẩn như hiện ngạo nghễ, Âu Dương Văn Nhân cảm thấy yết hầu khô khốc.

Trong nháy mắt hắn cúi đầu xuống, di chuyển tầm mắt đi hướng khác, Tô Song Song vốn còn có chút bối rối, khi thấy Âu Dương Văn Nhân trông thấy cô đã mạnh mẽ cúi đầu liền càng luống cuống hơn, cô níu lấy làn váy, không quá khăng định hỏi một câu: "Không đẹp?"

Nhà thiết kế đứng bên cạnh vẫn luôn loay hoay giúp cô thiết kế lễ phục vừa nghe thấy vậy lập tức ngước mắt lên lẩm bẩm: "Sao có thể không đẹp được, từ khi cô bước ra quả thật đã nhanh chóng chọc mù mắt tôi rồi, chắc hẳn thiếu gia Âu Dương cũng bị mù mắt trước dáng vẻ đáng kinh ngạc này của cô rồi."

"..." Tô Song Song thật sự không biết nên tự hào vì nhà thiết kế này không câu nệ tiểu tiết, làm người ngay thẳng hay nên nói rằng hẳn ta nên về nhà rồi hằng nói những lời đầy nhảm.

Âu Dương Văn Nhân nghe thấy được những lời này, chút ngượng ngùng còn sót lại biến mất không còn thấy đâu nữa, hẳn liếc nhìn nhà thiết kế muốn bị xử lý kia, ánh mắt không có gì đặc biệt, lại khiến nhà thiết kế phải run rẩy, lập tức câm miệng không dám nói gì nữa.

Âu Dương Văn Nhân cảnh cáo nhà thiết kế kia xong, qua một khúc nhạc đệm nhẹ vậy khiến trái tim xao động dần bình tĩnh trở lại, hẳn ngẩng đầu nhìn Tô Song Song, lúc này mới cẩn thận đánh giá cô.

Tô Song Song ngượng ngùng khi bị Âu Dương Văn Nhân nhìn như vậy, mặc dù trước kia cô cũng từng mặc lễ phục, nhưng chuyện đó cách đây đã bốn năm, đương nhiên cảm thấy không quen, hai gò má cô ửng hồng, biểu hiện vẻ thẹn thùng, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân.

Âu Dương Văn Nhân không kiềm chế được tán dương một câu từ tận đáy lòng: "Đẹp, rất đẹp."

Tô Song Song được khen là đẹp, trong lòng bất giác hồi hộp, nhưng cô bỗng nghĩ tới một vấn đề quan trọng liên sưng sờ hỏi Âu Dương Văn Nhân một câu: "Đúng rồi, Văn Nhân, bữa tiệc mấy giờ bắt đầu?"

Âu Dương Văn Nhân cũng tức khắc hoàn hồn, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, bữa tiệc chính thức bắt đầu lúc sáu giờ, nhưng cũng đã hơn năm giờ rồi, nếu đến muộn thì sẽ cực kỳ không lễ phép.

Hơn nữa, hôm nay hẳn tuyệt đối không thể tới trễ, nếu không người cần gặp đi mất rồi thì phần chuẩn bị mà hẳn đã hao tổn biết bao công sức để diễn này sẽ bị phá hết mất.

"Mấy người nhanh chóng làm tóc cho cô ấy đi, làm xong chúng ta trực tiếp tới đó." Âu Dương Văn Nhân liếc nhìn nhà thiết kế, nhà thiết kế kia vốn còn đang mè nheo, vừa bị hắt nhìn một cái đã vội vàng lôi kéo Tô Song Song phi tới nhanh chóng chuẩn bị.

Đợi đến khi Tô Song Song đã làm tóc xong, đứng trước mặt Âu Dương Văn Nhân thì hắt đột nhiên có chút hối hận, chỉ có điều chút hối hận này chỉ kéo dài trong chốc lát đã bị hắt đè nén che giấu tận sâu trong đáy lòng.

Hắt vươn tay lôi kéo Tô Song Song, dịu dàng nói một câu: "Đi thôi."

Khi Tô Song Song xuống xe nhìn thấy đại sảnh bữa tiệc giống như cung điện này liền không biết nên đi đường nào nữa rồi.

Cô ngừng lại trong chốc lát mới từ từ quay đầu nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, giọng điệu cứng nhắc, có chút sợ hãi nói: "Đây là tiệc gì vậy? Cũng không cần phải lớn đến vậy chứ!"

"Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi, địa điểm được chọn có hơi trang trọng một chút mà thôi, một lát nữa em đi vào đó không cần phải khẩn trương, anh dẫn em đi lướt qua một vòng, sau đó sẽ đưa em tới khu vực ăn uống, em ăn xả láng là được, mặc kệ có mặt mũi hay không, dù sao cũng không có ai nhận ra em cả."

Âu Dương Văn Nhân nói dứt lời liền đặt tay Tô Song Song lên tay mình, lại tặng thêm một câu: "Nhưng Song Song à, em còn cần phải giúp anh một việc, sau khi em đi vào, em chính là bạn gái tạm thời của anh, giúp anh ngăn cản những người phụ nữ muốn thân thiết với anh được không?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 442: Cuối Cùng Lại Gặp Mặt

Tô Song Song nghe xong thì có hơi khó xử, cô quan sát Âu Dương Văn Nhân, hẳn ta vốn là con lai nên rất đẹp trai, nụ cười lại ấm áp hiền lành, chắc hẳn là một người tốt bụng, nếu có người nhờ giúp đỡ chắc hẳn ta cũng sẽ không từ chối

Loại đàn ông này sẽ rất nguy hiểm nếu rơi vào trong đám phụ nữ, cô nghĩ tới mục đích khi tới chỗ này của mình thì vỗ vỗ ngực, muốn giúp người thì giúp tới cùng nhé!

Sau đó, Tô Song Song mới ý thức được hành vi của mình hung hãn như thế nào, vội vàng nhìn xung quanh, thấy không có ai thì cô mới nhẹ nhàng cười: “Không có vấn đề gì, mấy chuyện nhỏ này mà không giúp được thì đâu xứng đáng là anh em.”

“VẬY sau đó anh sẽ giới thiệu em là... vợ chưa cưới của anh đi! Như vậy mới có thể làm cho đám phụ nữ kia hết hi vọng, sẽ không tới làm phiền em, thế nào?”

Âu Dương Văn Nhân khi nói tới câu “hết hi vọng” thì hình như nghĩ tới chuyện gì đó không vui, biểu lộ rất khó chịu, Tô Song Song thấy thế thì cũng đồng ý.

“Không có vấn đề gì, đi thôi! Để chị dẫn chú đi tới con đường yêu đương tự do.” Tô Song Song nói rồi khoác vào cánh tay Âu Dương Văn Nhân, ra hiệu hẳn ta đi tới phía trước.

Âu Dương Văn Nhân nghe Tô Song Song nói vậy thì hơi lão đảo, mang theo cô đi tới hội trường nhưng trong lúc bước đi thì hẳn ta nghĩ tới những chuyện xảy ra hồi nhỏ nên nụ cười trên mặt có hơi cô đơn.

Lúc Âu Dương Văn Nhân đi vào thì đã không còn sớm rồi, trong buổi tiệc có tốp năm tốp ba đứng với nhau chuyện trò vui vẻ, có vẻ họ không nhận ra Âu Dương Văn Nhân thế nhưng vẫn bị một đôi nam thanh nữ tú này thu hút. Ánh mắt của mọi người trong buổi tiệc đều hướng về phía bọn họ khiến cho Tô Song Song cảm thấy có chút dễ chịu.

Chủ nhân của buổi tiệc đương nhiên là biết Âu Dương Văn Nhân, hình như còn có quan hệ rất tốt. Thấy hẳn ta mang theo bạn gái đi tới thì vội vàng đi ra đón, mỉm cười nói: “Âu Dương, cậu đã tới rồi sao? Tôi còn tưởng không mời được người nữa nha. Ba mẹ cậu vẫn khoẻ chứ?”

“Họ vẫn khoẻ! Cảm ơn ngài, buổi tiệc hôm nay đúng là long trọng đó.” Âu Dương Văn Nhân cũng không khách khí, nói chuyện với chủ nhân bữa tiệc vài câu.

Tô Song Song đứng ở bên cạnh lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, Âu Dương Văn Nhân giống như là cảm nhận được sự khó chịu của cô nên giới thiệu với chủ nhân của bữa tiệc: “Đây là vợ chưa cưới của tôi, Song Song.”

“Ồ? Vậy sao?” Chủ nhân của bữa tiệc nghe được ba chữ vợ chưa cưới thì cực kỳ kinh ngạc, chút xíu nữa thì la to lên rồi, cũng may hẳn đã kịp phản ứng lại.

“Chào cô, tôi là Cố Nguyên, là chủ nhân của bữa tiệc này, rất vui được biết cô.” Cố Nguyên vừa nói vừa đưa tay ra. Tô Song Song cũng hơi sợ mà vươn tay ra, hơi bắt tay rồi lại buông, cũng hơi khẩn trương mà nói: “Tôi cũng rất vui khi được biết ngài.”

“Hai người cứ tự nhiên, có vài người khách mới tới. Tôi ra chào hỏi họ một chút! Âu Dương ở lại nói chuyện với Song Song nhé vui vẻ nhé.” Thật

ra Âu Dương Văn Nhân cố ý không nói tới họ của Tô Song Song, bởi vì Tô Song Song còn không có cho hẳn ta biết cô họ Tô cho nên Âu Dương Văn Nhân cũng không nói tới.

Tô Song Song thấy người đó đi thì thở phào một tiếng, Âu Dương Văn Nhân cúi đầu cười nhẹ với cô, chờ tới khi Tô Song Song cảm thấy hơi lạ thì mới ngẩng đầu lên, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Tô Song Song hơi kinh ngạc khi thấy Âu Dương Văn Nhân cười, nên mở miệng hỏi.

“Vừa mới tới đây không biết là ai muốn dẫn anh đi tới con đường yêu đương tự do đây. Thế mà bây giờ còn chưa gặp người phụ nữ nào mà đã sợ rồi, hừm...”

“Bởi vì không phải phụ nữ thì tôi mới sợ đó! Không đúng, đây không phải sợ, mà là lễ phép! Đợi tới khi gặp phụ nữ thì tôi sẽ giúp anh.”

Tô Song Song không dám nói lớn, chỉ có thể nhỏ giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Âu Dương Văn Nhân nhưng trong mắt mọi người xung quanh thì hai người giống như đang liếc mắt đưa tình vậy.

“Tới rồi!” Âu Dương Văn Nhân đột nhiên cúi đầu xuống, kề sát tai Tô Song Song nói một câu. Tô Song Song theo bản năng muốn lui lại nhưng lại thấy là lạ.

Thuận theo ánh mắt của Âu Dương Văn Nhân thì Tô Song Song thấy một người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp và cách ăn mặc thu hút đang đi tới.

Trong nháy mắt Tô Song Song hiểu Âu Dương Văn Nhân vừa nói cái gì, vì muốn rửa sạch nỗi xấu hổ vừa rồi nên cô lập tức tập trung tinh thần.

Cô lập tức ôm chặt cánh tay của Âu Dương Văn Nhân, hơi ngửa đầu, tỏ vẻ rất kiêu ngạo. Tô Song Song nghĩ thầm: mặc kệ có tốt hay không thì về khí thế không thể thua được.

Chỉ là Tô Song Song cảm thấy người phụ nữ này nhìn hơi quen, nhưng nghĩ mãi cũng không ra là gặp ở đâu.

“Âu Dương tiên sinh, vị này là...?” Người phụ nữ xinh đẹp này đi tới, một đôi mắt ẩn chứa tình ý mà nhìn Âu Dương Văn Nhân, sau đó nhìn qua Tô Song Song, cười rất hòa nhã.

Thế nhưng Tô Song Song lại cảm thấy một luồng sát khí ập tới, cô nuốt nước miếng, ưỡn ngực ngẩng đầu, chỉ là giày cao gót của cô không đủ cao nên vẫn không cao bằng người phụ nữ này.

“Là vợ chưa cưới của tôi.” Âu Dương Văn Nhân nói xong còn cứng chiều mà nhìn Tô Song Song, tình cảm rất chân thành khiến cho Tô Song Song không khỏi thán phục khả năng diễn của Âu Dương Văn Nhân.

Sắc mặt của người phụ nữ này trở nên khó coi nhưng cô ta vẫn vì lễ phép nên mỉm cười, lúc này mới nhìn kỹ Tô Song Song, trong mắt không hề che giấu vẻ chán ghét.

Một màn này để tim Tô Song Song đập mạnh, nhớ tới lần đầu mình và Tần Mặc đi cùng nhau, cô cũng giả mạo thành vợ chưa cưới của anh.

Chỉ là khi đó là cô định trả thù, không nghĩ tới vì vụ trả thù đó mà đem trái tim lẫn thân xác của mình đều giao cho Tần Mặc.

Tô Song Song đã chuẩn bị tinh thần bị người phụ nữ này châm chọc nhưng không nghĩ tới lại được khen: “Vợ chưa cưới của Âu Dương tiên sinh rất xinh đẹp!”

Lúc đầu Tô Song Song còn muốn chuẩn bị chiến đấu tới cùng nhưng lại gặp sự tấn công mềm mại của đối thủ nên cô không biết phải làm gì mới tốt nữa.

“Đúng vậy, rất xinh đẹp.” Càng làm cho Tô Song Song cảm thấy ngoài ý muốn đó là Âu Dương Văn Nhân lại mặt dày thừa nhận, làm cô càng thêm ngơ ngác, không biết làm gì nữa cả.

Lúc này, Tô Song Song cảm thấy da mặt của Âu Dương Văn Nhân rất dày, diễn xuất tốt đến vậy thì đối phó với đám nữ nhân chắc là không thành vấn đề gì chứ? Tại sao lại phải để cô đi cùng nhỉ? Rõ ràng cô chỉ có liên lụy tới hắn ta mà không giúp được gì.

“Tại sao em lại ở đây.” Ngay khi Tô Song Song cúi đầu nghĩ ngợi thì đột nhiên nghe được tiếng nói lạnh như băng này.

Trái tim Tô Song Song đập nhanh, khẩn trương tới mức cả người đều cứng lại, hô hấp của cô dồn dập, nuốt nước miếng. Tiếng nói này dù bao lâu đi nữa cô đều sẽ không quên.

Tròng mắt Tô Song Song đỏ hoe, cô nắm chặt bàn tay mình lại mới nhận được nước mắt sắp rơi, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tới Tần Mặc đứng cách đó không xa.

Khi cô nhìn thấy gương mặt của hắn lần nữa thì cả người đều cứng lại, miệng cô há to, muốn nói cái gì đó thế nhưng cô không thể nghe được mình nói cái gì.

Cô muốn hỏi người phụ nữ trên báo là ai, người phụ nữ trong điện thoại là ai, thế nhưng người rời đi trước là cô nên cô cảm thấy mình không có tư cách chất vấn Tần Mặc.

Cô đang muốn trả lời câu hỏi của Tần Mặc nhưng cô không biết giải thích như nào, càng không biết cách đối mặt với Tần Mặc ra sao.

“Em...” Tô Song Song mãi mới tìm lại được tiếng nói của mình, ai biết được người phụ nữ vẫn nói chuyện với Âu Dương Văn Nhân lại quay đầu lại.

Cô ta bước nhanh tới cạnh Tần Mặc, ôm lấy cánh tay của Tần Mặc, cười nói một cách tự nhiên: “Em vừa từ toilet ra, không thấy anh đâu nên tới đây, xin lỗi đã để anh lo lắng.”

Tần Mặc nghe vậy thì nhìn cô ta, gật đầu nói: “Lần sau thì đừng chạy loạn.”

Tần Mặc nói xong thì gật đầu với Âu Dương Văn Nhân, quay người dẫn theo người phụ nữ đó đi, từ đầu tới cuối đều không nhìn Tô Song Song một chút nào.

Tô Song Song đứng tại chỗ nhìn bóng lưng vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, đột nhiên cảm thấy có chút khó khăn khi hít thở, tim đau như có ai đang đó đang cầm lấy và móc nó ra vậy.

Hóa ra câu nói vừa rồi không phải nói với mình, hóa ra Tần Mặc có thể dịu dàng như vậy với một người khác không phải là mình, hóa ra trong lòng Tần Mặc thì mình cũng chẳng phải là cái gì!

“Hình như người đó là tổng giám đốc tập đoàn Tần thị, thật đúng là tuổi trẻ tài cao a, anh ta và Viện Viện đúng là xứng đôi.” Âu Dương Văn Nhân vẫn luôn nhìn hai người kia, nói tới đây mới cúi đầu nhìn tới Tô Song Song.

“Song Song, em làm sao vậy? Tại sao sắc mặt kém vậy, khó chịu chỗ nào sao?” Âu Dương Văn Nhân hình như vừa phát hiện Tô Song Song hơi lạ nên khẩn trương hỏi.

Tô Song Song cảm thấy rất lạnh, lạnh tới mức run lên, run một lúc thì hít thở càng thêm khó khăn. Cô tóm lấy ống tay áo của Âu Dương Văn Nhân,

nhẹ giọng nói: “Hình như là dì cả của tôi tới! Bụng tôi đau quá! anh đưa tôi tới phòng vệ sinh đi.”

Tô Song Song nói xong thì nắm chặt lấy cánh tay của Âu Dương Văn Nhân. Cô không muốn thể hiện sự cô đơn và thương tâm của mình để cho Âu Dương Văn Nhân thấy. Cô đã thua Tần Mặc rồi nên không muốn tôn nghiêm của mình cũng mất đi.

Âu Dương Văn Nhân có vẻ thật sự tin tưởng Tô Song Song đang đau bụng, cẩn thận dìu cô đi tới phòng vệ sinh, đứng tại nơi rửa tay gần cửa phòng, tay Âu Dương Văn Nhân run run rút ra một điều thuốc, rít một hơi thật sâu mới kiềm chế được sự run rẩy của bản thân.

Hắn ta nhìn tới một nơi không xa, ánh mắt cực kỳ cay độc và khó chịu.

Khi Tô Song Song vừa đi vào phòng vệ sinh thì cô lập tức chạy tới một căn phòng nhỏ, khóa trái lại. Cô cắn cánh tay của mình để ngăn cản không cho mình khóc thành tiếng, thế nhưng khi nghĩ tới cảnh Tần Mặc không nhìn mình mà cùng đi với một người phụ nữ khác thì...

Những ảo tưởng mà cô dựng lên đều bị đánh tan nát tới mức ngay cả bột phấn đều không thừa lại. Tới cuối cùng cô phải hít thật sâu mới có thể dừng khóc.

Hai mươi phút sau, khi Âu Dương Văn Nhân gọi điện cho cô thì Tô Song Song mới có thể chịu đựng được nỗi đau lòng. Trang điểm lại một chút rồi mới đi ra ngoài.

“Em cảm thấy thế nào? Hay là để anh đưa em về nhé?” Âu Dương Văn Nhân nói xong thì đỡ lấy cánh tay của Tô Song Song.

Tô Song Song rất muốn quay về, vừa định mở miệng thì thấy Tần Mặc đang đi tới đây. Cô liền nhích lại gần lồng ngực của Âu Dương Văn Nhân.

Lúc này thì Tô Song Song quyết định không rời đi nữa, Tần Mặc cố ý coi như không quen biết cô, cô không thể chạy trốn vào lúc này được, nếu không thì giống như là cô còn rất quan tâm Tần Mặc vậy.

Tô Song Song dự định đối chọi với anh tới cùng. Dù cho rằng có gãy thì cô cũng phải cố mà nuốt, không thể để Tần Mặc xem thường được.

Nghĩ như vậy nên Tô Song Song nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không có gì. Không thể để anh khó xử được, em cũng không đau lắm, dù em tới ghế sofa ngồi một lát là ổn rồi.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 443: Nụ Hôn Khó Hiểu

Âu Dương Văn Nhân gạt đầu, dìu cô ra ngoài, khi đi ngang qua Tần Mặc thì mắt cũng không nháy một cái, giống như là không nhìn thấy người trước mặt vậy.

Tô Song Song lại vội vàng cúi đầu xuống. Mặc dù cảm thấy mình nên ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới nhưng mà khi đi tới gần Tần Mặc thì cô lại cúi đầu xuống, không dám nhìn vào Tần Mặc.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tô Song Song lại cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng, cô quay đầu lại theo bản năng thì chỉ thấy một bên mặt của Tần Mặc.

Tô Song Song ý thức được là do chính mình suy nghĩ nhiều, hai má đỏ bừng, cúi đầu xuống, trái tim lại nhảy loạn.

Đợi tới lúc Tô Song Song ngồi vào ghế sofa thì cô vội vàng cầm một cốc nước, uống một hơi hết sạch. Cô cảm thấy dễ chịu hơn hẳn sau khi uống xong cốc nước này.

Âu Dương Văn Nhân ngồi bên cạnh, đang muốn vươn tay ra cầm Tô Song Song, nào biết khi hần ta vừa đưa tay ra thì Tô Song Song lại cầm lên một cốc nữa để uống, Âu Dương Văn Nhân chỉ có thể thở dài.

“Đã đau bụng lại còn uống nước lạnh?” Âu Dương Văn Nhân nói vừa gọi phục vụ lấy một cốc nước ấm. Nước ấm được mang lên thì Âu Dương Văn Nhân đưa vào trong tay Tô Song Song.

Tô Song Song lập tức cảm nhận được nhiệt độ ấm áp, sự thấp thỏm trong lòng hơi giảm xuống, cô nghĩ nghĩ rồi tươi cười với Âu Dương Văn Nhân.

Tô Song Song uống một hớp, nước ấm theo cổ họng chảy xuống làm cô thấy dễ chịu, giọng nói cũng trở nên bình thường: “Văn Nhân, tôi tốt hơn nhiều rồi, anh cứ đi nói chuyện với mọi người đi, tôi ở đây nghỉ một lát rồi đi tới khu ăn uống, anh không cần lo lắng cho tôi.”

Âu Dương Văn Nhân liếc qua bên cạnh một chút, mặc dù không muốn nhưng vẫn đứng dậy, cười cười và dặn dò cô một câu: “Có chuyện gì thì hãy gọi điện cho anh, lúc sau anh sẽ tới khu ăn uống đón em.”

Hiện tại Tô Song Song rất muốn yên lặng một mình, vội vàng phất tay, cố tỏ vẻ là mình ổn, cười nhẹ với Âu Dương Văn Nhân, sau đó lại cúi đầu xuống nhìn vào cốc nước, cũng chẳng muốn ngẩng đầu lên nữa.

Khi Tô Song Song cảm thấy Âu Dương Văn Nhân đã đi xa thì cảm giác đau đớn từ tận sâu trong lòng cũng không thể che giấu được. Cô dùng răng cắn mạnh vào cốc phát ra những tiếng kẽo kẹt nhưng vẫn không thể làm dịu được sự đau đớn trong lòng.

Tô Song Song vốn cho rằng mình có thể bình tĩnh khi gặp lại Tần Mặc. Thế nhưng cô không nghĩ tới, chỉ cần một cái liếc nhìn của Tần Mặc đã để cô hoảng hốt muốn chạy trốn rồi.

Khi Tô Song Song nghĩ tới đây vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, không nhìn thấy Tần Mặc thì cô thở phào nhẹ nhõm. Tô Song Song nghỉ ngơi một lát rồi hít sâu một hơi, tự nhiên cảm thấy bụng đói cồn cào.

Cô chọc chọc vào cái bụng lép kẹp của mình, xì một tiếng, đúng là kém cỏi mà.

Nhưng lúc này Tô Song Song nhớ tới mình còn chưa ăn trưa nữa, sau khi nhìn một vòng không thấy Tần Mặc thì cô mới đứng dậy đi tới khu ăn

uống.

Khi Tô Song Song đi ngang qua đầu cầu thang hẻo lánh thì đột nhiên có hai cánh tay chắc khỏe giữ chặt tay cô, kéo cô về phía góc khuất của cầu thang.

Tô Song Song sợ hãi, định hét lên thì miệng lại bị một bàn tay to che lại, cô bị xoay trở lại, sau lưng dán vào bức tường lạnh lẽo, Tô Song Song kinh hãi, đang muốn nói cái gì thì lại cảm nhận được cảm giác quen thuộc.

Cả người Tô Song Song cứng đờ, nhướn mày lên. Khi thấy khuôn mặt lạnh lẽo quen thuộc trước mặt thì Tô Song Song chỉ cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

“Vợ chưa cưới sao?” Tần Mặc nói xong thì rút tay lại, cúi đầu lạnh lùng nhìn Tô Song Song, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo.

Khi Tô Song Song nhìn thấy Tần Mặc thì lỗ tai cô đột ngột ong lên, căn bản là không nghe rõ Tần Mặc nói cái gì, chỉ ngơ ngác phát ra một tiếng: “Hả?”

Tần Mặc lại đưa mặt mình tới gần mặt của Tô Song Song hơn, hai người bốn mắt nhìn nhau, chóp mũi gần như chạm vào nhau, Tô Song Song lập tức khẩn trương lui về phía sau.

Cô đã quên phía sau là tường, lùi lại như vậy không những không có hiệu quả gì mà còn khiến cho cô nhích về phía trước một chút, mũi đụng trúng mũi của Tần Mặc.

Một tay Tần Mặc tóm lấy bả vai của Tô Song Song, hơi kéo về phía trước một cái, tay kia thì đặt sau gáy cô, nghiêng đầu hôn xuống.

Tô Song Song cảm nhận được môi của Tần Mặc dán lên đôi môi của cô thì cô cảm thấy lạnh lẽo, cô sợ hãi trừng mắt, theo bản năng muốn há miệng

muốn nói cái gì đó, ai biết cô vừa mở miệng thì Tần Mặc cũng thừa lúc mà lẩn tới.

Trong đầu Tô Song Song hiện ra hai bong bóng màu hồng phấn, cả người cũng từ cứng ngắt chuyển thành nhẹ nhàng.

Cô cảm thấy một đôi tay lạnh lẽo đang chạy trên người cô, làm cho cô cảm thấy lạnh tận xương tủy, giống như trái tim đều đông lạnh lại, cả người đều run rẩy.

Không biết qua bao lâu, lâu tới mức Tô Song Song sắp không thở được mà ngất đi thì Tần Mặc mới rời khỏi đôi môi của Tô Song Song, Tô Song Song vội vàng hít thở.

Trán Tần Mặc dán tại trán của Tô Song Song, đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào hai mắt Tô Song Song, giống như muốn thông qua đôi mắt của cô mà nhìn thấy nội tâm của cô vậy, lúc này đôi mắt của anh lại nhiều hơn một chút yêu thương.

Hai mắt Tô Song Song là sương mù mờ lung, bởi vì thiếu không khí nên đang dùng cả miệng để hô hấp, cơ ngực phập phồng, cô cảm thấy đôi môi hơi đau rất nên lè lưỡi liếm môi.

Động tác vô ý thức này của cô để Tần Mặc cảm thấy nóng bức, đôi mắt lạnh lẽo của Tần Mặc cũng chuyển thành nóng bỏng.

Tô Song Song lúc này mới lấy lại được tinh thần nên cảm thấy lạ lẫm, chuyện này là sao đây! Tần Mặc coi cô là gì?

Tô Song Song ngẩng đầu, căm tức nhìn Tần Mặc, khi sức lực được hồi lại thì cô muốn đẩy Tần Mặc ra, chỉ tiếc là với sức lực của cô thì chỉ như trứng chọi đá mà thôi.

Tần Mặc thấy ánh mắt và vẻ mặt ghét bỏ của Tô Song Song đang nhìn mình thì ánh mắt từ ôn hòa biến thành tức giận, một tay cầm tay của Tô Song Song ấn lên trên tường, cúi đầu nhìn Tô Song Song một cách hung ác.

“Tô! Song! Song!” Tần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói tên người đã hành hạ anh bốn năm này, để anh cả ngày lẫn đêm mong nhớ và tức giận.

“Tần Mặc!” Tô Song Song cũng không chịu kém cạnh. Nếu như nói về sự tức giận thì trong bốn năm này cô cũng chịu đựng không ít hơn anh, hai người nhìn chằm chằm vào nhau sau đó Tô Song Song vươn tay xoa xoa miệng của mình.

Tần Mặc tóm lấy cổ tay của Tô Song Song, lại buông ra, anh sửa sang lại quần áo hơi xốc xếch của mình, quay người rời đi.

Tô Song Song đứng tại chỗ, sững sờ nhìn Tần Mặc rời đi mà không nói gì, cô nháy nháy mắt, chạm tới môi của mình.

Khi Tô Song Song cảm thấy bờ môi của mình vừa đau vừa sưng thì mới biết là những chuyện vừa xảy ra không phải là mơ mà là sự thật.

Nhưng như vậy thì càng làm cô vừa tức vừa khó chịu, cứ đứng một chỗ mà không biết phải làm gì cả.

Tô Song Song đứng tại nơi tối tăm này rất lâu mới làm cho trái tim đập bình thường trở lại. Cô hít thật sâu, cúi đầu sửa lại quần áo bị Tần Mặc kéo, lúc này mới đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài thì cô gặp được Âu Dương Văn Nhân đang đi tìm cô, Tô Song Song khi nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân thì không hiểu sao lại thấy hơi chột dạ, cúi đầu xuống.

Âu Dương Văn Nhân khi thấy cô thì đi tới rất nhanh. Hắn ta liếc mắt đã phát hiện ra môi của cô khác biệt, nụ cười trên khuôn mặt lại có thêm chút

dữ tợn.

“Song Song, thế nào rồi? Còn khó chịu nữa không?” Âu Dương Văn Nhân nhìn xuống sự buồn phiền của mình, đưa tay ra giữ lấy tay của Tô Song Song, khi thấy tay của Tô Song Song rất lạnh thì vội vàng cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người Tô Song Song.

“Chúng ta đi về đi” Âu Dương Văn Nhân nói xong thì một tay cầm tay, một tay khoác lên vai của Tô Song Song, dìu cô ra ngoài, lúc này Tô Song Song rất sợ gặp lại Tần Mặc nên muốn làm một con đà điểu hơn.

Thế những có vẻ hôm nay Tô Song Song ra ngoài không xem hoàng lịch, cô không muốn gặp người nào thì lại cứ gặp phải người đó.

Khi Âu Dương Văn Nhân dìu Tô Song Song đi tới cửa thì gặp Tần Mặc đang đứng tại cổng, Tô Song Song không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm giác được hơi thở của Tần Mặc, theo bản năng cô rúc đầu vào ngực của Âu Dương Văn Nhân.

Hành động của cô làm sắc mặt của Tần Mặc càng không dễ chịu. Hình như lúc này Âu Dương Văn Nhân mới nhìn rõ là Tần Mặc nên mới ngẩng đầu, mỉm cười và chào hỏi một cách lễ phép: “Tần tổng, có chuyện gì sao?”

Trong mấy năm nay, danh tiếng của Tần Mặc ở trong nước có thể nói là như mặt trời ban trưa, có thể một tay che trời. Những người trong giới kinh doanh và giới chính trị đều biết tới Tần Mặc, nên khi Âu Dương Văn Nhân chào hỏi Tần Mặc thì cũng không ngạc nhiên.

Tần Mặc không để ý tới Âu Dương Văn Nhân chút nào, đôi mắt lạnh như băng của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Song Song, ánh mắt kia để cho cả người Tô Song Song đều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Tô Song Song, em có còn cần con mèo của em nữa không?” Tần Mặc đột nhiên hỏi làm cho Tô Song Song sửng sốt, bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên

nhìn Tần Mặc.

Mèo! Tứ Gia! Năm đó cô rời đi rất vội vã nên quên Tứ Gia của mình. Bốn năm nay cô đều áy náy về chuyện đó, nhưng mà năm đó khi cô nhận tin cho Chiến Hâm thì còn dặn cô ấy chăm sóc Tứ Gia hộ mình nên cũng không lo lắng nó sống không tốt.

Chỉ là Tô Song Song không nghĩ tới Tứ Gia bây giờ vẫn ở trong nhà Tần Mặc, làm cho cô thấy hơi sợ hãi.

Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy áy náy, cô nhìn Tần Mặc mà hỏi một cách thận trọng: “Tứ Gia... Tứ Gia vẫn khỏe chứ?”

“Nếu muốn mèo thì đi với anh.” Tần Mặc nói xong thì quay người đi ra cửa, không cho Tô Song Song cơ hội nói thêm gì cả.

Tô Song Song nghĩ tới đã nhiều năm rồi cô chưa gặp lại Tứ Gia, vẫn còn để nó ở trong nhà Tần Mặc thì càng áy náy hơn. Cô không cần nghĩ ngợi mà đi tới hướng Tần Mặc đã đi.

Nhưng Âu Dương Văn Nhân lại nắm lấy cánh tay của Tô Song Song. Lúc này Tô Song Song mới nhớ tới mình là đi cùng Âu Dương Văn Nhân, mà hănta cũng không biết mối quan hệ giữa mình và Tần Mặc.

Tô Song Song vừa lo lắng Tần Mặc không đợi mình, vừa suy nghĩ không biết giải thích với Âu Dương Văn Nhân ra sao.

Khi không còn thấy bóng dáng Tần Mặc đâu thì Tô Song Song vẫn cảm thấy cần đón Tứ Gia về là quan trọng nhất nên cô xin lỗi Âu Dương Văn Nhân: “Sau khi trở về thì em sẽ giải thích cho anh sau!”

Tô Song Song nói xong, giằng tay ra khỏi tay Âu Dương Văn Nhân, sau đó nhấc váy lên chạy theo Tần Mặc.

Âu Dương Văn Nhân đứng tại chỗ nhìn Tô Song Song rời đi, hắn ta muốn đuổi theo nhưng vẫn nhìn được. Hắn rút điện thoại ra, cầm một lúc thì mới đi ra ngoài.

Tô Song Song vừa đi ra ngoài, còn đang lo lắng không tìm được Tần Mặc nhưng không nghĩ tới vừa quay đầu đã thấy Tần Mặc đang đứng cạnh một chiếc xe ở ngoài, thấy cô đi theo thì mới lên xe, mở cửa bên cạnh chờ cô đi lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 444: Em Không Thể Mang Nó Đi

Tô Song Song nhìn Tần Mặc đang ở trong xe, hơi do dự, bốn năm không gặp nhau nên tình cảm của cô và Tần Mặc rất phức tạp. Cô muốn gặp Tần Mặc nhưng cô cũng sợ khi gặp lại anh.

Cô bồi hồi một lúc lâu mới lên xe, nhưng cô không ngồi ở tay lái phụ mà xuống hàng sau ngồi, Tần Mặc nhìn Tô Song Song qua kính chiếu hậu, ánh mắt lạnh lùng làm Tô Song Song rụt cổ lại.

Tần Mặc không nói thêm gì, có lẽ là khó chịu nên khi đạp chân ga dùng lực mạnh làm cả xe phóng đi rất nhanh, cả người Tô Song Song ngã ra sau, suýt nữa thì ngã sắp xuống.

Khi cô sắp ngã thì Tần Mặc giảm tốc độ của xe xuống, Tô Song Song vội vàng ngồi thẳng hoàng, cũng không nói chuyện làm không khí trong xe rất kỳ lạ.

Chỉ trong vòng mười mấy phút nhưng Tô Song Song lại cảm thấy đã qua một thế kỷ vậy, tới khi xe vừa dừng lại thì Tô Song Song muốn mở cửa ra ngoài, nhưng chỉ hơi động thì cô bỗng phát hiện cả người mình cứng ngắc lại.

Cô hơi lúng túng lay người một cách chậm rãi, cả người cứng ngắc mở cửa xe ra, vừa bước xuống thì gió lạnh của đêm mùa hè thổi tới, Tô Song Song chỉ cảm thấy người hơi lạnh nên theo bản năng quần chặt lấy áo khoác của Âu Dương Văn Nhân đang ở trên người mình.

Tần Mặc cũng đã xuống xe, anh không nói một lời, vươn tay ra giật xuống áo khoác đang ở trên người của Tô Song Song.

Tô Song Song hơi sửng sốt, chỉ cảm thấy cơ thể lạnh hơn, quay đầu lại thì nhìn thấy cánh tay của Tần Mặc vung lên, ném áo khoác của Âu Dương Văn Nhân vào trong hồ nước.

Tô Song Song hít mạnh một hơi, ngọn lửa nhỏ trong lòng lúc này bắt đầu cháy rừng rực.

Cô vừa muốn vươn tay ra tóm lấy cổ áo của Tần Mặc thì lại lấy Tần Mặc đang cởi áo vest của mình ra.

Tay Tô Song Song không tóm được cái gì nên càng tức giận. Lúc này cô rất muốn đá cho Tần Mặc một cái, nhưng chưa để cô hành động thì cô lại cảm thấy trên vai mình hơi nặng.

Tô Song Song quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Mặc khoác lên người mình chiếc áo vest.

Tần Mặc chỉ khoác hờ lên người cô rồi rút tay lại, Tô Song Song cảm thấy áo khoác trượt qua bả vai thì theo bản năng giữ nó lại.

Chờ Tô Song Song phản ứng lại thì mới phát hiện mình đang khoác áo của Tần Mặc nên cô cảm thấy không được tự nhiên, cô đang muốn cởi ra nhưng lại có một cơn gió lạnh thổi qua, có lẽ là trời sắp mưa rồi.

Cô nghĩ ngợi một chút, nếu bỏ ra thì cũng không có tác dụng gì nên cô cũng không bỏ ra nữa, khoác áo của Tần Mặc định đi tới hồ nước vớt chiếc áo của Âu Dương Văn Nhân lên.

Tô Song Song mới đi tới cạnh hồ nước, còn chưa kịp vươn tay ra đã bị Tần Mặc cầm tay giật lại, Tô Song Song đứng không vững nên ngã ra sau, vừa vịn ngã vào lồng ngực của Tần Mặc.

Khi Tô Song Song chạm vào lồng ngực của Tần Mặc thì hơi sững sốt, xung quanh đều là hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ của Tần Mặc.

Tô Song Song suýt nữa thì rơi lệ, cô giống như là bị điện giật vật, vội vàng tránh khỏi lồng ngực hắn và rút tay của mình lại.

Tần Mặc lại không có ngăn lại mà quay người đi tới nhà trọ, Tô Song Song ngẩng đầu lên thì hai mắt tròn tròn.

Khi còn ở trên xe thì cô vừa khẩn trương vừa lúng túng nên không để ý xe đang đi tới đâu, nơi này đúng là nơi ở cũ mà lúc trước Tô Song Song vẫn còn làm hàng xóm với Tần Mặc.

Tô Song Song nhìn tới cảnh vật quen thuộc thì hô hấp càng ngày càng nhanh, muốn đi tới trước nhưng không cách nào bước được. Chuyện cũ tự nhiên xuất hiện trong đầu của cô, từ chuyện tốt tới chuyện xấu, từ vui vẻ tới khó chịu, từ hạnh phúc tới thương tâm.

Những chuyện mà cô cố gắng lãng quên thì bây giờ tất nập xuất hiện làm đôi mắt cô đỏ hoe, cố gắng lắm cô mới không khóc thành tiếng.

Tần Mặc đi tới cửa thì không thấy Tô Song Song đi theo nhưng hắn không có quay đầu lại mà đứng đó, tay nắm chặt lại.

Tô Song Song đi rất chậm, mặc dù cô không muốn đi vào nhưng khi nghĩ tới Tứ Gia mà cô đã từ bỏ bốn năm trước thì cô rất khó chịu, một giây cũng không muốn chờ thêm, muốn chạy nhanh tới nơi Tần Mặc đang đứng.

Tần Mặc đang đứng trước cổng, khi thấy Tô Song Song đang đi tới, đến khi cảm thấy cô chỉ cách anh rất gần thì anh mới nhanh chóng đi trước, bước vào trong thang máy.

Trong thang máy, Tô Song Song muốn đứng cách Tần Mặc càng xa càng tốt, cô cúi đầu không nhìn tới tấm gương phía trước nhưng vẫn có thể cảm

được ánh mắt nóng rực phía sau để cô cảm thấy cả người đều khó chịu.

Thật vất vả cô mới nhìn được tới khi thang máy mở ra, Tô Song Song vội vàng chạy ra ngoài, vừa ra ngoài thì cô cảm thấy mình nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tần Mặc từ từ đi theo, tới khi đi tới cửa thì anh mới rút chìa khóa từ trong túi quần ra, mở cửa căn phòng mà trước kia Tô Song Song vẫn ở.

Tô Song Song đứng sau lưng Tần Mặc mà nhìn cánh cửa mình đã từng ở nhiều năm chậm rãi mở ra, một cảm xúc rất khó tả xuất hiện trong lòng cô, tới khi cửa mở hẳn ra, khi Tô Song Song nhìn thấy những cảnh vật quen thuộc thì cô không nhìn được nữa, bước nhanh vào bên trong.

Lúc Tô Song Song rời đi thì không những bỏ lại Tần Mặc mà cô còn bỏ lại tất cả những vật kỷ niệm của ba mẹ lưu lại nữa. Cô đi vào, nhìn tới những bảo bối cô để ngăn tủ thì đôi mắt đỏ hoe.

Tần Mặc đứng tại cửa, không có đi vào, chỉ là đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào Tô Song Song, thứ chứa trong đôi mắt lạnh lẽo kia không ai biết là vui mừng hay là tức giận.

“Meo!” Đột nhiên có một tiếng mèo kêu để Tô Song Song mừng rỡ, vội vàng quay đầu lại thì thấy một con mèo Thái có bộ lông hơi ngả sang màu đen.

Khi Tứ Gia trông thấy Tô Song Song thì nhìn đi nhìn lại, vẫn là vẻ mặt ghét bỏ, thế nhưng nó lại chạy tới, nhảy vào trong ngực Tô Song Song.

Sau bốn năm, Tứ Gia lớn hơn nhiều lúc trước, Tô Song Song phải dùng hai tay ôm nó vào trong ngực nếu không thì không ôm được nó mất.

Tô Song Song nhìn tới Tứ Gia đang làm nũng ở trong ngực mình thì hít một cái, không nhìn được nữa mà khóc lên, những điều khó chịu và ảm ức

đều theo tiếng khóc mà đi ra.

Bước chân của Tần Mặc hơi động, muốn đi tới trước nhưng lại nhịn xuống, anh vẫn đứng đấy nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song vượt ve Tứ Gia một lúc rồi mới nhịn được nước mắt ngừng rơi. Cô dùng sức ôm Tứ Gia đi ra ngoài, khi đi tới cửa thì cô nghĩ ngợi rồi bả vai run lên để cho áo khoác rơi xuống.

Tô Song Song một tay ôm Tứ Gia, một tay cầm áo khoác đưa cho Tần Mặc, thế nhưng Tần Mặc lại không cầm, Tô Song Song cũng hơi tức nên ném thẳng áo khoác vào cạnh giường, ôm lấy Tứ Gia định đi.

Thế nhưng Tô Song Song còn chưa ra khỏi nhà thì một tay của Tần Mặc giữ lại tay của cô, một tay còn lại thì ôm Tứ Gia đang ở trong ngực của Tô Song Song về.

Tô Song Song không nghĩ tới Tần Mặc lại cướp đi Tứ Gia của cô, cô hơi sửng sốt rồi trừng mắt nhìn Tần Mặc.

“Tần Mặc, anh làm cái gì vậy!” Tô Song Song hét lên, muốn tới cướp lại, thế nhưng Tần Mặc chỉ đưa tay giơ cao lên là Tô Song Song đã không với tới được Tứ Gia.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, lúc này mới kiềm chế được sự tức giận, mặc dù cô rất nóng tính nhưng thế nào thì cô cũng là mẹ của hai đứa trẻ, nên cô vẫn bình tĩnh hơn trước nhiều.

Cô tức giận nói: “Trả Tứ Gia đây!”

“Anh chăm sóc nó bốn năm nay, em muốn mang đi thì cứ mang đi như vậy sao?” Tiếng nói của Tần Mặc lạnh như băng, cực kỳ nghiêm túc, thế nhưng nghe như thế nào đều cảm giác rất hung hăng.

Tô Song Song càng ngạc nhiên hơn, từ trước tới giờ cô đều chưa từng thấy Tần Mặc hung hăng như vậy nên trong lúc nhất thời cô cũng không biết làm cái gì.

Tô Song Song không muốn dây dưa với Tần Mặc nữa, nên kiềm chế sự tức giận mà hỏi: “Vậy... vậy anh muốn gì?”

“Từ ngày em bỏ đi thì nó chính là của anh.” Tần Mặc nói xong thì đi qua Tô Song Song, đi vào trong phòng.

Khi đi ngang qua Tô Song Song thì hắn lại nói thêm một câu: “Nếu em đã gặp rồi thì bây giờ em có thể đi.”

Tô Song Song tức giận tới cắn răng, chỉ thẳng vào Tần Mặc mà hét: “Tần Mặc, anh có thôi đi không? Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Không làm gì cả, em có thể về rồi.” Tần Mặc cũng quay đầu lại nhìn Tô Song Song bằng ánh mắt lạnh lẽo, không chứa đựng bất kì tình cảm gì.

Mặt Tô Song Song nghiêm túc, quay người muốn đi, ai biết mới đi một bước thì đã bị Tần Mặc kéo lại.

Tay Tần Mặc rất lạnh, khi Tô Song Song bị Tần Mặc tóm lấy thì cảm nhận được sự lạnh lẽo đóm cả người run rẩy và thấy hơi bất lực.

Tô Song Song vẫn không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Tần Mặc, buông tay ra! lần này tôi về là muốn ly hôn.”

Tần Mặc nghe câu này thì cánh tay đang kéo tay cô cầm càng chặt hơn, anh cắn răng nói: “Em nói cái gì?”

Tô Song Song quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tần Mặc rồi gào lên: “Tôi trở về là muốn ly hôn với anh! Tần Mặc, anh không hiểu sao? Chúng ta không thể ở cùng nhau nữa, anh còn hôn tôi làm gì? Còn níu kéo tôi làm gì nữa?”

Tô Song Song hét xong thì muốn giăng khỏi tay Tần Mặc, ai biết Tần Mặc lại không buông mà còn kéo cô vào trong ngực của mình.

Tần Mặc thuận tay buông Tứ Gia xuống, Tứ Gia “meo” một tiếng rồi rời đi, Tần Mặc dùng tay đó để sau gáy Tô Song Song, không nói lời nào liền cúi đầu xuống hôn Tô Song Song.

Vì có kinh nghiệm lúc trước nên khi bị tay của Tần Mặc đặt sau gáy mình thì Tô Song Song quay đầu để môi của Tần Mặc hôn vào má cô.

Cả hai người đều hơi sửng sốt, sau đó Tô Song Song càng giãy dụa mạnh hơn, Tần Mặc thì cau mày lại, cũng không buông tay.

Cuối cùng Tô Song Song dùng hết sức vẫn không có cách nào tránh thoát được bàn tay của Tần Mặc thì cũng không giãy nữa, tức giận mà nhìn chăm chăm vào hai mắt lạnh lẽo của hắn.

Hai người nhìn nhau một lúc, khi Tần Mặc thấy sự oán giận trong mắt của Tô Song Song thì cánh tay anh hơi thả lỏng ra.

Anh lui về sau một bước, gục đầu xuống, giống như là đã quyết định điều gì đó. Anh phất tay, giọng khàn đi, nói: “Em đi đi, nhưng em không thể mang nó đi được.”

Tô Song Song liếc tới Tứ Gia đang núp ở sau người Tần Mặc, mặc dù không muốn nhưng cũng biết là hôm nay không thể mang Tứ Gia đi nên cô trừng mắt nhìn Tần Mặc, xoa xoa nơi vừa bị Tần Mặc hôn qua, xoay người bước ra ngoài một cách dứt khoát.

Chỉ là cô vừa mới bước một bước thì mắt tối sầm lại, con người của cô co rụt lại, sau đó hoảng sợ, hét lớn: “A!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 445: Em Đừng Nghĩ Tới Chuyện Ly Hôn

Tô Song Song hét to, rồi ngồi xuống sàn, cô co rúm người lại theo bản năng. Bóng tối xung quanh giống như một chiếc lưới vô hình nhốt cô lại.

Tô Song Song chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng. Kể từ bốn năm trước, cô chưa từng ở trong bóng tối lâu như vậy nên cô nghĩ mình đã quên đi ký ức đáng sợ đó.

Nhưng vào lúc này, khi cô lại đứng trong bóng tối, cô phát hiện mình không thể quên những gì đã xảy ra, những ký ức đáng sợ đó như hình với bóng quấn chặt lấy người cô, khiến cho cô sợ hãi, cổ họng ngứa rát, cảm giác giống như ngày hôm đó vậy, dù có muốn thế nào cũng không thể thoát ra.

Đột nhiên cơ thể của Tô Song Song lắc lư một cái, một giây sau đã rơi vào một vòng tay lạnh lẽo nhưng vào lúc này Tô Song Song lại cảm thấy rất an toàn, cô theo bản năng tới gần cơ thể hẳn.

Hơi thở an ổn vững vàng quen thuộc khiến Tô Song Song theo bản năng muốn tiến lại gần nhưng vào lúc Tô Song Song thả lỏng người thì lại nhớ tới người này chính là kẻ khiến cô mất đi cha mẹ, nhớ tới chính mình đã đau khổ thế nào chỉ sau một đêm.

Tô Song Song mở mắt ra, gầm nhẹ: “Thả tôi ra!” Vừa nói cô vừa đẩy Tần Mặc.

Tần Mặc chưa từng nghĩ Tô Song Song sẽ đẩy anh ra trong lúc này, nên không kịp phản ứng đã bị cô đẩy ngã ngồi trên sàn. Bỗng chốc anh không

hiếu chuyện gì đang xảy ra.

Tô Song Song vẫn rất sợ, không biết là do nhớ tới những chuyện không vui trong quá khứ hay là nghĩ tới hiện tại. Trong bóng tối, cô vốn đã cảm thấy cổ họng ngứa rát, bây giờ lại càng thêm ngứa, không nhịn được cúi đầu nôn khan.

Tần Mặc nghe thấy tiếng cô nôn khan thì vội phản ứng lại, muốn kéo cô nhưng lại bị Tô Song Song siết chặt tay, Tần Mặc cau mày, anh biết Tô Song Song đang nghĩ tới vụ tai nạn năm đó.

Anh mở đèn pin điện thoại di động ra, Tô Song Song nhìn thấy ánh sáng thì ngẩng đầu nhìn, lúc này mới nhớ ra mình cũng có điện thoại.

Cô vội tìm điện thoại rồi bật đèn pin. Căn phòng lập tức sáng lên, Tô Song Song cũng không sợ như trước nữa, cô co rúm người lại, vì vừa rồi quá sợ nên cả người cứng đờ, giờ muốn cử động cũng không được.

Tần Mặc cũng không làm gì cả, cứ ngồi cạnh Tô Song Song như vậy, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt của anh trở nên rất phức tạp, trong sự hận thù có yêu thương.

Tô Song Song cúi đầu, cô biết Tần Mặc vẫn nhìn mình nhưng lại không biết vào lúc này tâm trạng anh phức tạp tới mức nào.

“Em quên chuyện đó rồi sao?” Rốt cuộc Tần Mặc cũng mở miệng, vì lo lắng nên giọng nói của anh khàn khàn.

Có trời mới biết anh đã phải kiềm chế mình đến mức nào mới không nhốt Tô Song Song vào trong phòng, trói cô lại để cô không thể rời khỏi tầm mắt của anh.

Tô Song Song cắn môi, không nói chuyện. Ngày cô sinh Bánh Bao và Mãn Thầu dường như cô đã cảm giác được cái chết cận kề, khi đó cô thật

sự muốn buông bỏ mọi chuyện nhưng một cú điện thoại lại khiến cho cô nhìn rõ bản thân mình ngu ngốc đến thế nào.

Tô Song Song nghĩ mãi cũng không hiểu rốt cuộc Tần Mặc muốn làm gì, anh có người đẹp bên cạnh, sao còn muốn lừa cô, chẳng lẽ anh thật sự quá rảnh rồi nên muốn đùa giỡn cô sao!

Tô Song Song kiềm chế lại cơn giận trong lòng, mất một lúc mới có thể mở miệng, giọng nói đầy quyết tâm: “Lần này tôi về là vì tôi muốn ly hôn với anh, chúng ta đã ly thân bốn năm rồi, xa nhau lâu như vậy, chúng ta đều...”

Không nghĩ là cô còn chưa nói xong thì Tần Mặc đột nhiên nhào về phía trước, đè lên người cô, một tay anh đè hai tay cô lên trên đầu.

Tay còn lại cố định Tô Song Song khiến cô không thể di chuyển, anh cúi đầu nhìn cô không chớp mắt, sâu trong mắt tỏa ra sự hung ác, nhìn người đã biến mất bốn năm kia, bản tính thích nô dịch cô của anh lại muốn bộc phát.

Tô Song Song cảm thấy ánh mắt Tần Mặc như muốn nuốt chửng cô, cô nuốt nước bọt nhưng vẫn bướng bỉnh giãy giụa, cuối cùng vẫn không tránh thoát được khỏi cánh tay như gọng kìm của Tần Mặc.

Tô Song Song trợn tròn mắt, nhìn về phía Tần Mặc đầy đề phòng: “Tần Mặc, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh cứ trêu chọc tôi như thế này là có ý gì?”

Tần Mặc siết hai cánh tay của Tô Song Song trong tay anh, tâm trạng tệ hơn lúc này rất nhiều, ánh mắt của anh còn đáng sợ hơn lúc này nhưng chỉ có anh mới biết, trước mặt Tô Song Song, anh chỉ là một con cọp giấy.

“Tô Song Song, rốt cuộc em có tim không? Chỉ vì một vụ tai nạn liền muốn rời khỏi anh sao?” Với tính cách của Tần Mặc, có thể kiên nhẫn hỏi

như vậy đúng là khiến người ta ngạc nhiên.

Thật ra điều anh muốn hỏi là, em dễ dàng buông tay vậy sao? Anh đau khổ tự trách suốt bốn năm nhưng cô thì sao? Có đàn ông bên cạnh! Cô còn sinh con nữa.

Câu nói của Tần Mặc tuy đầy đau khổ nhưng lại càng khiến Tô Song Song giận dữ hơn, cô cười lạnh lẽo nhìn anh, hỏi ngược lại: “Ba mẹ tôi đã chết rồi, đây là chuyện nhỏ sao? Vậy chắc anh phải giết cả gia đình tôi thì mới lớn chuyện đúng không?”

“Tô Song Song, nếu em còn ép anh thì anh sẽ đi giết cả nhà em thật đấy!” Tần Mặc bị thái độ của Tô Song Song làm cho giận điên lên, anh đã nói tới vậy rồi mà cô vẫn không hiểu.

“Vậy anh giết tôi đi! Nhà tôi cũng chỉ còn lại mình tôi nữa thôi! Anh giết tôi đi!” Tô Song Song bị Tần Mặc làm cho giận tới mất lý trí, gào lên với anh.

“Em còn có hai đứa con nữa.” Tần Mặc vừa nhớ tới hai đứa bé kia thì càng tức giận, anh chưa từng nghĩ sau bốn năm, rốt cuộc cô cũng trở về nhưng cô không chỉ có người đàn ông khác mà còn sinh cho hắn ta hai đứa bé nữa.

Hơn nữa còn dùng lý do này để ép anh ly hôn! Anh càng nghĩ càng giận, hận không thể đi giết tên đàn ông và hai đứa bé kia.

Tô Song Song vừa nghe thấy anh nhắc tới hai đứa bé thì lo lắng vô cùng, khí thế vừa rồi với Tần Mặc cũng không còn sót lại chút gì, cô chột dạ nhìn Tần Mặc hỏi: “Sao anh biết?” “Ban ngày ban mặt em và tên đàn ông kia đưa theo hai đứa bé kia trở về, sao tôi có thể không biết?” Tần Mặc thấy vừa nhắc tới hai đứa bé kia thì Tô Song Song lập tức lo lắng như vậy thì càng tức giận, bàn tay nắm cánh tay cô trên đỉnh đầu càng siết chặt hơn.

Tô Song Song biết Tần Mặc hiểu lầm, định giải thích nhưng lời đến miệng lại không nói ra.

“Tôi... Anh cũng biết chuyện tôi sinh con cho người khác rồi, chúng ta càng nên ly hôn không phải sao!” Tô Song Song sợ Tần Mặc biết hai đứa bé kia là con mình thì sẽ giành con với cô nên quay đầu nhắm mắt bịa chuyện.

Câu nói này thật sự như thêm dầu vào lửa, Tần Mặc càng giận hơn, anh nghiêng răng kèn kẹt, cố gắng nhắm nhìn mới không mắng Tô Song Song.

Giọng nói của anh vang lên từ giữa kẽ răng: “Tô Song Song, chuyện ly hôn, em đừng mơ tới! Cả đời này em chỉ có thể là người phụ nữ của anh!”

Tô Song Song nghe anh nói vậy cũng không lo lắng, mà nói tiếp: “Chúng ta đã ly thân bốn năm rồi, trên pháp luật thì chẳng khác gì ly hôn.”

“Ly thân?” Giọng nói Tần Mặc lạnh lẽo, anh ngồi dậy, một tay cởi quần áo trên người Tô Song Song ra, Tô Song Song ban đầu hơi sửng sốt, một lúc sau mới kịp phản ứng lại.

“Tần Mặc, anh là tên khốn kiếp! Anh muốn làm gì!” Tô Song nghe thấy một tiếng vải bị rách vang lên, lễ phục trên người đã bị xé, lộ ra đồ lót bên trong.

Tô Song Song cảm giác ngực đột nhiên mát lạnh, sợ tới mức mắt cũng ửng đỏ, nói bằng giọng mũi: “Tần Mặc, đừng như vậy...”

Bàn tay Tần Mặc đang cởi quần áo của Tô Song Song dừng lại nhưng nghĩ tới cô đã làm những chuyện này với người đàn ông khác, bỗng chốc mắt lại đỏ lên.

“Tần Mặc, anh dựa vào cái gì! Anh và...” Tô Song Song đang mắng thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa mạnh mẽ.

“Song Song! Song Song! Em ở bên trong phải không? Có chuyện gì vậy?” Giọng nói của Âu Dương Văn Nhân vang lên từ ngoài cửa, bàn tay đang cởi quần áo Tô Song Song của Tần Mặc cũng dừng lại.

Một tiếng “âm” vang lên, cửa bị đá văng, Tần Mặc theo bản năng cầm lấy cái áo khoác bên cạnh che cơ thể Tô Song Song lại.

Âu Dương Văn Nhân vừa vào đã lo lắng nhìn xung quanh, vừa thấy Tô Song Song bị Tần Mặc đè trên mặt đất thì khuôn mặt luôn nở nụ cười bỗng chốc nổi giận.

Hắn ta vội chạy tới, kéo Tần Mặc đứng lên, Tần Mặc sợ Tô Song Song bị thương nên cũng đứng lên theo hắn.

Nhưng Tần Mặc vừa đứng lên thì lập tức đâm một đâm vào mặt Âu Dương Văn Nhân, vốn là Âu Dương Văn Nhân đang nắm cổ áo anh nên một đâm này hắn ta không tránh kịp, theo bản năng buông tay ra, lui về phía sau hai bước.

Tô Song Song ngồi dậy nhưng lại cảm giác thấy trước ngực mát lạnh thì vội cầm lấy áo khoác đang trượt xuống khoác lại lên người.

Âu Dương Văn Nhân lắc đầu, bị cú đâm của Tần Mặc làm cho hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng lại thì Tần Mặc lại giáng thêm một cú vào bụng hắn ta.

“A!” Âu Dương Văn Nhân hét lên một tiếng đau đớn, cơ thể bỗng chốc ngã xuống, trong cổ họng ngứa rát, suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Tô Song Song thấy cảnh này, vội đứng lên. Ngay lúc Tần Mặc muốn giáng thêm vài cú nữa thì cô lại che trước người Âu Dương Văn Nhân.

Tần Mặc vừa nhìn thấy thì lập tức đổi hướng đâm cú đâm này vào bức tường bên cạnh.

Tô Song Song sợ tới mức nhắm chặt mắt nhưng vẫn cảm nhận được cú đâm của Tần Mặc mang theo một cơn gió thổi tới, cơ thể run rẩy, tuy không thấy đau nhưng lại nghe thấy một tiếng rên vang lên từ phía sau.

Cô vội mở mắt, theo bản năng quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân, thấy hắn ôm bụng, vẻ mặt đau đớn, thì lập tức quay lại hét lên với Tần Mặc: “Tần Mặc! Rốt cuộc anh muốn làm gì!”

Tô Song Song hét xong thì cảm thấy tình hình này không đúng lắm lại thoáng nhìn về phía Tần Mặc, lúc này mới nhận ra bàn tay hắn đầy máu thịt be bét, cô hơi run rẩy, muốn hỏi nhưng vẫn nhịn xuống.

Người luôn không bộc lộ cảm xúc ra ngoài như Tần Mặc giờ lại trợn mắt tức giận nhìn Âu Dương Văn Nhân, ánh mắt của anh giống như muốn băm thây hắn ta ra thành trăm mảnh.

“Đi đi!” Tần Mặc không nhìn Tô Song Song nữa, vì anh sợ nếu tiếp tục nhìn anh sẽ không để cô rời đi được.

Tô Song Song bị tiếng hét này của Tần Mặc làm cho sợ tới run lên, cô vội lấy lại tinh thần rồi đỡ Âu Dương Văn Nhân ra ngoài, tới lúc đi ra cửa, tuy cô không nghĩ gì nhưng vẫn không nhịn được quay lại nhìn Tần Mặc.

Cô nhìn anh một lúc rồi mới đưa Âu Dương Văn Nhân ra ngoài, không hề ngoảnh lại.

Tô Song Song vừa đi, Tần Mặc tức giận đá vào cái tủ bên cạnh, đá xong, anh nhìn những món đồ nhỏ rơi trên mặt đất.

Rốt cuộc anh vẫn không nhịn được đỡ ngăn tủ dậy rồi ngồi xuống nhặt những món đồ nhỏ của Tô Song Song lên.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 446: Cô Ấy Là Vợ Tôi

Tô Song Song đỡ Âu Dương Văn Nhân vào thang máy. Âu Dương Văn Nhân lắc đầu, hắn ta vẫy tay ý bảo Tô Song Song không cần đỡ.

“Văn Nhân, anh không sao chứ? Tôi đưa anh đi bệnh viện nhé?” Tô Song Song thấy sắc mặt Âu Dương Văn Nhân trắng bệch, một tay ôm bụng thì lo lắng hỏi.

“Anh không sao! Song Song, em không sao chứ?” Âu Dương Văn Nhân nhìn chiếc áo khoác trên người Tô Song Song hỏi, Tô Song Song giờ mới nhớ tới chuyện lúc nãy, do dự một lúc rồi cũng lắc đầu.

“Tôi... tôi cũng không sao, những chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm.” Tô Song Song không muốn nhắc lại chuyện này, cô vội đổi chủ đề: “Văn Nhân, sao đột nhiên anh lại tới đây?”

Âu Dương Văn Nhân không nghĩ Tô Song Song sẽ hỏi chuyện này, hắn ta hơi sững sốt rồi lúng túng trả lời: “Anh thấy em đi cùng anh ta nên lo lắng, vội đi theo xem sao, vừa rồi anh gọi cho em mà không thấy em bắt máy sợ em xảy ra chuyện, không nghĩ là...”

Âu Dương Văn Nhân nói tới đây thì dừng lại, đúng lúc thang máy mở ra, hắn bước theo sau Tô Song Song ra ngoài.

Thật ra trong lòng Tô Song Song đã rối như tơ vò, cô rất hiểu Tần Mặc, anh nói một thì không nói hai, anh đã nói không ly hôn thì chắc chắn sẽ không ly hôn với cô, hơn nữa anh đã biết chuyện hai đứa bé, Tô Song Song lo lắng xoa xoa tay.

Đột nhiên Tô Song Song nghĩ ra chuyện gì nên vội quay đầu: “Văn Nhân! Anh giúp tôi một chuyện được không, Bánh Bao và Mần Thầu... tôi muốn nói là, tôi sẽ nói bọn trẻ là con của tôi và anh với mọi người, được không?”

Tô Song Song rất sợ Âu Dương Văn Nhân từ chối, cô cúi đầu không dám nhìn hắn ta, hai tay càng chà xát vào nhau mạnh hơn.

“Không phải chuyện này chúng ta đã bàn trước rồi sao? Bọn trẻ là con của anh, yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em!” Âu Dương Văn Nhân vươn tay, hơi do dự một lúc rồi cũng nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Song Song.

Tô Song Song còn đang hoảng hốt gật đầu, hoàn toàn không chú ý tới hành động mờ ám của Âu Dương Văn Nhân.

“Đi thôi, còn không về thì hai đứa bé lại lo lắng.” Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa vươn tay ra, ý muốn Tô Song Song nắm tay hắn ta, Tô Song Song nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nắm lấy tay hắn.

Bây giờ trong lòng cô thật sự rất hỗn loạn, cô muốn ai đó tiếp sức mạnh cho cô. Cô để Âu Dương Văn Nhân nắm tay bước về phía trước, trong đầu rối như tơ vò.

Cô không biết Tần Mặc sẽ làm gì, có làm hại tới Bánh Bao và Mần Thầu hay không?

“Song Song, em đừng sợ, mọi chuyện đều có anh.” Âu Dương Văn Nhân không quay đầu, chỉ nắm chặt tay Tô Song Song bước đi, tuy không nhìn thấy vẻ mặt Tô Song Song nhưng trong giọng nói lại tràn đầy vẻ lo lắng.

Lúc Tô Song Song về thì Bánh Bao và Mần Thầu đã ngủ, cô thay quần áo xong, đứng ở cửa nhìn hai đứa bé, vẻ mặt càng lo lắng và buồn bã hơn.

Không biết từ lúc nào Âu Dương Văn Nhân đã đi tới sau lưng Tô Song Song, hần nói khẽ: “Song Song, em muốn nói chuyện một lúc không?”

Tô Song Song hơi sợ, quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân. Suy nghĩ một lúc, cô biết chuyện đưa bé sẽ không thể lừa Tần Mặc lâu được, nên gật đầu với hần ta.

Hai người bọn họ tới ngồi trong phòng khách, Tô Song Song cầm ly nước ấm trong tay, cô bị Âu Dương Văn Nhân nhìn chăm chú, vốn muốn nói chuyện với hần ta về việc của Tần Mặc nhưng lại không thể mở miệng được.

Âu Dương Văn Nhân cũng không ép Tô Song Song, cứ im lặng ngồi đối diện cô chờ đợi. Thời gian trôi qua, Tô Song Song lấy hết dũng khí trong người để mở miệng.

Cô hít một hơi thật sâu, vừa nói đã phá vỡ bầu không khí, cô ngại ngùng cười cười.

“Chuyện là... anh cũng biết rồi đấy, trên pháp luật anh ấy là chồng của tôi, tôi sợ anh ấy giành con với tôi nên mới nói đưa bé là con của tôi và anh. Hôm nay cũng vì chuyện ly hôn mà tổn thương lòng tự trọng của anh ấy, nên mới xảy ra chuyện như anh thấy.”

“Anh ta đã đồng ý chuyện ly hôn rồi sao?” Âu Dương Văn Nhân vẫn nhìn thẳng vào mắt Tô Song Song, Tô Song Song vốn muốn nói dối để Âu Dương Văn Nhân đừng lo lắng nhưng nhìn đôi mắt của hần ta lại vẫn không thể nói ra những lời trái sự thật.

“Chuyện này... có lẽ lòng tự trọng của anh ấy quá cao nên không muốn ly hôn.” Tô Song Song nói xong thì cúi đầu, thật ra chính cô cũng hiểu câu nói này chỉ là tự an ủi bản thân thôi, chứ cô cũng không biết tại sao Tần Mặc đã có người phụ nữ khác mà vẫn không chịu ly hôn với cô.

“Có lẽ anh ta nghĩ em và người đàn ông khác có con nên cảm thấy mất mặt nên không chịu ly hôn với em, nhưng rõ ràng anh ta cũng có người phụ nữ khác, sao em không chất vấn anh ta? Rõ ràng em còn yêu anh ta.”

“Nếu em chất vấn anh ta, có lẽ anh ta sẽ thay đổi suy nghĩ.” Âu Dương Văn Nhân cố ý nói với Tô Song Song như vậy vì sợ cô thật sự sẽ đi chất vấn Tần Mặc, nếu vậy thì mọi chuyện hắn ta đã làm sẽ bị phát hiện.

Quả nhiên Tô Song Song vừa nghe hắn nói vậy thì tức giận siết chặt ly nước trong tay, một lúc sau mới bướng bỉnh nói: “Tôi sẽ không chất vấn anh ấy, anh ấy muốn ở với ai thì ở, chẳng liên quan gì đến tôi.”

“Em... Sao em lại bướng bỉnh như vậy? Em nghĩ thử đi, có khi em vừa hỏi anh ta thì anh ta sẽ sợ, biết đâu hai người có thể quay lại với nhau.” Âu Dương Văn Nhân lại cho thêm một mối lửa.

Tô Song Song lại càng tức giận, tuy thường ngày cô không phải người mạnh mẽ gì nhưng với loại chuyện này cô không muốn làm như không biết.

“Được rồi, anh đừng nói nữa, tôi sẽ không quay về!” Tô Song Song nói xong thì lại tức giận nói tiếp: “Chuyện ly hôn, tôi đã quyết định rồi.”

Tô Song Song còn muốn nói thêm gì đó thì đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng nói, cô và Âu Dương Văn Nhân quay sang nhìn, thì thấy hình như có ai đang cãi nhau với bảo vệ bên ngoài. “Tô Song Song, rốt cuộc cô và Tần Mặc đã xảy ra chuyện gì?” Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng hét to.

Tô Song Song nghe thấy giọng nói này thì đã biết người ngoài cửa là ai, cô hơi sửng sốt rồi xoay người đi lên lầu, cô không muốn gặp người này nhưng hắn vẫn cứ tiếp tục hét lớn ngoài cửa.

Tô Song Song vừa bước lên cầu thang, lại lo lắng người kia làm Bánh Bao và Mần Thầu thức dậy, cô cau mày bước xuống, đi tới bên cạnh Âu Dương Văn Nhân.

Âu Dương Văn Nhân nhìn Tô Song Song, muốn nói gì đó để cô không ra ngoài, hăn vội kéo cô lại: “Tôi ra ngoài gặp anh ta, nếu cô không muốn gặp thì đừng gặp.”

Tô Song Song hơi do dự một lúc rồi lắc đầu, cô rất lý trí nói: “Hôm nay tôi không ra gặp anh ta thì sớm muộn gì anh ta cũng tìm tới lần nữa, nếu giờ anh ta làm ầm ĩ khiến Bánh Bao và Mần Thầu tỉnh dậy, Bánh Bao thì không sao nhưng nếu Mần Thầu nhìn thấy anh ta thì thằng bé lại nghĩ nhiều.”

Âu Dương Văn Nhân còn muốn ngăn lại nhưng thấy Tô Song Song quyết tâm như vậy mà hăn ta còn ngăn lại thì có vẻ hơi kỳ lạ, vì thế hăn ta chỉ có thể buông cô ra nhưng lại đi lên trước cô một bước.

Hai người vừa đi ra ngoài, Bạch Tiêu đang đứng ở cửa, nhìn thấy Tô Song Song đi ra, bên cạnh còn có Âu Dương Văn Nhân đang che chở cho cô, vốn còn đang cười thì lập tức trở nên tức giận.

“Tô Song Song, em thật sự ở cùng người đàn ông khác sao?” Bạch Tiêu lớn tiếng hỏi.

Tô Song Song không thích nhưng câu này nhưng nếu thừa nhận thì thật sự rất giống giả dối, vì vậy im lặng là cách tốt nhất.

Sự im lặng này của cô lại là giống như thừa nhận trong mắt Bạch Tiêu, anh ta tức giận đấm người bảo vệ đứng cạnh khiến cho ông bị ngã lăn trên đất.

Tô Song Song chưa từng nghĩ Bạch Tiêu tức giận thì lại đi đánh người vô tội như vậy, hét lên một tiếng, muốn chạy tới đỡ người bảo vệ thì lại bị

Âu Dương Văn Nhân kéo lại, một người bảo vệ khác tiến lên kéo lấy người bảo vệ bị thương.

“Hai người đi sang chỗ khác đi!” Âu Dương Văn Nhân không muốn để người ngoài xen vào chuyện này, nếu không lát nữa sẽ càng lớn chuyện hơn.

Tô Song Song lo lắng nhìn thoáng qua bọn họ rồi quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu, người đang giận tới mức quai hàm cũng nhô lên, cô vừa nhìn lập tức cảm thấy Bạch Tiêu và Tần Mặc đúng là cùng một loại người, chưa nói một câu đã lao vào đánh đấm, chẳng biết phân biệt tốt xấu.

“Anh tới đây làm gì?” Tô Song Song tức giận hỏi anh ta, đã bốn năm không gặp mà vừa thấy hăn Tô Song Song lại nói chuyện như vậy khiến Bạch Tiêu tức tới đỏ mắt.

“Tô Song Song, dù sao anh cũng là người thân của em, em dám dùng giọng đó nói chuyện với anh sao?” Bạch Tiêu nghĩ là Âu Dương Văn Nhân ở giữa chia rẽ quan hệ của Tô Song Song với bọn họ.

Nghĩ vậy, anh ta vừa nói vừa trừng mắt nhìn Âu Dương Văn Nhân, đôi mắt luôn đầy ý cười giờ lại trừng lớn nhìn rất đáng sợ.

“Rốt cuộc anh tới làm gì?” Tô Song Song không muốn nói nhiều với Bạch Tiêu, cô vừa thấy anh ta thì liền nhớ tới Tần Mặc, trong lòng cảm thấy khó chịu, cho nên cô cũng không muốn gặp lại Bạch Tiêu.

“Anh tới làm gì? Còn làm gì nữa? Em khiến Tần Mặc tức giận như vậy, anh muốn biết em đang nghĩ cái gì trong đầu?” Bạch Tiêu nói lại nghĩ tới dáng vẻ thất vọng của Tần Mặc mà mình thấy lúc này.

Bàn tay anh đầy máu ngòli trong phòng Tô Song Song, cúi đầu không nói, tâm trạng vừa mới khá lên lại trở lại như thời điểm Tô Song Song mất tích.

Thời gian đó Tần Mặc không ăn không uống chỉ đi tìm Tô Song Song, tới lúc biết Tô Song Song đang ở nước ngoài thì anh lại tập trung làm việc, cả người gầy chỉ còn da bọc xương.

Hơn một năm anh mới tỉnh lại được, lại không nghĩ lần này Tô Song Song trở về, chẳng những không khiến anh vui vẻ hơn mà còn khiến Bạch Tiêu nhớ lại khoảng thời gian tối tăm đó.

Bạch Tiêu rất tức giận, hét lớn với Tô Song Song: “Em trở về làm gì? Em không trở về có phải tốt hơn không, em là đồ sao chổi hại Tần Mặc!”

Tô Song Song tuy thường cãi nhau với Bạch Tiêu nhưng bọn họ cũng là người thân, cô chưa từng nghĩ anh ra sẽ nói cô như vậy, cả người ngây ra.

Bạch Tiêu nói xong thì cũng hối hận, anh ta vốn còn định giải thích thì lại nhớ tới hành động của Tô Song Song, lại thấy người đàn ông bên cạnh cô, còn hai đứa bé kia nữa thì lời tới miệng vẫn không nói ra được.

Âu Dương Văn Nhân chính là đang chờ tới lúc này, hắn ta vội tiến lên chặn trước người Tô Song Song, ngăn tầm mắt của Tô Song Song và Bạch Tiêu.

“Bạch tiên sinh, giờ Song Song là vợ của tôi, là mẹ của con tôi, hi vọng anh hãy tôn trọng cô ấy, nếu anh tới đây vì muốn mắng chửi cô ấy thì tôi mong anh hãy về đi, nơi này không hoan nghênh anh!”

Âu Dương Văn Nhân nói câu này không khác gì thêm dầu vào lửa, Tô Song Song hơi sững sờ, vừa muốn phủ nhận thì lại nghĩ tới Âu Dương Văn Nhân muốn giúp mình nên đành nhịn xuống nhưng mà trái tim đang đập loạn trong ngực suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Bạch Tiêu chưa từng nghĩ Âu Dương Văn Nhân sẽ đứng trước mặt anh ta nói khoác không biết ngượng rằng Tô Song Song là người phụ nữ của hắn ta, Bạch Tiêu càng tức giận hơn, đá vào cửa: “Con mẹ nó, mày mở cửa ra

cho ông đây! Ông đây giết chết mày! Mày dám cầm sừng bạn thân của ông đây!”

Âu Dương Văn Nhân vẫn bình tĩnh không giận dữ, vẫy tay gọi bảo vệ đang đứng cách đó không xa, một lúc sau bảo vệ chạy tới, cẩn thận hỏi: “Âu Dương thiếu gia, ngài cần gì sao?”

“Bạch tiên sinh uống nhiều rượu, nhờ mọi người đưa anh ấy về đi, nhớ đưa anh ấy vào trong xe, đừng để anh ấy làm loạn bên ngoài, bị cảm lạnh thì làm sao.” Âu Dương Văn Nhân nói xong, cũng không nhìn Bạch Tiêu nữa mà quay đầu nhìn Tô Song Song ôn hòa nói: “Vợ à, chúng ta vào trong thôi.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 447: Rốt Cuộc Muốn Thế Nào

Bạch Tiêu bị hai người bảo vệ cao lớn mời ra ngoài thì vẫn tức giận quay đầu nhìn về phía Tô Song Song hét lớn: “Tô Song Song, anh đã nhìn nhầm em rồi! Em trở về làm gì hả! Em là đồ sao chổi!”

Cơ thể Tô Song Song run rẩy, cô cắn môi, trong lòng rất khó chịu, đột nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ vào vai cô.

“Song Song, nếu em muốn chấm dứt những chuyện đã xảy ra trong quá khứ thì đừng gặp lại bọn họ nữa, bởi vì bọn họ nói gì thì em cũng là người đuối lý mà thôi.” Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa đưa cô vào nhà.

Bây giờ lòng Tô Song Song đã loạn hết cả lên, Âu Dương Văn Nhân đưa cô vào nhà, cô mới lấy lại tinh thần vội bước về phía trước, tránh sự an ủi của Âu Dương Văn Nhân.

Cô xoay người, nhìn Âu Dương Văn Nhân cười xin lỗi: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh, tôi cũng không muốn anh bị vướng trong chuyện này nữa, chỉ là tôi không biết nên làm gì cả.”

“Song Song, có một chuyện anh muốn nói cho em biết...”

“Âu Dương, tôi buồn ngủ quá, tôi đi ngủ trước đây.” Tô Song Song hoàn toàn không nghe thấy Âu Dương Văn Nhân nói gì, cô thật sự rất mệt mỏi.

Cô nói xong thì nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, thấy vẻ mặt hần hoi kỳ lạ thì quay sang hỏi lại: “Anh vừa nói gì vậy? Tôi không nghe thấy.”

“Không có gì.” Âu Dương Văn Nhân thấy Tô Song Song lo lắng như vậy, nghĩ lại giờ không phải là lúc thích hợp để thổ lộ nên chỉ nói với cô: “Em đi ngủ đi, ngày mai đừng quên đưa hai đứa bé tới nhà trẻ.”

“À? Ừ nhỉ!” Tô Song Song cũng sắp quên chuyện này rồi, gật đầu vội chạy lên trên lầu.

Tô Song Song tới sáng mới ngủ được, đang mơ màng thì lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô cầm lấy di động nhấn nút nghe.

“Alo” Tô Song Song theo bản năng trả lời rồi lại chờ đợi đối phương nói tiếp.

“Nếu muốn lấy mèo thì tới nhà trọ đi.” Giọng nói lạnh như băng không có tình cảm vang lên, Tô Song Song vừa nghe thấy thì cả người lập tức tỉnh hẳn.

Cô vội ngồi dậy, siết chặt điện thoại trên tay, nhớ tới những chuyện xảy ra hôm qua thì lập tức không nhận được: “Tần Mặc, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Tới đưa mèo của cô về.” Giọng Tần Mặc vẫn lạnh như vậy, nói xong thì lập tức cúp điện thoại, Tô Song Song tức giận vội gọi lại, không nghĩ đến rằng Tần Mặc cũng chẳng định bắt máy.

Tô Song Song giận tới mức mặt mũi tái xanh lại, cô nằm xuống giường, xoay đi xoay lại, trong lòng không muốn bỏ Tứ Gia nhưng cũng không muốn gặp Tần Mặc.

Bên ngoài, Âu Dương Văn Nhân dựa vào tường, nghe những câu nói trong điện thoại, tròng mắt hẳn ta hơi đảo, đột nhiên cảm thấy chuyện ngày càng thú vị hơn hẳn nghĩ.

“Song Song, anh tìm được hai nhà trẻ cách đây không xa lắm, em có muốn đưa Bánh Bao và Mần Thầu đi xem thử không?” Hần vừa nói vừa gõ cửa.

Tô Song Song nghe thấy giọng nói của hần, lại nghĩ tới vừa rồi mình nói chuyện điện thoại thì bỗng cảm thấy chột dạ, cô hốt hoảng chạy xuống chưa: “Tôi đi! Bánh Bao và Mần Thầu tỉnh chưa?”

Âu Dương Văn Nhân còn chưa trả lời thì đã nghe thấy giọng nói của Tô Dục Tú: “Đã nói không được gọi con là Mần Thầu”

Tô Song Song vội thay quần áo, vừa mở cửa thì đã thấy ba cặp mắt đều quay sang nhìn mình, cô nhìn đồng hồ thì thấy đã tới mười giờ, hơi ngại nên gãi gãi đầu.

“Tối hôm qua mẹ không ngủ được, chúng ta hẹn với nhà trẻ mấy giờ...” Tô Song Song còn chưa nói hết thì lại nhớ tới vừa rồi Tần Mặc muốn cô tới nhà trọ, những lời muốn nói ra đều nuốt lại.

“Có chuyện gì sao?” Âu Dương Văn Nhân vừa hỏi vừa cúi đầu bế Bánh Bao lên, Bánh Bao mỉm cười ngọt ngào đứng lên, nhìn Tô Song Song hỏi: “Mẹ, mẹ muốn đi hẹn hò sao?”

Tô Song Song hơi sửng sốt một lúc, càng hoảng hơn, lúng túng nói: “Hẹn hò gì chứ! Con bé này, con nghe ai nói những chuyện này vậy?”

“Trên TV đó! Nhưng mà mẹ đi hẹn hò thì ba phải làm sao?” Vừa nói xong thì ôm cổ Âu Dương Văn Nhân, gương mặt vốn đang cười vui vẻ bỗng chốc nhúu chặt mày.

Tô Song Song thật sự không biết nói gì, cô thấy càng giải thích càng thấy sai, vội nói: “Mẹ muốn đưa mèo nhỏ về nhà, Bánh Bao muốn nhìn thấy Tứ Gia không?”

“Tứ Gia sao! Bánh Bao muốn! Mẹ đưa nó về nhà nhanh lên!” Bánh Bao vừa nghe cô nói vậy thì lập tức cười tươi.

“Vậy giờ mẹ đi đưa mèo về trước nhé.” Tô Song Song vẫn luôn nhớ Tứ Gia, lại lo lắng Tần Mặc tức giận sẽ trút giận lên nó.

“Bọn anh chờ em về, chiều nay em trở lại nhé, anh đã hẹn với nhà trẻ buổi chiều rồi.” Âu Dương Văn Nhân không muốn cô đi, nhưng hắn ta cũng chẳng tìm ra lý do để ngăn cản, chỉ mong cô về sớm.

“Được!” Tô Song Song trả lời, không thể chờ được vội về phòng sửa soạn rồi chạy ra ngoài.

Tô Dục Tú đứng trên cầu thang, nhìn vẻ mặt Tô Song Song lo lắng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc cứng đờ.

...

Tô Song Song đứng trước cửa nhà trọ, hơi ngần ngừ một lúc, cô muốn gõ cửa, nhưng vừa đưa tay ra thì vội rút lại, cô không dám gặp Tần Mặc.

Không biết có phải Tần Mặc cảm giác được cô ở bên ngoài không mà ngay lúc cô định xoay người rời đi thì cửa đột nhiên mở ra. Cửa vừa mở ra, cơ thể Tô Song Song bỗng chốc cứng đờ, vội xoay người, đứng nghiêm, quyết tâm hỏi: “Tứ Gia đâu?”

Tô Song Song vừa nói vừa nhìn vào trong phòng, dáng vẻ này giống như không muốn vào nhà nhưng nhà trọ lại rất nhỏ, cả người Tần Mặc lại chắn trước cửa, nên cô không nhìn được gì bên trong.

“Nếu em muốn thấy con mèo kia thì có điều kiện.” Tần Mặc tựa vào cửa, vươn tay lấy điều thuốc, cũng không đốt lên mà chỉ lạnh lẽo nhìn Tô Song Song, cũng không nói gì cả.

Tô Song Song bị Tần Mặc

nhìn như vậy thì hơi chột dạ nhưng nghĩ lại mình cũng không làm gì sai, sao phải sợ hã, lập tức đứng thẳng người, hỏi lại anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tần Mặc, chúng ta đừng dây dưa không dứt thế này nữa được không, cũng không có kết quả gì tốt.”

“Rốt cuộc em có cần con mèo đó nữa không?” Tần Mặc vừa nói vừa lấy điều thuốc trong miệng xuống, cuối cùng vẫn chẳng hút một hơi nào.

“Đương nhiên là muốn! Nó là mèo của tôi mà! Là mèo của tôi! Sao anh có thể giữ nó được chứ?” Tô Song Song càng nói thì càng lo lắng, cũng không để ý mình có nên vào trong không, vội chạy vào trong nhà, muốn tìm con mèo của mình.

Tần Mặc vẫn luôn dựa vào cửa, hoàn toàn không có ý định để Tô Song Song bước vào, Tô Song Song lo lắng vội gọi: “Tứ Gia!”

Nhưng trong phòng không có bất kỳ âm thanh nào, Tô Song Song càng lo lắng, cô đẩy Tần Mặc một cái, hét lên: “Để tôi đi vào! Tần Mặc! Tứ Gia đâu? Rốt cuộc anh đã làm gì nó?”

“Tôi chăm sóc nó bốn năm, bây giờ nó đã là của tôi rồi, tôi hỏi lại em một lần cuối, em có cần nó không.” Tần Mặc vừa nói vừa đặt tay lên vai Tô Song Song, siết chặt, không cho cô có cơ hội động đậy.

Tô Song Song đã hiểu ra, Tần Mặc là muốn dùng chuyện này để tiếp tục dây dưa với cô, cô cũng nên bình tĩnh lại, cũng không phản kháng lại nữa mà bình tĩnh nhìn anh.

“Nói đi, rốt cuộc phải làm thế nào anh mới trả Tứ Gia lại cho tôi, còn nữa, tôi phải làm gì thì anh mới đồng ý ly hôn với tôi?” Tô Song Song bình tĩnh lại thì rất nghiêm túc hỏi anh.

Tần Mặc nhìn ánh mắt Tô Song Song, anh biết cô nói rất nghiêm túc, mày hơi nhú lại, trong lòng cảm thấy rất phiền.

“Con mèo và ly hôn, em chọn một trong hai.”

“Tần Mặc, anh! Anh trả Tứ Gia lại cho tôi, rốt cuộc anh muốn tôi làm gì?” Tô Song Song nói xong thì vội tránh ra khỏi cánh tay của Tần Mặc nhưng mà mắt vẫn chỉ nhìn được một vài chỗ trong phòng.

“Giúp anh vẽ hậu kỳ manga.” Tần Mặc nói rồi nghiêng người sang một bên, chỉ vào xấp giấy vẽ trên bàn.

Tô Song Song thấy vậy thì rất bất ngờ, cô chưa từng nghĩ Tần Mặc sẽ yêu cầu như vậy, cô cẩn thận bước vào, vừa thấy quyển “Thục Sơn Truyện” nằm trên bàn thì bỗng kích động hơn hẳn.

Thì ra “Thục Sơn Truyện” chưa kết thúc, cô ở nước ngoài nên không biết, Tô Song Song vừa thấy thì lập tức cảm thấy tình yêu manga trong lòng bùng lên, cũng hoàn toàn quên chuyện mình đang ở trong “hiểm cảnh”.

Tô Song Song xem một lượt tới trang cuối thì mới nhớ ra chuyện con mèo, không biết Tứ Gia đang ở đâu, có an toàn không. Cô vội vàng buông tập manga xuống, quay đầu nhìn về phía ổ mèo thì lại thấy Tứ Gia đang đuổi chân ngủ trong đó, trong lòng không nhịn được than thở.

Con mèo này đúng là không tim không phổi, chủ nhân của nó không ở bên cạnh bốn năm mà có thể béo lên như vậy, thảo nào Tần Mặc không muốn trả lại nó cho mình. Bốn năm nuôi dưỡng cũng không phải ngày một ngày hai, có lẽ đã tiêu tốn không ít đồ ăn cho nó rồi.

“Ba ngày sau đưa lại cho anh, sẽ có người tới kiểm tra và lấy đi.” Tần Mặc nói xong thì tới ngồi trên giường, khẽ huýt sáo một cái, Tứ Gia liền mở mắt chạy tới nhảy lên trên đùi anh.

Tứ Gia ngoan ngoãn cọ vào tay Tần Mặc. Cái dáng vẻ nịnh nọt đó! Tô Song Song vừa nhìn thấy đã tức đến nổi phổi.

“Được! Tôi sẽ vẽ.” Tô Song Song ôm bản thảo trong tay, định đi, dù Tần Mặc chưa đứng lên nhưng vẫn ngăn được cô lại: “Trong nhà em có dụng cụ vẽ sao?”

Tô Song Song nghe anh hỏi thì dừng lại, cô vừa về nước liền ở trong nhà của Âu Dương Văn Nhân, còn chưa kịp chuẩn những thứ này, thậm chí cả máy tính cũng còn chưa mua.

“Chuyện này...” Tô Song Song không muốn nói không có, bởi cô biết Tần Mặc chỉ chờ cô nói câu này nhưng mà nói có thì cô phải đi mua những thứ kia ngay trong một ngày. Hơn nữa cộng thêm cả việc lắp đặt nữa thì làm sao cô có thể gửi bản thảo trong ba ngày được.

Nhưng nếu không giao bản thảo đúng hẹn thì chắc chắn Tần Mặc sẽ không đưa Tứ Gia cho cô.

Tô Song Song giống như không còn sức lực quay lại nhìn Tần Mặc, từ trước tới giờ cô chưa từng thắng anh một lần nào, Tô Song Song hơi giận bản thân, cô hỏi anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Tô Song Song hỏi những câu này thì lập tức cảm giác được sẽ xảy ra không ít chuyện phiền phức, vì sau khi nhìn Tần Mặc cô mới cảm giác được từ khi tới đây cô đã luôn hỏi anh câu này, ngay từ đầu cô đã không hiểu Tần Mặc muốn làm gì.

“Em vẽ ở đây đi, có người sẽ tới kiểm tra lúc anh không ở đây. Phần bản thảo này, em phải vẽ trong vòng ba ngày, nếu sau ba ngày mà anh vẫn chưa nhìn thấy bản thảo thì người tới kiểm tra sẽ xử lý.”

Tần Mặc nói xong thì ôm Tứ Gia đi ra ngoài, cũng không quan tâm tới Tô Song Song nữa.

“Anh!” Tô Song Song thấy vậy thì tức giận vô cùng nhưng Tứ Gia vẫn đang nằm trong tay anh. Tô Song Song đã bốn năm không ở cạnh nó, cô cảm thấy rất áy náy nên muốn ở cạnh nó nhiều hơn.

“Được! Ba ngày thì ba ngày. Ba ngày sau tôi vẽ xong thì anh phải trả lại Tứ Gia cho tôi. Tần Mặc, anh nghe cho rõ, nếu anh dám đổi ý thì tôi không bỏ qua cho anh đâu!” Tô Song Song cũng chỉ có thể hét to một trận cho đỡ giận mà cô nói xong mới nhìn lại thì thấy Tần Mặc đã ôm mèo bỏ đi.

Tần Mặc vừa đi, Tô Song Song cũng chẳng còn sức lực, cô ôm bản thảo ngồi cạnh chiếc giường quen thuộc. Vừa ngồi vào thì những dòng ký ức trong khoảng thời gian ở cùng Tần Mặc đang phát lại trong đầu cô như một bộ phim vậy, khiến đầu cô càng đau hơn.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 448: Bị Một Cái Tát

Tô Song Song nhìn sơ qua bản gốc của tranh vẽ, cô đã hơn một năm không vẽ truyện tranh rồi, nếu làm tất cả công việc hậu kỳ, tính toán đâu ra đấy thì ba ngày cũng khó có thể làm xong.

Tô Song Song nghĩ nghĩ, cầm điện thoại lên, bấm số của Âu Dương Văn Nhân. Điện thoại vừa thông, Âu Dương Văn Nhân bên đầu dây bên kia đã vội vàng hỏi: “Có cần anh tới đón em về không?”

“Việc ấy... Văn Nhân, em có chút việc, có lẽ là tối mới về được, có thể phiền anh đưa hai đứa bé đi xem nhà trẻ được không?”

Thời điểm Tô Song Song nói chuyện điện thoại, bản thân cô cũng cảm thấy có chút thiếu tự tin, cô không muốn để cho Âu Dương Văn Nhân biết mình bị Tần Mặc bắt nạt, cô không muốn anh phải lo lắng, cũng không muốn kéo anh vào chuyện này. Nếu không với tính cách của Tần Mặc, nhất định sẽ không bỏ qua cho Âu Dương Văn Nhân.

“Song Song, rốt cục là em làm sao vậy? Em nói thật với anh đi!” Giọng của Âu Dương Văn Nhân trong nháy mắt liền trầm xuống. Tô Song Song rất hiếm khi nghe thấy anh nói như vậy, nghĩ nghĩ một chút liền giải thích.

“Cái này... Tần Mặc nhờ em giúp anh ấy làm hậu kỳ truyện tranh, coi như là cảm ơn anh ấy đã nuôi mèo của em suốt bốn năm quá.” Tô Song Song nói xong, bản thân cô cũng cảm thấy quá vớ vẩn rồi.

Âu Dương Văn Nhân lại im lặng, một lát sau, anh mới mở miệng nói: “Buổi tối gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đi đón em.”

Tô Song Song sợ Âu Dương Văn Nhân nói cô ngốc nhưng hẳn ta không nói gì cả, cô nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực, đáp lại một tiếng, cúp điện thoại.

Cô lật đi lật lại tranh vẽ trên tay, nên tính toán chia tay với Tần Mặc sớm một chút, nghĩ vậy Tô Song Song giống như có chút hi vọng.

Cô đang muốn đứng dậy, liền thấy Tần Mặc ôm Tứ gia thoải mái bước vào, lạnh lùng lườm cô một cái rồi ngồi ở một cái ghế dựa trong phòng bếp, gõ gõ cái bàn.

Tô Song Song không hiểu gì cả quay đầu lại nhìn anh, tầm mắt cuối cùng lại dừng lại ở Tứ gia nằm trong lòng anh vô cùng hưởng thụ, trong lòng chảy máu!

Cô vì để có thể dẫn nó về nhà mà phải làm nô tỳ, con mèo này lại còn chế giễu cô, nhận giặc làm cha, vui vẻ với Tần Mặc còn cô thì làm như là mẹ kế.

“Tứ gia?” Tô Song Song thử kêu một lần, Tứ gia liếc cô một cái, liền quyết đoán quay đầu lại, cọ cọ trong lòng Tần Mặc, căn bản không thèm để ý tới Tô Song Song.

“Anh đó bụng, nấu cơm đi.” Tần Mặc nói xong cúi đầu vuốt ve móng vuốt nhỏ của Tứ gia, nói vô cùng tự nhiên, giống như nấu cơm là chuyện Tô Song Song nên làm vậy.

“Gì cơ?” Tay Tô Song Song chỉ vào mình, không thể tin được hỏi lại một câu: “Anh bảo tôi đi nấu cơm sao?”

Tần Mặc không ngẩng đầu lên, coi như nể tình nói một câu: “Ừm.”

Tô Song Song không muốn tức giận với Tần Mặc nhưng yêu cầu vô lễ này thật sự là vượt quá phạm vi chịu đựng, Tô Song Song lập tức phản bác

lại hỏi: “Dựa vào đâu mà tôi phải làm!”

Tần Mặc vẫn không ngẩng đầu như cũ, chỉ đặt tay lên cổ Tứ gia vuốt vuốt, hơi dùng sức, khiến cho Tứ gia không thoải mái vặn vẹo.

Tô Song Song tức tới rằng nanh cũng nghiêng tới mức kêu ken két, động tác này của Tần Mặc là uy hiếp trực tiếp, cô vốn định không khuất phục nhưng Tứ gia vẫn đang trên tay của Tần mặc, cô cũng chỉ có thể nhin một chút.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, phồng má đi vào phòng bếp, lật tung cả phòng bếp lên, khiến cho phòng bếp loạn hết lên, chỉ có làm như vậy mới có thể hết giận được.

Ai ngờ cô vừa xả được cơn tức thì Tần Mặc lại làm cho cô càng tức hơn, không giận không hờn nói: “Làm xong nhớ dọn dẹp sạch sẽ nhé!”

Tô Song Song vừa nghe, quay lại nhìn đồng lộn xộn nôi xong chảo trước mặt cộng thêm với cuống rau cô rải khắp phòng bếp, liền tròn tròn mắt, đây có tính là tự làm tự chịu không?

“Tần Mặc, anh...” Tô Song Song vung tay lên đồng rau, đang muốn phản kháng, ai ngờ Tần Mặc lại tóm cổ Tứ gia nhắc lên, Tô Song Song lập tức không lên tiếng nữa.

Tô Song Song không nói gì, Tần Mặc liền thuận thế để Tứ gia lên đầu vai. Tô Song Song vô cùng lo lắng còn Tứ gia lại chơi đến vô cùng vui vẻ núp ở đầu vai tần Mặc, đuôi quần lấy cổ Tần Mặc. Nhìn thấy nó như vậy Tô Song Song cũng không muốn lo cho nó nữa rồi.

Tô Song Song ngồi xổm trên đất, như người khốn khó đang hái rau, rửa rau, đến khi làm xong cơm, cô cũng không thèm nhìn, lập tức đi về phía bàn làm việc.

Ai ngờ Tần Mặc lại giữ chặt cánh tay cô. Lần này Tô Song Song thật sự xù lông lên, mạnh mẽ quay đầu nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, ánh mắt như hận không thể chọc hai cái lỗ trên người Tần Mặc, lúc này mới hết giận.

Tô Song Song bất mãn hét lên: “Anh còn muốn thế nào nữa? Còn muốn tôi xúc cho anh ăn à!”

“Ừm, ngày hôm qua tay bị thương, không cầm được đĩa.” Tần Mặc nói xong vươn tay phải luôn để bên người ra, vốn dĩ Tô Song Song còn cảm thấy bệnh kiều ngạo của Tần Mặc lại tái phát nhưng vừa cúi đầu nhìn, trên tay hằn máu thịt lẫn lộn, căn bản là không được xử lý vết thương một cách kĩ càng.

Tim của Tô Song Song lập tức liền mềm ra, cô nhìn sang chỗ khác, ấp úng hỏi một câu: “Sao anh không xử lý vết thương đi? Bạch Tiêu đâu?”

“Sao lại nhắc đến anh ta, anh ta cũng không phải vợ của anh...”

Chữ vợ vừa thốt ra, cả Tần Mặc và Tô Song Song đều ngẩn người, Tô Song Song cảm thấy thật xấu hổ còn trong lòng Tần Mặc lại nổi lên tức giận, anh lập tức im lặng không muốn nói gì nữa.

Hai người trầm mặc một lúc, Tần Mặc đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài nhưng cũng không quên mang theo Tứ gia cùng đi.

Tô Song Song ngồi trước bàn đồ ăn vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút, thờ dãi, nghĩ nghĩ một lúc nhịn xuống bỏ đồ ăn trên bàn đi.

Cô yên lặng ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu xuống trong nháy mắt hai mắt lại mờ mờ, không nhìn rõ bản vẽ trước mắt, cô dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện ra, mu bàn tay của cô lại ẩm ướt.

Tô Song Song đột nhiên thấy ngoài cửa có tiếng động, còn tưởng rằng Tần Mặc đã quay trở lại, vội vàng lau mắt của mình, đứng dậy nhìn về phía cửa nhưng cô nhanh chóng ngậy người ra.

Đứng ngoài cửa là một cô gái gầy gầy nhưng hai mắt lại vô cùng quen thuộc, đôi mắt cong cong như vầng trăng, trong suốt như thủy tinh, cô nhìn thấy Tô Song Song cũng giật mình, nhưng lập tức lộ ra vẻ mặt oán hận không muốn nhìn thấy Tô Song Song.

“Xin hỏi cô là?” Tô Song Song lễ phép hỏi một câu, hỏi xong còn đi về phía trước hai bước.

Cô gái này không trả lời Tô Song Song, chỉ hỏi một câu lạnh lùng mang theo vẻ ghét bỏ: “Tần tổng đâu?”

Tô Song Song vừa nghe được hai chữ Tần tổng, lập tức nhẹ nhàng thõ ra, xem ra là cấp dưới của Tần Mặc, cô vội vàng trả lời: “Anh ấy đi rồi, đi được một lúc rồi.”

“Đi rồi?” Cô gái này thì thào tự nói một câu, đi về phía trước vài bước, đến trước mặt Tô Song Song, đột nhiên dùng sức tát Tô Song Song một cái thật mạnh.

“Chát!” một tiếng, vô cùng vang, Tô Song Song lập tức nghiêng đầu về một bên, cảm thấy đầu ong ong, bị tát tới lờ mờ, không phản ứng kịp việc mình vừa mới bị đánh.

“Thì ra cô chính là con tiện nhân này, chính là cô! Vì sao còn về đây nữa?” Cô gái này điên cuồng gào lên, gào xong còn xông lên kéo tóc Tô Song Song.

Sức chiến đấu của Tô Song Song thực ra cũng không thấp nhưng đã bị đánh đòn phủ đầu, một cái tát làm cho bản thân lờ mờ, chưa kịp phản ứng, tóc của cô đã bị cô gái kia kéo, biến thành kẻ yếu thế.

“Cô điên rồi, mau buông ra, nếu không tôi sẽ không khách khí nữa!” Tô Song Song cũng tức giận, cho tới bây giờ cô cũng không phải bạch liên hoa dễ dàng bị người khác bắt nạt, lần này lại bị đánh vô duyên vô cớ, tất nhiên không thể nhịn được.

Cô gào lên một tiếng, thấy cô ta còn chưa buông tay, Tô Song Song dùng sức đẩy cô ta ra, sau đó tát một cái thật mạnh trả lại.

“Chát!” một tiếng, còn vang mạnh hơn cả cái tát vừa rồi, khiến cho cô ta đó nháy mắt ngã ra sàn.

“Tô Song Song cô đang làm gì!” Đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng quát, xen lẫn cả tức giận mà đến bây giờ Tô Song Song chưa từng nghe qua, Tô Song Song sửng sốt, nhanh chóng cúi đầu, che khuôn mặt bị đánh sưng của mình.

“Đi ra ngoài!” Tần Mặc gầm nhẹ một tiếng, đi tới, Tô Song Song cúi đầu, nghe thấy Tần Mặc gầm lên giận dữ, cả người run lên.

Đến lúc cô ngẩng đầu lên, liền thấy Tần Mặc đang vỗ về cô gái này, tất cả ánh mắt đều đặt lên trên cơ thể cô ta.

Tô Song Song cảm thấy mặt mình rất đau nhưng đầu cô lại càng đau hơn, hoặc là trái tim đang nhảy lên trong lồng ngực.

Cô há miệng thở dốc, nhìn thấy Tứ gia đang ở ngoài cửa, lập tức đi nhanh về phía nó, Tô Song Song bước nhanh tới phía nó.

Đúng lúc Tần Mặc ngẩng đầu nhìn về phía Tô Song Song, nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ và mái tóc hỗn độn của cô, mày nhíu càng sâu hơn.

Anh đột nhiên giữ chặt Tô Song Song lại, cắn răng hỏi một câu: “Sao lại thế này?”

Tô Song Song còn tưởng mình đánh tâm can bảo bối của Tần Mặc, anh ta đang chất vấn cô tại sao lại làm thế, trong lòng vô cùng tức giận, quay đầu gào lên: “Như anh thấy đấy, là tôi đánh! Không thích cô ta thì đánh thôi! Nếu không buông ra, lần sau tôi nhìn thấy một lần liền đánh cô ta một lần!”

Tần Mặc nhìn kĩ vết thương trên mặt Tô Song Song, chưa kịp nói gì, Tô Song Song đã dùng sức vung tay lên, kéo tay của mình lại.

Tô Song Song thô lỗ xoa xoa mặt, quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, cắn răng nói: “Tần Mặc, về sau anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, đừng tới trêu chọc tôi nữa. Con thỏ nhỏ tức giận cũng có thể cắn người, hơn nữa tôi cũng không phải là con thỏ!”

Tô Song Song nói xong liền đi ra cửa, cúi đầu ôm lấy Tứ gia, rồi đi cũng không ngoái đầu lại.

Tần Mặc nhìn theo bóng Tô Song Song đi khỏi, nghĩ nghĩ không đuổi theo, quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua khuôn mặt hoảng sợ của cô gái, trầm trầm nói: “Bạch Tiêu chắc hẳn đã nói với cô rồi, phải có chừng mực.”

Cô gái nhìn vào đôi mắt Tần Mặc, sợ tới mức cả người run lên, hai chân mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Cô kéo ông quần Tần Mặc, vô cùng hèn mọn cầu xin nói: “Tần tổng, tôi không hề làm gì cả, cô ta đánh tôi, lúc tôi giãy dụa không cẩn thận mới đánh cô ta.”

“Tôi... tôi không biết cô ta là ai, không biết cô ta rất quan trọng với ngài, tôi xin lỗi, về sau tôi sẽ không tái phạm nữa, bị đánh cũng không đánh trả!”

Cô gái này nói mấy câu, đem tất cả lỗi đều đổ lên đầu Tô Song Song, tâm tư vô cùng sâu.

Tần Mặc không nói gì, kéo chân mình lại, đá cô một cái, xoay người chạy ra ngoài, không chút dè dặt. Nhưng cô gái này cũng không buông tay ra, bổ nhào qua quỳ rạp trên mặt đất, túm chặt lấy ống quần Tần Mặc.

Cô ta khóc vô cùng điềm đằm đáng yêu, cũng không làm cho người ta khó chịu. tiếng khóc giống như động vật nhỏ này, lập tức làm cho Tần Mặc dừng bước, tiếng khóc này thật sự rất quen thuộc, quả thực giống Tô Song Song như đúc.

Tần Mặc hoảng hốt, lấy lại tinh thần cúi xuống nhìn cô ta, rốt cục nói chuyện, cảnh cáo nói: “Đứng lên, lần sau cách xa cô ấy ra một chút.”

Cô gái lập tức nín khóc mỉm cười, vội vàng đứng dậy, ngửa đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Mặc, vâng dạ nói: “Tôi biết rồi, Tần tổng, tôi sẽ đúng mực, tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp ngài!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Ai Có Thể Lừa Được Ai

“Chuyện của Chiến gia, cô nhớ để ý kĩ.” Tần Mặc cảnh cáo một câu, cô gái này lập tức gật gật đầu, còn muốn nói gì đó, ngoài cửa lập tức truyền đến một giọng nói

“Tiểu Tần Tần, tôi phát hiện ra một chuyện vô cùng quan trọng!” Bạch Tiêu xong rồi đi nhanh vào, vừa nhìn thấy cô gái này, đánh giá trên dưới một chút, trong mắt lộ ra vẻ ghét bỏ.

Lời nói của bạch Tiêu đổi chủ đề, bất mãn nói với Tần Mặc: “Tại sao cậu vẫn ở cùng chỗ với cô ta? Nếu để Nhị Manh Hóa nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

Bạch Tiêu nhắc tới Tô Song Song, lập tức nhớ ra Tô Song Song đang ở bên cạnh người đàn ông khác, nhú mày bực tức.

Anh than thở một câu: “Thôi, hai người các cậu không ai để cho tôi bớt lo cả! Tất cả đều làm khổ tôi, khi nào mới có thể yên tĩnh được một chút đây! Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa đây.”

“Bạch tổng!” Cô gái này mi thanh mày tú, thoạt nhìn vô cùng khôn khéo.

Nhưng Bạch Tiêu xem thường nhất là loại con gái như vậy, vội vàng vẫy tay, cười lạnh nói: “Chiến Bảo Nhi, cô đừng có giả vờ làm bạch liên hoa với tôi! Tôi không phải là người có thể quỳ dưới váy cô được đâu.”

Thì ra, cô gái này chính là con gái của cậu hai Tô Song Song – Chiến Bảo Nhi. Chiến Bảo Nhi bị Bạch Tiêu nói như vậy, lập tức giả như đang

thương tội nghiệp nhìn Tần Mặc, chỉ tiếc là Tần Mặc cũng không thêm liếc cô ta một cái.

Chiến Bảo Nhi không cam lòng cắn môi, nghĩ nghĩ có Bạch Tiêu ở đây cô ta không thể chiếm được lợi lộc gì cả, cũng không phản bác nữa.

Cô ta tỏ vẻ như bản thân bị uất ức lắm nhìn về phía Tần Mặc, nhỏ giọng nói: “Tần tổng, tôi đi trước đây, ngài yên tâm, tin tức của Chiến Gia, tôi nhất định sẽ báo cho ngài đầu tiên.”

Chiến Bảo Nhi nói rồi đi khỏi, Bạch Tiêu thấy cô ta đi rồi, lập tức liền kể lể với Tần Mặc: “Cô ta không phải đèn cạn dầu, cậu cẩn thận không sẽ bị cô ta lừa đó.”

“Tôi có chừng mực, nhưng mà tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho Chiến gia.” Tần Mặc nói xong ngồi xuống cái giường nhỏ màu trắng, cảnh tượng này không hài hòa chút nào.

Bạch Tiêu nhất thời cảm giác như hai mắt của anh ta bị mù rồi, anh vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, nơi này đã trở thành cấm địa của Tần Mặc trong vòng bốn năm qua. Trước khi Tô Song Song trở về cậu ta chưa từng quay lại đây.

Anh không khỏi vừa quan sát vừa oán giận nói: “Tôi không hiểu, cậu đấu cùng Chiến gia làm cái gì? Nhị Mạnh Hóa biết chuyện ông ngoại cô ấy là có ẩn tình. Tuy rằng không tha thứ nhưng cũng không còn hận nữa rồi.”

Bạch Tiêu nói đến đây lại có chút lo lắng nhìn về phía Tần Mặc, thật sự là anh không rõ cậu ta muốn làm cái gì, liền khuyên nhủ: “Cậu gây chiến cùng với Chiến gia như vậy, đến lúc đó chỉ có đẩy cô ấy ra xa hơn.”

Tần Mặc nhìn thấy Bạch Tiêu lo lắng, không khỏi chủ động hỏi một câu: “Chuyện này không cần cậu xen vào, cậu đến tìm tôi là muốn nói điều gì?”

“A! Xem đầu óc của tôi này, đây là chuyện lớn đó! Chuyện vô cùng lớn! Có khả năng chúng ta đều hiểu lầm Nhị Manh Hóa rồi!” Bạch Tiêu nói xong vội vàng lấy mấy tấm ảnh chụp trong túi quần đưa cho Tần Mặc xem.

“Cậu xem! Cậu mau xem này, đôi mắt của hai đứa bé này giống cậu như đúc, tên ngoại quốc kia làm sao có thể sinh ra được đứa trẻ có đôi mắt giống cậu được chứ!”

Tần Mặc nghe vậy, cúi đầu nhìn ảnh chụp, càng nhìn mắt càng phát sáng, lúc này anh mới nghĩ tới, đến bây giờ anh cũng chưa từng gặp mặt hai đứa bé này. Chưa gì đã nhận định bọn chúng không phải là con của mình.

Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy, đôi mắt của hai đứa bé này vô cùng giống anh, dường như là từ một khuôn đúc ra, không phải con của anh thì còn có thể là của ai nữa!

“Tìm cơ hội làm xét nghiệm xem.” Tần Mặc nói xong lại xem ảnh chụp hai đứa bé, khuôn mặt lạnh như băng lại toát ra một chút dịu dàng.

Bạch Tiêu nghe vậy liền nở nụ cười: “Tôi đã phái người đi, có lẽ hôm nay có thể làm xét nghiệm, ngày mai có thể biết được kết quả rồi.”

“Ừm, nếu là thật vậy chuyện của Chiến gia tạm thời dừng lại.” Tần Mặc nói xong nhét tấm ảnh trên tay vào trong túi áo, đứng dậy đi ra ngoài.

Bạch Tiêu vội vàng đuổi theo, không hiểu hỏi một câu: “Rốt cục là cậu muốn làm gì? Tiểu Tần Tần, đây là lần đầu tiên cậu gạt tôi!”

“Không phải chuyện quan trọng gì cả.” Tần Mặc chỉ giải thích một câu như vậy, không nói thêm gì nữa, Bạch Tiêu biết nếu Tần Mặc không muốn nói, thì ai cũng không thể cậy miệng anh để moi thông tin, nên anh ta dứt khoát không hỏi nữa.

Tô Song Song ra khỏi khu nhà cũng không trở về nhà, bây giờ cô quay trở về có lẽ sẽ dọa hai bảo bối sợ, cô bụm mặt, nắm lấy tóc, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống.

Thực ra trái tim Tô Song Song cũng vô cùng rối loạn, cô nhắm mắt lại, cố gắng hô hấp, nỗi đau trên mặt không thể che giấu được nỗi đau trong lòng.

Chỉ có bốn năm, vì sao Tần Mặc lại trở nên như vậy!

Nghĩ đến đây, Tô Song Song đột nhiên mở to hai mắt, nhú mày, ghét bỏ bản thân mình. Rõ ràng là cô bỏ đi trước, rõ ràng là cô không thể mặc kệ tất cả, vậy cô có tư cách gì yêu cầu Tần Mặc thủ thân như ngọc chờ cô.

Nhưng Tô Song Song vẫn có chút không cam lòng, ngày cô sinh đứa bé, rõ ràng còn chưa tới một năm, Tần Mặc đã có người mới rồi, chẳng lẽ những thứ tình cảm sâu đậm trước kia đều không thể chống lại được thời gian sao?

Tô Song Song càng nghĩ càng đau đầu, trong lòng càng lúc càng khó chịu, cuối cùng cô nắm lấy mái tóc vừa được sửa sang lại, muốn khóc, lại cố nén lại không để mình khóc.

“Song Song?” Một tiếng gọi ngập ngừng, nhanh chóng khiến Song Song lấy lại tinh thần, cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhìn thấy Chiến Hâm bốn năm không gặp lại, trong lòng Tô Song Song có một cảm giác không nói nên lời.

“Chị họ!” Tô Song Song vừa mở miệng, liền kèm theo tiếng khóc nức nở.

Chiến Hâm thấy mình không nhận lầm người, không quan tâm tới mình đang đi giày cao gót, nhanh chóng chạy tới, đi đến đối diện Tô Song Song, vươn tay nhéo lỗ tai của cô.

Tay cô vừa chạm vào tay của Tô Song Song liền phát hiện ra một bên mặt sưng đỏ của cô, liền sửng sốt, lập tức buông tay ra, phần nộ hỏi: “Ai đánh em hả? Tần Mặc sao?”

Tô Song Song thấy Chiến Hâm hiểu lầm, sợ cô và Tần Mặc lại xung đột với nhau, vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, vừa rồi em bị một đứa thần kinh đánh.”

Chiến Hâm nửa tin nửa ngờ nhưng nhìn dấu tay in trên mặt của Tô Song Song chỉ có thể là của phụ nữ, cô cũng không hỏi nữa.

Cô ngồi cạnh Tô Song Song, vừa muốn mở miệng mắng cô vài câu nhưng còn chưa mở miệng, hai mắt liền đỏ lên.

“Chị họ, để chị phải lo lắng rồi.” Trong lòng Tô Song Song lúc này cũng mừng vui lẫn lộn, cảm thấy trước kia mình bỏ chạy thật sự làm tổn thương rất nhiều người.

“Bốn năm nay rốt cục em đã đi đâu vậy, trước kia không phải chị bảo em đến nơi phải gửi tin nhắn cho chị à? Chữ tín của em đâu? Chị còn cho rằng...” Chiến Hâm nói đến đây rốt cục không nhịn được nữa, nghẹn ngào.

Tô Song Song ngẩn người, quay đầu nhìn Chiến Hâm, trừng to mắt, không hiểu hỏi: “Chị họ em gửi tin nhắn cho chị rồi! Chị không nhận được sao?”

“Làm gì có!” Hai người sửng sốt, Chiến Hâm vừa tức vừa bất đắc dĩ vỗ đầu Tô Song Song: “Điện thoại của em không đăng kí gửi tin quốc tế!”

Tô Song Song nắm lấy cái tay đang để trên đầu cô, rõ ràng lúc đó đã mua thẻ mới rồi, sao có thể không gửi được chứ nhưng mà cô chỉ hoài nghi một chút, không nghĩ tới những thứ khác.

“Tại sao em quay về lại không tìm chị?” Chiến Hâm nói đến đây liền giậm dừ, trừng mắt nhìn Tô Song Song, hận không thể nuốt con sói mắt trắng này vào bụng.

“Chuyện này... chị họ, em không muốn quay về Chiến gia.” Tô Song Song biết mình đã gặp Chiến Hâm, nhất định ông ngoại cô sẽ bắt cô quay lại Chiến gia, ẩn tượng trở về Chiến gia trước kia, đến giờ Tô Song Song vẫn cảm thấy không hề vui vẻ chút nào.

“Chị thực sự vì chuyện này nên mới tới tìm em.” Chiến Hâm nói đến đâu, thái độ bức tức đã buông xuống.

Cô nhìn Tô Song Song thành khẩn khuyên nhủ: “Tô Song Song, ông đã già rồi, nói không lọt tai thì cũng chỉ có thể sống được vài nămnuawx, đời này tiếc nuôi nhất của ông chính là không thể che chở chu toàn cho hai mẹ con em, để cho mẹ con em phải lưu lạc bên ngoài.”

“Tâm địa của em là hiền lành nhất, cứ coi ông ấy như những ông già khác, đến thăm ông nhiều một chút đi.”

Thái độ của Chiến Hâm mềm mỏng, còn Tô Song Song vẫn có ý kiến riêng của cô. Tuy cô muốn từ chối nhưng lời nói đến miệng lại không thể nào nói ra được.

“Không thì ngày mai em theo chị về đi? Có về Chiến gia hay không thì để sau hẵng nói. Bốn năm rồi em mới về, thế nào cũng phải gặp ông ngoại chứ đúng không? Bây giờ em nên đến thăm ông đi!” Chiến Hâm hiểu rõ tính cách của Tô Song Song là chỉ thích mềm không thích cứng, nhẹ nhàng khuyên cô.

Tô Song Song nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu. Chiến Hâm vừa thấy Tô Song Song gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Cô đứng dậy kéo Tô Song Song đứng lên, tính cách bá đạo của chị cả lại nổi lên, cô vừa kéo tay Tô Song Song vừa nói: “Chị đưa em đi bệnh viện xử lý vết thương trên mặt em, để nhanh chóng giảm sưng.”

Tô Song Song gật đầu, không nói gì cả, bị Chiến Hâm ép như vậy, trong lòng vô cùng rối loạn nhưng lại không cảm thấy khó chịu như trước.

Đến khi Tô Song Song và Chiến Hâm vừa khám bệnh vừa ăn cơm xong, đã là buổi tối rồi, thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi. Cô đứng ở bên ngoài biệt thự của Âu Dương Văn Nhân, hít vào một hơi thật sâu, mỉm cười, lúc này mới dám đi vào.

Lúc Tô Song Song đi vào, vừa vặn người giúp việc theo giờ đi ra, nhìn thấy Tô Song Song còn có vẻ hơi kích động, ngay cả chào hỏi cũng không nói vội vàng đi khỏi.

Tô Song Song nghi hoặc nhìn bà ta một cái, tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không nói gì, đi vào phòng.

Người giúp việc theo giờ này đi vài bước, quay đầu thoáng nhìn qua Tô Song Song, thấy cô không nói gì, bà ta mới thở nhẹ ra, theo bản năng sờ vào túi áo của mình, cúi đầu đi nhanh về phía trước.

Nhưng vừa đi được hai bước, lại bị một người làm cho ngã nhào, bà kêu một tiếng, đầu óc choáng váng, chờ bà ta lấy lại tinh thần, lại theo bản năng sờ tay vào túi, lại phát hiện không có gì trong đó, bà sợ tới mức vội vàng quay đầu lại tìm.

Bà vừa quay đầu, liền nhìn thấy chàng trai vừa đụng vào bà đi tới, trên tay cầm một gói to, trong gói có vài cọng tóc, cười hề hề có lỗi nói: “Dì à, đây là của dì có phải không?”

Người giúp việc theo giờ này vừa thấy, lập tức túm lấy túi tóc, gật đầu nói: “Đúng đúng!” Nói xong vội vàng đi khỏi.

Bà vừa đi, chàng trai vừa đưng phải bà nhìn bốn phía, không thấy có ai, hăn mở tay kia ra, vài cọng tóc liền bị gió thổi bay đi, hăn lập tức cười đắc ý, vừa hát vừa đi khỏi.

Người giúp việc theo giờ này vội vàng đi tới bên một chiếc xe, cửa xe kéo xuống lộ ra khuôn mặt Bạch Tiêu, người giúp việc theo giờ này cầm gói tóc to đưa tới, nói: “Đây là tôi nhân lúc bọn họ không chú ý lấy kéo cắt mấy sợi, không sai được đâu.”

Trợ thủ bên cạnh Bạch Tiêu liền nhận lấy, đưa một xấp tiền ra ngoài, người giúp việc theo giờ này vui vẻ nở nụ cười.

Xe vừa lăn bánh, Bạch Tiêu nhận lấy túi, trong mắt sáng lấp lánh, nói với người bên cạnh: “Mau đi tới bệnh viện, càng nhanh càng tốt.”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 450: Đưa Cô Về Chiến Gia

Lúc Tô Song Song trở về, Bánh Bao và Mần Thầu đã ngủ, cô che mặt của mình nhìn xung quanh thấy không có ai thì mới nhẹ nhàng thở ra.

Tô Song Song bỏ tay xuống lặng lẽ lên lầu, ai ngờ mới lên đến lầu hai, đột nhiên nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân đứng trên cầu thang. Tô Song Song sợ tới mức suýt nữa thì ngã từ trên cầu thang xuống.

Cũng may Âu Dương Văn Nhân nhanh chóng đưa tay kéo cánh tay Tô Song Song, kéo cô đứng thẳng lại.

Tô Song Song vội vàng đi về phía trước, tựa trên vách tường, nhẹ nhàng thở ra, sờ hãi vỗ vỗ ngực.

Lấy lại tinh thần hai mắt Tô Song Song liền nổi giận, trợn tròn lên nhìn Âu Dương Văn Nhân, quát: “Anh làm gì vậy! Không biết là sẽ dọa cho người ta sợ muốn chết à!”

Âu Dương Văn Nhân đang muốn xin lỗi, liền nhìn thấy vết sưng đỏ trên mặt Tô Song Song, ngay lập tức giữ chặt tay cô lại lôi tới chỗ ánh đèn chiếu sáng nhất.

Ánh sáng bất ngờ khiến cho Tô Song Song không mở được hai mắt, cô lập tức nhắm mắt lại, dựa theo bản năng. Lúc này Tô Song Song cũng nhớ tới vết thương trên mặt, muốn vươn tay ra chặn lại nhưng hai tay lại bị Âu Dương Văn Nhân tóm được.

Âu Dương Văn Nhân dễ dàng túm được hai tay Tô Song Song, đặt về phía sau lưng cô, một tay giữ chặt lấy, còn tay kia thì nắm lấy cằm Tô Song Song, mặt đưa tới gần mặt Tô Song Song, tự mình kiểm tra vết thương.

Tô Song Song cảm thấy có một luồng hơi nóng phả qua, cơ thể bởi vì quá khẩn trương mà cứng lại. Cô sợ hãi mở to hai mắt, liền thấy Âu Dương Văn Nhân ở ngay trước mặt, cuống tới mức suýt nữa thét lên chói tai.

Lực chú ý của Âu Dương Văn Nhân đều tập trung trên mặt Tô Song Song, cảm giác đầu Tô Song Song lui mạnh về phía sau, hắn ta lộ vẻ không vừa lòng, dùng sức xiết chặt cằm Tô Song Song.

“Đừng làm loạn...” Âu Dương Văn Nhân còn chưa nói xong, phát hiện ra tư thế bọn họ bây giờ dường như có chút không đúng lắm.

Hắn ta đưa mặt ra khỏi nửa bên mặt bị thương của Tô Song Song nhìn vào mắt cô. Hai người nhìn nhau, Tô Song Song vội vàng trừng mắt, cau mày, cảm thấy vô cùng kỳ quái nói: “Mau buông tôi ra.”

“Song Song, anh không muốn buông tay nữa!” Âu Dương Văn Nhân đột nhiên xoay người, áp Tô Song Song vào tường.

Hắn ta cúi đầu thâm tình nhìn Tô Song Song, con người màu xanh ngọc phản chiếu bóng hình của Tô Song Song, trong đó tràn đầy tình cảm sâu đậm đang được đè nén.

“Gì cơ?” Tô Song Song vẫn chưa rõ tình huống bây giờ là gì, ngẩng đầu cười ha ha nhìn Âu Dương Văn Nhân, nhìn cánh tay bị hắn ta áp ở sau lưng, có chút không hiểu.

“Song Song, anh nói là anh không muốn buông tay em ra nữa rồi! Sau khi em ly hôn thì gả cho anh đi! Để anh làm ba của Bánh Bao và Mần Thầu có được không?”

Âu Dương Văn Nhân nói vô cùng chân thành và tình cảm, hẳn ta vừa nói vừa cúi thấp đầu xuống, nói xong chữ cuối cùng, môi của hẳn đã sắp hôn lên môi của Tô Song Song rồi.

Đầu óc đang chậm chạp của Tô Song Song nháy mắt hiểu được Âu Dương Văn Nhân muốn làm gì, lập tức nghiêng mình, tránh được nụ hôn của hẳn ta.

Miệng Âu Dương Văn Nhân chạm nhẹ vào má của Tô Song Song, hẳn ta ngừng lại một giây, chán nản buông tay Tô Song Song ra, lui về phía sau một bước.

Tô Song Song lập tức hoảng hốt kéo áo của mình, cô xoay xoay mắt, quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân cười khan một tiếng.

Trong mắt cô đầy vẻ dè dặt, cẩn thận hỏi: “Văn Nhân, anh say rồi à? Anh yên tâm, ngày mai em nhất định sẽ không còn nhớ gì về chuyện này hết!”

“Song Song!” Lúc này Âu Dương Văn Nhân cũng không thuận theo Tô Song Song nữa, mà kéo cao giọng của mình lên một chút, vô cùng nghiêm túc gằn từng chữ bộc lộ tâm ý của bản thân mình.

“Anh yêu em, nếu không như vậy sao anh có thể luôn ở bên người em? Tại sao anh có thể đối xử với Bánh Bao và Mần Thần như con ruột được? Chẳng lẽ em còn không rõ sao? Em còn muốn trốn tránh tới khi nào?”

“Em...” Tô Song Song không bao giờ nghĩ đến việc Âu Dương Văn Nhân sẽ thổ lộ với cô, giờ phút này Tô Song Song vô cùng hoảng loạn, hơn nữa lại là cảm giác hoảng loạn mà bốn năm nay cô chưa từng có.

Ngay cả khi nhìn thấy Tần Mặc cô cũng không hoảng loạn đến như vậy, bởi vì cô biết cô nhất định sẽ gặp lại anh, cho nên trong lòng đã có chuẩn bị trước.

Nhưng cô không may may nghĩ tới Âu Dương Văn Nhân sẽ nói ra ba chữ “Anh yêu em”, chuyện này đối với cô giống như anh trai của cô muốn nói chuyện yêu đương với mình, khiến cô cảm thấy vô cùng vớ vẩn!

“Cái này... em...” Tô Song Song ấp úng, khiếp sợ đến nỗi không thể nói nên được nguyên nhân là vì sao. Theo bản năng cô đã nghĩ đến việc chạy đi, sau đó ngủ một giấc, sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, tất cả mọi chuyện chỉ như một giấc mơ mà thôi.

Âu Dương Văn Nhân tất nhiên biết Tô Song Song đang nghĩ gì, hắn ta nhú nhú mày.

Vốn đây là đối sách hắn ta đã nghĩ xong, cũng đoán được Tô Song Song sẽ không đồng ý. Rõ ràng tất cả đều đã được tính toán hết rồi nhưng không biết vì sao giờ phút này trái tim của hắn ta lại thoáng cảm nhận được sự khó chịu, khiến hắn ta suýt chút nữa đã mất hết lý trí.

“Em nghĩ lại đi, anh không nói đùa đâu!” Dựa theo kịch bản của Âu Dương Văn Nhân, hiện tại hắn ta phải diễn vẻ mặt thâm tình, cho dù không thể giữ Tô Song Song ở bên nhưng cũng sẽ để cho cô mang áy náy với hắn ta.

Nhưng giờ khắc này trong lòng Âu Dương Văn Nhân đang kêu gào, muốn tóm lấy Tô Song Song, ấn cô xuống dưới đất, áp cô ở dưới thân, khiến cô trở thành người phụ nữ của hắn ta.

Âu Dương Văn Nhân cảm nhận được phiền chán không biết từ đâu, thậm chí có chút không rõ lắm đây là suy nghĩ của chính mình hay là của “hắn” nữa. Âu Dương Văn Nhân sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó không thể khống chế được, làm hỏng việc lớn.

Nói xong hắn quay người lại đi về phía phòng mình, suy nghĩ lại xem có phải bản thân hắn ta thật sự đã xảy ra vấn đề hay không!

Thời điểm Tô Song Song lấy lại tinh thần Âu Dương Văn Nhân đã đi vào phòng ngủ rồi, cô đứng ở hành lang trống rỗng cảm thấy lạnh vô cùng.

Cô dường như đang chạy trốn chạy về phòng ngủ của mình, Tô Song Song không muốn nghĩ gì nữa, mặt cũng không rửa, răng cũng không đánh, quần áo cũng không thay, nằm xuống đắp chăn bắt buộc mình phải ngủ.

Âu Dương Văn Nhân trở lại phòng ngủ của mình, trực tiếp đâm một quyền vào tường, hấn ta nhấn mày càng sâu, lẩm bẩm nói: “Anh muốn khống chế tình cảm của tôi sao? Nằm mơ! Anh đã sớm chết rồi, vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến việc sống lại!”

Thực ra buổi sáng hơn năm giờ Tô Song Song đã tỉnh lại rồi, chỉ là cô trốn tránh không muốn gặp Âu Dương Văn Nhân, sợ rằng tất cả những lời ngày hôm qua không phải là do Âu Dương Văn Nhân say rượu nói ra, mà là nghiêm túc nói.

Cô thật sự coi Âu Dương Văn Nhân là người thân của mình, nếu cô có thể cô muốn ích kỷ một lần, không muốn phân rõ giới hạn cùng với Âu Dương Văn Nhân.

Tô Song Song mơ mơ màng màng nằm trên giường tới hơn chín giờ, cô thấy không thể lại ngủ tiếp, đang muốn đứng dậy, hình như bên ngoài truyền tới tiếng cãi nhau nho nhỏ.

Cô đang muốn mở cửa, đột nhiên cửa đã được người bên ngoài đá văng ra, Tô Song Song lập tức đập mặt vào cánh cửa, nhanh chóng cảm nhận được một cơn hoa mắt váng đầu.

“Song Song! Trời ơi Song Song! Không có việc gì chứ? Tại sao em lại đứng ở cửa!”

Tô Song Song ôm cái mũi của mình, nước mắt lưng tròng, cúi đầu căn bản là không rõ ai tới nhưng vừa nghe thấy tiếng, liền nhận ra ngay đó là

chị họ của cô Chiến Hâm.

Âu Dương Văn Nhân cũng vội vàng đi vào, kéo Chiến Hâm ra, đưa Tô Song Song ngồi xuống giường.

Tô Song Song cảm thấy cái mũi của mình đã gãy mất rồi. Trong nháy mắt cô cảm thấy luồng nhiệt chảy xuống, tay ôm mũi cũng cảm thấy ướt.

“Mau lấy giấy!” Âu Dương Văn Nhân gầm nhẹ một tiếng, Chiến Hâm sững sốt một chút vội vàng vào toilet lấy giấy. Âu Dương Văn Nhân cũng không chờ nổi, bèn lấy khăn phủ gối bên cạnh lau máu mũi cho Tô Song Song.

Bàn tay to của hắn ta nhẹ nhàng sờ sờ sống mũi của Tô Song Song, thấy xương không có vấn đề gì, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lúc này Chiến Hâm cũng đi tới, nhét giấy vào mũi Tô Song Song, thô lỗ xé mảy tờ, cẩn thận lau mũi cho Tô Song Song.

“Tại sao em lại không cẩn thận như vậy, đứng ở cửa làm gì! Đã lớn như vậy rồi, không thể để cho chị đỡ lo lắng một chút sao?”

Chiến Hâm chính là người như vậy, không thừa nhận sai lầm của bản thân, hơn nữa cho dù là quan tâm cũng vô cùng hung dữ chuyên quyền.

Tô Song Song đã sớm quen với tính cách của Chiến Hâm, cũng không nói gì nhưng Âu Dương Văn Nhân không quen, hắn nhìn không được châm chọc nói: “Nếu cô không xông vào nhà tôi, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?”

“Tôi xông vào nhà anh? Đúng rồi! Anh rốt cục là gì của Song Song? Song Song sao em có thể ở đây được? Thu dọn cùng chị quay trở về nhà của chúng ta!” Chiến Hâm hung hăng quen rồi, nhất là đối với chuyện của Tô Song Song.

Đến bây giờ cô toàn là người ra mệnh lệnh, cho dù cuối cùng Tô Song Song không nhất định là nghe theo lời của cô nhưng cô cũng không hề có ý muốn thương lượng.

Tuy rằng Âu Dương Văn Nhân đã xem ảnh chụp và tư liệu của Chiến Hâm, nhưng trên thực tế hẳn không hề quen biết Chiến Hâm, cho nên hẳn nổi giận đùng đùng nói một câu: “Cô là ai?”

Lúc này Tô Song Song rốt cục đã lấy lại được tinh thần, một tay cô ôm cái mũi đau gần chết, tay kia ngăn cách Chiến Hâm và Âu Dương Văn Nhân, không để hai người họ cãi nhau.

Cô hít vào một hơi, mới có thể tìm lại được giọng nói của mình, khó chịu nói: “Đây là chị họ của em, đây là cha nuôi của con em, hai người tha cho cái mạng nhỏ này của em đi, đừng âm ỉ nữa.”

Hai người yên tĩnh nhìn nhau, trong mắt Chiến Hâm đầy vẻ kinh ngạc, không ngờ Tô Song Song lại có cha nuôi của đứa bé rồi!

Cha nuôi của đứa bé?

Chiến Hâm lập tức chú ý đến một vấn đề, cô lập tức tóm lấy bả vai của Tô Song Song, kích động nói: “Vậy hai đứa bé đó là con em sao?”

Lúc này Tô Song Song mới ý thức được, Chiến gia vẫn chưa biết chuyện cô có con, tự biết mình đã nói nhầm, nhưng sớm muộn gì Chiến gia cũng phải biết, hơn nữa bây giờ xử lý cũng không kịp nữa rồi, Tô Song Song cũng chỉ có thể cắn răng gật đầu.

Chiến Hâm vô cùng vui mừng, quay đầu nhìn ra cửa, tuy rằng không thể nhìn thấy gì nhưng vẫn kích động nhìn về phía Tô Song Song, hưng phấn nói: “Đứa bé đâu? Dẫn hai đứa đi gặp ông ngoại đi, ông cụ chắc chắn là vui vẻ đến mức khỏi bệnh luôn.”

Tô Song Song chỉ sợ Chiến Hâm đưa ra yêu cầu này, cô ấp úng làm bộ như không nghe thấy, nhưng Chiến Hâm lại rất hiểu Tô Song Song, hơi dùng sức tóm vai Tô Song Song.

Giọng nói của cô trầm xuống: “Song Song, tể bào ung thư trên người ông nội đã lan rộng, cũng đã là chuyện của năm nay, em khiến ông được yên tâm mà đi đi!”

“Cái gì?” Tuy Tô Song Song không có khái niệm gì về ông ngoại hết, nhưng thời điểm biết được trước kia không phải ông cố ý vứt bỏ mẹ của cô, oán hận đã không còn sâu nữa.

Vốn Tô Song Song đã mềm lòng, lúc này vừa nghe Chiến Hâm nói ông cụ không còn nhiều thời gian, nghĩ nghĩ vẫn gật đầu: “Được, chuits nữa em sẽ mang đứa bé đi thăm ông.”

Tô Song Song nói đến đây, lại lo lắng nói thêm một câu: “Nhưng em và đứa bé nhất định sẽ không thể cuốn vào sự tình của Chiến gia được, chị họ, em họ Tô, cho nên em sẽ không về Chiến gia.”

Trong lòng Chiến Hâm thầm nghĩ: bây giờ Tô Song Song còn có hai đứa bé, trong đó có một đứa là con trai, có thể trở về Chiến gia hay không đã không phải chuyện mà cô và Tô Song Song có thể tự quyết định được.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 451: Đứa Trẻ Phải Mang Họ Chiến

"Đi! Em mau đi sửa soạn đi, ông nội đang chờ em đó!" Chiến Hâm thấy Tô Song Song không làm gì, đẩy cô một cái, khoe mắt nhìn thoáng qua Âu Dương Văn Nhân đang nhìn mình thì ánh mắt vô cùng khinh thường.

Tô Song Song vừa vào phòng thay quần áo để thay quần áo, Âu Dương Văn Nhân đang dụ dăng lập tức tỏ ra không kiên nhẫn, hăn lạnh lùng nhìn Chiến Hâm một cái.

Chiến Hâm cảm thấy không đúng, quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân. Âu Dương Văn Nhân đã quay lại nhìn chăm chăm vào phòng thay quần áo, chờ Tô Song Song đi ra.

Chiến Hâm nhìn bóng lưng Âu Dương Văn Nhân, kinh nghiệm nhiều năm khiến cô cảm thấy người này đang rất không thích hợp, cho người ta một cảm giác rất lạ.

Chiến Hâm còn chưa tìm tòi nghiên cứu xong, Tô Song Song đã vội vã đi khỏi phòng thay quần áo, bởi vì phải gặp Chiến lão gia, cô cố ý chọn một bộ quần áo đoan trang.

"Chị họ, em muốn nói một lần nữa, em không trở về Chiến gia đâu!" Tô Song Song cảm thấy đột nhiên Chiến Hâm bảo cô về Chiến gia thì có vẻ không thích hợp nhưng bàn tay không đánh người đang cười, người ta không nói gì, cô cũng không tiện nói không đi.

"Chị biết, em không muốn về Chiến gia!" Chiến Hâm nói xong gõ nhẹ lên đầu Tô Song Song một cái, kéo cô đi ra ngoài, không muốn ở cùng Âu

Dương Văn Nhân.

Tô Song Song lại tới Chiến gia, đứng trước cửa lớn nhìn vào, trái tim không hiểu sao căng lên, cô cúi người ôm lấy Bánh Bao, để cho Tô Dục Tú nằm góc áo của cô.

Lần này Tô Dục Tú rất ngoan, nắm chặt góc áo của mẹ, đi theo bên cạnh Tô Song Song một bước không rời.

Còn chưa tiến vào, Tô Dục Tú đã hỏi một câu: "Bọn họ sẽ bắt con rời khỏi mẹ sao?"

Tô Song Song không nghĩ tới Tô Dục Tú lại hỏi vấn đề này, cô vội vàng cười gượng, lắc lắc đầu: "Con là cục cưng của mẹ, sao có thể chứ? Dù mẹ chết cũng không để các con phải xa mẹ!"

"Dạ, mẹ đừng chết, nếu bọn họ muốn chia cách chúng ta, con sẽ cố gắng mạnh mẽ, quay lại bên cạnh mẹ. Ai cũng không dám bắt nạt mẹ nữa." Tô Dục Tú nói đến đây thì quay đầu, không được tự nhiên nhìn về phía trước.

Tô Song Song nghe vậy, mũi đau xót cảm động suýt nữa thì khóc, cô ngửa đầu, hít hít mũi, ép nước mắt trong mắt về.

Tô Song Song từ từ bình tĩnh lại, cô cúi người, jôn "Bẹp!" mặt Tô Dục Tú một cái, thừa dịp Tô Dục Tú ngẩn ngơ, giật giật áo mình, ý bảo Tô Dục Tú tiếp tục đi về phía trước.

Tô Song Song đi vào, lúc thấy bé gái đứng trong phòng khách thì lơ mờ, cô hoảng hốt la: "Cô!"

Cô gái này quay đầu liếc Tô Song Song, không có gì là kinh ngạc, trong mắt lộ vẻ không kiên nhẫn, cô ta hừ lạnh một tiếng, một tay chống lên eo, tay kia khẽ vuốt tóc mình.

Điều bộ ngạo mạn không hợp với vẻ ngoài như đoá hoa trắng nhỏ của cô ta nhưng Tô Song Song nhìn thoáng qua là nhận ra, cô ta đúng là người đã tát mình một bạt tai trong nhà trọ.

"Sao vậy? Quên tôi rồi hả? Tôi là chị họ của cô, Chiến Bảo Nhi, cô nhớ kỹ đi!" Chiến Bảo Nhi nói xong xoay người, giống như chẳng muốn nhìn Tô Song Song vậy, quay đầu đi mất.

Gương mặt đã bớt sưng của Tô Song Song chợt nhói đau, cô không nghĩ rằng, người Chiến gia lại có liên quan tới Tần Mặc.

Cô đảo mắt, trong lòng thấy hoảng sợ, chẳng lẽ vì Chiến gia muốn đối phó với Tần Mặc, cho nên phái Chiến Bảo Nhi đi năm vùng!

Tô Song Song nghĩ vậy, trong lòng thấy khá sốt ruột nhưng nghĩ lại, bây giờ Tần Mặc chẳng liên quan gì tới cô, cô cứ lo lắng vớ vẩn thì có vẻ như đang tự coi thường mình.

Lúc này Chiến Hâm đi vào từ bên ngoài, thấy bóng lưng Chiến Bảo Nhi, cô ta khá bất hòa với Chiến Bảo Nhi, cũng không giữ hình tượng, lườm cô ta một cái.

"Song Song, chúng ta đi nhanh lên, ông nội đang chờ đó!" Chiến Hâm nhìn thoáng qua, thấy hai người đi khá chậm, ôm Tô Dục Tú lên, kéo Tô Song Song đi vào trong nhà.

Tô Song Song mới đi vào, thì lập tức nghe giọng của Chiến lão gia: "Có phải là Song Song và cháu cố của ông không, cháu cố nhanh đến đây!"

Chiến lão gia mới vừa nói dứt lời, người đã xuất hiện, vốn dĩ Tô Song Song có phê bình kín đáo với Chiến lão gia nhưng lúc thấy ông tóc bạc đầy đầu, tinh thần cũng không phải quá tốt, những oán hận này cũng chẳng còn nặng nề.

Tô Song Song vội vàng cười ôm bé con qua, Chiến Hâm cũng ôm Tô Dục Tú qua. Chiến lão gia vừa thấy cháu ngoại và cháu cố của mình thì thần thái sáng láng lên, hình như trẻ ra rất nhiều.

Nhưng lúc Chiến lão gia thấy rõ ánh mắt Bánh Bao và Tô Dục Tú thì nụ cười cứng lại trong chớp mắt, ông lập tức quay đầu nhìn về phía Tô Song Song.

"VẬY... ba bọn chúng?" Chiến lão gia cũng không nói gì nhiều nhưng tất cả mọi người ở đây đều hiểu ý của ông.

Trong lòng Chiến Hâm cũng run lên, thật ra lúc cô ta nhìn thấy hai nhóc con này cũng muốn hỏi câu này nhưng không biết phải hỏi thế nào đành chờ Chiến lão gia hỏi.

"Đây... đây là con của cháu." Tô Song Song chợt dạ nhìn sang bên cạnh, không biết nên trả lời thế nào, nhưng trong lòng lại thấy bối rối.

Hận thù giữa Tần gia và Chiến gia đã kéo dài từ rất lâu, giờ để cho Chiến lão gia biết đây là con của mình và Tần Mặc, cô rất sợ Chiến lão gia sẽ làm ra chuyện gì đó đáng sợ.

"Ông ngoại, ông chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn đi, nếu không còn chuyện gì, bọn cháu xin phép về." Mỗi tay Tô Song Song kéo một bé, xoay người muốn chạy trốn. Nhưng sao Chiến lão gia lại có thể để cho Tô Song Song đi được. Ông nhíu mày, nhìn thoáng qua Chiến Hâm, Chiến Hâm lập tức ôm Tô Dục Tú qua, vệ sĩ kia thì ôm lấy Bánh Bao.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, Tô Song Song còn chưa phản ứng kịp, Bánh Bao và Tô Dục Tú đã cách rất xa cô. Tô Song Song vội lấy lại tinh thần, bổ nhào tới.

"Mẹ! Mẹ!" Bánh Bao vừa thấy có người kéo cô bé khỏi người Tô Song Song thì sợ tới mức kêu to, kêu tới mức Tô Song Song tâm đau lòng.

"Chị họ, Chiến Hâm! Trả con lại cho em!" Càng ngày Tô Song Song càng sợ hãi, muốn cướp con của mình về như điên rồi vậy. Nếu cứ tiếp tục như vậy Bánh Bao sẽ sợ!

Tô Dục Tú thì rất bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo rất giống Tần Mặc. Tuy không có phản ứng gì nhưng có điều trong đôi mắt đào hoa tràn đầy hoảng sợ.

Hai vệ sĩ khác lại bắt lấy tay cô kéo cô ra, Tô Song Song trơ mắt nhìn Bánh Bao và Dục Tú bị ôm đi, biến mất trước mắt mình.

Một khi có người đụng vào con của Tô Song Song, cô không còn là con cừu nhỏ yếu ớt nữa! Cô quay đầu hung ác quát: "Ông làm gì vậy! Các người muốn làm gì!"

Chiến lão gia nhìn Tô Song Song như vậy, trong lòng hết sức khó chịu, trong lòng ông vẫn luôn áy náy với Tô Song Song nhưng nghĩ đến hai đứa cháu cố của mình mang dòng máu của Tần gia, ông ta cảm thấy dù mình chết cũng khó nhắm mắt.

"Song Song, đây là chuyện ông phải hỏi cháu mới đúng. Cháu đang làm gì đây? Sao cháu dám? Sao cháu lại ở chung với người Tần gia! Còn có..."

Chiến lão gia hét đến đây thì giận đến ho khan, Tô Song Song nhìn thoáng qua, lửa giận hơi hạ xuống, cô thở hỗn hển, phẫn hận nói: "Đó là con của cháu! Không có chút quan hệ nào với Chiến gia các người!"

"Nếu ông còn xem cháu là cháu thì hãy trả con lại cho cháu! Sau này chúng cháu sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ông nữa!"

Tô Song Song nói đến đây, trong lòng càng sợ hãi hơn. Giờ cô không quyền không thể, đấu không lại Chiến lão gia.

Chiến lão gia có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, ông bình tĩnh lại rất nhanh, nhìn Tô Song Song hỏi: "Song Song, Tần Mặc có biết không?"

Tô Song Song thấy thái độ Chiến lão gia cũng khá tốt, cố gắng thả lỏng để mình không bối rối nhưng vẫn căng thẳng nuốt nước miếng một cái, cẩn thận trả lời: "Không biết."

Chiến lão gia nhìn thấy Tô Song Song như vậy, trong lòng đã có quyết định, thái độ của ông càng dịu đi, lộ ra vẻ hiền lành, nhẹ nhàng hỏi giống như đang nói về một câu chuyện bình thường hằng ngày: "Cháu có muốn cho cậu ta biết không?"

"Không! Không muốn!" Tô Song Song vừa nghe chuyện để Tần Mặc biết hai đứa con của mình, sợ Tần Mặc sẽ cướp con đi, vội vã lắc lắc đầu.

"Song Song! Cháu cảm thấy cháu có thể giấu Tần Mặc bao lâu? Ánh mắt hai đứa bé này, giống hần như đúc, ông già này vừa nhìn là biết, cháu nghĩ cậu ta sẽ không nhận ra sao?"

Thật ra Tô Song Song từ lúc trở về thì đã biết nhưng trong lòng vẫn không muốn đối mặt, thấy mình về lâu như vậy, Tần Mặc cũng không có hành động gì, cô lừa mình dối người cho rằng Tần Mặc đã mặc kệ bọn họ rồi.

"Anh... giờ anh ấy có người trong lòng rồi, lực chú ý không còn trên người cháu, sẽ không biết! Dù có biết..." Tô Song Song ngập ngừng nói.

Trong lòng vẫn sợ chuyện này sẽ bị Chiến lão gia tiết lộ ra, không biết nên lừa gạt Chiến lão gia như thế nào.

"Song Song, con không biết phải làm gì phải không? Con có thể giấu diếm Tần Mặc bao lâu? Đợi lúc Tần Mặc biết cậu ta có hai đứa con trai,

con cảm thấy với tính cách của cậu ta, có để con cậu ta ở lại Chiến gia không?"

"Bọn chúng không ở lại Chiến gia, bọn chúng họ Tô!" Tô Song Song lập tức phản bác lại, tuy không nắm chắc nhưng cũng không muốn nghe theo lời Chiến lão gia, cô cảm thấy hình như Chiến lão gia đang tính toán chuyện gì.

"Song Song, ông là ông ngoại ruột của cháu! Sao ông lại hại cháu được? Tuy trên người hai nhóc con này có máu của Tần gia, nhưng cũng có máu của Chiến gia..."

Chiến lão gia nói đến đây, bỏ lớp vỏ hiền lành vừa nãy đi, trở nên cứng rắn: "Song Song, nếu cháu muốn giữ hai đứa con này thì hãy trở về Chiến gia đi! Đổi họ của bọn chúng thành Chiến!"

Tô Song Song nghe thế, sợ hãi mở to hai mắt, một giây sau cô vùng vẫy như đã điên rồi, nước mắt như sắp trào ra khỏi khóe mắt nhưng vẫn không tránh được.

"Ông có tư cách gì chứ? Đó là con cháu!"

"Song Song, chấy lý trí một chút đi, tối nay suy nghĩ cẩn thận. Cháu muốn giữ hai đứa nhỏ này thì phải ở lại Chiến gia!" Chiến lão gia ra lệnh, nhìn Tô Song Song một cái, lúc thấy nỗi hận trong mắt cô, ông lại ho khan.

"Đưa con bé tới gian phòng khách rộng rãi, chăm sóc cẩn thận!" Cuối cùng Chiến lão gia vẫn phất phất tay, để hai vệ sĩ mang Tô Song Song đi.

"Ông không được làm như vậy! Ông dựa vào cái gì chứ?" Tô Song Song căn bản không phối hợp, hạ người xuống không cho hai vệ sĩ này kéo cô đi, nhưng hai vệ sĩ cao lớn dễ dàng nâng Tô Song Song lên.

Tô Song Song dùng cả tay chân ép buộc, cuối cùng ép tới ép lui nhưng cũng không tránh thoát được, lúc bị nhốt trong phòng, Tô Song Song quỳ trên mặt đất, kịch liệt thở dốc, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại.

"Trả con lại cho tôi!" Tô Song Song hồi phục một chút sức lực, bổ nhào tới cửa, dùng sức gõ cửa nhưng ngoài cửa không có một chút tiếng động nào.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 452: Là Người Phụ Nữ Của Tôi

Tô Song Song vội vươn tay sờ vào túi quần của mình, lúc đụng đến túi quần trống trơn, cả người cũng trở nên mờ mịt, sao di động của cô biến mất rồi! Chẳng lẽ bị rơi xuống đất trong lúc vùng vẫy với hai vệ sĩ kia!

Cô suy sụp ngồi ngay cửa, cố nén không rơi nước mắt, không cam lòng lấy tay đập cửa, từng phát từng phát, vừa gõ vừa kêu: "Thả tôi ra ngoài! Chiến Hâm, trả con cho em!"

Âu Dương Văn Nhân tháo tai nghe điện thoại xuống, gõ gõ di động, nghĩ nghĩ, lại lấy một chiếc di động khác gọi một cuộc điện thoại, giọng của hắn ta vô cùng vững vàng và lạnh lùng, quả thực như biến thành một người khác so với lúc ở cạnh Tô Song Song.

Âu Dương Văn Nhân nói hai câu rồi đứng dậy đi ra ngoài, chờ hắn ta lái xe đến chỗ ngoài góc rẽ nhà Chiến gia, lúc dừng lại thì trong chớp mắt có ít nhất mười chiếc xe ngừng sau xe của hắn ta.

Hắn ta vừa mở cửa bước xuống, người của mười chiếc xe cũng xuống theo. Người cầm đầu đi đến Âu bên cạnh Dương Văn Nhân, cúi đầu cung kính hỏi một câu: "Đại thiếu gia, thật sự tấn công sao?"

"Ừ, chủ yếu là mang Tô Song Song ra, hai đứa trẻ kia cứ mặc kệ đi! Tôi đi trước, các người tùy lúc xông đi vào, nhất định phải mang người ra."

Âu Dương Văn Nhân nói xong đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, quay đầu nhìn người dẫn đầu nói một câu: "Nói cho Tần Mặc chưa?"

Người dẫn đầu sừng sốt một phen, lắc lắc đầu, Âu Dương Văn Nhân nhíu mày, khẽ quát một tiếng: "Vô dụng! Không phải tôi nói tôi vừa đến thì thông báo cho Tần Mặc chuyện Tô Song Song bị Chiến gia bắt đi sao?"

Lúc này trong hai mắt màu xanh ngọc của Âu Dương Văn Nhân lộ ra sự tức giận, cả khuôn mặt cũng căng cứng, khí thế ép người, lộ ra vẻ tối tăm khó nói lên lời, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Dạ!" Người dẫn đầu cúi đầu, sợ đến mức không dám thở mạnh.

"Giờ thông báo cho Tần Mặc đi! Sau đó, trong vòng 20 phút các người phải mang người ra cho tôi!" Âu Dương Văn Nhân nói xong thì dẫn đầu đi tới nhà Chiến gia.

Chiến gia rất có danh tiếng trong thành phố này, cùng với Tần Gia nắm giữ nam và bắc của thành phố, vốn không có ai dám trêu chọc. Chiến lão gia vừa bệnh, phòng bị của Chiến gia lại càng lơ lửng.

Âu Dương Văn Nhân đi qua, báo rằng mình tìm người của Chiến, trong chớp mắt cửa được mở ra. Âu Dương Văn Nhân đột ngột làm khó dễ, đá ngã người bảo vệ đang điều khiển cửa lớn.

Trong giờ phút này, không đợi người Chiến gia phản ứng lại, người bên Âu Dương Văn Nhân bên lập tức xông vào.

Âu Dương Văn Nhân biết Tô Song Song bị nhốt tại trong phòng khách lớn nhất nhờ máy nghe trộm trong điện thoại, hắn ta đi thẳng đến chỗ đó, nhờ vậy bớt đi không ít chuyện.

Hắn ta mang người vọt tới, còn chưa đến gần đã nghe thấy Tô Song Song khàn cổ họng kêu: "Thả tôi ra ngoài..."

Âu Dương Văn Nhân nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tô Song Song, mày nhíu lại càng sâu, không nói hai lời chạy nhanh. Bốn người sau lưng

hắn phản ứng nhanh nhẹn, chạy nhanh hơn so với Âu Dương Văn Nhân đá ngã hai vệ sĩ giữ cửa xuống đất.

Âu Dương Văn Nhân đang muốn nhấc chân đá vào cửa, đột nhiên nghĩ chắc Tô Song Song đang dựa vào cửa, hắn ta vội vàng kêu một tiếng: "Song Song, em tránh ra, anh đạp cửa vào đấy nhé!"

Tô Song Song vừa nghe, ánh mắt sáng lên, vội vàng lui lại mấy bước. Âu Dương Văn Nhân nghe thấy tiếng động, biết Tô Song Song đã né ra chỗ khác, đá văng cửa ra.

"Ầm!" một tiếng, chấn động đến mức Tô Song Song thấy đau đầu, có điều cô lại không quan tâm, đứng lên, nhanh chóng bắt lấy cánh tay Âu Dương Văn Nhân.

Tô Song Song không nghĩ tới Âu Dương Văn Nhân lại xông tới, cô sợ tới mức nhìn nhìn vào hắn ta, thấy đã không có chuyện gì, nhẹ nhàng thở ra, lo lắng hỏi: "Anh vào bằng cách nào? Anh đi mau, đây chính là thế gia hắc đạo, tôi không muốn liên lụy anh..."

"Anh đưa em ra ngoài!" Âu Dương Văn Nhân nói xong thì bắt lấy cánh tay Tô Song Song, kéo cô ra ngoài

Tô Song Song mới đi một bước đã dừng lại: "Con tôi còn ở đây, tôi không thể đi!"

"Cái gì, mấy đứa bé bị bắt lại rồi?" Âu Dương Văn Nhân biết rõ còn cố hỏi.

"Văn Nhân, tôi phải dẫn con đi!" Tô Song Song nói xong thì đi về, Âu Dương Văn Nhân lại giật mạnh cánh tay của cô, dẫn cô đi.

"Song Song, anh không biết hai đứa nhỏ đang ở đâu, chúng ta đi ra ngoài trước, sau đó nói chuyện với Chiến lão gia." Âu Dương Văn Nhân nhìn

thoáng qua những kẻ cách đó không xa đang dần dần chạy tới chỗ này, túm tay Tô Song Song không buông.

"Không được, Văn Nhân, nếu tôi đi, sau này sẽ không còn gặp lại con tôi nữa!" Trong lòng Tô Song Song biết rõ, nếu hôm nay cô đi thật, để con lại chỗ này, người ông ngoại mạnh mẽ kia căn bản sẽ không trả con cho cô.

"Chúng ta ra ngoài có thể dùng pháp luật..." Âu Dương Văn Nhân còn chưa nói xong, thì nghe thấy cách đó không xa vang lên một tiếng quát khê phần nộ vẫn giữ trầm ổn: "Tên nhóc này từ đâu xuất hiện?"

Tô Song Song vừa nghe thì quay đầu lại, lúc thấy Chiến lão gia ngồi trên xe lăn thì trái tim nhảy lên, nhất là lúc thấy phía sau ông ta có hai mươi mấy người cầm vũ khí. Cô vội vàng chặn trước mặt Âu Dương Văn Nhân.

"Song Song, quay lại!" Chiến lão gia khó thở, chụp tay vịn xe lăn, đây là lần đầu tiên Tô Song Song thấy Chiến lão gia nổi giận.

Cho dù Chiến lão gia đã tuổi già sức yếu, khí thế kia vẫn không thuyên giảm, ngược lại vẻ hung ác càng lắng đọng qua năm tháng.

Tô Song Song bị ông quát như vậy, sợ tới mức run lên nhưng nghĩ đến con mình đang trong tay ông thì lại không sợ hãi nữa.

"Chiến lão gia, xin ông hãy trả con lại cho cháu, nếu không cháu sẽ kiện ông!" Tô Song Song vừa nghe Âu Dương Văn Nhân nhắc tới pháp luật thì đã tự tin hơn nhiều, Chiến lão gia và con mình không có quan hệ huyết thống trực hệ gì.

Chiến lão gia vừa nghe, hừ lạnh một tiếng: "Song Song, trong thành phố này mà cháu lại nói chuyện luật pháp với ông? Đó là cháu cố của ông!"

"Vậy thì sao?" Tô Song Song nói xong giang hai tay bày ra một mảnh vỡ bình hoa mới vừa bị ném vụn, dùng sức đè lên cổ.

"Song Song!"

"Song Song!"

Chiến lão gia và Âu Dương Văn Nhân đã sợ tới mức kêu một tiếng, Tô Song Song lại đè mảnh sứ vào cổ, máu nhanh chóng chảy ra.

Lúc này Chiến lão gia sợ tới mức trái tim cũng run rẩy, ông vươn tay run run rẩy rẩy chỉ vào Tô Song Song, vừa tức vừa lo lắng.

"Song Song, tới cùng cháu muốn làm gì vậy! Ông ngoại nói cháu nghe, không có Chiến gia, hai đứa con của cháu sẽ rơi vào tay Tần gia, đây không phải là muốn lấy mạng già của ông ngoại sao!"

Tay Tô Song Song cầm mảnh nhỏ trên cổ run lẩy bẩy. Sao cô không hiểu chứ? Nhưng Tô Song Song không tin Chiến lão gia, cô sợ ông lợi dụng huyết thống của con cô để đối phó với Tần Mặc. Cô không muốn con của mình bị lôi kéo vào thù hận giữa hai nhà.

Hơn nữa cô nghĩ xong rồi, một khi hoàn thành thủ tục ly hôn với Tần Mặc, cô sẽ lập tức mang con ra nước ngoài. Ở nước ngoài, dù Tần Mặc muốn nhúng tay cũng không làm gì được họ.

"Trả con cho tôi, trong một tuần không được tới quấy rầy chúng tôi, để cho tôi suy nghĩ cẩn thận!" Tô Song Song định kéo dài với Chiến lão gia, ngày mai cô đi tìm Tần Mặc ly hôn, ly hôn xong thì đi ngay.

"Song Song, con nhất định phải làm vậy sao?" Chiến lão gia cũng không ngốc, lập tức nghĩ ra Tô Song Song đang có tính toán nhỏ nhất gì, cô đang định đánh Thái Cực với ông đây! Khóe mắt nhìn thoáng qua vệ sĩ phía sau Tô Song Song.

Ngay lúc vệ sĩ sau lưng Tô Song Song định hành động đột nhiên có tiếng động vang lên, Tô Song Song cảm thấy có thứ gì đó thần tốc bay ngang qua

cô. Cô quay đầu lại trong vô thức.

Lúc quay đầu, có thứ gì đó bắn vào mặt cô, cô duỗi tay lên sờ, còn chưa phản ứng lại đó là gì, thì thấy Âu Dương Văn Nhân che ngực trái, chậm rãi ngã xuống.

Tô Song Song phản ứng kịp, vội vàng tiến lên, hoảng hốt gọi một tiếng: "Văn Nhân!"

Âu Dương Văn Nhân ngã vào trong lòng Tô Song Song, hít thở gấp gáp, hằn ta vươn bàn tay đầy máu ra kéo tay Tô Song Song, há to miệng nhưng nói không ra lời.

Người Âu Dương Văn Nhân mang đến tiến lên, ngăn cách họ với đám người của Chiến gia. Tô Song Song cũng nắm lấy tay Âu Dương Văn Nhân, sợ tới mức hét lên một tiếng: "Mau gọi xe cứu thương! Gọi người đi!"

Không khí trong khu vườn đang hết sức kích động, ngay lúc tất cả mọi người đang hết sức căng thẳng ngoài cửa lại vang lên những tiếng động lộn xộn.

Tô Song Song còn tưởng là xe cứu thương đã chạy tới, vội vàng ngẩng đầu nhìn, nhưng cô không nhìn thấy bác sĩ áo trắng, mà là Tần Mặc mặc tây trang đen đang tiến đến với vẻ mặt lạnh lẽo.

Tô Song Song ngây dại, lúc này Âu Dương Văn Nhân lại dùng sức nắm chặt tay Tô Song Song, cắn răng nhin đau hỏi: "Song Song, cô có thể đồng ý với tôi một điều trước khi tôi chết không, gả cho tôi nhé!"

Tô Song Song vừa nghe thấy chữ chết, cả người run lên, lập tức thu hồi ánh mắt trên người Tần Mặc, cúi đầu bối rối nhìn Âu Dương Văn Nhân sắc mặt tái nhợt.

Cô không khống chế nổi tuôn nước mắt, dùng sức lắc lắc đầu, khóc nói: "Anh nói cái gì mà chết với không chết đó!"

Nói đến đây Tô Song Song lại ngẩng đầu nhìn người của Âu Dương Văn Nhân, quát: "Bác sĩ? Các người mau gọi bác..."

"Song Song, em có thể giả cho anh không..." Âu Dương Văn Nhân nói đến đây, đột nhiên nôn ra một búng máu, Tô Song Song sợ tới mức cả người run lên, càng bối rối hơn.

"Văn Nhân, anh đừng nói chuyện..." Âu Dương Văn Nhân không cho Tô Song Song nói xong, hắn ta biết Tần Mặc đến đây, hắn ta đang ép Tô Song Song đồng ý.

"Có thể không..." Âu Dương Văn Nhân nói đến đây, sức lực cầm tay Tô Song Song dần dần yếu đi, vẻ mặt cũng từ từ cứng ngắt đờ đẫn, hít thở dồn dập.

Tô Song Song nghĩ đến những người trước khi chết trên TV thì luôn thế này, sợ Âu Dương Văn Nhân có chuyện gì, sợ tới mức gật gật đầu: "Tôi giả! Tôi giả! Anh đừng chết!"

Tần Mặc đang đi sang chỗ này đột nhiên dừng bước, mày nhíu lại, anh nhìn Tô Song Song thật sâu.

Ngay sau đó tầm mắt của anh chuyển tới Âu Dương Văn Nhân nằm trên mặt đất, nhìn vết thương nơi ngực hắn, răng nanh cắn kẽo kẹt kẽo kẹt, mới nhìn được không đi qua bố Âu Dương Văn Nhân một đao, để cho hắn chết giả thành thật!

Bạch Tiêu thì không bình tĩnh như vậy, bắt đầu ồn ào: "Mẹ nó giả..."

Bạch Tiêu còn chưa nói xong, Tần Mặc đã giữ chặt anh ta lại, Bạch Tiêu im lặng cau mày nhìn Tần Mặc, lúc này Chiến lão gia cũng thấy Tần Mặc,

ông vừa thấy người của Tần gia đến thì cực kì tức giận.

"Sao đồ ranh con này lại đến đây?" Chiến lão gia giận đến run rẩy, để người Tần gia vào nhà của ông đúng là sỉ nhục suốt đời!

"Tôi đến mang vợ con tôi đi." Tần Mặc nhìn Chiến lão gia, cũng không có thái độ gì với ông, nói xong, đi qua chỗ Tô Song Song, lại bảo Bạch Tiêu đi tìm hai đứa bé.

"Làm càn! Các người dám!" Chiến lão gia vừa dứt lời, một đồng vệ sĩ ủa vào từ bên ngoài.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 453: Rối Loạn Hết Cả Lên

“Anh nói cho em biết, nếu em không gả cho anh, anh sẽ chết cho em xem!” Âu Dương Văn Nhân vừa nói liền cầm kim tiêm chích vào tay mình, máu theo kim tiêm bắn tung tóe ra.

Tô Song Song vẫn đứng im tại chỗ, nhìn máu chảy xuống nền ga trắng, màu đỏ của máu khiến cô cảm thấy hơi choáng váng, Tô Song Song nuốt nước miếng ực một cái, nhìn Âu Dương Văn Nhân, thấy vẻ mặt kiên định của hắn ta thì cảm thấy cực kỳ hoảng loạn tới mức đầu quay vài vòng rồi.

“Cái đó...” Tô Song Song hơi sửng sốt, con của cô hiện giờ không ở bên cạnh cô, hơn nữa cô muốn ly hôn với Tần Mặc, cô đã đủ rồi bởi rồi, cô tựa như đang trốn tránh, ngoảnh đầu lại gọi: “Bác sĩ! Bác...”

“A!” Tô Song Song đang hét thì Âu Dương Văn Nhân bỗng giơ tay ra kéo Tô Song Song lên giường, dùng một tay giữ Tô Song Song, cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt của Tô Song Song liền dừng lại nhìn trên miệng vết thương trên ngực của Âu Dương Văn Nhân, mắt nhìn thấy vải lụa trắng càng ngày càng đỏ, sợ tới mức nói không nên lời.

“Song Song, anh rất nghiêm túc đó! Lần này trong họa có phúc, anh thật sự, thật sự, thật sự không thể không có em!” Âu Dương Văn Nhân vì quá kích động nên đôi mắt hơi đỏ lên.

Tô Song Song với Âu Dương Văn Nhân quen nhau bốn năm nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy hắn ta kích động như vậy, rất muốn cự tuyệt nhưng

Tô Song Song vẫn không thể nào nói ra, sợ lại kích động tới Âu Dương Văn Nhân, hẳn ta làm chuyện gì đó quá khích.

“Văn Nhân, chuyện này đợi vết thương của anh lành lại rồi hẳn nói có được không? Chuyện đó... Dục Tú vẫn đang ở bên chị họ của tôi, tôi đi đón thằng bé về đã...”

Tô Song Song nói rồi muốn xoay người đi nhưng Âu Dương Văn Nhân lại không hề buông tay cô ra, cứ như vậy nhìn Tô Song Song nửa ngày, hẳn ta cũng không có ý thỏa hiệp.

Tô Song Song bắt đầu giận rồi, hiện giờ cô rất lo lắng cho Dục Tú, sợ Chiến Hâm sẽ đưa bé về nhà họ Chiến, vậy cô thật sự không thể đưa thằng bé về rồi.

“Anh bỏ tay tôi ra trước đi! Tôi phải đi đón Dục Tú về, tôi sợ tối rồi thằng bé bị đưa về nhà họ Chiến.” Tô Song Song vừa nói vừa tiếp tục giãy dụa.

“Song Song, anh van xin em đó! Lẽ nào em vẫn không thể quên đi người đàn ông đó? Hẳn rõ ràng lăng nhăng bên ngoài, hẳn không chỉ ở cùng với một người phụ nữ đâu!” Âu Dương Văn Nhân nói đến đây liền ngưng lại một lúc.

Động tác của Tô Song Song trong nháy mắt liền cứng ngắc, ánh mắt của cô buồn bã, mặc dù luôn nói với mọi người rằng bản thân muốn cắt đứt quan hệ với Tần Mặc nhưng chỉ trong lòng cô mới biết trong lòng mình khó chịu bao nhiêu.

“Song Song, em ở bên anh thì hẳn ta mới mất hết hi vọng, em mà tiếp tục dây dưa với hẳn thì thân phận của Bánh Bao và Mạn Thần sẽ không giấu diếm nổi nữa đâu, hơn nữa hai đứa nhỏ cũng cần có bố! Mà anh là người thích hợp nhất!”

Âu Dương Văn Nhân biết Tô Song Song cứng đầu, hơn nữa cũng rõ điểm yếu của cô chính là hai đứa con.

Quả nhiên Tô Song Song nghe đến đây không giãy dụa nữa cũng không hé một lời, hắn ta cũng chẳng nói gì nữa, cứ như vậy nắm tay cô lẳng lặng chờ đợi.

“Văn Nhân, ngày mai tôi với anh ấy sẽ đi giải quyết ly hôn, chuyện của chúng ta có thể để tôi suy nghĩ được không, để tôi đi đón Dục Tú về trước, tôi ly hôn xong hẳn nói chuyện kết hôn được không?”

Đây xem như là thỏa hiệp lớn nhất của Tô Song Song hiện giờ, Âu Dương Văn Nhân nhìn Tô Song Song một cái, thấy cô đã hơi dao động, biết hiện giờ không thể bắt ép cô thêm nữa.

Hắn ta mới buông tay Tô Song Song ra, cúi đầu, vô cùng suy sụp nói: “Vậy em đi đi, Song Song, anh sẽ rất đau...”

Tô Song Song sững sờ, xoay người, cảm xúc toàn thân cũng không được vui vẻ, cô gật gật đầu, lại ý thức được Âu Dương Văn Nhân không nhìn thấy, liền nói một câu: “Anh đừng nghĩ nhiều nữa, tôi... tất cả cứ đợi ngày mai tôi giải quyết ly hôn xong đã rồi hẳn tính.”

“Anh sẽ coi như là em đồng ý rồi, nếu không anh thật sự không dám tưởng tượng những ngày tháng không có em và các con sẽ như thế nào đâu.” Âu Dương Văn Nhân nói xong liền nằm xuống, nhắm hai mắt lại, Tô Song Song nhìn vết thương trên ngực hắn lại bị rách ra, trong lòng sốt ruột: “Tôi đi gọi bác sĩ.”

Bác sĩ vừa vào liền đuổi Tô Song Song ra ngoài, Tô Song Song hoảng sợ đứng ngoài cửa, hơi lung túng không biết nên làm gì.

“Âu Dương thiếu gia, mặc dù vết thương trên người cậu không nghiêm trọng nhưng cũng không thể dằn vò quá mức như vậy! Đây là cố tình làm

hại cơ thể rồi.” Bác sĩ vừa thay băng gạc cho Âu Dương Văn Nhân, vừa dặn dò.

“Âu Dương Văn Nhân không thèm để ý, lạnh lùng nói: “Vết thương này là do tôi tự gây ra, bọn họ đương nhiên có chừng mực, chỉ là vết thương ngoài da thôi, không có gì đáng chú ý cả.”

Bác sĩ thay băng gạc cho Âu Dương Văn Nhân, thử hỏi một câu: “Đúng đúng, lát nữa tôi ra ngoài có cần đe dọa Tô tiểu thư một chút không?”

“Ừm, nhất định phải nói với cô ấy, hiện giờ không thể để tôi bị kích động, hiện giờ đã có những biến chứng khác rồi, không còn bao nhiêu thời gian nữa, có gì thì cố gắng thỏa mãn những yêu cầu của tôi.”

Âu Dương Văn Nhân nói rồi mặc áo bệnh nhân vào, bác sĩ vội vàng gạt đầu, nhìn thời gian, thấy Âu Dương Văn Nhân không có gì sai bảo nữa liền ra ngoài.

Bác sĩ này cũng là một người có thực lực, vừa ra ngoài, cả khuôn mặt tràn đầy vẻ u sầu, Tô Song Song vừa nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta, lồng ngực lại thấp thỏm, đến cả cổ họng cũng cứng lại.

“Thế... thế nào rồi?” Tô Song Song căng thẳng hỏi một câu, hỏi xong ánh mắt không hề chớp một lần chăm chú nhìn bác sĩ.

“Cái này... Tô tiểu thư, có điều này, tôi suy nghĩ mãi vẫn nên nói với cô thì hơn, bệnh nhân vì cảm xúc vừa rồi hơi kích động quá, khiến cho bệnh xảy ra biến chứng rồi.”

“Lát nữa phải chuyển tới phòng ICU, cậu ta có thể không còn bao nhiêu thời gian nữa, nên nếu cậu ta còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì cô cố gắng thực hiện giúp cậu ta đi!”

“Làm sao... làm sao có thể như vậy được chứ?” Tô Song Song vừa nghe hai chân liền mềm nhũn, lùi về sau vài bước, hoảng hốt một hồi mới lấy lại được tinh thần. “Cái đó... bố của anh ấy có biết không?” Trong lòng Tô Song Song cực kỳ hỗn loạn.

“Âu Dương lão gia không chỉ có một người con trai này, người con mà lão gia không hài lòng nhất là Âu Dương đại thiếu gia, mà Âu Dương phu nhân cũng không phải mẹ đẻ của Âu Dương đại thiếu gia.”

Bác sĩ nói xong lại thở dài, tạo dựng cho Tô Song Song một cảnh tượng rất thâm cảm của Âu Dương Văn Nhân.

“Ngày trước tôi vẫn luôn làm bác sĩ riêng của Âu Dương đại thiếu gia, sau khi mẹ đẻ của cậu ấy qua đời, cậu ấy rất đáng thương, vậy nên tôi tiểu thư à, hiện giờ chỉ có thể phiên cô thôi.”

“Tại sao... lại thành ra nông nỗi này...” Tô Song Song vừa nói liền dựa vào tường, hoang mang lo sợ, cô cầm điện thoại lên, muốn tìm một người để hỏi nên phải làm gì nhưng phát hiện ra cô chẳng thể hỏi ai.

Cô ngưng lại một lúc bỗng nhớ ra Chiến Hâm, cô hiện giờ cũng chỉ có thể tìm Chiến Hâm hỏi ý kiến thôi, huống hồ con của cô còn đang ở cùng cô ấy! Cô vội vàng hoảng loạn bấm số điện thoại của Chiến Hâm.

Điện thoại vừa reo được hai chuông, Chiến Hâm dường như biết Tô Song Song sẽ gọi cho cô, mới mở miệng đi thẳng vào vấn đề: “Song Song, em không thể đón bọn trẻ về nữa rồi.”

Tô Song Song thế nào cũng không ngờ được Chiến Hâm có thể nói ra câu nói này, cô ngây ra một lúc mới có thể lấy lại tinh thần.

“Chị nói gì cơ? Con của em làm sao có thể không trao cho em chứ! Chiến Hâm! Nhà họ Chiến các người đừng có mà quá đáng quá!” Ngực khí của Tô Song Song có phần vội vàng và lạnh như băng.

Chiến Hâm lần đầu tiên hơi chột dạ, nghe Tô Song Song nói những lời xa lạ như vậy, cô không hề tức giận, chỉ khúm núm giải thích: “Ông nội nói phải để bọn trẻ ở lại, tuổi của ông già như vậy rồi, chị không thể phản bác chọc giận ông...”

“Chiến Hâm!” Tô Song Song thật sự nổi giận rồi, gầm nhẹ một tiếng, đáng sợ tới mức Chiến Hâm ở đầu dây bên kia còn sửng sốt: “Bọn trẻ rất cuộc đang ở đâu!”

“Tô Song Song em quát gì mà quát chứ! Ông nội già như vậy rồi, em bảo ông chơi đùa với cháu ngoại vài ngày thì đã sao chứ! Lẽ nào chị còn phải đoạt chúng nó lại hả?” Chiến Hâm cũng giận rồi, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa có ai dám quát với cô như vậy.

“Vui đùa vài ngày? Chiến Hâm, chị dám chắc ông ngoại không đổi họ của chúng thành họ Chiến sao? Nếu ông và chị không trả con cho em, ngày mai em sẽ tố cáo hai người!”

Tô Song Song hét xong, cả người dường như mất hết khí lực, dựa vào tường của bệnh viện, thu mình vào như một đứa nhỏ.

Chiến Hâm cũng bị Tô Song Song chọc giận, cô từ trước tới giờ chưa từng bị người khác uy hiếp, ngữ khí lạnh đi rất nhiều: “Bọn trẻ không thể nào trả cho em, em muốn thì đi tố cáo đi!”

Chiến Hâm nói xong, liền tắt điện thoại, Tô Song Song nắm chặt điện thoại, trong nháy mắt cô khóc không thành tiếng, cô thật sự nghĩ không thông, sao vừa về nước mà cuộc sống đã trở nên rối loạn như thế này chứ.

Tô Song Song im lặng cả nửa ngày mới bình thường trở lại được, cô vỗ vỗ mặt mình, trong lòng bắt đầu tính toán, Dục Tú ở bên nhà họ Chiến, mặc dù có thể thằng bé sẽ bị dọa dẫm nhưng sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Ngày mai cô đi ly hôn với Tần Mặc trước, mang Bánh Bao về, sau đó đi tìm luật sư, đưa Dục Tú trở về.

Nghĩ như vậy, Tô Song Song hít hít mũi, cô tự cổ vũ mình cố gắng lên, hiện giờ không thể ngã xuống, bắt buộc phải kiên trì tới cùng!

Tô Song Song sợ Âu Dương Văn Nhân lại hỏi cô chuyện kết hôn, buổi tối không vào trong nữa, chỉ ân cần hỏi bác sĩ về bệnh tình của Âu Dương Văn Nhân, nhìn thấy hắn ta tạm thời không gặp nguy hiểm gì liền ngồi ở ngoài phòng bệnh cả đêm.

Lúc này trong căn nhà cũ của nhà họ Tần, Tần Mặc đang ngồi trong phòng khách, nhìn nhóc con luôn miệng khóc đang được bảo mẫu ôm trong lòng, cảm thấy hơi đau đầu, anh suy nghĩ một hồi, đứng dậy, vươn tay hơi cứng ngắc, bảo mẫu sửng sốt, vội đặt Bánh Bao vào lòng Tần Mặc.

Bánh Bao trong lòng Tần Mặc vẫn khóc nhưng không còn khóc to nữa, mà chỉ thút thít vài tiếng, kèm theo khuôn mặt dụi dằng của bé. Lực sát thương lớn hết sức, khóc tới mức Tần Mặc ý chí sắt đá còn cảm thấy hơi khó chịu.

“Nhóc con có muốn cười ư không?” Giọng của Tần Mặc rất lạnh lùng nhưng nội dung lại khiến tất cả mọi người xung quanh hơi bất ngờ.

Bánh Bao mím môi, nhìn bả vai của Tần Mặc, vẫn không nhịn được sự hấp dẫn liền gật gật đầu, Tần Mặc đưa hai tay giữ vào eo của bé, vừa nhắc, trong nháy mắt bé liền ngồi lên vai Tần Mặc.

“Ha ha! Con cao hơn ba rồi!” Bánh Bao vừa ngồi lên, trong nháy mắt tâm trạng đã tốt hơn trước, trẻ con dễ buồn mà cũng dễ vui, ngay lập tức không khóc nữa mà còn cười rộ lên.

Tần Mặc vừa nghe thấy hai chữ baba, sắc mặt trong nháy mắt liền đông cứng lại, hơi ngoảnh đầu nhìn bàn chân nhỏ của Bánh Bao, hỏi một câu:

“Ai là ba nhóc?”

Bánh Bao vừa nghe liền cúi đầu, đôi tay ôm lấy đầu Tần Mặc, ấn đầu mình lên đầu Tần Mặc, nghiêm túc nói: “Ba Văn Nhân ấy!”

“Đúng rồi! Bánh Bao phải có mẹ, có ba!” Tần Mặc nghĩ như vậy, Bánh Bao trong nháy mắt nhớ ra Tô Song Song và Âu Dương Văn Nhân, vừa mới nín giờ lại khóc loạn lên rồi.

Tâm trạng của Tần Mặc lại càng rối loạn, ôm bé xuống, động tác cứng nhắc rất cẩn thận ôm Bánh Bao, cố gắng không để tâm trạng của mình làm dọa thẳng bé, dỗ dành thẳng nhỏ: “Nếu nhóc không khóc nữa, ngày mai nhóc có thể gặp mẹ của nhóc.”

Đôi mắt đỏ hoe của Bánh Bao nhìn Tần Mặc, đáng thuwogn tội nghiệp hỏi: “Vậy anh trai thì sao?” Bánh Bao từ khi sinh ra tới giờ vẫn chưa từng rời xa Tô Song Song và Tô Dục Tú, vừa nghĩ tới hai người bọn họ, cái mũi nhỏ lại đỏ lên.

“Anh trai với mẹ nhóc đang ở cùng nhau, ngày mai sẽ tới đón nhóc.” Tần Mặc nhìn bé con giống hần và Tô Song Song đến mười phần đang nằm trong lòng anh, không biết vì sao, trong lòng ngập tràn ấm áp.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 454: Có Nợ Thì Có Trả

Bánh Bao giờ tay xoa xoa ánh mắt đỏ hoe, thực ra khóc tới mức hơi mệt rồi, cổ họng lại hơi dạt, liền ngã vào trong lòng Tần Mặc, ngủ thiếp đi.

Tần Mặc ôm bé ngồi trên sofa, bảo mẫu ở bên cạnh muốn đón Bánh Bao về, Tần Mặc lại lắc lắc đầu.

Hắn cúi đầu xuống nhìn Bánh Bao, cảm xúc trong lòng rất mềm mại, ấm áp của bốn năm qua cảm giác dường như theo bé con này trở về vậy, lòng Tần Mặc dần dần dịu dàng trở lại.

“Tần Mặc! Xảy ra chuyện lớn rồi!” Bạch Tiêu vừa đến đã nháo loạn cả lên, Tần Mặc lập tức ngoảnh đầu tròn mắt với anh ta.

Bạch Tiêu vừa nhìn thấy Bánh Bao đang ngủ trong lòng Tần Mặc, lập tức im bật, ra tín hiệu cho Tần Mặc, Tần Mặc mới đưa Bánh Bao cho bảo mẫu.

Đợi bảo mẫu bế Bánh Bao đi rồi, Bạch Tiêu mới không nhịn nổi vội vàng bước hai bước rồi thở dài để văn kiện trong tay lên người Tần Mặc.

Tần Mặc rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ này của Bạch Tiêu, vừa nhìn liền thấy giấy giám định DNA, còn chưa kịp xem, liền nhìn Bạch Tiêu thở dài nói: “Làm sao có thể không phải là con cậu chứ? Đôi mắt đó giống đến vậy cơ mà!”

Tần Mặc vừa nghe thấy, đôi lông mày mới giãn ra lại cau lại, anh vội vàng lật đi lật lại xem giấy giám định DNA.

Lúc nhìn thấy Tô Dục Tú và Bánh Bao thật sự không phải con của anh, trong nháy mắt anh cầm giấy giám định DNA, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Làm sao có thể chứ!”

Thực ra lúc Bạch Tiêu biết kết quả cũng tràn đầy vẻ không tin nhưng kết quả giám định viết rất rõ ràng trên đó, anh ta không thể không tin, vì vậy mới đi điều tra một chút.

“Cái này... mẹ đẻ của Âu Dương Văn Nhân, ánh mắt cũng giống với anh... Bánh Bao có khi nào giống bà ấy?”

Lông mày của Tần Mặc cau vào tới mức có thể làm chết một con ruồi, anh ngoảnh đầu lại nhìn Bạch Tiêu, ánh mắt rất lạnh lùng, ngay cả trái tim bé nhỏ của Bạch Tiêu cũng run lấy bầy.

“Ý cậu là, hai đứa nhỏ là con của Tô Song Song và Âu Dương Văn Nhân! Vợ của tôi và người đàn ông khác sinh hai đứa con!” Câu nói này Tần Mặc như nghiêng rằng nghiêng lợi, suýt chút nữa cắn nát hàm răng nói ra.

Bạch Tiêu nhìn dáng vẻ này của Tần Mặc, biết anh đã giận tới mức muốn giết người, sợ tới mức nuốt nước miếng ừng ực, ấp úng nghĩ muốn đi qua nhưng không biết nên nói như thế nào.

“Chuyện này... Tần Mặc à! Có thể hai người thật sự không có duyên phận đi.” Cuối cùng Bạch Tiêu ghen ngào nói ra một câu như vậy, nói xong, nhìn đôi mắt của Tần Mặc đỏ cả lên, thật sự hận tới mức không thể tát cho mình một cái, lúc này còn kích động anh làm gì chứ.

“Tô! Song! Song!” Tần Mặc gằn từng chữ tên của cô, xoay người ra ngoài.

Bạch Tiêu đang muốn đuổi theo, nhưng đi được hai bước liền dừng lại, nhìn thấy bóng hình tức giận của Tần Mặc, thật sự trong lòng cũng vừa

giận vừa tức cũng có chút nuối tiếc.

Tần Mặc lái xe đến khu nhà trọ trước đây anh đã từng sống với Tô Song, xuống xe, dựa vào cửa xe, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, tay hơi run nhẹ đốt một điều thuốc.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song thu dọn đơn giản, đi tìm Tần Mặc.

Tô Song Song đứng ở cổng bệnh viện, cầm điện thoại di động, bình tĩnh thật lâu mới run run bấm số điện thoại thuộc nằm lòng này.

Ký ức sinh con ngày đó dường như lại dâng lên, cô sợ lại là một người phụ nữ bất náy, hình như điện thoại vừa kêu một chuông, đã truyền tới giọng nói lạnh lùng của Tần Mặc: “Em đang ở đâu, anh đến đón em.”

“Tôi ở... ở cổng bệnh viện.” Tô Song Song vừa nói với Tần Mặc, vẫn còn hơi mất tự nhiên, dù sao cô từ trước tới giờ chẳng ngờ rằng mình với Tần Mặc lại có thể bình tĩnh như vậy, bình tĩnh tới mức giống như hai người xa lạ vậy.

Tô Song Song vừa nói địa chỉ xong, Tần Mặc ở đầu dây bên kia đã tắt máy. Tô Song Song mơ hồ nhìn điện thoại, nuốt nước miếng ực một cái, để điện thoại trong túi quần.

Lúc này Tần Mặc vẫn đang ở bên ngoài nhà trọ, dập tắt điều thuốc trong tay, ho khan một tiếng, xoay người lên xe, trên nền đất rơi xuống tàn thuốc.

Tô Song Song đợi một lúc, xe của Tần Mặc đã ở trước mặt cô, Tô Song Song hơi áy náy bước lên, ngồi ở ghế sau của xe.

Tần Mặc ngồi bên cạnh Tô Song Song, Tô Song Song theo bản năng dịch lui về cửa xe, Tần Mặc chỉ liếc cô một cái, chẳng hề nói gì.

Tô Song Song ngồi yên nhìn trái nhìn phải, không hề thấy Bánh Bao, hơi nóng nẩy, không nhin nổi liền hỏi một câu: “Bánh Bao đâu rồi?”

“Làm xong thủ tục, đưa em đi đón nó.” Thái độ của Tần Mặc cực kỳ lạnh lùng, dường như đến một cái nhìn cũng không muốn nhìn Tô Song Song, Tô Song Song cảm thấy không khí dường như có gì đó không đúng nhưng không biết không đúng chỗ nào, chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh.

Không dễ dàng gì mới tới cục Dân Chính, Tô Song Song lập tức mở cửa xe, không còn ở trong không gian nhỏ với Tần Mặc nữa, Tô Song Song mới cảm thấy dễ thở hơn chút.

Tần Mặc ngồi trong xe nhìn Tô Song Song ở bên mình chán ghét như vậy, tay đặt trên đầu gối dần dần nắm chặt, anh ngưng một lúc rồi mới xuống xe.

Tần Mặc bước xuống, mang theo một luồng khí lạnh lẽo, Tô Song Song chỉ cảm thấy Tần Mặc thay đổi quá khác biệt nhưng rốt cuộc thay đổi chỗ nào khác biệt, cô lại không nói ra được.

Hai người vừa bước vào, nhân viên nhìn hai người bọn họ liền sững sốt, theo bản năng hỏi một câu: “Kết hôn thì phải đi chụp hình trước đi.”

“Chúng tôi ly hôn...” Tần Mặc không nói gì, Tô Song Song ngại ngần quanh co mãi mới nói ra.

Bác gái này liền cảm thấy hơi bất ngờ, vẻ mặt bắt đầu trở nên khiêm tức, làm theo luật lệ lại hỏi: “Vì sao ly hôn?”

“Tính cách không hợp nhau!” Tần Mặc vẫn không hề nói gì, giọng của Tô Song Song yếu ớt nói ra lý do, nếu như không nói như vậy, lẽ nào còn có thể nói hai người chúng tôi là kẻ thù, người đàn ông của tôi còn đi tìm tiểu tam sao? Bác gái nhìn hai người trai tài gái sắc, không nhin được mới hỏi một câu: “Nghĩ kĩ chưa?”

Tô Song Song cắn môi gật gật đầu, Tần Mặc vẫn luôn không hé răng nói một lời, chỉ có điều vẻ mặt của anh thay đổi tới mức khó nhìn, thực sự rất dọa người.

“Có mang theo giấy chứng nhận kết hôn không?” Bác gái nhìn Tần Mặc một vẻ mặt lạnh như băng, liền cảm thấy hơi sợ hãi, trong lòng nghĩ hay là nhanh chóng xử lý tên ôn dịch này đi thôi.

“Anh có mang theo không?” Tô Song Song vốn không biết ly hôn còn cần mang theo giấy chứng nhận kết hôn, vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn Tần Mặc, đây cũng là lần đầu tiên Tô Song Song nhìn thẳng Tần Mặc từ sáng tới giờ, mới phát hiện sắc mặt của anh cực kì khó coi, hơn nữa sắc mặt còn tái nhợt, nhìn có vẻ không khoẻ.

Tần Mặc cau mày, lắc đầu, cũng xoay người nhìn Tô Song Song, hai người nhìn nhau, Tô Song Song vội vàng hoảng loạn quay đi.

“Anh làm sao mà lại không mang theo giấy chứng nhận kết hôn chứ!” Tô Song Song than thở, không biết nên làm thế nào.

“Anh cũng chưa từng ly hôn.” Tần Mặc rất bình thản nói, nói xong hai người chẳng còn biết nói gì nữa, cứ như vậy ngại ngùng ngồi trên ghế.

Bác gái này không thể chịu nổi nữa, đứng lên, khoát tay áo, hét lên: “Được rồi được rồi! Cảnh như hai người tôi đây gặp nhiều rồi, chính là không thể ly hôn, đừng làm nữa, có chuyện gì về nhà cố gắng thương lượng, ly hôn gì chứ!”

Tô Song Song mím môi, nhìn bác gái một cái, vẫn ngại ngùng không thể nói ra vì sao bọn họ ly hôn.

“Đi!” Tần Mặc bỗng đứng dậy, đi ra ngoài, trong lòng Tô Song Song nghĩ Tần Mặc có thể muốn đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, vội vàng đi theo anh.

Lên xe, Tô Song Song nhìn thấy xe đang đi về hướng khu nhà trọ bọn họ ở lúc trước, trong lòng rối bời, nghĩ muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Cô ngỡ ngác như vậy, xe lại dừng lại, Tần Mặc xuống xe trước, chỉ là lúc đi xuống không biết vì sao chân hơi lảo đảo.

Tô Song Song cũng đi theo, nhìn anh một cái, thấy anh không nói gì nên đi theo sau anh đi lên lầu, đi vào nhà trọ.

Tần Mặc vừa mở cửa, liền cởi áo khoác, Tô Song Song thấy Tần Mặc còn muốn cởi áo sơ mi, trong nháy mắt mơ hồ, chớp chớp mắt, liền lui về phía sau vài bước: “Chúng ta không phải tới đây để lấy giấy chứng nhận kết hôn sao?”

“Giấy chứng nhận kết hôn đã chôn cùng ba mẹ, đã không còn rồi.” Lúc Tần Mặc nói chuyện đã cởi xong áo trong rồi, ngoảnh đầu nhìn Tô Song Song một cái.

Tô Song Song căn bản không có phản ứng gì, chôn giấy chứng nhận kết hôn sao? Đùa cái kiểu gì vậy chứ!

“Tần Mặc rốt cuộc anh muốn làm gì? À đúng rồi, Bánh Bao đâu?” Tô Song Song càng ngày càng cảm thấy không hợp lý, nhìn ánh mắt của Tần Mặc cũng điều tra nhiều hơn một chút.

Tần Mặc giơ tay vuốt vuốt mái tóc đang rối, ngược mắt nhìn Tô Song Song, ngữ khí không hề thay đổi nhưng lời nói ra lại khiến trái tim Tô Song Song suýt nữa ngừng đập.

“Ly hôn hay không, anh cũng không trả lại con cho em, Tô Song Song, có nợ thì phải có trả.”

Tô Song Song nhìn Tần Mặc đang đi về hướng mình, theo bản năng lùi vài bước, từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy Tần Mặc tàn nhẫn như vậy.

“Tôi... Tôi nợ anh cái gì?” Lúc Tô Song Song dựa vào chiếc cửa lạnh, vừa muốn mở cửa, Tần Mặc lại giữ tay cô lại, nhanh chóng nâng tay cô lên.

Bàn tay lạnh của Tần Mặc bỗng trở nên nóng bỏng, trong khi Tô Song Song sững sờ liền bị anh đè lên người, giữ cô ở trên cửa.

Tần Mặc nửa trên chẳng mặc gì áp vào người cô, Tô Song Song trong nháy mắt cảm thấy một luồng khí nóng ập tới, bỗng chốc cô chói mào, cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không hề phản ứng xem chỗ nào không đúng.

“Tô Song Song, em nợ anh rất nhiều!” Tần Mặc vừa mở miệng, một hơi nóng phả vào mặt Tô Song Song, vì Tần Mặc nghiêng đầu, nên hầu như hơi nóng đều phả vào lỗ tai của Tô Song Song.

Tô Song Song sợ tới mức run cả người, nuốt nước miếng ực một cái, động đậy muốn thoát khỏi tay của Tần Mặc nhưng càng động đậy, Tần Mặc càng đè chặt hơn.

Đột nhiên Tô Song Song cảm thấy có thứ gì đó dần dần cứng lên, dính vào người cô. Trong chốc lát cô không dám động đậy nữa, cả người căng thẳng ngửa đầu nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, trong mắt ngập tràn bối rối.

“Tần... Tần Mặc, anh mau thả tôi ra!” Giọng nói Tô Song Song bắt đầu run rời!

“Cô với người khác thì được, với tôi thì không được sao? Tô Song Song, cô rõ ràng biết chuyện đó tôi không phải cố ý! Cô rõ ràng hiểu mà! Tại sao vẫn cứ luôn canh cánh trong lòng chứ!”

Khi Tần Mặc nói phần nộ, bỗng cắn vào tai Tô Song Song, lực cắn không lớn nhưng Tô Song Song lại đau đến giật mình.

“Tần Mặc!” Tô Song Song quát lên một tiếng, trong chốc lát cả vũ trụ bùng nổ, một phen đẩy Tần Mặc ra.

Tần Mặc lùi về phía sau hai bước, Tô Song Song không ngờ rằng có thể đẩy Tần Mặc ra, hơi sững sờ, quay người mở cửa. Cửa vừa mở ra thì bỗng nghe thấy đằng sau phát ra một tiếng “Ầm!”.

Toàn thân Tô Song Song run lên, tay vẫn nắm chặt nắm cửa, đầu cũng ngoảnh lại, ngoảnh lại bỗng cô không hề nhìn thấy Tần Mặc, ánh mắt cô từ từ nhìn xuống, liền nhìn thấy Tần Mặc ngã trên nền đất, thở dốc dữ dội.

Tô Song Song mới phát hiện ra từ sáng đến giờ chỗ nào không đúng, từ sáng nhìn thấy Tần Mặc, mặt của Tần Mặc đã tái nhợt tới mức dọa người, cả người cũng không bình thường hơi run nhè nhẹ.

Cô còn tưởng Tần Mặc đang tức giận nhưng giờ mới nghĩ lại, mới phản ứng kịp, Tần Mặc bị bệnh rồi!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 455: Ở Bên Tôi Ba Tháng

“Tôi gọi bác sĩ giúp anh...” Tô Song Song còn chưa nói xong, Tần Mặc đã ho khan dữ dội, bụm tay che miệng, trong chốc lát đã ho ra máu.

Tô Song Song sợ hãi phát hoảng, không nói được thêm câu gì, cẩn thận đỡ Tần Mặc dậy, tay vừa chạm vào người anh, đã cảm thấy nóng hầm hập.

Tô Song Song lập tức nhớ ra, Tần Mặc lúc trước sốt cao cũng bị mắc viêm phổi, có thể hệ miễn dịch bị suy giảm. Cô vội vàng làm sơ cứu, đỡ Tần Mặc dậy, cởi lỏng của Tần Mặc ra.

Tô Song Song biết Tần Mặc chán ghét bệnh viện, thừa lúc anh còn tỉnh, vội vàng hỏi một câu: “Tần Mặc! A Mặc, chúng ta đi bệnh viện nhé!”

Chỉ vì một từ A Mặc, khiến Tần Mặc trong chốc lát mở to mắt, anh nhìn Tô Song Song thật lâu, siết chặt tay cô, lắc lắc đầu.

Tô Song Song giơ tay sờ sờ trán Tần Mặc, cảm thấy cũng không phải nóng lắm, suy nghĩ một hồi vẫn nên tôn trọng quyết định của Tần Mặc, cô xoay người tìm thuốc trong ngăn tủ, thuốc vẫn được đặt ở vị trí đó.

Tô Song Song nhìn một lúc, trước kia cô vẫn hay chuẩn bị những thuốc hay dùng. Cô vội vàng xem xét, phát hiện hạn sử dụng vẫn còn mới, hơi bất ngờ, có điều cô cũng không có thời gian suy nghĩ nữa, không dám kéo dài thêm, cầm thuốc hạ sốt, rồi đi lấy nước cho Tần Mặc.

Chờ Tần Mặc uống thuốc xong, Tô Song Song vẫn chưa yên tâm, đi vào toilet bưng một chậu nước lạnh ra, lau người hạ nhiệt cho Tần Mặc.

Đầu Tần Mặc vô cùng choáng váng, sau lần bị viêm phổi trước, anh cũng không chăm sóc tốt bản thân, thỉnh thoảng lại bị sốt cao, tối hôm qua đứng ở ngoài cả đêm, hôm nay trở nên như vậy cũng không có gì làm lạ.

Anh khép hờ mắt, nhìn Tô Song Song bận bịu chạy đi chạy lại, thân nhiệt trong người dần dần hạ xuống, thần trí cũng càng ngày càng minh mẫn nhưng trong lòng càng ngày càng phức tạp.

“Anh đã đỡ hơn chút nào chưa?” Tô Song Song bận bịu nửa ngày, cũng mệt muốn chết, ngồi trên ghế bên cạnh, nhìn Tần Mặc.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, lại nhanh chóng đảo đi, Tô Song Song vội vàng xoay người, cầm lấy áo khoác vừa cởi ra, hoảng loạn nói một câu: “Tôi về trước đây, nếu anh còn khó chịu thì gọi điện cho Bạch Tiêu tới!”

Tô Song Song nói xong liền nhớ ra gì đó, vội vàng tới sờ vào áo khoác của Tần Mặc, lấy điện thoại đặt lên tủ đầu giường, cô lại nhìn thoáng qua Tần Mặc, rồi liền đi ra ngoài.

“Tô Song Song, thằng bé vẫn đang ở nhà họ Chiến nhỉ?” Tần Mặc không mở mắt, khàn khàn hỏi một câu, Tô Song Song ngoảnh lại nhìn Tần Mặc nhắm mắt nghỉ ngơi, còn tưởng bản thân đang nghe nhầm.

“Em có muốn đón thằng bé về không?” Tần Mặc lại mở miệng nhưng vẫn không hề động đậy như cũ, lần này Tô Song Song đã nghe rõ rồi.

Cô đang lo lắng phải làm sao để đón được thằng bé về, vừa nghe thấy Tần Mặc nói như vậy, lập tức gật gật đầu, mắt đỏ hoe đáp lại: “Anh có thể giúp tôi sao?”

“Được.” Tần Mặc nói đến đây quay đầu về hướng Tô Song Song, ánh mắt chẳng có thần sắc, nhàn nhạt giống như đang nhìn người xa lạ.

“Thật sao? Vậy thật sự cảm ơn...”

Tô Song Song còn chưa nói xong Tần Mặc liền mở miệng nói: “Điều kiện, ở bên cạnh tôi ba tháng.”

Trong chốc lát, Tô Song Song liền sửng sốt, nghe lời này của Tần Mặc, trong lòng bỗng chốc xù lên, vị tổng giám đốc bá đạo này, định tàn sát lẫn nhau sao?

“Chuyện đó... Tần Mặc, anh có người của anh rồi, tôi... tôi cũng vậy! Hiện giờ chúng ta đều lớn cả rồi, vậy đừng làm ra mấy chuyện vô nghĩa nữa có được không?”

Hiện giờ Tô Song Song muốn bình tĩnh nói chuyện với Tần Mặc. Sau khi về nước, Tô Song Song gặp rất nhiều chuyện. Trong chốc lát cảm thấy mình già đi hơn nhiều, ngữ khí cũng không khỏi trở nên trầm hơn.

“Em có người mới, anh có người mới?” Tần Mặc lầm bầm, cười lạnh một tiếng.

“Tô Song Song, chỉ có một điều kiện như vậy, đồng ý thì ở lại. Không đồng ý thì đi đi, hai đứa con của cô đừng hòng đón về được.”

“Tần Mặc, anh đồng ý trả lại Bánh Bao cho tôi rồi!” Tô Song Song vừa nghe thấy Tần Mặc nói không trả lại con cho cô liền cáu giận. Nếu không phải là Tần Mặc đang nằm trên giường, cô có thể đã liều mạng với anh rồi.

“Đôi ý rồi sao?” Lúc Tần Mặc nói những lời vô sỉ như vậy, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, nếu không phải Tô Song Song chắc chắn tai mình không có vấn đề thì sẽ cảm thấy bản thân nhất định là đã nghe nhầm.

Tô Song Song hít vào một hơi thật sâu, nắm chặt vào quần áo, xoay người đi ra ngoài, không định tiếp tục dây dưa với Tần Mặc nữa.

“Bạch Tiêu sẽ không trả con gái cho em, con trai thì như em thấy đấy, không có anh liệu nhà họ Chiến có trả con cho em hay không? Tô Song Song, anh chỉ đợi em đến ngày mai thôi!”

Tần Mặc vừa nói vừa xoay người, nhìn chăm chăm bóng lưng của Tô Song Song.

Tô Song Song cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, đột nhiên quay người lại trừng mắt với Tần Mặc, quát một tiếng: “Tần Mặc, anh đừng có mà quá đáng quá! Anh!”

Tô Song Song vốn dĩ muốn nói với Tần Mặc những chuyện anh bắt cả hai tay nhưng lại cảm thấy nếu la hét cô sẽ giống như người đàn bà chanh chua mất, giống như bản thân đang để ý Tần Mặc vậy.

Nghĩ đến đây, Tô Song Song lại ngưng lại, mặt mày đỏ bừng cả lên, một lúc sau mới nuốt được cục tức này.

“Em nghĩ kĩ đi, từ giờ tới ngày mai hãy trả lời anh.” Tần Mặc nói xong cúi đầu xuống, không nhìn Tô Song Song nữa, lại ho khan khe khẽ.

Tô Song Song cắn răng, thật muốn mở miệng mắng Tần Mặc vài câu nhưng suy nghĩ một hồi hiện giờ cãi nhau với Tần Mặc cũng không có gì hay lắm, cô xoay người mở cửa ra ngoài.

Vừa đóng lại, Tô Song Song liền cảm thấy cả người chẳng còn chút sức lực, cô dựa vào cửa, nghĩ về những lời vô liêm sỉ Tần Mặc nói ban nãy, xoa xoa mắt.

Cô hít một hơi thật sâu, định trở về bệnh viện trước, tìm Âu Dương Văn Nhân thương lượng một chút, xem có cách nào đón Tô Dục Tú về không. Bánh Bao ở bên kia, Tô Song Song vẫn theo bản năng tin tưởng Tần Mặc, sẽ không làm hại đứa nhỏ, huống chi đó lại còn là con của anh.

Tô Song Song trở về đến bệnh viện, Âu Dương Văn Nhân đã tỉnh rồi. Tình trạng cả người vẫn như cũ không lạc quan hơn, Tô Song Song vốn không muốn làm phiền hấn ta nhưng bản thân thật sự không còn cách nào nữa rồi.

Tô Song Song đang do dự, Âu Dương Văn Nhân bỗng mở miệng hỏi: “Vẫn chưa đón đứa nhỏ về sao? Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

Tô Song Song bị hỏi một câu như vậy, chỉ muốn khóc, tình trạng rồi bởi quả thực muốn đề sập Tô Song Song, hừ một tiếng: “Tần Mặc không trả Bánh Bao, nhà họ Chén cũng không trả Dục Tú cho tôi, hai đứa nhỏ đều không thể quay về nữa rồi!”

Âu Dương Văn Nhân thực ra biết hết mọi chuyện, hơn nữa hấn ta cũng không muốn đón bọn trẻ về nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên hỏi một tiếng: “Sao lại thế?”

Âu Dương Văn Nhân biết rõ Tần Mặc đã biết đứa nhỏ không phải con của anh, hiện giờ càng muốn gây thêm mâu thuẫn giữa Tần Mặc và Tô Song Song, nên hấn ta cũng không muốn quản chuyện mấy đứa nhỏ nữa.

“Bánh Bao ở bên đó thì cứ từ từ, tôi nghĩ tìm một vị luật sư khởi tố nhà họ Chiến đã, bắt bọn họ trả thẳng bé lại cho tôi!” Tô Song Song nói xong liền nhìn Âu Dương Văn Nhân, cô vốn không quen một vị luật sư nào cả, muốn xem xem Âu Dương Văn Nhân có quen ai không.

“Anh có quen hai vị luật sư, ngày mai anh sẽ bảo bọn họ đi xử lý việc này, em đừng lo nhé.” Âu Dương Văn Nhân mới nói hai câu, mặt trong chốc lát sắc liền tái nhợt lại.

Tô Song Song vội vàng ngậm miệng, cô nhớ ra lời nói của bác sĩ, vừa này còn có dũng khí và hy vọng, trong nháy mắt tất cả lại tiêu tan.

“Văn Nhân, anh có chuyện gì đặc biệt muốn làm không, đợi Bánh Bao và Mần Thầu trở về, sức khỏe của anh tốt lên, chúng ta sẽ cùng nhau thực hiện điều đó, có được không?”

Lúc Tô Song Song nói chuyện đồng thời siết chặt tấm drap trải giường, chỉ cảm thấy lời bác sĩ nói không thể không có khả năng xảy ra. Nhìn Âu Dương Văn Nhân ở trước mặt, trong tiềm thức dường như xem nhẹ lời của bác sĩ.

“Song Song, em biết điều anh muốn làm nhất là gì mà, nếu không thể thực hiện, anh sẽ cảm thấy anh sống không còn ý nghĩa gì nữa.” Âu Dương Văn Nhân nói rồi đăm đăm nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song trong chốc lát liền hoảng hốt, cô bỗng đứng dậy, động tác quá mạnh liền đẩy mạnh chiếc ghế đang ngồi ngã ra sau, cô nhìn sắc mặt của Âu Dương Văn Nhân lại càng thêm tái nhợt, nụ cười cũng biết mất rồi, vội vàng mỉm cười, xoay người dựng chiếc ghế lên.

“Chuyện này... đợi Bánh Bao và Mần Thầu trở về chúng ta hãy nói nhé! Tôi... tôi đi tìm cách đã...” Tô Song Song nói rồi hoảng loạn chạy ra ngoài.

Âu Dương Văn Nhân muốn Tô Song Song phải đi cầu xin Tần Mặc, sau đó gây mâu thuẫn với Tần Mặc và nhà họ Chiến, hẳn ta sẽ nhân cơ hội ngư ông đắc lợi, trong thời gian này hẳn ta còn có thể ép Tô Song Song gả cho mình, như vậy mới có thể đả kích được Tần Mặc cả về thể xác và tinh thần.

Âu Dương Văn Nhân sử dụng kế này, nên hẳn ta vốn sẽ không quan tâm chuyện của Tô Dục Tú. Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song tràn đầy hy vọng ai biết luật sư nào thì giới thiệu cho Tô Song Song, nhà họ Chiến không thả người.

Tô Song Song trong chốc lát liền mơ màng, cô suy nghĩ một hồi, hoảng hốt đứng dậy, đi ra ngoài, Tô Song Song ngồi ở ghế trong công viên, ngồi

từ sáng tới tối, đột nhiên cô đứng dậy!

Tần Mặc luôn ở trong nhà trọ, thực ra anh cảm thấy Tô Song Song sẽ không tới. Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Tần Mặc đốt tới điều thuốc cuối cùng, anh chắc chắn rằng Tô Song Song sẽ không tới rồi.

Tần Mặc định đi tới chỗ Bạch Tiêu nghĩ xem có cách gì để Tô Song Song ở lại bên anh một thời gian không, để anh có thể yên tâm giải quyết nhà họ Chiến.

Lúc anh vừa muốn rời đi, vừa mở cửa ra lại có thể nhìn thấy đầu Tô Song Song đang đứng bên ngoài cửa.

Tần Mặc hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn thoáng sang bên cạnh, lại cúi đầu nhìn Tô Song Song, thấy cô không biến mất, trong lòng bỗng chốc trở nên ấm áp.

“Tần Mặc, có thể nào đừng để quan hệ giữa hai chúng ta, trở nên... trở nên tệ như vậy được không?” Tô Song Song vẫn không hề ngẩng đầu, cô mặc dù oán hận Tần Mặc nhưng cô chưa bao giờ quên đi những kỷ ức đẹp đẽ ở bên Tần Mặc.

Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song bối rối, rất muốn đưa tay ra xoa xoa đầu Tô Song Song nhưng vẫn nhịn xuống, mặc dù anh vẫn hận chuyện Tô Song Song bạc tình nhưng không nhẫn tâm dày vò cô.

“Đồng ý hay không đồng ý?” Đầu Tần Mặc hơi choáng, anh không muốn nói nhiều gì nữa, sợ nói nhiều, nhìn thấy cô khóc sẽ mềm lòng.

“Tôi... Anh thật sự sẽ trả hai đứa con lại cho tôi chứ?” Tô Song Song vẫn chẳng hề ngẩng đầu, chỉ là giọng nói hơi nghẹn ngào.

“Ừm.” Tần Mặc vẫn cúi đầu, lẳng lặng chờ Tô Song Song đồng ý.

“Ba tháng thôi phải không?” Tô Song Song nói đến đây cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Tần Mặc, đôi mắt đỏ hoe nhưng lại bướng bỉnh chịu đựng không hề khóc.

Tô Song Song hiện giờ cũng nghĩ thông rồi, dù sao cũng không phải chưa từng sống chung với Tần Mặc. Có trốn chạy cũng không thể đem bọn trẻ trở về.

Thực ra Tô Song Song có thể không biết, trong lòng cô vẫn không thể buông Tần Mặc xuống được, nếu không với cái tính ngoan cố của cô, thì đã chiến đấu tới đâu rơi máu chảy cùng với nhà họ Chiến rồi, cũng sẽ không đồng ý với điều kiện này.

Không phải vì những điều kiện này, mà vì người đàn ông này là Tần Mặc.

“Ừm!” Trong lòng Tần Mặc lúc này đã dịu dàng hơn, tuy trong lòng cũng rối bời nhưng vẫn tỏ ra vẻ mặt lạnh lùng như cũ

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 456: Lúc Tỉnh Lại

"Vậy vào đi!" Tô Song Song nói xong thở vào, Tần Mặc thật ra cũng không rõ ràng lắm, vô thức đi theo, Tô Song Song đã đi vào.

Tần Mặc nhìn thấy vẻ mặt dứt khoát của Tô Song Song, trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng qua anh vẫn luôn luôn che giấu tâm trạng vui buồn của mình, nên cũng không hề có biểu cảm gì.

Tô Song Song đi vào, đứng ở bên giường, nhìn thấy Tần Mặc đóng cửa, cô hít vào một hơi thật sâu, đưa tay run run kéo khoá quần áo, cởi áo khoác trên người ra.

Tần Mặc vừa quay đầu nhìn về phía Tô Song Song, lúc thấy cô lại cởi áo trong, sự bình tĩnh của anh cuối cùng cũng đã bị phá vỡ.

Anh vừa định hỏi Tô Song Song đang làm cái gì thì cô đã cởi xong nội y, tay còn đang kéo xuống thắt lưng cởi luôn quần

Lúc này Tần Mặc bình tĩnh lại, người con gái mà mình thầm thương trộm nhớ suốt năm qua đang đứng cởi đồ trước mặt mình, một người kiên định như Tần Mặc cũng cảm thấy cổ họng mình như bị khô lại.

Tần Mặc không biết là mình bị sốt hay là bởi vì "Cảnh đẹp" trước mặt quá mức kích thích, thân thể bỗng nhiên khô nóng. Anh cố gắng thở từ từ, cố gắng điều hòa cơ thể nhưng hình ảnh của Tô Song Song trước mặt sinh động như thế, anh vô thức bước về phía trước hai bước.

Tần Mặc rất cực tìm được mình của giọng nói nhưng là khàn khàn của quả thực giống thay đổi một người bình thường: "Em rất cuộc đang làm cái gì vậy?"

"Anh không phải muốn như thế này sao? Em cho anh, anh giúp em đưa những đứa nhỏ về!" Tô Song Song nói xong có chút hơi dứt khoát.

Tần Mặc chợt dừng lại, Ngay sau đó vì lời nói Tô Song Song lại cảm thấy cực kỳ tức giận, anh nhìn chăm chăm Tô Song Song, cắn răng hỏi: "Vì những đứa nhỏ?"

Tô Song Song cũng bướng bỉnh, quả thật cô biết rõ ràng vẫn là bởi vì người đàn ông trước mặt Tần Mặc nhưng trong lòng không muốn thừa nhận.

Cô ngang ngạnh, nhìn chăm chăm Tần Mặc, cũng chẳng còn quan tâm là xấu hổ hay không, dù sao chính là muốn làm cho Tần Mặc và cô phải bức bối.

"Phải! Nếu không anh cho là gì? Chẳng lẽ là vì yêu anh sao? Tần Mặc, anh..... anh bắn như vậy dựa vào cái gì tôi còn yêu anh chứ!" Tô Song Song không chịu nhả nịnh, nói những lời trái với lòng.

Nhưng Tô Song Song nói xong lại thấy hối hận, sợ chọc giận Tần Mặc thì lại mặc kệ chuyện của mấy đứa nhỏ nhưng Tô Song Song cũng chẳng còn gì để mất mặt nữa, cuối cùng thì vẫn giữ bộ dạng ngang bướng như vậy nhìn chăm chăm Tần Mặc.

Ai ngờ Tô Song Song vừa nhìn, cả người Tần Mặc ngay lập tức tiến về phía trước, kéo lấy tay của cô, môi kề sát môi.

"Anh bắn?" Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói vào tai của Tô Song Song, làm cho Tô Song Song trong lòng cảm thấy run sợ, bởi vì biểu hiện của Tần Mặc không hề giống bình thường.

"Ừ! Anh đây đưa cùng với người con gái khác không phải bản thì là gì?" Tô Song Song cũng cần rằng nói, nghĩ đến lúc mình sinh mấy đứa nhỏ khó khăn như vậy, anh còn đang đây đưa cùng người con gái khác, Tô Song Song không thể nào chấp chận được.

Tần Mặc ngờ vực, người con gái khác?

Đột nhiên anh nghĩ đến ở buổi tiệc Tô Song Song thấy mình ở cùng với người con gái khác, có thể chính là vì chuyện này, Tần Mặc nghĩ vậy, trong lòng vui vẻ, biểu hiện trên mặt còn hơi thoải mái.

Miệng anh hơi nhếch lên một chút, trong lòng thầm nghĩ: Tô Song Song ghen khi thấy anh ở cùng người con gái khác, như vậy là cô vẫn còn để ý đến anh

"Đó chỉ là bạn nhảy." Tần Mặc trầm xuống, giọng nói nhẹ, tựa như âm trầm của đàn piano, mang lại cho người ta một loại cảm giác mê hoặc.

Tô Song Song này còn kiên cường, lúc này cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Tần Mặc truyền tới, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ lên, mắt nhắm lại, ra vẻ bộ dạng hi sinh.

"Muốn làm thì nhanh lên! Nhưng nếu anh không đưa đứa nhỏ trả lại cho em... em... em sẽ..." Tô Song Song đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Tần Mặc bây giờ càng ngày càng lợi hại, hôm nay không biết có bị anh chiếm đoạt hay không, sau đó nếu không nhận được lại con thì sao?

"Em muốn như thế nào?" Tần Mặc nói xong ôm Tô Song Song, Tô Song Song bỗng ngã nhào xuống giường ở phía sau, sợ tới mức hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó thân thể nóng bỏng Tần Mặc sát lại, đặt ở trên người cô, rất chặt, không còn một chỗ hở.

"Em..... em muốn cho anh đẹp mặt!" bây giờ Tô Song Song cực kỳ hối hận, cô vừa mới ra vẻ hiên ngang lắm liệt, cởi quần áo nhanh như vậy, bây

giờ muốn đổi ý thì không có đường lui rồi.

"Đẹp mặt sao? Như thế này à?" Tần Mặc nói xong cúi đầu nhẹ nhàng cắn chóp mũi của Tô Song Song, Tô Song Song hơi đau thờ nhẹ một tiếng, nhăn mặt lại.

Tần Mặc đột nhiên xa cách Tô Song Song bốn năm, trong lòng có chút cố chấp, nhìn thấy Tô Song Song đau, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, anh nói xong lại cắn má của Tô Song Song của một cái.

Lúc này Tô Song Song cũng không muốn làm nữa, tay muốn đẩy Tần Mặc, Tần Mặc lại bắt lấy tay của cô ấn giữ lên trên đầu cô.

Hai tay của Tô Song Song không động đậy, hơi luống cuống, nhìn ánh mắt của Tần Mặc chính là lúc này cô không rõ trong lòng anh đang suy nghĩ điều gì, cảm thấy hơi kinh khủng.

"Anh cắn em làm gì?" Tô Song Song lớn tiếng hỏi, mặc dù trong lòng đang sợ hãi nhưng không thể biểu hiện ra ngoài rằng mình đang sợ hãi.

"Tô Song Song! Nếu anh có thể, anh thật sự muốn nuốt em vào bụng!" Tần Mặc nói xong lại cắn vào má bên kia của Tô Song Song. Tô Song Song vốn dĩ còn tưởng rằng Tần Mặc chỉ đùa giỡn nhưng sau hai lần như vậy, cô biết mình đã nhầm, cô nuốt nước miếng một cái, tâm trạng hơi ử rữ.

"Anh biến thành chó từ khi nào vậy!" mặc dù trong lòng Tô Song Song đang run sợ nhưng vẫn còn tại mạnh miệng: "Anh có làm hay không, không làm....."

Tô Song Song còn chưa nói xong, Tần Mặc ngay lập tức hôn vào môi của Tô Song, Tô Song Song hơi giãy dụa nhưng càng dấy dựa anh càng hôn mạnh hơn, giống như tình cảm suốt 4 năm qua, đang quay trở lại một cách cuồng nhiệt, ngay lập tức chiếm lấy hết tất cả lý trí của cô.

Hai người quần lấy nhau, cả căn phòng kiều diễm bỗng chốc cực kỳ của hài hòa như trước.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song còn chưa tỉnh giấc, cảm thấy trên ngực bị có cái gì đó đè nặng, làm cho cô thở không nổi, cô vô thức đẩy đẩy, cũng không giảm bớt áp lực, ngược lại còn bị cái gì đó ôm lấy chặt hơn, hô hấp càng thêm khó khăn.

Tô Song Song mơ mơ màng màng mở mắt, liền thấy mình trước mặt mình rõ ràng là một cánh tay to lớn thì hơi sững sốt, chớp chớp mắt mấy lần, nhớ ra chuyện xảy ra đêm qua.

Cô nửa tỉnh nửa mơ bỗng trợn tròn mắt, dùng sức đẩy Tần Mặc nhưng lại không ích gì, căn bản Tần Mặc chẳng chút động đậy.

Tô Song Song trợn tròn mắt, cô lại đẩy, người của Tần Mặc dường như đã bị dính chặt vào người cô, làm thế nào cũng không thể gỡ ra được.

"Khụ khụ!" Tô Song Song ho hai tiếng, Tần Mặc không phản ứng, Tô Song Song nhú mày, hét lên: "Anh buông tay ra!"

"Rốt cuộc em có bao nhiêu cái đuôi? Dám lớn tiếng như vậy?" Tối hôm qua Tần Mặc cũng hơi sốt nhẹ, hơn nữa cả đêm còn như vậy, lúc này thực sự mệt mỏi, ánh mắt anh nhìn Tô Song Song, giọng nói rất không kiên nhẫn.

"Anh mới có đuôi ấy!" Tô Song Song nói xong lại giật giật nhưng Tần Mặc cho dù đã thức dậy cũng không chịu buông Tô Song Song ra.

"Anh buông ra đi! Ôm cái gì mà ôm!" Tô Song Song thật sự không nhẫn nại được nữa, bị anh ức hiếp cả đêm, điều có thể làm đều đã làm rồi, lúc này anh vẫn còn dính lấy cô, khiến cô cảm thấy khó chịu.

Tô Song Song sợ sự dịu dàng này của Tần Mặc, sợ rằng sự dịu dàng này sẽ làm cho cô rung động, làm cho cô khó chịu.

"Người em lạnh lắm, đừng nhúc nhích." Tần Mặc nói xong lại xiết chặt cánh tay mình. Bốn năm! Thật vất vả để làm cho người mình mong nhớ ngày đêm nằm trọn trong vòng tay mình, cho dù trong lòng có oán hận, Tần Mặc vẫn không chịu buông ra.

Tô Song Song còn muốn giãy dụa, nhưng cảm nhận người của Tần Mặc đang rất nóng, biết chắc anh sẽ không chịu bỏ cuộc, nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm giãy dụa.

Đợi một lát, Tô Song Song còn hỏi một câu: "Anh có cần uống thuốc không? Hay là ăn chút gì đó, em đi mua cho anh nhé?"

"Không cần." Tần Mặc nói xong đem đầu vùi đầu vào cổ Tô Song Song, hơi thở dần dần bình thường.

Hơi thở của Tần Mặc truyền đến cổ của Tô Song Song, ngứa ngứa, cô đỏ mặt nín thở chịu đựng nhưng cuối cùng nhịn không được, bắt đầu động đậy, muốn tránh hơi thở của Tần Mặc.

Cử động này, khiến Tần Mặc nhíu mày, Tô Song Song lại động đậy thêm lần nữa, cảm giác có cái gì đó dần dần thay đổi, cũng không dám động đậy nữa.

Đột nhiên Tần Mặc mở mắt, mắt hơi hồng hồng, nhìn Tô Song Song, cô vội vàng tỏ vẻ tươi cười, xấu hổ nói: "Em thấy hơi ngứa, nếu không thì, anh buông em ra, em....."

"Anh giúp em!" Tần Mặc nói xong xoay người để Tô Song Song nằm dưới người mình, Tô Song Song sửng sốt, cô còn chưa kịp nói xong, Tần Mặc đã đặt môi của anh lên rồi.

Hai người cứ như vậy không biết xấu hổ đến giữa trưa, Tần Mặc rốt cục đã thỏa mãn nằm ở trên giường định nghỉ ngơi một lát.

Tô Song Song xoay người, chân vừa chạm đất, hai chân run lên, cô quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn Tần Mặc một cái, nhìn thời gian, đột nhiên nhớ tới Dục Tú còn ở nhà.

Tô Song Song biết nếu mình nói ra, Tần Mặc nhất định mất hứng nhưng cô không thể đợi thêm nữa, cô từ từ thu tay vào chăn, nói ra từng chữ: "Anh đã vừa lòng rồi đúng không? Có thể đưa Dục Tú trở về không?"

Sau khi thỏa mãn, Tần Mặc đang muốn nghỉ ngơi một lát, nghe thấy lời này của Tô Song Song thì mở mắt, những giây phút ngọt ngào vừa nãy đã bị câu nói này của Tô Song Song phá vỡ.

Hàm răng của anh nghiến vào nhau, cố gắng nhẫn nhịn, chỉ là mở miệng nói một câu chêu chọc: "Em yên tâm, anh sẽ không để em phục vụ không công đâu."

Tô Song Song vì lời nói này, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên trắng bệch nhưng cô không phản bác cái gì cả, chỉ có thể cúi đầu không nói gì, im lặng một chút, cô bối rối xuống giường mặc quần áo.

Tần Mặc nhìn thấy sắc mặt Tô Song Song thay đổi, quả thật trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng nếu anh không làm như vậy, chỉ sợ sẽ bị Tô Song Song bức điên lên mất, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì không khống chế được.

Tần Mặc đợi một lát, thấy Tô Song Song ăn mặc chỉnh tề đi vào rửa mặt, anh chống đầu giường đứng lên, bỗng cảm thấy hoa mắt đầu óc choáng váng, anh cắn răng đi mặc quần áo, nếu Tô Song Song sốt ruột chuyện đùa nhỏ, anh cũng sẽ nhanh chóng đi giúp cô.

Hai người vừa mới thân mặt là vậy nhưng khi tỉnh táo lại, hai người ai cũng không nhìn nhau một cái, Tần Mặc đi ở phía trước, Tô Song Song đi theo phía sau cách anh nửa bước

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 457: Sinh Con Ngoài Giã Thú

"Em định đưa thằng bé về kiểu gì?" Đi xuống dưới lầu vừa lúc lên xe, Tần Mặc đột nhiên hỏi Tô Song Song một câu.

Tô Song Song đang cúi đầu, đột nhiên bị Tần Mặc hỏi như vậy, hơi sửng sốt, đợi cho Tần Mặc lên xe, cô mới phản ứng lại, đi theo lên xe.

Tô Song Song không biết Tần Mặc định làm gì, mặc dù sợ nói ra Tần Mặc sẽ cười cô, nhưng cũng phải nói ra cách của mình: "Tìm luật sư liệu có tốt không?"

Tô Song Song nói xong thử nhìn về phía Tần Mặc, cẩn thận giải thích nói: "Đó là con của em, mặc dù có chút huyết thống với Chiến gi, nhưng dù thế nào đều không thể tới phiên bọn họ nuôi nấng."

"Chuyện đó... nếu ba mẹ thằng bé đều còn sống, dù thế nào cũng không tới phiên lão già đó." Tần Mặc nhắc đến đứa nhỏ, nghĩ đến đứa nhỏ không phải con của mình, cảm thấy không tốt lắm.

Tô Song Song lại vì câu nói này của Tần Mặc, cô cẩn thận của gật đầu: "Đúng, tôi và ba thằng bé... đều còn..."

Tô Song Song nói xong câu đó còn không dám thở mạnh, sợ Tần Mặc biết Bánh Bao và Dục Tú đều là con của anh.

"Lần này trở về ly hôn với anh chính là vì kết hôn với hấn ta? Sao sau khi sinh cho hấn hai đứa con, hôm qua lại còn dám cùng tôi ngọt ngào, hấn ta biết không?"

Tần Mặc tức giận nắm chặt tay, xương ngón tay đã trở nên trắng bệch, lời nói của anh đều có một chút châm chọc, làm cho Tô Song Song đau lòng, thực sự anh muốn mang Tô Song Song nhốt ở đâu đó, khiến tất cả mọi người không thể tìm ra cô.

"Tần Mặc anh....." Tô Song Song tức run cả người, cô biết Tần Mặc hiểu lầm mình có quan hệ với Âu Dương, rất muốn giải thích nhưng không thể nói ra.

Nếu hiểu lầm đã hiểu lầm rồi, nếu cô nói rõ ràng, theo tính cách của Tần Mặc, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho con của bọn họ.

Chỉ là Tô Song Song nghĩ đến Tần Mặc ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, còn không chỉ một người, bây giờ còn chỉ trích mình như vậy.

"Vì con, ở cùng anh ấy, đáng giá!" Tô Song Song nói xong lời này nhìn thấy sắc mặt của Tần Mặc càng trở nên khó coi, trong lòng bỗng cảm thấy sáng khoái nhưng là chỉ một lát sau, cái cảm giác sáng khoái này bỗng trở thành cảm giác đau lòng.

Tần Mặc quay đầu lại, lấy tay đem Tô Song Song xuống ghế, lái xe nhìn qua hiểu chuyện kéo tấm chắn xuống.

Tô Song Song vừa thấy không gian bị bịt kín trở nên luống cuống, cô vừa muốn giãy dụa, Tần Mặc kéo phăng áo của cô, cúi đầu cắn trước ngực cô.

"A....." làm cho Tô Song Song kêu lên một tiếng đau đớn, tay chân của cô giãy dụa, nhưng Tần Mặc lại tỏ ra bình thường, lại cắn thêm một lần nữa.

Cuối cùng Tô Song Song đau tới mức nước mắt đều chảy ra, cúi đầu thì thấy, chỗ này bị Tần Mặc cắn đến chảy máu.

"Anh là đồ con chó!" Tô Song Song thật sự tức giận, trước ngực đau đến nóng ran, đau đến mức khiến đầu của cô như muốn tức điên lên.

Tần Mặc cầm khăn ướt bên cạnh lau lau cho Tô Song Song, vết máu lau sạch rồi, lưu lại một dấu răng hung tợn, nhìn Tô Song Song mà đau lòng.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì!" Tô Song Song tức giận cước đá vào trước ngực của Tần Mặc, vội kéo áo lên, máu trước ngực không lưu bao nhiêu nhưng lại rất đau, hơn nữa cái vị trí đó, Tô Song Song thật sự là khó có thể mở miệng.

"Cái này xem như tôi tặng cho Âu Dương một lễ vật." Nói xong Tần Mặc lau vết máu ở khóe miệng, mắt anh vẫn đỏ như vậy.

Tô Song Song tức giận thở mán nhưng không dám thở dữ dội vì ngực vẫn còn đau. Cô không muốn nghĩ gì nhiều nữa, đoán là sẽ để lại một vết sẹo, Tần Mặc thật sự thô bạo.

Tô Song Song cũng không muốn cãi lại Tần Mặc cái gì, quay đầu nhìn ra ngoài xe, buồn bã không ra tiếng.

Tất cả đều nằm ở trong mắt Tần Mặc, làm cho anh càng thêm phiền toái bất an, anh đưa tay vò mái tóc, với chuyện mà bản thân làm vừa rồi, lúc này nhớ lại, cảm thấy vô cùng trẻ con.

Nhưng đã làm rồi, anh sẽ không nể mặt xin lỗi, cũng quay đầu nhìn về chỗ khác.

Tô Song Song thấy xe dừng ở bên ngoài Chiến gia, hơi lo lắng, quay đầu lại nhìn Tần Mặc, vẫn là lên tiếng trước: "Tới chỗ này làm gì? Bọn họ sẽ để yên để mấy đứa nhỏ về sao?"

"EM cảm thấy được tìm luật sư có tác dụng sao?" Tần Mặc khinh thường liếc nhìn Tô Song Song một cái, bốn năm rồi, cách làm của cô vẫn ngây thơ

như vậy không biết nên vui hay nên cười nhạo nữa.

Tô Song Song biết Tần Mặc có cách làm của riêng mình, cũng không nói gì, đi theo anh xuống xe.

Tô Song Song không thể ngờ, cô xuống xe, ngay lập tức thấy Chiến Bảo Nhi lén lút ôm một đứa nhỏ đi tới, Tô Song Song nhìn kỹ, liền nhận ra đó chính là Tô Dục Tú.

Tô Song Song bỗng bị kích động bật khóc, không nói lời nào giữ chặt Tần Mặc, bây giờ trong mắt của Tô Song Song tất cả đều là đứa nhỏ, cảm giác Tần Mặc đang giữ cô, vô thức muốn bỏ tay anh ra.

Tần Mặc lại ôm cổ Tô Song Song, xoay người hạ giọng nói: "Đừng kinh động người của Chiến gia!"

Tô Song Song nghe xong, bỗng tỉnh táo lại, chỉ là người còn hơi hơi run rẩy, cô quay đầu nhìn Tô Dục Tú chầm chậm tiến tới gần mình, không kìm được nước mắt trào ra.

Từ lúc sinh Dục Tú và Bánh Bao, cô còn chưa từng xa cách chúng nửa bước.

Tần Mặc cảm thấy Tô Song Song đang hơi hơi run rẩy, vừa nãy vẫn còn cứng rắn giờ bỗng trở nên mềm lòng, anh dần dần thả lỏng cơ thể cứng ngắc, nhẹ giọng nói: "Không sao, hai đứa trẻ sắp trở về bên cạnh em rồi." Một lát sau, Chiến Bảo Nhi ôm đứa nhỏ đi tới, mới bước lại, Tô Song Song lập tức bỏ tay của Tần Mặc ra, đón lấy đứa nhỏ.

Chiến Bảo Nhi còn lo ôm đứa nhỏ mệt, Tô Song Song buông lỏng tay, nhìn trên người Tần Mặc.

"Tần tổng, bây giờ chúng ta đi nhanh đi, nếu không trong chốc lát lão gia mà biết, ông sẽ tức điên lên mất!" Chiến Bảo Nhi nói với Tần Mặc.

Tô Dục Tú đã tỉnh lại, mặc dù thằng bé còn nhỏ, nhưng xa Tô Song Song lâu như vậy, lại đột nhiên ôm chặt cổ của Tô Song Song, không phát ra tiếng nhưng cánh tay nhỏ bé giữ chặt thể hiện nỗi lo lắng.

"Màn Thầu, đừng sợ mẹ ở đây!" Tô Song Song cọ cọ vào người của Tô Dục Tú, cảm nhận được thằng bé ở trong lòng mình, lúc này mới yên tâm.

Lần đầu tiên Tô Dục Tú không có phản bác Tô Song Song gọi thằng bé là Màn Thầu, buồn bực không lên tiếng mặc cho cô ôm ấp.

Tô Song Song bình tĩnh một lát, ngẩng đầu vừa định cảm ơn Tần Mặc, lập tức thấy Chiến Bảo Nhi dính bên người Tần Mặc, mà Tần Mặc cũng không có phản ứng gì.

Sắc mặt của Tô Song Song bỗng khó coi, vừa nãy Tần Mặc vẫn còn chú ý đến Tô Song Song, đến lúc ánh mắt của Tô Song Song hiện ra sự tức giận, anh mới để ý, không biết từ khi nào Chiến Bảo Nhi đã dính bên người của anh rồi.

Tần Mặc nhíu mày, vừa muốn đẩy cô ta ra, nhưng vừa thấy phản ứng này của Tô Song Song, cảm thấy được thấy cô ghen, trong lòng hơi thoải mái, không đẩy Chiến Bảo Nhi ra.

"Chúng ta có đi hay không?" Tô Song Song nói trước, nhìn thoáng qua Tần Mặc đang đứng cùng Chiến Bảo Nhi, không đợi Tần Mặc trả lời, ôm Tô Dục Tú lên xe, định mắt không thấy tâm không phiền.

Tô Song Song vừa lên xe, Tần Mặc lui từng bước, vốn dĩ không thèm nhìn Chiến Bảo Nhi, Chiến Bảo Nhi vừa thấy, vội vàng theo sau, cười thẹn thùng nói: "Tần tổng, ngài cũng dẫn tôi đi đi! Nếu không lão gia nhất định sẽ tức giận."

Tần Mặc nghĩ, bây giờ còn cần Chiến Bảo Nhi, chưa nói gì chỉ là gạt đầu, lúc này ba người ngồi trên xe, Tần Mặc và Tô Song Song với Tô Dục

Tú ngồi ở sau.

Chiến Bảo Nhi mặc dù muốn ngồi ghế sau, đáng tiếc Tần Mặc không cho cô ta cơ hội này, cô ta vừa muốn đi lên, Tần Mặc ngay lập tức đóng cửa xe lại.

Chiến Bảo Nhi không dám chọc giận Tần Mặc, sợ hãi không mang mình đi theo, chỉ có thể cắn răng dậm chân một cái xoay người lên chỗ tài xế ngồi.

Chiến Bảo Nhi vừa lên, không khí trong xe cực kỳ khó chịu, ba người ai cũng đều không lên tiếng.

Một lát sau, Chiến Bảo Nhi chớp mắt, quay đầu lại nhìn Tần Mặc đầy ân ý, mặt ngọt trong mắt quả thực khiến người khác đổ gục.

"Tần tổng, tôi có thể ở chỗ anh không? Lão gia biết tôi đem đứa nhỏ đi, nếu như tôi trở về nhất định sẽ bị lột da đấy!"

Tần Mặc vốn định từ chối nhưng nhìn Tô Song Song đang cực kỳ chú ý mình và Chiến Bảo Nhi, hạ mặt xuống, gật đầu.

Chiến bảo Nhi không nghĩ tới Tần Mặc sẽ đồng ý, thấy hắn gật đầu cũng hơi sững sốt, sau đó cười cực kỳ dịu dàng.

Tô Song Song vẫn chú ý Tần Mặc, thấy anh gật đầu, bỗng nhiên lơ mờ, nghĩ lại, lại cảm thấy bây giờ chuyện anh ở cùng ai không hề liên quan đến mình.

Trong lòng Tô Song Song vẫn cảm thấy không thoải mái, xấu hổ của cúi đầu nói chuyện với Tô Dục Tú: "Màn Thầu, con có nhớ mẹ không?"

Tô Song Song cúi đầu nhìn Tô Dục Tú lúc này mới phát hiện thằng nhỏ đang nhìn chăm chăm Tần Mặc, Tô Song Song lập tức cảnh giác.

Tô Dục Tú có khi nào biết Âu Dương không phải ba của bọn chúng, lúc này nhìn thấy Tần Mặc, mắt của anh và đứa nhỏ giống nhau như vậy, mấy đứa nhỏ này tuyệt đối sẽ phát hiện ra.

"Màn Thầu?" Tô Song Song vội vàng vòng người, dùng cơ thể của mình che tầm mắt Tô Dục Tú nhìn về phía Tần Mặc.

Tô Dục Tú lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Song Song, thấy vẻ mặt chột dạ của cô, càng cảm thấy không đúng.

"Mẹ, ông ấy là người xấu đó sao?" ấn tượng của Tô Dục Tú về ba chính là người xấu, mặc dù Tô Song Song cho tới bây giờ đều không oán giận ba bọn chúng trước mặt bọn chúng nhưng Tô Dục Tú lại không nhìn nhầm.

Thằng bé thấy Tô Song Song ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, lúc đó, cha nuôi Âu Dương sẽ hỏi cô có phải nhớ người đó hay không, mẹ của bọn chúng chỉ luôn im lặng.

Từ nhỏ Tô Dục Tú chỉ biết có một người xấu làm cho mẹ phải đau lòng, mà người đó chính là ba của bọn chúng.

"Không... người xấu cái gì, con nghe ở đâu vậy?" trong lòng Tô Song Song hơi ngạc nhiên, vội vàng nhìn về phía Tần Mặc, thấy anh nghe thấy lời nói của Tô Dục Tú, trong lòng càng luống cuống.

"Em và thằng bé đang nói về anh sao?" tinh thần của Tô Song Song rất căng thẳng, Tần Mặc đột nhiên hỏi, sợ tới mức Tô Song Song còn giật mình nhảy dựng lên.

Cô vội vàng lắc đầu: "Không có! Sao có thể chứ, anh và bọn chúng có quan hệ gì, mà nói đến anh làm gì?" Lời này của Tô Song Song thật ra không phải là chột dạ, cô thật sự không đề cập Tần Mặc trước mặt mấy đứa nhỏ.

Tần Mặc vừa nghe đến câu không có quan hệ gì với anh, mới dịu đi một chút cúi mặt xuống.

"Không quan hệ! Đúng! Không quan hệ, bọn chúng là con ngoài giá thú." Tần Mặc tức giận, nói ra những lời nói không chút lưu tình này.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 458: Dẫn Vật Lẫn Nhau

Tô Song Song vừa nghe Tần Mặc nói, sắc mặt của cô lập tức trở nên trắng bệch nhưng với tình huống như bây giờ thì cô chẳng còn cách nào phản bác được, chỉ có thể ôm chặt Tô Dục Tú, lo lắng Tần Mặc sẽ kích thích Dục Tú, cô liền nghĩ biện pháp để đổi chủ đề: “Màn Thầu có nhớ mẹ không?”

Tô Song Song vừa thấy khuôn mặt đẹp đẽ của đứa con trai mình, tâm trạng bị Tần Mặc đả kích lập tức tốt lên.

Đối với người mà cậu đã định vị là người xấu này, Tô Dục Tú căn bản không thêm phản ứng, ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn Tần Mặc.

Tô Dục Tú nghe thấy lời nói của Tô Song Song thì mặc dù không trả lời nhưng cậu lại dựa cơ thể nhỏ bé của mình vào người cô, cọ cọ.

Động tác này lại làm cho Tô Song Song cực kì vui vẻ, cô cười ngọt ngào, Tô Song Song vội vàng cúi đầu cọ vào khuôn mặt nhỏ của Tô Dục Tú: “Mẹ biết mẹ biết! Bảo bối nhỏ của mẹ đó! Chắc là nhớ muốn chết đúng không!”

Tần Mặc thấy Tô Dục Tú và Tô Song Song thân mật như vậy, mới có một ngày không gặp mà Tô Song Song đã nhớ tên nhóc không biết từ đâu xuất hiện này rồi, trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu.

Khuôn mặt của anh càng âm u hơn, nhú mày, hình như muốn thể hiện sự tồn tại của mình, anh lạnh lùng trào phúng một câu: “Thì ra em còn có tim đó, còn biết nhớ người khác nữa.”

Lần này đến lượt Tô Song Song không biết nói gì, đối với việc Tần Mặc cứ vô cớ gây rối như vậy, cô định không thèm phản ứng.

Tô Song Song và Tô Dục Tú không phản ứng Tần Mặc, Chiến Bảo Nhi ngồi ở trước đó lại không yên lòng, cô ta cảm thấy đây là một cơ hội đả kích Tô Song Song.

Cô ta quay đầu lại mỉm cười nhìn Tô Song Song rồi nói: “Song Song, đây là con nhà ai thế! Không giống cô cho lắm!”

Tô Song Song vừa nghe được tiếng của Chiến Bảo Nhi liền buồn bực, Tần Mặc nghe thấy Chiến Bảo Nhi hỏi ba của đứa bé là ai thì càng phiền hơn, bây giờ anh rất hối hận khi đã để cô ta lên xe.

Có điều anh cũng dựng thẳng lỗ tai lên, muốn đích thân nghe được Tô Song Song nói, đứa bé này là con của ai.

Tô Song Song không hề muốn phản ứng Chiến Bảo Nhi nhưng cô còn muốn quấy rầy Tần Mặc ít nhất là ba tháng, lại lo lắng Tô Dục Tú nói thật, đành nhắm mắt nói một câu: “Ba của Mạn Thần đương nhiên là Văn Nhân rồi!”

Tô Dục Tú nghe thấy thì chớp đôi mắt to, tuy cậu không biết tại sao Tô Song Song muốn nói vậy, thế nhưng Tô Song Song nói vậy thì chắc chắn có lý do của mình, nên cậu gật đầu.

Tần Mặc nghe thấy vậy thì nổi giận đập mạnh vào cái ghế ở bên cạnh một cái “Ầm!”, Tô Song Song nghe thấy cũng phải nhíu mày, chắc là đau lắm.

Có điều Tô Song Song vừa nghĩ đến những việc làm của Tần Mặc, nhìn thấy anh đau thì không hiểu sao cô còn thấy thoải mái trong lòng, phảng phất ngượng khí luôn ghen lại đã được thông suốt.

Ba người mỗi người một tâm sự bước vào nhà tổ của Tần gia, Tô Song Song vừa xuống xe, nhìn thấy hoàn cảnh quen thuộc nhưng cô lại không còn tâm trạng vui vẻ như trước, chỉ cảm thấy rất nặng nề.

“Tần Mặc, anh có ý gì?” Tô Song Song ôm Tô Dục Tú rồi quay đầu lại nhìn Tần Mặc đang đứng bên cạnh mình, tuy trong lòng cô đã hiểu rõ ý của Tần Mặc, chắc là ba tháng này cô muốn sống ở đây nhưng cô vẫn muốn giãi giụa một lát.

“Ở chỗ này, ba tháng, sau đó em muốn biến đến chỗ nào thì cứ biến đến chỗ đó!” Tần Mặc nói xong thì bước nhanh về phía trước, không thèm nhìn Tô Song Song dù chỉ là một chút.

Chiến Bảo Nhi vội vàng đi theo sau Tần Mặc, Tô Song Song ôm Tô Dục Tú đứng trước cửa, nhìn bóng lưng khắc nghiệt của Tần Mặc, hít một hơi thật sâu.

Ba tháng còn chưa bắt đầu, Tô Song Song liền biết những ngày tháng sắp tới đây sẽ không hề dễ chịu chút nào nhưng bây giờ đứa con trai bảo bối của cô đã trở về bên cạnh mình, cô liền cảm thấy cho dù phải chịu khổ cực và nhục nhã trong ba tháng này cũng đáng giá.

Tô Dục Tú thấy không có ai, rốt cuộc cũng mở miệng hỏi một câu: “Mẹ, chú ta muốn bắt nạt mẹ sao? Em gái đâu rồi?”

“Em gái sẽ đến đây ngay, anh ấy... không muốn bắt nạt mẹ, chỉ là mẹ đã nợ chú ấy... nợ rất nhiều tiền, phải làm người hầu ba tháng, trả hết nợ thì chúng ta về lại nước ngoài, không quay về đây nữa nhé?”

Tô Song Song suýt chút nữa thì đã rơi lệ đầy mặt vì cái lý do đầy thông minh của mình, thực sự là vô cùng vất vả khi phải lừa gạt một cách hoàn mỹ trước mặt đứa con trai thông minh của mình.

Tô Dục Tú dù nhỏ nhưng lại rất ranh ma gật đầu, lại hỏi một câu: “Vậy ba nuôi thì sao? Ba có ra nước ngoài với chúng ta luôn không?”

“Chuyện này...” Tô Dục Tú vừa hỏi, Tô Song Song lập tức nghĩ đến tình trạng thân thể của Âu Dương Văn Nhân, cô lại bắt đầu buồn rầu.

Bây giờ Âu Dương Văn Nhân vẫn chưa biết cô đã trở lại bên cạnh Tần Mặc, chuyện này nếu để hần ta biết được thì có khi nào bệnh tình của hần sẽ nặng thêm không.

Tô Song Song đối diện với nhiều vấn đề không thể giải quyết được như vậy, buồn bực muốn nổ đầu, cô lắc đầu, tới đâu thì hay tới đó, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng.

“Ba nuôi của con muốn đi thì đi, không muốn đi thì chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng, Mãn Thần con buồn ngủ chưa, chúng ta vào trước, con chỉ là trẻ con thôi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện gì cũng có mẹ lo!”

Tô Song Song nói xong thì ôm Tô Dục Tú đi vào, cô rất quen thuộc với nhà tổ của Tần gia, Tần Mặc cũng không sợ cô lạc đường, đương nhiên càng không sợ cô sẽ chạy trốn, bởi vì Bánh Bao vẫn còn nằm trong tay của anh.

Tô Song Song vừa bước vào nhà chính, không thấy Tần Mặc nhưng lại thấy được Chiến Bảo Nhi đang ngồi trên ghế sofa như chủ nhân vậy, cô ta nhìn thấy cô bước vào thì ngẩng đầu lên với vẻ mặt nhiệt tình: “Em họ vào nhanh đi, ngồi!”

Tô Song Song không thềm phản ứng gì với người hai mặt như vậy, cô ôm Tô Dục Tú lên lầu.

Cô đi đến phòng lớn nhất dành cho khách, cô dùng một chân đá cửa ra, không nghĩ đến cửa vừa mở, lại nhìn thấy Tần Mặc đang ở trần và thay

quần áo.

Tô Song Song lập tức tròn mắt, lúc phản ứng lại thì theo bản năng định xoay người nhưng lại nghĩ cái ngực nhỏ này của anh cô đã xem không biết bao nhiêu lần, cô cảm thấy lúc này nếu mình quay đầu đi thì hơi lập dị, thế là cô dứt khoát nhìn chăm chăm một cách thoải mái.

Tuy Tần Mặc cảm thấy không được tự nhiên cho lắm nhưng anh vẫn mặc quần áo vào, hỏi một câu: “Em làm gì vậy?”

“Phải là em hỏi anh đang làm gì mới đúng, anh ở phòng cho khách làm gì?” Tô Song Song nói xong thì nhìn vào bên trong, đột nhiên lại phát hiện phong cách chỗ này rất phù hợp với Tần Mặc, càng nghi hoặc hơn.

“Bây giờ phòng này là phòng của anh, phòng chính...” Tần Mặc nói đến đây thì nhíu mày một cái, không nói gì nữa, lúc anh đi ra thì liếc mắt nhìn thoáng qua Tô Dục Tú đang ở trong lồng ngực của Tô Song Song.

“Cho nó ngủ ở phòng kế bên, tối thì Bạch Tiêu sẽ đưa... Bánh Bao đến.” Tần Mặc nói xong thì hình như không muốn nhìn Tô Song Song một chút nào nữa, lạnh lùng rời khỏi.

Tô Song Song nhìn bóng lưng lạnh lùng và kiêu ngạo của Tần Mặc, bất mãn gợn ngón giữa lên vì đáng vẻ bá đạo và kiêu ngạo này của anh, sau đó nhanh nhẹn ôm Tô Dục Tú đến phòng kế bên.

Tô Song Song đẩy cửa ra thấy hai cái giường nhỏ được bố trí với vẻ ấm áp thì hơi sửng sốt, cô chưa bao giờ nghĩ đến, dù Tần Mặc biết hai đứa bé này không phải là con của mình nhưng vẫn tỉ mỉ như vậy.

Trong lòng Tô Song Song lập tức không thoải mái, mũi hơi chua xót, cô ôm Tô Dục Tú lên giường.

Cả đêm hôm qua Tô Dục Tú không hề ngủ ngon, lúc này đang ở trong lồng ngực quen thuộc của Tô Song Song, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Tô Song Song cúi đầu hôn vào trán Tô Dục Tú một cái, đợi một lát thấy thằng bé này đã ngủ rất say rồi, sau đó cô mới rón rén ra ngoài, chỉ có điều vào lúc đóng cửa, cố lại để lại một kẻ hở.

Tô Song Song đi ra, vẫn không nhìn thấy Tần Mặc, chỉ thấy được Chiến Bảo Nhi, cô đi ra là muốn hỏi mình sẽ ngủ ở đâu, bởi vì căn phòng lúc này chỉ có hai cái giường nhỏ, không hề có chỗ cho cô.

Tô Song Song nhìn thấy Chiến Bảo Nhi đang ở dưới thì không muốn xuống lầu, cô dứt khoát đứng trên lầu hai đề thấp giọng xuống rồi hét lên: “Tần Mặc, em ngủ ở đâu?”

Tô Song Song vừa nói xong, căn phòng chính lập tức được mở ra, Tô Song Song hơi sững sốt rồi chớp mắt, cô thật sự không hiểu logic của Tần Mặc.

Anh không có ngủ ở phòng ngủ chính mà? Sao lại bước ra từ phòng ngủ chính chứ?

Tô Song Song nhìn vẻ mặt không thân thiện của Tần Mặc, cẩn thận từng chút một hỏi một câu: “VẬY... em ngủ ở đâu?”

Hình như Tần Mặc hơi mất kiên nhẫn, anh liếc nhìn về phía phòng khách mà mình mới đi ra, ý là cô ngủ với anh.

Tô Song Song không nghĩ là kết quả như vậy, tuy cô đã lăn giường nhiều lần với Tần Mặc, hơn nữa hiện tại việc bọn họ lăn giường cùng nhau vẫn là chuyện hợp pháp.

Nhưng nếu muốn ở cùng anh như vậy cho đến hết ba tháng, Tô Song Song cảm giác da mặt của mình không dày đến thế, cô căng thẳng liếm đôi

môi khô khốc của mình.

“Em nói... Chừng nào anh yêu cầu thì em sẽ đi qua, bình thường đâu có cần chứ?” Lúc nói lời này thì Tô Song Song cũng không chịu nổi, nói xong thì má cũng đỏ lên luôn.

Hình như Tần Mặc bị dáng vẻ không biết xấu hổ của Tô Song Song làm cho sững sờ, anh lập tức cười lạnh một tiếng, đánh giá Tô Song Song từ trên xuống dưới một lát, sau đó ngả ngón nói: “Em yên tâm mỗi ngày anh đều sẽ thỏa mãn em.”

Trong lòng Tô Song Song vang lên tiếng chửi bới, bây giờ hai đứa bé đang nằm trong tay Tần Mặc, anh chính là ông chủ, cô chẳng thể nào phản bác được, cũng chỉ có thể không đánh không chống cự, cô không nói gì nữa, xoay người vào phòng rồi lập tức đóng cửa lại.

Tần Mặc nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nhìn thoáng qua căn phòng mà Tô Dục Tú đang ở, nghĩ đến những câu nói trên xe của Tô Song Song, lửa giận trong lòng vẫn chưa tan lại tiếp tục bốc cháy.

Anh đá một cước làm bay cánh cửa ra, khiến cho Tô Song Song vừa mới ngồi xuống thì sợ đến mức lập tức nhảy lên, cô thấy Tần Mặc tức tối bước vào, lập tức chột dạ.

“Anh... Anh làm gì?” Tô Song Song ấp úng hỏi một câu, theo bản năng lại định trốn khỏi cửa.

Ai ngờ Tần Mặc nhanh chân bước đến bắt lấy cánh tay của Tô Song Song rồi đẩy cô đến trên giường, Tần Mặc lập tức đè xuống, nhìn chăm chăm Tô Song Song một cách tàn bạo.

Tô Song Song bị cái nhìn chăm chú của Tần Mặc làm cho sợ hãi, cô chưa kịp nói gì, Tần Mặc đã hung ác hôn lên môi Tô Song Song.

Lúc đầu Tô Song Song còn có thể phản kháng được hai lần, đến cuối cùng thì cơ thể của cô đã làm ra phản ứng chân thật nhất, cô đã mềm mại ở dưới người Tần Mặc từ sớm.

Nhưng vào lúc này Tần Mặc lại dựng người lên, hung ác nhìn chăm chăm Tô Song Song, tức giận trào phúng: “Hắn ta cũng hôn em như vậy?”

Câu nói này giống như một chậu nước lạnh tưới thẳng vào đầu Tô Song Song, lập tức dội sạch những thứ kiêu diễm không nên có trong đầu cô.

Cô há miệng, muốn phủ nhận những tính tình quật cường trong xương cốt lại nhảy lên, cô hừ lạnh một tiếng, học theo thái độ quái gở của Tần Mặc trả treo lại: “Đúng đấy! Còn như vậy nữa này!”

Tô Song Song vừa nói vừa dùng hai tay ôm vào cổ Tần Mặc, hung ác hôn lại, lúc này thì đến lượt Tần Mặc sửng sốt, ngay sau đó thì lửa giận của anh càng bốc cháy, nhưng dục vọng cũng càng nhiều hơn.

Trong nháy mắt hai người quăn quýt lấy nhau, nhưng lại càng giống đánh nhau hơn, ai cũng không phục ai, dẫn vật lẫn nhau, không ai chịu thua ai.

Nhưng đến lúc cuối cùng, cơ thể của hai người lại bán đứng nội tâm của họ, ăn ý mười phần tạo ra một khúc ca ngọt ngào duyên dáng, chỉ là hai người lại không tự nhận ra mà thôi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 459: Nói Dối Chuyên Nghiệp

Sáng sớm hôm sau Tô Song Song quay đầu nhìn qua lồng ngực trần trụi bên cạnh mình, cực kì hối hận, thế nhưng những gì có thể làm đều đã làm rồi, cô cũng không thể già mồm cãi láo được.

Tô Song Song phóng khoáng ngồi dậy, trong nháy mắt lập tức thấy được một vết hôn cực kì rõ ràng trên người mình, liền đỏ ửng cả mặt, cô vội vàng lấy mấy cái quần áo đã nhăn nhúm trên đất rồi khoác lên người.

Thật ra thì Tần Mặc đã thức dậy từ sớm, anh nhìn lướt qua thì hơi hoảng hốt, ngày tháng vừa tỉnh lại liền có thể nhìn thấy Tô Song Song đang ở trong ngực mình thật là quá xa xôi, ngay cả việc hoài niệm cũng làm cho anh cảm thấy thật xa xỉ.

“Vậy, hôm nay Bánh Bao sẽ về đúng không, em muốn gặp nó.” Lúc Tô Song Song nói chuyện thì cô đã mặc xong đồ bị nhăn rồi.

Tần Mặc khẽ ừ một tiếng, cũng đứng dậy, trên người anh cũng chẳng mặc gì cả, vừa đi là thấy hết, Tô Song Song vừa thấy được thì trái tim vốn đã bình tĩnh lại nhanh chóng nhảy lên, cô vội vàng nhìn sang hướng khác, thế nhưng cô vẫn không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái, che giấu nhịp tim vội vã của mình.

“Nó đã ở phòng bên cạnh rồi, bây giờ em có thể đến xem, lúc xế chiều anh sẽ cho người đưa bọn nhỏ đến nhà trẻ.” Tần Mặc nói xong thì cũng mặc quần áo xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Song Song vừa nghe thì lập tức chạy đến phòng kế bên, khi cô nhìn thấy Bánh Bao đang ngủ say thì suýt chút nữa liền khóc.

Tô Song Song mới đi ra ngoài, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại dưới lầu vang lên, cô không để ý nhưng đột nhiên nghe được Tần Mặc gầm lên một cách giận dữ: “Cô ấy không ở đây!”

Tô Song Song lập tức dựng thẳng lỗ tai mình lên, Tần Mặc nói câu cô ấy không ở đây, tám phần là chỉ cô, cô lập tức lật đật xuống lầu.

“Tìm em?” Tô Song Song lập tức sáp lại gần, Tần Mặc nhìn thoáng qua cô, trong mắt là lửa giận, lập tức cúp điện thoại.

Tần Mặc vừa cúp điện thoại xong, điện thoại lại vang lên lần nữa, Tần Mặc muốn cúp tiếp, Tô Song Song lại nhanh chân nhận điện thoại trước anh một bước: “Ai?”

“Là cô Tô Song Song phải không ạ? Tình huống của ngài Âu Dương không tốt lắm, kính xin cô hãy đến đây một chuyến!” Tô Song Song vừa nghe thấy thì sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Cô trả lời một tiếng, còn chưa kịp hỏi tình huống cụ thể, Tần Mặc đã cướp điện thoại rồi cúp máy.

Tô Song Song lập tức giận dữ, cô nhìn Tần Mặc rồi hét lên: “Anh làm gì vậy, sao lại cúp điện thoại của em, anh có biết lễ phép hay không!”

Tần Mặc liếc nhìn Tô Song Song, giọng điệu trào phúng: “Điện thoại của em? Ở chỗ này tất cả mọi thứ đều là của anh, bao gồm em!”

Tô Song Song sững sờ, cô không nói rõ, cũng không cãi nhau với Tần Mặc được, hơn nữa căn bệnh bá đạo tổng tài này của anh càng lúc càng nghiêm trọng rồi, cô không muốn tranh chấp với một bệnh nhân thời kì cuối!

Tô Song Song hừ một tiếng, xoay người ra ngoài, Tần Mặc lại kéo cô lại, đôi lông mày nhíu đến mức muốn kẹp chết luôn con ruồi, lạnh lùng hỏi một câu: “Đi đâu?”

“Em đi đến bệnh viện một chuyến, hai đứa nhỏ đều ở đây hết, anh không cần phải sợ em sẽ chạy trốn!” Tô Song Song nói xong thì nhìn thấy Chiến Bảo Nhi đang từ trên lầu đi xuống, trong lòng lại cảm thấy chán ghét, lập tức bỏ tay Tần Mặc ra rồi ra ngoài.

Tần Mặc muốn ngăn Tô Song Song lại nhưng cuối cùng anh vẫn thu tay lại, anh buồn bực vuốt vuốt mái tóc của mình, xoay người lại ngồi trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc.

Chiến Bảo Nhi thấy Tô Song Song đã ra ngoài, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tiếp cận Tần Mặc, vội vàng sấp vào, cười với vẻ dịu dàng sẵn sóc: “Tần tổng anh muốn ăn gì, em làm cho anh ăn!”

“Biến!” Bởi vì Tô Song Song đi tìm Âu Dương Văn Nhân nên Tần Mặc đã rất buồn phiền rồi, anh vừa mở miệng thì giọng điệu lập tức vô cùng tệ hại, thái độ lạnh lùng của anh lập tức làm Chiến Bảo Nhi sợ đến mức rưng rưng đôi mắt.

“Tần tổng, hai ngày nay Bảo Nhi đã tìm được tin tức tai nạn xe vào năm đó, anh không muốn nghe sao?” Chiến Bảo Nhi vừa nói vừa ra vẻ quyến rũ, đau khổ nhìn Tần Mặc.

Tần Mặc vừa nghe thì quay đầu nhìn cô ta, trong mắt là sự thăm dò, giọng nói càng lạnh hơn: “Nói!”

Chiến Bảo Nhi liền có cảm giác đang tranh ăn với hổ, cô ta cố nén sự run rẩy ở trong lòng, bình tĩnh tỉnh táo nói: “Ông nội biết.”

“Ông ta biết?” Tần Mặc đăm chiêu nói một câu, lập tức đứng dậy rời khỏi, nếu Chiến lão gia thật sự biết được, anh nhất định sẽ cạy miệng ông ta

ra.

Tần Mặc vừa đi khỏi, Chiến Bảo Nhi liền cười lạnh, nghịch nghịch ngón tay của mình, chỉ cần Tần gia và Chiến gia đánh nhau, cô ta sẽ có thể đạt được lợi ích lớn nhất từ đó.

...

Tô Song Song vừa đến bệnh viện liền nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của Âu Dương Văn Nhân, tầm mắt cô nhìn lướt qua, lập tức dừng lại trên cổ tay của hắn.

Trên tay của Âu Dương Văn Nhân quấn một tầng băng gạc thật dày, Tô Song Song hơi sửng sốt, vẫn không thể tin được mà hỏi một câu: “Âu Dương Văn Nhân, rốt cuộc thì anh đang làm gì vậy!”

Âu Dương Văn Nhân nhìn Tô Song Song, cười với vẻ trắng bệch, bình tĩnh nói: “Không có em, anh sống không có ý nghĩa gì cả.”

Tô Song Song cắn răng thở dài, thực sự không biết phải nói gì, cô bước đến, Âu Dương Văn Nhân lại lấy ra một chiếc nhẫn, đưa đến trước mặt Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn chiếc nhẫn lóe sáng này, lập tức bối rối, đang muốn từ chối liền nghe thấy Âu Dương Văn Nhân cười khổ nói: “Anh biết, anh không thể sống được bao lâu nữa. Song Song em xem như là thương hại anh, chúng ta chỉ làm hôn lễ chứ không kết hôn có được không?”

Tô Song Song chính là người thích mềm không thích cứng, cô bị Âu Dương Văn Nhân cầu xin như thế, nhìn dấu vết trên cổ tay của hắn ta, lại nghĩ đến hắn không còn sống được bao lâu nữa thì không có cách nào từ chối cả.

Hai người trầm mặc một lát, Tô Song Song đột nhiên cảm thấy mặt mình hơi ửng, cô duỗi tay ra sờ, lúc này mới phát hiện cô đã khóc từ lúc nào không hay.

Âu Dương Văn Nhân vẫn giơ nhẫn kim cương ra, vẻ mặt bi thương nhìn Tô Song Song, khiến Tô Song Song càng thêm khó chịu.

“Vậy thì làm một hôn lễ nhỏ thôi có được không.” Thật lòng mà nói thì Tô Song Song không thể nào từ chối Âu Dương Văn Nhân được.

Trong lòng Tô Song Song thầm nghĩ: Chuyện này xem như là tâm nguyện cuối cùng của hân ta, chỉ là làm hôn lễ, lại không có người quen biết được nên cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

“Thật sao! Quá tốt rồi! Cảm ơn em Song Song!” Âu Dương Văn Nhân nói xong thì kéo Tô Song Song vào ngực mình, vì quá kích động nên giọng nói cũng đã nghẹn ngào.

Ở chỗ mà Âu Dương Văn Nhân không thấy, cả khuôn mặt của Tô Song Song đều trở nên cau có, bây giờ đầu cô rất hỗn loạn, cái gì cũng không muốn nghĩ đến, chỉ có thể tới đâu hay tới đó.

“Song Song, hôn lễ càng nhanh càng tốt, tuần sau có được không?” Âu Dương Văn Nhân vừa nói vừa sáp lại gần, hân thấy vẻ mặt u buồn của Tô Song Song, vội vàng bổ sung: “Kéo dài quá lâu thì anh sợ anh sẽ không chịu đựng được nữa.”

“Được... Được mà... Nhưng mà gần đây em có việc bận, có lẽ trước hôn lễ em sẽ không thể giúp gì nhiều cho anh được, em sẽ cố gắng hết sức!” Tô Song Song vừa nghĩ đến chuyện của Tần Mặc thì đầu càng đau hơn.

Trong ba tháng này cô không thể làm việc như bình thường được, nếu để cho Tần Mặc biết được cô và Âu Dương Văn Nhân cử hành hôn lễ, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Không phải Tô Song Song cho là Tần Mặc vẫn còn quan tâm đến mình, mà Tô Song Song cảm thấy với sự kiêu ngạo và tự tôn của Tần Mặc, anh sẽ không cho phép vợ trước của mình lấy người khác, tính cách của anh chính là dạng dù mình không thích cũng không muốn cho người khác.

Lần này thì Âu Dương Văn Nhân không ép buộc Tô Song Song nữa, hẳn ta dịu dàng săn sóc nói: “Được, thế nhưng anh hy vọng buổi hôn lễ cuối cùng này có thể do hai người chúng ta làm cùng nhau, ít nhất thì em cũng phải chụp một tấm ảnh kết hôn với anh.”

Tô Song Song cắn răng gật đầu, nhìn khuôn mặt tràn đầy tử khí của Âu Dương Văn Nhân biến thành khuôn mặt tràn ngập ánh sáng, rốt cuộc cũng nở được một nụ cười.

“Vậy anh sẽ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta đi chụp ảnh cưới được không?” Âu Dương Văn Nhân mang vẻ mặt chờ đợi nhìn về phía Tô Song Song, Tô Song Song vội vàng nhìn sang hướng khác.

Tô Song Song đang muốn từ chối nhưng cô lại vô tình nhìn thấy một đồng tóc dưới đất, thế là cô chẳng nói được gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

“Vậy em đi xử lý chuyện riêng của mình trước, mai em sẽ đến tìm anh.” Tô Song Song nói xong thì chạy trốn ra ngoài, tựa vào cửa phòng bệnh, Tô Song Song lập tức che miệng mình lại, đè xuống tiếng khóc.

Nếu như nói lúc trước cô vẫn chưa ý thức được Âu Dương Văn Nhân thật sự muốn rời bỏ cô, thế nhưng lúc này khi cô nhìn thấy một nắm tóc lớn trên đất thì mới nhận ra, Âu Dương Văn Nhân đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Tô Song Song càng nghĩ thì càng khó chịu, bốn năm qua cô luôn xem hẳn ta như người thân của mình, không được chuẩn bị gì mà lại phải đối diện với sự thật là hẳn ta sắp rời xa cô, Tô Song Song càng nghĩ càng đau lòng, thân thể cô từ từ trượt xuống, cô co người lại rồi khóc lên.

Lúc này Âu Dương Văn Nhân đứng trước cửa, cửa cũng không được đóng kín, hẳn ta có thể nghe được tiếng khóc nhỏ xíu của Tô Song Song.

Hắn ta rũ mắt xuống, che giấu sự không muốn và do dự, lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì trong mắt hắn đã không còn sự do dự, ngược lại còn có vẻ gian xảo và mong đợi.

Tô Song Song khóc một lát rồi mới chỉnh lại tâm trạng của mình, cô cảm thấy chuyện cần làm nhất bây giờ là muốn hoàn thành ước nguyện của Âu Dương Văn Nhân.

Cô khịt mũi, đi về phía nhà tổ của Tần gia, trong lòng lại rất khó xử, đầu tiên thì cô phải tìm một lý do để ngày mai im lặng ra ngoài trước đã.

Tô Song Song trở về liền thấy gương mặt tệ hại của Tần Mặc trong phòng khách, cô theo bản năng mà nín thở, cẩn thận từng chút một đi về phòng mình.

Cô vừa đi đến trước cầu thang liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của Tần Mặc: “Ngày mai đi với anh đến một bữa tiệc.”

Tô Song Song vừa nghe thì lập tức hoảng hốt, cô vội vàng xoay người lại chạy đến bên cạnh Tần Mặc, sững sờ nói: “Ngày mai không được!”

Tần Mặc nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Song Song, ánh mắt rất lạnh, lạnh giống như đang xem một người xa lạ vậy, làm Tô Song Song theo bản năng lui về phía sau một bước, khí thế cũng không sung túc như lúc nãy nữa.

“Ngày mai em... Ngày mai em... muốn đi tảo mộ, từ lúc em trở về vẫn chưa đi tảo mộ!” Tô Song Song lập tức thở phào nhẹ nhõm vì lý do tuyệt hảo mà mình vừa tìm được.

Tần Mặc nghe được chữ tảo mộ, lập tức trầm mặc, hơi do dự nhưng vẫn nói một câu: “Anh đi với em.”

“Không được!” Tô Song Song lập tức từ chối, nếu nói đến việc tảo mộ thì Tô Song Song có muôn vàn lý do để từ chối: “Chắc chắn là ba mẹ em không muốn thấy anh.”

Tô Song Song nói xong thì hối hận ngay, cô không hề cố ý đề cập đến chuyện này nhưng nếu không nói vậy, ngày mai Tần Mặc chắc chắn sẽ đi theo cô.

Quả nhiên Tần Mặc nghe thấy vậy thì dù sắc mặt anh càng tệ hơn nhưng không nói gì nữa, anh lập tức đứng dậy, không thèm để ý đến Tô Song Song mà đi về phía lầu hai.

Tô Song Song đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Tần Mặc, rõ ràng là cô nên vui mừng, thế nhưng trong lòng cô lại rất khó chịu, bởi vì bóng lưng của Tần Mặc lại hiu quạnh, cô đơn như vậy.

Tô Song Song vội vàng lắc đầu, đề ý nghĩ này xuống, bây giờ không phải là cô không chịu chung sống với Tần Mặc, mà là Tần Mặc không còn muốn ở cùng cô nữa.

Nghĩ vậy thì sự khó chịu trong lòng Tô Song Song càng biến thành một loại cảm xúc khác, cô thở dài, nắm mạnh vào cánh tay của mình, dùng đau đớn làm mình tỉnh táo.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 460: Từ Nay Sẽ Là Người Dưng

Buổi tối, Tần Mặc cũng không tới tìm Tô Song Song. Cả đêm Tô Song Song ngủ không thể nào yên giấc, mãi đến khi trời gần sáng cô mới ngủ được. Ngay khi chuông báo thức kêu lên, cô giật mình tỉnh giấc.

Tô Song Song lập tức bật dậy, nhìn sang phía bên cạnh, không thấy Tần Mặc nằm đó, không biết vì sao Tô Song Song không thể kiềm chế được cảm giác mất mát trong lòng.

Cô lấy tay xoa mặt, nhìn thoáng qua đồng hồ, cũng sắp tới giờ hẹn với Âu Dương Văn Nhân rồi, Tô Song Song cũng không có thời gian để ngồi ủ rũ nữa, cô vội vàng nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Thời điểm đi ra ngoài Tô Song Song còn cẩn thận nhìn trái nhìn phải, không nhìn thấy Tần Mặc, lúc này cô mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng Tô Song Song cảm thấy bản thân không cần phải sợ sệt như vậy, nhưng mà tính nết cam chịu của cô khi bị Tần Mặc nô dịch giống như ngấm vào tận xương tuỷ, không thể thay đổi. Cô lặng lẽ đi ra ngoài cũng không nhìn thấy Tần Mặc, cũng không thấy có ai đi theo cô cả, lúc này cô mới có thể hoàn toàn thở nhẹ ra một hơi.

Tô Song Song vội vàng lái xe tới tiệm ảnh đã hẹn trước với Âu Dương Văn Nhân. Đợi đến khi Tô Song Song đến nơi, xuống xe liền nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân đang đứng chờ ở cửa.

Dáng người của hắn vẫn cao lớn như trước nhưng sắc mặt lại tái nhợt không giọt máu, hắn mặc áo cộc tay lộ ra cổ tay còn quấn băng gạc nhìn thấy được cả vết máu.

Tô Song Song thở phào nhẹ nhõm, điều chỉnh tốt cảm xúc của bản thân, nở nụ cười tươi đi về phía Âu Dương Văn Nhân.

Lúc này, có một chiếc xe, nhìn không quá đặc biệt, đỗ cách đó không xa, Tần Mặc quay đầu liền nhìn thấy Tô Song Song cười tươi đi về phía Âu Dương Văn Nhân, anh nhếch môi mỏng, trong nháy mắt liền trầm mặc.

Bạch Tiêu ngồi bên cạnh Tần Mặc, tất nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, lập tức nổi giận, anh dùng sức đập xuống ghế ngồi, còn tức giận hơn cả Tần Mặc quát lớn: “Họ đang định làm gì?”

Tần Mặc quay đầu lại, chạm nhẹ vào chiếc nhẫn kim cương năm đó Tô Song Song bỏ lại, hơi ngẩn người. Bạch Tiêu thấy vậy liền tóm lấy nhẫn kim cương. Tần Mặc nhíu mày, lạnh lùng nói: “Trả cho tôi.”

Bạch Tiêu rất muốn cự tuyệt nhưng lại tiếc rèn sắt không thành thép, trả lại nhẫn kim cương vào tay Tần Mặc, cắn răng nói: “Anh bây giờ định làm gì? Nhìn điệu bộ này Nhị Mạnh Hóa thật sự phải gả cho hắn sao? Chẳng lẽ lần này trở về náo loạn muốn ly hôn với anh cũng là vì hắn sao?”

“Có lẽ, tôi nên...” Tần Mặc nhỏ giọng nói mấy chữ như vậy đột nhiên dừng lại, hai chữ buông tay anh không thể nào nói ra miệng được.

Bạch Tiêu không cần nghe hết cũng biết ý của Tần Mặc là gì, anh càng thêm tức giận nói: “Tần Mặc, nếu anh buông tay, tôi sẽ coi thường anh, lần này tôi ủng hộ anh, cướp Nhị Mạnh Hóa về, nếu như anh không muốn nhìn thấy hai đứa bé, tôi sẽ nuôi chúng nó thay anh!”

Bạch Tiêu cũng xem như đã liều mạng vì Tần Mặc, Tần Mặc vẫn trầm mặc không nói như cũ, anh bỏ chiếc nhẫn kim cương trong tay vào túi áo,

dựa lưng vào ghế yên lặng chờ đợi.

Tô Song Song đi theo Âu Dương Văn Nhân vào phòng cạnh phòng thay quần áo, thấy chiếc váy cưới xa hoa trước mặt, cô vô cùng sửng sốt.

Tô Song Song vươn ngón tay chỉ vào chiếc váy cưới đắt tiền này, có chút bất ngờ nói: “Văn Nhân, không cần phải làm đến mức này đâu!”

“Đây là tấm ảnh cưới duy nhất của đời tôi, Song Song tôi cầu xin cô giúp tôi lần này.” Âu Dương Văn Nhân vô cùng buồn bã nói, Tô Song Song nghe vậy liền không từ chối nữa.

Tô Song Song chỉ có thể gật đầu, đi vào phòng thay quần áo, đến khi Tô Song Song mặc váy cưới bước ra, hai mắt Âu Dương Văn Nhân lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Anh đã xem ảnh cưới và cảnh hôn lễ của Tô Song Song và Tần Mặc, nhưng giờ phút này nhìn thấy Tô Song Song vẫn ngạc nhiên trước nét đẹp của cô.

Toàn bộ quá trình quay chụp diễn ra rất thuận lợi, chụp liên tục đến chiều. Thực ra trong lòng Tô Song Song vẫn luôn lo lắng, đi tảo mộ cũng không thể lâu đến vậy, vừa kết thúc cô liền vội vàng chạy về, cũng không để ý Âu Dương Văn Nhân có khó chịu hay không.

Tô Song Song vừa vào nhà đã nhìn thấy Tần Mặc ngồi trên sofa phòng khách, cô ngừng thở, làm như không có chuyện gì đi lên tầng.

Ai ngờ Tần Mặc đột nhiên mở miệng lạnh lùng hỏi: “Tảo mộ như thế nào? Khóc sao?”

Tô Song Song chợt dạ! Cô theo bản năng nuốt nước miếng một cái, gắng gượng quay đầu lại, giả bộ bình tĩnh nói: “Không khóc, không có gì phải

khóc cả! Chỉ là... chỉ là đứng với bọn họ lâu hơn một chút, dù sao thì bốn năm rồi cũng chưa quay lại.”

Tô Song Song càng nói càng chột dạ, khăn trương đến mức môi trắng bệch. Không biết vì sao lần này quay về, cô cảm thấy Tần Mặc trở lên lạnh lùng hơn so với trước kia.

Tần Mặc đứng dậy, đi về phía Tô Song Song. Tô Song Song cảm thấy bản thân đang phải chịu áp lực cực lớn, cô theo bản năng cúi đầu xuống, tầm mắt dừng ở tay Tần Mặc.

Tô Song Song nhìn thấy trên tay Tần Mặc là một bức ảnh gì đó, lập tức trong người dâng lên một cảm giác bất an.

Tần Mặc đi tới trước mặt Tô Song Song, giơ ảnh chụp trên tay lên, cô nhìn lướt qua, là ảnh mẫu ảnh cưới của cô và Âu Dương Văn Nhân!

Tô Song Song vừa khăn trương vừa tức giận, không biết nên nói gì, cô bị khí thế của Tần Mặc bức bách phải lui về phía sau một bước.

“Tô Song Song, em muốn ở bên cạnh hắn sao? Lần này em quay về gặp anh là vì muốn ở bên cạnh hắn?” Tần Mặc nói xong cầm tất cả ảnh chụp ném vào người Tô Song Song.

Ảnh chụp đập vào người không đau nhưng Tô Song Song lại cảm giác như trên người đau đến hô hấp cũng khó khăn, cô muốn giải thích một chút, nhưng lại cảm thấy bây giờ giải thích với Tần Mặc không còn cần thiết nữa.

Hai người giằng co một lúc, đột nhiên lầu hai vang lên tiếng hét kinh hãi, Chiến Bảo Nhi chạy xuống dưới, cầm một tấm ảnh trên đất lên kinh ngạc hét lên một tiếng: “A! Song Song cô muốn kết hôn, tại sao không nói cho chúng tôi biết? Dù sao cũng phải để ông nội biết chứ!” Tô Song Song vừa nghe thấy giọng nói của Chiến Bảo nhi, liền nghĩ Tần Mặc và Chiến Bảo

Nhi không biết khi nào đã ở cùng nhau. Lúc cô rời đi sinh hoạt cá nhân của Tần Mặc lại tệ hại như vậy, trong lòng cô cảm thấy vô cùng phần uất.

Tô Song Song quay đầu nhìn về phía Chiến Bảo Nhi với ánh mắt sáo bét, Chiến Bảo Nhi vẫn nghĩ Tô Song Song là quả hồng mềm, rất dễ bắt nạt, chưa từng nghĩ tới cô lại có ánh mắt như vậy.

Chiến Bảo Nhi lập tức lui về phía sau một bước, lui xong cảm thấy thật mất mặt, ưỡn ngực trừng mắt với Tô Song Song không chịu thua.

Ánh mắt Tô Song Song càng thêm lạnh lùng, lộ ra vẻ tức giận, gầm nhẹ một tiếng: “Hiện tại, cô rút đi cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Giờ phút này, Tô Song Song vô cùng tức giận, không để cho Chiến Bảo Nhi một chút mặt mũi nào, Chiến Bảo Nhi vô cùng sửng sốt, nhanh chóng làm bộ oan ức nhìn về phía Tần Mặc, giống như Tô Song Song đã làm chuyện gì độc ác với cô ta vậy.

Nhưng cô ta không hề nghĩ tới Tần Mặc lại có thể gạt đầu phụ họa với Tô Song Song, Chiến Bảo Nhi đương nhiên không đồng ý, còn muốn nói gì đó nhưng lúc này Tần Mặc đã ngẩng đầu nhìn về phía Chiến Bảo Nhi.

Ánh mắt này còn sắc bén gấp trăm lần với Tô Song Song, Chiến Bảo Nhi theo bản năng lui về phía sau một bước, không dám cố chấp nữa, từ từ đi lên tầng.

Lúc này phòng khách chỉ còn lại Tô Song Song và Tần Mặc, hai người vẫn trầm mặc như trước, chỉ là Tô Song Song lại ngồi xổm xuống, cẩn thận nhặt lên những tấm ảnh đã rơi tứ tung trên mặt đất.

Lúc này coi như Tô Song Song đã nghĩ thông suốt, nếu không muốn tiếp tục dây dưa với Tần Mặc nữa, cô phải nhẫn tâm một chút, đối với Tần Mặc cũng phải nhẫn tâm.

Tô Song Song nhặt xong ảnh chụp đứng lên, cẩn thận nhìn ảnh chụp một lần, sau đó lộ ra nụ cười ngọt ngào, nói lời trái với lương tâm:

“Chụp không tệ, nếu sửa xong lại càng đẹp hơn. Sau này treo trong phòng, khẳng định sẽ khiến cho người khác phải hâm mộ.”

Tần Mặc luôn chờ Tô Song Song nói chuyện nhưng anh không nghĩ tới cô lại nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy, những lời này thật sự là một con dao cắt sâu trong lòng anh.

“Tô Song Song, vậy tình cảm em đối với anh thì sao!” Những lời này Tần Mặc có thể nói ra được đã không dễ dàng gì, anh quả thực đã đem lòng tự trọng của mình dẫm nát dưới lòng bàn chân, mới có thể hỏi một câu như vậy.

Tô Song Song nghe thấy những lời này của Tần Mặc, trái tim run rẩy, cô còn muốn hỏi Tần Mặc, hẳn đây dựa vào hai người phụ nữ hoặc nhiều người phụ nữ khác, vậy tình cảm hẳn đối với cô là gì.

Nhưng Tô Song Song là người có tính cách ngang bướng từ trong xương, căn bản sẽ không hỏi những câu như vậy, cô cắn răng cười nói: “Anh chỉ là quá khứ, tại thời khắc em biết được chân tướng sự việc thì đã là quá khứ rồi!”

“Tô Song Song, chỉ vì chuyện này, em biết rõ ràng là...” Tần Mặc rất cục không nói nên lời, những lời này hẳn đã nói năm đó rồi nhưng Tô Song Song vẫn bước đi, bốn năm sau hẳn không thể nói ra miệng được nữa.

“Em thật sự muốn kết hôn cùng hẳn sao?” Tần Mặc thay đổi chủ đề, anh nhìn thật sâu vào trong mắt Tô Song Song, khó nén cơn giận và phiền chán.

Tô Song Song không nói lên câu chỉ có thể gật đầu. Cô biết chỉ có làm như vậy mới có thể kết thúc chuỗi ngày dằn vặt nhau của cô và Tần Mặc.

“Ô Song Song, hôm nay nếu em đi ra khỏi cánh cửa này, từ nay về sau coi như chúng ta là người dưng, em có muốn đi không?” Tần Mặc dứt khoát nói, giọng nói không có nửa phần vui đùa.

Tô Song Song muốn rời khỏi nhưng chân của cô giống như đã dính chặt trên đất, không thể nào cử động được.

Tần Mặc nhìn thấy Tô Song Song không đi, cô không nhúc nhích đứng đó, cơn tức giận trong mắt lập tức hóa thành vui mừng nhưng một giây sau ánh mắt hắt lại trở lại bình tĩnh, không chút biểu cảm.

Bởi vì Tô Song Song đã thông thả đi ra khỏi cửa lớn. Trong giây phút này, Tần Mặc chỉ cảm thấy trái tim anh đã chết rồi.

Nhưng đột nhiên Tô Song Song dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía anh, trái tim Tần Mặc nhanh chóng đập loạn lên, ánh mắt nhìn Tô Song Song mang sự chờ mong mãnh liệt.

Anh nhìn đôi môi nhỏ nhắn của Tô Song Song khi đóng khi mở, nói những lời khiến anh rơi ngược lại vào địa ngục: “Bánh Bao và Mìn Thầu đâu? Em muốn dẫn hai đứa đi!”

Tần Mặc bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt cũng đều nheo lại nhưng không khí quanh anh lại vô cùng lạnh lẽo.

Có trời mới biết Tô Song Song phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế được bản thân không chạy về phía Tần Mặc, hai người nhìn nhau một lát, Tần Mặc rốt cục mới mở miệng nói:

“Người đâu, mang hai đứa bé đến cho cô ấy.” Tần Mặc nói xong xoay người rời khỏi, nhanh chóng đi lên tầng, không liếc mắt nhìn Tô Song Song một cái.

Thân thể Tô Song Song cứng ngắc đứng tại chỗ, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Tần Mặc. Cô biết Tần Mặc không đùa, lần này chia tay về sau bọn họ thật sự đã là người lạ rồi.

Đôi mắt Tô Song Song đỏ lên, đợi đến lúc Màn Thầu và Bánh Bao được ôm ra, mỗi tay cô dắt một đứa, vội vàng quay đầu rời khỏi, không dám ở lại thêm một giây phút nào nữa, nếu không thật sự cô sẽ có khả năng cầu xin Tần Mặc không cần những người phụ nữ khác nữa, chỉ cần ở bên cô mà thôi.

Đợi đến khi Tô Song Song dắt tay hai đứa bé ra khỏi nhà cũ Tần gia, Tô Song Song mới dùng hết sức lực trên người đột nhiên ngồi xuống đất, khiến cho bánh Bao và Dục Tú sợ tới mức hét lên.

Tô Song Song đau lòng, đau lòng vô cùng nhưng lại lo mình sẽ khiến cho bọn nhỏ bị dọa sợ, chỉ có thể miễn cưỡng cười tươi nói: “Mẹ không sao đâu! Mẹ không sao! Thật sự là không sao cả!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 461: Em Đồng Ý Gả Cho Anh

Bánh bao đứng bên cạnh không biết làm thế nào, Tô Dục Tú bình tĩnh hơn vươn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Song Song giống như mẹ vẫn thường vuốt tóc bé, ra dáng người lớn nói: “Con sẽ lớn nhanh lên một chút, không bao giờ để bất kỳ ai bắt nạt mẹ nữa.”

Vốn dĩ Tô Song Song có thể nhịn không khóc nhưng nghe được những lời nói ấm áp của con trai, cô cảm thấy có chút tủi thân, cô vươn tay xoa xoa mắt của mình, lau sạch nước mắt, sau đó cố gắng nở nụ cười.

“Đi thôi! Chúng ta về...” Tô Song Song đứng dậy, kéo tay hai bảo bối của cô, đang muốn nói là về nhà, đột nhiên phát hiện bản thân cô cũng không có nhà để về.

Tô Dục Tú hình như hiểu rõ bản khoăn của Tô Song Song, lôi tay Tô Song Song nhỏ giọng nói: “Mẹ chúng ta đi tìm cha nuôi đi.”

Tô Song Song nghĩ nghĩ, cảm thấy hiện tại cũng chỉ có thể nhờ vả hẳn, cô thở dài, sờ sờ ba lô nhỏ của mình, cũng may hai năm qua còn tiết kiệm được chút tiền, sau khi giúp Âu Dương Văn Nhân thực hiện được tâm nguyện, cô sẽ nhanh chóng tìm một chỗ để chuyển đi.

Cô không thể tiếp nhận được lời thổ lộ của Âu Dương Văn Nhân.

Cô cũng không muốn làm rùa rút đầu nhưng cũng không thể đối xử với hẳn giống như trước kia được nữa.

Tô Song Song kéo tay hai đứa bé đi không xa, liền nghe thấy tiếng còi xe, cô theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Âu Dương Văn Nhân bước xuống khỏi xe, tiến về phía cô. Khuôn mặt hân hoan tái nhợt.

“Song Song, Bánh Bao, Dục Tú!” Âu Dương Văn Nhân cười đi về phía bọn họ, xoay người cười dịu dàng ôm lấy Bánh Bao, tay kia thì vuốt đầu Dục Tú.

Tô Dục Tú luôn im lặng, không nói gì cả, Tô Song Song thực ra cảm thấy có chút xấu hổ, cầm tay Tô Dục Tú một lúc lâu sau mới nói: “Văn Nhân, đêm nay có lẽ em phải ở nhờ nhà anh một đêm.”

“Chúng ta sẽ cử hành hôn lễ, nhà của anh chính là nhà của em, Song Song, em còn khách khí với anh nữa, anh sẽ tức giận đấy.” Âu Dương Văn Nhân nói rồi cầm tay Tô Song Song đi tới phía xe của anh đang đỗ.

Tô Song Song cố nhịn để không quay đầu nhìn lại, thong thả đi theo Âu Dương Văn Nhân dần dần đi xa khỏi phía Tần Mặc.

Trên lầu hai biệt thự, Tần Mặc tựa đầu vào bên cửa sổ, cúi đầu nhìn Tô Song Song càng lúc càng đi xa, hút một hơi thuốc lá, đến khi Tô Song Song biến mất khỏi tầm mắt mình, Tần Mặc mới phát hiện điều thuốc đã cháy tới tay rồi.

Anh hơi chau mày lại, dường như không có cảm giác đau đớn, sừng sốt một chút mới để chút thuốc còn lại trong tay vào gạt tàn.

Anh nhắm hai mắt lại, lông mày vẫn chau lại như cũ, yên tĩnh hết như một pho tượng, rất lâu sau cũng không cử động.

Đột nhiên cửa bị đẩy mạnh ra, Tần Mặc không mở mắt, bởi vì anh đã đoán được người tới chính là Bạch Tiêu, quả thực còn chưa thấy bóng người đâu đã nghe thấy tiếng của Bạch Tiêu ồn ào vang tới.

“Tần Mặc, anh không phải đã đi tìm ông cụ Chiến rồi sao, ông ấy cũng nói cho anh biết những điểm đáng ngờ, tại sao anh vẫn để cho Tô Song Song đi?”

Tần Mặc vẫn nhắm mắt như cũ, có chút mệt mỏi nói: “Cho dù có chứng minh cái chết của ba mẹ cô ấy không có quan hệ cùng với tôi, cô ấy cũng không thể ở bên cạnh tôi nữa rồi.”

“Vậy thì thế nào? Tần Mặc, anh định buông tay như vậy sao?” Bạch Tiêu chẳng nghe, anh ta và Tần Mặc đều là loại người muốn cái gì thì sẽ lấy cho bằng được.

Tần Mặc rốt cục mở hai mắt, quay đầu lại nhìn Bạch Tiêu, anh há miệng một lúc lâu sau mới nói ra một câu mà anh chưa bao giờ nghĩ đến anh sẽ nói ra được: “Tôi... muốn cô ấy vui vẻ.”

“...” Bạch Tiêu không biết phải nói gì cho phải, anh ta ngồi sụp xuống giường, phiền não nắm lấy đầu của mình.

“Tôi cũng biết thế, nhưng nói không chừng hai đứa bé... hai đứa bé là ngoài ý muốn, bởi vì cô ấy phải rời xa anh, uống nhiều hay thế nào đó mới mang thai, trong truyện không phải đều viết như vậy à?”

Bạch Tiêu nói xong cũng cảm thấy có chút bịa đặt nhưng nếu không nghĩ như vậy thật đúng là không biết phải làm gì, nói xong hắn quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, thấy anh vẫn trầm lặng ngồi đó, thở dài một hơi.

“Vậy anh không điều tra nữa sao? Nếu điều tra được chân tướng sự việc, sau đó nói cho cô ấy biết, nếu cô ấy vẫn chọn tên mặt trắng kia, anh cũng không cần hối hận nhưng hiện tại Nhị Mạnh Hóa còn chưa biết gì cả, anh đã buông tay như vậy, nhớ sau này cô ấy gả đi rồi lại hối hận thì phải làm sao đây?”

Tần Mặc nghe vậy, mi mắt giật giật, nói: “Chúng tôi vẫn là vợ chồng hợp pháp, bọn họ kết hôn cái rắm ấy!”

Bạch Tiêu vừa nghe được Tần Mặc văng tục, ngay lập tức vội lấy lại tinh thần như trút được gánh nặng, cười nhạo nói: “Tôi còn nói không biết tính tình anh đã trở nên tốt như vậy từ bao giờ đấy.”

“Được, lần này tôi sẽ giúp anh, cần tôi làm cái gì thì mau nói, nếu anh không cần Nhị Mạnh Hóa, tôi phải đoạt lấy, cô gái tốt như vậy để cho người khác đoạt mất, không biết là anh mù hay sao nữa!”

Bạch Tiêu nghiêm túc nói được hai câu lại bắt đầu ngả ngón, Tần Mặc cũng lười phản ứng lại hẳn, theo bản năng anh lại châm một điếu thuốc, trong màn khói thuốc lượn lờ, Tần Mặc chậm rãi nói: “Chuyện này tôi sẽ làm, tôi muốn tra ra chân tướng sự việc.”

“Được được được, chỉ là anh đừng tốn nhiều thời gian quá, tôi đã tra được hôn lễ của tên mặt trắng kia là một tuần sau. Hẳn ta chán sống rồi, vợ của anh mà cũng dám đoạt, có muốn bây giờ tôi đi giáo huấn hẳn ta không?”

“Không cần, tôi sẽ cho hẳn một hôn lễ cả đời khó quên.” Tần Mặc nói xong dùng sức dụi tắt điếu thuốc trong tay, ho nhẹ một tiếng, khởi động cơ thể, đi ra ngoài.

To Song Song đi theo Âu Dương Văn Nhân về biệt thự nhỏ của hẳn. Tuy rằng vẫn được bài trí như trước nhưng Tô Song Song vẫn cảm thấy kì quái, cô vô cùng thận trọng.

Âu Dương Văn Nhân vốn còn cười vui vẻ, quay đầu thấy Tô Song Song dường như còn đang có tâm sự, liền cười không nổi nữa rồi.

“Song Song, nếu như em cảm thấy khó xử, không sao hết, ngày mai anh sẽ đi hủy hôn lễ.” Lúc Âu Dương Văn Nhân nói chuyện sắc mặt lại càng

thêm nhột nhạt. Hiện tại Tô Song Song cũng không dám để cho Âu Dương Văn Nhân đau lòng khổ sở, dù sao bây giờ cô cũng chỉ là bất đắc dĩ, chỉ có thể lắc đầu cười, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười: “Chuyện này đã quyết định rồi em làm sao có thể đổi ý được, anh vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Nói xong Tô Song Song không biết phải nói cái gì nữa, Âu Dương Văn Nhân lại nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười cực kì chiều chuộng.

“Anh đi làm chút đồ ăn khuya.”

Tô Song Song nhìn Âu Dương Văn Nhân vào phòng bếp, cô ngồi trên sofa, nhất thời cảm thấy rất mệt, mệt đến nỗi hận không thể ngã xuống ngủ một giấc.

Một tuần này, Tô Song Song trôi qua trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, Âu Dương nói làm thế nào cô liền làm như thế, đến buổi đêm trước khi cử hành hôn lễ, Tô Song Song mới dựa người vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cứ ngốc ngếch nhìn ra ngoài cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tô Song Song mặc bộ váy cưới Âu Dương Văn Nhân chuẩn bị riêng cho mình, nghe nói bộ váy này là do Âu Dương Văn Nhân tự mình thiết kế. Tô Song Song nhìn mình đứng trước gương sắc mặt tái nhợt, có chút không tự tin.

Cô hít một hơi thật sâu, lặng lẽ tự động viên tinh thần cho mình, cửa nhanh chóng được đẩy ra, Tô Song Song chăm chú nhìn người bên ngoài, cũng may những người Âu Dương Văn Nhân sắp xếp cho cô đều không có người quen của cô.

Nếu không náo loạn như vậy, còn chưa ly hôn đã cử hành hôn lễ với người khác, truyền ra bên ngoài sẽ tự làm xấu mặt mình rồi.

Tô Song Song cũng không nói cho người nào của Chiến gia, cho nên người dắt tay Tô Song Song lúc này là một ông lão trong nhà của Âu

Dương Văn Nhân, cô thong thả đi về phía Âu Dương Văn Nhân.

Từng bước từng bước một, Tô Song Song nhớ tới lúc cô và Tần Mặc kết hôn, hô hấp của cô bất giác nhanh hơn, đôi mắt cũng bắt đầu hồng lên.

Cô không bao giờ nghĩ tới, rõ ràng là hạnh phúc như vậy, vì sao cô và Tần Mặc lại có thể ra nông nỗi này, lúc nước mắt sắp chảy xuống, Tô Song Song vội vàng hít một hơi, nén nước mắt lại.

Lúc này Tô Song Song đã đi tới trước mặt Âu Dương Văn Nhân, ông lão đặt tay Tô Song Song trong tay Âu Dương Văn Nhân.

Lúc này Âu Dương Văn Nhân phá lệ cười tươi, trong mắt quả thực là dịu dàng như nước, hân hạnh như rất kích động, giờ tay Tô Song Song lên hôn một cái.

Tô Song Song sửng sốt, cảm giác được môi của Âu Dương Văn Nhân đang run nhẹ nhẹ, lại cảm thấy thật áy náy, người đàn ông si tình trước mặt cô có lẽ cả đời này cô cũng không thể đền đáp được.

“Song Song, thật sự cảm ơn em.” Ánh mắt Âu Dương Văn Nhân ửng đỏ nói nhỏ với Tô Song Song một câu như vậy.

Thân thể của Tô Song Song cứng đờ, cố nặn ra vẻ tươi cười, bầu không khí cuối cùng đã hài hòa một chút.

Giờ phút này cha sứ đang đứng trước mặt bọn họ đọc lời tuyên thệ, Tô Song Song muốn nghiêm túc nghe nhưng lại phát hiện bản thân không nghe được gì cả, đầu cứ kêu ong ong.

Cô luôn có một chút chờ mong, ngay cả bản thân cô cũng không biết cô đang chờ mong điều gì.

Đột nhiên có ai đó đụng vào cánh tay Tô Song Song, Tô Song Song sửng sốt, nhanh chóng lấy lại tinh thần, khéo miệng mang theo nụ cười rạng rỡ.

Tô Song Song theo bản năng quay đầu nhìn lại, phát hiện phía sau trống trơn, ngoại trừ khách quý ra thì không có một người lạ nào khác.

Âu Dương Văn Nhân kéo tay Tô Song Song một cái, đau lòng khổ sở nói: “Song Song nếu như em không đồng ý, bây giờ vẫn còn kịp.”

Lúc này Tô Song Song mới thoát ra từ trong tưởng tượng của mình quay về hiện thực, vội vàng quay đầu cười xấu hổ với Âu Dương Văn Nhân, giải thích một câu yếu ớt: “Em vừa nghe thấy tiếng ai đó gọi em, thì ra là nghe lầm.”

Âu Dương Văn Nhân nhìn sâu vào mắt Tô Song Song, trực tiếp gần từng tiếng hỏi: “Song Song, em đồng ý gả cho anh sao?”

Tô Song Song nhìn khuôn mặt tái nhợt của Âu Dương Văn Nhân, mở miệng, cô muốn nói đồng ý nhưng đây là lời nói dối lòng, nếu nói không đồng ý, cô cũng không thể nói ra miệng được.

Không khí của toàn bộ hôn lễ ngừng tại một khắc này, tất cả đều yên lặng, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào Tô Song Song.

Tô Song Song không cần quay đầu lại cũng có thể cảm giác được không khí đang cô đọng lại, cô nuốt nước bọt, chậm chậm hít một hơi dài, mới có thể tìm lại được giọng nói của mình.

“Em...” Tô Song Song có một chút do dự, giờ phút này Âu Dương Văn Nhân đột nhiên cười một cách thảm hại, hẩn chậm rãi buông tay Tô Song Song ra.

Ngay lúc tay Âu Dương Văn Nhân muốn buông tay Tô Song Song ra, Tô Song Song nhắm hai mắt lại nói một câu trái với lương tâm: “Em đồng ý!”

Ba chữ kia thoát ra từ miệng Tô Song Song khiến cho bầu không khí rất cục đã thoải mái trở lại, bên tai Tô Song Song truyền tới tiếng cười nhẹ của Âu Dương Văn Nhân.

Ngay sau đó tiếng đèn flash nháy sáng lên, Tô Song Song kinh hãi mở to hai mắt, không ngờ tới nhìn Âu Dương Văn Nhân, cô không phải nói muốn khiếm tốn sao? Tại sao lại còn thuê ghi hình?

Nhưng Tô Song Song nhìn thấy biểu cảm của Âu Dương Văn Nhân, phát hiện hắn cũng đang vô cùng kinh ngạc, lúc này mới không hất tay hắn ra, lạnh lùng hỏi hắn một câu: “Rốt cục là có chuyện gì?”

Ai ngờ lúc này mục sư lại tiếp tục hiền lành hỏi: “Vậy có ai phản đối không?”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 462: Giải Trừ Toàn Bộ Hiếu Lầm

“Nếu không có ai phản đối thì tôi...”

Mục sư còn chưa nói hết, cửa liền “âm” một tiếng bị đá văng ra, mọi người quay đầu nhìn lại, Tô Song Song ngăn người khi nhìn thấy Tần Mặc đứng ngoài cửa, tóc tai hỗn loạn, trên mặt dính chút bụi, thoát nhìn trông rất thảm hại.

Một giây sau, cô muốn quay đầu lại để không nhìn anh nữa, Tần Mặc lại đột nhiên mở miệng, nói: “Tô Song Song, nếu cái chết của ba mẹ em không liên quan đến anh thì em còn muốn gả cho hắn nữa không?”

Tần Mặc vừa nói vừa đi về phía Tô Song Song, phía sau là bọn Bạch Tiêu, một đồng người đi vào, khổng chế hết đám người của Âu Dương Văn Nhân.

Tô Song Song vừa nghe được những lời này, dừng việc quay đầu lại, ánh mắt trừng to nhìn Tần Mặc, trái tim đập vô cùng nhanh.

Tô Song Song biết tính cách của Tần Mặc, anh có thể nói ra được những lời này, chứng tỏ anh đã tìm thấy chứng cứ có thể chứng minh được chuyện này. Cô đang muốn mở miệng, Âu Dương Văn Nhân lại hơi dùng sức nắm chặt tay Tô Song Song.

Hắn hạ giọng: “Song Song, chỉ một lần này thôi, anh không đợi được nữa rồi.”

Trong nháy mắt Tô Song Song nói không ra lời, trái tim cô vẫn đập nhanh như cũ, đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Giờ khắc này trong đầu Tô Song Song vô cùng hỗn loạn, nếu Tần Mặc nói ra chân tướng cái chết của ba mẹ cô không liên quan gì đến anh, vậy bốn năm nay cô bỏ đi có nghĩa lý gì?

Lúc này Tần Mặc đã đi tới, anh nhìn Tô Song Song, ánh mắt hơi ửng đỏ, gằn từng chữ một nói: “Năm đó anh kiểm tra ô tô, quả thực là không có vấn đề gì.”

“Nhưng nội ứng của Âu Dương gia đã phá huỷ xe lúc anh đi khỏi, Tô Song Song, cái chết của bọn họ không phải là do anh hại.”

Câu nói cuối cùng, giọng nói của Tần Mặc có chút nghẹn ngào, ba mẹ của Tô Song Song không phải do anh hại chết, mà ba mẹ mình chết cũng không phải do anh làm hại, tâm lý luôn bị tra tấn nhiều năm như vậy rốt cục có thể nhẹ nhõm.

Tô Song Song theo bản năng lùi về phía sau một bước, một mấp máy môi lúc lâu sau mới hỏi lại: “Thật sao?”

“Là do chính miệng ông ngoại của em nói, người làm hại họ năm đó anh cũng tìm được rồi, Tô Song Song. Em còn muốn giả cho hẵn sao?”

“Song Song, hai đứa bé của em anh sẽ coi như con của anh, trở về đi.” Giọng nói của Tần Mặc hiện ra chút vô lực, một chút cầu xin, khiến Tô Song Song nghe mà mềm lòng.

Nói đến đây Tần Mặc quay đầu nhìn Âu Dương Văn Nhân, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, cắn răng nói: “Âu Dương Văn Nhân, anh phải người chặn tôi trên đường, đây là ý gì?”

Tô Song Song vừa nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, lúc này đã hiểu rõ vì sao Tần Mặc và Bạch Tiêu lại thảm hại như vậy rồi.

“Em...” Trong lòng Tô Song Song rất loạn, hai tay cô nâng váy lên, nếu thật sự cô và Tần Mặc không có thâm cừu đại hận gì, vậy bốn năm nay cô đang làm cái gì vậy hả?

“Song Song, em đã quên lúc em sinh đứa bé sao?” Âu Dương Văn Nhân không nghĩ đến bị người của hắn chặn nhưng Tần Mặc lại vẫn có thể tới kịp lúc nhưng mà hắn đã nắm được điểm yếu của Tần Mặc, nhẹ nhàng nhắc nhở bang quơ, nháy mắt cả người Tô Song Song cứng ngắc.

Môi cô trắng bệch, ánh mắt liền đỏ lên. Cô làm sao quên được, mặc dù giữa bọn họ không có thâm thù đại hận gì nhưng mà Tần Mặc đã không phải Tần Mặc khi xưa nữa rồi.

Mắt cô đỏ hồng trừng mắt với Tần Mặc, trong mắt lộ ra oán hận, cắn răng nói: “Anh đi đi.”

Tần Mặc không ngờ sau khi Tô Song Song biết được chân tướng lại có thể như vậy, sừng sốt vươn tay kéo mạnh lấy cánh tay Tô Song Song, muốn kéo cô lại về phía mình.

“Tô Song Song em đừng quên em vẫn là vợ của anh! Muốn cùng người khác kết hôn, không có chuyện đó đâu!” Tần Mặc rất giận, không thể chấp nhận được việc Tô Song Song lại muốn gả cho người khác.

Âu Dương Văn Nhân không im lặng nữa, muốn đẩy Tần Mặc, lại bị Tần Mặc đâm vào mặt, nháy mắt máu chảy ra từ mũi Âu Dương Văn Nhân, hắn ôm mũi ngồi xuống đâm tở về suy yếu.

Tô Song Song nhìn thấy Âu Dương Văn Nhân chảy máu, liền sợ hãi muốn đỡ Âu Dương Văn Nhân, nhưng Tần Mặc vẫn đang kéo tay cô.

Tô Song Song tức giận, quay đầu nhìn Tần Mặc, lúc này cũng bất chấp thể diện, quát Tần Mặc: “Tần Mặc, anh có nhiều em nọ em kia như vậy, còn đây đưa tôi làm cái gì!”

“Em không nói là vì còn giữ thể diện cho anh, đừng có làm loạn đến mức không thể giữ được thể diện, anh lên mặt có phải không? Em sinh con, thiếu chút nữa đã chết rồi, lúc đó anh đang ở đâu?”

“Em gọi điện cho anh, nghe điện thoại là một tiểu tam không biết từ đâu xuất hiện, bây giờ anh còn mặt mũi nói chuyện với tôi sao?”

Tô Song Song tức đến đầu cũng bốc khóa, một câu này cô đã nhin ba năm rồi, hôm nay đã nói ra tất cả, nói xong, nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của Tần Mặc, bản thân cũng sửng sốt.

Cô mím môi, cúi đầu muốn hất cánh tay Tần Mặc ra nhưng Tần Mặc chẳng những không buông ra, ngược lại lại càng dùng sức kéo cô.

Âu Dương Văn Nhân vốn đang nằm trên đất giả vờ cũng không ngờ tới Tô Song Song lại nói hết mọi chuyện, quả thực đây không phải là tính cách của cô.

Mọi việc đã vượt xa khỏi tầm tay của hắn, hắn xoay người lại, ngay lúc Tô Song Song còn đang ngăn người, hắn đột nhiên ôm ngực của mình, hô nhẹ một tiếng.

Tô Song Song nháy mắt lấy lại tinh thần, lập tức nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, thấy hắn đau đến run rẩy dưới đất, vội vàng định hất tay Tần Mặc ra.

Nhưng Tần Mặc vẫn không buông tay như cũ, Tô Song Song tức giận quay đầu trừng anh mắt hung ác nhìn Tần Mặc, không biết rốt cục là anh muốn làm cái gì.

“Song Song, bốn năm này cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng có người phụ nữ khác, điện thoại của anh đến bây giờ cũng chưa từng có ai động vào, tiểu tam ở đâu ra?”

Tần Mặc càng ngày càng cảm thấy có gì đó sai sai, liền nhìn chăm chăm Tô Song Song, gần từng tiếng, lời nói vô cùng nghiêm túc.

Tô Song Song cũng ngẩn người, trừng mắt nhìn nhưng thực chính tai cô đã nghe thấy, làm sao có thể nhầm được, trong nháy mắt cô cảm thấy Tần Mặc đang nói dối cô.

Cô lắc đầu, giả bộ chẳng hề để ý nói: “Em làm sao biết được, lần này quay về, anh bên trái một cô người mẫu, bên phải lại là một em gái dịu dàng, em còn gì để nói nữa?”

Tô Song Song nói xong liền hận không thể cắn đứt lưỡi của mình, mấy lời này thế nào cũng nghe như đang xót xa, cô mím môi, không hé răng, lại cố gắng giả giũa nhưng không thể thoát được, liền trực tiếp ngồi xuống kéo Âu Dương Văn Nhân.

Âu Dương Văn Nhân biết kế hoạch muốn tra tấn Tần Mặc của bản thân giờ phút này đã tan thành mây khói, nhưng không biết vì sao, nội tâm hẳn phiền chán không phải là vì chuyện này, hẳn cảm nhận được một cảm giác không thể nói nên lời.

Loại cảm nhận này phát ra từ trong tim, hình như không giống của hẳn, bởi vì đang rất phiền chán nên hẳn không thấy bàn tay duỗi ra của Tô Song Song.

Tần Mặc nghe thấy những lời này của Tô Song Song, cũng không nổi giận, hẳn dùng lực kéo Tô Song Song về gần phía mình, một tay kia ôm chặt sau lưng Tô Song Song, cúi gần gần như là cắn vào lỗ tai Tô Song Song nói.

“Chuyện người mẫu là bị người ta hãm hại, Chiến Bảo Nhi đến là vì chân tướng ngày hôm nay, Tô Song Song bốn năm nay anh chẳng có ai bên cạnh, cứ lặng lẽ chờ em quay về”

Không biết vì sao nghe thấy câu cuối cùng của Tần Mặc rằng anh lặng lẽ chờ em quay về, Tô Song Song cảm thấy nước mắt không thể kiềm chế được mà chảy ra ngoài.

Cô cắn môi, vẫn có cảm giác không thể tin được, cô cố chấp hỏi một câu: “Vây ba năm trước cái điện thoại đó có chuyện gì, em khẳng định là đối phương có quen biết anh, hai người đang ở cùng nhau...”

“Ngày nào! Ngày nào!” Bạch Tiêu vốn ở đằng sau xem náo nhiệt rất cực có thể đợi đến lúc cần anh, lập tức nói to.

Tô Song Song tất nhiên là nhớ được ngày đó, nhìn Bạch tiêu, nói ra ngày tháng, Bạch Tiêu lập tức cúi xuống kiểm tra điện thoại, khoảng một phút sau, anh cau mày ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra hưng phấn.

“Hôm đó em không gọi cuộc điện thoại nào cho Tần Mặc cả!” Bạch Tiêu nói xong nhìn Tần Mặc cười đắc ý, chỉ tiếc là chỉ nhìn thấy cái gáy của Tần Mặc anh liền cảm thấy ngượng ngùng, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó lại nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân.

Anh ta nhìn Âu Dương Văn Nhân cau mày nhịn không được cơn tức giận trong lòng, thiếu chút nữa liền cười thành tiếng, anh ta chờ giây phút này lâu lắm rồi, hơn nữa còn có một quả bom nữa phải chờ đến lúc gay cần nhất mới tặng cho hắn.

Tô Song Song đảo mắt, đột nhiên cô nghĩ đến điều gì đó, chậm chạp quay đầu lại nhìn về Âu Dương Văn Nhân đang ngồi dưới đất, không thể tin được hỏi một câu: “Cái điện thoại kia rất cực là đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh... anh cũng không biết nữa.” Âu Dương Văn Nhân vô cùng đau lòng, hình như có một cái gì đó, khiến hắn không thể khống chế được nữa rồi.

“Âu Dương Văn Nhân! Anh còn muốn lừa gạt em nữa sao? Một chút nữa là có thể tra được mọi chuyện rồi, di động của em rốt cục là gọi cho ai? Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra!”

“A! Đúng rồi, Nhị Mạnh Hoa anh còn có một chuyện muốn nói với em.” Bạch Tiêu cảm thấy hiện tại chính là thời điểm bỏ đá xuống giếng tốt nhất, cười hề hề rút từ trong túi áo ra một tờ giấy.

“Không phải là bởi vì Âu Dương Văn Nhân sắp chết nên em mới đồng ý tổ chức hôn lễ với hắn sao? Anh đã tới bệnh viện của Âu Dương Văn Nhân, quan tâm đến bệnh tình của hắn một chút, dùng một chút thủ đoạn, không ngờ lại tra ra được Âu Dương Văn Nhân thật sự rất khỏe mạnh đó.”

Nói đến đây Bạch Tiêu vô cùng đắc chí cầm giấy kiểm tra trên tay lắc lắc. Tô Song Song lập tức choáng váng, Âu Dương Văn Nhân cũng vô cùng khiếp sợ, tòa bệnh viện này nằm trong tầm khống chế của hắn, vô cùng an toàn, tại sao Bạch Tiêu lại có thể điều tra ra được!

Bởi vì muốn làm cho bọn họ kinh ngạc nên Bạch Tiêu không nói cho Tần Mặc biết, đến lúc này Tần Mặc nghe thấy lý do Tô Song Song giả cho Âu Dương Văn Nhân, quay đầu hết sức hung dữ trừng mắt với hắn.

Bạch Tiêu lập tức cười mỉa mai, cũng không dám quá đắc ý, quay đầu đứng về phía bên cạnh nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nơi này xem trò vui.

Tô Song Song kinh ngạc một hồi, từ từ quay đầu nhìn về phía Âu Dương Văn Nhân, nhớ lại mọi chuyện trước kia, sự xuất hiện của Âu Dương Văn Nhân thật sự quá khéo, cô vẫn luôn xem nhẹ, mọi chuyện trong nháy mắt đã xuất hiện trong đầu.

Cô khản cổ họng, run run hỏi: “Âu Dương Văn Nhân, rốt cục mục đích của anh là gì, có thù oán gì với Chiến gia hay Tần Mặc sao?”

Âu Dương Văn Nhân biết âm mưu của hắn đã hoàn toàn thất bại rồi, thực ra hắn đã báo thù được Tần Mặc từ ba năm trước lúc Tô Song Song sinh đứa bé, hắn có thể ra tay giết đứa bé này.

Nhưng không biết vì sao hắn không thể nào hoàn toàn khống chế được nội tâm của bản thân hắn, một tay chống trên mặt đất, đột nhiên hắn cười ha ha, cười vô cùng điên cuồng.

Đột nhiên hắn ngẩng đầu lên hai mắt đỏ bừng nhìn Tô Song Song, gằn từng tiếng một: “Cô đã sớm chết rồi, chẳng lẽ bây giờ còn muốn không chế tôi sao!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 463: Lại Chạy Đánh Gãy Chân

Tần Mặc thấy Âu Dương Văn Nhân không bình thường, theo bản năng định kéo Tô Song Song lại, ai biết Âu Dương Văn Nhân còn nhanh hơn cả Tần Mặc, đã kéo Tô Song Song về phía hắn rồi.

Tô Song Song hơi sững sờ, chưa kịp phản ứng đã bị Âu Dương Văn Nhân tóm lấy tóc, khống chế.

Trong lòng Tô Song Song càng ngăn ngại, tại vì cô luôn xem Âu Dương Văn Nhân là người thân và bạn bè của mình, lại không nghĩ tới trong bốn năm qua cô luôn sống trong những lời nói dối, mà mục đích của hắn thì cô cũng có thể đoán được, nếu không có thù với Tần Mặc thì là có thù với Chiến gia.

“Song Song! Âu Dương Văn Nhân, anh buông cô ấy ra!” Tần Mặc đưa tay ra muốn kéo Tô Song Song lại, nhưng mà tốc độ tay của Âu Dương Văn Nhân càng nhanh hơn, khi vừa tóm được tóc của Tô Song Song thì hắn dùng một tay khác đưa con dao lên kề vào cổ Tô Song Song.

Tô Song Song cảm thấy hơi lạnh trên cổ nhưng cũng không lạnh bằng lòng cô, cô cảm thấy mình rất ngu xuẩn khi xem người lừa gạt mình bốn năm là người thân.

Sau khi Tô Song Song giận dữ thì cô tỉnh táo lại, cắn răng hỏi: “Âu Dương Văn Nhân, có phải anh đã lừa gạt em ngay từ lúc đầu không?”

Mặc dù khuôn mặt của Âu Dương Văn Nhân hung ác nhưng trái tim lại đau đớn, tay đang cầm dao hơi run rẩy làm cổ Tô Song Song hiện lên một

đường máu.

Tần Mặc cực kỳ tức giận khi thấy máu của Tô Song Song, anh gầm lên: “Âu Dương Văn Nhân, thả cô ấy ra!”

Lúc đầu Âu Dương Văn Nhân còn hơi ngẩn ngơ nhưng khi nghe thấy tiếng nói của Tần Mặc thì hấn lấy lại tinh thần, hừ lạnh rồi mỉa mai: “Người đang trong tay tôi, Tần Mặc, anh quỳ xuống!”

Không cần nói tới Tô Song Song, tất cả mọi người đang đứng ở đây đều bị biến cố bất thành linh này làm cho hoảng sợ, ngây người một chỗ, bảo vệ là người phản ứng đầu tiên nhưng Âu Dương Văn Nhân có con tin trong tay thì họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ trong chốc lát, không khí trong giáo đường từ hạnh phúc trở thành khẩn trương, Tần Mặc cũng tỉnh táo lại, thấy vết máu trên cổ Tô Song Song càng ngày càng nhiều nên cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Đột nhiên có tiếng hét của trẻ con vang lên trong giáo đường, đánh gãy không khí yên tĩnh: “Âu Dương ba ba, ba đang làm cái gì vậy!”

Âu Dương Văn Nhân nghe thấy tiếng đó liền quay đầu lại, đã thấy Tô Dục Tú nắm tay Bánh Bao đứng phía dưới, Tiểu Bánh Bao giống như bị tình hình này dọa sợ, trong mắt có nước mắt chực tràn ra.

Tô Song Song thấy Bánh Bao cũng đi ra, sợ sẽ xảy ra chuyện gì xấu, nên nói to với Tô Dục Tú: “Dục Tú, đưa em gái con xuống!”

Tô Dục Tú lạnh lùng nhìn thẳng Âu Dương Văn Nhân, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng nó vẫn có cảm giác đau đớn, giống như thấy một người mình tin tưởng đang làm một việc rất xấu xa.

Âu Dương Văn Nhân khi nhìn thấy Bánh Bao thì tay run lên, đột nhiên đẩy Tô Song Song ra, rồi tóm lấy một tay khác của mình: “Song Song chạy

đi!”

Tô Song Song nghe thấy câu nói đó thì hơi ngây người, quên cả chạy, vẫn là Tần Mặc phản ứng được kéo cô vào ngực mình, lúc này cô mới tỉnh táo lại.

Thế nhưng Tô Song Song vẫn nhìn chăm chăm vào Âu Dương Văn Nhân, run giọng hỏi một câu: “Âu Dương Minh?”

Âu Dương Văn Nhân hơi sững sờ, thần sắc rất phức tạp mà nhìn thoáng qua Tô Song Song, Tô Song Song rõ ràng cảm nhận được sự trầm ổn và điềm đạm chỉ thuộc về Âu Dương Minh.

Tô Song Song bối rối, cô biết Âu Dương Minh có nhân cách thứ hai nên hẳn có thêm nhân cách thứ ba cũng không phải không thể, thế nhưng cô không hiểu được tại sao vẻ ngoài của hắn cũng thay đổi.

Bề ngoài!

Tô Song Song cẩn thận nhìn lại, bởi vì những năm qua cô còn không liên tưởng tới nhưng lúc này giống như sương mù tản ra cô liền thấy Âu Dương Văn Nhân và Âu Dương Minh rất giống nhau.

Nếu như làm phẫu thuật thẩm mỹ đơn giản thì sẽ có hiệu quả này.

Tô Song Song cảm thấy hơi sợ, cô nuốt nước miếng rồi thử hỏi lại: “Anh là Âu Dương Minh sao?”

Âu Dương Văn Nhân giống như còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng mà đột nhiên thần sắc trở nên âm trầm u ám, hắn đứng dậy, quát khê: “Yểm hộ tôi rút lui!”

Âu Dương Văn Nhân thay đổi rất nhanh, mọi người đều chưa kịp phản ứng liền thấy một đám người xông vào, che chở Âu Dương Văn Nhân đi ra

ngoài.

Tần Mặc đương nhiên sẽ không buông tha họ, ra lệnh cho mọi người theo sau, còn mình thì cúi đầu xuống nhìn vào vết thương trên cổ Tô Song Song, thấy chỉ là vết thương ngoài da nên mới yên tâm.

Tô Song Song cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần của mình đều mỏi mệt, đang muốn nói với Tần Mặc vài điều nhưng vì lượng tin tức hôm nay cô có được quá lớn nên cô cảm thấy hơi choáng váng.

“Song Song, theo anh về nhà đi.” Tần Mặc nói nhưng Tô Song Song đang rối loạn, không thể nghe được Tần Mặc nói cái gì, hai chân mềm nhũn rồi hôn mê.

“Song Song!”

“Ma ma!”

“Nhị Mạnh Hoa!”

Mọi người đều hét lên, những khách mời đều trợn tròn mắt, đương nhiên họ đều biết Tần Mặc và Bạch Tiêu, hôm nay còn được xem một màn kịch như vậy nên họ còn không dám thở mạnh một tiếng, tất cả đều yên lặng chứng kiến.

Tần Mặc ôm Tô Song Song ra ngoài, nhưng vẫn không quên dặn dò Bạch Tiêu: “Đưa hai đứa bé đi cùng.”

Bạch Tiêu cũng đang sửng sốt vì Âu Dương Văn Nhân là Âu Dương Minh nên khi Tần Mặc đi ra vài bước mới phản ứng kịp, anh ta đi qua mỗi tay ôm một đứa bé đi theo Tần Mặc ra ngoài.

Tới bệnh viện, Tần Mặc vẫn ở cạnh Tô Song Song, mặc dù bác sĩ nói Tô Song Song chỉ là kích thích quá độ, cũng không bị gì khác nhưng Tần Mặc

vẫn ở cạnh, một bước đều không rời.

Bánh Bao đã được một vú em bắt đặc dĩ là Bạch Tiêu đỡ ngủ, Tô Dục Tú thì ngồi cạnh Tô Song Song ở phía đối diện với Tần Mặc, cầm tay Tô Song Song giống như ông cụ non vậy.

Tần Mặc nhìn chăm chăm vào Tô Dục Tú, càng nhìn càng cảm thấy giống mình, nên hỏi một câu rất lạnh lùng: “Âu Dương Văn Nhân là ba của con sao?”

Tô Dục Tú im lặng, không muốn trả lời Tần Mặc, thật ra nó đã biết người đàn ông trước mặt mới là cha ruột của mình, thế nhưng nó vẫn không muốn để ý tới.

Bởi vì chú ta chính là nguyên nhân mà mỗi tối mẹ đều đau lòng khó chịu.

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song tại sao lại sinh ra một đứa bé đáng ghét như vậy, sắc mặt hơi tối lại, anh liếc qua Bạch Tiêu, định làm giám định AND một lần nữa.

“Giám định AND lần nữa là biết thôi.”

Bạch Tiêu vẫn ở một bên xem trò vui, thấy tính cách đáng ghét của Tô Dục Tú rất giống với Tần Mặc, anh ta cũng muốn kiểm tra xem sự thật thế nào nên đang muốn ôm Tô Dục Tú đi kiểm tra.

Tô Dục Tú lại hất tay Bạch Tiêu ra, khó chịu nói: “Cháu là con của chú nhưng cháu sẽ không nhận chú là cha đâu.”

Bạch Tiêu không thể nào nghĩ tới Tô Dục Tú lại biết chuyện này, sững sờ hỏi lại: “Là do mẹ cháu nói sao?”

“Âu Dương Văn Nhân không phải ba của cháu, cháu và hắn không giống nhau, mà mỗi đêm mẹ nằm mơ đều nói tới tên Tần Mặc, nếu không phải con của chú ta thì còn có thể là của ai?” Tô Dục Tú rất khó chịu lắm lắm nói.

Mặc dù nó vẫn nói không chịu nhận Tần Mặc thế nhưng dù sao nó cũng mới bốn tuổi, từ nhỏ còn biết Âu Dương Văn Nhân không phải là ba nó nên trong tiềm thức nó vẫn muốn có một người ba.

Tần Mặc nghe xong vươn tay ngang qua người Tô Song Song, vuốt tóc Tô Dục Tú.

Tô Dục Tú khó chịu quay đầu đi, sau đó còn nhảy xuống đất, trừng mắt nhìn Tần Mặc, tỏ vẻ rất xa cách.

Thật sự thì Tần Mặc không thích trẻ con, nếu không phải chúng là con của Tô Song Song sinh thì anh sẽ không để ý, còn thấy thái độ của Tô Dục Tú như vậy nên cũng khó chịu.

Anh lạnh lùng nói theo phản xạ: “Nếu con không thích ở cùng ba thì ba có thể đưa con tới viện mồ côi.”

Có lẽ hôm nay là ngày đen đủi của Tần Mặc, anh vừa nói xong thì Tô Song Song tỉnh lại, vừa mới tỉnh thì nghe được có người muốn đưa con mình vào trại mồ côi thì cô lập tức tỉnh táo.

Cô giống như gà mái che chở cho con vậy, hung dữ nhìn Tần Mặc: “Tần Mặc, nó là con của em, anh không có quyền nói như vậy!”

Tần Mặc không nghĩ tới Tô Song Song tỉnh dậy vào lúc này, anh cảm thấy đau cả đầu, có cảm giác như Tô Dục Tú mang tai họa tới cho anh vậy.

“Anh chỉ đề nghị vậy thôi.” Tần Mặc cố gắng giải thích nhưng câu này làm Tô Song Song càng tức giận hơn, anh nói vậy thì có nghĩa là có ý định

đưa Tô Dục Tú đi rồi.

“Song Song, cùng anh về nhà đi.” Tần Mặc cũng không thèm để ý tới sự giận dữ của Tô Song Song, ôm chặt cô vào trong ngực.

Tô Song Song đang tức giận thế nhưng lại nghĩ tới vì hiểu lầm mà hai người mất bốn năm thì tức giận mình nhiều hơn, cô nằm trong ngực Tần Mặc mà đôi mắt đỏ hoe.

Hai người ôm nhau, Bạch Tiêu bên cạnh vẫn xem náo nhiệt, cười cười không xấu hổ chút nào, Tần Mặc liếc mắt thấy anh ta đang cười thì trong nháy mắt anh cảm giác mình vui mừng hơi quá, vội vàng nghiêm mặt lại.

Khuôn mặt bánh bao của Tô Dục Tú thì vẫn lạnh lẽo, rất khó chịu khi thấy mẹ mình không biết xấu hổ mà ôm lấy Tần Mặc.

“Mẹ, mẹ có thể có lòng tự trọng hay không!” Tô Dục Tú không nhìn được nữa, liền nói một câu mà nó học trên TV.

Trong nháy mắt mặt của Tô Song Song đỏ ửng, lúc này mới nhớ tới tiêu bảo bối của mình còn đang ở đây nên cô hơi giãy dụa, Tần Mặc cũng cảm thấy có một số việc phải nói rõ ràng với Tô Song Song.

Hai người tách ra, Tần Mặc cúi đầu xuống nhìn thẳng vào Tô Song Song, cũng không thèm giả vờ, nói tất cả những thứ cần nói:

“Trong bốn năm nay anh vẫn chưa từng có người nào khác, anh cũng không phải hung thủ hại chết ba mẹ em, em vẫn là vợ của anh cho nên em phải cùng anh về nhà.”

Tô Song Song nghe vậy thì trong lòng khổ sở, cô nắm một góc chăn, cố gắng cả nửa ngày mới nói được một câu: “A Mặc, xin lỗi...”

Tô Song Song nói xong thì gào khóc, Bạch Tiêu vốn còn muốn xem kịch tiếp thế nhưng thấy vậy thì đôi mắt cũng đỏ lên, nội tâm suy nghĩ, chuyện này là sao vậy, tự nhiên vì vậy mà cản trở hai người yêu nhau tới bốn năm.

Tần Mặc ôm Tô Song Song vào ngực một lần nữa, cả hai đều không nói gì, nhưng thời khắc yên lặng này lại biểu đạt sự gắn bó chặt chẽ nhất của hai người họ.

Tô Dục Tú khó chịu, sau đó đi ra ngoài cửa, Tô Song Song nghe thấy tiếng động, quay lại thì thấy con trai mình định ra ngoài đang muốn đi theo ra thì Tần Mặc kéo cô lại, cũng là Bạch Tiêu phản ứng lại nên đi theo ra ngoài, Tô Song Song mới yên lòng lại không nhúc nhích nữa.

Thế nhưng lúc này Tô Song Song lại càng sốt ruột hơn, ba năm qua cô đều không nói cho Tô Dục Tú về Tần Mặc, mà nó lại thấy mình vì Tần Mặc mà khóc cho nên ấn tượng của nó về Tần Mặc là rất kém.

“Không có chuyện gì, mọi chuyện đều có anh lo nhưng mà em phải nhớ kỹ, lần này em trở về, dù cho chuyện gì xảy ra đi nữa anh cũng sẽ không bỏ em, nếu em còn dám chạy thì anh sẽ đánh gãy chân của em.”

Sau khi Tần Mặc nói xong thì Tô Song Song cảm thấy cổ tay hơi mát, khi nhìn lại thì đã có thêm một chiếc đồng hồ định vị GPS giống cái của Tần Mặc đang đeo.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 464: Trở Ngại Lại Tới

Tô Song Song nhìn đồng hồ trên tay, cô không biết nên cảm động hay khó chịu nữa, nhưng cuối cùng cô cũng không muốn nghĩ nhiều về điều này nữa.

Lúc này Tô Song Song chỉ muốn ôm chặt lấy Tần Mặc sau đó cứ dính bên người Tần Mặc để bù đắp bốn năm mất mát này.

“Bánh Bao và Mạn Thầu đều là con của anh sao?” Tần Mặc ôm Tô Song Song, rất hài lòng khi cô dính lấy hắn, hắn cũng không nỡ buông cô ra, kể cả lúc hỏi cũng đều không buông.

Tô Song Song vẫn còn có hơi chóng mặt, chủ yếu là do gần đây suy nghĩ quá nhiều, thật lâu mới được nghỉ ngơi nên cả người đều thấy mệt, nên cô chỉ hơi gật đầu.

Sau khi gật thì có lẽ cô cảm thấy phải giải thích chút nên rầu rĩ nói: “Năm đó, lúc em sắp sinh con thì gọi điện cho anh, nhưng không nghĩ tới...”

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, cô chỉ nghĩ lại cũng thấy đau khổ nhưng vẫn cố gắng nói hết với Tần Mặc: “Cho nên em tức giận, lần trở về này lại thấy chuyện xấu của anh, nên em đã bàn bạc với Âu Dương Văn Nhân, nói con là của hắn...”

“Song Song...” Tần Mặc nói nhỏ, lại ôm chặt cô hơn, hai người yên lặng, bầu không khí còn dịu dàng hơn lúc nãy.

Chỉ là hôm nay không có chuyện tốt, hai người mới ôm một lúc thì có tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền tới, Tần Mặc vừa nhìn qua thì thấy cửa bị đẩy ra, Bạch Tiêu bị đẩy vào, hơi lão đảo rồi mới đứng vững được cơ thể.

Bạch Tiêu đứng thẳng, lạnh lùng nói: “Đưa đứa bé đây! Chiến Hâm người muốn ăn đòn sao!”

Tô Song Song nghe thấy tên Chiến Hâm liền từ trong ngực Tần Mặc thò đầu ra, chỉ thấy đi vào không chỉ mình Chiến Hâm mà còn có Chiến Bảo Nhi và vài người anh họ nữa.

Tô Song Song thấy thái độ của Chiến Hâm liền biết có chuyện tới, theo bản năng cô co người rúc vào trong ngực Tần Mặc.

Chiến Hâm nhìn thấy động tác này của Tô Song Song thì tức giận, chỉ vào Tô Song Song rống lên: “Tô Song Song, em là đồ ngốc! Hẳn là em đi ra ngoài ăn chơi, còn chơi cả con tiện nhân này nữa, vậy mà em còn anh em em với hẳn nữa sao.”

Tô Song Song nghe xong thì ngạc nhiên, thấy ngón tay của chị họ chỉ vào Tần Mặc thì càng ngạc nhiên hơn.

“Chị, chị nói gì vậy?” Tô Song Song đặt tay lên vai Tần Mặc và cố gắng ngồi thẳng, rõ ràng là không muốn tin lời nói của Chiến Hâm.

Nhưng ánh mắt của Tô Song Song vẫn rơi vào trên người Chiến Bảo Nhi, thấy Chiến Bảo Nhi đang khóc lóc, giống như thật sự tủi thân vậy.

“Nói cái gì sao?” Chiến Hâm nhận một xấp ảnh từ phía sau vệt sỡ, ném tới trên giường của Tô Song Song.

Tô Song Song nhìn thoáng qua những bức ảnh kia, cả người đều khó chịu.

Tần Mặc cũng nhìn qua, khi nhìn thấy ảnh giường chiếu của hân thì hân cũng nhú mày, Bạch Tiêu cũng tò mò đi tới nhìn, sau đó nói: “Oa, Chiến Hâm, cô tìm ai chỉnh sửa ảnh vậy? Chỉnh sửa tốt như vậy...”

“Bạch Tiêu, anh có thể tìm kỹ thuật viên về kiểm tra xem bức ảnh này đã qua chỉnh sửa hay chưa!” Khi Chiến Bảo Nhi đưa cho cô những bức ảnh này thì Chiến Hâm đã tìm người về kiểm tra rồi, chắc chắn chưa qua chỉnh sửa.

Tô Song Song nghe thấy không phải chỉnh sửa, cả người càng không tốt, Tần Mặc đã nói là không có quan hệ gì với Chiến Bảo Nhi rồi mà? Thế nhưng tại sao lại có những bức ảnh họ vào khách sạn, còn ôm hôn trước cửa phòng nữa?

Tần Mặc vỗ nhẹ vào Tô Song Song để cô ngồi xuống, anh đứng dậy nhặt một tấm ảnh lên, thản nhiên mà nhìn.

Tô Song Song quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt này của anh thì cô nuốt nước miếng, tỉnh táo lại rồi hỏi: “A Mặc, anh có muốn giải thích hay không?”

“Anh nói đây là anh nhưng anh không hôn cô ta, em có tin không?” Tần Mặc nói xong đưa ảnh chụp cho Tô Song Song, Tô Song Song nhận lấy.

Mặc dù trong nội tâm cô muốn xé nát tấm ảnh này đi, thế nhưng Chiến Bảo Nhi còn đang ở đây nên dù có tức giận nhưng cô vẫn phải nhịn.

Tô Song Song xem tấm ảnh, nhìn một lúc rồi ném qua một bên, hừ hừ: “Tin! Bởi vì nhiều người muốn anh quá mà.”

Tần Mặc thấy mặt bánh bao của Tô Song Song hơi phồng lên, còn muốn nói lời trái lương tâm nữa nên anh đột nhiên muốn véo mặt của cô, lại thấy hơi buồn cười nữa.

Tần Mặc nghĩ liền làm, duỗi bàn tay thon dài hơi lạnh của mình ra, nhéo nhéo vào khuôn mặt bánh bao của Tô Song Song.

Tô Song Song đang tức giận, không nghĩ tới Tần Mặc đã không an ủi cô lại còn đùa giỡn cô nữa!

Tô Song Song tức giận, đứng thẳng trên giường, hai tay chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống quát: “Tần Mặc, anh có còn muốn được tha thứ hay không!”

Tần Mặc nghe vậy liền mỉm cười, Tô Song Song thấy Tần Mặc cười thì ngây người, đã bị sắc đẹp của Tần Mặc mê hoặc nên quên cả nổi giận.

Chiến Hâm đã biết cách suy nghĩ không giống người thường của Tô Song Song nên không thấy ngạc nhiên, chỉ cần chờ cô phản ứng lại thì sẽ lại nổi giận tiếp.

Thế nhưng Chiến Bảo Nhi không hiểu rõ tính cách của Tô Song Song, cô ta vẫn đang tủi thân ở cạnh nhưng lại không ai quan tâm cô ta! Cuối cùng cô ta không chờ được liền khóc một tiếng, trong chớp mắt đã hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ mọi người. “Song Song, chỉ là hiểu nhầm mà thôi, đêm đó Tần tổng uống nhiều quá, nhìn tôi tưởng là cô nên chúng tôi mới...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Song Song lạnh lại, trừng mắt nhìn Tần Mặc rồi quay đầu nhìn Chiến Bảo Nhi, đợi cô ta nói hết. Chiến Bảo Nhi nghẹn ngào, vẻ tủi thân của cô ta làm cho cả Tô Song Song đều cảm thấy không đành lòng.

“Tôi mang thai rồi, ông nội nói sẽ không để yên cho anh!” Khi Chiến Bảo Nhi nói những lời này thì che mặt, khóc càng thêm thương tâm.

Tô Song Song lại bối rối, sững sờ mà nhìn Tần Mặc: “Cô ta nói cô ta mang thai con của anh, anh thấy sao?”

“...” Tần Mặc cũng không thêm quan tâm, bởi vì trong bốn năm này anh còn chưa say bao giờ, còn lý do là Chiến Bảo Nhi giống với Tô Song Song? Đừng nói chuyện cười có được không!

“Cô cảm thấy cô giống Song Song ở điểm nào mà tôi có thể nhìn cô thành Song Song?” Tần Mặc lạnh lùng hỏi một câu, Bạch Tiêu lập tức sôi nổi châm chọc khiêu khích.

“Đúng vậy, là giống khuôn mặt lưỡi cày của cô, hay là biểu lộ khóc tang cha chết của cô? Cô làm gì có nơi nào giống Nhị Mạnh Hoa của chúng tôi! Nhị Mạnh Hoa của chúng tôi là gương mặt bánh bao đó!”

“...” Tô Song Song rất muốn hình dung lời vừa rồi của Bạch Tiêu là lời khen dành cho cô nhưng nghĩ lại thì hình như có điều gì sai sai.

Cô đứng lên thấy hơi mệt nên lại ngồi xuống, nhìn vào Chiến Bảo Nhi, cũng không có cảm xúc gì đặc biệt.

Cũng không phải là tính cách của Tô Song Song chín chắn bình tĩnh mà là cô không tin Tần Mặc có thể uống say rồi lên giường cùng người khác nhưng khi nhìn thấy tấm ảnh trên giường thì cô vẫn khó chịu.

Chỉ là bài học bốn năm trước để Tô Song Song biết những gì tận mắt thấy cũng chưa chắc là sự thật, cho nên cô yên tĩnh mà chờ đợi Tần Mặc xử lý chuyện này.

“Ảnh chụp là thật, tôi nhớ rằng lúc đó cô đột nhiên ôm cổ tôi, tôi liền đẩy cô ra, Chiến Bảo Nhi, chẳng lẽ chỉ đẩy một cái thì cô đã có thai rồi sao?”

Hiếm khi Tần Mặc có thể nói nhiều với người mình ghét như vậy, chỉ là nội dung lại rất sắc bén.

“Điều này... Tần tổng, tôi biết bây giờ Song Song đã trở lại, anh không muốn thừa nhận chuyện này nhưng đứa bé này là của anh mà! Đây là sự

thật không thể chối cãi.”

Chiến Bảo Nhi vừa kể vừa khóc lóc, còn chưa kịp nói thêm cái gì thì có một tiếng gầm thét từ ngoài truyền tới: “Tên nhóc Tần Mặc! Làm hại một mình cháu ngoại ta còn chưa đủ sao mà bây giờ còn làm hại cháu gái của ta nữa!”

“...” Bạch Tiêu còn đang ở cạnh xem kịch hay nhưng nghe thấy tiếng hét này thì vẻ mặt cứng lại, sắc mặt nghiêm nghị, đồng cảm mà liếc qua Tần Mặc, sau đó lùi ra đi tới nơi Tiểu Bánh Bao đang ngủ, sợ bé bị đánh thức.

Tần Mặc nghe thấy cũng nhú mày, nắm chặt bàn tay của Tô Song Song.

Tô Song Song thờ dài, chỉ có thể hình dung tình hình bây giờ đó là một lớp sóng đã tan thì lại có đợt sóng mới tới.

Chiến lão gia ngồi trên xe lăn đi tới, vừa đi vào thì không khí trong phòng trở nên nóng nực, Chiến Bảo Nhi và Chiến Hâm đều lùi ra bên cạnh, ai cũng không dám nói gì nữa.

“Chiến lão gia, chỉ vì ngài và Song Song có quan hệ huyết thống thì tôi mới nể tình, cũng không có nghĩa là ngài có thể được đà mà lấn tới!” Tần Mặc cũng không phải là người dễ nói chuyện, vừa mở miệng thì đã cho Chiến lão gia tử một

Chiến lão gia cũng gần được trăm tuổi, nghe vậy liền tức giận, chỉ thẳng mặt Tần Mặc mà mắng: “Thằng nhóc long tóc còn chưa đủ dài đâu!”

Tô Song Song còn đang căng thẳng nhưng khi nghe một già một trẻ ở chỗ này giống như người đàn bà đánh đá cãi nhau thì cô cảm thấy hơi buồn cười.

Cô nghĩ ngợi rồi đột nhiên muốn học Bạch Tiêu, im lặng ở bên mà xem kịch vui.

“Đưa mấy người này ra.” Tần Mặc nói, khước mắt nhìn Chiến Bảo Nhi và Chiến Hâm, rồi ánh mắt dừng ở trên người vệ sỹ mới vào, bởi vì hắn đang ôm Tô Dục Tú.

Tô Dục Tú dù sao vẫn chỉ là trẻ con, lúc trước còn bị Chiến lão gia ép ở lại nên hơi sợ hãi, đôi mắt nó hồng hồng nhưng lại cố không khóc.

Tô Song Song thấy Tô Dục Tú đã rơi vào tay Chiến lão gia thì hơi nóng nảy, làm gì còn ý nghĩ xem kịch hay, cô nhồm dậy còn chưa kịp làm gì thì đã bị Tần Mặc kéo lại ôm vào trong ngực.

Tô Song Song nghĩ ngợi, cảm thấy mình bây giờ đi qua cũng không tốt, nếu mình không đưa Tô Dục Tú về được mà lại bị họ bắt thì càng không tốt.

“Chiến lão gia, cháu xin ông tha cho cháu đi!” Những lời này của Tô Song Song là thật lòng, thật vất vả cô mới cảm thấy có hi vọng vào hạnh phúc, không nghĩ tới Chiến gia lại tới gây rối, còn bắt con trai của cô không đưa cho cô!

Khi Chiến lão gia nghe xong lời nói của Tô Song Song thì từ khí phách chuyển thành mềm, nước mắt tuôn rơi, rất đau khổ mà nói: “Song Song, ta muốn đưa con về nhà, Tần Mặc không phải là người tốt, hắn muốn lợi dụng con để lật đổ Chiến gia mà thôi.”

“Con xem, bây giờ nó đã lừa con tìm Bảo Nhi rồi đó, còn làm cho nó có thai nữa, chờ tới khi Chiến gia bị Tần Mặc kiểm soát thì con còn có ngày nào sống dễ chịu nữa! Mọi người sẽ bị thằng nhóc này hại! Ông ngoại vừa nghĩ tới đây thì đau lòng lắm!”

Chiến lão gia nói tới cuối, giống như là nhìn thấy lúc đó vậy, vừa nghĩ tới con cháu mình sẽ trôi qua một cách thảm thương thì nước mắt tuôn rơi, làm Tô Song Song cũng buồn bã khó chịu.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 465: Con Nhỏ Bị Bắt Cóc

Tô Song Song nhìn thoáng qua Tần Mặc, thấy khuôn mặt hắc vẫn lạnh lẽo, cũng rất bình tĩnh thì lại tin tưởng hắc, với lại cô cũng cảm thấy chuyện Tần Mặc và Chiến Bảo Nhi lên giường cùng nhau rất khó tin tưởng được!

Tô Song Song kéo kéo góc áo Tần Mặc, ra hiệu anh đi tới an ủi ông ngoại, bởi vì Tô Song Song thật sự không chịu được.

Nhưng Tần Mặc không để ý tới Chiến lão gia, cũng lười để ý tới ông, trực tiếp nhìn về phía Chiến Bảo Nhi, lạnh lùng nói: “Nếu cô thật sự mang thai thì hãy chờ đứa bé lớn lên rồi kiểm tra.”

Sắc mặt của Chiến Bảo Nhi hơi trắng, cô biết chuyện này sẽ không giấu được lâu nhưng mà bây giờ đang có sự ủng hộ của ông nội nên cô không cam lòng mà buông tay.

Chiến Bảo Nhi gật đầu: “Còn phải đợi vài tháng nữa.”

“Vậy thì hãy chờ mấy tháng sau rồi nói tiếp, để đứa bé lại, các người có thể đi về rồi.” Tần Mặc giống như là chuyện không liên quan tới mình, lạnh lùng nói.

Chiến lão gia bị biểu tình khinh thường và ngạo mạn của Tần Mặc chọc giận, gầm lên: “Tần Mặc, tên nhóc con, để Song Song ở lại, người cút đi!”

“Oa! Mẹ!” Nghe thấy tiếng hét của Chiến lão gia tử thì Bánh Bao choàng tỉnh, khi Tô Song Song nghe thấy tiếng khóc của Bánh Bao thì không lo

lãng gì nữa mà chạy tới, ôm Bánh Bao vào lòng.

Khi Bánh Bao được Tô Song Song ôm lấy thì nó lại mơ màng mà ngủ tiếp, mút ngón tay, nhìn cực kì đáng yêu.

Tô Song Song nhìn lại Chiến lão gia, thở dài, cô biết cơ thể ông không tốt, không còn nhiều thời gian, cũng không muốn cãi nhau với ông nhưng cô nhìn thoáng qua Tô Dục Tú đang trong tay họ thì lại không nhịn được.

“Đưa con lại cho cháu.” Ngữ khí của Tô Song Song không tốt, vì khi có chuyện liên quan tới con mình thì cô khó tính tảo được.

“Song Song, tới bây giờ mà con còn chưa rõ!” Chiến lão gia tử vồ vào tay vịn, hét lớn, sau khi hét xong thì lại ho kịch liệt.

Tô Song Song thấy Chiến lão gia như vậy cũng lo lắng, muốn tới phía trước, thế nhưng lại sợ ông ra lệnh tóm cả cô và đứa bé thì phải làm sao.

Chiến Hâm nhìn thấy Chiến lão gia như vậy thì quay qua nói với Tô Song Song: “Tô Song Song, ông nội đang bệnh, cô đừng có làm ông tức giận nữa!”

Lúc này, Tần Mặc lại giữ chặt tay Tô Song Song, cả người Tô Song Song cứng lại, cô không nhìn Tần Mặc nhưng từ trên tay truyền lại lực độ thì cô thấy Tần Mặc bây giờ rất hồi hộp, bởi vì tay anh vẫn luôn khô ráo mà giờ này đã có chút mồ hôi.

Tô Song Song liền cảm thấy khó chịu, bốn năm này họ đều là hành hạ lẫn nhau, thời gian trôi qua trong đau khổ, mặc dù hai người còn trẻ thể nhưng Tô Song Song không muốn lãng phí dù chỉ một phút một giây khi hai người ở cùng nhau.

“Ông ngoại, con với Tần Mặc là thật tâm yêu nhau, chẳng lẽ ông thật sự muốn vì thù hận của hai nhà Chiến gia và Tần gia mà chia rẽ con và Tần

Mặc sao? Con thật sự yêu anh ấy, nếu không thể ở bên anh ấy thì con sẽ đau khổ cả đời.”

Chiến lão gia nghe xong lời Tô Song Song, mặc dù hơi áy náy và cảm động nhưng vì thù hận đã cắm rễ rất sâu vào trong lòng ông nên ông vẫn thờ hờn hển mà không nói câu nào.

“Chẳng lẽ sự thù hận quan trọng như vậy sao?” Tô Song Song lại hỏi một lần nữa nhưng Chiến lão gia vẫn im lặng.

Tô Song Song hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại một lát sau khi mở mắt ra, cô nắm chặt tay Tần Mặc, đưa hai tay của họ lên.

“Trả con lại cho tôi, tôi và anh ấy sẽ không tách ra nữa, nếu các người cảm thấy không thể đồng ý thì tôi có thể rời khỏi Chiến gia, hai bên sẽ không còn quan hệ gì nữa như vậy thì đã giải quyết được rồi đúng không!”

“Con! Song Song! Làm sao mà con ngốc như vậy, nếu không có Chiến gia thì nó làm sao có thể quý trọng con được!” Chiến lão gia lo lắng cho Tô Song Song nên nói với giọng khuyên bảo.

“Con tin tưởng anh ấy!” Tô Song Song rất kiên quyết, thái độ rất cố chấp mà nhìn Chiến lão gia tử, sợ ông vẫn không chịu buông tha hai người nên nói thêm một câu: “Kể cả kết quả là tốt hay xấu thì con đều không hối hận, mà con tin tưởng chỉ ở bên anh ấy con mới có hạnh phúc!”

Chiến lão gia nhìn Tô Song Song, hai người đối mặt, hơn nửa ngày sau thì Chiến lão gia tử thở dài, quay đầu nhìn người đang ôm Tô Dục Tú, nói: “Đưa trả thẳng bé cho nó!”

Tô Song Song nghe vậy mắt sáng lên, vội vàng muốn ôm Tô Dục Tú trở về, thế nhưng Tần Mặc ngăn cô lại, tự mình ôm Tô Dục Tú trở về.

Nhìn thấy con của mình trở về thì Tô Song Song yên lòng, cả người cũng nhẹ nhàng hơn.

“Ông nội, làm sao ông lại...” Chiến Bảo Nhi thấy vậy rất khó chịu nên vội vàng hỏi.

Chiến lão gia lạnh lùng nhìn thoáng qua Chiến Bảo Nhi làm cô ta không dám nói nữa, ông hừ lạnh một tiếng rồi quát: “Việc của Chiến gia còn chưa tới lượt cháu làm chủ, cháu lại còn làm ra sự tình mất mặt như vậy! Đừng nói nữa, càng mất mặt thêm!”

Chiến Bảo Nhi im lặng, cực kỳ tức giận mà nhìn Tô Song Song, Chiến lão gia lại nhìn Tô Song Song, rồi bất đắc dĩ nói: “Chờ tới bụng của Bảo Nhi lớn lên thì ta lại tới tìm hai người.”

Sau khi một đám người này lại đi ra ngoài, Tô Song Song mới cảm thấy hai chân mềm nhũn, mỗi tay cô ôm một đứa bé, lúc này mới cảm thấy cơ thể mình hơi run rẩy.

Tần Mặc đuổi tay ra vuốt nhẹ mái tóc Tô Song Song, thấy người cô run rẩy thì dùng giọng nói mềm mại an ủi: “Yên tâm đi, có anh ở đây, không ai có thể đưa em và các con đi.”

Tô Song Song ngồi yên một lúc, thấy Bánh Bao lại ngủ say thì đặt bé lên trên giường, hai tay ôm Tô Dục Tú, rơi nước mắt. “Màn Thầu, mẹ xin lỗi con, luôn để con gặp nguy hiểm!”

Thật ra Tô Dục Tú vẫn còn đang sợ hãi nhưng khi thấy Tô Song Song khóc thì lại hơi khó chịu, nó cố ý nghiêm mặt lại, vươn tay ra xoa xoa nước mắt trên mặt Tô Song Song.

Một lát sau nó cắn môi, nói một cách rất miễn cưỡng: “Nếu mẹ muốn ở bên cạnh chú thì con sẽ không phản đối, thế nhưng con vẫn không thích chú.”

Tô Dục Tú có thể chấp nhận Tần Mặc là Tô Song Song đã rất vui mừng rồi, ánh mắt của cô sáng lên, vui tới phát khóc, ôm chặt lấy Tô Dục Tú.

Tô Song Song vẫn khó có thể nói sự xúc động của mình lúc này, nên cô hôn mạnh Tô Dục Tú một cái, thấy Tô Dục Tú quệt miệng có vẻ khó chịu, cô lại cười cười.

“Chúng ta về nhà đi!” Tần Mặc dùng một tay lôi Tô Dục Tú từ trong ngực Tô Song Song ra, tại sao mình lại cảm giác hơi ghen ghét khi thấy Tô Dục Tú ở trong ngực Tô Song Song vậy?

Tô Dục Tú còn muốn được Tô Song Song ôm một lúc nữa nhưng lại bị Tần Mặc lôi ra, nó đập đập một cái tỏ vẻ khó chịu, thế nhưng sự giãy dụa của nó không có tác dụng đối với Tần Mặc.

Tần Mặc trực tiếp đưa Tô Dục Tú cho Bạch Tiêu, giọng nói vẫn bình thường: “Đứa bé này giao cho cậu, tôi muốn cùng Song Song nói chuyện riêng, nói về những sự tình trong bốn năm nay!”

Tô Song Song lúc đầu còn hơi lo lắng nhưng nghe thấy Tần Mặc muốn nói những chuyện xảy ra trong bốn năm này thì lại cảm thấy hai người đúng là cần nói chuyện, vậy nên gật đầu.

Tần Mặc đưa Tô Song Song về nhà trọ lúc trước họ thuê, Tô Song Song mở cửa ra, thấy phòng vẫn không thay đổi gì, mặc dù bốn năm đã qua đi nhưng cô vẫn quen thuộc những vật trong phòng này.

Tô Song Song nhìn những cảnh vật quen thuộc này, trong lòng vẫn đang oán hận chính mình, nếu lúc trước mình có thể tin tưởng Tần Mặc thì hai người họ sẽ không phải chịu đựng sự đau khổ này.

Khi Tô Song Song nghĩ vậy thì quay đầu nhìn Tần Mặc, vừa muốn nói xin lỗi thế nhưng Tần Mặc dùng một tay kéo cô lại, một tay khác để lên trên gáy cô, hôn vào đôi môi cô một nụ hôn nồng cháy.

Nụ hôn này rất dài, tới lúc Tô Song Song suýt nữa thì không thở nổi thì Tần Mặc mới buông cô ra, chỉ là cái trán vẫn dán vào trán Tô Song Song.

“Không phải anh định nói...”

“Đây là việc mà bốn năm qua anh vẫn muốn làm!” Tần Mặc nói nhiều hơn bình thường, hơi thở ấm áp phả lên mặt Tô Song Song làm cô mê mẩn.

Không biết từ khi nào Tô Song Song và Tần Mặc đã lăn trên giường, lúc này cả hai đều không muốn nghĩ gì cả, chỉ muốn dùng cách đơn giản nhất để đền bù bốn năm không có nhau này.

Tần Mặc đối phương pháp liên tục giằng vò Tô Song Song cả đêm, giống như muốn dùng tất cả sự nhớ nhung của bốn năm qua thả ra ngoài, tới tận sáng ngày hôm sau Tô Song Song mới mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Tần Mặc rất ít khi có được thời gian yên tĩnh này, ôm Tô Song Song nằm yên bình trên giường, chỉ là điện thoại đột nhiên vang lên, anh bực mình đang định tắt máy thì thấy là Bạch Tiêu gọi, suy nghĩ chút rồi vẫn đồng ý nghe cuộc gọi.

Điện thoại vừa nổi xon thì Tần Mặc không cẩn thận nhấn vào loa ngoài, chỉ nghe thấy tiếng chửi của Bạch Tiêu từ bên kia: “Con mẹ nó! Tần Mặc, hai đứa bé đã bị cướp đi! Khụ khụ!”

Tần Mặc nghe vậy thì con người co lại, chưa kịp hỏi lại thì Tô Song Song đã bị đánh thức, nghe thấy vậy liền phản ứng lại, cướp lấy điện thoại, cuống cuồng hỏi: “Ai? Ở đâu?”

Bạch Tiêu không kinh ngạc khi nghe thấy giọng của Tô Song Song, anh ta chui ra khỏi chiếc xe đang bốc khói, lại ho hai tiếng mới lấy lại được giọng của mình, cắn răng nói: “Là Chiến Doanh với Chiến Bảo Nhi!”

Tiếng xe cứu thương truyền tới từ bên kia điện thoại, Tô Song Song vẫn chưa mất lý trí nên hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Tôi không sao, để Tần Mặc đi tìm đứa bé về! Hai người kia cũng không dễ nói như Chiến lão gia đâu, cẩn thận họ ép hai đứa trở về Thượng Hải đó!”

“Hai đứa bé đều bị bắt sao?” Tần Mặc đã tỉnh táo lại, vội vàng hỏi.

“Đúng, Tần Mặc, anh nhanh đi tới vùng ngoại ô đi, tôi đoán là họ tới nhà kho bỏ hoang đấy!” Bạch Tiêu nói xong liền ho sặc sụa, lúc này anh ta không nói được gì nữa.

Tần Mặc lập tức đứng dậy, cầm quần áo mặc vào người, Tô Song Song hơi sững sờ nhưng cũng vội vàng mặc quần áo, nhưng cả người cô rất đau, cả người mỏi nhừ.

Tới cuối cùng không biết là do lo lắng hay bị đau mà nước mắt của cô tuôn rơi.

Tần Mặc nhìn Tô Song Song rồi dặn dò: “Em ở nhà đi, anh sợ mục tiêu chính của họ là em...”

“Không được! Em phải đi, cùng lắm là em chờ ở trên xe!” Tô Song Song đi tới cạnh Tần Mặc, một bước không rời.

Tần Mặc suy nghĩ, muốn để cho Tô Song Song không đi không được, cô ấy không ở cạnh mình thì mình còn lo lắng hơn nên gật đầu, sau đó lại nhét điện thoại của Tô Song Song vào trong tay của cô.

“Để anh lái xe, em gọi điện thoại cho Chiến lão gia, để ông ấy cũng nghĩ cách!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 466: Chọn Một Trong Hai

Tần Mặc và Tô Song Song chạy đến bên ngoài nhà kho bỏ hoang ở vùng ngoại ô, ngay lập tức cho người bao vây toàn bộ nhà kho, Tô Song Song đang định mở cửa xe bước xuống, Tần Mặc kéo cô lại, nhẹ giọng nói: “Coi chừng rút dây động rừng.”

Tô Song Song hơi sững sốt rồi mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu, không động dậy gì nữa mà đứng đó với vẻ kinh hồn bạt vía, một lúc sau, Tô Song Song bỗng nhiên ngẩng đầu, đặt hết tất cả hy vọng của mình lên người Tần Mặc.

Tần Mặc quay đầu lại nhìn đèn sáng trong nhà kho, nắm chặt bàn tay của Tô Song Song, cúi đầu, sau đó dùng hai tay mình nâng gò má của cô, chân thành nói: “Song Song, em ở lại đây trước đi, anh qua đó xem sao.”

“Không... Em...” Tô Song Song đương nhiên không đồng ý, nhưng Tần Mặc lại ngắt lời cô: “Em vào rồi cũng chẳng có ích gì, còn làm anh phân tâm nữa, em cứ đứng đây chờ, anh chắc chắn sẽ không sao, anh sẽ dẫn tụi nhỏ về. Bình an quay lại đây!”

Tô Song Song lắc đầu, Tần Mặc hơi dùng sức nâng mặt cô, làm cô bình tĩnh lại: “Bình tĩnh, bây giờ nhất định phải bình tĩnh, em hãy tin tưởng anh được không?”

“Vâng! Em biết! A Mặc, em tin anh.” Cuối cùng thì Tô Song Song cũng đã bình tĩnh lại được một chút, cô đứng đó, lúc này thì người của Chiến gia cũng đã đến, Chiến Hâm vừa thấy dáng vẻ này của Tô Song Song, vội vàng lại đây.

“Có chuyện gì vậy?” Chiến Hâm tức giận hỏi Tần Mặc, Tần Mặc lại đẩy Tô Song Song vào lồng ngực của Chiến Hâm, nghiêm túc nói: “Chăm sóc cô ấy, đừng để cô ấy làm loạn!”

Tần Mặc nói xong thì quay đầu nhìn thoáng qua Tô Song Song, đi nhanh về phía nhà kho, người của anh đã bao vây xung quanh, anh cúi đầu thương lượng điều gì đó với vệ sĩ.

Chiến lão gia nhìn thoáng qua Tô Song Song, thấy Chiến Hâm không nói gì cả thì bảo người đi về phía Tần Mặc, bọn họ tụ tập lại với nhau, không dám làm điều gì kinh động đến người ở bên trong.

Tô Song Song chỉ cảm thấy cả người đều không còn sức lực gì, cô xụi lơ trong lồng ngực của Chiến Hâm, Chiến Hâm thấy dáng vẻ như vậy của Tô Song Song thì mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không mắng gì, chỉ mang vẻ lo lắng nhìn về phía nhà kho.

“Yên tâm đi, bọn họ sẽ không để đứa nhỏ xảy ra chuyện gì đâu!” Chiến Hâm an ủi vỗ vai Tô Song Song, trong lòng lại bất an, bây giờ đã đoán được đây là việc làm của đám người Chiến Bảo Nhi, chỉ sợ bọn họ sẽ bí quá hóa liều.

Tần Mặc nhìn xung quanh, trầm giọng căn dặn: “Tất cả đều trốn đi, đừng làm cho người ở bên trong cảm thấy áp lực quá, tránh kích thích họ.”

Tần Mặc nói xong mới nhìn về phía Chiến lão gia, nhú mày nói với vẻ không kiên nhẫn: “Chắc là Chiến Bảo Nhi, ông có muốn vào nói chuyện trước không?”

“Cũng được.” Thật ra thì Chiến lão gia cũng tức giận lắm rồi nhưng ông không muốn mất mặt trước Tần Mặc, ông lạnh lùng nói, vừa mở miệng thì khuôn mặt cũng trở nên run rẩy.

Tần Mặc không nói gì nữa, gật đầu, người của Chiến lão gia đi gõ cửa, bên trong lập tức truyền ra tiếng kêu chói tai: “Mấy người ai dám lại đây, tôi sẽ giết hết bọn họ!”

Vốn mọi người chỉ suy đoán chuyện này là do Chiến Bảo Nhi gây ra, thế nhưng khi nghe được tiếng gào thét điên cuồng này thì đã chắc chắn.

Chiến lão gia thở không ra hơi, suýt chút nữa thì đã ngất xỉu, may là vệ sĩ ở bên cạnh đã kịp thời cho ông ngừng thuốc, nên Chiến lão gia mới có thể tiếp tục duy trì sự tỉnh táo.

“Chiến Bảo Nhi, là ông đây!” Chiến lão gia tử tử tin hét lên một tiếng, ra hiệu cho vệ sĩ ở hai bên mở cửa ra.

Tần Mặc và người của anh lập tức trốn đi, cửa mở, Chiến Bảo Nhi nhìn thấy là Chiến lão gia thì hơi thả lỏng, cô ta do dự rồi khàn giọng nói: “Ông nội, ông vào đi!”

Chiến lão gia đi vào trong nhìn thoáng qua, trong kho hàng đồ nát là hai đứa bé bị trói ngồi dưới đất, Bánh Bao sợ đến mức khóc run cả người, Chiến lão gia vô cùng đau lòng.

Chỉ là ông vừa ngẩng đầu lên thì thấy còn có Chiến Doanh, khiến Chiến lão gia tức đến mức muốn ói máu, may mà trong lòng ông vẫn còn nhớ đến mấy đứa nhỏ nên kiềm chế lại, cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

Trong lòng Chiến Bảo Nhi cũng rất rối, vốn cô ta chỉ muốn làm một người trung gian, ai ngờ vừa bắt được đứa bé thì đã bị người ta theo dõi, bây giờ muốn đi cũng không được.

Chiến Bảo Nhi và Chiến Doanh chỉ có thể chờ người đến cứu mình, Chiến Bảo Nhi nghĩ đến người đó, bây giờ cô ta chỉ còn có thể đặt hết hy vọng của mình vào người kia mà thôi.

“Đồ hư đồn! Hai đứa lập tức thả hai đứa bé ra ngay đi, bây giờ nhân lúc Tần Mặc còn chưa đến thì ông còn bảo vệ được hai đứa, nếu anh ta đến, hai đứa phải làm sao hả? Hai đứa cho rằng mình thương tổn hai đứa bé này rồi vẫn còn có thể rút lui an toàn sao?”

Lời nói này của Chiến lão gia một nửa là muốn bọn họ thả đứa bé ra, một nửa khác lại là lời thật lòng, dù sao thì đây cũng là cháu trai cháu gái của ông, tuy đã làm việc khiến ông vô cùng tức giận nhưng ông cũng không muốn thấy bọn họ xảy ra chuyện.

Nếu Chiến Bảo Nhi và Chiến Doanh thực sự đã làm hại đến Tô Dục Tú và Bánh Bao thì không cần Tần Mặc, ngay cả ông cũng sẽ không tha thứ cho bọn họ, đến lúc đó chỉ sợ ông sẽ phải làm người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Chiến lão gia rất khó chịu, ông hận không thể tự tay giết hai đứa cháu đã làm ông đau lòng và khổ sở thế này.

Chiến Bảo Nhi đương nhiên là biết độ nghiêm trọng của sự việc, nhưng cô ta cũng biết rất rõ, theo tính tình của Tần Mặc thì cho dù bây giờ cô ta thả đứa bé ra, Tần Mặc cũng sẽ không tha cho họ.

Mặc dù tạm thời được Chiến gia bảo vệ, thế nhưng Tần Mặc cũng sẽ tìm cách làm cho bọn họ sống không bằng chết.

Nghĩ như vậy, Chiến Bảo Nhi không đếm xỉa đến nữa, trong lòng của Chiến Doanh cũng đang suy nghĩ, hẳn chỉ muốn tranh đoạt gia sản, chỉ tiếc là hẳn vô dụng, không cần nói đến Chiến lão gia, ngay cả ba cũng khinh thường hẳn.

Chiến Bảo Nhi rất có địa vị trong gia tộc, vì vậy lần này cô ta kéo hẳn tham gia, hẳn mới đến giúp đỡ, mục đích của hẳn là muốn sau khi chuyện này thành công sẽ được Chiến Bảo Nhi bảo kê, có thể đạt được một vị trí trong Chiến gia.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến, đừng nói đến chuyện sau này, ngay cả bây giờ cũng đã không qua được rồi, hậu quả khi đắc tội Tần Mặc, người trong thành phố này đều biết rất rõ.

Vì vậy bây giờ Chiến Bảo Nhi coi thường cái chết, thế nhưng Chiến Doanh đã hối hận, hắn nắm tay hai đứa bé, định giao tụi nó ra nhưng Chiến Bảo Nhi nhanh tay nhanh mắt, cầm kim đâm về phía hắn trước một bước.

Chiến Doanh lập tức mất hết sức lực, ngã xuống đất, trước khi ngất đi thì nhìn Chiến Bảo Nhi với vẻ không cam lòng, nổi giận thét lên một tiếng: “Mày muốn chết cũng đừng kéo theo tao!”

Ở cách đó không xa Chiến lão gia thấy biến cố này, vội vàng la lên: “Chiến Bảo Nhi, anh con đã làm đúng rồi! Nếu con lại tiếp tục làm sai nữa, ông nội cũng chẳng giúp được cho con nữa đâu!”

Một câu ông nội, lại làm cho Chiến Bảo Nhi cười lạnh, cô ta đến trước mặt hai đứa bé, cây dao trong tay cô ta lướt qua lướt lại trên mặt của Tô Dục Tú và Bánh Bao, nụ cười trên mặt càng lúc càng lạnh lùng.

“Ông già? Ông nói ông là ông nội tôi, thế nhưng từ trước đến giờ ông chỉ xem chúng tôi là ứng cử viên cho vị trí người thừa kế, ông có bao giờ quan tâm đến cảm nhận của chúng tôi đâu!”

“Ông... Mày là đứa hư hỏng!” Chiến lão gia bị tức đến mức bắt đầu ho khan, ho càng lúc càng mạnh hơn, ông đã nói không thành tiếng nữa rồi nhưng ánh mắt lại căng thẳng nhìn chăm chăm vào cây dao trong tay Chiến Bảo Nhi, lo lắng cô ta sẽ vô tình làm bị thương hai đứa bé.

“Ông dám nói ông không thành thối nhìn chúng tôi đấu đá lẫn nhau? Ông dám nói ông không chờ người thắng cuối cùng trở thành người thừa kế của mình không?”

Chiến Bảo Nhi càng nói thì càng kích động hơn, cả người cô ta đã có vẻ điên khùng, Chiến lão gia thấy vậy thì thấp thỏm lo sợ, suýt chút nữa thì đã đứng không nổi.

“Trong mắt của ông chỉ có Tô Song Song, ông cho rằng tôi không biết sao, ông hờ hững với nó nhiều năm như vậy nhưng ông luôn ngầm đồng ý cho Chiến Hâm đi giúp nó.”

“Thật ra thì người ông để ý nhất chính là nó, ông cũng đã có suy nghĩ muốn giao cả Chiến gia này cho nó! Nhưng nó lại là cái thá gì chứ? Nó chỉ là một đứa con hoang, một đứa con hoang khác họ!”

Chiến Bảo Nhi càng nói thì càng kích động hơn, Chiến lão gia nghe vậy cũng trở nên kích động nhưng lúc này ông đã không thể nói gì được nữa, chỉ có thể nghe mà thôi.

“Nó chẳng làm được gì cả, chỉ bởi vì nó là con của đứa con gái mà ông yêu nhất? Chỉ vì mẹ nó là con của người phụ nữ mà ông yêu nhất? Một đứa con hoang như vậy nhưng chỉ vì dòng máu trong người nó mà ông coi thường sự cố gắng nhiều năm qua của chúng tôi!”

Chiến Bảo Nhi cười ha ha, ánh mắt lại lạnh lẽo, cây dao trong tay cô ta cắt qua mặt của Tô Dục Tú, Tô Dục Tú lập tức đau đến nhú mào nhưng vẫn ngoan ngoãn không khóc.

Chiến lão gia đau lòng rồi đột nhiên đứng lên, phun ra một ngụm máu, hét lên: “Mày là đứa hư hỏng! Tao không dạy được mày, tao không dạy được mày!”

Mắt Chiến Bảo Nhi nhìn thấy máu thì càng thêm điên cuồng, cô ta cười ha ha, Tần Mặc đứng ở ngoài cửa đã không nhịn được nữa, anh nhanh chân bước vào, nhìn Chiến Bảo Nhi.

“Rốt cuộc thì cô muốn gì? Thứ gì bây giờ tôi cũng cho cô, chỉ cần cô thả hai đứa bé ra!” Tần Mặc chưa bao giờ hạ mình với ai ngoài Tô Song Song.

Chiến Bảo Nhi thấy Tần Mặc đã đến thì rất kinh ngạc nhưng cũng chỉ trong chốc lát cô ta lập tức nhớ đến việc Chiến lão gia cũng đã đến rồi, Tần Mặc không thể nào không biết được.

Cô ta vẫn cười, nụ cười vô cùng hồn nhiên, dáng vẻ giống như khi ở cùng Tần Mặc vào lúc bình thường, cô ta đột nhiên nhíu mày, oán trách nói: “Tần Mặc, từ trước đến nay anh chưa bao giờ quan tâm đến em, chỉ coi em như một con cờ nhưng anh có biết hay không? Em thật sự rất thích anh!”

“Cô thích tôi?” Tần Mặc hừ một tiếng, mang vẻ xem thường, Chiến Bảo Nhi chỉ muốn lợi dụng anh để giữ vững địa vị của mình trong Chiến gia, bây giờ cô ta lại nói thích anh, thật là buồn cười!

Theo tính cách bình thường của Tần Mặc thì chắc chắn sẽ phản kích lại ngay, chỉ có điều bây giờ đứa bé đang ở trong tay cô ta, vậy nên anh không nói gì nữa.

Nhưng căn cứ vào mức độ cẩn thận của Chiến Bảo Nhi, cô ta chỉ cần nhìn vẻ mặt của Tần Mặc thì đã biết anh nghĩ gì, cô ta hơi nheo mắt lại, trong mắt là sát ý.

Đột nhiên Chiến Bảo Nhi nở nụ cười, bởi vì cô ta nghĩ đến một việc rất thú vị, cô ta hồ hững nhìn Tần Mặc, chậm rãi nói: “Tần Mặc, trong hai đứa bé này thì anh chỉ có thể mang về một đứa, anh chọn đứa nào?”

“Chiến Bảo Nhi, tôi muốn mang cả hai đứa bé về, thiếu một đứa, tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết!” Ánh mắt của Tần Mặc lập tức trở nên sắc bén.

Chiến Bảo Nhi bị dọa đến sững sờ, lúc cô ta lấy lại tinh thần thì trong lòng rất bất mã, nhưng cô ta cũng biết Tần Mặc nói được thì làm được, cô ta trợn tròn mắt, trong lòng lại nghĩ ra một kế hoạch.

“Tần Mặc, em cho anh một cơ hội, anh quỳ xuống cầu xin em, nói không chừng em sẽ thả một đứa bé ra!”

Chiến lão gia tử đã ngồi lại trên xe đẩy, ông lập tức trừng to hai mắt nhìn về phía Tần Mặc, bắt Tần Mặc quỳ xuống, đây quả thực là một sự nhục nhã lớn đối với anh!

Tần Mặc nhú mào nhìn Chiến Bảo Nhi, bất ngờ bình tĩnh, anh bình tĩnh hỏi: “Tôi quỳ xuống, cô sẽ thả hai đứa bé?”

Nụ cười ngay miệng của Chiến Bảo Nhi càng đặc ý hơn, cô ta gật đầu, trong giây phút cô ta gật đầu đó, Tần Mặc không chút do dự mà quỳ xuống.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 467: Bây Giờ Mới Giống Như Một Gia Đình

Trong giây phút Tần Mặc quỳ xuống, Tô Dục Tú trừng to hai mắt, nãy giờ cậu vẫn ngoan ngoãn im lặng lại kinh ngạc la lên một tiếng, trong lòng đứa bé chưa bao giờ nghĩ một người đàn ông lợi hại như vậy sẽ quỳ xuống vì bọn họ.

Trong lòng Tô Dục Tú cực kì chấn động, cậu mím chặt môi, không nói một lời, thế nhưng trong đôi mắt rất giống Tần Mặc lại lóe lên tia sáng.

“Ha ha! Tần Mặc anh cũng có ngày hôm nay, thực là hiếm thấy!” Chiến Bảo Nhi đột nhiên nở nụ cười, sau khi cười xong, cô ta dùng tay mình chỉ vào Tô Dục Tú và Bánh Bao, đột nhiên trở nên tức giận.

“Anh vì hai đứa con hoang không biết có phải con của mình không mà quỳ xuống, Tần Mặc, tự tôn của anh đâu mất rồi?” Giọng nói của Chiến Bảo Nhi đột nhiên trở nên chói tai.

Dao trong tay cô ta càng lúc càng gần mặt của Tô Dục Tú hơn, Chiến lão gia thấy vậy thì lo lắng muốn chết, ông giơ tay ra chỉ vào Chiến Bảo Nhi, muốn nói điều gì đó nhưng lại không dám, sợ kích thích đến cô ta.

Tần Mặc lại bình tĩnh quỳ trên mặt đất, không nói gì, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Chiến Bảo Nhi, cho dù cô ta nhục nhã anh thế nào, vẻ mặt của anh cũng chẳng hề thay đổi, anh lạnh lùng nói: “Cô có thể thả bọn nhỏ ra chưa?”

Chiến Bảo Nhi trừng mắt, cười lạnh nhìn Tần Mặc, giống như đang xem một câu chuyện cười vậy, lần đầu tiên cô ta có cảm giác hơn người, cảm

giác này làm cô ta lâng lâng.

“Không thể nào! Tần Mặc anh cứ quỳ ở đây đi!” Chiến Bảo Nhi nói xong, dùng ánh mắt ác độc nhìn ra cửa, hét lên: “Ô Song Song đâu! Ô Song Song ở đâu rồi?”

“Mấy người đều đến hết cả rồi, sao cô ta không đến được chứ!”

Tần Mặc vừa nghe Chiến Bảo Nhi nhắc đến Ô Song Song, khuôn mặt không có biểu cảm gì đột nhiên lộ ra vẻ buồn bực bất an, anh nhíu mày nhìn Chiến Bảo Nhi, vẫn chưa kịp nói gì, ngoài cửa đã truyền đến một trận ồn ào, sau đó thì Ô Song Song lao đảo chạy vào.

Tần Mặc không quay đầu nhìn lại, chỉ cần nhìn vẻ mặt hưng phấn của Chiến Bảo Nhi, anh đã biết Ô Song Song đi vào, anh đột nhiên quay đầu lại, hung dữ nhìn Ô Song Song, quát lên: “Em vào đây làm gì!”

Ô Song Song nhìn thấy Tần Mặc đang quỳ trên đất, lập tức kinh ngạc che miệng, cô vẫn còn nhớ rõ lần trước vì mình mà Tần Mặc đã quỳ xuống, Ô Song Song liền khó chịu muốn chết.

Chiến Bảo Nhi không cho cô có cơ hội nói gì, cô ta cầm dao dè vào Tô Dục Tú, hét to một tiếng: “Cô cũng quỳ xuống đi!”

Ô Song Song tự nhiên không chút do dự, quỳ xuống bên cạnh Tần Mặc, Tần Mặc thấy Ô Song Song cũng quỳ xuống liền tức giận, Chiến lão gia còn kích động hơn anh.

Rốt cuộc thì Chiến lão gia đã không nhịn được nữa, hét lên một tiếng: “Chiến Bảo Nhi! Mày làm đủ chưa! Lại còn làm tiếp nữa, mày muốn chết sao?”

“Ông câm miệng đi! Ở đây không có chỗ của ông!” Chiến Bảo Nhi đã mất hết lý trí, sắc mặt của ba người ở đây đều trở nên rất khó coi, không

phải bởi vì sự nhục nhã của Chiến Bảo Nhi, mà là vì trong lòng họ đã bắt đầu sợ hãi.

Nếu Chiến Bảo Nhi vẫn còn muốn sống thì chuyện này còn có thể thảo luận được, nhưng với dáng vẻ hiện nay của cô ta, ngay cả người duy nhất có thể bảo vệ cô ta là Chiến lão gia thì cô ta cũng chẳng thêm để ý đến nữa, có lẽ trong lòng Chiến Bảo Nhi đã có ý nghĩ muốn chết.

Đột nhiên Tô Song Song trừng to hai mắt, cô bị hù đến mức suýt chút nữa thì hét ra tiếng, Tần Mặc vội che miệng cô lại, Chiến Bảo Nhi nhận thấy có gì đó bất thường, tất cả sự chú ý của cô ta đều hướng về phía Tần Mặc và Tô Song Song, một người vệ sĩ đứng bên cạnh Chiến Bảo Nhi cũng nhìn theo.

Trong nháy mắt này, phía sau cô ta bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay, chặn ngang và khống chế Chiến Bảo Nhi lại, lúc này Tần Mặc cũng nhanh chóng lao đến, đá một cú vào người vệ sĩ kia.

Tô Song Song cũng phản ứng lại, vội vàng chạy về phía Tô Dục Tú và Bánh Bao, kéo hai đứa bé quay lại, vệ sĩ của Chiến lão gia cũng đi đến, giúp Tô Song Song ôm đứa bé lại.

Tô Song Song thấy hai đứa bé đã được ôm về, Tần Mặc cũng đánh ngã được người vệ sĩ kia thì thở phào nhẹ nhõm nhưng đột nhiên lại nghe được một tiếng rên, cô vội vàng quay đầu lại.

Lúc này Tô Song Song mới nhận ra người đó là Tần Dật Hiên đã lâu không thấy, nhưng Tô Song Song chưa kịp suy nghĩ gì thì đã phát hiện ra sự khác thường của Tần Dật Hiên.

Cô nhìn xuống dưới thì thấy Tần Dật Hiên ôm bụng, giữa những khe hở của ngón tay là máu đang chảy ào ào ra ngoài, giống như không thể dừng lại.

“Anh! Máu!” Tô Song Song kinh ngạc hét lên một tiếng, lúc này Tần Mặc đã xoay người lại đánh Chiến Bảo Nhi ngất xỉu, anh đưa tay ra đỡ Tần Dật Hiên.

Tô Song Song hơi sững sốt, lập tức phản ứng lại, cô quay đầu lại hét lên một tiếng: “Mau gọi xe cứu thương! Xe cứu thương!”

Tô Song Song ngồi trên ghế ngay hành lang của bệnh viện, trái tim vẫn đập mạnh liên hồi, tuy rằng lúc Tần Dật Hiên được đưa vào phòng giải phẫu thì bác sĩ đã nói sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần khâu lại miệng vết thương thôi, thế nhưng Tô Song Song vẫn lo lắng đến mức cả người đều run rẩy.

Tần Mặc ngồi bên cạnh Tô Song Song nhìn thoáng qua cửa phòng giải phẫu, không nói gì nhưng lại đưa tay ra ôm Tô Song Song vào ngực mình, hơi dùng sức.

Thời gian giải phẫu kéo dài trong vòng một tiếng, đợi đến lúc Tần Dật Hiên được đưa ra, Tô Song Song liền đứng dậy, có lẽ là do dùng sức quá mạnh nên cơ thể cô lão đảo, Tần Mặc vội vàng đỡ cô lại.

Bác sĩ cười khẩu trang ra, gật đầu với Tần Mặc, chào hỏi một tiếng rồi vội vàng mở miệng nói: “Tần phu nhân cứ yên tâm, anh của cô không sao đâu, trước khi vết thương khép lại thì đừng để dính nước, chú ý nghỉ ngơi là ổn.”

Lúc này Tô Song Song mới thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc vội ra hiệu cho bác sĩ, bác sĩ lập tức hiểu ý, ông bổ sung thêm một câu: “Bây giờ bệnh nhân cần nghỉ ngơi nhiều hơn, đợi đến lúc cậu ấy hết thuốc mê tỉnh dậy rồi hãy đến thăm.”

“Bác sĩ, vậy lúc nào anh tôi mới tỉnh?” Vị bác sĩ này đang định nhìn Tần Mặc nhưng cố kiềm lại, suy nghĩ một lát rồi nói với vẻ không chắc chắn: “Chắc là sáng mai.”

Tô Song Song vừa nghĩ thì lập tức đau đầu, Tần Mặc đỡ cô, đề nghị: “Yên tâm đi, anh đã căn dặn người chăm sóc rồi, em cứ về nghỉ ngơi trước đã, dù sao thì bọn nhỏ vẫn cần được an ủi một lát.”

Vốn Tô Song Song còn hơi do dự nhưng cô vừa nghe đến hai đứa bé thì trong lòng vẫn chưa thả lỏng được, cô suy nghĩ rồi gật đầu, chỉ có điều vẫn không yên tâm nói tiếp: “A Mặc, khi nào anh ấy tỉnh dậy, anh phải để bọn họ báo cho em biết ngay!”

“Được, anh về với em.” Tần Mặc vỗ về an ủi Tô Song Song, lộn xộn cả ngày hôm nay, ngay cả anh cũng cảm thấy giống như đang ở trên tàu lượn siêu tốc vậy, rất mệt mỏi.

“Ừ, về nhà nhìn mấy đứa nhỏ trước.” Tô Song Song thở phào một cái, lúc đi cô vẫn không yên tâm mà quay đầu nhìn về phía phòng bệnh của Tần Dật Hiên.

Hai đứa bé cũng không được đưa về nhà mà được Chiến Hâm và Lục Minh Viễn mới đến chăm sóc ở trong xe, Bánh Bao đã dựa vào người Chiến Hâm ngủ, còn Tô Dục Tú lại cúi đầu im lặng.

Tô Song Song vừa lên xe thì sợ đánh thức Bánh Bao, liền ôm Tô Dục Tú vào ngực mình, oà khóc.

Tiếng khóc đê nén này làm Chiến Hâm chẳng biết nên nói gì, hắn chỉ có thể ôm Bao Tử rồi thở dài một hơi, Lục Minh Viễn cũng chẳng chịu nổi bầu không khí thế này, hắn nhảy xuống xe chào hỏi với Tần Mặc, rồi muốn đi thăm Bạch Tiêu.

Tần Mặc kéo Lục Minh Viễn lại, lúc này anh mới nhớ đến việc của Bạch Tiêu, anh không yên tâm hỏi một câu: “Không có vấn đề gì chứ?”

Tần Mặc biết Bạch Tiêu không bị gì nguy hiểm đến tính mạng nhưng anh lại sợ anh ta bị thương đến chân tay, Lục Minh Viễn lắc đầu, lúc này

Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, anh buông tay ra rồi đẩy hẳn một cái: “Đi đi, chăm sóc cho cậu ta thật tốt nhé.”

Lục Minh Viễn nghe được câu nói này thì lập tức run người, giống như muốn ới vậy, hẳn nhìn Tần Mặc, bất mãn nói: “Lời nói này của anh làm như tôi và hẳn có gian tình vậy.”

Tần Mặc chẳng thềm phản ứng với hẳn nữa, anh quay đầu lại định đi khỏi, Lục Minh Viễn lại cười với vẻ chế nhạo nói: “Đông Phương Nhã đã về rồi, vết thương này của Bạch Tiêu rất đúng lúc.”

Tần Mặc nghe thấy, cũng cong khóe miệng, xoay người lại rồi đi chăm sóc Tô Song Song và hai đứa bé.

Tần Mặc lên xe, Chiến Hâm nhìn thoáng qua anh một cái, tuy trong mắt cô có vẻ không cam lòng, thế nhưng cô cũng không thể quay về nhà cũ của Tần gia được, Chiến Hâm nhẹ nhàng đặt Bánh Bao vào lòng cô, xuống xe.

Bao Tử vẫn còn đang ngủ, Tô Song Song sợ không an toàn nên vội vàng ôm chặt, sau đó cô lại nhìn về phía Tần Mặc rồi nhìn sang Tô Dục Tú, dáng vẻ của Tần Mặc rất thản nhiên, anh đưa tay ra với vẻ lại đây ba ôm con.

Tô Song Song vừa nhìn Tô Dục Tú trong lòng lại lo lắng, cô biết đứa bé này có ngăn cách với Tần Mặc, hơn nữa ngăn cách đó còn rất lớn.

Nhưng một giây sao, Tô Song Song trở nên kinh ngạc, Tô Dục Tú duỗi tay nhỏ của mình ra, lao vào ngực của Tần Mặc, có điều cậu cũng không hài lòng nói: “Đừng tưởng là tôi đã tha thứ cho chú, tôi chỉ không muốn té xuống rồi bị thương thôi, mẹ sẽ đau lòng.”

“...” Tô Song Song suýt chút nữa thì không nhịn được mà bật cười, cô dùng sức ôm chặt Bánh Bao, nhìn cơ thể nhỏ bé của Tô Dục Tú được Tần Mặc ôm lấy, cuối cùng cũng xem như có cảm giác của một gia đình.

Tần Mặc vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh như núi đó, lúc xe khởi động thì đôi tay ôm Tô Dục Tú của anh hơi dùng sức, có vẻ rất lo lắng người trong tay mình, Tô Dục Tú cảm nhận được điều đó, cậu cũng lại gần anh hơn.

Về đến nhà cũ của Tần gia, lúc này Tô Dục Tú đã ngủ, nhưng cũng ngủ không ngon lắm, Tô Song Song quay đầu nhìn miếng băng gạc dán trên mặt Tô Dục Tú, mắt cô lại đỏ lên.

Tần Mặc đưa tay ra xoa đầu Tô Song Song, nhẹ giọng nói: “Chỉ bị thương ngoài da thôi, sẽ không để lại sẹo đâu, đừng lo quá, khi còn bé thì đứa nhóc nào không bị thương chứ.”

Tần Mặc vừa an ủi cô, Tô Song Song nghĩ lại thấy cũng đúng nên gật đầu, Tần Mặc thấy Tô Song Song không suy nghĩ nhiều nữa, lại nói tiếp: “Anh ôm con vào trước, em ôm Bánh Bao được không?”

Tô Song Song gật đầu, mở cửa xe, ôm Bánh Bao, hai người đi song song nhau, trong lòng ngực mỗi người là một đứa bé, làm ánh mắt của bác tài xế cũng trở nên dịu dàng, ông thở dài, sau đó lại nở nụ cười, than thở trong lòng, cuối cùng thì nơi này cũng giống như một gia đình.

Sắp xếp cho hai đứa bé xong, Tô Song Song mới cảm thấy mệt mỏi, cô ngồi dựa vào giường, Tần Mặc ở bên cạnh đột nhiên cúi người xuống, ôm ngang cô lên.

Tô Song Song hơi sửng sốt, lần cuối cùng cô được anh ôm kiểu công chúa một cách bình yên thế này hình như đã rất lâu rồi, nhưng cái cảm giác này vẫn rất quen thuộc, cô dứt khoát thả lỏng người, dựa sát vào ngực của Tần Mặc, tai cô đúng lúc kề sát vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng và mạnh mẽ như vậy, vô thức rơi vào giấc ngủ.

Tần Mặc ôm Tô Song Song về phòng, cúi đầu nhìn mới thấy Tô Song Song đã ngủ, anh nhìn dáng vẻ bình yên dựa vào lồng ngực mình của cô thì

hơi cong môi, cuối cùng vẫn không nhin được, cúi đầu nhẹ nhàng hôn vào trán Tô Song Song.

Tần Mặc ôm cô một lát, cảm thấy Tô Song Song không thoải mái động đây, anh lại không nỡ đặt Tô Song Song lên giường, anh cẩn thận cởi vớ ra cho cô, dùng “tuyệt kỹ” không thành thạo của mình mà cởi áo ngực giúp cô, lúc này anh mới nằm bên cạnh Tô Song Song, cầm tay rồi ngủ cùng với cô.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Âu Dương Minh Xuất Hiện

Sáng sớm hôm sau Tô Song Song tỉnh dậy, cả người cô đã thoải mái hơn nhiều, nhưng trong giây phút cô mở mắt ra lại cảm thấy có gì đó hơi lạ.

Tô Song Song từ từ quay đầu, khi nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Tần Mặc thì ngẩn người, ánh nắng vàng chói chiếu vào lông mi dài của Tần Mặc, làm khuôn mặt góc cạnh của anh lộ ra vẻ dịu dàng.

Tô Song Song vô thức giơ tay ra, muốn chạm vào đôi lông mi dài và đẹp thế đó, ai ngờ cô vừa giơ tay ra, Tần Mặc lại mở mắt.

Tô Song Song bị hù đến mức nghiêng người về phía sau, suýt chút nữa thì rơi xuống giường, cũng may Tần Mặc đưa tay ra kịp, kéo Tô Song Song lại rồi ôm cô vào ngực mình.

“Chào buổi sáng...” Tần Mặc nói xong thì nhẹ nhàng hôn Tô Song Song, cô vẫn chưa hoàn hồn lại, một giây sau anh lại giơ tay ra sờ vào đầu cô, dịu dàng nói: “Ngoan nào, không sợ nữa.”

Tô Song Song càng kinh ngạc vì lời nói của Tần Mặc hơn, cô lập tức giơ tay ra, sờ vào trán anh, lại sờ vào trán mình, sau đó thì khó hiểu lầm bầm: “Không nóng mà!”

“...” Khuôn mặt đang dịu dàng của Tần Mặc liền khôi phục lại vẻ mặt không biểu cảm như lúc trước, anh chống người dậy, mang vẻ ghét bỏ nhìn Tô Song Song, cảm thấy mình ở đây để đỡ dành cô thật là đàn gảy tai trâu mà!

Tô Song Song cũng dậy theo, cô bị ánh mắt ai oán của Tần Mặc làm cho khó hiểu, cô đang định cúi đầu hỏi anh, lại đột nhiên nhớ đến việc Tần Dật Hiên vẫn còn ở trong bệnh viện.

Tô Song Song lập tức nắm cánh tay của Tần Mặc, lo lắng hỏi: “A Mặc, hôm qua anh ấy đã tỉnh chưa? Chúng ta đến bệnh viện ngay đi, đúng rồi! Em còn phải chuẩn bị cháo cho anh ấy nữa, anh ấy có thể ăn cháo được chưa?”

Những câu hỏi liên tiếp này đã thể hiện sự quan tâm của Tô Song Song đối với Tần Dật Hiên, đương nhiên là Tần Mặc sẽ không vui, anh cúi đầu nhìn Tô Song Song giương nanh múa vuốt đi mặc quần áo, anh lại im lặng mím môi, rõ ràng là tâm trạng rất tệ.

Tô Song Song vội vàng mặc quần áo, quay đầu lại thì thấy Tần Mặc vẫn còn ngồi trên giường, cô hơi sốt ruột, giọng nói cũng đã cứng lại: “Sao anh vẫn chưa đi mặc quần áo vậy!”

“Em vẫn quan tâm anh ta đến vậy sao?” Rốt cuộc thì Tần Mặc đã mở miệng nhưng trong chớp mắt đó anh đã nhíu mày lại, tâm trạng càng lúc càng tệ.

Tô Song Song đứng cạnh giường nhìn Tần Mặc một cái, lập tức hiểu ra, người này đã ghen rồi, đã lâu cô không có cảm giác này, Tô Song Song không thích ứng lắm nhưng trong lòng cô lại cảm thấy ngọt ngào.

Cuối cùng thì Tô Song Song cũng không nhịn được nữa, cô nhẹ nhàng cười ra tiếng, nụ cười này của cô khiến Tần Mặc càng không vui, anh trực tiếp xuống giường, mặc quần áo, định không thèm để ý đến Tô Song Song.

Nhưng Tô Song Song đứng lại gần anh, cẩn thận từng chút một kéo dây lưng của Tần Mặc, có vẻ đang muốn đùa dai.

Cuối cùng Tần Mặc cảm thấy phiền quá, quay đầu lại nhìn cô, không nhịn được nói: “Nếu em muốn cái quần này, anh sẽ cởi ra cho em.”

“Em không muốn quần, em muốn anh!” Tô Song Song nói xong thì nắm lấy bàn tay to của Tần Mặc, ý cười nơi khóe miệng vẫn không kiềm lại được.

Lúc này đến lượt Tần Mặc sững sờ, có điều anh vẫn nhú mào nhưng lúc anh mở miệng thì giọng điệu đã mềm mại hơn nhiều: “Em xem anh ta là anh trai, nhưng anh ta chưa bao giờ xem em là em gái cả.”

Tô Song Song cũng yên tĩnh lại, bàn tay đang nắm Tần Mặc hơi run, cô nói lời thật lòng của mình: “A Mặc, em biết nhưng anh ấy chưa bao giờ hại em cả, lần này vì cứu hai đứa bé, anh ấy cũng đã bị thương, về tình về lý em đều không thể mặc kệ anh ấy được.”

Tô Song Song nói đến đây thì ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của Tần Mặc, ánh mắt rất kiên định: “Sau lần này, nếu anh ấy có thể xem em như em gái, chúng ta sẽ lui tới thường xuyên, nếu không thì không gặp nữa.”

Tần Mặc nghe được câu này thì mắt đã sáng lên, anh chưa bao giờ nghĩ đến Tô Song Song sẽ ra một quyết định như vậy.

“Quyết định này đều tốt cho em và anh ấy, nếu em đã không thể đáp lại được tình cảm đó, thì tốt nhất là để anh ấy nhanh chóng tìm được một nửa khác của mình!” Tô Song Song nói đến đây thì nở nụ cười, cô có vẻ rộng rãi hơn rất nhiều.

Tần Mặc gật đầu, xoay người lại rồi tiếp tục mặc quần áo, có điều đã đồng ý: “Chắc một lát nữa anh ta mới tỉnh được, anh đi với em.”

“Ừ ừ! Đúng rồi A Mặc, anh ấy có ăn được cháo không vậy? Em có cần đi làm không? A! Anh có ăn không? Ôi chao, em vẫn nên đi xem Bánh Bao và Mãn Thần đã dậy chưa đã, nếu không thì Bánh Bao sẽ khóc...”

Tô Song Song nói liên tục nhưng Tần Mặc nghe lại không cảm thấy buồn bực, ngược lại còn có cảm giác ấm áp của gia đình.

Tô Song Song sắp xếp cho Bánh Bao và Mần Thầu xong, lúc đi theo Tần Mặc đến bệnh viện, cũng vừa lúc Tần Dật Hiên mới tỉnh lại, Tần Dật Hiên thấy Tô Song Song thì cúi đầu, trong một lúc cũng không biết nên nói gì.

Tô Song Song lại rất lạc quan, cười đưa canh thanh đạm mà mình đã làm xong ra, líu ra líu rít nói: “Anh, anh có thấy không thoải mái chỗ nào không? Anh muốn ăn gì, hai ngày nữa em làm cho anh ăn!”

“Còn tốt, không bị thương nghiêm trọng lắm...” Tần Dật Hiên vẫn có vẻ mất tự nhiên, hắn không nhìn Tô Song Song.

Giờ phút này tâm trạng của Tô Song Song cũng hơi áp lực, cô sợ Tần Dật Hiên nhìn thấy mình sẽ lúng túng, bởi vì còn lúng túng có nghĩa là vẫn chưa buông xuống được.

Tô Song Song ngồi cạnh giường bệnh cũng không biết nên nói gì nữa, cuối cùng cô vẫn không nhin được mà hỏi một câu: “Sao anh không đến gặp em?”

Tô Song Song đã về lâu vậy rồi, Tần Dật Hiên không thể nào không biết, thế nhưng hắn vẫn không xuất hiện, quả thực rất kỳ lạ.

Rốt cuộc thì Tần Dật Hiên cũng ngẩng đầu, hắn nhìn Tô Song Song, khẽ mỉm cười, khuôn mặt trắng xám ồm yếu hiện lên một chút sức sống, hắn không che giấu mà nói lời trong lòng của mình: “Anh không muốn làm phiền em, biết em sống tốt thì anh yên tâm rồi.”

“...” Vào lúc này Tô Song Song cũng không biết nên nói gì nữa, cô cũng im lặng theo.

“Song Song, có một chuyện anh muốn nói với em, mặc dù anh biết là không nên, nhưng mà... anh cảm thấy đây là phương pháp xử lý tốt nhất vào lúc này.”

“Ừ ừ! Anh nói đi!” Tô Song Song vội vàng nhìn về phía Tần Dật Hiên nhưng giây phút chạm vào mắt hắc, không biết vì sao nhưng trong lòng Tô Song Song rất hoảng loạn.

Tần Dật Hiên vẫn cười, nụ cười rất dịu dàng, giống dáng vẻ cưng chiều lúc bình thường, thế nhưng lời nói nói ra lại hơi run rẩy, hình như đã phải dùng quyết tâm rất lớn: “Song Song, lát nữa em về đi, trước khi anh có thể bỏ xuống được, chúng ta vẫn không nên gặp nhau thì hơn.”

Tô Song Song hơi sửng sốt rồi cắn môi, tuy trong lòng cô không muốn nhưng cô cũng không muốn thấy dáng vẻ đau khổ của Tần Dật Hiên, cuối cùng cô cố lộ ra một nụ cười ngọt ngào nhưng đôi mắt đã đỏ hết lên.

“Được! Em chờ anh mang chị dâu đến thăm bọn em!” Tô Song Song vừa nói vừa đứng lên, lúc này Tần Dật Hiên đã thu hồi ánh mắt rồi quay đầu, hắc khê gật đầu nhưng không nhìn Tô Song Song.

Tô Song Song vừa ra ngoài liền không nhịn được che mặt lại khóc, Tần Mặc đứng bên cạnh cô, tuy anh không muốn nhìn thấy cô khóc vì người khác, nhưng dù sao Tần Dật Hiên cũng được xem là một ngoại lệ, dù gì thì Tô Song Song cũng xem hắc là anh trai.

Tần Mặc ôm Tô Song Song vào trong ngực, dỗ dành một cách cứng đờ: “Đừng khóc, em chỉ có thể khóc vì anh!”

Lời nói lạnh lùng và bá đạo này lại làm cho Tô Song Song không nhịn được khê cười, thật ra trong lòng cô cũng không khó chịu lắm.

Tần Dật Hiên có thể bắt đầu cuộc sống mới là điều mà cô muốn nhìn thấy nhất, chỉ là cô không nỡ rời xa anh trai mình, tuy không nỡ nhưng lại

vui vẻ nhiều hơn.

Tô Song Song đi theo Tần Mặc ra ngoài, mới đi được hai bước thì hai người đồng thời dừng lại, nhìn ông lão ngồi xe lăn trước mặt mình, tâm trạng vừa mới thả lỏng của Tô Song Song trở nên căng thẳng.

“Ông ngoại...” Tuy trong lòng Tô Song Song vẫn có ngăn cách với Chiến lão gia nhưng vừa nghĩ đến ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi, lại bệnh tật thì không muốn thấy đáng vẻ đau lòng và khổ sở của ông.

Một tiếng ông ngoại này lại làm Chiến lão gia vui vẻ, ông cười híp mắt nhìn Tô Song Song, lại đột nhiên không tự nhiên lắm, ông thở dài rồi quay đầu nhìn Chiến Hâm.

Chiến Hâm bước lên trước một bước, cứ như báo cáo vậy, cô nói tất cả tình huống bây giờ ra: “Chiến Bảo Nhi và Chiến Doanh, ông nội đã đưa bọn họ vào tù rồi, để bọn họ phải chịu khổ, trả giá vì những gì mà bọn họ đã làm ra.”

“Bây giờ Chiến gia đã chia nhà rồi, ông nội và ba của chị sống với nhau, nếu bình thường em rảnh thì mang hai đứa bé qua đây chơi nhiều một chút.” Chiến Hâm nói xong câu cuối cùng thì giọng điệu đã mềm mại hơn nhiều, trong mắt cô cũng mang theo vẻ chờ đợi.

Tô Song Song biết lời của Chiến Hâm cũng chính là lời mà Chiến lão gia muốn nói, cô chưa bao giờ nghĩ đến Chiến lão gia có thể buông tay, Tô Song Song không nhận được nở nụ cười.

Chiến lão gia thấy Tô Song Song cười với mình thì tâm trạng càng tốt hơn nhưng đột nhiên ông lại nhớ đến chuyện gì đó, nghiêm mặt nhìn Tần Mặc nói: “Song Song, chỉ có con và hai bảo bối được đến thôi, người đàn ông này thì không!”

“...” Tô Song Song nghĩ đến việc Chiến lão gia tử có thể lui đến bước này đã là điều không dễ, tuy cô vẫn cảm thấy không biết nói gì nhưng đã hài lòng hơn nhiều rồi.

“Được! Ông ngoại, chỉ có bọn con đi thôi, không cho anh ấy đến!” Thật ra cho dù Chiến lão gia cho Tần Mặc đến thì Tô Song Song cũng không muốn, bầu không khí lúc đó chắc sẽ rất lúng túng, cô cũng không muốn tự tìm khổ cực.

Chiến lão gia đã giải quyết được một tâm sự, ông cẩn thận hẹn Tô Song Song đến vào ngày mai, rồi vui vẻ quay về chuẩn bị, ông vừa đi thì nụ cười trên mặt Tô Song Song càng tươi hơn.

Tuy Tần Mặc không thích Chiến lão gia nhưng anh cũng biết ông ấy là ông ngoại của Tô Song Song, bây giờ thấy hai người có thể xua tan hiềm khích lúc trước, trong lòng anh cũng vui vẻ thay cho cô.

Anh giơ tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ của Tô Song Song, dẫn cô đi về phía trước: “Song Song, chúng ta về nhà!”

Tô Song Song cúi đầu nhìn mười ngón tay đan vào nhau của hai người họ, không nhìn được mà trộm vui vẻ, cứ như đứa bé mà nhẹ nhàng dắt tay nhau, từng bước đi về nhà bọn họ.

Vào lúc họ sắp về đến nhà, tiếng chuông điện thoại của Tô Song Song đột nhiên vang lên, cô vội vàng lấy điện thoại ra, nhìn thấy là một dãy số lạ thì hơi do dự một lát mới bấm nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa liên kết được, Tô Song Song nghe thấy lời nói của đầu dây bên kia, khuôn mặt đang mang theo ý cười lập tức cứng lại.

“Song Song, tôi là Âu Dương, tôi muốn thấy cô lần cuối! Tôi không khống chế được lâu nữa đâu, cô mau đến đi, tôi ở vách núi ngay vùng ngoại ô.”

“Âu Dương Minh?” Tô Song Song nghe được giọng nói này thì kinh ngạc thốt lên một tiếng, cô đang định hỏi điều gì nữa thì bên kia đã cúp điện thoại.

Tô Song Song vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc lại lắc đầu, anh căn bản không tin người bị tâm thần phân liệt đó, có khi chuyện này lại là do tên Âu Dương Văn Nhân giở trò.

Tô Song Song mím môi, giọng nói lúc này là của Âu Dương Minh, không sai được, cô do dự một lát rồi kéo tay Tần Mặc, kiên quyết nói: “A Mặc, chúng ta đi xem thử đi!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 469: Đối Với Hắc Đó Là Một Sự Giải Thoát

Tần Mặc không muốn cho Tô Song Song đi nhưng nếu không cho cô đi bọn họ phải lo lắng rất nhiều nhưng anh biết rõ tính cách của Tô Song Song, không để cô đi, cô nhất định sẽ cảm thấy không được thoải mái.

Tần Mặc đã phải cân nhắc, cuối cùng thì vẫn quyết định cho Tô Song Song đi. Lúc ở trên xe, Tần Mặc còn cố ý dặn Tô Song Song, chỉ sợ cô không kiềm chế được.

"Song Song, lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, em đều phải ở bên cạnh anh, nếu hắc thật sự muốn nhảy xuống vách núi, bốn phía vẫn còn có đội cứu hộ."

Trong lòng Tô Song Song rất rối loạn, tình cảm đối với Âu Dương Minh rất phức tạp, ngày trước cô và hắc ta đều là những người bạn tốt, hắc làm tổn thương cô cũng là bởi vì trong người hắc ta hình thành hai nhân cách, cho nên Tô Song Song cũng không trách hắc.

Chính là đối với hai nhân cách này của hắc, Tô Song Song cảm thấy rất mệt mỏi và sợ hãi, mà không có cách nào để giúp hắc cả, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy vô cùng phức tạp.

Xe vừa đến, Tô Song Song vô thức nắm lấy cánh tay của Tần Mặc, Tần Mặc cúi đầu nhìn cô, nhìn thấy Tô Song Song như vậy, anh chưa vội xuống xe, đưa tay ra xoa đầu cô.

"Làm sao vậy? Tất cả đã có anh rồi, không cần lo lắng." Tần Mặc nói xong nhìn ra ngoài, cách đó không xa ở vách núi đen kia, nhìn thấy một

bóng người đang đứng đó.

"A Mặc, anh nói xem nếu em không đi, anh ta sẽ không sao đúng không? Sẽ không nhảy xuống vách núi? Vậy em phải quay về thôi, nếu anh ta nhìn thấy em, trái lại lại nhảy xuống đó, thì em phải làm sao?"

Tô Song Song càng nghĩ càng rối loạn, cấu vào tay, không kiểm soát được đã tự cấu vào tay mình, Tần Mặc lập tức bắt lấy tay cô, nắm chặt lấy tay của cô, hơi hơi dùng sức.

"Không sao, có anh đi cùng em." Tần Mặc nói xong mở cửa xe, vừa dẫn Tô Song Song đi về phía trước vừa nói: "Anh ta nói, nhân cách thật sự của Âu Dương Minh không thể chống đỡ được bao lâu nữa."

"Bất luận anh ta nhảy hay là không nhảy, chỉ sợ trên đời này cũng không còn tồn tại Âu Dương Minh nữa, cho nên Song Song, em vẫn phải đi gặp anh ta, để tránh việc về sau em sẽ phải hối hận."

Tô Song Song càng nghĩ càng cảm thấy Tần Mặc nói rất đúng nhưng nhìn người đang đứng ở vách núi đen kìa, hai chân cô lại lảo đảo, bước đi thành vòng tròn, làm thế nào cũng thế tiến về phía trước được.

Tần Mặc dừng lại, nhìn chân của Tô Song Song, bình tĩnh nói: "Chân trái!"

Tô Song Song bước chân trái, Tần Mặc nói: "Chân phải!" Tô Song Song lại bước chân phải, cứ như vậy từng bước một tiến tới chỗ đối diện Âu Dương Minh.

Vây quanh Âu Dương Minh là một vài nhân viên cứu hộ, chỉ tiếc là Âu Dương Minh đã đứng gần sát với vách núi, căn bản là không cho người khác cơ hội cứu mình, giống như đã hạ quyết tâm, hôm nay phải chết.

Sắc mặt của Âu Dương Minh rất khó coi, vẻ mặt của sự đấu tranh quyết liệt, Tô Song Song đứng đối diện với hắn, muốn nói gì đó để hắn quay lại nhưng chưa kịp mở miệng, Âu Dương Minh lại là người nói trước.

"Song Song, xin lỗi." Nói đến đây Âu Dương Minh cười một nụ cười đầy đau khổ, ánh mắt thể hiện sự hối hận.

"Không có gì phải xin lỗi! Âu Dương Minh, cho tới bây giờ anh đều không làm gì mà phải xin lỗi em cả, nào! Anh theo em về, bác sĩ nhất định sẽ chữa khỏi cho anh!" Tô Song Song vừa nghe thấy từ xin lỗi, mắt đã đỏ lên, vươn tay ra, muốn kéo Âu Dương Minh đang như cái xác không hồn về phía mình.

Tần Mặc sợ bản chất kia của Âu Dương lại giở thủ đoạn, một tay ôm lấy thắt lưng của Tô Song Song, không cho cô tiến lên phía trước, Tô Song Song cũng sợ hãi đột nhiên biến thành người khác, cho nên cũng rất cẩn thận.

Âu Dương Minh vẫn mỉm cười, liếc mắt nhìn Tô Song Song một cái, sau đó lắc đầu: "Song Song, em không cần cảm thấy áy náy, hôm nay dù em đến hay không đến, anh cũng sẽ nhảy xuống."

"Bố anh đã cho bác sĩ giết chết “Anh” rồi, sau này chỉ còn lại Âu Dương Văn Nhân thôi, anh thật sự không thể khống chế bản thân mình được nữa." Âu Dương Minh nói đến đây cười rất thâm trầm.

Nụ cười này càng khiến Tô Song Song khó chịu, người cô hơi bước về phía trước, nhưng lập tức bị Tần Mặc cấp kéo lại.

"Song Song, có thể nhìn thấy em lần cuối, thật sự rất hạnh phúc! Nếu thật sự có kiếp sau....."

Âu Dương Minh còn chưa nói xong, Tần Mặc liền chặn lời: "Kiếp sau cậu cũng không có cơ hội!" Đừng nói kiếp sau, cho dù là kiếp trước, thì

Tần Mặc cũng sẽ giành lấy Tô Song Song về mình!

Âu Dương Minh vừa nghe thấy, không hề tức giận mà lại nở một nụ cười rất nhẹ nhàng, một nụ cười an ủi, hắn nhìn thấy Tô Song Song vì mình mà rơi lệ, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cuối cùng chậm rãi nói: "Nếu có kiếp sau được làm anh của em....."

"Âu Dương! Âu Dương Minh! A!" Âu Dương Minh còn chưa nói xong, người đã ngã về phía sau, trong chớp mắt rớt xuống vách núi đen, phía dưới là một con sông chảy xiết, Tô Song Song chạy đến, đã không còn hình bóng của Âu Dương Minh đâu.

Hai chân của Tô Song Song như mất hết sức lực, ngồi sụp xuống bên vách núi đen, Tần Mặc đi đến bên Tô Song Song, sợ cô sẽ làm việc gì ngu ngốc.

Tâm trạng của Tần Mặc bây giờ cũng vô cùng phức tạp, anh mong Âu Dương Minh chết, như vậy anh có thể loại bỏ mối phiền phức này một cách dễ dàng, sau này cuộc sống của Tô Song Song cũng sẽ không còn bị uy hiếp gì nữa.

Nhưng mặt khác, anh lại không muốn Âu Dương Minh chết, mặc dù Tô Song Song và hắn chỉ là tình cảm bạn bè nhưng hắn chết như vậy, nhất định sẽ trở thành một vết thương không thể nào quên lưu mãi trong lòng của Tô Song Song.

"Song Song, sống chết có số, nếu hắn tiếp tục cuộc sống như vậy thì cũng rất đau khổ....." Tần Mặc ôm Tô Song Song, an ủi cô.

Tô Song Song khóc không thành tiếng, nhìn con sông chảy xiết phía dưới, đột nhiên giữ chặt lấy Tần Mặc, mắt của Tô Song Song mở to, trong ánh mắt lộ vẻ chờ đợi.

"A Mặc, trong phim không phải đều diễn là, rớt xuống trong sông nhất định sẽ không chết, anh nói xem hắn có phải sẽ không chết không?"

Tần Mặc thấy chắc chắn sẽ không có khả năng này, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đang ngẩn lệ của Tô Song Song, thật sự là không đành lòng phá vỡ niềm hi vọng của cô, lại làm trái với lương tâm mà gạt đầu.

Tô Song Song thấy vậy, mắt sáng hần lên, dù biết rằng Âu Dương Minh đã chết, cô nguyện tự lừa dối mình tin rằng sẽ có người đến cứu Âu Dương Minh, sau đó hắn sẽ sống tốt, chờ một ngày, hắn trở thành Âu Dương Minh thực sự, hắn sẽ trở về.

"Đi thôi, nơi này giao cho cảnh sát xử lý, chúng ta đi về trước, nếu không mấy đứa nhỏ sao sẽ lo lắng." Tần Mặc chỉ có thể lấy những đứa nhỏ ra làm lý do để khiến Tô Song Song tỉnh lại.

Mặc dù trong lòng Tô Song Song vẫn nghĩ rằng Âu Dương Minh không chết, nhưng chính cô cũng rất rõ, chẳng qua là cô đang tự lừa dối mình mà thôi, cho nên lúc quay trở về xe cảm xúc vẫn không được vui vẻ.

Tô Song Song xuống xe, thấy một cô gái tóc dài đứng ở trước cửa, cô hơi sửng sốt, sau đó kinh ngạc kêu lên: "Tô Mộ! Tô Tô!"

Chả trách Tô Song Song lại sửng sốt như vậy, Tô Mộ bây giờ tóc đã dài, ăn mặc cũng rất gợi cảm, nhìn giống như một cô gái yếu điệu thực nữ, chẳng còn bộ dạng sư tử Hà Đông như trước kia.

Tô Mộ nghe thấy giọng nói, quay đầu thì nhìn thấy Tô Song Song, ngay lập tức mở hai tay ra, vì trong lòng Tô Song Song vẫn còn đau buồn, nhìn thấy người bạn đã lâu không gặp, sự buồn phiền này lại càng trở nên dồn nén hơn.

Cô chạy về phía Tô Mộ, nhào vào người của cô ta, không kìm nén được mà khóc, Tô Mộ bị Tô Song Song làm cho sửng sốt, trong trí nhớ của cô ta,

Tô Song Song là một cô gái có đánh chết cũng không bao giờ chịu khóc!

"Làm..... Làm sao vậy?" Làm Tô Mộ cũng bị nói lắp theo.

"Sao cậu lại đột nhiên biến mất không tung tích, tớ trở về tìm cậu, tìm khắp nơi mà không tìm được cậu!" Tô Song Song vừa khóc vừa nói.

Tô Mộ không ngờ việc này lại khiến Tô Song Song khóc như vậy, thật ra trong lòng cô ta cũng rất xúc động. Nếu như không phải không còn cách nào khác, cô ta thật sự là không nỡ nhìn thấy Tô Song Song đau buồn như vậy, cô ta nhất định sẽ ở đây chờ Tô Song Song trở về.

Cô ta nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Tô Song Song, giống như trước nói: "Khóc gì chứ! Tớ không phải đã trở lại rồi sao! Tớ còn chưa nói lúc này tiếng hét của cậu còn khiến tớ sợ mất vía, cậu ầm ĩ cái gì chứ?"

"Tớ không phải..... Tớ không phải....." Tô Song Song vừa định nói, lập tức nhớ tới Âu Dương Minh, lúc trước cô rời khỏi chỗ này, cũng là bị Âu Dương Văn Nhân lừa, lại càng thêm đau khổ.

"Cậu rốt cuộc làm sao vậy? không giống cậu chút nào, còn khóc nữa tớ sẽ đi đó!" Tô Mộ thấy Tô Song Song khóc mà trong lòng cũng hốt hoảng, giọng nói không khỏi nghiêm túc hơn.

Tô Song Song lúc này càng khóc to hơn, nghẹn ngào nói: "Âu Dương Minh nhảy xuống vách núi rồi!"

"....." Tô Mộ nhất thời không kịp phản ứng, kéo Tô Song Song đi tới thềm cửa biệt thự, hai người cùng ngồi bệt trước cửa biệt thự, Tô Song Song kể lại rõ ràng tất cả sự việc.

Lúc này Tần Mặc đứng như pho tượng, cau mày nhìn vợ của mình đang ngồi chồm hổm trước cửa biệt thự thật là làm trò cười cho thiên hạ mà, tâm trạng lúc này của anh rất khó tả.

Tô Mộ nghe xong còn chưa kịp ổn định tâm trạng, cô ta tự cảm thấy hai năm qua, không ngờ rằng Tô Song Song quả thực đã thay đổi rất nhiều.

"Song Song..... sống chết có số, tớ cảm thấy, Âu Dương Minh chết như vậy có khi lại là một cách giải thoát, nói không chừng hẳn thật sự đã được người khác cứu, chờ thêm mười năm hay tám năm nữa sẽ trở về thăm cậu."

Tô Mộ và Âu Dương Minh không thân thiết, mặc dù trong lòng cũng rất buồn nhưng cũng không có biểu hiện gì ra mặt, nhưng nhìn thấy Tô Song Song khóc đau lòng như vậy, cô ta cũng bị cảm động lây, để cô dựa vào vai, không nói gì vỗ vỗ phía sau lưng của cô.

Tô Song Song khóc một trận như vậy, tâm trạng tốt hơn nhiều, mặc dù vẫn còn khó chịu, nhưng đã không còn buồn bã như vừa rồi.

Tô Mộ để Tô Song Song dựa vào người, cảm thấy có chút vấn đề, cô ta cúi đầu nhìn, rốt cuộc cũng phát hiện chỗ không đúng!

Cô ta lập tức đứng lên, vừa rồi cô ta mặc một cái váy rộng như thế lại còn ngồi chồm hồm trên đất.

Tô Song Song khóc xong rồi, tâm trạng cũng thoải mái hơn, cũng phát hiện vừa rồi bọn họ có hơi bất lịch sự, ngượng ngùng hướng về phía Tô Mộ, tỏ vẻ xin lỗi.

Tô Mộ thấy Tô Song Song đã tốt hơn rồi, chống hay tay lên, vẫn cái tính cách quen thuộc đó nói: "Tô Song Song à Tô Song Song! Khí chất thực nữ của tớ đã bị cậu phá hoại rồi đấy! Cậu mau bồi thường cho tớ đi!"

"Bồi bồi bồi!" Tô Song Song chớp mắt, lập tức trốn ra phía sau Tần Mặc, trong lòng còn có chút sợ hãi nói: "Chồng tớ ở đây, cậu tìm anh ấy mà đòi bồi thường!"

Tô Song Song không phải giả vờ, mà là cô thật sự rất sợ điệu bộ sư tử Hà Đông này của Tô Mộ, thật sự rất kinh khủng! Trước kia cô còn không dám phản bác lại cô ta nữa là.

"Hừ! Đừng tưởng cậu có chồng rồi thì tớ không dám làm gì cậu nhá!" Tô Mộ mặc dù ngoài miệng thì vẫn ăn nói như vậy nhưng quả thực là đã thực nữ hơn rất nhiều.

Cô ta đưa tay ra vuốt vuốt tóc, liếc mắt nhìn Tô Song Song một cái, lầm bầm nói: "Còn không mời tớ vào! Muốn ở đây phơi nắng hả!"

Tô Song Song lập tức tiến về phía trước, kéo tay Tô Mộ, mắt hơi hồng hồng, kéo cô ta đi vào trong.

Vẻ mặt của Tô Mộ rất thích thú, cũng không chút rụt rè, bắt đầu hỏi: "Nghe nói cậu có hai đứa con rồi? Nhất định là rất đáng yêu! Có phải không! Để bọn chúng làm con nuôi của tớ đi! Không được, làm con nuôi nghe không hay lắm, làm cục cưng đi!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 470: Hôn Lễ Hoàn Mỹ

Mặc dù bề ngoài Tô Mộ vẫn tỏ vẻ nghiêm túc nhưng lúc cùng Tô Song Song trò chuyện thì chân tay cứ vung loạn xạ cả lên, lát sau còn để cả chân lên ghế sofa để nói chuyện với Tô Song Song.

"Mẹ!" Bánh Bao ôm con mèo nhỏ bằng bông đi xuống từ trên lầu hai, vừa mới ngủ dậy, vẫn còn mơ mơ màng màng, đưa bàn tay nhỏ mồm mĩm rùi mắt, rất đáng yêu.

Tô Mộ nhìn thấy Bánh Bao hơi ngạc nhiên, lúc sau đã không còn cái thái độ của một sư tử Hà Đông nữa, cô ta sợ mình sẽ làm Bánh Bao sợ.

"Tô Chung Linh, biệt danh là Bánh Bao!" Tô Song Song nhìn thấy Bánh Bao, đưa tay về phía Bánh Bao, Bánh Bao lập tức bước nhanh đi tới chỗ mẹ.

Bánh Bao đi tới, Tô Song Song ôm lấy con, Tần Mặc ngồi ở đối diện đọc báo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Bánh Bao, rõ ràng không vừa lòng nói: "Tần Chung Linh."

Tô Song Song ngay lập tức hiểu ra vấn đề, liếc mắt, nói: "Cái này, Bánh bao là đặt theo tên em, còn Mần Thầu thì đặt theo tên anh, mỗi người một đứa, được không?"

Tần Mặc không có ý kiến gì, nếu như Tô Song Song muốn, thì hai đứa có đặt tên theo họ của cô cũng không thành vấn đề, bởi vì sau này Bánh Bao và Mần Thầu còn có thêm nhiều em trai và em gái nữa.

"Ừ." Tần Mặc lên tiếng, Tô Song Song không còn gì để nói nữa, Tô Mộ lại vươn tay ôm Bánh Bao.

"Hai người này lát nữa lại ân ái bây giờ, mau, Bánh Bao, mẹ là mẹ nuôi của con! Con muốn cái gì, mẹ nuôi sẽ đi mua cho con ngay lập tức!" Tô Mộ nhìn Tiểu Bánh Bao, thật ra cũng không biết nên nói cái gì.

Tô Song Song lôi Bánh Bao lại, trêu chọc nói: "Bánh Bao cô ấy là mẹ nuôi của con, hai ngày nay Bánh Bao rất thích chơi búp bê Miêu Miêu phiên bản giới hạn, nghe nói phải xếp hàng cả ngày trời, thật tốt vậy cậu đi mua cho nó đi."

"Được! Hai ta cùng đi nhé!" Tô Mộ đùa đùa Bánh Bao, trong lòng rất vui vẻ.

Tô Song Song nghe xong, cũng không nói gì, chỉ là hơi trầm xuống, tâm trạng thật sự vẫn rất buồn phiền, nhưng vì Tô Song Song không muốn Tô Mộ lo lắng, nên phải gượng cười.

"Bánh Bao, anh của con đâu?" Tô Song Song lúc này mới phát hiện, Tô Dục Tú sao chưa thấy xuống, cô nói xong nhìn về phía trước, thấy Tô Dục Tú đang đi xuống, vội ra đón.

Tô Mộ vừa thấy Tô Dục Tú, hai mắt liền sáng lên, hai mắt đảo về phía Tần Mặc, vừa nhìn một cái, đã thấy hai bố con nhà này giống nhau y như đúc.

Tô Song Song ôm Tô Dục Tú, đưa thẳng bé đến chỗ Tần Mặc, Tần Mặc đón lấy, tiểu tử kia mặc dù có chút không vừa lòng, nhưng cũng không giãy dụa, chỉ là không được tự nhiên.

Tô Song Song ngồi bên cạnh Tần Mặc, nhìn thấy một ông bố và một đứa nhỏ cuối cùng cũng hòa thuận, cũng cảm thấy vui vẻ nở nụ cười.

Tô Mộ ngồi ở đối diện đang đùa với Bánh Bao nhìn thấy nụ cười của Tô Song Song, cũng yên tâm, cô ta cũng không nhịn được cười rộ lên, tâm trạng buồn bã từ chuyện vừa xảy ra dường như đã bớt đi được phần nào rồi.

Tô Mộ nhất quyết ăn xong cơm chiều mới đi, buổi chiều Tô Song Song có bận chút việc, đợi đến buổi đêm yên tĩnh, cô đứng trước cửa sổ, hơi ngẩn người.

Tần Mặc đi vào thấy bóng dáng cô đơn ấy của Tô Song Song, lập tức, đi về phía cô, Tần Mặc đưa hai tay ra, từ phía sau ôm Tô Song Song vào trong lồng ngực.

Bị ôm đột ngột Tô Song Song hơi giật mình nhưng sau đó cô lại thả lỏng, nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực của Tần Mặc.

"Anh biết anh làm như vậy em sẽ không vui nhưng cho dù Âu Dương Văn Nhân là một người bạn rất tốt, cũng là cha nuôi của mấy đứa nhỏ."

"Nhưng em không nhớ rằng, tất cả mọi thứ chỉ là một âm mưu, sau đó cậu ấy lại dùng cách này để..... A Mặc, lòng người thật sự là khó mà đoán trước được."

"Vẫn may còn có anh... còn có anh ở đây chờ em... vẫn may..." Tô Song Song vừa nói vừa nhìn vào mắt của Tần Mặc

Tần Mặc cũng hơi xiết chặt cánh tay của mình, sau đó để cằm của mình đặt trên đầu của Tô Song Song, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, từ trước tới nay chưa bao giờ lại có cảm giác cảm giác yên bình đến thế.

Ngày hôm sau Tô Song Song tỉnh lại, đột nhiên phát hiện không thấy Tần Mặc! Cô nhảy xuống giường, vừa đi ra phòng ngủ thì thấy Bạch Tiêu đứng dưới lầu.

Bạch Tiêu hình như đang tìm cái gì đó, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu nhìn về phía Tô Song Song, trên mặt tỏ rõ sự lo lắng, giọng nói cũng vội vàng: "Nhị Mạnh Hoa, em có thấy Tiểu Tần Tần không?"

"Ai?" Tô Song Song vừa nghe thấy tiểu Tần Tần, vẫn chưa phản ứng kịp đây là ai.

Lục Minh Viễn sốt ruột, dậm chân: "Tần Mặc! Còn có thể là ai nữa! Em có biết nó đang ở đâu không?"

"Em mới vừa tỉnh giấc, anh ấy không ở đây, chắc là tới công ty thôi!" Tô Song Song từ lâu hai đi xuống, nhìn thoáng qua, đã 10 giờ trưa rồi, Tần Mặc chắc là đang ở công ty!

Tô Song Song nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của Bạch Tiêu cảm thấy có điều gì đó bất thường, cũng cảm thấy có chút lo lắng, hơn nữa cô cảm thấy biệt thự dường như có chút gì đó hơi im ắng.

Bạch Tiêu thở dài, còn không nhớ rõ đã nói cái gì, điện thoại vừa kêu, anh ta vội vàng nghe máy, vừa nghe, đã ngậy cả người ra, sau đó, Bạch Tiêu lập tức giữ chặt cánh tay của Tô Song Song.

"Làm... Làm sao vậy?" Tô Song Song càng thêm lo lắng, mặt của Bạch Tiêu lặng như tờ, lúc sau, rất nghiêm túc nói: "Nhị Mạnh Hoa, có chuyện không may rồi!"

Tô Song Song vừa nghe xong, lập tức cầm lấy cánh tay của Bạch Tiêu, cảm thấy hơi khó thở, bối rối hỏi: "Làm... Làm sao vậy? Có phải A Mặc đã xảy ra chuyện gì không?"

"Phải! Em đừng nóng vội, không phải chuyện gì lớn nhưng chúng ta phải đi cứu nó!" Bạch Tiêu gật đầu với Tô Song Song, suýt nữa thì ngã xuống đất, anh ta vội vàng đỡ cô ngồi vào ghế sofa bên cạnh.

"Em hãy nghe anh nói." Biểu hiện trên mặt của Bạch Tiêu chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, hai tay của Tô Song Song đặt trên đầu gối, vẻ mặt rất hoảng loạn chăm chú lắng nghe.

"Sáng nay Tần Mặc không tới công ty, đã bị người ta bắt đi rồi, vừa mới nghe ngóng được, đó là một vị công chúa nước ngoài đã bắt Tần Mặc đi!"

"Gì cơ?" Tô Song Song trừng mắt, lúc này nhất thời không có phản ứng gì.

"Em hãy nghe anh nói hết đã!" Bạch Tiêu càng thêm sốt ruột, Tô Song Song lập tức trật tự, không hề chớp mắt nhìn thẳng anh ta.

"Hiện tại bọn họ đang ở vùng ngoại thành, công chúa ép Tần Mặc phải cử hành hôn lễ, nó vừa phát tín hiệu cầu cứu, chúng ta phải đến cứu nó!" Bạch Tiêu nói đến đây cũng trở nên gấp gáp.

Tô Song Song cũng gấp gáp theo, chỉ là không hiểu lắm: "Anh ấy là chồng của em, sao lại có thể cùng người khác cử hành hôn lễ, cô công chúa kia có phải bị ngốc hay không?"

"..." Bạch Tiêu thấy Tô Song Song phát hiện điểm đáng nghi, hăn ho một tiếng, vội vàng chuyển đề tài: "Cái này... cái cô người nước ngoài đó, không hiểu! Dù sao vì hòa bình của hai quốc gia, anh không thể không đến."

"Bạch Tiêu, anh còn nhắc đến hòa bình cái gì, anh nói thật đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!" Tô Song Song có chút nóng nảy.

Bạch Tiêu hạ vai xuống, rầu rĩ đành phải nói thật: "Được được! Chúng ta bây giờ phải mau chóng qua chỗ bọn họ, anh chỉ có thể biết vậy, có gì gặp Tần Mặc thì tính tiếp."

"Là thế nào? Anh nói mau đi! Nếu đúng là A Mặc cùng cô gái ấy cử hành hôn lễ, điều này làm sao có thể được chứ!" Tô Song Song nói xong kéo Bạch Tiêu đi ra ngoài, lúc này cô càng sốt ruột.

Bạch Tiêu vừa đi vừa nói kế hoạch của mình với Tô Song Song: "Lát nữa em mặc đồ phù dâu, tôi cải trang thành phù rể, chúng ta tiến vào, nghĩ cách đưa Tần Mặc ra ngoài, cùng lắm thì anh hoán đổi vị trí với nó, cho dù anh có phải kết hôn thay cũng không thể để cậu ấy kết hôn với cô gái đó được.

Mặc dù Tô Song Song cảm thấy có điểm gì đó sai sai nhưng cô cũng không nghĩ ra được cách nào khác, chỉ có thể gật đầu, đồng ý.

Lúc Tô Song Song từ phòng hoá trang đi ra, cúi đầu nhìn quần áo trên người và cách trang điểm, có chút không hiểu, cô bất an quay ra hỏi Bạch Tiêu: "Trang điểm cho phù dâu như này có phải quá đẹp không? Thật sự sắp thành cô dâu rồi."

"Ai nha! Cô ta là công chúa, em là phù dâu của cô ta tất nhiên sẽ phải khác rồi đúng không? Nhanh lên, đến giờ rồi, lát nữa bọn họ cử hành hôn lễ, em nhất định không được khóc đó!"

Bạch Tiêu xem giờ, cuống cuồng như lửa cháy đến nơi, Tô Song Song lập tức cũng trở nên khẩn trương, cầm váy đi theo Bạch Tiêu chạy ra bên ngoài, cô vừa vào trong xe, xe lập tức khởi hành, làm cho tâm trạng của Tô Song Song càng thêm bất an.

Xe dừng lại, Tô Song Song xuống xe nhìn thấy một hôn lễ vô cùng xa hoa, tất cả người tham dự đều là những người xuất hiện trong TV, cô có chút bối rối, nhưng nghĩ đến việc Tần Mặc còn đang chờ cô đến cứu, ngay lập tức tràn đầy sức lực.

Bạch Tiêu bước đến, vội vàng đẩy cô trốn ra một bên hành lang, sau đó dẫn cô vào một phòng ở bên trái, Tô Song Song khẩn trương nhìn bốn phía,

hạ giọng nói: "Lát nữa chúng ta phải làm gì!"

"Cái này, lát nữa em đi theo anh ra ngoài, nhớ, bên ngoài tất cả đều là phóng viên, gặp chuyện gì đều phải bình tĩnh, đừng để mất mặt!"

Bạch Tiêu dặn xong, nhìn thời gian, thấy Tô Song Song thận trọng gật đầu, lập tức lôi cô ra ngoài.

Tô Song Song vừa đi ra, rõ ràng có nhìn thấy ông ngoại của mình, hơi khó hiểu!

Cho đến khi Bạch Tiêu cầm tay cô đặt lên tay của Chiến lão gia, sau đó đứng ở đằng sau giúp ông đẩy xe lăn, Tô Song Song mới phản ứng lại.

Cô đang muốn mở miệng, còn chưa kịp hỏi cái gì, Chiến lão gia ngay lập tức kéo cô đi về phía trước.

Tô Song Song vừa ngẩng đầu lên, thấy Tần Mặc đứng ở cách đó không xa, hướng về phía cô cười ấm áp, mà hai đứa nhỏ đáng yêu của cô, cũng đang đứng ở phía sau, cầm đuôi váy cho cô.

Cho đến khi Chiến lão gia đặt tay của Tô Song Song lên tay của Tần Mặc, Tô Song Song mới hiểu ra vấn đề, cô hơi tức giận.

Nhưng lúc cô nhìn vào đôi mắt tràn ngập tình cảm của Tần Mặc, đột nhiên lại cảm thấy dường như bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa, chỉ cần anh ở bên cô là đủ rồi.

Những lời mà mục sư nói, Tô Song Song đều không còn nghe thấy gì nữa, chỉ là nghe thấy câu nói của Tần Mặc: "Đồng ý".

Cô có hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại nở một nụ cười nhẹ nhàng, đợi lúc mục sư hỏi cô, cô đột nhiên bật khóc, mắt ngấn lệ, gật đầu nói: "Tôi đồng ý!"

Lúc này cả lễ đường vang lên một tràng pháo tay, tất cả mọi người đều vui mừng, Tô Song Song quay đầu lại nhìn, tất cả những người ngồi ở hàng ghế thứ nhất đều là những gương mặt quen thuộc, có người đang khóc, có người đang cười.

Nhưng Tô Song Song bây giờ vẫn chưa thể bình tĩnh, cô vẫn theo thói quen nắm chặt tay của Tần Mặc, ngẩng đầu nhìn hắn, vừa lúc Tần Mặc cúi đầu nhìn cô, hai người nhìn nhau đầy trù ối.

Tần Mặc tươi cười đầy hạnh phúc, nhẹ giọng nói: "Anh yêu em!"

Sau đó, Tần Mặc cúi đầu, anh không hôn môi Tô Song Song, mà là hôn lên trán của Tô Song Song, dáng vẻ rất nghiêm túc như đang thực hiện một nghi thức gì đó rất quan trọng.

Tô Song Song hơi ngạc nhiên, hàng lông mi buông xuống, nở một nụ cười thẹn thùng, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, nói ra bốn chữ: "Em cũng yêu anh!"

Những cánh hoa hồng xinh đẹp rơi xuống, Tần Mặc vẫn như cũ cúi đầu hôn lên trán của Tô Song Song, Tô Song Song nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cười, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lúc này ánh nắng mặt trời rất đẹp, sắc vàng rực rỡ chiếu lên người của họ, đẹp tựa như một bức tranh, hình ảnh hạnh phúc này của hai người họ đã trở thành một ấn tượng sâu sắc lưu lại trong tim của mỗi người.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 471: Sóng Gió Sau Khi Kết Hôn

Hôm nay Tô Song Song có hơi buồn bực, bởi vì cục cưng của cô, Tô Dục Tú, đã đánh nhau với bạn, còn đánh con nhà người ta gãy hết cả răng.

Cô vừa mới từ nhà trẻ về, nhìn thấy đứa nhỏ bị đánh gãy răng kia, vẻ mặt của người mẹ đứa trẻ đó vô cùng tức giận mà nhưng mà không thấy nói năng gì, cô ta giống như là đang bị ai ức hiếp vậy, cho nên tâm trạng bây giờ của cô không được tốt.

Cô đứng đối diện với Tô Dục Tú, mặt Tô Dục Tú hơi sưng đỏ, tuy trong lòng cũng thấy xót nhưng cũng không thể bình tĩnh mà nói chuyện nhẹ nhàng được.

Tô Dục Tú đứng ở đó, mặt hơi đau, cô giúp việc đưa thuốc cho thằng bé, thằng bé không nói gì, vẫn đứng đó tỏ vẻ rầu rĩ.

"Dục Tú, con ngồi xuống mẹ con mình nói chuyện." Đứa con bảo bối của mình bị thương, đương nhiên Tô Song Song rất đau lòng, nhưng tiểu tử này không biết nghe lời, rất ngang bướng, thằng bé nhất định không ngồi, lại càng làm Tô Song Song cảm thấy tức hơn.

Tô Dục Tú không nói gì, cô giúp việc cho thằng bé uống thuốc xong, cảm nhận được bầu không khí không được yên ổn liền nhanh chóng bưng hộp thuốc, đi vào trong nhà.

Lúc này phòng khách chỉ còn lại hai người họ, Tô Song Song đi tới ôm Tô Dục Tú, để thằng bé ngồi lên ghế sofa, ai ngờ vừa lúc Tô Song Song

buông tay ra, tiểu tử này ngay lập tức nhảy xuống xô pha, lại ra đứng ở chỗ cũ.

Tô Song Song không nói gì, trong lòng cũng có chút tức giận, nhưng nghĩ rằng bảo bối nhà mình nhất định không phải là đứa trẻ đánh nhau tùy tiện, cô ngồi xổm xuống, ngang tầm mắt với Tô Dục Tú, kiên nhẫn hỏi: "Dục Tú, rốt cuộc làm sao vậy? Sao con lại đánh bạn đấy?"

Tô Dục Tú chỉ vào Bánh Bao, đáng vẻ không được tự nhiên, nhưng ánh mắt lại tràn đầy lo lắng nhìn Tô Song Song, rốt cục cũng chịu mở miệng: "Nó dám thơm Bánh Bao!"

Tô Song Song vừa nghe thấy, hơi sửng sốt, sau đó đập tay vào bàn! Cũng cảm thấy bức tức, gào lên: "Thằng nhóc đó, vừa nãy mẹ có gặp mẹ của thằng nhóc ở nhà trẻ không thấy nói năng gì, hóa ra là dám thơm Bánh Bao nhà mình, thằng nhóc hư đốn này!"

Tô Song Song nói xong, hình như nhớ ra cái gì đó, lại ngồi xổm xuống, nghiêm túc hỏi: "Dục Tú, vừa nãy ở nhà trẻ sao con không nói?"

"Chẳng lẽ chuyện em con bị người khác thơm lại để cho tất cả mọi người đều biết sao?" Tô Dục Tú vừa nghe mẹ hỏi, liếc mắt nhìn Tô Song Song một cái.

Tô Song Song nghĩ, lúc sau cũng gật đầu, đưa tay vỗ vai Tô Dục Tú: "Mẹ không nói con nữa, con làm rất đúng! Nhưng về sau có người ức hiếp em gái con, con có thể nói cho cô giáo, hoặc là về nhà nói với mẹ!"

Tô Song Song chưa nói xong, ánh mắt của Tô Dục Tú liền nhìn về phía mẹ tỏ vẻ không bằng lòng, có vẻ biện pháp này của cô không có tác dụng.

Tô Song Song ngồi sụp xuống nền nhà, lắc đầu, than thở: "Chỉ trách Bánh Bao nhà ta rất xinh đẹp, rất xinh đẹp mà thôi!"

Tất cả những chuyện trong lòng Tô Dục Tú đã nói ra hết, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, thằng bé cũng đã đứng một lúc lâu như vậy, cũng thấy hơi mệt, đi lại, ngồi trên ghế sofa, từ trên cao nhìn Tô Song Song ở dưới cảm giác giống như một vị vua vậy.

Lúc này Tần Mặc đi xuống dưới lầu, nhìn thấy bộ dạng của hai mẹ con như vậy hình như đã xảy ra chuyện gì đó, tò mò đi tới.

Anh ngồi trên ghế sofa, bàn tay duỗi ra, nhắc Tô Dục Tú ôm vào trong lòng, mặc dù Tô Dục Tú đối với Tần Mặc vẫn còn hơi lạnh lùng nhưng trong lòng cũng đã chấp nhận rồi, cho nên cũng không nói gì, chỉ là sắc mặt vẫn rất khó coi.

"Làm sao vậy? Em trêu chọc Mạn Thầu à?" Tần Mặc cúi đầu nhìn Tô Song Song, thực sự nghĩ đến việc hai bọn nhỏ này đã làm chuyện gì khiến cô phải tức giận.

"Không phải!" Tô Song Song nói, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.

"Vậy thì là làm sao? Sao mặt của Mạn Thầu lại sưng thế này?" Tần Mặc ôm lấy Tô Dục Tú, nhìn mặt của thằng bé, nhú mào phát hiện ra những vết sưng hồng hồng trên mặt thằng bé.

"Có người thơm má Bánh Bao, con đã đánh người đó." Tô Dục Tú nghiêng đầu nói, vừa nhắc đến chuyện này lại cảm thấy tức giận bất bình.

Tần Mặc vừa nghe thấy lời của con mặt lại càng nhăn vào, nhìn Tô Song Song hỏi: "Có biết rõ là ai dám thơm Bánh Bao không? Là con cái nhà ai, những cô giáo ở đây quản..."

"Thôi thôi!" Tô Song Song thấy vẻ mặt tức giận của Tần Mặc, vội vàng đưa tay ra vỗ vỗ, cô cũng không muốn Tần Mặc dạy con mình trở thành một tiểu ma vương.

"Không sao, Mần Thầu đã làm răng của thằng nhóc đó rơi đầy đất rồi! Chuyện đã qua rồi, chúng ta cũng có phần không đúng!"

Mặc dù trong lòng Tô Song Song hận không thể đuổi đánh cái thằng nhóc đã thơm Bánh Bao nhưng lại nghĩ sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh của Tô Dục Tú, đành phải nhẫn nhịn, ra vẻ nhẹ nhàng khuyên Tần Mặc.

Lúc này Tần Mặc cũng phản ứng lại, gật đầu, còn không nhớ rõ mình đã nói cái gì. Đúng lúc Bạch Tiêu lấy chân đá cửa, hiên ngang bước vào.

"Sao vậy sao vậy? Mặt của mọi người bị sao vậy? Ôi, mặt của Tô Dục Tú bị làm sao thế kia! Là ai làm? Tôi sẽ tìm người đó liều mạng!"

Tô Song Song, Tần Mặc và Tô Dục Tú đều tỏ vẻ lắc đầu ngán ngẫm, Tần Mặc nhìn thấy Bạch Tiêu còn cảm thấy đau đầu hơn, Tần Mặc đặt Tô Dục Tú xuống, đứng dậy đi lên lầu hai xem Bánh Bao đã ngủ chưa.

Lúc này Bạch Tiêu đã đi đến, nhìn quanh Tô Dục Tú từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, phát hiện trên mặt chỉ là có hơi ửng đỏ một chút, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Nói! Là ai làm? Có phải là hai người làm không? Tôi liều mạng với mấy người!"

Tô Song Song nhìn Bạch Tiêu cũng không nói gì, thật muốn đá cho anh ta một cái, lúc này Tần Mặc đứng ở cầu thang quay đầu lại nhìn Bạch Tiêu, lạnh lùng nói: "Là một đứa nhóc ở nhà trẻ, anh đi tìm nó mà liều mạng."

Sắc mặt Bạch Tiêu lúc này rất khó coi, vội vàng chuyển đề tài, "Hay là ngày mai chú đưa con đi học võ, lần sau tới tìm thằng nhóc đó đánh cho răng rơi đầy đất luôn!"

Bạch Tiêu rõ ràng là anh của Tần Mặc nhưng anh ta không muốn thể hiện là mình đã lớn tuổi, bắt Tô Dục Tú với Bánh Bao phải gọi anh ta là chú, mỗi lần Tô Song Song nghe anh ta tự xưng như vậy, cả người đều cảm thấy ớn lạnh, củ cải già rồi vẫn nghĩ mình còn non!

"Được rồi được rồi, thằng nhóc đã bị đánh cho răng roi đầy sần rồi, anh cũng đừng nói đến chuyện này nữa." Tô Song Song sợ Tô Dục Tú học tính xấu từ Bạch Tiêu, kéo thằng bé về phía mình.

Bạch Tiêu ngồi ở đối diện, cầm lấy chút điểm tâm, hỏi: "Đúng rồi anh còn chưa biết vì sao lại đánh nhau đâu!"

"Vì Bánh Bao bị thằng nhóc đó thơm vào má." Tô Song Song nhắc tới chuyện này vẫn còn chút buồn bực, mặc dù thằng nhóc đó ngây thơ vô tội, chỉ sợ là thằng nhóc đó phát triển sớm, cho nên cô quyết định ngày mai sẽ đi gặp cô giáo nói rõ vấn đề này.

"Thật vậy sao! Không thể chấp nhận được! Chán sống rồi sao!" Bạch Tiêu đập bàn đứng lên, Bánh Bao đáng yêu của bọn họ, anh ta còn không nở thơm một cái, cái này rõ ràng là cố ý lợi dụng mà.

"Chuyện này... Đừng kích động quá." Tô Song Song cảm thấy đầu của mình đau như búa bổ, nhìn Tô Dục Tú, đẩy đẩy thằng bé, nhìn lên lầu: "Dục Tú, nếu không có việc gì nữa con đi lên xem Bánh Bao ngủ có ngon không đi."

Tô Dục Tú nhìn Bạch Tiêu, không nói gì, đứng dậy đi lên lầu, Bạch Tiêu đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, giữ chặt Tô Dục Tú, cười hề hề.

"Chú có một cách, ngày mai chú sẽ làm một loại bột bôi vào mặt nhưng vị cay, xem sau này còn ai dám cố ý lợi dụng Bánh Bao nữa!"

"Có làm tổn thương da không vậy?" Tô Song Song lo lắng, luôn cảm thấy Bạch Tiêu không đáng tin.

"Không sao không sao, anh tự mình chế tạo ra đấy, anh đã sử dụng hơn một tháng rồi, không sao cả, lúc nào cũng mang bên người!" Bạch Tiêu nói, nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Song Song nhìn thấy Bạch Tiêu cũng nghĩ ra gì đó, vội vàng đứng lên đi về phía trước vài bước, nói: "Bạch Tiêu, tiểu thư Phương Đông hình như đã trở về rồi!"

Bạch Tiêu quay đầu lại nhìn Tô Song Song, lo lắng, trên mặt tỏ rõ sự ngạc nhiên, nhưng lúc sau lấy lại bình tĩnh, gãi gãi đầu: "Trở về thì trở về, anh phải đi rồi!"

Tô Song Song đứng đây có cảm giác Bạch Tiêu có vẻ như đang chạy trốn, cô thở dài, quay đầu lại thì nhìn thấy Tô Dục Tú, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Mẹ nói đến dì Phương Đông, con đã nhìn thấy qua trong ảnh của chú." Tô Dục Tú nói xong đi về phía trước, lên lầu hai.

Tô Song Song đứng đây nhìn theo thở dài, trong lòng cũng thấy sốt ruột thay Bạch Tiêu, bình thường anh ta làm việc rất hăng hái, còn về chuyện tình cảm, thì lại nhát như rùa rụt cổ, có thúc dục như thế nào cũng không được.

Tô Song Song không ngờ hôm sau đi học về Tô Dục Tú cũng bỗng nhiên vui tươi hơn hẳn lên, Bánh Bao mở miệng nói trước.

Khuôn mặt nhỏ của con bé, ngây thơ vô tội hỏi: "Mẹ, vì sao hôm nay các bạn khác không dám thơm con nữa, thật là tốt!"

Tô Song Song vừa nghe xong, liền vui vẻ, nhắc Bánh Bao ôm vào lòng, nhìn qua nhìn lại, thấy trên mặt con bé không hề có phản ứng gì, không nhận được tự mình thơm một cái, vừa đặt môi lên má con bé, cô liền bị hương cay làm cho suýt nữa thì khóc, vội vàng buông Bánh Bao ra, lấy khăn ướt lau miệng.

Tô Dục Tú đứng ở bên cạnh kéo tay của Bánh Bao, cười vui vẻ, mặc dù Tô Song Song trong lòng hơi tức giận nhưng cách làm này của Bạch Tiêu, thật sự là về sau không một đứa trẻ nào còn dám lợi dụng thơm lên khuôn mặt đáng yêu này của Bánh Bao nữa rồi.

"Dục Tú, nhớ khen chú của con đấy, chú ấy đã làm rất tốt!" Tô Song Song nói xong, vừa đúng lúc Tần Mặc tan làm về, thấy cô đang cười vui vẻ, vô thức nhìn ngay về phía hai đứa con.

"Bạch Tiêu lại làm cái gì hả?"

"Lần này anh ấy đã nghĩ ra được một sáng kiến vô cùng hay! Ha ha ha!" Tô Song Song nói xong cười hì hì kéo cánh tay của Tần Mặc, kể lại mọi chuyện cho Tần Mặc nghe, Tần Mặc vừa nghe xong, lập tức phá lên cười.

"Không tồi, lát nữa anh..." Tần Mặc còn chưa nói xong, điện thoại đã vang lên, anh lấy điện thoại ra xem, rõ ràng là hiệu trưởng của nhà trẻ.

Anh nhắc máy, hình như đầu dây bên kia có người đang khóc, cầu xin nói: "Tần tổng à! Ngài đại nhân đại lượng, buông tha cho nhà trẻ của chúng tôi đi! Hôm nay vài bạn nhỏ đã phải nằm viện rồi, miệng đều sưng hết lên, trên mặt Tô Chung Linh rồi cuộc có cái gì vậy! Có thuốc chữa hay không vậy!"

Tô Song Song vừa nghe xong, khóe miệng hơi giật giật, cảm giác mắt hơi sưng lên, anh nổi giận đùng đùng kêu lên: "Bạch Tiêu! Tôi không tha cho anh!"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 472: Bạch Tiêu Và Đông Phương (1)

Từ lúc Bạch Tiêu ra khỏi biệt thự nhà Tần Mặc thì thấy hơi mất hồn mất vía, câu nói Đông Phương Nhã đã quay về của Tô Song Song, khiến anh ta đứng ngồi không yên.

Bạch Tiêu lên xe, cũng không lái xe đi ngay, bởi vì anh ta sợ với tình trạng của mình bây giờ mà lái xe, không chừng sẽ gặp tai nạn, anh ta hơi phiền não châm một liều thuốc, dùng sức hít một hơi, lại tự làm mình sặc.

"Khụ khụ khụ khụ!" Bạch Tiêu ho khan, cuối cùng ho khan đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra, anh ta vươn tay xoa xoa khóe mắt mình, vừa muốn hạ ghế xuống nằm một lát thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ầm ầm.

Bạch Tiêu hạ cửa kính xe nhìn, Tần Mặc ôm Tô Song Song chạy ra ngoài, anh ta lập tức ngồi thẳng dậy, sốt ruột gào lên: "Sao vậy? Lên xe nhanh đi, tôi đưa các người đi bệnh viện."

Ai biết được Tần Mặc thấy anh ta thì hung hăng trợn mắt nhìn, Bạch Tiêu lập tức cảm thấy sao tên này có vợ rồi thì lòng lang dạ sói như vậy, chó cắn Lã Động Tân!

Anh ta đang muốn châm chọc Tần Mặc, đột nhiên thấy miệng Tô Song Song, anh ta lập tức phản ứng lại, một chân đạp chân ga phóng xe đi mất, còn không quên la một tiếng: "Đây là trò đùa thôi! Không có chuyện gì đâu, ngày mai là ổn!"

Tô Song Song nghe thấy giọng của Bạch Tiêu thì quay đầu trong chớp mắt, nhìn thấy xe của Bạch Tiêu lao nhanh, giận dữ gào lên: "Bạch Tiêu anh chờ đó! Anh chờ đó!"

Dù thế nào Bạch Tiêu cũng không dám nghĩ, sức chiến đấu của Tô Song Song tăng lên theo cấp số nhân, lúc anh ta bị Tần Mặc ép đi vào khách sạn nhận lỗi, mới vừa bước vào phòng, thấy người ở bên trong thì hiểu ngay một chân lý: Đúng là dù chọc ai cũng không được chọc phụ nữ!

"Đông Phương, cô đã đến rồi!" Bạch Tiêu ra vẻ thoải mái chào hỏi, muốn giả bộ như không có chuyện gì nhưng ánh mắt vẫn dính trên người Đông Phương Nhã.

Tóc Đông Phương Nhã bị cắt ngắn đi một chút, đuôi thẳng, vẫn vẻ mặt cấm dục đứng đắn nhưng chỉ có Bạch Tiêu biết, lúc cô quyến rũ lên chọc người cỡ nào.

Nghĩ vậy, đột nhiên Bạch Tiêu thấy mình có hơi khốn nạn nhưng vẫn cảm thấy cả người khô nóng, anh ta kéo kéo cổ áo mình theo bản năng.

Đông Phương Nhã đứng dậy, lên tiếng chào hỏi theo công thức: "Chào Bạch tổng!"

"Phải gọi khác đi chứ! Bây giờ cô không còn làm việc dưới tay tôi nữa, cứ gọi tôi là Bạch Tiêu là được rồi!" Bạch Tiêu nói dứt lời, cầm cốc nước bên cạnh lên uống hết.

Tô Song Song thì căng thẳng nhìn Đông Phương Nhã rồi nhìn Bạch Tiêu, hôm nay cô làm như hỏi tội, thật ra là tới làm bà mai nhưng nhìn không khí xấu hổ giữa hai người, Tô Song Song cảm thấy vô cùng thất bại.

"Bộ phim mà tôi chọn với Song Song sắp bắt đầu, hai người từ từ ăn." Tần Mặc nói xong thì kéo Tô Song Song đi ra ngoài, Tô Song Song thấy rất xấu hổ, tên Tần Mặc này cũng không chịu dùng lý do nào

uyển chuyển một chút.

Tô Song Song thấy Đông Phương Nhã kinh ngạc nhìn mình, vội vàng tươi cười nói: "À... Đột nhiên A Mặc trúng thưởng vé xem phim, tôi luôn muốn đi xem, nhưng mà vé rất đắt tiền! Chúng tôi đi trước nhé!"

Nói xong thì Bạch Tiêu cũng cảm thấy hơi xấu hổ, cảm thấy Tô Song Song và Tần Mặc đúng là không biết nói dối, Tần Mặc mà không có tiền mua một vé xem phim hả? Lại còn rất đắt, thiệt cho Tô Song Song dám nói ra mấy câu này.

Lúc này Bạch Tiêu cũng hiểu, Tô Song Song đang muốn se duyên cho anh ta, tuy anh ta vô cùng cảm động nhưng khi trong phòng chỉ còn hai người họ, anh ta nhìn vẻ mặt của Đông Phương Nhã thì nhất thời cảm thấy hơi khó chịu.

"A Nhã..."

"Xin anh hãy gọi tôi là Đông Phương hoặc Đông Phương tiểu thư cũng được!" Đông Phương Nhã nói xong thì chớp mắt, cười vô cùng lễ phép, lại có vẻ vô cùng xa cách.

Bạch Tiêu cúi đầu, rót một ly rượu, tự nhiên uống một ngụm, từ trước tới giờ chưa từng cảm thấy rượu lại đắng như vậy, từ trước tới giờ cũng không biết, hóa ra lúc Đông Phương Nhã thật sự lễ phép với ai thì chính là lạnh nhạt như thế, anh ta thích một Đông Phương Nhã miệng mồm độc ác trước kia hơn.

"Đông Phương, thật ra chuyện lần trước chỉ là ngoài ý muốn thôi." Bạch Tiêu uống xong một ly rượu, mới có dũng khí nhắc tới chuyện này.

Đông Phương Nhã vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, không có cảm xúc gì nhưng giọng điệu cũng không quá thân thiện: "Chuyện anh lăn giường với người phụ nữ khác, rồi xem như ngoài ý muốn ấy hả?"

“Anh...”

"Cũng đúng, Bạch đại thiếu gia phong lưu không kèm chế, yêu tự do, lại nói, tôi cũng không là gì của anh, không xen vào được." Đông Phương Nhã nói xong mới cảm thấy lời của mình quá chua.

Cô cau mày khi thấy mình vẫn còn dao động vì Bạch Tiêu, cảm thấy vô cùng phiền não, cô cũng cầm lấy ly rượu bên cạnh uống một ngụm.

Bình thường Đông Phương Nhã chỉ uống rượu vang, vừa uống một ngụm rượu này liền sắc nghẹn ho khan trong chớp mắt, Bạch Tiêu vừa thấy, vội vàng đứng dậy, đi qua muốn vỗ vỗ lưng Đông Phương Nhã, Đông Phương Nhã lại đẩy anh ta ra.

"Bạch Tiêu, tôi chê anh bẩn đó!" Đông Phương Nhã nói xong câu đó, đột ngột đứng lên, nhìn Bạch Tiêu, hốc mắt đỏ ửng.

Bạch Tiêu bị Đông Phương Nhã mắng như vậy, cũng không nói nổi lời gì, cúi đầu, trong mắt tràn đầy ảo não, ngày đó anh ta thật sự đã uống quá nhiều, nhầm người phụ nữ kia thành Đông Phương Nhã, sau đó anh ta hối hận muốn chết nhưng mà làm cũng đã làm, anh ta lại không có cách nào quay ngược thời gian.

Nghĩ như vậy, lòng Bạch Tiêu cũng giận, chỉ vì chuyện này mà ngày hôm sau Đông Phương Nhã lập tức đi mất, anh ta tìm cô rông rã hai năm, còn cô thì sao?

"Đông Phương Nhã, vậy cô xem Bạch Tiêu tôi là gì hả? Vì những người phụ nữ khác mà buông tay tôi nhiều lần như vậy, chẳng lẽ tình cảm cô dành cho tôi, chỉ có như vậy..."

"Những chuyện khác thì tôi có thể tha thứ, nhưng Bạch Tiêu à, anh ở bên cạnh tôi còn chần chừ với người khác, rồi anh bảo tôi tha thứ cho anh hả?"

Đông Phương Nhã hơi kích động. Ngay sau đó cầm túi xách lên muốn đi ra ngoài, hình như không muốn nhìn Bạch Tiêu thêm một giây nào nữa.

Bạch Tiêu sững sốt một chút rồi phản ứng lại, đuổi theo Đông Phương Nhã, hấn ôm cô vào lòng, ấn trên tường, Đông Phương Nhã vừa muốn vùng vẫy, Bạch Tiêu đã cúi người xuống, vừa vội vàng vừa bá đạo hôn lên môi cô.

Lúc đầu thì Đông Phương Nhã còn hơi vùng vẫy, nhưng một lúc lâu sau, cô hạ hai tay xuống nhưng cũng không thềm phản ứng Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu sững sốt một chút, vẫn không buông tay, dùng hết bản lĩnh muốn khiêu khích Đông Phương Nhã nhưng anh ta vẫn không được đáp lại.

Sau cùng Bạch Tiêu nhắm mắt lại, xoay người một cái suy sụp dựa vào tường, Đông Phương Nhã cau mày nhìn xung quanh, đứng dậy sửa sang lại quần áo hơi lộn xộn trong ánh mắt kinh ngạc của phục vụ, lạnh nhạt nhìn Bạch Tiêu một cái, lạnh lùng nói: "Hôn đủ rồi hả?"

"Chưa đủ." Bạch Tiêu vẫn không nhìn thẳng, hương vị say nồng Đông Phương Nhã để lại trên miệng mình còn chưa tan đi nhưng trong lòng anh ta lại rất khó chịu, lúc hôn môi ngọt ngào bao nhiêu thì bây giờ trong lòng đau đớn bấy nhiêu.

"Nếu chưa đủ, hoan nghênh tùy lúc, nếu anh muốn lên giường cũng được! Dù sao anh cũng là Bạch tổng, anh dậm chân một cái thì cả thành phố này cũng run rẩy, tôi đánh không lại anh, nhưng lần sau anh nhớ mang đủ tiền đó, dù anh ngủ với cô gái nào thì cũng phải trả thù lao cả."

"Đông Phương Nhã!" Bạch Tiêu nghe thấy cô trào phúng mình như vậy thì giận đến mức mở hai mắt nhưng thấy vẻ mặt Đông Phương Nhã không thèm để ý, lửa giận của anh ta lại bị dập tắt.

Đông Phương Nhã thấy Bạch Tiêu không nói gì, sờ lên tóc của mình rồi xoay người đi mất, cũng không theo nhìn anh ta thêm một lần nào, giống như Bạch Tiêu là một loại vi khuẩn có thể lây nhiễm.

Tô Song Song nghe lén trong phòng cách vách nhìn qua khe cửa thấy Đông Phương Nhã đi tới, giận đến mức dậm chân, cẩn thận đóng cửa lại, xù lông trong chớp mắt!

"Tên xấu xa Bạch Tiêu kia, dám lãn giường với người phụ nữ khác! Chuyện này anh có biết không? Sao trước nay em lại không biết vậy." Vốn dĩ Tô Song Song muốn tác hợp hai người bọn họ, nhưng bây giờ chuyện thành như vậy, lòng Tô Song Song vừa vội vừa giận, cũng không nắm chắc nữa.

Tần Mặc luôn ngồi bên cạnh xem đồng hồ trên tay mình rồi lạnh lùng nói: "Lúc đó em còn ở nước ngoài, anh cũng không có tâm trạng quản anh ta, sinh hoạt cá nhân của anh ta vốn dĩ là như vậy..."

"Vậy phải làm sao bây giờ! Anh nhìn họ đi, rõ ràng là anh thích em, em thích anh mà!" Tô Song Song âu sầu nhăn mặt, đột nhiên nhanh trí, vỗ bàn một cái.

Tô Song Song vỗ xong mới phản ứng lại, đây là bàn gỗ thật đó, cô đau đớn lắc tay, Tần Mặc vội vàng bắt lấy tay cô xem, thấy không đỏ không sưng thì mới buông ra.

"Em nghĩ ra một cách, nếu không thì chúng ta tìm người phụ nữ lúc trước lên giường với Bạch Tiêu, để cho cô ta giải thích với Đông Phương Nhã rằng lúc ấy hai người đều đã uống nhiều, ừm... Bạch Tiêu coi cô ta như Đông Phương Nhã, vậy được không?"

Lúc Tô Song Song nói vậy, hai mắt lấp lánh, Tần Mặc nghe xong lại lắc đầu: "Chuyện của họ, em giúp đến đây rồi thì đừng nhúng tay nữa, coi chừng biến khéo thành vụng."

“Nhưng anh nhìn kia...”

"Tin Bạch Tiêu đi." Tần Mặc nói rồi đứng dậy, kéo Tô Song Song ra ngoài, Tô Song Song không phản ứng kịp, hét lên: "Nè nè nè! Bây giờ đi ra ngoài bị Bạch Tiêu thấy thì xấu hổ lắm!"

"Phim sắp bắt đầu chiếu rồi." Tần Mặc nói xong thì kéo cửa ra, Tô Song Song sửng sốt một phen, ngơ ngác hỏi: "Anh mua vé xem phim thật hả!"

"Không phải em luôn ồn ào muốn phim hoạt hình... này sao?" Tần Mặc không quá xác định, dù sao trên poster cũng là một con khỉ mặt dài, một con khỉ có mặt ngựa, trước rạp chiếu phim còn có cô bé ồn ào nói tôi muốn sinh khỉ con cho hần!

Tô Song Song vừa nghe, mắt biến thành hình trái tim, miệng cười không khép được, trong lòng ngọt ngào, cô còn tưởng rằng Tần Mặc sẽ không chịu xem loại phim này với cô, đây chính là sản phẩm Anime trong nước sản xuất, Anime đang vùng lên đó!

"Xem đi! Tôi muốn cho sinh khỉ con cho Đại vương..."

Tần Mặc nhanh chóng đau đầu, Tô Song Song lập tức im lặng, lấy lòng cười cười, giải thích giấu đầu lòi đuôi: "Em chưa nói gì mà! Chúng ta đi nhanh lên."

Hai người họ vừa đi ra ngoài, thì thấy Bạch Tiêu đang đứng hút thuốc ở cửa, Tô Song Song nhìn thấy anh ta thê thảm như vậy, chút không vui vừa nãy biến mất trong chớp mắt.

"Hai người còn chưa đi?" Bạch Tiêu quay đầu nhìn qua, vẻ mặt cô đơn.

Chuyện tình yêu này giống như Tần Mặc nói, là chuyện của hai người, Tô Song Song cũng không biết phải nói gì làm gì, cô đi qua, trịnh trọng vỗ

võ vai Bạch Tiêu, an ủi: "Cô ấy còn tức giận, có thể thấy anh vẫn còn hi vọng."

"Anh hãy phát huy năng lực không biết xấu hổ bình thường của anh, quần quít làm phiền cô ấy, thử lại thử, nói không chừng cô ấy sẽ đầu hàng đó."

"Nhị Mạnh Hoa, cũng may anh biết rõ tính cách thẳng thắn của em, nếu là người khác chắc chắn sẽ nghĩ lời này của em là đang vui sướng khi người ta gặp họa, không chừng sẽ đánh em đó!"

Bạch Tiêu nói xong thì phất phất tay, vẻ mặt tốt hơn vừa nãy, cảm xúc cũng không còn quá tệ nữa.

Tô Song Song chợt nhú mày, hừ một tiếng: "Em đang vui sướng khi người khác gặp họa đó! Bây giờ anh chịu khổ là đáng! Anh dễ dàng cô ấy là chuyện nên làm! Có điều em vẫn muốn chúc anh thành công!"

Tô Song Song nói xong lại vỗ vỗ vai Bạch Tiêu, lúc thấy anh ta sắp xù lông thì kéo Tần Mặc đi xem phim, chuyện của hai người họ, cô có thể giúp đến đây, chuyện khác thì phải xem duyên phận rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 473: Bạch Tiêu Và Đông Phương Nhã (2)

Bạch Tiêu nghe Tô Song Song nói như vậy, tâm trạng leo từ đáy cốc lên đến giữa sườn núi, bây giờ anh ta dựa vào xe, nhìn chăm chăm ven đường, chỉ sợ bỏ lỡ, để Đông Phương Nhã lên lầu mất.

Đến tối hơn tám giờ, Bạch Tiêu đã hút một hộp thuốc rồi, cuối cùng nhìn thấy một mảnh ánh sáng, Bạch Tiêu nhìn xe và biển số quen thuộc, nháy mắt cảm thấy được đây là một ánh sáng vàng kim phổ độ chúng sinh.

Anh ta lập tức ném điếu thuốc trong tay đi, đưa tay vò vò tóc, đi qua nghênh đón, lúc Bạch Tiêu xuất hiện, Đông Phương Nhã vừa xuống xe, cô mới xuống xe đã thấy Bạch Tiêu toét miệng cười còn khó coi hơn khóc, sợ tới mức suýt nữa thì la lên.

"Anh làm gì vậy?" Đông Phương Nhã lấy lại tinh thần, tỏ vẻ lạnh nhạt xoay người lại đỗ xe cẩn thận, rồi nhìn Bạch Tiêu trước mặt.

"Chuyện này... Em đói chưa? Anh mời em đi ăn..."

"Vừa mới ăn xong, giờ tôi muốn lên lầu đi ngủ, mời anh!" Đông Phương Nhã nói xong vươn ngón tay chỉ ra cửa, Bạch Tiêu nhìn thoáng qua, hơi muốn há hốc mồm.

Mới ngậy người một chút, Đông Phương Nhã đã đi qua hần muốn lên lầu, Bạch Tiêu vội vàng đi theo sau Đông Phương Nhã.

Đợi đến cửa, Đông Phương Nhã thấy Bạch Tiêu vẫn còn đi theo mình, thấy hơi tức giận, cô quay đầu lại, hung tợn nhìn chăm chăm vào Bạch

Tiêu, hỏi: "Tối cùng muốn anh làm gì? Bạch Tiêu, chẳng lẽ anh muốn ép tôi ra nước ngoài lần nữa anh mới hài lòng, nếu vậy thì ngày mai tôi đi ngay!"

"Đừng mà! Đông Phương, anh chỉ muốn nhìn em thôi, em cứ vào đi, anh sẽ ở chỗ này nhìn em." Bạch Tiêu nói xong rồi xoay người lại ngồi xổm xuống, tựa vào tường, không nhúc nhích nữa.

Đông Phương Nhã đoán thế nào cũng không đoán nổi lúc Bạch Tiêu chơi xấu lại khiến người ta không nói nổi như vậy, cô cúi đầu nhìn Bạch Tiêu ngồi xổm trên mặt đất nhìn rất vô lại nhưng vẫn không nói gì.

Cô đóng cửa lại, trong chớp mắt cửa đóng lại, Đông Phương Nhã thấy hơi mờ mịt, cô ngồi trên sofa, tháo kính mắt xuống, ngơ ngác nhìn về phía trước.

Lúc này, cô đang rất gần Bạch Tiêu, gần đến mức cô chỉ cần đứng dậy đi ba bước, mở cửa, là có thể nhìn thấy anh ta, cũng không cần ở nước ngoài ngày ngày đêm đêm mà nhớ anh ta.

Nhưng Đông Phương Nhã lại cảm thấy trước giờ chưa từng mỗi một như vậy, cô không có dũng khí đón nhận Bạch Tiêu, bởi vì đả kích của cảnh tượng kia với cô là quá lớn.

Yêu nặng, đau nhiều.

Bạch Tiêu ngồi xổm trước cửa nhà Đông Phương Nhã, theo bản năng muốn hút thuốc, nhưng thuốc trên người đã hết, anh tabắt đầu đưa tay chọc chọc mặt đất giết thời gian.

May mà không có nhiều người đi qua đi lại, chẳng qua dù chỉ có vài người nhưng cũng quan sát Bạch Tiêu như tinh tinh lớn trong vườn bách thú.

Bạch Tiêu cảm thấy vô cùng buồn bực, cũng vô cùng mất mặt, đang nghĩ nếu Đông Phương Nhã hồi tâm chuyển ý, có thể tha thứ cho hắn, thì cho dù hắn ngồi xổm ở chỗ này mười ngày nửa tháng cũng đáng.

Ai biết hắn vừa mới ngồi xổm nửa giờ, đột nhiên phía trước có một bóng che ánh sáng, Bạch Tiêu lập tức cảm thấy người đến không tốt, ngẩng đầu nhìn lại là Tần Mặc, hắn nhú mày lại.

"Sao anh lại tới đây? Không phải xem phim hả?"

"Có người nói anh chết ở trước cửa nhà cô ấy, bảo tôi tới nhận người." Tần Mặc nói xong thì đá đá Bạch Tiêu, Bạch Tiêu lập tức xù lông đứng lên, vỗ vỗ mông mình, đột nhiên phản ứng lại.

Hắn quay đầu nhìn cửa nhà trọ đóng chặt, thậm chí dò hỏi một câu: "Cô ấy gọi điện thoại cho anh hả?"

"Gọi cho Song Song, cô ấy lo lắng nên bảo tôi qua xem." Trên mặt Tần Mặc tràn đầy vẻ mất kiên nhẫn, có điều có thể khiến anh không cần ở trong rạp chiếu phim xem khi với Tô Song Song, anh cảm thấy chuyến đi này cũng đáng, cho nên không có ý muốn bầm thây Bạch Tiêu ra vụn đoạn.

Chẳng qua để anh quản chuyện nhà người ta, anh vẫn cảm thấy không kiên nhẫn.

Bạch Tiêu thở dài, lại lườm cửa phòng đóng chặt một cái, quay sang nhìn Tần Mặc rồi khiêm tốn hỏi: "Tiểu Tần Tần, anh thấy thế nào?"

"Một cước đá văng." Tần Mặc lời ít ý nhiều, cách thức cũng đơn giản thô bạo, không có tí ti kỹ thuật hàm lượng nào.

Bạch Tiêu lập tức hối hận, sao mình lại hỏi người này chứ, xoa xoa mắt, lại ngồi xổm về chỗ, than thở, Tần Mặc nhìn anh ta một cái, trực tiếp đá tới cánh cửa.

"Ầm!" một tiếng, Bạch Tiêu sợ tới mức suýt nữa té lăn trên đất, cửa chống trộm này không phải Tần Mặc đá một cái là văng, nhưng nó cũng run lẩy bẩy.

Bạch Tiêu mở to hai mắt, vẻ mặt không rõ chân tướng nhìn Tần Mặc, Tần Mặc ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Tạo cho anh cơ hội đó."

Bạch Tiêu đột nhiên cảm thấy đau đầu, quả thực cửa đã mở, Bạch Tiêu có phần luống cuống ngẩng đầu nhìn Đông Phương Nhã đang hơi hơi nhú mi.

Lúc Đông Phương Nhã mở cửa, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Tần Mặc, sửng sốt một phen, khóe mắt quét qua Bạch Tiêu ngồi xổm trên mặt đất, mày nhíu lại càng sâu hơn.

"Anh ta sẽ bồi thường cánh cửa cho cô, còn nếu anh ta thật sự chết trước cửa nhà cô cũng đừng gọi điện thoại cho Song Song, mà gọi cho lò hỏa táng ấy." Tần Mặc nói xong thì trực tiếp xoay người đi mất.

Bạch Tiêu cảm thấy đầu mình to ra, có điều anh ta không thể bỏ qua cơ hội lần này nên nhanh chóng đứng lên, một tay bắt lấy cạnh cửa.

"Đúng! Chúng ta nói chuyện bồi thường!" Bạch Tiêu nói xong, cười đặc biệt vô hại, chẳng qua ai cũng có thể nhận thấy ánh mắt của anh đang nhìn chằm chằm vào dáng người mặc áo ngủ của Đông Phương Nhã.

"Biến thái!" Đông Phương Nhã kéo áo theo bản năng, cô vừa lui về sau thì Bạch Tiêu lập tức thừa thắng xông lên, trực tiếp chen vào trong nhà.

Đông Phương Nhã nhìn dáng vẻ vô lại của Bạch Tiêu, muốn đuổi anh ta ra ngoài, không có cách nào, cô cũng không tốn sức nữa, ngồi trên ghế sofa, lại quay về thái độ đối xử với người xa lạ.

"Nói đi, anh muốn gì? Nếu là chuyện bồi thường thì cứ để tiền lại rồi anh có thể đi."

"Không được! Đông Phương, cửa bị hỏng rồi, lỡ như có người xấu đi vào thì phải làm sao bây giờ? Anh phải ở chỗ này bảo vệ em đến khi cửa được sửa xong." Bạch Tiêu nói năng rất chính nghĩa, nói xong ngồi trên ghế sofa, tỏ vẻ mình là một con chó trung thành nhìn Đông Phương Nhã.

Cuối cùng Đông Phương Nhã cũng nhìn thẳng vào Bạch Tiêu, cô cảm thấy việc thấy nhìn thấy vẻ mặt chó trung thành trên mặt Bạch Tiêu quả thực là chuyện cười lớn, dù thế nào cô cũng không nghĩ trên mặt một công tử phong lưu sẽ lộ ra biểu cảm như vậy.

Nhưng Đông Phương Nhã lại không thấy vinh hạnh, ngược lại chỉ cảm thấy buồn cười, cô đứng lên, cúi đầu nhìn Bạch Tiêu, trong mắt lộ ra coi thường và khinh miệt.

"Bạch tổng, Bạch đại thiếu gia, lần này anh muốn chơi trò chơi gì? Bởi vì tôi không nghe theo anh, cho nên anh cảm thấy hứng thú hả? Kích thích dục vọng chinh phục của anh rồi hả?"

"Nếu anh muốn chứng minh điều gì, bây giờ tôi có thể lên giường với anh, sau đó anh hãy rút ra thật xa cho tôi!" Đông Phương Nhã nói xong thì kéo váy ngủ xuống, chỉ chừa một chiếc váy ngắn.

Bạch Tiêu chỉ cảm thấy đầu mình nóng lên nhưng lời của Đông Phương Nhã lại giống như một chậu nước lạnh không nể tình tạt thẳng lên đầu anh.

"A Nhã, anh thật sự..."

"Bạch Tiêu, đủ rồi! Anh là kiểu người gì, tôi không biết hả? Bây giờ anh yêu tôi nhưng anh có thể yêu tôi bao lâu? Tự anh nói xem!"

Cuối cùng Đông Phương Nhã không bình tĩnh nổi nữa, cô găm nhẹ với Bạch Tiêu, người run nhè nhẹ.

Bạch Tiêu bị cô hỏi nghẹn họng, trước giờ anh ta chưa từng nghĩ mình sẽ yêu một ai đó đến tận cùng của cuộc đời, anh ta vẫn cảm thấy hai người yêu nhau thì ở bên nhau, không yêu...

Cho dù lúc này anh ta thừa nhận mình yêu Đông Phương Nhã đến chết đi sống lại, cái gì cũng dám làm, nhưng anh ta lại chưa từng hỏi bản thân mình, có thể yêu cô bao lâu.

Đông Phương Nhã thấy Bạch Tiêu ngây ngẩn cả người, khẽ cười tự giễu, cô khom lưng nhặt quần áo trên mặt đất lên lên khoác trên người, vươn ngón tay chỉ ra cửa, lạnh lùng nói: "Ra ngoài."

Bạch Tiêu ngồi trên ghế sofa, cả người cũng khó chịu nhưng lại cố chấp không chịu đi.

Đông Phương Nhã cắn răng, nghĩ nghĩ, cũng mặc kệ hăn, xoay người về phòng ngủ "Ầm!" một tiếng đóng cửa lại.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, trong phòng vô cùng yên tĩnh, Bạch Tiêu đau đầu dựa vào ghế sofa, nghe tiếng đồng hồ trong phòng, ngồi ngẩn ngơ.

Anh ta thật sự yêu Đông Phương Nhã nhưng anh ta cũng không biết mình có thể yêu bao lâu, ít nhất bốn năm sau, anh ta vẫn còn yêu cô như thế.

"A Nhã, anh thật sự yêu em, ngày đó chỉ là ngoài ý muốn, anh... anh không hứa yêu em thiên trường địa cửu nhưng anh bảo đảm trong lúc yêu em anh chỉ một lòng với em thôi."

Đột nhiên cửa mở ra, mắt Bạch Tiêu sáng lên, Đông Phương Nhã nhìn hăn, nghiêm túc nói: "Vậy anh cưới tôi đi!"

Trước nay Bạch Tiêu chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn, vừa nghe Đông Phương Nhã nhắc tới chuyện này, đột nhiên anh ta nói không ra lời.

"Đừng nói anh là người theo chủ nghĩa độc thân! Bạch Tiêu, hoặc là cưới tôi, hoặc là biến mất trong cuộc sống của tôi!" Đông Phương Nhã nổi giận thật, nói xong thì đóng cửa lại.

Bạch Tiêu nhìn cửa phòng đóng chặt, ngay từ đầu anh ta đã nói rõ với Đông Phương Nhã, hẳn không kết hôn, lúc đó cô cũng không muốn gì cả, nhưng mà bây giờ.

Bạch Tiêu nhú mày, hôn nhân của ba mẹ để lại bóng ma quá lớn cho anh ta, Bạch Tiêu thật sự không thể kết hôn với Đông Phương Nhã.

Bạch Tiêu yên lặng ngồi trong phòng khách, cuối cùng vẫn đứng dậy đi ra ngoài.

Đông Phương Nhã một mực đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ lắng nghe tiếng động bên ngoài, lúc cô nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa, ngượng ngập cười một tiếng, tựa vào cửa, đột nhiên gào khóc.

Sau khi Bạch Tiêu ra ngoài, đi lung tung chẳng có mục đích, đột nhiên anh ta nghĩ đến việc gì đó, lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Tần Mặc.

Điện thoại vừa được kết nối, Bạch Tiêu đã mờ mịt hỏi: "Tiểu Tần Tần, lúc anh chưa cưới Nhị Mạnh Hoa, lúc đó anh có muốn kết hôn với cô ấy hay không?"

Tần Mặc sửng sốt một phen, rồi hiểu ngay xoắn xuýt của Bạch Tiêu, hẳn cố nén tính tình nói: "Mỗi ngày tôi đều nghĩ làm thế nào mới lấy được cô ấy về nhà."

"Vì sao nhất định phải dùng hôn nhân để bảo đảm cho tình yêu vậy?" Lần đầu Bạch Tiêu khiêm tốn dốc lòng cầu học như vậy, thái độ vô cùng

khiêm tốn, mờ mịt giống như một học sinh tiểu học mới gặp hàm số.

"Tôi yêu cô ấy, cho nên muốn cưới cô ấy, có giấy chứng nhận kết hôn hay không, với tôi thì không có gì khác nhau nhưng tôi muốn cho cô ấy một danh phận trong mắt người đời, để cho cô có thể danh chính ngôn thuận là của tôi, người phụ nữ của tôi không thể chịu chút ảm ức nào."

Tần Mặc không biết an ủi người khác, chỉ có thể nói ra suy nghĩ của mình.

Bạch Tiêu vừa nghe thì ngây ngẩn cả người, anh ta cảm thấy hình như mình đã hiểu, lại giống như cũng không hiểu, nhưng trong lòng lại thấy sợ hãi nhiều hơn.

Tần Mặc biết chuyện cha mẹ Bạch Tiêu đã kích Bạch Tiêu không nhẹ, anh thử khuyên một câu: "Ba mẹ anh là ba mẹ anh, anh là anh, Đông Phương Nhã là Đông Phương Nhã, anh hiểu chứ?"

"Không hiểu..."

Tần Mặc không nói gì, nghĩ nghĩ, mình cũng không có gì hay mà nói, lạnh lùng nói một câu: "Vậy thì cứ không hiểu đi." Nói xong Tần Mặc lập tức cúp điện thoại.

Bạch Tiêu nghe tiếng tút tút trong điện thoại, lần đầu tiên không giương nanh múa vuốt mà vô cùng yên tĩnh, anh ta không lái xe, mà chậm rãi đi về phía trước theo con đường này, tiêu hóa lời của Tần Mặc.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 474: Bạch Tiêu Và Đông Phương (3)

Trong chớp mắt Bạch Tiêu đã nghĩ thông suốt, đúng như Tần Mặc nói, ba mẹ anh ta là ba mẹ anh ta, anh ta và Đông Phương Nhã khác họ, nếu anh ta chỉ muốn yêu đương mà không muốn kết hôn, vậy thì không phải giở trò lưu manh thì là gì!

Bạch Tiêu vươn tay tóm lấy tóc mình, cảm thấy tuy mình vô cùng lưu manh nhưng cũng không muốn giở trò lưu manh với người phụ nữ mình yêu, nghĩ vậy nên anh ta lập tức cười ngây ngô.

Bây giờ thì vấn đề làm phiền anh ta đã biến mất, Bạch Tiêu muốn gặp Đông Phương Nhã, nói cho cô biết anh ta không sợ kết hôn, nghĩ vậy nên Bạch Tiêu nhanh chóng xoay người, đi về.

Bạch Tiêu càng đi càng nhanh, đến cuối cùng, tâm trạng muốn gặp Đông Phương Nhã vô cùng bức thiết, anh ta chịu không nổi nên nhanh chóng chạy tới nhà trọ của Đông Phương Nhã.

Nhưng anh ta mới đi vào khu nhà thì đã nghe thấy tiếng còi xe cứu hỏa vô cùng chói tai, không biết vì sao nỗi bất an đột ngột trào lên trong lòng Bạch Tiêu.

Anh ta bước chậm dần, nhìn chỗ ánh lửa tận trời trên lầu, đột nhiên dừng lại, Bạch Tiêu căng thẳng ngẩng đầu, nhìn thẳng lên tầng.

Lúc Bạch Tiêu xác định tầng lầu này là chỗ nhà trọ Đông Phương Nhã, anh ta mở to hai mắt, hai chân mềm nhũn, suýt nữa té lăn trên đất, lắc lư một cái, anh ta rất khó khăn mới đứng vững được, vội vàng vọt tới bên kia.

Nhân viên phòng cháy đang cố hết sức cứu hoả, vừa thấy có người vọt vào thì vội vàng vươn tay ra ngăn cản, trong đầu Bạch Tiêu trống rỗng, chỉ muốn đi vào, muốn gặp Đông Phương Nhã, muốn nói cho cô biết rằng, anh ta nghĩ thông suốt rồi... muốn kết hôn với cô.

"Tiên sinh, bên trong rất nguy hiểm, đừng đi vào!" Nhân viên phòng cháy luống cuống tay chân ngăn cản Bạch Tiêu, thấy anh ta liều chết xông vào bên trong, bọn họ hiểu ngay, chắc chắn bên trong có người nào đó quan trọng với Bạch Tiêu.

Một nhân viên phòng cháy quản hậu cần kéo Bạch Tiêu lại, nổi giận gầm lên một tiếng: "Đừng có làm xằng làm bậy! Giờ anh đi vào chỉ có thể làm phiền thôi, căn bản không cứu được người!"

Bạch Tiêu bị người ta vừa kéo vừa quát như vậy, mới hơi tỉnh táo lại một chút, anh ta kéo tay nhân viên phòng cháy, quay đầu quát: "Nhà nào? Tới cùng là nhà nào?"

Nhân viên phòng cháy bị Bạch Tiêu dọa tới mức sửng sốt, sửng sờ rồi vội vàng nói: "Lầu A 10 phòng 1052!"

Trong chớp mắt Bạch Tiêu không cảm thấy gì nữa, hai chân mềm nhũn, cơ thể nặng nề, nhân viên phòng cháy vội vàng đỡ anh ta, để cho anh ta ngồi dưới đất.

"Tiên sinh anh không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?"

"Bên trong có thương vong không? Trong nhà kia có thương vong không?" Hình như Bạch Tiêu lại tìm được một chút hi vọng, ngẩng mạnh đầu nhìn nhân viên phòng cháy, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Nhân viên phòng cháy nhìn thoáng qua hiện trường, rồi nói rất áy náy: "Xin lỗi nhé tiên sinh, thể lửa khá lớn, thứ có thể cháy bên trong đã cháy hết, nếu có người..."

Nhân viên phòng cháy chưa nói xong, nhưng ý đã rất rõ ràng, Bạch Tiêu thấy như bị đánh cho một đấm, đầu ong ong đau, một tay anh ta đỡ trên mặt đất, cổ họng thoáng thấy ngai ngái.

"A! Đông Phương Nhã!" Bạch Tiêu ngửa đầu gào lên một tiếng, đã khóc lên rồi, vô cùng bi thương.

Ngay lúc Bạch Tiêu khóc đến đau lòng, đột nhiên có một người đi ra từ trong đám đông, vài bước đã chạy đến trước mặt Bạch Tiêu, ngồi xổm xuống hỏi một câu: "Sao anh lại ở chỗ này?"

Trong lúc Bạch Tiêu hoảng hốt thì hình như nghe thấy giọng của Đông Phương Nhã, anh ta mờ mịt ngẩng đầu, lúc thấy quả thật là Đông Phương Nhã thì Bạch Tiêu mạnh mẽ đứng lên, kéo Đông Phương Nhã, tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới.

Sau cùng giống như vẫn không xác định được, dùng sức cho mình một bạt tai, sau khi cảm thấy đau đớn thật, Bạch Tiêu mới xác định Đông Phương Nhã thật sự đang đứng trước mặt mình.

Đông Phương Nhã hoàn toàn bị Bạch Tiêu làm hồ đồ, ngây ngốc nhìn, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, sững sờ hỏi: "Anh làm sao vậy?"

"Làm sao? Em có biết chỗ nào bốc cháy không? Nhà trọ của em bốc cháy!" Bạch Tiêu thấy đến bây giờ Đông Phương Nhã còn chưa rõ tình hình, nổi giận trong chớp mắt, đưa tay chỉ vào nhà trọ còn đang cháy, vô cùng tức giận.

Lúc này Đông Phương Nhã mới phản ứng lại, nhanh chóng quay đầu nhìn nhà trọ của mình, lúc thấy lửa lớn hùng hực kia ngay nhà nhỏ của mình thì Đông Phương Nhã thấy rất sợ hãi, lui về phía sau nửa bước.

"Sao vậy... Sao có thể như vậy, tôi ra ngoài một chuyến, trong phòng cũng không có gì mà!" Đông Phương Nhã hô ra tiếng, lúc này không thể

bình tĩnh nổi.

Nhân viên phòng cháy đứng một bên nhìn một lúc lâu mới chen vào, giọng điệu hơi nặng nề: "Hình như là ống dẫn khí than nổ mạnh, may mà hai người ra ngoài, trong nhà có còn ai khác không?"

"Không... không có!" Đông Phương Nhã vẫn chưa lấy lại tinh thần, máy móc trả lời nhân viên phòng cháy.

Nhân viên phòng cháy vừa nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nói một câu: "Vậy thì tốt rồi, nhà cô là nghiêm trọng nhất, những nhà khác đều đã sơ tán xong, xem ra sẽ không còn thương vong nữa."

"Hai người đi qua bên cạnh nghỉ ngơi trước đi, chờ một lát nữa có thể phải lấy lời khai với cảnh sát đó." Nhân viên phòng cháy nói xong thì chỉ chỉ khu nghỉ ngơi dựng lâm thời cạnh đó.

Bây giờ lòng Bạch Tiêu vẫn còn sợ hãi, hận không thể tránh khỏi nơi này thật xa, vội vàng kéo Đông Phương Nhã đi chỗ khác, đợi đến lúc hai người ngồi xuống, Đông Phương Nhã mới lấy lại tinh thần.

Cô quay đầu mới vừa định hỏi Bạch Tiêu, Bạch Tiêu đã quay đầu lại trước, lo lắng nói: "A Nhã, anh quay lại là muốn nói với em..."

Bạch Tiêu nói đến đây, đột nhiên đứng dậy, sau đó quỳ gối trước Đông Phương Nhã, hấn lấy chiếc nhẫn trên tay mình xuống, vẽ mặt tiêu tụy nhìn Đông Phương Nhã, hỏi: "Em có bằng lòng gả cho anh không?"

Đông Phương Nhã nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy giống như đang nằm mơ, cô chép miệng, không quá xác định chỉ vào mình, hỏi một lần: "Anh nói muốn kết hôn với tôi?"

"Phải! Anh chỉ cưới em, sau này không dám dính vào ai nữa! Anh muốn ở bên em cả đời!" Trải qua chuyện sống chết, Bạch Tiêu càng thấy rõ trái

tim mình hơn, anh ta không thể không có Đông Phương Nhã.

"Bạch Tiêu! Không phải anh đùa tôi chứ?" Lần đầu tiên Đông Phương Nhã thấy mê mang sợ hãi như vậy, cô nhìn chiếc nhẫn trong tay Bạch Tiêu, có phần ngẩn ngơ.

Bạch Tiêu bắt lấy tay Đông Phương Nhã, lắc lắc đầu, mở miệng, giọng nói run nhè nhẹ: "Không đâu, anh thật sự muốn kết hôn với em mà!"

Đông Phương Nhã sửng sốt chừng một phút đồng hồ, ngay sau đó nhào vào lòng Bạch Tiêu, hai người té trên mặt đất, đột nhiên Bạch Tiêu nở nụ cười, bắt lấy tay Đông Phương Nhã, đeo nhẫn lên ngón áp út của cô.

Quần chúng vây xem gần đó vốn bị lửa lớn dọa không nhẹ, tâm hồn vẫn chưa ổn định nhưng giờ khắc này chứng kiến tình yêu tốt đẹp như vậy, lập tức vỗ tay nhiệt liệt, trong lòng yên lặng chúc phúc cho bọn họ.

Nhà trọ Đông Phương Nhã bị cháy hỏng, tất cả mọi thứ đều không còn, Bạch Tiêu mượn lý do này kéo Đông Phương Nhã về biệt thự của mình.

Tô Song Song ngồi trong vườn hoa, uống trà, đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu gì đó, một lát sau, cô mới phát hiện một vấn đề, tên Bạch Tiêu mỗi ngày chạy tới nhà cô tìm Bánh Bao và Mần Thầu, nay đột nhiên không tới nữa.

Tô Song Song nghĩ nghĩ, sợ tên kia xảy ra vấn đề gì, đã ba ngày cũng chưa thấy bóng người, cô vô cùng lo lắng.

Cô vội vàng cầm di động, gọi cho Bạch Tiêu, ai biết điện thoại vừa kết nối lại giọng nữ, Tô Song Song không phản ứng kịp, ngây ngơ hỏi một câu: "Cô không phải là cướp chứ!"

Đông Phương Nhã đầu kia sửng sốt một phen, nghe ra là giọng Tô Song Song, nên cũng không thấy lạ khi cô ấy hỏi một câu như vậy.

"Phải, là tôi, các người chuẩn bị một trăm vạn, xem như tiền làm lễ hỏi!" Đông Phương Nhã nói xong thì nhìn thoáng qua Bạch Tiêu mang giày tây đi ra khỏi phòng thay quần áo, mỉm cười.

Tô Song Song nháy mắt mấy cái, hoảng sợ, rồi sau đó phản ứng lại, nhảy xuống khỏi ghế, hô một tiếng: "Đông Phương Nhã?"

"Tiểu nữ giúp việc cô mới nhận ra giọng của tôi hả?" Đông Phương Nhã nhớ tới lần đầu tiên gặp Tô Song Song, tỏ vẻ kính nể khi sau nhiều năm mà cô vẫn giữ được "tính trẻ con" như vậy.

Tô Song Song cũng nhớ tới chuyện xấu hổ năm đó, không được tự nhiên nói sang chuyện khác: "Cô nói tiền lễ hỏi? Cô làm lành với tên biến thái Bạch Tiêu rồi hả?"

"À... Nữ giúp việc bé nhỏ, sau này tôi và anh ấy về chung một nhà, nếu cô nói anh ấy là biến thái, thì tôi là vợ biến thái đó." Tuy mặt Đông Phương Nhã nghiêm túc nhưng cô vẫn luôn có thể đùa mạng với Bạch Tiêu, miệng lưỡi vô cùng ác độc.

Tô Song Song nghe hiểu, đã nói tới tiền lễ hỏi rồi, chắc chắn hai người không có chuyện gì, trong lòng cô vui vẻ nhưng bị người chọc như vậy, ít nhiều cũng thấy không thoải mái.

"Cái kia... Một trăm vạn nhiều lắm, trước kia Bạch Tiêu ăn không uống không ở nhà tôi, tính một lần một vạn, cũng chỉ còn lại... 800 thôi, số này đi."

"Tôi nói nè tổng giám đốc phu nhân, cô đừng keo kiệt! Cũng được, 800 cũng tốt hơn không có, nhưng đến lúc đó cô chỉ có thể tự tìm ghế ngồi ăn thôi đó."

Nhất thời Tô Song Song cảm thấy hết chỗ nói rồi, cô cảm thấy mình là kẻ dư thừa, bây giờ ngẫm lại tai họa sống ngàn năm, đại họa như Bạch

Tiêu, ba ngày không thấy bóng dáng, cũng không thể xảy ra chuyện gì.

"Nhị Mạnh Hoa, hai người cứ chờ uống rượu mừng đi, chúng tôi đi chụp ảnh đám cưới, về rồi tán gẫu sau!" Bên này Tô Song Song còn chưa biết phải nói gì, Bạch Tiêu đã cúp điện thoại mất rồi.

Tô Song Song nghe giọng nói trong điện thoại thì đột nhiên nở nụ cười, cô xuống ghế nằm, cầm lấy bản vẽ, lúc này ngay cả vẽ tranh biếm họa cũng cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái hơn rất nhiều.

Bạch Tiêu và Đông Phương Nhã đi tới cục dân chính, hai người mặc rất trang trọng, đôi trai tài gái sắc này có vẻ vô cùng bắt mắt.

Lúc hai người sắp đi vào, đột nhiên một bóng dáng nhỏ xinh vọt ra, chắn trước mặt Bạch Tiêu.

Vốn dĩ mặt Bạch Tiêu còn đang mang theo ý cười nhưng lúc thấy cô ta thì cứng ngắc lại hay, hần lắ bắ hồi lâu mới phun ra hai chữ: "Dương Hình?"

Lúc Đông Phương Nhã nhìn thấy Dương Hình, ý cười trên mặt biến mất không thấy nữa, có hơi căng thẳng giữ chặt tay Bạch Tiêu, tuy cô biết Bạch Tiêu không thích Dương Hình nhưng Bạch Tiêu lại vô cùng chiều chuộng Dương Hình, cô sợ cô ta làm ra chuyện gì khác người.

Dương Hình cau mày nhìn Bạch Tiêu, vẻ mặt khó xử, một hồi lâu sau mới mở miệng nước nử nói: "Anh Tiêu, em mang thai rồi!"

Đông Phương Nhã chỉ cảm thấy tức giận, một giây sau cô dùng sức bỏ tay Bạch Tiêu ra, phẫn hận nhìn Bạch Tiêu một cái, xoay người chạy đi.

Bạch Tiêu cũng chấn động, lúc Đông Phương Nhã chạy đi, hần mới phản ứng lại, muốn đuổi theo nhưng Dương Hình lại bắt lấy cánh tay Bạch Tiêu, khóc nước nử nói: "Anh Tiêu, anh không thể mặc kệ em!"

Bạch Tiêu vừa thấy cảm xúc Dương Hình kích động, nhìn nhìn bóng lưng Đông Phương Nhã đã chạy xa, giờ đuổi cũng không kịp, chỉ có thể dừng bước lại, quay đầu cau mày nhìn Dương Hình, hỏi một câu: "Sao có thể như vậy?"

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 475: Bạch Tiêu Và Đông Phương (4)

“Dù sao... dù sao em cũng là phụ nữ có thai, anh không thể không giúp em.” Dương Hình vừa nói vừa khóc to, Bạch Tiêu vừa thấy dáng vẻ này của cô ta thì như có đinh dưới ghế, vội đứng lên, tay chân luống cuống không biết làm gì.

“Hình Hình! Em đừng khóc. Anh gọi điện thoại đã, rồi chúng ta tìm một nơi nói chuyện.” Bạch Tiêu vừa nói vừa kéo Dương Hình lên xe, thật sự sợ cô ấy kích động mà chạy lung tung rồi lại xảy ra chuyện.

Người anh gọi cũng không phải là ai xa lạ, mà chính là họa sĩ manga rảnh rỗi ngồi ở nhà Tô Song Song, bên kia vừa bắt máy, Tô Song Song còn chưa nói câu nào, Bạch Tiêu đã vội nói: “Nhị Mạnh Hoa, giúp anh một chuyện, giờ anh có chút việc, mà A Nhã không biết đi đâu rồi, em giúp anh tìm cô ấy. Nhất định phải khiến cô ấy bình tĩnh lại, đừng nghĩ quẩn đấy.”

“Tôi nhớ vào. Không phải anh với cô ấy đi đăng ký kết hôn sao? Sao lại xảy ra chuyện, có phải cô người yêu cũ của anh lại tới quấy rối đúng không?” Tô Song Song nghe hẳn nói xong, tức giận suýt nữa thì bẻ gãy bút trong tay.

Sau khi cô biết chuyện Đông Phương Nhã phát hiện Bạch Tiêu có người phụ nữ khác bên ngoài, cô đã cảm thấy anh ta không xứng với Đông Phương Nhã, giờ lại nghe anh ta nói chuyện này, cơn tức trong lòng lại bùng lên.

“Được rồi được rồi! Mọi chuyện là thế nào thì đợi anh xử lý xong việc ở đây đã rồi sẽ đi xin lỗi cô ấy, bây giờ em giúp anh nói chuyện với cô ấy để

cô ấy bình tĩnh lại trước đã, việc bên này của anh liên quan tới mạng người đấy.”

Tô Song Song vừa nghe thấy chuyện liên quan tới mạng người thì cũng không làm phiền anh nữa, lập tức cúp điện thoại.

Bên này, Bạch Tiêu vừa cúp điện thoại xong thì quay người nhìn Dương Hinh vẫn đang khóc lóc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bố đứa bé là ai?”

Dương Hinh vẫn lắc đầu, không nói chuyện, Bạch Tiêu thấy cô ta vẫn khóc lóc như vậy thì đau đầu, đừng nói bố đứa bé là ai cũng không biết, nếu vậy thì không phải đang làm loạn sao!

“Em không biết hay không muốn nói?” Bạch Tiêu đốt một điếu thuốc, rồi nhớ lại giờ Dương Hinh là phụ nữ có thai nên vội dúi điếu thuốc vào trong khay.

Dương Hinh khóc một lúc tới khi tâm trạng trở lại bình thường thì nắm chặt quần áo của mình, nói: “Lúc em tới Mỹ, ba sắp xếp cho em đi xem mắt một người đàn ông, hình như là một quân nhân cấp cao.”

“Em cũng không nghĩ nhiều nhưng không nghĩ có một hôm tâm trạng không tốt nên uống rất nhiều, sau đó... sau đó, lúc em tỉnh lại thì thấy em và anh ta ngủ cùng nhau.”

“Hai tháng rồi em không có kinh nguyệt, vì lo lắng nên em tới bệnh viện kiểm tra thì phát hiện mình đã mang thai, em sợ quá nên lập tức chạy về nhà. Tiêu ca ca, giờ em phải làm sao đây.”

Bạch Tiêu nghe cô ta nói xong thì tức giận vô cùng, đang muốn nổi cáu thì thấy vẻ mặt Dương Hinh như vậy, bây giờ tức giận cũng chẳng được gì, quan trọng nhất là phải tìm ra cách giải quyết.

“Rốt cuộc em muốn bỏ đứa bé này không?” Bạch Tiêu đi thẳng vào vấn đề, hiện tại anh ta rất đau đầu, vừa lo lắng Đông Phương Nhã xảy ra chuyện lại lo Dương Hinh chưa kết hôn đã có con, lại còn chẳng biết ba đứa bé là ai.

“Em... em nghĩ nếu em về nhà, ba nhất định sẽ không cho em giữ đứa bé này lại.” Dương Hinh đang nói thì cúi đầu, nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, mắt ầng ậng nước.

“Hinh Nhi, nuôi trẻ con không giống nuôi chó, em đã chuẩn bị tâm lý chưa? Hơn nữa, em còn phải làm một bà mẹ đơn thân đấy.” Bạch Tiêu thấy cô ta không giống đang nói đùa thì cảm giác đầu mình ngày càng đau hơn.

“Em biết... Em có thể nuôi sống bản thân đương nhiên sẽ nuôi được đứa bé này, hơn nữa, nó cũng đã được ba tháng rồi, em... em không thể làm như không biết được.”

Dương Hinh nói xong lại muốn khóc, Bạch Tiêu thấy thế vội nói sang chuyện khác, cứ khiến cô ta bình tĩnh lại đã rồi nói chuyện đứa bé: “Được rồi! Giờ em đang ở đâu?”

“Em trốn đi nên không có nhiều tiền, đang ở một nhà trọ...” Dương Hinh càng nói thì giọng càng nhỏ lại, trước giờ chưa từng lúng túng như vậy.

“Giờ anh sắp xếp cho em một căn hộ, em cứ ở đó đã, bên phía Dương gia, chắc em cũng không gặt họ được bao lâu nữa.”

Bạch Tiêu vừa nghĩ tới việc này lại cảm thấy đau đầu, anh ta lái xe đưa Dương Hinh về nhà trọ, sắp xếp cho cô ta ổn định lại rồi đặt một tấm thẻ lên bàn nói: “Mật mã là ngày sinh của anh.”

Dương Hinh thấy hẳn định đi thì mắt đỏ hồng, vẻ mặt đáng thương nhìn hẳn: “Tiêu ca ca, anh có thể ở lại với em thêm một lúc không?”

“Hình Nhi...” Bạch Tiêu nghĩ một lúc, rốt cuộc vẫn nói thật với cô ta, không thể để cô ta hi vọng chuyện gì không đáng có.

“Hình Nhi, hôm nay, anh và A Nhã sẽ tới Cục Dân Chính nhận giấy đăng ký kết hôn, nên chắc em cũng hiểu, nếu anh ở đây thì A Nhã sẽ hiểu lắm.” Bạch Tiêu vừa nói vừa kéo tay cô ta ra khỏi tay mình.

Dương Hinh cắn môi, mắt đỏ hồng, rốt cuộc cũng gật đầu, cô ta ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu, cười nhẹ: “Tiêu ca ca, là em gây phiền phức cho anh, em chúc anh và cô ấy hạnh phúc.”

Dương Hinh vừa nói vừa tiễn Bạch Tiêu ra cửa, đóng cửa lại, tựa người vào cửa, nếu nói khó chịu thì cũng không khó chịu bằng khoảng thời gian tới Mỹ, cô ta thở dài. Giờ Bạch Tiêu cũng sắp kết hôn, cô ta lại có thai với người đàn ông khác, hai người bọn họ thật sự không thể quay lại nữa rồi.

Bạch Tiêu ra khỏi nhà trọ thì lập tức gọi điện cho Tô Song Song, Tô Song Song bắt máy thì nói khẽ: “Tôi tìm được Đông Phương rồi, anh tới đây nhanh lên...”

Bạch Tiêu vừa nghe thấy địa chỉ mà Tô Song Song nói thì vội chạy tới, đến nơi thì thấy Đông Phương Nhã ngồi trên ghế salon, hai mắt đỏ hồng, nghe nói Bạch Tiêu tới thì quay đầu nhìn anh ta, trong mắt đầy tức giận nhưng không rời đi.

Bạch Tiêu mím môi nhìn Đông Phương Nhã, Tô Song Song nháy mắt với anh ta, muốn anh ta nói hoặc làm gì đó nhưng anh ta chỉ im lặng rồi đi về phía Đông Phương Nhã.

Đông Phương Nhã cũng hơi sửng sốt, lại không nghĩ là Bạch Tiêu vừa tới gần thì kéo rồi vác cô lên đi ra ngoài.

Tô Song Song ngồi trên ghế nhìn cảnh tượng này thì hơi sửng sốt một lúc rồi mỉm cười nhưng mà lúc hai người kia đã đi ra ngoài thì cô mới nhận

ra mọi người đang nhìn, giờ cô mới nhớ ra là bọn họ đang ngồi trong quán cà phê.

Tô Song Song rất xấu hổ, vội đứng lên bước nhanh ra ngoài, cô cũng không muốn ở lại đây làm xiếc cho người ta xem.

Bạch Tiêu đưa Đông Phương Nhã lên xe, rồi im lặng ngồi trên ghế lái, trong lòng Đông Phương Nhã hơi khó chịu nhưng vẫn không nhịn được hỏi hân: “Có biết ba đứa bé không?”

“Không biết.” Không ngờ Bạch Tiêu nghiêm túc trả lời như vậy khiến Đông Phương Nhã không biết nên nói gì, bỗng chốc không khí trong xe cũng trở nên rất xấu hổ.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Đông Phương Nhã nhìn cảnh tượng xung quanh, cảm thấy hơi quen quen, nên quay sang hỏi Bạch Tiêu nhưng lúc này xe lại dừng, Bạch Tiêu xuống mở cửa xe rồi kéo cô xuống.

Đông Phương Nhã ngẩng đầu, hơi sửng sốt, nơi này không phải Cục Dân Chính sao? Cô quay đầu nhìn Bạch Tiêu nhưng anh ta không nói gì chỉ kéo cô vào trong.

Đến khi Đông Phương Nhã cầm hai cuốn sổ màu hồng đi ra thì lúc này Bạch Tiêu mới cười ôm cô đi về phía cửa, cúi đầu hôn cô.

Đông Phương Nhã đột nhiên nở nụ cười, siết chặt cuốn sổ màu hồng trên tay, còn vui tới khóc, Bạch Tiêu ôm Đông Phương Nhã, có cảm giác yên bình chưa từng có.

Bạch Tiêu đi một lúc, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vẻ mặt khó coi buồn bực nói: “Hiện tại anh sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Nhất định phải long trọng hơn hôn lễ của Tiểu Tần Tần.”

Đông Phương Nhã đã không biết làm gì hơn với sự trẻ con của anh ta, gật đầu rồi đi theo ra ngoài.

Chỉ là khi hai người tới phòng trọ của Dương Hình, Bạch Tiêu hơi lúng túng, anh tathở dài, nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu không thì để Nhị Mạnh Hoa tới đây chăm sóc Dương Hình đi.”

“Chúng ta đã kết hôn, gặp cô ấy chỉ là chuyện sớm muộn thôi, hơn nữa anh cũng đã nói có vẻ lần này cô ấy đã hiểu ra, nếu vậy thì bây giờ chuyện quan trọng nhất là chúng ta phải tìm ra ba đứa bé.”

Đông Phương Nhã nói xong đẩy mắt kính lên sống mũi, cô nghĩ nếu có thể xử lý tốt chuyện này thì tốt hơn, dù sao Dương Hình cũng muốn sinh đứa bé ra, chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Bạch Tiêu nghĩ một lúc, thấy Đông Phương Nhã nói cũng đúng, giờ cảm xúc của Dương Hình vẫn chưa ổn định lại, nếu lại thấy Tô Song Song tới thì có khi còn nghĩ linh tinh.

“Vậy chúng ta đi mua cho cô ấy ít đồ ăn đi.” Bạch Tiêu nói rồi kéo Đông Phương Nhã lên lầu.

Không nghĩ là bọn họ vừa lên lầu thì thấy trước cửa nhà trọ có một người đàn ông cao lớn, Bạch Tiêu hơi sửng sốt một lúc thì nghe thấy tiếng hét của Dương Hình, vội chạy lên xem.

Bạch Tiêu đi đến cửa, muốn đẩy người đàn ông cao lớn kia ra nhưng hăn không có nhiều sức như vậy, người đàn ông kia vẫn không di chuyển.

Đông Phương Nhã bình tĩnh đi tới, thấy người đàn ông này cũng không có ý xấu với Dương Hình, nên lễ phép hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi anh là ai?”

Người đàn ông nghe thấy cô hỏi thì quay đầu nhìn lại, tuy hăn không phải quá đẹp trai, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại cảm thấy cả người rất rắn chắc.

Hắn chỉ về phía Dương Hinh, hơi nhúu mày rồi hờ hững nói: “Tôi là ba của đứa bé.”

“Con mẹ nó! Đúng là tìm hoài thì không thấy, không dừng nó lại tự chạy tới cửa. Hinh Nhi, em muốn xử lý người đàn ông này thế nào!” Bạch Tiêu nói xong thì nổi giận, nhe răng trợn mắt với đối phương.

Đông Phương Nhã hơi đau đầu, kéo Bạch Tiêu lại, bình tĩnh hỏi Dương Hinh: “Dương tiểu thư, cô muốn gặp lại hắn không?”

“Chuyện này... Tiêu ca ca, thật ra, hôm đó cũng do em uống nhiều mới xảy ra chuyện, chuyện này không thể trách hắn được... Nhưng mà, em không nghĩ là...”

Dương Hinh còn chưa nói hết, người đàn ông đã đi thẳng tới chỗ cô ta, bế cô ta lên, cúi đầu nhìn Bạch Tiêu hờ hững hỏi: “Tôi tới đưa vợ mình về nhà, liên quan gì tới anh?”

“Mày!” Bạch Tiêu tức giận tới run người, muốn đánh nhau nhưng nhìn là biết mình không đánh lại người ta, còn muốn gọi điện gọi người tới thì Đông Phương Nhã đã bước tới nhìn về phía hắn.

Lúc này Bạch Tiêu mới nhận ra, dường như Dương Hinh không phản kháng! Nếu vậy, anh ta đứng đây nổi điên không phải là hoang đế chưa vội thái giám đã gấp sao.

Người đàn ông ôm Dương Hinh đi một lúc thì Dương Hinh mới phản ứng lại, nhìn về phía Bạch Tiêu: “Tiêu ca ca, anh đừng lo cho em, ba mẹ em biết anh ta, trước đây em... em và anh ta cũng đã gặp mặt vài lần. Chuyện này, giờ anh về chuẩn bị hôn lễ đi, em sẽ làm phù dâu cho hai người.”

“...” Bạch Tiêu vừa nghe hai chữ “phù dâu” thì đã đau cả đầu nhưng thấy Dương Hinh không giống bị ăn hiếp nên hắn cũng yên tâm hơn, lúc này

mới nhận ra mình vẫn nhìn Dương Hình này giờ, hơi sửng sốt, vội ôm Đông Phương Nhã vào trong phòng.

Anh ta vẫn bình tĩnh như thường nói: “Được rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày, thôi thì đêm tân hôn của chúng ta ở đây đi.”

“Anh đúng là đồ xấu xa.”

“Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu mà... A a a! Đừng véo tai anh! Bà xã tha mạng!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 476: Minh Viễn Và Tô Mộ (1)

Lục Minh Viễn biết chuyện Bạch Tiêu đã đăng ký kết hôn thì rất kinh ngạc, hắn và Tô Song Song ngồi trên ghế salon, nhìn Đông Phương Nhã và Bạch Tiêu diễn show ân ái thì cảm thấy hơi buồn bực.

Hắn còn định mắt không thấy thì tâm không phiền, quay đầu nhìn Tần Mặc, không nghĩ là Tần Mặc còn đang ôm Tô Song Song trêu chọc Bánh Bao, còn Tô Dục Tú ngồi cạnh Tần Mặc đang nghiêm túc đọc manga, đáng vẻ gia đình hòa thuận này suýt chút nữa chọc mù mắt kẻ độc thân như hắn.

Lục Minh Viễn buồn bực dựa người vào ghế sa lon, thật ra hắn cũng không còn trẻ nữa, chỉ là khuôn mặt của hắn cứ như một đứa trẻ, cho nên người khác nhìn vào cứ cảm giác hắn còn trẻ con, mà chính hắn cũng cảm giác được điều đó.

Hôm nay thấy loại người lẳng nhăng như Bạch Tiêu cũng đã là hoa có chủ, Lục Minh Viễn không hiểu sao có hơi cô đơn.

“A Mặc, ngày mai Tô Tô hẹn tôi đi xem phòng, anh đưa Bánh Bao và Mần Thầu đi nhà trẻ nhé.”

Tại Lục Minh Viễn nghe thấy hai tiếng “Tô Tô” thì cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, tròn mắt hắn khẽ đảo rồi ngẩng đầu nhìn Tô Song Song nói: “Nhị Mạnh Hoa, ngày mai Tần ca phải đi gặp đối tác quan trọng, em phải tự đưa bé đi nhà trẻ thôi.”

Tô Song Song nghe Lục Minh Viễn nói thì ngẩng đầu sững sờ nhìn hắn, cô còn tưởng hắn đi rồi chứ, nghĩ vậy thì không nhịn được trêu hắn: “Sao

anh còn ở đây vậy? Thích ăn thức ăn cho chó vậy sao?”

“Nhị Manh Hoa! Cô đừng học thói xấu của Bạch Tiêu. Nhìn đi, giờ cô cũng xấu xa như anh ta rồi. Tần ca, anh phải bảo Nhị Manh Hoa cách Bạch Tiêu xa một chút.” Lục Minh Viễn vốn còn buồn bực trong lòng, nghe Tô Song Song nói vậy thì cả người giống như bị kích thích, không thể bình tĩnh lại được.

“Được rồi, Nhị Manh Hoa nói cũng đâu có sai, không lẽ cậu không phải là một con chó độc thân sao!” Bạch Tiêu xen vào nói một câu, còn tiếp tục hành hạ con chó độc thân kia bằng cách hôn lên mặt Đông Phương Nhã ngồi cạnh.

Lục Minh Viễn tức đến mức muốn đánh nhau với Bạch Tiêu, nhưng lại nghĩ đến chuyện mình phải làm bây giờ, nên nhịn xuống.

“Ngày mai anh có chuyện gì sao! Vậy để tài xế đưa hai bé đi học được không, hiếm khi Tô Tô tìm em giúp đỡ, em không thể không giúp cô ấy được.” Tô Song Song không nhìn Bạch Tiêu và Lục Minh đấu võ mồm, quay sang hỏi Tần Mặc.

Lục Minh Viễn vừa nghe cô hỏi thì lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, hắn vội chạy tới nháy mắt với Tần Mặc rồi quay qua nói với cô: “Nhị Manh Hoa, sao có thể để tài xế đưa đi chứ, ngày mai cô đưa con đi học còn tôi tới gặp Tô Mộ, sau khi cô đưa con tới trường thì tôi tới đón cô đi, vậy được không?”

Tô Song Song bị hắn nói cho đầu cũng loạn lên, nhà trẻ và căn hộ Tô Mộ chọn cách một giờ đi đường đấy. Đi tới đi lui, các cô còn phải chọn phòng nữa.

Tô Song Song hơi nghi ngờ nhìn Lục Minh Viễn, cảm thấy hắn đang che giấu việc gì đó, Lục Minh Viễn bị cô nhìn thì trong mắt cũng hơi chột dạ.

Hắn dựa vào ghế sô pha, còn đang nghĩ xem phải nói thế nào thì không nghĩ là người im lặng này giờ là Tần Mặc lại lên tiếng: “Cậu ta thích Tô Mộ, em đừng đi theo làm bóng đèn.”

“...” Miệng Tô Song Song bỗng chốc hóa thành hình chữ O, ngay cả hai người đang anh anh em em là Bạch Tiêu và Đông Phương Nhã nghe vậy cũng kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Lục Minh Viễn bỗng cảm thấy rất lúng túng, vội đứng lên, trừng mắt nhìn Tần Mặc rồi quay đầu bước đi.

Tô Song Song bình tĩnh lại thì quay sang kéo hắn: “Minh Viễn! Rốt cuộc ngày mai anh có muốn đi không?”

Lục Minh Viễn vừa nghe cô nói thì lập tức đứng lại, nghĩ một lúc rồi quyết tâm nói: “Đi chứ! Cô cứ đưa con đi nhà trẻ đi.”

“Được được được! Tôi không làm bóng đèn của Lục đại tổng tài đâu, anh đi nhé, không tiễn.” Tô Song Song cười hôn Bánh Bao, liếc hắn như một tiểu hồ ly.

Tần Mặc nhìn thoáng qua Tô Song Song, nghĩ một lúc rồi nói: “Mai nói Tô Mộ đi đi, có vẻ Lục Minh Viễn rất thật lòng, mấy năm em không ở đây, họ đã đi với nhau mấy lần rồi.”

Tô Song Song nghe anh nói vậy thì đặt Bánh Bao xuống, nhìn về phía Tần Mặc, cô vốn muốn trêu chọc Lục Minh Viễn, để ngày mai hắn đi một chuyến vô ích, nhưng nghe anh nói vậy thì cũng gật đầu, không nói gì nữa.

Tô Mộ chưa từng nghĩ lúc mình tới lại có thể tình cờ gặp Lục Minh Viễn, cô thấy Lục Minh Viễn cười vui vẻ bước xuống xe thì theo bản năng lùi lại phía sau nhưng nghĩ kỹ lại thì cô đã không còn là người như trước đây, không có gì thẹn với lòng cả nên đứng thẳng người lại.

Lục Minh Viễn xuống xe, nhìn xung quanh một lúc, đến khi nhìn thấy Tô Mộ thì vẻ mặt có hơi không dám tin, thử hỏi: “Tô Mộ?”

Tô Mộ nghe hẳn gọi thì bình tĩnh quay đầu nhìn hẳn khẽ gật đầu, từng động tác đều mang theo dáng vẻ của người phụ nữ thành công.

Lục Minh Viễn hơi ngẩn người, lấy tay xoa mắt mình, đến lúc xác định người phụ nữ trước mặt thật sự là Tô Mộ thì hẳn hơi lo sợ.

“Hai năm nay em thay đổi nhiều quá.” Lục Minh Viễn nhìn cô chăm chú, hôm nay Tô Mộ đi giày cao gót, nhìn có vẻ còn cao hơn hẳn.

“Con người thì luôn luôn phải thay đổi nhưng sao Lục tổng lại tới đây? Song Song đâu?” Thật ra trong lòng Tô Mộ cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn cô nàng Tô Song Song đàn độn kia lại muốn làm bà mối cho cô với Lục Minh Viễn.

Thật ra trong lòng Tô Mộ cũng không trách Tô Song Song, vì trước đây đúng là cô rất thích Lục Minh Viễn nhưng sau những chuyện đã xảy ra, cô không còn sức mà yêu nữa.

“Nhà trẻ đột nhiên có chuyện xảy ra, cô ấy muốn tôi đi cùng cô, chắc cô ấy quên gọi điện thoại báo cho cô. Nhưng mà ai đi cùng mà chẳng giống nhau, cô muốn đi chọn phòng đúng không, tôi đi cùng cô.”

Lục Minh Viễn hoảng hốt một lúc thì lấy lại tinh thần, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên, tuy bây giờ nhìn Tô Mộ đẹp hơn trước đây, cũng trưởng thành và quyến rũ hơn nhiều nhưng hẳn vẫn cảm thấy không đúng lắm.

“Tôi không phải người có tiền gì, nơi tôi sắp tới chắc không chứa được người cao quý như Lục tổng.” Tuy Tô Mộ cười rất đẹp nhưng nụ cười kia lại quá hoàn hảo, hơn nữa vừa mở miệng đã có cảm giác không thân thiết.

Trong trí nhớ của Lục Minh Viễn, ánh mắt Tô Mộ nhìn hắn luôn rất si mê, chưa bao giờ có thái độ xa cách như vậy, bỗng chốc khiến hắn có cảm giác mình bị xua đuổi.

“Em có thể tới sao anh lại không thể chứ, đi thôi. Chọn xong nhà rồi anh mời em đi ăn.” Lục Minh Viễn nói rồi làm ra tư thế mời.

Tô Mộ không muốn đi nhưng lại không kiềm chế được trái tim mình, cô hơi do dự rồi bước lên xe Lục Minh Viễn.

“Tới Thành Tây đi, tôi vừa tìm được công việc ở đó, nên cũng muốn có một căn hộ ở gần đó.” Từ lúc lên xe Tô Mộ đã nhìn ra ngoài cửa sổ, dù nói chuyện cũng không nhìn Lục Minh Viễn.

Lục Minh Viễn thấy vậy thì rất xấu hổ, gật đầu, bánh xe lăn được một lúc thì rốt cuộc hắn vẫn không nhịn được hỏi chuyện mà mình vẫn luôn khó hiểu: “Hai năm trước, sao em lại rời đi?”

“Do công việc thôi, vốn phải đi.” Tô Mộ trả lời loa qua, cũng không định nói thêm câu nào.

Lục Minh Viễn đột nhiên không biết nên nói gì thì tốt, hai người im lặng cả con đường cho tới lúc tới Thành Tây, đến khi xuống xe thì Lục Minh Viễn nhìn thấy cảnh tượng tiểu khu cũ kỹ bừa bộn thì hơi ngẩn ra.

Lục Minh Viễn sinh ra đã ngậm thìa vàng, Tần Mặc và Bạch Tiêu đúng là nỗ lực mới có được ngày hôm nay nhưng hắn thì thật sự là được giáo dục trong tầng lớp thượng lưu, nên chỉ từng tới những khu nhà xa hoa, những nơi người bình thường sống thế này, bình thường hắn chỉ đi ngang qua chứ chưa từng đi vào.

“Cô làm việc ở đây sao?” Câu nói của Lục Minh Viễn cũng không phải mang ý chế nhạo, chỉ là hắn kinh ngạc mà thôi. Vì hắn vẫn còn nhớ Tô Mộ rất có năng lực.

“Tôi vừa trở lại, vẫn nên tìm một nơi ổn định đã, hơn nữa, nơi này rất tốt, ở đây không sống vội vã như trong thành phố.” Đây là nơi Tô Mộ lớn lên, vì vậy khi nhắc tới nơi này, giọng nói của cô ôn hòa hơn nhiều.

Lục Minh Viễn đương nhiên nhận ra điều đó, tuy không quen lắm nhưng hẳn vẫn muốn nói tiếp chuyện này: “Cô biết nơi này sao?”

“Tôi sống ở đây từ nhỏ, chỉ là năm mười tuổi cả nhà phải dọn đi, tuy nơi này đã cũ nát nhưng lại khiến người ta cảm thấy ấm áp, hơn nữa đồ ăn ở đây rất ngon, nếu anh muốn, lát nữa tôi sẽ đưa anh tới...”

Tô Mộ nói một lúc thì hoảng hốt dừng lại, cảnh tượng này đã xuất hiện trong đầu cô rất nhiều lần, cô luôn hi vọng có thể đưa Lục Minh Viễn tới ăn thử đồ ăn ở đây, trước đây cô ngây thơ nghĩ là Lục Minh Viễn cũng sẽ giống cô, thích đồ ăn ở đây.

Nhưng sau những chuyện đã xảy ra, Tô Mộ chỉ cảm thấy suy nghĩ này thật buồn cười, chính bản thân cô cũng rất buồn cười, giống như một thằng hề vậy.

Lục Minh Viễn còn đang nghe vui vẻ thì thấy Tô Mộ đột nhiên dừng lại, nhìn sang thì thấy vẻ mặt Tô Mộ bỗng chốc cứng đờ, giống như nghĩ tới chuyện gì đó không vui.

“Sao vậy? Cô không khỏe chỗ nào sao?” Lục Minh Viễn đi về phía Tô Mộ, muốn kéo cô lại gần xem thử nhưng Tô Mộ đã bước lên một bước, rất tự nhiên tránh tay hắn.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ đến việc giờ nhà ăn ở đâu tôi cũng không nhớ nữa, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, chúng ta vào xem phòng đi.” Thái độ của Tô Mộ bỗng chốc lạnh xuống.

Lục Minh Viễn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, im lặng đi theo cô, thật ra chuyện đó vẫn nằm sâu trong lòng bọn họ, đợi đến khi hai người tìm

được một căn hộ ưng ý thì lúc đi về, Lục Minh Viễn không nhận được kéo Tô Mộ lại.

Cánh tay bị hắt kéo, Tô Mộ đứng lại, kinh ngạc nhìn hắt.

Cô vừa quay đầu lập tức nhìn thấy đôi mắt to tròn của Lục Minh Viễn khiến lòng cô run lên nhưng cô lập tức cúi đầu, không nhìn vào mắt hắt nữa.

Tô Mộ lại thầm nhắc nhở bản thân một lần nữa, không thể bị vẻ bề ngoài vô hại của Lục Minh Viễn lừa nữa, thật ra hắt là một công tử bột thích đùa giỡn người khác, không phải là người mà một cô gái bình thường như cô có thể mơ mộng.

“Tô Mộ, sao đột nhiên thái độ của em với tôi lại thay đổi nhiều như vậy?” Lúc Lục Minh Viễn nói câu này thì theo bản năng nhú mày.

Bây giờ hắt mới hiểu sao mình lại không vui, so với người phụ nữ trưởng thành quyến rũ hiện tại thì hắt lại thích cô gái nhỏ lúc trước vừa thấy hắt thì mặt đỏ tim đập hơn.

“Trước đây tôi không hiểu chuyện, đã gây nhiều phiền phức cho anh.” Tô Mộ vẫn cười khiêm tốn lễ phép như cũ, khiến người ta không nhìn ra được một chút sai sót nào.

Nhưng thấy cô cười như vậy, Lục Minh Viễn lại khó chịu hơn, lông mày hắt càng nhíu chặt hơn, giọng nói cũng nặng nề hắt: “Tô Mộ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em không thích tôi nữa?”

“Thích?” Tô Mộ nghe hắt nói thế thì cười cười, nhìn Lục Minh Viễn giống như hắt đang kể chuyện cười vậy, nhưng chỉ có mình cô hiểu được, giờ lòng cô đang đau đến thế nào.

“Lục tổng, ngài đang nói gì vậy, một cô gái bình thường như tôi sao dám mơ mộng tới chuyện thích ngài? Như vậy thì tôi thật không biết tự lượng sức mình rồi!”

Lục Minh Viễn đương nhiên nghe thấy trong giọng nói của Tô Mộ đầy châm chọc và khiêu khích nhưng hăn nghĩ mãi vẫn không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 477: Minh Viễn Và Tô Mộ (2)

“Nếu không còn chuyện gì khác, thì hi vọng anh có thể đưa tôi về, đương nhiên nếu anh có việc thì tôi tự về một mình cũng được.” Tô Mộ lập tức điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân cho tốt rồi mỉm cười nói với Lục Minh Viễn.

Lục Minh Viễn có cảm giác giống như mình đang ngồi trên cáp treo vậy, tâm trạng bất ổn khiến lòng hẫng hơi khó chịu.

“Không phải em nói muốn mời tôi ăn cơm sao? Đi thôi!” Lục Minh Viễn nắm tay Tô Mộ kéo ra ngoài.

Lục Minh Viễn vừa nắm lấy tay mình thì Tô Mộ hơi sững sốt một lúc rồi cúi đầu đi theo hẫng, chỉ là trong lòng thật sự rất khó chịu.

Lục Minh Viễn kéo Tô Mộ đi xuống lầu thì không biết nên đi hướng nào, Tô Mộ hơi dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục đi nhưng không có bỏ tay Lục Minh Viễn ra.

Lục Minh Viễn thấy cô không bỏ tay mình ra thì cười cười, bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tô Mộ kéo Lục Minh Viễn rẽ trái quẹo phải, dọc đường còn có mấy bác gái nhận ra cô, vui vẻ cười chào hỏi, tuy chỉ hỏi mấy câu nhưng đều khiến cả hai lúng túng không thôi.

“Tiểu Tô à! Đây là em trai cô sao!”

“Tiểu Tô! Đây là con của cô hả?”

“...” Chưa nói tới Tô Mộ, ngay cả Lục Minh Viễn cũng rất lúng túng, tuy hăn hơi giống một cậu nhóc nhưng dù sao thì hăn cũng đã ba mươi tuổi rồi, lại bị cho là con của một cô gái mới hai mươi tuổi...

Tuy Tô Mộ cũng hơi xấu hổ nhưng lại không để ý, vì cô chưa từng nghĩ mình và Lục Minh Viễn sẽ đến với nhau.

Đến một quán mì, Lục Minh Viễn nhìn cái bàn cũ kỹ thì hơi lúng túng ngồi xuống.

Tô Mộ nhìn cái bàn, lập tức hiểu ra Lục Minh Viễn nghĩ gì, cô lấy một tờ giấy rồi lau sạch dầu mỡ dính trên bàn.

“Tuy bề ngoài như vậy nhưng đồ ăn ở đây rất ngon.” Tô Mộ càng nói càng thấy xấu hổ, cô thầm mắng bản thân sao lại đưa Lục Minh Viễn tới đây chứ, đúng là tự rước lấy nhục mà.

Lục Minh Viễn thấy hành động của Tô Mộ, cảm thấy xấu hổ nên mặt hơi đỏ lên, vốn muốn nói gì đó cho đỡ xấu hổ thì lại cảm thấy càng nói càng sai.

“Ai tới vậy! Ô! Con là Tiểu Tô phải không!” Một bác gái tầm năm mươi tuổi vừa thấy Tô Mộ thì nhìn chăm chăm, đến khi nhận ra cô thì cười rất vui vẻ.

Tô Mộ cũng vội cười gật đầu, cũng giấu khăn giấy vào trong lòng bàn tay.

Bác gái thấy Tô Mộ thì tâm trạng cũng tốt hơn: “Ông nó ời, Tiểu Tô đến này. Ông xem con bé lớn lên thành đạt rồi còn nhớ hai người già chúng ta nè. Nhớ thêm một đĩa thịt bò kho tương đấy!”

“Dì, cảm ơn dì.” Tô Mộ đứng lên nói nhưng cô vừa đứng dậy thì bác gái lại đẩy cô ngồi xuống ghế: “Cảm ơn cái gì, con ngồi xuống ăn đi.”

“Vị này là?” Bây giờ bác gái mới phát hiện Lục Minh đang lúng túng ngồi cạnh Tô Mộ, nhưng Tô Mộ còn chưa kịp giới thiệu thì bác gái đã vui vẻ nói lớn: “Cậu là bạn trai của Tiểu Tô phải không.Ồ, đúng là còn rất trẻ. Mọi người nói không sai, nữ sinh đại học năm ba nhất định có bảo bối.”

“...” Đây là lần đầu tiên có người nói với Lục Minh là hắn còn trẻ khiến hắn không thoải mái lắm nhưng cũng may là hắn được giáo dục tốt nên vẫn cười cười không nói gì.

Tô Mộ thấy bác gái hiểu lầm thì muốn giải thích, không nghĩ là Lục Minh lại gật đầu, vẻ mặt thừa nhận mối quan hệ này.

Tô Mộ hơi ngán người, vì trong lòng lại có hơi ích kỷ, cuối cùng cũng không phản bác, cô nghĩ sau hôm nay cô cũng không gặp lại Lục Minh Viễn nữa, cho nên cứ để hiểu lầm một lần cũng được.

Hai người im lặng ăn mì, khiến Tô Mộ bất ngờ là Lục Minh Viễn ăn rất ngon miệng, ăn xong còn uống hết chén canh rồi ngẩng đầu cười quyến rũ khiến trái tim cô nhảy lên vài nhịp.

Cô vội cúi đầu không nhìn thẳng vào mắt Lục Minh Viễn nữa, im lặng ăn mì sợi, Tô Mộ ăn rất chậm, nhưng vẫn ăn xong đúng giờ.

Cô uống một chút canh rồi để đĩa xuống, điều chỉnh tốt tâm trạng rồi nhìn về phía Lục Minh Viễn mỉm cười, nụ cười si mê hắn giống như trước đây.

Lục Minh Viễn hơi sững sốt, muốn nói gì đó thì Tô Mộ đã đứng lên, cô bình tĩnh hờ hững nói: “Đi thôi! Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.”

Khóe môi Lục Minh Viễn hơi động dậy, mắt chớp chớp, rốt cuộc vẫn không nói gì đứng dậy ra ngoài với Tô Mộ.

Hôm sau, Tô Mộ chuyển hành lý tới căn hộ mới, Tô Song Song chạy tới giúp cô, Tô Mộ nhìn cô ấy muốn nói gì đó, cuối cùng giật chiếc gối trong ngực cô ấy.

“Mình và anh ấy không thể đến với nhau được, cậu nhìn thử anh ấy là người như thế nào, mình là người như thế nào?” Tô Mộ nói, tuy giờ cô đã trưởng thành quyến rũ hơn nhưng đứng với Lục Minh Viễn lại cảm thấy mình quá trưởng thành, giống như hai chị em vậy.

Tô Song Song gật đầu nhưng lại cảm thấy mình thể hiện quá trực tiếp nên lại vội lắc đầu.

Tô Mộ cũng không để ý, ôm gối ngồi trên sofa, hơi tự giễu nói: “Mình chỉ là một cô gái bình thường, anh ấy và Tần Mặc nhà cậu cũng không giống nhau, anh ấy chưa từng chịu khổ, là người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, mình và anh ấy thật sự cách nhau quá xa.”

“...” Tô Song Song ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy Tô Mộ nói cũng đúng vì vậy không nói gì nữa, im lặng giúp cô dọn nhà.

Lúc Tô Song Song ra về, rốt cuộc vẫn không yên tâm dặn Tô Mộ: “Tô Tô à! Nếu cậu thật sự không muốn ở cùng hắn thì nghĩ thoáng đi, dù sao cậu vẫn còn trẻ, bắt đầu một tình yêu mới...”

“Được rồi! Được rồi! Cậu đi nhanh đi, lát nữa Bánh Bao và Mần Thầu lại tìm cậu đó!” Tô Mộ vội đẩy Tô Song Song ra cửa.

Tô Mộ cô đơn đứng trong phòng, tự cổ vũ mình cố gắng rồi lại cẩn thận thu dọn mọi thứ.

Tô Mộ còn nghĩ là cô sẽ sống yên ổn như vậy, nhưng sáng hôm sau khi cô xuống lầu đi làm thì nhìn thấy xe của Lục Minh Viễn cách đó không xa, khiến cho cô hơi không biết làm sao.

Tô Mộ trải qua hai chuyện đáng kích động một lúc, cô vừa thấy xe Lục Minh Viễn thì lại thấy hần bước tới trước mặt cô, phong cách thay đổi khiến cô suýt chút nữa thì không nhận ra.

Nhìn một Lục Minh Viễn lúc nào cũng như thẳng nhóc lại cắt một kiểu tóc đầy dáng vẻ trưởng thành như vậy, mặc một bộ quần áo trưởng thành như vậy, thì đúng là có hơi khó chịu.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy cũng không đến nỗi nào, lúc này hần không giống một cậu nhóc mười bảy mười tám tuổi nữa mà lại giống một người đàn ông hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

“Hi! Người đẹp!” Lục Minh Viễn vừa nói vừa đặt bó hoa vào trong lòng Tô Mộ.

Tô Mộ nhìn hoa trong tay mình, không biết làm thế nào, ngẩng đầu nhìn Lục Minh Viễn đầy khó hiểu, không biết hần đang làm gì ở đây, hơi ngần người hỏi hần: “Anh bị chuyện gì kích thích sao?”

“A...” Tâm trạng Lục Minh Viễn vốn rất tốt, nghe Tô Mộ hỏi như vậy thì hơi sững sốt, xấu hổ cười cười.

Tô Mộ nhìn quanh, thấy người vây xem ngày càng nhiều, lại sợ có người nhận ra Lục Minh Viễn rồi xảy ra chuyện phiền phức không đáng, vội trả lại hoa cho hần.

“Ừm... Cảm ơn quà sinh nhật của anh nhưng mà chúng ta chưa thân quen tới mức tặng quà thế này!” Tô Mộ nói đại một lý do để mọi người đang vây xem nghe thấy.

Lại không nghĩ Lục Minh Viễn nghe cô nói vậy thì vui vẻ: “Hôm nay là sinh nhật em? Trùng hợp quá, vậy chờ em xong việc anh đưa em tới...”

Tô Mộ không chờ được nữa, vội kéo Lục Minh Viễn tới góc khuất, cô hơi bức bối, nên giọng nói hơi tức giận.

“Lục Minh Viễn, rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi chỉ muốn sống yên ổn thôi, anh có thể dừng...”

“Anh thích em! Tiểu Mộ, trước kia anh không hiểu được tình cảm của mình nhưng lúc em rời xa anh, anh mới biết em quan trọng đến thế nào, em không ở đây, lòng anh thật sự rất trống trải, giờ em đã về rồi...”

“Được rồi! Anh đừng nói nữa...” Tô Mộ vội cắt ngang lời hăn, vừa nhớ lại lý do để mình quyết tâm rời khỏi đây, cô liền không kiểm soát được tâm trạng của bản thân.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em không chấp nhận anh? Không phải trước đây em rất thích anh sao?” Tới bây giờ Lục Minh Viễn vẫn không hiểu, năm đó sao Tô Mộ lại rời đi vội vàng như vậy.

Hăn còn nghĩ là do công việc của cô, nhưng giờ nhìn cô như vậy thì hăn lại có cảm giác... chuyện cô rời đi có liên quan tới hăn.

“Trước đây là trước đây, Lục Minh Viễn, từ giờ tôi và anh mỗi người đi đường của mình, anh đừng tới tìm tôi nữa.” Tô Mộ nói xong cười xã giao với hăn rồi xoay người rời đi.

Lục Minh Viễn kéo cô lại, vẻ mặt hơi tức giận, hăn cau mày, không hiểu hỏi cô: “Tiểu Mộ, anh có thể thấy giờ em vẫn còn thích anh, rốt cuộc vì sao em lại không muốn gặp anh như vậy?”

“Tôi không thích anh!” Tô Mộ hơi tức giận, hét lớn với Lục Minh Viễn, vội đẩy hăn ra xa, muốn chạy trốn nhưng lại bị Lục Minh Viễn kéo lại.

Hắn cúi đầu hôn môi Tô Mộ, lúc đầu Tô Mộ còn hơi giãy giụa nhưng một lúc sau lại dần bị nụ hôn của Lục Minh Viễn mê hoặc.

Lục Minh Viễn hôn cô một lúc rồi buông ra, trán tựa trán Tô Mộ, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn cô rất tình cảm: “Tiểu Mộ, hai năm qua không có ngày nào anh không nhớ em, rốt cuộc em đã trở về! Nếu em còn không trở về thì anh còn chưa chắc chắn về tình cảm của mình, nhưng giây phút gặp lại em, anh đã hiểu, anh thích em... Không phải, anh yêu em... Làm bạn gái anh nhé!”

Nếu một giây trước Tô Mộ còn có thể lừa gạt mình nhưng bây giờ chút lý trí trong đầu cũng đã nhấn chìm trong nụ hôn của Lục Minh Viễn, cô ngẩn người nhìn hắn, lý trí luôn nhắc nhở phải từ chối, nhưng thân thể và trái tim lại rất thành thật, cô gật đầu.

Lục Minh Viễn bất ngờ, vội ôm chặt Tô Mộ xoay mấy vòng, Tô Mộ được hắn ôm trong lòng, rốt cuộc nở nụ cười.

“Anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc!”

Câu nói này vẫn luôn nằm sâu trong lòng Tô Mộ, thậm chí lúc đi làm cô cũng âm thầm mỉm cười nhưng mà lúc cô đứng ở chỗ rẽ trên hành lang, nghe được giọng nói của Lục Minh Viễn cách đó không xa thì chưa từng cảm thấy hối hận như vậy.

Sao cô lại nghĩ tới muốn đến công ty tìm Lục Minh Viễn chứ, sao cô còn dám mơ mộng như vậy, sao lại muốn ở chung với Lục Minh Viễn, sao cô còn ngu ngốc như vậy!

Cách đó không xa vang lên giọng nói của Lục Minh Viễn: “Cô ta à! Không nghĩ là thay đổi nhiều thế mà vẫn ngu ngốc như vậy, vẫn còn yêu tôi nhiều lắm.”

Bạch Tiêu cười hỏi: “Cậu định thế nào?”

“Định thế nào gì chứ? Làm gì với người phụ nữ kia ấy hả? Nhìn cô ta còn lớn hơn cả tôi, không phải khẩu vị của tôi rồi!” Giọng nói của Lục Minh Viễn mang đầy ý cười, có thể thấy bây giờ tâm trạng hắn rất tốt.

Bạch Tiêu mỉa mai hỏi: “Vậy cậu muốn làm gì? Trêu đùa cô ta thôi sao?”

“Tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, trước đây cô ta yêu tôi chết đi sống lại, vậy sao lúc trở về lại thay đổi nhiều như vậy, thì ra cũng chỉ là kể lạt mềm buộc chặt.” Lục Minh Viễn nói tới đây thì mắt sáng lên, hắn cũng không phát hiện khóe môi của hắn cũng trở nên ôn hòa hơn: “Sao cô ta lại ngu ngốc tới mức yêu tôi cơ chứ!”

Bạch Tiêu nhìn Lục Minh Viễn, đẩy hắn ra, trong mắt tràn đầy giễu cợt, hắn đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “ầm” cách đó không xa.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 478: Minh Viễn Cùng Tô Mộ (3)

Lục Minh Viễn và Bạch Tiêu ngay lập tức chạy lên trước, đột nhiên Lục Minh Viễn dừng lại, Bạch Tiêu liền đánh vào người hắn, bỗng chốc sửng sốt, đẩy hắn một phen, bất mãn nói: “Anh có đuổi theo nữa không vậy!”

“Xong đời rồi!” Sắc mặt của Lục Minh Viễn xám xịt, Bạch Tiêu cũng nhận ra có gì đó không đúng lắm, lướt qua hắn lại nhìn về phía trước, hành lang rất dài, anh nhìn thấy bóng hình của một cô gái.

“Cô ấy không phải là Tô Mộ đó chứ?” Bạch Tiêu cũng cảm thấy không đúng lắm, vội hỏi một câu.

Lục Minh Viễn ảo não đập vào tường, chẳng nói gì, Bạch Tiêu cũng biết đáp án, anh dựa vào tường, vốn tưởng nhìn có chút hả hê, nhưng nhìn thần sắc đau khổ của Lục Minh Viễn, anh nghĩ thôi bỏ đi.

Một lát sau, anh nhìn Lục Minh Viễn vẫn không hề nhúc nhích, vươn chân ra đá đá hắn, hất cằm chỉ sang bên cạnh nói: “Anh không đi xem xem! Anh tự thân vận động đi, tôi nhìn ra anh rất thích cô ấy, còn nói những lời này làm gì chứ?”

Lục Minh Viễn cúi đầu nhìn chân mình, ban đầu hắn đúng là nghĩ như vậy nhưng hai người vừa tiếp xúc, hắn liền nhớ tới thời gian ở bên Tô Mộ.

Cô gái góc nghề kia lúc nào nhìn thấy hắn cũng lộ ra vẻ mặt háo sắc, ngoài vẻ đáng yêu ra, hắn còn nhìn ra, Tô Mộ đối với hắn thích chính là thích, không hề bị vật chất trộn lẫn.

Lục Minh Viễn hiện giờ thật sự hối hận rồi, cực kỳ hối hận, hắn không nên để tính tình xấu xa của mình quấy phá, nói ra những câu tổn thương người khác như vậy.

“Làm sao bây giờ?” Lục Minh Viễn cũng dựa vào tường, xoay đầu nhìn Bạch Tiêu, hiện giờ hắn như hoang mang lo sợ, nếu không cũng sẽ không đã chạy đuổi theo rồi.

Bạch Tiêu suy nghĩ một lúc, trong nháy mắt đã nghĩ ra hai cách: “Một là, nếu anh không học Tiểu Tần Tần, giả nghèo, ở nhà cô ấy, nhưng sau khi bị phát hiện nói dối, không biết anh có kỹ năng để không khiến cô ấy tức giận không, hơn nữa Tô Mộ có vẻ nhanh trí không phải dạng vừa, có lẽ anh không lừa được cô ấy.”

Lục Minh Viễn liền không nói gì, cảm thấy Bạch Tiêu ở đây để chế nhạo hắn, hắn xoay đầu nhìn anh, nói một câu: “Vậy cậu còn nói làm gì?”

“Đó không phải là một ý kiến sao! Ít nhất cũng có 50% thành công.” Bạch Tiêu nói qua nói lại: “Hai là, quấy quấy bên cô ấy, sau đó cho cô ấy thấy sự chân tình của anh!”

Lục Minh Viễn chẳng còn gì để nói nữa, Bạch Tiêu có hai ý kiến này thà không nói còn hơn nhưng hắn suy nghĩ một hồi, hiện giờ trừ chết không cần thể diện ra hình như cũng chẳng có cách nào khác cả.

“Anh đúng là đáng đời mà!” Bạch Tiêu nói xong liền đá vào hông Lục Minh Viễn một cái, chỉ về đằng trước nói: “Mau đi đi!” Lục Minh Viễn hơi sửng sốt, đáp lại một tiếng, nhanh chạy tới bên Tô Mộ.

Tô Mộ không biết bản thân hiện giờ đang có tâm trạng gì, vừa cảm thấy rất phiền muộn muốn khóc, lại cảm thấy chẳng có ích gì, cô ngần ngại đi về phía trước, cũng không về nhà, trời dần dần tối rồi.

Cô mang giày cao gót, đi được vài bước thì cảm thấy mệt mỏi, đi tìm một nơi có phong cảnh không tẻ lăm ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cô nhìn trời phía trước dần dần trở tối, đèn điện dần sáng lên, lúc này, cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa, ôm mặt bắt đầu gào khóc.

Tô Mộ vừa khóc vừa tự mình kể kể: “Mình có phải là đồ ngốc không thế? Có ngốc không hả!”

Khoảnh khắc Tô Mộ khóc khiến những đứa trẻ và bác gái bên cạnh cô giật mình, trong chốc lát đường như con đường náo nhiệt chỉ còn lại một mình Tô Mộ.

Tô Mộ khóc một lúc liền cảm thấy mệt, cô nhìn thời gian, bản thân cũng giật mình, thế mà đã tám giờ rồi, cô đứng dậy đi về.

Lần này, Tô Mộ đi vền vện hơn một giờ, đợi đến lúc trở về, hai chân của cô vô lực, mắt cũng sưng tấy lên.

Tô Mộ đang định về ngủ một giấc, nào ai biết Lục Minh Viễn luôn đứng chờ ở cửa, Tô mộ theo bản năng lại muốn chạy, Lục Minh Viễn lại đi nhanh hơn, nắm lấy cánh tay của Tô Mộ.

Tô Mộ lập tức cúi đầu, trốn tránh Lục Minh Viễn, Lục Minh Viễn liền kéo Tô Mộ vào lòng, Tô Mộ cảm thấy Lục Minh Viễn đang run lên, không giãy dụa nữa, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Buông tay tôi ra! Lục Tổng, điều ngài muốn xác minh cũng đã xác minh rồi, xin ngài buông tha cho tôi!”

“Tiểu Mộ, anh chỉ là nhất thời hồ đồ nói với Bạch Tiêu thôi, em biết anh với cậu ta luôn đùa giỡn vậy mà, vậy nên để nói chuyện đúng mực...”

“Lục Minh Viễn, anh dám nói trong lòng anh từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến không?” Tô Mộ cuối cùng lại nóng nảy, đẩy Lục Minh Viễn ra, lùi về sau vài bước, ngẩng đầu nhìn hằm với con mắt tức giận.

Lục Minh Viễn mở miệng, muốn phủ nhận, thực sự chỉ là một câu nói nhưng lúc hăn nhìn thấy biểu cảm của Tô Mộ, biểu cảm thống khổ tuyệt vọng, hăn đột nhiên nói không nên lời.

“À!” Tô Mộ cười tự chế giễu mình, mắt cô đỏ hoe, bướng bỉnh không cho bản thân khóc, vươn ngón tay ra chỉ vào Lục Minh Viễn, từ khi quen biết hăn đây là lần đầu tiên cô giương nanh múa vuốt.

“Lục Minh Viễn! Hai năm trước anh nói với người khác rằng tôi là đứa ngốc đi theo anh, kẻ sát anh, quấy rầy anh, vậy tôi đi! Bây giờ không dễ dàng gì mới có thể bình tâm trở lại nhưng vì sao anh còn tới trêu chọc tôi chứ!”

Tô Mộ nói một hồi cuối cùng không nhịn được mà bật khóc, cô vừa khóc vừa chạy khỏi nhà trọ, tránh xa Lục Minh Viễn.

Lục Minh Viễn bị sốc bởi những lời nói của Tô Mộ, hai năm trước lẽ nào hăn nói những lời như vậy sao, đột nhiên hăn nhớ ra gì đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hai năm trước, hăn ở phòng trà với người ta cười nhạo Tô Mộ, lẽ nào cô vì lý do này nên mới rời khỏi nơi đây.

Lục Minh Viễn nhớ tới thật sự hận bản thân tới mức chỉ muốn cho hai cái bạt tai, rốt cuộc hăn đang làm gì chứ

Lục Minh Viễn đứng ở dưới tầng, muốn rời đi nhưng lại không nỡ, lần đầu tiên hăn cảm thấy bản thân tại sao có thể tệ đến như vậy, cứ phải chờ đến lúc mất đi rồi mới cảm thấy quan trọng.

Lần này, hăn lại có thể đứng tới sáng hôm sau, ban đêm lạnh, buổi sáng chú và dì liền thấy Lục Minh Viễn ngất trên nền đất, sợ tới mức vội vàng đưa hăn đến bệnh viện.

Tô Mộ vì cảm thấy khó chịu quá nên xin nghỉ một ngày, cô đang khó chịu tổng nhà, ai biết được vừa nghe điện thoại của Tô Song Song, cô càng khó chịu.

“Tô Tô, Lục Minh Viễn ốm rồi đang ở bệnh viện! Cậu có đến không?” Tô Song Song từ phía Bạch Tiêu biết rằng Lục Minh Viễn đang làm trò, cô cũng chẳng muốn giúp đỡ hẳn.

Nhưng mà cô vừa liếc nhìn một cái thì thấy đôi môi xanh tím của Lục Minh vẫn đang lẩm bẩm gọi tên Tô Mộ Viễn, tuy không có gì cần lo cả nhưng vẫn nên gọi điện thoại nói với Tô Mộ như vậy.

Tô Mộ vừa nghe đột nhiên đứng dậy khỏi ghế nhưng một giây sau, cô lại ngồi xuống ghế, bối rối đáp lại một câu: “Hắn bệnh liên quan gì tới tớ chứ?”

“Vậy không có gì thôi tớ tắt máy nhé, cậu đi làm cẩn thận!” Tô Song Song vừa nghe quyết định của Tô Mộ tuyệt tình như vậy, cũng không muốn khuyên gì nữa vì những chuyện Lục Minh Viễn làm thực sự hơi quá đáng.

Ai ngờ Tô Song Song vừa muốn tắt điện thoại, Tô Mộ lại hỏi một câu: “Anh ta bị bệnh có nghiêm trọng không?”

Tô Song Song lập tức trợn trừng mắt, cảm thấy hơi bất mãn nhưng cô nhìn ra tình cảm của Tô Mộ đối với Lục Minh Viễn, hai người bọn họ cũng xem như tình chàng ý thiếp, cô cũng không có ý ngăn cản, nghĩ một hồi, bịa ra câu huyệ: “Rất nghiêm trọng, không thì tớ đã không gọi điện thoại cho cậu rồi, cậu... có đến không?”

“Không... không tới!” Tô Mộ nói xong hoảng loạn cúp điện thoại, cô nhanh chóng đứng dậy muốn ra ngoài nhưng trong lúc tay cầm nắm cửa, tay lại rụt về.

Tô Mộ cứ ngẩn ngơ cả ngày như vậy ở trong phòng, đến tối cô nằm trên giường chẳng thể nào ngủ được.

Tô Mộ thở dài, nhìn thoáng qua thời gian mới có sáu giờ, cô định ra ngoài đi dạo một vòng cho khuây khỏa đầu óc, a ngờ vừa xuống lầu thấy mấy bác trai bác gái nhao nhao ầm ĩ.

Tô Mộ cũng không phải thích sự náo nhiệt, đúng lúc rời đi, đột nhiên nghe thấy một bác trai nói: “Tên nhóc này không phải chịu phải kích động gì đó chứ, tối hôm qua vẫn còn hôn mê, sao hôm nay đã lại đến rồi?”

Tô Mộ nghe lời này liền quay đầu lại, vội vàng đi vào trong đám người, lúc nhìn thấy Lục Minh Viễn đứng giữa đám người đó, Tô Mộ liền che miệng, mắt đỏ hoe.

Lục Minh Viễn mặc một bộ đồ bệnh nhân, bên ngoài chỉ khoác một cái áo khoác, rõ ràng là từ bệnh viện trốn ra đây, sắc mặt mắt trắng bệch, môi tím tái, đến ánh mắt cũng hơi đờ ra nhưng vẫn cố chấp kiên trì, cự tuyệt đề nghị đưa đi bệnh viện của người khác.

Đột nhiên Lục Minh Viễn cảm giác được gì đó, thong thả quay đầu lại lúc nhìn thấy Tô Mộ, sắc mặt tái nhợt của hắn liền chuyển thành vẻ mặt hối hận.

Ngay sau đó, Lục Minh Viễn đột nhiên quỳ trên mặt đất, nhìn Tô Mộ, tình chân ý thiết nói: “Tiểu Mộ, anh của trước đây đúng là không thích em nhưng em ở bên cạnh anh như vậy, đợi đến lúc em rời đi rồi anh mới nhận ra anh không biết từ lúc nào mình đã yêu em mất rồi.”

“Trước đây là do anh khổ nạn, không thừa nhận tình cảm của mình, mỗi lần làm em tổn thương, mang em ra làm trò đùa, anh biết lỗi rồi, em có thể tha thứ cho anh lần này được không!”

Lục Minh Viễn rất choáng váng, nói chuyện cũng hơi lộn xộn nhưng hẳn thật may mắn khi tình tảo còn có thể gặp Tô Mộ.

Tô Mộ cũng không ngờ rằng Lục Minh Viễn lại có thể quỳ xuống, hoang mang muốn lùi về sau, nhưng các bác các dì phía sau lại cản đường đi của cô, có dì có ý tốt còn đẩy cô tiến lên một chút.

Trong nháy mắt Tô Mộ đã tiến lên hai bước, Lục Minh Viễn thấy Tô Mộ không đi ngược về hướng mình, đột nhiên lại thấy vui vẻ, rút từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn bằng cỏ *Setaria Viridis* và lắc lắc nó.

“Tiểu Mộ, đây là em dạy anh, từ nhỏ tới giờ đây là thứ duy nhất anh tự tay làm, tặng cho em, em đồng ý làm bạn gái anh... Không! Em gả cho anh nhé?”

Tô Mộ sợ đến ngây người, cô không muốn tin tưởng Lục Minh Viễn nhưng nhìn bộ dạng thật long của hắn, cô muốn nói không nhưng lại không nói nên lời, chính là lúc cô do dự, Lục Minh Viễn đột nhiên bất động, ngã ra đất.

“Minh Viễn!” Tô Mộ hét một tiếng, vội vã gọi người đưa hắn đến bệnh viện.

Tô Mộ hoảng sợ chưa định lại tinh thần ngồi cạnh giường bệnh của Lục Minh Viễn, nhìn hắn sắc mặt tái nhợt, tâm trạng trong lòng phức tạp, Tô Song Song đứng bên cạnh cô, nghĩ nửa ngày mới nói một câu: “Tô Tô, dù sao cậu cũng như vậy, cho bằng cho hắn thêm một cơ hội! Nếu hắn còn hồ đồ, tớ cũng sẽ không tha cho hắn đâu!”

Tô Song Song nói xong nhìn Tô Mộ không nói gì, nghĩ một hồi liền thờ dãi, lui ra để không gian riêng lại cho hai người bọn họ.

Tô Mộ trong lòng rất loạn, đột nhiên Lục Minh Viễn mở to mắt, đôi mắt xám tro sáng ngời, ngay sau đó hắn giãn ra rồi luôn nắm chặt tay trái.

Mặt trên của nhãn lá nằm yên tòng bàn tay hần, hần khăn cổ họng hỏi một câu: “Gả cho anh nhé?”

Tô Mộ nhìn thấy chiếc nhãn lá, nghĩ tới lời của Tô Song Song, chợt bật cười, ngay sau đó cô gật đầu.

Lục Minh Viễn sáng cả mắt, lập tức đeo nhãn cho Tô Mộ, đứng dậy ôm cô vào lòng, mắt đỏ hoe nói: “Anh sẽ không tổn thương em nữa đâu! Tiểu Mộ...”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 479: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp (1)

Tô Song Song ngồi trên sofa nhìn Chiến Hâm mang vẻ mặt u sầu trước mặt, thực ra cô hơi bất ngờ, vừa mới nghe điện thoại nghe được tin tốt của Tô Mộ, cô lại càng không biết nên nói với Chiến Hâm như thế nào.

Chiến Hâm thấy Tô Song Song gọi điện thoại xong, lại lải nhải oán hận: “Em nói! Em nói mau! Nếu ông nội giới thiệu cho chị hai người tốt một chút cũng được nhưng đây là có ý gì chứ? Vừa nhìn đã biết không phải người tốt rồi!”

Chiến Hâm nói xong ném một xấp ảnh trong tay lên bàn, Tô Song Song hơi tò mò, vội vàng cầm lấy, lật xem, chỉ là khi cô vừa nhìn mấy tấm ảnh, mặt liền tái mét lại.

Cô cũng rất muốn đem ảnh đi hỏi ông ngoại, mấy người này là tuyển cho ai đây! Không phải những người lớn tuổi đều có thể làm bố của cô, thì cũng là những người nhỏ tuổi cũng có thể làm em trai cô!

Chị họ của cô là kiểu ngự tử sao có thể thích người già khô khốc hay những chàng trai trẻ đẹp sao? Đúng là nực cười!

Nhưng mà Tô Song Song vừa nghĩ tới sức khỏe của ông ngoại, lại cúi đầu lặng lẽ chọn lựa, trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng khiến cô tìm ra một người có thể chấp nhận, khí chất cũng không tệ.

Tô Song Song vội vàng cầm bức ảnh này ra, đặt lên bàn, cười hề hề nói: “Chị họ, người này không tồi! Ít ra cũng bộc lộ đáng vẻ khí chất của tổng giám đốc, rất xứng với chị!”

Chiến Hâm hiện giờ tiếp nhận sự nghiệp của cả nhà họ Chiến, bận túi bụi, khí chất của nữ cường nhân có thừa, đáng vẻ bình thường của cô thì đúng là không một người đàn ông nào dám tiếp xúc.

Chiến Hâm cũng lo lắng sức khỏe của Chiến lão gia, không muốn khiến ông tức giận, nên mới miễn cưỡng tiếp nhận mấy bức ảnh thân cận này, nhưng lúc cô nhìn vào những bức ảnh này, đúng là tức muốn chết, nên mới tới chỗ Tô Song Song oán giận.

Chiến Hâm nhìn lướt qua tấm ảnh trên bàn, có lẽ vừa nãy bị những tấm ảnh xấu xí kia làm cho mất thiện cảm, nên giờ đây nhìn tấm ảnh này cũng cảm thấy rất thuận mắt.

Cô giơ tay ra cầm lấy, quơ quơ, đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi Tô Song Song: “Bạch Tiêu với Lục Minh Viễn đều có chủ rồi sao?”

“Có! Vừa mới có!” Tô Song Song đột nhiên nghĩ lệch đi, còn tưởng Chiến Hâm định đập chậu cướp hoa, vội vàng giải thích.

Chiến Hâm nhìn thấy biểu cảm của Tô Song Song liền biết cô nghĩ sai rồi, cầm bức ảnh đánh vào đầu Tô Song Song một cái, hơi bất mãn quát lớn: “Nghĩ đi đâu rồi! Chị hiểu vì sao ông nội lại nóng vội như vậy rồi, một đám ông chăm sóc đều có chủ rồi, ông bắt đầu dày vò chị!”

Chiến Hâm nói đến đây, Tô Song Song thực ra cũng hơi lo lắng, nhìn cô đầy chân thành nói: “Chị họ à, thực ra chị cũng nên tìm một người đàn ông chăm sóc cho chị rồi đó.”

“Chăm sóc?” Chiến Hâm vừa nghe trong chốc lát đã xù lông, quơ quơ ảnh chụp trong tay, khinh thường hừ một tiếng: “Cái đám đàn ông này lấy được chị là phúc cả đời họ ý!”

Nói đến đây, điện thoại của Chiến Hâm vang lên, cô vừa nhìn thấy tên gọi, phải đi họp rồi, bỗng chốc đứng dậy, chỉnh lại quần áo, lại khôi phục

dáng vẻ nữ cường.

“Nếu không phải vì bệnh của ông nội, cả đời này của chị đều không muốn tìm đàn ông gì hết! Phiền phức, à đúng rồi, lát nữa em gọi cho ông ngoại em, nói với ông sáng mai chị sẽ gặp mặt người này nhé!”

Chiến Hâm nói một hồi lại nhìn người trong tấm ảnh, sau đó đưa tấm ảnh lại cho Tô Song Song: “Hai giờ chiều ngày mai, sắp xếp chỗ giúp chị, chị sẽ đến!”

“Được ạ!” Tô Song Song vội vàng chụp lại bức ảnh, lật ra mặt sau, nhìn thấy phương thức liên lạc, trong lòng vui vẻ, chính là một chuyện tốt bắt đầu.

Lịch trình buổi chiều của Chiến Hâm đột nhiên bị hủy, cô nhìn thời gian, ngồi trong xe, báo địa điểm đến, lúc sắp đến nơi, Chiến Hâm cho xe dừng lại bên lề đợi cô.

Cô xuống xe, đi vào một quán cà phê, người trong quán cà phê cũng không đông, cô nhìn chỗ bên cửa sổ cô thường ngồi không có ai, tâm trạng không tốt cũng coi như tốt hơn một chút.

Chiến Hâm mới ngồi xuống, nhân viên phục vụ đi tới, cười nói: “Vẫn là cà phê latte chứ?”

Chiến Hâm nghe giọng nói dễ nghe bên cạnh truyền tới hơi sững sờ, ngoảnh đầu lại nhìn, liền phát hiện người nói chuyện với cô là một người đàn ông rất đẹp trai, một bộ tóc vàng kim rực rỡ, tỏa ra ánh mặt trời rạng ngời.

Anh cao lớn, đẹp trai rạng ngời, cười một cái ánh mắt liền híp lại như một đường thẳng, khiến người ta có cảm giác thoải mái, Chiến Hâm cảm thấy dáng vẻ của anh rất hạnh phúc, giọng nói rất dễ nghe, thật khó có thể giữ được bình tĩnh, cô liền gật gật đầu.

Nhân viên phục vụ này hơi kì lạ thấy Chiến Hâm để ý đến anh ta thì lại càng cười tươi hơn, gật gật đầu rời khỏi.

Chiến Hâm chán nản nhìn ra bên ngoài, khó mới có thời gian rảnh, liền tự mình cố gắng không suy nghĩ điều gì.

Lúc này đột nhiên trong quán cà phê truyền tới tiếng âm ỉ, Chiến Hâm theo bản năng liền cau mày, nhìn lướt qua, trong nháy mắt cô cúi đầu, chỉ là trong ánh mắt được che giấu tràn đầy tức giận.

Người vừa bước vào là một người đàn ông rất đẹp trai, theo sau là một cô gái trẻ hai mươi tuổi đầu bước vào, lại ngồi vào chỗ sau lưng Chiến Hâm.

Hai người bọn họ vừa ngồi xuống, cô gái xinh đẹp kia bất mãn oán hận: “Honey, anh thật sự muốn thân cận với bà cô đó sao!”

Người đàn ông này vừa nghe, vừa mở miệng cũng toàn sự bất mãn, hừ hừ nói: “Em nghĩ anh muốn sao? Nếu không phải vì người trong nhà bắt ép thì anh đã không thèm đi xem mắt bà cô đó rồi, nói không chừng lại là một bà xử nữ ấy!”

“Haha! Nghe nói cô ta cũng gần 40 rồi, già như vậy rồi vẫn còn chưa có bạn trai, đúng là đáng thương! Chỉ là honey à, tại sao nhà anh lại có thể bảo anh đi xem mắt một bà cô chứ!”

“Hừ! Còn không phải vì cô ta hiện giờ đang là tổng tài của nhà họ Chiến sao, cũng vì cô ta có chức có quyền trong tay, nếu không gia đình nhà anh làm sao có thể bảo anh đi xem mắt bà cô chứ!” Người đàn ông này nói một câu hừ một câu.

Hừ xong hắn đột nhiên nhớ ra gì đó, cười nói: “Có điều nếu cô ta đã là xử nữ, không chừng lâu rồi không gặp đàn ông, anh nói vài ba câu liền có thể dỗ dành cô ta đem hết gia sản cho anh, vậy đúng là cực kì có lợi rồi...”

Người đàn ông này vẫn còn chưa nói xong liền cảm thấy có cái bóng đằng sau đi tới, hắt hơi sững sờ, ngẩng đầu, còn chưa nhìn rõ là ai, một cốc nước nóng liền hắt vào mặt hắn ta.

“A!” Người đàn ông này hét một tiếng bị phỏng, cô gái bên cạnh hắn cũng giật mình, đột nhiên đứng dậy hét lên, chỉ mặt Chiến Hâm quát: “Cô là kẻ điên ở đâu tới vậy!”

Chiến Hâm lười trả lời cô ta, tát thẳng một cái bạt tai, đè thẳng cô ta lên bàn, ngọ nguậy nửa ngày cũng không thoát ra được.

Lúc này người đàn ông mới trở lại bình thường, hắn đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nhìn Chiến Hâm, chỉ là ánh mắt đầy sát khí của Chiến Hâm, nhất thời hắn cảm thấy hơi khiếp đảm, vì ánh mắt của Chiến Hâm thực sự dọa người quá rồi.

“Cô là kẻ điên từ đâu tới vậy?” Người đàn ông này nghiêng răng nghiêng lợi, vết thương trên mặt khiến hắn không chịu nổi nữa, giơ tay lên định tát Chiến Hâm, một cái tát thật mạnh.

Vị trí Chiến Hâm đang đứng tuy có thể thấy được hắn giơ tay lên nhưng căn bản không có cách nào ngăn lại, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên có một bàn tay to lớn vòng qua đầu của Chiến Hâm, bắt lấy tay của người đàn ông này.

Chiến Hâm sững sờ cả người, cảm giác có người đứng sau lưng, lập tức dịch sang bên cạnh một bước, quay đầu lại nhìn, chính là nhân viên phục vụ vừa nãy, cô gật gật đầu, nói một câu: “Cảm ơn.”

Người phục vụ này hơi ưả nịnh, đúng lúc ngậy người, thì bị người đàn ông này tránh thoát, ngay sau đó bị một quyền, bởi vì đột ngột quá, người nhân viên phục vụ này suýt thì bị đập vào chiếc bàn bên cạnh.

Anh hét lớn một tiếng, có điều rất nhanh nhẹn lại sự đau đớn, đứng dậy lại bắt lấy tay của người đàn ông định tát Chiến Hâm.

Chiến Hâm lại rất cảm động, có điều cô rất nhanh lấy lại tinh thần, nhìn người đàn ông này, hơi hơi nheo ánh mắt, lộ ra một tia tàn nhẫn, cao ngạo nói: “Tôi là Chiến Hâm, chính là bà cô xử nữ anh vừa nhắc đến đấy!”

Người đàn ông này trong nháy mắt bị dọa ngây cả người, đúng lúc người phục vụ hất tay hấn ra, người đàn ông này theo bản năng lui về phía sau vài bước, bị người ta phát hiện, hấn làm sao có thể không sợ chứ, vì nhà bọn họ căn bản không thể động vào nhà họ Chiến.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, anh tên là Lý Kiến, tôi rất vui khi nói cho anh biết, tập đoàn Lý Thị trong nửa tháng tới tôi sẽ thu mua, anh sẽ hai bàn tay trắng thôi!”

Khi Chiến Hâm nói những lời này, hơi ngửa ngửa đầu cao ngạo, tựa như nữ hoàng vậy, khiến người ta khuất phục.

Tên Lý Kiến này sớm đã khiếp sợ, không biết nên nói gì, trong lúc không khí như đóng băng thế này, đột nhiên có tiếng vỗ tay vang lên.

Chiến Hâm không phản ứng kịp, từ từ ngoảnh đầu lại nhìn người nhân viên phục vụ đang vỗ tay, đột nhiên nhin không nổi liền bật cười, anh cũng không ngại ngừng cười rộ lên, chỉ cười thôi mà đau tới nhe răng há miệng.

Chiến Hâm mới nhớ ra gì đó, người này vừa mới cứu cô nên còn bị thương đấy, cô cảm thấy hơi áy náy, vội vàng đưa tay ra dìu anh, ai biết cô không đưa tay ra thì không sao, vừa đỡ anh, anh lại kêu gào, kêu tới mức Chiến Hâm luôn trầm ổn mà trong lòng cũng không an tâm được nữa.

Chiến Hâm bị anh kêu tới đau cả đầu, gầm nhẹ một tiếng: “Được rồi! Đừng hét nữa, đường đường là đàn ông, hét gì mà hét, tôi đưa anh tới bệnh viện!”

Người này lập tức không kêu nữa, chỉ là biểu cảm trên mặt rất đau đớn, Chiến Hâm vừa nhìn thấy người nà không giống như đang giả vờ, cũng không nhiều lời, dìu anh ra bên ngoài.

Trên đường tới bệnh viện Chiến Hâm biết được tên của người này: Ôn Noãn. Chiến Hâm nghĩ trong lòng, cái tên này rất phù hợp với hình tượng của cậu bé, chính là hơi điệu bộ.

Bác sĩ vừa kiểm tra, Chiến Hâm mới biết tên tiểu tử này không phải giả vờ, đúng là bị va đập mạnh, bó một bên xương sườn, nhìn cậu ta đau tới mức mồ hôi lạnh trên trán nhưng vẫn cười ôn nhu, trong lòng Chiến Hâm lần đầu tiên cảm thấy hơi ngại ngùng.

Cô nhìn thời gian, vẫn còn một tiếng rảnh, cô liền ở lại đây, chăm sóc cậu, tiện hỏi cậu có cần gì bồi thường không, tránh về sau có vấn đề lại phiền phức.

“Ôn Noãn, cậu muốn bồi thường bao nhiêu?” Chiến Hâm luôn quá cương quyết, mặc dù là quan tâm người khác, cũng phải tỏ ra một khí thế, rất có phong thái của một nữ tổng giám đốc bá đạo.

Ôn Noãn vừa nghe, hơi sững sờ, lập tức cười tủm tỉm như trước, cũng không tức giận gì, chỉ nói những câu lại khiến Chiến Hâm trong lòng hơi khó chịu.

“Tôi cũng không sao cả, tôi chỉ là một kẻ cô nhi, không có người thân, nếu cô có thời gian thì tới thăm tôi, tôi sợ một mình lại xảy ra chuyện gì, lại chẳng có ai biết.”

Nghe thấy lời nói nhẹ nhàng mà lại làm người khác đau lòng đến thế, trong lòng Chiến Hâm đột nhiên rất khó chịu, cô ngồi bên cạnh giường bệnh của cậu, nghĩ một hồi nói: “Chỉ là gãy xương thôi, có thể xảy ra chuyện gì chứ!”

Chiến Hâm tuy nói như vậy, nhưng vẫn lấy giấy bút, viết số điện thoại của mình, sau đó để lên bàn bên cạnh, lạnh lùng nói: “Có việc gì thì có thể gọi điện thoại cho tôi, bồi thường về sau tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 480: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp (2)

Ôn Noãn muốn ngồi dậy nhưng không ngồi được vì vết thương quá đau, chỉ có thể giơ tay ra nhận lấy tờ giấy Chiến Hâm viết, lấy điện thoại ngay bên cạnh, cẩn thận nhập dãy số vào, sau đó gửi tin nhắn qua cho Chiến Hâm.

Chiến Hâm hơi sừng sốt, tất cả đồ của cô đều ở trên xe, đương nhiên điện thoại không kêu, Ôn Noãn trong nháy mắt cau mày, nhìn Chiến Hâm, dáng vẻ vô hại đó giống như lên án: Cô lừa tôi!

Đây là lần đầu tiên Chiến Hâm bị người khác nghi ngờ nhân phẩm, hơi tức giận, đứng dậy, từ cao nhìn xuống Ôn Noãn, ngữ khí lạnh lùng nói: “Tôi không mang điện thoại, nếu không làm sao phải viết số điện thoại lên giấy chứ!”

Ôn Noãn vừa nghe liền cảm thấy hơi sừng sốt, ngay sau đó lên tiếng lại nở nụ cười, Chiến Hâm nhìn thấy ý cười hồn nhiên trên mặt cậu, liền cảm thấy không cần phải tức giận nữa.

Cô ngượng ngùng lại ngồi xuống, nghe Ôn Noãn nói: “Tôi không phải là nghi ngờ cô, vừa nãy chỉ là lo lắng điện thoại của cô bị rơi mất thôi!”

Những lời của Ôn Noãn rất chắc chắn, Chiến Hâm phát hiện ra bản thân trách nhầm cậu, càng cảm thấy có lỗi, chỉ là cô rất ít nói xin lỗi người khác, mở miệng, mất nửa ngày cũng không thể nào nói ra được, nên đành thôi không nói nữa.

“Nếu cậu không còn chuyện gì thì thôi tôi đi nhé, tôi sẽ gọi đồ ăn ngoài cho cậu, lát nữa người ta sẽ giao tới, ăn xong cậu có thể ngủ một giấc, sáng mai có chỗ nào khó chịu thì gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Chiến Hâm vừa nói liền đứng dậy, nhìn thoáng qua Ôn Noãn, thấy cậu sau khi biết cô là tổng tài của tập đoàn triển lãm rồi cũng không lừa cô, cô cảm thấy rất có cảm tình với người đàn ông luôn cười vui tươi thoải mái này.

“Được! Cảm ơn cô!” Ôn Noãn cười, Chiến Hâm chỉ cảm thấy tên nhóc này đang ngại ngùng, vì mỗi lần gặp cô mặt đều hồng hồng.

“Được rồi, vậy tôi đi đây!” Chiến Hâm vẫn rất có cảm tình với cậu, hơn nữa cô rất duối lý, cô rất hiếm khi dùng thái độ hoà nhã như vậy nói chuyện.

Chiến Hâm vừa vào trong xe, cầm điện thoại lên, mở ra xem, liền nhận được tin nhắn, là số của người lạ, cô do dự một chút rồi mới mở, sau khi đọc xong, ánh mắt cũng trở nên ấm áp hơn.

Là câu một câu nói rất ấm áp: “Nếu mệt mỏi có thể nghe vài ca khúc nhẹ nhàng.” Giống như cảm giác mà Ôn Noãn tạo cho cô, khóe miệng cô cong lên, dựa vào ghế ngồi, suy nghĩ một chút, nói với tài xế: “Mở một chút nhạc nhẹ đi.”

Tài xế đi theo Chiến Hâm nhiều năm, không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy cô cười ấm áp như vậy, cuộc sống của cô chuyển biến nhanh như vậy mà cô còn có thể yêu cầu nhạc nhẹ, thực sự làm anh ta hơi ngạc nhiên.

Chiến Hâm híp mắt, đột nhiên phát hiện cảm giác thoải mái này thật hưởng thụ, cầm điện thoại lên, lưu lại số điện thoại của Ôn Noãn, chỉ là lúc ghi tên, cô ngưng lại một lúc, cuối cùng lại không lưu là Ôn Noãn, mà lưu là: Ánh Mặt Trời.

Đợi đến tối, Chiến Hâm lại nhận được tin nhắn, tên hiển thị hiện lên chói loá: Ánh Mặt Trời.

Nội dung tin nhắn vẫn như cũ ngắn gọn nhưng cực kỳ ấm áp: Bữa tối nên ăn chút gì đó mềm mại, tám phần no là được rồi.

Chiến Hâm suy nghĩ một hồi rồi để điện thoại vào trong túi áo, vốn định ăn đồ ăn nhanh, đột nhiên tâm huyết dâng trào, bảo thư ký chuẩn bị cho cô chút đồ ăn thanh đạm.

Ăn xong, Chiến Hâm trở về nhà, xem tài liệu, lại nhận được tin nhắn, cô nghĩ nghĩ một hồi, lần này cô không chần chừ mà mở ngay, đúng là tràn đầy ấm áp.

“Uống chút trà hoa cúc rất có lợi cho mắt.”

Lần này Chiến Hâm cuối cùng không có cách nào bình tĩnh được nữa, cô gọi điện thoại cho Ôn Noãn, chuông điện thoại vừa reo một tiếng bên kia đã nghe liền.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Những lời Chiến Hâm nói tuy rằng mang tính chất vấn nhưng ngữ khí không hề có sự kiêu ngạo như trước kia, vẫn lộ ra chút ôn nhu.

“Từ trước đến giờ tôi bị thương đều chẳng có ai quan tâm, cô làm tôi cảm động, nên muốn làm gì đó để cảm ơn cô.” Lúc Ôn Noãn nói chuyện lộ ra chút ngại ngùng.

Chiến Hâm căn bản không cần nhìn thấy mặt của Ôn Noãn cũng biết cậu hiện giờ nhất định đang đỏ bừng bừng, trong đôi mắt đơn thuần đó nhất định cũng tràn ngập sự chân thành.

Ngữ khí của Chiến Hâm không nhịn được càng thêm nhu hòa: “Trên người cậu có vết thương, ngủ sớm đi!” Chiến Hâm nói đến đây nhìn lướt

qua đồng hồ treo trên tường, cô xử lý văn kiện một chút mà đã mười một giờ rồi.

Ôn Noãn không hề tắt điện thoại, mà lặng lẽ chờ đợi, Chiến Hâm mãi mới phản ứng lại, cậu đang đợi mình tắt điện thoại, đột nhiên cảm thấy một dòng ấm áp chảy qua, khiến cô hơi ngại ngùng.

“Khụ khụ... không có chuyện gì thì ngủ sớm đi!” Cô hơi ngại ngùng nói lại lần nữa, đúng lúc muốn tắt điện thoại, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của Ôn Noãn.

“Cô cũng ngủ sớm đi, tốt cho sức khỏe, tạm biệt.”

Chiến Hâm vừa nghe liền cảm thấy hoảng loạn liền cúp điện thoại, sau khi điện thoại tắt cô mới cảm thấy không ổn, như vậy liệu có tổn thương đứa nhỏ tinh tế kia không.

Chiến Hâm bối rối chừng mười phút, lại cầm điện thoại lên, hơi kỳ quặc nhả hai chữ: “Tạm biệt.” Sau đó gửi đi.

Không ngờ rằng đầu bên kia chỉ cách vài giây đã trả lời lại: Chúc ngủ ngon!

Nhìn thấy dòng chữ này, Chiến Hâm đến bản thân cũng không chú ý nữa, vẻ cứng ngắc trên mặt lộ ra tươi cười.

Sáng sớm hôm sau, Chiến Hâm vừa mới tỉnh dậy, liền nghe thấy chuông tin nhắn điện thoại, cô theo bản năng nhanh chóng cầm điện thoại lên, mở ra xem, ba chữ bình thản nhưng trong nháy mắt lại khiến lòng cô ấm áp: “Chào buổi sáng.”

Chiến Hâm mỉm cười, sau khi cười lại cảm thấy có gì đó không đúng, cô nhéo nhéo mặt mình, thật giống như mắc phải căn bệnh truyền nhiễm đáng sợ, cô nhanh chóng ném điện thoại ra xa.

Một lát sau chuông điện thoại lại vang lên, cô do dự hồi lâu mới xuống giường cầm điện thoại lên kiểm tra, mở ra xem, tin nhắn vẫn ngắn ngủn như những lần trước: Nhất định phải ăn sáng.

Chiến Hâm xem xong tin nhắn, lần đầu tiên cảm thấy ngỡ ngàng, trong lòng cô rất vui vẻ nhưng không biết vì sao luôn có một cảm giác bất an, cảm giác giống như bản thân sắp mất đi một điều gì đó.

Chiến Hâm nhắm mắt hít một hơi thật sâu do dự một chút, mở điện thoại di động ra, cho người mang tên Ánh Mặt Trời vào danh sách đen.

Cả ngày điện thoại của Chiến Hâm không còn nhận được tin nhắn nào nữa, nhưng cô lại phiền chán trở lại, ngồi trong xe, tài xế theo bản năng bật chút nhạc nhẹ, trong nháy mắt cô như xù long lên: “Ai cho anh bật!”

Cô như vậy dọa tài xế giật mình, đợi đến khi Chiến Hâm ý thức được thái độ của mình thay đổi, rất ngại ngùng nhìn ra cửa sổ, một lúc sau, đột nhiên mở miệng: “Tới bệnh viện!”

Tài xế đã quen với tính khí bất thường của Chiến Hâm, vội vàng dè dặt lái xe tới bệnh viện.

Chiến Hâm vừa tới bệnh viện, lại không vào phòng bệnh ngay, nhìn thấy một bóng hình cao lớn như chó nhà có tang ngồi ở ghế tựa ngoài phòng bệnh.

Cậu ta nghe thấy tiếng động mau chóng ngoảnh đầu lại, lúc cậu nhìn thấy Chiến Hâm, lại lộ ra ý cười ấm áp, giống như trong nháy mắt lại tràn đầy sinh lực vậy.

Chiến Hâm lần đầu tiên cảm nhận được trên người người khác cảm giác mãnh liệt khao khát như vậy, cô mím môi, biểu cảm trên mặt cứ ngẩn ra nhưng vẫn như cũ bước từng bước tới chỗ Ôn Noãn.

“Cậu làm sao mà lại ra ngoài ngồi thế này?” Ánh mắt của Ôn Noãn vẫn luôn nhìn vào Chiến Hâm, cậu muốn đứng dậy, Chiến Hâm vội vàng ấn vai cậu kêu cậu ngồi xuống.

“Tôi gọi điện thoại cho cô, nhưng cô toàn tắt máy, tôi sợ cô xảy ra chuyện gì nhưng lại không tìm thấy cô, nên mới ngồi ở đây đợi cô.”

Những lời này trong nháy mắt khiến trái tim của Chiến Hâm đột nhiên co rút lại một nhịp, cô hít vào một hơi sâu, nhìn Ôn Noãn, hơi phiến chán hỏi: “Vì sao? Chỉ vì tôi chăm sóc cậu?”

Chiến Hâm cảm thấy lý do này thật nực cười, cậu ta vì cô mà bị thương, cô tỏ vẻ quan tâm một chút là bình thường, lẽ nào đứa trẻ lớn như Ánh Mặt Trời lại thiếu tình cảm đến mức này sao?

“Đúng... cũng không phải, nói ra cô đừng giận!” Những lời này của Ôn Noãn trong nháy mắt khiến Chiến Hâm cau mày, cô cúi đầu trước sau như một nhìn Ôn Noãn.

Thời khắc này trong lòng Chiến Hâm chẳng có cảm giác gì, chỉ cảm thấy bản thân hình như bị lừa rồi, cô nói rồi một đứa trẻ lớn đẹp trai rạng ngời tiếp cận cô làm sao có thể không có mục đích chứ!

Chiến Hâm vốn định quay người rời đi, nhưng bị Ôn Noãn nhìn như con cún sủng vật khổng lồ nhìn mình, trong nháy mắt cô hơi mềm lòng.

Loại cảm giác này đúng là xa lạ, do dự một hồi, Ôn Noãn chậm rãi mở miệng: “Thực ra từ lần đầu tiên cô tới quán cà phê tôi đã chú ý tới cô rồi.”

“Nhìn cô có vẻ hăng hái nhưng lúc ngồi xuống, giữa trán luôn có một chút ưu sầu, kiểu thần thái đó của con gái vốn dĩ không nên có trên khuôn mặt cô, cho nên tôi rất tò mò.”

“Tôi chỉ để ý tới cô, không ngờ dần dần... muốn biết lại càng muốn biết nhiều hơn...” Ôn Noãn nói đến đây đột nhiên nhớ ra gì đó, hoảng loạn vẩy tay.

“Lúc trước, tôi không biết cô là chủ tịch tập đoàn Chiến Thị, tôi thật sự không hề biết!”

Chiến Hâm nghe đến đây gật gật đầu, sau đó lạnh lùng hỏi một câu: “Vậy cậu bây giờ muốn làm gì?”

“Tôi... tôi chỉ muốn có thể ở bên cạnh cô nhiều hơn, những thứ khác cứ dần dần...” Ôn Noãn nói đến đây liền cúi đầu, trong nháy mắt lúc cúi đầu, Chiến Hâm bắt được sự cô đơn trong cậu, loại thần sắc này rất không phù hợp với tính tình và thể hiện bên ngoài của cậu.

“Chỉ là tôi biết tôi không xứng với cô, nhưng tôi vẫn muốn âm thầm ở bên cạnh cô!” Ôn Noãn cứ như một chú chó trong nhà có tang, dáng vẻ ủ rũ của cậu khiến trong lòng Chiến Hâm không biết làm sao lại khó chịu.

Cô trầm mặc một hồi, nói một câu rất không giống với tính cách của mình: “Muốn ở bên thì cứ ở bên! Tôi không ngăn cản cậu!”

“Thật sao?” Ôn Noãn vừa nghe liền ngẩng đầu, ánh mắt sáng lấp lánh, thật đáng yêu, Chiến Hâm nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, nhin không nổi liền mỉm cười, trong nháy mắt cô lại thích ánh mắt của Ôn Noãn

“Cô cười trông rất đẹp!”

Chiến Hâm thực ra rất xinh đẹp, chỉ là môi trường từ nhỏ tới giờ của cô khiến cô giống với đàn ông, hơn nữa hai năm gần đây quản lý tập đoàn to như vậy, cả người đều lộ ra một khí phách của người đàn ông, khiến người ta chỉ dám đứng xa không dám tiến gần.

Cho nên đây cũng là lần đầu tiên có người khen cô đẹp! Nên nói là lần đầu tiên cô gặp được người dám nói cô đẹp.

Chiến Hâm trong lòng có chút xúc động, từ trước tới giờ cô cảm thấy có thể nói ra câu này nhất định là một người đàn ông mạnh mẽ hơn cô.

Nhưng thế nào cũng không ngờ được có ngày lại được một đứa trẻ miệng còn hôi sữa khen như vậy, chỉ là lần này Chiến Hâm nghe xong lại cảm thấy rất tuyệt.

“Trên người cậu còn có vết thương, đừng làm loạn nữa, ở bệnh viện dưỡng thương, nếu rảnh tôi sẽ đến thăm cậu.” Chiến Hâm nói xong nhìn thời gian, đã đến giờ cô phải tới công ty rồi.

Ôn Noãn lắc lắc đầu, khó xử nói: “Tôi phải đến tiệm cà phê, nếu không sẽ mất luôn công việc bán thời gian này.”

“Người như cậu còn khó tìm công việc bán thời gian sao?” Chiến Hâm hơi tò mò, thuận miệng hỏi một câu.

Nhưng hỏi xong Chiến Hâm liền hối hận, vì đáp án từ miệng Ôn Noãn nói ra, thực sự khiến cô khó lòng mà chấp nhận nổi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 481: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp (3)

Khi nghe câu hỏi của Chiến Hâm thì Ôn Noãn chỉ cười tủm tỉm, ngửa mặt lên nói một câu ngu ngốc: “Nếu như tôi bị đuổi việc thì sẽ không thể gặp được cô nữa!”

“...” Chiến Hâm cảm thấy trái tim của mình đang đập rất nhanh, giống như đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mình vậy, cô vội vàng xoay người lại, không nhìn vào ánh mắt Ôn Noãn nữa.

Chiến Hâm như bị quỷ thần sai khiến nói ra một câu: “Nếu như cậu vì tôi mà bị đuổi việc thì cậu có thể tới công ty của tôi làm việc.”

Chiến Hâm cảm thấy chắc mình đã bị hạ bùa gì đó rồi, nếu không thì làm sao có thể nói những lời như vậy, đó chính là lấy việc công làm việc tư, thế nhưng đã nói ra rồi không thể thu lại được, nên cô chỉ có thể chấp nhận.

Ôn Noãn nghe vậy thì vui mừng cười hớn hở, Chiến Hâm mặc dù không muốn giội cho hấn một gáo nước lạnh nhưng vẫn nói thêm một câu: “Nếu như cậu không bị đuổi thì vẫn phải đi làm bình thường.”

“Tôi chắc chắn bị đuổi rồi, không có lý do mà bỏ bê công việc một ngày đều bị đuổi!” Ôn Noãn trả lời rất nhanh, giống như sợ Chiến Hâm đổi ý vậy.

Chiến Hâm thật sự định nói là nếu vậy thì cô sẽ đi nói chuyện với sếp của cậu, thế nhưng lời tới miệng rồi thì cô lại đổi: “Đúng là vậy sao? Vậy thì đợi vết thương của cậu lành lại thì tới công ty của tôi, đưa tôi hồ sơ của cậu, tôi sẽ tìm một vị trí mà cậu có thể làm.”

“Được!” Ôn Noãn cười vui vẻ, gật đầu thật mạnh, Chiến Hâm nhìn vậy cũng rất vui vẻ.

Hình như trong cuộc đời này, vẫn chưa có ai bởi vì quyết định của cô mà vui vẻ như vậy.

“Vậy cậu hãy dưỡng thương cho tốt đi, sau đó tới làm việc!” Chiến Hâm luôn cảm giác cậu ta là một đứa trẻ to xác, cô cũng không biết có phải là do mình già rồi, thiên chức làm mẹ bộc phát mà nói nhiều với một người không thân cũng chẳng quen nhiều lời dịu dàng như vậy.

Ôn Noãn lập tức gật đầu, ngoan ngoãn đi vào phòng, Chiến Hâm cũng dìu cậu đi vào, khi Ôn Noãn ngồi trên giường thì cười tủm tỉm: “Bác sĩ đã nói với vết thương của tôi thì chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là có thể về nhà rồi!”

“Ừm!” Chiến Hâm gật đầu, nhìn chăm chăm vào cậu đợi cậu nói tiếp.

“Có thể về nhà thì tôi có thể đi làm rồi, đúng không?” Mắt Ôn Noãn sáng lên như những vì sao, trông rất xinh đẹp, Chiến Hâm đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi, đã học xong hết hay chưa?”

“Năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, năm ba cao học, sắp tốt nghiệp.”

Chiến Hâm hơi sững sờ khi biết cậu đã hai mươi bảy tuổi, thật đúng là không nhìn ra cậu đã nhiều tuổi như vậy, cô còn tưởng cậu mới chỉ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi mà thôi.

“Cậu học cái gì?” Chiến Hâm không để ý là đang cùng hân trò chuyện, cũng không chú ý là việc mình đang làm rất giống với “tra hộ khẩu”.

“Tôi học quản lý khách sạn!” Ôn Noãn có thể trò chuyện với Chiến Hâm giống như là rất vui vẻ, cười tủm tỉm, thật giống như là một con cún lông vàng ngoan ngoãn, để cho người ta không nỡ rời khỏi làm cậu đau lòng.

“Học quản lý khách sạn thì sao không đi tới khách sạn mà lại muốn tới quán cà phê?” Chiến Hâm vừa nói vừa ngồi xuống, đúng là không có ý định rời đi lúc này.

Ôn Noãn nhìn thấy vậy thì đôi mắt càng sáng hơn, nụ cười càng ngọt ngào, trong giọng nói đều như đang cười: “Ngày đầu tiên là tôi đi làm hộ nhưng sau đó tôi gặp cô, lúc đầu là vì tò mò nên ở lại làm tiếp, không nghĩ tới cứ như vậy mà đã được nửa năm rồi.”

Chiến Hâm thật sự không nghĩ tới vị nhân viên phục vụ này vì... vì... mà làm ở đó nửa năm. Nghĩ tới đây thì hai má của Chiến Hâm hồng hồng.

Khi cô biết mặt mình thay đổi thì cô lập tức đứng dậy, hơi bối rối nhìn Ôn Noãn: “Tôi còn có việc bận nên đi trước, nếu bác sĩ đã nói cậu không sao thì tuần sau hãy tới đi!”

Ôn Noãn lúc này không cười tủm tỉm gật đầu mà là hơi lo lắng nhìn Chiến Hâm, Chiến Hâm lại không để ý tới cậu mà hơi hoảng loạn đi ra ngoài.

Chiến Hâm vừa ra khỏi bệnh viện thì điện thoại của cô vang lên, theo bản năng cô nhíu mày lại, cầm điện thoại ra, khi thấy không phải là điện thoại của Ánh Mặt Trời thì mày nhíu càng chặt hơn.

“Ông à, có chuyện gì...” Chiến Hâm còn chưa nói xong thì có tiếng gầm hét từ bên kia truyền tới.

“Thằng nhóc kia có gì không tốt thì con cũng phải bình tĩnh mà xử lý chứ! Tại sao có thể trắng trợn thu mua công ty của người ta! Lần sau làm gì có người dám gặp mặt hẹn hò với con hả?”

Buổi sáng hôm nay Chiến lão gia nghe được người ta đồn rằng ai mà gặp mặt hẹn hò với Chiến Hâm đều sẽ không có kết cục tốt, Chiến lão gia lúc này mới tức giận, nhanh chóng gọi điện cho Chiến Hâm.

Chiến Hâm tự nhiên cũng nghe được lời đồn này, cô rất vui vẻ bởi vì như vậy thì Chiến lão gia không thể giới thiệu cho cô những người vợ va vớ vẩn kia nữa.

Chiến Hâm bình tĩnh mà nói: “Ông nội, người kia rất quá đáng, nếu như không có người cứu con thì bây giờ con đang ở trong bệnh viện đó.”

Chiến lão gia nghe vậy thì càng tức giận hơn! Rống lớn: “Cái gì? Thăng ranh kia lại dám làm như vậy hả? Chơi chết nó cho ông!”

Chiến Hâm nghe vậy thì mỉm cười, không biết có phải ở cùng với Ôn Noãn hay không mà gần đây cô rất thích cười.

“Aiz... Hâm Hâm à! Ông biết con chương mắt những người mà ông chọn, thế nhưng những người đó đều có gia cảnh tốt! Trên tay con lại có sản nghiệp lớn như vậy nếu không tìm những người có gia cảnh tốt thì quan hệ của hai người sẽ không thể vững bền được.”

Có lẽ là Chiến lão gia đã già nên tính tình tốt hơn nhiều, có thể nhẹ nhàng mà khuyên nhủ Chiến Hâm.

Chiến Hâm còn chưa bao giờ thấy Chiến lão gia dùng giọng điệu nhẹ nhàng để nói chuyện với mình như vậy, nên giọng nói của cô cũng hơi mềm: “Ông nội, có thể là do duyên phận chưa tới...”

“Chưa tới cái gì? Con cũng đã ba mươi lăm rồi, chỉ cần nửa năm nữa đã là ba mươi sáu!” Chiến lão gia gào lên xong thì hơi thuận khí nên lại nói thêm câu nữa: “Dù gì thì gì, trước ba mươi sáu thì con gả ra ngoài đi!”

Chiến lão gia nói xong thì cúp điện thoại, không cho Chiến Hâm cơ hội nói lại, Chiến Hâm nhìn điện thoại thờ dài, nếu có thể gả thì cô cũng muốn gả ra ngoài, không mỗi ngày đều bị giục, rất khó chịu.

Chiến Hâm không nghĩ tới chỉ ba ngày sau, Ôn Noãn đã đi tới làm, khi cô nhận được tin nhắn còn hơi sững sốt, chuyện này có thể giao cho phòng nhân sự xử lý nhưng cô vẫn để hân đi vào.

Hôm nay Ôn Noãn tới làm việc nên mặc một bộ quần áo chỉnh chu, bộ đồ vest làm cậu trưởng thành hơn, mái tóc vàng óng như nắng ấm cùng nụ cười tỏa nắng của cậu làm cho người ta rất dễ có ấn tượng tốt.

Khóe mắt Chiến Hâm nhìn qua nữ thư ký, thấy cô ta cười sắp nở hoa rồi thì có thể dễ dàng tưởng tượng được rằng cậu đã gây họa bao nhiêu trong suốt đường tới đây.

“Anh có thể làm cái gì?” Khi Chiến Hâm nghĩ vậy thì giọng nói hơi lạnh.

Ôn Noãn đang cười nhưng khi nghe được câu hỏi của Chiến Hâm thì cậu nghiêm túc lại, sắc mặt cậu nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lúc này thì Chiến Hâm mới phát hiện cậu cũng rất có khí phách.

“Những sự việc có liên quan tới quản lý một khu vực giống như khách sạn tôi đều làm được!” Khi nói tới đây Ôn Noãn rất tự tin, cả người giống như cũng có ánh sáng để người ta cảm thấy yên tâm.

“Vậy thì tốt, vậy anh hãy đi... tới quản lý đại sảnh, làm hai tháng trước để tôi xem!” Chiến Hâm biết điều này cũng hơi bất cập, cho một tên nghiên cứu sinh còn chưa tốt nghiệp đi quản lý đại sảnh thì quá nâng đỡ rồi.

Khách sạn của Chiến Hâm cũng không phải là khách sạn bình thường mà là khách sạn quý tộc đứng thứ hai, người có thể vào trong không giàu thì sang, mỗi một người đều phải nhận được sự chăm sóc tốt nhất.

Chiến Hâm vừa nói thì cũng hơi hối hận, thế nhưng nếu đã nói rồi thì cô cũng không thể thu lại.

“Được! Cảm ơn tổng giám đốc!” Ôn Noãn nói chuyện rất đúng mực, không xen vào quan hệ riêng tư làm cô rất hài lòng.

“Nếu như không còn việc nào khác thì tôi đi ra trước, không làm phiền tổng giám đốc làm việc nữa!” Ôn Noãn nói xong nhìn Chiến Hâm, Chiến Hâm hơi gật đầu, ngay khi hân xoay người thì Chiến Hâm gọi lại: “Chờ chút!”

Ôn Noãn cười cười nhìn Chiến Hâm, chờ đợi cô nói tiếp, Chiến Hâm lắc lư chiếc điện thoại rồi hơi không tự nhiên nói: “Lần sau không có chuyện gì đừng nhắn tin cho tôi, phiền phức!”

“Vâng!” Chiến Hâm có thể thấy ánh sáng trong mắt Ôn Noãn hơi tối lại, trong nội tâm cô cũng không thoải mái, đang định an ủi cậu nhưng lại không nói được lời nào, cuối cùng phát phát tay để cậu đi ra ngoài.

Ôn Noãn vừa đi ra ngoài thì Chiến Hâm hơi bực bội, nhìn giấy tờ trong tay một lúc lâu cũng không vào được, cô thở dài, ném giấy tờ lên trên mặt bàn.

Cô đứng dậy, đi tới cửa sổ, nhìn dòng người hối hả phía ngoài, vuốt ve chỗ trán đang hơi đau.

Tự nhiên suy nghĩ của cô trôi tới một nơi rất ra, hình ảnh người cô khắc cốt铭心 tâm xuất hiện, giống như người đó cũng cười một nụ cười hiền hòa, nụ cười ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

Nghĩ tới đó thì Chiến Hâm lắc đầu, vứt hình ảnh của người đó ra khỏi đầu, sau đó cô vẫn là một người phụ nữ mạnh mẽ hơn cả đàn ông.

Điện thoại của Chiến Hâm vào hai ngày hôm nay yên tĩnh hơn nhiều, Chiến Hâm cũng chưa gặp lại Ôn Noãn, giống như mọi chuyện lại trở về lúc đầu, chỉ là trong lòng cô hơi bực bội.

Tối khi cô xử lý hết những việc trên bàn thì thư ký tiến tới, thận trọng báo cáo: “Tổng giám đốc, khách sạn đã xảy ra chút chuyện! Có người bị thương!”

Chiến Hâm nghe vậy thì đứng phắt dậy, hai mắt tròn tròn, rõ ràng là tức giận dọa cho cô thư ký không dám thở mạnh.

“Ai bị thương? Là khách hàng hay...” Chiến Hâm vừa hỏi vừa đi ra ngoài.

“Không phải! Đều không phải!” Thư ký vội vàng phủ nhận, Chiến Hâm nghe vậy quay qua nhìn cô ta, hơi nghi ngờ nhưng lửa giận vẫn không có dập tắt.

“Là... là quản lý mới tới, anh ấy vì cứu một đứa bé đang lăn từ tầng năm xuống, vì ngăn lại nên đã cùng nó lăn xuống dưới.”

“Cái gì?” Chiến Hâm hét lớn, chửi thề một câu: tên ngu ngốc nhưng mà vẻ mặt cô cũng không hiện lên vẻ lo lắng mà bình tĩnh hỏi: “Hiện tại thế nào rồi?”

“Đáng lẽ khi lăn xuống thì không việc gì, thế nhưng trước đó quản lý đang bị gãy xương chưa lành, lại bị như vậy nên bây giờ vẫn đang ở trong bệnh viện!”

“Tôi hỏi cô là anh ta như thế nào?” Chiến Hâm nói xong thì đã đi ra ngoài, thư ký thì vẫn sững sờ đứng đó, cô ta chỉ biết cậu vào bệnh viện chứ có biết cậu như thế nào đâu! Nhưng vẫn phải nói: “Tình hình cụ thể vẫn chưa rõ, chỉ biết là anh ta được đưa lên cứu thương mà thôi!”

Chiến Hâm mím môi, bước đi nhanh hơn.

Khi tới được bệnh viện, Chiến Hâm hỏi chút mới biết là cũng không có gì nghiêm trọng thì cô mới thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng khi tình tảo lại

thì cô hơi luống cuống, cảm thấy mình quá để ý tới cậu rồi.

Khi cô ý thức được vấn đề này thì quay người muốn đi, thế nhưng khi vừa xoay người thì đã thấy một người không nên thấy ở cửa phòng bệnh, trong tíc tắc cô ngây người.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 482: Kiên Cường Cũng Là Một Nét Đẹp (4)

Chiến Hâm không biết phải hình dung tâm tình của mình bây giờ là gì nữa, chỉ cảm thấy máu toàn thân như muốn đi tới đâu, để đâu cô căng thẳng, con mắt đỏ hoe.

Người đàn ông vừa đi từ phòng bệnh ra lúc này cũng xoay người nhìn qua, khi thấy là Chiến Hâm thì cũng hơi sững sờ nhưng cũng không bất ngờ, mà là nở một nụ cười ấm áp y như mười năm trước.

Thế nhưng Chiến Hâm lại lui lại về sau nửa bước, khi có người đỡ cô từ phía sau thì có mới ý thức được hành động của mình xấu hổ như thế nào.

Lưng Chiến Hâm thẳng tắp, cố gắng để cho mình trở nên kiên cường, thế nhưng khi thấy người đàn ông kia từng bước tới gần thì Chiến Hâm suýt chút nữa thì bỏ chạy, cũng may ở đây có nhiều người nên cô không làm được việc mất mặt như vậy.

“Hâm, nhiều năm không gặp, bây giờ em thế nào?” Chỉ một câu mà để cho Chiến Hâm suýt nữa thì đứng không vững, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã không gặp mười mấy năm, trong lòng rất oán hận, mười năm qua hẳn đã không trở về, tại sao bây giờ lại trở về để quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của cô?

“Tại sao anh trở về?” Cổ họng Chiến Hâm run run, rất vất vả mới có thể nói được câu đó.

“Lần này anh về là vì em, Hâm, em vẫn khỏe chứ?” Nụ cười của người đàn ông này vẫn dịu dàng như vậy, thế nhưng ở trong mắt của Chiến Hâm

thì nụ cười này lại cực kỳ... kinh khủng.

“Rất tốt, cuộc sống của tôi rất thoải mái, nếu như anh không có chuyện khác thì tôi sẽ đi thăm bệnh nhân của mình.” Chiến Hâm nói, đi qua hăn rồi đi tới phòng bệnh.

Người đàn ông này vẫn đi theo cô, cười cười mà nói: “Là quản lý đại sảnh của công ty em sao? Cậu ấy đúng là người tốt, đã cứu được con gái anh! Anh muốn vào trong khách sạn của em ở để xem có thể gặp em hay không...”

Chỉ có vài bước đường mà Chiến Hâm đã hiểu chuyện gì xảy ra, hăn vì cô mà về nước, ở trong khách sạn của cô, con gái hăn không cẩn thận ngã xuống được Ôn Noãn cứu, sau đó hăn đưa Ôn Noãn tới bệnh viện.

Chiến Hâm không biết đây có phải là nghiệt duyên hay không như vậy mà cũng có thể gặp được, thế nhưng cô cũng biết lần này hăn vì cô mà trở về nên cô muốn tránh mặt cũng không tránh được.

Chỉ là khi Chiến Hâm nghe tới đoạn con gái của hăn thì rất bức bối, khi cô đi tới cửa phòng bệnh thì đột nhiên quay đầu nhìn hăn và quát lớn: “Nhậm Trạch, anh cũng đã kết hôn và có con rồi, đừng tới gần tôi nữa!”

Tiếng quát lớn này để cho Nhậm Trạch ngậm miệng lại, thế nhưng sau đó hăn lại lộ ra thần sắc tủi thân để cho Chiến Hâm cực kỳ khó chịu, thật ra thì là chán ghét nhiều hơn!

Chiến Hâm mím môi, mặt nghiêm lại, đang muốn mở cửa thì cửa lại được mở từ bên trong, Ôn Noãn nhìn tới khuôn mặt tức giận của Chiến Hâm thì hơi chột dạ, nhẹ giọng nói: “Cô... cô tới rồi à...”

“Ừm! Anh có khó chịu chỗ nào không, có việc gì không, tại sao lại không cẩn thận như vậy, lúc nào về tới nhà để em chăm sóc cho anh!”

Chiến Hâm đi tới, rất ân cần mà kiểm tra vết thương của Ôn Noãn, giống như một người con gái chăm sóc cho người yêu của mình vậy.

Ôn Noãn mới đầu có hơi sững sờ, thế nhưng khi nhìn thấy Nhậm Trạch đang đứng ở sau lưng Chiến Hâm thì có vẻ hiểu cái gì đó, cậu cười một cách âm áp, nhìn về Chiến Hâm đang kiểm tra cho mình, giọng nói hơi cứng chiều.

“Anh không sao, anh xin lỗi vì đã để em lo lắng.”

Chiến Hâm vốn đang diễn kịch nhưng khi nghe được giọng nói cứng chiều của Ôn Noãn thì trái tim bỗng nhiên đập mạnh hơn, cô rất khó chịu đối với cảm xúc này của mình, nhưng Nhậm Trạch vẫn ở đây nên cô không định nói thêm cái gì, cô cũng cố làm cho nụ cười của cô càng thêm mềm mại.

“Hâm, anh cũng đã trở về rồi nên em cũng không cần dùng vật thay thế này nữa!” Lời nói của Nhậm Trạch rất quá đáng.

Chiến Hâm nghe xong sắc mặt cứng lại, sắc mặt của Ôn Noãn cũng không dễ nhìn nhưng anh vẫn cố giữ nụ cười, giống như không hiểu Nhậm Trạch đang nói gì vậy.

Chiến Hâm quay đầu lại nhìn Nhậm Trạch, châm chọc: “Nhậm Trạch, anh cho anh là ai? Mười năm trước anh chọn cô ta rồi thì bây giờ tới quấy rầy tôi làm gì nữa?”

“Anh ta là vật thay thế sao? Con mắt nào anh nhìn được anh ta là vật thay thế?” Càng nói Chiến Hâm càng kích động, sự oán hận suốt mười năm qua cũng phóng ra, không thể ngăn lại được.

“Hâm, em có thể lừa được mọi người nhưng em không thể lừa được chính mình, không lừa được anh, em nhìn hẩn xem! Rất giống anh lúc mười năm trước!”

Chiến Hâm nghe nói vậy thì suýt nữa đứng không vững, vươn tay tựa vào cửa, quay đầu nhìn qua Ôn Noãn.

Ôn Noãn lúc đầu là kinh ngạc, sau đó lại chuyển thành cô đơn, Chiến Hâm quay đầu lại hét lớn với Nhậm Trạch: “Anh, cút!”

Nhậm Trạch nhìn thoáng qua Chiến Hâm, lại nhìn lại Ôn Noãn, hơi gạt đầu và không quên dặn một câu: “Làm phiền cậu chăm sóc Hâm một lát, tôi đi xem con gái tôi chút, chờ cô ấy tỉnh táo lại rồi tôi lại tới.”

Nhậm Trạch vừa đi thì không khí giữa Chiến Hâm và Ôn Noãn rất xấu hổ.

Vẫn là Ôn Noãn lấy lại tinh thần trước, nói ra: “Cô vào đây trước đi, rồi nếu cô muốn khóc thì có thể khóc thoải mái.”

Chiến Hâm không thể nghĩ rằng Ôn Noãn lại nói như vậy, đúng là cô rất muốn khóc, thế nhưng nước mắt của cô đã chảy cạn từ mười năm trước rồi.

Chiến Hâm nhìn thoáng qua hành lang rất ồn ào thì đúng là không tiện ở đây nói chuyện, thế nên cô đi vào và thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn hai người, bầu không khí hơi xấu hổ, hai người đều không chủ động nói cái gì, một lúc sau Ôn Noãn lấy lại bình tĩnh rồi cười nói: “Tôi không có chuyện gì! Cô không cần lo lắng.”

“Lo lắng? Tại sao tôi phải lo lắng cho anh! Ôn Noãn, anh nghĩ anh là ai!” Chiến Hâm đứng lên, gào to lên nhưng khi hét xong thì lại hơi hối hận, nhưng mà đã nói ra ngoài thì không thay đổi được.

Ôn Noãn bị thái độ của Chiến Hâm làm giật mình, cúi thấp đầu xuống, mái tóc vàng óng cũng trượt xuống, che khuất khuôn mặt của cậu để cho người khác nhìn rõ cảm xúc của mình.

“Tôi nghe nói cô luôn cao ngạo và lạnh nhạt khi đối xử với người khác, lúc đầu còn tưởng cô đối xử với tôi khác biệt, chẳng lẽ thật sự chỉ vì do tôi giống hần ta sao...”

Chiến Hâm lại không biết nên nói gì nữa, thật sự là cô muốn nói là không phải, thế nhưng lại không thể nói nên lời, yên lặng một lúc thì cô hừ một tiếng: “Anh là anh, anh ta là anh ta.”

Ôn Noãn nghe vậy thì ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe sáng nhìn Chiến Hâm, giống như muốn hỏi lại có phải thật sự không? Trông rất đáng yêu.

“Nếu anh không có chuyện gì thì tôi đi về, có vấn đề gì thì gọi điện cho tôi, mấy ngày nay thì anh hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Chiến Hâm nói xong thì đứng dậy, Ôn Noãn đột nhiên gọi cô lại: “Chiến tổng, thật sự thì tôi vẫn rất vui...”

“Hà?” Chiến Hâm quay đầu lại nhìn hần, trong mắt hơi nghi hoặc, nụ cười của Ôn Noãn vẫn ấm áp như vậy, làm cho người khác không nở rời đi.

“Tôi và anh ta giống nhau, nếu như tôi không có bề ngoài như vậy thì chúng ta có lẽ không gặp được nhau.” Ôn Noãn nói tới đây thì cười thật tươi.

Trong lòng của Chiến Hâm lại thấy rất khó chịu, con mắt cô đảo đảo, lạnh lùng mà hỏi: “Anh thích tôi sao?”

Ôn Noãn bị hỏi như vậy thì mặt đỏ lên, sau đó hơi hoảng hốt gật đầu: “Ừ, rất thích!”

“Vậy cứ thích đi!” Sau khi nói xong, Ôn Noãn chưa kịp phản ứng thì Chiến Hâm đã đi rồi.

Tối ngày thứ hai, Chiến Hâm lại tới, nhìn thoáng qua Ôn Noãn rồi dứt khoát nói: “Đi thôi, đi tới nhà tôi ở!”

“Hà?” Ôn Noãn thật sự bị dọa, một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần, ngây ngốc mà hỏi: “Như vậy có nhanh quá hay không?”

“Anh thích tôi đúng không? Như vậy là đủ rồi! Tôi đã sắp bốn mươi tuổi rồi, chẳng lẽ anh định trường kỳ kháng chiến nữa sao?” Giọng nói của Chiến Hâm rất tùy tiện, không hề để ý.

Ôn Noãn lại không cười nữa, cậu ngẩng đầu nhìn Chiến Hâm, lắc đầu.

“Thế nào?” Chiến Hâm nhú mày.

“Đúng là tôi thích em, thế nhưng em thì sao? Nếu như em không thích mà chỉ muốn tôi làm lá chắn, hoặc là lừa những bậc trưởng bối trong nhà thì tôi có thể giúp em mà không cần tới nhà em ở.”

Ôn Noãn rất thẳng thắn mà nói, làm cho Chiến Hâm không còn gì để nói, cô muốn nổi giận nhưng lại không nghĩ ra được lý do nào để nổi giận, cuối cùng thì cô ngồi xuống cạnh Ôn Noãn, hơi mờ mịt không biết làm sao.

Trước giờ Chiến Hâm đều là người làm việc quyết đoán, nói một không hai, thế nhưng vào lúc này cô lại thấy hơi mờ mịt, cô thừa nhận để Ôn Noãn tới nhà mình ở là vì hai chuyện trên thế nhưng trong nội tâm lại cảm thấy cũng không phải như vậy.

“Nếu không thì hãy thử trước, không được thì dẹp đi!” Chiến Hâm rất rộng lượng nhưng mà chỉ chính cô biết là khi nói những lời này cô cũng rất chột dạ.

Nói gì thì nói, cô vẫn chưa từng trải qua một cuộc tình nào trọn vẹn. Một lần duy nhất vào mười năm trước thì chưa bắt đầu đã kết thúc rồi, rồi từ đó

cô bắt đầu trở thành nữ cường nhân, chuyện yêu đương cũng khó khăn hơn nhiều.

“Thật sao?” Ôn Noãn nghe xong thì rất vui vẻ, cười tủm tỉm mà nhìn Chiến Hâm, giống như một con cún muốn được vuốt ve vậy, cực kỳ đáng yêu.

Chiến Hâm nhìn vậy thì cũng không nhịn được, vươn tay vuốt đầu của hân, vừa vặn lúc này thì cửa bị đẩy ra.

Chiến Hâm thấy người vừa tiến vào thì hơi sửng sốt, hơi xấu hổ rồi vội vàng rút lại tay đang đặt trên đầu Ôn Noãn.

Nhậm Trạch cũng hơi xấu hổ nhưng lập tức lấy lại tinh thần, cười nói: “Hâm, hiện tại anh đã ly hôn, sau đó cũng sẽ không đi nữa, em có thể cho anh một cơ hội hay không?”

Chiến Hâm không có đáp ứng, cũng không từ chối để Nhậm Trạch thấy có hy vọng, nói tiếp: “Hâm, em đừng lừa mình nữa, nhiều năm như vậy rồi mà em vẫn chưa có bạn trai, còn đang chờ anh đúng không?”

Trên mặt Chiến Hâm lộ vẻ hơi khó chịu, vẻ mặt của Ôn Noãn cũng hơi khó nhìn, trừng mắt nhìn Nhậm Trạch giống như đang nhìn một kẻ lừa đảo.

“Hâm, qua nhiều năm như vậy anh đã biết anh rất cần em, anh luôn sống trong đau khổ và hối hận, cố gắng sống suốt mười năm khi không có em nhưng bây giờ anh không chịu đựng được nữa nên anh ly hôn.”

“Lúc vừa mới về nước anh không dám gọi cho em, sợ em đã lập gia đình nhưng khi biết em vẫn đang độc thân thì anh rất vui vẻ! Hâm, trở về bên anh đi, anh yêu em!”

Ôn Noãn tức giận, cậu vừa mới chỉ nói là thích thế nhưng Nhậm Trạch lại nói là yêu, so sánh như vậy khiến cậu thấy mình thua kém Nhậm Trạch.

Ôn Noãn hơi lo lắng quay đầu nhìn Chiến Hâm, thế nhưng Chiến Hâm vẫn không có phản ứng gì, vẫn như cũ không đồng ý cũng không phản đối, để cho người khác không đoán ra được cô đang nghĩ cái gì.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 483: Kiên Cường Cũng Là Một Nét Đẹp (5)

Một lát sau, Chiến Hâm thấy Nhâm Trạch cười, tâm trạng của Ôn Noãn cũng thay đổi, lo lắng nhìn Chiến Hâm.

"Ai nói tôi không có người đàn ông nào? Mắt anh bị đui sao? Người đàn ông của tôi đang ở đây này!" Chiến Hâm nói xong đưa tay ôm lấy cổ Ôn Noãn, hôn lên khuôn mặt của cậu.

Nhâm Trạch hoàn toàn không có phản ứng gì, chớp chớp mắt, rồi lập tức bật cười, hắc cười ra vẻ cực kỳ khó chịu.

Chiến Hâm lúc đầu còn không được tự nhiên nhưng thấy Ôn Noãn vui vẻ như thế, tâm trạng cũng nhẹ nhõm theo, lúc cô buông tay ra, Ôn Noãn lại đưa bàn tay to lớn của mình, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Nhâm Trạch cũng chưa từng nghĩ đến Chiến Hâm lại phản ứng như vậy, hắc nhử mày, vô cùng nghiêm túc nói: "Hâm Nhi, cho dù em không chấp nhận tôi, cũng đừng tìm bừa một người để đối phó như vậy, em phải chịu trách nhiệm với cậu ta đấy."

"Con mắt nào của anh thấy tôi đang đối phó, anh ấy so với anh không tốt hơn sao? Trẻ tuổi! Rất tốt với tôi! Cái quan trọng chính là anh ấy chưa kết hôn, cũng chưa có con! Càng chưa có....."

Chiến Hâm nói được một nửa thì dừng lại, nghĩ về chuyện của mười năm trước, cô ta lại cảm thấy nhục nhã.

"Hâm Nhi, anh biết em vẫn còn để bụng chuyện 10 năm trước, anh biết năm đó là em chịu oan ức, bây giờ đã trở về rồi, anh sai rồi!"

Nhâm Trạch nói cực kỳ chân thành, hai mắt hơi đỏ, Chiến Hâm vừa mới kiên định thì lại có chút dao động, Ôn Noãn cảm giác được Chiến Hâm đang bị dao động, cầm tay cô chặt hơn.

Chiến Hâm lập tức lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Nhâm Trạch một cái, giọng nói đột nhiên nhẹ đi rất nhiều: "Chuyện năm đó là quá khứ rồi thì hãy để nó là quá khứ đi, Nhâm Trạch, tôi buông bỏ rồi, anh đi đi."

Nhâm Trạch biết trong lòng Chiến Hâm thực sự vẫn có mình, cho tới bây giờ đều không ngờ tới có một ngày, Chiến Hâm lại dùng thái độ lạnh nhạt như thế của đối mặt với mình.

Hắn không cười nữa, tức giận nhìn Ôn Noãn, chỉ vào hắn, quát: "Chẳng lẽ em vì hắn sao? Chiến Hâm, em có chắc chắn hắn đối với em là thật lòng không?"

"Không cần anh quản việc của tôi, anh có thể quay lại thăm tôi, tôi thực sự rất hoan nghênh, còn những chuyện khác không cần nói thêm nữa." Chiến Hâm nói xong làm tư thế tiễn khách, ý bảo hắn có thể rời đi.

Mặc dù Nhâm Trạch không cam lòng nhưng thấy thái độ Chiến Hâm kiên quyết như vậy, hắn cắn chặt răng, quay người bỏ đi.

Nhâm Trạch vừa đi, Ôn Noãn liền buông lỏng tay của Chiến Hâm ra, Chiến Hâm cúi đầu nhìn cầm lấy tay của Ôn Noãn, hơi uy hiếp nói: "Sao thế, bây giờ anh không muốn chịu trách nhiệm, thì cũng muộn rồi!"

"Cầm tay em rồi, thì anh chính là người của em!" lúc Chiến Hâm nói lời này rất có khí thế, Ôn Noãn vừa nghe xong bị cô chọc cười.

Chiến Hâm còn không biết cậu cười cái gì, có chút khó hơi hiểu, Ôn Noãn lập tức ôm Chiến Hâm vào lòng, cười của cực kỳ mãn nguyện.

Cậu cười lớn quá làm động vào vết thương phía sau lưng, Chiến Hâm lo lắng, đỡ lấy cậu, nhưng nhìn thấy cậu cười sáng khoái như thế, cuối cùng cũng nhẹ nhàng cười theo.

"Về sau anh nhất định sẽ đối tốt với em! Sẽ mang lại cho em những ngày tháng tốt đẹp!" Ôn Noãn vô cùng nghiêm túc nói, nhưng Chiến Hâm lại nở nụ cười.

"Ngày tháng tốt đẹp? Cuộc sống bây giờ của em không phải rất tốt sao? Ôn Noãn, tiền, em không thiếu!" Chiến Hâm nói xong trở lại ghế ngồi, nhìn Ôn Noãn.

Ôn Noãn lại lắc đầu, cau mày, giọng nói vẫn như cũ: "Anh biết em không thiếu tiền, anh cũng không thiếu nhưng cái ngày tháng mà anh nói không phải về tiền, mà là cho em cảm thấy được vui vẻ, hạnh phúc!"

"Hâm Hâm, em bây giờ có vui vẻ không?"

Chiến Hâm bị Ôn Noãn hỏi như vậy, sửng sốt một chút, câu nói đó làm Chiến Hâm có chút ngượng ngùng, cô hơi hơi gãi đầu, ho nhẹ một tiếng hóa giải sự xấu hổ bây giờ.

"Tiểu tử thôi, em lớn hơn anh nhiều tuổi, kêu tên buồn nôn như vậy làm gì chứ?" Chiến Hâm không dám nhìn vào mắt Ôn Noãn, luôn luôn cảm thấy ở trước mặt hân, bản thân không có cách nào để kiên cường được.

"Nhưng là sau này anh là người đàn ông của em, em ở trước mặt anh chính là một cô gái nhỏ!" Ôn Noãn cười cực kỳ ấm áp.

Chiến Hâm không nói gì, mỉm cười.

"Hâm Hâm, có thể nói cho anh về chuyện của em và hân ta không?" Ôn Noãn chờ một lúc lâu sau mới hỏi một câu.

Chiến Hâm đang tươi cười lập tức cứng ngắc, cảm giác như muốn phát hỏa nhưng nghĩ, mình cũng đã đồng ý sẽ chung sống cùng Ôn Noãn, chuyện quá khứ cậu cũng có quyền biết.

Chiến Hâm từ từ nói.

Quả thực chuyện xưa của cô và Nhâm Trạch thật sự không phải chuyện gì quá oanh liệt, chỉ là tình yêu đầu khi gặp được một thầy giáo đẹp trai.

Thời đại học Chiến Hâm gặp Nhâm Trạch, hân là phụ đạo viên của bọn họ, tình khí của Chiến Hâm khi đó không có giống như bây giờ, cũng mềm yếu nhu nhược giống như những cô gái khác.

Có thể nói cô đối với Nhâm Trạch hết sức chung tình, cho nên lúc nào cũng đi theo sau hân, chuyện này cả trường đều biết, cuối cùng trường cảm thấy sự việc này có ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh của trường, nên đã cảnh cáo Nhâm Trạch, vì thế Nhâm Trạch đã xa lánh Chiến Hâm.

Ai biết có một ngày Chiến Hâm ở ký túc xá ăn cơm, đột nhiên ngất xỉu, khi tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên người của Nhâm Trạch, mà hai người bọn họ đều không mặc gì.

Ngay sau đó cửa phòng bị mở ra, bị nhà trường bắt được, Nhâm Trạch hận Chiến Hâm, lúc ấy cuộc sống của Chiến Hâm vô cùng rối loạn, vô tình biết được thì ra chuyện này đều do bạn nữ cùng phòng kí túc với mình, mà cái bạn nữ đó cũng thích Nhâm Trạch.

Cuối cùng Nhâm Trạch đã chọn bạn nữ kia, đối cô mà nói đây là một sự sỉ nhục vô cùng kinh khủng, từ đầu tới cuối hân ta không tin Chiến Hâm, quyết định đi nước ngoài, mà Chiến Hâm còn bị Chiến lão gia phạt, phải chuyển trường.

Chiến Hâm nói xong, nhìn Ôn Noãn, vốn dĩ cho rằng đây là truyện cảm kị, không ngờ chuyện mười năm trước, cô lại nói ra thoải mái như thế.

Ôn Noãn nghe xong, biểu cảm của cậu lại trở nên dịu dàng, cậu đưa tay kéo Chiến Hâm vào lòng, nhẹ nhàng của vỗ phía sau lưng cô, giọng nói cực kỳ ấm áp: "Em phải chịu uất ức rồi!"

Câu nói ấy vốn dĩ Chiến Hâm vẫn còn cứng rắn trong chốc lát liền bật khóc, tựa như mang tất cả những nỗi uất ức của mười năm qua xả hết ra.

Buổi tối, Ôn Noãn không có việc gì, từ bệnh viện dọn đến ngay nhà của Chiến Hâm, cậu rất tự nhiên, nhưng lại có chút cảm giác cẩn thận.

Chiến Hâm nghĩ, kéo hẳn ngồi ở ghế sofa, nói: "Phí điện nước của phòng này anh cũng phải gánh vác một nửa, ok?"

Ôn Noãn vừa nghe xong, mắt sáng lên, gật đầu, nếu như có thể cậu hy vọng Chiến Hâm đến ở cùng với cậu, chỉ có điều phòng của hẳn thực sự không thể so với ở đây được.

Cho nên cậu cũng không tiện nói ra, bây giờ có thể gánh vác một nửa của phí điện nước, cũng làm cho cậu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Không thành vấn đề chứ?" Chiến Hâm nói xong nhìn cậu cười, Ôn Noãn chỉ cảm thấy có một luồng máu nóng đang sục sôi trong người, cậu dừng lại một lúc, không quá thuần thục hôn lên đôi môi của Chiến Hâm.

Chẳng biết từ lúc nào hai người họ đã nằm trên giường, có chút không phải phép, bởi vì hai người đều là lần đầu tiên, cuối cùng vẫn là Ôn Noãn thuần thục hơn, họ cứ lăn qua lăn lại như vậy.

Chỉ có điều vai của Chiến Hâm hơi đau, hai người mới đầu cũng không thoải mái, đợi đến lúc trời bắt đầu hé sáng, rốt cục cũng hiểu nhau, bọn họ rốt cục cũng phối hợp hài hoà.

Vật lộn một hồi xong, hai người chìm vào giấc ngủ, điện thoại của Chiến Hâm đang kêu, cô mới tỉnh giấc, rõ ràng là ngủ tới tận chiều rồi, cô vội vã đứng dậy, lại phát hiện trên người chỗ nào cũng đau nhức.

Ôn Noãn cũng tỉnh giấc, ngồi dậy, nhìn Chiến Hâm, xem ra Chiến Hâm đang cảm thấy không được thoải mái, cậu đứng lên, người cũng có chút cứng đờ ôm lấy Chiến Hâm.

"A! Anh làm gì vậy!" Chiến Hâm ngạc nhiên, kéo lấy chăn, Ôn Noãn đi về phía trước, ôm cô vào phòng ngủ.

"Anh ôm em đi tắm rửa, ngoan!" giọng nói ngọt ngào này, làm cho Chiến Hâm cảm thấy có chút ngượng ngùng, sau đó nhẹ nhàng nở một nụ cười, mặt tràn đầy hạnh phúc.

Buổi chiều Chiến Hâm không có việc gì, Ôn Noãn không có xe, cô đưa hân đi một đoạn, hân muốn qua khách sạn một chút, cô cũng muốn đi cùng.

Hai người cùng bước xuống xe, Ôn Noãn cảm thấy được có gì đó không bình thường, bởi vì mọi người đang nhìn cậu bằng ánh mắt rất kỳ lạ, hơn nữa còn chỉ trỏ gì đó.

Đương lúc Ôn Noãn đi vào cửa, rốt cục đã hiểu được mọi người vì sao lại chỉ trỏ cậu, trên tường của khách sạn, dán tấm ảnh Chiến Hâm và Ôn Noãn ở cùng nhau, biểu hiện lại vô cùng thân thiết.

Tấm ảnh này xem như giải thích rất rõ rồi, nguyên nhân tại sao mọi người lại nhìn cậu kỳ quái như vậy, Chiến Hâm đi chậm hơn cậu hai bước, ngẩng đầu nhìn, nổi giận!

"Là ai làm vậy? Người nào?" Ôn Noãn lắc đầu, lúc này cậu không đi vào, mà là quay đầu lại nhìn Chiến Hâm, cười cực kỳ dịu dàng.

Chiến Hâm đột nhiên cảm thấy không ổn, thở dốc, cũng không nói được cái gì nữa, lúc Ôn Noãn mở miệng, bỏ cái kim cài ở trên ngực xuống.

Chiến Hâm nhìn kim cài trước mặt, chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng nhanh, tâm trạng cũng cảm thấy khó chịu, năm đó, năm đó cũng chính là như vậy, bọn họ cũng bị người ta chỉ trích, sau đó Nhâm Trạch liền vứt bỏ cô.

Chiến Hâm nuốt nước miếng, cầm lấy cái kim cài đó của Ôn Noãn nắm thật chặt, cô đau đớn khẽ nhú mày lại.

Ôn Noãn vừa nãy còn cười, giờ lại cảm thấy lo lắng, xem tay của Chiến Hâm, Chiến Hâm hất tay cậu ra, giận dữ hét: "Anh đi đi, còn giả bộ làm gì nữa?"

Ôn Noãn hơi sững sốt, đột nhiên hiểu ra được, lại bắt đầu nở nụ cười, cười nhìn Chiến Hâm, không biết vì sao lại tức giận như thế.

"Đồ ngốc, anh vốn dĩ là muốn xin thôi việc, dù sao anh đến đây chỉ là vì gặp em, bây giờ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em, anh vẫn nên quay lại với công việc ngày trước thôi, dù sao đó cũng là khách sạn của anh, ông chủ lại không quay về, công nhân đều nghỉ việc rồi!"

"Hả?" Chiến Hâm sững sốt, phản ứng lại, có chút ngượng ngùng, muốn phát cáu nhưng nghĩ một lúc, sau đó lại nhào vào lồng ngực của Ôn Noãn, Ôn Noãn ngừng một chút, đưa tay ôm trọn người Chiến Hâm, trước mặt bao người, quan hệ của bọn họ không cần nói cũng đủ để tuyên bố cho mọi người biết rồi.

Có lẽ bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn yêu người đàn ông này nhưng cô biết, cái ôm của người đàn ông này rất quan trọng với cô, vậy là đủ rồi!

Chiến Hâm nghĩ đến đây, những ánh mắt kinh ngạc nhìn từ bốn phía dần dần biến thành sự ngưỡng mộ, cô còn hơi mỉm cười, ôm chặt Ôn Noãn.

Hơn nữa cô còn có thể khẳng định, sau này tình cảm của cô đối với người đàn ông này sẽ ngày càng sâu nặng, cô không bao giờ phải cô đơn nữa, bởi vì sự lo lắng và sợ hãi suốt mười năm qua rốt cục cũng có ánh mặt trời chiếu vào rồi, hơn nữa sẽ không biến mất.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 484: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ (1)

Tần Dật Hiên sau khi ra khỏi viện, cũng chưa rời khỏi thành phố này ngay, mà đi dạo một chút chỗ ở hồi trước của ba mẹ Tô Song Song ở vùng lân cận.

Nơi này bây giờ đã bị phá dỡ đi nơi khác, hẳn tìm không ra những dấu ấn ngày xưa, Tần Dật Hiên nhìn thấy này một mảng kiến trúc, đột nhiên nở nụ cười, cuối cùng cười ra cả nước mắt, có lẽ hẳn và Tô Song Song cũng giống như mảng kiến trúc đó, rốt cuộc không thể trở về được.

Hắn ngồi ở trong xe, trong ánh mắt lại hiện về những kí ức, hẳn nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ lại, hẳn rốt cuộc đã yêu Tô Song Song từ khi nào.

Năm đó Tần Dật Hiên từ viện tới Tô gia, không hề thoải mái, tuy còn nhỏ nhưng lại là một đứa trẻ vô cùng kiên cường của Tần gia.

Ba mẹ của Tô Song Song bình thường khá bận, một tháng ở cùng thấy hẳn mặc dù luôn ngoan ngoãn, ít nói nhưng cũng rất khéo léo, lúc bọn họ bận, đều nhờ hẳn chăm sóc cho Tô Song Song.

Tần Dật Hiên lần đầu tiên nhìn thấy Tô Song Song, rất không thích, ở đâu ra một con bé bánh bao xấu xí như thế này chứ, hẳn ngồi ở bên cạnh, cúi đầu nhìn Tô Song Song, hẳn không thể trực tiếp đá cô ra ngoài.

Tô Song Song nằm ở trong nôi, cười khúc khích, không khóc cũng không nghịch ngợm, chỉ là nhìn thấy món đồ chơi nhỏ ở trên đầu, đôi tay nhỏ bé cứ với lấy, tự mình chơi vô cùng vui vẻ.

Tần Dật Hiên vốn dĩ rất ghét cô bé, không muốn chơi cùng nhưng lại bị tiếng cười của cô bé cuốn hút, cũng không còn để ý nữa, cùng cô bé chơi rất vui vẻ.

Đợi cho đến khi Tô Song Song hơi lớn một chút đã có thể chạy nhảy được, cô lúc nào cũng theo sau Tần Dật Hiên, mỗi ngày đều ngọt ngào gọi: "Anh! Anh!"

Tần Dật Hiên hút thuốc, khói thuốc, làm hắt ho vài tiếng, một lúc sau nước mắt đã tràn đầy, lúc này mới ngừng ho.

Nhưng hắt không thể phân biệt nổi, rốt cuộc là do khói thuốc, hay là mình đang cảm thấy khó chịu, nước mắt gần như sắp trào ra rồi.

Có lẽ vấn đề xảy ra chính là lúc học tiểu học, mùa đông năm ấy, ở trong nhà xem TV, trong phim có một cảnh kết hôn, Tô Song Song ngồi ở trên ghế nhìn thấy khăn voan trùm đầu màu đỏ, rất thích.

Tô Song Song quần quýt lấy mẹ hỏi cái gì đó, mẹ cô bị cô quần lấy không còn cách nào khác, nói: "Đồ dùng cho đám cưới, chờ mai sau con lập gia đình, sẽ tặng cho con khăn trùm đầu màu đỏ như vậy nha."

Khi đó Tô Song Song còn chưa hiểu chuyện, chỉ là cảm thấy màu đỏ của khăn voan rất đẹp, cười khanh khách đôi tay nhỏ bé của cô ôm lấy Tần Dật Hiên nói: "Mai sau con sẽ gả cho anh!"

Vì bọn họ vẫn còn nhỏ, cho nên ba mẹ của Tô nghe thấy những lời này chỉ cười cười không phản đối, quả thật nhìn thấy tình cảm của hai anh em bọn họ tốt đẹp như vậy, bọn họ cũng muốn duy trì.

Tần Dật Hiên nghĩ tới đây thở dài, bây giờ hắt còn nhớ rõ tâm trạng của mình lúc ấy, thực sự rất vui vẻ, lúc đó hắt đã hiểu được kết hôn là gì, nghĩ đến việc Tô Song Song được gả cho hắt, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Khi đó, trong lòng Tần Dật Hiên đã có một mầm hi vọng, tương lai Tô Song Song sẽ trở thành vợ của hắn, có lẽ cũng từ lúc ấy, hắn đã định trước tình cảm này của hắn sẽ trở thành một bi kịch.

Tần Dật Hiên vẫn ngồi ở trong xe tới sáng, đang muốn rời đi, nhưng toàn thân cứng ngắc, hắn mở cửa xe, định hoạt động một chút.

Ai ngờ lúc xuống xe thì điện thoại kêu, hắn bắt máy, đầu dây điện thoại bên kia: "Xin hỏi anh là Tần tiên sinh, Tần Dật Hiên đúng không?"

"Đúng vậy là tôi." Tần Dật Hiên vì thức trắng đêm không ngủ, giọng nói hơi khàn khàn, cực kỳ mệt mỏi.

"Tần tiên sinh chào anh, tôi là luật sư của bạn anh, Tô Cẩn, buổi sáng hôm nay vợ chồng Tô Cẩn gặp nạn, bất hạnh qua đời rồi....."

"Cái gì!" Tần Dật Hiên sửng sốt hét lên, Tô Cẩn là người bạn suy nhất của hắn khi còn ở nước ngoài, không biết tại sao có một khoảng thời gian không liên lạc, vậy là sau khi về nước không gặp lại nhau nữa.

"Tôi rất lấy làm tiếc, vợ chồng Tô Cẩn đều không có họ hàng thân thích, bọn họ có lưu lại một phần di chúc, nếu như xảy ra việc ngoài ý muốn, tất cả sẽ giao cho Tần tiên sinh xử lý."

"Bây giờ bọn họ còn có một cô con gái 14 tuổi, muốn hỏi ngài có bằng lòng chăm sóc cô bé đến lúc trưởng thành không?"

"Noãn Noãn?" Tần Dật Hiên đã từng gặp qua con của họ, thực sự rất đáng yêu, hắn thực sự rất quý, chỉ tiếc là sau khi tiếp quản công ty, công việc bề bộn không có thời gian chăm sóc cô bé.

"Phải, là Tô Noãn tiểu thư, cô bé thực sự rất đáng thương, rất ít nói không muốn tiếp xúc với ai cả, hơn nữa cảm xúc còn vô cùng bất ổn, nếu như ngài có thể qua đây, vậy thì tốt rồi."

Luật sư nói đến đây, giọng nói cực kỳ nghiêm trọng, quan hệ giữa hần và Tô gia của vẫn tốt, nghe được tin dữ, chỉ là công ty đang có nhiều cần phải xử lý, vốn dĩ không có cách nào chăm sóc Tô Noãn được.

"Được, bây giờ tôi đi."

Lúc Tần Dật Hiên đến Tô gia, đã là buổi đêm, tất cả người hầu đều bị đuổi ra ngoài, lo lắng đứng bên ngoài phòng ngủ của Tô Noãn nhưng không ai dám đi vào.

Bọn họ vừa thấy Tần Dật Hiên đến, giống như tìm được người đáng tin cậy, quản gia Hồng đi tới, khóc nức nở nói.

"Tần tiên sinh ngài đến rồi, ngài mau đi xem một chút đi, tiểu thư đã nhốt mình trong phòng một ngày rồi, không ăn không uống, cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện mất!"

Vẻ mặt của Tần Dật Hiên nặng trĩu, sức khỏe của hần không tốt, cả đêm không ngủ, lại ngồi máy bay và xe lâu như vậy, sắc mặt trắng bệch, còn chưa nói gì đã bắt đầu ho vài tiếng.

"Tần tiên sinh ngài có cần nghỉ ngơi một lát không" Quản gia lúc này mới chú ý tới sắc mặt rất khó coi của Tần Dật Hiên, khuyên một câu, Tần Dật Hiên lắc đầu, đẩy cửa đi vào.

Cửa vừa mở ra, Tần Dật Hiên rơi vào một cảnh vô cùng tối tăm, hần không kịp thích ứng, sau đó một cái gối ném tới, cùng với một giọng nói khan khan hét lên: "Đi ra ngoài! Đi ra ngoài hết đi!"

Gối đầu ném vào trước ngực Tần Dật Hiên, không đau, hần thích ứng một lúc, liền cầm cái gối để ở chân giường của Tô Noãn, hần chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng an ủi nói: "Noãn Noãn, là chú, chú Tần đây."

Tô Noãn nghe thấy giọng nói của hần, ngẩng đầu lên nhưng lại nghĩ đến cái gì đó, rất nhanh lại cúi đầu xuống, bắt đầu khóc thút thít.

Tần Dật Hiên thở dài, đi lại, ngồi ở bên người Tô Noãn, cầm tay cô bé đặt vào lòng, Tô Noãn lại khóc to hơn.

"Sau này còn có chú Tần mà!" Tần Dật Hiên đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Tô Noãn, giọng nói cực kỳ ấm áp.

Từ sau khi Tô Song Song bỏ đi, hần đã hiểu ra rất nhiều, trước kia chính mình cũng đã từng trải qua những ngày tháng tối tăm như vậy rồi, giờ đây tâm trạng của hần đã bình thản hơn rất nhiều, đã ôn nhu hơn rất nhiều.

Tần Dật Hiên và Tô Noãn như vậy cả đêm, lúc Tô Noãn đã ngủ, hần mới thật cẩn thận đi ra, Tô gia bây giờ thật sự rất hỗn loạn, luật sư thì bận chuyện công ty, còn những việc khác đều phải nhờ hần.

Hiện tại công ty nghiệp vụ của Tần Dật Hiên đã chuyển về nước rồi, cho nên hần tính đưa Tô Noãn về nước, coi như thay đổi môi trường, giảm bớt sự đau buồn cho cô bé khi ở đây.

Sau khi Tần Dật Hiên đưa Tô Noãn về nước, nha đầu kia vẫn rầu rĩ như cũ không vui vẻ, cũng không đi học, ngày ngày chỉ nằm trên giường.

Tần Dật Hiên đã thử nhiều lần nói chuyện với cô bé, cô bé vẫn cứ như vậy, hần chỉ có thể đem chuyện công ty xử lý xong, định xin nghỉ một tuần, để chuyên tâm giúp Tô Noãn vượt qua giai đoạn này.

Quả thật trong lòng Tần Dật Hiên bây giờ cũng không tốt lắm, rời xa Tô Song Song, rõ ràng là cùng một thành phố mà không bao giờ gặp mặt, trong lòng hần lúc nào cũng cảm thấy rối loạn.

Khó chịu nhất là lúc hần thấy Tô Song Song và Tần Mặc cùng xuất hiện trên một tờ tạp chí, có lúc hần chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí, suy

nghĩ ngẩn ngơ.

"Tôi có thể gọi chú là anh không?" Đột nhiên phát ra thật một giọng nói rất nhỏ, Tần Dật Hiên ngạc nhiên, không nghe rõ, hỏi lại: "Hả?"

"Tôi không muốn gọi là chú, tôi muốn gọi chú là anh!" giọng nói nhẹ nhàng, làm cho Tần Dật Hiên nghĩ ngay đến Tô Song Song trước đây, cũng nhẹ nhàng như vậy, giọng hơi hơi cao ở âm cuối gọi hẳn là anh.

Tần Dật Hiên cảm thấy đầu rất đau, hẳn theo vô thức đẩy Tô Noãn ra, cũng may cuối cùng nhanh chóng lấy lại được tinh thần, phản ứng lại, cố khiến giọng nói của mình bình tĩnh một chút.

"Không được. Chú lớn hơn con hơn mười tuổi, gọi là chú, nếu không vai vế của chú và ba con sẽ loạn lên đấy."

"Ba cũng không còn nữa!" Tô Noãn vừa nghe đến chữ ba, cảm xúc bị kích động, đẩy Tần Dật Hiên ra, Tần Dật Hiên lúc này mới nhận ra lỗi của mình.

Hắn vội vàng nắm lấy vai của Tô Noãn, nhẹ nhàng vỗ vai cô, Tô Noãn khóc trong chốc lát, vì hai ngày chưa ăn cái gì, không lâu sau mệt quá lăn ra ngủ.

Tần Dật Hiên cũng rất mệt mỏi, hẳn sợ mình đi rồi Tô Noãn ở đây lại làm chuyện gì dại dột, tựa vào đầu giường lẳng lặng nhìn về xa xăm, những lúc im lặng như vậy, hẳn lại nghĩ ngay tới khoảng thời gian ở cùng Tô Song Song.

Khi đó Tần Dật Hiên không thích nghe Tô Song Song gọi mình là anh trai, mà cho tới bây giờ hẳn cũng không gọi cô là em gái.

Hắn thở dài, tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi, lúc hẳn tỉnh lại, đã là buổi tối rồi, Tần Dật Hiên quay đầu nhìn, không nhìn thấy Tô Noãn, ngồi xuống,

nhìn kỹ mọi nơi xem, vẫn không thấy Tô Noãn, hăn bỗng dừng trở nên luống cuống.

Tần Dật Hiên lập tức đứng dậy, lao ra, tìm từng phòng, cũng may biệt thự này phòng không lớn, cho đến khi hăn xuống lầu hai, thấy bóng ai đó ngồi ở ban công, Tô Noãn đưa chân ra ngoài lắc lư, trong lòng cảm thấy hơi tức giận.

Mặc dù đây là lầu hai, ngã xuống cũng sẽ không chết nhưng chắc chắn sẽ bị thương, gãy chân tay, vậy thì phải làm sao!

"Noãn Noãn, lại đây, ăn cơm!" Tần Dật Hiên mặc dù rất tức giận nhưng không hề nặng lời, giọng nói nhẹ nhàng cùng Tô Noãn thương lượng.

Tô Noãn nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn thấy Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên thấy biểu hiện bình thường của cô, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng đến khi nghe Tô Noãn nói, trong lòng hăn lại nhớ về giọng nói đó.

"Anh còn bắt tôi gọi là chú nữa, em sẽ nhảy xuống, những người xuất hiện trong cuộc sống của em, em không muốn họ có liên quan đến ba mẹ nữa!"

Tô Noãn nói rất thẳng thắn, Tần Dật Hiên sợ tới mức không dám nói gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

"Mau xuống trước đi." Tần Dật Hiên không ngờ sau nhiều năm như vậy, từ lúc Tô Song Song bỏ đi, lại có người gọi hăn là anh, điều này đối hăn quả thực là một loại tra tấn, cho nên hăn chưa thể chấp nhận được.

Tô Noãn vừa nghe xong, không cười nữa, cau mày nhìn Tần Dật Hiên, trong mắt hiện lên sự tuyệt vọng, người cô động dậy, Tần Dật Hiên cảm giác không ổn, lập tức quát một tiếng: "Được! Muốn gọi là anh thì gọi đi!"

Tô Noãn nghe được câu này, nhìn Tần Dật Hiên, đã không còn thấy sự tuyệt vọng trong ánh mắt nữa rồi.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 485: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ (2)

Tần Dật Hiên thấy cô không có ý định nhảy nữa, đưa tay ra ý bảo là cô lại đây, Tô Noãn do dự một chút, đứng dậy đi tới, đưa bàn tay nhỏ bé của mình để vào tay của Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc đó Tô Noãn ngẩng đầu nhìn Tần Dật Hiên, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Anh....."

Tần Dật Hiên cảm thấy mình như bị sét đánh ngang tai, vô cùng không thoải mái, nhất là đầu, quá khứ ủa về, lúc này Tô Noãn đứng trước mặt lại biến thành Tô Song Song, làm cho hấn hơi hoảng hốt.

"Noãn Noãn, không gọi là anh có được không?" Tần Dật Hiên tỏ vẻ thương lượng, rõ ràng rất không thích cách xưng hô này.

Tô Noãn cũng không thích kêu Tần Dật Hiên là chú, từ lúc cô mười hai tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy Tần Dật Hiên, đã không thích gọi hấn như vậy!

Tô Noãn kiên quyết lắc đầu, thể hiện rõ quyết không lùi bước, Tần Dật Hiên hiện tại không dám kích thích Tô Noãn, mặc dù trong lòng không muốn, cũng chỉ có thể gật đầu.

Tô Noãn trên mặt đang tỏ ra buồn bã nhưng lúc nhìn thấy Tần Dật Hiên gật đầu, rõ ràng có thể cảm nhận được cô đã thoải mái hơn rất nhiều.

"Không có việc gì thì đừng trên ban công, bên ngoài gió lớn!" Tần Dật Hiên nhìn lan can ban công, thấy nên làm thêm một cái hàng rào cao lên.

Tô Noãn rất hiểu chuyện, vừa thấy Tần Dật Hiên như vậy, liền hiểu được hẳn suy nghĩ cái gì, cô nói: "Em sẽ không nhảy xuống đâu, bây giờ nhà chỉ còn lại mỗi mình em, em sẽ sống thật tốt."

Nói đến đây Tô Noãn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cúi đầu xuống, nói: "Làm phiền anh rồi, sau này em sẽ ngoan, anh Tần....."

Lúc Tô Noãn thêm Tần vào sau từ anh, làm cho hẳn cảm giác thư thái hơn rất nhiều, hẳn gật đầu, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Tô Noãn, thứ cảm xúc này, làm cho hẳn đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, lại nhanh chóng thu tay về.

"Đi vào thôi!" Tần Dật Hiên nói một câu, kéo tay cô xuống dưới lầu.

Ngày hôm đó coi như yên ổn, hai ngày Tô Noãn quả thực ngoan hơn rất nhiều, mặc dù chưa muốn đi học nhưng mỗi ngày lại ăn cơm đúng giờ, Tần Dật Hiên vốn định ở nhà chăm sóc cho cô một tuần, sau đó khuyên cô đi đi học, không nghĩ tới ngày hôm sau công ty còn có việc, hẳn không thể không đi.

Đợi lúc hẳn trở về, trong phòng khách vẫn thấp đèn, hẳn mở cửa, hơi sững sốt, lúc Tô Noãn quay lại, cảm giác trong lòng thực sự rất ấm áp.

"Đang làm gì vậy?" Tần Dật Hiên đem quần áo treo quần áo lên móc, Tô Noãn lúc này mới đi đến, bối rối, lo lắng đưa bức ảnh trong tay ra.

Tần Dật Hiên nhìn qua, thấy một góc ảnh chụp đã bị rách, sắc mặt của hẳn nên hơi khó coi nhưng biết chuyện này không thể trách Tô Noãn, lại cố làm tâm trạng của mình bình tĩnh trở lại nhưng lại không thể làm được.

Tô Noãn nhìn Tần Dật Hiên rồi lại nhìn tấm ảnh trong tay, thật cẩn thận đặt nó lên bàn, rầu rĩ nói: "Hôm nay em chán quá mới lấy mấy cuốn sách ra đọc, em không phải....."

"Không sao, chỉ là một tấm ảnh bình thường thôi..." Tần Dật Hiên nói xong cầm lấy bức ảnh, bức ảnh này là hắc chụp cùng Tô Song Song, hắc đứng phía sau Tô Song Song còn cô ấy thì đứng đằng trước, trong mắt tràn đầy sự yêu thương.

Cho nên lúc đi rửa ảnh này, hắc đã giấu đi, giữ lại cho đến bây giờ, hắc nhìn Tô Noãn cũng đã 15 tuổi rồi, cũng không còn là một cô gái bé bỏng nữa, cho nên cũng không muốn che dấu chuyện này.

"Cô ấy lập gia đình rồi, tôi đã chúc phúc cho cô ấy." Lời này nói ra từ tận đáy lòng, chỉ là nói ra nhuận cũ trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Tô Noãn ngồi ở ghế trên, vỗ nhẹ bên người, nhẹ nhàng nói: "Vậy anh Tần anh cứ coi như cô ấy cũng đã đi rồi, chúng ta đều mất đi những người mà ta yêu thương, chúng ta cùng nhau vượt qua nhé!

Tần Dật Hiên nghe Tô Noãn nói như vậy, tâm tình rõ ràng cũng đỡ hơn một chút, ít nhất hắc không phải chỉ có một mình.

"Ừm! Chuyện công ty xử lý xong rồi, em muốn đi chỗ nào cho đỡ buồn không? Anh có thể đi cùng em." Tần Dật Hiên nói xong ngồi bên người Tô Noãn, tiểu nha đầu không nói gì, bé xịu mà lại an tĩnh như vậy, làm cho hắc có chút lo lắng.

"Em chỗ nào cũng không muốn đi, chỉ muốn những ngày an tĩnh như vậy, anh đi làm em đi học!"

Tần Dật Hiên vốn dĩ còn cho không biết phải nói như thế nào để nha đầu này đi học, không ngờ chính cô lại chủ động nói ra, Tần Dật Hiên đương nhiên rất vui vẻ.

Từ nay về sau xem như Tô Noãn hoàn toàn hòa hợp với cuộc sống của Tần Dật Hiên, chiều nào hắc cũng nhanh chóng về nhà, sợ về trễ, nha đầu này ở nhà nghĩ quẩn.

Cứ thế mà cũng đã qua ba năm, năm nay Tô Noãn đã 17 tuổi, khuôn mặt múp múp ngày xưa đã thành khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt to long lanh, cực kỳ xinh đẹp.

Tần Dật Hiên hôm nay định đưa Tô Noãn đi mua hai bộ quần áo, làm quà cho ngày lễ trưởng thành cô mười tám tuổi, tự mình lái xe đến trường học đón cô.

Hắn tính sai giờ, đến từ rất sớm, ngồi ở trong xe có chút phiền muộn, cho đến khi nghe thấy trường học đánh chuông, hắn liền đi ra, tựa vào xe, lẳng lặng chờ.

Hắn mặc dù đã cố ý chọn một chiếc xe bình thường nhất, nhưng dáng vẻ tuấn tú của hắn lại đứng cạnh chiếc xe đẹp như vậy, công khai xuất hiện trước công trường học, ngay lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Tần Dật Hiên nhìn thấy học sinh càng ngày càng ít, vẫn không nhìn thấy Tô Noãn, có hơi nóng vội, vừa muốn vào tìm thử, đột nhiên phát hiện hình ảnh của Tô Noãn.

Hắn định làm cô ngạc nhiên, không đi tới, tiểu nha đầu cúi đầu, lẳng lặng đi ra ngoài, làm cho người khác có một cảm giác cực kỳ thoải mái.

Ngay lúc Tô Noãn bước ra từ cửa trường học, Tần Dật Hiên vừa muốn chào hỏi, đột nhiên một tên tiểu tử choai choai đi ra, có vẻ như quen biết Tô Noãn, vội vã chạy tới, chặn ở trước mặt Tô Noãn.

"Tiểu Noãn! Tớ thích cậu, sắp phải thi đại học rồi, cậu chọn trường nào, tớ sẽ chọn giống cậu!"

Tần Dật Hiên đứng ngay tại ngã tư đường đối diện, lời thề son sắt của tiểu tử này, giọng nói rất lớn, không sợ bị thầy giáo nghe thấy, sẽ trách phạt hắn ta.

Tô Noãn vừa nghe, ngẩng đầu, nở nụ cười nhẹ nhàng, cự tuyệt nói: "Tớ còn chưa nghĩ tới, đợi khi nào thi xong có điểm thì tính."

Thái độ của Tô Noãn mặc dù rất nhẹ nhàng nhưng tinh ý thì sẽ hiểu được, lịch sự mới chính là tự cự tuyệt lớn nhất, cô nói xong lại bước đi tiếp, đi qua cậu nhóc tiếp tục đi về phía trước.

"Tiểu Noãn! Cậu đừng vội cự tuyệt tớ như vậy, tớ thật sự thích cậu....." Đoán rằng những lời nam sinh này đã muốn nói từ lâu, hôm nay mới lấy dũng khí để nói ra, Tô Noãn không để ý tới hắn, lại hơi tức giận.

Tần Dật Hiên không kiên nhẫn được nữa, lúc này thấy tên tiểu tử đó còn dây dưa không chịu đi, nổi giận, bước tới, kéo Tô Noãn vào bên người mình, nhìn xuống cái tên nhóc đang cố ý quấy rối Tô Noãn.

Nhưng thằng nhóc này không hề sợ, vừa thấy có người lôi Tô Noãn, nóng nảy, dương cổ lên giận dữ hét: "Mày làm gì vậy? Mau buông ra tiểu Noãn!"

"Tiểu Noãn là tên để cậu kêu sao?" Tần Dật Hiên mặc dù bộ dạng sinh ra đã trắng trẻo vô hại nhưng lúc tức giận, cái khí phách của Tần gia này, thực sự là dọa người.

Thằng nhóc này bị dọa hơi sửng sốt nhưng nghĩ đến việc gia thế hà mình cũng không dễ bị ăn hiếp, lúc sau lại dương mắt nhìn Tần Dật Hiên, dáng vẻ không phục.

"Anh là ai? Lớn tuổi như vậy, còn dây dưa đến Tiểu Noãn, Tiểu Noãn cậu đừng sợ! Cái loại này, tớ giúp cậu xử lý!"

Tần Dật Hiên vốn dĩ đang tức giận nhưng bị hắn nói như vậy, rõ ràng cảm thấy cái tên tiểu tử còn chưa đủ lông đủ cánh này quá ngây thơ rồi.

Nên hẳn cũng không tức giận, nhưng Tô Noãn vốn dĩ dịu dàng như vậy bây giờ rõ ràng đang rất giận, đây là lần đầu tiên hẳn nghe thấy Tô Noãn lớn tiếng như vậy nói chuyện với người khác.

"Cậu mới là cái thá gì ý! Đối với tôi anh ấy là người quan trọng nhất! Cậu mà còn nói lung tung nữa là tôi không để ý đến cậu nữa." Tô Noãn nói xong kéo tay Tần Dật Hiên đi ra.

Cô bỗng nhiên tức giận như vậy, làm Tần Dật Hiên và tên nhóc kia vô cùng sửng sốt, vừa mới bình tĩnh lại, thì Tô Noãn đã kéo tay Tần Dật Hiên đến bên cạnh xe.

Tô Noãn lập tức lên xe, cô vừa mới lên xe, tên tiểu tử này ngay lập tức đuổi theo, Tần Dật Hiên không muốn dây dưa với hẳn, khởi động xe, nhìn tên tiểu tử đó đuổi theo phía sau, tâm trạng cực kỳ tốt.

Tô Noãn vừa lên xe liền trở nên im lặng, Tần Dật Hiên lại hơi lo lắng, quay đầu nhìn Tô Noãn, thấy cô đang cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, nghĩ đến việc sắp phải thi đại học, sợ tâm trạng của cô bị ảnh hưởng.

"Tiểu Noãn, hẳn còn dây dưa với em, em nói cho anh biết..." Tần Dật Hiên nói xong lại cảm thấy được có chút hơi độc đoán, nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: "Nếu như em cũng có ý gì với hẳn, thì đợi khi nào thi xong thì nói."

"Cậu ta chỉ là bạn học bình thường, em sẽ không động lòng với ai cả." Tô Noãn đột nhiên phản bác một câu, rất kiên quyết, nói xong còn quay đầu nhìn Tần Dật Hiên, không biết vì sao cái nhìn này, lại làm Tần Dật Hiên cảm thấy rất kỳ lạ.

"Vậy là tốt rồi, thi vào đại học vẫn quan trọng hơn, đúng rồi, ôn luyện thế nào rồi? Nếu bận quá, thì chờ khi nào thi xong thì đi may quần áo nhé."

Tần Dật Hiên lúc này mới nhớ đến, còn nửa tháng nữa là phải thi đại học rồi, hẳn còn định đưa Tô Noãn đi may quần áo, hình như không được hợp lý lắm.

"Không sao, cơ bản là học xong rồi, không có vấn đề gì." Thành tích của Tô Noãn vẫn đứng thứ nhất, cho nên bây giờ Tần Dật Hiên không quá lo lắng, nghe cô nói như vậy, càng thêm yên tâm.

"Tiểu Noãn có nghĩ tới việc học đại học không?" Tần Dật Hiên đột nhiên nhớ tới lời nói của Tô Noãn, hẳn luôn luôn tôn trọng quyết định của Tô Noãn, cho nên chuyện đại học hẳn chưa từng hỏi qua.

Tô Noãn nghe được, quay đầu nhìn về phía Tần Dật Hiên, ánh mắt lại là hơi kỳ lạ như vừa nãy nhưng Tần Dật Hiên không nghĩ nhiều.

"Em muốn học đại học G." Tô Noãn thản nhiên nói một câu, nói xong, lại nói một câu nữa "Em muốn ở đây chăm sóc cho anh, em sợ anh một người không quen."

Tần Dật Hiên nghe xong, người cứng đờ, cười cười, nghe những lời này của cô hẳn thấy mình giống lão già quá nhưng thật sự hẳn cũng không nỡ để Tô Noãn đi.

Nhưng lời nói này, lại làm cho Tần Dật Hiên không cười nổi, cái loại cảm xúc kỳ lạ này ngày càng trở nên rõ ràng,

"Noãn Noãn, em không cần lo lắng cho anh, anh là một....."

"Không, là em không xa anh được, xa anh em không hề thích, sẽ nhớ tới những chuyện trước đây." Tô Noãn nói xong cúi mặt xuống, tâm trạng vô cùng nặng nề.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 486: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ (3)

Tần Dật Hiên không thể chịu nổi cô như vậy, sợ cô không thể thoát khỏi bóng ma cái chết của ba mẹ cô, cho nên chỉ cần cô lộ ra ánh mắt như vậy, anh liền phá lệ chiều theo cô.

“Được được được! Vậy thì không cần đi nữa, vừa hay nếu ở nhà mọi chuyện sẽ tiện hơn.” Khi Tần Dật Hiên nói chuyện bọn họ đã tới bên ngoài phòng thiết kế, anh ngừng xe lại đưa Tô Noãn lên tầng.

Ánh mắt không cẩn thận liếc nhìn qua sạp báo, trang bìa lại có thể là Tô Song Song, hơi sững sờ, anh định đến lấy nhưng lại nhịn xuống.

Tô Noãn thấy Tần Dật Hiên không đi tới, quay đầu nhìn lại, liền biết anh đang nhìn cái gì, cô bước lại hai bước, soi sững sờ khi nhìn thấy Tô Song Song.

Lúc này Tần Dật Hiên đã hoàn hồn, không phát hiện ra sự khác lạ của Tô Noãn, liền kéo tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Tô Noãn đi vào phòng thử quần áo, Tần Dật Hiên đứng bên ngoài, không thể nhìn được nữa, cuối cùng vẫn đi ra đến bên cạnh sạp báo, cầm một tờ báo lên xem.

Lần nhìn thấy vợ và con của Tần Mặc là khi Tô Song song vẫn đang mang thai, trái tim vẫn thấp thỏm của anh coi như đã buông được xuống, bây giờ anh sợ nhất là cuộc sống của Tô Song Song không tốt.

Ba năm nay tuy rằng bọn họ luôn ở cùng một thành phố nhưng Tần Dật Hiên cố tình tránh mặt bọn họ, một lần cũng không gặp mặt, mà Tô Song Song cũng rất giữ chữ tín, không đến quấy rầy anh, bọn họ lên trở thành những người xa lạ quen thuộc nhất.

Lúc Tần Dật Hiên xem xong tờ báo, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào bản thân anh, vội ngẩng đầu lên, liền thấy Tô Noãn đang mặc lễ phục rất đẹp đứng nhìn anh.

Bộ lễ phục này mang phong cách công chúa, lại hơi trưởng thành một chút, khiến cho Tô Noãn không còn giống học sinh nữa mà như một nụ hoa sắp nở.

Ánh mắt Tần Dật Hiên sáng ngời, kéo tay Tô Noãn, thấy ánh mắt của những người đàn ông hướng tới từ bốn phía, theo bản năng anh dùng cơ thể mình che cô lại, đưa cô đi vào.

“Sao em lại đi ra thế?” Tần Dật Hiên nhìn lên xuống đánh giá Tô Noãn đang mặc bộ lễ phục này, cảm giác vô cùng hợp mắt nhưng có một số chi tiết cần phải chỉnh sửa.

Khi tầm mắt của Tần Dật Hiên dừng lại ở trước ngực Tô Noãn, anh đột nhiên phát hiện ra một chuyện, Tô Noãn đã không phải là một cô bé nữa rồi!

Trước kia Tô Noãn luôn mặc đồng phục rộng rãi, bình thường cũng không mặc quần áo bó sát, bây giờ đột nhiên lại thay đổi như vậy, khiến cho Tần Dật Hiên không khỏi kinh ngạc.

“Em nghĩ là anh đã đi rồi.” Tô Noãn thản nhiên nói, vẫn là ngữ điệu khiến cho người khác thoải mái như trước nhưng Tần Dật Hiên đã ở cùng cô hơn ba năm, tất nhiên có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lời nói của cô.

“Làm sao có thể, anh tuyệt đối sẽ không bỏ em lại đâu!” Tần Dật Hiên nói rồi xoay đầu Tô Noãn, cười vô cùng dịu dàng, khiến cho khuôn mặt nhợt nhạt của anh thêm một chút ấm áp.

Tô Noãn gật đầu nhưng khi cúi đầu xuống, trong mắt vẫn còn thấp thỏm lo âu.

...

Chỉ chớp mắt đã tới thời điểm Tô Noãn thi lên đại học, Tần Dật Hiên vốn cho rằng bản thân không hồi hộp nhưng vừa tiễn Tô Noãn vào trong, anh liền ngồi trong xe nhìn ra những phụ huynh đang ngồi phía ngoài, không thể đi được nữa.

Anh liền dứt khoát ngồi luôn trong xe, mặc dù tin tưởng vào thực lực của Tô Noãn, nhưng vẫn muốn nhìn thấy Tô Noãn đầu tiên, nhìn biểu cảm của cô để đoán xem cô thi có được không.

Thí sinh lần lượt đi ra, Tần Hiên lập tức mở cửa xe, thấy khóe miệng Tô Noãn mang theo nét cười thản nhiên, anh mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến đây anh đột nhiên nở nụ cười, cứ nghĩ rằng Tần Dật Hiên anh đây chỉ cần lo lắng cho một người như vậy, không ngờ rằng hôm nay đã có thêm một người nữa.

“Tần ca ca!” Tô Noãn không ngờ tới Tần Dật Hiên lại đứng bên ngoài chờ cô, vừa thấy anh đứng đó, cô liền hưng phấn chạy tới, gục đầu vào lòng Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên nhìn cô gái lớn như vậy vẫn bổ nhào vào lòng mình, tuy rằng anh nhìn cô lớn lên, dù anh đã 30 nhưng cũng có chút không hay lắm.

“Muốn ăn gì? Anh dẫn em đi!” Tần Dật Hiên vừa học hỏi được kinh nghiệm của các dì bên cạnh, lúc thí sinh đi ra nhất quyết không được hỏi

làm bài được không, tránh ảnh hưởng tới tâm lý.

Ai ngờ cô nhóc này lại cười ngọt, tràn đầy tự tin nói: “Anh trai yêu à, có lẽ em sẽ đỗ thủ khoa, anh thưởng cho em cái gì đây?”

“Bao nhiêu cũng được! Cho dù không đỗ thủ khoa cũng là để chúc mừng em thi xong và sinh nhật của em, muốn gì anh cũng đồng ý!” Tần Dật Hiên cho rằng là cô nhóc phỏng chừng là muốn gì đó nhưng ngại mở miệng, cho nên vô cùng hào phóng.

Tô Noãn nghe xong cười vô cùng tươi, trong mắt hiện lên thứ gì đó Tần Dật Hiên không hiểu nổi.

Tần Dật Hiên cứ như vậy cùng Tô Noãn trôi qua hai ngày thi, Tô Noãn không lo lắng chuyện gì cả nhưng Tần Dật Hiên quá căng thẳng, lo lắng hãi hùng, thật vất vả mới thi xong, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tô Noãn đang ngủ bù, Tần Dật Hiên đứng ngoài đang tính toán năm ngày nữa là sinh nhật của Tô Noãn, anh muốn cho cô một bất ngờ.

Nhưng Tần Dật Hiên lại chưa từng nghĩ tới ngày sinh nhật năm ngày sau, Tô Noãn lại cho anh một điều bất ngờ.

Ngày sinh nhật, Tô Noãn uống một cốc sâm banh nhỏ, đối với người chưa từng uống rượu như cô, ngần đó cũng đủ để cô say, Tần Dật Hiên ôm cô đưa về phòng, lúc đặt cô lên trên giường, đột nhiên Tô Noãn vươn hai tay ôm lấy cổ Tần Dật Hiên.

“Tần ca ca, em đã mười tám tuổi rồi!” Đôi mắt Tô Noãn khép hờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mỉm cười vô cùng quyến rũ.

Cô mở miệng mang theo mùi rượu, Tần Dật Hiên cảm thấy có chút choáng váng, cổ khô ráp, theo bản năng muốn buông Tô Noãn ra, nhưng cô

lại vô cùng cố chấp ôm chặt lấy cổ anh, hơn nữa lại chậm rãi ngẩng đầu, đem đôi môi đỏ mọng dăng lên.

“Tần ca ca, em đã mười tám tuổi rồi...” Một tiếng thì thầm bay vào lỗ tai Tần Dật Hiên, khiến anh có chút sửng sờ.

Tần Dật Hiên cảm thấy Tô Noãn uống nhiều rồi, gật gật đầu cười nói: “Đúng, Noãn Noãn đã 18, trưởng thành rồi!”

Tô Noãn nghe thấy lời nói của Tần Dật Hiên, nở nụ cười cùng anh, cười vô cùng trong trẻo, lộ ra vui vẻ từ trước đến nay chưa từng có, một giây sau, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, thần tốc hôn lên môi Tần Dật Hiên.

Trước kia Tần Dật Hiên cũng không phải công tử thủ thân như ngọc gì cả, vì một số lúc cần thiết, anh không thiếu lúc tiếp xúc với phụ nữ.

Chỉ là giờ phút này anh cảm nhận được Tô Noãn ở dưới thân anh, một phân lý trí của anh cũng không đánh mất, anh dùng sức đẩy Tô Noãn ra, có chút tức giận quát lớn: “Tô Noãn, em say rồi, đừng làm loạn nữa!”

Tô Noãn lại giống như không nghe thấy gì cả, mạnh mẽ bật dậy, ôm chặt Tần Dật Hiên, bởi vì quá bất ngờ, lại bị cô tóm được, nháy mắt Tô Noãn đã cười trên người Tần Dật Hiên.

Bởi vì đang là mùa hè, quần áo vô cùng mỏng, lúc Tô Noãn ngồi xuống, Tần Dật Hiên cũng cảm giác được, cô còn như cố ý lại như vô ý ma sát lại càng khiến cơ thể của anh không thể không chế được nổi phản ứng.

Tô Nỗa dán chặt vào cơ thể của Tần Dật Hiên, ánh mắt ngập nước nhìn anh không chớp cầu xin: “Dật Hiên, em yêu anh, từ năm 14 tuổi bắt đầu ở bên cạnh anh, em đã yêu anh rồi!”

Tần Dật Hiên vừa muốn đẩy Tô Noãn ra, nghe thấy câu nói của Tô Noãn anh liền ngây người ra, lúc anh còn đang ngây người, Tô Noãn đã nhanh

chóng dán vào người anh, cởi quần áo trên người anh ra.

Đến khi nút áo sơ mi của Tần Dật Hiên đã bị mở toàn bộ ra, làn da tiếp xúc với không khí, Tần Dật Hiên bỗng lấy lại tinh thần, anh nhanh chóng đẩy Tô Noãn ra, lạnh lùng trách mắng: “Đừng làm loạn nữa! Anh thấy em đã say quá rồi!”

Tô Noãn ngã trên giường, chậm chạp bò dậy, ngửa đầu nhìn Tần Dật Hiaan, trong mắt ngập tràn nước mắt, trong khoảng thời gian bốn năm này, Tần Dật Hiên coi cô như bảo bối mà cưng chiều, chưa từng để cô khóc.

Lúc này, nhìn thấy cô khóc, anh lập tức cảm thấy đau lòng nhưng nghĩ tới chuyện cô nhóc kia vừa làm, lập tức liền nghiêm túc.

“Tại sao em lại làm loạn chứ! Anh và em đều không hề có huyết thống, em yêu anh, có gì là không được! Em đã mười tám tuổi rồi! Em đã trưởng thành rồi!”

Tần Dật Hiên không trả lời được câu hỏi của Tô Noãn, giờ phút này, anh rốt cục đã hiểu rõ vì sao anh luôn cảm thấy ánh mắt của Tô Noãn kì lạ, thì ra là yêu.

“Đừng... Đừng loạn nữa!” Tần Dật Hiên càng thêm hoảng loạn, lui về phía sau một bước, nhìn vào hai mắt của Tô Noãn, anh hiểu lúc này Tô Noãn thực sự không hề làm loạn.

Hơn nữa trong khi cùng chung sống, trừ bỏ lần cô muốn nhảy lầu, cô cũng không hề làm loạn lần nào nữa.

Tần Dật Hiên nghĩ vậy, khẩn trương tới mức nuốt nước bọt, anh ở trên thương trường oai phong một cõi, giờ khắc này lại bị một cô nhóc dọa.

“Em không hề làm loạn! Tần Dật Hiên anh rõ ràng cũng thích em, tại sao anh không thừa nhận!” Lần đầu tiên Tô Noãn gào thét điên cuồng như thế,

vô cùng kích động.

Tần Dật Hiên lắc lắc đầu nói: “Không phải... Anh không hề thích em, Tô Noãn, anh đối với em như anh trai đối xử với em gái, em vẫn còn nhỏ, không! Anh đối với em như chú chăm sóc cho cháu gái thôi!”

Tô Noãn lại nở nụ cười, cô đứng dậy, từng bước đi về phía Tần Dật Hiên, Tần Dật Hiên lại bị cô làm cho hoảng sợ lui về sau, rõ ràng có chút chột dạ.

“Không phải! Em cảm giác được, Tần Dật Hiên vì sao anh lại muốn tự lừa gạt mình chứ?” Tô Noãn nói xong ôm lấy Tần Dật Hiên, kiễng chân lên đưa môi tới gần.

Tần Dật Hiên lại hoảng loạn đẩy cô ra, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc lại, khẽ quát: “Đừng làm loạn nữa! Anh không thích em, người anh thích là...”

“Không thể nào!” Tô Noãn đột nhiên cắt ngang lời Tần Dật Hiên, cô lắc lắc đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi, không muốn để cho Tần Dật Hiên nói thêm gì nữa.

Tần Dật Hiên cũng không muốn nhắc tới ba chữ Tô Song Song, liền ngậm miệng lại, nhìn sâu vào mắt Tô Noãn, lại mở miệng nói, giọng nói lạnh lùng hơn rất nhiều.

“Em uống say rồi, chuyện ngày hôm nay anh sẽ quên đi, về sau em cũng đừng nhắc đến, ngủ một giấc thật ngon đi, anh đi ra ngoài trước đây.” Tần Dật Hiên nói xong sửa sang lại quần áo của mình, xoay người đi ra ngoài.

“Tần ca ca!” Tô Noãn kêu lên một tiếng nhưng lúc này Tần Dật Hiên cũng không quan tâm đến cô có khóc nữa hay không, quay đầu bước đi, đóng kín cửa lại.

Tô Noãn nhìn cửa phòng đã đóng chặt, nhanh chóng ngã lên mặt đất, không nhìn được mà khóc lên.

Tần Dật Hiên đóng cửa lại cũng không đi khỏi, mà đứng tựa vào cửa, tim của anh vẫn đập vô cùng nhanh, anh hít mấy hơi thật sâu, còn nghe được tiếng khóc vô cùng đau lòng qua cửa, Tần Dật Hiên nhú nhú mày, tâm trạng trùng xuống.

Anh tựa vào cửa một lát, không nghe được tiếng khóc bên trong nữa, anh mới phiền chán ôm lấy đầu của bản thân, lúc này mới đi khỏi.

Nhưng mà một tiếng sau, Tần Dật Hiên vẫn lo lắng, lại đi tới, mở cửa ra, thấy Tô Noãn đang nằm trên giường khóc rồi ngủ mất, lúc này mới có thể yên tâm được một chút.

Nhìn ánh mắt sừng đỏ của Tô Noãn, Tần Dật Hiên nói không đau lòng là nói dối, nhưng anh nghĩ tới trạng thái hiện giờ của họ thì nhanh chóng đóng cửa lại.

Vừa đóng cửa lại, Tô Noãn mở mắt ra, trong mắt là sự quyết tuyệt và đau khổ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Dật Hiên tới gõ cửa phòng Tô Noãn nhưng bên trong không hề có tiếng động nào phát ra.

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 487: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ (4)

Tần Dật Hiên lại gõ cửa thêm hai lần nữa, vẫn không có tiếng đáp trả, Tần Dật Hiên không chờ được nữa, liền đá văng cửa ra, nhìn phòng ngủ trống rỗng, anh bỗng cảm thấy đau đầu.

Tần Dật Hiên lập tức nhanh chóng tìm kiếm xung quanh phòng nhưng không hề tìm được Tô Noãn, Tần Dật Hiên vội vàng gọi điện thoại, không ngờ điện thoại kêu hai tiếng đầu bên kia liền bắt máy.

Đầu bên kia tương đối âm ỉ, giống như trong một bữa tiệc, Tần Dật Hiên lập tức nhíu mày, trầm giọng hỏi một câu: “Em đang ở đâu?”

“Anh à! Em đang ở ngoài ăn sáng, hôm nay là buổi tiệc chia tay, anh không cần lo cho em, sáng nay em dậy muộn, nên quên nói cho anh biết!”

Giọng nói Tô Noãn có chút vội vàng, đầu bên kia vô cùng huyền ảo, dường như nói lời chia tay, lại nghe như có tiếng khóc.

Tần Dật Hiên vừa nghe, dần dần bình tĩnh lại, giọng nói cũng bình tĩnh rất nhiều: “Ừ, em cẩn thận một chút, ăn xong rồi...”

Tần Dật Hiên còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đã vội vàng nói bye bye, sau đó cúp điện thoại, Tần Dật Hiên nghe thấy tiếng tút tút phát ra từ điện thoại, có chút ngỡ ngàng.

Say khi Tô Noãn đến ở cùng đây là lần đầu tiên Tô Noãn cắt đứt điện thoại của anh.

Tần Dật Hiên cau mày lắc đầu, vươn tay day trán, không biết có phải đêm qua uống quá nhiều không, mà bây giờ vô cùng đau đầu.

Tâm tư Tần Dật Hiên vô cùng phiền chán, dứt khoát bỏ lại chuyện của công ty, ngồi ở phòng khách, nhìn căn phòng trống rỗng, cảm thấy có chút cô đơn.

Trước kia chỉ cần anh ở nhà, Tô Noãn nhất định sẽ ở bên cạnh, hoặc là yên lặng đọc sách, hoặc là nhìn anh mà cười cười, không khí dịu dàng mà ấm áp, nhưng mà bây giờ, lạnh lẽo, khiến cho anh cảm thấy cô đơn.

Tần Dật Hiên không khỏi thở dài một hơi, không biết có phải liên quan đến việc anh đã già đi hay không, thật sự không thể chịu được cô đơn.

Bên phía Tô Noãn vừa cúp điện thoại, liền cảm thấy cô đơn, vừa rồi cô thật sự không thể nói thêm được điều gì nữa, sợ rằng nói thêm nữa, sẽ khóc mất.

Sau khi cúp máy, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái đã khóc lên, cô cũng không đè nén bản thân nữa, bắt đầu gào khóc.

Tô Noãn vừa khóc, mọi người xung quanh đều bắt đầu sợ hãi, bởi vì trong kí ức của bọn họ, cho đến giờ Tô Noãn cũng chưa từng khóc, cuối cùng tất cả mọi người đều nhìn một mình Tô Noãn khóc.

Tô Noãn khóc đến đau cả hông, khóc một lát, đột nhiên có người đưa một chiếc khăn ướt qua, Tô Noãn không nghĩ ngợi gì liền nhận lấy, xoa xoa đôi mắt sưng đỏ, phát hiện ra tất cả mọi người xung quanh đều yên tĩnh lại rồi.

Cô hơi xấu hổ cười nhìn xung quanh, quay đầu định cảm ơn người đưa cho cô khăn giấy, vừa nhìn phát hiện ra là Hàn Lâm, chính là bạn học nam thổ lộ ở cửa với cô ngày đó.

“Cảm ơn!” Tuy rằng Tô Noãn cảm thấy cậu ta hơi phiền một chút nhưng đến giờ cậu ta cũng chưa từng làm điều gì quá đáng, đều trong khuôn phép, cho nên vẫn dẫn lại tâm trạng không tốt mà nói một tiếng cảm ơn.

Cho đến bây giờ Tô Noãn cũng chưa từng tỏ thái độ tốt với cậu, Hàn Lâm vô cùng vui sướng đi tới ngồi bên cạnh Tô Noãn, tuy rằng Tô Noãn không hề muốn, nhưng mà có nhiều người như vậy, cũng không nên làm cho Hàn Lâm phải xấu mặt, liền không nói gì nữa.

Mãi cho tới khi ăn xong, Hàn Lâm vẫn luôn ngồi bên cạnh Tô Noãn, xung quanh kêu khóc thảm thiết, Hàn Lâm không chút để ý, trong mắt cậu bây giờ chỉ có đôi mi dài của Tô Noãn, đôi môi hồng và khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng lên, trong lòng cậu ngứa ngáy, tràn đầy hạnh phúc.

Vốn là Tô Noãn còn cảm thấy thương cảm bị Hàn Lâm nhìn thấy như vậy, chỉ còn lại chút xấu hổ, cũng không muốn khóc nữa, cuối cùng chỉ có thể yên lặng ăn cơm.

Kết thúc bữa ăn, mới qua giữa trưa một lúc, những người này vẫn ồn ào nói chưa tận hứng, muốn đi hát, Tô Noãn luôn luôn không tham gia những hoạt động như thế này nhưng lần này cô cúi đầu nhìn di động, không từ chối.

Hàn Lâm thấy Tô Noãn không phản đối, liền cảm thấy vô cùng hưng phấn, đảm đương trọng trách hộ hoa sứ giả: “Tiểu Noãn, tí nữa cậu ngồi bên cạnh tớ đi, đỡ cho chút nữa họ chuốc rượu cậu.”

Tô Noãn lễ phép cười cười, cô đối với những người đàn ông khác ngoài Tân Dật Hiên đều không có hứng thú, huống chi là cậu trai mới lớn như thế này.

Tô Noãn ngây ngô ngồi một chỗ, cũng không tham gia và, tuy rằng bình thường cô đều khách khí với tất cả mọi người nhưng mọi người đều biết, cô

không muốn thân với ai, hơn nữa thế lực gia đình hùng hậu, cũng không có ai dám trêu chọc.

Cho nên Tô Noãn ngồi ở góc tối, bên cạnh ngoại trừ Hàn Lâm, không có ai tới quấy rầy cô.

“Tiểu Noãn, cậu muốn thi vào đại học thành phố à?” Hàn Lâm ghen một lúc lâu mới nổi lên dũng khí, hỏi một câu như vậy, thời điểm cậu nói ra đôi mắt sáng lấp lánh.

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn Hàn Lâm một cái, thấy được sự chờ mong trong mắt của cậu, đột nhiên cảm thấy giống bản thân mình tối qua, trong lòng cảm thấy ngượng ngùng lại cùng chung cảnh ngộ, thái độ liền không xa cách như vậy nữa.

“Đúng, bởi vì tớ không muốn xa nhà.” Tô Noãn thoáng xúc động nói một câu như vậy, cúi đầu nhìn cốc nước chanh trong tay, đột nhiên có chút muốn uống rượu.

“A! A! Người đàn ông ngày hôm đó là...” Bối cảnh gia đình của Tô Noãn có chút thần bí, không ai biết lai lịch của cô như thế nào, chỉ biết nhà của cô người bình thường không thể động vào được.

Thực ra Hàn Lâm nghĩ là người kia nhất định quen biết với Tô Noãn, có lẽ là thanh mai trúc mã, hoặc là anh trai gì đó, cho nên trong lòng vô cùng khẩn trương chờ mong Tô Noãn nói ra đáp án.

“Anh ấy... anh ấy là anh trai tớ.” Tô Noãn nói đến đây, để cốc nước chanh lên bàn, thuận tay cầm lấy một chén rượu.

Hàn Lâm vừa nghe được hai chữ anh trai, liền vui vẻ cười đến không rõ hai mắt, vội vàng hỏi Tô Noãn muốn thi vào trường nào ở thành phố nhưng cậu vẫn chưa mở miệng, Tô Noãn đã hỏi cậu một câu.

“Tớ có thể tin tưởng cậu được không?” Thực ra Tô Noãn chỉ thuận miệng hỏi, bởi vì hôm nay cô thực sự muốn phóng túng một chút, thì uống nhiều một chút.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, dù sao Tần Dật Hiên cũng không cần cô, vậy giao cô cho ai cũng được.

“Ừ ừ! Cậu yên tâm, có tớ ở đây sẽ không để cậu uống...” Hàn Lâm còn chưa có nói xong, Tô Noãn liền cầm cốc rượu trong tay một hơi uống cạn.

Hàn Lâm nhìn đến trợn tròn mắt, sững sờ nửa ngày không nói được câu gì, Tô Noãn chỉ cảm thấy một luồng nhiệt trôi từ họng xuống bụng, sau đó một luồng hơi dâng lên, khiến cho cô phải ho khan.

Hàn Lâm vội vàng cầm lấy cốc nước chanh bị Tô Noãn đặt trên bàn tối, cơ thể Tô Noãn mềm nhũn, hoa mắt chóng mặt tựa vào trên sofa, muốn cử động tay cũng không được.

Hàn Lâm lo lắng, nhìn xung quanh, sợ người khác nhìn thấy Tô Noãn say, rất nhiều người thích hoa hậu giảng đường Tô Noãn, nếu để bọn họ nhìn thấy thì một mình cậu chắc chắn không thể bảo vệ được cho cô.

Hàn Lâm thầm nghĩ, để an toàn, liền ôm Tô Noãn vào trong lòng, cười nói: “Tiểu Noãn, cậu đồng ý làm bạn gái tớ đi...”

Tô Noãn chỉ nghe thấy ai đó gọi tên cô, theo bản năng gật đầu, tuy rằng Hàn Lâm biết Tô Noãn say, không biết bản thân mình đang làm gì nhưng vẫn vô cùng vui vẻ.

Người bên cạnh thấy có tiếng động, thấy Tô Noãn tựa vào người Hàn Lâm, liền nhón tới điều cậu vừa nói, vừa hâm mộ vừa ghen ghét, mặc dù có chút không cam lòng nhưng Tô Noãn đã đồng ý rồi, nên bọn họ ngang ngược thì không thể, chỉ có thể lại chơi đùa tiếp.

Hàn Lâm thấy không có ai chú ý, nhẹ nhàng thở ra, tay ôm Tô Noãn không hề buông ra, cậu cúi đầu nhìn gò má hồng hồng, đôi mắt ngập nước của Tô Noãn, nhìn tới hai mắt cũng trợn trắng lên rồi.

Một lát sau, Hàn Lâm nhìn trộm xung quanh, cúi người xuống định hôn trộm môi Tô Noãn, đột nhiên cửa phát ra một tiếng “ầm”, sau đó cửa bị đá văng ra.

Tiếng nhạc nhanh chóng dừng lại, mọi người hoảng hốt nhìn về phía cửa, ở cửa có một người đàn ông vô cùng đẹp trai, lại có cảm giác lạnh lẽo, khiến làm cho người ta không lạnh mà phát run.

Hàn Lâm chuyên tâm muốn hôn Tô Noãn căn bản không chú ý đến ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào cậu, trong lúc cậu định cúi đầu, định hôn miệng của Tô Noãn, đột nhiên có người nắm cổ áo hắt ném ra ngoài.

Tô Noãn trượt ra từ trong tay cậu, một đôi bàn tay to vững chắc đỡ được cô, Tần Dật Hiên bế ngang Tô Noãn lên, lạnh lùng nhìn Hàn Lâm vừa muốn hôn Tô Noãn, ánh mắt kia như đang nhìn một người chết.

Hàn Lâm lập tức sợ tới mức run lên, muốn đi lên đoạt lấy Tô Noãn nhưng nghĩ tới Tô Noãn nói là anh trai của cô, lập tức cười lấy lòng.

“Anh! Vừa rồi Tiểu Noãn uống say, em vẫn luôn che chở cho cậu ấy!”

Tần Dật Hiên vẫn nổi giận như cũ, lập tức đá một cú, khiến cho Hàn Lâm ngã xuống đất, tức giận quát lên: “Cậu che chở cho Noãn Noãn như vậy sao!”

Tiếng quát này sợ đến mức khiến tất cả những người trẻ tuổi trong đây đều phải lấy lại tinh thần, bạn học nam đều đã uống một chút rượu, thấy có người đá bạn học của họ, tất nhiên đều đứng dậy, làm bộ như muốn đánh nhau.

Lúc này ngoài cửa lập tức có mấy vệ sĩ mặc vest xong vào, khí thế này nháy mắt áp đảo toàn bộ thanh niên ở đây.

“Em gái tôi uống say, tôi đưa em gái tôi về, các cậu cứ tiếp tục, hôm nay tôi sẽ thanh toán.” Tần Dật Hiên lạnh lùng nói một câu như vậy, ôm Tô Noãn xoay người đi khỏi.

Tô Noãn chỉ cảm thấy đầu của cô rất nặng, xung quanh như đang xoay tròn, cười khanh khách, vô cùng vui vẻ, Tô Noãn vô cùng lộn xộn, Tần Dật Hiên thiếu chút nữa là không ôm được cô, mất rất nhiều công sức mới có thể ôm được cô lên xe.

Tần Dật Hiên cúi đầu nhìn Tô Noãn đang quay cuồng trên xe, thật muốn cầm điện thoại chụp lại cô lúc này, nhưng mới đụng đến điện thoại, Tô Noãn liền dán người lại.

Cô dán mặt vào mặt của Tần Hiên, cười hề hề nói: “Tần ca ca! Anh trai yêu! Anh trai yêu quý của em! Em yêu anh!”

Tim của Tần Dật Hiên đập thành thịch, vội vàng đẩy Tô Noãn ra nhưng vừa buông tay, cơ thể cô lại bắt đầu làm loạn, Tần Dật Hiên sợ cô bị đập đầu, không còn cách nào đành ôm lấy cô.

Nhưng Tô Noãn vừa được anh ôm vào lòng liền bắt đầu không yên phận, bắt đầu làm loạn, miệng vẫn lẩm bẩm mấy câu anh trai yêu!

Cho đến bây giờ Tần Dật Hiên cũng chưa từng biết được là đối từ Tần ca ca thành anh trai yêu lại có thể ái muội như vậy, sắc mặt khế hồng lên, có chút mất tự nhiên.

Đến biệt thự, Tần Dật Hiên lại cố sức ôm lấy Tô Noãn đang lộn xộn lên tầng, đặt xuống giường, Tô Noãn lại bắt đầu tự cởi quần áo của mình.

Hôm qua Tần Dật Hiên có thể khẳng định Tô Noãn uống không nhiều nhưng hôm nay có thể hoàn toàn chắc chắn là Tô Noãn say, anh muốn tiến lên ngăn lại nhưng Tô Noãn rất nhanh, cời chỉ còn chừa lại nội y nhưng còn muốn cời tiếp ra.

Yết hầu Tần Dật Hiên căng thẳng, vội vàng túm lấy chần bên cạnh, quần chặt lấy Tô Noãn bên trong, đè cô xuống, nhịn không được quát lớn: “Em năm yên một chút được không!”

Nào ngờ Tô Noãn nghe thấy tiếng của Tần Dật Hiên, lại càng không yên, lầm rầm ngáy ngô cười: “Em yêu anh! Anh trai! Tần ca ca! Anh trai tốt của em, em yêu anh!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 488: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ (5)

Tần Dật Hiên bị cô chui vào lòng, rất ấm áp, rất kì lạ, anh đang muốn đi khỏi, Tô Noãn lại vươn tay tóm lấy tay anh, nhanh chóng dán người vào.

Cơ thể thiếu nữ non nớt lướt qua tay anh, da thịt chạm nhau, Tần Dật Hiên do dự một chút, lần này Tô Noãn nhanh chóng hôn vào miệng Tần Dật Hiên.

Cô điên cuồng không theo trình tự nào hôn môi Tần Dật Hiên, vô cùng ngây ngô, khiến cho Tần Dật Hiên hô hấp hỗn loạn, có chút tình loạn ý mê.

Thực ra Tần Dật Hiên có thể lừa được người khác nhưng không thể lừa được bản thân, anh thực sự thích Tô Noãn nhưng anh không muốn thừa nhận.

Bởi vì theo anh nghĩ Tô Song Song là chấp niệm cả đời của anh nhưng trong thời gian anh xa cô lại yêu người khác, điều này khiến cho anh muốn trốn chạy.

Nhưng anh đã quen với việc mỗi ngày về nhà đều có ánh đèn ấm áp đang sáng lên chờ, vào nhà còn có một người mỉm cười ấm áp với anh.

Tần Dật Hiên suy nghĩ một lát, Tô Noãn đã lột áo của Tần Dật Hiên ra, nằm lên trên, cô cảm thấy rất nóng, mờ mắt nhìn thấy người đó là Tần Dật Hiên, lại vô cùng khó chịu cọ cọ người vào người anh, nức nở nói: “Tần ca ca, em khó chịu!”

Lúc này Tần Dật Hiên mới phát hiện ra có điểm nào đó không đúng, lập tức tóm lấy vai của Tô Noãn, anh cúi đầu nhìn, thấy gò má của Tô Noãn hồng lên không bình thường, thở dốc, như thế này, khẳng định là trong rượu cô uống bị người khác bỏ thuốc.

“Chết tiệt!” Tần Dật Hiên nhỏ giọng nói, buông vai Tô Noãn, cô liền dán người lại, ngửa đầu lên, vô cùng đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Dật Hiên.

“Tần ca ca, giúp em với!”

Một tiếng này quả thực là chất xúc tác, Tần Dật Hiên chỉ cảm thấy trong đầu mình có một tiếng nổ tung, anh muốn dùng nước lạnh để khiến Tô Noãn tỉnh lại, nhưng nếu dùng biện pháp này, nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn với cơ thể của cô gái.

Lúc Tần Dật Hiên do dự, Tô Noãn lại kéo quần của anh ra, ép anh lên trên giường.

Tần Dật Hiên nhìn Tô Noãn, thở dài, tuy rằng biết lúc này cô không tỉnh táo, vẫn hỏi một câu: “Noãn Noãn, em tình nguyện sao?”

Tô Noãn đâu có nghĩ gì nhiều, nghe thấy giọng của Tần Dật Hiên, liền nhanh chóng gật đầu, vô cùng khó chịu.

Tần Dật Hiên lại nhìn cô một cái, thấy bản thân mình cũng thích cô, cô cũng thích mình, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm, nghĩ vậy anh liền không chịu đựng nữa, xoay người một cái đè cô dưới thân.

“Cô nhóc, anh sẽ chịu trách nhiệm với em!” Tần Dật Hiên thì thầm một câu, lập tức chuyển thủ thành công, mạnh mẽ hôn lên môi Tô Noãn, giải phóng cơ thể luôn dè dặt.

Ngày hôm sau khi Tô Noãn mở mắt, thực ra không nhớ rõ chuyện tối qua lắm nhưng thời điểm sau nửa đêm, cô đã tỉnh lại, bây giờ nghĩ đến chuyện xấu hổ này, cô nhanh chóng lấy chăn che người lại, xoay người.

Cô xoay người lại, Tần Dật Hiên lập tức cảm giác được động tĩnh, lập tức tỉnh lại, bàn tay to của anh đưa qua, lật Tô Noãn lại, để mặt cô đối diện với mình, Tần Dật Hiên híp mắt hơi lười nhác cúi đầu nhìn Tô Noãn.

“Sao vậy? Đêm qua không biết cô nhóc nào phóng khoáng như thế đấy!” Tần Dật Hiên thấy Tô Noãn xấu hổ đến mức tai đỏ lên, nhin không được trêu đùa cô.

Tô Noãn vừa nghe thấy, cơ thể run lên, nghĩ đến đêm qua mình vừa khóc và kêu, cuối cùng lại phải cầu xin Tần Dật Hiên, lập tức xấu hổ đến phát khóc.

Tần Dật Hiên thấy cơ thể Tô Noãn run lên, còn tưởng rằng mình dọa đến cô, vội vàng ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Chờ em đủ tuổi, chúng ta liền kết hôn.”

Tô Noãn vừa nghe, liền mỉm cười, ôm eo Tần Dật Hiên, rầu rĩ hừ một tiếng: “Tần ca ca, em yêu anh!”

“Ừm... Đúng rồi Noãn Noãn, hôm qua em gọi anh là anh trai yêu hay là Tần ca ca?” Tần Dật hình như trêu đùa Tô Noãn đến nghiện rồi.

Bình thường cô nhóc này vô cùng đứng đắn, bộ dáng cấm dục, khiến anh không nhin được mà trêu đùa cô, nhìn cô xấu hổ.

“Ơ kìa! Em đi nấu cơm đây!” Tô Noãn giãy dụa muốn xuống giường, ai ngờ chân vừa chạm đất, liền thấy cái gì đó dinh dính trượt xuống, cô sửng sốt cúi đầu nhìn bắp đùi của mình, vô cùng xấu hổ hét lên một tiếng.

Tần Dật Hiên vừa thấy, cười cười, duỗi tay ra kéo Tô Noãn quay lại giường, hôn cái miệng hồng hồng của cô, sau đó đứng dậy.

“Tắm đi, anh xuống làm bữa sáng.”

Tô Noãn xấu hổ đến mức không dám thò đầu ra, nằm đợi trong chăn, đợi đến khi không còn tiếng động trong phòng nữa, cô mới ló đầu ra, vẻ mặt hạnh phúc.

Tô Noãn tắm sạch sẽ xong rồi xuống lầu, lại phát hiện ra trong phòng bếp chỉ có một nửa bữa sáng, mà không nhìn thấy bóng dáng của tần dật Hiên, cô có chút lo lắng vội vàng cầm điện thoại gọi cho Tần Dật Hiên.

Điện thoại vừa thông, đầu bên kia liền hoảng loạn hỏi một câu: “Song Song em ở đâu?”

Một câu nói này, khiến nét cười hạnh phúc trên mặt Tô Noãn lập tức cứng đờ, cô ngơ ngác đáp lại một câu: “Em là Noãn Noãn, không phải chị Song Song.”

Tần Dật Hiên nhìn thoáng qua điện thoại, giọng nói vô cùng vội vàng: “Noãn Noãn, Song Song mất tích rồi, lát nữa anh gọi lại cho em.”

Nói xong Tần dật Hiên nhanh chóng cúp điện thoại, Tô Noãn đứng như tượng nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, cô ngơ ngàng để điện thoại xuống, cơ thể còn đau nhức, nhưng giờ phút này trong lòng lại càng đau hơn.

Tần Dật Hiên đang đi mua đồ, đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Mặc, anh còn rất bất ngờ, điện thoại vừa thông, liền nghe thấy Tần Mặc hỏi anh có thấy Tô Song Song không, cô mất tích rồi.

Tần Dật Hiên không nghĩ gì nhiều liền xông ra ngoài, đến bây giờ cũng chưa tìm được Tô Song Song, anh nghĩ đến Tô Song Song đang có thai mà

đi đâu mất thật không ổn.

Có thể khiến cho Tần Mặc gọi điện cho anh, khẳng định không phải là việc nhỏ, nghĩ như vậy, anh lại càng hoảng hốt, chạy đi tìm Tô Song Song.

Đến buổi tối, Tần Dật Hiên mới nhận được điện thoại của Tần Mặc, giọng nói của Tần Mặc đầu bên kia mệt mỏi, còn lộ ra một chút tức giận nói: “Song Song đã trở lại rồi, bởi vì cô mang thai thích ngủ, nên ngủ quên lúc lên mạng.”

“Cái gì?” Tần Dật Hiên nghe vậy suýt nữa thì tức chết, nhưng biết Tô Song Song không có chuyện gì cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Anh đã bí mật đổi đồng hồ đeo tay của cô ấy rồi, về sau không thể tháo xuống được nữa, sau này cậu không cần phải lo lắng nữa đâu.” Tần Dật Hiên không ngờ Tần Mặc sẽ nói như vậy, sững sờ một chút mới nói.

“Cậu có muốn tới gặp cô ấy không?” Tần Mặc nhìn lướt qua Tô Song Song vẫn còn đang đổi, nếu không phải sợ cô tức giận động thai, Tần Mặc sẽ không nói ra vấn đề như vậy, để Tần Dật Hiên tới.

Quả thực Tô Song Song nghe thấy, ánh mắt lập tức sáng lấp lánh, hình như là không còn tức giận nữa.

Tần Dật Hiên do dự một chút rồi từ chối, hôm qua anh vừa xảy ra quan hệ với Tô Noãn, bây giờ còn chưa chuẩn bị tốt để đi gặp Tô Song Song.

“Vậy được!” Tần Mặc chỉ mong Tần Dật Hiên từ chối, vừa nghe thấy liền không thềm khuyên bảo gì, trực tiếp cúp máy, sau đó đi dỗ vợ.

Tần Dật Hiên nghe thấy tiếng cúp máy trong điện thoại, đột nhiên nở nụ cười, anh còn thắc mắc không biết hũ dấm chua Tần Mặc đã đổi tính từ bao giờ, bên Tô Song Song đã không cần anh lo lắng nữa, anh còn có chút nhớ cô nhóc ở nhà chờ anh rồi.

Tô Noãn ngồi trên sofa, vẫn không nhúc nhích, đợi đến tối, Tần Dật Hiên mới trở về, anh đẩy cửa ra, nhìn thấy cả phòng tối tăm vô cùng sừng sốt, vội vàng mở đèn lên, thấy Tô Noãn ngồi trên sofa không nhúc nhích, anh lại càng ngạc nhiên.

“Noãn Noãn?” Tần Dật Hiên theo bản năng kêu một tiếng, một lát sau Tô Noãn mới quay đầu lại nhìn về phía Tần Dật Hiên, mở miệng, cười vô cùng gượng gạo.

Tần Dật Hiên lập tức cảm thấy có gì đó rất lạ, bước nhanh qua, sờ sờ trán Tô Noãn, thấy không nóng mới yên tâm, anh hơi mệt mỏi ngồi bên cạnh, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì đâu...” Thực ra Tô Noãn muốn hỏi, chẳng lẽ trong lòng anh Tô Song Song vẫn quan trọng nhất sao? Nhưng Tô Noãn không dám hỏi, cười cười đứng dậy muốn lên lầu.

Nhưng cô đã ngồi lâu lắm rồi, vừa mới đứng dậy, hai chân liền run lên, đau đến mức cô phải ngồi lại vào ghế, nhú hai đầu lông mày.

Tần Dật Hiên vội vàng đi tới xoa chân cho cô, cau mày, trách móc: “Lúc chờ anh tại sao không đi lại, để cho chân tê như vậy!”

Tô Noãn rất muốn cười nhưng cô không cười nổi, cô nghĩ nghĩ, vẫn hỏi một câu: “Có phải anh để em gọi anh là anh trai là bởi vì chị Song Song cũng gọi anh là anh trai không?”

Tần Dật Hiên không ngờ Tô Noãn lại đột nhiên hỏi thế, tuy rằng anh không muốn nhắc tới vấn đề này nhưng vẫn thành thực gật đầu.

Tô Noãn hít mạnh vào một hơi, lại hỏi một câu nữa: “Vậy anh gọi em là Noãn Noãn, có phải bởi vì chị ấy tên là Song Song không?”

Tần Dật Hiên không hiểu lắm, nhưng mà quả thực anh vì Song Song mới thích biệt danh lầy, do dự một chút, anh vẫn gật đầu.

Tô Noãn nghe vậy nhắm mắt lại, cố đè nén nước mắt trong mắt, tiếp tục hỏi: “Vậy ở trong lòng anh có phải chị Song Song quan trọng hơn em không?”

Lần này Tần Dật không tán đồng, anh lắc lắc đầu, nhưng nếu nói ai quan trọng hơn, anh không thể phân biệt được, trấn an Tô Noãn nói: “Hai người đều là người quan trọng nhất đối với anh, chỉ có hai người thôi.”

“Anh, đến bây giờ anh vẫn chưa từng nói rằng anh yêu em, em biết là anh quyết định bên em là vì chuyện tối qua, em thật sự là không cần anh phải chịu trách nhiệm, thật sự là không cần.”

Tô Noãn nói xong lùi về sau vài bước, dứt khoát nói: “Anh, mai em sẽ quay lại kí túc xá, trong khoảng thời gian này cảm ơn anh đã chăm sóc cho em.”

Tô Noãn nói xong xoay người chạy lên tầng, bởi vì chân vẫn còn tê, cô chạy nghiêng ngã, suýt nữa ngã xuống Tần Dật Hiên nhìn mà vô cùng lo lắng, theo bản năng muốn đi theo đỡ cô nhưng nghĩ lại những điều cô vừa nói, liền dừng chân lại.

Tần Dật Hiên phiền chán nắm lấy đầu của mình, chôn người thật sâu trong sofa, giờ phút này, chính anh cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Anh có thể khẳng định được bản thân anh thích Tô Noãn nhưng Tô Song Song trong lòng anh cũng vô cùng quan trọng, bây giờ nói thế nào với Tô Noãn, Tần Dật Hiên cũng không biết nữa.

Tần Dật Hiên ngồi ở phòng khách đến hơn nửa đêm, đến hơn một giờ đột nhiên anh nghĩ ra một ý kiến hay, hôm sau anh sẽ cho Tô Noãn một sự ngạc nhiên.

Nhưng Tần Dật Hiên không thể nghĩ tới, ngày hôm sau lúc Tô Noãn muốn tới trường học, Tô Song Song lại gọi điện thoại cho anh, Tần Dật Hiên nhìn điện thoại, một lúc sau mới có dũng khí nhắc máy.

“Anh... anh có muốn đến đây không, chúng ta gặp mặt không?” Tô Song Song cũng phải lấy hết dũng khí, nếu không phải hôm qua Tần Mặc gọi cho Tần Dật Hiên, hôm nay Tô Song Song cũng không dám gọi điện thoại cho Tần Dật Hiên.

Tần Dật Hiên nhìn thoáng qua đồng hồ, đột nhiên nở nụ cười, anh đã nghĩ thông nói: “Song Song, anh muốn đi tìm chị dâu nhỏ của em, chờ anh đưa cô ấy quay lại, rồi đưa cô ấy đi gặp em!”

“A! Được được được!” Tô Song Song vừa nghe, nhin không được cười rộ lên, vội vàng cúp máy không làm anh chậm trễ.

Tô Noãn đứng ở cửa, xách theo vali, quay đầu nhìn lại căn phòng mình đã ở bốn năm, hơi khịt mũi nhưng đột nhiên lại nhìn thấy Tần Dật Hiên đứng cách đó không xa, mở hai tay ra, cười như ánh mặt trời về phía cô.

“Noãn Noãn, anh yêu em!”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 489: Lãng Quên Nơi Phương Xa

Một chú chim non bên bờ biển, Hải Muội đang ở bờ biển nhặt vỏ sò, định quay về xâu thành vòng tay sau đó mang đi bán, nhặt một lúc, đột nhiên phát hiện bờ biển có một bàn tay.

Cô đến gần nhìn xem, sợ tới mức thét lên một tiếng: “A! A Đa! Mau tới đây, ở đây có người!”

Hải Muội rất to gan, vội vàng tới gần, giơ tay ra xem hơi thở của hắc còn không, lúc cảm giác còn hơi thở thì vội vàng kêu lớn: “A Đa, mau lên! Vẫn còn thở!”

Lúc Âu Dương Minh mở to mắt, cực kỳ mơ hồ nhìn xung quanh, đột nhiên trước mắt xuất hiện một tiểu nha đầu, một tiểu nha đầu khoảng hai mươi tuổi có làn da rám nắng, nhìn hắc cười tủm tỉm.

“A Đa, anh ấy tỉnh rồi! Bác sĩ đầu thôn thật linh!” Hải Muội nói xong kiểm tra sức khỏe cả người cho Âu Dương Minh, thấy không sao liền cảm thấy an tâm.

Âu Dương Minh ngồi dậy, hơi ngờ ngàng, hắc cảm thấy đầu mình rất đau, trí nhớ cũng hơi hỗn loạn, hình như tồn tại ba người tranh giành lẫn nhau, cuối cùng tất cả đều biến mất rồi.

“Cô là ai? Tôi là ai?” Âu Dương Minh mơ hồ hỏi, Hải Muội trong nháy mắt liền sửng sốt, cô còn chưa gặp ai không biết mình là ai bao giờ, nháy mắt mấy cái tỏ vẻ hơi ngạc nhiên.

“A Đa à! Ông mau đến đây xem, người này là kẻ ngốc nè!” Hải Muội trong nháy mắt liền nóng vội, chạy ra kéo A Đa của cậu tới.

A Đa là một ông lão gầy gò, đôi mắt rất sáng suốt, ông ấy nhìn Âu Dương Minh một hồi, hơi nghiêm túc hỏi: “Cậu không biết cậu là ai sao?”

Âu Dương Minh lắc lắc đầu, vừa nghĩ đầu liền đau muốn chết, dường như có chuyện gì đó rất đau khổ đợi hần nhớ lại nhưng hiện tại hần cũng chẳng muốn nghĩ nữa.

“Như vậy thì... Hải Muội à! Đây có thể là mất trí nhớ trong sách thường nói, không phải ngốc đâu!” Ông lão chừng chặc nói xong, nhìn từ trên xuống đánh giá Âu Dương Minh.

“Quần áo cậu đang mặc có hiệu Âu Dương gì đó, chỉ đáng tiếc đằng sau nhìn không rõ, không thì gọi cậu là Âu Dương đi! Đây có thể là họ của cậu!”

Âu Dương Minh nghe xong gật gật đầu, cúi đầu nhìn thoáng qua bộ vải thô trên người mình, xuống giường, chỉ là chân trái đau kinh khủng, mới chỉ vừa chạm đất, trong nháy mắt lại đau đến mức phải trở về giường.

“Chân trái của cậu bị tẹo rồi, cố gắng nghỉ ngơi đi! Chúng tôi đều là những người dân chất phác, nếu cậu đã chẳng còn nhớ nổi cái gì, vậy bây giờ sống ở đây, đợi chân cậu khỏi rồi, bảo Hải Muội dắt cậu tới cục Công An hỏi thăm!”

Ông lão vì đợi Âu Dương Minh tỉnh dậy, vẫn luôn thức cả đêm, bây giờ sớm đã mệt mỏi, buồn ngủ rồi, đối với những người dựa vào biển kiếm thức ăn như họ, mặc dù thêm một người là thêm không ít gánh nặng nhưng vẫn không thể đuổi hần đi.

Bọn họ sinh ra đã chất phác, ông lão dù sao trong nhà cũng chỉ có ông với Hải Muội, thêm một người đàn ông còn có thể giúp ông làm việc, cũng

coi như là một chuyện tốt, liền vui vẻ bảo hấn ở lại.

“A Đa buồn ngủ quá rồi, Hải Muội ơi! Con nói chuyện với cậu ta, A Đa đi ngủ một chút!” Nói xong ông lão chậm rãi ra ngoài.

A Đa vừa đi, Hải Muội liền tò mò đánh giá Âu Dương Minh, cười haha nói: “Tóc của anh và mắt của anh đều không giống của chúng tôi, anh là người nước ngoài sao?”

Âu Dương Minh mơ hồ lắc đầu, Hải Muội trong nháy mắt nhớ ra, người này mất đi ký ức, vội vàng thè lưỡi cảm thấy có lỗi.

Đột nhiên cô nhớ ra gì đó, quay người lại cầm một chiếc bát lớn, mở nắp vung, một hương vị thơm mùi cổ bay ra, bụng của Âu Dương Minh trong nháy mắt reo lên.

Hải Muội lập tức cười rộ lên, có điều cô cười rất sáng khoái, một chút cũng không hề khó chịu, cô cười để bát vào trong lòng Âu Dương Minh, đẩy đẩy: “Anh mau ăn đi! Lát nữa sẽ đỡ mệt hơn!”

Âu Dương Minh vừa mới tỉnh lại, đầu vẫn còn choáng váng, cũng không nghĩ được nhiều, ăn uống qua loa, vừa ăn vừa cười với Hải Muội, mặc dù hấn không nhớ gì cả nhưng lại cảm thấy bản thân từ trước tới giờ chưa từng thoải mái như vậy.

Âu Dương Minh ăn no liền cảm thấy buồn ngủ, Hải Muội nhìn thấy hấn buồn ngủ rồi, cười đắp chăn cho hấn, sau đó lui ra ngoài.

Ngày thứ hai, Âu Dương Minh bị âm thanh thét to bên ngoài đánh thức, hấn lơ mơ đứng dậy, chân trái vẫn rất đau nhưng nếu như một chân dựa vào gì đó, vẫn có thể đi được.

Âu Dương Minh hiện giờ không có ký ức, cái gì cũng tò mò, liền chống người, nhảy nhảy ra ngoài, vừa ra ngoài, hấn liền nhìn thấy bờ biển rộng

lớn trước mặt, trong nháy mắt cảm giác cực kỳ thoải mái.

Cách đó không xa, Hải Muội nhảy nhót nhặt vỏ sò, nghe thấy động tĩnh, ngoảnh đầu lại nhìn, cô vừa nhìn thấy Âu Dương Minh đi ra, lập tức vẫy vẫy tay, cười rạng rỡ như ánh mặt trời đằng sau.

“Âu Dương ca ca, anh tỉnh rồi sao! Đói rồi chứ, tôi đi nấu cơm cho anh!” Hải Muội nói xong chạy vài bước vào phòng nhỏ bên cạnh, lập tức mang ra một bát cơm, một con cá trên bát, mặc dù đơn giản nhưng lại giản dị vô cùng.

Âu Dương Minh cười ngượng ngùng nhưng bụng hân cũng đói rồi, bưng bát lên, nói một tiếng cảm ơn liền bắt đầu ăn cơm.

“Hải Muội! Cô rốt cuộc có lấy chồng không vậy!” Âu Dương Minh đang ăn, đột nhiên bên ngoài la hét ầm ĩ, hân ngoảnh đầu lại nhìn thì phát hiện sắc mặt của Hải Muội trong nháy mắt đã trở nên rất khó coi.

Hải Muội vội vàng đứng lên, khuôn mặt đầy giận dữ nhìn ra cửa, lúc này có một người đàn ông dáng vẻ lưu manh đi vào, vừa nhìn thấy Hải Muội liền cười vô cùng bỉ ổi.

“Hải Muội! Em gái tốt của ta... Ày, cậu là ai?” Người đàn ông này vừa định bước tới bên Hải Muội thì nhìn thấy Âu Dương Minh ngồi ở cửa.

Âu Dương Minh đặt bát xuống, cau mày nhìn anh ta, Âu Dương Minh vốn cũng rất khôi ngô, lần này ngồi ở đó, mái tóc vàng giống như một người ngoại quốc.

Người đàn ông này đúng là từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy người nào khỏe mạnh và kỳ quặc như vậy, nhưng nhìn lại bản thân cậu của anh ta là trưởng thôn nơi đây, trong nháy mắt lại kiên cường trở lại, hừ một tiếng: “Hắn là a?!”

Hải Muội rõ ràng cảm thấy người đàn ông này rất phiền hà, cau mày lùi về sau một bước, ngữ khí cũng không thân thiết lắm: “Anh mau ra ngoài đi! Anh đừng làm loạn nữa, tôi sẽ hét lên đấy!”

“Hét lên đi! Hét với ai!” Người đàn ông này vừa nghe liền giận dữ, rêu rao: “Em đừng quên, em bị hứa gả cho tôi rồi! Tại sao chuyện kết hôn em cứ trì hoãn vậy!”

“Đó đều là chuyện từ khi tôi chưa sinh ra, làm sao tính được, anh đừng tới đây náo loạn nữa, cẩn thận tôi đánh anh đấy!” Hải Muội nói xong quơ quơ nắm tay, tỏ vẻ hung dữ.

Người đàn ông này đúng là vẫn hơi sợ, Âu Dương Minh vẫn đang nghĩ nếu anh ta lại dây dưa không rõ, hẳn sẽ đứng lên trợ giúp.

Ai ngờ người đàn ông này lại có thể “bụp” một tiếng ngồi xuống đất, bắt đầu ăn vạ! Vừa khóc vừa gào, giống như một người đàn bà chanh chua vậy.

“Nhà em nói chuyện không tính toán gì hết! Các người là đồ lừa đảo! Đã nói gả cho anh, sao lại có thể không gả nữa chứ! Nói đi, có phải em không coi trọng anh không!”

Đừng nói Âu Dương Minh ngta cả Hải Muội cũng ngây ngẩn cả người, Hải Muội lấy lại tinh thần, tức tới độ dậm chân, cầm lấy cây chổi bên cạnh bắt đầu đuổi anh ta.

“Anh có đi không? Nếu không đi tôi sẽ đánh anh thật đấy!”

Người đàn ông này lập tức bị Hải Muội đuổi, chạy ra ngoài còn không nhin nổi nhảy ngược lên, gào một câu: “Em đúng là đồ bội tình bạc nghĩa! Em chính là đồ có mới nới cũ! Em chính là đồ hoa dương lưng lờ!”

“Anh! Vương Nhị Cầu! Tôi với anh chưa xong đâu!” Hải Muội tức tới mức ném thẳng cây chổi ra ngoài, Vương Nhị Cầu bị đánh hét lên một

tiếng rồi ôm mộng chạy mất.

Hải Muội thấy anh ta chạy rồi vội vàng chạy ra nhặt chổi về, lúc trở về lại rầu rĩ không vui.

“Làm sao vậy? Không phải đánh đuổi anh ta đi rồi sao?” Âu Dương Minh vốn còn tưởng là phiền toái to lớn gì, không ngờ chỉ là sợ bóng sợ gió thôi.

Hải Muội lại thở dài, cầm bát cơm Âu Dương Minh vừa đặt xuống đất lên, đưa vào lòng hăn, sau đó ngồi cạnh hăn, rầu rĩ không vui nói: “Vẫn không phải anh ta ngày ngày âm ỉ như vậy sao? Gần đây không có ai dám lấy tôi, tôi hai mươi tuổi rồi, đều là gái lỡ thì mất rồi!”

Hải Muội nói đến đây, khuôn mặt tràn đầy u sầu, Âu Dương Minh vừa nghe liền cười rộ lên, hăn rất thích tính cách của Hải Muội.

Hăn nhàm chán ăn cơm trong bát, không nhìn nổi chế nhạo một câu: “Nếu sau này thật sự không có ai lấy cô, vậy tôi cưới cô là được rồi!”

“Hả?” Ai ngờ một Hải Muội luôn tùy tiện vừa nghe thấy câu này bỗng chốc đỏ bừng cả mặt, khiến Âu Dương Minh hơi ngại ngùng.

“Được! Quyết định như vậy đi! Nếu như tôi hai mươi hai tuổi vẫn không gả đi nổi, anh nhất định phải lấy tôi, bằng không tới lúc đó tôi cũng không thể gả đi rồi, phải làm gái lỡ thì hầu hạ Long Vương luôn rồi!”

Âu Dương Minh vừa nghe cũng căng thẳng theo, suy nghĩ một hồi, vẫn còn hai năm, nha đầu đáng yêu như vậy nhất định có thể gả đi, vội vàng gật đầu.

Hải Muội vừa nhìn liền nở nụ cười, cực kỳ vui vẻ vỗ vỗ bả vai Âu Dương Minh, cười nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng để được gả đi! Sẽ không ỷ lại vào anh đâu!”

Âu Dương Minh vừa nghe thấy cô nói vậy, cảm thấy tiểu nha đầu này ngày càng thú vị, cũng vui vẻ theo, ừm một tiếng.

Âu Dương Minh yên bình như vậy ở lại đây một tháng, ngày tháng yên bình, vết thương trên chân của hắn cũng tốt lên rất nhiều, mặc dù cái tên Vương Nhị Cầu đó vẫn cố gắng làm phiền nhưng những ngày tháng yên tĩnh như vậy, khiến Âu Dương Minh rất hưởng thụ.

Chỉ có điều hắn vẫn muốn biết bản thân mình là ai, cho nên hôm nay quyết định cùng Hải Muội đi lên cục Công An hỏi thăm, xem trong mục tìm người mất tích có hắn hay không.

Nhưng lúc hắn ra khỏi thôn, hắn bỗng dừng lại vài bước, kéo tay Hải Muội trở về, Hải Muội không hiểu gì, vừa bị hắn kéo về, vừa hỏi: “Âu Dương ca ca, anh làm sao lại không đi nữa vậy?”

“Tôi bỗng cảm thấy tôi là ai không quan trọng nữa rồi! Hải Muội, tôi rất thích cuộc sống hiện tại, hãy để tôi ở lại nhà cô sinh sống được không?”

Hải Muội thực ra trên đường đi lo lắng Âu Dương Minh đi rồi sẽ không quay về nữa, cô vừa nghe Âu Dương Minh không muốn đi nữa, lập tức cười nhảy đến trước mặt Âu Dương Minh, lập tức lôi kéo hắn đi về phía trước.

“Được! Vậy anh hãy ở lại nhà tôi đi, đợi tôi sau này không gả đi được, anh còn lấy tôi, chúng ta đều là người một nhà rồi!” Hải Muội nói xong quay đầu nhìn Âu Dương Minh, cười tươi roi rói.

Âu Dương Minh nhìn cô một cái, bỗng cảm thấy cực kỳ an tâm, từ trước tới giờ chưa từng yên bình như vậy, hắn nhìn Hải Muội nở nụ cười tươi vui.

Sau cùng gật gật đầu, đồng ý: “Được! Nếu cô sau này vẫn không gả đi được, tôi sẽ lấy cô!”

“Được rồi! Lần này tôi không phải sợ Vương Nhị Cầu nữa rồi!” Hải Muội nói xong công khai cầm tay Âu Dương Minh, vừa nhảy vừa cười, dáng vẻ vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Âu Dương Minh ở đằng sau cô nhìn cô, mặc dù biết bản thân không yêu cô nhưng những ngày tháng ở cùng cô rất yên bình, vui vẻ, Âu Dương Minh thật sự động lòng, hắn ngoảnh đầu nhìn về thành phố không xa.

Âu Dương Minh cảm thấy nơi thôn hoa đó đã không còn thuộc về mình mà bản thân luôn chấp nhất gì đó cũng bị đại dương cách đó không xa mang đi rồi.

Hắn vừa quay đầu lại liền thấy nụ cười của Hải Muội, hắn cong môi, nhẹ giọng nỉ non: “Nếu cô thật sự không gả đi được... vậy tôi sẽ lấy cô nhé...”

NAM THẦN Ở PHÒNG BÊN CẠNH

Mèo Tứ Nhi

www.dtv-ebook.com

Chương 490: Đây Chính Là Hạnh Phúc

Tô Song Song cúi đầu nhìn bụng của mình, hơi sợ hãi, ký ức lần đầu sinh con vẫn còn trong đầu đuổi mãi không đi, khi đó cô suýt chút nữa thì mất cái mạng nhỏ này rồi!

Tô Dục Tú và Bánh Bao cũng hơn tám tuổi rồi, bé càng ngày trở nên càng bình thản trầm ổn, ngồi bên cạnh ánh mắt dừng trên bụng của Tô Song Song, sau đó lại chăm chú đọc quyển sách trên tay, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tô Song Song vừa thấy đầu đề sách mà Tô Dục Tú đọc, trong nháy mắt hơi ngỡ ngàng, ai có thể nói cô biết con trai cô, đứa trẻ tám tuổi này đang đọc sách gì mà cầm nang phụ nữ mang thai chứ!

“Cái đó... Dục Tú à! Mẹ nuôi con lớn như vậy rồi, mẹ biết làm sao để chăm sóc một đứa trẻ mà!” Tô Song Song hơi bất mãn than thở một câu.

Tô Dục Tú nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên nhìn Tô Song Song một cái, trong mắt đầy sự ghét bỏ không chút che giấu, lật đi lật lại quyển sách trên tay, cúi đầu tiếp tục xem.

Nhưng mà cậu đang chăm sóc Tô Song Song là phụ nữ có thai, vẫn cố gắng nói với Song Song một câu: “Kinh nghiệm chăm con của mẹ sẽ dạy em thành tính tình dịu dàng mềm mại bị người ta bắt nạt lúc nào không biết.”

Tô Song Song tỏ ra bất mãn, trừng mắt liếc nhìn Tô Dục Tú một cái, nhưng giận mà không dám nói gì, xoay người, vươn cái chân phù nề ra, đá

đá vào Tần Mặc đang xem kênh tài chính kinh tế ở bên cạnh.

“Con anh nói em như vậy kìa!” Tô Song Song hồ thẹn tố cáo.

Tần Mặc vừa nghe ngoảnh đầu lại nhìn Tô Song Song, ánh mắt dừng trên đôi chân phù nề của Tô Song Song, đỡ lấy chân bó của cô, mát xa nhẹ nhàng.

Tô Song Song thỏa mãn kêu hừ hừ, có điều không biết có phải lúc mang thai tính tình thay đổi không, vẫn không quên chuyện bị con trai nói vừa nãy, vừa thoả mãn vừa tiếp tục tố cáo con với chồng.

“Con trai anh nói em kia kìa!”

“Ừm, thằng bé ngày nào không còn nói em như vậy, em hãy nói với anh.” Tần Mặc nói rồi nắm lấy gang bàn chân của Tô Song Song, Tô Song Song liền cười rộ lên, giật giật kê chân, hơi lo lắng nói: “Có phải sắp sinh rồi không, em chỉ cảm thấy trong lòng bất an thôi.”

Tần Mặc vừa nghe liền cảm thấy căng thẳng, nhìn bụng Tô Song Song, không chắc chắn lắm nói: “Dự tính ngày sinh còn nửa tháng nữa, hay là bây giờ anh đưa em vào viện luôn nhé.”

“Thôi! Anh không thích bệnh viện, em cũng không thích, không phải là vẫn còn... ôi... chồng ơi đau đau đau!” Tô Song Song đang muốn nói còn nửa tháng nữa, bụng bỗng đau dữ dội.

Tần Mặc vừa nhìn liền hoảng sợ, tay không biết để đâu, rồi cả lên. Vẫn là Tô Dục Tú bình tĩnh nhất, lập tức ra lệnh: “Ba, mau gọi xe! Con đi gọi bác sĩ!”

Tần Mặc chưa từng thấy Tô Song Song sinh con, tay chân luống cuống, may vẫn còn có Tô Dục Tú, kế thừa vẻ mặt bình tĩnh truyền thống tốt đẹp của ba cậu, cũng coi như không rối loạn lắm.

Lúc Tô Song Song bị đưa vào phòng sản, Tần Mặc sốt ruột ở bên ngoài phòng sản đi qua đi lại, hoảng loạn tới không biết nên làm gì nữa rồi.

Tô Dục Tú thì cúi đầu ngồi bên cạnh, bàn tay bé nhỏ cầm lấy tay Bánh Bao, mắt của Bánh Bao đều đỏ cả lên, nhưng nhìn anh trai và ba đều căng thẳng như vậy, phải nhẫn nhịn không dám khóc, liên tiếp ngẩng đầu, hi vọng mẹ sẽ sớm ra khỏi phòng sinh.

Trong lúc Tần Mặc hoảng loạn nhất, Bạch Tiêu và Đông Phương Nhã chạy đến, Đông Phương Nhã là bác sĩ, cực kỳ bình tĩnh, lập tức đi thay quần áo, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào.

Thực ra Bạch Tiêu cũng rất căng thẳng, nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Mặc chỉ có thể an ủi cứng ngắc:

“Cái đó... không sao đâu! Không phải chỉ là sinh con thôi sao! Cậu xem sinh hai đứa đều không sao rồi mà!”

“Lần trước cô ấy sinh hai đứa con suýt thì mất mạng! Bạch Tiêu, bao cao su cậu cho tôi sao lại bị thủng chứ! Nếu cô ấy có chuyện gì không hay xảy ra, tôi...”

Tần Mặc cắn răng một cái, xét cho cùng lại không nói ra, Bạch Tiêu cũng hoảng sợ, anh ta không ngờ rằng nhóm người thiếu đạo đức đó cố tình cho bao cao su thủng, anh ta hối hận chết mất.

“Được rồi được rồi! A Nhã đi vào trong rồi, không sao rồi! Cô ấy giỏi như vậy, nhất định sẽ không sao đâu!” Bạch Tiêu biết hiện giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, sau khi Tô Song Song vì chiếc bao cao su thủng này mà mang thai, Tần Mặc đã coi anh như kẻ thù số một rồi.

Lúc này anh ta càng tự trách mình hơn, còn căng thẳng hơn Tần Mặc, cứ đi đi lại lại vài vòng.

Anh ta đi đi lại lại càng khiến Tần Mặc thêm bức bối, vươn tay ra giữ anh ta, đẩy anh ta dựa vào tường để yên tĩnh một lát.

Lưng Bạch Tiêu vừa chạm vào tường liền không động dậy nữa, chỉ nuốt nước miếng ừng ực, làm sao có thể che giấu sự khẩn trương trong ánh mắt.

Đúng lúc này Lục Minh Viễn và Tô Mộ cũng tới rồi, Tô Mộ vừa bước vào nhìn thấy nét mặt của Tần Mặc, suýt chút nữa thì không đứng vững nổi, quơ quơ, nhìn trái nhìn phải, hoảng loạn tìm cửa phòng sinh.

Lục Minh Viễn vội vàng vỗ về Tô Mộ ngồi xuống ghế bên cạnh, cũng không thể để cô làm loạn thêm.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Sao lâu như vậy rồi vẫn còn chưa ra chứ, a! Anh có nghe thấy không, bên trong hình như có tiếng kêu thì phải, có phải Song Song không!” Tô Mộ dựng thẳng lỗ tai, cảm thấy bạt hồn bạt vía.

Tô Mộ ồn ào như vậy, Tần Mặc không dễ dàng gì bình tĩnh lại được lập tức đứng phắt dậy, không nói lời nào, dán chặt vào cửa phòng sản, dáng vẻ đó giống như kẻ trộm dưng vậy nhưng lần này chẳng ai có tâm trạng mà cười anh.

Ngược lại Bạch Tiêu vội vàng cũng đi tới gần, dán tai vào tường, chăm chú nghe ngóng, đột nhiên hắt lên một tiếng kinh hãi, sợ tới mức Tần Mặc cũng phải run lên, những người khác cũng đều phát hoảng.

“Kêu rồi! Nhị Manh Hoa đúng là kêu rồi! Đây là tốt hay xấu hả!” Bạch Tiêu nói mơ hồ nhìn xung quanh.

Nhưng đang ngồi ở đây không có ai đã từng sinh con, hay là có kinh nghiệm vợ sinh con, dọa cả đám mắt trắng bạch, Tô Mộ cúi đầu nhìn cái bụng to của mình, bỗng chốc cảm thấy sợ hãi tột cùng.

“Vợ anh không phải vừa sinh xong sao? Anh còn không biết?” Tần Mặc bỗng nhớ ra, Đông Phương Nhã năm trước vừa mới sinh con xong, vội vàng nhìn Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu ngăn người, lúc đó anh ta cũng rất sợ hãi, hiện giờ nhớ lại đầu óc trống rỗng, hơn nữa Đông Phương Nhã là bác sĩ, bình thường chăm sóc cực kỳ tốt, đi vào phòng sinh, cũng chẳng kêu gì, cũng chẳng lâu như vậy!

“Cái đó... cô ấy dường như không kêu!” Bạch Tiêu nói xong, tất cả mọi người lại càng khẩn trương hơn.

“Nhìn các anh một đám triển vọng như thế này! Không phải chỉ là sinh con thôi sao! Căng thẳng gì chứ! Phụ nữ sinh ra rồi sẽ lại sinh được, im lặng chút đi!”

Bọn họ nhìn Chiến Hâm một cái, bị cô mắng như vậy, tất cả đều yên tĩnh hơn hẳn, Chiến Hâm lên mặt, ngồi ghế tựa bên cạnh, chỉ có Ôn Noãn cầm tay cô mới biết, tay của Chiến Hâm lúc này lạnh như băng, hơn nữa còn hơi run run.

“Không sao đâu, Hâm Hâm, có Đông Phương tiểu thư ở trong rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!” Ôn Noãn một mặt nghiêm túc, bọn họ căng thẳng, cậu cũng căng thẳng, lại nắm chặt tay của Chiến Hâm, cũng run cả lên.

Chỉ chốc lát sau Tô Mộ ngồi bên cạnh phát hiện Chiến Hâm và Ôn Noãn run lấy bầy, luôn hướng nhìn về Chiến Hâm, không chịu nổi nói một câu: “Cô run rẩy gì vậy!”

Câu nói này coi như khiến tất cả những người bình tĩnh vừa nãy trong chốc lát lại căng thẳng trở lại cả nửa ngày, Chiến Hâm cũng chẳng hiểu gì hết, đúng là dựa vào khí thế hù dọa người!

“Cái đó... dù sao cũng không sao rồi! Tôi nói không sao thì là không sao!” Chiến Hâm coi như cho bản thân thêm niềm tin, hừ một tiếng, trong chốc lát tất cả mọi người lại lặng thinh.

Trong lúc không khí cứng ngắc, đầu hành lang dưới truyền đến bước chân, tất cả mọi người ngoảnh đầu lại nhìn, liền thấy Tần Dật Hiên kéo Tô Noãn chạy tới.

Hắn nhìn thấy tất cả mọi người đều có mặt, hơi sửng sờ, ngay sau đó nhìn về Tần Mặc, hoảng loạn hỏi: “Sao rồi? Sao vẫn còn chưa sinh xong?”

Tần Mặc cũng muốn biết vì sao vẫn sinh xong, hắn mím môi không nói gì, Tần Dật Hiên lại nhìn về phía những người khác, chỉ là anh nhìn mọi người, chỉ là mọi người cũng không có tâm trạng nhìn anh, bọn họ ai cũng hoang mang cả lũ rồi!

Lần này Tần Dật Hiên cũng hoảng, Tô Noãn vội vàng kéo hắn đến bên cạnh ngồi xuống, an ủi nói: “Không sao đâu! Không sao đâu! Em xem sách nói, đều phải có thời gian đau bụng đợi sinh, chúng ta cùng đợi xem!”

Giọng nói ôn nhu của Tô Noãn khiến căng thẳng của tất cả mọi người trong chốc lát bớt đi rất nhiều, chỉ là ánh mắt của tất cả mọi người vẫn hướng về cửa phòng sinh như trước.

“Cháu ngoại của ta sao rồi! Không được thì thôi không sinh nữa! Nhất định phải bảo toàn cho cháu gái của ta!”

Trong lúc không khí đè nén đến tột cùng, giọng nói của ông lão truyền đến từ đầu hành lang, trong chốc lát, Chiến lão gia được người đưa qua, ông cũng nhìn về mặt tất cả mọi người, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Chiến Hâm vẫn giữ vẻ mặt như cũ, nhìn Chiến lão gia tới, giống như nhìn thấy người đáng tin cậy, không nhịn được hỏi một câu: “Ông nội, cả nửa ngày rồi em vẫn chưa ra nữa!”

“Điều này...” Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng đến Chiến lão gia, Chiến lão gia cũng hơi hoảng, than thở nhỏ: “Chắc là không sao đâu... Ông cũn không biết nữa! lúc sinh ba con, ông đang dốc sức đi làm bên ngoài, lại chẳng có kinh nghiệm gì!”

Mọi người vừa nghe, ánh mắt tràn đầy thất vọng, trong nháy mắt lại quay đầu, ai nấy lại căng thẳng.

Đột nhiên trong phòng sinh truyền đến một tiếng khóc to, tất cả mọi người trong nháy mắt hồi hộp dõi theo, khaonhr khắc cửa mở ra, Tần Mặc một phen đẩy cửa, lúc nhìn thấy Đông Phương Nhã, Tần Mặc vội hỏi: “Song Song sao rồi?”

Đông Phương Nhã bỏ khẩu trang ra, cười nói: “Mẹ tròn con vuông rồi! Là con trai nhé!”

“Song Song!” Tần Mặc nghe thấy câu mẹ tròn con vuông xong, trong nháy mắt liền đi vào, lúc nhìn thấy Tô Song Song toát mồ hôi đầy đầu, nhưng miệng vẫn cong lên, Tần Mặc lại có thể vui mừng oà khóc.

Hắn nhìn Tô Song Song, sau đó sợ hãi: “Song Song, sau này sẽ không để em chịu khổ nữa đâu!”

Tô Song Song cực kỳ yếu ớt, nhưng nghe thấy lời nói của Tần Mặc, không nhịn được mà nở nụ cười, cô đang muốn nói gì đó, ánh mắt nhìn quanh cửa, nhìn thấy từng người từng người đang nhìn cô, đang vây quanh cô.

Bánh Bao, Màn Thầu, ông ngoại, Tần Dật Hiên, Tô Noãn, Bạch Tiêu, Đông Phương Nhã, Lục Minh Viễn, Tô Mộ, Chiến Hâm còn có Ôn Noãn, đương nhiên quang trọng nhất vẫn là Tần Mặc đứng đó không xa.

Nhìn những người này, biểu cảm trên mặt Tô Song cực kỳ hạnh phúc, bỗng chốc thẳng bé nằm bên cạnh dường như cảm nhận được liền “Oa!”

một tiếng, khóc ré lên.

Tô Song Song lập tức ngoảnh đầu nhìn một cái, nụ cười trên môi càng ấm áp hơn.

Cô ngoảnh đầu nhìn Tần Mặc, cười nói: “A Mặc, em yêu anh!”

Tần Mặc xót mũi, nước mắt lại tuôn ra, hắn cũng cười nói: “Anh yêu em nhiều hơn một chút!”

Lúc này tất cả mọi người đều nhin không được nhẹ nhàng cười rộ lên, trong đó Chiến lão gia cười sáng khoái nhất.

Bầu không khí đẹp đẽ mà những ngày tháng của Tô Song Song với Tần Mặc mặc dù không tránh khỏi khó khăn, nhưng có thể khẳng định bọn sẽ luôn hạnh phúc trong sự chúc phúc của mọi người.

-Hết-

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Kết Thù Lớn](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15: Quá Mức Gian Trá.](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Đối Thủ Nhân Từ.](#)

[Chương 18: Thực Lực Cách Biệt](#)

[Chương 19: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc.](#)

[Chương 20: Thay Đổi Hình Tượng Gặp Ông Nội](#)

[Chương 21: Sự Thật Xấu Hổ.](#)

[Chương 22: Đêm Kinh Hoàng.](#)

[Chương 23: Nghiệt Duyên Lúc Nào Cũng Gặp.](#)

[Chương 24: Ghi Nhớ Ở Đáy Lòng](#)

[Chương 25: Coi Chừng Chết Của Ông.](#)

[Chương 26: Niềm Vui Bất Ngờ.](#)

[Chương 27: Anh Đừng Tới Đây.](#)

[Chương 28: Như Hoa Rất Thông Minh](#)
[Chương 29: Tại Sao Ghen?](#)
[Chương 30: Không Muốn Nhìn Thấy Anh](#)
[Chương 31: Anh Chính Là Thần Tượng?](#)
[Chương 32: Nam Thần Đã Chết](#)
[Chương 33: Hòa Bình Ngăn Ngủ](#)
[Chương 34: Tôi Là Anh Họ Của Cậu Ấy?](#)
[Chương 35: Hai Ngày Vất Vả](#)
[Chương 36: Tiễn Tần Lão Gia \(P1\)](#)
[Chương 36\(P2\)](#)
[Chương 36 \(P3\)](#)
[Chương 37: Đối Với Cô Tôi Là Gì? \(P1\)](#)
[Chương 37: Đối Với Cô Tôi Là Gì? \(P2\)](#)
[Chương 37: Đối Với Cô, Tôi Là Gì? \(P3\)](#)
[Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng.](#)
[Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng. \(P2\)](#)
[Chương 38: Nhất Định Không Mở Miệng. \(P3\)](#)
[Chương 39: Đối Phó Đại Boss. \(P1\)](#)
[Chương 46: Đối Phó Đại Boss \(P2\)](#)
[Chương 47: Đối Phó Đại Boss \(P3\)](#)
[Chương 40: Tổng Giám Đốc Bá Đạo \(P1\)](#)
[Chương 40 \(P2\)](#)
[Chương 40 \(P3\)](#)
[Chương 41: Cách Làm Cũ Rích \(P1\)](#)
[Chương 41: Cách Làm Cũ Rích \(P2\)](#)
[Chương 41: Cách Làm Cũ Rích \(P3\)](#)
[Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều \(1\)](#)
[Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều \(P2\)](#)
[Chương 42: Hoa Đào Đã Nở Rất Nhiều \(P3\)](#)
[Chương 43: Tra Khảo Bạn Thân \(P1\)](#)
[Chương 43: \(P2\)](#)
[Chương 43 \(P3\)](#)

[Chương 44: Anh Và Tôi Đối Giường Ngủ \(P1\).](#)
[Chương 44: \(P2\).](#)
[Chương 44: \(P3\).](#)
[Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. \(P1\).](#)
[Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. \(P2\).](#)
[Chương 45: Cách Xa Cô Một Chút. \(P3\).](#)
[Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Quá Hoàn Mỹ \(P1\).](#)
[Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Hoàn Mỹ \(P2\).](#)
[Chương 46: Hình Ảnh Quá Mức Hoàn Mỹ \(P3\).](#)
[Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được.](#)
[Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được. \(P2\).](#)
[Chương 47: Tôi Không Đảm Nhiệm Được. \(P3\).](#)
[Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức](#)
[Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức \(P2\).](#)
[Chương 48: Đừng Tìm Cô Gây Phiền Phức \(P3\).](#)
[Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? \(P1\).](#)
[Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? \(P2\).](#)
[Chương 49: Em Muốn Băng Vệ Sinh? \(P3\).](#)
[Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người](#)
[Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người \(P2\).](#)
[Chương 50: Bữa Tối Của Mỗi Người \(P3\).](#)
[Chương 51: Thục Nam Tới Hộ Giá \(1\).](#)
[Chương 51: Thục Nam Hộ Giá \(2\).](#)
[Chương 51 \(P3\).](#)
[Chương 52: Hiếu Lầm Xảy Ra \(P1\).](#)
[Chương 52: Hiếu Lầm Xảy Ra \(P2\).](#)
[Chương 52: Hiếu Lầm Xảy Ra \(P3\).](#)
[Chương 53: Sao Hỏa Đụng Địa Cầu. \(P1\).](#)
[Chương 53: Sao Hỏa Đụng Địa Cầu \(P2\).](#)
[Chương 53: Sao Hỏa Đụng Địa Cầu \(P3\).](#)
[Chương 54: Tự Nhiên Ân Cần \(1\).](#)
[Chương 54: Tự Dưng Ân Cần \(2\).](#)

[Chương 54: Tự Dưng Ân Cần \(3\)](#)
[Chương 55: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(1\)](#)
[Chương 55: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(2\)](#)
[Chương 56: Người Đa Nhân Cách \(P1\)](#)
[Chương 56: Người Đa Nhân Cách \(P2\)](#)
[Chương 57: Bạn Gái Chính Thức \(1\)](#)
[Chương 57: Bạn Gái Chính Thức \(2\)](#)
[Chương 58: Không Có Đầu Óc Sao? \(1\)](#)
[Chương 58: Không Có Đầu Óc Sao\(2\)](#)
[Chương 59: Chị Em Đều Kỳ Lạ Như Nhau \(P1\)](#)
[Chương 59: Chị Em Đều Kỳ Lạ Như Nhau \(P2\)](#)
[Chương 60: Hoan Nghênh Lần Sau Lại Tới \(1\)](#)
[Chương 60: Hoan Nghênh Lại Đến \(2\)](#)
[Chương 61: Ngọt Ngào Ngắn Ngủ. \(P1\)](#)
[Chương 61: Ngọt Ngào Ngắn Ngủ. \(P2\)](#)
[Chương 62: Mùa Thu Hoài Niệm Mùa Xuân Tương Tư \(P1\)](#)
[Chương 63: Hai Chúng Ta Là Gì? \(P1\)](#)
[Chương 63: Hai Chúng Ta Coi Là Gì? \(P2\)](#)
[Chương 64: Âm Mưu Chơi Đùa Gì Vậy?\(1\)](#)
[Chương 64: Âm Mưu Chơi Đùa Gì Vậy\(2\)](#)
[Chương 65: Nhìn Trộm Sự Thay Đổi \(P1\)](#)
[Chương 65.2](#)
[Chương 66: Đột Nhiên Trở Thành Gián Điệp \(P1\)](#)
[Chương 66.2](#)
[Chương 67: Tiện Nhân Già Mồm Cãi Láo](#)
[Chương 67: Tiện Nhân Già Mồm Cãi Láo \(P2\)](#)
[Chương 68: Boss, Ngài Thật Là Đẹp Trai. \(P1\)](#)
[Chương 68: Boss, Ngài Thật Là Đẹp Trai.](#)
[Chương 69: Máy Nghe Lén Vi Diệu \(P1\)](#)
[Chương 69: Máy Nghe Lén Vi Diệu \(P2\)](#)
[Chương 70: Nhớ Rõ Tới Cứu Tôi \(1\)](#)
[Chương 70: Nhớ Rõ Tới Cứu Tôi\(2\)](#)

[Chương 71: Hoàn Toàn Làm Anh Tức Giận. \(P1\)](#)
[Chương 71: Hoàn Toàn Làm Anh Tức Giận.](#)
[Chương 126+72: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(P1\)](#)
[Chương 127: Hoàn Toàn Quyết Liệt \(P2\)](#)
[Chương 73: Không Thể Nói Hết Đau Đớn \(1\)](#)
[Chương 129: Không Thể Nói Hết Đau Đớn\(2\)](#)
[Chương 74: Đủ Loại Người Không Bình Thường\(1\)](#)
[Chương 131: Đủ Loại Người Không Bình Thường\(2\)](#)
[Chương 75: Không Có Quan Hệ](#)
[Chương 133: Không Có Quan Hệ \(P2\)](#)
[Chương 76: Một Âm Mưu Lớn \(P1\)](#)
[Chương 135: Một Âm Mưu Lớn \(P2\)](#)
[Chương 77: Thật Trùng Hợp Lại Gặp Nhau\(1\)](#)
[Chương 137: Thật Trùng Hợp Lại Gặp Nhau\(2\)](#)
[Chương 78: Mơ Chính Là Thực Tế \(P1\)](#)
[Chương 139: Mơ Chính Là Thực Tế \(P2\)](#)
[Chương 79: Thân Như Chị Em Tốt \(P1\)](#)
[Chương 141: Thân Như Chị Em Tốt \(P2\)](#)
[Chương 80: Rốt Cuộc Muốn Như Thế Nào?\(1\)](#)
[Chương 143: Rốt Cuộc Muốn Như Thế Nào?\(2\)](#)
[Chương 81: Hao Mòn Tâm Trí Vì Tương Tư \(1\)](#)
[Chương 145: Hao Mòn Tâm Trí Vì Tương Tư\(2\)](#)
[Chương 82: Đừng Nghĩ Cùng Một Chỗ](#)
[Chương 147: Đừng Nghĩ Cùng Một Chỗ \(P2\)](#)
[Chương 83: Tại Sao Lại Đến Đây](#)
[Chương 149: Tại Sao Lại Đến Đây \(Tt\)](#)
[Chương 84: Rốt Cuộc Nên Làm Sao Bây Giờ?! \(P1\)](#)
[Chương 151: Rốt Cuộc Nên Làm Sao Bây Giờ?! \(P2\)](#)
[Chương 85: Bị Anh Ta Bắt Cóc\(1\)](#)
[Chương 153: Bị Anh Ta Bắt Cóc \(2\)](#)
[Chương 86: Gia Đình Âu Dương](#)
[Chương 155: Gia Đình Âu Dương \(P2\)](#)

[Chương 87: Chính Là Thử Anh](#)
[Chương 157: Chính Là Thử Anh \(2\)](#)
[Chương 88: Thật Sự Anh Rất Biến Thái! \(P1\)](#)
[Chương 159: Thật Sự Anh Rất Biến Thái! \(P2\)](#)
[Chương 160: Giết Người Phụ Nữ Này \(P1\)](#)
[Chương 161: Giết Người Phụ Nữ Này \(P2\)](#)
[Chương 90: Bồng Dưng Phá Sản \(P1\)](#)
[Chương 163: Bồng Dưng Phá Sản \(P2\)](#)
[Chương 91: Sẽ Chăm Sóc Tôi Sao? \(P1\)](#)
[Chương 165: Sẽ Chăm Sóc Tôi Sao? \(P2\)](#)
[Chương 92: Đến Nhà Cô Ở Đi! \(P1\)](#)
[Chương 167: Đến Nhà Cô Ở Đi! \(P2\)](#)
[Chương 93: Boss Nghèo Túng](#)
[Chương 169: Boss Nghèo Túng \(Tt\)](#)
[Chương 94: Cuộc Sống Ở Chung Yên Ổn \(P1\)](#)
[Chương 171: Cuộc Sống Ở Chung Yên Ổn \(2\)](#)
[Chương 95: Dày Đặc Ý Xấu](#)
[Chương 95.2](#)
[Chương 174: Vách Tường Cổ Ý](#)
[Chương 97: Kế Trong Kế Yêu Nhau](#)
[Chương 98: Bảo Bối Em Phải Ngoan](#)
[Chương 99: Tuyệt Đối Không Tự Ngược!](#)
[Chương 178+100: Lại Nói Hôn Em](#)
[Chương 179+101: Cùng Đi Đăng Kí Kết Hôn.](#)
[Chương 102: Tôi Phải Đi Nơi Này Rồi](#)
[Chương 181+103: Tôi Đáng Thương Hơn So Với Anh.](#)
[Chương 182+104: Bóp Chết Trong Nội](#)
[Chương 183+105: Lại Còn Nói Dối](#)
[Chương 184+106: Sinh Vật Đặc Biệt](#)
[Chương 185+107: Nhất Định Như Vậy](#)
[Chương 186+108: Tham Lam Sự Ấm Ấp Này.](#)
[Chương 187+109: Thuận Mà Còn Chưa Phải Thuận](#)

[Chương 188+110: Anh Là Anh Trai Của Em](#)
[Chương 189+111: Lượng Tin Tức Quá Lớn](#)
[Chương 190+112: Lần Đầu Đọ Sức](#)
[Chương 112\(Tt\)](#)
[Chương 192+113: Quan Hệ Quá Loạn](#)
[Chương 113 \(Tt\)](#)
[Chương 114: Khó Xử Cả Đôi Đường*](#)
[Chương 195+115: Ai Có Bản Lĩnh Hơn](#)
[Chương 196+116: Dạy Tôi Làm Thế Nào Để Làm Được](#)
[Chương 197+117: Lần Thứ Hai Giao Chiến](#)
[Chương 198: Hai Người Cãi Nhau, Rạn Nứt Rồi](#)
[Chương 199: Ai Là Chủ Mưu \(P1\)](#)
[Chương 200: Ai Là Chủ Mưu \(P2\)](#)
[Chương 201+120.1: Anh Đã Chết \(1\)](#)
[Chương 202+120.2: Anh Đã Chết \(2\)](#)
[Chương 203: Tôi Đến Nhà Anh Trai Ở.](#)
[Chương 204: Tại Sao Anh Lại Xé?](#)
[Chương 205: Mũi Nhọn Đấu Với Dao Sắc](#)
[Chương 206: Người Quan Trọng Nhất](#)
[Chương 207: Cuộc Chiến Thứ Ba Toàn Thắng](#)
[Chương 208: Lợi Dụng Cơ Hội Đây.](#)
[Chương 209: Tâm Cơ Ai Sâu Hơn](#)
[Chương 210: Anh Là Thụ M](#)
[Chương 211: Đè Em Thành Nghiện](#)
[Chương 212: Em Đè Lại](#)
[Chương 213: Không Làm Sẽ Không Chết](#)
[Chương 214: Không Làm Sẽ Không Chết \(2\)](#)
[Chương 215: Cô Ấy Sẽ Không Đến Nữa \(1\)](#)
[Chương 132.2](#)
[Chương 217: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Vậy.](#)
[Chương 218: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Vậy \(2\)](#)
[Chương 219: Chân Tướng Quá Tàn Khốc](#)

[Chương 220: Đường Theo Đuối Vợ Dài Đẳng Đẳng](#)
[Chương 221: Lừa Gạt Không Nổi Nữa](#)
[Chương 222: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Chân Thành](#)
[Chương 137.2](#)
[Chương 224: Cơ Hội Để Chuyển Thành Hòa Thuận](#)
[Chương 138.2](#)
[Chương 226: Hàng Xóm Mới](#)
[Chương 139.2](#)
[Chương 228: Anh Cũng Yêu Em](#)
[Chương 229: Không Còn Là Anh Trai Của Em](#)
[Chương 230: Thật Sự Chạy Trốn](#)
[Chương 231: Tự Mình Cho Em Uống](#)
[Chương 232: Anh Có Lỗi Gì](#)
[Chương 233: Anh Có Lỗi Gì \(2\)](#)
[Chương 234: Sống Tối Đa Hai Năm](#)
[Chương 235: Sống Tối Đa Hai Năm \(2\)](#)
[Chương 236: Tôi Không Muốn Gặp Lại Anh Nữa](#)
[Chương 237: Tôi Không Muốn Gặp Lại Anh Nữa \(2\)](#)
[Chương 238: Anh Sẽ Không Buông Tay](#)
[Chương 239: Có Thể Tốt Hơn Không](#)
[Chương 240: Xà Tinh Bệnh Nhập Vào Thân](#)
[Chương 241: Các Kiểu Phân Tích Bàn Luận](#)
[Chương 242: Các Kiểu Phân Tích Bàn Luận \(2\)](#)
[Chương 243: Lời Nói Dối Bị Vạch Trần](#)
[Chương 151.2](#)
[Chương 245: Mà Không Được Mang Cô Ấy Đi](#)
[Chương 152.2](#)
[Chương 247: Dời Đến Sát Vách Nhà Cô](#)
[Chương 248: Không Tháo Đồng Hồ Xuống Được](#)
[Chương 249: Anh Ấy Có Yêu Em Không](#)
[Chương 250: Bộ Trang Phục Hầu Gái Mê Người](#)
[Chương 251: Vội Vả Quá, Chết Không Ai Đền Mạng](#)

[Chương 252: Coi Như Là Sinh Non](#)
[Chương 253: Mấy Tháng Sau Kết Hôn](#)
[Chương 254: Hai Người Đùa Gì Đâu](#)
[Chương 255: Không Cần Thận Táo Ra](#)
[Chương 256: Không Quấy Rầy Hai Người.](#)
[Chương 162.2](#)
[Chương 258: Không Quấy Rầy Hai Người \(3\)](#)
[Chương 259: Không Thể Chờ Đợi Được](#)
[Chương 164.2](#)
[Chương 261: Lại Ở Chung](#)
[Chương 262: Sẽ Không Bỏ Qua Em](#)
[Chương 263: Trộm Quần Áo Đi](#)
[Chương 264: Không Đến Anh Ấy Sẽ Chết](#)
[Chương 168.2](#)
[Chương 266: Dù Như Thế Nào Cũng Phải Chết](#)
[Chương 169.2](#)
[Chương 268: Mắt Nhìn Thấy Cô Chết](#)
[Chương 170.2](#)
[Chương 270: Chết Không Buông Tay.](#)
[Chương 271: Chính Là Chọc Em Chơi](#)
[Chương 272: Nên Cho Đáp Án](#)
[Chương 273: Kết Hôn Ngày Tốt Lành](#)
[Chương 174.2](#)
[Chương 275: Mỗi Ngày Đối Một Gian Phòng](#)
[Chương 276: Mỗi Ngày Đối Một Gian Phòng.\(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 277: Bằng Trêu Chọc Trong Đêm Tân Hôn](#)
[Chương 278: Bằng Trêu Chọc Trong Đêm Tân Hôn \(2\)](#)
[Chương 279: Lại Khổ Nhục Kế](#)
[Chương 280: Lo Lắng Tiệc Trong Nhà](#)
[Chương 281: Năng Lượng Tình Yêu Có Bao Nhiêu Yêu](#)
[Chương 282: Như Một Trò Đùa](#)
[Chương 283: Như Một Trò Đùa \(2\)](#)

[Chương 284: Ai Là Người Đứng Phía Sau Chuyện Đó?](#)
[Chương 285: Cho Anh Một Sự Kinh Ngạc](#)
[Chương 182.2](#)
[Chương 287: Không Khéo Không Thành Sách](#)
[Chương 288: Đeo Tạp Dề Màu Hồng](#)
[Chương 289: Tô Bạo Lực Cúi Người](#)
[Chương 290: Tai Họa Do Trời](#)
[Chương 291: Sao Có Người Vừa Khéo Như Vậy.](#)
[Chương 187.2](#)
[Chương 293: Có Phải Là Âm Mưu](#)
[Chương 294: Đột Ngột Gặp Bất Trắc](#)
[Chương 295: Sao Lại Trùng Hợp Như Thế](#)
[Chương 296: Trong Chỗ Tối Có Người](#)
[Chương 297: Tất Cả Đều Là Giả Dối](#)
[Chương 298: Tất Cả Đều Là Giả Dối \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 299: Lại Uống Rượu Say](#)
[Chương 193.2](#)
[Chương 301: Bị Giày Vò Đến Thê Thảm](#)
[Chương 302: Bị Giày Vò Đến Thê Thảm \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 303: Em Trai Hẹn Không Hẹn](#)
[Chương 304: Chị, Em Thích Chị](#)
[Chương 305: Bạch Tiêu Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 306: Kỳ Vọng Không Phải Là Em](#)
[Chương 198.2](#)
[Chương 308: Chúng Ta Đi Nghỉ Tuần Trăng Mật](#)
[Chương 199.2](#)
[Chương 310: Sẽ Phải Làm Mèo Con](#)
[Chương 200.2](#)
[Chương 312: Tần Mặc Là Yêu Nghiệt](#)
[Chương 313: Thật Sự Còn Tốt Chứ](#)
[Chương 314: Tổ Hợp Hai Người Hút Mất](#)
[Chương 315: Chào Buổi Sáng, Tình Yêu Của Anh!](#)

[Chương 316: Chào Buổi Sáng, Tình Yêu Của Anh! \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 317: Ngọt Ngào Chết Không Đền Mạng](#)
[Chương 318: Ngọt Ngào Chết Không Đền Mạng.\(2\)](#)
[Chương 319: Em Gái Tần Mặc](#)
[Chương 320: Em Gái Tần Mặc \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 321: Lần Đầu Tách Ra Ngủ](#)
[Chương 322: Mâu Thuẫn Lại Tăng Cấp](#)
[Chương 323: Hai Người Làm Gì Vậy.](#)
[Chương 324: Xóa Tin Nhắn Của Song Song](#)
[Chương 325: Xóa Tin Nhắn Của Song Song.\(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 326: Cậu Yêu Thích Tôi Sao?](#)
[Chương 327: Cậu Yêu Thích Tôi Sao? \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 328: Khích Bác Ly Gián](#)
[Chương 329: Ngài Có Thể Không Hăm Hại Không](#)
[Chương 330: Mâu Thuẫn Bộc Phát](#)
[Chương 331: Vẫn Dây Dưa](#)
[Chương 332: Vẫn Dây Dưa \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 333: Thuận Lợi Bước Vào Nhà](#)
[Chương 334: Sự Kiêu Ngạo Của Yêu Nghiệt Họ Tần](#)
[Chương 335: Đưa Hình Cho Em Xem](#)
[Chương 336: Lúc Tiến Hành Xem Mắt](#)
[Chương 337: Về Nhà Thu Thập Em](#)
[Chương 338: Đụng Phải Một Chuyện Kỳ La](#)
[Chương 339: Đụng Phải Một Chuyện Kỳ La \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 340: Đói Bụng Ăn Cái Gì](#)
[Chương 341: Đói Bụng Ăn Cái Gì \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 342: Đây Chính Là Quá Độ](#)
[Chương 343: Đây Chính Là Quá Độ \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 344: Vô Tình Gặp Gỡ Nam Xem Mắt](#)
[Chương 345: Chính Là Số Mệnh Vật Hi Sinh](#)
[Chương 346: Ở Lại Làm Thêm Giờ](#)
[Chương 347: Để Ý Tới Mức Không Nói Ra Được \(1\)](#)

[Chương 348: Để Ý Tới Mức Không Nói Ra Được \(2\)](#)
[Chương 349: Gặp Chuyện Không May Làm Sao Bây Giờ](#)
[Chương 350: Gặp Chuyện Không May Làm Sao Bây Giờ? \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 351: Hận Nhất Là Bị Lừa Gạt](#)
[Chương 352: Hận Nhất Là Bị Lừa Gạt \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 353: Khổ Nhục Kế Thất Bại](#)
[Chương 354: Hai Người Bọn Họ Là Một Đôi](#)
[Chương 355: Ở Lại Chỗ Đây](#)
[Chương 356: Cô Tô Na Nằm Viện](#)
[Chương 357: Cây Kim So Với Cọng Râu \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 235.2](#)
[Chương 359: Hồ Ly So Ra Còn Kém Hơn](#)
[Chương 236.2](#)
[Chương 361: Đụng Vào Trên Họng Súng](#)
[Chương 362: Ngã Gãy Hai Chân](#)
[Chương 363: Muốn Nhìn Hai Đứa Kết Hôn](#)
[Chương 364: Anh Biến Thái Như Thế Nào](#)
[Chương 365: Anh Biến Thái Như Thế Nào \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 366: Một Khắc Duy Mỹ Nhất](#)
[Chương 367: Một Khắc Duy Mỹ Nhất \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 368: Một Đêm Ngọt Ngào Nhất](#)
[Chương 369: Cảm Giác Xấu](#)
[Chương 370: Thỏa Mãn Nguyên Vọng Của Em](#)
[Chương 371: Thật Sự Muốn Làm Hôn Lễ](#)
[Chương 372: Không Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 373: Được Nước Đại Phát](#)
[Chương 374: Được Nước Đại Phát \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 375: Cuốn Sách Yêu Nghiệt Tử Trận](#)
[Chương 376: Cuốn Sách Yêu Nghiệt Tử Trận \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 377: So Đấu Làm Yêu](#)
[Chương 378: Đồ Ngọc May Mắn](#)
[Chương 379: Nhân Vật Phụ Quan Trọng](#)

[Chương 380: Bữa Cơm Trưa Đây Khó Xử](#)
[Chương 252.2](#)
[Chương 382: Ông Xã Pk Anh Trai](#)
[Chương 383: Ông Xã Pk Anh Trai 2](#)
[Chương 384: Mèo Không Để Ý Tới Bánh Bao](#)
[Chương 385: Em Muốn Thành Công Sao](#)
[Chương 386: Nguy Cơ Đã Phủ Xuống](#)
[Chương 387: Bản Thảo Bị Xé Nát](#)
[Chương 388: Rốt Cuộc Người Nào Làm](#)
[Chương 389: Nghi Ngờ Tô Song Song](#)
[Chương 390: Sự Nghi Ngờ Của Tần Mặc](#)
[Chương 391: Chiến Tranh Lạnh Không Xong Rồi](#)
[Chương 392: Vạch Trần Bí Mật Nhỏ](#)
[Chương 393: Trối Trở Về Rồi Nói](#)
[Chương 394: Tần Mặc Là Người Thân Của Cháu](#)
[Chương 395: Tô Song Song Là Em Họ Của Cháu](#)
[Chương 396: Tần Mặc Nổi Đóa](#)
[Chương 397: Kết Hôn Tao Liền Chết](#)
[Chương 398: Hai Phe Ổn Ào](#)
[Chương 399: Buổi Tối Làm Gì](#)
[Chương 400: Ai Mới Là Nội Gian](#)
[Chương 401: Chết Sống Không Đồng Ý](#)
[Chương 402: Chúng Con Sẽ Hạnh Phúc](#)
[Chương 403: Tô Thiên Hạ Vô Địch](#)
[Chương 404: Bị Cô Đẩy Xuống](#)
[Chương 405: Hôn Lễ Hủy Bỏ](#)
[Chương 406: Phát Hiện Không Tâm Thường](#)
[Chương 407: Truyền Sự Ấm Áp Trong Lòng Cho Nhau](#)
[Chương 408: Em Muốn Giết Ông Ta](#)
[Chương 409: Nháy Mắt Đã Điên Rồi](#)
[Chương 410: Rơi Vào Trong Sương Mù](#)
[Chương 411: Chiến Hâm Tím Đến Bối Mốc](#)

[Chương 412: Bạch Tiêu Hồng Mất](#)
[Chương 413: Không Khí Quỷ Di](#)
[Chương 414: Đi Tru Sở Bí Mật](#)
[Chương 415: Bạch Tiêu Phản Bội](#)
[Chương 416: Hai Bên Giằng Co](#)
[Chương 417: Trêu Chọc Chiến Tranh](#)
[Chương 418: Tiền Gửi Ngân Hàng Sau Thuế](#)
[Chương 419: Nồi Lẩu Hồng Môn Yến \(*\)](#)
[Chương 420: Kéo Vào Danh Sách Đen](#)
[Chương 421: Cháo Dinh Dưỡng Chết Người](#)
[Chương 422: Cúng Bái Ông Nội](#)
[Chương 423: Món Nợ Máu Của Ba Mẹ](#)
[Chương 424: Chiến Gia Đến Đòi Người](#)
[Chương 425: Làm Sao Có Thể Yêu Nhau Được Nữa](#)
[Chương 426: Thật Sự Muốn Rời Xa Anh](#)
[Chương 427: Quay Lại Nhà Cũ Của Chiến Gia](#)
[Chương 428: Rời Khỏi Căn Nhà Này](#)
[Chương 429: Làm Sao Cô Ấy Có Thể Chết Được](#)
[Chương 430: Mang Tro Cốt Trở Về](#)
[Chương 431: Vô Cùng Phức Tạp](#)
[Chương 432: Âu Dương Nham Hiểm](#)
[Chương 433: Hoàn Toàn Buông Tha](#)
[Chương 434+304: Bị Cướp Công Khai](#)
[Chương 435+305: Vẫn Không Bỏ Xuống Được](#)
[Chương 436: Suýt Chết](#)
[Chương 437: Hoàn Toàn Hết Hy Vọng](#)
[Chương 438: Không Gặp Mặt Nhau](#)
[Chương 439: Muốn Ly Hôn Với Hân](#)
[Chương 440: Hay Là Muốn Lợi Dụng](#)
[Chương 441: Làm Bạn Gái Của Anh](#)
[Chương 442: Cuối Cùng Lại Gặp Mặt](#)
[Chương 443: Nụ Hôn Khó Hiểu](#)

[Chương 444: Em Không Thể Mang Nó Đi](#)
[Chương 445: Em Đừng Nghĩ Tới Chuyện Ly Hôn](#)
[Chương 446: Cô Ấy Là Vợ Tôi](#)
[Chương 447: Rốt Cuộc Muốn Thế Nào](#)
[Chương 448: Bị Một Cái Tát](#)
[Chương 449: Ai Có Thể Lừa Được Ai](#)
[Chương 450: Đưa Cô Về Chiến Gia](#)
[Chương 451: Đứa Trẻ Phải Mang Họ Chiến](#)
[Chương 452: Là Người Phụ Nữ Của Tôi](#)
[Chương 453: Rối Loạn Hết Cả Lên](#)
[Chương 454: Có Nợ Thì Có Trả](#)
[Chương 455: Ở Bên Tôi Ba Tháng](#)
[Chương 456: Lúc Tỉnh Lại](#)
[Chương 457: Sinh Con Ngoài Giã Thú](#)
[Chương 458: Dẫn Vật Lẫn Nhau](#)
[Chương 459: Nói Dối Chuyên Nghiệp](#)
[Chương 460: Từ Nay Sẽ Là Người Dưng](#)
[Chương 461: Em Đồng Ý Gả Cho Anh](#)
[Chương 462: Giải Trừ Toàn Bộ Hiếu Lầm](#)
[Chương 463: Lại Chạy Đánh Gãy Chân](#)
[Chương 464: Trở Ngại Lại Tới](#)
[Chương 465: Con Nhỏ Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 466: Chọn Một Trong Hai](#)
[Chương 467: Bây Giờ Mới Giống Như Một Gia Đình](#)
[Chương 468: Âu Dương Minh Xuất Hiện](#)
[Chương 469: Đối Với Hắc Đó Là Một Sự Giải Thoát](#)
[Chương 470: Hôn Lễ Hoàn Mỹ](#)
[Chương 471: Sóng Gió Sau Khi Kết Hôn](#)
[Chương 472: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(1\)](#)
[Chương 473: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(2\)](#)
[Chương 474: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(3\)](#)
[Chương 475: Bạch Tiêu Và Đông Phương \(4\)](#)

[Chương 476: Minh Viễn Và Tô Mộ \(1\)](#)
[Chương 477: Minh Viễn Và Tô Mộ \(2\)](#)
[Chương 478: Minh Viễn Cùng Tô Mộ \(3\)](#)
[Chương 479: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp \(1\)](#)
[Chương 480: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp \(2\)](#)
[Chương 481: Kiên Cường Cũng Là Một Vẻ Đẹp \(3\)](#)
[Chương 482: Kiên Cường Cũng Là Một Nét Đẹp \(4\)](#)
[Chương 483: Kiên Cường Cũng Là Một Nét Đẹp \(5\)](#)
[Chương 484: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(1\)](#)
[Chương 485: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(2\)](#)
[Chương 486: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(3\)](#)
[Chương 487: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(4\)](#)
[Chương 488: Nhân Sinh Lần Đầu Gặp Gỡ \(5\)](#)
[Chương 489: Lãng Quên Nơi Phương Xa](#)
[Chương 490: Đây Chính Là Hạnh Phúc](#)